

UNIVERSITY OF ST. MICHAEL'S COLLEGE

3 1761 01904321 4

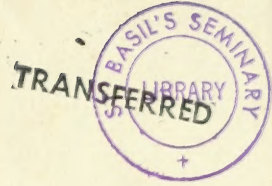
B. 4

E
9

BIBL. RES.

Krijtberg S. J.

AMSTELAEDAM.

142

ELENCHUS
AUCTORUM ET OPERUM

QUI IN HOCCE VOLUMINE CONTINENTUR.

PYRRHUS CORRADUS.

Praxis Dispensationum Apostolicarum.

ANTONIUS.

De sacris Ritibus Christianorum.

INDEX RERUM.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Ottawa

THEOLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS,

EX TRACTATIBUS OMNIUM PERFECTISSIMIS UBIQUE HABITIS, ET A MAGNA

PARTE EPISCOPORUM NECNON THEOLOGORUM

EUROPÆ CATHOLICÆ,

UNIVERSIM AD HOC INTERROGATORUM, DESIGNATIS,

UNICÈ CONFLATUS,

*Plurimis annotantibus presbyteris
ad docendos levitas pascendosve populos altè positis.*

ANNOTAVIT VERO SIMUL ET EDIDIT

J.-P. Mme.

TOMUS DECIMUS-NONUS.

DE DISPENSATIONIBUS. — DE SACRIS RITIBUS.

PARISIIS,
APUD EDITOREM,
IN VIA GALLICÈ DICTA:
RUE D'AMBOISE, BARRIÈRE D'ENFER.

1840. 932

THEOLOGIAE COURSUS COMPLETUS,

EX TRACTATIBUS OMNIUM PRINCIPALISSIMIS ORDO HABITU ET A MAGNO

PARTI PRIMAE IN TERTIO THOMAE

EDITIONE CATHOLICAE

UNIVERSITATIS AD HOC IN INSTITUTIONEM DESIGNATAE

LIBRE COMPACTIS

Plurimum annotationibus presbyteris

ad docendos levites praeparandis populis utilis

ANNOTATIS TERTIO RIGORI ET RIGORI

J. P. M.

TOMUS DECIMUS-UNUS.

DE DISCIPLINIS — DE SACRIS RITIBUS

PARISIIS:

APUD EDITOREM

DE LA CROIX

NEA LAMARQUE, ADRIANUS LAMARQUE

SEP 27 1961

PYRRHI CORRADI VITA.

CORRADUS (Pyrrhus) à Terrà Novà, diœcesis Rossanensis, in Calabria, protonotarius apostolicus ac Neapolitanæ Ecclesiæ canonicus, necnon magnus Romæ Inquisitor, decimo septimo seculo floruit. *Celeberrimo*, ut ipse testatur, patre jureconsulto Fabio Corrado ortus, juris utriusque peritissimus ipse, in collegium Officialium Dispensationum in Cancellariâ Apostolicâ per summum Pontificem cooptatus, rescriptorumque S. Pœnitentiariæ muneris deputatus est. Ipsius libri de Dispensationibus, quos nunc omnium canonistarum plausu, necnon pro maximâ parochorum et confessoriorum utilitate typis recudimus, his lucubrationibus accensendi sunt, de quibus potissimum Ecclesia catholica, sive ob juris ecclesiastici reconditissimam scientiam, sive ob practicam conscientiæ fori evolutionem, in perpetuum gloriari debet. Illud nempe opus, quod hoc inscripsit titulo : *Praxis Dispensationum apostolicarum pro utroque foro*, ex solidissimo Romanæ Curix stylo hactenus servato, sacrorum Canonum, conciliorum, aliarumque Constitutionum apostolicarum sanctionibus, concilii Tridentini definitionibus, S. Rotæ Romanæ decisionibus, classicorum auctorum doctrinis, ac peritissimorum virorum observationibus et responsis illustravit inclytus auctor, quem laboris sui finem materiamque, methodum simul et usum procœmiali statim oratione exponentem audire neminem certè pigebit.

AUCTORIS PROŒMIUM.

Miraberis fortassè, amice lector, ad quid tantâ librorum copiâ, nostro hoc tempore exuberante, ego quoque noctuas, ut aiunt, Athenas perferre constituerim; ut ergo justissimæ admirationi respondeam, omnem consilii mei rationem in hoc opere edendo aperiam. Et quidem ut ab illius utilitate ac necessitate sumatur exordium, quot et quàm gravia incommoda universæ reipublicæ christianæ ex apostolicarum gratiarum subreptione proveniant, is duntaxat ignoret, qui animum non advertit, quàm sæpè accidat ut ex falsâ assertionem aut narratorum non plenâ verificatione, aut exponendorum substantialium ignoratione, aut etiam obtentæ gratiæ non rectâ executione; modò vota, præsertim, non solvantur, modò censuræ non absolvantur, modò irregulares promoveantur, modò bona Ecclesiæ dilapidentur, modò (quod cogitatu horribile, dictuque lacrymabile est) ipsa etiam matrimonia irrita ineantur; innumeræque gratiæ, quarum usus is esse debuerat, ut animarum salus, quæ antea periclitabatur, in tuto collocaretur, in earundem certiore perniciem, ex impetrantium aut imperitiâ, aut utinam non sæpè malitiâ funditus evertatur. Accedit quòd pragmaticorum quandoque avaritiâ in dispensationibus apostolicis impetrandis, causas commentitias summo Pontifici proponendas effingit; quo fit ut Constitutiones Apostolicæ eludantur, gratiæ subripiantur, partium pecuniæ dolo extorqueantur, conscientiæ denique inextricabilibus laqueis irretiantur; proindè hominum, Dei, naturæ ipsius jura solvantur. Sanè universas animi vires eò conjeci, ut quidquid in Romanâ Curia, officio fungens, libros revolvens, negotia pertractans, peritioresque consulens, pluribus annis non oscitanter accepi; id demùm utilitatis peperisset, ut nimirum tantam, quoad fieri posset, averteret calamitatem. Cæterum quantum operæ ad hanc rem contulerim, tum materia quam aggredior, tum ordo procedendi, tum demùm doctrinæ usus aperiet. Materia est, *praxis Dispensationum Apostolicarum*; praxis, inquam, id

est modus, qui in illis ritè rectèque tum à partibus ipsis, sive pragmaticis, aliisque curialibus, impetrandis; tum à iudicibus ad id delegatis exequendis, servandus est. Complectitur autem omnes dispensationes quæ ab ipsâ Romanâ Curia tum ex Dataria et Cancellariâ apostolicâ pro utroque foro, tum ex Officio S. Pœnitentiariæ urbis, cum cæteris illius rescriptis pro foro tantùm conscientiæ noscuntur emanare; beneficialibus tamen dispensationibus, aliisque quibusdam illis affinibus exceptis; de quibus opportunioribus locis fusiùs pertracto: quòd si quid aliud supererit, quod ad hujusmodi praxis integritatem fortassè desideretur, illud in meis amplissimis Additionibus ad Hieronymum Paulum, celeberrimum Cancellariæ apostolicæ vicecorrectorem, suo tempore dandis supplere curabo. Methodus ea est, ut primùm aliqua generalia ad doctrinæ integritatem, ac jura, quæ secundùm materiam ex causâ relaxari petuntur, præmittantur; deinde ad praxim descendendo, formulæ tum supplicationum summo Pontifici porrigendarum; tum ubi necessitas postulaverit, earum quæ desuper expediri solent litterarum apostolicarum ad Romanæ Curix styli præscriptum proponantur; illæ quidem juxta moderna tempora usu receptæ, ac ab omni prorsus labe et superfluitate purgatæ; quibus velut exemplis in suâ quisque, vel alterius re cautè gerendâ uti poterit; denique tam supplicationum quàm litterarum earundem gravioris momenti particule, assertiones, petitiones, causæ, clausulæ omnes, etiam restrictivæ seu limitativæ ac modificativæ ita expenduntur, ut ex iis non solum impetrandi ac concedendi modus, item quid à iudicibus commissariis in gratiarum executione servandum sit; sed etiam quàm mirè praxis cum communi jure conveniat, ac invicem firmentur, innotescat: propterea enim textus ad id doctoresque congessi. Porrò ut eâ quâ par est fide quæ profero accipiantur, omnes monitos esse volo, Praxim hanc, Romanæ Curix stylo inconcusso, sa

corum canonum, conciliorum, aliarumque constitutionum apostolicarum sanctionibus, congregationis S. Tridentini concilii declarationibus, S. Rotæ Romanæ decisionibus, classicorum auctorum solidissimis doctrinis, peritissimorum denique virorum observationibus ac responsis munitam, ornatamque prodire; quibus et studiosi ipsius Curie tyrones (quos potissimum alloqui profiteor) rem, ut aiunt, per causam addiscere; peritiores verò eorum quæ verè sciunt, aliqualem ideam in hoc opere contemplari non dedignentur. Id quod fidentius assero, tum quòd varias doctrinas à quàmplurimis insignis notæ scriptoribus, alià occasione ferente allatas ad rem hanc firmandam comparavi; tum verò, et eò amplius, quòd ea quæ diutinà Romanæ Curie experientià didici, profero in medium. Ut verò omnia mea, unde potissimum accepi, eò referam, non est silentio prætereundum, quod inter omnes doctores quos magistros agnosco, non postremas retinet partes dulcissimæ memoriæ Fabius Corradus genitor meus jureconsultus, suo tempore celeberrimus; is enim non communibus tantum adjumentis, quod omnes parentes solent, qui filios Minervæ dederunt; sed peculiaribus stimulis me à teneris annis semper urgebat optimo applicationis exemplo, prout tot sua MMSS. testantur, quibus tum in Salernitanæ civitatis auditoratùs, quod munus iteratò obivit; tum in repetitis iudiciis et gubernatoris apud Rossanensem, tunc regiam Civitatem inclytam, officiis; tum denique in supremo onere auditoris generalis, ad quod à Nicolao Bernardino Sanseverino, tunc Besignanensium principe, seu mavis ut ita dicam regulo, vocatus fuit, ita se comparavit, ut non minori vitæ integritate quàm doctrinis eximiis et præsentibus jus disceret, et posteris ad jus dicendum scribendumque, pararet iter. Utinam tanti parentis vestigia persequi liceat! Quoniam verò de stylo Romanæ Curie memini, cui inprimis hæc mea Praxis niti proficitur, illud advertendum occurrit, quòd quamvis stylus prædictus tam varius quotidie appa-

reat, ut proinde, modò album, modò nigrum appellaverint Felin. in *c. Rodolphus*, num. 22, de *Rescript.*, et Cassad., *decis.* 2, n. 4, *eod. tit.*, ex eo, quoad summorum Pontificum iurationem mutatur; qui pro temporum varietate etiam ad prædecessorum suorum statuta mutanda, non tamen ex levi causà, se pronos exhibere videntur; modò enim obsoleta innovant, modò vigentia enervant, modò ex parte, modò in totum immutant, aut etiam nova condunt, prout notavit Joan. Andr. in cap. 1, *Elect.* (quod præsertim in dispensationibus observatum extitit; quarum scripturæ sub diversis formulis comperiuntur emanasse, juxta casuum et occurrentium materialium varietatem, ut propterea certa regula certaque doctrina de illo tradi non videatur), non tamen ab hujus operis lectione te convenit abstinere: pollicèor etenim hanc, quæ hic proponitur, Praxim, circa ea potissimum versari, quæ semper stabilia manent ac firma; nec præsertim per ipsorum summorum pontificum successiones, substantialem admittunt variationem. Hujus denique operis usus is esse poterit pro tyronibus supradictis, ut qui dispensationum earundem impetrationes moliantur, supplicationes, instar ejus, quæ sibi proponitur concipiant; quòd si materiam quam animo obversant, ipsissimis terminis in hæc Praxi, veluti in speculo non conspiciant, noverint se paucis tantummodò immutatis, illam reperturos. Enimverò ne hoc opus in incommodum volumen excresceret, quamvis accuratissimè omnes formulas descripserim, ab iis tamen, quæ ad aliquas, velut species ad genus, vel ut simile ad consimile revocari possunt, meritò abstinui, ea duntaxat adnotando, quæ illi propria sunt; in reliquis verò, quæ cum cæteris habent communia, ad illas eos remitto; quippe si modicam adhibuerint industriam, optatò fine potientur, ac si extensæ omnes formulæ fuissent. Atque hæc certè fuit, ut ingenuè fatear, mei consilii ratio, lector benevole. Si opus placuerit, proba, consilium certè non despicies. Vale.

PRAXIS

DISPENSATIONUM APOSTOLICARUM.

LIBER PRIMUS.

DE DISPENSATIONE IN GENERE.

CAPUT PRIMUM.

De definitione dispensationis.

Eam majores nostri probavere consuetudinem, ut dum longiori sermone aliquid pertractandum susciperent, ante omnia ex Ciceronis præcepto in principio,

de *Offic.*, statuerent omnem eorum institutionem à definitione debere proficisci, ut sciatur quid sit id de quo disputatur; ordo enim in omni scriptionis genere necessarius est, ut notavit Bald. in proœm. ff. in *princip.*; scire enim quid facias, et quo ordine facias ignorare, perfectæ non est cognitionis. Id quidem nobis

servandum omnino proposuimus. Ut hujus igitur nostre praxis, juxta Rom. curiæ stylum, veritatem, eâ quâ par est sedulitate, aperiamus, omnia breviter, quæ ad generalem dispensationis cognitionem pertinent, duximus proponenda. Cum enim definitio rei naturam, vim atque potestatem demonstret, ut ex Philos. 7, Metaph. et per Bretium, quem refert Accurs. in l. *Omnis definitio*, de Reg. jur., et patet in l. 1, ff. de Just. et Jur., et idem in § *His igitur generaliter cognitis*, instit. eod. tit., profectò dispicere non poterimus quid simus pertractaturi, nisi prius ab ipsâ dispensationis definitione in genere exordium sumpserimus.

Dispensatio igitur latissimè sumpta nil aliud est quàm justa distributio rei communis in singulos, juxta cujusque necessitatem ac dignitatem, Syl., verbo *Dispensatio*, q. 1; Covar., de Spons., c. 6, § 9, n. 1. At in re nostrâ, verbum dispensare, accipitur pro eximere, seu solvere à vinculo legis; et ob id dispensatio hæc à doctoribus definitur, quòd sit juris communis relaxatio, facta cum causâ justâ et rationabili ab eo qui jus habet dispensandi, Abb., in c. *Fraternitatis*, de Schism.; Angel., Tab. et Armil., in verbo *Dispensatio*; Glos. in c. *Requiritis*, § *Nisi rigor*. in ver. *Ut plerisque* 1, q. 7, unde si non præcessit causæ cognitio, non potest dici dispensatio, arguendo à definitione vocabuli; quare inferior arcatur ad causæ cognitionem penitendum; aliàs autem non dicitur dispensatio, licet princeps non astringatur ad hujusmodi causæ cognitionem; nam in eo sufficit sola voluntas, ut ex Innoc. et Panormit. comprobatur Sayr., de Cens., l. 7, c. 14, n. 14. Secundum verò Host. dispensatio est rigoris juris, per eum ad quem spectat, misericors, canonicè facta relaxatio; quæ quidem definitio videtur etiam desumpta ex d. c. *Requiritis*, Bald. etiam in addit. ad specul., ait dispensationem esse rigoris mitigationem, vel pœnalitatis moderationem, per habentem auctoritatem, factam, suadente publicâ utilitate vel aliâ rationabili æquitate, quam lex civilis indulgentiam appellavit.

Et dicitur *juris communis relaxatio*, quia de jure illicitum, fit ex dispensatione licitum; et hic est propriè effectus dispensationis; nam, ut dixit Innoc. in c. *Pastoralis*, de Caus. poss. et prop., facit impossibile possibile; quia dispensatus restituitur in integrum, et redditur aptus et legitimus ad ea super quibus fuit dispensatus; sicut erat ante incursum impedimentum, c. *Ex diligenti*, de Simon., etc., *si quem penituerit*, 12, q. 3. Unde quotiescumque casus est possibilis et licitus, non dicitur fieri dispensatio; sed potius justitia, Oldrad., cons. 205.

Sed hic notanda sunt illa verba Innoc. nimirum, *ad ea super quibus*, etc., propter id etenim discrimen constituitur inter dispensationem et legitimationem; quandoquidem illa tanquàm arida et odiosa, ut infra dicitur, tantum valet, quantum sonat; per eam namque tollitur impedimentum, seu defectus quoad quid; veluti cum, e. g., illegitimus dispensatur super defectu natalium, vel in certo alio casu, ultra quem remanet illegitimus. Ista verò est favorabilis et ampla, per quam omnis macula tollitur ac quis natalibus et ingenuitatis,

ac ad omnes effectus plenè restituitur; quatenus illa fiat ab habente hanc plenam potestatem, Ludovis., dec. 553, n. 14, et simpliciter habet omnia jura quæ habent qui ab initio legitimi nati sunt, Auth., *Quib. mod. natur. eff. sui*, § *Sanciendum*, Gamb., de Auth. leg., lib. 7, n. 208.

Dicitur, *cum causâ*, quia illa semper requiritur in dispensatione; nam si non adsit, certum est peccare prælatum ita dispensando; et data facultas dispensandi intelligitur, si adsit legitima et rationabilis causa, ac propterea etiam princeps dispensando sine causâ, maxime ubi adsunt scandalum et damnum tertii, non dicitur prudens et fidelis dispensatio; non prudens, quia sine ratione dispensat; neque fidelis, quia minus convenienter utitur suâ potestate, unde dicitur Luc. 12: *Quis putas est fidelis dispensator, et prudens?* etc.

Decreto insuper conc. Trid., sess. 6, c. 2, cavetur, quòd dispensationes concedantur ex veris et rationabilibus causis, et sess. 24, c. 6, in fin., ne Papa dispense in secundo gradu, nisi inter magnos principes, et ex publicâ causâ, et sess. 25, cap. 13, ibi, *cum iis ex causâ visum fuerit dispensare*. Imò in quibuscumque dispensationibus, in quibus quævis causa allegatur, illa debet esse publica, exemplo Salvatoris nostri, qui noluit removere Judam ab apostolatu, licet adesset causa quam ipse sciebat, ex eo quòd non erat aliis nota. Ex Ferett., cons. 52, n. 26.

Ad hæc id. Oldrad., cons. 325, n. 2, ait, quòd nunquàm causa subintelligitur, nisi exprimatur; ac propterea illa non expressa, redditur nulla dispensatio; unde sic dispensatus non erit tutus quoad Deum, Abb., in c. *Quæ in Ecclesiarum*, de Constit. Imò peccaret toties quoties uteretur dictâ dispensatione; sicut peccaret, si contraveniret legi super quâ obtinuit dispensationem, quia cum dispensatio prædicta sit nulla, nihil ei prodest, nec eum excusat quoad Deum. Valer. in tract. de Diff. utr. jur., verbo *Dispensatio*, diff. 1.

Secus tamen esset in foro exteriori, in quo hujusmodi dispensatio excusat; quia taliter dispensatus non poterit excusari vel puniri, si contraveniat legi, virtute dictæ dispensationis, quæ aliàs nulla est, ut per Gl. in c. *Non est*, verbo *Adimplere*, de Vot.; Innoc. in c. fin. de Renunt., ubi loquens de absolutione à juramento factâ sine causâ legitimâ, ait illam non valere.

Cum verò causa in quâlibet re sit inprimis consideranda, ut per Menoch., de Præs., l. 5, c. 17, n. 2, id potissimum locum sibi vindicare dignoscitur in rescriptis dispensationum; circa quas operatur, ut faciat recedere à regulis juris, l. *Si hominem*, ff. mand. Dec., in c. *Cum sit Romana*, num. 1, de Appell., dummodò illa per tria requisita reddatur justa et honesta; scilicet quòd secundum æquitatem sit licita, conveniens honestati, et expediens secundum utilitatem, id Menoch., cons. 75, num. 55, lib. 1. Et licet secundum varios effectus possit ipsa causa diversimodè capi, juxta tamen propositam materiam sufficit illam dupliciter considerare, finalem scilicet et impulsivam. Finalem eam dicimus, quæ est ipsius principis disposi-

tionis inductiva, ut per Rom., cons. 180, n. 6, vers. *Ad quod ostendendum*, relatum per Lotter., de Re benefic., lib. 2, q. 56, n. 4, scilicet, quæ in toto et funditus movet animum disponentis, qui alias non esset ita dispositurus; aut illa non allegata, petitam gratiam denegaret, unde magis attenditur causa finalis, quæ est causa causarum, quàm causa impulsiva. Ipsa verò causa impulsiva est, quæ non est propriè causa, sed quoddam motivum ad magis adjuvandum animum concedentis ad concedendum, ut ait Bald., in l. 1, col. 2, C. de Fals. cau. Jas. in l. *Cum quid*, col. fin. ff. si cer. pet.; Felin. in c. *Postulasti*, de Rescrip., et tunc talis etiam dicitur, quando ipse princeps gratiam quidem concederet, non tamen ita de facili; cum illa simpliciter occasionem præstet, Sanch., de Matr., l. 8, disp. 21, n. 6, id. Lotter., l. 1, q. 45, n. 46. Notandum verò est quòd in materiâ dispensationis, non solum falsitas causæ finalis, verum etiam impulsivæ reddit gratiam ipso jure nullam; Oldrad., cons. 256, vers. *Primum videtur*, et sequitur Dec. in c. *Cum cessante*, de Appell., etiamsi sine dolo facta esset, et ita fuisse factum coram Oradino; in unâ Pientin. parochialis de Monticello, ait Caputaque, decis. 274, n. 9, part. 3.

Est igitur causa hujusmodi adeò necessaria, ut sine illà vix aut rarò dispensetur. Propterea videndum erit, quænam sint justæ causæ de stylo Romanæ Curie receptæ, et ad praxim deductæ; quibus summus Pontifex frequenter et in dies uti consuevit; nam licet eæ quamplurimæ sint, quæ non ita facillè numerari possent, ac propterea dispensantis arbitrio committantur, ut per d. Gamb., l. 10, n. 176, vers. *Decimò quero*; nihilominus, quæ in ipsâ notoriâ praxi receptæ sunt, enumerantur, ut inf.

Prima igitur causa est personæ, cujus merita satis jvant ad impetrandam dispensationem, c. *Innotuit*, in fine, de Elect., et circa sublimēs et litteratas personas, c. *De Multâ*, de Præb. Secunda causa est necessitatis, cum videlicet Ecclesia indiget ministro, et nullus alius reperitur idoneus c. *Necessaria*, 1, q. 7. Tertia causa est loci, cujus ratione aliquid conceditur, quod aliàs non concederetur, de quo est tex. in c. *Ad audientiam*, 1, de Eccles. ædif., ubi notatur, quod ob loci distantiam, potest construi nova ecclesia in alterius parochiâ, etiam in illius præjudicium; quia difficultas aliquid permittit quod aliàs prohibetur, c. *Cum longè*, dist. 63, l. *Si longius*, ff. de Judic. Quarta causa est temporis, ut in c. *Quidam*, 25, q. 5, ubi cum Angli essent ad fidem noviter conversi, cum eisdem, ut matrimonium in quarto gradu contrahere possent, dispensatum exstitit, d. c. *Necessaria*. Quinta causa est utilitas Ecclesiæ, d. c. *Necessaria*. Verum utilitas et necessitas in materiâ dispensationis aliquando æquiparantur, ad not. in c. *Post translationem*, de Renunt. et in c. 1, de Reb. eccl. non alien. Sexta causa est ætatis, cujus ratione facilius dispensatur, c. *Pœnitentes*, 50 dist. et c. *Si duo*, 55, q. 6, quia si est ætas infantilis, quicquid vidit, ignorat; et ideo infans non potest pro delicto puniri juxta text. in l. *Infans*, ff. ad.

l. Juliam de sicc., quia huic ætati nondum est plenum rationis judicium, teste Arist., l. 1, Pol. c. ult. Septima causa est scandalum, quod justam causam præbet ad dispensandum, c. *Cum teneamur*, de Præb. Glos. in c. 2, de Rescrip. Octava causa est majus bonum, ut in c. *Quod scripsi*, 55, q. 5, et in c. *Dispensationes*, 1, q. 7. Nona causa est futurum bonum, ut in c. *Ipsa pietas*, 22, quæst. 4, ubi dispensatur cum hæreticis, ut facilius convertantur. Decima causa est eventus rei, veluti, cum facilius dispensatur in jam factis, quàm in faciendis, c. *Decernimus*, et ibi not. 28, dist., ac cum proles inter consanguineos suscepta est, inducitur causa dispensandi, ut in c. *Quia circa*, de Consang. et Affin. Undecima causa est discretio, quæ potest exemplificari in eo quod habetur in c. *Nisi cum pridem*, § *Personæ*, de Renunt. Duodecima causa est pietas, de qua habetur in c. 1 et 2 de Cler. pugn. in duel. Tertiadecima causa est misericordia, quia dispensatio ex misericordiâ introducta est, c. *In singul.*, dist. 86. Quartadecima causa est religio, quæ justam causam dispensandi inducit, ut habetur in c. *Si quis diaconus*, 50 dist. Nonnullas etiam causas referam in meâ Praxi benefic., lib. 7, c. 2.

CAPUT II.

De origine dispensationis.

Quò verò ad dispensationis originem, nulli dubium est, eam exordium sumpsisse à Deo Optimo Maximo, bonorum omnium dispensatore, qui eâ solâ misericordiâ creavit universa, eaque homini subjecit, § *In peccatum*, instit. de Rerum divis., et juxta illud Psal. 8: *Omnia subjecisti sub pedibus ejus*, dum ejus creaturam tot tantisque privilegiis illustravit; unde etiam apud Ovid. 1 Metamorph.:

*Pronaque cum spectent animalia cætera terram,
Os hominì sublime dedit, cælumque videre
Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus.*

Hoc idem asseruit Cic. de Leg.: *Natura cæteros amantes ad pastum abjecit; solum hominem erexit, ad cælique cognitionem et domiciliâ pristini conspectum excitavit.* Et de Amic.: *Homini datur ascensus ad cælum ob mentem*; unde Raphael Regius sup. verb. *Pronaque cum spectent*, etc., colligit hominem fuisse ad imaginem Dei creatum; quia cum animalia curva sint in terram, solus homo ore sublimi ad cælumque erecto præditus est, ut Deum ad cujus similitudinem creatus est, assidue contempletur, et ait id. Cic., de Offic.: *Homini soli datum est loqui, quod non accidit cæteris animantibus*; sic etiam in l. *Justissimè*, ff. de Ædili. edict. et l. *Ancillarum*, ff. de Petit. hæred. et in Gen. c. 1, ubi admirabilia Dei beneficia sunt collata, neque unquam ab ejus solità donorum largitione cessavit, dispensando cum Adam et Evâ divini præcepti transgressoribus; nam post poenitentiam, eis peccatum dimisit, c. *Serpens*, et c. *Sicut primi*, dist. 1, de Pœnit. Ex dispensatione etiam salvavit Noe et filios ejus, cum unus illorum, scilicet Cham, esset reprobus, c. *Quia ex solâ*, 24, q. 1. Sicut etiam ex dispensatione liberavit Abraham à Chaldeis, ut 55, q. 1, § fin. Ex dispensatione liberavit Jacob de manu Esau, 22, q. 2, § fin. Dis-

pensavit etiam Deus cum humano genere, quando pro nostrâ redemptione misit filium suum, c. *In Scripturis*, 8, q. 1. Sic igitur mirum non est, si etiam homines cum hominibus dispensant, cum omnis Dei actio nostra sit instructio, c. *Exemplum*, 12, q. 1. Et si Dominus est largus dispensator, non debet famulus esse avarus; cum meliùs sit de misericordiâ, quàm de severitate reddere rationem, c. *Allegant.*, 26, q. ult., de quibus et similibus multa congerit Specul. in princ. hujus tit. ibi; *Originem autem traxit*, etc.

Fuitque dispensatio inventa ut esset pars justitiæ distributiæ; quia cum legislator faciat legem communem, omnes comprehendentem, l. 1, ff. de Leg., et eveniant multe cause, propter quas naturalis ratio, et illa extrinseca veritas facti non animalversa nec considerata à legislatore, suadet factum illud non debere comprehendi sub illâ generali determinatione; lex voluit esse unum qui secundum terminos justitiæ dispensaret adversus tenorem legis, et hic est princeps, qui est viva ratio et lex animata; unde omnis dispensatio reducit ad causam juris; alias enim dicitur dissipatio, id. Canb. d. lib. 10, num. 137.

CAPUT III.

De divisione dispensationis.

Visis definitione et origine dispensationis, videamus etiam quotuplex sit dispensatio. Et secundum terminos generales et in praxi deductos dicendum est dispensationum quatuor esse species; alia enim dicitur debita, alia prohibita, alia concessa, alia permissa.

Debita dicitur illa, ubi maiorum strages jacet et de scandalo timeatur, c. *Ut constitueretur*, 10 dist., Glos. fin. in c. *Noli*, 25, q. 1, Abb. in c. *Cum nobis*, in 10, notab. de Elect. Lambert, de Jurepatr., art. 3, q. 9, p. 1, l. 1; Mil. in Repert., verbo *Dispensatio quædam*. Dicitur etiam debita ratione temporis, personæ, pietatis, vel necessitatis Ecclesiæ vel utilitatis, aut eventus rei, ut supra diximus, et probatur in c. *Expositi*, de Concess. præb. vel alio modo dici potest debita, quæ ex legitimâ causâ peti potest à superiore per officium judicis, si non per actionem; et si denegatur, potest haberi recursus ad alium superiorem; quia tunc non est mera gratia, sed justitiæ executio, Gl. in c. *Exigunt*, 1, q. 7; Arch., in d. c. *Ut constituitur*.

Unde infertur quòd hæc dispensatio non potest peti aliquo jure, quia solùm dicitur debita in prælato, qui tenetur occurrere et providere occurrentiis Ecclesiæ subditorum, d. c. *Ut constitueretur*, in fin. et in c. *Pomino sancto*, dist. 50, ibi; *Illos ad pristinum statum reducere canones præcipiunt*, etc., et exinde eo magis deducitur esse debita, quia verba canonis id præcipiunt, et sunt apposita dispositivè, ut habetur in Clem. fin. et ibi Gl. in verbo *Jubemus*, de Cens. et in c. *Quod præcipitur*, 11, q. 1, adeò ut, si ipse prælatus nolit dispensare, non evadat peccatum mortale, cum hoc verbum, *jubemus*, importet necessitatem ut in c. *Regnatus*, de Testam., et in Clem. un. de Reliq. et Vener. sanct. Et sic dispensatio hæc dicitur in agente tantùm, non autem in patiente; et prælatus recusans dispensare, ubi adest rationalis causa, peccat

propter inobedientiam, Card. in Clem. *Idèoque*, cod. tit.

Prohibita dispensatio est illa quæ minimè fieri potest, absque manifestâ juris dissipatione, vel quândo justa causa dispensandi non adest, text. in c. *Tali*, et c. *Si illa*, 2, q. 7, c. *Innotuit*, § *Multa*, de Elect. et hoc habet locum etiam Papâ dispensante sine rationabili causâ, ut voluit Innoc. in c. *Inquisitioni*, de Sent. excom. Joan. Andr. in c. *Innotuit*, de Jad., et habetur in Gl. in c. *Requiritis*, in verbo *Et plerisque*, 1, q. 7.

Concessa dispensatio per se patet, cum sit illa quæ ubicumque à jure conceditur, sitque quædam commensuratio communis ad singula; et est de jure concessa ob impossibilitatem providendi de omnibus particulâribus; sicut navigantes quædam in mare projiciunt, ut alia salva fiant, c. *Dispensationes*, 1, q. 7.

Concessa dispensatio est illa quæ etiam arbitraria appellatur, nempe ubi in jure fit prohibitio, ejus moderatio relinquitur arbitrio superioris, ut habetur in c. *Si quis presbyter*, 50 dist., vel etiam quando aliquid permittitur ut pejus evitetur, c. 2, de Spons. sicut est, quando aliquid prohibitum toleratur ex principis dissimulatione, quæ potius tolerantia vocari debet adversus legem scriptam, quia idem princeps sciendo et patiendo illud non observari, videtur dispensare, ne videatur velle animas illaqueare contravenientium, Abb. in c. *Quia circa*, de Consang. et Affin.

Hæc itaque dissimulatio, seu tolerantia principis in actu jure prohibito, regulariter inducit dispensationem ad ipsius actus validitatem, d. c. *Quia circa*, et ibi Gl. et doctores, et not. ibi Butr., num. 7, Abb., num. 8 et alii, et planè per Jason in l. *Rem non novam*, num. 1, cum seqq. de Jad. Unde omnis actus justificatur propter scientiam et patientiam superiorum, text. in l. *Quod si*, § *Quia assidua*, ff. de Ædilit. c. *Constitutus*, ubi Abb., num. 6, de Relig. dom., c. *Nisi essent*, de Præb. Tiraquell., de Pern. temp. causâ 42; Guttier, pract. q., lib. 5, pract. 29, n. 20, cum seq. Sicut etiam dicimus, quòd usus scitus, et diù à Sede Apostolicâ toleratus, debet pro lege servari, c. *Ex litteris*, cum ibi not. de const. c. *Quàm gravi*, de Crim. fal.

Est tamen intelligendum de dissimulatione rationali, et in principe, non autem in inferiore ab illo; quia inferior exercens talem actum cum subdito contra legem, eo casu quo potest dispensare, non propterea videtur dispensare, ut per Innoc. in c. *Veniens*, de Fil. presb. et nos infra dicemus. In principe tamen aliter dicendum est, cum in eo non requiratur causæ cognitio; sed sola voluntas sufficiat, id. Innoc. in c. *Cum ad monasterium*, de Stat. regul.

Alio item modo distinguitur dispensatio; nam alia dicitur voluntaria; alia rationalis non necessaria; alia rationalis et necessaria. Voluntaria est illa quam solus princeps concedere potest justâ existente causâ, ut not. in c. *Non sit*, de Vet. Inst. de jur. nat. § *Sed et quæ principi placuit*, c. *Cuncta per mandatum*, et c. *Principalem*, 9, q. 7. Rationalis non necessaria est illa quæ fit ob meritoria prærogativa, quæ etiam soli principi competit veluti in duplicibus beneficiis contrahendis, ut in c. *De alio*, de Præb. et simil. Ratio-

nabilis et necessaria est illa quæ etiam episcopo competit in duplicibus, ad not. per Host. in Sum. de Etat. et qual. atat., vers. *Dico ergo*, et de Præb., § *Cui conferenda*, vers. *Sed numquid*.

Triplex etiam dicitur dispensatio : Alia legis ut in d. c. *Litteras*, ibi : *Permittimus ipsum ordinari in clericum*; alia hominis, ut illa, de quâ nos in præsentî agimus; alia mixta, quando scilicet lex concedit ut homo dispenset, ad text. in d. c. *De multâ*, de Præb.

Insuper dispensatio adhuc triplex : alia justitiæ, alia gratiæ, alia etiam mixta. Justitiæ est illa quæ dicitur debita, ut supra; gratiæ est illa quæ continet merum privilegium, meramque principis liberalitatem; mixta est illa quæ innititur partim justitiæ, partim gratiæ; et in hac mixtâ potest etiam comprehendi principis tolerantia, Abb. in d. c. *Nisi*, de Præb.

Item dispensatio duplex est; alia collativa, alia restitutiva; collativa est illa quæ fit quoad quid futurum; restitutiva verò quæ fit ut ex retro quando nimirum quis restituitur antiquis natalibus, quia per eam efficitur verè legitimus, Grat., c. *Discept.* for. 496, num. 30.

Præterea dispensatio, alia excusabilis, alia laudabilis, alia fidelis : excusabilis est quando urget necessitas, quia ipsa legem non habet, et propterea tunc legis rigor infringitur, ubi enim necessitas urget, dispensatio dicitur excusabilis; ubi verò utilitas provocat, dispensatio dicitur laudabilis; Barbos., de Potest. episc., Gl. 15, in verbo *Non cupidum*, n. 7; Felin. in c. 1, n. 49 et 50, de Constit., Menoch. de Arb. jud., lib. 2, cent. 2, casu 151, num. 1, quia nulla lex, quantumvis generalis, censetur excludere casum urgentis necessitatis quæ facit licitum quod aliàs esset illicitum, Abb. in c. *At si clerici*, § *de Adult.*, n. 9, de Jud., ubi plura in proposito congerit. Laudabilis est illa ubi communis provocat utilitas, quæ à jure æquiparatur necessitati, Innoc. in c. *Cum omnes*, de Const. Fidelis est illa, quando in eâ concurrat aliquid præmissorum juxta dictum Apost. ad Cor. 4 : *Hic jam quaritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur*; aliàs enim non dispensatio, sed dissipatio diceretur, ut supra diximus, Barbos., de Pot. Epis., p. 1, tit. 2, Gl. 15., nam. 7; undè D. Bernardus, l. 5, de Consid. ad Eug. pap., sic ait : *Quid inquis, prohibes dispensare? non, sed dissipare. Non sum tam rudis ut ignorem positos eos dispensatores; sed in adificationem, non in destructionem. Denique quaritur inter dispensatores ut fidelis quis inveniatur. Ubi necessitas urget, excusabilis dispensatio est. Ubi utilitas provocat, dispensatio laudabilis est; utilitas dico communis, non propria. Nam cum nihil horum est, non planè fidelis dispensatio, sed crudelis dissipatio est. Hec ille.*

Triplex alio modo dicitur dispensatio, scilicet, magna, major et maxima : magna, ut illius vigore possint illi gîtimi promoveri ad ordines, etiam sacros, et altaris ministerium et obtinere beneficia ecclesiastica, etiam curata, nec non regulares prelaturas, ut probatur in c. 1, c. *Veneris*, et c. *Proposuit*, c. *Ex transmissi*, et c. *Intirpandis*, de Fil. presb. Major, ut in paternâ Ecclesiâ et beneficio succedant, aliquo tamen

medio, ut in d. c. *Transmissa*, Major de Irregul. p. 4, tit. de Fil., presb. n. 3, vers. *Major*, Maxima, ut nullo medio ad episcopatum succedant, ut in c. *Ex tuâ*, cod. tit. idem Burgas., dicto num. 3.

Ad hæc, dispensatio duplex est; alia generalis, alia particularis. Generalis est illa quando aliquis generaliter dispensatur ad beneficia et successiones. Particularis verò, quando dispensatur ad certa beneficia, vel certos ordines, Gamb. dicto lib. 7, anten. 235.

Nec non dispensatio duplex item est, videlicet alia propria, alia impropria : propria dicitur illa quæ est vera juris communis relaxatio; impropria est illa quæ potius dicitur quædam licentia, seu facultas; et est consensus quidam, seu approbatio superioris non relaxans obligationem legis, ut per Sanch., de Mat., l. 8, disp. 3, num. 1.

Rursus, dispensatio quadruplex est, scilicet semiplena, ad minores c. *Si quis hæreticæ*, 3, q. 1. Plena, ad sacerdotium, c. *Convenientibus*, 1, q. 2. Plenior ad episcopatum, c. *Nos consuetudinem*, 12 dist. Plenissima, ad primatum, omnes ordines et dignitates, c. *Ipsa pietas*, 23, quæst. 4.

Aliam etiam et præcipuam capit dispensatio divisionem, ut scilicet, alia sit tacita, alia expressa.

Tacita est, quando princeps concessit officium alicui inhabili, vel Papa beneficium; nam tunc videtur tacitè super illius inhabilitate dispensare; ita communiter doctores in l. *Quidam consulebant*, ff. de Re jud.

Quod tamen intelligitur, quando Papa vel princeps sciebat inhabilitatem illius, cum quo dispensavit; secus verò, si ignorabat, Gl. in l. *Universis*, c. de Prec. imper. offer., quia nunquàm censetur princeps remittere vitium ignoratum, c. *Si eo temp.* de Rescript. in 6.

Hodiè tamen hujusmodi tacita Papæ dispensatio est minùs frequens in usu, ob regulam cancellariæ Apostolicæ, cujus verba hæc sunt : *Item quod per quamcumque signaturam in quâvis gratiâ, nullatenus dispensatio veniat, nisi dicta gratia totaliter effectum hujusmodi dispensationis concernat; vel aliàs nihil conferat aut operetur.* Et sic licèt regulariter princeps disponendo ad favorem inhabilis, datâ scientiâ illius inhabilitatis, censeatur secum tacitè dispensare, ut dictum est; tamen urgente supra dictâ regulâ, est contrarium dicendum; nec attenditur propterea contraria doctorum conclusio, prout signanter tenuit Calder. cons. 8., de Rescript., Felin. in c. *Cum inter*, col. 1 et 2, de Except. et ibi Dec., num. 29; nam licèt aliàs fuisset resolutum in casu predicto habere locum dispensationem, scilicet non factâ de eâ mentione, ut per Rot. in unâ Salamant. coram D. Mohedano anno 1545, cum tamen fuisset opposita dicta regula cancellariæ, fuit recessum.

Voluit tamen Pat. dec. 13, de Dispens. quòd quando Papæ est expressus defectus, si ille concedit gratiam, videtur dispensare, non obstante quòd oppositum sit de supradictâ regulâ; qui tamen in fine d. decis. dicit, quòd videndum est, quomodò respondeatur dictæ regulæ, ut per Beltr. ad Decis. Ludov. 109, num. 15. Hæc autem de Papæ dispensatione. Quo verò ad dispensationem episcopi, secus dicendum est, si enim ipse

aliquem aliquod impedimentum habentem promoveat, super quo potest dispensare, si illud sibi innotescat, censetur ipso facto dispensare, licet de dispensatione ipsâ nihil dixisset, Host. in Sum., tit. de Temp. ord., n. 6, Vivian. in Praxi jurispatr., lib. 6, c. 1, num. 57.

Verior tamen ac tutior sententia, cui satis adhæret praxis quotidiana, est, ut scientia tantum episcopi circa hoc non inducat dispensationem, nisi illa expressè concedatur; episcopus enim promovendo illegitimum, non censetur cum eo dispensare; de quâ quidem praxi testatur Rebuff. in Praxi, tit. de Disp. sup. def. nat., n. 9, vers. *Ceterum*, ubi ait, quod *episcopus ante collationem beneficii vel tonsuræ dispenset cum illegitimo; aliàs non valebit actus; nec conferendo videtur dispensare*, et allegat doctores in c. 1, de Fil. presb.

Ilius autem rei evidentissima est ratio, quando quidem episcopus promovens indignum, punitur ut in c. *Nihil est*, de Elect., indeque satis arguitur promoventem non dispensare, ut per Gl. in c. *Un.*, verb. *Dispensaret*, de Ætat. et Qualit., quia ubicumque canon imponit pœnam ordinario, illi prohibere censetur dispensationem, Abb. in c. *Ad abolendam*, n. 3, de Fil. presb., Lotter., de Re. benef., lib. 2, q. 48, n. 144, qui n. 146, ita id intelligendum esse ait, ut episcopus non excedat limites sibi concessæ facultatis, quæ restricta est ad ordines minores, et beneficium non curatum, sed simplex; non enim potest dispensare ad beneficium cui annexus est sacer ordo; nam si eidem episcopo prohibeatur dispensare cum illegitimo ad sacros ordines, consequens est quod non possit dispensare ad beneficia, tales ordines annexos habentia.

Unde licet nonnulli tenuerint præmissa sibi locum vendicare etiam in episcopo, ut hic; attamen pars negativa tenenda est tanquam per totum in praxi deducta et recepta, quæ satis docet episcopum non eo ipso, quod sciat impedimentum, dispensare, Navar. in Man., c. 25, n. 74, vers. *Sed dubium est*, ubi ait quod licet contraria opinio fortassè locum habeat in foro conscientie, non tamen in exteriori; quia licet communis opinio doctorum sit quod dissimulatio Papæ vim habeat dispensationis tacite, hoc est, si Papa sciens defectum vel irregularitatem alienjus, et nihilominus eum ad ordines promoveat, vel ei beneficium, conferat, eo ipso tacite dispensat; in aliis tamen prælatis inferioribus, dissimulatio hæc non habet vim dispensationis, nisi causæ cognitione præmissâ; hæc est, si sit prælatus inferior, non eo ipso intelligitur dispensare circa jus commune, in quo aliàs posset, nisi exprimat causæ cognitionem, et expressè dicat: *Dispenso tecum*; per ea, quæ tradunt Gloss. in c. 2, verbo *Dispensatum*, et Joan. Andr. ibi de Schism.; Innoc. in c. *Veniens*, de Fil. presb.; ita Sayr., de Cens., lib. 7, c. 14, num. 10, vers. *Secunda opinio*.

Expressa verò dispensatio dicitur illa in cuius literis narratur defectus impetrantis, et in illis Papa utitur verbo *Dispensamus*, d. c. *At si clerici*, § de Adulter., et c. *De multa*, de Præb., idemque esset, si in illis uteretur verbo, *Permittimus*, quo etiam dispen-

sationem expressam inducit, d. c. *Litteras*, de Fil. presb., c. un. de Ætat. et Qual. in 6, et docet notorius cancellariæ Apostolicæ stylus.

Postremò, dispensatio altera dicitur præventiva, altera præservativa. Præventiva est illa cujusvis quoad defectus juris positivi, ea est, quod quis dicatur esse in eadem habilitate, veluti cum Papa dispensat cum aliquo, ut etiam si contingat per illum bigamiam contrahi, possit pensionem ecclesiasticam retinere; quia ipse Papa præveniundo casum extinctionis hujusmodi pensionis per contractum matrimonii, relinquit ipsam pensionem in primævo statu; unde dicta dispensatio resistit incursum bigamiæ.

Præservativa verò est illa quæ exemplificatur, cum Papa dispensat cum clerico bigamo, ut possit retinere pensionem, quo casu per dictam dispensationem, præservatur clericatus ad hunc effectum, ut per dictam bigamiam non amittatur; vel quando dispensatur cum clerico ad bellum; quia ille tunc per hanc dispensationem præservatur ab irregularitate.

Et ex his, hæc dispensatio, alia dicitur antecedens, alia verò subsequens. Antecedens præservat; subsequens verò tollit, ut in casu dec. Ferrar. pensionis coram virili 21 mar. 1627, per tot. quam reperie infra, c. 7, sub. num. 21.

CAPUT IV.

An in dispensatione requiratur verbum, Dispensamus.

Quia verò paulò ante diximus, propter supra dictam regulam cancellariæ, requiri ipsum verbum, *dispensamus* ad validitatem dispensationis; dicendum est idem procedere etiam de jure communi, ut per Glossam, in c. *Litteras*, de Concess. præb., in verbo *Vacare*, ante fin. et Glossa, in c. *Nos consuetudinem*, in verbo *Prohibemus*, 12, dist., Innoc., in c. *Diversi fallaciis*, de Cler. conjug., nec refert quod nonnulli doctores, teneant contrarium, quia ex vi dictæ regulæ formatus est stylus Curie Romane, qui pro lege servatur, c. *Quàm gravi*, de Crim. fals. Mar. Ant. var. Resol., lib. 1, Res. 24, num. 2, et in dies videmus, quod in dispensationibus jam factis, scilicet in formâ gratio-â, semper Papa utitur verbo *dispensamus*; ex quo deducitur, quod patientia et tolerantia principis non semper inducit dispensationem, Gloss., in c. *Cum jam dudum*, de Præb., et doctores in c. *Super eo*, de Cogn. spirit.; nam propterea utitur Papa verbo *dispensamus*, ut exprimatur intentio ipsius dispensantis; non enim sufficit velle, nisi exprimatur ore; cum voluntas in mente clausa, nihil valeat in actibus hominum, l. *Quidem cum filium*, ff. de Hæred. instit., ac propterea ex quibuscumque verbis generalibus in rescripto apposis non inducitur dicta dispensatio Caputque, dec. 145, num. 7, p. 1, adeò ut nec dispensatio ipsa elici possit ex gratiâ, *motu proprio* concessâ: nam licet illa sit latè et favorabiliter interpretanda, c. *Si pluribus*, de Præb. in 6; Felin. in c. *Causam*, quæ num. 8, vers. *Sed limita*, de Rescript., nunquam tamen inducit dispensationem, c. *Si motu proprio*, eod. tit. et libro, cum Glossâ 2, vers. *Ob hoc*,

et ibi Joan. Andr. post princip. ibi : *Motus proprius non inducit dispensationem*, Gloss. in Clem. *Si Romanus*, in verbo *Validum*, de Præb. idem Felin. in c. *Cum ecclesiasticæ*, ante fin. vers. *Rescriptum*, de Excepi., quamvis aliter dicendum sit de clausulâ, *Ex certâ scientiâ*, quæ omnem dispensationem et habilitatem inducit per textum, in l. 2, C. de Crim. sacr. in verbo *Elegit*, licet quotidiana nos doceat praxis vix aut rarò id evenire posse, stante super hoc dictâ regulâ cancellariæ : quia de dispensatione debet constare verbis claris et non ambiguis, Felin. in c. *Mandato*, n. 4, de Simon. ; et latissimè tradit Ferret. cons. 52, num. 55, in materiâ dispensationis super pluralitate beneficiorum. Quare hæc non videtur subsistere illa vulgaris conclusio, nempe quòd princeps disponendo ad favorem inhabilis, datâ scientiâ inhabilitatis, censetur secum tacite dispensare; hoc enim non vindicat sibi locum in summo Pontifice, stante regulâ cancellariæ 51, in quâ disponitur quòd dispensatio nullatenus veniat nisi gratia totaliter effectum dispensationis concernat.

Verum tamen est quòd non desunt casus in quibus Papa absque eo quòd utatur verbo, *dispensamus*, tacite dispensare censetur, quando ei est expressus defectus; namque si, verbis causâ, reservet pensionem militi Hierosolymitano, cum ista qualitas pensionarii fuerit expressa Papæ, ipse illam reservando censetur dispensare. Rot. decis. 656, vers. *Neque etiam elevat*, sub n. 7, p. 4, recent., et dico in meâ Praxi benef., l. 1, c. 5, n. 225, vers. *Nec est novum*.

Cessat tamen conclusio hæc, quòd requiratur verbum, *dispensamus*, in rescripto dispensationis, ac ipsiusmet regulæ dispositio in nonnullis casibus, in quibus necessaria, non tamen expressa cadit dispensatio. Exempli gratia, in commendâ beneficii, quia ipsa dicitur dispensatio palliata ab obtinendum aliquod beneficium, aliàs obtineri prohibitum ob incompatibilitatem ratione tituli, vel supplendi aliquem defectum, Rota, decis. 217, num. 1, part. 1, Divers.; Gonz. ad reg. 8; cancell. Glos. 5, § 8, num. 6, et hæc sola commendâ habet vim dispensationis, Rebuff. in tit. de Commendâ, num. 55, nec propterea requiritur alia dispensatio, neque quòd exprimat per verbum *dispensamus*, Prob. ad Monach. in c. *Super eo*, de Præb. in 6, num. 15 et 16. Sed datur sub hæc formulâ, videlicet : *Tibi tale beneficium apostolicâ auctoritate concedimus et commendamus, per te quamdiu vixeris, obtinendum*, etc., quamvis minus sit habere commendam, seu administrationem, quàm provisionem alicujus beneficii, cum provisio sit major et dignior; idem Gonz. d. § 8, sub num. 66.

Ac propterea declarat Sarnen, in 5, q. Reg. de trien., quòd hodiè commendæ perpetuæ inducunt incompatibilitatem; inferendo, quòd per eas dispensatur ad incompatibilia; unde jura prohibentia plura beneficia per eundem retineri posse, per has modernas commendas tolluntur, seu adversus eas tacitæ dispensationes resultant, Mandos. in reg. 52, q. 7, num. 5, ubi tanquàm optimus practitus, id ita exem-

plificat, videlicet : Datur beneficium regulare in commendam perpetuam clerico seculari; deinde eidem conceditur aliud beneficium in commendam absque dispensatione; ista beneficia commendata inter se incompatibilia erunt. Et similiter practicatur, ut si habenti beneficium seculare in titulum detur alterum regulare in commendam, adhuc exinde resultet tacita dispensatio : et absque eo quòd summus Pontifex utatur verbo *dispensamus*, hoc rescribendi modo uti consuevit, videlicet : *Tibi per te, quo ad vixeris, etiam unâ cum tali beneficio tenendum, regendum et gubernandum; ita quòd tibi liceat debitis et consuetis dicti monasterii supportatis oneribus, tertiâ parte omnium et singulorum fructuum, reddituum et proventuum monasterii hujusmodi in restaurationem illius fabricæ, seu ornamentorum emptionem, aut pauperum alimoniam, prout major exegerit, et suaserit necessitas, ac omnibus aliis deductis oneribus, de residuis illius fructibus, redditibus, et proventibus disponere et ordinare sicut illius abbates, qui pro tempore fuerunt de illis disponere et ordinare potuerunt, seu etiam debuerunt; alienatione tamen quorumcumque bonorum immobilium tibi penitus interdictâ, apostolicâ auctoritate commendamus; curam ipsius monasterii ac hujusmodi regimen et administrationem tibi in spiritualibus et temporalibus plenariè committendo*.

Nec propterea in dictis litteris fit mentio dispensationis. Et nihilominus hujusmodi commendatarii habentur uti titulares ac dispositio; et jura loquentia de titularibus, seu de veris prælatis, habent locum in istis commendatariis, qui possunt etiam esse delegati apostolici; juxta c. *Statutum*, de Rescr. in 6, sicut titulares; nec non juxta concil. Trid., sess. 25, c. 10, de Reform., possunt designari in iudices synodales, et in eos delegatio, seu commissio sub nomine dignitatis facta transire; et etiam tales commendatarii non poterunt removeri; sicut neque titulares, ita Garc., de Benef., p. 4, c. 4, num. 48, cum seqq.

Id tamen declaratur procedere in commendâ perpetuâ, scilicet quæ conceditur favore personæ, eo modo, quo supra visum est, per quam commendatarius consequitur jus et titulum in illo beneficio, Paris. de Resign. benef., lib. 2, q. 17, num. 11.

Secus verò dicendum est in commendâ temporali ad utilitatem Ecclesiæ, scilicet ad nutum revocabili factâ, donec de rectore seu ministro perpetuâ debitâ præcedente cognitione, provisum sit; id Mandos. d. reg. 52, q. 7, num. 4.

CAPUT VI.

An dispensatio sit amplianda vel restringenda.

Dispensationem esse odiosam, et vulnerare jus commune, ac exinde aridam et aretam, ait Fel. in c. *Postulasti*, num. 8, de Rescrip. nec non sterilem et infecundam, vocat. text. in c. 1, fin. de Fil. præsb. in 6, ubi Fr., num. 4; Caputque, dec. 505, p. 2; Sayr., de Cens., lib. 6, c. 11, d. num. 16, et alii, et propterea strictè interpretandam et intelligendam, d. c. 1, de Fil. præsb. in 6, c. *Non potest*, de Præb.

eod. lib.; Sanch., de Matr. lib. 8, disp. 1, num. 3; Marc. Ant. var. Res. l. 5, res. 2, n. 18; Campanil. in divers. jur. can. rub. 11, cap. 15, n. 90; Hojed, de Incompat., benef. p. 2, c. ult., n. 67, cum aliis relatis per Garc., de Benef., p. 1, c. 6, n. 58, cum plurib. seqq., cum omnis recessus à jure qui fit per ipsam dispensationem sit odiosus et restringendus, d. c. 1, de Fil. presb.; adeò ut in materià dispensationis non valeat argumentum de majori ad minus, id Caputaque, dec. 8, et 274, p. 1; Ludovis., dec. 555, num. 45, Garc., de Ben., p. 1, c. 6, num. 58 et 59; nam licet hujusmodi argumentum valeat regulariter in jure, reg. cui licet, de Reg. jur. in 6, l. *Juris gentium*, § *Adeo*, ff. de Pact.; Cravett., cons. 290, num. 7, et cons. 526, n. 10, nihilominus contrarium dicendum est in materià dispensationis, aut in privilegiis particularibus, seu dispositionibus odiosis, c. fin. de Translat. praelat., c. *Cui de non sacerdotali*, de Præb., in 6; Joan. Andr. in c. *Ea quæ*, de Reg. jur., eod. lib. subdit quòd ex dispositione monacho concessà, ut possit beneficium curatum retinere, juxta dispositionem, c. *Quod Dei timorem*, de Stat. monach., non poterit propterea simplex beneficium possidere Barb., de Pot. episc., alleg. 55, n. 14.

Unde in eà non procedit argumentum, neque ab identitate, neque à majoritate rationis, ut dictum est; Caputaque, dec. 8, n. 6, p. 1; Rota, dec. 491, n. 2, p. 5; hoc tamen limitatur primò, ut non procedat quando dispensatio habet causam expressam, quæ militat etiam in casu non expresso. Sanch., de Matr., lib. 8, disp. n. 34, et fuit dictum in unà *Nullius*, seu Caputaque pensionis, 18 aprilis 1616; secundò non procedit in dispensationibus generalibus et favorabilibus; sed solum in dispensationibus particularibus et odiosis, ex pluribus adductis per Addit. ad Ludovis., dec. 87, n. 17; aliàs autem non ita dicendum est: nam si mandetur provideri de majori præbendà, non poterit provideri de minori; sicut etiam dispensatus ad dignitates, seu ad curata, non censetur dispensatus ad beneficia simplicia, Innoc. in c. *Cum dilectus* 3, de Præb.; Felin. in c. *Veniens*, de Accusat. Et eò minus, si quis fuerat dispensatus ad quæcumque beneficia ac quæcumque dignitates, veniet episcopatus ob excellentiam et præminentiam dignitatis. Unde docet stylus Curie quòd cum illegitimus aliquis petit dispensari ad quæcumque dignitates, etiam episcopales, archiepiscopales et patriarchales, ut aliquando peti consuevit non ita passim signetur à Papà supplicatio, nisi de meritis et qualitatibus oratoris fuerit plenè certioratus; quare hujusmodi dignitates debent expressè narrari, quia sunt speciali notà dignæ, ut testatur Abb. in c. *Dilectus*, n. 1 de Concess. præb.; ubi in propriis terminis docet quòd dispensatio ad dignitates, non extenditur ad dignitatem episcopalem; id Garc. d. part. 1, cap. 6, n. 66; sic etiam dispensatus ad beneficia, non censetur dispensatus ad pensiones, ut infra dicetur, nisi de ipsà pensione fuerit facta expressa mentio, per text. in c. *Quamvis*, et d. cap. *Cui de non sacerdotali*, nisi tamen dispensatus ad be-

neficium illud postea resignaverit ad favorem alterius, reservatà sibi aliquà pensione super illius fructibus; nam pensionem hujusmodi licitè percipere potest absque novà dispensatione, per text. in c. *Nisi de præb.*, quia si potuit obtinere beneficium integrum, ergo etiam partem illius, scilicet prædictam pensionem; quia idem juris est de toto quoad totum, quod de parte quoad partem, c. *Majoribus*, et ibi Glos. in verb. *Divisionem*, de Præb., et arg. c. *Si quis episcopus*, 1, q. 1, l. *Quæ de totà*, ff. de rei Vend.

Unde aliàs dixerunt domini abbreviatores majoris præsentitiæ, quòd si regularis dispensatus ad unum seculare sine clausulà permutandi, resignet illud, et eidem super fructibus illius reservetur pensio, erit capax illius absque novà dispensatione, licet non haberet clausulam permutandi, cum dicta pensio succedat loco dieti beneficii, ad quod secum fuerat dispensatum. Verum est tamen quòd super his contrarium servari videmus.

Et est in hâc nostrâ praxi notandum, sicut docet etiam notorius Romanæ Curie stylus, quòd stante naturâ dispensationis, hunc, inter cæteros effectus, ea produxit, quòd secunda dispensatio dicitur subreptitia, si adjiciatur primæ dispensationi, non factà mentione defectûs super quo orator fuit dispensatus: hæc enim expressio verisimiliter Papam retraheret à novà concessione, ut est text. in c. 2, de Fil. presb. in 6, ex quo colligitur etiam quòd subreptio in dispensationibus reddit eas ipso jure nullas, Gloss. in c. *Ad audientiam*, 2, de Rescrip., quod tamen limitatur, quando videlicet secunda dispensatio impetratur à Papà; secûs si ab episcopo, Clem. fin. de Off. ord. et text. in d. c. 2 de Fil. presb. in 6, et per Gloss. in d. c. 2, et est maximè notandum, quòd licet illa in verbo *defectu* loquatur de naturali defectu, tamen etiam est intelligendum de accidentali; nam etiam supradicta praxis docet quòd si dispensatur cum homicidâ, vel aliàs irregulari, ut non obstante delicto vel irregularitate possit promoveri ad sacros ordines, et beneficium obtinere, si postea impetret dispensationem super pluralitate beneficiorum, non factà mentione primæ gratiæ, non valebit impetratio, quia secunda dispensatio additur primæ, per rationem supra allatam, nempe quia non est verisimile, etc., ut in d. c. 2, quia supradicti defectus non sunt in totum per dispensationem sublatis; nam hic non intervenit (quoad illegitimitatem) plena restitutio natalium, seu legitimatio, sed tantum dispensatio, quæ strictè intelligenda est, c. 1, eod. tit.; aliàs si intervenisset legitimatio (maximè in eo casu quo tota constitutio canonica faciebat illegitimum), tunc, cum vitium esset totum sublatum, valeret secunda dispensatio, non factà mentione primæ gratiæ vel defectûs; quod tamen intelligendum est, quando dispensatio additur dispensationi; secûs verò, si non adderetur dispensationi: exempli gratiâ, si cum illegitimo vel homicidâ sit dispensatum, ut non obstante tali defectu, possit beneficium ecclesiasticum consequi, et ipse postea, tacito tali defectu vel dispensatione impetret beneficium:

tunc profectò valebit impetratio, cum non sit nova dispensatio addens primæ dispensationi, sed quedam executio dispensationis jam factæ; et ita tenet et observat dicta Curia, teste Joan. And. in d. c. 2, et ego dicam in meâ Practicâ benef. tom. 1, in 2 part., signaturâ vers. *Necnon dicti oratoris dispensationes*, etc., et reassumam in meis Additionibus ad Hieron. Paul. cancell. apost. correctorem, lib. 7, cap. 7, titulo, *Quando mandatur creari canonicus in unâ Ecclesiâ*.

Quò verò ad reliqua, generalis regula constituenda est, videlicet, quòd in quibuscumque dispensationibus, seu mandatis ad dispensandum, illud jus tantum tribuitur, quantum exprimitur, ut per d. Joan. And. in c. *Ex eo*, de Elect. in 6, et hoc propter naturam dispensationis, quæ propter recessum à jure, ut dictum est, venit restringenda.

Contrarium autem circa hos sentientes, nullo modo sunt audiendi, inter quos Henriq. in Sum. l. 15, c. 57, § 5; sicut pari modo neque audiendus Sayr. de Cens., l. 7, c. 14, n. 22, v. *Tertium est*, dicens quòd dispensatus ad ordines videtur dispensatus ad beneficia simplicia, quæ conferri solent, et convenire clerico, hoc vel illo ordine minori initiatò, quia beneficium simplex non videtur aliquid ampliùs exigere quàm exigit ordo clericalis, propter quem illud beneficium simplex conferri solet; id enim falsum est, sicut ait idem Garc. d. cap. 6, n. 70, et scimus nimis distare à stylo Curie super his omnibus noto.

Supradictam tamen conclusionem, per quam dictum est non valere circa hoc argumentum, etc.; limita primò, quando illud minus est aliquo modo annexum majori, tanquàm illius pars, c. *Per venerabilem*, ubi Abb., Qui fil. sint legit, quia licet dispensatio non extendatur ad connexa separabilia, quando videlicet ille cum quo dispensatur in principali, erat etiam inhabilis ante dispensationem ad connexum, attamen aliud dicendum est, quando taliter dispensatus non erat inhabilis ad accessorium, sed ad solum principale, quia, eo remoto per dispensationem, consequens et accessorium liberum erit ab omni maculâ; et sic poterit utrumque exerceri, Felin. in c. *Postulasti*, n. 11 de Rescript., quod quidem exemplificari poterit in canonico qui non potest habere vocem in capitulo, nisi fuerit in sacro subdiaconatus ordine constitutus, concil. Trid., sess. 22, c. 4. Quod tamen est non per se et principaliter ratione defectus ætatis, sed ratione defectus ordinis, eam ætatem requirerentis. Unde si Papa super defectu ætatis, hujusmodi ad subdiaconatus ordinem suscipiendum dispensaverit, censebitur etiam cum eo dispensatum, ut habere possit vocem in capitulo, Sanch., de Matr., l. 8, dis. 1, n. 55.

Limita secundò, quando sumus in necessariis consecutivis et accessoriis quia tunc dispensatio concessa super principali, censetur etiam concessa super necessariis consecutivis et accessoriis; et generaliter dispensatus ad aliquid, videtur dispensatus ad omnia accessoria, per Gloss. communiter receptam in c. *Quia in tantum*, vers. *Plures Ecclesias*, de Prob.

Sanch., de Math., l. 8, disp. 4, n. 49; Rota, decis. 42, n. 33, in recent., p. 5, sicut etiam dispensatus ad duo beneficia incompatibilia, censetur etiam dispensatus super illorum residentiâ, licet non exprimitur, Gloss. in c. *Si quis in clero*, vers. *Solemnibus*, 7, q. 1; Host. in c. *Cum in cunctis*, de Elect.; et in tali dispensatione subintelligitur clausula, quò dispensatus deserviat per substitutum seu vicarium, Mandos. super reg. 20, q. 7, n. 4, et comprehendit solum ea quæ veniunt in necessariam consequentiam et inseparabilem, non autem separabilem, Felin. in c. *Postulasti*, n. 10 de Rescr.; aliàs enim talis dispensatio redderetur prorsus inanis, nullumque operaretur effectum; id Felin. in d. c. *Postulasti*.

At pari ratione, dispensatus ad presbyteratum, censetur etiam dispensatus ad minores ordines; nam quamvis dispensatio sit stricti juris, extenditur tamen ad species inclusas et necessariò consequentes vel antecedentes, Archid. in c. *Cum ex eo*, de Elect. in 6, ubi ait quòd dispensatus ad Ecclesiam parochialem, videtur etiam dispensatus, ut non teneatur infra annum promoveri; quia si infra id tempus non promoveretur, illa vacaret; et sic nihil talis dispensatio prodesset, c. *Licet canon*, de Elect.; sicut etiam dicimus de infirmo dispensato ad carnes, prout in dies Papa dispensat de utriusque medici consilio, ac secretò, et sine scandalo, et præterquàm in sextis feriis, ac sabbatorum, et quatuor temporum diebus, nec non vigiliis de præcepto, et totâ majori hebdomadâ, et durantibus infirmitatibus tantum, tunc taliter dispensatus censetur etiam dispensatus ad lactinia, etiamsi supradicta licentia ab alio concedatur; sicut etiam is cui data est facultas comedendi ova, etiam butyro, lacte et caseo uti potest, cum ex his ova preparari soleant; sic etiam concessâ facultate comedendi carnes, ea etiam concessa intelliguntur, quæ ex carnibus originem ducunt, Medina in Instruct., l. 1, c. 14, § 10, Azor, cap. 10, q. 3.

Illud autem quod in consequentiam venit, trahitur etiam contra naturam suam, à principali, quod aliàs frustra videretur concessum, l. *Papinianus*, § *Si ex causâ*, ff. de inoff. Testam.; et videmus in praxi receptum, quod cum ad præscriptum consilii Trid., sess. 24, cap. 2, de Reform., provisi de quibuscumque beneficiis, curam animarum habentibus, in manibus episcopi vel vicarii; et provisi de canonicis et dignitatibus in ecclesiis cathedralibus, etiam in capitulo, professionem fidei emittere teneantur, nihilominus si daretur provisò indultum de percipiendis fructibus in absentiam per necessarium antecedens censetur dispensatus à professione fidei faciendâ, ut fuit resolutum in unâ Carthaginens. fructuum, die primâ julii 1588, coram Plato, teste Garc., de Benef., p. 3, cap. 3, n. 77; jura namque correctiora, et quantumvis exorbitantia, loquentia in casu expresso, trahuntur ad casum qui solet venire in consequentiam alterius, c. *Miramur*, de Serv. non ordin.

Et non aliter quàm ut præmittitur, intelligendi sunt text. in c. *Per venerabilem*, et ibi Abb. Qui fil

sint leg., qui videntur innuere quòd si quando in jure casus expressus ad dispensationem non reperitur, debemus confugere ad similes casus, quia in materia dispensationis valet argumentum à majori ad minus. Id enim, ut jam supra dictum est, optimè declaratur per Joan. Andr. in c. *Postulasti*, de Rescript., videlicet ut hujusmodi argumentum procedat in causis minoribus annexis, vel inclusis sub majori; secus autem in separatis.

Unde notandum est ex supradictis, quòd dispensatio nunquàm trahitur ad consecutiva ejus, super quo dispensatur quando ipsa dispensatio imprimit effectum validum super actu in quo dispensatur absque eo quòd extendatur ad illius consecutivum, ut optimè tradit Abb. in c. *Cum in cunctis*, § *Cum verò*, de Elect.

Sicque cessat illa communis doctorum opinio, nempe quòd dispensatus ad ordines censetur etiam dispensatus, ut unum tantum beneficium simplex possit obtinere; quòd videtur inter ceteros firmare Borgas. de Irreg., p. 5, rubr. de Fil. presb., num. 9; eà ratione, quia ex intentione concedentis, talis dispensatio est favorabilis et ampla, ne videlicet talis dispensatus in opprobrium ordinis clericalis mendicare cogatur, c. *Cum secundum*, de Presb., quia contrarium verius est, ut supra diximus; satis enim liquet quòd unum sine altero stare potest, id Abb. in cap. *Pro illorum*, 5, notab. de Præb., sicut etiam ait Glossa in Clem. 2, in verb. *Annexi*, de Ætat. et Qualit., quòd dispensatus ad præbendam, sacrum ordinem annexum habentem, non est dispensatus ut possit habere vocem in capitulo cum pariter possit unum sine altero subsistere, et sic dispensatio non remanet frustratoria, ut etiam tenet Imol. in d. Clem. 2. Canonici namque, nisi fuerit in sacro ordine constitutus, non habet de jure vocem in capitulo, concil. Trid. d. sess. 22, cap. 4.

Limita tertio in facultate concessà alicui de dispensando, non expressis nominibus dispensandorum; sed in favorem illius cui datur potestas dispensandi, quia tunc tanquàm favorabilis est latè interpretanda, Felin. in c. *final.* de Simon.; Garc. de Benef., part. 1, cap. 6, num. 75. Et hic est regula constituenda, quòd ad judicandum an dispensatio sit favorabilis vel odiosa, inspicitur principalis intentio disponentis, an videlicet fuerit odium vel favor, Tiraquel. de Retract. lignag., § 50, glos. 1, num. 5; Roman. cons. 4, num. 2.

Secus verò ubi expressa sunt nomina ipsorum dispensandorum, quia dispensatio secundum propriam sui naturam strictè interpretatur, Abb. in d. c. *fin.*, nec propterea placet, tanquàm in praxi non recepta, illa opinio Bart. in lib. 2, ff. de verb. Oblig., quòd concessà potestate dispensandi cum adulterino vel incestuoso, poterit dispensari cum eo qui patitur utrumque defectum. Hoc enim est communiter reprobatur, teste Gamb. de Auct. leg., lib. 7, num. 202, ex c. *Per venerabilem*, qui fil. sint legit., quia hoc nullo modo potest ad utrumque conjunctim extendi, sed disjunctim, Borgas. de Irreg., p. 2, n. 11, ubi ait quòd in dispensationibus, in simpliciter non venit mixtum. Butr.

in cap. *At si clerici*, § *De adulteriis*, circa fin. de Jud.

Limita quartò, ut dispensatio non veniat strictè interpretanda in eo significato, qui ex verborum improprietate comprehenditur; quia ab ipsà proprietate non est recedendum, nisi quando aliter constat de mente dispensantis, c. *Ad audientiam*, de Decim. l. *Non aliter*, ff. de Leg. 3.

Limita quintò, dispensationis significatum non adeò restringi, ut illa reddatur inefficax et nullius valoris; quia semper sumenda est interpretatio, ut actus magis valeat, quàm pereat, Felin. in cap. 1, vers. *Privilegium continens*, de Rescript. l. *Quoties*, ff. de Rebus dub.

Limita sextò, ut latè interpretetur dispensatio, quando est motu proprio concessa; quia tunc extenditur etiam ad consecutiva, sine quibus dispensatio in alio prodesset, Host. in c. *Cum in cunctis*, col. 3, de Elect.; Rot., decis. 1 de Temp. ordin. in antiq., ubi dicitur quòd si Papa motu proprio ob publicam utilitatem dispensat cum episcopo, ut non teneatur consecrari intra tempus datum ad consecrandum, tamen dispensatio extenditur ut possit obtinere priora beneficia; et sic quando dispensatio fundatur super communi utilitate, est favorabilis; sicut etiam quando concurrat favor religionis aut animarum, Felin. in d. c. *Postulasti*, de Rescript. id. Garc. d. 6, n. 64.

Limita septimò, quando dispensatio conceditur ad præterita validanda, veluti si cum aliquo fuerit dispensatum, ut possit de fructibus suorum beneficiorum testari, et ante talem dispensationem obtentam jam fecerat testamentum; illud enim virtute hujusmodi dispensationis validabitur, Castr. in l. *Filiæ meæ*, § *Si sic*, ff. de Const. et Demonst. et in l. *Militibus*, C. de Testam. milit. et ex præmissis satis constat non semper sequi dispensationem esse odiosam, et non favorabilem; quia teste Abb. in c. *Ad aures*, num. 8, de Rescript., jam datur dispensatio favorabilis, quamvis contrarium teneat Felin. in d. c. *Postulasti*, sibi contrarius, dicens dispensationem dici semper odiosam, propter recessum, à jure communi.

CAPUT VI.

An dispensatio sine litteris suffragetur.

Exploratum habemus dispensationem, litteris super ea minimè expeditis, nequaquàm suffragari; quidquid enim sit de jure communi, exstat hodiè regula cancellariæ 52, quæ sic ait: *Item cum concessionibus super gratis dispensationum quarumcumque, quibusvis per ipsum D. N. concessarum vel concedendarum, per regulas cancellariæ Apostolicæ sint providè limitatæ, licet aliquando in petitionibus super hujusmodi concessionibus oblatis, multa sint petita; ne quis talium concessionum prætextu, id dispensativè tenere aut facere præsumat, ad quod concessionibus hujusmodi se non extendant, voluit idem D. N. quòd nulla talis dispensatio cuiquam in judicio, vel extra suffragetur, antequàm super ea litteræ apostolicæ sint confectæ.* Hæc quidem regula satis videtur etiam ipsi juri conformis; cum gratia

semper concedatur sub quidam tacitâ conditione, scilicet, si litteræ super eâ expediantur, ut ait Sarmen. super Reg. de non jud. juxta form. suppl., q. 1, n. 2, subdens ibi quòd sola supplicatio indubitata probationem juris non inducit, propter interpretationem clausularum, quæ in expeditione litterarum per abbreviatores et alios officiales fieri solet; aliàs autem, etiam de jure communi, solo verbo Pape, gratia perficitur, c. *Inquisitionis*, 25, q. 1, Clem. dudum, § ult. de Sepul. Archid. et Joan. Andr. in procem. 6; Felin. in c. *In nostrâ*, in fin. de Rescript. Unde si ipse velit aliquem doctorem creare, id solo verbo efficere potest; ita evenit casus, cum dominus Joannes Aloysius Riccius patritius Neapolitanus et canonicus hujus metropolitane Ecclesiæ Neapolitanæ fuisset per sanctissimum fel. record. D. N. Urbanum papam VIII, promotus ad episcopatum Ecclesiæ Vican, neque adhuc lauream doctoratûs suscipere curasset, cum idem summus Pontifex id rescivisset, licet ex constitutione Gregorii XIV debuisset esse graduatus, attamen Sanctitas sua, cui benè innotuerat eundem Joannem Aloysium, suis scriptis et doctrinis, prout tot illius opera in lucem edita testantur, nostrum seculum illustrasse, unde omnium scientiarum arca potest jure optimo nuncupari, hæc dixit: Papa solo verbo doctores facit; ac propterea nos te doctorem facimus. Ita etiam, sicut scribunt doctores statim quòd Papa pronuntiat aliquem in episcopum alicujus civitatis, ille dicitur episcopus, Mascard, de Probat., concl. 842, num. 20. Regulariter tamen ad probationem gratiæ requiritur scriptura, id. Mascard., num. 10. Unde ait Gonz. gloss. 42, num. 47, quòd in linguâ principis stat gratia, et in scripturâ testimonium, et in executione commodum. Sed præcipuè secundum dictam regulam sicut per aliam de non judicando juxta formam supplicationis, prohibitum est judici aliter judicare, propter duplicem rationem, quarum prima est, ut evitentur falsitates, quæ in supplicatione facilius committuntur, quam in Bullis, per appositionem manuum plurimorum officialium; è contra si probaretur testibus, multa absurda evenirent, quia difficillimum et quasi impossibile esset scire omnem continentiam gratiæ, ut tradit Card. in procem. Clem., v. *Nec sanc*, ut per Paris., de Resign. benef., l. 8, q. 2, n. 8, cum seq., qui secundam rationem subdit num. 45, nempe, quòd si sola supplicatio sufficeret, officialibus Romanæ Curie præjudicium inferretur: qui officia bonâ fide à Sede Apostolicâ emerunt, ut aliquid inde emolumentum capiant ex appositione manuum; et summus Pontifex deputavit dietos officiales ad litteras super gratiis à se concessis, expediendas, quibus dedit regulas cancellariæ, ut litteræ possint expediri vel denegari, et cum clausulis consuetis.

Propterea licet respectu dispensationis seu alterius gratiæ, illa dicatur facta absque expeditione litterarum, ut dictum est, attamen quia regula hæc est similis prædictæ de non jud. jux. form. suppl., idèò dicendum est quòd quando gratia ipsa deducitur in exercitium, est necessaria expeditio litterarum. Mant. decs. 5,

n. 1, de Rescript. ut ait Joan. Andr. in Procem. 6 Decretal., n. 2, fuisse per doctores consideratum, quòd supplicatio sola nullius est effectûs extra curiam, nisi in eâ addatur, quòd sola supplicatio sufficiat, et ubique in judicio, et extra fidem faciat, quia juxta formam supplicationis prohibentur iudices judicare.

Imò ex his concludendum est, hodiè solam supplicationis signaturam, neque in foro conscientie sufficere, quanquàm etiam moderni scribentes id affirmant, qui forsitan non perspexerunt modernas regulas super hoc editas, volentes quòd sola supplicationis signatura non suffragetur, neque in judicio, neque extra illud; quæ quidem verba à tempore Pii V, addita fuerunt.

Aliquas nihilominus regula supradicta, *Quòd dispensatio non suffragetur, nisi litteris expeditis*, admittit limitationes, et præcipuè

Limitatur primò illam non procedere in dispensatione concessâ accessoriè simul cum provisione, seu quâvis aliâ concessione, super quâ erunt expeditæ litteræ; quia tunc sufficit de dispensatione constare per supplicationem; ratio autem ea potissimum est, quæ affertur per Cassad., decs. 33, super d. Regulâ, num. 1, nempe quia regula et statutum parem habent interpretationem, cum sint constitutiones extra corpus juris; ergo regulariter strictè interpretantur, et prout verba sonant, et in casibus tantum expressis; sed hæc regula non loquitur expressè, quando dispensatio est cum provisione, seu aliâ concessione; ergo, etc.

Et sic cum dicta regula loquatur in casu simplici, non autem mixto, nempe quando dispensatio conjuncta est tum aliâ concessione, ut dictum est, benè suffragatur dicta dispensatio, etiam sine litteris; quia hic, cum simus in odiosis, in simplicibus non continetur mixtum, Gonz. Gloss. 9, n. 20, et alia ad id conducentia videri possunt apud eundem Cassad. decs. 25, et 36, super dictâ regulâ de non. Jud. juxta for., etc.

Limitatur secundò, quando supplicatio fuerit signata cum clausulâ in illius calce appositâ, nempe quòd *sola præsentis supplicationis signatura sufficiat, et ubique in judicio et extra fidem faciat, regulâ in contrarium non obstante*; quo casu debet in litteris dari specifica derogatio hujus regulæ, quæ, sicut aliarum regularum duobus modis concedi solet, uno videlicet ut hic in supplicatione peti consuevit, absque eo quòd narrentur verba regulæ, per extensum, sicut ut plurimum fit circa regulas, quæ respiciunt modum expediendi litteras apostolicas in cancellariâ; altero verò quando petitur derogatio regularum de dandis, id est, judicialium, et tunc extenditur in supplicatione tenor regulæ, saltem in substantiâ, ac postmodum in litteris apostolicis juxta stylum cancellariæ, post illarum exordium inseritur tenor regulæ ad longum, videlicet: *Hinc est quòd nos qui dudum inter alia volumus, quòd, etc.*, ac postmodum in clausulâ, *non obstantibus*, apponuntur hæc verba, videlicet *non obstantibus voluntate priori, et ordinationibus præmissis ac con-*

stitutionibus, etc.; alias enim pro illius derogatione non sufficiet clausula generalis, *non obstantibus*, etc. Paris. de Resign. benef., l. 1, quest. 2, num. 8. Alia insuper infra circa id suo loco adducam.

Ceterum supradicta regula quod dispensationes non suffragentur, litteris non expeditis, ita intelligenda est, nimirum, quod gratia non propterea perditur; sed ejus tantummodò effectus retardatur, donec litteræ expeditantur, firmâ remanente ipsâ gratiâ, illius usu suspensio, ut per Borgas, de Irreg. par. 6, tit. de Cleric. non resid., num. 14.

Cum verò paulò superius dixerim, litteras expediti debere ad probandam gratiam Papæ, sive sub plumbo, sive in formâ brevis, sub annulo Piscatoris, accidit nihilominus aliquando alio modo illam concedi, nempe ipsius vivæ vocis oraculo, cum nimirum sic expediat. Quod quidem pluries observavimus, præsertim verò pro religiosis, ad petitionem alicujus ex eminentissimis dominis cardinalibus, cui credendum est quando ipse testatur aliquid, cum Papa est præsens in loco illo ad quem facilè quisque confugere potest; quia non est præsumendum ipsum mentiri; et ab omnibus receptum est, credi cardinali asserenti de gratiâ, seu commissione sibi factâ vivæ vocis oraculo à summo Pontifice, ut per Immol. in c. *Super his*, et ibi Fel. sub n. 10, de Fid. instrum.; Barbat. de Præstan. card. in 2 p., in 1 qu., Jason. in recept. l. *Admonendi*, n. 189, ff. de Jurejur., id Jas. conc. 143, l. 4; Rota in unâ Romanâ, inter canonicos ei beneficiatos S. Petri, cum aliis alleg. per Paris. de Resign. benef., l. 8, q. 11, n. 34.

Dixi gratias hujusmodi concedi, quando ita expediat; quia de more Papæ est, concedere religiosis plures gratias ore proprio, quibus ipsi secretò utuntur; nec ipse Papa vult litteras expediti, ne alii prælati seu religiosi insurgant, puta, quando alicui clarissimo et probatissimo religioso concedit quòd possit absolvere à casibus episcopalibus; quia si hoc innotesceret episcopis, recalcitrarent, ut ad verbum ait Fel., cons. 6, n. 2.

Quod quidem servatur etiam in aliis gratiis seu concessionibus, et cum, sicut dictum est, illæ conceduntur ad intercessionem cardinalis, licet ipsi simpliciter sit credendum; consuevit nihilominus ab ipso litteras expediti, quas sub sequenti formulâ vidimus conceptas, pro milite S. Lazari, qui viduam in uxorem duxerat, videlicet:

Octavius miseratione divinâ tituli S. Alexii S. R. E. presbyter cardinalis Paravicinus nuncupatus. Universis et singulis præsentibus nostras litteras inspecturis, visuris, lecturis et audituris, salutem in Domino sempiternam; eisdemque fidem indubiam facimus, et in verbo veritatis attestamur, quòd S. D. N. Clemens papa VIII ad intercessionem nostram volens dilectum nobis in Christo Augustinum Varanum Ravennatem., illustrissimè et reverendissimè domini mei Marci Sitici, tituli S. Mariæ in Transiberim, ejusdem S. R. E. presbyteri cardinalis ab Attempis nuncupati domesticum et familiarem, qui piâ devotione ac religionis zelo ductus, habitum per fratres militum SS. Mauriti et Lazari ordinis, seu sub re-

gulâ S. Augustini gestari solitum suscipere, et professionem per eosdem consuetam, expressè emitte desiderat; sed quia mulierem alterius viri prædefuncti relictam, atque ita viduam duxit, et adhuc habet in uxorem, suum hujusmodi desiderium, obstantibus dictæ militiæ statutis, adimplere non potest, nisi ad hoc sibi suæ Saucitatis indulgentiâ suffragetur, specialis gratiæ favore prosequi, ac in hoc suo laudabili proposito confovere volens, vivæ vocis oraculo desuper facto, cum dicto Augustino Apostolicâ auctoritate dispensavit, ut etiam constante matrimonio, quod cum dictâ uxore sua contraxit, habitum per fratres milites dictæ militiæ gestari solitum, et professionem per easdem emitti consuetam, expressè emitte, ac deinde quæcumque et qualiacumque ejusdem militiæ præceptorias, prioratus, et hospitalia, cæteraque alia beneficia ecclesiastica quomodolibet qualificata, et qualitercumque nuncupata, sibi ritè conferenda recipere, et quoad viveret, retinere; nec non omnibus et singulis privilegiis, prærogativis, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, indultis concessionibus, et quibusvis aliis gratiis, tam spiritualibus quàm temporalibus, quibus alii ejusdem militiæ fratres milites, etiam non conjugati vel non bigami, de jure, statuto, usu, privilegio vel consuetudine, aut aliis quomodolibet utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, frui, potiri et gaudere possunt et poterunt quomodolibet in futurum, ipse similiter et pari formiter, ac æquè principaliter, et absque ullâ prorsus differentiâ etiam uti, frui, potiri, et gaudere, vocemque activam et passivam ubique habere; nec non ejusdem militiæ officia, dignitates et munia gerere, recipere et exercere liberè et licitè possit ac valeat ita ut inter ipsum Augustinum et cæteros milites, etiam non conjugatos, vel non bigamos, aliqua differentia non existeret. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, nec non prædictæ militiæ etiam juramento, confirmatione apostolicâ, aut quâvis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, nec non stabilimentis, usibus et naturis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, eidem militiæ illiusque magistro, seu administratori, nec non conventui, seu fratribus militibus, et aliis superioribus et personis, sub quibuscumque tenoribus et formis ac cum quibusvis clausulis et decretis in contrarium quomodolibet facientibus; ac etiam iteratis vicibus, concessis, approbatis et innovatis. Quibus omnibus, etiamsi de illis specialis, specifica et individua mentio facienda foret (illis aliis in suo robore permansuris), idem Dominus noster latissimè, hac vice, derogavit, ac derogatum fore et esse voluit. Decernens litteras quas nos exinde conficremus, eidem Augustino suffragari debere, ac si ille in formâ brevis sub annulo Piscatoris, vel sub plumbo more Romanæ Curiae confectæ et expeditæ forent. In quorum omnium et singulorum præmissorum fidem et testimonium, has præsentibus litteras manu nostrâ subscriptas, fieri, et per secretarium nostrum infra scriptum subscribi, sigillique nostri consueti jussimus appensione communiri. Dat. Romæ in aedib. nostræ solitæ habitationis, prope Montem Jordanum, anno Domini, etc.

Locus † sigilli.

O. Cardinalis Paravicinus.

N. Secretarius.

Et sub prædictâ formulâ dantur supradictæ litteræ cardinalis attestantis de gratiâ Papæ vivæ vocis oraculo concessâ, mutatis mutandis, juxta ipsius gratiæ qualitatem; et regula est, quòd præsertim in his ipsi cardinali sit credendum in omnibus, quæ ipse testatur, Pontificem ad suam instantiam, etiam pro aliis concessisse, prout ea tenuit Rota in unâ Pergamen. Bonorum de anno 1562, coram Oradino, relatâ per Marches. de commiss., p. 2, § unico, c. 41, n. Etiam, 11.

Aliam gratiam simili modo concessam, vidi ad intercessionem bon. memb. cardinalis Zabatta super commutatione recitationis horarum canonicarum pro episcopo Pampilon., eo quo sequitur modo, videlicet:

Nos Antonius miseratione divinâ tituli S. Crucis in Jerusalem S. R. E. presbyter cardinalis Zabatta nuncupatus, universis et singulis, præsentis nostras litteras inspecturis, visuris et audituris salutem in Domino semperpiternam, eisdemque fidem indubiam facimus, et in verbo veritatis attestamus, quòd S. D. N. D. Paulus divinâ providentiâ Papa V, ad intercessionem nostram, volens reverend. in Christo patrem et dominum D. Antonium Vanegas, Dei et Apostolicæ Sedis gratiâ episcopum Pampilon. favore prosequi gratioso, vivæ vocis oraculo nobis facto, quòd ipse D. Antonius episcopus, omnibus diebus Jovis cujuslibet anni, non impeditis festo duplici aut semiduplici, officium SS. Sacramenti, loco officii ejusdem diei, recitare, et per recitationem hujusmodi, recitationi quarumcumque horarum, tam diurnarum quàm nocturnarum, quæ illo die caderent, satisfacere posset, et valeat, apostolicâ auctoritate concessit et indulsit. Decernens præsentis nostras litteras eidem D. Antonio episcopo suffragari debere ac si illæ in formâ brevis sub annulo Piscatoris, vel sub plumbo, more Romanæ Curiae confectæ et expeditæ forent. In quorum omnium et singulorum præmissorum fidem et testimonium, præsentis nostras litteras, manu nostrâ subscriptas fieri, et per secretarium nostrum infra scriptum subscribi, sigillique nostri consueti jussimus, et fecimus apostitione communiri. Datum Romæ in ædibus nostræ solitæ residentiae, anno Domini, etc.

Antonius Cardinalis Zabatta.

Locus † Sigilli.

N. Secretarius.

Nec de prædictarum litterarum est aliquo modo ambigendum, licet litteræ apostolicæ super gratiâ, modo præmisso concessâ, nonificentur; nam quoad ipsius gratiæ substantiam, certum est illam valere; nec de necessitate requirit supradictas litteras, quæ solummodò requiruntur ad probationem: Sarnen., super reg. de non jud. juxt. for. suppl., q. 1, n. 2: nam, ut aliàs diximus, gratia stat in linguâ principis, et in scripturâ testimonium, ac in executione commodum, Gonz. ad reg. 8, glos. 12, n. 47, et antea dixit Fel., rubr. de Constit., n. 5, vers. *Et conclusio est*, ubi, quòd statim etiam prolato simplici verbo Papæ, gratia dicitur facta ante litterarum confectionem, ut etiam docet text. in c. *Inquisitionis*, 25, q. 1, Clem. *Dudum*, § fin. de Sepult., id. Felin., in cap. *In nostrâ*, in fin.

de Reser., Cassad.; decis. 4, n. 2, de Caus. poss. et propr.; Bursat. cons. 393, n. 4, cum aliis relatis per Paris., de Resig. ben., l. 8, q. 2, n. 8.

Et licet gratia dicatur informis litteris non expeditis, Rot., decis. 20, n. 5, de Concess. præb. in nov. id. Paris., lib. 1, q. 12, n. 58, et l. 8, q. 3, n. 11, ac lib. 10, q. 1, n. 8, tamen hic hujusmodi gratia non dicitur sine litteris concessa, quæ licet non sint apostolicæ, sunt tamen ipsius cardinalis, cui à Papâ conceditur ut ille possit super dictâ gratiâ litteras expedire, ut apparet ex formulis supra positis. Nam si in expeditione litterarum apostol. creditur officialibus ad id à Papâ præpositis, tam in cancellariâ quàm in camerâ et in præfecturâ brevium, qui litteras apostol. formant super supplicationibus ab ipso Papâ signatis, eò magis credendum est cardinali de gratiâ ore tenus factâ attestanti, qui dicitur frater Papæ, Host. in c. *Ad liberandum*, de Judæis, n. 5, Paris., l. 5, q. 1, n. 71, et facit unum corpus cum ipso Papâ, id Host. in cap. *Antiqua*, de Privileg.; nam ipse cardinalis, qui obtinuit à Papâ gratiam firmat suas litteras eo modo quo supra visum est ex illius voluntate, nec præsumitur dicere mendacium, id. Paris. d. lib. 8, q. 11, n. 34, et insuper testatur quòd Papa decrevit, prædictas litteras ab ipso cardinale super hac gratiâ expeditas, habere vim litterarum apostol., ibi decernens litteras quas nos exinde confecerimus, eidem suffragari debere, ac si illæ in formâ brevis sub annulo Piscatoris, vel sub plumbo more Romanæ Curiae confectæ et expeditæ forent; unde cum supradictæ litteræ fuerint ab ipso cardinale de mandato Papæ, intrat illa conclusio, quòd omnia nostra facimus, quibus auctoritatem nostram impartimur, c. *Si apostolicæ*, de Præb., in 6, l. 1, c. de vet. Jur. enuch., nec non regula, quâ qui per alium facit, per seipsum facere videtur, c. *Qui per alium*, de Reg. jur. in 6, l. 2, ff. Rem pupill. salut. fore; Boer., decis. 348, sub., n. 3; Vivian., de Jur. patr., l. 6, cap. 9, n. 18.

Sciendum est tamen quòd hodiè, quoad hujusmodi concessionem à Papâ vivæ vocis oraculo factas, adest constitutio fel. record. Gregorii XV, in formâ motus proprii moderatoriâ supra dictarum gratiarum, quam hic subnectere placuit, tenoris sequentis, videlicet.

GREGORIUS PAPA XV.

Ad perpetuam rei memoriam, Romanus Pontifex in speculâ militantis Ecclesiæ divinâ providentiâ constitutus, gratias et indulta à se, et prædecessoribus suis concessa, justis interdum suadentibus causis, juxta creditum sibi pastoralis officii debitum moderatur aut revocat, prout rerum et temporum qualitatibus debite pensatis conspiciit in Domino salubriter expedire. Itaque motu proprio, etc., omnia et singula indulta, facultates, privilegia, gratias et concessionem quascumque spirituales et ecclesiasticas, tam ad forum interius quàm ad exterius spectantia, ac tam ad supplicationem partium quàm motu, scientiâ, et potestatis plenitudine similibus à Sede Apostolicâ, quæ tamen vivæ vocis oraculo hactenus quandocumque et qualitercumque ex quavis, etiam de necessitate exprimendâ

causa, quibusvis collegiis, capitulis, ordinibus, tam mendicantium quàm non mendicantium, societatibus, etiam Societati Jesu, ac congregationibus quibuslibet, sive eorum et eorum respectivè præpositis, decanis, magistris, ministris, prælatis, prioribus, rectoribus, generalibus, vel provincialibus quocumque nomine nuncupatis superioribus, et quomodolibet exemptis, ac Sedi prædictæ immediatè subjectis, cujuscumque dignitatis, præeminentiæ, aut quovis privilegio munitis; non tamen ad supplicationem regum concessas, in iis videlicet quæ non sunt sortita effectum, tenore præsentium revocamus, cassamus, tollimus, abrogamus et annullamus, ac revocata, cassa, sublata, abrogata et annullata, viribusque et effectui vacua perpetuò fore et esse, neque in posterum cuiquam suffragari posse vel debere, neque aliquem iis de cætero uti ullo modo posse, etiamsi expressa et specificamentio, etiam de verbo ad verbum de iis facienda esset, decernimus et declaramus, firmis tamen, et in suo robore permanentibus omnibus indultis et aliis concessionibus prædictis, vivæ vocis oraculo S. R. E. cardinalibus, ad ipsorum vel aliorum quorumcumque favorem propria S. R. E. cardinalium manu firmatis, pro ipsis vel aliis factis, et de quibus iidem S. R. E. cardinales testimonium in scriptis præbuerunt. Decernentes, præsentibus litteras, et in iis contenta quæcumque, etiam ex eo, quòd quicumque præmissis interesse habentes, seu habere prætendentes ad hoc vocati et auditi non fuerint, de subreptionis vel obreptionis vitio, aut intentionis nostræ, seu alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui in jus vel in controversiam vocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas, quodcumque juris gratiæ vel facti remedium impetrari nullatenus posse; sed illas semper validas et efficaces existere et fore, suosque

plenarios et integros effectus sortiri et obtinere. Sicque per quoscumque iudices, etc., sublata, etc., ac irritum, etc. attentari; non obstantibus præmissis ac quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, ordinibus, societatibus et congregationibus prædictis, eorumque præpositis decanis, magistris, ministris, prælatis, prioribus, rectoribus et aliis superioribus prædictis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, ac irritantibus et aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliàs in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis. Quibus omnibus, etc., derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque, etc. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 2 julii 1622, pontificatus nostri anno secundo.

S. Cardinalis SANCTÆ SUSANNÆ.

Est tamen hic advertendum, quòd postmodum similis Urbanus VIII, alià suà constitutione, in simili formà motus proprii, sub die 20 decembris 1631, omnia prædicta vivæ vocis oraculo, tam per ipsum quàm per alios summos pontifices, datà et concessà, etiamsi à cardinalibus firmata sint, quibuscumque religiosis, tam in particulari quàm universali, cassavit, abrogavit et annullavit, ac præcepit sub excommunicatione, aliisque pœnis ipso jure incurrendis superioribus generalibus, ut infra tres menses tunc proximos, omnes et singulos provinciales de prædicto motu proprio certiores redderent, ipsisque provincialibus, ut illum in conventibus suarum provinciarum publicari facerent sub iisdem pœnis.

LIBER SECUNDUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS SUPER IRREGULARITATE EX DEFECTU SACRAMENTI, BIGAMIÆ VIDELICET, ET REITERATIONIS BAPTISMI.

CAPUT PRIMUM.

Praxis dispensationis super bigamiâ.

Hanc modò praxim dispensationum apostolicarum aggrediendo, dicendum est priùs illas variis temporibus, vario stylo à Sede Apostolicâ emanasse. Nos verò recentiore ostendere duximus. Verùm quia inter alia juris impedimenta, super quibus requiritur apostolica dispensatio, illa sunt quæ ex irregularitate proveniunt, et super quibus in dies dispensari videmus, et inter cæteras irregularitates, prima est ea quæ contrahitur ex bigamiâ, quæ ex antiquioribus Apostolorum decretis originem duxit, ut probatur 1 Tim. 3, ubi prohibetur quis ad Dei ministerium accedere, nisi vir unius tantum uxoris fuerit, et D. Hieron. in Ep. 82, ad Decanum, ut habetur in c. 1, et ibi Glos. in verbo *Unius*, dist. 26, quod tamen intelligitur, vel unius uxoris, vel nullius, prout declarat Innoc. in Ep. 3. D. Ambr., de Offic., lib. 1, cap. 50. Ideò non abs re

ab ipsâ dispensatione super bigamiâ exordiri visum est, illius priùs definitionem præmittendo, ac postmodum, quoniam pacto super eâ detur dispensatio, declarando.

Dicamus igitur cum omnibus summis, quòd bigamia est irregularitas ex defectu sacramenti procedens, c. *Acutius*, 26 dist., Host. in Sum., lib. 1, tit. de Bigam. non ordin., n. 1; Covar. in Clem. *Si furiosus*, in 1 par., § 2, [num. 1 de Homicid.]. Eaque triplex est, scilicet vera, interpretativa et similitudinaria, Glossa communiter recepta in c. 2, de Bigam. Navar. in man. cap. 27, num. 195, vers. 2. Et vera dicitur, quando quis secundas contraxit nuptias, Glossa in d. c. 2, de Bigam. Interpretativa, cum viduam in uxorem accepit, eamque carnaliter cognovit, c. *Si quis viduam*, 54 dist., c. *A nobis*, de Bigam., et dicitur propterea interpretativa, quia fingitur duas habuisse uxores, id Navar. loc. cit. et idem erit, si cum virgine post adulterium ab eâ com-

missum, cognitâ, aut ex duobus matrimoniis consummatis, invalidis; aut uno valido et altero invalido. Similitudinaria autem est quæ contrahitur ex matrimonio contracto et consummato, etiam cum virgine per adstrictos ordine sacro aut voto solemnî, c. fin., hoc tit. Garc., de Benef., p. 7, cap. 4, num. 15.

Et licet ex his videatur bigamus non peccare, ex eo, quia prima et secunda irregularitas sine culpâ contrahitur; unde bigamî non solum non habent in se peccatum, sed ex illâ consequuntur gratiam et meritum, prout sunt in matrimonio, ut not. in c. *Aperiant*, 31, q. 3, attamen ipsi in jure canonico variis pœnis, ob hujusmodi defectum plectuntur; cum nudati sint præcipuè omni privilegio clericali, etiam quoad personam; ita quod non gaudeant privilegio can. *Si quis*, 14, q. 7, et subjeiuntur foro seculari, c. un. de Bigam. in 6; ibi *bigamos omni privilegio clericali declaramus esse nudatos*, c. *Subdiaconus*, dist. 54, et conc. Trid., sess. 24, c. 17. Majol., de Irreg., l. 1, c. 28, et sic non solum privantur tonsurâ clericali, d. c. un. verum etiam habitu, ut ex d. c. colligitur; si fuerint tantum in minoribus ordinibus constituti; quia si fuerint in sacris, non privantur omni privilegio, nisi degradentur; ac propterea permittitur eis deferre habitum, et tonsuram ob reverentiam sacrorum ordinum; sicut etiam, nec bigamî similitudinarii, ob eandem rationem amittunt hoc privilegium, aut religiosi professi; qui jam nullo modo possunt contrahere matrimonium, c. *Nuper*, 1, de Bigam. et c. *Sanè*, 2, de Cler. conjug.

Est præterea bigamus incapax cujuscunque beneficii ecclesiastici, etiam simplicis, quamvis fuerit tonsuratus, d. c. un. quia merus laicus reputatur, *Rebuff.*, de Pacif. poss., n. 195, Navar. cons. 1, de Bigam., quia, cum jam reddatur inhabilis ad ordines, sic etiam ad beneficia, et quæ dantur propter officium, et docet text. in c. 1 et 2, de Cler. conjug., quod clericus qui cum unicâ tantum et virgine contraxit, ad ordines aut beneficia non admittitur; sed eo ipso, quod matrimonium contrahit, statim amittit quæcumque beneficia ecclesiastica, c. 1, et ibi Glossa in verb. *Relinquendæ*, eod. tit.

Et est adeo gravis hujusmodi irregularitas, ut neque tollatur per ingressum religionis, per quem regulariter tollitur omnis macula. Sayr., de Cens., lib. 7, cap. 15, et neque episcopus super ea dispensare potest, neque ad minores ordines; cum hujusmodi privilegiorum privatio sit à summo Pontifice inducta, d. c. un. hoc eod. tit. et nihil possit episcopus super jure communi pontificio, nisi in casibus sibi permisis; quamvis in bigamiâ similitudinariâ possit licetè dispensare, per tex. in c. 1, *Qui cler. vel voven.*, ubi impartitur sibi hujusmodi facultas, ibi, *injunctâ sibi penitentiâ de utroque excessu, post eam peractam dispensativè poteris ei diaconatûs officium reddere, et si perfectæ vitæ fuerit, eum in presbyterum ordinare.*

Cum igitur hujusmodi impedimentum bigamiæ alio modo tolli non possit, quam solâ dispensatione, d. c. *Acutius*, summoque tantum pontifici competat facultas

super eâ, quomodocumque proveniat, dispensandi ad omnes ordines, etiam pontificales, et quæcumque beneficia ecclesiastica, Innoc. in c. 2, hoc tit. Majol., lib. 1, c. 35, num. 14, propterea videamus qualiter cum ipsis bigamis dispensetur, et quid servetur circa hanc praxim, juxta prædictum recentiorum stylium. Super quo ita res se habet, ut tam super ipsâ bigamiâ, quam super quibuscumque aliis gratiis apostolicis, quæ per datariam apostolicam transeunt, illæ petantur et concedantur per supplicationem; ex quâ, cum fuerit à summo Pontifice signata, oriuntur postmodum litteræ dispensationis, ut infra dicetur, ipsaque supplicatio fit à practicis viris illam solitâ methodo conficere scientibus in medietate unius folii papyri; vel si materia prolixa erit, in integro folio aperto; ac postea porrigitur R. P. D. datario, et revidetur à quibusdam officialibus ad id deputatis, à quibus in calce ipsius supplicationis apponitur summarium in eâ contentorum, quod solet legi vel referri per ipsum datarium eidem Pontifici, qui signat supplicationem, ipsaque signatâ, iterum revidetur ab officialibus præpositis super compositionibus, et ibi solvitur compositio, si materia hoc exigit; quâ solutâ, ipsa supplicatio revertitur ad eundem D. datarium, ut in eâ apponat datam, ac postea consignatur officiali de missis nuncupato; qui ab eâ auferit parvam datam et summarium, et supplicatio mittitur ad registram; et postquam ibi est registrata, et auscultata à magistris ipsius registri, mittitur in cancellariam, ubi postea expediuntur litteræ apostolicæ, teste Paris., de Benef. resign., lib. 8, q. 7, num. 19, cum seqq.

Supplicationis igitur formulâ pro hac dispensatione conficitur eo modo quo sequitur, videlicet:

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Philippus Mariconda laicus Neapolitanæ diocesis devotionis fervore accensus, plurimum cupiat clericali militiæ adscribi, ac ad omnes etiam sacros et presbyteratûs ordines promoveri, verum, quia aliàs cum unâ illâque de medio sublâtâ, cum alterâ ad præsens defunctâ mulieribus virginibus, matrimonium per verba de præsentî contraxit et consummavit, bigamiam contrahendo, desiderium suum adimplere non potest absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter, E. S. V. orator præfatus, quatenus ejus votis hæc in parte favorabiliter annuendo, eumque specialis gratiæ favore prosequendo, cum dicto oratore, ut bigamiâ cundo, cum ex præmissis contractâ, non obstante, clericali characterè insigniri, ac ad omnes, etiam sacros et presbyteratûs ordines promoveri, et promotus, in illis etiam in altaris ministerio ministrare: necnon quæcumque et qualiæcumque cum curâ et sine curâ beneficia ecclesiastica, etiam si canonicatûs et præbendæ dignitates, etiam majores et principales administrationes, vel officia, etiam curata et electiva in cathedralibus etiam metropolitânis, vel collegiatis ecclesiis, seu si parochiales ecclesiæ, vel earum perpetua vicaria fuerint, si sibi aliàs canonicè conferantur, aut ipsa obligatur, præsentetur, vel aliàs assumatur ad illa, et instituto in eisdem, recipere, et dummodo simul plura non sint, quam quæ à concilio Tridentino permittuntur,

retinere; nec non quascunque pensiones annuas super similium vel dissimilium beneficiorum ecclesiasticorum fructibus, redditibus et proventibus, ac etiam distributionibus quotidianis, apostolicâ auctoritate sibi reservandas, percipere, exigere et levare, ac in suos usus et utilitatem convertere liberè et licitè possit et valeat, dispensare dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus eâdem bigamiâ, ac constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscunque cum clausulis opportunis.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc., de speciali dispensatione præfatâ, aliisque præmissis, ut supra in formâ gratiosâ latissimè extendendis; et quòd præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, aliorumque necessariorum, major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario; et dummodò orator ad id reperiatur idoneus, vitæque ac morum probitas, et alia virtutum merita sibi aliàs suffragentur, nec aliud ei canonicum obstat.

Fiat, M. Dat. Rome apud S. Petrum, quarto kal. junii anno decimo sexto.

Et sic non aliàs quàm per supplicationem impetrantur dispensationes, et quævis aliæ gratiæ apostolicæ, quæ transeunt per datariam, et stylus ac observantia Romanæ Curie testantur quòd litteræ apostolicæ non soleant expediri sine supplicatione; aliàs enim tanquàm suspectæ de falsitate rejiciendæ essent, Butr. et Abb. in c. Quod super his, de fid. instrum. et id. Abb. in c. ex parte 2, de Offic. deleg. Roman. cons. 376, num. 12, vers. Secunda ratio. Facit etiam text. in l. Labeo, ff. de Stat. lib.; Felin. in c. 2, num. 16, in verbo Stylus Curie, de Rescript.

Conficitur verò non aliàs quàm latino sermone omnis supplicatio, quæ per supradictam datariam transit, quod præcipuè usu receptum est, quia talis sermo tanquàm dignior intelligitur ab omnibus nationibus, et est frequentior aliis, maximè ob diversitatem nationum officialium summi Pontificis, per quorum manus transeunt et revidentur omnes supplicationes, ut dictum est supra; sicut ipse latinus sermo attenditur, quando constitutio respicit omnes nationes, vel quando concernit genus hominum diversi idiomatis, ut ait id. Felin. super rubr. de Constit., col. 1, in fin. eoque magis, cum lingua latina sit propria Romanorum, quia dicta est à Latio; unde Virgilius Maro in princip. Æneid. ait:

Genus unde latinum

Albanique Patres, etc.

ut per Mandos., reg. 20, quæst. 40, n. 4, qui subdit quòd ista fuit lingua propria, naturalis et materna urbis Romæ, et quòd aliæ lingue sunt accidentales et extraneæ; ac propterea hæc lingua tanquàm naturalis attendi debet, per text. in l. Si quis posthumus, et ibi Bart. ff. de Lib. et Posth., cum Roma sit communis patria, l. Roma, ff. ad municip., et dixit Valer. Max. lib. 2 de Inst. antiq. quòd Romani, ut facilius à subditis intelligerentur, tanti idioma suum fecerunt, quòd eorum magistratus, quanquàm optimè linguam græcam callerent, nunquàm tamen Græci, nisi latine

responsa dabant, eosque per interpretes loqui cogebant, non Romæ tantum, sed etiam in Græciâ et Asiâ, ut ait Sarnen., super reg. de Idiom., q. 1, n. 21.

Benè tamen verum est, quòd innumeræ gratiæ conceduntur, non per viam supplicationis in formâ signandi, ut patet ex suprapositâ formulâ; sed per supplices libellos vulgò memorialia nuncupata; et hujusmodi gratiæ conceduntur per præfecturam brevium sub annulo Piscatoris, ubi summus Pontifex omnia hujusmodi memorialia remittit, ut secretarius sanctitatis suæ illa referat; quæ quidem licet respiciant et contineant petitiones et commoda personarum totius orbis, et sic diversarum linguarum, nihilominus conficiuntur vulgari sermone, inter Romanos consuetum.

In confectioe autem supradictarum supplicationum nimis invigilant illarum compositores, ne in eis utantur verbis impropriis et inusitatis, à quibus tam ipse summus Pontifex, quàm ipsius officiales semper abhorruerunt. Quare cum his temporibus quidam eruditissimus prælatus in propositione ejusdam supplicationis in signaturâ gratiæ usus esset quodam vocabulo sibi tantum cognito, ipse Pontifex in plenâ signaturâ dixit, se non parum mirari de hâc vocabuli novitate, non sine ipsius prælati maximâ erubescentiâ; nec id deviare cognoscimus à jure communi; videmus enim expressum in c. Nuper à nobis, in fin., de Donat. inter vir. et uxor. quòd ibi Clemens III reprehendit consulentem, eò quòd non fuerit usus vocabulis propriis, et Abb. in d. c. nuper, num. 7, dicit, quòd iste consulens fuit reprehensus de ineptitudine vocabulorum; et ubi requiritur aliqua expressio, illa debet proferri verbis quæ possint intelligi, et sint usitata in Rom. Curia; et non sufficit uti verbis usitatis in patriâ illius, qui supplicat, ut docet Felin. in c. In nostrâ, sub n. 15, coroll. 12.

Obeandem causam nonnullas supplicationes vidi tam per ipsum D. datarium, quàm illius officiales lacerari. Hujusmodi enim supplicationes antequàm signentur à Papâ, revidentur etiam ab eodem D. datario, ut diximus, per cujus manus transeunt omnes gratiæ, qui accuratissimè considerat an gratia sit concedenda vel deneganda; nam quamvis Papa concedat gratias, et non datarius, ut per Rot., decis. 488, n. 5, l. 3, parte 3, divers., nihilominus Sanctitas sua ad illas concedendas vel denegandas, moveri solet secundum intentionem datarii, cui desuper rem totam commisit, quique tam ante quàm post signatas ipsas supplicationes, in illis et de illis, promeratio sædet, addit vel demit; quapropter meritò datarius dicitur organum mentis et vocis Papæ, Gonz. Glossa 65, à num. 38.

Postquàm igitur formulam supradictam apposuimus, opere pretium esse duximus illius verba quæ illam tantum supplicationem concernunt, enucleare; alia enim, nec non clausulas, quæ concernunt litteras, deinde super ipsâ supplicatione expediendis, supplementum in declaratione earumdem litterarum. Verba autem et clausulæ ipsius supplicationis, ita explicanda sunt, videlicet:

CAPUT II.

Praxis clausularum primæ partis supplicationis dispensationis super bigamîâ.

BEATISSIMI. — Quod semper apponitur in principio cujuscumque supplicationis exemplo D. Hieronymi, qui Damasum Papam beatissimum appellavit in sua Epistola ad eundem, et in c. fin., 22 dist., appellatur *senioris Romæ sanctissimus*; Card. in Clem. 1, de Probat.; sicut etiam Ecclesiam Romanam sanctissimam nuncupatam videmus, imò etiam *episcopus sanctissimus, et beatissimus* vocatur in preem. ff. ibi: *Quam beatissimus ejusdem civitatis episcopus*, et juxta text. in c. *Retulerunt*, ubi etiam Papam *episcopum sanctissimum* appellat, de Consecr., dist. 4. Verum est tamen, quòd hic honor solùm summo Pontifici debet, ut per Troil. Malvet, de Canoniz. sanct., q. 1, n. 16, sicut à toto orbe terrarum fieri videmus per diversas Epistolas diversis summis pontificibus missas, quæ his titulis prenotantur; nam cum Franciscus rex Bungi, ac Protasius rex Arimanorum, nec non Bartholomæus princeps Omuranorum duos præclaros principes eorum consanguineos ad Gregorium XIII, ex Japonie regnis misissent, Francisci litterarum sub die 11 januarii 1582, inscriptio erat: *Adorando et cæli regi in terris locum obtinenti, magno et sanctissimo Papæ*; Protasii verò sub die 8 januarii 1582: *Reddatur epistola magno illi et sancto domino, quem adoro, Dei vices gerentem*; Bartholomæi autem sub die januarii 1582: *Sublatis manibus adorans sanctissimo domino Papæ magni Dei vices gerenti has litteras offero*. Necnon Don Sancio Omuræ etiam dominus, Sixto V: Offero, ait, presentes magno et sanctissimo Papæ Sixto V, quem humillimè ut Dei vicarium veneror. Et ad Paulum V alii legati regis Voxii venerunt, illiusque litteras attulerunt sub dat. in civitate et curiâ Fendai, anno decimo octavo, quoquo quarto die lune nonæ, quod est anno 1615, pridie non. octobris, quarum inscriptio erat: *Magni et universalis, sanctissimique totius orbis patris domini Pauli V, pedes cum profundâ submissione, et reverentiâ osculando, Idate Musamune, in imperio Japonico rex Voxii suppliciter dicimus*.

PATER. — Sicut enim Deus est omnium Pater, ut in Deut., cap. 23, ibi: *Numquid non ipse est Pater tuus, qui possedit te, fecit, et creavit te*; et in Joan. 5: *Videte qualem charitatem dedit nobis Pater, ut filii Dei nominemur et simus*; sic etiam Papa est omnium pater, cum vices Dei gerat in terris, c. *quàm gravi*, de Crim. fals., c. ult. de Pact., in 6, et dicitur pater spiritualis omnium Christianorum; Abb. in c. ult. de Purgat. can., Dec. in c. *At si clerici*, num. 47 d. Jnd., et sponsus universalis Ecclesie, Card. in c. *Sicut*, num. 5, 7, q. 1. Sicut etiam Ecclesia Romana dicitur communis mater, c. penult. in fin. junctâ Glos. de Consecrat., dist. 4, ac aliarum Ecclesiarum mater, c. *Non deceat*, 12 dist.

CUM DEVOTOS. — Eà videlicet devotione, quæ est erga Deum et summum Pontificem ejus vicarium, ac Romanam Ecclesiam, et omnem universam catholicam, per

text. in c. 2, in princ., junctâ Glos. in verb. *Devotione*, de Suppl. negl. præl.; nam sicut princeps solet devotos vocare suos subditos, ita, et subditi tanquàm tales se debent gerere erga superiores. Unde supplicatio quæ ipsi principi porrigitur, debet esse devota, text. in l. 4, et ibi Bald. in verb. *Devotis*, de Pact. const.; et omnes aliquid à Sede Apostolicâ postulantes, se humiles et devotos exhibere debent, c. *Veniens*, de Jurjur.; sicut etiam ipse imperator, qui debet esse devotus et fidelis Romanæ Ecclesie, Felin. in c. *Constitutus*, n. 9, de Rescript.

S. V. — Ita enim convenit loqui cum summo Pontifice, sicut etiam cum ipso Deo, ut in psalm. 29: *Psallite Domino sancti ejus, et confitemini memorie Sanctitatis ejus*; et hæc duæ litteræ scilicet S. V., de stylo semper apponuntur abbreviatè, quæ significant, Sanctitati vestræ; nec tamen per extensum scriptæ redderent rescriptum subreptitium, quidquid dicat Rebuff. in formâ signat. hoc vers., volens, quòd si hæc verba fuerint abbreviatè scripta, signatura præsumatur suspecta. Horum namque et similium verborum exempla habemus in Auth. *Ut etiam Eccles. Rom. vers. Habeatque Sanctitas vestra hanc legem* ac etiam ibi: *Sanctitas itaque vestra*, nec aliquo modo in jure prohibitum reperitur, orationes, verba et clausulas extensè scribi, ita id Mandos. form. 2, commiss. verbo S. V. ubi nimis propterea invehit contra dictum Rebuff.

ORATOR. — Idem est quod deprecator qui supplex rogat, et ad denotandam efficaciam cum quâ aliquid petitur, quia magis humilitas ostenditur per verbum *orare* quàm *petere*; ita dixit Luc. de Pen., super rubr. c. de Leg., lib. 10.

PHILIPPUS MARCONDA. — Nomen et cognomen oratoris necessariò exprimi debent in supplicatione, nec possunt illa quæcumque de causâ in albo relinqui, seu mutari; aliàs enim supplicatio non reciperetur, sicut etiam servatur in oblatione libelli, text. in c. 4 de Libell. obl. et in l. 4, ff. de edend., et debent poni extensè, tam in supplicatione, quàm in litteris apostolicis ut per Imol. in c. *Cum accessissent*, et ibidem Felin, vers. *Hodiè*, de Const., neque ea debent mutari, unde etiam si erretur, ut nomen pro nomine ponatur, rescriptum omninò vitiatur, quod satis docet Gloss. in c. *Significante*, verbo *Non de remensi*, et ibi Abb., n. 4 de Rescript., cum nomina ipsa adinventâ sint, ut homo ab homine discernatur, text. in l. *Ad cognoscendos*, c. de Ingen. manumiss., Menoch, cons. 173, n. 5. Nec cancellaria apostolica admittit correctionem proprii nominis in litteris expediendis, ut aliàs diximus; parùm enim refert quòd regula fin. ipsius cancellario, quæ est n. 72, facultatem tribuat vicecancellario et illius regenti circa correctionem nominum et cognominum, quia id tantummodò eis conceditur cum hac limitatione, videlicet, *non tamen eorum quibus gratia et concessionem fiunt*; et de hac necessitate exprimendi proprium nomen oratoris, plura congerit Lotter. de Re benef., lib. 3, q. 34, per tot.

Nec alium præter officiales ad id deputatos, licet

nomen aut cognomen sive aliquid aliud propriâ auctoritate in ipsâ supplicatione aut in litteris corrigere, postquam supplicatio fuerit signata, ac littere in totum expeditæ, quod quidem sub atrocissimis pœnis prohibetur. Quòd si fortè id ignoranter, et bonâ fide contigerit, per dictam regulam conceditur eidem vicecancellario ac cancellariæ prædictæ regenti facultas, quòd possint committere absolutionem illorum qui ignoranter in supplicationibus vel in litteris apostolicis aliquid scriberent, corrigerent vel delerent; et ita est receptum in praxi.

LAICS. — Hæc qualitas de stylo semper exprimenda est, ubi orator est laicus; hic autem præcipuè apponitur ad denotandam quòd orator prædictus non modò sicut bigamus, verum etiam sicut laicus est incapax spiritualium, cap. *Si quis deinceps*, 17, q. 7, c. *Messam*, c. *Sacrosancta*, de Elect. cap. *Causam*, quæ de Præscript.

NAPOLITAN. DIOECESIS. — Debet etiam de stylo exprimi diœcesis oratoris, ut per Rebuff. in suâ Praxi, in formâ signat. vers. *Magalonens.*, quòd si orator, sive oratores nullius fuerint diœcesis, erit proinde in supplicatione exprimendum sub quâ provinciâ erit locus eorum originis, sive domicilium, veluti: *Exponitur humiliter S. V. pro parte N. talis loci, nullius diœcesis, provinciæ Placentin.* Idemque servatur, si fuerint duo episcopatus sub unâ eademque denominatione: quia etiam tunc illi distinguuntur per provinciæ, provinciæ verò per archiepiscopatus, veluti: *Placentin, provinciæ Compostellan, et Placentin, provinciæ Bononiën.*; et sic de singulis, quia provinciæ secundum canones distinguuntur per archiepiscopatus. Bart. in constit. *Qui sint rebell.*, verb. *Lombardiæ*, n. 7. Et iste est notorius stylus datariæ et cancellariæ apostolicæ, ex cuius libro excerpta est illa series omnium mundi episcopatum, quæ proinde provincialis Ecclesiarum prætitulatur: et per Hieron. Paulum ejusdem cancellariæ vice connectorem in calce suæ praxis. Cætera circa expressionem diœcesis oratorum vide infra, lib. 7, c. 4, n. 25 et seqq., et l. 9, c. 41, n. 8, cum seqq.; et in praxi notandum est quòd necessariò exprimendum est an orator fuerit civitatis vel diœcesis; nam si unum pro altero quoquo modo apponatur, littere non poterunt executioni demandari, nisi prius corrigantur, quia civitas et diœcesis sunt diversa, c. *Ego Ludovicus*, 65, dist., c. *Sicciitas* de Sent. excomm. in 6, quamvis sub unâ jurisdictione, sive uno episc. sint, cap. *Venerabili*, de Cens.

Circa quòd est etiam in praxi notandum quòd non modo oriundi ex diœcesi dicuntur diœcesani, verum etiam domicilium habentes, per Gloss. in c. *Statutum*, l. *Cum vero*, et Gloss. in verbo *Dietum*, in fin., ubi dicitur quòd diœcesanus, cum aliud non adiecit, debet intelligi de diœcesano domicilii, de Rescript., in 6, quia illa propriè est diœcesis alienjus, in quâ quis habet domicilium habitationis, licèt sit alibi natus, Franc. in c. *Præsenti*, § *Sanè*, num. 5, super Gloss., vers. *Originis*, de Præb. eod. lib.

DEVOTIONIS FERVORE. — Accensus, nec alia cause

expressio requiri solet ad sic super bigamiæ impedimento dispensandum, nisi devotio ipsius oratoris; principis voluntas absque causæ expressione sufficiat, l. *Quidam consulebant*, ff. de Re jud., c. *Præterea*, ubi Felin., de Test. cogen., gloss. in l. *Universa*, c. de Preb. imper. offer.; *Ægid. decis.* 694, ubi ait: *Agentem actum, cui certum obstaculum, quod scit, opponitur, in dubio censeri tollere illud, quando potest.* Non tamen apud curiales est ignotum, quòd si aliquando juxta qualitatem petite gratiæ levis adducatur causa, tunc ei additur etiam causa devotionis, cum hæc sola per se non sufficiat.

CLERICALI MILITE. — Adscribi non enim potuit orator à suo ordinario clericali caractere insigniri, cum ista facultas, etiam quoad hoc summo tantum Pontifici competat, d. c. 4, de Bigam., in 6, ubi habetur quòd bigamus non possit ad primam tonsuram, nec ad minores ordines ab ordinario promoveri, ut alias diximus, et testantur sum. Pisan. in verb. *Bigamia*, § penult., dum ibi absolutè dicit non posse ordinarium super hæc irregularitate dispensare, Covar. in Clem. *Si prius*, § 2, n. 4 de Homicid., dicens ibi: *Nec ipsum ordinarium posse dispensare, si bigamiam contraxit post clericatum susceptum; quinimò nec magnâ existente causâ; Navar. in Man., c. 27, n. 197, vers. Sextò dico*, cum sit privatus omni privilegio clericali, c. *Cognoscamus*, ibi, *neque clericum debere esse, qui secunda conjugia sortitus est*, dist. 34, Archid. in c. *Lector*, dist. 34, et communiter doctores.

AC AD OMNES. — Etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri. Hoc enim modo petitur dispensatio, etiam quoad minores. Si enim primâ tonsurâ non possit orator ab episcopo initiari, multò minùs ad minores ordines promoveri. Ad illud autem quòd dicit D. Thomas, quòd episcopus potest bigamo concedere ut minores ordines suscipiat, et sic beneficium simplex eidem conferre, dicitur quòd neutrum horum est usu receptum, teste Azor. Instit. moral., p. 2, cap. 4, vers. *Undecimò queritur*, et ita docet notoria Romanæ Curie praxis, quæ profectò fulcitur fundamentis ipsius, c. unic. de Bigam. in 6, contra quòd non potest episcopus dispensare in bigamiâ verâ vel interpretativâ, etiam quoad minores, aut usum susceptorum. Præterea exstat declaratio sacre Congregationis relata à Garc., de Benef., part. 7, c. 6, n. 5, his verbis: *Episcopus auctoritate suâ ordinariâ cum sibi subdito vero bigamo, qui alias cum duabus virginibus successivè legitimum matrimonium contraxit, et modò defunctæ sunt, dispensare non potest, ut primam tonsuram et simplicia beneficia, à se vel ab aliis accipiat.* Ita censuit Congregatio die 30 januarii 1589, et Sixtus V approbavit.

MULIERIBUS VIRGINIBUS. — Oportet enim in supplicatione exprimi qualitatem bigamiæ super quâ petitur dispensari; non enim sufficeret, si simpliciter diceretur quòd orator bigamiam contraxit, quia id satis deviat à notorio stylo, ac propterea in supra positâ supplicatione dicitur quòd cum duabus virginibus successivè contraxit, ut est vera bigamia: nam licèt fuerit interpretativa, quæ est non verâ, vitaret

dispensatio, cujus falsitas committi potest tam narrando minus quàm majus, arg. l. 1, c. de Fals.; Bart. et Bald. in l. *Presbyteri*, c. de Episc. et Cleric. Verum est tamen quòd ad impetrandam dispensationem super impedimento bigamiæ, nullum videmus in praxi discrimen constitui super illius provenientiâ, sive videlicet fuerit matrimonium contractum cum duabus virginibus, ut hic; sive cum unâ viduâ, vel cum unâ virgine et alterâ viduâ, dummodò id explicetur in supplicatione, quamvis Garc., de Benef., part. 8, cap. 5, num. 79, dicat quòd si quis ter vel quater contraxit nuptias, id non sit necessarium exprimere in supplicatione bigamiæ, ex Navar., cons. 2 de Bigam. et aliis auctoribus per eum ibi allegatis; id enim est contra notorium stylum Curia, qui non admittit tales supplicationes, nisi in eis fuerit expressa qualitas et proveniëntia bigamiæ. Vidimus enim quandoque fuisse trigamo, nempe ei qui cum virgine et successivè cum viduâ contraxit, denegatam dispensationem, quidquid dicat id Navar. d. cons. 2 de Bigam., num. 4, in fine, scilicet, quòd nullus unquàm Pontifex maximus curavit de trigamiâ; aliud enim nos docet notoria praxis, licet etiam ipsi trigamo quandoque detur dicta dispensatio.

MATRIMONIUM. — Si enim sponsalia tantummodò per verba de futuro contraxisset, non egeret dispensatione, quia non dicitur contrahere bigamiam, etiamsi sponsalia ipsa fuerint jurata, Sot., 4, dist. 27, quæst. 3, art. 1, § *Bigamus*, nec non iteratâ, etiam cum eâ copulâ, quia hanc irregularitatem non inducunt, Sayr., de Cens., lib. 6, cap. 2, n. 14.

LEGITIME. — Scilicet, quòd matrimonium fuerit legitimo modo contractum, Joan. Andr. in reg. *Factum legitime*, in princip., de Reg. jur. in 6, ac juris ordine servato, et secundum canones, Gloss. et Abb. in cap. *Consanguinei*, de Re jud.; Seraphin., decis. 290, n. 2, et decis. 453, n. 6; Card. Tusc. pract. Concl., t. 2, litt. D, conclus. 505, num. 1; quod enim fit lege permittente, legitime factum censetur, lib. *Graccus*, ff. ad l. Jul. de Adult. Unde si hujusmodi matrimonium ob aliquod impedimentum esset nullum, non contraheretur bigamia, Navar. cons. 1 de Bigam.; Henriq., de Sacram. matrim., l. 2, cap. 6, § in fin.

SUCCESSIVÈ CONTRAXIT. — Quia diversis temporibus duas habuit uxores, c. *Aperiant*, 51, quæst. 1, et ad demonstrandum quòd adulteria etiam iterata, fornicationes, aut plures concubinatus non inducunt hanc bigamiæ irregularitatem, etiamsi id contingat cum virginibus, sive viduis, ut constat ex c. *Quocirca*, de Bigam.; Majol., de Irreg., lib. 1, cap. 53, n. 5 et 10, quia sicut etiam docet quotidiana praxis, in impetrandâ hujusmodi dispensatione non admittitur supplicatio, nisi in eâ fiat mentio de matrimoniis legitime contractis ex quo non sufficit ad id impedimentum inducendum quæcumque carnalis commixtio; sed illa quæ accidit per contractum sacramentum matrimonii de jure vel de facto; fornicaria enim conjunctio non significat unionem Christi cum Ecclesiâ, Sayr., de Cens. d. lib. 6, cap. 3, n. 16, ac propterea tunc bigamiam quis

contraxit, quando videlicet carnem suam matrimonialiter in plures divisit, ut in c. *Debitum*, hoc tit., Host. in c. *Tam liberis*, de Test., et ibi Joan. And.

ET CONSUMMAVIT. — Pluralitas enim uxorum per verba de præsentì, si cum omnibus matrimonium non fuit carnali copulâ consummatum non inducit bigamiam; quo casu potest quis ad omnes ordines licitè promoveri, et beneficia ecclesiastica obtinere, Sot., 4, dist. 27, quæst. 3, art. 1, § *Bigamus*, Sum. Coron. tract. de Irreg., num. 6; Cucc., lib. 1, Instit. can., tit. 5, ac propterea intelligendum est, si cum utrâque consummaverit; aliàs non esset bigamus, c. *Debitum*, de Bigam., c. *Valentino*, 34 dist., etiamsi matrimonium cum eisdem esset ratum, nondum tamen consummatum, Majol., de Irreg., c. 53, num. 10, lib. 1.

SUPPLICAT IGITUR HUMILITER, etc. — Supplicatio namque debet esse humilis, quia ita supplicans faciliùs obtinet ea quæ petit, ad not. in c. *Cum contingat*, § de Præscrip., et juxta illud Eccles. 3: *Quantò magnus es, humilia te in omnibus, et coram Deo invenies gratiam*. Unde omnes etiam reges et principes terre summo Pontifici cum humilitate submitunt, ut patet etiam ex supra dictis, qui ad ipsos Pontifices per suos legatos, supra dictas epistolas miserunt; quorum subscriptiones tales erant, videlicet: *Sanctissimis pedibus Beatitudinis vestræ substratus, Franciscus Bungi rex; Sanctitatis vestræ subternitur calceis Don Protasius; advolutus pedibus Sanctitatis vestræ, Arimano Sciurino Daibù, Don Protasius. Ego Don Bartholomæus sanctis eis pedibus humi substratus, elevatis manibus, et summâ reverentiâ has litteras pedibus Sanctitatis vestræ offero, Omura Scim Paciro Nobù, A. che Don Sancio*; prout hæc, et similia refert Capac. in li. nuncupato *Secret*. lib. 1, fol. mihi 140, cum seqq.

QUATENUS, etc. — Reliqua declarantur in infra scriptâ formulâ litterarum; ac propterea hic tanquàm superflua, consultò omituntur quoad primam partem signaturæ.

FIAT UT PETITUR, M. — Omnes supplicationes dispensationum ad ordines et beneficia signantur propriâ manu summi Pontificis; prout etiam regulariter omnes supplicationes beneficiales, præter quasdam exigui valoris, puta minoris 24 ducatis auri de camerâ, quæ à D. datario mittuntur ad signaturam, per concessum; et quamvis penes summum Pontificem plures sint gradus, seu modi super supplicibus libellis signandis, iste tamen (per *Fiat*) omnibus aliis antecellit, Mandos in proem. reg. signaturæ, per *Fiat*, circa med. Et aliquando ipse Papa ipsas supplicationes, præsertim gratiam continentes, per seipsum signat, non per alium, sive in plenâ signaturâ, convocatis coram eo, statutâ die, quibusdam cardinalibus doctoribus in theoricâ et praxi primariis, et omnibus referendariis gratiæ ac D. datario: licet aliàs absque plenâ signaturâ signet in cubiculo, seu alibi, porrigente sibi ipso D. datario supplicationes; quarum quidem supplicationum licet nonnullæ consueverint signari per concessum à cardinali præfecto seu prælato habente hanc signaturam, nihilominus signantur ab

ipso Papa per Fiat. In secundâ autem parte signaturæ signat etiam, ut supra visum est, Fiat M.

ET CUM ABSOLUTIONE A CENSURIS, etc. — Hæc est secunda pars signaturæ quæ continet clausulas in litteris desuper expediendis, extendendas, ut infra. Et in omnibus ferè supplicationibus Papæ porrigendis adjicitur; nec tamen comprehendit S. R. E. cardinales, quia non egent hujusmodi absolutione, cum nunquam includantur in generali constitutione, maxime pœnali et odiosa; nisi nominatim de eis sit cautum; Martin. Laud. de Card., quæst. 26; cum sint speciali notâ digni, et tanquam membra Ecclesiæ, præsumitur illos non subjacere excommunicationi, et optimè comprobatur Dian. in Sum., p. 1, per tot. tit. *Cardinales*, quod non includuntur in sententiâ suspensionis et interdicti latâ à Papâ; quod quidem deducit ex c. *Quia periculosum*, de Sent. excomm. in 6, qui licet loquatur de episcopis tantum, à doctoribus tamen extenditur ad cardinales. Et comprobatur etiam de stylo cancellariæ Apostol., quæ notat, quod ubi cardinalis malè percepit fructus beneficii, non propterea rehabilitatur, sed solum narratur fectum; ex quo apparet quod alius indignisset eo casu rehabilitatione; sed cardinali non datur absolutio, quia non potest excommunicari, ut ex notab. dict. Cancell., fol. 16, à tergo. Hinc igitur est quod quando porrigitur in data-riâ apost. supplicatio nomine cardinalis, in principio secunde partis ejusdem supplicationis, omissis illis verbis: *Et cum absolutione à censuris*, etc., incipit dicta secunda pars his verbis, videlicet: *Et quod dictæ creaturæ obstantiæ et beneficiales*, etc., vel aliàs, secundum casus contingentiam. Si verò cardinalis insimul cum personâ privatâ supplicet, pro dictâ personâ tantum ponuntur dicta verba, nempe: *Et cum absolutione à censuris ad effectum*, etc., quoad dictum oratorem tantum. Et quod dictæ creaturæ obstantiæ, etc., vel aliàs, etc.

CAPUT III.

Praxis clausularum secundæ partis supplicationis ejusdem.

Quia verò, ut aliàs diximus, tam dispensatio quam quævis gratia apostolica, ante litterarum expeditionem, est informis, teste Oldrad., cons. 324, n. 3, cum gratia principis scripturam exigit, Abb. in c. *Ex diligenti*, ult. not. de Sim., et per confectionem litterarum ad suum esse perducatur, Bellam., decis. 452, ac sine illis difficillimè probaretur per testes; cum præter ea quæ sunt in supplicatione apposita, multa substantialia addantur in litteris, quæ super illâ expediuntur, ideò pro his quidem litteris construendis, limitandis, ac ad debitam formam reducendis, summus Pontifex deputavit abbreviatores majoris præsentie, in cancellariâ apostolicâ, quibus dedit regulas dictæ cancellariæ, ut litteras possint expedire vel denegare, ac gratiam in supplicatione contentam ampliare, limitare, ac pro, vel contra impetrantes mentem Pontificis interpretari, Mandos. 31, quæst. 7, num. 3. Quod etiam servatur si ipsæ litteræ expediantur per cameram et per viam secretam pro cardinalibus,

aliisque personis qualificatis et benè meritis; nam licet illæ non transeant per manus eorundem abbreviatorum, ad hoc tamen Alexander VI constituit officium summatoris earundem litterarum, ne præmissorum ratione, ex malâ ipsarum expeditione cum sedis apostolicæ ignominia, partes detrimentum sentiant; cum ipsius summatoris officium sit recipiendi, videnti, summandi et referendi litteras apostolicas, quæ per cameram apostolicam pro tempore expediuntur, ut ex constitutione ejusdem Alexandri, quæ est in viridi observantiâ, et palam est omnibus qui aliquâ ex parte Romanæ Curie negotia hujus generis callent. Adsunt insuper alii officiales in ipsâ cancellariâ, qui ibi pro manuum suarum appositione, earundemque litterarum revisione interveniunt, qui, ut ait id. Mandos., num. 4, oculis lynceis, etiam usque ad minimam syllabam, omnia prospiciunt; præcipuèque observant ne in illis aliqua falsa latinitas interveniat, ad evitandam suspicionem falsitatis, juxta text. in cap. *Ad audientiam*, et ibi Glossa in verbo *Manifestum*, de Rescrip., nam licet d. Glos. arguendo per text. in l. *Imperator Titus*, ff. de Stat. hom., dicat quod falsa latinitas non vitiat scriptum, ibi tamen agitur de testamentis, et ita solvendo argumentum dicit, quod aliud est in testamentis, et aliud in litteris Papæ; nam testamentum committitur tabellionibus, ejus scripturam, sive latinum nullus corrigit; unde falsa latinitas non vitiat testamentum, dummodò constet per ipsum de intentione testantis; secus autem in litteris Papæ; quia per multas manus transeunt, et magnâ maturitate digeruntur, cap. *Apostolicæ*, 35, q. 3.

Quin imò ab antiquo tempore fuit in cancellariâ prædictâ institutum quoddam officium, de primâ visione nuncupatum, ejus officialium proprium munus erat videre et legere omnes litteras apostolicas, quæ in eadem cancellariâ expediebantur, an in illis adesset præsertim aliqua falsa latinitas; quam, si aderat, corrigi faciebant ab ipsis scriptoribus litterarum: quamvis hodiè adsit officium, nec tamen subeat onus illi injunctum; et ad obviandum insuper falsitatibus, quæ non modò in supplicatione, verum etiam in ipsis litteris committi possent, retinuit cancellaria apostolica antiquum stylum conscribendi dictas litteras caractere gallico, aliàs bullatico, ex communi Curie usu loquendi, nuncupato: quia cum littera hæc non sit ordinaria, nec omnes illam delineare et scribere sciant; non potest aliquo modo falsificari, sic ut possent supplicationes, quæ etiam quâvis litterâ, seu quovis caractere confici et scribi possunt, id. Mandos., reg. 15, quæst. 2, num. 2.

Nec ignotum est quod falsa latinitas vitiat litteras apostolicas, etiamsi constaret de mente Papæ, quo casu perfectio intellectus non supplet imperfectionem scripturæ, juxta text. in l. *Cum pater*, § *Cum imperfecta*, ff. de Leg. 2; si verò adesset defectus orationis aliter quam per falsam grammaticam, non nocet dummodò colligatur mens Papæ, secundum ea quæ dicit Innoc. in c. *Ex parte*, de Fid. instrum., ubi ait quod defectus dictionis seu orationis non nocet, dum-

modò colligatur mens Papæ, ut per Felin. in c. *Ad audientiam*, num. 1, de Rescrip., ubi sic exemplificat: *Volumus providere Titio de spectante ad talem Ecclesiam*, et deficit *beneficium*; non nocet, vel si diceretur: *Volumus Titio de beneficio spectante ad collationem episcopi*, deficit *providere*; neque nocet, quia constat de mente Papæ: quod quidem mirabile, ait id. Felin., loc. cit., quia præsumitur falsitas, ex eo, quia non creditur transisse per tot manus materia tam malè constructa. Quod habet locum etiamsi falsitas grammatica esset in uno solo capitulo separato; quia vitiat totum rescriptum; nam deficit tota auctoritas et fides, et ideo non valet; qui fides ejusdem rescripti est indivisibilis, et sic ipsa grammatica facit videre rescriptum esse extra voluntatem et extra cancellariam; quia est signum quòd totum rescriptum caret examine; nam examinantes vidissent errorem.

Quod tamen limitatur, dummodò falsa latinitas sit manifesta, secus si dubitabilis, vel nisi error grammaticæ procedat ex defectu unius litteræ, sive littera deficiat, sive loco unius litteræ sit posita alia, secundum exemplum quod ponit id. Felin., loc. cit. de Indulgentiâ, in quâ dicebatur: *Præsentibus litteris perpetuis temporibus duraturas*, et debebat dicere *duraturis*, dummodò varietas litteræ non mutet substantiam, vel inducat æquivocationem. Vel nisi sit defectus orationis aliter quàm per falsam grammaticam, et non impediat perceptionem mentis litterarum; quia oculus officialis sæpè fallitur, et magis inspicitur sensus quàm scriptura; quia virtus humanorum actuum non stat in uno modico atramento, sed in mente hominis, ut de notario qui dixit *Facinia* pro *Falcidia*, et *Valeriano* pro *Velleiano*, sicut etiam de dicto notario, qui dixit *jure restitutionis* pro *institutionis*, quia non nocet, et quòd superfluitas in unâ litterâ, vel syllabâ, vel verborum inculcatio non nocet, nisi daretur alteratio sensûs; et text. in c. *Retulerunt*, de Consecrat., dist. 4, quòd illa verba: *In nomine patris, filii, et spiritus sancta*, etc., non vitiant baptismum.

Alio item modo, præter superius dicta, deprehenduntur falsitates prædictarum litterarum circa personam Papæ ipsas litteras dirigentis, necnon personam cui ille diriguntur, ut est text. in cap. *Quân gravi*, de Crim. fals., ubi Innocentius III, scribens episcopo Attinacensi, sic ait: *Nos verò litteras, quæ tibi sub nostro nomine præsentatur fuerunt diligentius intuentes, in eis, tam in contentiâ quàm in dictamine deprehendimus falsitatem, ac in hoc fuimus admirati, quia tu tales litteras à nobis credideras emanasse. Cum scire debeat Apostolicam sedem consuetudinem in suis litteris hanc tenere, ut patriarchas, archiepiscopos et episcopos, fratres, cæteros autem, reges, principes, vel alios cujuscumque ordinis, filios in nostris litteris appellemus. Et cum uni tantum personæ nostræ litteræ dirigantur, necnon à loquimur in plurali, ut vultis, sive vester, et his similibus in ipsis litteris apponimus. In falsis autem litteris tibi præsentatis, in salutatione, et directis in Christo et filius et vocabaris; cum in litteris quas aliquando tibi transmissimus, te, colore poteris, à nobis fratre et sene-*

rabilem appellatum. Propter quod sic litteras apostolicas studeas intueri, tam in bullâ, filo et chartâ, quàm in stylo, quòd veras pro falsis, vel falsas pro veris litteris, modo aliquo non admittas.

Quod quidem, tam in litteris sub plumbo, quàm in formâ brevis, et sub annulo Piscatoris cum cerâ rubèa observatur. Hoc tamen inter eas, discrimine constituto, namque in litteris sub plumbo quæ in crassâ chartâ pergamènâ, gallico seu bullatico caractere conscribuntur, titulus Pontificis apponitur in principio primæ linæ, dicendo: *Innocentius episcopus servus servorum Dei*. In brevi autem et in illius capite, *Innocentius Papa X*. Et licet in simili chartâ communi caractere, aliquantulum tamen formato scribatur, illa tamen tenuis est, ita ut ad modum litteræ missuræ commodè complicari possit.

In litteris sub plumbo incipit narrativa: *Exhibita siquidem nobis nuper pro parte N.*, vel, alio simili modo. In brevi autem *Exponi nobis nuper fecit N.*, et ubi in dictarum litterarum commissione dicitur: *Discretionis tuæ per apostolica scripta mandamus*; in Brevi dicitur: *Per præsentem committimus et mandamus*.

In litteris sub plumbo et illius datâ apponitur annus Incarnationis dominicæ, et per consequentiam litterarum videlicet: *Millesimo sexcentesimo quinquagesimo quarto*, et per kalendas, nonas et idus. In brevi verò notatur data per numerum, ut dicunt, *ordinalem*, nempe: *Die 15 maii 1654*, non autem per consequentiam litterarum, veluti: *Die decimâ quintâ maii millesimo sexagesimo quinquagesimo quarto*, vel alio modo, videlicet, *die 15 maii 1654*, qui appellatur *numerus cardinalis*, quem nec dataria nec cancellaria Apostolica admittere consuevit; quòd si in supplicatione Papæ porrigendâ, esset mentio faciendâ de datâ litterarum Apostolicarum; illa etiam notatur per kalendas, etc., ut supra.

In litteris sub plumbo plurimum officialium subscriptiones requiruntur, præterquàm in illis quæ transiunt per viam secretam; in brevi autem unius ex secretariis apostolicis subscriptio sufficit; quia sigillum Papæ cætera supplet; nam regulare est, quòd sigillum de voluntate domini impressum et subscriptio pari passu ambulant, et faciunt eandem probationem. Roman., cons. 505, in fin. Menoch., de Præsumpt., lib. 2 Præsumpt. 57, num. 55: nunquàm enim Papa subscribit breviam; et quamvis concil. Trident. sess. 24, num. 20, de Reform. disponat quod cause non avocentur in primâ instantiâ ab ordinariis, nec committantur aliis, nisi quando Papa per speciale rescriptum manu propriâ subscriptum, contrarium judicaverit, intelligi debet, satis esse si tale rescriptum annulo piscatorio semper penes Papam existente, sit sigillatum, quamvis ab illo subscriptum non sit, quia idem importat sigillatio quod subscriptio, ut per Gonz. ad reg. 8 Cancell. Gloss. 61, num. 58.

Ceterum verò ad dignoscendas falsitates in prædictis litteris Apost. generalera regulam dedit Innocent. III archiepiscopo et canonicis Mediolanensis., ut in c. *Licit*, de Crim. Fals., in quo prima species falsi-

tatis est, ut falsa bulla (id est, plumbam) falsis litteris apponatur. Secunda, ut filum de verâ bullâ extrahatur ex toto, et per aliud filum inmissum falsis litteris inseratur. Tertia, ut filum ab eâ parte, in quâ charta plicatur, incisum, cum verâ bullâ falsis litteris inmittatur sub eadem plicaturâ, cum filo similis canapis restauratum. Quarta cum à superiori parte bullæ altera pars fili sub plumbo rescinditur, et per idem filum litteris falsis inserta reducitur infra plumbum. Quinta cum litteris bullatis et redditis in eis aliquid per rasuram tenuem immutatur. Sexta cum scriptura litterarum, quibus fuerat apposita vera bulla cum aquâ vel vino universaliter abolita, seu deleta, eadem cum chartâ, calce et aliis juxta consuetum artificium dealbata de novo rescribitur. Septima cum chartæ cui fuerat apposita vera bulla, totaliter abolita vel abrase alia subtilissima charta ejusdem quantitatis scripta cum tenacissimo glutino conjungitur. In cæteris autem diligens indagator falsitatem poterit intueri, ut in d. c. *Licet*, § *In cæteris*, etc., et dixi, l. 7, c. 7.

Est tibi præterea sciendum quod cum ad supra dictos dominos abbreviatores perveniat supplicatio, ad effectum conficiendi minutas litterarum, multas in ea quandoque reperiunt cassaturas, sive ab ipsis partibus ante illius porrectionem, sive etiam post signatam, ab officialibus revisoribus factas; nec propterea videtur falsitatis suspicio inde aliqua exoriri, quia aliquando vel aliquam tantum syllabam, vel verbum superfluum, aut ineptè appositum, aliquando plures syllabas, vel verba impertinentia delent, et sic denotare etiam solent limaturam rei non substantialis, aliquando denegationem petitorum; aliquando etiam concessionis amplioris gratiæ; quamvis, ut plurimum practici curiales in compositione seu confectioe supplicationum non audeant petere exorbitantia, sed supplicant juxta consuetam, et leges datariæ, submittendo se voluntati summi Pontificis, per ea quæ trahit Aleiat. de Præsumpt. reg. 3, præsumpt. 36, quod quidem procedere docet notaria praxis, non modò de stylo, verum etiam de jure; et non solum in gratiis simplicibus, in quibus unus tantum pro oratore nominatur; verum etiam in correspondentiis, utpote in resignationibus beneficiorum ad favorem cum reservatione pensionis et similibus; in quibus agitur de amissione juris et de præjudicio oratorum, qui supplicant sub expressâ conditione, non aliâs, aliter, nec alio modo ut scilicet rejecta, restricta, et cessata per officiales conditione insolita, nihilominus gratia sustineatur. Capitaque, decis. 89, part. 3. Quod quidem servant ipsi officiales præsertim, ut rescripta manent acum hanc jus, et nemini præjudicium inferant: quapropter ad datarii munus obeundum semper assumitur insignis Romanæ Curie prælatus, qui in magnis et arduis negotiis versatus, eximiâ probitate, fidelitate ac maturitate consilii, ac præcipuè cunctis et legum peritissimus existat; ex eo quod omnia rescripta apostolica continent suas clausulas restrictivas et limitativas, quæ eliciuntur ex visceribus utriusque juris; quinimò videmus quod rescripta quantumvis gratiosa, semper

reducuntur ad dispositionem juris communis, in quantum fieri potest, juxta text. in l. *Si quando*, c. de Inoff. testam.; B. id. in l. *Recurram*, c. *Qui admitt. cap. causam*, quæ de rescript. Unde ipse datarius sic ad hoc onus assumptus, videtur potius divinitus, quam humanitus vocatus, ad text. in capitel. *Cum deputati*, de Jud. ibi: *Qui viderentur per vacatam gratiâ dictâ vacati, dummodò laudabiliter rescripserint officium sui ordinis.*

Similiter illius revisores supplicationum assumuntur qui saltem longo usu et exercitatione, in Romanæ Curie, præsertim ipsius datariæ negotiis maxime versati existant; et hi duo sent. primus, scilicet et secundus nuncupati, qui omnibus supplicationibus, etiam nam Pape signatis, ipsas clausulas restrictivas, ac decreta materie convenientia addunt, et ex eis, si opus est, detrahunt, notissimum est practicis dictæ Curie, ut supra dictum est.

Quæ quidem omnia aptantur seu cassantur, antequam supplicatio fuerit registrata; unde etiam ratione, stylo datariæ statutum est, quod cum possit in supplicatione talis adesse restrictiva seu cassatura, quæ secundum desiderium impetrantis, posset destruere totam gratiam, propterea postquam quævis supplicatio componibilis pervenit ad officium componendarum, in eo datur partibus facultas, inspiciendi suas supplicationes, et tempus deliberandi ac cogitandi an eo modo restrictivæ et cassaturæ sibi placeant, neene; et si quid addendum vel minuendum erit ad instantiam partis seu sollicitatoris, quod tamen gratiæ substantiam non mutet seu alteret, libenter additur vel detrahatur ab ipsis revisoribus. Si verò partes erunt à Romanâ Curia absentes, ad obviandum erroribus ac dispensis, quæ ex malâ negotiorum expeditione pervenire possent, optima cautela erit, antequam supplicatio registratur, in eo ante solutionem illius compositionis, si talis erit materia, desumere illius copiam cum omnibus suis restrictivis, et cassaturis, illamque ad partes transmittere, ut orator videat, an velit uti dictâ gratiâ sic concessâ et restrictâ, ne sic quod postea in litteris super eâ expediendis reperent quod sibi non placet, imputetur sollicitatori, qui ipsas partes de præmissis omnibus ante confectioem ipsarum litterarum non certioravit. Hoc insuper pro majori cautela ego in gravibus arduisque negotiis servare consuevi, nimirum cum quandoque neque ipsius supplicationis copia ad partes transmissa sufficeret, ex eo quod ipsi domini abbreviatores in conficiendis minutis ipsarum litterarum, nonnulla quandoque addunt, quæ non adsunt in supplicatione; cum ipsi possint in gratiâ concessâ aliquid detrahere et addere secundum eorum regulas cancellariæ, quæ est organum mentis et vocis Pape, ut per Mandos., reg. 34, quæ l. 43, num. 2, desumpta copia supplicationis jam signatæ cum suis cassaturis et restrictivis, super ea aliquid ex ipsis deminis abbreviatoribus, sive ab illorum peritissimo substituto curavi confici et extendi minutam litterarum exinde expediendum, illamque ad partes transmitti, ad hoc, ut postquam partes ipsæ minutam ipsam, de verbo ad

verbum, et per extensum viderint, possint deliberare an dictæ litteræ sic expediendæ sibi sint profuturæ, cum multa in litteris addantur et restringantur, quæ non fuerunt addita neque restricta prius in supplicatione, ut dictum est, et interim supplicatio, si componibilis est, ex dicto officio componendarum non relaxatur, nisi solutâ compositione. Sed ibi retinetur sub arctâ custodiâ, usque ad centum annos.

Idem quoque pro cautelâ servari potest, si gratia expeditur per breve, et in præfecturâ brevium super supplici libello, aut quocumque alio modo tunc enim, cum non signetur supplicatio in formâ solitâ, sed tantum in ipsâ præfecturâ fiat minuta litterarum in formâ brevis, potest peti copia ipsius minutæ quæ dari consuevit in materiis gravioribus et extraordinariis; quæ quidem copia subseribitur ab ipso præfecto in hunc modum, videlicet: *Sumptum ex minutâ originali brevium fel. record. Urbani Papæ VIII, collationatum concordat Franciscus Cajetanus.*

Locus sigilli † ipsius præfecti.

Ipsaque copia postmodum transmittitur ad partes ad effectum supra scriptum, et rarò datur duplicatum litterarum in formâ brevis, et in annulo Piscatoris.

Similiter supradicta facultas inspiciendi supplicationes datur partibus, etiam in registro, ut dictum est, et antequàm registrentur; quia postquàm registratæ sunt, non est ampliùs locus replicandi adversus restrictiva et cassaturas, neque illas ab ipsis officialibus corrigi faciendi, licet aliquando visum fuerit in ipsâ supplicatione jam registratâ, per ipsum dominum datarium aliquid fuisse correctum, quod etiam in quinterno illius registri eodem tempore corrigi; quod tamen tantummodò fit ex gratiâ peculiari, et quando illud quod corrigit non excedit syllabam, aut unicum verbum, et quòd res non patitur dilationem, ut quòd erratum, vel aliàs corrigendum est, non possit expectare tempus ad supplendum per gratiam reformatariam, de quâ in meâ praxi benefic. abundantius dicam.

Quòd si fortè aliquando contingat aliquid per errorem officialium in supplicatione cassari, possunt tunc domini abbreviatores prædicti interpretari cassaturam fuisse factam per errorem, sicut docet stylus cancellariæ.

Eòque magis, si aliquid in litteris fuerit erratum errore prædictæ cancellariæ, quia tunc absque aliquo partis aut sollicitatoris dispendio sive impensâ error ipse corrigitur, putâ si per incuriam et inadvertentiam scriptoris litterarum aliquid fuerit in eis expressum aut omissum, quod exprimi vel omitti non debebat; talis enim erronea expressio, sive omissio non debet nocere parti, quia error iste nihil officit veritati; prout in simili dixit text. in l. *Si in nomine*, cod. de Testam., Staphil., de litt. Grat. de lit., Expect. 4, formâ n. 14, ac propterea licet pro correctione alienius erroris ex causâ partis seu sollicitatoris provenientis aliquid solvatur; quando tamen est error ipsius cancellariæ, nihil est solvendum, cum sit error scribentis, qui non

debet alicui nocere, ut dixit text. in l. *Errore*, cod. eod. Ac propterea voluit Martinus V, in suâ constitutione quæ incipit, *In Apostolicæ*. Quòd si abbreviatoris culpâ litteræ, quarum fecerit minutas, et pro quibus salaria seu emolumenta recipit, fuerint rescribendæ, illius expensis rescribantur, qui fuerit in culpâ, et quoad scriptores apostolicos repetit; quòd si littera fuerit in cancellariâ rescribenda iudicata, infra tres dies, cujus culpâ iudicata fuerit, rescribenda, expensis suis propriis, sine quocumque alio salario quantumcumque modico, etiam gratis oblato teneatur rescribere, aut rescribi facere, sub pœnâ suspensionis ab officio scriptoriæ litterarum, et ingressu cancellariæ; si verò fuerit abbreviator, similiter compellatur litteram scribi facere infra prædictum terminum sub pœnâ suspensionis ab ejus officio, et ejus ingressu cancellariæ per tres menses; quo suspensionis tempore durante, nihil eidem distribuat vicecancellarius, aliasque pœnas in d. constitutione contentas ipse abbreviator incurrat.

Negari tamen non potest quin si per talem errorem, deprehendatur non esse servatum stylum Romanæ Curiae, in dictis litteris servari consuetum, possint illæ argui de falsitate et impugnari, quia tunc non est eis aliqua fides adhibenda, donec per correctionem ipsarum litterarum de veritate constat, per text. in cap. *Porrecta*, de Confirm. util., et hic est notorius et vulgaris stylus.

Hujusmodi autem cassaturæ licet possunt in supplicatione intervenire, sive ante, sive post illius signaturam; nec indecorum est supplicationes summo Pontifici signandas deferre etiam cum variis cassaturis, sive à partibus, sive ab ipsis officialibus factis, cum ex illis arguat potius Papa fidelitatem et vigilantiam suorum officialium, qui non sinunt illas transire, nisi per ignem et aquam; ad coercendam etiam arrogantiam oratorum, qui ut plurimum prorsus sibi deneganda petere non erubescunt. Sicque stante pluralitate dictorum officialium, parum curatidem Pontifex quòd plures restrictivas diversis manibus in supplicatione conscriptas etiam diversis atramentis comperiat; quamvis regulariter atramenti diversitas reddat scripturam suspectam in locis in eâ alteratis, Curt. jun. cons. 52, in fin.; Succin. jun. cons. 41, num. 7, lib. 1; Rot. decis. 137, num. 4, p. 2 divers.; dummodò in supplicatione non appareat aliqua quantumvis minima rasura, à quâ tota dataria semper abhorruit, cum inducat suspicionem fraudis et doli, ead. Rot., decis. 541, num. 14, lib. 3, p. 3, divers. Unde tolerantur potius multæ cassaturæ in unâ supplicatione quàm rasura, etiam unius litteræ, quod est omnibus curialibus notum.

Sed eò redeuntibus unde digressi sumus, dicimus quòd regula de non jud. juxt. form. Suppl., de quâ supra aliquid diximus, locum sibi præsertim vendicat in materiâ dispensationis, quæ nullo modo oratori suffragatur, nisi litteris expeditis; præterquàm ut infra, unde dixit Sarnen., super d. reg., q. 1, num. 4, quòd hæc regula, nec non illa quæ disponit quòd commis-

siones non valeant litteris non expeditis, concordant in uno fine, et eandem mentis intentionem habent; nam licet verum sit quod si Papa solo verbo pronuntiavit aliquem episcopum vel abbatem, ille sic pronuntiat, est episcopus seu abbas, ut per Bald. in l. *Humatum*, cod. de Leg. et Angel. *Cum saluatus*, c. de Sent. pass., ubi habetur quod verba imperatoris, *Iste sit doctor*, incontinenti faciunt quod iste sit doctor: dixit tamen id. Bald. loc. cit., quod supradicti non debent recipi pro prelati, nisi gratiam probent per litteras apostolicas.

Est tamen receptum dispositionem dictarum regularum non habere locum ubi non agitur de canonizatione gratiæ, Seraph., decis. 538, n. 4, quia tunc sola supplicatio sufficit absque aliquâ litterarum expeditione, id. Seraph., decis. 775, n. 3, sicut etiam ad effectum simplicis absolutoriæ, Ludovis., decis. 540, et ibi, Addit. n. 8, et in unâ Burgenn. canonicatûs, 19 januarii 1560, coram Oradino fuit resolutum, regulam, quod *commissiones non suffragentur litteris non expeditis*, non habere locum in eo, qui commisit causam iactationis et molestationis, qui est reus; et non tenetur expedire litteras pro absolutoriâ, teste Gare., de Benef., part. 5, cap. 2, n. 25, ubi plura in proposito adducit ex num. 19, ad fin., quia dicta regula non adimit supplicationi vim probationis, sed tantum iudici solam facultatem judicandi, quando agitur ad canonizationem tituli, prout fuit dictum in unâ Lonchen. beneficii, 10 junii 1628, coram patriarchâ Manzanedo, et in unâ Neocastienn. parochialis, 11 martii 1650, coram Durano, in quâ firmatur expeditionem litterarum non esse necessariam ad effectum audientiæ et disputationis; sed sufficere, quando petitur causam expediri. Addit. ad Buratt., decis. 747, n. 5 et 6.

Idemque dicendum est ad effectum docendi de jure tertii, quia neque requiritur litterarum expeditio, quod pro simplicibus curialibus, legum non professoribus, ita exemplificari potest, videlicet: Vacavit beneficium ecclesiasticum in uno ex mensibus ordinariis vigore alternaturæ; quod ab ipso ordinario fuerat colatum N. Ego verò illud impetravi à Papâ, tanquam sibi et Sedi Apostolicæ reservatum; ex eo quod ille, per ejus obitum beneficium vacavit, erat protonotarius, juxta reg. 1, Cancellariæ. Modò verò volo probare hanc reservationem; et sic defunctum fuisse protonotarium: hoc enim casu non teneor docere de litteris expeditis super gratiâ dicti protonotariatus; sed illam sufficit probare per supplicationem, manu Papæ signatam et registratam, vel (quod idem est) per ejus sumptum; nam ex quo non agitur de canonizandâ gratiâ protonotariatus, sed de eâ probandâ ad verificationem gratiæ beneficii à dictâ Sede impetrati; nulla prorsus adest differentia inter supplicationem protonotariatus et litteras super eo expeditas, ut fuit in Rotâ resolutum in unâ Burgenn. abbatie de Salas, sub die 14 maii 1612, et sic non obstat regula de non jud. juxta formam suppl., quia hoc casu protonotariatus allegatur, non ad canonizandam gratiam protonotarii defuncti (in quibus terminis procedit supradicta

regula), sed ad probandam reservationem beneficii de dicto cap., in quo sola supplicatio sufficit, Seraph. in unâ Calciatenn. jurisdictionis, decis. 775, n. 3, et in propriis terminis, Mandos. super d. reg., quæst. 10, querit an reservatio probetur per supplicationem signatam, et affirmativè concludit, et præcipuè in terminis probandi reservationem resultantem ex creatione protonotariatus ad effectum canonizandi provisionem apostolicam contra provisum ab ordinario.

Cujus quidem rei ratio potissima est, quia cum gratia sit perfecta ex solâ signaturâ Papæ, et supplicatio registrata sit titulus non minus quam bulla, ut per Cassad., decis. 8 de Rest. spol., n. 8 et 9; Gare., de Benef., p. 4, cap. 2, num. 10, cum pluribus seqq., Gonz., Gloss. 12, n. 45, et probetur per testes, prout probatur reservatio, ut per Rot. in antiq. decis. 5 de Probat., multò magis probatur per supplicationem, manu Papæ signatam et registratam; et sic per scripturam, plus quam publicam, per ea que tradunt id Cassad., n. 3, 4 et 6, et Mandos., n. 2 et 3, ac propterea Ægid., cons. 34, n. 24, vers. *Sed ultimò*, inquit, quod reservatio non insurgit ex litterarum confectio-
ne; sed ex supplicationis signatione, subdens ibi, *reservationem probari per signaturam, de quâ constat per registrum supplicationis, etiam litteris non confectis*, et ipsum refert, et sequitur id. Mandos. in supradictâ q. 10, n. 2, qui ibi concludit nihil aliud esse necessarium, nisi ipsam gratiæ concessionem, quæ in solâ supplicatione, seu in solo verbo Papæ verificari potest, et n. 3 ait etiam Rotam in unâ Compostellann. parochialis coram Romano conclusisse solam supplicationem probare reservationem.

Aliud exemplum erit, quando quis petit à Papâ subrogationem in juribus defuncti; nam si ipse subrogatus habet litteras suæ subrogationis expeditas, sufficit quod ille de jure defuncti doceat solum per supplicationem signatam et registratam; nam satis est subrogatum suam gratiam subrogationis habere per litteras expeditas; ad eam tamen verificandam, et probandum circumstantias et narrata in dictis litteris, sufficit docere per solam supplicationem de jure tertii, ut per Cass., decis. 8, n. 13 de Restit. spol., aliaque; etiam quamplura exempla circa hoc adduci possent; et regulariter dicendum est quod circumscriptâ regulâ cancellariæ, supplicatio sufficit ad probandum quamlibet gratiam, Gabr., cons. 190, n. 12, lib. 1, et cons. 194, n. 2, lib. 2, Sarnenn. super reg. de infir., quest. 18, col. penult., vers. *Nec obstat*, ubi ait quod sufficit sola supplicatio supradicta, etiam ad canonizationem, nisi opponatur de regulâ.

CAPUT IV.

Praxis litterarum dispensationis super eadem bigamiâ.

Expediâ in totum supplicatione, super eâ conficitur minuta litterarum per aliquem ex D. Abbreviatoribus majoris presidentiæ, vel aliquo illorum substituto, quæ traditur deinde alieni ex scriptoribus apostolicis, ut ex eâ litteras apostolicas de verbo ad verbum conscribat.

His igitur paucis præmissis, consonum est, ut tenorem litterarum, quæ super prædictâ supplicatione de more expediri consueverunt, subjiciamus, qui talis est, videlicet :

Alexander episcopus servus servorum Dei, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitani in spiritualibus generali, salutem et apostolicam benedictionem. Sedis Apostolica copiosa benignitas, rigorem juris mansuetudine temperans, nonnulla quandoque dispensativè concedit, quæ sacrarum canonum severitas interdicat. Exhibita siquidem nobis nuper pro parte dilecti filii Philippi Mariconde laici Neapolitane diocesis petitio continet, quòd ipse devotionis fervore accensus, plurimum cupit clericali militiæ adscribi, ac ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri. Verum quia aliàs cum unâ, illaque de medio sublata, cum alterâ, ad præsentem defunctâ, mulieribus virginibus matrimonium per verba legitimè de præsentì successivè contraxit et consummarit, bigamiam contrahendo, desiderium suum adimplere non potest, absque speciali nostrâ et dictæ Sedis dispensatione. Quare pro parte dicti Philippi nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus sibi in præmissis de opportuna dispensationis gratiâ providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur prædictum Philippum, aliàs apud nos de vitæ ac morum honestate, aliisque probitatis et virtutum meritis multipliciter commendatum, horum intuitu, gratioso favore prosequi volentes, et à quibus vis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis à jure vel ab homine, quâvis occasione vel causâ, latis, si quibus quomodò libet innodatus existit ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, discretionì tuæ per apostolica scripta mandamus, quatenus cum ipso Philippo, ut defectu bigamiæ hujusmodi non obstante, clericali caractere insigniri, illiusque privilegiis uti, ac ad quatuor minores, nec non meritis et idoneitate sibi aliàs suffragantibus, et quomodò aliud ei non obstat canonicum impedimentum, ad sacros etiam presbyteratus ordines promoveri, et promotus, in illis etiam in altaris ministerio ministrare; quæcumque et qualiæcumque, cum curâ, et sine curâ, beneficia ecclesiastica, etiamsi canonicatus, et præbenda, dignitates, etiam majores, et principales, personatus, administrationes, vel officia, etiam curata et electiva, in cathedralibus, etiam metropolitanis, vel collegiatis Ecclesiis, seu si parochialibus Ecclesiis, vel earum perpetuæ vicariis fuerint, si sibi aliàs canonicè conferantur, aut ipse eligatur, præsentetur, vel aliàs assumatur ad illa, et instituat in eisdem, recipere, et (quomodò simul plura non sint quàm quæ à concilio Tridentino permittuntur) retinere; nec non quascumque pensiones annuas, super similium vel dissimilium beneficiorum ecclesiasticorum, fructibus, redditibus et proventus, ac etiam distributionibus quotidianis, apostolicâ sibi auctoritate reservandas, percipere, exigere et levare, ac in suos usus et utilitatem convertere, liberè et licitè valeat, dictâ auctoritate dispenses; non obstantibus bigamiâ hujusmodi, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis qui-

buscumque. Datum Romæ apud S. Petrum, anno incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo trigesimo octavo, quarto kal. junii, pontificatus nostri anno decimo sexto.

Quarum quidem litterarum apostolicarum verba et clausulas pro junioribus explananda duximus, ut infra, videlicet :

Alexander. — Quocirca notandum est quòd in litteris apostolicis, etiam in formâ brevis, nunquàm fit inscriptio sub nomine proprio summæ Pontificis, sicut in supplicatione, in quâ ipse ponit primam litteram sui nominis, videlicet F, cum ipse vocetur Fabius, Felin. in c. 2, ante n. 18, vers. *Et dicit Abb.*, de Rescrip., adeò ut non in titulando se nomine Papæ, ipsæ litteræ, non facerent fidem; sicut si scriberetur Papæ sub nomine proprio baptismali, posset ille ratione dicere: Istæ litteræ non diriguntur ad me, ut per Rebuff. in form. mand. apost. in verb. *Leo*, vers. *Nota tamen*.

Et hic posset novus curialis querere cur fiat ista nominis mutatio in Papâ, postquàm ille assumptus est ad apostolatus apicem? Et quamvis multi multa dixerint, placet tamen ratio allata per Gonz., Gloss. 1, num. 44, ubi ait id fieri propter summam majestatem et excellentiam ipsius Papæ, qui statim, postquàm est electus, mutat primum nomen, quia ex subdito efficitur omnis creature superior et Dominus; unde justum est ut quando præest omnibus, non appelletur amplius nomine antiquo, sed novum nomen habeat, sicut de novo omnium Dominus et Dei vicarius effectus est, ut per Vital. in Proem. Clementin. n. 21, verb. *Joannes*.

Sed hinc oritur aliud et majus, imò pulchrius dubium, scilicet cur Papa supplicationes signat proprio nomine baptismali, in litteris autem proponatur nomen pontificatus? Et pluribus omissis placet inherere sententiæ Sarnen. in compend. utr. sign. n. 6, ubi duas rationes assignat, quarum prima est, ad denotandum utrumque nomen, seu utramque personam; nam in supplicatione nomen proprium generationis ponit, in bullis verò nomen sui pontificatus, id est, regenerationis, et sic duplicem personam, videlicet privatam et publicam repræsentat. Secunda est, quòd in supplicatione, ideò proprium nomen ponit, quia illud verum, naturale et originale nomen est; nomen verò Pontificis, inductivum et accidentale, et quia in supplicatione verus scribendi actus attenditur, uti talis, ut verus et non repræsentativus homo scribit; ideò vero nomine utitur. In bullis verò, quia Papa non scribit, nec manum suam apponit, sed illæ per officiales expediuntur, ideò in illis officii sui nomen, id est, papatus, ponitur. Quando enim Papa organo vocis suæ loquitur, tanquàm privata persona loqui videtur; quia per se scribere et loqui sunt actus personalitatem denotantes; quando autem per litteras seu bullas loquitur, quia non loquitur Papa per organum propriæ vocis, sed officialium, tunc ut privatus homo loqui non dicitur, sed ut Christi vicarius, et sic signando supplicationem, et ita scribendo, denotat actum privati homi-

nis; in bullis verò dignitatis nomen apponitur. Hæc id. Sarnen. loc. cit.

Aliam item rationem affert Gamb., de Auth. leg. à lat., lib. 8, sub tit. de Pot. leg. in judicialibus, num. 208, nempe, hoc inductum esse ne pontificale nomen in vili scedula descriptum reperiatur. Videmus enim quòd infinite supplicationes, manu Pontificis signatæ, ex justis supervenientibus causis, solent etiam ab ipso datario lacerari, et in terram projici, antequàm tamen illæ fuerint registratæ; cum usque ad illud tempus possit ille denegare gratias nomine summi Pontificis, et illarum supplicationes lacerare, sicut notissimum est curialibus.

Et cum in dictis litteris sufficiat præpositio nominis Papæ, nulla illius subscriptio necessaria est, sed ejus loco apponitur plumbum, in quo impressum est illius nomen ex unâ; ex alterâ verò partibus adsunt effigies, et nomina SS. Petri et Pauli. Et regulariter sufficit quòd cujuscunque nomen præponatur; unde si in epistolâ dicatur, Caius Sempronius salutem plurimam dicit et postea non scribatur proprium nomen mittentis, hæc epistola probat. text. est in 1. *Cum antiquitas*, § *Cum autem*, c. de Test.

Nonnullæ nihilominus adsunt litteræ apostolicæ, quæ ab ipso Papâ subscribuntur. ut sunt cardinalatûs, aliorumque graviorum negotiorum, cum hujusmodi subscriptione, videlicet: *Ego Alexander catholice Ecclesiæ episcopus*, et se in illis subscribunt etiam omnes cardinales in Romanâ Curia præsentis.

Jam verò, quoniam et plumbi et effigiorum SS. Petri et Pauli in ipso impressarum, mentionem fecimus, curiosius etiam inquireret aliquis, cur in prædicto plumbo pontificiorum diplomatum, eadem sacre imagines Apostolorum ita collocatæ sint, ut Paulus dexteram occupet, Petrus verò sinistram: cum dextera honoris sit, ac majoritatis signum; satis autem constat Petrum Paulo auctoritate præcelluisse.

Respondetur autem pluribus modis: Primò, si id honoris gratiâ factum esse velimus, tribus potissimum de causis rationabile esse, primò, quoniam plus videtur Ecclesiæ profuisse Paulus, quàm Petrus; plures enim ex gentibus ad Christi fidem adduxit; plures provincias summo cum labore peragravit, plura scripta eaque utilissima nobis reliquit. Secundò quia Paulus doctor gentium præcipue fuit, Petrus Judæorum: ut igitur significaret Ecclesia, gentes Judæis tandem antepositos esse ab eo qui dixit: *Major serviet minori*: Paulum anteposuit Petro. Tertiò, quoniam Petrus à Christo vocatus fuit, adhuc mortali, et quodammodo in sinistris constituto; Paulus autem de celo vocatus est à Christo immortalis, et regnante, ac à dextris Patris sedente, ut ait Pet. Dam. ep. ad Desid. de hæc re, Innoc. III, serm. de Evangelistis, et S. Thom., lect. 1, in epist. ad Gal. Addit etiam id. Pet. Dam. quartam rationem, quia Paulus de tribu Benjamin erat, et in ipso Benjamin demonstratus ac typicè expressus: Benjamin verò, licet postremus erat inter fratres suos, tamen et à patre filius dextere est appellatus, et à Joseph

cunctis fratribus antepositus, Gen., cap. 35 et 42.

Porro quantumque sit Pauli dignitas et auctoritas ac honor illi ab Ecclesiâ delatus, Petri primatui nihil officit: ea enim dignitas et auctoritas extraordinaria erat, quanta tandem esset; honor verò, quo eundem colit Ecclesia, non taxâ à dignitate desumitur, quàm ab utilitate et gratitudine in ipsum. Certè Stephanus et Laurentius diaconi tantum erant, quorum ille S. Jacobo episcopo et apostolo, iste S. Sixto summo Pontifici ministravit; et tamen Ecclesia magis honorat Stephanum quàm Jacobum; magis etiam Laurentium quàm Sixtum, ut ex eorum Octavis patet; quia clarissima horum diaconorum martyria toti Ecclesiæ præluxerunt. Ita etiam magis honorat Ecclesia S. Hieronymum et S. Thomam Aquinatem simplices presbyteros, SS. quoque Antonium, Benedictum, Franciscum, ne presbyteros quidem, quàm non paucos martyres, episcopos, imò et summos pontifices colat; quoniam illi scriptis libris, isti religiosorum ordinum institutione plurimùm Ecclesiæ profuerunt.

Respondetur secundò, ex Ant. Nebrissenn, in Annot. ad 50 script. loca, non semper dexteram, majoris honoris indicium fuisse: nam olim cum duo simul incedebant, id observabatur, ut senior et honoratior ad levam esset; junior autem latus ei dexterum clauderet, et nonnihil præcederet in signum obsequii; inde enim dicti sunt *laterones*, et per contractionem *latrones* qui dextrum latus nobiliorum hominum defensionis causâ tegebant; Eusebius verò, l. 4 de Vitâ Constant., scribit se vidisse in Ecclesiâ Constantinum adolescentem obeuntem provinciam cum seniore Augusto, semperque ad dexteram ejus incedentem. Neque dubium esse potest, quin Constantinus adolescens, ac penè privatus, in loco minis honorato esset quàm senior Augustus.

Respondetur tertiò neque perpetuum esse ut in antiquis imaginibus Paulus dexteram teneat, siquidem in iis quæ Romæ nunc exstant, quemadmodum in quibusdam, Paulus cernitur ad dexteram, ita in aliis non paucioribus, cernitur ad sinistram; et sicut in diplomatibus pontificiis, Paulus obtinet dexteram, ita in numismatibus obtinet sinistram. Et fortassè non sine consilio id à veteribus observatum est, ut ex duobus Apostolis, modò unum, modò alterum anteponerent; nimirum, ut eo modo significarent hos Apostolos, vel pares esse inter se, vel certè ignorari, uter alteri præstet. Nam etsi Petrus major est potestate; Paulus tamen major est sapientiâ, ut eleganter monet S. Maximus, serm. ult. SS. Petr. et Paul., ubi Petro clavem potentie, Paulo clavem sapientiæ datum esse dicit. Hæc omnia ferè desumpta sunt ex Bellarmin., lib. 1 de Rom. Pont. c. 27, per tot., ubi agit de comparatione Petri cum Paulo. Alii etiam scribentes hanc rationem adduxerunt, nempe, ideò Paulus ita in dextris collocatur, quia virginitatem conservabat, quâ Petrus nū conjugatus carebat, ut per Gonz. in reg. 8, Cancell. Glossa 1, num. 58.

Episcops.— Non modò urbis Romæ, c. *In canonibus*, 17, q. 1, verum etiam universalis Ecclesiæ, cum

sit vicarius Dei et successor Petri, Paris., de Resign. benef., lib. 8, q. 7, n. 3, cum seqq., et cum respectu ordinis non detur ordo in Ecclesiastica hierarchiâ, qui sit major ordine episcopali; propterea Papa vocat se episcopum. Lotter., de Re benef., lib. 1, q. 26, num. 51, quia idem nomen episcopi, etiam ipsi Domino nostro Jesu Christo convenit, prout I Petr., cap. 2, in fin.; ibi: *Sed conversi estis nunc ad Pastorem et Episcopum animarum vestrarum*; sicut nec propterea dicitur episcopus, quod habeat Ecclesiam certam, cujus ratione ita vocetur, licet vulgus arbitretur, eum esse episcopum S. Joannis Laterani, ut per Rebuff. in tit. de Approb. Con. verbo *Episcopus*, sed quia ipsi Papæ omnis cura omnium civitatum, omnium magistratum, omnium episcoporum, omnium hominum, omnium animarum demandata est, Mandos. in dict. Glossâ Cam. tit. *Superscriptio*, cod. verbo *Episcopus*. Et ita intitulatur in suis litteris, etiam ante illius coronationem: nam utitur tunc eadem bullâ, quâ post coronationem, quamvis nonnulli perperam contrarium dicant; non animadvertentes desuper emanasse Extravag. Quia nonnulli de sent. excom. quæ est ult. inter commun. illis verbis: *Asserere non verentur, quod summus Pontifex ante suæ coronationis insignia, se non debet intrinsece de provisionibus, reservationibus, dispositionibus et aliis gratiis faciendis; nec se in litteris episcopum simpliciter, sed electum episcopum scribere. Nec etiam uti bullâ, in quâ nomen exprimitur ipsius. Nos tamen temeritates compescere cupientes, singulos, qui occasione hujusmodi, aliquas litteras nostras super negotiis quibuscumque confectas, quæ à nobis ante coronationis nostræ insignia emanarunt, ausi fuerint impugnare, excommunicationis sententiâ innodamus.*

Unde non bene nonnulli dicunt, quod de stylo, Papa non exprimit suum nomen in bullâ, ante dictam coronationem, sed tantum utitur mediâ bullâ, in quâ insculptæ sunt imagines prædictorum SS. Petri et Pauli, alterâ ipsius parte vacuâ remanente; nam licet mortuo Papâ statim frangatur plumbum, nihilominus etiam illic post novi Pontificis creationem formatur novum plumbum, ab unâ parte habens dictas imagines, ab alterâ verò nomea novi Pontificis, et nihil aliud immutatur, nisi data supplicationis et litterarum; cum ante ipsam coronationem loco ipsorum verborum, *pontificatus nostri*, dicatur, *suscepti à nobis apostolatus officii*, anno primo, teste Gare. de Benef., p. 6, cap. 4, sub num. 3, in fine formulæ brevis de cap. poss. nom. cam.

SERVUS SERVORUM DEI. — Ut in re. *Salvator*, 1, q. 5, et in pluribus locis decretorum et decretalium, Papa servus servorum Dei se inscribit, et hic est consuetus modus se inscribendi in litteris apostolicis sub plumb. quod ita inolevisse, ait Abb. in c. 2, de Cler. ven. 1 not., quia ipse utilitatibus et commoditatibus servorum Dei, se ingerit. Cujus quidem inscriptionis auctor fuit Gregorius primus, qui ita se inscripsit, exemplo Salvatoris, dicens: *Discite à me, quia mitis sum et humilis corde, et non venit filius hominis ministrari, sed ministrare*, quod etiam fecit ad reprimen-

dam Joannis patriarchæ Constantinopolitani insolentiam, qui superbiâ inflatus, ac imperatorio favore subnixus, concilio Constantinopoli habito, se œcumenicum, id est, universalem appellare episcopum instituerat, eum sibi titulum vendicans, qui ex antiquis conciliorum decretis, soli Romano Pontifici conveniebat: ad affectati etiam principatus suspensionem atque invidiam apud homines evitandam, præcepti illius dominici memor: *Qui se exaltat humiliabitur, et qui se humiliat exaltabitur*, ut cunctis mansuetudinis exemplum daret, primus se *servum servorum Dei*, appellari instituit anno 595, ut quantò major esset, tantò in omnibus se ampliùs humiliaret: quem morem successores subinde ejus acceptum in hunc usque diem constantissimè tenuerunt, et insigniter usurpârunt, ut eisdem verbis refertur in libro *Lign. vitæ* nuncupato, de Religione sancti Benedicti, p. 2, c. 12, lib. 5, fol. mihi 607. Quod quidem satis deviat ad instituto principum secularium, qui sæpè titulorum multiplicitate se decorari affectant, quod non modò inter principes nostros locum sibi vindicare videmus, verum etiam aliarum nationum. Scimus namque regem Persarum sic se inscribere: *Rex regum Sapor, particeps syderum, frater Solis et Lunæ*; Regem Moscoviæ dixisse: *Magnus Dominus imperator, atque magnus dux Basili*; similiter Altum Joannem Ægypti, secundam linguam regionis Belul Jan, qui vulgariter *Prete Janni* nuncupatur, se inscribendo ita dicit: *David supremus regnorum meorum, à Deo unice dilectus, altera Columna fidei ortus ex stirpe Juda, filius David, filius Salomonis, filius Columnæ Sionis, secundum carnem, filius sanctissimorum Petri et Pauli, secundum gratiam imperator superioris et majoris Æthiopie, et amplissimorum regnorum; rex Gow, Gassales; Jutigar, Angoræ, etc. Dominus partis Nubiæ, quæ in Ægyptum extenditur*; de quibus aliisque titulis videre est apud Capac., l. *Secr.* nuncupato l. 1, fol. mihi 159. Nec tamen hunc inscribendi modum à jure communi deviare cognoscimus, cum unicuique liceat inscribere titulos dignitatis suæ, juxta text. in l. *Hæc consultissima*, in princ. c. de Testam. Summus autem Pontifex ob sui singularem humilitatem titulo tantum *servi servorum Dei* contentus est, cum nihil aliud aumbiat, nisi ipsam Dominum nostram imitari. Quam quidem humilitatem non tantum, quoad se exercet, verum etiam alios hortatur, præsertim consanguineos, ad illam insectandam, unde in epistolâ, quam Clemens IV, cuidam suo consanguineo scripsit, habentur hæc verba, videlicet: *Multis de nostrâ promotione gaudentibus nos soli sumus, quâ certiùs immensitatem oneris experimur; idcirco, quod aliis gaudium, nobis subministrat metum et fletum. Sane, ut scias qualiter his auditis debeas te gerere, scire te volumus, quod humilior solito debes esse; neque enim quod nos vehementer humiliat, debet nostros extollere, maxime cum horum hujus sæculi momentaneus sit, et sicut vos transeat matutinus. Nec ad nos te, nec fratrem tuum, vel ex aliis nostris aliquem venire volumus sine nostro speciali mandato; quia spe suâ frustratus, si scius venire præsu-*

mere oporteret, ut rediret confusus. Sed nec in sororis tuæ nuptiis quæras propter nos altiore, nec enim nos haberet propitios, nec in aliquo adjucores; si tamen eam filio (millies) desponsaveris in trecentis libris Turonensibus tibi proponemus subvenire. Et si altiora quasieris, nec à nobis denarium speres unum; et hoc ipsum secretissimum esse volumus, et tibi et matri solummodo notum esse. Illud etiam scias, quod nullam, nullamque de sanguine nostro sub nostræ sublimationis obtentu, inflari volumus; sed tam Sibillam, quam Cæciliam, illos viros habere volumus, quos habent, si essemus in simplici clericali. Sibillam visita, et dic ei, quod locum non mutet, sed remaneat apud Susam, et omnem maturitatem, et habitus honestatem observet, et preces apud nos pro aliquo non presumat assumere: nam et cæ, pro quo fierent, essent inutiles; et ipsi qui rogaverint, damnosæ. Et si forte per aliquos, ex hac causâ munera offerantur, ea respuat, si vult nostram gratiam retinere. Hujus epistolæ exemplum habes etiam penes Barbos., de pot. Episc., in addit. ejusd., ad tit. Glos., num. 51.

DILECTO FILIO VICARIO. — Decreto sacri concilii Tridentini, sess. 22, cap. 5, cavetur expressè quod dispensationes quâcumque auctoritate concedendæ, si extra Romanam Curiam committendæ erunt, committantur ordinariis illorum, qui eas impetraverint: Quod dicendum est etiam de dispensationibus gratiosis, quæ nec suum effectum fortiri possunt, nisi primò à prædictis ordinariis tanquam delegatis apostolicis summarie et extrajudicialiter cognoscatur an preces veritate nitantur; vel subreptionis aut obreptionis vitio haberent, prout etiam declaravit S. Congregatio Eminentiss. DD. Cardinal. supradicti concilii interpret. sub die 14 januarii 1588, per hæc verba, videlicet: *Dispensationes gratiosas debere præsentari ordinariis, ut ab eis de subreptione et obreptione cognoscatur.* Rota, decis. 406, n. 1, p. 1, recent., et sub nomine ordinarii intelliguntur etiam inferiores episcopis, si habeant jurisdictionem, quasi episcopalem, ut Garc., de Benef., part. 9, capite 2, num. 142. Et licet in clausulis supradictæ supplicationis additum fuerit: *Et committatur ordinario*, consueverunt nihilominus hujusmodi dispensationes committi vicario generali episcopi, juxta consuetum styli cancellariæ apostolicæ: ipse enim vicarius generalis est etiam ordinarius, cap. *Romana*, et ibi Glossa de Appel. Glossa in capite 2, verb. *Officiale*, de Off. vicar., lib. 6; Innoc. in cap. *Tua nobis*, eod. tit. Mandos., regulâ 24, q. 6, n. 6; Sanchez., de Matrim., lib. 5, disp. 29, num. 1; Garc., p. 3, cap. 8, num. 21; nam unum et idem tribunal constituunt, d. c. *Romana*.

Et licet quandoque vicarius vocetur officialis, ista tamen diversitas oritur pro consuetudinibus patriæ, seu regionum; unde si commissio fieret ultra montes, expediretur sub nomine officialis, non autem vicarii; nam ibi vicarii episcopi officiales appellantur, quod idem est; nam in effectu nulla inter eos adest differentia, nisi in nomine; et sicut testatur id. Barb., alleg. 54, num. 55, Romane Curie stylus observat ut in expeditionibus, seu delegationibus ad Italiam,

Ungariam, Dalmatiam, Epyrum, sive Albaniam, Slavoniam, Cretam et partes Orientales, Siciliam, Sardiniam et Corsicam, concernentibus, cancellaria semper utatur verbo, *Vicarius*; sed ultra montes Alpinos, ut in Hispaniâ, Galliâ, Germaniâ, Poloniâ, Angliâ, et in Ultramontanis, ut in Africa, officiales nominentur, ut ex libro *Provinciale*, nuncupato Her. Paul., vers. *In salutatione non ponitur*, fol. mihi 12, et docet inveteratus stylus cancellariæ Apostolicæ.

Et hoc modo satisfiit prædicto concilii decreto, circa quod non incongruum hic subnectere visum est pro nostrâ praxi per illa ipsius concilii verba, nimirum, *si extra Romanam Curiam committendæ erunt*, etc., quod præmissa commissio locum sibi vindicet extra Curiam; si etenim contingat oratores dispensatos tempore impetrationis in ipsâ Romanâ curiâ degere, præsertim si ibi domicilium contraxerint, tunc dispensationes ipsæ committuntur vicario urbis aut illius vices gerenti, vel alicui prælato signaturæ Papæ referendario, et quandoque alicui ex S. Rotæ Romanæ auditoribus prout pluries vidi, præsertim, si dispensatio, etiam cum aliquâ absoluteione dependeat ab aliquâ causâ vertente coram ipso prælato vel auditore, ut habui in praxi pro quodam oratore qui pro consequendis ejusdem beneficii fructibus, recursum habuit ad judicem secularem; ac postmodum, causâ in S. Rotæ auditorio introductâ, petiit à præmissis absolvi, nec non cum ob irregularitatem ex celebratione in excommunicatione contractam, dispensari petiisset, litteræ absoluteionis et dispensationis hujusmodi fuerunt commisse ipsius Rotæ auditori, coram quo lis pendebat ut oratorem in utroque foro simpliciter, vel ad cautelam, ad effectum, ut litem, et causam in ipso Rotæ auditorio prosequi posset, absolveret, et cum eo dispensaret.

VENERABILIS FRATRIS NOSTRI ARCHIEPISCOPI NEAPOLITANI. — Papa episcopos, archiepiscopos, et patriarchas, venerabiles fratres appellat, ut docet text. in c. *Quàm gravi*, de Crim. fals., ibi: *Cum scire debeas Apostolicam Sedem consuetudinem in suis litteris hanc tenere, ut patriarchas, archiepiscopos et episcopos fratres, ceteros autem reges, principes, vel alios cujuscunque ordinis filios in nostris litteris appellemus*, Rebuff. in Prax., tit. declarat. nov. prov., vers. *Et filios vocat*, id. Hieron. Paul. in d. libro nuncupato *Provinciale*, tit. de Instit., vers. *Item nota*. Ac propterea si supradictos episcopos, archiepiscopos et patriarchas filios appellat, erunt litteræ de falso suspecte, d. cap. *Quàm gravi*, ibi: *In falsis autem litteris tibi presentatis in salutatione, dilectus in Christo filius vocabaris, cum in litteris, quæ aliquando tibi transmisimus, te videre potuisses à nobis fratrem venerabilem appellatum*.

IS SPIRITUALIS. — In quibus consistit administratio, videlicet ut possit excommunicare, suspendere, interdicere, conferre, instituere, confirmare, eligere, præsentare, visitare, corrigere et punire, collatio etiam sacramentorum, tota potestas fori pœnitentialis, dispensatio ac votorum commutatio, et alia juxta facultatem sibi ab episcopo attributam, prout in form.

vicariatus, quæ habetur, apud Shroz., de Offic. vicar., id. Barbos., alleg. 34, n. 36.

GENERALI. — Si autem constitutus esset in spiritualibus tantum, non videtur dici posse vicarius generalis, qui talis tunc esse dicitur, quando in spiritualibus et temporalibus esset constitutus, cum scilicet quoad temporalia habeat administrationem in iudicio, et extra, habens temporalem jurisdictionem pleno iure, quoad merum et mixtum imperium, ac omnem jurisdictionem ac etiam administrationem in omni specie alienationis, nec non facultatem locandi, ad firmam dandi census, redditus, et pensiones colligendi. Rebuff. in Formâ vicar. episc., n. 21 et seq., et sic talis non esset, nisi haberet utramque jurisdictionem, cap. final. de Suppl. negl. prael.; Garc., de Benefic., part. 5, cap. 8, n. 120.

Quoad huiusmodi tamen delegationes, quæ emanant à Sede Apostolicâ, puto sufficere quod vicarius sit in spiritualibus tantum constitutus, ut dici possit etiam generalis; nam licet ex eo consueverit constitui in spiritualibus et temporalibus, quia Ecclesia soleat habere spiritualia et temporalia, id. Barbos. dict. allegat. 34, n. 37, nihilominus fieri potest quod habeat spiritualia tantum. Quod si episcopus jurisdictionem in duos vicarios dividat, alterum constituendo in spiritualibus, alterum verò in temporalibus, tunc dicendum est sufficere quod sit generalis vicarius in spiritualibus, juxta materiam concernentem rem spiritua-lem, et ibidem ipse auctor ait quod in brevibus summi Pontificis, cum aliqua committantur episcopis, seu eorum vicariis, vicarii generales in spiritualibus appellantur, dicendo sic: Venerabili fratri episcopo N. sive ejus vicario in spiritualibus generali, id. Garc., loc. cit.

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM. — Hoc modo salutatur Papa, tam iudices executores gratiarum et aliorum rescriptorum, quam ipsos oratores, quibus rescribit in formâ gratiosâ; quo quidem salutandi more, primus usus fuit Cletus Romanus, summus Pontifex, quem servaverunt postmodum omnes pontifices successores, ex eo quod hæc salutatio producit actus charitatis, pietatis, largitatis, fidelitatis, sedulitatis, tranquillitatis et jucunditatis, ut ait id. Rebuff. in form. mandat. apost. in verb. *Salutem*, ubi etiam advertit quod hæc salutatio debet scribi litteris longis, et tota debet poni in una lineâ; ita quod tria ultima puncta retorta non fiant extra, sed intra lineam lateralem; quodque aliqua dictio in litteris Papæ non debet dividi, ut in fine unius lineæ sit principium, et in principio alterius sit finis.

Mos tamen iste salutandi cessat quando summus Pontifex rescriberet schismaticis, hæreticis vel excommunicatis aut aliis, qui ab Apostolicæ Sedis obedientiâ se subtraxerunt, Phil. Franc. in procem., lib. 6, n. 5, et multa in dies emanant brevía et litteræ apostolicæ pro huiusmodi personis, quas neque filios appellat, sed tantum eum, v. g., scribit Hebræo, dicit, Benjamin, sanioris consilii spiritum, teste etiam Specul. in tit. de Rescript. present. § *Ratione formæ*,

n. 5, vers. *Item principium*, Joannes Andreas in procem., d. l. 6, et ibi Felin., n. 20, vers. *Et adde*; Butr. in procem. decret., col. 4, vers. *Quæro an Papa*, n. 52. Cum verò litteræ diriguntur omnibus Hebræis alicujus loci, dicit: *Universis et singulis utriusque sexus Hebræis in alinâ urbe commorantibus et commorari solitis, viam veritatis agnoscere, et agnitam custodire*. Ad illam enim agnoscendum non desunt salubria remedia; nam propterea novissimè Gregorius Papa XIII suâ Constitutione præcepit patriarchis, archiepiscopis et episcopis, aliisque Ecclesiarum prælatis, etiam cardinalatus honore præditi, ut in suis quisque civitatibus, terris et locis, in quibus competens aliquis numerus Judæorum, qui Synagogam constituent, conmoratur, eurent sabbato, vel alio cujuscunque hebdomadæ statuto die ad Judæos ipsos in locum præstitutum, non tamen sacrum, nec ubi sacra confici solent, convocatos, per aliquem magistrum in Theologiâ, aliumve idoneum virum ab eis eligendum, cum mercede congruâ illi ex ipsorum Hebræorum collatione, aut aliâ, prout commodius eis videbitur, Hebræicâ, si fieri poterit, linguæ peritum, sermones vel lectiones haberi, in quibus, illis exponantur Scripturæ veteris Testamenti, Moysis, scilicet et prophetarum, præsertim verò quæ eo sabbato leguntur, seu lectæ in eorum sint synagogis, juxta sanctorum Patrum interpretationes, ad verum catholicæ Ecclesiæ sensum, et aliâs ad præscriptum ejusdem constitutionis editæ sub datum Romæ apud Sanctum Marcum 1584, kal. septemb. anno decimo tertio. Quos quidem Hebræos sancta mater Ecclesia tolerat in memoriam passionis Dominicæ, eisque plerumque multa concedit, ut Christianâ benignitate allecti, errorem suum recognoscant, et ad verum, quod est Christus, lumen tandem convertantur, ut dixit Sixtus IV, in quâdam suâ constitutione, 48 in ordine; quâ inter cætera, eisdem Hebræis concessit, ut dum illos ab uno loco ad alium iter agere contigerit, in ipso itinere biretum seu pileum nigrum deferre; eâ tamen conditione, ut si ultra unam dictam in uno loco moram traxerint, postea solitum biretum glauci coloris gestent, quem colorem glaucum pro signo ipsorum Hebræorum, Pius V declaravit illum esse, qui vulgò dicitur, gialdo.

Et Paulus IV, in aliâ suâ constitutione, ait quod Ecclesia Romana Hebræos tolerat in testimonium veræ fidei Christianorum; ac propterea convenit ut quandiu in eorum erroribus persistunt, effectu operis recognoscant se servos, Christianos verò liberos per Jesum Christum Dominum nostrum effectos fuisse.

Si tamen in proposito contingat Papam salutare excommunicatum, clarum est, quod per salutationem præsumitur illum absolvere, ut per Gloss. in cap. *Si quando*, in verb. *Salutationis*, de Sent. excomm., et ad hoc ait id. Butr. in c. *Ad consultationem*, de Re jud., quod ipse vidit quâdam litteras Gregorii XIII, quas quidam illius orator detulit regi Franciæ et quibusdam ducibus schismaticis, in quibus aderat solita salutatio, scilicet: *Salutem et apostolicam benedictionem*, Gratian. Discep. for., c. 358, per tot.

CAPUT V.

Praxis narrativa earundem litterarum.

SEDIS APOSTOLICÆ COPIOSA BENIGNITAS, etc. — In omnibus ferè litteris gratiæ, non autem illarum supplicationibus, consuevit præponi exordium, sive proœmium, quod semper desumitur ex visceribus litterarum prædictarum, et nihil aliud est, nisi quidam sermo generalis perambulatorius librorum, seu constitutionum, ostendens in generali quæ postea continentur in speciali; interdum pleraque complectens, ut notat Joannes Andreas in Exord. Clement. in verb. *Quoniam*; quod præcipuè operatur, ut si aliquando contingat de ipsâ gratiâ, sive illius parte haesitari, submoveri possit dubium ex verbis ejusdem proœmii; unde semper ex eo inter alia colligitur causa finalis eorum quæ continentur in ipsâ gratiâ, seu constitutione; nam sicut corpus ab animâ, ita dispositio à ratione proœmiali regulatur, ut dixit Jas. in l. *Qui quadringenta*, col. 2, ff. ad Trebell. Corn., cons. 511. n. 4. vel. 2, sicque ad ipsum exordium recurritur, juxta text. in l. ult. ff. de Hered. instit., Bart. in l. *Cum ii* § *Eam transactionem*, ff. de Transact. Docet insuper Gaius in l. 1, ff. de Orig. jur., quod nefas videtur esse nullâ præfatione factâ, rem exponere; nam præfationes libentiùs ad lectionem propositæ materiæ perducunt, Gonz., super proœm., reg. 8; cancell. n. 5, ac propterea apud rhetores vocatur prima pars orationis, quâ auditoris attentio, benevolentia et docilitas captantur; unde princeps in gratiarum concessionibus, se oratoribus benevolum reddit, juxta illud Cicer. 2 de Orat.: *Jubent exordiri, ita ut cum qui audit, benevolum nobis faciamus*; insuper dum Papa hic in proœmio dicit *rigorem juris mansuetudine temperans*, ostendit quod ipse rigor aliquando temperatur, ut sæpè fit, et docet text. in c. fin., et ibi Gloss. in verb. *Rigor*, de Sent. excom.

EXHIBITA VOBIS, etc. — Ex quo habes quod Papa semper loquitur in plurali, ut videre est per totum ferè corpus juris canonici: licet si contingat ipsum propriâ manu in suis bullis se subscribere, loquatur in singulari, videlicet: *Ego Maphæus catholice ecclesie episcopus*, ut supra diximus; vel: *Ego Maphæus S. R. E. episcopus consensi et subscripsi*; ejus rationem diversitatis docet Mandos. in Gloss. cam. vers. *Nos qui*, fol. 90. ubi distinguit quod aut loquimur in subscriptione et Papa loquitur in singulari, nempe: *Ego Maphæus*; vel sumus in narrativa aut dispositivâ et subdistinguit, quod si loquimur juxta tempora antiqua, tunc dicamus quod tam singulari quàm plurali numero utebatur; si verò loquimur de modernis temporibus, dicemus Papam semper loqui in plurali; quod si aliter ejus litteræ expedite reperirentur, essent de falso suspectæ; sicut etiam quando ipse Papa uni tantum scribat, nunquam ei loquitur in plurali, quod præcipuè docet text. in d. c. *Quam graci*, de Crim. fals. his verbis: *Et cum uni tantum personæ nostra littera diriguntur, nunquam à loquimur in plu-*

rali, ut vos, sive vester, et his similia in ipsis litteris apponamus. Sic etiam, si partim in plurali, partim in singulari, ut si diceretur: *Vobis Titio*, etc.; nam tunc pari modo ipsæ litteræ erunt de falso suspectæ, id. Mandos., loc. cit. in fin.

DILECTI FILII PHILIPPI, etc. — Papa omnes Christianos dilectos filios appellat; non autem infideles, hæreticos, vel excommunicatos, sicut supra dictum est; nam sicut omnes sumus filii Dei per fidem charitate firmatam sic filii omnes sumus ejus Vicarii, scilicet Papæ, curâ et honore, ex eo quod ipse curam omnium Christianorum habet; et omnes vocat filios, sive laici illi sint, sive clerici, Hostiens. in cap. *Ad deliberandum*, vers. *Ceteri autem*, de Judæis, et non modò hodiè, verum etiam antiquitus tales appellabat, ut patet per diversa loca decreta. Mulieres verò dilectas in Christo filias appellat; ejus appellatio ex monialibus exordium duxit, quas ita semper appellabat, ut in cap. *Dilecta in Christo filia abbâtissa de Bubrigen*, et in c. *Dilecta in Christo filia abbâtissa Jotren.*, de Excess. præl., quem postea scribendi modum ad omnes mulieres extendit.

MATRIMONIUM, etc., SUCCESSIVÈ etc. — Hæc irregularitas, quando nimirum quis plures duxit uxores, duobus modis contrahi potest: uno modo, si ipsæ omnes vivant, quarum unam de jure, aliam de facto, duxit, ut supra diximus, et sic simul; et contra istos qui polygami vocantur, proceditur per tribunal Sancti Officii, tanquàm suspectos de fide; cum malè sentiant de sacramento matrimonii; et ultra polygamiam, efficiuntur infames, ut per Majol., de Irregul., l. 1, cap. 55, n. 14, vers. *Posset autem*.

Altero verò modo, videlicet si mortuâ priore conjugæ, duxit secundam; quo casu ad effectum suscipiendi ordines, et obtinendi beneficia ecclesiastica, opus est dispensatione; quamvis alioqui non prohibeatur quis plures successivè ducere uxores, ut habetur in c. *Adaperiant*, 51, q. 1, ibi: *Non damno bigamos, imò nec trigamos, et si dici potest, octogamos*.

ET CONSUMMAVIT. — Non enim sufficit matrimonia hujusmodi contraxisse, nisi quis illâ carnali copulâ consummasset; nam aliàs irregularitas hæc non contraheretur, Vivald. in Candel. aur., hoc tit., num. 21, quidquid dicat Magist. Sent. 4, dist. 27, dum tenet quod per solum consensum in duobus matrimoniis contractis per verba de præsentî, constituitur impedimentum bigamiæ; quod profectò nunquam fuit, saltem in praxi, receptum. Sicut etiam neque constituitur per matrimonium ratum, nondum tamen consummatum, cum ex solâ animorum conjunctione nulla contrahatur irregularitas, id. Majol., de Irreg., lib. 1, c. 55, n. 10; ubi etiam subdit quod si quis matrimonium contraxit cum arêtâ, à quâ postea solutus est, et aliam ducit, non efficitur irregularis, quia nulla inde apparet carnis divisio.

ABSQUE SEDIS APOSTOLICÆ DISPENSATIONE. — Nullus quippe, præter Papam, potest super hæc irregularitate dispensare, quæ secundum omnem sui speciem jure canonico inducta est, unde dispensata ad omnes ordines

beneficia et dignitates, etiam pontificales; sic enim legimus dispensatum exstitisse per Lucium Papam, cum archiepiscopo Panormitano, qui erat bigamus, ut per Sayr., de Cens., lib. 6, num. 1, qui subdit ibi, quòd. *quamvis Papa non possit facere de bigamo non bigamum, quia tamen bigamum non promoveri, est de statuto, et ordinatione Ecclesiæ; idèò potest cum eo dispensare, sicut potest homicidam ordinare, quamvis non possit facere quòd non fuerit homicida; quia adhuc talem existentem non promoveri, est sola Ecclesiæ ordinatio, et decretum.*

QUARE PRO PARTE DICTI PHILIPPI NOMIS FUIT HUMILITER SUPPLICATUM. — Hoc modo loquendi semper utitur Papa in suis rescriptis, sive orator sit in Curia Romanà præsens, sive ab eà absens: quod præcipue considerandum est in dispensationibus, quæ ad partis petitionem regulariter conceduntur; non autem motu proprio, per text. in c. *Innotuit*, in fin., de Elect., c. fin. de Schismat., quia, ut docet text. in lib. 4, § *Hoc autem*, ff. de Damn. infect., non debet aliquid solvi seu relaxari, nisi parte petente, instante et supplicante; quamvis negari non possit quin multoties videantur etiam motu proprio concedi hujusmodi dispensationes, prout testatur Mandosa in praxi, titulo *Dispensationes*, verb. *Dispensatio ad partis petitionem conceditur*. Unde orta est illa quæstio an dispensationem petens censeatur fateri impedimentum super quo petit dispensari. Et super hoc etiam, secundum praxim, dicendum est quòd licet non appareat dispensationem fuisse impetratam ab ipsomet oratore, præsumendum est tamen quòd saltem fuerit de ejus mandato impetrata, propter impensam quæ in illius expeditione requiritur, Bar. et Alex. in l. *Cum servus*, ff. de verb. Oblig., etiamsi nullo modo appareat de illius mandato, cujus interest, cum non sit verisimile quòd solvens voluerit prodigere suas pecunias per text. in l. *Cum indebito*, ff. de Probat., cap. *Super hoc*, de Renunt.; non enim est actus (præcipue in casu præsentis dispensationis in quâ requiritur magna impensa) ad quem quis verisimiliter sine mandato accederet, saltem per litteras privatas. Unde, ut omnibus curialibus notum est, quæcumque dispensationes possunt pro aliis impetrari absque speciali mandato, teste Gonz. ad reg. 8, cancell. Gloss. 63, num. 16, et de stylo Curie, eo ipso quòd quis pro alio impetrat aliquod rescriptum gratiæ aut justitiæ, ac in tali impetratione pecunias expendit, ac laborem ponit, resultat mandatum præsumptum, quia creditur ordinem et mandatum illius, cujus interest, habere; nam alias non tereret tempus, pecuniam et laborem, Cassad. decis. 5, num. 4, de Proeur.; Ludovis. decis. 331, num. 8, quodque magis, quando orator ipsam dispensationem producit: quia videtur fateri omnia in eà contenta esse vera, id. Bart. in l. *Post legatum*, ff. de His quib. ut indig., Bald. in l. *Scripturæ*, c. de Fid. instrum.; Alex., cons. 30, n. 1, l. 7; Mohed., decis. 1, de Regular.; id. Ludovis. decis. 383.

Verùm hic te monitum volo quòd Rota Romana non simpliciter tenet quòd supplicatio præsumatur

porrecta ab eo in cujus favorem cantat, nisi quando ulterius concurrat notabilis impensa, ut dictum est; vel materia est difficilis impetrationis, Seraph., decis. 560, et abundantius fuit dictum in unâ Parmen. beneficii, 11 decembris 1604, coràm sacramento, ubi dicitur quòd aliàs daretur magna occasio fraudibus; quòdque hoc procedit, etiamsi ille qui in oratorem in supplicatione nominatus est, esset in Romanâ Curia præsens, ac etiamsi supplicatio esset registrata; id. Ludovis., decis. 331, n. 19.

APUD NOS DE VITÆ AC MORUM HONESTATE. — etc. Licet summus Pontifex per hæc videatur moveri ad dispensandum, attamen verba ista non egent verificatione coram delegato, quia non scribuntur conditionaliter, ut docet Innoc. in c. fin., in princ., de Præsumpt.; sed apponuntur de consuetudine, ac propterea non probant ita esse, ut per Rebuff. in formâ mand. apost. fol. mibi 556, ubi etiam ait quòd verba, quæ in exordiis gratiarum apponuntur, dicuntur causa impulsiva, non autem finalis, per Gloss. in l. 2, ff. de Donat. quâ cessante, non propterea cessabit gratia vel mandatum, l. 1, § *Sexum*, ff. de Postul., c. *Cum cessante*, de Appell., et quod propterea, si probaretur contrarium, nempe oratorem non esse honestæ vitæ, non minùs esset ei gratia concedenda; tum quia hæc solent de consuetudine apponi, ut dictum est; tum quia verba narrativa non probant, sed de stylo scribuntur, et ad ornamentum potiùs, quàm ad veritatem, juxta communem opinionem, prout etiam de stylo receptum esse videmus.

SPECIALIBUS FAVORIBUS. — Clausula hæc licet quandoque locum sibi vendicat in gratis beneficialibus; potissimum tamen procedit, quando Papa dispensat cum uno, ut plura beneficia obtinere possit, et sic regulariter in dispensationibus; quia tunc ipse Pontifex gratiam et favorem impartitur illi, cum quo dispensat; de quâ quidem clausulâ videndus est idem Rebuff. in Praxi, tit. *Bulla dispen. super defect. ætat.*, n. 5, fol. mibi 290.

EUNDEMQ; PHILIPPUM, A QUIBUSVIS, etc. — De hac clausulâ dicam in meâ praxi benef., et de ejus effectu vide Vivian. in Praxi jurispatr., l. 13, c. 8, num. 124, cum pluribus seqq.; quomodo autem prædicta clausula in litteris extendatur, vide supra.

PER APOSTOLICA SCRIPTA MANDAMUS. — Per hæc verba habetur tantum mandatum de dispensando, non autem dispensatio jam facta, ut aliàs dixi; ex hoc etiam habes, quòd ad perfectionem gratiæ, requiruntur litteræ super supplicatione expediendæ; et nunquam sufficit sola supplicatio, nisi summus Pontifex dicat illam sufficere. Alius item stylus retroactis temporibus usque ad tempus felice recordatione Gregorii XIII servabatur; nimirum, ut pro nonnullis materiis, tam justitiæ, quàm gratiæ minoris momenti, neque litteræ ex integro conficerentur; sed supplicatio in totum expedita introclauderetur litteris, in formâ brevis clausi, et ad partes transmittetur, et in fine clausularum ejusdem supplicationis, addebantur hæc verba: *Pro hoc bene S. V. hac supplicatione introclusa. Mox*

breve expediebatur sub hujusmodi tenore, videlicet : *Venerabilis frater, salutem, etc. Mittimus fraternitati tuæ supplicationem, præsentibus introclusam, manu dilecti filii nostri Alexandri cardinalis Sfortii in præsentia nostra signatam. Volumus, et tibi committimus, et mandamus, ut ad illius executionem procedas; juxta ejus continentiam et signaturam. Dat. Romæ, etc.* Iste tamen rescribendi modus jam ab aulâ recessit cum præsertim extra Curiam, vel dentur litteræ apostolicæ vel supplicationes cum dictâ clausulâ, quod sola supplicationis signatura sufficiat; et ubique fidem faciat.

ET DUMMODO ALIUD EI NON OBSTET CANONICUM IMPEDIMENTUM. — Clausulam istam reperio desumptam ex c. 1, de Fil. presb. in 6, ubi Bonifacius VIII, concedendo episcopis facultatem, ut cum illegitimè natis valeant dispensare quoad minores ordines, et unum simplex beneficium, hæc verba addidit, scil.; *Si ei aliud canonicum obsistat, etc.*, et in c. un. de Ætat. et Qual., cod. lib. Unde in quibuscumque dispensationibus, quæ super quovis impedimento petuntur, præsertim ad ordines et beneficia, passim doctores officiales datariæ in calce supplicationis supra dictam clausulam adjiciunt, quæ est secundum jus: quia ultra ea super quibus dispensatur seu disponitur, omnia alia habilia et disposita, et quod impedire non possint, supponuntur ad 1. *Ut gradatim*, verb. *Et si lege de Mun. et Hon.*, ubi dicitur, quod statutum disponens, aliquos in honore præferri, illos habiles et idoneos ut præferri possint supponit, 1. *Qui testam.*, ff. de Test., l. 1, § *Lex falcidia*, ff. *Ad leg. falcid.*, l. *Furiosum*, ibi, *Si omnia alia accesserint, etc.* C. *Qui testam. fac. poss.*, sic igitur in casu nostro, dispensatio super uno impedimento seu defectu, supponit nulum aliud impedimentum adesse, d. c. un. de Ætat. et Qualit., in 6, ibi, *aliud non obstat canonicum*, et ibi, Gloss. in verb. *Canonicum*; exemplificat, *quia non sunt illegitimi, non corpore vitati, non bigami, non vitiosi, etc.*, et ibi ait Franc., num. 2, quod habens liberam potestatem dispensandi super certâ ætate et super uno defectu, non potest concurrente alio defectu dispensare, quia cum in dispensationibus fiat stricta interpretatio, super uno defectu illâ concessâ, non extenditur ad aliud.

AD OMNES ETIAM SACROS, etc. — Aliàs autem intelligeretur de solis ordinibus minoribus, quia, cum simus in materiâ dispensationis, quæ de sui naturâ strictè interpretanda est, sufficiet, si suum effectum sortiretur in minoribus ordinibus, nisi essemus in casu, in quo jam ordinarius ad minores ordines dispensavit, puta cum illegitimo, ut suo loco dicemus; quia, si tunc erit orator in minoribus ordinibus constitutus, ne dispensatio evanescat, et ut aliquid operetur; intelligeretur etiam de sacris ordinibus, licèt id non exprimeretur in litteris dispensationis, juxta text. in c. *Si à Papâ*, de Privil. in 6. Et sic regulariter hujusmodi dispensationes super bigamiâ dantur, nedùm quoad ordines, ut supra visum est, verùm etiam quoad beneficia ecclesiastica; licèt quandoque dentur quoad ordines tantùm; et aliàs vidi similem

dispensationem concessam bigamo, more prædicto universi, litteris super eâ ordinario loci directis, sub hac formâ, videlicet:

Urbanus Papa VIII, venerabilis frater, etc., salutem, etc. Exponi nobis fecit dilectus filius N. clericus Cassanensis diœcesis, pauper, ritu græco vivens, quod ipse fervore devotionis accensus ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis Altissimo, quoad vixit, famulari summo perè desiderat. Verùm quia aliàs cum unâ virgine jam defunctâ, deinde cum aliâ viduâ jam superstitute mulieribus successivè matrimonium contraxit, ex quo bigamus effectus est; desiderii sui voti compos in hac parte fieri nequit absque vestrà, et Sedis Apostolicæ dispensatione: nobis propterea humiliter supplicari fecit. Quare, etc., fraternitati suæ, etc., committimus, ut constituto tibi legitimè de dictâ exponentis paupertate ac consideratis, etc., super bigamiâ hujusmodi, etc., ita ut illâ non obstante ad omnes, etiam sacros, etc., dummodò idoneus reperiat; nec aliud canonicum obstat impedimentum, etc., promoveri, et promotus, etc., ministrare, etc., dispenses. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, die 20 augusti 1638, pontificatus nostri decimo quarto.

NECNON QUÆCUMQUE ET QUALIACUMQUE, etc. — Non enim sufficit dispensationem peti ad ordines tantùm, sed debet etiam impetrari ad beneficia; quia satis constat beneficium dari propter officium clericale, c. fin. de Rescript. in 6, ac propterea quicumque fuerint ad ordines inhabiles, erunt etiam ad beneficia, id Sayr., d. lib. 6, c. 11, num. 22. Et sic nunquàm dispensationes hujusmodi peti et concedi consueverunt quoad ordines tantùm. Liberum tamen est parti petenti vel unico contextu litteras ad utrumque, scilicet ad ordines et beneficia, expedire; vel divisim, ad ordines tantùm, ac postmodum occurrente assecutione beneficii, illius provisionem cum dispensatione ad beneficia in eadem supplicatione contentâ à Sede Apostolicâ impetrare; ubi tamen materia hanc de stylo capiat divisionem. Et ex vi præsentis dispensationis ad ordines, non erit dispensatus orator ad beneficia, etiam extra casum bigamiæ, neque ad unum tantùm, etiam simplex, ut supra probavimus, quia unum sine alio consistere potest, ut videlicet dispensatio sortiat effectum in ordinibus, Abb. in c. *Litteras*, num. 6, de Fil. presb. Felin. in c. *At si clerici*, § de Adult., n. 17, de Jud. Paris. cons. 88, n. 21, vol. 4.

Et notandum est quod licèt supra dicta verba, quæcumque et qualiacumque; comprehendant beneficia tam majora quàm minora; tam curata quàm simplicia, nec non dignitates et præbendas; Garc. de Benef., p. 1, c. 6, num. 57; id tamen intelligi debet in facultate alicui datâ ad dispensandum; quia tunc ipsa dispensatio favorabilis reputatur, et cum beneficium sit genus, omnes species propriè comprehendit; id Garc., num. 58.

Atverò, cum hic simus in dispensatione particulari, appellatione beneficii non veniunt omnia beneficia, Felin. in c. *Postulasti*, num. 8, de Simon. ac propterea exprimi debent, ut infra, omnes qualitates benefi-

ciorum, ad quæ orator cupit, ac petit dispensari.

CURATUM. Hic est consuetus stylus qui servatur in dispensationibus ad ordines et beneficia, ut in exprimendis illorum qualitatibus, incipitur à beneficiis curatum habentibus, cum beneficia curata cæteris digniora et nobiliora sint, ut ait Vital. in Clem. 1 de Præb. relatus per Gonz., Glossâ 6, num. 9, ubi ait quod cura tantum est pretiosior, quantum periculosior. Est præterea ista expressio necessaria, quia in dispensatione nunquam venit beneficium curatum, nisi de eo fiat specialis mentio; Majol. de Irreg., lib. 1, c. 9, n. 2, ex c. *Pro illorum*, ibi, *quod nisi fiat expressa mentio de curâ, non venit beneficium curatum*, de Præb. Unde secundum hanc praxim testatur id. Gonz. ad Gloss. 6, n. 14 et 15, quod dispensatus ad beneficia quæcumque non intelligitur dispensatus ad beneficium curatum, nisi expressè in supplicatione fiat mentio de curato; ita ut non sufficiat illius expressio per æquipollens, veluti si diceretur, Ecclesia baptismalis, vel habens cœmeterium, seu jus sepeliendi: hæc enim possunt etiam esse in Ecclesiâ non parochiali, ut per Federici. de Sent., cons. 175.

Quod quidem non modò procedit in materiâ odiosa, ut hic, in quâ strictè proceditur, Alleg. jur., verum etiam in materiâ favorabili, nempe si Papa det alicui facultatem conferendi beneficia in genere, quia neque tunc venit beneficium curatum, si de hoc non fiat specialis mentio; Calder. in c. *Nostra*, q. 4, de Rescript., ubi dicit, quod nulla tam expressio requiritur, quam de curâ, id. Rebuff. in praxi, tit. de Dispens. rat. ætat., vers. *Etiamsi cura*, ubi, quod si quis esset dispensatus, ut quæcumque duo beneficia recipere possit et retinere, non intelligitur de curatis; quia sub verbis, quantumvis generalibus, non comprehenduntur; etiamsi cura esset expressa per æquipollens, ut supra dictum est, etiamsi dispensatio fuerit motu proprio concessa; quia licet ille excludat subreptionem, cap. *Si motu proprio*, de Rescript., in 6, non propterea in illius concessionem comprehenditur curatum, id. Gonz. d. Gloss. 6, num. 10, eoque magis, quando dispensatio conceditur ad petitionem partis, ut hic.

Imò semper tenuit cancellaria Apostolica, id procedere etiam in beneficiis curatis habitu tantum, et non actu; quia si parochiani forsitan ob aliquam causam recesserunt, potest tamen contingere eos ad eorum Ecclesiam reverti, Felin., in c. *Postulasti*, num. 1, de Rescript., et Card., cons. 48. Quamvis aliter dicendum sit in impetratione horum beneficiorum, ut suo loco dicemus.

Nam licet propter supra dicta verba, *quæcumque*, appareat quod dispensatio sit exuberans, ac propterea censeantur venire beneficia curata; Crescent. decis. 4, num. 1, de Privil., inspicendum est nihilominus, quod in huiusmodi concessionem potest adesse defectus intentionis concedentis, ac propterea non extenditur, nisi ad ea tantum quæ exprimuntur. Dec. in c. *Postulasti*, num. 15, de Rescript.; id. Garc. d. c. 6, num. 50; Nald. in Sum. verbo litteræ, num. 3, ac propterea in his et similibus dispensationibus impetrandis, sunt

omnia exprimenda; cum ita etiam servetur de stylo Curie, à quo non est recedendum, cap. *Quam gravi*, de crim. fal.

ET SINE CURA. — id est, beneficia simplicia, quæ talia sunt, etiamsi personalem residentiam requirant, dummodò dentur in titulum, Abb. in c. *Recolentes*, vers. *Altaria*, de stat. monach. et in c. fin. de Cens.; et hæc non habent clerum vel populum aut administrationem, c. 2. de Renunt.

BENEFICIA. — Ut paulatim descendamus ad singulorum declarationem, quæ in prædictâ supplicatione continentur, dicamus quod beneficium in genere sumptum, nil aliud est, nisi benevola actio, gaudium tribuens capientibus, de quo per Bald., cons. 112, lib. 2, Gonz. ad reg. 8 cancell. Glossâ 6, num. 5; id. Garc. d. p. 1, cap. 1, num. 1, in præsentî tamen materiâ intelligendum est, de beneficio ecclesiastico, ut in c. *Ex parte*, de concess. præb. et ita definitur, nempe quod sit *benevola actio proveniens ex proventibus ecclesiasticis, et Deo dicatis per habentem potestatem et auctoritatem, gaudium tribuens capientibus*, ut per d. Gonz. num. 4, et d. Garc. num. 5, qui dicit, quod in materiâ ecclesiasticâ, appellatione beneficii, intelligitur beneficium ecclesiasticum. Veriorem tamen definitionem beneficii, quæ omnibus suis partibus constat, puto illam quam tradit Tolet. in suâ Summâ, l. 5, c. 76, nempe quod *beneficium est jus percipiendi fructus ex bonis Deo dicatis, clerico propter divinum officium competens, quàm definitionem explicat, idem Garc. d. cap. 1, num. 3, cum seqq.*, eamque amplectuntur communiter recentiores, et abundè dicam in præct. benef.

ECCLESIASTICA. — Ad differentiam beneficiorum temporalium quæ sunt feuda, comitatus, ducatus et similia, de quibus omnibus loquitur text. in c. *Felicitis*, § *Si quæ verò*, de Pœn. in 6; idem Rebuff. in Rubr. de Colat. § *Præfatique Ordinarii*, verbo *Ecclesiasticorum*.

Ad hoc tamen, ut beneficium dicatur ecclesiasticum, sex necessariò requisita concurrere debent. Primum, quod sit erectum et fundatum auctoritate episcopi, Sarnen. in reg. de Ann., q. 20, Rebuff. in suâ Praxi, in tit. *Quare sint instituta beneficia*, num. 10, Gonz., Glossâ 5, num. 7, ubi subdit rationem, nempe, quod nullus privatus sine episcopi auctoritate potest locum sacrum vel spirituales constituere, per text. in c. *Ad hæc* de Relig. dom. Secundum, quod habeat aliquid spiritualitatis annexum, undè propter divinum officium, datur ecclesiasticum beneficium; id Gonz. d. Gloss. 5, num. 8. Tertium, quod conferatur clerico, non autem laico, c. *Cum adeò*, de Rescript.; Clem. *Quia contingit*, § *Nunc autem*, de Relig. dom. et sic, cum mandatur provideri clerico, intelligitur de beneficio vel officio ecclesiastico, c. *Quàm sæpè*, de Præb. in 6, Gonz. d. Gloss. 5, num. 9, cum laicus sit incapax spiritualium. Mandos. in Praxi, signat. grat. tit. provis. vers. *Indubitati juris est*. Quartum, quod conferri non possit nisi ab ecclesiasticâ personâ; cum laicus sit penitus incapax juris conferendi beneficia ecclesiastica, etiamsi in limine foundationis fuerit apposita conditio, ut illud conferri possit à laico, quamvis ad id interve-

niam consensus episcopi, Rota, decis. 518, p. 2, Divers. Nisi tamen laicus id habeat ex privilegio Papæ, text. in c. *Dilectus*, de Præb., c. ult. de Concest. præb. Bald. in lib. *Rescripta*, c. de Præc. Imp. offer. Imò ex privilegio sufficit collatio, absque aliâ ordinarii institutione, idem Garc., p. 1, c. 2, num. 55, cum seqq. Quintum, quod sit perpetuum, cap. *Veniens*, de Fil. presb. Sextum, quod sine aliquâ conditione conferatur; Barb. in Clem. *Causam*, § *Si forsân*, sub num. 50; alioquin committeretur simonia, c. *Sanctorum*, 1, q. 1, Gonz. d. Glossâ 5, num. 15, et latè dicam in d. meâ Praxi benef.

ETIAMSI CANONICATUS ET PRÆBENDÆ. — Neque sub tali dispensatione venirent canonicatus et præbendæ nisi in supplicatione id exprimeretur; loquendo tamen de canonicatibus in cathedralibus aut collegiatis ecclesiis; non autem de quibusdam simplicibus beneficiis ecclesiasticis, nullam personalem residentiam requiruntibus, quæ tamen canonicatus nuncupatur; qui forsân longo cursu temporis, ex aliquâ causâ amiserunt ipsam residentiam, sicut in frequenti emice praxi habemus; cum in his et similibus impetrationibus dici consueverit: *Cum perpetuum simplex beneficium ecclesiasticum, canonicatus nuncupatum*, etc.

Quamvis autem hic addatur, et præbendæ; videtur tamen id exprimi ad cautelam; licet enim adsit differentia inter canonicatus et præbendam, eò quod canonicatus nil aliud est, nisi jus habendi stallum et locum in choro ac vocem in capitulo, proveniens ex receptione in fratrem, c. *In Genesi*, et ibi Glossa in verbo *Vel quasi de elect.*; Card. in Clem. 2, de iud. Præbenda verò est jus percipiendi fructus in Ecclesiâ, competens præbendato, ex officio divino, tanquàm uni de collegio, c. *Relatum*, de Præb.; nihilominus dispensatus ad canonicatum; censetur etiam dispensatus ad præbendam, quæ venit in consequentiam canonicatus, d. c. *Relatum*; Mandos. reg. 11, q. 10, num. 10, ubi adepto canonicatu, præbenda debetur de jure, c. *Si postquàm*, de Præb. in 6, quamvis nonnulli teneant, quòd nisi exprimeretur hic, præbenda non veniret, cum illa in materiâ strictâ, non includatur appellatione beneficii, per ea quæ dicit text. in c. *Tua nobis*, cum ibi not. de verb. Signif. cum non modò in collegiatis, verùm etiam in cathedralibus, etiam metropolitans, possint esse canonicatus sine præbendâ, ut paulò inferius dicitur.

Nonnulli etiam sunt canonicatus, qui etsi præbendas habeant, non tamen eas habent in ipsâ cathedrali, vel collegiatâ, sed in aliâ Ecclesiâ; et in illorum impetratione à summo Pontifice, sic exorditur supplicatio: *Cum canonicatus ad Sanctæ Mariæ ad platæam nuncupatur præbenda Ecclesiæ Napolitanæ*, etc.

Aliqui reperiuntur etiam canonicatus, nullam prorsus præbendam habentes, sicut in eorum impetrationibus à Sede Apostolicâ, ita orator incipit supplicare, videlicet: *Cum canonicatus præbendæ carens, Ecclesiæ N.*, sicut è converso in quibusdam partibus valor canonicatum consistit totus in fructibus, nullis prorsus existentibus distributionibus quotidianis. Et signanter in

Ecclesiis cathedralibus Corduben. et Salamantin., teste Gonz. super reg. 8, Cancell. § 7, proem. num. 168.

Cur autem quandoque in canonicatibus nullam habentibus præbendam, seu fructus, illi nihilominus exprimantur ad 24 ducatos auri de Cam. dicam in d. meâ Praxi benef.

CAPIT. VI.

Praxis primæ partis dispositivæ earundem litterarum.

DIGNITATES. — Nec etiam in præsentî materiâ, tanquàm restringibili et odiosâ, veniunt appellatione beneficii, dignitates, c. *Ad aures*, et ibi DD. rescript. c. fin. de Præb., et c. *Quamvis*, eod. tit., l. 6, Garc., d. p. 1, cap. 6, n. 52. Et idem crit, si, verbi gratiâ, concedatur mandatum ad beneficia curata, et quæcumque alia, quia tunc neque includitur dignitas, licet illa sit beneficium, Innoc. in c. *Cum accessissent*, de Const. et in c. *Quia nonnulli*, de Jud.; Card. in Clem. 2, vers. *Quid sit dignitas*, de Præb., quia hæc dictio *quæcumque alia*, includit tantum similia, Gloss. in c. *Ex litteris*, de Off. deleg., Butr. et Imol. in c. *Sedes*, de Rescript.; Achill. de Grass.; decis. 115, num. 5, ac propterea dignitas est necessariò exprimenda, ut illa veniat in dispensatione, Clem. 1, de Sequestr. poss. et fruct., ubi Papa, dum de beneficio loquebatur, subiunxit, etiam dignitates, Clem. 1, de Caus. possess., et propr. Sarnenn. in reg. de ann., quæst. 29, num. 2, et in c. fin. § *Cum igitur*, de Præb.; id per hæc verba declaratur: *Cum igitur mandatum hujusmodi, se ad talia non extendat, nec ad rectoriam, vel dignitatem nostra feratur intentio, cum pro simplici beneficio, jussio nostra maneat*, ubi Gloss. in verb. *Ad talia*, dicit: *Ad dignitates, vel rectoriam*. Ac eadem ratione, si mandatum erit ad beneficia curata, et quæcumque alia, ut dictum est, profectò non includetur dignitas curata, Clem. *Ne in agro*, § *Cæterum*, de Stat. Monach.; Rota, decis. 545, n. 2, p. 1, divers., quæ quidem dignitas non excluditur, ex eo quòd non sit beneficium ecclesiasticum; sed quia est qualificatum, id. Sarnenn. in proem. Regul., quæst. 5, num. 4, ubi ad comprobationem ait, quod in legato lane, non venit lana tincta, nec in donatione marmoris, venit qualificatum, videlicet figura ex marmore facta, per text. in l. *Si cui lana*, ff. de Leg. 2, et in l. *Quæsitum*, § *Illud*, ff. de Leg. 3. Unde satis distat definitio dignitatis à definitione beneficii, ut ex præmissis patet. Dignitas namque est præminencia cum jurisdictione, ut in cap. *Quamvis*, de verb. Sign., et cognoscitur, quando quis habet administrationem rerum ecclesiasticarum cum jurisdictione, Abb. in cap. *De multa præb.*, et sub nomine dignitatis post pontificalem, veniunt abbas, prepositus, prior, decanus, archidiaconus, primicerius sive præcentor aut cantor, item succentor, archipresbyter, thesaurarius aut sacrista, custos, scholæ magister sive scholarius, capellanus magnus; ex quibus aliquæ, juxta locorum varietatem, nomen accipiunt; et unum atque idem diversis vocabulis appellatur; quapropter dixit Abb., in cap. *De multa*, de Præb., quod in multis Ecclesiis dignitas

personatus vocatur, et in quibusdam, quilibet beneficiarius, cui cura est animarum commissa, dicitur personatum habere, ubi tandem concludit, illum habere dignitatem, qui vocatur nomine, quod in jure significat dignitatem, etiamsi jurisdictione careat; ut si vocetur archipresbyter, archidiaconus, primicerius, thesaurarius sive sacrista, quodque is etiam dignitatem habet, qui pro more vel consuetudine patriæ vel Ecclesiæ censetur esse dignitate præditus; quamvis omni administratione rerum ecclesiasticarum et jurisdictione in clericos careat. In proposito igitur dicendum est etiam quod, sicut dispensatus ad beneficia non censetur dispensatus ad dignitates; ita è contra dispensatus ad dignitates, non censetur dispensatus ad beneficia, propter naturam dispensationis, ut per Innoc., in cap. *Dilectus*, de Præb.

ETIAM MAJORE. — Non tamen sub hujusmodi verbis venit episcopatus, propter excellentiam, et præeminentiam dignitatis, quæ est culmen dignitatum, ac speciali notâ digna abb. in cap. *Dilectus*, de *Concess. præb.*, num. 1; Garc., d. p. 1, cap. 6, num. 66, qui num. seq. improbat Enriq. in Sum., lib. 13, cap. 57, § 5, dicentem quod dispensatus ad curatum non eget novâ dispensatione pro episcopatu; et quod homicida, si per dispensationem legitimam fiat habilis ad omnes ordines sacros, et illorum usum, videtur factus habilis ad beneficium, etiam curatum et pontificale; et quod dispensatus ad ordines, etiam presbyteratus, potest consecrari episcopus, et quod ita dixerunt Salmaticenses theologi, et jurisperiti, et datarius Papæ consulti; quæ omnia pro falsis habet, et quicquid dixerint Salmaticenses theologi et Jurisperiti, datarium Papæ non credit id dixisse, id. Garc., num. 69. Nec in hujusmodi supplicationibus peti etiam consuevit dispensari ad episcopatum, nisi rarò, cum ut plurimum ad talem dignitatem dispensetur regulariter unico contextu, tempore provisionis Ecclesiæ episcopalis, seu archiepiscopalis; hic autem pro majoribus dignitatibus, ut ex contextu ipsius supplicationis patet, intelligitur de majoribus post episcopales, quas neque caperet simpliciter dispensatus ad dignitates, nisi dicatur *maiores post Pontificales*, Rebuff. in Form. mand. apost. vers. *Nec comprehenditur*, fol. Mihi 370. Et sic per supradicta verba, *etiam maiores*, et non aliter, venit orator ad illas dispensatus, attentâ eorundem verborum naturâ, quæ sunt implicativa, et expriment casum magis dubitabilem, l. *Etiam*, ff. de verb. Sign., l. *Conventicula*, ff. de Epis. et Cler.; Menoc. de Arbitr. jud., lib. 1, quæst. 49, num. 8; Farinæ., decis. 222, num. 5, et decis. 721, num. 6 et 7, tom. 4, part. 2.

De minoribus autem dignitatibus, nulla subest dubitatio quin orator censeatur ad illas dispensatus, absque aliquâ earum expressione; nam licet simus in materiâ exorbitanti; nihilominus cum verbum, *major*, sit comparativum, ex sui naturâ necessariò supponit positivum, nempe minores dignitates, per text. in l. 1, ubi doctores ff. de Verb. oblig., nec quoad hoc refert, abas dixisse, quod in dispensatione non valeat

argumentum, etiam à majoritate rationis; cum aliud hic sit dicendum, teste cod. Garc., p. 5, c. 1, num. 268.

Majores autem dignitates sunt omnes post pontificalem, scilicet, archiepiscopatum, episcopatum etc., illius Ecclesiæ, in quo adest ipsa dignitas; quarum quidem dignitatum majoritas, regulariter quatuor modis considerari potest: Primò ratione temporis; secundò ratione prærogativæ ordinis; tertio ratione prærogativæ ordinantis, seu constituentis; quartò ratione majoris officii.

Verius tamen est, quod ad cognoscendum hanc majoritatem, considerari debet præcipuè ordo et administratio; id. Mandos. reg. 3, quæst. 1, num. 1, qui ibi allegat Gloss. in cap. *Deliberatione*, in verbo *Electio* de Offic. delegat. lib. 6, et ibi Gemin., num. 6; subdit tamen idem Mandos., num. 2, recurrendum esse ad consuetudinem provinciarum et Ecclesiarum; ead. Gloss. in d. c. *Deliberatione*, quam quidem consuetudinem amplexa est Rota de mense martii 1554, in unâ Tudenn Abbatiæ, coram Montistasconenn, et sic aliquando prima dignitas est archidiaconatus, aliquando verò archipresbyteratus, secundum locorum consuetudines, Dec. cons. 431, num. 2; Alex. cons. 142, lib. 6; Boer. decis. 282, Ludovis. decis. 411, sub num. 5, vers. *Verum, et ante omnia*: licet hæc consuetudine circumspiciat, de jure communi, Archidiaconatus sit major dignitas.

ET PRINCIPALES, — videlicet in collegiatis Ecclesiis; quia majores tantummodò sunt post Pontificales in cathedralibus, et harum principalium cognitio pari modo habetur, sicut diximus supra de majoribus, nempe juxta consuetudinem Provinciarum et Ecclesiarum, quæ etiam constituit principalem dignitatem in Collegiatis Ecclesiis, id. Boer., decis. 286, num. 8; id. Rebuff. in Praxi, titulo de Reservat., num. 6.

Nec est omitendum, quod quandoque dicitur etiam dignitas principalis in collegiata, illa quæ consistit in cathedrali, quamvis non sit prima dignitas post Pontificalem; sed tamen ex indulgentiâ Sedis Apostolicæ, aut consuetudine, vel alio quolibet jure habet principalem præeminentiam in Ecclesiâ collegiata, ut per Gonz. Gloss. 51, num. 55.

Hic verò fuit aliàs dubitatum inter dominos abbreviatores majoris præsentitiæ, nùm gratia dispensationis ad dignitates majores in cathedralibus, et principales in collegiatis Ecclesiis, ut hic, comprehendat etiam dignitatem monocularem, scilicet, quando non adest, nisi una tantum dignitas. Ratio autem dubitandi ea fuit, quia dispensatio strictam capit interpretationem, ut supra pluries dictum est; ac propterea non valet, nisi quantum sonat; quia majoritas, et principalitas non potest demonstrari in Ecclesiâ, ubi una tantum adest dignitas; Mandos. reg. 3, q. 5, num. 1, ubi dat exemplum, si, scilicet homo unus esset in civitate, non posset propriè dici, quod talis esset principalis, seu major; quia principale præsupponit accessorium, et major præsupponit minorem. id. Gonz. Gloss. 9, § 4, num. 12.

In contrariam tamen partem, scilicet affirmativam fuit per omnes ferè inclinatum, nempe adhuc posse oratorem, sic dispensatum, obtinere hanc dignitatem monoclericalem; ex eo, quia Rota et curiales totum contrarium tenent; nam communis usus loquendi ipsorum curialium est, appellare dignitatem majorem in cathedrali, et principalem in collegiata, etiam ubi nulla alia adsit dignitas, per d. Gonz., sub num. 18., vers. *Quinimò*, ubi, loquens de dignitate principali in collegiata, ait intelligi principalem respectu aliorum de collegio; et sic etiam intelligi debet de majori in cathedrali, respectu videlicet aliorum, etc., vel clarius dicendum, quòd non semper principale, et majus dicit relationem ad minus principale, et ad minus; sed satis est, si excludat principalius, et majus se; ita primus et primogenitus dicitur aliquis, etiamsi non habeat secundum; sed ex eo tantum, quòd non habet priorem se; juxta quem sensum dicitur de B. Virgine, quòd peperit filium suum primogenitum, Matth. 1., ut exponit S. Hieronymus in eum locum. Pari ratione, dignitas monoclericalis dici potest major et principalis, non quòd in eadem cathedrali vel collegiata sint alie illà inferiores, sed quòd non adsit alia major eadem.

PERSONATUS. — Est etiam personatus beneficium ecclesiasticum, cap. *Cum accessissent*, de constit. et est quedam prerogativa in Ecclesia sine jurisdictione et administratione, dum habet stallum in choro honorificum præ aliis, abb. in c. *De multà*, de præb. ac majorem præminentiam, quam alii canonici, etiam ante recepti in choro vel capitulo, ac processionibus; non tamen habet tantam prerogativam, quantum illi qui habent dignitatem; qui enim cæteris canonicis aut collegio præest duntaxat, nec jurisdictionem aut administrationem aliquam habet, dicitur personatum habere. Arch. in c. 4, de Consuet., lib. 6. Undè in proposito dispensationis, si orator obtinuerit sibi provideri de personatu, non poterit vigore talis dispensationis cōtinere dignitatem cum administratione vel jurisdictione, nisi id in supplicatione petierit, ut supra, arg. e. *Quamvis*, de Præb. in 6.

ADMINISTRATIONES. — scilicet ecclesiasticæ, quæ auctoritate episcopi erectæ sunt in titulos, juxta Gloss. in Clem. fin., verbo *Beneficium*, de Decim.; Rebuff. in Praxi, tit. *Seculare beneficium quoduplex*, quia ab illarum fundatoribus fuit apposita conditio, ut per clericos administrarentur; ac propterea tales administrationes ecclesiasticæ vacant per contractum matrimonii, sicut quodcumque aliud beneficium ecclesiasticum, ex eo quòd respectu testatoris dicitur administratio ecclesiastica, Cæs. de Grass., decis. 114, à num. 2, et debent esse perpetuæ, datæ aliquibus piis operibus, vel aliis rebus concernentibus cultum divinum: ut faciendo celebrari missas, etc. quarum impetrationes receptæ sunt in Dataria Apostolicà, illarumque initium tale est: *Cum perpetuum simplex beneficium ecclesiasticum, administratio nuncupatum*, etc., quia, ut dictum est, sunt verè beneficia eccle-

siastica, Fusc. de Visit. lib. 2, cap. 11, num. 6, cum seqq.

VEL OFFICIA. — similiter ecclesiastica, de quibus loquitur text. in c. *Cum accessissent*, de const., c. *Dudum*, de Elect., et c. *Quod Dei timorem*, de Stat. monach.; ista enim verè beneficia sunt, ut thesauraria, sacristia, primiceriatus, archipresbyteratus, prepositura, et similia, ut per Gonz. Gloss., 5, § 11, num. 2, et ita defini potest officium ecclesiasticum nempe quòd sit administratio rerum ecclesiasticarum sine præminentia et honore, ut in c. 1 de Off. sacris. et sic sub isto nomine non comprehenduntur officia secularia, quæ ab uxoris retineri possunt, nec alia officia, quæ licet sint spiritualia, habent tamen admixtam temporalitatem, ut sunt vicarii episcopi, Eleemosynariæ, Sacristiæ, Cellarariæ, quæ non dantur in titulum de quibus loquitur etiam id. Gonz. d. Gloss. 11, num. 11, ubi dicit, quòd omnia jura loquentia de beneficiis ecclesiasticis, habent locum in istis officiis ecclesiasticis, d. § 11, num. 2, quæ possunt etiam resignari, sive simpliciter; sive ad favorem, Paris., de Resig. benefic., lib. 2, q. 1, à num. 92.

ETIAM CURATA. — Adsunt etenim nonnulla officia quæ etiam sunt curata, sicut archipresbyteratus, cujus nomen licet sit officii, nihilominus curam animarum, ut plurimum exercet, ut in cap. 1, ibi, *positos curam gerere animarum*, de Off. archipresb.

ET ELECTIVA. — Hæc præsertim beneficia reque veniunt in dispensatione prædictà, nisi exprimentur: ex eo quòd sunt speciali notà digna. Et in impetratione beneficii electivi, debet necessariò fieri mentio hujus qualitatis; aliàs impetratio erit nulla, et subreptitia, id. Gonz., num. 6, et jam videmus etiam in praxi, quòd si mandetur provideri de beneficio, spectante ad præsentationem, institutionem, collationem, et quàmlibet provisionem, non poterit provideri de beneficio spectante ad electionem, juxta text. in c. *Cum in illis*, § *Illis verò*, et Gloss. in verbo *Electionis*, ubi expressè ait, quòd electio non includitur, sub verbo provisionis vel dispositionis; quia hæc tria nimis inter se differunt, de Præb., in 6.

Tunc autem dicitur beneficium electivum, quando in eo proceditur per electionem, quæ exigit confirmationem superioris; secus autem, si ipsa confirmatio non esset necessaria, ut ait Gloss. in Clem. *Quia contingit*, verbo *Electionem*, de relig. dom. Hæc tamen electio recipit in se restrictionem, nam debet fieri per capitulum Ecclesiæ cathedralis, seu collegiatae aut conventualis, non autem per beneficiatos Ecclesiarum parochialium; taliter enim electi non egent confirmatione superioris; quia hoc modo dicuntur beneficia collativa, et talis electio dicitur provisio, ut fuit conclusum in Rotà, in unà Vercellen. canonicatus 4 maii 1598, coram Cordubà, teste Garc., d. p. 1, c. 6, num. 26.

IN CATHEDRALIBUS. — Non enim censeretur orator dispensatus ad beneficia aut dignitates ac canonicatus et præbendas in cathedralibus, nisi hoc expressisset in supplicatione, per text. in cap. *Quamvis*, in fin. de

Fil. presb. in 6. Felin. in cap. *Postulasti*, de Rescript. Codd. r. cons. 51, de Prob. Sely. de Benef. p. 5, q. 44, can. 29, et fuit tantum in una Oxomen 23 junii 1552. coram D. Vestano, ubi fuit conclusum dispensationem non suffragari, nisi in eâ specialis mentio habita esset de cathedrali, cap. *Quamvis*, § *Quamquam*, de Prob. in 6, id. Garc., d. cap. 6, num. 60, qui num. 65, limitat. præmissa non procedere, quando dispensatio fuit motu proprio concessa per Abb., in cap. Cùm inunctis, § 1, num. 6, de Elect. et id. Felin. in d. c. *Postulasti*, num. 15, limit. 6.

Ratio enim cur in dispensatione non veniant dignitates et beneficia in cathedralibus, est ob præeminentiam et honorem Ecclesiæ cathedralis, ut desumitur ex d. cap. *Quamvis*, ibi: *Ad cathedralem Ecclesiam, quam propter ipsius honorem, sub hac generalitate nolumus hoc casu includi, se mandatum hujusmodi non extendit.*

ETIAM METROPOLITANIS. — Videntur primâ facie verba hæc apposita ad tollendam ambiguitatem, omnemque hæsitacionem; quia dispensatus ad beneficia in cathedralibus, ex supra adductis, poterit illa obtinere, etiam in metropolitans, cùm appellatione cathedralis veniat etiam metropolitana, imò et patriarchalis, ut dictum est, c. *Cleros*, vers. *Omnes autem*, dist. 21.

His tamen non obstantibus, contrarium servat praxis Curie Romanæ; nam si orator non expresserit suam dispensationem ad beneficia in metropolitans Ecclesiis, profectò non se extenderet ad illa; hæc enim praxis mihi videtur fundata in d. c. *Quamvis*, in d. c. 1, de Fil. presb., ubi, Joannes Monach. et alii, Rebuff. in Rubr. de Collat. § 1, in verbo *Metropolitana*, qui satis docet quòd dispensatus ad beneficia in cathedrali, non censetur dispensatus, ut illa possit obtinere in metropolitana, et cùm hoc sic etiam de stylo receptum, est omnino servandum, prout reipsâ servatur, c. *Quàm gravi*, de Crimine fal. Dec. cons. 699, num. 5.

VEL COLLEGIATIS ECCLESIIS, — quæ, licèt in plerisque æquiparentur Ecclesiis cathedralibus, cap. *Quia sæpè*, in princip. de Elect. in 6, Gloss. in c. *Statutum*, verb. *Cathedralium*, de Rescript. eod. lib. Clem. 2, de Ætat. et Qualit. in materiâ tamen restringibili, ut hic, nulla fit comparatio, ac propterea, nisi exprimerentur hic beneficia in collegiatis, ea non venirent; cùm hic cesset argumentum, etiam à majoritate rationis, ut aliàs diximus, veluti si dispensatus, ut possit tenere beneficia in cathedralibus et metropolitans, possit illa obtinere in collegiatis; doctores in c. *Postulasti*, de Rescript.

Oportet tamen, quòd Ecclesia collegiata, ut hic habeat suas partes necessarias, veluti, quia fuit fundata, ut esset Ecclesia collegiata; et dummodò ad minùs, tres fuerint in eâ instituti; quia pauciores non faciunt Collegium l. *Neratii*, ff. de verb. Sign. Gloss. in c. 1, de Elect. Innoc. in c. *Postulasti*, de Jure patr., licèt, secundum aliquos, duo sufficiant, ut in c. 1 de Elect., necnon quandò plures canonici conveniunt in eâ, habentes commune sigillum, commune archivium, et ar-

cam unam ac tractatum communem, c. *Tertio loco*, de Prob.; Felin. in cap. *Attendentes*, de Præscript. Unde de jure communi, omnis Ecclesia cathedralis dicitur collegiata, cap. *Novit*, etc., *quantò, de his quæ fiunt à pract.*

Sed quia in casu petitiæ dispensationis, eo modo quo supra visum est, oportuit qualitates supradictarum Ecclesiarum exprimere, non alienum erit à nostrâ praxi, videre quid sentiendum de Ecclesiis patriarchalibus. Dubitatum enim fuit pluries in cancellariâ Apostolicâ inter dominos abbreviatores, an dispensatus ad hujusmodi dignitates in cathedralibus, censeatur dispensatus, ut illas possit obtinere in Ecclesiis patriarchalibus. Et primâ facie videbatur eisdem in partem negativam inclinandum; eâ potissimum ratione, quia in materiâ non favorabili, ut in beneficialibus, stricta debet fieri interpretatio, per text. in c. 2, de Fil. presb. in 6, c. *Postulasti*, et ibi, Felin. de Rescript., et propter honorem patriarchalis dignitatis, quæ super omnes alias eminet, sub hac dispositione, quæ potius est restringenda, quàm amplianda, videtur, quòd non veniant dignitates in Ecclesiis patriarchalibus, de quibus non fuit facta mentio in supplicatione. Attamen, pluribus deinde aflatis pro parte affirmativâ, omnes, uno tantum excepto, tenuerunt in hoc casu, venire etiam dignitates in ipsis patriarchalibus Ecclesiis; quæ benè veniunt appellatione cathedralium et metropolitans, per text. in cap. *Cleros*, vers. *Omnes*, 21 dist., ubi dùm quæritur de differentiâ inter patriarcham, archiepiscopum, metropolitanum et episcopum, dicitur, quòd omnes isti ordines uno eodemque vocabulo episcopi nominantur, quia hujusmodi nomina sunt ad distinctionem potestatum; et nomen Ecclesiæ convenit tam patriarchali quàm aliis cathedralibus, ut in c. *Constantinopolitanæ*, 22 dist., ac propterea extensio fieri debet etiam quòd similis in materiâ odiosa, præsertim, cùm non possit assignari diversa ratio, l. *Senatusconsultum*, ff. de Rit. nupt.; Alex. in l. *Si quis iniquum*, § *Si procurator*, num. 17, ff. *Quod quisque jur.* Mandos. reg. 3, q. 2, à num. 2, ad 7, loquens ibi in materiâ reservationis beneficiorum, qui, d. num. 7, ait quòd secundum communem usum, tam in cancellariâ quàm alibi, exprimendo simpliciter Ecclesias, vel cathedrales, vel metropolitans, intelligimus etiam de Patriarchalibus, quòdque extensio de uno casu ad alium, secundum communem usum comprehensum, fit etiam in materiâ strictâ et odiosâ, per text. in l. *Is cui bonis*, § fin. de Testam. Ad evitandum tamen aliquam sophisticam interpretationem seu cavillationem, solet expressio hæc fieri in supplicatione, dicendo, *etiam in patriarchalibus*. Aliâ tamen die, habito inter eosdem dominos abbreviatores de eadem re sermone, præmissis maturius discussis, contrarium tenuerunt, scilicet in materiâ dispensationis, appellatione Ecclesiarum cathedralium non venire patriarchales, ut dictum est supra in verbo, *Etiam Metropolitanis*, pluribus juribus per eos allegatis.

SEU SI PAROCHIALES, etc. — Diximus supra, non

comprehendi in dispensatione, beneficia curata, nisi exprimentur; hic verò ostenditur, neque parochiales Ecclesias venire: nam licet istæ cum curatis quodammodo confundantur, ut per Lotter. de Re benef. l. 1. q. 20, num. 55, ubi ait inter curatam et parochialem Ecclesiam, se nullam cognoscere differentiam per rationes ibi per eum allatas; tamen omissis, quæ hinc inde adduci possent, ad hanc differentiam constituendam, quæ videri poterunt apud Rebuff. in Rab. de Collat. § *Statuimus*, 2, verbo *Parochiales*, Gonz. Gloss. 6, num. 34, cum plurib. seq.; id. Garc. d. p. 4, cap. 6, num. 5, cum seqq. dicendum est hic, quod multoties in huiusmodi rescriptis apponuntur verba superflua ad occurrendum malitiis et subtilitatibus, undè dixit Felin. in c. *Eam te*, num. 15, vers. *Ex his infertur*, de Rescrip. quòd non semper est vera traditio, quòd non debeat esse aliquid superfluum, et in c. *Venerabili*, num. 1, 5, not. de Off. deleg. dicit, quòd sæpè quid bis ponitur, ad evitandam malitosam et sophisticam interpretationem, id. Gonz. d. Gl. 6, num. 29, cum seqq., ubi plura in proposito congerit.

VEL EARUM PERPETUE VICARIE. — Quòd enim dictum est de parochialibus, vendicat sibi locum etiam in vicariis perpetuis, de quibus, etiam extra materiam huius dispensationis, idem est judicandum, ac de ipsis parochialibus, Clem. un. de Off. vicar., quia eodem jure reguntur, quo ipse parochiales; et omnia jura loquentia de beneficiis curatis, habent locum in vicariis perpetuis, Paris. de Resig. benef. lib. 3, quæst. 4, num. 155.

Est autem duplex vicaria, alia temporalis, alia perpetua; temporalis est illa, quando tantummodo ad voluntatem constituentis fit vicarius; puta, cum quis habet duas parochiales, æquè principaliter unitas; tunc enim unus curatus est utriusque et non tenetur constituere vicarium perpetuum in alterâ; sed tantum ad tempus, juxta text. in c. *Temporis*, 16, q. 1, quia quando Ecclesia habet proprium rectorem, non datur vicaria perpetua. Vel etiam vicarius temporalis datur ab episcopo, habitâ notitiâ vocationis Ecclesiæ parochialis, cum congruè ejus arbitrio fructuum portionis assignatione, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de Rectore provideatur, concil. Trident. sess. 24, c. 18. Perpetua autem vicaria, ut hic, est, quando beneficium unitur accessoriè, quia tunc apponitur, vicarius perpetuus, d. Clem. un. et dicitur perpetuus, id est, ad vitam ipsius vicarii.

Quomodo autem constituatur vicarius perpetuus, et ex quibus causis, dicendum est quòd constituitur in Ecclesiâ parochiali auctoritate episcopi, quoties beneficium aliquod Parochiale, curam habens animarum, alteri Ecclesiæ, vel collegio aut capitulo canonicorum, vel seminario clericorum, vel cœnobio monachorum, vel academix, aut hospitali, sive alteri loco, pietatis causâ extructo, vel dignitati, aut Præbendæ fuerit unitum et annexum, juxta text. in c. *Quandam*, § *Qui verò*, de Præb., et plura de hâc vicariâ perpetuâ potest videre penes de Gonz. Gloss. 5, § 5, per tot., qui num. 3, docet duplicem rursus esse vicariani perpe-

tuam, unam videlicet quæ continet curam animarum actu; alteram, quæ consistit in Ecclesiâ cathedrali, vel collegiatâ, quando videlicet cura residet habitu penes capitulum et exercitium penes vicarium.

CAPUT VII.

Praxis secundæ partis dispositivæ earundem litterarum.

SI SIBI ALIAS CANONICÈ CONFERANTUR. — Hec clausula, ni fallor, videtur extracta ex c. *Si gratosè*, ibi; *Prætextu verò talis concessionis, quæ debet cum sit ambitiosa restringi, ea solum beneficia, quæ canonicè obtinent, licitè retinere* de Rescrip. in 6, et ex c. *Non potest*, § *Illud autem Apostolicæ Sedis adutum*, ut quis duo beneficia curam animarum habentia, si aliàs canonicè conferantur eidem, possit recipere, et c. de Præb. eod. l. 6. Et illa dicitur canonica collatio, quæ facta est secundum canones, et à jure canonico probata, Rebuff. in Praxi, tit. *Canonica institutio quæ dicatur*, num. 1, ubi per text. in cap. *Causam*, in fin. de Rescript. subdit, quòd illud canonicè fieri dicitur quod jure fit, et secundum jus canonicum. Quæ quidam clausula refertur tam ad habilitatem conferentis, quàm recipientis; id. Rebuff. in tit. de Dispens. rat. ætat. num. 1. Sic etiam intelligitur de quâcumque dispensatione ad beneficia, etiamsi dicta clausula non fuerit apposita; Franc. in c. *Non potest*, § *Illud*, num. 1 de Præb., in 6, subdens ibi quòd si Papa dispensat, ut quis possit retinere duo beneficia, quæ obtinet, intelligitur de his quæ legitimè obtinet, per d. c. *Si gratosè*, et etiam hic si dicta clausula non esset apposita, nihilominus subintelligeretur; Garc. p. 11, c. 5, num. 21.

CONFERANTUR. — Quamvis hoc verbum videatur respicere tantum beneficia liberâ, quæ providentur propriè per collationem, existimo tamen illud sibi adhuc locum vindicare in beneficiis jurispatronatûs; nam bigamus et quilibet alius irregularis est incapax cujuscumque beneficii, sive liberæ collationis, sive jurispatronatûs, quia canones id prohibentes nullum constituunt discrimen inter utrumque beneficium; imò, ut ait Mandos. reg. 52, q. 4, num. 2, sub verbo collationis, vanit præsentatio et institutio, per text. in c. un. Ut benef. eccles. sint dimin.; confer. Clem. un. junctâ Gloss. in verb. *Conferantur*, de rer. Permut., quod etiam paulò post inferius declaratur in verbo, præsentetur.

AUT IPSE ELIGATUR, — scil. canonicè. Et sunt adhuc verba hæc necessaria in hoc rescripto, ut expressè docet text. in cap. fin. de Præb. in 6, ubi dispensatus à Papâ ut promoveri possit ad ordines et beneficia, non poterit beneficium obtinere, ad quod quis consuevit per electionem assumi, sicut supra diximus; et ideo hic subdit ordo circa canonicam electionem, quæ fieri debet servatâ formâ juris per capitulum Ecclesiæ cathedralis, seu collegiatæ aut conventualis, juxta text. in cap. 1 de Elect. et tunc præsertim dicitur canonica electio, quando facta est de habili, cap. *Cum in nostris*

de Concess. præb. cap. *Quia propter*, de Elect., et electores eligunt infra tres menses à die vacationis, cap. *Ne pro defectu*, eod. tit. et electus infra mensem consentit, c. *Quàm sit*, eod. tit., l. 6.

PRESENTATUR, — ad beneficia scil. jurispatronatûs. Tunc etiam dicitur canonica facta presentatio, quando in eâ concurrunt omnia requisita necessaria, quorum primum est, quòd patronus sit in quasi-possessione presentandi, c. *Consultationibus*, de Jurepatron. Secundum, quòd patronus, vel ejus procurator, presentet, c. *Ea noscitur*, et c. fin. de Concess. Præb. Tertium, quòd presentatio fiat intra tempus à jure præscriptum, nempe, si juspatronatus sit laicalis, infra quadrimestre, cap. *Cum propter*, de Jurepatr.; si verò ecclesiasticum, infra semestre, cap. un. et ibi Gloss. eod. tit., lib. 6. Quartum, quòd post presentationem, proponatur edictum, Lambert., de Jurepatr., lib. 2, p. 2, q. 6, art. 22. Quintum, quòd beneficium vacet, c. *Illud*, hoc tit. Sextum, quòd presentatus, sit præsens, Gloss. in Clem. *Dudum*, § *Statuimus*, de Sepult., et per illius præsentiam inducitur acceptatio; Vivian., in Praxi Jurispatr., p. 2, lib. 8, cap. 8, num. 11; aliàs enim, si presentatus esset absens, deberet acceptare presentationem infra idem tempus datum ad presentandum; id. Lambert., d. l. 2, p. 1, q. 11, articulo 5; idem Vivian., d. p. 2, lib. 6, cap. 11, à num. 8.

ET INSTITUTEATUR IN EISEM, — quia in dubio, Papa nunquam intendit approbare institutionem beneficii non canonicam, Franc., in c. *Non potest*, § *Illud*, n. 2, de Præbend. in 6, et tunc dicitur canonica, quando est facta juxta formam, cap. fin. de Elect., in 6, ubi inter cætera habetur, quòd debeant proponi edicta, aliàs non valebit institutio, nec puto valere consuetudinem in contrarium, per ea quæ notat Joan. Andr., in addit. ad Specul., in tit. de act. et petit., § *Super petitionibus*, vers. *Per litteras verò*, circa fin.; Oldrad., cons. 146. Regula verò est, quòd canonicè presentatus, veniat etiam canonicè instituendus, mediis requisitis; et sic canonica institutio dicitur facta secundum canones, id. Joan. Andr., in d. c. *Non potest*, in princip. de Præb., in 6, c. *Cum olim*, de Dol. et cont. Ex parte verò episcopi instituentis, requiritur, quòd ille instituat presentatum simpliciter et absque conditione. quod potest exemplificari, quando presentatus, tempore suæ presentationis, obtineret aliud beneficium, aliquo modo incompatible; tunc enim non poterit episcopus illum instituere sub conditione, nempe, dummodò postea obtineat dispensationem à Sede Apostolicâ; cùm debeat omninò cessare quævis conditio, c. 2 de Concess. præb., c. 2, de Elect. in 6; Put. dec. 396, p. 1; Caputaque dec. 298, n. 5, p. 2; Mohed., dec. 50, n. 2, de Præb., quia provisio in beneficiis est actus legitimus qui non recipit diem, neque conditionem, c. *Si tibi absenti*, de Præb. in 6, reg. *Actus legitimo*, ff. de Reg. jur., et licet jura prædicta loquantur de collatione, idem tamen dicendum de institutione, Gloss. in Clem. 1, de Rerum permut. In isto tamen casu, cùm non possit ordinarius dispen-

sare super retentione istorum beneficiorum incompatible, post presentationem factam, debet præsentatus petere institutionem à summo Pontifice, et dispensationem in simul, quæ datur in eisdem litteris apostolicis super hujusmodi institutione, sicut docet inæterata praxis, et dicam in meâ Praxi benef.

Cessat tamen supradicta institutio, quando laicus ex privilegio Papæ confert beneficium, quia tunc per talem collationem acquiritur beneficium sine aliquâ institutione, seu confirmatione episcopi aut alterius clerici, Garc., p. 1, c. 2, n. 31.

RECIPERE. — Nam, ut ait Rebuff. in Praxi benef., tit. de Dispens. rat. ætat. vers. *Recipere*, hoc verbum ideò apponitur, quia prius quis reddi debet capax ad recipiendum, quàm ad conservandum: recipere enim est primus actus, conservatio verò est ejusdem actûs continuatio.

ET DUMMODO SIMUL PLURA NON SINT, QUAM QUÆ A CONCILIO TRIDENTINO PERMITTUNTUR. — Posset hic in dubium revocari an per hanc clausulam, quæ opponi consuevit in dispensationibus cùm irregularibus, seu inhabilibus, possit ita dispensatus, plura beneficia, aliàs non incompatible, adipisci, etiamsi illorum unum sit sufficiens ad sui sustentationem, et affirmativè resolvit id. Garc., p. 11, cap. 5, n. 353, eâ præsertim motus ratione, quia concilium Tridentinum, sess. 24, cap. 15, in hoc non ligat, ac propterea supra dicta clausula non restringit aut modificat dispensationem, sed exprimit tantum id quod inest de jure supra dicti concilii; et ponitur ad denotandum quòd Papa non intendit dispensare super retentione incompatible, et sic non sonat in conditionem, sed in monitionem.

His tamen non obstantibus, quidquid aliàs dictum fuerit, circa hoc extra casum dispensationis factæ cum inhabili, contrarium est verius satisque apertum, quòd licet verba hujus dispensationis, scilicet *quæcumque et quâviscumque beneficia*, referantur ad facultatem recipiendi, ita ut possit orator quæcumque beneficia, etiam ultra duo, recipere, sive illa fuerint simplicia, sive curata; aut etiam dignitates; non tamen poterit vigore prædictæ dispensationis plura in simul retinere, nisi forsitan, cùm primum beneficium non erit sufficientis redditûs; quo casu, oratori episcopus conferet dispensativè secundum, ut in sess. 24, cap. 17, prout fuit etiam resolutum coram Pamphilio, dec. 528, impressâ per Farinac., num. 5. Supra dicta enim dictio, *dummodò*, restringit hanc dispensationem ad mentem ipsius concilii: nam quoad plura insimul, præter in dicto concilio expressa, non est dispensatus; quod etiam fuit tentatum in unâ Cæsar-Augustan. parochialis de Maella 21 junii 1621, coram illustrissimo D. Coccino Rota Decano, quam habes impressam penes Vivian. in calce suæ praxi jurispatr., dec. 47, n. 16, per hæc verba: *Neque etiam obstat, quòd Ludovicus fuit dispensatus, ut plura recipere, et dummodò plura non essent, retinere, etc., quo casu datur quidem acquisitio, sed non retentio*, c. *Non potest*, in fin. de Præb. in 6; Clem. *Si plures*, eod. tit.; Rot. dec. 528, num. 1, p. 1, in recent. Unde generaliter

ista clausula restringit ipsam dispensationem ad unius tantum beneficii retentionem, ut optimè postmodum declaravit id. Garc., in addit. ad num. 333, cap. 3, p. 41, ubi ad id refert declarationem sacre Congregationis concilii 1 julii 1595, tenoris sequentis, videlicet : *Congregatio concilii censuit, qui dispensatus est ad beneficia, dummodò simul plura non sint, non posse obtinere plura, quàm unum, quavis illud ad vitam obtinens honorificè sustentandum non sufficeret.* Et in proposito refert Consil. Navar. 26, de Præb., quòd ista clausula cepit apponi suo tempore in dispensationibus, quibus Papa dispensat ad ordines sacros, et beneficia cum illegitimis dispensatis ab episcopo ad quatuor minores, et unum simplex (hodiè tamen apponitur in quibuscumque dispensationibus ad ordines et beneficia) subdens ibi id. Nav. quòd cum res esset obscura et ejus declaratio à mente concedentis gratiam, pendere videretur, consultus super hoc D. Datarius respondit, mentem Papæ et suam esse, ut virtute hujusmodi dispensationis nullus duo beneficia simul retinere possit; sed quod in hoc tantum prosit; ut qui absque illà non poterit obtinere, nisi unum simplex et primum quod sibi conferretur, virtute hujus poterit obtinere et retinere illud quodcumque maluerit; modò non retineat duo simul, et hic est verus intellectus supra dictæ clausulæ, cui adstipulatur communis praxis Curie, ut fatetur qui eandem proximè benè callent. Unde si quis petierit sibi postmodum aliud beneficium conferri, tenetur exprimere dispensationem prius obtentam cum dictà clausulà : *Dummodò simul plura non sint*; et sic petere dispensationem; et ita successivè quoties novum beneficium assequetur.

Est tamen hic advertendum quòd per plura beneficia ea intelligimus quæ inter se divisa sunt, et in titulum; quæ enim sunt legitimè unita vel connexa, illicitum non est retinere, ut habetur in cap. unica. 20, quæst. 3, et in cap. *Cum venissent*, de Rest. spol. cap. *Eam te*, de Ætat. et Qualit., c. *Extirpandæ*, § *Qui verò*, de Præb., sicut nec etiam veniunt unum in titulum, et aliud commendatum ad sex menses tantum, et sic commenda temporalis, ut in c. *Nemo potest*, de Elect., et in notorià praxi servatur.

Dixi, *commenda temporalis*, quia aliter dicendum est de commenda perpetuà, quæ nihil differt ab aliis provisionibus beneficiorum; quinimò ipsa commenda perpetua dicitur dispensatio palliata ad obtinendum aliquod beneficium, aliàs in titulum obtineri prohibitum, sicut dicitur de unione temporali, Cassad., decis. 33, num. 5, super reg.

RETINERE. — Tam per supra dicta, quàm alia jura constat, quòd dispensatus ad retinendum et recipiendum, non est dispensatus ab obtinendum, Mar. Ant. var. Resol., l. 4, resol. 19, n. 14, aliud enim est posse recipere, et aliud posse retinere, Franc. in c. *Non potest*, § *Illud*, num. 2, de Præb. in 6, ubi ait quòd dispensatio facta, ut quis possit simul duo beneficia curata recipere, non includit quòd possit illa simul retinere, nisi hoc fuerit expressum; et sic in prohibitis, ut hic, verbum, *recipere*, non includit retentionem,

ut per Rebuff. in Praxi, tit. de Dispens. rat. etat. vers. *Et insimul*; Rot., decis. 223, n. 26, p. 4, divers. Ideò subditur verbum, *retinere*.

AC QUASCUMQUE PENSIONES, ANNUAS SUPER SIMILIU, VEL DISSIMILIU BENEFICIORUM FRUCTIBUS, ETC. — Fuit pluries in dubium revocatum an dispensatus ad beneficia censeatur etiam dispensatus ad pensiones, absque eo quòd id exprimeretur in dispensatione. Et omissis quæ pro parte affirmativà adduci possent, solùm mihi visum fuit eam tantum opinionem amplecti, quæ in quotidianà praxi tanquam verior recepta est; nempe quòd si pensio reservetur loco beneficii, ut commodiùs orator sustentari valeat, vel ex causà resignationis, seu cessionis, ne nimirum dispendium patiat, erit de hoc faciendà mentio; nam perinde est ac si esset beneficium, Garc., de Benef., p. 4, num. 81, et sic hodiè quælibet pensio quæ reservatur ad vitam recipientis succedit loco beneficii; et propterea non includitur sub illà generalitate, *quæcumque et qualiæcumque*, etc., quia materia est odiosa, et cessat argumentum à paritate rationis; Navar., cons. 44, num. 2, de Temp. ordin., ubi ait quòd qui non est capax beneficii, neque est pensionis, saltem secundum stylum Curie, qui est servandus, c. *Quàm gravi*, de crim. fal. Garc., d. c. 5, num. 421.

Hic tamen licet de dispensatione super bigamià, agatur pro laico petente secum super eà dispensari ad ordines et beneficia, ac ad pensiones annuas, non propterea à nostrà praxi devium agnovimus, si præmissis quædam nova et celebris Rotæ decisio annectatur, quæ inde emanavit pro validitate translationis pensionis ad favorem principis Perretti, per bon. mem. cardinalem de Montalto, vigore indulti transferendi à Sixto V sibi concessæ, non obstantibus bigamià per ipsum principem contractà, et aliis in eadem decisione expressis; quæ cum in hac materià dispensationis super irregularitate bigamiæ, plures casus, etiam in praxi scitu dignos contineat, illius tenorem hic subnectere visum est; permissis priùs ipsius indulti verbis, ut sequitur, videlicet:

Tecum, ut etiamsi contigerit vel non contigerit te quæcumque militiam cujusvis ordinis et professionis, regularem ingredi, habitumque per illius fratres gestari solitum suscipere, et etiam matrimonium cum quacumque muliere, etiam viduà, et successivè cum diversis nuptiis, ac aliter corruptà, semel vel pluries præter, vel contra formam stabilimentorum et privilegiorum dictæ militiæ sub quibuscumque tenoribus, et formis concessorum, etc., contrahere, et ad secunda, ac etiam plura laicalia seu etiam matrimonialia vota, aut secundas vel plures nuptias transire, ac carnali copulâ consummare, etc., quascumque pensiones annuas, etc., retinere, recipere; habere, etc., liberè et licitè possis, et valeas apostolicà auctoritate tenore præsentium, de specialis dono gratiæ dispensamus.

Predictæ verò decisionis tenor talis est, ut sequitur.

R. P. D. VIRILI Ferrariens. pensionis. 21 martii

Sixtus Papa V Cardinali Montalto ex sorore germanâ pronepoti duas facultates transferendi pensiones concessit : unam ad favorem unius, vel plurium personarum ecclesiasticarum, quibus translationes suffragari voluit, perinde ac si per ipsum pontificem consistorialiter legitimis, et urgentissimis causis de cardinalium consilio factæ fuissent ; alteram ad favorem unius, vel plurium personarum etiam hospitalium regularium expressè professorum, aut alias similibus de causis incapacium, aut nondum clericali character insignitorum ex nunc, prout ex tunc, postquàm eodem characterè fuerint insigniti.

Idem quoque Sixtus dispensavit D. principem Perretum pronepotem jam clericali tonsurâ insignitum ad retinendum et recipiendum quasvis pensiones reservatas et reservandas, etiamsi contigerit vel non contigerit contrahere matrimonium cum quacunque muliere etiam viduâ et successivè cum diversis nuptâ, ac aliter corruptâ semel vel pluries, et ad secunda ac etiam plura laicalia, seu matrimonialia vota, aut secundas nuptias transire decernendo per contractum matrimonii etiam pluries, ut prefertur reiterari pensiones minimè extinctas esse, aut fore, minùsque annullari aut invalidari, cum derogatione provincialium, synodali, Lateranensis, aliorumque etiam generalium conciliorum, necnon Pii Papæ V, declarantis pensiones per futuri matrimonii contractum extinctas censeri.

Virtute supradictarum facultatum cardinalis Montaltus annuam pensionem scutorum trium millium auri in auro sibi reservatam super fructibus episcopatus Ferrariensis transtulit ad favorem principis Perretti ejus fratris, et disputato dubio coram Remboldo sub die 14 junii 1624, dixerunt domini, translationem sustineri, quo iterum reposito sub die 15 maii 1626, domini steterunt in decisis. Undè cum D. cardinalis Lenius voluisset tertiâ vice audiri, utrâque parte informante sub die 21 martii 1627, censuerunt domini, non esse recedendum à decisis tam inspectis ambabus facultatibus cardinalis Montalti, quàm dispensatione D. principis.

Prima enim facultas transferendi est ad favorem unius, vel plurium personarum ecclesiasticarum, et D. princeps ad differentiam laicorum, secundum subjectam materiam pensionis, est persona ecclesiastica, cum habeat primam tonsuram quæ efficit, ut dicatur clericus, et persona ecclesiastica, cap. *Cum contingat*, de *Ætat. et Qualit.*, c. *Cleros*, 20 dist. conc. Trid. sess. 25. cap. 2; Lap. alleg. 158, num. 12, et dixit Rota in Abulen. pensionis 27 junii 1608, coram card. Lancellotto, et in Veronen. pensionis 23 febr. 1600, coram eodem, in quâ dùm ageretur de interpretatione indulti Pii V, ad favorem cardinalis Alexandrini, ut posset transferre pensiones in personas ecclesiasticas, fuit dictum marchionem Bonellum uxoratum esse personam ecclesiasticam, ex quo habebat primam tonsuram; verba enim de personis ecclesiasticis sunt intelligendâ secundum subjectam materiam pensionum, de quibus Sixtus V loquebatur, Aym. consil. 16, n. 3;

Scraps. decisi. 598, num. 7, et decisi. 121, n. 11, et decisi. 559, n. 2, et ideò ad effectum pensionis acquirendæ, princeps dicitur persona ecclesiastica per præallegata.

Secunda verò facultas transferendi est ad favorem illorum qui non fuerint clericali characterè insigniti, ex nunc, prout ex tunc postquàm eodem characterè fuerint insigniti, et consequenter multò magis virtute istius secundæ facultatis, sat est quòd princeps jam haberet tonsuram, cum hic Sixtus conformet se cum eisdem verbis concilii, sess. 23, c. 2, ibi : Qui jam clericali tonsurâ insigniti essent. Unde tales habentur pro clericis et personis ecclesiasticis, ad effectum pensionis.

Neque obstat quòd princeps per bigamiam remanserit denudatus omni privilegio clericali, cap. 1 de Bigam. in 6, et ideò non sit persona ecclesiastica, sed purus laicus, et qualitas clericalis remanserit extincta, cum secundum theologos prima tonsura non sit ordo, nec imprimat characterem, quia quidquid dicant theologi, magis communis sententia canonistarum tenet contrarium, quam Rota pluries secuta est, quòd scilicet prima tonsura sit ordo, et clericalis character indelebilis, et bigamus amittat quidem privilegia, sed non characterem indelebilem, et remaneat clericus; text. enim in cap. 1 dicit quòd bigamus est nudatus omni privilegio clericali, non tamen dicit quòd non remaneat clericus; ita tenent Butr. in c. *Joannes*, n. 17; Imol. n. 18, in sin. de Cler. conjugat., c. *Cum contingat*, et ibi Gloss. in verb. *Abbati*, de *Ætat. et Qualit.*; Host. col. 1; Joan. Andr. col. 2; Butr. num. 6; Card. q. 2; Ægid. q. 7, Ancl. in fin.; Abb. num. 1; Gemin. in c. *Cleros*, col. 3, in fin., ubi Præpos., num. 4, distinct. 21; Abb. in c. 1, num. 6, de Vit. et Honest. cleric.; Felin. in c. *Sicut pro certo*, n. 2, de Simon.; Gabr. cons. 181; n. 3, lib. 2, Rot. divers. decisi. 751, n. 5 et 6, p. 1, Sylvestr. in Sum. in verb. *Ordo*; Covar. in c. 4, *Quia nos*, n. de Testam.; Card. in Clem. *Dudum*, in 8, not. de Sepult.; Gregor. decisi. 516, n. 8 et 9; Rot. decisi. 1, n. 6, bigam. in nov. et fuit dictum in supra dictâ Veronen. pensionis, et in Cæsaraugustanâ pensionis 18 Junii 1610, coram card. Lancellotto. Stant enim simul quòd quis remaneat clericus, non tamen gaudeat privilegiis clericorum, Abb. in c. 1, num. 6, de Vit. et Honest. cleric., et propterea princeps per characterem impressum et indelebilem habita semper remanet clericus.

Nec dicatur quòd per bigamiam amittantur clericorum privilegia, et eorum exercitium, illisque princeps remanserit denudatus, et character mortificatus, juxta d. c. 1 de Bigam. in 6, quia cum Sixtus V ad effectum pensionis (ut supra relatum est) dispensaverit principem ante incursum bigamiæ, versantur in dispensatione præventivâ et præservativâ, quæ removendo de medio obstaculum Canonis inductivi bigamiam, impedit incursum bigamiæ, et efficit ut remaneat non solum præservatus clericatus habitu indelebilis, sed etiam exercitium ad effectum dispensatum respectu pensionum, juxta tenorem dispensationis præventivæ,

ac si bigamia nunquam esset incursa, ita ut remaneat princeps in eodem statu primævo, prout erat ante bigamiam; Turrecrem. in c. *Quisquis ante*, n. 1, et ibi Præpos. n. 1, et Gemin. ibid., dist. 84; Molin. de Just. et Jur. tom. 2, tract. 2, disp. 108, vers. *Quoniam eo ipso*; Suarez de Leg. lib. 6, cap. 11, n. 4 et 5; Sanch. de Matrim. lib. 8, disp. 1, num. 1; Azor. Instit. moral., lib. 5, cap. 15, in princ., et quò ut dispensatus remaneat idem ac si non indignisset dispensatione, Joan. Andr. in regul. in generali, num. 5, vers. *Quadragesimus septimus*, de Reg. jur., in 6; tanta enim est vis apostolicæ dispensationis præventivæ, quoad defectus juris positivi, quòd quis dicatur esse in eadem habilitate, et idem sit esse habilem de jure communi, vel ex dispensatione Papæ; Anchar. cons. 404, in primo dub.; Dec. cons. 542, n. 4; Rebuff. super concord. rubr. de Collat. § *Præfatiq̃ ordinarii*, in v. *Idoneis*. Idemque sit esse habilem de jure quàm ex privilegio, tam in odiosis quàm in favorabilibus, Bald. in l. *Cum exorazione*, in princ. ff. de Excus. tutor.; Rol. cons. 79, n. 7, lib. 1, et propterea decisio in Cæsaraugustanà pensionis 18 junii 1610, coram card. Lancellotto, n. 13, dicit quòd ubi adest dispensatio Papæ, præservatur clericatus ad effectum pensionis, nec per bigamiam amittitur clericatus et tradit Capr. concl. 97, n. 82. Sicuti dispensatio clerici ad bellum præservat ab irregularitate. Molin. d. tom. 2 de Just. et Jur. tract. 2, disput. 108; Avila de Censur. part. 7, de homic. in bello, disp. 6, dubit. 2, in concl., et judices in vim privilegii antecedentis præservantur ab incursu irregularitatis; Sayr. de Censur. lib. 6, cap. 18; si ergo impeditur incursus bigamiæ, pinguius jus concessit principi Papa, quàm si expressè dispensasset super bigamiâ.

Eòque magis, quia Sixtus derogavit conciliis generalibus, et sic d. c. 1. desumpto ex concilio generali Lugdunen. Dec. cons. 541, n. 10, vers. *Et in tali clausula*, Prob. ad Monach. in cap. *Cum in tua*, num. 21, de Consuet. Abb., in cap. *Ex parte*, n. 2, vers. *Saltem in genere*, de Cappell. monac. Gozad. cons. 6, n. 53, et fuit dictum in Conchen. exemptionis decimarum 17 Martii 1587, coram Orano.

Nec obstat quòd in dispensatione principis adsint verba: *Si contigerit contrahere matrimonium*, etc., quasi, verba: *Si contigerit*, conditionalia, effectus dispensationis fuerit collatus post incursam bigamiam, quia omisso, quòd verba dicunt: *Et si contigerit*, vel non contigerit, etc., quæ fuerunt apposita, ut exprimerentur casus dispensationis, cum Papa de præsentì dispenset; ex quo utitur verbo temporis præsentis, dispensamus; dispensatio dicitur pura et præventiva, cum tempus dispensationis attendi debeat, licet, ut præventionis executione et effectu quis fruatur, expectandi sint casus futuri expressi in dispensatione; Gig. de Pens. cons. 23, n. 10, vers. *Puto tamen*, et fuit dictum in Cæsaraug. pensionis 18 Junii 1599, coram Gypsio.

Et quòd effectus dispensationis sit purus ante incursum bigamiæ, apparet ex sequentibus verbis dispen-

sationis, videlicet: *Decernentes per contractum matrimonii etiam pluries, ut præfertur, reiterari, pensiones minime extinctas esse, aut fore, minusque annullari, et invalidari*; ergo præveniendò et præservandò; nam cum per contractum matrimonii pensiones extinguerentur, Gig. de Pens. q. 54, et cons. 25, n. 7 et 40, et dicitur in supradictà Cæsaraugustanà pensionis 18 junii 1610, coram cardinali Lancellotto, Papa non reviviscendo pensiones, sed præveniendò casum extinctionis reliquit eas in primævo statu, et una pars dispensationis aliam supplet et declarat, l. *Qui filiabus*, ff. de Leg. 1, et propterea supradicti doctores distinguunt tantum inter dispensationem antecedentem et subsequentem; nam antecedens præservat, subsequens tollit; Suar. de Leg. lib. 6, cap. 11, num. 4; Molin. d. disput. 108, § *Est verò*, Azor. Instit. moral. lib. 5, cap. 15, in princ.

Nec dicatur quòd Papa dispensaverit cum principe tanquàm laico, qui de jure est capax pensionis temporalis, non autem tanquàm personà ecclesiasticà, quia apertè apparet Papam voluisse dispensare cum eo uti habente primam tonsuram et personà ecclesiasticà, tum quia litteræ dispensationis sunt inscriptæ: *Michaeli Clerico*; ex inscriptione enim declaratur Papæ voluntas ad ea quæ tradit, Joan. Andr. in Reg. *Non licet*, n. 2, de Reg. Jur. in 6; Lap. alleg. 7, per tot.; Gig. de Pens. quest. 22, n. 8; Rot. in. Toletanà indulti 14 martii 1625, coram Remboldo, tum quia si princeps non obstante bigamiâ remanebat clericus et habebat characterem indebilem secundum opinionem canonistarum à Rotà approbatam, ut supra dictum est; sit potius verisimile quòd Papa voluerit considerare hanc qualitatem quam princeps habebat, et præservare exercitium characteris impressi ad effectum retinendi et consequendi pensiones, cum longè facilius detur retentio et dispensatio, ut quis ministret in ordine jam suscepto; Seraph. decis. 625, num. 6, et in puncto bigamiæ; Sanchez, de Matrim.; lib. 7, disp. 86; tum quia cum de stylo Curiae pro pensionibus requiratur clericatus, intentio Papæ et ejus gratia recipit interpretationem à supradicto stylo; Felin. in cap. *Super litteris*, n. 8 de Rescript.; Cassad. decis. 12, n. 14, de Præbend.; Put. dec. 181, num. 6, lib. 1; tum quia pro pensionē ad favorem laici non requirebatur derogatio conciliorum etiam generalium, ex derogatione colligitur qualitas gratiæ et intentio Papæ; Bald. in l. *Eam quam*, n. 36, c. de Fideicom.; tum quia ista dispensatio est præventiva, et sic resistit incursui bigamiæ, ut supra deductum est; tum quia sequeretur quòd ante bigamiam princeps retineret pensionem uti clericus, postea verò uti laicus, et ista mutatio non præsumitur, sed potius continuatio et conservatio ejusdem status, tum quia magis decori Ecclesiæ, ut tanquàm clericus retineat et acquirat pensiones, quàm uti laicus; tum quia parum aut nihil ista dispensatio suffragaretur, si intelligeretur concessa uti laico.

Non obstat quòd princeps non gaudeat privilegio laici, et aliis privilegiis, seu effectibus clericatus, quia sufficit quòd sit dispensatus pro pensionibus; nam in

hoc casu dispensationis retinet princeps clericatum illaesum; Turrecr. in c. *Quisquis*, in princ., vers. *Nisi cum tali dispensetur*, et ibi Præp., vers. *Tamen si corrigantur*, et Gemin., dist. 84.

Nec obstat quòd dispensatio ad obtinendas et consequendas pensiones reservatas et reservandas non comprehendat casum translationis pensionis, nisi exprimatur, ut videtur desumi ex Verall. decis. 522, part. 2, et ex decis. 445, n. 4, part. 2, in recent., quia in supradictà dispensatione, sub verbis retinendi, recipiendi, consequendi ac exigendi pensiones reservatas et reservandas, comprehenditur etiam casus per piam translationis; Greg. decis. 18, num. 5, et tunc dictum in Romanà pensionis 17 junii 1622, coram Buratto, et ratio est quia in translatione extinguitur pensio antiqua et reservatur nova; Gabr. cons. 186, n. 6, lib. 1.

Non obstat quòd præventio et præservatio dispensationis operetur quoad culpam et pœnam, non autem quoad antiquum statum personæ ecclesiasticæ, de quo bigamus remanet denudatus, cum Papa non occultaverit explicitè aut implicitè contrarium, ut fit in postliminio in quo fit occultatio contrarii per fictionem contra veritatem fingendo nunquàm quem fuisse apud hostes, § *Si ab hostibus*, vers. *Nam postliminium*, Inst. quib. mod. jus patriæ potestatis solvitur, l. *Postliminii*, ff. de c. et postlimin. rever. Nam exemplum postliminii subsequitur factum, et ideò per fictionem requiritur sublatio et occultatio illius quod habuit effectum; at in dispensatione præventivà, non requiritur aliqua occultatio, cum illa præservet ab incursu bigamiæ, ut supra deductum est, unde si non sequitur eventus et factum incursus bigamiæ, non requiritur occultatio, ultra quod secundum opinionem canonistarum post bigamiam remanet clericatus impressus indelebilis, et sic bigamia non est contraria clericatui, nec illi repugnat; Joan. Andr. in cap. *Super*, num. 42, de Bigam.; Rot. d. decis. unic. num. 3 de Bigam. in nov.; Navar. de Redditibus, Eccles. monit. 1, q. 57, num. 9, in fin., et num. 12 et 13; Archidiaconus in cap. *Lector*, num. 2, dist. 34; sed cessat privilegiorum exercitium per dispensationem, c. 1 de Bigamis, in 6, quæ dispositio, seu obstaculum, quod exercitium, si forsitan habet vim contrarii, non solum occultatur, sed de medio tollitur, et conservatur exercitium clericatus ad effectum pensionum ex dispensatione præventivà supradictà cum derogatione conciliorum etiam generalium, et sic, d. c. 1 de Bigam., in 6, de quo propterea nulla est habenda consideratio.

Nec etiam applicatur exemplum cæcorum, et mancorum, et curvorum, et spurii, qui si dispensentur ad succedendum remanet macula; Achill. dec. 6, n. 2, *Qui fil. sint legit.*; Seraph. dec. 351, n. 14, prout cæci, manchi et curvi remanent cum eorum defectu, quamvis dispensentur.

Primò quia ubi Papa plenariè legitimat, vel cum derogatione obstantium, removetur omnis macula natiuitatis; Glos. in Auth. *Quib. mod. natur. efficiant sui*, § fin. in verb. *Participium*; Castr. cons. 41, n. 2,

lib. 2.; Anchar. cons. 225, n. 2; Peregr. de Fideicom. art. 23, n. 52, vers. *Secunda est*, et paulò post, vers. *Cum derogatione obstantium*; Rot. decis. 505, n. 6, part. 1, divers.; hic autem Papa dispensavit cum derogatione amplissimà omnium conciliorum, etiam generalium, et sic d. cap. de Bigam. in 6.

Secundo exempla supradicta sunt in casibus in quibus macula est incursa; hic incursus bigamiæ non evenit ob dispensationem præventivam et ob derogationem, cap. 1 de Bigam. in 6; est obviatum denudationi exercitii clericatus ad effectum pensionis; Oldrad. Consil. 327, in princ., Bart. cons. 17, num. 1 et 2, lib. 2, Feder. de Sen. cons. 50, vers. *Sed dispensatio non est*; Bellam., consil. 52, n. 5 et 17; Abb. in cap. fin., n. 4, de Schismat.

Tertiò quidquid sit quoad defectus naturales, si illi per dispensationem Papæ removeantur, vel ne, et requiratur fictio, ut tradunt doctores, in l. *Gallus*, § *Quid si tantum*, ff. de Lib. et Posthum.; Bart. in l. fin. num. 2, c. de His qui ven. ætat. impetr., utique in defectibus juris positivi, si Papa dispensat verè, et non fictè disponit, et præveniendò efficit ut etiam secundum rei veritatem nunquàm ut incursa bigamia, vel irregularitas inducta ex dispositione canonis, ita ut propterea verè et propriè semper quis remaneat idem, prout ab initio erat ante bigamiam vel casum irregularitatis, c. *Lector*, dist. 24, ubi Archidiaconus n. 3, Turrecrem. in c. *Quisquis*, ante num. 1, vers. *Nisi cum tali dispensetur*, Præpos. vers. *Tamen si corrigantur*; Gemin. super 1 Glos., vers. *Nihilominus*, dist. 84; Joan. Andr. in Reg. in generali, n. 3, de Reg. jur. in 6; Oldr. cons. 215, n. 5; Dec. in c. *At si clerici*, § de Adult. num. 168, de Judic., et cons. 206, numero 6; Rot. Divers., decis. 505, num. 3, in fin., part. 1.

Gratià Clementis Papæ VIII non indiget princeps, et nisi ad effectum non gestandi habitum et tonsuram, cum (quidquid sit respectu pensionum quas princeps obtinebat, et non deferebat habitum et tonsuram, et ideò intrare posset constitutio Sixti V contra non incedentes, etc., adversus quam adest gratia Clementis VIII et revalidatio), tamen respectu istius pensionis nuper translatae, de quâ agitur, non intrat Constitutio, cum post gratiam de non incedendo in habitu et tonsurâ fuerit acquisita; constitutio enim Sixti extinguit pensionem ob non delationem habitus et tonsuræ, non tamen reddit illum incapacem obtinendi pensiones futuras.

Nec obstat quòd dicta constitutio Sixti innovet constitutionem Bonifacii VII, relata in cap. unico de Cler. conjug. in 6, quia constitutio Bonifacii loquitur in clerico qui cum unicâ virgine contraxerit, nam si tonsuram et vestem clericalem deferat, retinet duo privilegia, illud videlicet cap. *Si quis suadente*, 17, q. 4; alterum quòd non possit conveniri coram iudice seculari pro suis delictis, juxta Parisiense concilium; si verò non deferat, privatur istis duobus privilegiis, ex quâ constitutione Bonifacii nihil potest inferri ad incapacitatem clerici gaudentis pensionibus, et non

deferentis habitum et tonsuram, respectu acquisitionis pensionis futuræ.

Atque ex his et aliis melius explicatis in duabus decisionibus Remboldi, ita fuit resolutum.

Ista tamen dispensatio vix, et rarò concedi consuevit, etiam personis sic qualificatis, sicut omnes sciunt curiales. Quinimò idem Sixtus V., abstulit his facultatem percipiendi et retinendi huiusmodi pensiones, voluitque ut laici etiam extra conjugium et in cœlibatu viventes, ac bigami, et clerici conjugati nullas novas pensiones possint capere, et qui conjugati non sunt, si ad primas aut alias nuptias transirent, antiquas deinceps percipere; clerici verò et alii matrimonium, etiam cum unicâ et virgine contracturi, nec antiquas retinere posse, ut in suâ Constit. sub. dat. kal. octobr. 1568, Lotter., de Re benef., l. 1, q. 40, n. 205.

Quia verò Papa nullis adstringitur legibus vulg. iur., videmus propterea nonnunquam, etiam non qualificatis personis, nullisque meritis intercedentibus, hanc facultatem, pensionem retinendi in statu conjugali concessisse, licet non sine maximis et extraordinariis favoribus, prout inter cæteros D. N. Urbanus Papa VIII., cum Ludovico Francolisio clerico Neapol., qui cum nonnulla beneficia ecclesiastica in hac civitate consistentia ad favorem alterius resignasset, reservatâ sibi super illorum fructibus pensione annuâ ducatorum triginta monetæ hujus regni, secum sub huiusmodi tenore dispensavit, videlicet: *Tibi, ut etiamsi contingat, te matrimonium cum quâvis muliere, etiam viduâ, nullo tibi jure prohibitâ, semel vel pluries, successivè tamen et legitimè contrahere, illudque carnali copulâ consummare, ac in habitu, et tonsurâ clericalibus non incedere contingat, nihilominus pensionem præfatâ percipere, exigere et levare, ac in tuos usus et utilitatem convertere, liberè et licitè valeas, apostolicâ auctoritate concedimus et indulgemus. Decernentes pensionem huiusmodi per contractum matrimonii, aut habitus et tonsuræ clericali non delationem, minimè cessare, neque extinctam dici vel censi posse. Irritum quidquid secus super his, etc., attentari, prout in litteris in formâ brevis, sub annulo Piscatoris, sub dat. Romæ, apud sanctum Petrum, die 25 januarii 1637, pontificatus nostri anno quartodecimo.*

Ex quibus nihilominus apparet quòd, licet summus Pontifex nimis difficilem se reddat ad huiusmodi dispensationes concedendas cum clerico in matrimonio futuro, id quandoque concedit, præsertim ex suppositione continuationis status clericalis, ne fortè pusilli et ignorantes scandalizentur, ut ait Lotter., lib. 1, q. 40, num. 198, ex Navar. in Manual., cap. 25, ante num. 120, vers. *Nec tamen probo.* Nullibi namque ambigitur posse Pontificem justè pensionem etiam conjugato concedere, non solum ob ministeria que conjugatus ipse præstitit Ecclesiæ, sed etiam ratione paupertatis, aut aliâ justâ causâ occurrente, cum non sit ipsius Pontificis potestas in assignandis pensionibus alligata, ut ex solâ causâ famulatus Ecclesiæ illas reservet, ita docet Sanch., de Matrim., lib. 7, disp. 44, num. 9, circa finem.

APOSTOLICA AUCTORITATE SIBI RESERVANDAS. — Nam obtinens beneficium, non potest illud auctoritate propria aut etiam episcopi, pensionibus onerare, cap. *Nisi De prob.*, c. *Præterea*, de Cens., solus enim Papa constituit, assignat et reservat pensiones super beneficiis in quibus habet plenissimam potestatem, id Garc., d. c. 5, num. 271. Pensio namque aliter reservata non comprehenderetur sub præsentî gratiâ dispensationis.

AUCTORITATE NOSTRA DISPENS. — Quia, ut supra dictum est, nemo à Papâ potest super bigamiæ impedimento dispensare, quinimò, cum contingat solum Pontificem aliquibus personis qualificatis indulgere, ut possint dispensare cum eorum subditis super quibuscumque irregularitatibus, ex illis semper excipitur ea quæ provenit ex bigamiâ; sicut videmus inter cæteros in Constitutione Pauli III., quæ incipit: *Licet debitum*, quâ conceditur generali, et de ejus licentiâ, provincialibus, præpositis Societatis Jesu, pro tempore existentibus, et illorum vicariis et loca tenentibus, ut cum ejusdem societatis personis, qui ex quâvis causâ, irregulares fuerint, præterquam ex causâ homicidii voluntarii, bigamiæ et mutilationis membrorum, valeant dispensare.

NON OBSTANTIBUS. — Eadem bigamiâ ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, etc. Hæc enim clausula tollit omnia quæ gratiæ obstare possunt, ut per Rot. decis. 506, num. 1, p. 1, in recent.

NECNON ECCLESARUM, IN QUIBUS, ETC. — Quid contineat et operetur hæc clausula derogatoria statutorum, abundè dicam in meâ Praxi benef. tom. 1, c. 7, per tot.

DATUM. — Triplicem datam habemus in rescriptis apostolicis, quæ nihilominus idem tempus demonstrat: prima est, quando statim ac fuerit signata supplicatio, defertur ad officialem *parvæ datæ* nuncupatum, qui in calce ipsius supplicationis notat parvam datam; quæ propterea *parva* appellatur, quia paucis verbis inscribitur, videlicet: Apud sanctum Petrum quarto kal. junii, anno decimo sexto, quæ ideò statim apponitur, ut dignoscatur quo die gratia concessa est; quod ita servatur, sive gratia sit concessa à Papâ, sive ab alio, ejus nomine. Scias tamen quòd hæc parva data, in supplicatione apposita, nullam fidem facit in judicio, nec aliquid operatur quoad alios, sed tantum apud D. datarium qui illam, si sibi videtur, latius modo infrascripto extendit; ac multoties dat indifferenter has parvas datas, postea autem, ex causa sibi benevisâ, illas extendere recusat, et hæc sunt temporales; quia post quoddam tempus, non solet eas extendere, et sic inserviunt in signum memoriæ super gratiâ concessâ vel concedendâ, ut ad datam illius temporis retrotrahatur, teste Mandos., reg. 15, quæst. 2, num. 5.

Secunda data est, cum per ipsum D. datarium, post revisam supplicationem à revisoribus ad id deputatis, apponitur in ipsâ supplicatione paulò supra parvam datam, dicendo sic: Dat. Romæ, apud sanctum Pe-

trum, quarto kal. junii, anno decimo sexto. Ipsius enim D. datarii proprium munus est, dare omnes supplicationes, tam gratiæ quàm justitiæ, extendendo ipsam datam, ut dictum est. Quod quidem munus datandi erat etiam antiquitùs concessum insigni personæ quæ primicerius vocabatur, cui inter protonotarios, in signum majoris prærogativæ, concessa erat hæc facultas, et extendè pervenit ad manus bibliothecarii sedis Apostolicæ, qui pro vicecancellario accipiebatur, ut ait Sarnen. in præem. regul., q. 1, n. 6, et ab ipso bibliothecario observatum est, pervenisse ad unum ex insignibus prælati Romanæ curiæ; unde hoc datarii munus excelsius sublimiusque cunctis omnibus censetur, licèt illius officium per obitum summi Pontificis omninò expiret, ut ex Constitutione Pii IV, 61, super reformatione conclavis in electione Romani Pontificis, constat; quâ etiam cavetur ut ipse datarius non solum datas, per eum antea notatas, extendendi potestate careat, sed quascumque supplicationes, sive gratiæ, sive justitiæ, quæ tempore obitus prædicti summi Pontificis penès eundem datarium et ejus officiales datariæ reperiuntur, etiamsi supplicationes ipsæ datatæ fuerint, collegio cardinalium statim sub sigillo clausas, præsentare teneatur, futuro summo Pontifici reservandas; prohibendo insuper ne cardinales et prælati signaturæ gratiæ et justitiæ, ipsâ sede vacante, supplicationes et commissiones aliquas, etiamsi supplicantes, parvas datas, ut moris est, antea obtinuerint, signare valeant; sed eorum officia omninò cessare intelligantur; quòd si contra præmissa quidquam ad cujusvis, etiam cardinalis, instantiam, attentare præsumpserit, irritum et inane existat et nihilominùs falsi crimen incurrat; illius rationem futuro Pontifici redditurus, ut in d. constit. quæ incipit: *In eligendis*, sub dat., Romæ, apud S. Petrum, 1562, septimo id. octobris, anno tertio.

Ac propterea, cum omnia præmissa cessent per obitum summi Pontificis, introductum est ut, statim post illius decessum, fiat congregatio cardinalium tunc præsentium in Urbe, in camerâ consistorii, in quâ rumpitur annulus Piscatorius, et plumbum, ac postea mandatur, ut ad præscriptum dictæ constitutionis, sigillentur dictæ supplicationes et præsententur, ut suprâ dictum est.

Tertia data est illa quæ pinguius extenditur in litteris, super supplicatione expediendis, et hoc modo videlicet: Dat. Romæ, apud S. Petrum, anno incarnationis dominicæ millesimo sexcentesimo trigesimo octavo, quarto kal. junii, pontificatùs nostri anno decimo sexto.

De vi tamen et effectû datæ, sive parvæ, sive magnæ, satis multi scripserunt, ac propterea aliquid ampliùs hic non repetam, ne eorum dicta transcribere videar, quamvis aliqua de necessitate dicam in meis Additionibus ad Hieron. Paul. cancell. Apost. correctorem, lib. 5, c. 9, à n. 51 ad 61.

ROMÆ. — Ubi propria sedes est summi Pontificis, cum Romana civitas obtineat principatum et caput nationum, ut in cap. *Fundamenta*, de Elect., in 6, et

ibi fuerit divinitùs sedes Apostolica ordinata, cap. *Per venerabilem*, qui filii sint legit., ac propterea justum est quòd Papa ibi resideat, Gonz., Gloss. 13, num. 5, quòd divinâ providentiâ constitutum est, nam licèt ipse Papa peculiari nomine vocetur episcopus urbis Romæ, c. *Si quis Episcopus*, 7, quæst. 1, est tamen propriè ordinarius cunctorum, Host. in c. *Dilecti filii*, n. 5, de For. comp., quia licèt urbs Roma non dicatur habere dioccesim, Burgas., de Irregul., p. 6, q. 2, n. 4, nihilominùs neminem latet, Papam totum orbem habere pro propriâ diocesi, Felin. in c. *Gratias*, num. 2, vers. *Et de hoc aliis*, de Offic. ordin., sicut etiam totus mundus dicitur parochia Papæ, id. Gonz. in § 1. præem. num. 7 et 8, et sic tanquam pater omnium, cum vices Dei gerat, c. ult. de Pact. in 6, extendit commodiùs manus suas per totum, ut omnibus suis dilectis filiis provideat, illosque custodiat, gubernet et regat, unde non immeritò dicta sedes collocata est in urbe Romanâ, cum illa in medio mundi sita sit, ut per Mandos., reg. 16, q. 41, num. 7, per auctorem ibi per eum allegatum, cujus verba sunt hæc: *Cum ergo à naturâ rerum hæc ita sint in mundo collocata, ut omnes nationes immoderatis mixtionibus sint disparatæ, placuit ut inter spatia totius Orbis terrarum regionumque medio mundi populus Romanus possideret fines, etc.*

Quamvis ex pluribus datis diversarum litterarum apostolicarum, legamus multos summos Pontifices ad diversa loca, ex diversis causis se transtulisse ut, inter cæteros, legitur de Alexandro IV, qui cum esset pronuntiatus summus Pontifex in hac civitate Neapoli, confirmavit in ipsâ ordinem fratrum et militum hospitalis leprosorum sancti Lazari Hierosolymitani, sub regulâ S. Augustini, sub dat., Neapoli, tertio kal. maii, anno primo.

Per multos etiam annos Romani Pontifices civitùs persequentibus ab Urbe exulare compulsi sunt, ut patet, tum ex historiis, tum ex B. Bernardo, epist. 242 ad populum Romanum, et epist. 245 ad Conradum imperatorem; sponte quoque manserunt in Galliis, cum totâ curiâ, per annos septuaginta. Nihilominùs tamen sedes nunquàm translata fuit, aut Romanus episcopatus cum Avenionensi aut alio aliquo commutatus. Jussu enim Domini Romæ fixa est Apostolica Petri sedes, ut testatur S. Marcellus Papa et Martyr in epistolâ ad Antiochenos, ubi dicit Petrum, jubente Domino, Romæ sedem suam ex Antiochiâ transtulisse; id etiam testatur B. Ambrosius in Oratione de non tradendis basilicis, ubi refert Christum omninò voluisse ut Petrus Romæ moreretur, et idcirco ei fugienti dixisse: Venio Romam iterùm crucifigi; quod est manifestum signum Deum voluisse, per mortem Petri, Romæ firmari ejus sedem, ut optimè argumentatur Bellarm., lib. 4, de Rom. Pontif., cap. 4.

Ex quibus colligitur quòd actualis etiam Papæ residentia debeat esse Romæ, Oldrad., cons. 85, num. 4, qui in fin. ait quòd, quando Constantinus dedit Urbem B. Sylvestro, ista fuit potissima ratio, quia non erat dignum quòd, ubi sedebat vicarius Christi, aliquis ha-

beret terrenam potestatem, ut in c. *Fundamenta*, de Elect., in 6, unde legimus quòd Gregorius Papa XI ex Galliâ Romam se contulit, motus maximè verbis cujusdam episcopi, qui interrogatus à Pontifice dùm simul ambularent cur non rediret ad Ecclesiam suam, quando malum erat tandiù illam sine pastore nudam relinqui, respondit: Cur tu, summe Pontifex, cæteris exemplum daturus, tuum episcopatum non repetis? qui Romam reversus, ibi mortuus est, ut legitur in Sum. Concil., c. 69, fol. mihi 410.

APUD S. PETRUM. — Licèt enim ex expressione loci generalis, tacitè deprehendatur locus specialis, cùm sit quasi notorium, ubi Papa manet, Archid. in c. *Abbate sanctè*, de Re judic., et in c. *Cum Redemptor*, 12, q. 3, tamen apponitur locus specialis, causâ demonstrationis, ne forsàn contingat gratiam concessam falsitatis redargui; maximè, cùm possit per eam alicui præjudicium inferri, ut in Auth. *Quibus mod. nat. effie. legit.*, sicut dicitur de instrumentis, in quo ob eandem rationem, debet fieri mentio de loco speciali, ubi celebratum est, Joan. Andr. in c. *Inter dilectos*, vers. *Facilius*, de Fid. instrum.; Angel. in l. *Scripturas*, c. *Qui potiores*; et sic data erit apud S. Petrum, si Papa resideat in palatio Vaticano, quod ita dictum est, ex eo quòd populus Romanus eò potitus sit vatum responso, secundùm Fest., vel à vaticiniis, quæ ibi dari solèbant vi atque instinctu Dei Vaticani, ut ait Gell., l. 16, c. 17. Si verò Papa commoretur, sicut æstivo tempore commemorari consuevit in monte Quirinali, sic dicto, quòd in eo Quirini templum erat, qui hodiè, à duobus equis marmoreis in hoc colle sitis, vulgariter monte Cavallo nuncupatur, tunc dicitur: Dat. Romæ in monte Quirinali; tempore autem Pauli V, quando commorabatur in ipso monte Quirinali, ob eximiam ipsius erga Dei genitricis devotionem illiusque ecclesiam S. Mariæ Majoris, in quâ celeberrimam capellam suo nomine construi curavit, voluit quòd deinceps diceretur: Dat. Romæ, apud S. Mariam Majorem, etc. Et sicut quando Papa commoratur extra Urbem, scilicet in villâ Tusculanâ, dici consuevit Dat. Tusculi, imò antea dicebatur: Dat. Frascati Tusculan. diœcesis, ita cùm sanctissimus D. N. Urbanus Papa VIII commoraretur in arce Gandulphi, dicitur: Dat. in arce Gandulphi Albanen. diœcesis, quamvis aliàs dici posset, quòd in quovis loco Papa moram trahat, adhuc dicere posset: Dat. Romæ, cùm satis dici queat, quòd ubi est Papa, ibi Romæ, etiamsi ille esset in tugurio rusticano reclusus, ut dixit Bald. super rub., ff. de ver. Divis., num. 24.

ANNO INCARNATIONIS DOMINICÆ, etc. — Hic annus ex stylo Curie incipit ab 8 kal. april., quæ est dies vicesima quinta Martii, Annuntiationi B. M. Virginis, et Incarnationi D. N. sacra. Cùm autem varie fuerint apud diversas mundi nationes annorum ac temporum supputationes; alii enim lunationum rationem habent, ut Sinenses, Japonenses, Æthiopes, ut ex eorum historiis patet; alii Olympiadum, hoc est, singulorum quinquenniorum à ludis Olympicis, ut Plutarch. in lib. de Homero, à principio; alii à constructione vel

destructione urbium insignium, ut à Româ conditâ, Trojâ eversâ, et similibus; Ecclesia tamen catholica ab Incarnatione dominicâ potius quàm à creatione mundi aut aliter exorditur; tam ob insigne nostræ Redemptionis beneficium, quod est omnium maximum, ut enim ait B. Gregorius, *nihil nobis nasci profuit, nisi redimî profuisset*; tum quia inde incipit, sexta mundi ætas usque ad seculi finem duratura.

QUARTO KAL. JUNII. — Ad evitandas fraudes ubi præcedunt dictiones numerales, emanavit regula cancellariæ apostolicæ, quâ præcipitur ut dictiones numerales in litteris apostolicis ante kalendas, nonas et idus, per litteras et syllabas extensè scribantur, et si aliter scriptæ fuerint, ad bullariam mittantur. Quod sanè puto extractum ex text. in l. 2, § *Eandem penam*, de vet. jur. Enucl., ibi: *Numeros per consequentiam litterarum volumus, non autem per signa manifestari*. I; sic verò kalendæ, nonæ et idus non extensè scribuntur, sed abbreviatè, ut supra, scil. kal. non. id. secundùm cancellariæ Apostolicæ stylum, de quo testatur Mandos., super Reg. de diction. numeral., ubi optimâ ratione statutum id esse probat, nempe quia si ipsæ dictiones scriberentur abbreviatè, videlicet, VI kal., posset addi num. I, et diceret VII, et sic de aliis; vel posset abradi illud I, et diceret V, et data, quoad tempus antèrius vel posterius accommodari; quod minimè fieri poterit in casu dictionum kal. non. id.; in his enim non potest cadere aliqua suspicio, mutatio, additio vel deletio sine evidentissimâ fraudis conjecturâ. Imò cùm ipsa fraus possit committi etiam in supplicatione, propterea D. datarius extendendo in eâ datam, ponit semper dictiones numerales per eandem consequentiam litterarum, veluti dicendo: *Decimo septimo kal.*, et sic de singulis.

Quo verò ad dictiones, kal. non. id., nec non alias, quæ etiam abbreviatè et truncatè scribuntur, nec propterea suspicionem fraudis afferre possunt, id factum fuisse observavimus ad evitandam prolixitatem litterarum. Unde scimus Pium II, causâ abbreviandæ et reformandæ stylum, voluisse quòd in litteris apostolicis quæ videlicet sub plumbo expediuntur, non apponerentur diphthongi, teste Hier. Paul. in suo Provinc. fol. mihi 7; sicut pari ratione factum esse putamus ipsas litteras sine punctis et virgulis conscribi; cùm alias punctandi modus sit ad eò necessarius tam in conscribendis epistolis, quàm aliis scripturis; prout etiam stylus inolevit ut etiam nonnullæ dictiones in ipsis litteris apostolicis, imò in supplicationibus non extensè, sed truncatè apponantur, præsertim civitates et diœceses, ut cùm dicitur *Neapolitana, Capuana, Aversana*, inscribatur, *Neapolitan., Capuan., Aversan.*, ut constat ex quàmplurimis locis decretalium, in quibus præsertim civitates sic abbreviatè appositæ sunt.

Hoc autem quoad datam litterarum apostolicarum sub plumbo. In litteris verò in formâ brevis sub annulo Piscatoris, alius servatur modus omnibus notus: quandoquidem, omissis supradictis dictionibus numeralibus, et iis quæ sequuntur, brevior apponitur ipsa data; exempli gratiâ: *Dat. Romæ apud S. Petrum sub*

annulo Piscatoris die 25 januarii 1658, pontificatus nostri anno decimo sexto; quid si aliter hic exten-deretur, nempe eo modo quo extenditur in dictis litteris sub plumbo, illæ erunt de falso suspectæ, tanquam contra Romanæ Curie stylum, per text. in c. *Quam gravi*, de Crim. fals.

PONTIFICATUS NOSTRI ANNO DECIMO SEXTO. — Mos antiquissimus est tum sacrorum tum profanorum libro-rum ad temporum chronologias designandas, summo-rum principum annos in regno describere; et quidem in sacris litteris non solum in prophetalibus, sed etiam in historicis compertum est: cum etenim summus Pontifex, et ecclesiasticæ hierarchiæ, et supremi mun-neris sanctitate cunctis principibus, tum sacris tum secularibus, qui in utroque testamento ac in universo mundo notari possunt, longè præcellat. meritò ejus pontificatus anni in suis diplomatibus designantur; notanter autem post Dominicæ Incarnationis annos describuntur; tum ut pontificia potestas ad Christum principem referatur qui est *Sacerdos in æternum*, tum ad significandum quòd post Christi potestatem excel-lentia, non sit potestas major in terrâ quàm ejus vi-carii. Hæc autem pontificatus notatio pertinet tum ad pontificæ majestatis declarationem, tum ad litterarum apostolicarum pleniorum fidem, præsertim quoties dubitatio aliqua suboritur, cum utraque chronologia referatur, Incarnationis Dominicæ, nimirum, et sum-mi pontificatus. Ex quâ quidem temporum concor-dantiâ multæ hostium fallaciæ, multaque mendaciæ à sacris scriptoribus detegi solent; quod præsertim præstitit oculatissimus Bellarminus, tam sæpè contra omnes hæreticos quàm præsertim lib. 3 de Roman. Pont. cap. 24; ubi contra Platinam et alios fabulam de Joanne Papâ confutat. Et hic notatur quòd annus pontificatus incipit à die consecrationis et coronatio-nis, quia de consuetudine ipse Papa non scribit ponti-ficatum in datâ ante eandem consecrationem et coro-nationem, sed, sicut supra diximus, loco pontificatus nostri, dicit: *Suscepti à nobis apostolatus officium* anno primo; quamvis de jure ex solâ electione legitimè factâ summus Pontifex absque aliâ confirmatione, plenam administrationem consequitur; Franc. super datâ sext. Decretal., n. 7, pers. *Et adverte*.

CAPUT VIII.

Praxis expeditionis earundem litterarum.

Porrò hujusmodi litteræ expediuntur in cancellariâ Apostolicâ, cum subscriptionibus ac manuum apposi-tionibus plurium officialium; et primò taxantur à dominis scriptoribus apostolicis, deinde à reliquis of-ficialibus, qui pro suis taxis accipiendis regulantur à taxâ supra dictorum scriptorum; hi enim officiales sunt abbreviatores minoris præsentia, jannizzeri et collectores plumbi, præter alios officiales, qui licet suas etiam manus apponant, nihilominus in receptione suorum emolumentorum non regulantur à taxâ eorum-dem scriptorum.

Præsertim verò omnes hujusmodi litteræ subscribun-tur ab aliquo ex dominis abbreviatoribus majoris præ-

sentia, et sine tali subscriptione, voluit Leo X illas esse nullas, ac illis utentes teneri poenâ falsi, ac sen-tentias, censuras et poenas ecclesiasticas contra falsa-rios litterarum apostolicarum incurrere.

Ratio autem est quia prædicti domini abbreviatores (ut de his obiter pauca dicamus) sunt magnæ aucto-ritatis circa ea quæ concernunt expeditiones littera-rum cancellariæ, unde voluit Martinus V quòd cum deceat abbreviatores litterarum predictarum assisten-tes vicecancellario, aut locum tenenti seu præsidenti in hujusmodi litterarum in cancellariâ prædictâ, exp-editione, abbreviaturæ litterarum ipsarum officium, esse sufficientes et expertos, ac etiam circumspectos, prudentes et probos, nullus de cætero ad assistendum prædicto vicecancellario, seu locum tenenti vel præ-sidenti in litterarum apostolicarum expeditione, nisi per majorem partem ipsorum abbreviatorum conti-nuantium cancellariam antedictam, primitus examina-tus fuerit, et ad id repertus sufficiens et etiam approbatus, nullatenus admittatur, ut in suâ Constitu-tione, quæ incipit: *In apostolicâ dignitatis*, sub dat. Gabennis kal. septembris anno primo.

Quâ etiam statuit quòd prædicti abbreviatores, horâ super hoc, per vicecancellarium prædictum deputandâ singulis diebus, quibus ipsa cancellaria tenebitur ad eam venire, et in ipsâ quousque tenta fuerit, resi-dere debeant; nec interim ab ipsâ recedere possint, cessante excusatione legitimâ, quam eidem vicecan-cellario, aut locum tenenti, seu præsidenti, si præ-sentes fuerint, vel in eorum absentia, prædictis assis-tentibus exprimere debeant, vel jurare se legitimam excusationem habere, nisi super hoc à vicecancellario vel locum tenente licentiam habuerint specialem.

7. Horum autem abbreviatorum collegium fuit primò institutum à Pio II, ac postea innovatum à Sixto IV, per suam constitutionem quæ incipit: *Divinâ*, sub dat. Romæ apud S. Petrum 1478, tertio id. januarii, pon-tificatus sui anno nono; in quâ voluit quòd in cancel-lariâ apostolicâ præter alios officiales, esse debeant septuaginta duo abbreviatores duntaxat, inter quos duodecim præsidentes de Parco majori, viginti duo de Parco minori, reliqui verò examinantes litteras in primâ visione, et omnes abbreviatores nuncupentur et existant, ac unum collegium invicem constituent; et quòd ad hujusmodi officium non admittantur nisi probi viri, et in ætate decenti constituti, ac in officio abbreviatoriæ instructi. Ex quibus abbreviatoribus, sex de majori præsentia, septem de minori Parco, ac octo examinatum in primâ visione, dum vacant, provisio spectat ad vicecancellarium; reliquorum verò ad summum Pontificem. His multa privilegia etiam Paulus V concessit, ex eo quòd ipsi in concessionibus gratiarum interpretandis et delucidandis egregias operas navare noscuntur, prout ipsemet Paulus in minoribus existens abbreviatoris hujusmodi munere fungens, plurium annorum experimento cognovit, ut in suâ Constitutione, quæ incipit: *Romani Pontificis*, sub dat. Romæ apud S. Petrum 1605 kal. julii.

Quò verò ad taxas à supradictis officialibus, pro

litterarum expeditionibus recipiendas, ac ad obvian-
dum fraudibus tam in cancellariâ prædictâ quàm ex-
tra eam, alia officia exercentibus, emanavit constitu-
tio Julii II, ejus tenorem hic in studiosorum gratiam
inserere placuit, qui talis est, videlicet:

*Julius episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam
rei memoriam. Etsi Romanus Pontifex, in apostolicâ
sublimitatis speculâ constitutus, ex debito pastoralis of-
ficii, divinâ dispositione sibi commissi, assiduâ medita-
tione cordis vigilare, et sollicitè intendere debet ut cuncta
quæ christianæ reipublicæ commoditatem et utilitatem
respiciunt, salubriter dirigantur; per Apostolicæ tamen
Sedis officia, pro quorum exercitium, in spiritualibus et
temporalibus fidelium negotia geruntur, si qua labentis
temporis cursu, aut calamitate, seu perversorum malitiâ
excescente, per ipsos officiales deformata fuerint, ad
statutum debitum redigenda, solertioris diligentia stu-
dium vertit, ut per suæ provisionis ministerium appetitus
noxii limitentur, Christique fideles perinde non lædan-
tur, sed justitiâ et æquitate vigente, inordinata et dan-
nosa, ad debitæ reformationis reducantur effectum, prout
rerum et temporum qualitate pensatâ, conspicit in Do-
mino rationabiliter expedire. Sanè, non sine gravi mo-
lestiâ accepimus quòd quamvis per fol. record. nonnullos
Romanos pontifices, seu ab eis deputatos, et per nos in
institutione et erectione seu aliâs regimine et gubernatione
officiorum prædictorum, quantum illorum officiales pro
taxis, salariis, emolumentis, laboribus, seu mercedibus
eorum, recipere deberent, diversæ constitutiones, ordina-
tiones et statuta edita fuerint, tamen plurimû officiales
præfati, sive temporum adversâ conditione inducti, aut
avaritiâ excæcati seu prædecessorum nostrorum indul-
gentiâ et mansuetudine abutentes, eorum conscientiarum
prodigi, excommunicationis sententiam contra eos latam
et promulgatam, qui contra fecerint; inordinationum et
statutorum hujusmodi contemptum incurrere non expa-
vantes; constitutiones, ordinationes et statuta præfata
non observant; sed in taxis, salariis, seu mercedibus re-
cipiendis, facultatibus ampliandis et extendendis, modum
et formam in eis expressam excedunt; quinimò (quod
etiam nullatenus ferendum est) etiamsi nihil eis à par-
tibus negotia prosequentibus debeatur, nova gravamina
et angarias quotidie imponentes, pro eorum arbitrio pec-
unias expetunt et exigunt, in animarum ipsarum peri-
culum, et partium detrimentum, perniciosum exemplum
et scandalum plurimorum, totiusque Romanæ Curie in-
famiam et jacturam. Nos igitur attendentes quòd fideles
præfati, ex diversis mundi partibus, tam ad dictam Sedem
venerandam, tum ad animarum salutem promerendam et
procurandam, et pro incumbenitum negotiorum expeditio-
ne accedunt, indecens, iniuriam et non tolerandum
fore duximus, pietatem in dispendium retorqueri. Cu-
pientes igitur hujusmodi damnandis conatibus et indebitis
exactionibus, more boni pastoris cujus non est pati ovem
deglutiri, sed conservari, opportunè providere, habitâ
super his cum venerabilibus fratribus nostris (Raphaelè
Ostiensi camerario, et Marco Prænestino episcopis, et
Thomâ tt. S. Martini in Montibus, et Leonardo tt. S.
Susannæ Majori penitentiario, nec non Antonio tt. S.*

*Fitalis, et Petro tt. S. Eusebii presbyteris, et Alexandro
S. Eustachii; et Loysio, S. Mariæ in Cosmedim, dia-
conis, S. R. E. cardinalibus, reformatoribus per
nos nuperrimè deputatis) discussione et delibera-
tione maturâ, pro utilitate et conservatione dictâ
curiæ officialium, ac ad tollendos clamores, querelas et
querimonias, quæ in dies propterea audiuntur, motu
proprio, non ad aliquorum, nobis super hoc oblata peti-
tionis instantiam, sed de nostrâ merâ deliberatione; et
ex certâ scientiâ, constitutiones, ordinationes et statuta
prædecessorum præfatorum, et nostra hujusmodi, circa
taxas, salaria et emolumenta, facultates, et mercedes di-
ctorum officialium disponentia auctoritate apostolicâ, te-
nore præsentium innovamus, et quoad illa (ut in eis con-
tinetur) statuimus, et ordinamus, illisque stare, et ea in-
violabiliter observari debere decernimus. Et nihilominus
omnibus et singulis urbis nostræ gubernatori, senatori,
cameræ Apostolicæ auditori, clericis et præsentibus,
notariis dictæ sedis de numero participantium ac secre-
tariis nostris, subdiaconibus, acolytis, cæremoniarum cle-
ricis, cubiculariis, litterarum apostolicarum, etiam de
majori præsententiâ abbreviatoribus, scriptoribus et solli-
citoribus, earundemque, ac penitentiariæ apostolicæ,
brævium apostolicorum; et archivi Romanæ Curie
scriptoribus, plumbi, et ipsarum litterarum ac supplica-
tionum per nos, et de mandato nostro signatarum, re-
gistrorum magistris; clericis, et registratoribus, plumbato-
ribus, taxæ plumbæ collectoribus, audientiæ contradic-
tarum, et causarum palatii apostolici auditoribus, iudicibus,
et commissariis Curie præfate, penitentiariæ et audien-
tiæ hujusmodi procuratoribus, advocatis consistorialibus,
cursoribus, sacri palatii apostolici, cameræ, et auditoris
cameræ notariis, ripæ præsentibus, parafrasariis no-
stris et venerabilium fratrum nostrorum sanctæ Romanæ
Ecclesiæ cardinalium, servientibus armorum officialibus
ad portam ferream, cæterisque officialibus sedis et Curie
prædictarum, nunc et pro tempore existentibus, ne pro
taxis, mercedibus, emolumentis, laboribus, regalibus, aut
cujusvis alterius lucri et receptionis nomine, aliud in pec-
uniis, rebus, bonis aut promissionibus, quomodocumque
et qualitercumque directè, vel indirectè, etiam à sponte
dantibus et offerentibus, ultra quàm in eorum officiorum
primâ institutione seu erectione respectivè (si de eâ
constare aut apparere potest, et in eâ de taxis, salariis,
mercedibus vel emolumentis hujusmodi, caveatur) alio-
quin, quàm temporibus pie memoriæ Nicolai V, Cal-
listi III et Pauli II, etiam prædecessorum nostrorum,
Romanorum pontificum officiales, qui tunc temporis
officia hujusmodi obtinentes et exercentes, similiter res-
pectivè capiebant seu capere poterant, seu consueverant,
petere, recipere, vel exigere per se vel alium præsumant
sub excommunicationis latæ sententiæ, à quâ (excepto
mortis articulo), non nisi per Romanum Pontificem ab-
solvî possint, et pro primâ, centum ducatorum auri de
camerâ, pro secundâ suspensionis exercitiis et perceptio-
nis emolumentorum ad sex menses fabricæ basilicæ prin-
cipis apostolorum dictæ Urbis, applicandorum; pro
tertiâ verò vicibus, quibus contrafecerint, privationis offi-
ciorum penis, ipso facto incurrendis (absque aliquâ de-*

claratione mandamus. Nec non ipsos officiales contra facientes, ad restituendum quicquid ultra promissa receperint, illis à quibus ea perceperint, obligatos fore decernimus et declaramus. Quorum punitionem executores, venerabiles fratres nostros camerarium, vicecancellarium, et penitentiarium majorem, S. R. E. cardinales, qui nunc sunt et pro tempore erunt, esse volumus. Et ipsis non exsequentibus, aut non curantibus procedere, juxta qualitatem officialium eis subditorum, et ab ipsis dependentium; executionem dictarum punitionum per predictos venerabiles fratres nostros reformatores, et quemlibet ex ipsis octo cardinalibus insolidum, fieri volumus et mandamus. omni prorsus exceptione et cavillatione remota, ipsosque ex nunc executores præmissorum facimus, constituimus, ordinamus et eorum quemlibet. Ne tamen propter præmissa gravamina et indebitas exactiones, ac inhonestas taxas in perniciem publicæ utilitatis tendentia, et tendentes, aliquibus officiis in Romanâ Curia, per inadvertentiam, vel aliter tempore institutionis et foundationis per bon. mem. prædecessores nostros, vel non impositas approbare et confirmare videamur, declaramus, tenore præsentium, nostræ intentionis non fuisse, nec esse, illa aliquo modo probare seu confirmare per præmissa, sed habitâ cum reformatoribus maturâ et diligenti discussione, et examine, ad rectitudinis et æquitatis normam reducere et reformare, illasque et illa corrigere et emendare. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, statutis quoque et consuetudinibus officiorum hujusmodi, etiam juramento, confirmatione Apostolicâ, aut quâvis aliâ firmitate roboratis privilegiis, indultis, litteris et mandatis Apostolicis, etiam in quinquiesmo cancellariæ Apostolicæ, aut libris cameræ præfatæ, vel alibi descriptis, publicatis et innovatis etiam motu et scientiâ similibus, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, etiam cum quibuscvis clausulis, etiam derogatoriis, derogatoriis, fortioribus, efficacioribus, insolitis, aut magis urgentibus, ac damnorum, etiam pro fide catholica passorum, jurium cessorum seu ablatorum, vel quâvis aliâ grandi et inexcogitabili consideratione, intuitu vel respectu, officiis seu officialibus hujusmodi concessis (quibus etiam de illis eorumque tenoribus, specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quævis aliâ expressio habenda foret, et in eis cavereetur expressè quòd in illis non nisi sub certis inibi expressis modis et formis, aut nullatenus derogari possit, illorum tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus insereantur, pro expressis habentes, motu et scientiâ prædictis derogamus), cæterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ innovationis, statuti, ordinationis, decreti, mandati, voluntatis, deputationis, constitutionis, declarationis et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo duodecimo, tertio kal. aprilis, pontificatus nostri anno nono.

At verò, cum ex supradictâ constitutione summis pontificibus successoribus, neque satis cautum videretur, supradictis fraudibus evitandis: per regulam cancellariæ Apostolicæ, quam quilibet summus Pontifex cum aliis regulis innovat provisum est, ne officiales aliquid exigant ultra debitum, sub gravissimi penis.

Et hæc quoad supradictos officiales: quò verò ad alios, qui aliquid pro justitiâ vel gratiâ obtinendâ promittunt, vel recipiunt saluberrima emanavit constitutio Gregorii XIII, per quam habetur, excommunicationem incurrere eos qui pro prædictis obtinendis apud Sedem Apostolicam promittunt, dant vel accipiunt aliquid; imò et scientes non revelantes intra triduum, quin etiam utentes sic obtentis, et auxilium, consilium, vel favorem ad id præstantes; nec ab aliquo, quàm à Papâ posse absolvi, omniaque obtenta esse invalida, et omnes sua beneficia et officia perdere ipso jure, et aliâs, prout in dictâ constitutione, quæ tanquàm speculum, cum illa maximopere vigeat, ante omnium oculos hic per extensum subnectere non incongruum visum est, cujus tenor sequitur, videlicet:

Gregorius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Ab ipso pontificatus nostri principio, quàm maximè possumus, innitimus atque contendimus, ut domus et Curia nostra à sordibus expurgeretur. Cui salubri consilio incumbens fel. record. Bonifacius Papâ VIII excommunicavit, et anathematizavit omnes clericos, religiosos et laicos utriusque sexûs, sive familiares Curie, sive undecumque alios, qui aliquod pactum facerent; seu quid parum, vel magnum promitterent, vel promissionem reciperent, aut ex pacto, vel promissione occultâ vel manifestâ, sive sub verbis generalibus, et plenè non expressis, sive specialibus, et apertè expressis factâ, quidquam darent aut reciperent pro justitiâ sive gratiâ, sive pro se, sive pro alio, in causis, vel judiciis, seu aliâs per litteras apostolicas, et quibuscumque aliis modis apud Sedem Apostolicam obtinenda, et eam sententiam ad promittentes et acceptantes, dantesque et recipientes dixit extendendam: illos etiam qui sibi intra triduum non renuntiarent eum quem in culpâ esse scirent, vel alicui, per quem ad se fideliter referretur, simili voluit sententia subjacere; ac decrevit, ut nullus hanc incurrens excommunicationis sententiam, absque speciali mandato suo absolutionis beneficium valeret obtinere, nisi in mortis articulo constitutus; sed nec quisquam admitteretur ad absolutionis gratiam, nisi prius erogatum esset pauperibus quantum ille dedisset vel etiam recepisset. Justitiæ verò, sive gratiæ expeditiones sic obtentæ nullius prorsus essent roboris vel momenti; et scienter illis utentes simili sententiâ innodavit; ac reservans sibi absolutionem eorum cum prædictis, ad pœnas similes in omnibus obligavit. Sed hoc scelus ita hodiè in mores inductum est, ut plerique cupiditate improbi quæstus potentiorum suffragationibus adnixi hujusmodi negotiorum expeditiones hæc illâc conquientes turpissimè mundinentur. Alii alios, quos gratiâ præstare arbitrantur, donis, pollicitationibus ambiunt. Quidam etiam se talium operam atque indu-

striam pretio et muneribus quæsisse affingant. Quæ cum pessima sint et Curie prædictæ existimationem gravissimè offendant, in eos qui talia agunt, animadvertendum fore arbitrati, constitutionem prædictam cum suis censuris et pœnis omnibus innovamus; eisdemque omnes extendimus ad audentes quaecumque horum facinorum, quæ adscripsimus, dantesque illis et aliis supradictis auxilium, consilium vel favorem. Quin etiam eos omnes omni beneficio et officio ecclesiastico et seculari, sive temporali, sive perpetuo ipso jure privamus, ac privatos esse declaramus, et præterea infamiâ subjectos perpetuò ac inhabiles ad illa et alia esse volumus. A quibus etiam prout quæque res erit, tales pœnæ exigantur, quæ cæteris sint exemplo. Illis tamen qui rem adhuc incognitam, complicesque fautores, et socios detexerint, impunitas concedatur. Dat. Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis dominicæ millesimo quingentesimo septuagesimo quarto, nonis novembris, pontificatus nostri anno tertio.

M. Datarius.

Cæs. Glorierius.

A. de Alexiis.

Registrata apud Cæsarem secretarium

Anno à nativitate Domini millesimo quingentesimo septuagesimo quarto, indictione secundâ, die verò octavâ mensis novembris, pontificatus sanctissimi in Christo Patris, et Domini nostri domini Gregorii divinâ providentiâ Papæ XIII, anno tertio, retrospectæ litteræ Apostolicæ affixæ, et publicatæ fuerunt ad valvas Basilicarum S. Joannis Lateranensis, et Principis Apostolorum de urbe, nec non cancellariæ Apostolicæ, et in acie Campi Floræ per nos Alexandrum Anstancollum, et Antonium clerici sanctissimi domini nostri Papæ cursores, Petrus Aloysius Gayta magister curs.

Contra illos autem, qui etiam fraudulenter non uterentur, litteras apostolicas in ipsâ cancellariâ gratis, sub ficto colore exemptionis, expedire, emanavit etiam motus proprius Leonis X, quem, cum adhuc sit in viridi observantiâ, tanquàm nimis salutarem, ut omnibus imotescat, etiam inserere hic placuit, qui est talis, videlicet:

Motu proprio, etc. Inhærendo vestigiis prædecessorum nostrorum Romanorum pontificum, cum, sicut non absque gravi displicentiâ accepimus, nonnulli animæ suæ prodigi, et avaritiæ morbo laborantes, ut litteras apostolicas gratis expediant, et Romanæ Curie officiales debitâ eorum portione defraudent, in eisdem litteris nunquàm venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. vicecancellarii, et aliorum cardinalium aut dilectorum filiorum abbreviatorum de majori præsidentiâ seu litterarum prædictarum scriptorum, nec non aliarum personarum quorumcumque, ex quarum qualitatibus et privilegiis, sive antiquâ consuetudine, litteras ipsas gratis expedire solent, nepotes et quandoque germanos, interdum verò familiares continuos commensales fuisse et esse affirmare, et ut tales in dictis litteris se inscribi facere et fecisse non vereantur, cum reverà tales non fuerint, in animarum suarum periculum ac officiorum ejusdem Romanæ Curie non modicum præjudicium, et gravamen: nos igitur fraudibus et deceptionibus hujusmodi,

prout nostro incumbit officio, de remedio opportuno providere volentes, motu proprio, et ex certâ nostrâ scientiâ ac de apostolicæ potestatis plenitudine, omnes et singulos, cujuscumque status, gradus vel conditionis fuerint, et quocumque nomine nuncupentur, qui se vicecancellarii, aut aliorum cardinalium vel abbreviatorum, seu scriptorum eorundem aut aliarum personarum quorumcumque ex quarum qualitatibus et privilegiis, sive ex antiquâ consuetudine hujusmodi litteras ipsas in toto, vel in parte gratis expedire solent, nepotes, fratres, aut familiares continuos commensales, in eisdem litteris, etiam motu proprio concessu nominaverint, si reverà tales nepotes aut fratres vel familiares continui commensales non fuerint; necnon officiales præmissa fieri procurantes seu permittentes, excommunicationis sententiam, à quâ non nisi per Romanum pontificem pro tempore existentem (articulo mortis excepto ac debitâ satisfactione præviâ) absolvi possint, auctoritate apostolicâ per præsentem innodamus, eosque excommunicationis sententiam hujusmodi in dictum eventum ex nunc prout ex tunc, et è contra incurrisse declaramus, et pro talibus publicè judicari mandamus; ac ipsos officiales procurantes seu permittentes hujusmodi, à suorum officiorum perceptione emolumentorum per annum continuum, ultrâ alias pœnas quas propterea incurrent, omninò suspendimus. Et nihilominus concessionem et gratias in eisdem litteris contentas quascumque ipsasque litteras hactenùs tam per cameram quàm cancellariam expeditas et expediendas viribus omninò carere, eisque quos concernunt, et eorum singulis in aliquo suffragari non potuisse, neque in futurum posse, sed omninò surreptitiis, invalidas et nullas fuisse, esse, et fore. Sicque per quoscumque judices, etiam S. R. E. cardinales, ac sacri palatii apostolici auditores in quâcumque instantiâ, sublatâ eis et eorum cuilibet quâvis aliter interpretandi et judicandi facultate, interpretari et judicari debere, ac irritum et inane quicquid secus super iis quâvis auctoritate etiam per nos et successores nostros Romanos pontifices, qui pro tempore fuerint, scienter vel ignoranter contigerit, attentari, motu et scientiâ similibus decernimus et declaramus; ac volumus quòd mandatum, decretum et declaratio nostra hujusmodi in cancellariâ apostolicâ publicentur, et in illius libro describantur, ac perpetuis futuris temporibus observentur. Non obstantibus præmissis ac constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ac quibuscumque privilegiis et indultis, eisdem vicecancellario et aliis cardinalibus, ac quibusvis personis, sub quibusvis verborum formis et clausulis, etiam derogatoriis concessis, et in posterum concedendis, quæ eis aut eorum alicui, quoad præmissa, nullatenus volumus suffragari, cæterisque contrariis quibuscumque.

Placet publicetur et describatur. I.

Lectum et publicatum fuit supra scriptum mandatum Romæ in cancellariâ Apostolicâ, anno Incarnationis dominicæ millesimo quingentesimo decimo septimo, die verò vigesimâ mensis februarii, pontificatus sanctissimi Domini nostri Leonis Papæ X, anno quinto.

Præposuimus modum expediendi litteras apostolicas, datas ab ipso met Pontifice, qui supplicationem

signavit; verum quia sæpè contingit post obitum ejusdem Pontificis supplicatione tantum ab eo signatâ litteris autem super eâ nondum expeditis, illas expediri ab illius successore, in formâ: *Rationi congruit*; operæ pretium esse duximus, illa tantum hic adnotare quæ circa hanc praxim et Romanæ Curie usum cognovimus adnotanda.

Et prius sciendum est quod inter alias cancellariæ regulas, quas summus Pontifex mandat publicari in crastinum suæ assumptionis ad apostolatûs apicem, adest regula de *Concessionibus expediendis*, in formâ: *Rationi congruit*, quæ hodiè decima inter regulas D. N. Urbani Papæ VIII, et generaliter hæc regula videtur præsertim tracta ex corpore juris canonici, nam in c. *Litteris*, de Rescript. videmus quod in casu in eodem text. expresso, Papa exequitur concessa per prædecessorem suum, ibi: *Cum factum prædecessoris nostri potius quam nostrum fuerimus persecuti*; et sic mentionem tantum facit de concessione factâ à prædecessore, nihil de novo concedendo, sed solum attestando, vel fidem faciendo, et gratiam à prædecessore factam executioni demandando; Mandos. super hâc reg., quæst. 2, num. 5. Et sic patet quod per hanc concessionem expeditionis in dictâ formâ, non inducitur confirmatio, seu comprobatio gratiæ per prædecessorem factæ, quia Papa successor in expeditione litterarum hujusmodi, solum attestatur super gratiâ jam factâ, et litteræ expediuntur ut illa possit executioni demandari; Bald. in l. *Humanum*, c. de Leg. ad not. in cap. *Si super gratiâ*, de Off. deleg. in 6. Ratio autem peculiaris est quod licet Papa moriatur ante confectionem litterarum, non tamen expirat jus quæsitum oratori, sed debent fieri litteræ à successore; Franc. in proœm. decret. lib. 6, § fin., n. 2, circa med., et propterea, ne gratiæ factæ et non expeditæ reddantur inutiles, cum sine litterarum expeditione probari non possint, ex regulâ de non judicando juxta formam supplicationis; et aliâ, quod dispensationes nulli suffragentur, litteris non expeditis, emanavit hæc regula, de litteris expediendis in formâ: *Rationi congruit*; quod quidem non solum locum sibi vindicat in summo Pontifice, verum etiam in quocumque principe seculari, qui tenetur litteras expediri facere super gratiis ab ejus prædecessore concessis, Gonz. Gloss. 12, num. 49; unde per talem expeditionem litterarum nullum jus additur, aut conceditur, seu confirmatur, imò nec ipse Papa, nec eorum officiales præpositi, litterarum expeditionibus provisionem, seu aliam gratiam forsitan invalidam, seu jus inutile confirmare intendunt, id. Mandos. q. 10, num. 2, et paulò superius dictum est.

Idem esset si Papa concessisset gratiam solo verbo, prout potest, cap. *Institutionis*, 25. q. 2, Clem. *Dudum*, § ult. de Sepult.; Arch. et Joannes Andræas in proœm. 6; Gemin. cons. 106, col. 3, post num. 6; Felin. in cap. *In nostrâ*, de Rescript.; Jas. cons. 146, col. 5, post n. 5; Cassad. decis. 4, num. 2, de caus. poss. et propr.; nam, ut ait id. Mand. quæst. 11, sub num. 2; ratio hujus regulæ non magis militat in oratâ

super quâ supplicatio signata est, quàm super gratiâ verbo tantum factâ, et in fine addit quod si Papa mandaret expediri litteras in formâ: *Rationi congruit*, super gratiâ olim verbo factâ et per testes probatâ, jure procederet; verum si id denegaret, nemini injuriam faceret, resistente cancellariæ stylo, qui litteras in formâ: *Rationi congruit*, nunquam concedere solet nisi super supplicatione signatâ; quodque si Papa prædecessor supervixit post gratiam verbo concessam, orator sibi imputet, qui dum gratiam obtinuit, non curavit super eâ signari supplicationem; et propterea nullo modo est audiendus.

Regula autem hæc habet locum in quibuscumque supplicationibus et gratiis per illas concessis, cum illius verba indistinctè loquantur, quæ, ut statim ante oculos habeas, hic inserere volui, et sunt videlicet: *Item voluit idem D. noster Papa quod concessa per fel. record. Paulum V et Gregorium XV prædecessores suos, et de eorum mandato expediantur in formâ: Rationi congruit, à die assumptionis suæ ad apostolatûs apicem, et idem quoad concessa per piæ memoriæ Leonem XI etiam prædecessorem suum, ad sex menses duntaxat ab ipso die assumptionis incipiendos, observari voluit.* Ex quâ quidem etiam patet quod permittit litteras posse expediri sub hâc formâ, non solum quoad concessa per Paulum et Gregorium prædictos, verum etiam per Leonem XI; in regulis autem aliorum pontificum videmus hanc facultatem extendi ad duos tantum prædecessores; hic tamen extendit ad tres pontifices, dum comprehendit etiam concessa per Leonem XI, ut in regulâ 10 Urbani Papæ VIII.

Verumtamen non omitam quod licet in regulâ supradictâ restricta sit facultas expediendi ad sex menses duntaxat, et propterea videatur, quod dictum tempus non possit ampliari, nihilominus vidimus quod semper summi pontifices tolerare solent et concedunt facultatem expediendi hujusmodi litteras in toto pontificatu ipsius pontificis viventis, saltem super supplicationibus signatis à pontifice immediatè prædecessore. Ut autem per extensum percipias quid contineat, et quomodo concipiatur formula: *Rationi congruit*, rationi itidem consonum existimavi eam super aliâ re hic in extensum apponere, quæ talis esse potest, videlicet:

URBANUS episcopus servus servorum Dei, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitan. in spiritualibus generali, salutem et apostolicam benedictionem. *Rationi congruit, et convenit honestati, ut ea quæ de Romani Pontificis gratiâ processerunt, licet ejus superveniente obitu, litteræ desuper confectæ non fuerint, suum sortiantur effectum. Dudum siquidem fel. record. Paulo Papæ V prædecessori nostro pro parte dilecti filii N. N. clerici Neapolitan. exposito, quod cum ipse aliàs fervore devotionis accensus, plurimum cupere Altissimo famulari, et à suo ordinario litteras dimissoriales ad effectum ut se clericali characterè insigniri, ad quatuor minores, nec non ad omnes etiam sacros et presbyteratûs ordines promoveri faceret, impetrare posse diffideret; litteris hujusmodi à se falsò fabricatis ab alio*

catholico antistite, communionem Sedis Apostolicæ habente, dicto caractere, aliàs ritè insigniri, ac ad minores ordines hujusmodi ritè quoque se promoveri fecerat, et promotus in illis, in eorum proprio officio (non tamen in contemptum clarium) ministravit, censuras et pœnas à sacris constitutionibus comminatas incurrendo; et in eadem expositioni subjuncto quòd dictus N. de præmissis plurimum doluerat et dolebat, ac à similibus in posterum abstinere intendebat; quare pro illius parte eidem prædecessori humiliter supplicato, quatenus ejus statui et conscientie quieti, ac aliàs in præmissis opportunè providere de benignitate apostolicâ dignaretur. Idem igitur prædecessor, qui recurrentibus ad eum, post excessum, cum humilitate filiis se propitium exhibebat et benignum, attendens quòd Sedis Apostolicæ exuberans clementia gremium suæ pietatis veniam petentibus claudere non consueverat, prædictum N. apud prædictum prædecessorem de vitæ ac morum honestate, aliisque probitatis et virtutum meritis multipliciter commendatum, illorum intuitu, favore prosequi, et à quibusvis excommunicationis, etc., præterquam præmissorum occasione, vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existebat, ad effectum infrascriptorum duntaxat consequendum, absolvens, et absolutum fore censens, sub dat. videlicet, sexto decimo kal. februarii, pontificatus sui anno sexto decimo; hujusmodi supplicationibus inclinatus, voluit et concessit discretioni tuæ dari in mandatis, quatenus eundem N. si id à te petiisset humiliter, impositâ ei aliquâ, gravî tamen, penitentiâ salutari, paritoque prius judicato, si quòd sit, à quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, et censuris, et pœnis, quas propter præmissa quomodolibet incurrerat, in utroque foro, apostolicâ auctoritate, citra tamen aliquam dispensationem, absolveres, et totaliter liberares, non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Ne autem de absolutione, voluntate et concessione prædictis, pro eo quòd super illis ipsius Pauli prædecessoris ejus superveniente obitu, litteræ confectæ non fuerunt, valeat quomodolibet hæsitari, dictusque N. illarum frustretur effectum, volentes, et similiter dictâ auctoritate decernentes, quòd absolutio, voluntas et concessio prædecessoris hujusmodi perinde à dictâ die sexto decimo kal. februarii suum sortiatur effectum, ac si super illis, ipsius prædecessoris litteræ sub ejusdem diei dat. confectæ fuissent, prout superius enarratur, quòdque præsentis litteræ ad probandum plenè absolutionem, voluntatem, concessionem prædecessoris hujusmodi, ubique sufficient, nec ad id probationis alterius administrandum requiratur, eidem discretioni tuæ per apostolica scripta mandamus, quatenus dictum N. si id à te humiliter petierit, à præmissis auctoritate nostrâ, sub certis modo et formâ tunc expressis, ac juxta voluntatem et concessionem prædecessoris hujusmodi absolvas, et totaliter liberes in formâ Ecclesiæ consuetâ, non obstantibus omnibus supradictis. Dat. Romæ apud Sanctum Petrum tertio decimo kal. martii, anno primo.

Quo verò ad litteras expeditas vivente Romano Pontifice, nondum executoribus præsentatas ante dicti Pon-

tificis obitum, alia emanavit regula revalidatoria litterarum gratiæ et justitiæ, cujus vigore novus Pontifex facit reviviscere dictas litteras, quæ jam extinctæ erant per obitum Pontificis.

Et ideò emanavit quia quoad litteras justitiæ, nempe ad lites, clarum est illas expirare morte Papæ concedentis, per text. in cap. fin. § *Officium*; de Off. deleg., in 6; et in l. *Mandatum*, c. *Mandati*.

De litteris autem gratiæ, idem dicendum est, ubi gratia ipsa non fuerit in formâ gratiosâ expedita, sed ei datus sit executor, juxta text. in cap. 2, de Rescrip., et c. *Exhibita*, de Judic.

Nec potest, etiam in praxi sustineri, quòd circa litteras gratiæ tradunt scribentes, nempe quòd adhuc possunt ordinarii illas expedire, etiam Sede Apostolicâ vacante, quamvis re integrâ, et antequàm exeat regula revalidatoria litterarum gratiæ et justitiæ, hæc ratione moti, quia gratia dispensationis, et quælibet alia censetur jam facta, et est gratia singularis, certa et determinata, cujus executio et in esse deductio committitur, et mandatur Ordinariis, ut sunt Majolus de Irregul., lib. 4, cap. 54, num. 6; Silvest. in verb. *Gratia*, num. 5; Suar. de Cens., disp. 41, sect. 7, tom. 5; nam contrarium est verius, et in praxi receptum; quòd profectò ex tenore earundem litterarum desumitur: neminem enim latet quòd si Papa committat ordinario ut cum oratoribus dispenses, quatenus preces veritate nitantur, ac moriatur ipse Papa, postquàm litteræ fuerint expeditæ in formâ commissariâ, et directæ ipsi ordinario, et hoc re integrâ, nempe nondum litteris dispensationis executis, seu exsequi cæptis, moriatur, non poterunt ipsæ litteræ executioni demandari, et juxta hanc praxim tenet Navar. in Man., cap. 27, n. 253, vers. *Nono*, et in c. *Placuit*, n. 162 et 163, de Pœnit. dist. 6, nam aliud est mandatum seu commissio ad faciendam gratiam, verificatis narratis, aliud verò est gratia jam facta et alienjus executionis ministerium non requirens, nam mandatum et commissio semper, ut aliàs diximus, mortuo mandante vel committente, expirant, l. *Mandatum*, Cod. mand., l. *Et quia*, ff. de Jurisd. omn. jud. Gratia verò jam perfecta nequaquàm expirat, veluti cum conceditur dispensatio ipsimet oratori directa, quæ in formâ gratiosâ dicitur, vel cum ab ipso Papâ vel episcopo conceditur alicui licentia eligendi confessorem, audiendi confessiones, ministrandi sacramentum pœnitentiæ, prædicandi vel non residendi, aut conceduntur litteræ dimissoriales ad suscipiendos ordines ab alieno episcopo, quia hæc nunquàm expirant per mortem concedentis; cum quælibet ex suprâ dictis sit gratia facta, nisi per successorem revocetur, Garc., de Benef. p. 6, c. 2. num. 519 et 521.

Undè satis firma remanet conclusio, quòd commissio, quæ fit alicui cum clausulâ: *Si preces veritate niti repperis*, vel aliâ simili, ut cum aliquo dispenses, seu aliam gratiam faciat auctoritate committentis, non est gratia facta, sed facienda; ac proindè expirat morte concedentis: nam clarum est quòd, si narrata

in gratiâ non verificentur, denegabitur executio, sicut multoties vidi hoc modo denegari, et ita concludit Sayr., l. 7, c. 14, n. 6, quia huiusmodi gratia non continet quid perfectum, sed datur ad aliquid faciendum, id. Nav., cons. 3, de Fil. presb.

Nec refert quod diversa jura à prædictis scribentibus adducantur ad excludendam huiusmodi litterarum invaliditatem; nam Papa, qui est solutus legibus, l. *Princeps*, ff. de Leg., et est supra jus, c. *Cuncta per mundum*, q. 9, 3, per dictam regulam revalidatoriam intendit ipsas litteras fuisse extinctas, quatenus suis executoribus non fuerint debito tempore præsentatæ, quandoquidem regula hæc emanavit ad succurrendum negligentibus in præsentando, vel exsequi faciendo litteras, tempore aliorum Pontificum impetratas. Quod si post obitum illius Pontificis qui dictam regulam edidit adhuc non fuerint dictæ litteræ præsentatæ, ob iteratam hanc negligentiam, difficilius oratoribus subvenitur aut indulgetur, juxta text. in l. *Nemo deinceps*, c. de Episc. aud., Mandos. super hac reg., q. 5, num. 3; et sicut pluriès observavi, ad prædictorum jurum præscriptum, quando petitur revalidari gratia nimis antiqua, etiam per peculiare rescriptum, sub prædictâ formâ, consuevit ista revalidatio denegari, si negligentia ipsa fuerit pluriès iterata, veluti, si neque orator tempore successoris Pontificis curavit litteras præsentare. Ex quo patet non esse audiendos doctores contrarium sentientes, ut supra dictum est; nam quamvis regula prædicta nonnullis videatur quodammodò dura, est nihilominus attendenda, tum attentis præmissis, tum etiam quia ita scripta est, l. *Prospexit*, ff. *Qui et à quib.*, c. *In memoriam*, 19, dist., et omnes regulæ cancellariæ conduntur magnâ maturitate, ob idque quando fiunt, Papa non vadit venatum, ut ait Bald. in lib. 1, sub num. 12, c. *Si contra jus, vel. util. publ.*, sed semper in illis condendis conveniunt abbreviatores majoris præsentatiæ, duo auditores Rotæ antiquiores, totidem advocati et procuratores magis docti et practici, ut per Cassad., decis. 3, num. 2, de Reservat. super reg.; Gonz., Gloss. 30, num. 17 et 18.

Hujus autem regulæ, harum litterarum revalidatoriæ tenor talis est, videlicet, item prædictus D. N. omnes et singulas ab ipsis Paulo V et Greg. XV, Romanis Pontificibus prædecessoribus suis infra annum ante diem obitus eorum concessas gratiæ vel justitiæ litteras, temporibus debitis eorum executoribus seu iudicibus non præsentatas, omninò revalidavit, et in statum pristinum, in quo videlicet antea fuerant, vel pro quibus erant obtentæ, quoad hoc plenariè restituit; ac decrevit per executores seu iudices prædictos, vel ab eis subdelegandos, ad expeditionem negotiorum in eis contentorum, procedi posse et debere juxta illarum formam, ut habetur in regulis ejusdem S. D. N. Urbani Papæ VIII.

Ratio autem cur in dictâ regulâ revalidatoriâ litterarum præscribatur tempus unius anni, et non aliud majus vel minus, non pertinet ad nostram materiam; sed nihilominus dici potest cum eod. Mandos. super hac regulâ, q. 4, per tot., quod annus dicitur con-

gruum tempus ad omnia peragenda, vel quia jura canonica ac civilia, imò et divina in infinitis rebus solita sunt prædiligere tempus unius anni.

At ubi præstitum tempus in dictâ regulâ, scilicet unius anni, lapsum jam fuerit, nec tam magna impetrantium negligentia appareat, præsertim, si aliquid allegetur impedimentum, propter quod adhuc litteræ dictis executoribus, pro illarum executione non fuerint præsentatæ, deficere nunquàm consuevit summi Pontificis clementia ad dictas litteras, post id tempus revalidandas; ac propterea notorius docuit stylus, ut à vivente Pontifice impetretur alia gratia, quæ de more curiæ intitulatur *Indultum*, quòd *Judeæ procedat ad executionem litterarum non obstante obitu prædecessoris*; cujus quidem indulti formula ea esse poterit, ut sequitur, videlicet.

Beatissime Pater, aliàs fel. record. Paulo PP. V. S. V. prædecessori pro parte tunc existentium rectorum seu magistrorum et confratrum confraternitatis sub invocatione B. Mariæ Virginis de Laureto nuncupatæ in ecclesiâ ejusdem S. Mariæ loci de Forio Isclan. dioc. canonicè institutæ, exposito, quod ipsi licet à multo tempore, in pacificâ possessione, seu quasi dictam ecclesiam, illiusque bona regendi, gubernandi et administrandi, ac in eâ missas celebrari faciendi, atque alia divina officia, more confratrum dicendi, necnon eorum congregationes habendi, existerent; nihilominus dubitant ne ab aliquibus eorum quieti invidentibus, et spe lucri illectis, dictam ecclesiam in titulum beneficii collativi erigi obtineretur, seu extorqueretur, ipsique exponentes in eorum possessione huiusmodi turbarentur tempore procedente, idem prædecessor supplicationibus rectorum, seu magistrorum ac confratrum prædictorum eâ in parte sibi porrectis, tunc inclinatus, eisdem rectoribus, seu magistris ac confratribus prædictis, ut de cætero perpetuis futuris temporibus, ecclesia ipsa ab Ordinario loci, seu quibuscumque aliis, etiam Sedis Apostolicæ legatis de latere, aut ab eadem Sede Apostolicâ, ad cujusvis instantiam, seu etiam motu proprio, et de certâ scientiâ in ecclesiam collativam erigi, vel uti beneficium ecclesiasticum in titulum, commendam, aut administrationem, cuicumque personæ seculari, vel regulari, aut loco pio concedi, vel aliàs de eâ provideri nullatenus possent, nec ea sub quibusvis erectionibus, institutionibus, impetrationibus, provisionibus, expectativis, specialibus, vel generalibus reservationibus, aut aliis quibuscumque dispositionibus, et per dictam sedem, seu legatos aut ordinarium huiusmodi, cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, atque aliis quantumvis fortissimis et insolitis clausulis et decretis irritantibus, absque expresso dictorum confratrum consensu comprehenderetur vel comprehendi posset, et quæcumque dispositiones de dictâ ecclesiâ contra præmissorum tenorem in posterum faciendæ, nullæ, irritæ et inanes, nulliusque roboris et momenti forent, nec cuiquam suffragarentur, perpetuò concedi et indulgeri mandavit; prout in litteris Apostolicis desuper expeditis, et ordinario Isclan. seu ejus vicario in spiritualibus generali directis, plenius continetur. Cum autem. Pater sancto, rectores. seu magistri et con-

fratres prædicti, litteras prædictas ordinario seu vicario hujusmodi hactenus minime præsentaverint, hincquæ ad illarum executionem procedi non possit absque novo S. V. et S. Apostolicæ mandato. Supplicent igitur humiliter, E. S. V. devoti illius oratores moderni rectores seu magistri, et confratres dictæ confraternitatis, ne dictarum litterarum frustrentur effectum, eidem ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali committere, et mandare dignemini, quatenus negotium hujusmodi assumens, litterasque prædictas valere decernens, ad illarum executionem, servatâ aliâs earum formâ, procedat, perinde ac si idem Paulus prædecessor adhuc viveret, non obstantibus omnibus illis, quæ idem prædecessor in dictis litteris concessis non obstat, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et de commissione, mandato, aliisque præmissis, ut supra latissime extendendis, et quod præmissorum et singulorum etiam dominationum, qualitatium, nuncupationum, invocationum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium contradictarum expediendis. Et servatâ aliâs formâ dictarum litterarum.

Ex hæc igitur notoriâ praxi nullus remanet ambigendi locus, an videlicet litteræ, ut supra, infra annum minime præsentate, mortuo Pontifice, expirent, vel ne. Et cum aliâs in hæc curiâ archiepiscopali evenisset casus, fuissetque dubitatum, an mortuo summo Pontifice, dispensationes matrimoniales commissæ vicario, possint ab illo expediri, ac primâ facie videretur, quod sic, ex c. *Si super gratiâ*, de Offic. del. g., in 6, ubi gratia non expirat per mortem Papæ. Contrarium tamen fuit dictum, quia ille textus procedit, quando gratia summi Pontificis est jam perfecta, et datus merus executor: secus verò si adhibenda erit causæ cognitio; quoniam si, antequam adhibeatur, moriatur Pontifex, expirat, per diversa jura, quæ hic allegat Genuen. in praxi curiæ archiepisc. Neap., cap. 94.

CAPUT IX.

Praxis dispensationis cum reiterantibus Baptisma.

Sequitur modò praxis dispensationis super irregularitate proveniente ex baptismi iteratione, per quam quanta huic sacramento fiat injuria, satis liquet ex c. 2 de Apost. Unde canones plurimum ab hæc reiteratione, quasi Anabaptistarum hæresi abhorrent; quapropter, etiam poenam irregularitatis imposuerunt iis qui sive scienter, sive ignoranter rebaptizantur, d. cap. 2. et c. *Qualibet*, 1, q. 7, adeoque tam magna ista irregularitas existimatur, ut nec clericatus quidem et tonsura eis conferri possint, quinimò, si clerici sunt deponuntur. Majol. de Irregul., lib. 3, c. 14, num. 1, communis DD. apud Tol., lib. 4, c. 6; Enriq. de Bapt., c. 31, § 1, et de Irregul., cap. 4, § 3. Ratio autem cur ab Ecclesiâ imposita sit talis poena, est propter reverentiam baptismi, Filliuc., tract. 20, cap. 6, num. 164. Quam quidem irregularitatem incurrit tam baptizans quàm baptizatus, d. c. 2, de Apostol., c.

Eos, de Consecr., dist. 4; Suar., tom. 3, disp. 31, sect. 6. Ampliatur autem ut eam incurrat, etiam ministrans baptizanti; quia, ut dicitur in d. c. 2, cooperator extitit rei nefandæ. Ampliatur etiam ut se extendat ad scienter baptizatum ab hæretico, ex cap. *Inventum est*, 1, q. 1, et ex cap. *In quâlibet*, 1, q. 7, quod factum est, in odium hæresis, id. Filliuc., num. 172. Id verò intelligitur in hoc sacramento baptismi, non autem in aliis, etiam imprimimentibus characterem, quia fuit hoc de baptismo tantummodò decisum contra Anabaptistas, Silvest., in verb. *Irregularitas*, num. 6; Zerol. in prax. Epis. cod. verb. vers. Undecimò irregularitas est, p. 1

Quod quidem in tantum procedit quòd hanc irregularitatem contrahit etiam qui ignoranter rebaptizat; tam ignorantia juris quàm facti: id enim jure etiam civili cautum est, l. 1, c. *Ne sanctum baptismum irritetur*, ibi: Antistitem, qui sanctitatem baptismatis illicitâ usurpatione geminaverit sacerdotio indignum esse censemus; eorum condemnamus errorem, qui Apostolorum præcepta calcantes, Christiani nominis Sacramenta sortitos, alio rursus baptismo non purificant, sed incestant, lavacrî nomine polluentes; quinimò ipso jure civili, tam rebaptizanti quàm culpâ suâ rebaptizato imposita est poena capitis, l. 2, c. *Eodem*; ex concilio autem Tridentino, sess. 7, canon. 11, de Baptism., hæc habemus verba: *Si quis dixerit verè et ritè collatum baptismum iterandum esse illi qui apud infideles fidem Christi negaverit, cum ad poenitentiam convertitur, anathema sit.*

Porro hæc procedunt in eâ ignorantia quæ non excusat à culpâ: cæterum ignorantia invincibilis, tum juris, tum facti, sicut excusat à culpâ, ita etiam ab hæc irregularitate quæ ex delicto contrahitur, communis DD. ex Suar., tom. 3, disp. 31, sect. 6; Navar., cap. 27, num. 246; Silvest., verbo *Irregularitas*, quæst. 4; Bonac., disp. 7, de Cens., quæst. 3, part. 3, num. 3, et aliis; idemque etiam est in infantibus rebaptizatis aut baptizatis ab hæreticis: non enim manent irregulares, quia infans excluditur à culpâ. Et quamvis in cap. *In quâlibet*, 1, quæst. 7, dicatur rebaptizatos in quâlibet ætate manere irregulares, intelligendum tamen est de ætate adultâ; ut declaratum est ex cap. *Qui apud*, et cap. *Placuit*, de Consecrat., dist. 4, cap. *Jure, qui bis*, ead. dist., quod loquitur etiam de ignorantibus invincibiliter, non est Pontificis alicujus, aut concilii, ideò caret auctoritate, ut notavit idem Filliuc. d. n. 166, ex Scot. et Suar. et aliis; neque verò contrarium probatur ex legibus adductis.

Pro nostrâ verò praxi præmittendum est quod à pluribus in dubium revocatum extitit, an irregularitas inde proveniens, impediatur susceptionem ordinum superiorum, an verò usum susceptorum. Difficultas autem insurgit ex eo quòd cum irregularitas simpliciter dicta utrumque impedimentum includat, et doctores communiter dicant ex hoc peccato incurri irregularitatem, insinuare videntur impediri, quominus quis in susceptis ministret, aut ordines de novo accipiat; super quo Suar., tom. 3, in 3 par., disp. 31, sect. 6,

quem sequitur id. Filliuc. loco cit., num. 177, affirmat solum impedire ascensum ad ordines superiores; eâ motus ratione, quia in cap. 2 de Apostat., solum prohibetur acolytus ad ordines superiores ascendere; et sic poenae sunt restringendae; Navar. autem in Manuali, cap. 27, num. 191, ait aliquas irregularitates impedire solum susceptionem ordinum, non autem usum susceptorum; ac propterea in partem affirmativam inclinari posse videtur: alii tamen, inter quos idem Majol., d. c. 14, n. 3, affirmant, nec susceptos ordines exercere, nec alios suscipere posse sine dispensatione. Et hæc sententia tanquam probabilior et communior recepta est, Host., in dict. cap. 2, de Apostat., Summa Angelica, in verbo *Irregularitas*, § 24, qui affirmant tales secundum canones, si clerici sint, deponendos esse; si verò laici, excommunicandos; ex quibus verbis volunt non posse in susceptis ministrare, et præsertim in d. c. *In quâlibet* aperte declaratur hanc irregularitatem non modò à susceptione, verum etiam ab usu ordinum impedire, Sayr., De cens., lib. 7, cap. 8, n. 5, per tot. Cæterum hanc irregularitatem incurri ipso facto nec expectandum etiam iudicis sententiam, est communis opinio, usu et consuetudine recepta, ut testatur Filliuc., loco cit., num. 178.

Quo verò ad dispensationem desuper impetrandam, dubitabatur etiam, numquid hæc irregularitas contraheretur propter rebaptizationem solummodò, quando delictum est publicum, an etiam quando est occultum? In quo Scot. 4, dist. 6, q. 8, ait utroque modo incurri cum hæc tamen distinctione, quòd, si crimen sit publicum, solus Papa dispensat, si verò occultum, potest episcopus dispensare. Alii tamen tenent nullam contrahi irregularitatem, quando delictum est occultum; quod tamen aversatur communiori et receptiori sententiæ, ex Suar., d. sect. 6, per quam utroque casu docentur, ipsam contrahi irregularitatem, Henric., lib. 14, cap. 4, § 5, et cap. 20, § 3, et in occulto potest profectò episcopus dispensare vigore decreti concilii Trid., sess. 24, cap. 6, de Reformat.; idem Sayr., num. 6, per tot., docens ibi, occultum tale delictum censerì, quamvis rebaptizatio fuerit publica, si ratio culpæ sit occulta; unde, clericus fuit justè accusatus de rebaptizatione, vel de excommunicatione, sed jam evasit, eò quòd se defendit per falsos testes, occulta nihilominus censetur irregularitas; quo casu episcopus vigore dicti concilii poterit cum eo dispensare, ut dictum est.

Nostra verò praxis versatur circa dispensationem apostolicam in suis casibus; ac propterea, cum ad summum tantummodò Pontificem spectet hic in utroque foro dispensare, juxta communem doctorum sententiam, Summa Confess., lib. 3, tit. 24, quæst. 7; Summa Pisanella, verbo *Dispensatio*, § 6; Angelica, verbo *Irregularitas*, 1, § 24, et alii, quos recenset id. Sayr., n. fin., et horum omnium sententiæ adstipuletur notoria Romanæ curiæ praxis; propterea quomodò ipsa se habeat, per supplicationis formulam indicabimus, quæ ita formanda est.

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. N. clerici Neapolitan. diæcesis. Quòd cum ipse aliàs, dum transiret per quandam viam, ubi mulier quædam recenter pepererat, eò accersitus fuisset, ut illius infantem penè expirantem baptizaret; ipse verò formam et modum baptizandi se nescire respondens, rogatus tandem enixè, ipsum infantem baptizavit; ter proferendo formam baptismatis, nimirum: Ego te baptizo in nomine Patris et Filii, et Spiritus sancti: quolibet vice aquam super caput infantis infundens. Cum autem, Pater sancte, dictus orator ad præmissa non suo, sed prædictæ mulieris errore deveniret, dubitetque propterea, se inde aliquas censuras et poenas ecclesiasticas incurrisse; supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus sibi opportunè providendo, eique specialem gratiam faciendo, eundem oratorem ab excessibus præmissis, in utroque foro apostolicâ auctoritate absolvere, et totaliter liberare; ac poenas, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, sibi gratiosè remittere et condonare, secumque super irregularitate per eum ex præmissis quomodolibet contractâ; quodque illà et aliis præmissis non obstantibus, suo clericali characterè, quo aliàs rite insignitus fuit, illiusque privilegiis uti, ac ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus, in illis etiam in altaris ministerio ministrare liberè et licitè valeat, dictâ auctoritate dispensare; omnemque inhabilitatis et infamiæ maculam, sive notam circa eum et præmissis quomodolibet insurgentem, ab eo penitus tollere et abolere; ac illum in pristinum, et eum, in quo ante præmissa quomodolibet erat, statum restituere, reponere, et plenariè redintegrare dignemini, de gratiâ speciali, non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque cum clausulis opportunis.

Et cum absolutione à censuris ad effectum (et hic fuit additum), et dummodò dictus orator, ad id ætate, moribus et scientiâ idoneus reperiatur, ac aliàs ei merita suffragentur. Et citra dispensationem ad beneficia.

Post tamen aliquot annos, idem Pontifex cum supradicto oratore dispensavit, etiam ad quæcumque beneficia ecclesiastica in formâ consuetâ, attentis illius simplicitate, et bonâ fide, ignorantis exinde aliquod impedimentum provenire; nam licet reiteratio baptismi sit prohibita jure divino, ejus ignorantia prætendi vix potest, sicut etiam poenæ per legem positivam impositæ in illum qui contra jus divinum agit, ut per eundem Sayr., d. lib. 7, cap. 8, num. 13, fuit tamen iste quodammodò excusatus; quia præmissa ignorabat esse peccatum, aut jure divino prohibitum baptismi iterationem, aut poenam irregularitatis impositam esse ab Ecclesiâ.

Et etiam pro istâ praxi notandum putavi, quòd supradicta jura prohibentia baptismi iterationem, intelligenda sunt, quoties ille collatus est in formâ Ecclesiæ; quia tunc nullo modo est iterandus: at verò, quando, puta, ab hæreticis datus est in aliâ formâ, non dicitur iteratus; cum nunquàm fuerit collatus: ita enim sunt intelligendæ omnes auctoritates, quæ solent adduci ad probandum baptizatos ab hæreticis

iterum baptizandos esse; loquuntur enim quoties hæretici in baptismo conferendo, non servaverint propriam formam Ecclesiæ; secus verò, si servassent, cum ab hæreticis vera sacramenta conferantur. Director. inquisit., p. 1, comment. 12, vers. *Hæc autem lex.* Unde proposita meo tempore quidam supplicatione coram felic. record. Paulo V et cardinalibus congregationis adversus hæreticam pravitatem, pro oratore qui narrabat se quemdam juvenem baptizasse, quem in partibus hæreticorum seiebat esse baptizatum, ipseque pro certo haberet ex fide dignorum testimonio quod in illius baptismo non fuerat servata forma, et propterea petebat nihilominus dispensari ad ordines et beneficia, vidi in calce supplicationis per hæc verba responsum, *Stantibus præmissis, non eget*; et ita etiam in similibus audivi fuisse responsum, et vidi adnotatum in quibusdam memorialibus, Antimi Marchesani, qui fuit datarius Pii V.

Cæterum ubi ex aliquâ causâ dubitatur de validâ collatione baptismi, certum est posse sub conditione illum conferri; qui sic collatus predest ad cætera sacramenta suscipienda, cum sit janua omnium sacramentorum, ex omnium theologorum sententiâ, præcipuè Suarez tomo 3, p. 3, disp. 23, sect. 2, in corp. et loc. cit., sect. 1, § *Congruentia*, dicitur, quod homo per baptismum fit capax omnium sacramentorum; ut tamen ille sit validus, est necessaria intentio et voluntas baptizantis etiam ex communi doctorum sententiâ, teste Barth., ab Angelo dialog. 2, § 7, licet quoad baptismum requiratur etiam voluntas ipsius suscipientis, id. Barth., loc. cit.; Suarez. d. p. 3, disp. 22, sect. 1, § *Dicendum*. Et sic dum confertur sub conditione, non dicitur iteratus, cum nunquam fuerit collatus, ut supra dictum est.

Nec longè abest casus, quo, cum quidam parochus genitorem infantis odio prosequeretur, ipsum infantem baptizavit, sine tamen intentione et voluntate baptizandi; post multos verò annos in articulo mortis constitutus, secretè de hoc, mediante quodam presbytero, monuit sic baptizatum, qui proinde petiit sibi per officium S. penitentiae Apostolicæ, ut infra, provideri, videlicet.

Venerabili in Christo Patri, cuicumque catholico assistiti, gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habenti, in propriâ diocesi residenti, vel in alienâ de licentiâ diocesani, ordines conferre valenti, per laterem præsentium, ad infra scripta specialiter eligendo, Nicolaus miseratione divinâ tituli S. Mariæ Angelorum S. R. E. presbyter cardinalis Ludovicius, salutem et sinceram in Domino charitatem. Ex parte religiosi latoris præsen-

tium nobis oblata petitio continebat quod ipse de anno millesimo sexcentesimo septimo habitum suscepit cujusdam religionis, et in eâ uti Clericus professionem emisit regularem, ubi primâ clericali tonsurâ insignitus, ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promotus fuit, et in eis ministravit; ac varia suæ religionis officia obtinuit et exercuit. Nuper verò, dum ultimum diem ageret quidam parochus, in cujus parochiâ lator natus est, secretè ac in confessione, mediante altero presbytero, monuit latorem, quod ipse verè non erat baptizatus; et sic ille decessit absque aliâ declaratione quomodo hæc acciderint, an ex defectu intentionis, vel alterius circumstantiæ; et quamvis lator post dicti parochi mortem, in libro ubi scribuntur baptizati, compererit se verè ndscriptum, nihilominus ob monitionem prædictam, dubitare cœpit an verè sit baptizatus. Cum autem, sicut eadem petitio subjungebat, lator prædictus, securus non sit an ut præfertur, sit baptizatus; cum baptismus sit janua omnium sacramentorum; ac propterea invalidè sacramenta receperit, et nulliter omnia fecerit, ideò, pro suæ conscientiæ quiete cupit ad cautelam vobis mediantibus baptizari, et sacramentum confirmationis de novo recipere; necnon professionem emittere, ac secum desuper dispensari. Quare supplicavit humiliter sibi super his de opportuno remedio provideri. Nos igitur, etc., auctoritate apostolicâ specialiter nobis concessâ, circumspectioni vestræ committimus, quatenus, si est ita, postquam lator à vobis secretè, sub conditione sacramenta baptismatis et confirmationis receperit, cum eodem latore, auditâ prius ipsius sacramentali confessione, ac suffragantibus sibi dignis virtutum meritis, aliisque ei canonico non obstante, in manibus vestris professionem denuò emittere, à clericis prædictæ suæ religionis regularem, emitti solitam, necnon à vobis clericali caractere, sine litteris dimissoriis sui ordinarii seu commendatitii suorum superiorum, ne se prodere cogatur, insigniri, et ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines, etiam extra tempora à jure statuta, tribus festivis, etiam continuis vel interpolatis diebus, suscipere et postmodum in dictis ordinibus, etiam in altaris ministerio ministrare licitè valeat, dispensetis, eundemque latorem in pristinum statum restituatis, et reintegratis foro conscientiæ, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum, et non aliter, neque ullo alio modo; ita quod hujusmodi dispensatio et reintegratio latori in foro judiciario nullatenus suffragentur. Insuper vobis, ut dicto latori prædicta omnia conferre, et facere valeatis, eadem auctoritate indulgemus. Dat. Romæ apud S. Petrum sub sigillo Officii penitentiarie undecimo kal. junii pontificatus domini Innocentii Papæ X, anno decimo.

LIBER TERTIUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS SUPER IRREGULARITATE PROVENIENTE EX DEFECTU CORPORIS ET ANIMÆ.

CAPUT PRIMUM.

Praxis dispensationis cum illegitimis ad ordines et beneficia.

Super defectu natalium frequenter datur dispen-

satio, eò quod illegitimi justis de causis sunt jure canonico irregulares et inhabiles tam ad ordines quam ad beneficia ecclesiastica; ut est text. in cap. *Cum in cunctis*, et c. *Innotuit*, de Elect. c. 1, et fin. de Fil.

presb., et c. 1, cod. tit. lib. 6; præcipua autem ratio est quia isti plusquam alii, ut plurimum solent esse imitatores paternæ incontinentiæ, et malè morigerati, eo quod à parentibus non ita sollicitè, sicut legitime nati, instruuntur, c. *Si gens*, 56 dist. ac propterea, cum claritas hominis non parùm obscuretur ex origine vitiosa; ideo illegitimè nati repelluntur à susceptione ordinum, nisi cum iis dispensetur; et tantò est eorum dispensatio difficilior, quantò eorum ori o turpior, ita Sayr. de Cens. l. 6, cap. 40, n. 2.

Propterea notorio stylo docemur quòd in impetrandis his dispensationibus, necessariò exprimenda est qualitas illegitimitatis; non enim sufficit narrare oratorem pati defectum natalium; nisi illius provenientia explicetur, veluti, si ex soluto et conjugatà, aut è contra juxta text. in l. *Si quis*, ff. de Rit. nupt. et Glossa in c. *Per venerabilem*, verbo *Non naturalis, qui filii sint legit.*; text. enim in d. c. 1, collocatur sub titulo de Fil. presbyt. et aliis illegitimè natis, et declarat ibi Glossa in d. c. 1, l. 6, in verbo, *d. text.* indistinctè intelligendus est, prout jacet de quocumque defectu, sive sit spurius sive adulterinus, sive naturalis, licèt, quoad successiones distinguantur; nec ita de facili dispensetur cum uno, sicut cum reliquis. Et sic de qualitate incestus facienda est specialis et individua mentio. Paris. cons. 9, n. 86, et cons. 15, n. 54, vol. 2; Menoch. de Arb. jud. l. 2, cent. tertià, casu 265, num. 2, cum aliis adductis per Marium Anton. var. Resol. l. 1, Resol. 108, n. 15; nam in legitimatione debet exprimi illa qualitas quæ alterat naturam concubitus vel illegitimitatis, licèt non oporteat exprimi illam quæ aggravat vitium parentum, prout habet stylus Curiae. Rota, decis. 506, num. 50, p. 5, recent., ubi, n. seq., refertur notabile cancellariæ, fol. 154, in quo habetur quòd patiens defectum ex conjugato nobili, duce, marchione vel alio domino temporali, et solutà, impetrat dispensationem narrando se natum ex conjugato et solutà, et tacendo qualitatem nobilitatis vel similem aggravantem, valet dispensatio; nec est stylus Curiae quòd tales qualitates parentum aggravantes exprimantur, etc. Idem si narrat se natum ex clerico vel presbytero et solutà, non factà mentione quòd soluta erat filia parochiana clerici vel presbyteri, et quodammodò spiritualis filia, aggravatur delictum et videtur commissus durior incestus, quod dicitur ibi perpetuò notandum. Secus si esset filia spiritualis propriè levata de sacro fonte, vel soluta fuisset illustris, nobilis, vel similis, et hæc etiam notanda, quia facilè poterunt in cancellarià occurrere, et sunt de pane lucrando. Unde quoad ordines, et beneficia, licèt id sit de stylo explicandum, non tamen reddit difficiiliorem dispensationem: cum ad illius concessionem solummodo consideretur, quod hi omnes aequè vitio alieno laborent; ac propterea aequè venià digni sunt; id. Sayr. d. lib. 6, cap. 11, num. 8, vers. *Primo, sive sit genitus*, etc., quicquid ipsemet dixerit d. c. 10, num. 20.

Illegitimo autem qui fuerit postea effectus legitimus per subsequens matrimonium, non erit opus dispensatione. cum possit absque eà promoveri ad ordines

et obtinere beneficia, virtute text. in c. *Tantæ*, verbo *Illegitimi, qui fil. sint legit.* præter tamen cardinalatum, qui excipitur vigore constitutionis Sixti V, editæ anno 1585, tertio nonas decemb., quæ cavetur, quòd Cardinales creandi sint ex legitimis et honestis natalibus exorti, neque; ullà prorsus labe, aut illegitimatorum natalium suspicione quovis modo laborent, sed omni maculà et impuritate careant; alioquin ad tam eminentem dignitatis gradum penitus inhabiles et illius incapaces sint et esse censeantur. Sic etiam in aliquibus provinciis et dominiis nobilitate, et privilegiis non gaudent, nec ad secularia officia, et honores, et dignitates, neque ad nobilium feudorum, et statuum successiones admittuntur: undè multò magis indecorum videretur, si hujusmodi legitimi, etiam per subsequens matrimonium legitimi, assumerentur in cardinales, ut habetur in d. constit. de S. R. E. cardinalium creandorum præstantià. Quare non abs re ait Sarnen. super reg. de Trienn., q. 2, sub. num. 2, vers. *Et quòd ista regula*; veteres summos pontifices diligenter curasse, ne sacrum cardinalium collegium hæc labe pollueretur, nam refert Nicol. de Voaldis Rotæ auditor, in Tr. success. ab intest., col. 49, à Paulo II, proprio ejus ore audivisse quemdam spurium, per Eugenium IV ad cardinalatum assumptum, ante receptionem pilei, quasi miraculosè rebus humanis exemptum; subdens ibi quòd cum idem Nicolaus apud eundem Paulum Rotæ nomine supplicaret, licere eis inquirere contra quemdam, qui ab eodem Paulo mandatum ad auditoratum habuerat, numquid bastardus esset, Paulus libenter annuit, ac ob eam causam Philippum Decium ad auditoratum mandatum habentem, fuisse exclusum, ut per Lot. de Benef. l. 1, in Appar., n. 157. Sic etiam nullus admittitur ad numerum referendariorum, nisi sit ex legitimo matrimonio honestisque parentibus procreatus, etc., ut voluit Sixtus in constitutione quæ incipit, *Quemadmodum*, 10 kal. octob. 1586, anno 2. Quinimò in dictà constitutione statuit idem Sixtus ac prohibuit ne aliquis qui utriuslibet sexus filium, seu filios ex legitimo matrimonio susceptos, vel nepotem, seu nepotes ex eis habeat, nullatenus in cardinalem assumi aut promoveri possit, ne propterea variis propriæ domus negotiis ac multiplici liberorum curâ distractus, Ecclesiæ negotia sibi credita aut negligenter tractet, aut minus sollicitè, et fideliter ejusdem Ecclesiæ jura tueatur.

Et ex præmissis non incongruè sequitur dubium an legitimatus per subsequens matrimonium, possit absque dispensatione saltem, ac simpliciter præsentari ad beneficium jurispatr. et in illo institui, si in illius fundatione caveatur, ut ad illud præsentari non possit, nisi qui fuerit ex legitimo matrimonio procreatus. Et videtur affirmativè respondendum, per d. Glossam, cod. verb. *Legitimi*, quæ ait quòd per subsequens matrimonium efficitur quis legitimus quoad omnia, unde nihil videtur excludi; nam dictio omnis est universalis, l. *Testatorem*, ff. de Leg. 3. Tiraquell. in l. *Si unquam*, verbo *Totum*, c. de Revoc. donat.

Hi tamen non obstantibus, contraria sententia ve-

rior est : nempe quòd talis legitimatus non possit sine speciali dispensatione apostolicà ad tale beneficium præsentari cum derogatione foundationis. Ratio autem ea est quæ affertur à doctissimo jureconsulto Donato Antonio de Marinis, *Quotid. resol.*, c. 226, num. 5, ex Mant. de conjec., l. 11. tit. 12, num. 21, nempe, quia licet legitimatus per subsequens matrimonium nihil differat ab eo qui nascitur constante matrimonio, ut in d. c. *Tanta*, id tamen procedit in iis quæ à lege, non autem quæ testatoris iudicio deferuntur; nam tunc spectanda est voluntas testatoris; dummodò tamen ipse testator disposuerit ut præsentandus debeat esse de legitimo matrimonio natus; idem de Marinis, num. 5.

Porrò episcopi hanc dispensandi facultatem ita restrictam habent, ut cum illegitimis possint tantummodò ad minores ordines et beneficium simplex dispensare, per text. in d. cap. 1, de *Fil. presb.*, in 6; cujus quidem verba hæc sunt : *Is qui defectum patitur natalium, ex dispensatione episcopi licitè potest, si et aliud canonicum non obstat, ad ordines promoveri minores, et obtinere beneficium cui cura non imminet animarum; dummodò sit tale, super quo per episcopum valeat dispensari. Ad ordines verò majores, vel beneficia curam animarum habentia, super quibus nequit episcopus dispensare, sine dispensatione Sedis Apostolicæ, promoveri non potest*; Vivian., in praxi jurispatron., l. 6, c. 4, n. 24, in quo obiter nota quòd episcopus potest cum talibus dispensare, quomodocumque proveniat impedimentum, sive orator sit genitus ex soluto et solutà, seu ex conjugato et solutà, seu ex presbytero, aut religioso, et solutà, per d. Gloss., in d. cap. 1, in verb. *Defectum*, id. Sayr., loco cit. Hanc eandem ita dispensandi facultatem habent abbates et commendatarii habentes jurisdictionem quasi episcopalem; et aliàs sacra congregatio concilii declaravit abbatem commendatarium posse dispensare super illegitimitate et quatuor minores ordines, si habet jurisdictionem quasi episcopalem in suo territorio separato, prout in unà Nullius Oppidi Pinarol. 18, Nov. 1628, teste Barb., in coll. Bull., v. *Dispensare*, fol. 275, v. 2.

Ac insuper quòd dispensatus ab uno episcopo ad ordines minores, et ad unum simplex beneficium censetur dispensatus, ut illud obtinere possit in alienà diœcesi alterius episcopi; quòd inter cæteros probat Majol., de *Irregul.*, lib. 1, c. 8, num. 8, et seq., ubi legitimatus in unà civitate, servato illius more, licet ille mos legitimandi in aliis civitatibus non sufficeret ad legitimationem, inspecto tamen more loci, à quo emanat, habetur pro ritè legitimated ubique locorum, ut per Abb., in c. *Cum olim*, not. 1, de Cler. conjug.; Henricq., lib. 14, c. 8, § 10, in fin.; quia hoc est de jurisdictione ecclesiasticà, et nulli præjudicium inferitur; id. Sayr., dict. c. 11, num. 12, qui ibi in fin. ait, ex Palud., 4, distin. 41, q. 3, art. 3, concl. 1, quòd si episcopus scienter suo subdito illegitimo conferat ordines, vel beneficium simplex, eo ipso dispensare videtur; quod tamen non est ita tutò credendum, per ea quæ infra suo loco dicentur.

Cum igitur ad summum Pontificem spectet cum illegitimis ad omnes ordines, ac beneficia, et dignitates ecclesiasticas per totum mundum dispensare, c. *Per venerabilem*, et ibi DD. *Qui fil. sint legit.*, ex eo quòd legitimare, nihil aliud est quàm impedimenta juris canonici tollere; idem Sayr., d. l. 6, c. 9. Videndum erit, quid circa hanc praxim servetur, et quomodò supplicatio super hujusmodi dispensatione concipiatur; illius igitur formula talis esse potest, videlicet :

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Mattheus Balbinus laicus Neapolitan. ex fervore devotionis plurimum cupiat clericali characterè insigniri, ac ad omnes etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis Altissimo, quoad vixerit, famulari; quia tamen defectum natalium, ex conjugato et solutà genitus, patitur, desiderium suum hujusmodi adimplere non valet absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus ipsum specialibus favoribus et gratiis prosequendo, secum ut, defectu natalium hujusmodi non obstante, clericali characterè insigniri, ad omnes etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis, etiam in altaris ministerio, ministrare; necnon quæcumque, et qualicumque cum curà et sine curà beneficia ecclesiastica, etiamsi canonicatus, et præbendæ, dignitates, etiam majores, et principales, personatus, administrationes, et officia, etiam curata et electiva, etiam in cathedralibus et metropolitanis, vel collegiatis ecclesiis, seu si parochiales ecclesiæ, vel earum perpetuæ vicariæ fuerint, si sibi aliàs canonicè conferantur, aut ipse eligatur, præsentetur, vel aliàs assumatur ad illa, et instituat in eisdem, recipere, et dummodò simul plura non sint quàm quæ à concilio Tridentino permittuntur; necnon quascumque pensiones annuas super quorumvis beneficiorum fructibus, apostolicà sibi auctoritate reservandas, constituendas, et assignandas, percipere et retinere liberè et licitè valeat, dispensare dignemini, de gratià speciali. Non obstantibus defectu prædicto ac Pictaven. concilii contra illegitimos, ac quibuscvis aliis constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, necnon ecclesiarum, in quibus, ut in formulà supplicationis dispensationis, pro bigamo posità, lib. 1, cap. 2, num. 22.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., ut in supradictà formulà supplicationis, super dispensatione cum bigamo; sed additur hæc : *Et committatur ordinario cum clausulà, quatenus consideratis, etc. Et citra dispensationem ad dignitates, ac canonicatus, et præbendas in cathedralibus, et dignitates principales in collegiatis ecclesiis.*

Et est in hæc praxi notandum : primò, quòd, licet secundum cursum hujus styli admittatur intergrà narrativa apposità in supplicatione, quæ petitur dispensatio ad omnia beneficia in eà expressa; restringitur illa tamen postmodum et limitatur per suas clausulas limitativas et restrictivas, apponendas per ipsius datariæ officiales, qui in fine secundæ partis signaturæ excipiunt supradicta beneficia qualificata per ea ver-

ba : *Et citra dispensationem ad dignitates*, etc., et sic parum refert, quod in narrativâ prædictâ nihil fuerit deletum per ipsos officiales, et quod illa videatur repugnare supradictæ limitationi; nam ex communi usu, verba dispositiva, magis quam narrativa, sunt attendenda, Ludovisi, decis. 522, num. 4; sicut dicimus etiam de contractibus et aliis negotiis, in quibus non attenditur quid tractatum sit, sed quid conclusum, l. *Si voluntati*, ubi Bald. et Salyc., in l. not., c. *De rescind. vend.*; Alex., cons. 28, num. 5, lib. 4, quia ex tractatu non inferitur ad conclusionem, Dec., cons. 448, num. 10. Unde sæpius videmus in proposito plura peti in supplicatione, quæ postea restringuntur in calce ipsius, et in fine clausulatur, sicut secundæ partis supplicationes prædictæ; et cum signatura Papæ quandoque ampliet et quandoque limitet narrativam, tunc statur concessioni per text. in c. *Inter dilectos*, de fid. instrum., ubi petitio erat de confirmatione, et concessio fuit de confirmatione et donatione, et sic ibi Papa ampliavit gratiam. Felin., in c. *Super litteris*, sub n. 10, de Rescript., ubi quod Papa signando supplicationem, restringit petitionem, et tunc non prodest impetranti dedisse generalem petitionem, prout habetur in supradictâ petitione ad quæcumque et qualiæcumque beneficia; nam nihilominus Papa restringit supradictam gratiam per illam restrictivam : *Et citra dispensationem ad dignitates*. Et omnes sciunt periti curiales, quod tota vis supplicationis consistit in illius conclusione, ac verbis dispositivis, juxta dictum Innoc. in c. *Super litteris*, de Rescript., ubi non quod narratur, seu petitur, sed quod concluditur attendi debet, etiam quod narrativa fuerit quantumcumque generalis; Abb. in cap. *Ex parte*, de For. compet., 2 notab., Roman. cons. 425; vel quod dicta clausula restrictiva sit appositâ, sive in principio, sive in fine, cum satis constet de mente Papæ, qui voluit totam gratiam restringi per clausulam supradictam. Hinc est quod quoties præsentantur similes supplicationes, sive justitiam, sive gratiam continentes, cum variis clausulis contentis in eis, tunc signatura addit alias clausulas, secundum quas vult regi totam gratiam, quasi dicat Papa : Fiat quidquid velis; volo tamen concedere ea in hoc modo, videlicet, cum his limitationibus, etc. Rot. decis. 676., num. 5, lib. 3, p. 3, divers.; et alias dixit Bald., in c. *Cum in veteri*, de Elect., ineptum esse narrationem vitare dispositionem, cum ex narrativis non valeat arguementum, c. *Si Papa*, De privil. in 6, quod tamen locum sibi minimè vendicare certum est, si in Papæ narrativâ agatur de facto proprio; quia hoc casu narrativa litterarum papalium, si agitur de suo facto, et super his fundatur gratia, vel intentio, satis probat; huic enim narrativæ est credendum; text. est expressus cum Gloss. in dict. cap. *Si Papa*, verb. *Asserat*, et ibi in figuratione casus, de reliquo autem, ut suprâ dictum est, nequaquam probat; cum regulariter conclusio ampliet, restringat, et declaret qualiter concessio gratiæ et omnia præcedentia sint intelligenda; unde dixit id. Bald., in l. *Nec quidquam*, §, *Ubi decretum*, ff. de Off. procons., per conclusionem

restringi narrata in libello ad ea quæ conclusivè petuntur : nam licet in supradictis gratiis, supplicationes non sint attendendæ, sed litteræ, secundum quas videtur declarata per officiales cancellariæ Papæ intentio, ut per Cæs. de Grass., dec. 4, de prob., n. 7; attamen verum est etiam ipsas supplicationes emanare secundum jus, unde per ea quæ suprâ dicta sunt, satis liquet in dispensationibus pro illegitimis semper excipi supradicta qualificata beneficia; quamvis alias officiales datariæ non possint mutare substantiam gratiæ summi Pontificis, Butr., cons. 49, num. 4; Cavaler., decis. 285, per tot.

Clausula item ista sic restrictiva apponitur etiam in hujusmodi dispensationibus cum quantumvis qualificatis et privilegiatis personis, sicut semper vidimus observari, præsertim cum conclavistis; quibus etsi amplissima privilegia concedantur, et inter cætera, cum eis novus Pontifex dispensat ut, non obstante natalium defectu, quem forsitan aliquis illorum patitur ex quocumque damnato et illicito coitu, etiamsi ex nobilissimis parentibus et vilissimis feminis forsitan procreatus sit, ut, defectu prædicto non obstante, si aliud canonicum ei non obstat, ad omnes etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, ac quæcumque et qualiæcumque beneficia ecclesiastica valeat obtinere; attamen quoad dignitates supradictas, additur clausula : *Non tamen dignitates majores post pontificales, aut principales in collegiatis*.

Litteræ autem apostolicæ super hujusmodi dispensatione, seu mandato ad illam, modo sequente per cancellariam dari consueverunt, videlicet :

Alexander episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio vicario, etc., Neapolitan., etc., salutem, etc. Ex parte dilecti filii N. scholaris Neapolitan. nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus cum eo qui, ut asserit defectum natalium, ex soluto et solutâ genitus, patitur, quod, defectu hujusmodi non obstante, clericali characteri insigniri, et ad quatuor minores, necnon omnes etiam sacros, et presbyteratus ordines promoveri, et promotus, in illis etiam in altaris ministerio ministrare; necnon quæcumque et qualiæcumque cum curâ et sine curâ beneficia ecclesiastica, etiamsi canonicatus, et præbendæ, seu dignitates, personatus, administrationes, vel officia, aut parochiales ecclesiæ, vel earum perpetuæ vicariæ fuerint, et ad dignitates, personatus, administrationes, vel officia hujusmodi consueverint, qui per electionem assumi, eisque cura imminere animarum, si sibi alias canonicè conferantur, aut ipse eligatur, præsentetur, vel alias assumatur ad illa, et instituat in eisdem, recipere et retinere, necnon quascumque pensiones annuas, super similium beneficiorum ecclesiasticorum fructibus, redditibus, proventus, et distributionibus quotidianis, sibi apostolicâ auctoritate reservandas, constituendas, et assignandas, percipere, exigere, et levare ac in suos usus et utilitatem convertere libere et licite valeat, dispensare de benignitate apostolicâ dignemur. Nos igitur eundem N. à quibusvis, etc., censentes, etc., inclinati, discretionis tuæ, de quâ in his specialem in Domino fiduciam obtinemus, etc., mandamus, quatenus consideratis dili

genter circumstantiis universis quæ circa idoneitatem dicti N. fuerint attendendæ, si ipse paternæ incontinentiæ imitator non sit, sed bonæ conversationis et vitæ, ac alijs ad id reperiatur idoneus ad hujusmodi dispensationis gratiam obtinendam; super quo tuam conscientiam oneramus, cum eodem N. super præmissis; ita tamen quòd beneficia hujusmodi, dignitates, aut canonicatus, et præbendæ in cathedralibus et metropolitanis, aut dignitates principales in collegiatis ecclesiis non sint; nec idem N. plures simul ex beneficiis prædictis retinere valeat, auctoritate nostrâ dispenses, prout, secundum Deum, animæ suæ saluti videris expedire. Non obstantibus defectu præmisso, ac Pictaven. concilii contra illegitimos, aliisque constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, necnon ecclesiarum, in quibus beneficia hujusmodi forsan fuerint, juramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, et consuetudinibus contrariis quibuscumque. Dat. Romæ., etc.

Illic verò, et pro hæc praxi adnotare placuit, circa supradictam clausulam, ita tamen quòd beneficia hujusmodi, dignitates, aut canonicatus et præbendæ, etc., quæ ita restringit, et qualificat gratiam dispensationis, quandoque summum Pontificem consuevisse nihilominus postmodum dispensare cum eodem oratore, etiam quoad canonicatus, imò dignitates prædictas, frequentius tamen quoad canonicatus supradictos; et quando ita supplicatur, dantur litteræ tenoris sequentis, videlicet: Innocentius, etc., Vicario, etc., Neapolitan., etc., Dignum, etc., Dudum, etc. Cum itaque canonicatus et præbenda majoris ecclesiæ N. per liberam resignationem B., etc., nos volentes, etc., N. cum quo dudum, ut, defectu natalium, quem, ut asserebat, ex soluto et solutâ genitus, patitur, non obstante, clericali characterè insigniri, ac ad omnes etiam sacros, etc., promoveri, et promotus, etc., ministrare; necnon quæcumque, et qualiæcumque cum curâ et sine curâ, ac alijs certis modo et formâ tunc expressis, qualificata beneficia ecclesiastica; dummodò illæ dignitates, aut canonicatus, et præbendæ in cathedralibus, seu dignitates principales in collegiatis ecclesiis, et plura simul non essent, recipere et retinere, etc., valeret; apostolicâ auctoritate dispensatum, seu dispensari mandatum extitit, prout in litteris apostolicis desuper confectis plenius continetur, apud nos, etc., discretionis tuæ, etc., mandamus, quatenus, si per diligentem examinationem, etc., super quo, etc., oneramus, canonicatum, et præbendam prædictos quorum, etc., fructus, etc., sive præmisso, etc. Nos enim cum eodem N. ut canonicatum et præbendam supradictos, si illos sibi per te vigore præsentium conferri et assignari contingerit, ut præfectus, recipere et quoad vixerit, retinere liberè et licitè valeat, defectu prædicto, ac Pictaven. concilii, necnon quibusvis alijs constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac prædictæ ecclesiæ, etc., roboratis, etc., cæterisque contrariis, nequaquam obstantibus, apostolicâ auctoritate præfatâ, earundem tenore præsentium, de speciali dono gratiæ dispensamus, etc. Dat., etc.

Consuevit nihilominus summus Pontifex, non tamen sine maximâ difficultate, et ad instantiam ma-

gnatum hunc rigorem postmodum relaxare, non obstante dictâ clausulâ, et citra dispensationem ad dignitates, etc., ad ipsa sic qualificata beneficia dispensare; prout quandoque etiam legatis à latere et nuntiis, tam ad regna Hispaniarum quàm alibi transmissis, vidimus desuper attributam facultatem, quam solitam concedi testatur etiam Ludovis. dec. 353, num. 4, in quâ, cum quidam Michael impetrasset certo modo canonicatum, nempe ob illegitimitatem cujusdam Francisci, cum ipse Michael ex diligentis factis in registris Romanæ Curiæ, negativam dispensationis dicti Francisci probaret, fuit dictum hanc negativam non subsistere, respectu dispensationum apostolicarum, cum dispensatio potuerit esse obtenta à legatis, vel nuntiis, quibus, ut dictum est, concedi solet præsertim hæc facultas, et sub sequenti formâ, videlicet: Concedimus, ut super natalium, etiamsi ex adulterio, incestu, vel nefario, aut quocumque illicito coitu procreati fuerint, defectibus dispensare, ut quæcumque, quotcumque, et qualiæcumque beneficia ecclesiastica, cum curâ et sine curâ, secularia et regularia invicem compatibili, etiamsi secularia, canonicatus, dignitates et præbendæ, et si de nobili genere procreati fuerint, etiam majores, et principales, personatus, vel officia in cathedralibus et metropolitanis vel collegiatis ecclesiis, et in illis in quibus dictorum patientium defectum natalium, patres beneficia obtinuerint; dum tamen insimul non ministrent in altaris ministerio, recipere; et dummodò illis immediatè non succedant, retinere, et quod de natalium defectibus hujusmodi, nullam in quibuscumque litteris, et gratiis sibi concedendis mentionem facere teneantur, indulgendi. Consimilis facultatis tenorem habes penes Gamb. de Auth. leg. libro 7, sub. tit. de Potest. leg. in legitimando spurios, etc., num. 5. Rationem autem, cur ista clausula sic restrictiva regulariter apponatur, præter illam quæ in jure habetur, ostendit etiam Rebuff. in Praxi, tit. de Dispens. super defect. natal., num. 86, prout etiam dicunt antiqui curiales, nempe ne legitimi videantur sipiles illegitimis, qui ab omni jure sunt exosi: ac ob id Bonifacius, martyr scribens ad Anglorum regem, ipsos nec bello seculari fortes, nec in fide stabiles, neque hominibus honorabiles, neque Deo amabiles, exclamat: Imò reputantur infames; ac propterea repelluntur ab honoribus; et ad sacros ordines promoveri prohibentur à jure; et in cap. Per venit, qui filii sint legitimi, habetur, quòd adeò lex tam Mosaica quàm canonica eos detestatur, quòd in Ecclesiam non intrabunt. Et verè felix illa Ecclesia, quæ tali peste caret: aliaque permulta de his et similibus, vide Marchesan. de Commiss., p. 1, c. 18, num. 55.

Diximus supra aliquando Papam postquàm cum illegitimo dispensavit ad beneficia, adjectâ clausulâ in litteris, videlicet: Ita tamen quòd beneficia hujusmodi, dignitates aut canonicatus et præbendæ in cathedralibus et metropolitanis, aut dignitates principales in collegiatis Ecclesiis non sint, consuevisse ampliare hujusmodi dispensationis gratiam, etiam ad supra dictos canonicatus et dignitates per aliud peculiare rescriptum

quod de more datariæ apostolicæ Ampliatio gratiæ nuncupatur; et quandoque eidem oratori conceditur, ut neque in quibuscumque collationibus sibi faciendis de beneficiis teneatur mentionem facere de suâ illegitimitate, prout de jure tenetur. Et litteræ alterius ampliatiōis gratiæ, nempe non faciendi mentionem de hujusmodi defectu in supra dictis collationibus erunt tenoris sequentis, videlicet.

Alexander, etc., Vicario, etc., Neapolitan., etc., salutem, etc. *Laudabilia probitatis et virtutum merita, super quibus dilectus filius N. scholaris Neapolitan. apud nos fide digno commendatur testimonio, nos inducunt ut eum specialibus favoribus et gratiis prosequamur. Hinc est, quod nos eundem N. cum quo dudum, ut defectu natalium quem ipse N. ex soluto et solutâ genitus, patitur, non obstante, clericali characterè insigniri, ac ad omnes etiam sacros, etiam presbyteratus ordines promoveri, et promotus, etc., ministrare necnon quæcumque et qualiæcumque, cum curâ et sine curâ, ac aliis certis modo et formâ tunc expressis qualificata beneficia ecclesiastica, dummodò illa, dignitates aut canonicatus, et præbendæ in cathedralibus, aut dignitates principales in collegiatis ecclesiis simul plura non essent, quoad viveret; necnon quascumque pensiones annuas, etc., percipere, etc., apostolicâ auctoritate dispensatum, seu dispensari mandatum extitit, prout in litteris apostolicis desuper expeditis, et debitæ executioni demandatis, plenius continetur, præmissorum meritorum suorum intuitu amplioris gratiæ favore prosequi volentes, et à quibusvis, etc., censentes, etc. Discretionis tuæ, de quâ, in his speciale in Domino fiduciam obtinemus, etc., mandamus, quatenus cum eodem N. meritis, et idoneitate sibi aliis suffragantibus, et dummodò aliud ei non obstet Canonicum impedimentum, ut eodem defectu non obstante quoscumque canonicatus, et præbendas ac dignitates in cathedralibus, et metropolitans, ac collegiatis ecclesiis; dummodò tamen majores post pontificalem in cathedralibus et metropolitans, ac principales dignitates in collegiatis ecclesiis hujusmodi non sint, quoad vixerit, liberè, et licitè possit et valeat, auctoritate nostrâ dispenses. Sibi que, quod de cætero, in quibuscumque dispensationibus, indultis, impetrationibus, provisionibus, collationibus, commendis, unionibus, et litteris Apostol., ac quibuscumque aliis tam gratiam, quàm justitiam, separatim, seu utramque mixtim concernentibus, à Sede Apostolicâ ejusque legatis, seu locorum ordinariis, aut aliis qualitercumque impetrandis et obtinendis, sibi que etiam motu proprio concedendis, nullum de hujusmodi defectu mentionem facere teneatur, ac concessionis, gratiæ, dispensationes, indulta, impetrationes, provisiones, commendæ et uniones hujusmodi de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, aut intentionis defectu nullatenus notari possint, ac valida et efficacia existant, ac sibi suffragentur in omnibus, et per omnia, perindè ac si in illis, de defectu et dispensatione hujusmodi expressa mentio facta foret, dictâ auctoritate nostrâ concedas et indulgeas ac quidquid secus, super his à quoquam, quâvis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernas. Non obstantibus defectu præmisso, ac Pictaven.*

concilii contra illegitimos, et quibusvis aliis constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac ecclesiarum, in quibus canonicatus et præbendæ ac dignitates hujusmodi fuerint, juramento, etc., roboratis etc., cæterisque, etc. Dat. Romæ, etc.

Sanè circa hujusmodi dispensationes ad ordines et beneficia pro illegitimis, quas frequentem in datariâ, et cancellariâ Apostolicâ cursum habere non ignoramus, notandum est in praxi, quòd in quâcumque summi Pontificis dispensatione, indulto, aliisque gratiis ad ordines et beneficia supra dicta semper sit faciendâ mentio hujusmodi illegitimitatis; hæc etenim praxis satis superque elicitur ex notorio text. in c. 2, de Fil. presb. num. 6; ibi enim statuit Bonifacius VIII, quòd si is cum quo fuit per Sedem Apostolicam dispensatum, ut non obstante defectu natalium, quem patitur, ad omnes ordines promoveri valeat et obtinere beneficium, etiamsi curam habeat animarum, dispensationem aliam, tacito de prædicto defectu, postmodum obtineat à sede præfatâ, ut duo aut plura beneficia similem curam habentia possit recipere, etc., talis dispensatio, cum non sit verisimile sedem ipsam cum illo patiente prædictum defectum voluisse, si hoc fuisset expressum, eidem in pluralitate beneficiorum hujusmodi dispensare, veluti persubreptionem obtentâ, nullius penitus sit momenti, ut sunt formalia verba prædicti text., et ibi Franc. num. 3 et 5.

Hujus namque rei ratio assignatur ab Oldrad., cons. 215, num. 5, nempe quia licèt orator fuerit ad id alias dispensatus nihilominus quia in eo, etiam post dictam dispensationem remanet quedam nebula, eum afficiens, ac propterea de eâ necesse est fieri mentionem.

Verùm, circa hoc apprime necessarium est scire distinctionem, quâ dataria et cancellaria Apostolica utuntur, diu practicata, quam etiam tangit id. Oldrad. de cons. 215, et clarius distinxit Put., decis. 196, lib. 1, quem sequitur Rota in pluribus decisionibus relatis per Garc. de Benef., p. 7, cap. 2, num. 75. Distinguit namque idem Put. circa mentionem faciendam de supra dictâ illegitimitate ad ordines et beneficia, ad præscriptum supra dicti text. in d. c. 2; quòd aut impetratio continet dispensationem, quæ additur primæ dispensationi, et tunc non valet impetratio, non factâ mentione primæ dispensationis, et ita procedit text. in d. c. 2, aut impetratio non continet dispensationem, addentem priori dispensationi, sed est executio dispensationis jam factæ, veluti quia orator obtinuit dispensationem in genere ad ordines et beneficia in futurum obtinenda, ut apparet ex formulis supplicationis, necnon litterarum apostolicarum idem continentium, quas supra adjecimus, et tunc non est opus facere de eâ mentionem. Ac proindè cum in decisione *Burgen. abbatie coram Flanchetto*, penes eundem Garc., loco cit., objiceretur, quod G. in litteris provisionis ejusdam abbatiæ non fecerit mentionem suæ illegitimitatis, et quòd licèt esset dispensatus, tamen debebat facere mentionem dispensationis, ex d. c. 2, fuit tamen responsum, quòd in gratiâ supra dicti G. non erat necessaria mentio suæ dispensationis, cum

gratiâ ipsius Gregorii sit executio suæ dispensationis, ut supra dictum est.

Et hic est stylus qui tenaciter servatur hodiè absque aliâ contradictione. Quinimò, stante clausulâ, quæ in supplicationibus beneficialibus semper adjicitur in principio secundæ partis supplicationis, nempe: *Et quod oratoris dispensationes habeantur pro expressis*, et proinde valet impetratio etiamsi adderetur dispensatio dispensationi, nihilominus tempore pontificatus Sixti V, qui abhorrebat ab istis illegitimis, non dabatur ista clausula, nisi in hac limitatione, videlicet, *non tamen super defectu natalium*, quia idem Sixtus volebat conferre beneficia ecclesiastica supra dictis illegitimis, etiamsi aliàs essent antea dispensati; et sic erat necessarium exprimere dispensationem super defectu natalium in impetratione, etiam quod esset executio dispensationis, ut testatur etiam Garc., d. p. 7, c. 2, num. 74, cum pluribus seqq., et hoc modo vidi nonnullas supplicationes, tempore prædicti Sixti ab eo signatas, in quibus per additionem officialium datariæ apostolicæ adiciebantur supra dicta verba, *non tamen super defectu natalium*.

Iste autem stylus tanquam nimis rigorosus recessit à Curiâ, ac propterea standum est supradictæ distinctioni, de quâ id. Garc., loco cit., num. 75.

Nec ab hac praxi alienum, imò consentaneum agnovimus quòd cum naturaliter unusquisque proprios defectus propalare effugiat, arg. text. in leg. *Cum profitearis*, c. de Revoc. donat., optimum erit à Papa impetrare indultum, quòd orator in quibuscumque impetrationibus apostolicis, ut supra diximus, non teneatur de hujusmodi defectu facere mentionem, quod rihilominus rarò ac pro personis plurimùm qualificatis concedi consuevit; pro quibus porrigitur Papæ supplicatio sub eâdem formulâ, quâ petitur ista dispensatio ad ordines et beneficia pro illegitimo, quam supra præposuimus, videlicet in illius primâ parte, ac post illa verba, *liberè, et licitè valeat dispensare*, sic addendum erit, videlicet: *Necnon eidem oratori, ut de cætero, perpetuis futuris temporibus, tam in suâ ad dictos ordines promotione quàm in quibuscumque dispensationibus, indultis, impetrationibus, provisionibus, collationibus, commendis et præfectionibus, necnon pensionum et aliis reservationibus, concessionibus, aliisque gratiis et jutteris apostolicis, tam gratiam quàm justitiam, divisim seu mixtim concernentibus à Sede Apostolicâ, vel ejus legatis de latere, seu vicelegatis, nuntiis, ac etiam ordinariis, aut aliàs quâcumque auctoritate et ratione quarumcumque dignitatum etiam episcopatum, vel archiepiscopatum, monasteriorum et aliorum quorumcumque beneficiorum ecclesiasticorum desuper per eum, seu ejus nomine ab eâdem sede, seu ejus legatis, vel locorum ordinariis, aut aliàs qualitercumque impetrandorum et obtinendorum, sibi quæ etiam motu proprio concedendorum, nullatenus de hujusmodi defectu, et super eo ipsi concessâ dispensatione mentionem facere teneatur. Et nihilominus dispensationes, indulta, impetrationes, commendæ, præfectiones reservationes, concessiones et aliæ gratiæ, etiam litteræ desuper conficiendæ hujusmodi de*

subreptionis vel obreptionis seu nullitatis vitiò, intentionis S. V. vel quopiam alio defectu notari, impugnari, invalidari, in jus aut controversiam vocari non possit; sed semper et perpetuò valida, et efficacia existere, ac sibi suffragentur in omnibus et per omnia, perinde, ac si in illis de hujusmodi defectu, et dispensatione, ac indultis desuper per eum obtentis expressa mentio facta fuisset, dictusque orator de legitimo thoro natus esset, concedere et indulgere. Sicque et non aliter per quoscumque judices, etc., etiam causarum palatii Apostolici auditores judicari, etc., ac quidquid secus super his à quoquam, etc., attentari, ac irritum, etc., dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus, etc.,

Secluso igitur hujusmodi indulto, ac tacito prædicto defectu, ut supra diximus, clarum est quancumque dispensationem subjacere vitiò subreptionis, ex iuribus superius allegatis; quod quidem certum est locum sibi vindicare, etiam in permutatione, namque si illegitimus dispensatus ad obtinendum beneficium, et illud assecutus, postea idem beneficium permutet, non tenet permutatio, sed est ipso jure nulla; Arch. in c. 1, num. 5, in fine, in verbo *Obtinere*, de Fil. presb., quia virtus prædictæ dispensationis consumitur in præno actu, prout receptum est ex stylo et observantiâ, de quâ testatur Cresc., decis. 1. num. 6. de Reb. eccles. non alien. Lott. de Re. benef. lib. 2, q. 48, num. 22 et seq. qui, n. 25, subdit quòd propter errorem juris dubii, et facti ignorantiam datur compertumanti irrogatus ad beneficium sic permutatum, ex ibi per eum allegatis.

Quo verò ad dispensationem circa pensionem, in ipsâ supplicatione expressam, teneo, illam non esse necessariam, quinimò superfluum, quamvis de stylo ita hujusmodi supplicatio fabricetur; quia licet illegitimè natus non possit sine dispensatione obtinere beneficium, ut in d. dist. 1, de Fil. presb. in 6, poterit tamen, obtinere pensionem super fructibus alicujus beneficii, quatenus fuit primâ clericali tonsurâ initiat, et ad illam dispensatus; unde Rota in unâ *Legionen. pensionis* 10 octobris 1577, tenit quòd illegitimus non est inhabilis ad obtinendum pensionem; nisi ratione clericatus, ex quo non potest esse clericus; et ideò cum sit dispensatus super clericatu, non indiget aliâ dispensatione super illegitimitate, et ita tenet Gonz. Glossâ 5, §, 5, num. 24, ubi alias decisiones allegat, improbando contrariam aliorum opinionem, et ibi affert rationem, nempe quia pensio est quoddam jus temporale formatum et per se distinctum à dicto beneficio, num. 25, subdens num. 26, quòd exinde privatus et inhabilitatus ad beneficia non est privatus ad obtinendas pensiones, per Navar. cons. 12, num. 15, de Rescript.

Sicut pari modo dicendum est de infante, qui licet sit incapax pensionis, nihilominus si à Papâ ante septennium dispensetur, ut fiat clericus, potest hujusmodi pensionem obtinere, ut est casus in unâ *Foroliviens. pensionis* coram Peniâ, decis. 206, tomo 1; ibi enim cum fuisset reservata pensio N. scholari in sexto suæ ætatis anno constituto, cum clausulâ: *Postquam clericat;*

charactere insignitus foret, et idem N. ante reservationem dictæ pensionis fuerat ex dispensatione effectus clericus, cum dubitaretur de validitate d. reservationis, fuit pronuntiatum pro eâ, cum infans propterea sit pensionis prædictæ incapax; quia non potest esse clericus, ut fuit decisum in unâ Venet. pensionis, coram Oriolen., 10 decembris, 1572, et 10 aprilis 1575, et coram Gypso in unâ Cathanen. pensionis, 4 maii 1553, sicut etiam illegitimus ob eandem causam esse incapax pensionis, ut dictum est, et hic constaret de clericatu valido, non fuit necessarium, quod dictus N. efficeretur septennio major, ad pensionem obtinendam, cum per clericatum sibi ritè collatum sublatum esset incapacitatis impedimentum. Et ad contraria fuit responsum ea procedere, quando Papa ex narratis non poterat intelligere N. esse inhabilem, nec in eo potuisse adimpleri illas condiciones, nisi jure extraordinario; sed quando Papa ex narratis intelligit ipsum esse inhabilem, tunc nedum intelligit de jure extraordinario, sed statim etiam censetur dispensasse et habilitasse, ex DD. in d. decis., n. 6, allegatis.

Secundò notandum quòd per illam clausulam: *Si paternæ incontinentiæ imitator non sit*, etc., quæ postea additur in litteris, non inducitur conditio, ut aliqui voluerunt, præcipuè Felin. in cap. *Ex parte*, 1, de Rescrip., num. 6, vers. *Clausula, si preces*; si enim importaret conditionem, infinitæ dispensationes hujusmodi nullæ et irritæ essent; nam si dispensaretur sub dictâ conditione, sub contrariâ conditione non censetur dispensatus; hæc enim sunt verba simpliciter extracta ex concil. Trid., sess. ult., c. 15, de Reformat., prout in exordio d. c., ibi: *Ut paternæ incontinentiæ memoria à locis Deo consecratis*, etc., Mandos. in Prax. signat, grat., tit. *Dispens.*, § *Super defectu natal.*, vers. *Sed advertendum*, cum seqq., quidquid super hoc teneant, et dicant etiam moderni scribentes.

Tertiò notandum quòd in dictâ supplicatione, ac in illius obstantiis debet omninò derogari concilio Pictaven. contra illegitimos edito, quod est relatum in dict. cap. 1, de Fil. presb., ejus titulus est, videlicet: *Ex concil. Pictaven.*, verba autem hæc sunt: *Ut filii presbyterorum, et cæteri ex fornicatione nati ad sacros ordines non promoveantur: nisi aut monachi fiant, vel in congregatione canonicâ regulariter viventes; prælationem verò nullatenus habeant*, etc. Cum igitur hæc dispensatio desumatur ex constitutione conciliari, necessariò debet de eâ fieri expressa mentio cum illius derogatione; quia non sufficit illi derogare per consuetas clausulas derogatorias, etiamsi diceretur: *Non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, ac etiam in provincialibus seu synodalibus conciliis editis*, etc., quia si nihilominus petite gratiæ adversatur etiam aliqua conciliaris constitutio, si non appareat de illius specificâ derogatione, videtur Papam, quoad eam, voluisse illam illesam remanere, Cavaler., decis. 601, num. 3, et sic observatur in quibuscumque gratiis, quæ fiunt à Romano Pontifice adversus aliquam constitutionem conciliarem, sicut etiam dicimus de concilio Lateranen. quod fuit cele-

bratum sub Leone X., sess. 9, § *Dispensationes*, in reformatione curiæ; neque sufficit ipsi conciliari constitutioni simpliciter derogari, verbi gratiâ, si dicatur: *Non obstante concilio Lateranen. seu Pictaven.*, sed oportet quòd etiam addatur illud quod dictum concilium disponit circa illum casum, super quo petitur dispensari; veluti, cum dispensatio petitur pro illegitimo, ut supra, oportet quòd dicatur: *Non obstante concilio Pictaven. contra illegitimos edito*.

Circa derogationem hujus concilii Pictaven. fuit aliàs inter dominos abbreviatores dubitatum, quid dicendum esset, cum patiens defectum natalium fuerit dispensatus ad quæcumque beneficia, invicem tamen compatiblea, vel cum clausulâ: *Dummodò simul plura non sint, quàm quæ à Concilio Trident. permittuntur*, et in ipsâ dispensatione fuit derogatum concilio Pictaven. ut supra, numquid si orator postmodum petiisset dispensari ad duo incompatiblea, debuisset denno derogari supradicto concilio? Nonnulli ex ipsis dominis tenuerunt non requiri hanc derogationem; quia cum jam fuerit dispensatus ad quæcumque invicem compatiblea, nunc dispensatur ad duo incompatiblea, et hoc tantummodò operatur dicta secunda dispensatio; unde postquàm beneficia hujusmodi facta sunt compatiblea, orator retinet ista vigore primæ dispensationis; ac propterea non indiget secundâ dispensatione, quia jam dispensatus est ad quæcumque compatiblea, ac ista duo beneficia modò facta sunt compatiblea, ut dictum est; et ideò non debet poni derogatio concilii supradicti.

Quidam tamen ex eisdem contrarium tenuerunt; quia ad ista sic incompatiblea obstat etiam defectus natalium, ac propterea non est omittenda dicta derogatio; et quatenus de jure non requireretur attentio, quòd nunc tantum incompatiblea fiunt compatiblea, ad quæ jam videtur dispensatus, omnes unanimiter in fine tenuerunt poni debere dictam derogationem ad cautelam, prout in Notab. Cancell., fol. 129, et ita videmus semper illam apponi, quod in gratiam simplicium curialium tantummodò hic apponere visum est; quia adhuc audio præmissa etiam de recenti in dubium revocata extitisse.

Huic praxi alius cancellariæ Apost. stylus accedit; quòd, si fortè hujusmodi constitutionis derogatio fuerit in supplicatione omissa, poterit per DD. abbreviatores in litteris super eâ expediendis, suppleri; quod intelligitur non modò de constitutione conciliari, verum etiam de quæcumque aliâ; dummodò pars illa concilii, quæ obstat gratiæ sit registrata in corpore juris, sicut pluriès vidimus practicari, et testatur Germ., de Indult. card., §. *Per quæ sublatis*, num. 74.

Fuit etiam aliud dubium propositum in cancellariâ, nempe aliquis patitur defectus natalium, et cum eo fuit dispensatum ad quæcumque, non obstante defectu: modò impetrat beneficium, et in supplicatione narratur, qualiter patitur defectum natalium; sed non dicit ex quibus genitus sit, et quod est dispensatum secum: nunc pars est absens, et sunt litteræ expediende, et sollicitator ignorat ex quibus sit genitus.

An possint expediri cum simplici narrativâ, quòd patitur defectum natalium absque aliâ expressione, ex quibus, etc.; et fuit dictum in cancellariâ, quòd, postquam non erat dispensatio sed executio dispensationis prædictæ ad quæcumque, satis poterat tolerari, ut in prædictis notab. cancell., fol. 124 à tergo.

Sic enim servat praxis circa hujusmodi conciliorum derogationes. Verùm cum aliæ peti consueverunt adversus disposita in ultimo concilio Lateranen. sub Leone Papâ X celebrato cæteris frequentiores, sicut nos quotidiana docet praxis, nonnulla circa illam hic pro novis curialibus subnectere visum est. Ipse itaque Leo in dicto concilio, constitutionem edidit super reformatione Romanæ Curie, quæ sic exorditur: *Leo episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam, sacro approbante concilio, etc., et inter cætera nonnulla statuta quæ ad officium datariæ et cancellariæ Apost. pertinere noscuntur, etc.*

Primò ut super fructibus patriarchalium, metropolitani ac cathedralium ecclesiarum, non reserventur pensiones, nisi ex resignationis causâ, aut etiam alia quæ in secreto consistorio justa, probabilis et honesta visa fuerit.

Secundò ut de cætero parochiales Ecclesiæ, ac dignitates majores et principales, aliaque beneficia ecclesiastica, quorum fructus, redditus et proventus, ducentorum ducatorum auri de camerâ secundum communem æstimationem, valorem annum non constituunt, vel attingunt, etc.; S. R. E. cardinalibus non commendentur, aut alio quovis titulo conferantur, etc.

Tertiò ut uniones perpetuæ, præterquam in casibus à jure expressis, vel sine rationabili causâ nequaquam fiant, et alia, ut dictâ constitutione: *Sub Dat. Romæ, in publicâ sessione in Lateranen. sacrosanctâ ecclesiâ solemniter celebratâ, anno Incarnationis dominicæ 1514, tertio nonas maii, pontificatûs ejusdem Leonis anno secundo.*

Cùm igitur petitur gratia à summo Pontifice, adversatur dicta constitutio, continens hujusmodi statuta et ordinationes, ne ipsa gratia reddatur inanis, erit petenda et concedenda supradicta derogatio sub sequenti formâ, nimirum:

Circa primum: *Nonobstan. concilii Lateranen. novissimè celebrati, pensiones annuas super fructibus mensurarum episcopalium, nisi ex cessionis, aut aliâ probabili causâ reservari prohibentis, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis; necnon dictæ Ecclesiæ juramento, vel quâvis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus contrariis quibuscumque. Et hæc derogatio hoc casu sufficit, quod detur per cancellariam, super cameram in litteris reservationis hujusmodi pensionis; quia super hoc non expeditur supplicatio, sed tantum cedula, et contra cedula, super quâ expediuntur litteræ tam episcopatus quàm reservationis pensionis, teste Sarnen., super reg. De non iudice juxta form. suppli., q. 9; Caputaq., decis. 290, p. 1. De modo autem et praxi provisionis Ecclesiarum cathedralium abundè dicam in meâ Praxi benef., tom. 2, lib. 9, cap. 9.*

Hic tamen advertit Paris., de Resign. benef., lib. 6,

q. 2, n. 59, quòd licet verba et ratio dicti concilii Lateranen. hanc prohibitionem continentis, videantur comprehendere beneficia, etiam non consistorialia; attamen stylus et consuetudo Romanæ Curie contrarium servat, teste eod., Caputaque, decis. 177, p. 1, ubi dicitur ita fuisse tentum et declaratum per nonnullos peritissimos abbreviatores de majori; hoc igitur casu non videtur petenda derogatio dicti concilii.

Illud autem quod ait id. Paris., d. q. 2, sub n. 34, vers. *Si verò, veluti, quod si resignetur ecclesia metropolitana vel cathedralis, et imponitur pensio super illius mensæ fructibus, si illorum valor excedat ducatos mille, ut cautum est concilii Trident. decreto, sess. 24, cap. 15, de Reform., § Ad hæc: In posterum omnes hæc cathedrales ecclesiæ, quarum redditus, summam mille, et parochiales, quæ summam ducatorum centum secundum verum annum valorem non excedunt, nullis pensionibus aut reservationibus fructuum graventur, si fiat contra dictum decretum, oportet derogari in specie dicto concilio Trident. negatur omninò; quia, quidquid sit de aliis constitutionibus conciliaribus, necessariò expressam derogationem requirentibus, fallit in decretis concilii Tridentini, per ea quæ infra adducemus.*

Circa secundum, dicendum est: *Non obstan. concilii Lateranen. novissimè celebrati, beneficia ecclesiastica (vel aliud prout casus requirit) quorum fructus, redditus, etc., ducentorum ducatorum auri de camerâ, etc., S. R. E. Cardinalibus commendari, seu conferri prohibentis; ac insuper addi etiam consuevit: Ac aliorum, quorumcumque statutorum et privilegiorum; indultorum, ac litterarum apostolicarum, etiam contra commendas, aut aliàs in contrarium quomodolibet concessorum; quorum omnium tenores ad effectum sufficientis derogationis eorum, latissimè exprimi possint, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, etc.*

Nec omittam circa illud, quòd pro hac praxi pluries in dubium revocatum audivi, nempe quod, stante dicto concilio, similes commendas, ac provisiones ita prohibente, voluerunt aliàs domini de Rotâ, quod hujusmodi provisio facta cardinali post dictum concilium, non esset valida; eâ moti ratione, quia licet illud non haberet decretum irritans, satis tamen est legislatorem prohibuisse, l. *Non dubium*, Cod. de legib., et quia iste casus fertur per Cassad., in Decis. 2, sub tit. de Præb., ipsum dubitasse ait de veritate dictæ decisionis; ex quo in dictâ Constitutione solum dicitur, quòd, non provideatur, non quòd si fiat, nulla sit provisio; cum non sit simpliciter verum, ex solâ inhibitione induci nullitatem; ac propterea per alia jura, et exempla in d. decis. adducta, deducitur, quod licet dicta constitutio loquatur, quòd dictis cardinalibus ita provideri non debeat, tamen si provideatur, valet provisio; et quamvis aliqua in dictâ decisione fuerint in contrarium adducta, tamen concludit non posse contrarium sustineri, scilicet, quòd similes provisiones sint valide, præsertim, cum ipse Papa pro simili gratiâ ad favorem ejusdem cardinalis, in signaturâ dixerit, quod non poterat, si valor beneficii ad ducentos ducatos non ascendebat.

ergo) ejus fuit interpretari ejus fuit condere, cap. *Cum venissent de judic.* Attamen quidquid sit, sufficit dicere quod de validitate dictæ provisionis semper potest dubitari; cum jam stylus inveteratus obtinuerit, non disponi adversus dictam constitutionem, nisi ei expressè derogetur. Quocirca ait Mandos. in Praxi signat. grat., titulo *Provisiones*, vers. *Beneficia valoris anni*, quod ipse pro cardinali Neapolitano obtinuit prædicto concilio Lateranen. derogari, nec voluit dubitationi locum relinquere, an ex quo Papa ex certâ scientiâ commendabat, videretur habilitare adversus concilium, cum constitutio conciliaris expressam derogationem requirat, ut per Archid. in cap. 4, in verbo *Noscat*, in fin., de Constitut. in 6.; Joann. Andr., in cap. 4, de Excess. præl., eod. lib. et hanc praxin sequuntur omnes periti curiales in petendâ in his casibus expressâ dicti concilii Lateranen. derogatione; quos ad id observari, nunquàm ab hac cautela discessisse; ac proinde magni fecisse Puteum, decis. 485, per quam neque certa scientia Papæ etiam pro illius nepote, aut quâvis aliâ dilectâ personâ; etiam cum quibusvis clau-ulis generalibus, arguit mentem Pontificis, velle dicto concilio derogare: et sic regulariter dicendum est de quibuscumque aliis conciliis generalibus; quod est ab ipsis curialibus non oscitanter notandum; quia ob non petitam hujusmodi expressam derogationem, quamplurimas lites in ipsâ Romanâ Curia insurrexisse compertum est.

Circa tertium dicendum est: Non obstan. concilii Lateranen. novissimè celebrati, uniones perpetuas, nisi in casibus à jure permissis, fieri prohibentis, aliisque constitutionibus, etc., nec unquàm omittenda est ista derogatio in unionibus quæ fiunt per Sedem Apostol. ac ordinariis sunt prohibitæ: exempli gratiâ, in unione factâ ab episcopo ipsis capitulo, requiritur auctoritas Papæ; cum non possit ad hoc suam ordinariam auctoritatem interponere in facto proprio, ut est Glos. in Clem. *Si una*, in verbo *Mensæ*, de Reb. eccles. non alien. Potissima autem ratio est quia capitulum et episcopus, fictione juris unam constituunt representationem, cap. *Quantò* de his quæ fiunt à præl. fin. cons. cap. Et sic de singulis perpetuis unionibus; quod quidem intelligas, etiam si unio prædicta fiat vigore concilii Trident., sess. 21, cap. 5, de Reform. Et denique oportet supradictam derogationem petere supra dicti ultimi concilii, ad differentiam aliorum conciliorum etiam Lateranen., quæ antea fuerunt sub diversis summis Pontificibus celebrata, inter quæ unum fuit generale sub Innocentio II, anno 1215, in quo interfuerunt patriarchæ Hierosolymitanus, et Constantinopolitanus, Metropolitani septuaginta, episcopi quadringenti duodecim, abbates et priores conventuales octingenti. Græci et Romani imperii legati, regum verò Jerusalem, Franciæ, Hispaniæ, Angliæ, et Cypri oratores. Si quis verò inquirat cur dicatur Ecclesia Lateranen. ea, in quâ fuit dictum concilium celebratum, ea est responsio, quod ita dicitur, quasi latens rana; nam rana quam vomuit Nero intra illam ecclesiam statim latuit, nec potuit ampliùs conspici, ut legitur in

Actis sanctorum Petri et Pauli, et refert Rebuff., super concord. tit. *de Approbat. convent.* per Lateranen. Concil. fact., fol. 50, ubi ait putare diabolum cor tyranni Neronis fuisse ingressum, et eum postea sic evomuisse in ranæ speciem; vel, ut idem ibi subdit, idè Lateranen. dicta est, quia Lateranensium nobilissimæ gentis in ædibus exstructa est. Et hæc per transitum dixisse sufficiat de derogatione supradictorum conciliorum; reliqua et abundantius dicam in meis amplissimis Additionibus ad Hier. Paul. cancell. Apost. vice-correct.; ibi enim hæc materia pro eo quod ad praxim pertinet, tractatur.

Quoniam verò circa ea tantum quæ ad nostram praxim pertinent, pauca hæc de constitutionum conciliarium derogatione dicere oportuit, non immeritò, pro novis simplicibusque curialibus videndum est quid sentiendum circa decreta concilii Tridentini, an videlicet illa adhuc specialem ipsam derogationem requirant; cum quotidie videamus summos Pontifices disponere contra dicta decreta. Causa dubitandi ea est, ut docet Sanch., lib. 3 *De Matrim.*, disp. 26, n. 7, quod non censetur derogatum prædicto concilio Tridentino, nisi de eo expressa fiat mentio, nimirum, non obstante aliquâ lege, aut constitutione in concilio generali editâ, per nonnullos auctores, ibi per eum relatos; ex quo, cum decreta concilii ita maturâ deliberatione sancita sint, videntur continere vim clausulæ derogatoriæ ad alia decreta posteriora contraria, nisi de illis faciant specificam mentionem, et ibi idem Sanch. loquitur in specie de dicto concilio Tridentino, et concludit quod, cum illud sit generale et moderum, oportet illius facere mentionem, neque sufficiet generalis derogatio cujuscumque concilii.

His tamen non obstantibus, contrarium verius est, ac in praxi receptum, prout omnibus curialibus, etiam mediocriter versatis, notum est: nunquàm enim visum fuit per ipsos summos Pontifices adversus prædicti concilii Tridentini decreta dari specificam derogationem; quinimò in supplicatione appositâ, per suos officiales, tanquàm prorsus non necessariam, deleri. Id enim inter cætera resolutum fuit in causâ Sancti Angeli. pensionis, 16 decembris 1594, coràm Pamphylo, ubi fuit consideratum quod, quamvis quoad alia concilia sit necessaria expressa derogatio, c. *Ex parte*, de capell. monach., tamen secus est quoad concilium Tridentinum, cum in cap. *Fin.*, sess. 25, expressè disponatur quod omnia decreta illius intelligantur facta, salvâ Sedis Apostolicæ auctoritate; et sic Papa, utendo suâ auctoritate superiore, potest quaslibet gratias facere, absque dicti concilii derogatione, cum tunc potius uti videatur facultate sibi reservatâ; quàm contra concilium aliquid facere; idque etiam fuit resolutum in unâ Bononiens. Pioratus, 9 junii 1606, coràm D. Manzanedo, quam quidem decisionem affert Gonz., ad reg. 8, Cancell. Glos. 6, n. 20, vers. *Ac præsertim*; qui tamen ibi ait id solum procedere, quando constaret Papam voluisse eidem concilio derogare, Caval., decis. 601, n. 3; et à practicis curialibus observatum semper extitit.

Idemque antea declaravit Pius Quintus suo motu proprio anno 1570, ejus tenorem hic subnectere optimè visum fuit, qui talis est, videlicet :

Motu proprio, etc. Cum plerumque contingat dubitari in causis in Rotæ auditorio nostro, et alibi pendentibus super provisionibus, et commendis, unionibus, et aliis dispositionibus ac gratiis apostolicis quæ contraveniunt decretis concilii Tridentini, an sit opus speciali derogatione ejusdem concilii. Nos quæcumque dubia de super motu et moranda submovere volentes, ac quorumcumque decretorum concilii hujusmodi tenores præsentibus pro expressis habentes, motu simili, etc., ex certâ nostrâ scientiâ et de apostolicæ potestatis plenitudine, hæc nostrâ perpetuâ valiturâ constitutione declaramus neque speciali neque generali derogatione ejusdem concilii opus fuisse, et esse in quibusvis collationibus, provisionibus, commendis, unionibus, etc., et aliis dispositionibus de quibusvis beneficiis ecclesiasticis, cum curâ et sine curâ, secularibus, et quorumvis ordinum regularibus, etiam monasteriis conventualibus et consistorialibus, ac curam animarum habentibus, quæ quomodolibet vacarunt, et vacabunt, ac etiam gratiam et justitiam concernentibus, et aliis gratiis, ac concessionibus apostolicis per nos, ac felicis recordationis Pium Papam IV, prædecessorem nostrum, necnon quoscumque Romanos pontifices successores nostros, nostrâ tamen, et prædecessoris, ac successorum prædictorum propriâ manu signatis, ac Sedem Apostolicam quibusvis personis, collegiis, et aliis piis locis, et aliis quomodolibet factis et faciendis, ac concessis, et concedendis; et ita per quoscumque judices, etc., ac causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales in quibusvis causis, etiam per appellationem pendentibus, judicari, et diffiniri debere, sublata, etc. Non obstantibus, etc.

Ac subinde proposito etiam dubio in sacrâ Congregatione ejusdem concilii per hæc verba : An ad derogationem sacri concilii Tridentini sufficiat Papam contra illud rescribere absque aliquâ speciali vel generali derogatione, ut Pius V declarâsse dicitur, sic respondit : Si supplicatio manu Papæ signata fuerit, non requiritur nec specialis nec generalis derogatio. Hoc idem fuit declaratum per dominos abbreviatores majoris præsentie in cancellariâ Apostolicâ, ut refert Gare., de Benef., p. 4, cap. 5, à n. 30, ad 36.

Quæ quidem omnia videntur potius ad exuberantiam quàm ex necessitate emanâsse, cum satis totum id declaratur per d. Concil., d. sess. 25, cap. 21, dum dicit : Postremò sancta Synodus omnia et singula, sub quibuscumque clausulis et verbis, quæ de morum reformatione atque ecclesiasticâ disciplinâ, tam sub fel. record. Paulo III ac Julio III, quam sub Beatissimo Pio IV, pontificibus maximis, in hoc sacro concilio statuta sunt, declarat ita decreta fuisse ut in his salva semper auctoritas Sedis Apostol. sit, et esse intelligatur.

Unde ex præmissis ista super hoc inolevit datariæ Apostolicæ observantia, quod D. datarius illasque officiales nunquàm supplicationes, per quas petitur disponi adversus conciliares constitutiones, etiam supradicti concilii Tridentini, mittant ad signaturam,

quæ fit per concessum, neque ad ipsum signaturæ, sive gratiæ, sive justitiæ, cardinalem præfectum, sed summo Pontifici tantummodò regulariter illæ offeruntur signandæ per Fiar, ut petitur; quamvis negari non possit quod etiam stantibus supradictis tales supplicationes adhuc subsisterent signatæ per concessum, cum id fiat in præsentia Papæ, et de illius voluntate, seu mandato; ut enim omnes sciunt, quædam supplicationes, gratiam continentes, signantur per Papam, et non per alium; quædam coram eo, et in ipsius præsentia ejusdem nomine et auctoritate; quædam etiam ejus nomine et auctoritate, sed in ejus absentia; et sic, cum alii à Papâ de illius mandato, scientiâ et voluntate signant, perinde est ac si ille signaret : omnia enim nostra facimus, quibus auctoritatem nostram impartimur, ait tex. in l., §. in l. 1, Sed neque, c. de Vet. jur. eru.

Et hic pro coronide; in gratiam novi curialis apponere visum est quod, si contingat peti dispensationem pro patiente defectum natalium, qui jam aliquo modo fuerat promotus absque dispensatione ad sacros ordines, eosque etiam exercuit, non propterea erit petenda dispensatio super irregularitate, quam eum contraxisse prætenditur ob exercitum dictorum ordinum; sicut meo tempore quidam doctor de hæc re altercatur cum D. Lamberto Ursino, eximio abbreviatore majoris præsentie in cancellariâ Apostolicâ; fuit enim sibi responsum quod hoc non est jure cautum, quia irregularitas non contrahitur, nisi in casibus à jure expressis, cap. *Is qui de sent. excom.*, in 6, licet talis celebrando peccet, ut per DD. in cap. fin de Cleric. excomm. ministr.

Quapropter, in vim supradictæ conclusionis, docet nos vulgaris praxis quod in tali impetratione, scilicet dispensationis super defectu natalium, sufficit facere mentionem (si res ita se habet) quod orator non obstante defectu hujusmodi, se fecit ad dictos sacros ordines promoveri, nullâ factâ mentione de novâ prætensâ irregularitate; et iste est notorius stylus, de quo testatur etiam Rebuff., in d. prax., hoc tit., n. 15 et 14; neque eo ipso quod fuerit ad ordines promotus, manet suspensus, ut voluit Scot., 4 dist., 25, q. 1, art. 3, concl. 1. Ratio enim jam expressa est, nimirum, quia non est in jure cautum quod iste in censuram aliquam incidit, sed solum peccat mortaliter, vel celebrando, vel ordines suscipiendo; eo enim ipso quod est irregularis, prohibitus est recipere ordines, vel in susceptis ministrare; quia eadem irregularitate quâ prohibetur ordines suscipere tanquàm illegitimus, prohibetur etiam in susceptis absque dispensatione ministrare, Sayr. de Cens., lib. 6, cap. 10, n. 38; et sic, licet irregularitas cumulari possit, non ob id is qui irregularis est ex defectu corporis, si celebret, novam irregularitatem incurrit, sed tantum gravissimè peccat; Innoc., in cap. Si celebret, de cler. Excom. min.; Majol. de Irreg., l. 1, cap. 2, n. 8; et hoc scitu dignum putavi pro novis curialibus, ne in his casibus frustra petant dispensationem super hac novâ prætensa irregularitate, sicut pluries, etiam à

peritissimis, id perperam observari visum est. Hanc praxin dispensationis ad ordines et beneficia cum illegitimis latius prosequar in meâ Praxi benef., l. 2, c. 12, à n. 90.

CAPUT II.

Praxis dispensationis cum expositis ad ordines et beneficia.

Omnia quæ servantur in dispensatione pro illegitimis, habent locum etiam in expositis, secundum notorium stylum datariæ: nam licet nonnulli teneant expositos posse promoveri ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines, et beneficia ecclesiastica obtinere absque apostolicâ dispensatione, cum sint pro legitimis habendi, hæc duntaxat ratione moti, nimirum quia multi etiam legitimi exponuntur; et licet veritas circa hoc constare non possit, nihilominus debet fieri interpretatio in meliorem partem, et in favorem prolis, auctoritate text. in cap. ex tenore, *Qui fil. sint legitimi*. Attamen, cum illorum genus tam obscurum existat, ut nec origo, nec parentes sciantur, non abs re dubitari contingit an inter legitimos connumerentur, quamvis plures etiam legitimi ob suorum parentum egestatem, exponi consueverint; quod tamen non ita sæpè contingit sicut de illegitimis, qui ob turpitudinem à parentibus vitandam exponuntur: ideo non immerito inter illegitimos connumerandi sunt, quando eorum parentes ignorantur: quod si parentes agnoscuntur, nihil refert quod expositi fuerint; et sic, sicut cæteri legitimi possunt ad ordines promoveri, et beneficia ecclesiastica obtinere, cum in jure nil eis adversetur, cap. 1 de Infant. expos. Cum autem nihil constat de legitimis parentibus, æquius est illos pro illegitimis haberi, non solum quoad honores seculares, sed etiam quoad ecclesiasticos ordines, cum verisimilius sit eos extra matrimonium nasci, qui sic à genitoribus contemnuntur; imò suspicandum est ab infamibus generatos esse, qui licet infames non erant, hoc ipso tales effecti sunt, eò quod proprium partum mortis periculo exposuerunt, cap. ult., 87 dist., *Majol.*, de Irreg., lib. 1, cap. 11, n. 1 et 2.

In proposito igitur fuit semper tentum et servatum quod præcipuè meo tempore defendebant in cancellariâ Apostolicâ domni Ulpianus Ulpus et Lambertus Ursinus, eximii abbreviatores majoris præsentitiæ, ut in hujusmodi expositis agi debeat conjecturis quod filii legitimi exponi non solent; sed potius qui nascuntur ex furtivis et fornicariis congressibus, cum verisimile admodum sit eos extra matrimonium nasci. Insuper, quia sicut omnes incogniti ab ordinibus excluduntur, ita multò magis isti expositi, qui, cum possint esse rebaptizati, ex hoc solum, etiamsi ignorantes id patiantur, non admittuntur ad clerum. cum sola dubitatio an quis sit rebaptizatus, efficiat irregularem. Et propterea, sicut etiam, ait Garc., p. 7 c. 2, n. 50, experientia docet quod, quamvis aliqui legitimi exponantur, attamen hi sunt paucissimi, et ferè omnes qui exponuntur, sunt illegitimi, et ex centum plusquam nonaginta sunt illegitimi, et sic in dubiis

tutior pars est eligenda, cap. Illud, de Cler. excommun. min., prout in dubio facti de homicidio quis censendus est irregularis, cap. ad Audientiam, et cap. Significasti, de Homicid.; et sic supradictus stylus docet hujusmodi dispensationes peti et concedi cum omnibus qualitatibus, conditionibus, clausulis et decretis cum quibus conceduntur pro illegitimis. Supplicatio igitur pro exposito, secundum eundem stylum, ita concipi poterit, videl.:

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Joannes de Olivares, laicus Capuan., ex fervore devotionis, plurimum cupiat clericali militiæ adscribi, ac ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines, promoveri, et promotus in illis Altissimo, quoad vixerit, famulari; sed quia ab infantiâ suâ in quodam hospitale predictæ, seu alterius, civitatis, vel diœcesis, ubi pueri expositi recipi et educari solent, expositus fuit, licet credat se ex legitimo thoro procreatum esse; quia tamen incertis parentibus ortus est, desiderium suum in hac parte adimplere non posse dubitat, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus sibi suoque statui in præmissis opportunè providendo, eumque specialis gratiæ favore prosequendo secum, super quocumque natalium defectu, si quem forsan incertis parentibus genitus patitur, illoque non obstante, clericali characterе insigniri, ac ad omnes, etc; ut in priori supplicatione pro illegitimo.

Et inter cætera apponitur etiam clausula restrictiva, nempe: *Et citra dispensationem ad dignitates, ac canonicatus, et præbendas in cathedralibus, nec non dignitates principales in collegiatis ecclesiis; per quam, servatur, quod quando cum illegitimis et expositis dispensatur, semper excipiuntur supra dicta sic qualificata beneficia. Ratio enim est quia ad dignitates ac canonicatus, et præbendas hujusmodi, semel minus dignè assumpti postmodum successu temporis, paternæ incontinentiæ imitatores, quietem publicam et statum cæterorum Deo famulantium, perturbare consueverunt. Unde hæc motus ratione Sixtus V, per suas litteras in formâ brevissub dat. Romæ apud S. Marcum, 22 augusti 1588, anno quarto, voluit, quod deinceps, quoties canonicatus, et præbendæ ac dignitates Ecclesiæ Valentin. vacare contigerit, ipsi canonicatus, et præbendæ ac dignitates dictæ Ecclesiæ alicui, vel aliquibus qui ex legitimo et vero matrimonio procreati non sunt, spurrii aut illegitimè genitis, etiam apostolicæ, imperiali, regiæ vel quavis auctoritate legitimis, aut natalibus et primævis juribus naturæ restitutis, per Romanos pontifices, seu de latere legatos, vel pro tempore existentem archiepiscopum Valentin. aut alios ad quos de jure vel aliàs quomodolibet spectat et spectabit in futurum, conferri nullo modo debeant.*

In ipsâ verò Urbe voluit Gregorius XI, in suâ constitutione sub dat. Avinionen. tertio id. novemb. pontificatus sui anno quarto, quod de cætero nullus clericus defectum natalium potens, in Lateranensis, vel B. Petri principis Apostolorum, aut B. Mariæ Majoris patriarchalibus Ecclesiis urbis Romæ, vel aliquâ eorundem, canonicatum, et præbendam, aut dignita-

tem, personatum, vel officium prætextu cujuscumque dispensationis, sibi super eodem defectu, sub quacumque formâ, seu conceptione verborum à Sede Apostolicâ jam forsan concessa, cujus auctoritate quis nondum fuerit canonicatum et præbendam, dignitates, personatus, vel officia hujusmodi assecutus, vel de cætero concedende; etiamsi dispensatio ipsa contineat, quòd in aliquibus cathedralibus, etiam metropolit. et patriarchalibus Ecclesiis possit canonicatus, et præbendas, dignitates, vel officia licitè obtinere, si sibi aliàs canonicè conferentur; nisi de prænominatis Ecclesiis patriarchalibus dictæ Urbis, seu illa ex eis in quâ canonicatus et præbendæ, aut dignitates, vel officia hujusmodi, seu aliquod ex eis impetrata fuerint, et toto tenore præsentium in litteris dispensationis hujusmodi, caveatur expressè, valeat obtinere. Et hic ponit idem Gregorius primo loco Lateranensem Ecclesiam; quia jam aliâ suâ constitutione, quæ incipit, *Super universas*, decimo kal. februarii anno secundo declaravit, et diffinivit Ecclesiam ipsam Lateranensem inter omnes alias Urbis et orbis ecclesias et basilicas, etiam super Ecclesiam seu basilicam S. Petri principis Apostolorum de Urbe supremum locum tenere.

Negari tamen non potest quin sæpè videamus summum Pontificem, etiam ad sic beneficia qualificata eodem tempore dispensare cum personis graduatis, vel valdè dignis, aut eidem gratis, vel cum maximis favoribus, sive expositi, sive manifestè illegitimi fuerint, sicut pluries vidimus.

Consueverunt quandoque summi Pontifices nonnullis piis locis, ubi isti filii exponuntur, per peculiarem bullam concedere, ut hujusmodi expositi habeantur pro legitimis ac puri sanguinis, tam ad ordines, quàm ad beneficia, vel ad ordines tantum; sicut Papa Nicolaus, archiepiscopo Neapolitano pro tempore existenti, ut pueros, qui pro tempore in hospitali domus sanctissimæ Annuntiationis Neapolitan. projecti, seu reperti forent, et qui in futurum reperirentur, et projicerentur in illo, non obstante, si forsan dubitaretur an de legitimo matrimonio procreati existerent, ad omnes, etiam sacros ordines, statutis tamen anni temporibus, promoveri possent, apostolicâ auctoritate indulsit, confirmando idem privilegium ab aliis etiam summis Pontificibus concessum. Romæ autem expositi apud hospitale S. Spiritûs, pro spuriiis habentur, tractantur et nominantur ab omnibus, teste Grat. disp. for. c. 35, à n. 31; Garc. in suis Addit. ad p. 7, c. 2, n. 7.

Absque tamen speciali facultate dispensandi ad ordines sacros et beneficia episcopis permittitur dispensare cum expositis, quoad minores tantum, et unum simplex, sicut cum illegitimis, ut supra dictum est, Covar. in Clem. un. de Homicid. p. 1, num. 9; Vician. in Praxi jurispatr. lib. 6, cap. 4, num. 27.

Quandoque etiam hanc facultatem Papa concedit superioribus nonnullarum religionum, sicut præsertim constat ex constitutione Pauli III editâ anno 1549, kal. novembris, quâ conceditur generali ac provincia-

libus et præpositis societatis Jesu, ut cum ejusdem societatis personis, defectum natalium ex adulterio, sacrilegio, incestu, et quovis alio nefario et illicito coitu provenientes, patientibus, postquam in dictâ societate vota emiserint, ut ad quoscumque etiam sacros, et presbyteratûs ordines promoveri et promoti ministrare, et ad quascumque administrationes, et officia dictæ societatis eligi, recipi et assumi, illaque gerere et exercere, dispensare possint.

Et hic incidenter nota, quòd exponentes suos filios, ut supra dictum est, sive legitimos, sive naturales tenentur ad omnes expensas, quas hospitalis, sive alius pius locus fecit in illis alendis; nisi notabilis paupertas eos excuset, cap. *Cum haberet*, de eo qui duxit in matrim., etc., et ibi Panorm., quia patres tenentur alere filios etiam naturales, si possunt, etisque per totum tempus vitæ eorum providere ad not. in dicto cap. *Cum haberet*; et in nonnullis locis scio tales exponentes esse excommunicatos ab illorum ordinariis, et absolutionem Sedi Apostolicæ reservatam; nec possunt absolvi, nisi à commissariis hujusmodi hospitalium, seu aliorum locorum, factâ prius restitutione. Quid autem juris in dubio, si mater asserat filium esse illegitimum circa ordines et beneficia, dicam infra. hoc lib. cap. 5.

Ad beneficia autem in Ecclesiâ, in quâ pater fuit, vel est beneficiatus, nunquàm vel rarò conceditur dispensatio, sive filius sit illegitimus, sive legitimus, cap. *Ad extirpandas*, et cap. 2, de Fil. presb. Id enim inter cætera cavetur novo jure concilii Tridentini, sess. 25, cap. 15, de Reform. ibi, *ut paternæ incontinentiæ memoria à locis Deo consecratis, quas maximè puritas, sanctitasque decet, longissimè arceatur, non liceat filiis clericorum, qui non est legitimo matrimonio nati sunt, in Ecclesiis, ubi eorum patres beneficium aliquod ecclesiasticum habent, aut habuerunt quandocumque etiam dissimile beneficium obtinere, nec in dictis Ecclesiis quoquomodo ministrare, nec pensiones super fructibus beneficiorum, quæ parentes eorum obtinent, vel aliàs obtinuerunt, habere, etc.*

Et quia hic non minùs obstat dictum decretum concilii Tridentini, quàm constitutio Clementis VII, quæ est in viridi observantiâ, non incongruum visum fuit illius tenorem hic subnectere, qui talis est, videlicet:

Clemens episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam, ad canonum conditorem non est dubium pertinere, cum statuta à se vel prædecessoribus suis, ad animarum Christi fidelium salutem edita, propter eorum abusum, qui successu temporum, malitiâ hominum crescente magis in dies dignoscitur obesse, quàm prodesse animadvertit, ne ulterius obesse valeat providere. Sanè postquàm fel. record. Alexander Papa III, prædecessor noster, filios præsertim sacerdotum in Ecclesiis paternis succedere prohibuerat, easque nihilominus, mediâ intercedente personâ, filios ipsos habere disposuerat, cum passim sacerdotes, ut Ecclesiis suis eorum filii potarentur, satagentes, in Alexandri prædecessoris hujusmodi dispositione confisi, Ecclesias suas, quas ad eorum pertinebat filios gesticbant, in favorem personarum, quæ

Ecclesias ipsas, etiam illarum possessione non habitâ, in ipsorum resignantium filios, ex fornicatione genitos, illicito mox resignare. Ipsique filii Ecclesias ipsas, dispensatione super defectu natalium, quem ex dictis sacerdotibus resignantibus geniti patiebantur, etiam patris nomine expresso, obtenta consequi hactenus consueverint, profecto perniciosum semper et abominabile, ac in gravem divinæ Majestatis offensam tendere, videlicet, quod ipsi presbyteri eorum erimen, quod erat occultum, non sine turpitudine, ob inordinatum spuriorum filiorum amorem delegere non erubescerent. Judicavimus propterea, quod ubi tempus, quod omnia palam facit, et presentium ratio quid in futurum cavendum sit, admonet, merito admonemur, ut ad tollendum hujusmodi abusum necessarium arbitrati sumus ejusdem Alexandri prædecessoris canonem corrigere potius quam talia cum tanto hominum scandalo tolerare. Habitâ igitur super his cum venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus naturâ deliberatione, de eorum consilio et unanimi consensu, auctoritate apostolicâ, tenore præsentium statuimus et ordinamus, quod de cætero filii presbyterorum ex fornicatione nati, ecclesias cathedrales, etiam metropolitimas, ac monasteria, quibus eorum patres præfuerunt, seu illa, et illas dignitates, etiam majores, et principales personatus, administrationes, et officia, etiam curata et electiva, et alia quæcumque beneficia ecclesiastica, cum curâ et sine curâ, secularia, et quorumvis ordinum regularia, quæ presbyteri et clerici, ac religiosi eorum patres in titulum, vel commendam, aut administrationem ad tempus, seu in perpetuum aliquando obtinuerunt, nullo unquam tempore quoquomodo obtinere possint, nec cum eis super hoc dispensare intendimus. Et si quas dispensationes per nos concedi contigerit, tanquam per præoccupationem, et contra mentem nostram concessas, eis nullatenus suffragari, talisque dispensationes nostris volumus exulare temporibus, et quod nobis licere non patimur, nostris successoribus indicamus. Non obstantibus præfati Alexandri prædecessoris, et aliis constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem quod præsentium transumptis manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus prælati, vel personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ munitis, ea prorsus fides adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, si essent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo, etc., ordinationis, statuti, intentionis, indicationis, et voluntatis infringere, etc. Si quis autem, etc. Dat. Romæ apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis dominicæ millesimo quingentesimo trigesimo tertio, nonas junii, pontificatus nostri anno septimo.

Quâ etiam constitutione sic stante, sciendum est quod hodiè hujusmodi dispensationes videntur à Curia exulare, ut supra dictum est; quod si aliqua forsân concedatur, non nisi cum sudore sanguinis, ac maximis et extraordinariis favoribus; inò eas meo tempore indistinctè vidi denegari, etiam ad instantiam nonnullorum magnatum, cujus quidem denegationis ratio esse potest, ne beneficia jure hæreditario concedi videantur, quod est prohibitum, ut patet in c. 1, de Præb.

Aliquas nihilominus dispensationes hujusmodi postmodum audiivi concessas per Paulum V et Gregorium XV, cum derogatione supra dictæ constitutionis et aliorum contrariorum, per hæc verba, videlicet: *Non obstantibus fel. record. Bonifacii Papæ, prædecessoris nostri, aliisque constitutionibus apostolicis, necnon litteris piæ mem. Clem. VII etiam prædecessoris nostri, per quas idem Clemens prædecessor de tunc S. R. E. cardinalium consilio, et unanimi consensu, statuit, quod ex tunc de cætero filii presbyterorum ex fornicatione nati, canonicatus et præbendas, ac alia beneficia ecclesiastica, quæ videlicet genitores clerici, aliquando obtinissent, nullo unquam tempore quoquo modo obtinere possent; et si quas dispensationes eis super hoc per D. Clementem prædecessorem concedi contigerit, tanquam per præoccupationem, et contra mentem suam concessas, eis nullatenus suffragari, talesque dispensationes suis temporibus exulare voluit, et quod sibi licere non patiebatur, aliis interdixit.*

Quod si fortè hujusmodi derogatio non fuerit facta in specie, ut præmittitur, dispensatio non valebit, prout testatur etiam Rebuff. in suâ Praxi hoc tit. n. 24. et nihilominus per dominos datariæ officiales additur in calce supplicationis hæc restrictiva, nempe: *Et dummodò in beneficio patris non succedat, nec cum eo in altaris ministerio ministret.* Insuper novos curiales hic monendos puto, ut quotiescumque aliqua petitur à summo Pontifice dispensatio, cui resistit vehemens prohibitio, etiamsi illa non esset constitutio concilii generalis, expressam requirens necessariò derogationem, optima erit cautela petere ipsam derogationem; prout pluries didici à peritissimis et antiquissimis curialibus, ac idem reperio docuisse Felin., in cap. Nonnulli, num. 21, de Rescrip.; Alex., cons. 195, num. 16, lib. 2; Menoch. de Arbitr., casu 205, n. 12.

Verùm quoad beneficium, de quo filius legitimus et naturalis petit sibi provideri in Ecclesiâ, in quâ pater, etc., licet obstat jus antiquum, nempe text. in c. Ex transmissâ, c. Ad extirpandas, et c. Michael. de Fil. presbyt., attamen dataria et cancellaria Apost. tenent non esse ad id necessariam dispensationem expressam, sed sufficere quod Papa sciat oratorem esse filium legitimum et naturalem beneficiati defuncti; ac proindè videmus quod in supplicatione Papæ porrigenda sufficit dicere: *Beatissime Pater, cum tale beneficium, quod quidam Antonius obtinebat, etc., vacaverit, etc., supplicat igitur, etc., Franciscus, prædicti Antonii natus legitimus et naturalis, quatenus, etc.*

Et in specie cancellaria tenet hanc solam expressionem sufficere, per quam inducitur tacita dispensatio.

Et cum quidam Savinus Perettus familiaris Clement. VIII resignasset quoddam beneficium ad favorem Petri Peretti ejus nati, dicebatur in litteris provisionis ipsius Clement. : *Nos tibi asserenti te prædicti Savini filium legitimum et naturalem ex legitimo matrimonio procreatum existere.*

CAPUT III.

Praxis legitimatiōis quoad honores et successiones.

Quo verò ad honores et successiones, datur legitimatio, etiam per archivium scriptorum Romanæ Curie ex diversorum Romanorum pontificum privilegiis ut constat ex constitutione Julii II, super erectione eorum collegii, sept. kal. decemb. 1550; quæ fuit confirmata per Leonem X ac Paulum III, et Pii V, per suam constitutionem, quæ incipit, *Pridem*, in ordine 89. Cujus quidem legitimandi formula hæc est :

Collegium archivii Romanæ Curie scriptorum. Universis, et singulis, præsentis litteras, sive hoc præsens publicum legitimatiōis instrumentum inspecturis, lectoris, visuris pariter et auditoris, salutem in Domino sempiternam. Sicut Salvatoris nostri immensa clementia non modò peccati maculam, quam primi parentes humano generi reliquerunt, sacri baptismatis regeneratione delere; sed eos qui proprii peccati infelicitate laborant, penitentiam agentes, benigne recipere, et peccata remittere non dedignatur. Ita Romanus Pontifex, cui cælestis aulæ collatæ sunt claves, ad gremium Ecclesiæ recurrentes, minime repellere; sed ad exauditiōis gratiam, præsertim cum non suâ, sed alienâ graventur culpâ, admittere consuevit. Cum itaque pro parte Lælii N. Neapolitan., seu alterius civitatis vel diocesis nobis humiliter supplicatum fuerit, quatenus ipsum, qui defectum natalium ex Jacobo Marinetto, et muliere, solutis, vel conjugatis, seu aliâs genitus, putitur, legitimare, ac ad omnia et singula jura legitima, nec non successiones, hæreditates, legata, libertates, honores, dignitates, prærogativas, officia, status, et actus quoscumque legitimos restituere, reponere, et reintegrare, ac habilem, et idoneum, ac sufficientem ad hæc omnia et singula, defectum, et inhabilitatem, ac maculam genituræ ipsius Lælii tollere; et aliâs in præmissis auctoritate apostolicâ providere dignaremur. Nos igitur considerantes, ut ex fide dignorum testimonio percipimus, supra dictum Lælium bonæ conversationis et famæ, aliisque probitatis et virtutum meritis insignitum esse, ut sperandum sit, in virum exadere virtutibus præditum; ejus igitur supplicationibus inclinati, auctoritate S. D. N. Papæ, cujus in hac parte rices gerimus, ex indulto apostolico collegio nostro gratiosè concesso, ac de consensu et maturâ deliberatione admodum illustris et excellentis D. N. juris utriusque doctoris, nostri collegii hujusmodi magistri correctoris, et egregii viri D. N. dicti archivii scriptoris et clerici, per nos in generali nostrâ congregatione deputationum, eundem Lælium, de speciali gratiâ, tenore præsentium (absque tamen præjudicio venientium ab intestato) legitimamus et habilitamus; ac ad omnia et singula jura legitima, nec non patris et matris, ac quorumvis aliorum parentum, et aliorum quorumcumque successiones, hæreditates, legata, libertates, honores, dignitates, prærogativas seculares, seu mundanas, officia, statusque, et actus quoscumque legitimos restituimus, reponimus, et plenariè reintegramus, ac aliâs habilem, idoneum et sufficientem ad hæc omnia et singula, auctoritate Apostolicâ prædictâ, reddimus et facimus per præsentis, omnemque defectum, et inhabilitatem, ac genituræ maculam

ipsius Lælii cassamus, tollimus et penitus abolemus. Ita quod deinceps dictus Lælius, tanquàm legitimus ac de legitimo thoro procreatus, possit, et valeat in eorundem suorum patris, et matris, ac quorumcumque aliorum parentum suorum agnatorum, et cognatorum proximorum suorum, et quorumvis aliorum, rebus, et bonis mobilibus et immobilibus, necnon juribus et actionibus quibuscumque succedere, illiusque necnon quibuscumque officiis, honoribus dignitatibus et prærogativis publicis et privatis, secularibus, seu mundanis ubilibet uti, frui, potiri et gaudere; ac ad ipsa officia, bona jura, et actiones quascumque et quodlibet eorum recipi, et admitti; illiusque, et eorum cuilibet præfici et præesse possit, et valeat, decernentes eundem Lælium fore et esse legitimum, ac ad omnia, et singula jura legitima, et quoscumque alios actus legitimos esse ubilibet admittendum, prout nos auctoritate et tenore præmissis, admittimus, constitutionibus et ordinationibus apostolicis, legibus quoque imperialibus, et provincialibus, ac synodaliibus, et municipalibus statutis et consuetudinibus, privilegiis et indultis, quâvis auctoritate roboratis, cæterisque in contrarium facientibus, non obstantibus quibuscumque. In quorum omnium et singulorum fidem, præsentis litteras exindè fieri, et per unum dicti archivii scriptorem infra scriptum, subscribi, sigillique nostri, quo in talibus utimur, jussimus et fecimus appensione communiri. Datum Romæ in palatio Apostolico et camerâ dicti archivii, anno à Nativitate Domini, etc., indictione, etc., die verò, etc., pontificatus, etc. Præsentibus N. N. ejusdem archivii Scriptoribus testibus ad præmissa vocatis, specialiter atque rogatis. Sequitur subscriptio cum sigillo.

Datur etiam ista legitimatio per rescriptum apostolicum, ac litteras sub plumbo, in quibus etiam apponitur clausula : *Et citra præjudicium venientium ab intestato*. Id enim cavetur etiam regulâ cancellariæ, quâ summus Pontifex vult, quòd in dispensationibus super defectu natalium, ut sic dispensati, possint succedere in bonis temporalibus, ponatur clausula quòd non præjudicetur illis ad quos successio honorum ab intestato pertinere debet, et ita intelligendum est in quibuscumque legitimatiōibus, factis ab habentibus ad id potestatem à Sede Apostolicâ; ac propterea, si à supradictis aliquis legitimetur absque prædictâ clausulâ, ipsa legitimatio non operaretur in præjudicium venientium ab intestato, quia istæ facultates non dantur, nisi cum eâdem clausulâ, quæ procul dubio operatur eundem effectum, quando est in facultate, quem operaretur, si esset in legitimatiōe posita, ut per Paris., cons. 14, num. 43, l. 2, quia quibuscumque verbis usus sit, sive comes Palatinus, sive alius habens facultatem, legitimando, non potuit plus operari, quàm sibi esset concessum, Soccin jun. cons. 120, num. 20, l. 2. Et deducendo in praxim hanc clausulam, constat ex eâ, ita legitimato legitimam non deberi, ut per Dec. cons. 576, num. 6, quia illum excludit à successione intestati, id. Dec. cons. 358, num. 4; nam legitima ei non debetur, qui ab intestato non succedit; cum sit portio portionis debitæ ab intestato

sicut etiam legitimatus cum dictâ clausulâ, non potest dicere testamentum ex causâ præteritionis, nec legitima debetur ei, cui præterito, querela, vel aliud jus impugnandi testamentum non datur, text. est in l. *Cum queritur* c., de Inoff. testam. ad quod videndus est Ludovis., decis. 153, per tot.

Et ita videmus Papam modo præmisso per totum orbem supradictam legitimatorem concedere, cum ipse possit quemcumque etiam quoad temporalia et successiones, sicut potest legitimare ad ordines et beneficia, ut supra dictum est.

Nec de effectibus et validitate hujus legitimatorem est quoquomodo ambigendum, etiamsi in illius instrumento non fuerit expressa qualitas illegitimitatis, attentis amplissimis causis in eâ apposis vigore amplissimorum privilegiorum summi Pontificis; ac proinde semper et ubique hujusmodi legitimatorem suum sortiuntur effectum. Soccin., cons. 93, num. 15, in fine vol. 3, Gozad., cons. 48, n. 1; Roland à Valle, consil. 96, num. 16, lib. 3. De cujus facultatibus legitimandi spurios, et jam ex quâcumque illicitâ conjunctione natos fuit dictum in unâ Interamnensi de Paradisi penes Farinac. in posthum., decis. 5, n. 1, tomo 1. Nec refert si in legitimatorem, ut dictum est, non fuerit expressa supra dicta qualitas illegitimitatis, quia nihilominus perinde est ac si esset expressa, dum in supra dicto instrumento legitimatorem dicitur, *maturâ deliberatione ad hujusmodi legitimatorem processisse*; ac etiam, *præfatumque defectum, necnon omnem inhabilitatem, et genituræ maculam tollere*. Quæ verba tanquàm universalis, omnes defectus ultra expressos comprehendit. Ruin., cons. 73, n. 12, 15 et 18. Id. Roland., cons. 12, n. 48, lib. 4, quibus accedit omnia alia verba, in illâ legitimatorem, videlicet: *Plenariè reintegramus, ac omnem genituræ maculam penitus ac omnino abolemus*. Gonz. cons. 6, n. 45 et 62, et cons. 86, n. 16. Necnon adjicitur clausula: *Non obstantibus quibuscumque*. Ex quâ constat de mente legitimantis et volentis legitimare non obstante quocumque; defectu spuriæ, adeò quòd non possit de subreptione opponi, Alex. cons. 60, in fine lib. 2; Paris. cons. 15, n. 67, cum seqq. eò magis quia dictum collegium legitimat in dies super quâcumque spuriæ sibi expressâ, et sic taciturnitas hujusmodi spuriæ non inducit subreptionem, Felin. in c. *postulasti*, de Rescript. et alii allegati in d. Interamnens. de Paradisi.

Et cum legitimatio sit de reservatis principi; Paris. cons. 2, n. 7, et cons. 3, num. 8, vol. 2, cum aliis adductis per Surd., cons. 210, n. 42. Hinc illa etiam fit per excell. D. proregem Neapolis auctoritate sibi attributâ ab invictissimo Hispaniarum rege catholico, et nomine suæ Majestatis sub sequenti tenore, videlicet:

PHILIPPUS III, Dei gratiâ rex. *Don Petrus Giron dux Ossunæ comes Uregnæ, marchio de Pignafiel, camerarius major suæ Majestatis, ejusque major notarius in regnis Castellæ, et in præsentis regno vicerex locumtenens, et capitaneus generalis, etc., universis et singulis*

præsentium seriem inspecturis tam præsentibus quàm futuris. Sequentes studium vetustæ providentiæ, conditionem pristinam cupientes adjuvare naturæ, ut ingenuitatis jus in republicâ polleat, et natalium illegitimorum status inferior principum reparatione et beneficio adjutus, exurgat. Expositum nobis nuper pro parte N. hujus fidelissimæ civitatis Neapolis, quemadmodum existens ipse solutus, procreavit ex quâdam muliere similiter solutâ N. N. M. ejus filium; et desiderans in præsentiarum dictum ejus filium legitimari ad omnes et quoscumque legitimos actus, honores, dignitates et præeminentias, prærogativas, jurisdictiones, gratias et jura, quas et quæ eidem illicita procreatio abstulerat tantum, humiliter nobis supplicavit, ut circa reparationem status dicti ejus filii, auctoritate regiâ, legibus absolutâ ac nobis attributâ, benignè, providere, et culpam quam in hoc contraxere parentes, abolere, ipsumque legitimare ad omnes honores, actusque prædictos legitimos tantum, et non aliter, nec alio modo, admittere et restituere dignaremur. Nos autem, auctoritate prædictâ, hujusmodi supplicationibus benignè et favorabiliter annuentes, animadvertentes ad naturæ primordia, quæ quando sola sanciebat inter homines, antequàm scriptæ pervenirent leges, naturales et legitimos non distinxit; et quòd origo naturalis, non ejus qui nascitur, sed gignentis est vitium, et quòd augeri rempublicam expedit, et multis legitimis hominibus frequentari, eundem M. ex certâ scientiâ auctoritateque regiâ nobis attributâ, per beneficium plenæ restitutionis in integrum, tenore præsentium, reintegramus, restitimus et legitimamus, ac omnino habilem et idoneum reddimus et restituimus ad omnes, et quoscumque legitimos actus, honores et dignitates, præeminentias et prærogativas, jurisdictiones, gratias et jura, quas et quæ eidem illicita procreatio abstulerat, habilem et capacem reddimus in omnibus prædictis tantum, et non aliter, nec alio modo, non secus ac si esset de legitimo matrimonio natus, conceptus ac procreatus, taliter quòd nullo modo possit dici bastardus, et ad legitimorum consortium adjungimus et admittimus; ita quòd privilegio hujusmodi nostræ reintegrationis adjutus, et natalium splendore illustratus, ad omnes et quoscumque honores, legitimos actus et gradus, dignitates, præeminentias, prærogativas, jurisdictiones, gratias et jura, quas et quæ eidem dicta illicita procreatio abstulerat, habilis efficiatur, atque capax, nostri hujusmodi privilegii auctoritate, per prædictam Majestatem nobis attributâ, ex certâ scientiâ nostrâ, notâ et maculâ illicitæ proles penitus quiescente atque sopitâ, ad prædicta tantum legibus, constitutionibus, juribus, tam communibus quàm municipalibus, capitulis, et observantiis quibuscumque contrariis, et aliis ex adverso facientibus, non obstantibus quoque modo, et signanter lego primâ, § final. quib. mod. natur. effic. legit. et leg. Licet, cod. de Natural. liber. et leg. Qui contra, authent. ex complexu, cod. de Incest. nupt., et si qua sunt similia, quibus expressè de dictâ nostrâ scientiâ ac nomine regiæ Majestatis auctoritate prædictâ nobis attributâ, derogamus, et derogatum esse volumus, et jubemus. Supplentes nihilominus de dictâ nostrâ scientiâ, et pro suppletis haberi volentes et de-

cernentes, omnes et quæcumque solemnitates, clausulas, et defectus in præsentī privilegio fortè omissas, et in talibus observari solitas, et de jure necessarias, seu requisitas, sub quibusvis verborum expressionibus sive formis. Ita quidem quod præsentī privilegio legitimisationis, et natalium restitutionis ac habilitationis, et gratiæ eidem concessæ, et in eo contentis expressis et declaratis in judiciis, et extra judicia, et coram quibusvis judiciis, seu Tribunalibus non possit aliquatenus de vitiō deficientiæ, subreptione, culpâ, obreptione, vel omissione, aut aliquo defectu opponi, etiam quod esset vel esse prætenderetur, vel diceretur ex quovis illicito coitu procreatus, conceptus et natus, sed hujusmodi nostra legitimatio, et natalium restitutio et habilitatio, ac ex gratiâ præsens privilegium exinde subsentum, hic, et ubique locorum plenissimum et validissimum robur, et vigorem obtineat, omniaque et singula contenta in dicto privilegio, et declarata semper intelligantur et interpretentur, intelligique et interpretari debeant de regiâ potestate nobis attributâ in favorem utile, et commodum dicti M. ac reintegrationis ipsius quoad honores tantum, ut supra, omni sinistrâ interpretatione et impedimento cessantibus; et ut præmissa illum quem volumus debitum sortiatur effectum, mandamus illustribus, specialibus, magnificis viris, hujus regni magno camerario, protonotario, magistro justitiarum, eorumque locatenentibus, præsidentibus, et rationalibus regiæ cameræ summariæ, et aliis in sacro consilio deputatis et deputandis, regenti, et iudicibus magnæ curiæ vicariæ, gubernatoribus, provincialibus, capitaneis, assessoribus, syndicis et electis, universitatibusque omnibus, aliisque officialibus et personis quibuscumque majoribus et minoribus, tam demanialibus, quàm baronum, præsentibus et futuris, quatenus formâ præsentis privilegii per eos et unumquemque ipsorum diligenter attentâ, illam prædicto M. ut supra legitimato inviolabiliter observent, et observari faciant per quos decet, juxta præsentium seriem, continentiam, et tenorem; omni dubio et difficultate cessantibus, et contrarium non faciant pro quanto gratiam prædictæ regiæ et catholicæ Majestatis curam habent, pœnamque ducatorum mille cupiunt evitare. In quorum fidem hoc præsens privilegium fecimus, magno predictæ regiæ, et catholicæ Majestatis sigillo pendenti munitum. Datum Neapoli in regio palatio, et propè Castrum novum, die 12 mensis maii, millesimo sexcentesimo decimosexto.

El Duque.

Vidit Constantius regens.

Vidit de Ponte Præses.

Solvit ducatos 12. Hieronymus Riva.

Pro taxatore solvit ducatos quatuor.

Et ut patet ex ipsâ formulâ litterarum legitimisationis, oportet in eâ fieri mentionem de qualitate spurietatis, nisi tamen in ipsis litteris adessent verba prægnantia omnes defectus etiam non expressos, comprehendentia, nempe si diceretur, qualitercumque et ex eo quocumque coitu natus ille sit, ut per Fel. in cap. *Postulâsti*, n. 2, vers. *Declara prædicta*, n. 2, de Rescript. Marescott. var. Resol. lib. 2, cap. 87, num. 5.

CAPIT. IV.

Praxis dispensationis ad beneficia cum filiis hæreticorum.

Ad nostram etiam praxim videre pertinet quid servetur circa dispensationem cum filiis hæreticorum, et an isti sint eadem irregularitate irregulares, quæ oritur ex defectu natalium. Et affirmativa est responsio; quandoquidem omni ecclesiastico gradu privantur, nec restitui possunt, nisi præviâ dispensatione apostolicâ text. est in cap. *Excommunicamus*, § *Si verò clericus*, § *Sanè de hæret.*; hos enim adeò Ecclesia detestatur, ut nec ipsorum prolem, usque ad secundam generationem, ad ullum beneficium vel officium admittat; et sic filii et nepotes ex paternâ lineâ promoveri non poterunt, si eorum pater, vel avus in hæresi mortuus est; Majol., de Irreg., l. 5, c. 46, num. 5; id enim ipse probat ex cap. *Quicumque*, de Hæret., in 6, et cap. *Statutum felicis*, eodem tit. et lib.; ubi filii hæreticorum et credentium hæreticis, vel fautorum, vel receptatorum, promoveri non possunt ad beneficia ecclesiastica, vel officia publica, et consequenter inhabiles sunt ad ordines; Navar., in Manuali, cap. 27, num. 203, § *Tertiò dico*; et licet hic contrarium sentiat circa inhabilitatem ad ordines, Sayr., de Cens., l. 6, cap. 10, vers. *Cæterum*, nihilominus Romanæ Curiæ praxis hic nos errare non sinet; ibi enim videmus frequentem dispensationum apostolicarum desuper cursum haberi, cum illæ à Papâ debeant omnino emanare, c. de Eo, dist. 50, ad quem illi confugiunt; cum sint ita inhabiles ad ordines et beneficia obtinenda post delictum parentis, ac ipso jure beneficiis privati, Farinac., de Hæres., q. 191, num. 46. Propterea oratori filio hæretici dari consuevit absolutio ab infamiâ, et restitutio ad famam, gradus, honores, dignitates, officia publica, et privata; et quòd clericali caractere insigniri et ad quatuor minores ordinis duntaxat promoveri, necnon quæcumque beneficia ecclesiastica sine curâ, et sacrum ordinem non requirientia, extra parochiales, aut collegiatas ecclesias consistentia, accipere, ac pensiones, et fructuum perceptiones et reservationes suscipere, exigere, et levare possit, et valeat; et quod petitur in supplicatione, denuò repetitur in fine clausularum, juxta consuetum.

Porrò optimâ ratione, etiam filii supradictorum hæreticorum, fautorum et cæterorum similium, ita à supradictis omnibus arcentur, ut in facto et praxi docemur; unde gratiæ apostolicæ sic eis concessæ ita restringuntur, ut hic visum est; ipsi enim infames sunt, cum paterna infamia eos afficiat; deinde quoniam in odium paterni sceleris, visum est non modò animadvertere in ipsos sceleratos, sed etiam in progeniem damnatorum, cap. *Vergentis*, de Hæret. Denique ut parentes à tanto crimine patrando avocentur, in filios eorum leges quandoque sæviunt; sæpè enim contingit ut parentes magis filiorum pœnâ quàm propriâ terreantur, ob vehementissimum amoris affectum, quem erga filios gerunt, l. *Isti quidem*, ff. de Eo quòd

met. eaus., ut in direct. inquis., part. 5 quest. 104, comment. 165, litterà C; ubi quavis inferius, vers. *In hac questione*, dicat convenire interpretes filios quocumque modo illegitimos parvis in hæreticorum filios latis plecti, per auctores ibi per eum allegatos nihilominus videmus quòd quidquid sit quoad alios effectus, aliud se habet Curie stylus circa ordines et beneficia ecclesiastica, cum neminem lateat curialium quòd usus jam receptus est ut cum illegitimis ex quocumque damnato coitu dispensetur ad quocumque beneficia, exceptis tantummodò dignitatibus, canonicatibus in cathedralibus, ac dignitatibus principalibus in collegiatis, ut suprà diximus; cum filiis verò hæreticorum et aliorum, ut suprà, vix dispensari consuevit ad ordines minores et beneficia simplicia eo modo quo dictum est; imò quandoque eis denegatur dispensatio, ut ipsa beneficia possint in civitate, vel oppido, aut in illorum Ecclesiis obtinere, sed tantummodò extrà ea, ut observatum est à pluribus antiquissimis curialibus.

Unum tamen pro hac nostrà praxi omittere nolimus, quòd porrectà aliàs domino datario supplicatione pro parte ejusdam Roberti N. filii ejusdam hæretici, qui duo beneficia ecclesiastica obtinuerat antequàm ejus pater id crimen admitteret, in ipsà supplicatione fuit tantummodò petita dispensatio ad ordines et beneficia consequenda: at cum idem dominus datarius ore tenus accepiisset oratorem tunc temporis obtinuisse supradicta duo beneficia, dicebat quòd pro eis tenebatur ille petere dispensationem, etiam super illorum retentione, quandoquidem omnes DD. tenent filios et nepotes hæreticorum fautorum, et similèam, non modò fieri inhabiles ad officia et beneficia in posterum obtinenda, verùm etiam ipso jure privari omnibus quæ jam obtinebant, eo tempore quo eorum parentes hoc crimen patrârunt, secundùm diversa jura tunc allegata; et signanter voluit Præpos., in cap. *Satis perversum*, dist. 56; Imol., in l. *Insulam*, ff. Solut. matrim.; Director. inquisit., p. 3, q. 104, comment. 145, litt. E.

Attamen pro firmiori et veriori sententiâ, responsum extitit supradictos filios ipsis beneficiis jam antea obtentis minimè privari, cum ad ea tantummodò inhabiles reddantur, quæ post dictum admissum crimen impetrata fuerunt; quapropter fuit dicta supplicatio signata quoad dispensationem super beneficiis secundo modo impetratis, prout tenet Repert. inquis., verbo *Filii*, § *Suprà dictum est*, vers. *Sed salva*, etc., quod allegat d. Direct. in d. Comment. 143, sub eadem litterà D., vers. *Sententiam superiorem*, cum omnibus seqq., præsertim auctoritate text. in d. cap. *Quicumque*, § *Hæretici*, de eod. lib. 6, in quo solum videtur excludere filios hæreticorum à beneficiis in futurum obtinendis per verba ipsius text. ibi: *Ipsorumque filii usque ad secundam generationem ad nullum ecclesiasticum beneficium seu officium publicum assumantur*; quandoquidem verbum illud, assumantur, nullo modo dici potest, quòd inducat privationem beneficiorum obtentorum ipso jure, cum sit futuri temporis.

Pro iis verò qui forsan, etiam presbyteri, hæreticis supradictis adhaeserunt, et modò reversi petunt absolutionem et dispensationem si in supplicatione narretur quòd jam orator fuerit vigore alicujus facultatis ad id in partibus absolutus ac in alicujus manibus omnes hæreses et hæreticam pravitatem abjuraverit, nec non fidem catholicam juxta articulos à Sede Apostolicâ propositos cum solemnī juramento professus sit; et absolutionem ac facultatem divinis officiis se immiscendi, ac missas celebrandi obtinuerit; tunc committi consuevit ordinario, qui, attento quòd dictus orator pœnitentiam egit, abjuravit, et professus est, ut suprà, eum absolvat, ac faciat, prout petitur; citra tamen dispensationem ad beneficia curata, et ipso oratore ab executione suorum ordinum ad triennium, seu si eidem ordinario videbitur, ad aliud longius tempus, suspensio. Quòd si nondùm per dictum oratorem præmissa adimpleta fuerint, committitur ordinario, qui illum, postquàm hæreticam pravitatem et omnes hæreses in genere abjuraverit, et detestatus, ac fidem catholicam, etc., professus fuerit, ac aliàs juxta indultum et facultatem nonnullis episcopis et praelatis Franciæ (si ibi, vel inde fuerit orator) hæreticos absolventi concessam, et non aliàs, absolvat et dispense, ut suprà; ipso oratore, arbitrio ejusdem ordinarii, suspensio; et cum prædictis, etiam dispensatur ad retinendum beneficia quæ obtinere expressit, ut suprà visum est. Quoad eos verò qui scienter animoque deliberato hæreticorum libros, vel ejusvis auctoris scripta propter hæresim, vel falsi dogmatis suspicionem, damnata legunt, vel habent; quique propterea ipso jure in excommunicationis poenam incidunt, et ob eam causam tanquàm de hæresi suspecti possunt inquiri, ut in bullà Pii IV, ut refert Leo, in Thesaur. for. eccles., par. 3, cap. 5, num. 63, petitur absolutio per officium sacræ pœnitentiariæ Apostolicæ, si factum occultum est. Quòd si fortè orator fuerit presbyter qui propterea inciderit in censuras ecclesiasticas, suosque ordines excrendo irregularitatem contraxerit, dantur sibi litteræ discreto viro cuicumque confessori directæ, cui committitur, quatenus oratorem, auditâ prius illius sacramentali confessione, postquàm libros prædictos inquisitori consignaverit, vel alteri per quem ipsi inquisitori cautè consignentur, dummodò ex lectione hujusmodi nullam hæresim hauserit, ab excommunicationis aliisque sententiis, censuris et poenis ecclesiasticis, etc., absolvat, etc., injunctâ, etc., pœnitentiâ salutari, et aliis, etc., ipsoque ab executione suorum ordinum suspensio. Demùm, dummodò præmissa occulta sint, etc., super irregularitate, etc., dispense, declarando ipsum oratorem licitè retinere posse beneficia sibi ante præmissa, canonicè collata. Datur aliquandò dispensatio oratori ut possit etiam obtinere quæcumque beneficia ecclesiastica cum curâ et sine curâ, si quæ illi in futurum, aliàs tamen canonicè, conferantur.

Libet enim antiquitus nulla aderat excommunicatio contra prædictos, ut colligitur ex cap. *Fraternitatis*, et ibi Gloss. de Hæret., hodiè tamen præter constitu-

tionem, seu decretum supra dicti Pii IV, adest etiam excommunicatio contenta in bulla *Cenâ Domini*. Est tamen, pro consolatione multorum, hic notandum quòd, licèt nonnulli teneant hanc excommunicationem incurri etiamsi unam tantum, vel alteram lineam legunt, dummodò contineat integram et perfectam hæresim: inter quos fuit Card. Tolet. in quodam scripto super Bullâ *Cenâ*, verius tamen est illam supra dicto modo non incurri ob tam modicam quantitatem, quia, sicut in aliis rebus privatas materiæ excusât à peccato mortali, ita etiam excusât ab incurso majoris excommunicationis, quæ peccatum mortale necessariò supponit; ita idem Sayr., lib. 3, c. 5, num. 12, vers. *Ad hæc autem*, circa med. et vers. seq.; qui fundatur in verbis ejusdem bullæ in *Cenâ Domini*, dùm ibi dicitur: *Qui legerit librum hæreticum*; unde, qui duas, tres, quatuor, aut decem lineas legit, non dicitur legere librum hæreticum; subdit idem tamen ibi quòd ex hac sententiâ quæ mitior est, non est de facili accipienda occasio ita legendi, sed ante factum timendum et abstinendum est omninò à quâcumque minimâ parte; quòd si ex humanâ fragilitate et curiositate contingeret aliquem legisse quantitatem prædictam, non de fallaci dammandus erit incurrisse dictam excommunicationem, neque facilè neganda erit illi absolutio. Hæc idem Sayr., loc. cit.

Quoad laicos autem qui aliquo modo opinionibus hæreticis adhæserunt, in illorum absolutionibus semper additur clausula: *Dummodò non habeant complicēs; quòd si habuerint, factâ prius illorum denuntiatione, auditâque eorum confessione, postquàm præfatos errores et omnes quascumque alias ab Ecclesiâ damnatas hæreses coram eodem confessario abjuraverint, et detestati fuerint in formâ solitâ, eos absolvat in foro conscientie tantum*. Quomodò autem facienda sit denuntiatio, vide Farinac., de Hæresi, q. 185, num. 67, cum seq.

CAPUT V.

Praxis dispensationis cum illegitimis regularibus.

Pro iis autem qui, cùm sint illegitimè nati, cupiunt religionem ingredi, de jure per illius ingressum ac professionem in eâ emissam omnis irregularitas ex illegitimitate proveniens tollitur, non modò quoad ordines minores, verùm etiam quoad sacros, ut docet Gloss. in c. fin. verbo *Sedis Apostolicæ*, de Fil. presb.; et licèt extet constitutio Sixti V contra ipsos illegitimos, quæ incipit: *Cùm de omnibus*, etc., quâ illis prohibetur non modò professio, verùm etiam ingressus, fuit tamen dicta constitutio moderata, et ad terminos juris communis reducta; ac propterea licèt possunt ii ad professionem et ordines supra dictos admitti, non autem ad officia et dignitates religionis, quo casu recurritur ut plurimùm ad officium sacre poenitentiariæ, quæ habet facultatem dispensandi super hoc cum religiosis professis; ut, si nullum aliud canonicum obstet, dicto natalium defectu non obstante, quæcumque officia et dignitates sui ordinis, si ad illa aliàs canonicè et juxta ejusdem ordinis regularia instituta eligantur vel assumantur, recipere, gerere et exercere licèt valeant; et misericorditer dispensetur in foro con-

scientiæ, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum.

Idemque practicatur quoad moniales; nam, si contingat aliquam talem defectum pati, qui occultus est, ipsaque jam fuerit electa ad abbatissatum, vel prioratum, aut aliud officium, seu aliam dignitatem, similiter committitur confessario, aut auditâ sacramentali confessione, dummodò defectus natalium hujusmodi occultus sit, aliudque canonicum non obstet, ut dicto defectu non obstante, dictum abbatissatûs, seu prioratûs officium retinere, gerere et exercere liberè et licèt valeat, dispenset.

Hanc dispensationem vidi etiam concedi per datariam cum litteris cancellariæ Apostolicæ in utroque foro pro moniali quæ asserbat se defectum natalium ex soluto et solutâ pati, et habitum monialis suscepisse, professionemque emisisse, tanquàm de legitimo matrimonio procreatam, et bonâ fide; postmodùm verò accepisse se esse legitimam; propterea petiit ad præmissa habilitari et restitui, ac ad officia et dignitates suæ religionis dispensari; quapropter fuerunt prædictæ litteræ directæ ordinario loci, illique commissum quatenus cum oratrice, dummodò vitæ munditia morumque probitas ac alia merita ipsi suffragentur, et fundatio monasterii non obstaret, super præmissis, non tamen ad abbatissatum, et dummodò ipsa, prætextu dispensationis hujusmodi, duo ex officiis et dignitatibus, simul retinere nequeat, apostolicâ auctoritate dispensaret, prout ipsius animæ salutis viderit expedire, cum derogatione concilii Pictaven. ac monasterii statutorum. Multoties has dispositiones videmus concedi, etiam per litteras sacre Congregationis regularium.

Nec incongruè aliam praxim sequitur hic videre, numquid videlicet filius in possessione legitimæ filiationis existens, teneatur credere matri asserenti eum esse illegitimum; ac propterea, quatenus ita credat, egeat dispensatione ad ordines et beneficia? Iste casus perquàm frequens in Romanâ Curiâ occurrit in petendâ desuper dispensatione, cum narrativâ præmissorum, ac proinde ibi semper responsum extitit quòd de jure non tenetur ei fidem adhibere; sic etenim omnes communiter affirmant ex lib. 1, ff. de *Carbon.*, edic., Bart. et alii, ac ibi Gloss. in lib. *Si vicinus*, c. de *Nupt.* et l. *Si posthumus*, ff. de Liber. et posthum.; Abb. in c. 1, de Fil. presb., et in c. *Officii*, de Pœnit. et remiss., eo quod matres sæpè, prout ipsis libet, facilè ac temerè modò aiunt, modò negant; et alleganti turpitudinem tuam non est credendum; Alex., cons. 411, num. 2; Mascard., de Probat., conclus. 459, num. 51, vol. 1; et solum matris dictum non sufficit ut quis debeat se existimare illegitimum, etiamsi illa id asserat cum juramento, et in articulo mortis constituta; est ferè communis sententia, ex Suar., disp. 49, sect. 4, n. 5; Navar., c. 27, n. 201, nisi sufficienter probetur tempore conceptionis, eam non fuisse cognitam à marito, juxta text. in l. *Filius*, ff. Qui sunt sui, vel alieni jur., et procedit, etiamsi ille credat eam esse adulteram; quandoquidem ex adulterâ possunt oriri

filii legitimi, Filline, tract. 9, de Cens., c. 5, n. 144, quocirca melior est conditio possidentis, sufficitque quòd ab omnibus pro legitimo habeatur, sitque in possessione legitimitatis cum publicà voce et famà, quòd sit legitimus, quæ plurimum in hoc probant, cum jus et possessionem habeant ad bonum nomen ex publicà famà, et in hæc parte adsit matrimonii favor; cum natus sit ex parentibus matrimonio conjunctis simulque habitantibus; hoc enim casu, nullà opus est dispensatione. Si verò habeat ille conscientiam lasam, seu adsit dubium, tutius est promovendus, ob periculum animæ, absteineat ab ordinibus suscipiendis, per text. in c. *Accedens*, de Purgat. can., ac obtineat secum dispensari; quòd si jam fuerit promotus, inspicienda est propria conscientia; nam si pendeat ad credulitatem, debet abstinere, si verò secus, nec abstinere nec petere tenetur dispensationem, Majol., de Irreg., lib. 1, c. 7, num. 3 et 4. Si autem fuerit infamatus, quòd non sit legitimus, non debet ad sacros ordines promoveri, nisi priùs se purgaverit, per text. in d. c. *Accedens*, et ibi Gloss. in verb. *Purgatione*, ubi quærit quomodò fieri poterit ista purgatio, cum negativa directè probari non possit, et docet id indirectè probari posse, scilicet quòd fuerit filius talis laici, et uxoris ejusdem, qui pro legitimà eam tenebat; unde post dictam purgationem, talis licetè poterit absque dispensatione promoveri.

Alius item casus, hic satis in praxi frequens subnectendus venit. Quid nimirum sentiendum est de eo, qui licet illegitimus, promotus est nihilominus ad sacros ordines, et beneficia ecclesiastica; postmodum verò ad illius notitiam aliquo modo pervenit, se tantquam illegitimum, malè ad præmissa fuisse promotum, an videlicet hoc casu teneatur petere dispensationem, vel ne. Et duplex datur responsio, aut enim sciens præmissa admisit, aut verò ignoranter et bonà fide. Primo casu graviter peccaret, licet novam irregularitatem non contraheret, ut per Innoc. in cap. *Si celebret*, de Cler. excomm. min. Secundo verò casu, cum nimirum id ex ignorantia evenit, neque peccavit, neque irregularitatem contraxit; etiamsi in dictis sacris ordinibus scienter se exercuerit, sicut nos alibi diximus, ut etiam ait Rebuff. in Prax., tit. de Dispensat. super defect. notal., n. 13, neque in dispensatione desuper petendà, opus erit mentionem habere de supradicto exercitio ordinum, cum sufficiat exprimere se esse illegitimum, et sacros ordines suscepisse; sicut neque suspensionem incurrit ob exercitum dictorum ordinum; quidquid alii in contrarium dixerint, quod prorsus Romanæ Curie stylus rejicit, quando in his casibus petitur dispensatio, et orator declarat, scienter ad dictos ordines se promoveri fecisse; unde sibi conceditur, ut dictos ordines exercere et beneficia ecclesiastica obtinere possit, ut per Archid. in cap. *Apostolica*, dist. 56; Azor. Instit. moral., p. 2, lib. 6, cap. 4, litt. D.

Nec ab hæc nostrà praxi dissonat, quod servari in Curia videbimus in petitione dispensationis ad ordines, et beneficia pro eis, qui nati sunt ex matrimo-

nio invalido, ob occultum impedimentum inter conjuges; circa quod consideratus fuit, an parentes, cum nuptias contraxerunt bonà fide, id impedimentum ignorabant, an verò sciebant. Nam, primo casu, legitimi erunt; quia jus canonicum habet prolem pro legitimà; textus est clarus in cap. *Cion inter*, cap. *Ex tenore*, et cap. *Referente, qui filii sint leg.* Secundo verò contrarium est dicendum, et quod dictum est in primo casu, nempe legitimam esse censendam prolem, idem tenendum erit, si parentum alter sciebat, alter verò ignorabat tale impedimentum; tunc enim omnis proles legitima habenda est, favore matrimonii; unde pluries in casibus petendæ hujusmodi dispensationis, fuit per D. datarium responsum, oratores, stantibus præmissis, non indigere dispensatione; quod etiam omnibus curialibus notum est; licet aliter fuerit tentum, etiam in praxi, in casu dispensationis matrimonialis super impedimento dirimenti, cum videlicet unus contrahentium illud sciret, alter verò ignoraret, ut suo loco diximus.

CAPUT VI.

Praxis dispensationis cum corpore vitiat.

Dixit Abb. in cap. *Quia diversitatem*, 1 not. de Concess. præb., quòd corporis deformitas, animi, et morum deformitatem declarat; nec tamen ex istà solà causà prohibetur corpore vitiatum ordines suscipere, et beneficia ecclesiastica obtinere; sed quia ex Levit. 21, constat hanc irregularitatem provenire ex veteri Testamento, ubi omnis qui habuerit maculam de semine Aaron sacerdotis, accedere prohibetur ad offerendas hostias Domino aut panes Deo suo.

Ut autem circa nostram praxim, sciatur, quisnam dicatur corpore vitiatum, indeque dignoscatur, an et quando super tali vitio requirenda sit apostolica dispensatio, dicamus quòd in hæc materià, tales illi dicuntur, qui sunt aut debilitati, aut mutilati: ille autem dicitur debilitatus, qui licet omnia membra habeat, attamen aut unum, aut plura ex illis habet inutilia, puta oculum cæcum, aut manum aridam, aut crus contractum, et alia similia. Mutilatus verò, ille dicitur qui aliquo membro necessario ad usum ordinum careret, veluti manu, aut oculo.

Unde, quicumque caret aliquo ipsius corporis membro, ad usum ordinis necessario, vel, licet habeat membrum, habet tamen impeditum ad dictum usum, vel quemcumque habet defectum deformem corporis qui propterea scandalum generet in populo, erit irregularis, tam quoad ordines quàm ad beneficia, tum propter inhabilitatem ad exequendum officium, tum ob deformitatem, ac etiam, quia indignum est offerre Deo quod homo dedignatur, ut habetur in c. fin., 49 dist., nec est habilis ad beneficia quia quicumque est inhabilis ad ordines, erit etiam inhabilis ad beneficium quod ordo ille requirit; nam inhabilis ad unum censetur etiam inhabilis ad ei necessario annexum, ita Sayr. de Cens., l. 6, c. 2, n. 22, qui n. seq. addit id non procedere, quando irregularitas talis est, ut licet impediatur usum unius ordinis, non tamen impeditur usum alterius ita

suscepti, et talis defectus sine culpâ contractus est, nam in hoc potest quis habere beneficium, sed tale, quòd non requirat alterius ordinis usum quàm illius quem exercere potest, ut est casus in c. 2, de Cler. ægrot., ubi ei cui abscissi fuerunt duo digiti et pars manûs, sine culpâ, permittitur conferri beneficium, non requirens celebrationem; non autem illam requirens, Nav. in c. 27, n. 252.

Et ne tempus frustra teratur in illicitè iis petendis, quæ licitè denegantur, omnes supplicationes in data-ria rejiciuntur, cùm petitur dispensari cum oratore habente talem defectum, qui faciat magnam deformitatem in quâcumque parte corporis, aut membro, quo personæ claritas nimis obscuratur; veluti, si ille habeat nasum amputatum, aut insignem maculam in oculo, sive alium notabilem defectum; nam licet vitium hujusmodi sive mutilatio non obstat substantiæ sacramenti, quominus verè ministretur ac suscipiatur, est tamen contra præceptum Ecclesiæ, idem d. Sayr., lib. 6, c. 7, n. 2.

Ubi autem dubitatur an talis sit deformitas vel debilitatio quæ irregularitatem inducat, standum erit judicio episcopi, Abb. in c. 2, de Cler. ægrot.; Innoc. in c. *Significavit*, de Corp. vit., licet non possit ipse super dictis impedimentis dispensare, cùm hoc ad solum Papam spectet, c. *Non confidat*, 50 dist.; Butr. in c. *Significasti*, de Corp. vitiat., si enim episcopis aliquo modo permetteretur hæc dispensatio, periculum esset eâ cum detrimento debite sacramenti reverentiæ ac populorum scandalo abutendi; omnis enim corporis defectus, quantumvis parvus vel occultus, si faciat sacramenti administrationem minùs tutam, vel si generet scandalum aut periculum scandali imminens, reddit hominem irregularem, Majol., de Irreg., l. 1, c. 2, n. 1, vers. *Quarta*, omnis corporis defectus.

Id verò quantum dedecet, nostri temporis probavit eventus, quo quidam episcopus quemdam Didacum, quem alii pigmæum, alii balenam vocitabant, ob sui corporis deformitatem, tum quia staturâ pusillus, tum etiam quia ex utrâque parte mirum in modum gibbus est, non sine gravissimo scandalo in ordinantem et ordinatum, ad omnes sacros etiam presbyteratus ordines promovit. Cæterum priscis illis temporibus non modò episcopus abstinebat à tali promotione quam non faciebat, nisi de consensu plurium episcoporum, sed etiam ipse summus Pontifex tam grave negotium, non uni tantum episcopo committebat, sed, licet litteræ dispensationis hujusmodi uni dirigebantur, puta archiepiscopo, aderant tamen in illis inserta verba, videlicet, *de consilio suffraganeorum suorum*, ut in c. 2, de Corp. vit., ubi Gloss. in verb. *Cum consilio*, dicit quod isti suffraganei delegati censentur; ita ut sine istorum consilio, episcopus seu archiepiscopus nihil disponere debeat, aliàs non valeret, cap. *Cum in veteri*, de Elect.

Est tamen circa hanc praxim sciendum, quòd in dispensatione cum corpore vitiatis, id potissimum servat Romana Curia, ut si culpâ suâ deformati fuerint, veluti si quis ex indignatione vel causâ continentiæ et sic propriâ voluntate virilia sibi amputaverit, vel quid

simile fecerit, denegetur illi dispensatio; quia sui homicida est, text. in c. *Si quis abscidit*, et ibi Gloss., dist. 55, nec prodest quòd circa hoc nonnulla possent exempla in contrarium adduci, præsertim de Origene, qui se eunuchum fecit, ut liberius in ecclesiâ posset prædicare tempore persecutionis Ecclesiæ mulieribus, qui tamen postea apud Cæsarem factus est sacerdos. Sic etiam Marcus præcidit sibi pollicem, ut sic fieret indignus sacerdotio, et postea tamen factus est sacerdos, ut legitur in historiâ ecclesiasticâ; quia hæc non sunt trahenda in consequentiam, ut ait Gloss. in d. c. *Si quis abscidit*, in verbo *Clericus*. Cùm verò per Papam cum eunuchis dispensatur, hujusmodi dispensationis litteræ quoad ordines erunt tenoris sequentis, videlicet:

A tergo: *Venerabili fratri Archiepiscopo Neapolitan.*

Intus verò:

URBANUS VIII. — *Venerabilis Frater, salutem etc. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Gregorius Andreas de Avossa collegii seminarii Neapolitan. alumnus, quòd ipse devotionis fervore accensus, clericali characterè insigniri, ac ad omnes etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri et promotus, etc., famulari summopere desiderat. Verum quia ipse eunuchus existit, desiderii sui compos hæc in parte fieri nequit absque speciali nostrâ et Sedis Apostolicæ dispensatione seu indulto; nobis propterea, etc. Nos igitur dictum Gregorium Andream in suo laudabili proposito confovere, ac specialibus favoribus, etc., discretionis tuæ per præsentem committimus et mandamus, quatenus cum eodem Gregorio Andream, licet ipse eunuchus existat, ut præferatur, nihilominus si nullum aliud canonicum obstat impedimentum, et dummodò ipse an id idoneus reperiatur, servatisque aliis servandis, clericali characterè hujusmodi insigniri, ac ad omnes etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus, etc. ministrare, etc. liberè et licitè possit et valeat, auctoritate nostrâ Apostolicâ dispenses, illique concedas et indulgeas. Non obstantibus apostolicis, ac in universalibus provincialibusque conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. etc., apud S. Petrum, 9 februarii 1643, pontificatus nostri anno vigesimo.*

M. A. Maraldus.

Quoniam verò defectus alicujus membri occultus, qui notabilem deformitatem in facie, manibus aut corpore non generat, si ex propriâ culpâ non acciderit, irregularitatem non generat, veluti si ex causâ justâ, non autem sponte, sed invitatus sibi ab inimicis per insidias, aut vim; vel etiam si ita natus, aut puer in cunabilis virilia amiserit, aut aliud membrum occultum non generans deformitatem, talis promoveri potest ad ordines, et in susceptis ministrare, Sayr., de Cens., l. 6, c. 7, num. 14, ubi multas congerit doctorum auctoritates, cum iste non sit irregularis; nec tenetur testes sibi abscissos secum deferre, ut vulgus falsò opinatur, prout dixit Abbas in c. *Ex parte*, n. 1, de Corp. vitiat.; Covar. in Clem. un., p. 1, num. 5, et alii.

Si autem casu, præmissa et alia hujusmodi evenierint, puta si quis partem digiti aut alterius membri

sibi abscedit, dum aut operi rustico curam impendit, aut aliquid faciens, se non sponte percussit, ut in c. *Qui partem*, d. dist. 53, similiter, si pro aegritudine naturalia à medicis qui secta habuerit, vel alias, ut in cap. *Si quis pro aegritudine*, d. dist. 53, datur dispensatio; adhibitis tamen moderationibus et decretis in infra scripta formulâ supplicationis appositis.

Modus igitur et praxis supplicandi summo Pontifici pro dispensatione ad ordines et beneficia cum corpore vitiat, constant ex sequenti formulâ supplicationis pro patiente defectum oculi Canonis, cujus dispensatio in Romanâ Curia frequens est, videlicet:

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Rhodensis Monteanus laicus Neapolitan., devotionis fervore accensus, plurimum cupiat clericali characterè insigniri, et ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis, etiam in altaris ministerio ministrare; verum quia ex causâ cujusdam infirmitatis, visum oculi Canonis amisit, licet inde non tanta causetur deformitas quæ scandalum generet in populo, aut divinis præstet impedimentum, sui voti compos effici non potest, absque Sedis Apostolicæ dispensatione; supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus ejus pio desiderio hæc in parte favorabiliter annuendo, eumque specialis gratiæ favore prosequendo, cum eodem oratore, ut defectu hujusmodi non obstante, dicto clericali characterè insigniri, ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis, etiam in altaris ministerio ministrare; necnon quæcumque et qualiacunque cum curâ et sine curâ beneficia ecclesiastica, etc.; prout in formulâ supplicationis dispensationis ad ordines et beneficia pro bigamo, lib. 2, c. 1.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et de dispensatione, aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis, et quoddam præmissorum omnium, et singulorum, etiam denominationum, qualitatium, nuncupationum, invocationum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio, et expressio fieri possit in litteris per breve S. V. seu officium minoris gratiæ (non tamen quoad beneficia hujusmodi) expediendis. Et additur: Et committatur ordinario, qui inspecto per seipsum, et considerato diligenter dicto defectu, si talis non sit, nec ex eo tanta proveniat deformitas, quæ scandalum generet in populo, aut divinis impedimentum præstet, super quo ejusdem ordinari conscientia oneretur, cum eodem oratore, dummodò ad id reperitur idoneus, vitæque ac morum probitas, et virtutum merita sibi aliàs suffragentur; nec aliud ei obstat impedimentum, dispense, ut supra.

Cum autem hujusmodi dispensatio conceditur super prædicto defectu oculi Canonis, tunc, ne ipse patiens, legendo Canonem, vertat se ad populum, cum velit ad Canonem ipsum oculum dextrum dirigere; id etiam additur in fine dictarum clausularum, videlicet: *Et quoties missam celebrabit, tabellam Canonis in medio altaris tenere debeat.*

Ex hæc verò formulâ est etiam in praxi notandum. Primò, quòd cum in executione litterarum desuper expediendarum, maxima sit diligentia adhibenda, cir-

ca ipsius defectus inspectionem, si orator erit in Romanâ Curia præsens antequàm signetur supplicatio, se presentabit coram D. datario, qui inspiciet et considerabit defectum, quem orator ipse patitur; quandoque verò inspicendum et considerandum ille committit D. regi cancellariæ, cum aliquibus ex abbreviatoribus majoris presidentiæ; vel saltem uni ex ejusdem Curie referendariis. Imò sæpè contingit ut si orator est ab ipsâ Curia absens, et illius defectus qualitas non permittat summum Pontificem de ordinario confidere circa talem inspectionem, præcipit oratorem ipsum ad Urbem accedere, si id sine magno ipsius oratoris dispendio fieri possit; ubi considerato defectu, videatur an sit super eo concedenda vel deneganda dispensatio; quo casu, licet litteræ dirigantur ordinario pro executione aliorum in eâ narratorum, non tamen committitur amplius eidem talis defectus inspectio; sed in ipsis litteris dicitur: *Nos igitur qui dictum N. per quosdam probos viros diligenter inspicimus, et ex eorum relatione accepimus hujusmodi defectum talem non esse qui notabile scandalum generet in populo, ipsius supplicationibus inclinati, etc.*

Pro oratore verò absente regulariter committitur ordinario, qui inspecto per seipsum et considerato diligenter defectu, ut ex supradictâ clausulâ supplicationis, debet ille vigore litterarum dispensationis, seu potius mandati ad illam, judicare quænam sit ea deformitas aut debilitas vel infirmitas, sive horribilitas, et quale constituat in oratore impedimentum, ac propterea illum subjiciet conspectui oculorum, per text. cap. *Communiter*, 53 distinct., juxta illud:

Segnius irritant animos demissa per aures.

Quàm quæ sunt oculis subjecta fidelibus.

Quarum quidem litterarum executionem ordinarius non poterit alteri subdelegare, per tot clausulas supra additas; præcipuè per illa verba, *per seipsum*; quæ, cum sint personalissima et demonstrativa ad oculum, ut in l. 1, § *Adipiscimur*, ff. de Acquirend. possess.; Abb. in cap. fin., n. 1, et Felin., n. 3 de Off. deleg.; Rota, decis. 559, n. 36, p. 5, recent., imponunt necessitatem ut id alteri non committatur; sicut quando in commissione causæ dicitur quòd illam per se cognoscere debeat, capite 1, ut Eccles. ben. fin. dim. co. f. l. *Prætor*, ff. de eden.; las. in l. *A judi e*, num. 11, vers. *Sexto limita*, c. de Jud., maximè quia summus in re gravi, quæ impedit omnino subdelegationem; Menoch. de Arbitr. jud., lib. 4, q. 54, n. 7. Ego aliàs vidi similem supplicationem signatam à Clemente Papâ VIII, qui, cum in ipsâ fuissent ob inadvertentiam revisoris ommissa dicta verba, *per seipsum*, ipse Pontifex propriâ manu illa addidit; quando autem summus Pontifex non intendit impedire subdelegationem, utitur illis consuetis verbis, videlicet: *Quatenus per te, vel alium, seu alios, etc.*, ut omnibus notum est; unde per dictas clausulas omnino est electa industria personæ, ut per Imol., Abb. et alios cap. *Final.*, per illum text. de Off. deleg.; Alexand. in d. l. *A judice*, et Bald. in cap. *Si pro debilitate*, de Off. deleg.

Et quomodocumque ista dispensatio concedatur, sive oratori præsentem in Romanâ Curia, ubi defectus fuit recognitus, ut supra dictum est, sive à dictâ Curia absenti, nunquam dantur litteræ dispensationis, sed tantum mandati de dispensando; nec in re tam gravi confidit summus Pontifex de vicario episcopi oratoris, sed similes dispensationes diriguntur ipsi episcopo tantum, per text. in d. c. 2 de Corp. vitiat., ibi: *De maculâ verò, archiepiscopo prædicto mandavimus, ut cum consilio suffraganeorum suorum, quod exinde visum fuerit, exequatur; in quo tibi ex maximâ dispensatione curavimus provideri*; ac proinde bene norunt curiales quod nunquam huiusmodi impedimentorum cognitio per similia rescripta apostolica tollitur ab oratoris superiore ordinario.

Quod quidem adeo inconcussè observatur, ut cum sacra penitentiaria Apostolica, ex facultate sibi tradita, dispensat cum religiosis professis corpore vitiatis, nunquam alteri quam ordinario illius loci, ubi orator professus est, rescribat, dando ei facultatem cum illo de pensandi super corporis vitio, seu defectu, cum illis limitationibus et clausulis quibus utitur cancellaria Apostolica, sed gratis quoad omnia.

Rationem autem cur in his et similibus casibus parum summus Pontifex confidat de prædictis vicariis, eam potissimum esse puto, quod quandoque, sicut hodiè videmus, pauci sunt vicarii episcoporum, qui eorum munus rectè explere sciant, cum, ut plurimum ad id officium assumantur viri rudes et imperiti, qui neque prima norunt legum elementa; unde optimâ ratione Azor., Instit. moral., p. 2, lib. 3, cap. 37, invehit contra vicarios ignaros, dicens quod vicariorum ignorantia destruit dioceses episcoporum, et pro eis tenetur episcopus, cum mala electio sit in culpâ, vulg. jur., ac propterea ait Sbroz., de Off. vicar., lib. 1, quest. 35 et 34, quod episcopus in assumendo vicariorum, non oscitanter se gerere debet, sed tenetur eligere personam qualificatam, circumspectam, bonæ et approbatæ vitæ, timentem Deum, veridicam, liberalem, temperatam, fortem, magnanimam, mansuetam, doctam, et quæ non declinet neque ad dexteram, neque ad sinistram.

Secundò notandum, quod restringitur dicta dispensatio per illa verba: *Dummodò ex impedimento huiusmodi non proveniat deformitas, quæ scandalum generet*, etc. Quam quidem restrictivam reperio extractam ex capite *Presbyterum*, ibi: *Quia nec securè propter debilitatem, nec sine scandalo propter deformitatem membri, hoc fieri posse confidimus*, de Cleric. ægrot., et per eam ostenditur papam non dispensare si adsit magna deformitas vel defectus, præstans divinis impedimentum, quia, cum, verbi gratiâ, habeat quis oculos maculatos, vel nimiam in eis distillationem ac putrescentem, quæ affert horrorem insipientibus, non debet episcopus, cui directæ sunt litteræ huiusmodi dispensationis, illa exqui in his casibus, quia id remittitur illius arbitrio; Majol., de Irreg., lib. 1, cap. 20, num. 5.

Et facilius summus Pontifex dispensat cum patiente

defectum oculi dextri quam oculi sinistri, qui de stylo Curiae dicitur oculus Canonis, quia sinister oculus est magis utilis et decens ad legendum Canonem missæ; nam qui illo caret, Canonem oculo dextro aspicere non potest sine indecentiâ; oportebit enim se vertere versus populum, ut dictum est; Sayr., de Cens., lib. 6, cap. 9, num. 8. Nihilominus ista dispensatio in casibus præmissis adhuc concedi frequenter consuevit, cum tali indecentiæ provideatur præviâ dictâ tabellâ Canonis, in medio altaris posita.

Et cum in supradictis attendatur deformitas, et non defectus, sæpè fuit conclusum in cancellariâ non esse cum difficultate concedendam dispensationem ei qui licet sit notabiliter corpore vitiatus, non tamen ex tali defectu habet deformitatem aut impedimentum in celebratione missæ, si aliquo modo sibi occurrere possit, verbi gratiâ, valgus, cui crura sunt in diversum acta, si aliâ idoneus erit, etiamsi talos ante habeat, digitos verò retrò, quia veste talari teguntur, id Majol. d. lib. 1, tit. de Claudicantibus, n. 3, ubi ait quod in his claudicantibus dispensandis, plurimum versatur arbitrium episcopi, ut dictum est, qui inspicere debet an ista claudicatio sit valdè ridiculosa; præsertim ob mutilationem per culpam; quo casu non dispensabit, sed remittet oratorem ad Papam, ad quem dispensatio hujus culpe et magni defectus pertinet, per text. in cap. 1, de Cler. pugn. in duel.

In multis namque corporis defectibus, qui tamen non generant scandalum, vidimus eos compensari cum aliis bonis oratoris qualitatibus; unde non ignoramus quamplurimos viros, licet ex naturâ seu casu defectuosos, proinde non fuisse exclusos à ministeriis ecclesiasticis: nam Beda fuit eximius concionator, ac doctissimus sacræ Scripturæ interpres, licet cæcus. Item Didimus Alexandrinus fuit cæcus, et sciebat vetus et novum Testamentum. Joannes Palæstinus fuit etiam cæcus, et referebat omnia verba S. Scripturæ, et nihilominus ex supradictis causâ prædicationis potest dispensari cum cæco, ut possit promoveri ad sacerdotium, imò etiam ad episcopatum. Etiam dicitur de Roberto Scoto cæco à puerili ætate, qui Parisiis theologiam ita didicit, ut Romæ fuerit creatus sacerdos et archiepiscopus Armacanensis, ut per Paris., de Resign. ben., lib. 5, q. 6, n. 39, cum plur. seqq.; ubi etiam alia ad id luculenter adducit.

Et meo tempore vidi per fel. record. Paulum V, ex causis sibi narratis, ut infra, dispensari cum quâdam puellâ mutâ, et partim sine auditu, ad effectum suscipiendi habitum monialis et profitendi; quæ quidem dispensatio fuit habita pro singulari, illiusque tenor talis est, videlicet:

PAULUS, etc., dilecto filio vicario, etc., episcopi Cumman. Salutem, etc. Apostolicæ Sedis copiosa benignitas vigorem juris interdum mansuetudine temperans, nonnulla aliquando dispensativè concedit, quæ sacrorum canonum severitas interdicat. Exhibita siquidem nobis nuper pro parte dilecti filii Joannis Antonii Crucei nobilis Canan. petito continebat: Quod ipse dilectam in Chri-

sto filiam Brigidam ejus natam sexdecim annorum, habet, quæ licet septem circiter ab hinc annis, ex quodam sinistro sibi supervento accidente, sine loquaci, et partim sine auditu remanserit, iis tamen est ingenii dotibus prædita ut quidquid sibi nutu, signis et gestibus indicatur, ac etiam verbis significatur, perspicaciter comprehendat et faciat, adeo ut apertè videatur, Deum optimum maximum illi hujusmodi defectuum damna, longè nobilioribus ingenii dotibus liberaliter rependere voluisse. Cum autem, sicut eadem petitio subiungit, cæterioribus iudiciis evidenter appareat dictam Brigidam regularis vitæ cupidissimam et observantissimam esse, et dictus Joannes Antonius timens ne ipsa quæ eleganti vultus formâ et corporis compositione præstat, in seculo innupta remansens, tempore procedente aliquod pudicitie detrimentum putiatur; et propterea, tam suo suorumque honori quam etiam ipsiusmet Brigidæ salutî, et spirituali consolationi paternè prospicere volens, eam in monasterio monialium S. Agathæ, civitatis Cuman. in quo jam per tres annos, educationis causâ permansit ad hoc, ut inibi professionem emittat regularem, collocare desiderare, ipsæque moniales quæ ejus animi candorem, pietatem et devotionem diuinam trium annorum, quibus in eo permansit, experientia haud dubiis signis, et argumentis probè agnoverunt, illamque insociam, et consororem suam recipere paratæ existant, idque summopere exoptent; sed cum id stantibus prædictis defectibus, effectum sortiri non possit absque Sedis Apostolicæ licentiâ. Quare pro parte dicti Joannis Antonii nobis humiliter supplicatum extitit, quatenus in præmissis opportunè providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur eosdem Joannem Antonium et Brigidam, et eorum quencumque à quibusvis, etc., censentes, necnon aliquarum, si quæ sint ipsius Brigidæ dispensationum tenores præsentibus pro expressis habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, discretioni tuæ, de quâ in his specialem in Domino fiduciam obtinemus, per apostolica scripta mandamus, quatenus cum eadem Brigidâ, super dictis defectibus, ac quod illis non obstantibus, dictum monasterium, quatenus abbatissa seu priorissa, et conventus monialium hujusmodi eam recipere velint, ingredi, et habitum per illius moniales gestari solitum suscipere, ac professionem regularem per eas emitti consuetam, nutu, signis, et gestibus apparentibus, emittere liberè, et licitè possit, et valeat pro arbitrio tuo, auctoritate nostrâ, dummodò tamen ad id aliâ idonea reperiatur, dispenses; necnon ejusdem monasterii abbatissæ seu priorissæ, et conventui prædictis, ut illam in moniale hujusmodi recipere et admittere possint, licentiam et facultatem dictâ auctoritate concedas et impartiaris, non obstantibus defectibus, aliisque præmissis, ac quibus vis constitutionibus et ordinationibus apostol. necnon monasterii et ordinis, cujus illud est, etiam juramento, confirmatione Apost., vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis, illis earumque superioribus, et personis, sub quibuscumque tenoribus et formis, etiam cum quibusvis clausulis et decretis in contrarium forsan quomodolibet concessis quibuscumque. Dat. Romæ, apud S. Mariam Majorem,

anno Incarnationis dominicæ 1613, sexto idus augusti, pontificatus nostri anno nono.

Et dantur supradictæ, ac similes dispensationes, seu potius mandatum ad sic dispensandum cum supradictâ clausulâ, videlicet, de quâ in his specialem in Domino fiduciam obtinemus, quæ proinde impedit subdelegationem, ut dicam infra, l. 7, cap. 6, n. 3.

In proposito autem, quia ut supra jam diximus, potius attenditur deformitas quàm impedimentum, proinde dicendum illud attendi tam in quâlibet parte deformi, quam in totâ hominis staturâ, si talis deformitas, sive ridicula conditio scandalum afferret; namque etiam in cæ re, quæ de sui naturâ, non impedit executionem ordinis, illud scandalum sufficit ad inducendum impedimentum, ne quis promoveri possit, veluti cum quis adeo est brevis staturæ corporis, ut quasi monstrum videatur; nam licet capax sit characteris ordinis, tamen apud omnes magnam admirationem inducit, ut sunt pygmæi, qui non debent facilitè ad ordines admitti propter scandalum et vulgarem admirationem, quod tamen intelligendum est de iis quorum nimia brevisitas affert contemptum, risum et admirationem, sicut legitur de Gregorio episcopo Turonensi, quem, cum Romam venisset, omnes ferè ob pusillam staturam parvi pendebant; unde et ipsemet summus Pontifex Gregor. I miratus est quomodò vir tam brevi corpore in episcopum promotus fuisset, qui ille respondit: *Ipse Deus fecit nos, et non ipsi nos.* Et sub Bonifac. VIII, Joannes Maria de Castello Bononiensis mansionarius, tam brevi staturâ erat, ut cum stans verba faceret coram Papâ, genu flexus putabatur, prout refert Majol., de Irreg., lib. 1, cap. 13, sub. 9. Nec non de Alphonso Ritio, qui cum coram summo Pontifice staret, et crederetur pariter genu flexus, jussus ab ipso Pontifice surgere, respondit ille: *Beatissime Pater, non sum plus*, quo responso, non modò adstantibus ingentem movit risum, sed et ipsi Pontifici, ut refert Menoch. in Addit. ad lib. 2 de Arbitr. jud., casu 226, num. 12.

Quamvis negari non possit, quin aliquando doctrina, cæteræque animi dotes, hujusmodi defectibus suppleant; nam prædictus Gregorius episcopus Turonensis fuit apud Gregorium Magnum supradictum in magnâ veneratione habitus, sicut etiam ipse Joannes Maria fuit in jure canonico peritissimus, lîd. Majol., loco cit.

Ex præmissâ ratione, cum non tam vitium corporis in se quàm deformitas et impedimentum attendatur, ut quis censendus sit irregularis, sicut paulò ante diximus, si tale vitium non obstat ad ministrandum in altaris ministerio, nec apparebit, non erit opus aliquâ dispensatione; exemplum affert Campanil. in divers. Jur. can., rubr. 11, cap. 17, sub num. 131, vers. *Quinimò*, ubi ait quod accidit Venetiis, quemdam hominem visum fuisse crus levum à nativitate, breve habentem, eoque nutantem, et convaluisse ex ictu scopitti in dextro recepto, quod optimum fuit temperamentum, et opportunum remedium, ut crure lon-

giore decurtato, et cum brevi exequato, claudicare desiderit.

Porro hujusmodi claudicantes non possunt uti baculo, accedentes ad celebrandum, cum id summâ ratione statutum fuerit in c. *Nullus episcopus*, d. 1, de Consecrat., ubi Zacharias Papa, in synodo Rom., voluit ut nullus episcopus, presbyter, aut diaconus ad solemnâ missarum celebranda præsumat cum baculo introire; aut velato capite altari Deo assistere; quoniam et Apostolus prohibet viros velato capite orare in Ecclesiâ, et qui temerè præsumperit, communione privetur. Sed cum istud caput duo contineat, unum scilicet, nec cum baculo quis accedat ad altare, alterum verò, nec velato capite: quoad primum, nulla datur dispensatio, quia baculo non potest occurri periculis et necessitatibus, quæ ex notabili impedimento presbyteri proveniunt, et aliâ vidi presbyterum quemdam ad altare cum baculo accedentem in die festo sancti titularis Ecclesiæ, qui, dum ad divina ibi convenisset populi multitudo, nescio quo casu, in terram concidit, cum maximo ejusdem populi scandalo. Quoad secundum, quidquid dicat Navar., cons. 7, de Celebrat. miss., num. 1, videlicet, quòd nullo jure cavetur, vel specialiter prohibitum est, et n. fin., quòd si causa esset dubia, et posset commodè adiri episcopus, deberet ab eo impetrari dispensatio, adest d. cap. *Nullus*, quo id expressè prohibetur; quo verò ad dispensationem, nullo modo competit episcopo, super quo decreta congregationis cardinalium super negotiis episcoporum adsunt, sub die 2 januarii 1590, et 7 januarii 1593, per quæ concessit usum pileoli episcopo Faventin., et proposito in eâ supplici libello pro parte archiepiscopi Urbitanen., super eadem re, eidem ipsa Congregatio respondit, eo non posse uti, sine speciali sedis Apostolicæ licentiâ; prout refertur etiam in synodo diocesanâ Neapolitan. celebratâ anno 1632, per hæc verba, videlicet: *Concessionem usus pileoli in missæ celebratione sedi Apostolicæ tantum reservatam esse, sacra rituum congregatio declaravit; propterea in missarum celebratione à sacerdotibus, sub penis nostro arbitrio reservatis, absque dictæ sedis dispensatione adhiberi interdiximus, et vetamus; dictaque congregationis declaratio emanavit sub die 31 januarii 1626, quia cum canon ipse prohibeat episcopo velatum caput, ergo neque secum, neque cum aliis dispensare potest. Hæc autem delatio prohibetur, non obstante quâcumque contrariâ consuetudine, ut etiam per dictam sacram rituum congregationem est decisum.*

Datur propterea desuper dispensatio, ubi legitima causa intervenerit; unde mihi facultas per litteras in formâ brevis attributa extitit, eo quo sequitur modo, videlicet:

URBANUS Papa VIII, dilecte fili, etc., vitæ ac morum honestas, etc. Cum itaque, sicut nobis nuper exponi fecisti, tu continuâ ferè distillatione è cerebro ad nares, seu ebataro, præsertim hiemali tempore, labores, et missam, capite detecto celebrando, non modicum valetudinis tuæ detrimentum patiaris, et propterea tibi per

nos, ut infra, indulgeri summopere desideras. Nos te præmissorum meritorum tuorum intuitu, specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et à quibusvis, etc., censentes, etc. Tibi ut diu sacrosanctum missæ sacrificium celebrares, caput biretino tectum (non tamen à præfatione, usque ad peractam communionem) habere liberè et licitè possis et valeas, apostolicâ auctoritate tenore præsentium concedimus et indulgemus, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ, etc.

Et quòd ista facultas dispensandi super delatione biretini competat soli Pontifici, declaravit etiam præd. S. congregatio sub die 2 januarii 1590 et 31 julii 1626.

Quinimò supradicta sacra rituum congregatio, ut eâ quâ decet reverentiâ, sacrum conficiatur, non modò præmissa circa hujusmodi pileoli delationem statuit, verum etiam per eandem usus annuli in missâ prohibetur protonotariis non participantibus, et quibuscumque aliis doctoribus die 11 februarii 1623. Item et canonicis cathedralium fuit prohibitus die novembris 1628.

Quo verò ad cætera corporis impedimenta seu deformitates, videndi sunt doctores de hoc tractantes, inter quos Filliuc, tract. 9, de Cens. c. 6, præsertim à num. 165, inde enim elicitur, in quibus casibus opus sit dispensatione. Dubium solum remanet, an ex ipsius faciei turpitudine impediatur promovendus, et certè tenent doctores quòd, si quid est deforme in ipsâ facie, quod ad monstruositatem et ridiculosam faciem vergeret, prohibetur quis profectò promoveri. Ipsius verò faciei color, sive candidus, sive rubens, sive niger, ut in Mauro vel Æthiope, nequaquam impedit, nec aliquo jure isti prohibentur promoveri, Majol., l. 1, cap. 21, n. 2, ubi etiam refert, quòd illi qui faciem fuce illiniunt, aut crines, vel barbam tingunt, non nisi post penitentiam admittendi sunt, et quædam deponendi, afferens ibi exemplum, nempe quòd Philippus Alexandri pater, Antipatrum ex ordine judicum deposuit, quòd barbam tingeret; dicens, in pilis infidelem, in negotiis nequaquam fidelem existimes; et fieri non potest, ut veram mentem gerat, qui caput habet adulterinum; et adversus hos pilorum tintores scribit Clem. Alex. relatus per eundem Majol. loco cit., ubi videtur innuere, quòd tales sint irregulares; quod tamen nullo jure probatur: si enim ita esset, hodiè quamplurimi istorum egerent dispensatione.

Hæc autem quoad defectus corporis extrinsecos, continuatos et apparentes; quo verò ad defectus intrinsecos et non continuatos, interpellatim tamen apparentes, ut sunt, videlicet, podagra, paralysis et similia hujusmodi, certum est quòd podagra et chiragra inducunt canonicum impedimentum ad ordines suscipiendos, tanquam gravis morbus, qui ut plurimum viros nobiles invadit, et ferè incurabilis est. Cap. penultimo. de Cler. ægrot., et juxta illud Ovidii de pont.

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

Majol. de Irregul., l. 2, c. 21, et quandoque ex otio causatur; quare, ut ait Plin., l. 26, c. 40, Roma, cum sudando et laborando vivebat, hoc malum non cognovit; quod etiam ex in gluvie ortum ducat, certius est; saluberrimum proinde antidotum et preservativum S. canones docent adhiberi, juxta text. in c. *Legimus.*, de Consecr., dist. 5, ibi: *Legimus quosdam morbo articulari et podagra humoribus laborantes, proscriptione bonorum, ad simplicem mensam et pauperes cibos redactos, convaluisse. Caruerant enim sollicitudine dispensandæ domus, et epularum largitate, quæ et corpus frangunt et animam.* Quare contraria contrariis curanda sunt. c. *Si quis semel*, de Pœnit. dist. 21. Unde supradictis nunquam, aut rarò datur dispensatio ad ordines quia tales sunt, qui impossibilitatem celebrandi inducunt, vel quia scandalum aut periculum timetur, et eò minùs datur ipsa dispensatio arreptitiis, sive demoniacis, caducis aut furiosis, habentibus dilucida intervalla, etiamsi sani appareant, per Gloss. in c. 1, 31, dist.

Nec unquam vidi desuper dispensari sed semper supplicationes omninò rejici, præsertim pro hujusmodi arreptitiis, circa quos, scio D. datarium semper respondisse, quod cum semel quis talis apparet, nunquam potest promoveri; quod satis ostenditur in c. *Maritus*, 33 d., quia sæpè tentatur ab illo demone; qui dum se fingit recessisse, tamen sæpè permanet, etiam per annos, quod clarè colligitur ex verbis Evangelii Marci, cap. 19: *Surde et mute spiritus, ego præcipio tibi, exi ab eo, et amplius ne introcas in eum*; quæ quidem verba ideò locutus est Dominus, quia semel arreptitiis sæpè tentatur ab illo demone, ut dictum est, Borgas., p. 5, tit. de Corp. vit., num. 18.

CAPUT VII.

Praxis dispensationis cum neophytis.

Post praxin dispensationis super corporis defectu, jam propositam, videre est quid ipsa Romana Curia, circa dispensationem super irregularitate ex defectu animæ proveniente, sentiat, illo, inquam, defectu, super quo ex causis rationabilibus inducitur summus Pontifex ad dispensandum; quandoquidem multi sunt hujusmodi animæ defectus, qui non immeritò ij sunt Pontificem ab illorum dispensatione quandoque retrahunt. Constat enim praxim ipsam ad hunc ferè defectum restringi, quæ frequentius docet, quomodò et quando cum neophytis dispensetur; eos enim irregulares esse deprehenditur per totam dist. 48, nec non c. *Si officia*, et c. *Hoc ad nos*, et c. *Ordinatos*, dist. 49, et per alia jura allegata per Sayr., de Cens., l. 6, cap. 14, num. 10, ac propterea neque ad ordines sunt promovendi, Cov. in Clem. *Si furiosus*, in l. p. Relect., § 2, num. 7; neque eis beneficia ecclesiastica sunt conferenda, cum eis indigni reputentur, ut per D. Paulum in 1 ep. ad Timoth. c. 3; Hojed. de Incomp. benef. 1, c. ult., num. 1, quod tamen intelligitur, dum isti neophyti recenter legem Christi professi sunt; cum isti propriè tales dicantur, ut per Covar. loco cit.; postquam enim moribus, et christianà doctrinà

instructi sunt, possunt licitè promoveri, ut est text. in cap. 1, dist. 57; Felin. in cap. *Cum sit*, de Jud., nec non habere possunt beneficia supradicta; idem Hojed. loco citato.

Quid autem dicendum sit de filiis Judæorum, servat stylus Cæsar, ut illi efficiantur capaces beneficiorum ecclesiasticorum, ac etiam dignitatum, si Christiani sunt, per text. in cap. *Eam te*, de Rescrip., cap. *Si quis in ægritudine*, d. dist. 57; Navar. in Sum., cap. 25, num. 205, quamvis non possint ad sacros ordines promoveri, ut statuit Paulus IV, quod etiam confirmavit Gregorius XIII, qui id extendit, etiam ad descendentes ex Mauris, ut per Navar., cons. 4, de Judæis. Quinam autem propriè dicendi sunt neophyti in jure canonico, hoc nomen restringit idem Sayr., num. 11, ex pluribus per eum allegatis doctoribus ad eos solùm qui ex lege Judaicâ, Mahumeticâ vel Ethnicâ, noviter fidem Christi professi sunt; et per baptismum Christo initiati. Cum his summus Pontifex dispensat ad omnes ordines et beneficia ecclesiastica, quando ipsi semper vixerunt catholici, teste Mandos. in praxi signat. rat., tit. *Dispensatio cum neophytis*, vers. 6, qui vers. seq. ait, quod si de noviter ad fidem conversis non habeatur firma spes, seu morum et vitæ ipsorum certitudo, non statim ad ordines et beneficia ecclesiastica sunt admittendi seu dispensandi, quinimò, neque ad minores ordines; et quamvis Covar., in d. Clem. *Si furiosus*, d. num. 7, vers. *Tertiâ conclusione*, dicat satis esse ut cum supradictis possit episcopus dispensare, habitâ ratione temporis et personæ; ac propterea non sit expectanda summi Pontificis dispensatio, et quod, licet in aliquibus Ecclesiis soleant esse constitutiones à Sede Apostolicâ approbatæ, quibus isti, qui genus et originem à Judæis vel Sarcenis ducunt, quantumvis ab infantiâ baptizati, excludantur à beneficiis, possunt tamen ad sacros ordines promoveri, et alibi, tam isti qui ab infantiâ baptizati sunt, quàm ii qui in ætate adultâ ad fidem Christi convertuntur, si in eâ benè instructi sunt, in eâque per longum tempus laudabiliter vixerint, episcopi judicio ad ordines sacros et ecclesiastica beneficia admitti, id. Sayr. num. 12.

Huic tamen sententiæ, quoad episcopalem dispensationem, neminem latet, adversari Curie stylum et consuetudinem, quæ jam diù admisit, ad Romanum tantùm Pontificem dispensationem hujusmodi pertinere; qui non ita passim cum his dispensare consuevit, præsertim, cum de recenti ad fidem conversi, nisi rematurè discussâ, per quam ii dignoscantur digni tali dispensatione, ac cum opportunâ prædictorum statutorum expressâ derogatione; et proinde consuetus modus desuper supplicandi, talis esse debet, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. quòd aliàs ipse qui parentibus Muhametanis natus, per bon. mem. Octavium cardinalem de Aquarivâ nuncupatum, tunc Ecclesiæ Neapolitan. archiepiscopum ex concessione et dispensatione apostolicâ, à quodam circ. Neapolitan., cujus

ipse orator servus erat, proprio ære redemptus, ejusque jussu septemviris, assumpto nomine et cognomine dicti Octavii cardinalis, baptizatus, et mox ab eo tempore, undecim annorum spatio, fide catholica, omnibusque ad eam facientibus imbutus, et in collegio seminarii Neapolitan. in quo adhuc moratur, litteris operam navans, ac sacrosancta Pœnitentiæ, et Eucharistiæ sacramenta frequentans, educatus existit, ex fervore devotionis, ac aliàs, clericali militiæ adscribi, et ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis, Altissimo, quoad vixerit, famulari summo opere desiderat, supplicat, etc., quatenus, etc., cum eodem oratore, quod præmissis non obstantibus, clericali character insigniri, illiusque privilegiis uti; necnon ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri et promotus, etc., ministrare, necnon quæcumque et qualicumque, cum curâ et sine curâ, beneficia ecclesiastica, etiamsi canonicatus, et præbendæ, etc., in formâ.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et committatur ordinario. Et dummodo reperiatur idoneus, vitæque ac morum probitas, ac alia virtutum merita sibi aliàs suffragentur, nec aliud canonicum obstat.

Nec supra dicta dispensatio restringitur ad certa qualificata tantum beneficia; sed conceditur, sicut aliis inhabilibus, præterquam patientibus defectum natalium. Isti enim neophyti, cum sint sufficientes et habiles, promoveri possunt, etiam ad dignitates, id. Mandos., dict. tit. v., Si igitur; imò tanta esse potest integritas neophyti, ut etiam ad episcopalem dignitatem evehatur, ut per Majol., de Irregul., lib. 1, cap. 31, n. 4, cum seqq., ubi plura in proposito congerit.

CAPUT VIII.

Praxis dispensationis super defectu libertatis.

Alia insuper species irregularitatis adest, quæ ex defectu libertatis procedit, et ad quatuor genera reducitur à Sayr., d. lib. 6, cap. 14, num. 1, nimirum eorum qui sunt servituti subjecti; obligati ad ratiociniâ; obligati curiæ seculari; vinculo matrimonii obstricti; qui propterea inhabiles redduntur ad ordines, ut in totâ dist. 54.

An autem cum istis, durante eorum vinculo, servitute, ratiocinio aut matrimonio, dispensatur, parum hic refert immorari, cum hujusmodi dispensationes vix aut raro concedantur.

Quia verò servi, ut hic, illi intelliguntur, qui cujusvis alterius obsequiis subjecti sunt, præsertim mancipia in bello, seu aliàs quomodolibet capta, ut in d. dist. 54, propterea videamus, quid in praxi servetur, circa illorum libertatem acquirendam Romæ in Curia capitolii: his enim illa competit libertas, super quâ Deus Optimus Maximus ex solâ misericordiâ dispensavit cum homine, cujus dominio omnia subiecit, ut diximus in principio in tit. de Orig. dispens.

Pro cujus quidem rei notiâ sciendum est hanc facultatem competere illustriss. dominis cameræ Urbis conservatoribus, vigore cujusdam legis, seu constitutionis editæ ab Antonino Pio, ipsisque diversis summis Pontificibus confirmatæ, cum pœnæ excommunicatio-

nis adjectione contra impediētes. Inter hos fuit Paulus III., per suum motum proprium reintegratorium, cujus quidem tenorem, saltem pro exteris, hic subnectere visum est, videlicet:

Motu proprio, etc., novimus, quod in hac almâ urbe nostrâ, quæ caput Ecclesiæ existit, sicut hactenus ante christianam religionem, totius orbis sibi et meritò caput obtinebat, ob reverentiam christianæ religionis, asperum servitutis jugum penitus extinctum fuerit; quinimò ex causâ prædictâ, mancipia quæque ad sacri senatus cameræ Urbis officium, et ejusdem nostræ Urbis conservatores confugientia, et libertatem acclamantia, libertatem consequi, veteri instituto consueverunt, ac forsitan etiam magistratus præfati, ex speciali privilegio pontificali, seu imperiali, potestatem, mancipia hujusmodi ab aspero servitutis nexu liberandi, habeant privilegia, quæ hujusmodi tam temporis diuturnitate, quàm etiam in Urbis direptione deperdita esse potuerunt. Nos volentes dignitatem conservatoriam prædictam in præmissis speciali favore prosequi, et ambiguitates tollere, harum serie, motu et scientiâ, similibus, de apostolicæ potestatis plenitudine, jurisdictionem, potestatem et facultatem, per quam mancipia, quæcumque sub jugo servitutis quoquomodo obligata ad sacri senatus cameræ Urbis officium, et pro tempore existentes Urbis conservatores confugientia, et libertatem acclamantia, per eosdem conservatores libertate donari, et Romani cives liberique homines effici possint et debeant, reintegramus, et quatenus opus sit, de novo damus, concedimus, et gratosè impartimur; ita quod mancipia quæcumque ab eisdem conservatoribus liberata hactenus fuerunt, et in posterum liberabuntur, pro liberis hominibus, et Romanis civibus in omnibus, et per omnia ubique habeantur, teneantur, et reputentur, et tractentur, et facultatem habeant in judiciis standi, contrahendi, et alia faciendi, sicut ceteri cives Romani liberi homines facere consueverunt et faciunt, et ita ex nunc prout ex tunc, et è contra, libera esse volumus, et mandamus, ac liberamus, omni jure cujuslibet statuti, consuetudine, vel aliorum contrariorum rigore penitus rejecto, irritum, et inane decernimus, quidquid scierit, vel ignoranter contra præsentium tenorem factum et attentatum fuerit, et ab omnibus iudicibus, tam ordinariis quàm delegatis, etiam quâcumque jurisdictione surgentibus uliter judicandi, sentiendi, et definiendi potestate et facultate sublata, constitutionibus et ordinationibus apostolicis, stylo palatii, privilegii, indultis, statutisque etiam juramento firmatis, in specie, vel in genere editis cum quibusvis clausulis, et derogatoriis derogatoriis, et per quoscumque Romanos pontifices prædecessores nostros, etiam per litteras sub plumbo, et cum derogationibus quibuscumque emanatis, aliisque contrariis non obstantibus quibuscumque. Quibus, omnia et singula illorum tenores, etc., pro expressis habentes, et aliàs latissimè extenden. derogamus.

Fiat ut petitur, A.

Et cum absolute à censuris ad effectum præsentium, et quod litteræ etiam in formâ brevis expediri possint, et obstantiæ habeantur pro expressis. Et cum derogationibus solitis, et potestate, et facultate latius extendendis.

Datum Romæ apud S. Petrum, quinto kalendas julii, anno primo.

Idemque voluit Pius V in suâ constit. 17, quæ incipit *Dignum*, 3 Id. septembris 1566, nempe quod selavi baptizati, si ad conservatores almæ Urbis confugiant, libertatem consequantur; confirmando constitutionem præd. Pauli III, per hæc verba : *Motu simili, etc., eosdem conservatores, etc., speciali favore, etc., ipsos conservatores, ac officium senatus cameræ Urbis, in jurisdictionem, facultate et potestate, mancipia quæcumque sub jugo servitutis quomodolibet alligata, ad hujusmodi senatus cameræ Urbis officium pro tempore existentis, ac ipsius Urbis conservatores confugientia, ac libertatem acclamantia, per eosdem conservatores libertate donari, et Romani cives liberique homines effici possunt, prout ipse Paulus prædecessor redintegraverat, ac pro potiori cautelâ, de novo damus, concedimus, ac gratiôsè impartimur. Itaque mancipia, seu sclavos, eadem, quæ ab eisdem in posterum liberabuntur, pro liberis hominibus et Romanis civibus, in omnibus et per omnia ubique haberi, teneri et reputari debere. Dantes, etc., eisdem mancipiis, etc., facultatem in judiciis standi, contrahendi, testandi, et alia faciendi, quæ cæteri cives Romani liberi homines facere consueverunt, et faciunt, et ea in omnibus, et per omnia haberi, et libera esse decernimus, volumus et mandamus, etc.*

Ad præmissorum igitur præscriptum petens sibi hujusmodi libertatem impartiri accedit ad curiam capitoli in die audientiæ; ac se coram prædictis dominis conservatoribus præsentando, eis sufficientem fidem sui baptismatis ostendit; ibique genu flexus exponit, qualiter, cum esset per tantum tempus mancipium, petit propter amorem Dei libertatem. Tunc primus ex dominis conservatoribus, attentâ supra dictâ fide baptismatis, ab ipsis recognitâ, ponit manum dexteram super ipsius mancipii caput, hæc proferendo verba, nimirum : *Esto liber*. Postmodum verò super hujusmodi libertate expediuntur litteræ patentes, quæ per totum orbem terrarum, etiam ab ipso Mahumete Turcarum principe in maximâ veneratione habentur.

Formula autem harum patentium litterarum hæc est, videlicet :

Nos Octavius Mandosius, Marcus Casalius, et Petrus Vincentius Cavalerius cameræ almæ Urbis conservatores.

Universis et singulis, has nostras litteras visuris, inspecturis, lecturis pariter et audituris, salutem. Cum discretus juvenis Augustinus Scalia, ante Baptisma nuncupatus Assan, Turca de Lepanto, olim mancipium

illustriss. D. Melchioris Borgiæ, ætatis suæ annorum triginta quinque circiter, staturæ parvæ, coloris castanei, lator præsentium, coram nobis in nostro capitolio, publicâ audientiâ comparuerit, humiliterque supplicaverit, ut postquam plures annos in servitutis jugo permanserit, cum beneficio civitatis Romæ, quæ solâ libertate lætatur, à vinculis servitutis eripere, et natalibus quibus omnes homines à principio liberi nascebantur, restituere dignemur. Et Redemptor noster, totius conditor orbis, ad hoc propitiatus, humanam voluit carnem assumere, ut de rupto quo tenebamur captivitatis vinculo pristinæ. nos restitueret libertati; salubriterque agatur, si omnes homines, quos ab initio natura liberos procreavit, et servitutis jugo jus gentium contra naturam subjecit, in quâ nati fuerant, libertati reddantur. Propterea, præsentium tenore, vi litterarum apostolicarum, nostrique officii auctoritate, vice et nomine senatus, populique Romani, ac omnibus melioribus modis, viâ, jure et formâ; quibus magis, melius, validius et efficacius, de jure fieri potest, et debet, ac nos possumus, et debemus prædictum Augustinum Scalam, qui, ut per fides nobis porrectas, in Basilicâ S. Joannis in Laterano Urbis baptizatus ac militiæ Christi adscriptus fuit, liberum declaramus, et ab omni vinculo servitutis eximimus, absolvimus et liberamus, suique juris efficiamus; ita ut ab hac die, et deinceps in posterum, quod voluerit, pergat, et æquè ac si fuerit Christianus ingenuus, et ex liberis parentibus procreatus, agat. Declarantes eidem Augustino præsentî, et intelligenti, jura et meram libertatem, rerumque suarum generalem et particularem administrationem competere; ita ut sine aliquo servitutis, aut aliarum quarumcumque contradictionum obstaculo, possit emere, vendere, donare et in judicio stare, testimonium dicere, testamentum facere, omniaque alia, quæ quilibet ingenuus, liber, et sui juris facere potest, liberè exequi. Nulli ergo hominum liceat hanc libertatis paginam infringere, vel ei ausu temerario contraire vel contradicere ac facere, contrariis non obstantibus quibuscumque. In quorum fidem præsentibus nostrum secretarium fieri, nostroque solito sigillo, quo in talibus utimur, communiri jussimus. Datum ex nostro capitolio, hac die 24 aprilis 1652.

Octavius Mandosius,
conservator.

Petrus Vincentius Cavalerius,
conservator.

Marcus Casalius, con-
servator.

Antonius Citarella, prior al-
mæ Urbis.

Locus † sigilli.

Andreas Origus,
S. P. Q. R. Secretarius.

LIBER QUARTUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS SUPER IRREGULARITATE PROVENIENTE EX DEFECTU ÆTATIS ET TEMPORIS.

CAPUT PRIMUM.

Praxis dispensationis super defectu ætatis ad ordines et beneficia.

Ad ordines et beneficia super defectu ætatis frequen-

ter apostolica datur dispensatio quia per concilium Tridentinum circa hoc multa sunt innovata; nam, quoad simplicia beneficia ecclesiastica obtinenda hodiè nullus primâ tonsurâ initiatus, aut etiam in minoribus

ordinibus constitutus, ante decimum quartum annum beneficia hujusmodi poterit obtinere, ut ejusdem concilii decreto cavetur, sess. 23, cap. 6, de Reformat.; contra quod nullo modo potest episcopus dispensare, quia id soli Papæ est reservatum, ut constat ex notorio text. in cap. *Vel non est compos*, de Tempor. ordin., Thes. for. eccles., p. 2, c. 3, n. 15, Vivian., in praxi jurispatr., lib. 6, c. 4, n. 38. Nec refert aliquos tenuisse episcopos posse dispensare cum majore septem annorum, ad simplex beneficium ecclesiasticum, ac etiam ad horas canonicas recitandas, ut loco earum alias preces recitet; hoc enim falsum esse testatur Navar., de Hor., cap. 11, num. 24, quandoquidem neque legati dispensant super defectu ætatis ad beneficia obtinenda requisitæ, cum neuter ipsorum dispenset contra concilia generalia, Navar., loco cit., idque privatim quoad alios spectet ad Papam, quem pluries videmus etiam cum simplici infante ita dispensare. Episcopus autem non potest cuiquam indulgere ut ante quartum decimum annum inceptum possit beneficium simplex obtinere: quod si secus fecerit, peccabit mortaliter, et collatio erit nulla, Barb., de Pot. epis., allegat. 60, n. 75, nisi tamen in beneficii fundatione expressè contrarium caveatur; unde sacra congregatio concilii pluries declaravit quod, si fundatione cavetur quod minor ætate quatuordecim annorum possit tale beneficium obtinere, debet hæc dispositio servari, quia per dictum concilium non est derogatum fundationi, ut per Gonz. ad reg. 8, Cancell., gl. 5, n. 91, Garc. de Benef., p. 7, c. 4, n. 10.

Præmissorum autem ratio est quia lex posita in fundatione ad unguem est servanda, Crescent., decis. 7 de Jurepatr.; si tamen fuerit usu recepta, et non aliàs. Vivian., d. lib. 6, capite 6, num. 17.

Est tamen, ex pluribus ejusdem S. congreg. declarationibus, advertendum prædictum decimum quartum annum ad simplex beneficium obtinendum non oportere esse expletum, sed tantummodò cœptum; id. Gonz., n. 95, et Garc., d. n. 10, ubi etiam affert declarationem dictæ congr., quæ sic censuit: *Hoc cap. non prohibere, quin ille qui jam quartum decimum annum suæ ætatis attingit, licet nondum explevit, possit beneficium simplex obtinere*, quicquid dixerit Mandos., de Ætate min., c. 4, n. 15, tenens quod quis ante decimum quartum annum completum non possit præsentari ad hujusmodi beneficium; quod puto ita dixisse quia nondum eo tempore emanaverant tot dictæ S. congreg. declarationes. Et quod est de simplici beneficio, intelligitur etiam de canonicatu collegiatæ ecclesiæ; pro quo sufficit etiam prædicta ætas quatuordecim annorum, ut etiam declaravit supradicta cong. declarando d. concil., sess. 24, c. 12; ex quâ quidem ratione, sicut potest episcopus dispensare cum illegitimo ad beneficium simplex, ut infra dicetur, sic etiam ad canonicatum et præbendam collegiatæ ecclesiæ; id. Gonz., num. 98.

Ad dignitatem verò, canonicatum, aut portionem, ex eodem concilio, d. c. 12, non admittitur nisi qui eo ordine sacro sit initiatus, quem illa dignitas, præ-

benda, aut portio requirit, aut in illâ ætate, ut infra tempus à jure et à dicto concilio statutum, scilicet infra annum, initiari valeat, ut in sess. 22, cap. 4, de Refor.

Ad parochiales autem ecclesias, seu beneficia curata, necnon dignitates quascumque quibus subest cura animarum, debet promovendus attingere vigesimum quintum suæ ætatis annum, ut in cap. *Cum in cunctis*, § *Inferiora*, de Elect., et in d. conc. Trid., dict. sess. 24, cap. 12; et eodem modo quo supra dictum est, potest quilibet obtinere beneficia curata et quælibet alia sacerdotalia aptitudine, etiamsi tantum habet primam tonsuram, dummodò sit in supra dictâ ætate; id. Garc., num. 44, qui, nu. 47, affert sacre congregationis declarationem in proposito, quæ sic ait: *Licet ex decretis hujus concilii, post minores ordines expectandus esset annus, antequàm quis ad sacros ordines promoveatur, ut in cap 11, sess. 23; potest tamen quis parochialem acquirere, etiamsi non habeat aliquem ordinem sacrum, et infra annum promoveri ad sacerdotium debet. Et alia, quæ sic ait: An obtinentem beneficium curatum oporteat esse diaconum, vel saltem subdiaconum; cum intra annum debeat promoveri ad sacerdotium, congregatio censuit non oportere.*

Stantibus itaque præmissis, provisio facta non habenti ætatem in beneficio requisitam, est nulla, text. in cap. *Licet canon.* de Elect. in 6, quia quicquid fit contra legem, est nullum, l. *Non dubium*, c. de Leg.; præsertim quia supra dictum concil. Trid. habet decretum irritans, quod annullat actum, Abb. in cap. *Dilectus*, nu. 4, de Præb.; nec iste defectus videtur posse suppleri per consuetas clausulas generales supplicationis aut litterarum, ex quibus non inducitur dispensatio; Paris., de Resig. benef., lib. 4, q. 9, num. 34. Quod quidem procedere ait id. Garc., n. 84, etiamsi ad ætatem requisitam desit quantumvis parum et modicum tempus, ut unus dies, vel hora; quia in his quæ à jure determinata et limitata sunt, non licet arbitrari; ac proinde gratia erit subreptitia; verum tamen est quod, sicut omnes sciunt curiales, summus Pontifex facilius dispensat cum propinquo ætati requisitæ, quàm cum alio, teste Caputaque, decis. 274, num. 3, par. 1.

Hæc autem ætas est numeranda non à die conceptionis ut nonnulli falsò asseruerunt, sed à die natiuitatis ex utero, quia, ut ait id. Mandos., d. tit., cap. 1, num. 1, natiuitatis primus effectus est ut ab ipso ejus initio quis verè et propriè homo dicatur, per text. in l. *Cum inter veteres*, c. de Fideicom. libert.; quamvis aliter dicendum sit quoad irregularitatem incurrandam per eum qui datâ operâ occidit factum animatum in ventre matris; nam hoc casu etiam ante natiuitatem committitur homicidium, ut infra in praxi dispensationis super irregularitate ex homicidio.

Est tamen, contra nonnullos, advertendum quod dispensatus super defectu ætatis, licet narret se tot annos tantum habere, si postmodum in verificatione litterarum constiterit se plures habere annos quàm

expressio, non propterea subreptitia dici poterit dispensatio: quia isti qui nituntur contrarium tenere ob naturam dispensationis, quæ est stricti juris, ac propterea totum valeat quantum sonat, ut aliàs diximus, loquuntur sine aliquo fundamento; cum reverà, si quis habet majorem ordinem, vel ætatem, quàm requirit præcedenda, seu beneficium, vel ad alium effectum, non propterea debet excludi, sed admitti; quia nans majorem ordinem, non recedit à minore, et habens majorem ætatem non desinit habere minorem, cap. *Continuebatur*, de Homicid.; cap. *Degradatio* de pen. genia.; in cap. *Si pro clericis*, col. 1, in fin., vers. *Quid de illo*, n. 5, de Præb. in 6; id. Gonz., n. 99; et sic semper minus continetur sub majori, c. 1, de Arbitr.; l. 6, c. *Plus semper*, de Reg. jur., eod. l.; non autem è contrario, majus sub minori, l. *In eo quod plus*, ff. de Reg. jur., et qui 70 annos natus est, utique potest affirmare se esse in ætate quinquaginta annorum constitutum, l. 1, § *Si snpt.*, ff. de Verb. oblig., l. 3, vers. *Sed quia plus*, ff. de adm. leg., l. *Qui concubinam*, § 1, ff. de Leg. 3, ut per Ludovis., decis. 250, num. 3; et præter id quod dictum est de contrariâ dispositione in fundatione appositâ, excipitur etiam à prædictis capellaniam, quæ licet erecta fuerit in titulum beneficii ex bonis alicujus, accedente consensu episcopi, potest ex ordinatione fundatoris dari puero antè primam tonsuram titulo seculari donec fiat clericus, qui suo tempore tenebitur ordinari et fieri clericus, et cum capax fuerit, et habilis ad horas canonicas recitandas; cum id non repugnet hujusmodi fundationi auctoritate superioris; non ut antè primam tonsuram illam teneat quis in titulum beneficii, quod fieri non potest, sed præ eo tempore non sit beneficium, donec fiat clericus, et ex tunc tenebit eam ut beneficium et in titulum beneficii accedente collatione ordinarii; nisi forsan à principio quo eam obtinuit, ipsius ordinarii auctoritas intervenerit, dummodò in specie ipsius capellaniam fundator disponat quòd ea possit dari puero ante primam tonsuram titulo seculari; ita idem Garc., part. 1, c. 2, num. 50, et in simili infrà dicemus.

CAPUT II.

Praxis eadem sequitur.

Deveniendò nunc ad praxim petendi hujusmodi dispensationem, sciendum est quòd illa nunquàm, aut rarò, conceditur ad partem: veluti si minor inhabilis ad beneficia petat secum dispensari ut possit quæcumque beneficia ecclesiastica obtinere non obstante defectu ætatis; sed datur in provisione, scilicet, cum vocat beneficium, et orator est in minori ætate constitutus, ac eget propterea dispensatione apostolicâ, debet à Papâ petere provisionem illius beneficii super quo erit ita dispensandus; licet beneficii hujusmodi collatio tunc non spectet ad Papam; hoc enim casu, in narrativâ supplicationis si beneficium fuerit simplex totum: *Supplicat beatus humiliter S. V. devotus illius orator N. in duodecimo, vel circa, suæ ætatis anno constitutus, qui in litteris ita versatus existit*

ut divinum officium commodè recitare valeat, quatenus, etc.; et in fine ejusdem supplicationis, post illa verba, eidem oratori conferre, additur, secumque super defectu ætatis hujusmodi dispensare dignemini, etc.

Et quia, sicut ordinarius non potest dispensare super defectu ætatis ordinandi, cap. *Dilectus*, de Tempor. ordinat., ita nec beneficium conferre minori, per ea quæ supra dicta sunt; propterea vacante beneficio, cujus collatio spectat ad ordinarium, cum ille non possit illud conferre oratori minori, oportet quòd ratione dispensationis prædictæ petatur, ut dictum est, provisio apostolica, cujus ratione solvuntur jura cameræ apostolicæ consueta; unde si beneficii hujusmodi fructus excedant valorem 24 ducatorum auri de cam., solvenda erit etiam annata Annatistis; perindè ac si illius collatio spectaret simpliciter ad Papam; non enim poterit hoc casu beneficium conferri per ordinarium, et dispensatio peti ad partem à Papâ; sed utrumque, scilicet et provisio et dispensatio unico contextu, unicâ supplicatione, et unicâ bullâ conceditur ab ipso Papâ.

Idemque erit, si orator minor fuerit præsentatus ad beneficium simplex de jure patronatûs; quia ad illud non poterit, etiamsi fuerit compatronus, vel hæres patronorum, præsentari, contra nonnullos contrarium sentientes; eâ forsan ratione, quia, ut ait Mar. Ant. Var. resol., lib. 1, resol. 4, num. 9, aliàs fuit decisum per Rotam, minorem quatuordecim annorum posse obtinere beneficia simplicia de jurepatronatûs laicorum: cum de jure communi sufficit, quòd sit major septennio, quòdque concilium Tridentinum intelligendum est de simplicibus beneficiis liberæ collationis, non autem de jurepatronatûs; cum in correctoriis sit faciendâ restrictio, Jas. in auth. non licet, num. 6, cum seq. c. de *Liber. præter*. Contrarium enim verius est: nam licet olim de jure communi minor quatuordecim annis esset habilis ad obtinenda beneficia simplicia: nihilominus hodiè per nova jura ejusdem concilii, sess. 25, cap. 6, de Reform., est inhabilis, ut per Navar., concil. 11, num. 1 de Præb.; Leo in Thes. for. Eccles., par. 2, cap. 18, n. 14, id Mar. Ant., resol. 112, casu 51, versic. *In primo fuit resolutum*, ubi prosequitur quòd, non obstante Rotâ Rom., dec. 482, num. 3, in fin., dicente d. concil., habere tantum modò locum in beneficiis liberis, tamen testatur in praxi de contrario; et ita se vidisse observari, et sic in casu præmisso obtineri dispensationem apostolicam pro patiente defectum ætatis 14 annorum ad beneficia simplicia de jurepatronatûs, sicut etiam hoc testari potest universa curia Romana, subdens ibi quòd, cum id concilium loquatur generaliter de beneficio, illius appellatione venit etiam beneficium de jurepatronatûs, Vivian. in d. Praxi, par. 2, l. 6, cap. 6, n. 8, qui num. 9, ait se vidisse plures dispensatos super ætate ad beneficia simplicia, etiam jurispatronatûs, cum essent novem vel decem annorum, ex aliquâ causâ rationabili, puta si clericus præsentatus sit ex consanguineis patronorum, vel sit de compatronis, vel ex aliâ causâ: cum enim non possit ab ordinario ob minorem

ætatem institui ob defectum potestatis in dispensando, petenda erit institutio et dispensatio à Papà, eo modo quo supra dictum est; nisi forsan in fundatione dicti jurispatronatûs caveatur, quòd in illo beneficio possit institui etiam minor quatuordecim annis, ut etiam supra diximus. Et quod dicitur de beneficio jurispatronatûs, intelligitur etiam de beneficio, in quo proceditur per viam electionis, aut alterius cujuscumque provisionis, stante genericà dicti concilii Tridentini prohibitione, et ob verbum in eo appositum, *obtinere*, quod generale est, et infinita significat juxta subjectam materiam, ut probat Mandos., in regulà 13 cancell., q. 3, et regul. 5, q. 4, Barboss., gloss. 60, num. 78.

Nec poterit ordinarius minorem hujusmodi presentatum instituire sub conditione, videlicet, dummodò taliter presentatus et institutus obtineat dispensationem à summo Pontifice, et non aliter; quia, sicut nec collatio, ita neque institutio fieri potest sub conditione, Caputaque, decis. 298, num. 5, id. Mar. Ant., d. resol. 112, casu 4.

Benè tamen admisit Romanæ curiæ stylus, ut possit minor, vel aliàs inhabilis presentari sub expressâ conditione impetrandi à summo Pontifice dispensationem, vel super ætate, vel etiam super aliis in fundatione requisitis; nec propterea ita presentans privatur eâ vice facultate presentandi, eò quòd scienter presentaverit indignum et inhabilem; ratio est quia, cum presentatio fuit facta cum decreto impetrandi dictam dispensationem, poterunt patroni, durante tempore ad presentandum, hujusmodi dispensatione non obtentâ, de novo, saltem cumulando, presentare; et sic stante dictâ conditione, non privantur supra dictâ facultate; sicut neque propterea devolutio fiet ad alios, nisi elapso dicto tempore, de quo stylo, et praxi testatur Vivian., d. c. 6, num. 19.

Vendicant sibi tamen præmissa locum in iis beneficiis ecclesiasticis, quæ omnia eorum requisita habent, ut aliàs diximus; secus enim, etiam circa hanc praxim, dicendum est de aliis, veluti capellaniis, quæ ut plurimum fundari solent absque episcopi, sive alterius superioris auctoritate; nam licet illæ sint perpetuæ, sicut alia beneficia ecclesiastica, habeantque cætera requisita, non tamen dicuntur beneficia ecclesiastica, cum sint erecta auctoritate privatâ, veluti laicali testatoris, qui ratione sui patrimonii, eas constituit sine auctoritate ordinariâ, vel delegatâ, juxta ea quæ notantur in cap. *Dilectus*, de Jurepatron., quamvis ipse testator disposuisset, ut adveniente vacatione presentetur sacerdos, qui ex familiâ suâ reperiretur in sacerdotio; ad quod facit optimum consil. Navar., 5 de Præb., quod quidem in tantum procedit, etiamsi fundator fuerit episcopus, qui fundavit, non episcopali auctoritatè, sed privatâ, et communi laicorum; quia poterat uti bonis patrimonialibus, id. Navar. consil. 7, eod. tit., et sic, cum non sint beneficia ecclesiastica, non erit super defectu ætatis, aut aliquo modo, ex illorum causâ, petenda dispensatio; sicut pluries responsum audiivi per ipsos datariæ apostolicæ officiales, presentem in casibus hujusmodi capellania-

rum, quæ sæpè fundari solent in partibus Hispaniarum, de quibus loquitur Gonzal., gloss. 5, à n. 20, et in propriis terminis dispensationis super defectu ætatis quatuordecim annorum ad obtinendas dictas capellania, loquitur Rota, decis. 482, num. 5, in fin., part. 1, divers., his verbis: *Reservarunt Domini, an ex quo non probatur, quod Antonius sit constitutus in quatuordecimo anno, prout requirit concil. Tridentin., sess. 25, cap. 3, sed tantum in duodecimo, ei obstat dictum concilium. In quâ difficultate illustrissimi cardinales congregationis sacri concilii Trident. censuerunt non ob stare, die 2 julii 1583.*

Ac pro præmissorum corroboratione, ait id. Gonz., d. gloss. 5, num. 42, quòd licet fundans capellaniam, nequeat in illius fundatione adjicere gravamen, quòd episcopus aut alius superior non se intromittat in provisione vel dispositione illius; aliàs ex nunc, prout ex tunc cassat, revocat, et annullat dictam fundationem, et tanquam pro non factâ et constitutâ haberi vult, et omnes illius fructus et redditus converti in aliud opus pium, etc., attamen talis conditio est contra naturam beneficii; et nemo potest facere, quin jura desuper constituta in suâ fundatione, locum habeant; aliter enim dicendum est de capellaniis, quæ sine alicujus superioris auctoritate fundata sunt; prout dicitur de legatis piis, seu missarum celebrationibus, quæ etiam minori quatuordecim annorum conferri possunt absque aliâ dispensatione; nisi fortè illa fuerint consueta conferri in titulum perpetuum simplicis beneficii ecclesiastici, quia tunc omnino requiritur dispensatio, sive super defectu ætatis, sive ratione pluralitatis, aut alterius incompatibilitatis, prout stylus curiæ servat.

Ille tamen te monitum volo, quòd cum ad sedem apostolicam habendus est recursus per oratorem minorem qui ad beneficium jurispatronatûs ecclesiastici presentatus fuit, et ob defectum ætatis petit secum dispensari, si vacatio supradicti beneficii occurrerit in aliquo ex mensibus reservatis, contingere posset, quòd Papa non ipsi oratori minori, sed alteri, prout ei placuerit, dictum beneficium conferat, sicut pluries vidimus, licet orator asserat se ab illius patronis infra legitima tempora presentatum; quia etsi regula reservatoria cancellariæ, sive quælibet alia constitutio, non comprehendat in suâ reservatione beneficia jurispatronatûs laicorum, ut inter cæteros firmavit Lapsus, alleg. 48, num. 6, ubi ampliâ procedere, etiam stantibus illis generalibus verbis, videlicet, *ad cujuscumque collationem, provisionem, electionem, presentationem, vel quamvis aliam dispositionem*, Mandos., reg. 1, q. 10, num. 2, Gonz., gloss. 8, sub n. 2, vers. *Et in terminis nostræ regulæ*; attamen secus dicendum est, quoad juspatronatûs ecclesiasticum; quia illud comprehenditur sub quâcumque reservatione; ratio autem est quia huic juris patronatûs facilè præjudicatur, cap. *Cum dilectus*, de Jurepatr., et cap. *Dilectus*, de Clae. leg., qui text. quotidie in proposito recitantur, ab officialibus datariæ apostolicæ: unde per solam simplicem collationem factam à Papâ de hoc beneficio, cen-

setur derogatum juripatronatûs ecclesiastico, etiam absque aliâ expressâ derogatione: imò neque opus est aliquam de eo fieri in litteris mentionem, Cassad., decis. 4, num. 2, de Juripatronatus; Garc., de Benef., part. 3, capitulo primo, num. 352.

Quia verò dictum est supra dispensationem super defectu ætatis hujusmodi ad beneficium obtinendum, non dari à summo Pontifice, nisi in ipsâ provisione beneficii; visum tamen fuit interdum, illam ad partem, et absque aliquâ provisione concedi, sed tantummodò Citramontanis, et quandòque pro aliis personis, nec sine maximis favoribus; et tunc subsequenti formulâ, videlicet:

Beatissime Pater, supplicat humiliter S. V. devotus illius orator N. quatenus sibi, qui in undecimo suæ ætatis anno constitutus existit, specialem gratiam faciendo, cum ipso oratore, ut defectu ætatis hujusmodi non obstante, quæcumque, et qualiæcumque beneficia ecclesiastica simplicia, ac unum canonicatum, et unum præbendam alicujus cathedralis, seu collegiatæ ecclesiæ, si sibi aliàs canonicè conferantur, aut ipse eligatur, præsentetur, aut aliàs assumatur ad illa, et instituitur in eisdem, recipere et retinere, necnon quascumque pensiones annuas super quoruncumque beneficiorum ecclesiasticorum fructibus, etiam distributionibus quotidianis sibi, etiam canonicè reservandas et assignandas, percipere, exigere et levare, ac in suos usus et utilitatem convertere liberè et licitè valeat, dispensare dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus defectu ætatis hujusmodi, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostol., ac etiam in synodalibus et provincialibus, et in quibuscumque conciliis generalibus vel specialibus editis vel edendis, necnon ecclesiariis in quibus, etc., etiam juramento, etc., statutis, etc., ut in formulâ supplicationis dispensationis pro bigamo.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et quòd aliæ dicti oratoris dispensationes habeantur pro expressis, seu in toto, vel in parte exprimi possint in litteris. Et dispensatione ad supradicta omnia pro eodem oratore, aliisque præmissis, ut supra in formâ gratiosâ, latissimè extendendis; et quòd præmissorum omnium, et singulorum, etc., fieri possit in litteris.

Et ex supradictâ formulâ, aliisque præmissis, constat, praxim esse explicandâ præcisam oratoris ætatem, aliàs enim non admittitur supplicatio; quia ab octo vel novem annis circa rarò conceditur ista dispensatio.

Est præterea advertendum pro iis qui non benè callent hanc praxim, quòd illa dictio *vel circa* primo loco allata, non semper admittitur in supplicatione; sed distinctè exprimendum est in eâ oratorem tot annos, et tot menses suæ ætatis habere, propter fraudes, quæ circa talem expressionem committi solent; et quatenus aliquando admitteretur, prout ego pluriès vidi, ipsa tàm in his dispensationibus, quàm in quibuscumque aliis concessionibus, in quibus oportet fieri mentionem de ætate cum istâ dictione, non est attendenda illa doctorum explicatio, nempè, quòd minimum et modicum dicitur attentâ qualitate rei, secundum judicis arbitrium, juxta textum in 1. *Legitimes*, ff. de Legit.

tut.; Corne, cons. 179, incip. ex puncto, coll. 2, vol. 3, vers. *Præterea*, ubi loquens de hac dictione, dicit, quòd illa refertur ad modicum tempus, et quòd tempus trium annorum potest censi modicum respectu quinquaginta ita Redoan., de Reb. eccles. non alien., rubr. *Quid et quomodo dicatur modicum*. Imò nec hodiè attenditur, quòd advertit Mandos. in Glos. Aud. cam., § *Volentes*, vers. *Circa*, ubi ait non esse subreptitium rescriptum, si in undecimo anno constitutus, asserat se in duodecimo, et sic propter hanc dictionem *vel circa*, non potest impugnari impetratio beneficii, vel alia gratia, etiam si orator sit in undecimo anno constitutus sed tantummodò quòd intercedit favor, seu commendatio alicujus principis vel cardinalis. In partibus verò Poloniæ vidimus etiam concedi prædictam dispensationem partim ad retinendum plures canonicatus, et alia beneficia incompatibilia. Nam verius est, quòd Mandos., loc. cit., prosequitur, nempè per hanc dictionem, non fieri extensionem ultra sex menses ad plus, arg. text. in d. l. *Non tantum*, et ibi Gloss., in verb. *Semestre*, ff. de Excuss. tut., et dicit Rebuff. in suâ Praxi benef., tit. de Dispensatione ætatis, vers. *Seu circa*, num. 4, quòd dictio hæc intelligi potest de duobus, tribus, quatuor, vel quinque, aut ad summum sex mensibus; et verè juxta etiam currentem praxim importat sex tantum menses, quatenus dictio hæc admitteretur, habitâ tamen ratione ad expressionem quantitatis annorum; unde ita erit de illâ circa hoc judicandum, sicut quando, verbi gratiâ, narratur resignantem suum beneficium illud possedissee per quinque annos, vel circa, quo casu sufficit verificare, quòd possedit per quatuor annos, cum dimidio, Menoch., de Arbitr., l. 2, casu 46, n. 5, Rota in unâ Meliten. parochialis, 2 junii, 1552, coram Caputaque, in quâ fuit dictum, quòd, cum testes dicant à tot annis vel circa, Rota per illam dictionem, *vel circa*, tollit sex menses, ead. Rot., decis. 297, lib. 2, part. 3, divers., n. 1, ubi de ætate narratâ in coadjutoriâ pro coadjuto sexaginta annorum, vel circa, solum tollitur dimidius annus, ut per Garc., p. 11, c. 3, n. 49, qui, n. 50, ait quòd si aliàs diceretur, quòd illud possedit per quinque annos, vel quòd illud obtinet à quinque annis, sine dictione, *vel circa*, deberet illud tempus integrè verificari.

Quòd si beneficium, quòd à minore impetratur, annexum habeat presbyteratûs ordinem, additur decretum, quòd orator cum primùm ad ætatem legitimam, ordinem quemcumque sacrum suscipiendi, pervenerit, proximis inde temporibus, ordinem quem ætas postulare velit, videlicet subdiaconatus, diaconatus et presbyteratus, suscipere omninò teneatur, alioquin, eo deficiente in quibuslibet temporibus prædictis, beneficium ipsum vacare censeatur eo ipso.

In canonicatibus autem aliisque beneficiis personalem residentiam, vel aliquod munus personale requiruntibus additur, ut *interim eisdem canonicatui, et præbendæ, ne debitis fraudentur obsequiis, per substitutum, seu sacerdotem idoneum ab ordinario loci, seu capitulo dictæ Ecclesiæ approbatum, deservire possit, et teneatur.*

Quandoque etiam ex officio, cancellaria in hujusmodi provisionibus addit clausulam: *Volumus autem, quòd canonicatus, et præbenda hujusmodi debitis propterea non defraudentur obsequiis, sed eorum congruè supportentur onera consueta*: et sic servatum fuit, cum vacasset primiceriatus hujus Ecclesiæ Neapolitan. de jurepatronatûs laicorum, videlicet familie de Januario, ad quem fuit presentatus D. Aloysius Vincentius de Januario patritius Neapolitanus, qui cum esset in vigesimo tantum suæ ætatis anno constitutus, dictusque primiceriatus, presbyteratûs ordinem annexum haberet, litteras provisionis, seu institutionis à summo Pontifice obtinuit, ut defectu ætatis hujusmodi non obstante dictum primiceriatum retinere posset; cum supradicto decreto: *Volumus autem, ut cum primum, etc.*, cujus vigore ordinarius ad consueta munia subeunda, ob minorem ætatem hujusmodi, deputavit primum canonicum ex ordine presbyterorum, ejusdem Ecclesiæ, addito etiam supradicto alio decreto, videlicet, *Quòdque dictus Aloysius Vincentius cum primum ad ætatem, etc.* Hoc insuper in eisdem litteris adjecto, ut ultra vacationem ob non promotionem supradictam, ad restitutionem fructuum per eum perceptorum obligatus existeret, sub datum Romæ sexto idus martii 1628.

Qui quidem orator, licet stantibus præmissis potuisset se promoveri facere ad præscriptum supradicti decreti, nihilominus postmodum ab eodem summo Pontifice obtinuit secum dispensari, ut si, et quando unus annus tantum de ætate legitimâ, ad id à sacro concilio Tridentino requisitâ, defecerit, defectu hujusmodi non obstante ad sacrum presbyteratûs ordinem promoveri valeret. Ac insuper, cum pro parte ejusdem oratoris fuisset Sanctitati suæ expositum, canonicatus et præbendas in Ecclesiâ Neapolitan. pro tempore obtinentes, indulto utendi mitrâ à sede Apostolicâ eis concessio, dummodò in ætate triginta annorum constituti existant, gaudere; primiceriatumque obtinentem, qui primus in ordine presbyterali existit, juxta Rituale romanum, ac etiam ex antiquâ consuetudine, archiepiscopo Neapolitan. solemniter celebranti assistere consuevisse, dictumque oratorem de nobili genere procreatum esse, eique nuper primiceriatum hujusmodi apostolicâ auctoritate collatum fuisse, et, possessione subsecutâ, archiepiscopo celebranti cum mitrâ, ob defectum ætatis triginta annorum hujusmodi assistere non posse, prout ceteri dictæ Ecclesiæ canonici assistunt, eidem oratori, ex voto congregationis cardinalium ritibus ecclesiasticis præpositorum, ut etiam si trigesimum suæ ætatis annum nondum attigerit, in omnibus dictæ Ecclesiæ functionibus, ac processionibus, mitrâ uti valeret, etc., indultum fuit sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die 14 martii 1634.

Est verò notandum quòd licet minor, tempore presentationis ad beneficium jurispatronatûs, supplicaverit summo Pontifici pro institutione cum opportunâ dispensatione, si tamen à signaturâ supplicationis usque ad tempus confectionis litterarum, tantum tempus

effluxerit, quòd orator ad ætatem jam legitimam pervenerit, licet in ipsis litteris non debeat dari dispensatio, cum verè illa non sit necessaria, nihilominus de utroque tempore in ipsis litteris, secundum consuetum stylum mentio habenda erit, exempli gratiâ: *Nuper vacante perpetuâ capellaniâ N. de jurepatronatûs clericorum* (vel sub aliis verbis, quibus cancellaria Apostolica in simili jurepatronatûs utitur, etc.) *ad illam sic vacantem, N. qui tunc decimum tertium suæ ætatis annum attingebat, etc., præsentatus fuit*; et in dispositivâ proseguitur: *Nos volentes eundem N. asserentem se in ætate legitimâ de præsentî constitutum existere, etc.*

Mirabitur tamen quis fortassè hic: Ad quid ista litterarum apostolicarum expeditio, cum jam interim idem orator legitimæ ætatis effectus sit ad idem beneficium assequendum? Responsio tamen, quæ contemnenda non est, desumitur etiam ex notorio stylo cancellariæ Apostolicæ, quæ omninò tenet, oratori prædicto dandas esse supradictas litteras; quandoquidem per appositionem manûs summi Pontificis, alteri non remanet facultas providendi seu investiendi de dicto beneficio, ex vi hujusmodi manûs appositionis in necessariâ tunc ejusdem summi Pontificis collatione, respectu petite dispensationis; quæ licet modò cesset ob supervenientiam legitimæ ætatis, nihilominus etiam ex eo, quòd agitur de beneficio jurispatronatûs ecclesiastici, illud propter præmissa remaneat affectum, pro quo facit quod tradit Gonzal., ad reg. 8, cancell. Gloss., num. 23, quamvis aliàs dicendum esset de beneficio jurispatronatûs laicalis, quod per dictæ manûs appositionem minimè remanebit affectum, teste eodem Gonzal. d. Gloss., num. 64, licet me non lateat ipsam cancellariam plurius contrarium tenuisse, per rationem desuper allatam.

Non est autem omittendum quòd si orator infra tempus in prædicto decreto, seu forsan in fundatione, aut aliàs ex statuto, seu quomodolibet præscriptum non posset ad illos ordines promoveri, ne collatio sibi facta evanescat per illius lapsum, petere potest, antequàm id tempus labatur, prorogationem ad se promoveri faciendum, quæ concedi consuevit ad aliud tempus D. datario benè visum; et hujusmodi prorogationes sunt admodum in Rom. curiâ frequentes.

Quòd si tempus prædictum jam fuerit elapsum, petenda erit nova gratia, scilicet restitutionis adversus lapsum temporis ad suscipiendum ordines; et exprimendum in eâ est an fructus perceperit; quia si ita est, cum illos non fecerit suos, debet super illis componere cum D. datario, ut aliàs dictum est. Et insuper additur consueta clausula preservativa juris tertii, scilicet: *Dummodo tempore datæ præsentium, ob lapsum temporis hujusmodi, non sit alicui indicta capellania specialiter jus quæsitum.*

Quo verò ad pensiones obtinendas, non requiritur eadem ætas, quæ ad beneficium, scilicet quatuordecim annorum ex dicto concil. Trident., sess. 23, cap. 6, quia cum circa hoc nihil fuerit in eo expressum,

remanet id dispositioni juris communis, prout erat ante concilium, quod loquitur duntaxat de beneficiis; et sic nihil innovat quoad pensionem; et ita declarasse sacram congregationem ipsius concilii, et in praxi servari, testatur Gonzal., gloss. 5, § 5, sub num. 26.

Sæpè accidit in Romanâ curiâ, peti dispensationem pro minori ad canonicatum et præbendam Ecclesiæ cathedralis; ignoratur tamen, quem ordinem illi requirant, ac propterea ne retardetur expeditio litterarum datur decretum, quod orator, cum primum 22 suæ ætatis annum attigerit, ad subdiaconatus ordinem, et si canonicatus et præbenda prædicti, alios ordines requirant, ad illos, ætate legitimâ sibi suffragante, in tunc proximè successivè futuris temporibus à jure statutis, se promoveri facere omninò teneatur; alioquin præsens gratia nulla sit; ipsique canonicatus et præbenda vacent eo ipso; ubi tamen in catholicâ Ecclesiâ non est fortè facta distinctio præbendarum, sacrum ordinem requirunt, neque sacri ordines singulis ejusdem Ecclesiæ canonicatibus et præbendis ex præscripto dicti concilii adhuc designati existunt, ut in sess. 24, cap. 15, ibi: *In omnibus verò Ecclesiis cathedralibus omnes canonicatus et portiones habeant annexum ordinem presbyterii, diaconatus, vel subdiaconatus, etc.*, vel, si forsitan ex aliquo statuto, seu fundatione aut consuetudine, vel aliâs nullum ordinem sacrum annexum habeant, cum propterea non requiratur dispensatio, debet de hoc fieri mentio in supplicatione et in litteris.

Præterea servatur, ubi orator fuisset dignitate, seu alio beneficio, gradum aliquem requirente, provisos, ac tempore collationis non esset graduatus, et propterea apponeretur decretum, quod infra annum, vel aliud tempus, gradum doctoratus vel licentiatursæ, aut alios suscipere teneretur; alioquin collatio ipsa seu alia gratia nulla esset eo ipso: tunc circa hoc idem est in praxi, quod in aliis supradictis casibus, in quibus datur etiam prorogatio et restitutio adversus decretum hujusmodi cum supradictis clausulis et decretis.

Illic autem, saltem per transitum, videamus circa hujusmodi decretum susceptionis gradus doctoratus in provisionibus apost. appositum, quid in praxi servandum, quando Papæ narratur oratorem non esse graduatum, prout dignitatis, aut aliâs beneficii qualitas illum requirit tempore provisionis. Ipsius quidem tenor talis adjici consuevit per revisores datarise apost. nempe: *Et cum decreto, quod orator infra sex menses (quandoque verò infra annum) à datâ præsentium computandos, gradum magisterii in theologiâ, seu doctoratus vel licentiatursæ in utroque jure, vel saltem in decretis, in aliquâ universitatē, ubi studium generale viget, prævio rigoroso examine, suscipere, et ad illum promoveri realiter et cum effectu teneatur; aliâs præsens gratia, ac inde secuta quæcumque ei minimè suffragentur, ipseque archidiaconatus vacare censeatur eo ipso.*

Certum est enim, quod si dictus orator non satisfaciât ad unguem huic decreto, beneficium vacat, et potest à quocumque, si ita ille qualificatus sit, impetrari; nisi illi oratori succurratur per viam pro-

gationis aut restitutionis ad suscipiendum hujusmodi gradum, ut supra dictum est. Nam voluit Julius III, fel. record., circa eos qui in Rom. Curia extorquent insignia doctoratus ab aliis, quàm excellentissimis DD. advocatis consistorialibus, et assumerentur ad gradum doctoratus in utroque seu altero juri, assumptiones ac creationes doctorum, ac insignium doctoratum traditiones cum inde secutis, irritas et inanes censi, ac nemini suffragari, ac si nulliter assumpti pro non doctoribus haberi; prout in suâ constitutione, quæ incipit, *Cum sicut*, sub dat. Romæ apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 6 februarii 1552, pontificatus sui anno secundo.

Id ipsum fuit in sacro Rotæ auditorio determinatum in unâ Romanâ juris doctorandi in quâ causâ diligenter discussâ, fuit dictum cessare super hoc omnem difficultatem ex posteriore privilegio concessa per Sixtum V, supradictis DD. advocatis, sub dat. 7 kal. septembris 1587, cum derogatione regulæ de jure quæsito non tollendo, et cum clausulâ: *Quorum tenores*, per quam procul dubio revocatum censetur privilegium dominorum protonotariorum, ut ex Seraph., decis. 1271.

Quod quidem jam ipsa praxis comprobât; namque Papa privilegia protonotariatus nunquàm concedit, nisi cum clausulâ: *Et citra facultates legitimandi, ad gradus promovendi, ac notarios creandi, aliæque similia privilegia, eisdem notariis de numero participantium, concessa, seu prætensa, quibus nullibi uti valeas*, prout formula litterarum protonotariatus, quam apposui lib. 5, cap. 6, num. 50.

Ad præmissorum corroborationem, de mandato felic. recordation. Urbani Papæ VIII, emanavit edictum in Urbe, tenoris sequentis, videlicet:

EDITTO.

Octaviano raggi protonotario Apostolico dell' una, et l'altra signatura referendario, et della camera apostolica auditore generale.

Essendo stato provisto altre volte da Sommi Pontefici, per ovviare à molti inconvenienti, che nascevano, che in Roma, et suo distretto nessuno possa essere addottorato in legge, ò canonici da altri, che dal collegio de Signori avvocati Consistoriali, et del tutto espeditione privilegii à favore d'esso collegio, con le pene alli contraventori, contenute in essi; quali ultimamente sono stati confirmati dalla felice mem. di Clemente Ottavo, causa cognita, et con decisione Rotale. Et perche s'intende, che non ostante detti privilegii, alcuni ardiscono addottorare, et quel che è peggio, ancora quelli che dall'istesso Collegio, come non idonei, sono reprovati, Però d'ordine espresso di N. S. datoci à bocca, per il presente publico editto comandiamo espressamente, che nessuno sotto qualsivoglia pretesto, et privilegio ardisca creare, et far dottori in legge, ò canonici contro la forma di detti privilegii, sotto pena, oltre la scomunica, et altre contenute in essi di scudi mille d'oro in oro per ciascheduna volta d'applicarsi ipso facto alla camera Apostolica, in caso di contraventione, et dell' essilio da Roma, et altre

pene corporali, ad arbitrio nostro. Dichiarando, che nell'istesse pene incorreranno quelli, che si faranno dottori, et i testimoni, che interverranno in sin li dottorati, et li notari, et segretarii, che se ne rogaranno, oltre le pene sodette, incorreranno nella pena del falso. Dichiarando ancora nulli per il presente editto tutti li privilegi de dottorati, che dalla detta confirmatione di Clementi Ottavo sino al presente saranno stati concessi da altri, che dal collegio sodetto, et questi addottorati dopò detta confirmatione, non possino essercitare l'officio di dottore, ne farsi chiamare tali sotto pena del falso. Volendo che quelli s'intendano incorsi in detta pena, che passati tre giorni dopò la publicatione del presente editto contoverranno. Et acciò non si possa in alcun tempo pretendere ignoranza del presente editto, comandiamo, che ciascun notaro ne debbia tenere una copia affissa nel suo officio sotto le pene predette. Datta in Roma, questo dì 2 di luglio 1640.

Ottaviano raggi auditore della camera.

Santi Florido notaro decano.

Publicatum 4 julii 1640.

Supradictum edictum fuit renovatum etiam ab illustrissimo Domino Odoardo Vecchiarello ejusdem camere auditore, sub die tertiâ novembris 1654, de mandato fel. record. Innocentii Papæ X.

Cùm igitur ex supradictis satis constet, demptam esse omnibus aliis facultatem ad gradus promovendi, proinde dicendum est, ad beneficia ecclesiastica assequenda, neminem posse sic promoveri, nisi à supradictis dominis advocatis consistorialibus in Urbè prædictâ, quod quidem statutum etiam est per fel. record. Pium V, in suâ constitutione, quæ incipit, *Quamvis à Sede Apostolicâ*; cùm enim ille accepisset nonnullos comites Palatinos et diversos alios, prætextu facultatum, sibi à Romanis pontificibus, et à Sede Apostolicâ concessarum, quamplurimos, tam laicos quàm clericos, tam jure civili quàm canonico et theologiâ, nullo aut non debito examine prævio, indoctos et inhabiles, doctores, licentiatos et magistros creâsse et promovisse, uti ad dignitates, cæteraque beneficia ecclesiastica faciliùs assumerentur, et de eis providerentur, in animarum suarum jacturam, et quamplurimorum scandalum, omnia et singula, facultates, et indulta eisdem comitibus, ac etiam quibusvis officialium Romanæ Curie collegiis, singulisque aliis personis cujuscumque statûs, gradûs, ordinis, et præeminentiæ existentibus, ad doctoratûs, licentiaturæ et magisterii gradum promovendi per quoscumque Romanos pontifices prædecessores suos quomodolibet concessa et confirmata et innovata revocavit, cessavit et annullavit, ac decretis concil. Trid. inherendo, decrevit et declaravit, eos qui à comitibus et aliis præfatis promoti fuerunt, quoad dignitates, cæteraque beneficia ecclesiastica, nullâ gradûs prærogativâ frui, et gaudere posse, vel debere. Sub dat. Romæ apud S. Petrum 1568, kal. junii, pontificatûs sui anno tertio.

Quare, supradictis sic stantibus, licèt nonnulli curialium tenuerint posse nihilominùs sic promotos ad

hujusmodi gradum, dignitates, aliaque beneficia ecclesiastica assequi, saltem ex privilegio concesso excellentissimo duci Sfortia, quod dicitur inniti concessioni ducum suorum cum pontificum, nempe Pauli III., quod fuit confirmatum à Gregorio XIII et Sixto V; atamen prædicto Urbano fuit lectum privilegium quoddam doctoratûs, à supradicto duce concessum, quod erat tenoris sequentis, videlicet:

In Christi nomine, Amen. N. de comitibus Sfortia sacri Romani imperii princeps, dux Signiæ, princeps Vallis Montanæ, comes Dei gratiâ Sanctæ Floræ, marchio Prozeni, et eques ordinum Galliarum regis Christianissimi.

Universis et singulis præsentis litteras visuris, lecturis et audituris, salutem et omne gaudium. Noveritis quòd fel. record. Paulus Papa III., per litteras desuper concessas, ac sub plumbo expeditas, sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum, anno dominicæ Incarnationis 1555, mensis maii, pontificatûs sui anno quinto, nobis et cæteris omnibus de familiâ ac prosapiâ Sfortiæ, amplam, liberam ac omnimodam facultatem, et licentiam concessit, doctores in jure canonico et civili creandi, ac solemniter ordinandi, et quos benemeritos, dignos et sufficientes, ac idoneos reperiremus, ad doctoratûs gradum, recipiendi, declarandi et pronuntiandi, aliaque faciendi in præmissis necessaria et opportuna, prout in dictis litteris plenè continetur, quæ fuerunt confirmatæ à fel. record. Gregorio XIII et Sixto V; cùmque illustr. D. N. N. vir, scientiâ, moribus, ingenio, doctrinâ, studiisque præclarus, qui assiduus vigiliis, multis abhinc annis, juri canonico et civili operam impendit laboriosam, suorumque laborum præmium assequi cupiens, doctoratûs gradum, et insignia in utroque jure humiliter à nobis sibi concedi postulavit, et propterea illustr. et excell. D. N. illum coram nobis præsentaverit per rigorosum et tremebundum examen ab illustr. et excell. D. N. N., in hoc casu locum tenente, idoneum repertum; et idèò ad insignem doctoratûs lauream promoveri posse, nobis attestante. Ea propter infra scripta puncta illi assignata videlicet in canonico. c. Sanè, de foro comp., et in civili, l. Mandati, c. Mand., ita miro ordine ac methodo recitavit, continuando rubricas, textus dividendo, notabilia colligendo, casus figurando, dubitationes solvendo, doctorum dicta reassumendo, et argumentis acutè, et subtiliter respondendo, adèò doctè se habuit, quòd fuit à nobis, et supradictis in utroque jure sufficiens et idoneus judicatus. Et ob id unanimiter, concorditer, pari voto, nemine penitus discrepante, vivâ voce, vivisque suffragiis, jure et meritò approbatus. Nos igitur N. Sfortia, consideratis scientiâ, moribus et virtute quibus eundem D. N. altissimus illustravit; præcedente fidei catholicæ professione, ac juramento ab eo præstito in manibus nostris, auctoritate apostolicâ, et etiam imperiali, quâ fungimur ordinariâ, eundem D. N. dignum, sufficientem, et idoneum, ac benemeritum judicavimus, eique juris utriusque doctoratûs insignia assumenda et recipienda fore et esse, pronuntiamus et declaramus, ac ipsum in utroque jure doctorem fecimus, creavimus, et solemniter ordinavimus; ita quòd

bus, exemptionibus, libertatibus, favoribus, gratiis, indultis, dignitatibus, et prævenientiis, quibus alii doctores et magistri de jure vel consuetudine, aut aliàs utuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, potiri et gaudere solent, debent et possunt vel unquam potuerunt, ipse quoque D. N. doctor creatus utatur, potiatur et gaudeat, ac uti, potiri et gaudere possit et valeat. Dantes insuper, et concedentes sibi licentiam, liberamque facultatem et auctoritatem glossandi, consulendi, interpretandi, et magistralem cathedram ascendendi pro ejus libito voluntatis. His sic peractis, prædictus D. N. considerans quòd ad perfectionem cujuslibet humani actus, finis congruus appetendus est, per quem appareat principium et medium aptè præcessisse, solita doctoratus insignia sibi dari et concedi humiliter postulavit; cui honestæ petitioni annuentes, ipsum in cathedrâ collocandum, eique libros clausos, mox et apertos in manibus dandos, et digito annulum pro desponsatione, et capiti biretum pro coronâ imponendum per illustrem et excellentem D. N. prædictum ejus promotorem fraterno osculo muniendum, ad laudem et gloriam omnipotentis Dei, Deiparæque Virginis Mariæ, et sanctorum omnium. In quorum omnium et singulorum fidem præsens hoc doctoratus instrumentum manu nostrâ subscriptum, et nostro solito sigillo munitum publicari mandavimus. Dat. in Terrâ nostrâ S. Floræ anno à Nativitate Domini, etc., indictione, etc., die primâ mensis septembris, Pontificatus sanctissimi in Christo patris, et D. N. D. Urbani divinâ providentiâ Papæ VIII, anno, etc., præsentibus, etc., vocatis atque rogatis.

N. Dux Sfortia.

N. Secretarius.

Quo quidem benè per eundem Urbanum VIII auditò, respondit illud non suffragari ad obtinenda beneficia prædicta, quicquid dicendum esset quoad alios effectus.

Redeundo autem unde digressus sum, dispensatio super defectu ætatis ad suscipiendos sacros ordines adeò semper exulavit à Curiâ, ut vix pro aliquo ultra montes existente, et cum maximis favoribus concessa fuerit; quamvis ex urgentissimâ causâ videatur non consuevisse denegari; quod jam visum est annis proximè elapsis, quibus, grassante non modò in civitate Neapolitan., verùm etiam in nonnullis aliis mundi partibus, tum peste, tum pestilente et immani morbo strangulatorio, vulgò, *mal di gola*, seu *di canna* nuncupato, iidemque morbi ab infantibus et pueris ad natu majores transeuntes, ferè omnes qui in illos inciderunt, de medio sustulerunt unde etiam numerus sacerdotum, tam secularium quàm regularium imminutus valdè remansit; propterea sanctissimus D. N. fel. record. Urbanus Papa VIII, ne Christi fideles sacrificii missæ fructu aliquando destituti ob dictorum presbyterorum penuriam remanerent, tam cum clericis secularibus quàm regularibus super defectu ætatis, etiam ultra annum dispensavit ad suscipiendos sacros etiam presbyteratus ordines; necessitas enim facit recedere à regulis juris, cap. 2, in fin. de Observ. jejun.; Menoch. de Arbitr. jud., lib. 2, casu 182, num. 1, et per tot.

Sed ne quis miretur cur plerumque in supradictis, aliisque similibus casibus, petatur specificè in supplicationibus dispensatio, de illâ tamen nulla fiat mentio in litteris apostolicis, supradictas gratias concernentes, scire oportet quòd etiam secundùm styllum et praxim datariæ et cancellariæ Apostolicæ, inter cæteras gratias apostolicas, quæ inde emanant, adsunt dispensatio et indultum, qui quidem termini satis inter se diversi sunt; nam dispensatio datur in his quæ sunt contra juris communis dispositionem, ut patet ex ipsius dispensationis definitione, scilicet quòd sit juris communis relaxatio, et tunc necessariò ad illius validitatem summus Pontifex utitur verbo, *Dispensamus*, nisi essemus in illis casibus in quibus regulâ cancellariæ non obstante, seu quodam inveterato stylo, sufficit Papæ ad aliquid disponendum ad alicujus favorem contra, absque eo quòd utatur verbo, *Dispensamus*.

Atverò, ubi non disponitur contra jus commune, non cadit dispensatio; exemplum erit inter alia, ut hic: nam Papa, providendo minori quatuordecim annis de simplici beneficio, non dicitur disponere contra concilium Tridentinum, loc. cit., sed uti jure suo; ut enim aliàs diximus, in sess. 25, cap. 21, statuitur omnia ipso concilio ita decreta esse, ut in his salva semper auctoritas Sedis Apostolicæ sit, et esse intelligitur. Unde hæc reservatio excludit præcisam dispensationem; atque ideò nunquàm, etiam de stylo Curiae, datur, aut cadit dispensatio contra disposita per idem concilium, sed sufficit quòd Papa contra illud ex certâ scientiâ ita disponat; ac propterea in litteris provisionis pro eodem minore dicatur: *Nos volentes dilectum filium N. in undecimo suæ ætatis anno constitutum*, etc., quibus verbis ostendit se jam habere scientiam inhabilitatis oratoris, unde potiùs dici posset, Papam indulgere, quàm dispensare, licèt indultum propriè detur contra statuta foundationis, vel regulas in quibus non dicitur jus solvi, ut per Hier. Paul. in suo Provinc., tit. *Notab.* tam circa benefic. reserv., etc., et ego dicam in meâ Praxi benefic. et latiùs prosequar in amplissimis meis Addit. ad eundem Hier. Paul., lib. 9, cap. 21, à num. 3, ad 10, præsertim vers. *Sed an ista ratio*.

Quia verò, ut supra ostendimus, oportet quòd in provisione apostolicâ supradictâ, cum insertâ dispensatione super defectu ætatis fiat mentio, quòd orator ad horas canonicas ratione sibi collati beneficii recitandas, idoneus existit, propterea hic pro hujus materiæ conclusione, illiusque praxi, dicendum est quòd cum beneficium detur propter officium, illud obligat saltem ad dictarum horarum recitationem, ut per doctores in capite 1 de Celebr. Miss., quanquàm illius fructus sint quantumvis exiles, et tennes, Zerol in Praxi episcoporum part. 2, verbo Beneficium, § 2, et infra dicetur, licèt secùs dicendum esset, si illud nullos prorsùs habeat redditus, quia tunc ad dictas horas non tenetur, Garc. de Benefic. part. 3, capit. 1, num. 41, qui, num. 44, ait id procedere etiam in beneficio quòd initio et tempore foundationis habuit redditus, sed temporum calamitate perierunt; propterea in simili-

bus dispensationibus super prædicto defectu ad simplicia, semper juxta formulam superius positam, additur clausula habilitatis oratoris ad dictas horas recitandas; aliàs enim, si sciret summus Pontifex illius inhabilitatem circa hoc procul dubio à prædictà collatione retraheretur, ut pluriès visum fuit; nisi fortè ex speciali gratià sibi indulgeret; prout sæpè solet, ut loco divini officii, donec ad illud recitandum fiat habilis, recitet officium B. Mariæ Virginis, quod tantùm habentibus pensiones ecclesiasticas, ex præcepto constitutionis Sixti V, concessum est.

Nec incongruè, etiam juxta præsentem casum dispensationis, hic dubitare visum est, primò, an ratione solius tituli beneficalis, absque illius possessione, obligetur idem orator ad dictum officium recitandum? Est negativa responsio, quando quidem in jure quis non censetur habere beneficium, nisi perfectè illud habeat; quod profectò non accidit absque pacificà possessione, vel saltem, si per eum non stet quominus illam adeptus fuerit, arg. capite *Licèt episcopis*, de Præbend., in 6. Durum etenim videtur quòd aliquis sine mercede laboret; Paris., de Resign. benefic., lib. 4, q. 9, num. 15, quicquid dicat Navar., de Orat. capital. 7, num. 28 et 29.

Secundò dubitatur an idem teneatur ad officium prædictum recitandum, ratione possessionis absque fructibus. Et est affirmativè respondendum, quatenùs adsit certa spes illos recipiendi; is enim completum habet beneficium, nec necessaria est ipsorum fructuum anticipata solutio, ut est communis opinio; quod profectò est intelligendum, etiamsi fructus integrè alteri solvantur, solà administratione retentà. Id tamen limitatur, ubi beneficiatus neque habeat administrationem, sed tantùm nudum titulum, ut accidit in resignatione abbatiarum quas possident cardinales et alii prelati, qui eas ex licentià Papæ renuntiant suis nepotibus, aut aliis consanguineis, ut in dies accidit, tunc enim onus recitandi officium manet penes fructuum reservatarium loco pensionis, quia apud illum manent administratio, et alia onera, id. Navar. cap. 25, n. 104.

Tertiò dubitatur an ratione tenuitatis beneficii excusetur idem à dictarum horarum recitatione; et quidem communis opinio docet, quantumvis tenue beneficium obligare ad dictas horas; Covar. lib. 3 var. Resol., cap. 15, num. 8; Suar. de Relig. tom. 2, lib. 4, cap. 21, num. 4. Ratio enim est quia, quamvis beneficium tenue habeat fructus, gaudet tamen beneficiatus cæteris privilegiis beneficiatorum, quandoquidem concil. Lateran. sub Leone X, sess. 29, capite 9, indistinctè ad id obligat omnes beneficiatos; et sic, ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, c. *Quia circa*, de Privil., l. *Quamvis*, et ibi Jas. in 1, not., ff. de Jus. voc.; Bart. in l. *Eà mente*, ff. de Furt.

Et licèt nonnulli contrarium asserant, ac propterea nimis laborent, arbitrando quodnam dicatur tenue beneficium, ad effectum evadendi onus recitationis huiusmodi officii, attamen unusquisque propriæ con-

scientiæ consulat; ego autem pro nunc nihil firmo; aliqua tamen circa hoc dicam in meà Praxi benef., tom. 2, lib. 5, cap. 5, à num. 21 ad 57.

Præmissa verò circa recitationem prædictarum horarum canonicarum, secundum nostram praxim, limitanda etiam sunt, dummodò post provisionem beneficii, seu sacrorum ordinum susceptionem, non efficiatur quis aliàs inhabilis inhabilitate superveniente; in his enim casibus, cum reverà beneficiatus, seu ad dictos ordines promotus, non possit dictas horas recitare, satis excusatur; impossibilium enim nulla est obligatio, l. *Impossibilium*, ff. de Reg. jur., l. *Cum heres*, § 1, ff. de Stat. lib., § *Impossibilis*, Instit. de hæred. instit., c. *Nemo potest*, de Reg. jur., in 6, unde Pius V, inter facultates quas concessit summo pœnitentiario his qui dicunt se ob infirmitates non posse recitare officium, et ideò petunt declarari se non teneri, mandavit sic responderi: Aut verè non possunt, et satis sunt excusati absque alià excusatione seu declaratione; aut possunt, et Sanctitas sua non vult quidquam indulgere, sed tantum relinquì conscientis confessoriorum suorum, qui, si dixerint eos non teneri, poterunt ipsis acquiescere.

Unde Navar., de Hor. can., cap. 11, n. 59, loquens de quibusdam personis, ibi expressis, non valentibus dictas horas canonicas recitare, dicit quòd tales, licèt de rigore juris non teneantur aliquid dicere determinatum, de illius tamen consilio, ipsi et omnes qui non possunt dicere horas prædictas, deberent dicere tot *Pater Noster*, et *Ave Maria* aliasque preces, quot arbitrio boni viri ad id sufficerent, et aliquando arbitratus fuit supradictos sic recitare non valentes debere tantum temporis plus vel minus insumere in attentè dicendis *Pater Noster*, et *Ave Maria*, et *Salve Regina*, quantum insumpturi essent in recitandis omnibus horis, si eas recitare possent, addendo ter, *Ego peccator*, semel manè supplentes matutinum, et iterum supplentes primam, tertiam, sextam et nonam, et tertio, vespere supplerent vespertinam et completorium; ac propterea addit ibi quòd si sibi à maximo Pontifice committeretur commutatio horarum canonicarum in aliquod aliud, commutaret in hoc quod videtur hodiè posse servari, quando confessorius non valenti dictas horas recitare absque alià facultate sibi attributà, vellet in locum dictarum horarum, aliqua injungere, eo modo quo supra dictum est, prout à pluribus peritis- simis theologis et confessoriiis vidi et audiui in praxi servari, quamvis à pluribus annis, citra, circa commutationem huiusmodi per dispensationem apostolicam aliud servetur; nam Clemens Papa VIII, sub die 22 mensis aprilis 1595, concessit Julio Antonio Sanctoro cardinali Sanctæ Severinæ, majori pœnitentiario, facultatem dispensandi super recitatione prædicti divini officii, seu horarum canonicarum, propter aliquam impossibilitatem vel difficultatem, cum commutatione in alias preces, seu orationes, aut illarum injunctione, hoc eà occasione, quia fecit verbum ipse major pœnitentiarius cum ipso Clemente, de quâdam supplicatione ejusdem monialis monasterii Sanctæ Mariæ de Donna

Romita hujus civitatis Neapolitan., ordinis sancti Benedicti; quæ, cum pervenisset ferè ad annum septuagesimum, nunquam potuit addiscere divinum officium, et ideo nec etiam profiteri; quapropter supplicabat, ut secum dispensaretur, quatenus in eâ ætate tam gravi (ne sancto habitu et merito regularis professionis privaretur) possit in eodem monasterio profiteri vota religionis, non obstante quòd divinum officium, nec aliarum monialium professorum, recitare non valeret; cui per alias preces satisfaceret; ipseque Clemens concessit ut loco matutini diceret coronam beate Mariæ Virginis, et loco primæ ac aliarum horarum alia recitaret, arbitrio ejusdem majoris penitentiarii, qui propterea censuit ut ad primam et alias horas et completorium, septies *Pater noster* et septies *Ave Maria*; in vespers autem, saltem duodecim *Pater noster*, et duodecim *Ave Maria* recitare teneretur; licet postmodum tractu temporis ad formulam infra scriptam commutatio ipsa extensa fuerit. Unde licet, premissis non obstantibus, rarò ipsa sacra penitentiaria concedat, etiam cum quavis urgentissimâ causâ commutationem recitationis hujusmodi horarum canonicarum, sed tantum huic petitioni sic respondere consuevit, videl., si non potest, non tenetur; quamvis summus Pontifex possit per suam dispensationem excusare aliquem ab horis canonicis, cum illæ sint jure humano præceptæ; ipseque Papa possit circa omne jus humanum dispensare, cap. *Proposuit*, de Concess. præb. id. Nav. c. cap. 11, num. 51.

Scimus tamen quòd si fortè aliquis ad importunas petentium preces commutationem ipsam concedat, puta presbytero qui propter visus debilitatem, vel pro moniali quæ aliàs infirmitate, quâ laboravit, lumen dextri oculi amisit, altero maculoso remanente, et in eis continuam lacrymationem patiente, propter quod inhabilis redditur ad dictas horas recitandas, et in aliis similibus casibus, tunc ut plurimum committitur ordinario ut per se, vel alium, et quandoque confessorio approbato ab ipso ordinario sub sequenti formulâ, videlicet: *Quatenus si est ita, cum eodem oratore, auditâ prius ipsius sacramentali confessione, ut loco matutini coronam beate Mariæ Virginis et aliquot psalmos, quos memoriter recitare potest, arbitrio suo, vel saltem misereremèi, Deus, cum cantico Zachariæ; loco verò singularum aliarum horarum, videlicet, primæ, tertiæ, sextæ, et nonæ, septies Pater noster, et toties Ave, Maria, ac psalm. De profundis; loco vesperrarum, duodecies Pater noster, et toties Ave, Maria, ac psalmum Dixit Dominus Domino meo, cum cantico beate Mariæ Virginis, et loco completorii, etiam septies Pater noster et toties Ave, Maria, ac psalmum, Qui habitat in adjutorio Altissimi, cum cantico Simeonis, Nunc dimittis servum tuum, Domine, et symbolo Apostolorum, singulis diebus recitet, misericorditer dispenset in foro conscientie tantum.*

In utroque autem foro, per datariam diversimodè hujusmodi commutationes vidi concessas; quandoque enim non valenti dictas horas canonicas recitare, fuit indultum ut illarum loco recitaret officium Beate

Mariæ virginis, ac insuper aliquam eleemosynam Christi fidelibus, vel alicui pio loco, elargiretur; quandoque ut pro singulis matutinis et laudibus ac horis, necnon vespers et completorio, recitaret septem psalmos penitenciales, aut rosarium, seu aliquam illius partem arbitrio ordinarii; aliquando verò, ut hujusmodi septem psalmos penitenciales ter, ac quinque orationem Dominicam, et toties salutationem Angelicam cum symbolo Apostolorum, et antiphonâ currenti cum versiculo ac oratione de beatâ Mariâ Virgine quotidie celebraret.

Conceditur adhuc frequenter hæc horarum canonicarum recitationis commutatio, etiam per litteras in formâ Brevis sub annulo Piscatoris per ipsam Brevis præfecturam, per quam committitur ordinario tantum, quatenus, constituto sibi legitimè de præmissis, oratrici recitationem divini officii hujusmodi in recitationem aliarum precum sibi benè visarum auctoritate apostolicâ, arbitrio ejusdem ordinarii, et de consensu ejusdem oratricis confessorii commutet, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac dicti monasterii et alius ordinis, etiam juramento, confirmatione apostolicâ vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque; prout novissimè concessa fuit dispensatio hæc Euphrasie de Basio, moniali expressè professæ monasterii monialium Sanctissimæ Trinitatis Neapolitan., cum expressione causæ quòd eâ capitis vacillatione laborabat, ut divinum officium, videlicet horas canonicas recitare non posset; quæ propterea petiit secum desuper indulgeri, prout in eisdem litteris, sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum, die quintâ martii 1637, pontificatus sanctissimi dom. nostr. Urbani Papæ VIII anno decimo quarto Similiter facultatem commutandi dictas horas canonicas impartiri etiam consuevit sacra congregatio cardinalium super negotiis episcoporum, prout pluriè vidi.

Et hæc pauca circa praxim commutationis horarum, quasi per transitum dixisse sufficiat.

In proposito autem, nisi assereretur oratorem esse aptum ad celebrandum horas canonicas, vix aut cum maximâ difficultate dispensaretur, sicut neque talis dispensatio sive ad ordines, sive ad beneficia, conceditur penitus illitterato et ignoranti, cum de jure isti censendi sint indigni, ut per Glos. in capitul. de his, distinct. 28; et fuit dictum in Rotâ in unâ Calaguritan. portionis, die veneris 27 januarii 1576; talis enim collatio eis facta non tenet. Abb., in capitul. *Cum nostris*, de Concess. præbend. Quod tamen intelligitur, ut dictum est, de eo qui nec prima rudimenta grammatices didicit; quia juxta oneris qualitatem, debet quis esse scientiâ præditus. Unde Honorius III, relatus in capitul. *Quamvis*, de Ætat. et Qualitat., mandat quemdam episcopum à pontificalis officii executione et ab administratione suæ Ecclesiæ abstinere, eo quòd ipse coram eodem Honorio confessus est se nunquam de grammaticâ didicisse, nec etiam legisse Donatum, et sic per evidentiam facti de suâ illitteraturâ consta-

bat; cui quadrat illud Ovid., lib. 2 de *Trist.* *Quod minimè novit, nemo docere potest*; ac propterea illitteratura defectus est omnino indispensabilis. Nec me latet meo tempore instituisse quemdam oratorem regis Hispaniarum, penes Paulum V felice recordatione, pro collatione ejusdem simplicis beneficii, ac pro litteris super eâ in formâ graciosâ, non autem in formâ dignum, expediendis: sed quoniam ipse orator fassus est petentem de eo beneficio sibi provideri, esse prorsus illitteratum, ideo Pontifex noluit cum eo super hujusmodi defectu dispensare; attento quòd litteratura requiritur de jure divino; Cardinal. Turrecrem., in capitul. *Si in laicis*, distinction. 38. Vidi aliàs quoddam indultum faciendi celebrari horas canonicas per alium, etiam ex gravi causâ, additâ clausulâ: Ipso oratore præsentè, et audiente, ac recitante, et saltem corde, si ore nequiverit, proseguente.

Cæterùm, dictas horas canonicas non recitantes, neque dispensationem ex gravi causâ, ut dictum est, impetrantes, si in sacris ordinibus constituti fuerint, peccant mortaliter; si verò beneficiati, post sex menses ab obtento beneficio illas omiserint, fructus suos non faciunt pro ratâ omissionis officii et temporis, illosque restituere tenentur eo modo quo cavetur constitutione Pii V, desuper editâ; cùm sit in viridi observantiâ, hic inserendam putavi, cujus tenor talis est, videlicet:

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Ex proximo Lateranen. concilio pia et salubris sanctio emanavit, ut quicumque habens beneficium ecclesiasticum cum curâ et sine curâ, si post sex menses quàm illud obtinuerit, divinum officium, legitimo cessante impedimento, non dixerit, beneficiorum suorum fructus, pro ratâ omissionis officii et temporis, suos non faciat; sed eos tanquàm injustè perceptos in fabricas ipsorum beneficiorum, vel pauperum elemosynas erogare teneatur. Veritatem multorum animi suspensione tenentur, cujusmodi ratâ prædictæ ratio sit habenda. Nos huic rei evidentiùs atque expressiùs providere volentes, statuimus ut qui horas omnes canonicas uno vel pluribus diebus intermiserit, omnes beneficii, seu beneficiorum suorum fructus, qui illi, vel illis diebus responderent, si quotidie dividerentur; qui verò matutinum tantum dimidiam; qui cæteras omnes horas, aliam dimidiam; qui harum singulas, sextam partem fructuum ejusdem diei amittat; tametsi aliquis choro addictus non recitans omnibus horis canonicis cum aliis præsens adsit, fructusque et distributiones fortè aliter assignatas, solâ præsentia juxta statuta, consuetudinem, fundationem, vel aliàs sibi lucrificasse prætendat is, etiam præter fructuum et distributionum amissionem; item ille qui primis sex mensibus officium non dixerit, nisi legitimum impedimentum ipsum excusaverit, grave peccatum intelligat admisisse. Declarantes præstimonias, præstimoniales portiones, et qualiacumque alia beneficia, etiam nullum omnino servitium habentia, obtinentes, cum prædictis pariter conveniri. At quicumque pensionem, fructus, aut alias res ecclesiasticas, ut clericus percipit, eum modo prædicto ad dicendum officium parum beatorum Mariæ Virgi-

nis decernimus obligatum, et pensionum, fructuum rerumque ipsarum amissioni obnoxium. Nulli ergò omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum statuti, declarationis, et decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Dat. Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo septuagesimo primo, duodecimo kal. octobris, pontificatus anno sexto.

Ges. Glorius.

H. Cuthy.

Verùm si contingat oratorem, ob omissionem recitationis prædictarum horarum, fructus suos non fecisse, ac propterea illorum restitutioni obnoxium remanere, et ob illius paupertatem illos restituere non valere, consuevit recursum haberi ad officium sacræ pœnitentiariæ, quæ confessorio committit quatenus oratorem absolvat, injunctâ ei pœnitentiâ salutari, necnon erogatione alicujus partis dictorum fructuum, quæ ipsi confessorio juxta modum facultatum oratoris visa fuerit, in pauperum alimoniam, aliosve pios usus; ac idem residuum fructuum indebitè perceptorum graciosè remittat, et condonct in foro conscientie tantum; sicut etiam illos condonat, quando orator beneficiatus non incessit in habitu clericali, eidem confessori mandando ut ipsum oratorem absolvat; quòdque faciat elemosynam ejusdem confessorii arbitrio. Et hæc etiam obiter dixisse sufficiat circa fructus lucrari solitos, ratione recitationis horarum canonicarum, illorum amissionem, ac super eisdem dispensationem.

CAPUT III.

Praxis dispensationis super defectu ætatis ad matrimonium requisita.

Quia verò, sicut in matrimonio spiritali, quod inter beneficiatum, seu rectorem, illiusque ecclesiam contrahitur, ad sacrorum canonum præscriptum, certa et determinata ætas requiritur, ita etiam in matrimonio carnali, per jura infra scripta, non nisi in pubertate annorum, videlicet, duodecim in fœminâ, ut in cap. *Continebantur*, de Desp. impub.; in viro autem quatuordecim, ut in cap. *ex Litteris*, eod. tit.; propterea, postquam de dispensatione, illiusque praxi super defectu ætatis ad beneficia ecclesiastica assequenda actum est, non incongruum videtur subnectere quid circa dispensationem ad matrimonium contrahendum, dum opportuna deficit ætas, remaneat Curie stylus servet.

Est tamen necessariò præmittendum hucusque ex DD. aut summistarum conclusionibus parum aut nihil liquidò deprehendi, quoniam taliter contrahentes, proximi dicantur pubertati; ad hoc ut jura sibi ad sic contrahendum indulgeant, ubi malitiam constet supplere ipsorum ætatis defectum, cùm omnes supradicti adeò obscure loquantur, ut relicto omnibus ambigendi loco, nemo, ad quem spectat, tutò audeat proximitatem hujusmodi declarare, ut juribus desuper suffragantibus possit licitè matrimonium contrahi; dixerunt nonnulli tunc quædam dici pubertati proxima,

cum ab eâ per menses distat, auctoritate text. in l. *Non tantum*, ff. de Excusat. tutor. Alii verò, cum nihil certi asserere potuissent, id iudicis arbitrio remiserunt, per illam communem et tritam conclusionem: nimirum, quòd iudicis arbitrio relinquuntur ea quæ sub certâ lege definita non reperiuntur à jure, juxta vulg. l. 1, ff. de Jur. deliber.; in cap. *Sedes*, n. 2, de Rescript., et cap. *Si pro debilitate*, in Fin. de Offic. deleg. Unde omnes in tantâ hujus rei ambiguitate, ne quid contra leges admittant, quamvis ejusdem rei declaratio ad ipsum judicem spectet, nihilominus, ut tutius agant, oratores ad summum Pontificem remittunt, ut ab eo opportuniùs, prout facti qualitas exposcit, sibi consulatur, cum de ipsius summi Pontificis potestate nullibi super hoc remaneat dubitandi locus; licet enim jure naturali ætas aliquorum annorum requiratur ad matrimonium contrahendum, determinatio autem ejus quòd requiratur in masculo ætas quatuordecim annorum completorum, in feminâ verò duodecim, jus est humanum; et ita licet Papa non possit dispensare, quòd nullorum annorum ætas requiratur ad contrahendum matrimonium, potest tamen ex causâ dispensare, quòd non requiratur ætas quatuordecim annorum in masculo, et duodecim in feminâ; ita *Navar. cons. 4, n. 9, de Desp. impuber.*

Præter dispensationem, seu declaratoriam ad contrahendum matrimonium, super defectu d. ætatis, petitur quandoque pro minoribus præd. dispensatio super aliquo canonico impedimento, puta consanguinitatis, seu affinitatis, etc., quæ tamen non erit subreptitia, si taceatur minor ætas oratoris seu oratricis ad contrahendum matrimonium, cum sufficiat eos postmodum contrahere, quando sunt legitime ætatis, quia dispensatio non fuit petita ad effectum contrahendi ante ætatem, quo casu non solum est necessaria dispensatio super gradu, sed super ætate, Dec. cons. 602, n. 19; et fuit dictum in unâ Mediolanen. matrimonii, penes Farinæ. in Posth. Decis. 27, n. 4. Et sic vidimus pluriès praticari, et in unâ tantum bullâ datur dispensatio super gradu, ita ut contrahere possint, cum fuerint in ætate legitimâ, ut in infra scriptâ formulâ litterarum, videlicet:

Innocentius, etc., vicario, etc., Beneventan., etc., salutem, etc., oblatæ, etc., pro parte dilecti filii Josephi Castrocuco laici Neapolitan., et dilectæ, etc., Antonie Riccardæ mulieris Bojanen. diœcesis, in octavo suæ ætatis anno constitutæ, et in civitate Beneventan. commorantis, etc., continebat, quòd ipsi, qui de nobili genere procreati existunt, ex certis rationabilibus causis, etc., cupiunt, postquàm dicta Antonia ad ætatem legitimam pervenerit, invicem matrimonialiter copulari; sed quia tertio consanguinitatis gradu invicem sunt conjuncti, etc.; quare, etc; nos igitur, etc.; discretionis tuæ, attento quòd d. Antonia in civitate Beneventan. commoratur, ut præfertur, etc., mandamus, quatenus, postquàm dicta Antonia ad ætatem legitimam pervenerit, deposita per te, etc.; te diligenter informes; et factis proclamationibus canonicis, etiam in parochialibus Ecclesiis oriæinis eorum, si habitâ relatione

proclamationum, per informationem eandem, etc., tunc, etc., quòd impedimento tertii consanguinitatis, etc., dispenses; prolem, etc.; volumus autem, etc. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno 1651, id. febr. pontificatus nostri anno octavo.

An autem in aliquo casu possit etiam episcopus cum hujusmodi impuberibus ad matrimonium contrahendum dispensare, questionem hanc movet Sanch. de Matrim., lib. 7, disp. 104, n. 12, ubi affirmativè concludit ex verbis supradicti c. 2, de Desp. impub., ibi: *Distictius inhibemus ne aliqui ante ætatem à canonicis præscriptam, conjungantur; nisi fortè aliquâ urgentissimâ necessitate interveniente, utpote pro bono pacis, talis conjunctio toleretur*; sicque duo ex supra dictis verbis textus eliciuntur, unum, nimirum, ut hæc cognitio spectet ad episcopum, ex nonnullis doctoribus per eundem Sanch., loc. cit., allegatis; alterum, quòd requiratur urgentissima causa, quæ tamen cum non ita reddat tutum episcopum, desuper dispensantem, antiquus jam inolevit usus, ut habeatur propterea recursus ad Sedem Apostolicam; tametsi minimum tempus, puta duorum mensium, desit ad ipsam legitimam ætatem; quod quidem à suâ theoricâ non longè distat, per rationem text. in d. cap. *Tuæ nobis*, ubi Innocent. III, propositâ muliere ad contrahendum matrimonium in ætate duodecim circiter annorum, sic ait: *Quia verò nobis constare non potuit, cujus ætatis esset puella, cum eidem viro extitit desponsata; cum dicatur quòd circiter duodecim annos habebat, etc., respondemus, etc., quòd procul dubio inter eos, non conjugium, sed sponsalia contracta fuerunt, etc.* Et ita in hac Curia archiepiscopali servatum semper extitit per Jacobum Terragnolum vicarium generalem Neapolitan., Patritium Beneventanum, qui suo tempore, tum vitæ integritate, tum doctrinæ magnitudine et experientiâ, nulli inferior fuit; semper enim res, quomodocumque esset, dubia sibi visa est, tum ratione præmissorum, tum etiam quia ubi ad id deficit legitima ætas, vix intervenire soleant omnes circumstantiæ supplentes defectum ætatis; et in tali minori ætate vix etiam detur perfectus consensus undequaque; et multoties ita contrahentes nesciunt quid agant; et si perfectè scirent, matrimonium fortassè non contraherent; cum igitur erit desuper summo Pontifici supplicatio porrigenda, quæ de stylo Curie intulatur, quòd impubes, in quo malitia supplet ætatem, possit contrahere matrimonium, eo, quo sequitur modo, ad ejusdem Curie præscriptum, concipi solet, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotum illius oratorum Pomponii Cerviani laici, et Indictæ Melasponsæ mulieris Neapolitan. diœcesis, quòd ipsi, ex certis rationabilibus causis, animos eorum moventibus, cupiunt invicem matrimonialiter copulari; et licet oratrix undecimum tantum suæ ætatis annum cum dimidio agat, in eâ tamen malitia supplet ætatem, ut de jure matrimonium contrahere possit; nihilominus, ne de contractu matrimonii hujusmodi hæsitari contingat, supplicat humiliter E. S. V. oratores prædicti, quatenus

cis in præmissis opportunè providendo, sibi quæ specialem gratiam faciendo, ordinario loci, seu ipsius vicario in spiritualibus generali, committere et mandare, quatenus se de præmissis diligenter informet, et si per informationem eandem, sibi verè et legitime constiterit, in prædictâ oratrice malitiam supplere defectum ætatis, cum eisdem oratoribus, quod ætatis defectu huiusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, libere et licitè valeant, prout juris fuerit, declaret, dignemini de gratiâ speciali, non obstantibus præmissis ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc.; et de commissione, mandato, aliisque præmissis, latissimè extendendis, et quod cognominum aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium contradictarium expediendis. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui declaret, ut supra. Et prout de jure, et dummodò, exploratâ prius oratricis voluntate, ipsa non vi, metu, vel blanditiis, aut promissionibus ad matrimonium cum prædicto oratore contrahendum, inducitur, nullumque aliud canonicum impedimentum obsistat.

Porro verbum, *malitia*, accipitur hic pro prudentiâ, ut docet text. in cap. *De illis*, 2, de Desp. impub., ibi: *Cum in eis ætatem supplerisse malitiam constet*, ubi Gloss. in verbo *Malitia*, ait, alibi appellari prudentiam, ut in c. *Tuæ nobis*, § *Quia verò*, ibi: *Quia verò nobis constare non potuit*, etc., utrumne prudentia tunc in illâ suppleret ætatem; et paulò inferius: *Et ætatem in eâ, prudentia non supplebat*, ubi Gloss. in verbo *Prudentia*, exponit, id est, carnalis concupiscentia, eod. tit., quæ ut plurimum evenire solet ante prædictam ætatem in illis qui inter delicias nutriuntur, qui vires majores, majusque robur corporum sibi querunt, ut ait id. Nav. d. cons. 4, num. 15, ubi ex D. Gregorio, lib. 4 Dialog., refert quemdam puerum, ætatis novem annorum, nutricem suam reddidisse prægnantem, et D. Hieron. se audisse, quemdam puerum decem annorum gravidam etiam fecisse suam nutricem; quodque fuerunt viri magnâ fide digni, qui asseruerunt quamdam puellam decem annorum, ante paucos annos peperisse in regno Neapolitano; ibique alia affert similia exempla: unde, quidquid ceteri per malitiam huiusmodi senserint, satis aptè docet id. Sanch., lib. 7, disput. 104, num. 21, quod multò probabilius est, nomine malitiæ suppletis defectum ætatis ad matrimonium contrahendum, comprehendi potentiam ad copulam, ac prudentiam et discretionem ad intelligendum consensus conjugalis vim, quæ, cum sit res gravissima, et perpetua, exigit majorem discretionem eâ quæ in tenerâ ætate reperitur; quare non sufficit ad matrimonii impuberis valorem, sola generandi potentia, ætatem præveniens, nisi in eâ quoque prudentia adsit. Huc id. Sanch., loc. cit.; ac prout de litteris desu-

per confectis, ac delegato presentatis, ad infra scripta regulariter per eum providenda erit: primò, videlicet, ut ipse per se vel per alium deveniat ad explorationem voluntatis oratricis, à quâ intelligat an ipsa velit nubere, et cum quo; secundò, an sciat quid sit sustinere onera matrimonii; tertio, an matrimonium contrahat ex suâ voluntate, aut per vim, vel metum, vel aliquid ei promissum fuerit, aut inde speret; quartò, an ipsa noscat se aptam ad huiusmodi matrimonium contrahendum, oneraque illius sustinendum, seque carnaliter copulandum cum prædicto N. Deinde alii testes ad præscriptum supra dictorum omnium examinabuntur. Postmodum deveniunt ad decretum per quod declarabitur quòd tam ex ipsius mulieris quàm testium depositionibus, ac etiam extrajudiciali informatione habitâ ab aliis personis veridicis et fide dignis, sibi constat prædictam mulierem, quamvis in undecimo tantum anno cum dimidio, constitutam, talem existere, ut in eâ malitia suppleat defectum ætatis. Propterea ex actu explorationis voluntatis ipsius, per eum facto, per quam comperit quòd ipsâ sponte, non autem vi, metu, vel blanditiis aut promissionibus ad matrimonium cum dicto N. contrahendum inducatur, nullumque aliud eis obstat canonicum impedimentum, cum: supradictis M. et N., ut defectu ætatis huiusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, contrahendi, auctoritate Apostolicâ sibi commissâ, et quâ fungitur in hac parte, licentiam et facultatem concedendam duxit, non obstantibus defectu prædicto, ac Constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, quæ summus Pontifex in prædictis litteris voluit non ob stare, ad præscriptum earumdem litterarum, etc. Et in præmissorum fidem, etc. Et iste ordo circa hoc servatur in hac Curia archiepiscopali.

Ex supradictis nihilominus patet, quòd ubi huiusmodi ætatis defectus ad contrahendum matrimonium intervenerit, ut ex hac praxi desumitur, potius declaratio quædam requiritur, quàm propriè dispensatio: cum, stante, quòd malitia supplet ætatem, possit matrimonium contrahi per omnia supradicta jura; unde si aliquando, loco huiusmodi declarationis, petatur dispensatio ad supradicta, videtur potius ex communi usu loquendi, etiam sic nominari, quàm, propriè dispensationem dici posse; cum non sinus in actibus de directo contra jus commune, ubi propriè cadit ipsa dispensatio, ut aliàs diximus.

Hoc tamen, circa hanc praxim, de stylo Curie servatur, ut si fortè oratores nimis, et per notabile tempus distent à legitimâ ætate ad matrimonium contrahendum, tunc, licèt asseratur malitiam supplere ætatem, potius dispensatio, quàm declaratio datur: quo casu, sæpè summus Pontifex, sive illius D. Datararius mandat pro eisdem oratoribus in sic tenerâ ætate constitutis, eorum parentes, seu in illorum defectum, alios proximiores consanguineos, preces ad id perferre, præsertim pro privatis presentibus, ac pro-

pterea quando Pontifici supplicatur pro huiusmodi declaratoriâ, narratur, quod orator ex certis causis, etc., cupit matrimonium contrahere de consensu parentum suorum, et littere declaratoriæ dirigantur executori sub hac formâ, videl.

Discretioni tue, etc., mandamus, quatenus, si tibi verè et legitimè constiterit imprimis, et ante omnia de dicti N. parentum expresso consensu malitiam supplere defectum ætatis.

Quamvis aliud regulariter, inter magnates, seu alias qualificatas personas, servetur: sic enim inter ceteros, vidimus felic. recordation. Gregorium XV, dispensasse cum duce Fiani, et principissâ Venusii, pro quibus emanarunt littere tenoris sequentis, videl.

GREGORIUS Papa XV. *Ad futuram rei memoriam.* Cùm, sicut accepimus, dilectus filius nobilis adolescens Nicolaus Ludovisius dux Fiani, noster secundum carnem ex fratre germano, nepos, dilectam in Christo filiam nobilem puellam Isabellam Jesualdam, principissam Venusii, et Compsæ comitissam, in uxorem ducere intendat, ipsique invicem matrimonialiter copulari cupiant; et licet Nicolaus in undecimo, Isabella verò prædicti in decimo eorum ætatis anno duntaxat constituti existant; nihilominus, cum in dicto Nicolao, prudentiam, familiari experientiâ, esse comperimus, ipsam verò Isabellam tali etiam prudentiâ decoratam esse, ex fide dignorum relationibus intelleximus, ut cujusbet eorum prudentia suppleat defectum ætatis. Ne tamen de ipsius matrimonii validitate, ob defectum ætatis huiusmodi ab aliquibus hæsitari contingat, cum eis desuper opportunè dispensare decrevimus. Idcirco ipsos Nicolaum et Isabellam, ob eximiam erga nos et Sedem Apostolicam, devotionis affectum, specialibus favoribus et gratiis prosecqui volentes, et à quibuscumque, etc.; consentes, motu proprio et ex certâ scientiâ nostrâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine, cum eisdem Nicolao et Isabellâ, ut defectu ætatis huiusmodi non obstante, ex nunc matrimonium inter se per verba legitimè de præsententi, publicè, consuetis etiam proclamationibus, seu denuntiationibus desuper, juxta formam concilii Trident. faciendis, minimè factis, etiam in domibus privatis, et coram quocumque sacerdote, per eos seu alterum ipsorum eligendo; cui sacerdoti sic electo, loco proprii parochi, matrimonio huiusmodi assistendi, licentiam et facultatem concedimus contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valeant, apostolicâ auctoritate, tenore presentium dispensamus; eisque matrimonium huiusmodi ad invicem contrahendi, plenam, liberam et omnimodam facultatem et potestatem impartimur, prolemque suscipiendam exinde, legitimam nuntiamus. Decernentes, matrimonium huiusmodi verum et validum matrimonium, et pro tali, quoad omnes, tam juris quàm facti effectus, censi et reputari debere, omnesque in eo defectus supplerentes. Sicque per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum Palatii Apost. Auditores, sublatâ eis et eorum cuilibet quâvis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et defini-

debere; ac irritum et inane, si secus super his à quoquam, quâvis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit, attentari. Non obstantibus ætatis huiusmodi defectu, aliisque præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die undecimâ aprilis 1622, pontificatus nostri anno 2. S. Cardinalis S. Susanne.

Atverò, quia, nisi desuper dispensatio seu declaratio supradicta intervenierit, matrimonium ante legitimam ætatem contractum, in dubio declarandum est nullum; Surd., cons. 564, per tot. vol. 4, tam ex defectu præsumpto naturalis vigoris ad generandum, quàm ex defectu conjugalis consensûs, cap. fin. de Despons. impub.; Sanchez., de Matrim., lib. 7, disp. 104, num. 1, quamvis hoc intelligendum sit, quando malitia non supplet ætatem, id Sanch., d. disp. 104, num. 3, et fuit dictum in unâ Viterbien. Matrim. 19 januarii 1629, coram Pirovano. Verùm, ut malitia dicatur supplere defectum ætatis, requiritur copulativè potentia ad carnalem copulam, necnon prudentia rationis ad discernendum sufficienter vim conjugalis consensûs; nec satis est alterum tantum adesse; Rota decis. 246, num. 16, p. 4, divers. Et cùm præsumptio sit in contrarium contrahenti matrimonium ante legitimam ætatem, incumbit onus probandi habilitatem, quæ suppleat utrumque defectum prædictum, prout firmavit Rota in d. Viterbien. matrimonii; et ut malitia suppleat ætatem circa potentiam generandi ante pubertatem, probatur concludenter, si femina impubes ab alio cognita, vel puer impubes aliam feminam cognoverit, ut dicimus in supra alleg. Viterbien. matrimonii. Quæ quidem copula subsequuta in muliere impubere, probatur ex relatione obstetricum deputatarum per iudicem ad id dignoscendum, quæ probatio passim admittitur urgente necessitate, ne matrimonium contractum dissolvatur; ut in d. Viterbien. et ex aliis, quæ ad id adducit Addit. ad Buratt., decis. 550, num. 28, cum pluribus seqq., qui num. 55, subdit prædictam exceptionem, quod malitia supplet ætatem, admittitur, etiam in his qui pubertati adeò proximi non sunt, ut ab eâ plusquàm sex mensium spatio distent ut in d. Viterbien., in quâ fuit dictum, sustineri matrimonium contractum cum puellâ annorum decem et novem mensium, proinde sciendum est, quod in tali casu docuit idem Navar., cons. 3, de Despons. impub., tales qui ita contraxerunt debere dicere ordinario, quod ipsi ex causâ quâdam, quam non oportet ei notam facere, habent scrupulum, qui jam cessavit de valore matrimonii sic contracti coram parochio ante tot annos; et quod ad deponendum illum vellent denudè contrahere, et quod supplicent ei, ut det eis licentiam id faciendi coram suo parochio, vel alio sacerdote de suâ licentiâ, non præmissis denuntiationibus, per concil. Trident. requisitis; attento quod jam antea cum illis contraxerunt; et post illam licentiam habitam, adeant suum parochum, vel alium sacerdotem, cui ipse, vel ordinarius ad assistendum matrimonio contrahendo, licentiam dederit, et vocatis duo-

bis, vel tribus testibus amicis suis, qui rem teneant secretam, contrabant, etc.

Et cum hic casus, in quadam loco Alerien. diocesis meo tempore contigisset, ac oratores juxta prædictum consilium Navarri, omnia ad amussim peregissent, cum adhuc ipsi circa præmissa aliquo modo hæsitarent, consulta desuper sacra congregatio concilii, omnia in vim litterarum, episcopo Alerien. directarum approbavit sub die 17 julii 1616.

Super defectu, etiam temporis ad aliquid peragendum datur adhuc dispensatio; veluti, cum nemini regularium liceat ante completum annum probationis, ad professionem regularem admitti, concil. Trid., sess. 25, c. 15, ibi: *Nec quâ minores tempore, quàm per annum post susceptum habitum in professione steterit ad professionem admittatur*, unde aliter, id est, intra dictum annum emissâ, nihil ageret, ex eod. concil. loco cit., nisi fortè in casu ex privilegio à Pio Papâ V concessio novitiis religionum, in articulo mortis existentibus ante expletum annum probationis, qui, ut lucrentur ac consequantur indulgentias, possunt profiteri, si tamen in ætate legitimâ ad proficiendum fuerint constituti, ut in suâ constitut. sub dat. Romæ die 21 augusti 1570, qui tamen tenentur, postquàm convaluerint ex eâ infirmitate, ipsam professionem, integro probationis anno elapso, complere. Igitur (præter casum prædictum) in hoc etiam consuevit quandoque summus pontifex ex causis sibi benè visis, dispensare, pro quo affertur exemplum similis gratiæ dispensationis cuidam nobili puellæ Neapolitan. concessæ, quæ est, ut sequitur, videlicet:

A tergo: *Dilectæ in Christo filiæ Laura de Sangro puellæ nobili Neapolitan. Intûs verò: Urbanus Papa VIII, dilecta in Christo filia, salutem et apostolicam benedictionem. Cum sicut nobis nuper exponi fecisti, tu, quæ, ut asseris, in vigesimo ætatis tuæ anno constituta, et dilecti filii nobilis viri moderni ducis de Vietre, soror germana existis, aliàs cum tu septimum tuæ ætatis annum ageres, in monasterium Sancti Sebastiani monialium ordinis Prædicatorum Neapolitan., in quo semper citum exemplarem duxisti, jejunia omnia de præcepto dicti ordinis, observasti, choro, tam diu quàm noctu interfuisti, necnon habitum per dicti monasterii moniales gestari solitum, continuò detulisti, quando quidem ab eo tempore, quo rationis usu prædicta fuisti, è dicto monasterio non egredi, sed in eo monachari statuisti, educationis causâ ingressa fueris; ad præsens verò habitum per dicti monasterii moniales gestari solitum suscipere, et professionem per easdem emitti consuetam, quantò citius expressè emittere desideres, regularem: Nos te specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et à quibusvis, etc., censentes, supplicationibus tuo nomine nobis super hoc humiliter porrectis, inclinati tibi, ut de prædictarum dicti monasterii monialium et earum superiorum consensu, habitum prædictum suscipere et professionem præfatam, peractis duntaxat sex novitiatus mensibus, emittere liberè et licitè possis et valeas, apostolicâ auctoritate, tenore præsentium, concedimus et indulgemus, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, necnon ordinis et monasterii hujusmodi, etiam in fu-*

mento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ, roboratis, statutis et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datam Romæ apud S. Mariam majorem, sub annulo Piscatoris, die 16 maii MDCXXXVI; pontificatus nostri anno tertio decimo. A. M. Maraldus.

Pari modo concessum exstitit nobili mulieri Joannæ della Cerda, Antonii de Aragona, et Moncada, ducis Montis alti, conjugii, quod cum ipsa habitum alicujus à Sede Apostolicâ approbati ordinis monialis gestari solitum suscipere, et professionem per easdem emitti consuetam, expressè emittere regulares, præfatus verò Antonius clericali militiæ adscribi, et ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines promoveri respectivè desiderarent, fuit pro parte dictæ ducissæ S. D. N. Urbano Papæ VIII supplicatum, qui de S. R. E. cardinalium negotiis, et consultationibus regularium prapositorum consilio, archiepiscopo Neapolitan. sive ejus vicario generali commisit, ut eidem Joannæ, quatenus illa, habitum per moniales alicujus ab eadem Sede Apostolicâ approbati ordinis, in quo benevolas invenerit receptrices, gestari solitum, suscipere, et sex tantum mensibus novitiatus in eâ peractis, professionem per easdem moniales emitti consuetam, expressè emittere, necnon omnibus, et singulis privilegiis, facultatibus, libertatibus, immunitatibus, prærogativis, indultis, aliisque gratiis, tam spiritualibus quàm temporalibus, quibus aliæ ordinis ejus habitum suscepisset, moniales utuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, potiri et gaudere possunt, et poterunt quomodolibet in futurum, pari modo uti, potiri, et gaudere valeret; dummodò tamen ipsa Joannæ, prior professionem hujusmodi emitteret, et successivè, eodemmet die Antonius dux prædictus ad sacrum subdiaconatus ordinem promoveretur, concederet et indulgeret, cum opportunâ contrariorum derogatione, prout in litteris in formâ brevis sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die 24 decembris 1625, plenius continetur.

CAPUT IV.

Praxis dispensationis de promovendo extra tempora

Concilii Trident. decreto cavetur ne quis, nisi post annum à susceptione postremi gradus minorum ordinum, ad sacros ordines promoveatur, nisi necessitas, aut Ecclesiæ utilitas judicio episcopi aliud exposcat; ut in sess. 23, cap. 11. Et quod promoti ad sacrum subdiaconatus ordinem, si per annum saltem in eo non sint versati, ad altiorum gradum ascendere, nisi aliud episcopo videatur, non permittatur, d. sess. 23, cap. 13.

Hinc est quod si nulla subsit causa ex quâ possit episcopus dispensare super hujusmodi interstitiis, recurritur ad summum Pontificem, qui causâ tantum devotionis oratoris, dispensat passim, ut possit ille infra annum, in temporibus tamen à jure statutis, ad sacros, etiam presbyteratus ordines, promoveri; quæ quidem dispensatio, ex communi Romanæ Curie vocabulo, dicitur. *In temporibus*, et hujusmodi gratiæ concessio frequentissima est.

Alter tamen modus, minùs frequens est, cum scilicet petitur dispensatio ad suscipiendos dictos ordines extra pariter tempora; quam quidem dispensationem in Curia Romanâ, curiales appellant, *Extra tempora*, Barbos. de Potest. episc. glos. 17, num. 5.

Quo regulariter concedi consuevit iis tantum, qui ratione curati, sive alterius beneficii ecclesiastici, cui onus missarum incumbit, post illorum pacificam adeptam possessionem, per seipsos, tanquam auctati celebrare tenentur. Verùm, cum id dependeat à voluntate ipsius summi Pontificis, sæpè ab eo conceditur huiusmodi dispensatio, sive indultum, non modò supradictis, tanquam auctatis; verùm etiam obtinentibus beneficia, quibus, licèt missarum celebrandarum onus incumbat, non tamen tenentur beneficiati, id onus per seipsos obire; sed tamen illis indulgetur, ut adhuc extra tempora valeant promoveri, ut onus huiusmodi valeant, etiam ex causâ devotionis, per seipsos explere; necnon aliis personis, puta, nobilibus, graduatis, aut trigesimum ætatis sue annum excedentibus, vel saltem in eo constitutis, seu benè meritis, ac aliàs ipsi Pontifici gratis; aut sacerdotum attenta penuria concedi; sicut hucusque videmus in pontificatu sanctissimi D. N. Urbani Papæ VIII, qui attentâ populi diminutione, ob morbum epidemice, qui per totam ferè Italiam grassatur, adeò diminutus est, ut maxima clericorum penuria inde exorta fuerit; ipsa enim penuria presbyterorum, omni tempore causam præbuit ad ita dispensandum. Nam ob præd. sacerdotum penuriam potest etiam episcopus concedere parrocho, ut diebus festivis bis celebret, prout declaravit sacra congregatio concilii sub die 7 aug. 1627, teste Barbos., in coll. Bull. ver. paroch. fol. 534. Nec tamen peculiaris ad id Ecclesiæ necessitas admittitur, nisi per oratorem asseratur, ut ipse, penuriæ sacerdotum in illis partibus urgenti faciliùs subvenire valeat; licèt delegari non consueverit dispensatio hæc pro eorumdem sacerdotum penuriâ in Ecclesiis regularium, quatenùs illorum superiorum, pro aliis verò, proprii ordinarii, super eâ, in Romanâ Curia, testimonium, regulariter exhibeatur.

Sunt etiam nonnulli, qui ex ipsius summi Pontificis privilegio, hæc utuntur facultate; præcipuè in Urbe inter cæteros, scholares colleg. Anglici, quibus per fel. record. Gregorium XIII, concessum est, ut de consensu rectoris ejusdem collegii et examine præcedente, etiam extra tempora à jure statuta, et etiam absque suorum ordinariorum litteris dimissorialibus, ac sine aliquo titulo beneficii, vel patrimonii, et non obstante quovis natalium defectu, super quo eum talibus per suam constitutionem dispensavit, ad omnes, etiam sacros et presbyteratûs ordines promoveri, et postquàm promoti fuerunt, in illis, etiam in altaris ministerio ministrare possint, ut in dictâ constitutione, quæ incipit: *Quoniam divinæ*, sub datum Romæ apud S. Petrum 1579, non. kal. martii Pontificatûs sui anno septimo.

Similiter Urbanus VIII, cum audivisset quòd professores ord. S. Francis. de observant. in Indiarum

Occidentalium partibus commorantes nimis ibi proficerent in spiritualibus exercitiis, ad supplicationem commissarii generalis ejusdem ordin. in Rom. Curia omnibus et singulis eundem ord. S. Francis. in supradictis partibus tantum expressè professis, ut de suorum superiorum licentiâ à quocumque, quem maluerint, catholico antistite gratiam et communionem Sed. Apost. habente, et in propriâ diocesi, etc., vel in alienâ, etc., pontificalia exercente, per eos eligendo, ad omnes, etiam sacros et presbyteratûs ordines, etiam extra tempora, etc., minimè servatis, etc., et si in unoquoque, etc., minimè se exercuerint; dummodò tamen idonei reperiantur, ac servatis aliàs servandis promoveri et promoti, etc., ministrare, etc., indulsit sub dat. Romæ apud S. Mariam Majorem, 20 junii 1625.

Item fratribus ordinis S. Joannis Hierosolymitani indultum est, ut à quocumque catholico antistite sub Rom. Sed. obedientiâ constituto, sacros ordines, etiam extra tempora, tribus diebus festivis, et in quibusvis tam secularium quàm regularium Ecclesiis, absque alicujus licentiâ suscipere possint, teste Barbos. de Pot. episc. alleg. 4, in fine.

Necnon Clem. Papa VIII, concessit PP. cong. S. Joan. Baptistæ per suas litteras in formâ brevis 23 novemb. 1596, ut possint etiam promoveri extra tempora, Barb. in collect. DD. ad loca concil., fol. 270, num. 7.

Consueverunt etiam summi pontifices, sive per litteras sub plumbo, sive per supplicationem in formâ motûs proprii, cum eorum cubiculariis ac familiaribus, necnon continuis commensalibus clericis, ut, si ipsi voluerint, tam in Romanâ curia, quàm extra eam, à quocumque maluerit, catholico antistite, etc., quem ipsi duxerint eligendum ad omnes etiam sacros, et presbyteratûs ordines, aliquibus tribus dominicis, vel aliis festivis diebus, extra tempora à jure statuta, proprii ordinarii, aut cujusvis alterius licentiâ desuper minimè requisitâ, si aliàs ad id idonei reperti fuerint; antistitis conscientiam super hoc onerando, promoveri, et in illis promoti, etiam in altaris ministerio ministrare valeant dispensare.

Patribus insuper Societatis Jesu per fel. recordat. Gregorium XIII, indultum est, ut possint tam ad minores quàm ad majores ordines, etiam extra tempora promoveri, cujus quidem indulti verba hæc sunt: *Præcipimus episcopus ut extra tempora à jure statuta, tribusque dominicis, vel aliis festivis diebus continuis, ad sacros, etiam presbyteratûs ordines promoveant. Nos enim illis ordines prædictos sic suscipiendi, ac prædictis antistitibus, eos ordines ipsis conferendi facultatem tribuimus. Non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, etc. Præsentis autem gratiæ communicationem aliis mendicantibus interdicimus omninò*, prout in suis litteris, in formâ brevis sub dat. Tusculi, 12 septembris 1582. Necnon similis recordationis Clemens VIII patribus congregationis S. Joannis evangelistæ Portugalicæ, de mense septembris 1596, idem indulsit.

Modus autem sive praxis ab ipso summo Pontifice

impetrandi hujusmodi dispensationem, duplex est : alter videlicet, per porrectionem supplicis libelli in præfecturâ brevium extra datariam; alter verò per supplicationem in formâ signandi, ipsi D. datario sive ejus deputato porrigendam, cujus formula talis est :

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Laurentius Manifolus canonicus Ecclesiæ N. ratione canonicatus, et præbendæ dictæ Ecclesiæ, qui sacerdotales existunt, et quos nondum ab anno obtinet, ad omnes sacros, etiam presbyteratus ordines, infra annum promoveri teneatur, nec tempora à jure statuta expectare possit, supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus ipsum specialis gratiæ favore prosequendo, eidem oratori, ut à suo ordinario vel de ejus, cujus testimonio, vita, mores, et probitas suâ commendentur, licentia, à quocumque alio, quem maluerit, catholico antistite, gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habente, in propriâ diocesi residente, vel in alienâ de diocæsani loci licentiâ, pontificalia exercente, per eum eligendo, ordines conferre valente, ad quatuor minores, quatenus illos nondum susceperit, quatuor feriat, vel non feriat, seu unicâ, et subinde ad sacros subdiaconatus, diaconatus et presbyteratus ordines, tribus Dominicis, seu aliis festivis diebus continuis, vel interpolatis etiam extra tempora à jure statuta, ad titulum dictorum canonicatus et præbendæ, quorum fructus ad suâ sustentationem sufficientes existunt, promoveri, et promotus in illis, etiam in altaris ministerio ministrare liberè et licitè valeat, apostolicâ auctoritate concedere et indulgere, nec non ordinario prædicto et antistiti, ut præfertur, eligendo, ac oratori licentiam desuper et facultatem impartiri dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus quòd dictus orator, tempore promotionis suæ ad quemcumque ex ordinibus prædictis, se in alio vel aliis antea susceptis minimè exercuerit, nec exerceat, aliisque constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunitis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et de concessione, indulto, licentiâ, facultate, impertitione, aliisque præmissis, latissimè, ut supra in formâ gratiosâ extendendis; et quòd præmissorum omnium et singulorum, etiam cognominum, qualitatum, nuncupationum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per breve S. V. seu officium minoris gratiæ expediendis. Et additur : Et dummodò orator ad id reperiatur idoneus, et constituto prius quòd canonicatum et præbendam prædictos pacificè possideat, illique sacerdotales sint.

Idemque erit, cum orator quodcumque beneficium obtinuerit, cujus ratione de jure, consuetudine, privilegio, statuto Ecclesiæ, vel fundatione, aut aliâ annexum habeat onus aliquod missarum, quas orator, tanquam aretatus, teneretur per seipsum tantum, et non aliâs, celebrare. Aretatus enim dicitur ille qui aliquid facere tenetur sub certâ penâ. Quinam verò sint hujusmodi dies festivi, in quibus ordines sacri sint conferendi, vigore supradicti indulti de promo-

vendo extra tempora, dicendum est sufficere eos esse de præcepto; et quòd in diocesi episcopi ordinantis sit solemnitas diei festi, licet ubique illa non celebratur, Barb. de Potest. episc., gloss. 11, n. 18; Addit. ad Baratt. n. 14, decis. 758; prout etiam, qui sede episcopali vacante erit præsentandus ad aliquod beneficium, et caret primâ tonsurâ, quo casu vicarius capitularis dabit ei dimissorias ad illam; Vivian. in Prax. jurispatron. l. 6, c. 6, n. 53 et 56; quo casu, juxta mentem concilii Trid., sess. 7, c. 10, ille dici potest aretatus occasione beneficii recipiendi, qui habet jus seu est vocatus ad aliquod beneficium vacans, seu capellaniam quæ requirit actu certum ordinem quo ille caret; sicut etiam ille qui cum non sit ordinatus primâ tonsurâ, est præsentatus ad beneficium, cum bene possit sic præsentari cum conditione ut infra tempus datum ad præsentandum fiat clericus; et ita intelligenda declaratio S. congregationis, quæ sic ait : *Vicarius capituli, sede vacante, infra annum potest concedere dimissorias ad primam tonsuram ei qui est præsentandus à patronis laicis ad beneficium ecclesiasticum jurispatronatus ipsorum, ut illud obtinere valeat*; Garc. de Benef. p. 5, c. 7, n. 99, et p. 7, c. 1, n. 30, ubi refert declarationem concilii; et d. c. 7, n. 102, ait non dici aretatum occasione beneficii recipiendi cum cui aliquis vult resignare aliquod beneficium, requirens actu ordinem, quo ille caret, quia hoc est merè voluntarium. Cæterum quocumque modo petat promoveri orator ad titulum cujuscumque beneficii, semper intelligitur de beneficio jam sibi collato, et illius possessione adeptâ, quia ad titulum beneficii, etiam de proximo sibi conferendi, quamvis ille habeat patrimonium sufficiens, non dabitur ei hæc dispensatio de promovendo extra tempora, nisi aliud visum fuerit summo Pontifici pro personis ut supra qualificatis. Ad titulum etiam coadjutorie, cum futurâ successione, datur licentia promovendi ad ordines, etiam extra tempora, si ipsi clerico coadjutori promovendo fuerit à coadjuto, apostolicâ auctoritate assignatum salarium, ad suâ congruam sustentationem, ut plerumque fieri solet : nam stante supradicto concilio Trid., sess. 21, c. 2, disponente quòd nullus ordinetur, nisi ad titulum beneficii, potest quis ordinari ad titulum supradictæ coadjutorie; Gonz. gloss. 5, § 9, n. 8, et ita servatur passim, quia etiam illa dicitur beneficium ecclesiasticum; id. Gonz. loc. cit. num. 1.

Et dummodò supradictum salarium sit pariter sufficiens, quia ea ratio de illo habenda erit, quæ de quocumque alio beneficio ecclesiastico; et idem erit si beneficium nullos fructus habeat, sed tantummodò in distributionibus quotidianis consistat, quia ad effectum constituendi titulum pro ordinibus suscipiendis, ipsæ distributiones habentur, ac si fuissent fructus certi; et ita servatur passim cum canonicis ad sacros ordines promovendis, cum canonicatibus nullam habentibus præbendam, sed tantum distributiones quotidianas.

Admittitur etiam promotio ad sacros ordines ad ti-

tulum massæ communis, cum clausulâ : *Dummodò constet quòd illa sufficiat pro oratoris alimentis, et quòd ad vitam duret, ut docet vulgaris Romane Curie stylus circa dispensationes ad ordines.*

Sic etiam ad titulum alicujus portionis distributionum, cum clausulâ : *Dummodò servitio illius Ecclesie se adscribat, et portio distributionum hujusmodi lucrari solitarum, ad congruam oratoris sustentationem sufficiat.*

Et nihileminùs circa hanc praxim notandum quòd si fortè contingat oratorem, sic aretatum etiam vigore apostolicæ dispensationis extra tempora, ad requisitos ordines, sive ex decreto summi Pontificis, sive alio quovis modo intra præstitutum sibi tempus promoveri ex aliquâ causâ non posse, ne propterea orator ipse aliquod dispendium sentiat, ei occurrì potest per viam prorogationis ad se ita promovendum. Unde cum casus evenierit, dabitur supplicatio hujusmodi prorogationis, quæ ita concipi poterit, videlicet :

Beatissime Pater, aliàs perpetua capellania sub invocatione sancti Francisci in Ecclesiâ S. N. Neapolitan. certo tunc expresso modo, vacante, de illâ sic vacante, devoto S. V. oratori Annibali Corsetto, clerico Neapolitan. diæcesis, apostolicâ, seu quâvis auctoritate, provisum fuit, in cujus fundatione expressè cavetur quòd eam pro tempore obtinens, sacerdotalem ordinem, infra annum assumere teneatur, et quæ forsàn personalem residentiam non requirit, prout in litteris desuper expeditis, plenius continetur. Cum autem, Pater sancte, dictus orator, certis ex causis præpeditus, ad dictum presbyteratûs ordinem infra annum hujusmodi, in quo adhuc existit, se promoveri facere non potuerit, neque posse speret; supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus sibi in præmissis opportunè providendo, eumque specialibus favoribus et gratiis prosequendo, dictum annum, ad alios sex menses, à fine dicti anni computandos, intra quos idem orator ad presbyteratûs ordinem hujusmodi se promoveri, ac omnia alia, quæ quomodolibet facere tenetur, facere et adimplere liberè et licitè valeat; perinde ac si infra dictum annum adhuc existeret, apostolicâ auctoritate prorogare et ampliare, irritum, etc., decernere dignemini, de gratiâ speciali, non obstantibus præmissis, ac constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, necnon fundatione prædictâ, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

ET CUM ABSOLUTIONE A CENSURIS AD EFFECTUM, etc.

Et datur ad tres vel quatuor menses, vel ad aliud tempus, prout causa ipsa suadet, et summo Pontifici visum fuerit; et si petatur restitutio ob lapsum hujusmodi temporis, datur cum additione clausulæ præservativæ juris tertii, cum ob lapsum hujusmodi temporis potuerit ab alio beneficium impetrari ob non promotionem; quòd etiam passim servatur pro provis de parochialibus ecclesiis, pro quibus frequens est usus in Romanâ Curiâ impetrandi has prorogationes, cum hi de jure infra annum teneantur ad sacros ordines promoveri, c. *Licet canon*, c. *Cum ex eo*, et c. *Commisssa*, de Elect. in 6; aliàs elapso anno parochia-

lis ecclesie hujusmodi vacat; concil. Trid. sess. 24, cap. 12. de Reform., ibi : Aut in tali ætate, ut infra tempus à jure et ab hac synodo statutum, initiari valeat, prout etiam declaravit ejusdem concilii congreg.; Vivian. in Praxi jurispatron. l. 5, c. 5, n. 50; insuper per regul. cancell. ult. datur vicecancellario facultas quòd possit ad ordines suscipiendos aretatis prorogare terminos de dictis suscipiendis ordinibus, usque ad proxima tunc à jure statuta tempora, in quibus sic aretati successivè ad ipsos ordines promoveantur.

CAPUT V.

Praxis dispensationis de promovendo in temporibus et intra annum.

Frequentior tamen omni tempore visa est dispensatio de promovendo, ut supra diximus, in temporibus à jure statutis, infra tamen annum, cujus supplicationis formula sequens est :

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Octavius Aquaviva clericus Neapolitan., fervore devotionis accensus, plurimum cupiat ad omnes, etiam sacros et presbyteratûs ordines, ad titulum sui patrimonii, quod ad id sufficiens habet, promoveri, et promotus in illis Altissimo, quoad vixerit, famulari. Supplicat igitur humiliter E. S. V. orator præfatus, quatenus ejus votis hac in parte favorabiliter annuendo, eumque specialibus favoribus et gratiis prosequendo, eidem oratori, ut à suo ordinario, vel cum ejus litteris dimissorialibus, à quocumque alio, quem maluerit, catholico antistite, gratiam, et communionem Sedis Apostolicæ habente; et in propriâ diæcesi residente, vel in alienâ de diæcesani loci licentiâ, pontificalia exercente, per oratorem eligendo, unicâ die seriata, ad quatuor minores, quatenus illos nondum susceperit, et deinde ad omnes sacros, etiam presbyteratûs ordines, in temporibus à jure statutis, intra tamen annum, annique curriculo non exspectato, minisque à concilio Tridentino designatis interstitiis, servatis, sub dicto titulo, promoveri, et promotus, in illis, etiam in altaris ministerio ministrare liberè et licitè valeat, apostolicâ auctoritate concedere, et indulgere; necnon ordinario, prædicto et antistiti, ut præfertur, eligendo, etc., ut in priori formulâ, Extra tempora.

Et cum absolutione à censuris, etc., et de concessione, indulto, etc., ut in supra positis clausulis ejusdem formulæ.

Et additur :

Et dummodò orator ad id reperitur idoneus, et alicujus Ecclesiæ servitio se adscribat. Et constitò prius quòd patrimonium hujusmodi ad congruam ejus sustentationem sufficiens verè et pacificè possideat. Cum decreto, quòd illud sine ordinarii sui licentiâ alienare, seu quoquo modo distrahere nequeat, nisi prius in ecclesiasticis, vel aliis redditibus annuis habuerit, unde commodè vivere possit.

Quâ quidem supplicatione signatâ, et in totum, consueto more expeditâ, conficiuntur super eâ litteræ apostolicæ, sive sub plumbo, sive in formâ brevis, prout sollicitatori opportunis visum fuerit, et utroque

modo, semper expediuntur in formâ gratiosâ, etiamsi hæc dispensatio annexa fuerit alteri gratiæ pro eodem oratore, si tamen non requiratur aliquam indagine ordinarii; exempli gratiâ, fuit similis dispensatio de promovendo extra tempora concessa Claudio Blandino Neapolitano, asserenti, se regiæ cameræ summarie Neapolitan. præsidem existere, ac petenti sibi indulgeri super retentione hujus officii; quapropter in litteris super hoc expeditis, additum est: *Tecumque ut etiam, postquam presbyter factus fueris, officium præsidis hujusmodi, qui in civilibus tantum jurisdictionem exercere consuevit, quoad vixeris, exercere, omniâque et singula quæ ad hujusmodi præsidis officium de jure, usu, consuetudine, aut aliâs quomodolibet pertinent, quoad civilia duntaxat, facere, et exequi, etiam liberè et licitè possis et valeas, auctoritate et tenore præmissis, dispensamus.*

Formulam verò litterarum, quæ super dictâ supplicatione expediuntur, ut dictum est, parum refert hic subnectere; cum in illis, ultrâ narrata in supplicatione, nihil aliud addatur, nisi proœmium, *Vitæ ac morum honestas*, etc., et in fine illarum, clausula: *Nulli ergo*, etc., sed tantummodò ipsius supplicationis clausulas, ex quibus illa constare debet dilucidemus: dicitur ergo:

BEATISSIME PATER, etc. — De hoc aliâs diximus in formulâ supplicationis pro bigamo, vers. eod.

CLERICUS NEAPOLITAN. — Ita dicitur, sive fuerit originarius, sive domiciliarius, sive beneficiatus, ut infra.

AD TITULUM SUI PATRIMONII. — Frequenter ignorari contingit in Romanâ Curiâ, an orator petat hanc dispensationem de promovendo ad titulum patrimonii vel patrimonii, propterea, ne retardetur expeditio, admittitur illa sub titulo patrimonii; nam, licet postea ipse orator non habeat reverâ patrimonium, sed beneficium; absque aliquo vitio subreptionis, poterit ad titulum dicti beneficii promoveri; quia si id à summo Pontifice petisset, facilius sibi concessum fuisset, arguendo à majori ad minus 22, l. 1. C. de Neg. gest. l. *Non debet cui, quod plus est*, ff. de Regul. jur.; imò etiam de jure non habenti beneficium, permittitur quòd possit promoveri ad titulum patrimonii, ut est text. in cap. *Tuis*, de Præb., cujus verba sunt hæc: *Tuis quæstionibus respondemus, quòd clericos in minoribus ordinibus constitutos, de matrimonialibus bonis, habentes, unde possint congruè sustentari, etsi nondum beneficium ecclesiasticum assecuti; dummodò aliud canonicum non obstat, ad superiores poteris ordines promovere*, et ibi glossa in verba *Patrimonialibus*, ait, quòd isti habent patrimonium pro titulo.

Et sub hoc nomine patrimonii, secundum hanc materiam, non solum intelligitur, quidquid ex bonis paternis filio obvenit, verum etiam totum id quod aliunde, et ex quâvis causâ, eidem filio delatum est; cum, quemodocumque proveniat, satisfiat menti conc. Campan. in divers. jur. can. rub. 8, c. 4, n. 1, Ugol. de Pot. episc. c. 26, § 9, n. 3.

Et hic incidenter notandum est illud quod diximus, l. præced. c. 2, n. 44, nempe, quòd licet capellania non

fuerit collativa, si tamen sit perpetua, id est, ad vitam capellani, ac sufficientis redditus, poterit quis ad illius titulum ad sacros ordines promoveri, tanquam si esset patrimonium.

Ad titulum quoque receptitiæ Ecclesiæ datur quandoque indultum promovendi cum clausulâ: *Et dummodo ex illius servitio tantum percipias, quantum ad congruam suâ sustentationem sufficiat*. Et additur hoc decretum, videlicet: *Volumus autem, quòd donec tibi de aliquo ecclesiastico, vel alio annuo redditu, ad congruam suâ sustentationem sufficiente provism fuerit, si te ad titulum dictæ Ecclesiæ promoveri contigerit, ab illius servitio recedere nequeas, nec debeas; nisi fortè ad alia ministeria cum aliâ commodiori sustentatione trans-eas, et illis adscribaris; et aliter recedens ab executione ordinum per te suscipiendorum arbitrio ordinarii suspensus remaneas.*

Circa tamen utrumque titulum, beneficii scilicet et patrimonii discrimen notoriè versatur quoad facultatem ordinarii, ad promovendum ad sacros ordines; quia non omnis ad titulum patrimonii promovendus est, nisi dispensativè, ut elicitur ex verbis concilii. Trid. sess. 21, c. 2, de Reform. dùm dicit, *patrimonium verò, vel pensionem obtinentes ordinari posthàc non possint, nisi illi quos episcopus judicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate Ecclesiarum suarum*; circa quod ita Barbos. de Potest. episc. alleg. 19, n. 53, quòd non semper convenit hanc dispensationem elargiri, sed tantum ex causâ, prout ejusdem concilii verba demonstrant, scilicet ex necessitate vel commoditate; quæ tamen commoditas, seu utilitas regulariter adest in personis doctis et probatè vitæ. Garc. de Benef. part. 2, cap. 5, n. 75, dicens ibi quòd ideò hodiè potest quis ordinari ad titulum patrimonii vel pensionis, referens declarationem sacræ congregationis, quæ sic ait: *Cum ad patrimonii vel pensionis ecclesiasticæ titulum ordinari non possint, nisi illi quos episcopus judicaverit assumendos pro necessitate, vel utilitate Ecclesiarum suarum, juxta cap. 2, sess. 21, clerici autem absentes, Ecclesiis necessitatem habentibus, aut subvenire aut utilitatem aliquam afferre non possint, quæritur an hujusmodi clericis litteras dimissorias episcopus concedere possit? congregatio censuit, posse et ad ipsum spectare.*

Dataria tamen apostolica semper tenuit, et præcisè tempore Pauli V, quòd tales dispensativè promoveri poterant ad titulum patrimonii vel pensionis, imò in clausulis restrictivis supplicationis semper per officiales addebantur hæc verba: *Et dummodò Ecclesiæ necessitas vel utilitas ita postulet*; quia clericus debet promoveri ad titulum beneficii potius quàm patrimonii, eâ potissimum ratione; quia multæ fraudes quotidie fiunt ordinatoribus: cum postea clerici cogantur, promoti ad sacros ordines, mendicare panem in dedecus et opprobrium Ecclesiæ, et cleri, ut ait Redoan. de Reb. Eccles. non alien., q. 51, cap. 13, n. 6.

Et quod dicitur de titulo beneficii quoad ordines, idem quoque dicendum est de distributionibus quoti-

— non collatis, sive diatribis, sive capseum

que alterius beneficii, cujus fructus in solis distributionibus quotidianis consistat, dummodò illud sit perpetuum, id est, ad vitam obtinentis, quatenus ipsae distributiones sufficiant pro titulo ad congruam sustentationem, Lotter. de Re benef. lib. 1, q. 49, n. 7.

Unde ad hujusmodi fraudes evitandas, servatur in pluribus locis, præcipuè in hac civitate, et diocesi Neapolitanâ, quòd cum clericus petit promoveri ad titulum patrimonii, ante omnia obtinebit ab ordinario dispensationem, ut possit ad dictum titulum promoveri pro necessitate seu utilitate Ecclesiae; deinde debet docere de sufficientiâ dicti patrimonii, quòdque illud consistat in bonis stabilibus censibus, vel aliis annuis redditibus, de quibus, jam per prius, fuerit in pacificâ possessione. Et cum ipse clericus non habet per se patrimonium, et contingit donationem seu assignationem ab aliis sibi fieri, producitur publicum instrumentum, ab utrâque parte juramento vallatum, quòd donatio seu assignatio hujusmodi sit realis, omni dolo et fictione carens; quòdque neque in præteritum confectus fuerit, neque in futurum conficietur actus seu contractus aliquis in præjudicium dictæ donationis, seu assignationis cum annullatione, etc.

Et si talis donatio, seu assignatio fiet à patre vel matre ipsius, sive ab aliis parentibus, illa debet ratificari per publicum instrumentum à fratribus, sororibus seu quibuscumque aliis personis, super tali donatione seu assignatione, interesse prætendentibus, illique promittere debent, se nullo unquam tempore illam ex quâcumque causâ annullare; quod si secus fieri contingat, protestantur totum id nullum et invalidum, nulliusque roboris vel momenti existere; quod etiam idem ordinandus, medio ejus juramento, confirmabit, præcipiturque etiam sub poenâ excommunicationis donatori, ne præsumat talem donationem seu assignationem efficere super censibus, seu redditibus alteri forsan obligatis, vel quorum ipse non esset verus et legitimus dominus. Et hæc est tuta praxis, quam etiam innuit Quar. in Sum. bull. verbo *Ordo*, versic. *Quod intellige*, circa fin. Ex quo patet, quòd potest quis ad titulum donationis promoveri ad sacros ordines, prout sacra congregatio concilii censuit, sequentibus declarationibus, quarum prima est: *Ad titulum donationis alienari potest quis ordinari, si ita episcopus judicaverit assumendum pro necessitate et utilitate Ecclesiarum; et si donatio est realiter vera, et non ficta, quæ deinceps alienari non possit absque episcopi licentiâ, donec beneficium sufficiens adeptus fuerit, vel aliunde habeat, unde commodè vivere possit.* Secunda: *Potest aliquis ad sacros ordines promoveri ad titulum bonorum, quæ donantur, si episcopus judicaverit eum assumendum pro necessitate, vel utilitate Ecclesiarum, donationesque hujusmodi verè, et absque ullâ fraude, in formâ validâ fiant de tot bonis quæ promovendo sufficiant ad vitam honestè sustentandam: quæque deinceps nullo modo alienari possint sine licentiâ episcopi, donec beneficium sufficiens adipiscatur, vel aliunde habeat, unde vivere possit.*

Unde etiam ex prædictis declarationibus, voluit ipsa sacra congregatio, cautum esse promotò, circa tales

donationes, quæ simulate censentur, quando inter donatorem et donatarium fiunt apparenter, non autem verè et animo donandi; vel si factæ fuerint cum pacto de illis non utendo; tunc enim hujusmodi donationes non sunt reales, sed verbales tantum, quæ nihil operantur, ut per Garc. de Benef. part. 2, c. 5, n. 53.

Ad occurrendum verò, quantum fieri potest circa hujusmodi donationes, omnibus fraudibus, sacra congregatio cardinalium controversiis jurisdictionalibus præpositorum censuit clericos non gaudere exemptione pro bonis ad suscipiendos sacros ordines eis assignatis, donec non fuerint in eisdem sacris ordinibus constituti, et episcopum cognoscere debere super dictis fraudulentis. Dat. Romæ die 18 septembris 1639.

Et cum alias pro parte communitatis et conductorum gabellarum communitatis terræ Itri Cajetan. diocesis fuisset S. congregationi immunitatis ecclesiasticæ expositum, qualiter crescente dominorum malitiâ sæpè sæpius acciderat quamplures donationes in dies fieri per laicos in personam clericorum, sub ficto prætextu, ut cum illis facilius possent ad sacros ordines promoveri, ac multoties postea occurreret dictos clericos habitum clericalem dimittere, vel uxores ducere, ipsique donatores se movebant ad hujusmodi donationes faciendas ad fraudandas gabellas, et ab illarum solutione se eximendum: Ideò d. sacra congregatio cardinalium controversiis jurisdictionalibus præpositorum censuit clericos non gaudere exemptione pro bonis, ad suscipiendos sacros ordines eis assignatis, donec non fuerint in eisdem sacris ordinibus constituti, et episcopum cognoscere debere super fraudulentis donationibus.

Dat. Romæ die 18 septemb. 1639.

B. cardinalis Gypsius.

Franciscus Paulutius, S. C. Secretarius.

Et antea episcopus Venusinus Vitiator apostolicus de anno 1628 in hoc regno, suo edicto mandavit ut de cætero clerici donationibus bonorum sibi factis à suis patribus, matribus, sororibus, in fraudem, solutionem, onerum universitatem, non possint uti nisi pro viridi portione tantum, et quod reliquum est, spectet ad dictos patres, matres, sorores et fratres, qui obnoxii sint oneribus universalibus.

Per quod quidem edictum postmodum supra dicta sacra congregatio declaravit, voluit, et ordinavit, non intelligi prohibitum supra dictis clericis, tam in minoribus, quam in sacris ordinibus constitutis, donationem etiam ultrà virilem fraudibus cessantibus: eodemque modo bona sic donata pro portione virilem excedente, ac alia bona supra dictorum, non solum ad quorum titulum ipsi fuerint ordinati, sed etiam patrimonialia extra titulum esse exempta à gabellis juxta dispositionem sacrorum canonum, donec in ipsâ S. congreg. vel in alio foro ecclesiastico competente, servatis servandis, supra dictæ donationes fuerint fraudulentæ declaratæ, prout ipsa S. congregatio scripsit episcopo Avianensi sub die 28 januarii 1633.

Cum verò titulus erit ratione successionis hæreditariæ, exhibebit particulam testamenti, et medio præ-

ambulo, vel aliâ publicâ scripturâ, ostendet se esse heredem, et ex ipsâ hereditate saltem summam ipsi titulo requisitam, liberam, immunem, et exemptam à quocumque onere et debito possidere.

Debetque hujusmodi patrimonium pro ordinibus suscipiendis constitui tantummodò super re immobili, ut dictum est; aliàs enim non satisfaceret menti concilii prædicti: quia si in rebus mobilibus consisteret, cum illæ de facili consumi et exstingui possint, ordinatus remaneret sine titulo; Navar., consil. 54 de Temp. ordin.; Azor, Institut. moral., part. 2, lib. 3, cap. 4, q. 7; Barbos., alleg. 49, num. 55; ac proinde non potest quis ordinari ad titulum census non perpetui, sed redimibilis; nam ad libitum vendentis redimi et exstingui potest, et propterea idem est ac si esset res mobilis; ex Ugolin., de Offic. episcopi, c. 26, § 10, n. 2; Garc., in Addit. ad p. 2, c. 3, post num. 95, vers. *Nec est necessarium.*

Quibus adde quòd si clericus ordinandus plura et diversa bona possideret, ad quorum titulum specialiter et nominatim ordinaretur, illa solum deservirent pro titulo, et non alia; Garc., par. 2, c. 3, num. 78; et cum ipse titulus debeat esse perpetuus, non debet constitui super rebus mobilibus, puta mercibus, animalibus, aut obligationibus personalibus; cum hæc omnia faciliè pereant, et lapsu temporis consumerentur; licet secus dicendum esset, si hujusmodi bona mobilia statim converti possint, et cum effectu convertantur in bonis stabilibus, ex quibus percipiatur sufficiens titulus pro sustentatione; quia hoc modo satisfit concilio supra dicto; id. Azor., loc. cit.; Graff., concil. 4, de Temp. ordinat.

Præmissa tamen non ita passim, nisi valdè cautè, admittenda esse existimarem; quia postquàm clericus ita promotus fuerit ad S. ordines, de facili ipsum concilium eluderetur; nam ipsa bona mobilia possent postmodum, sive in totum, sive paulatim alienari, et sic committerentur fraudes, quibus omninò est obvian- dum; 1. Si *legatarius*, cod. de Leg.; Jas., in l. *Cum fundus*, § *Servum tuum*, num. 4, ff. Si cert. pet. Ad hæc si quis dives, seu sufficiens, habens patrimonium ordinatus nullâ factâ assignatione censi fundi pro patrimonio, censetur ad titulum totius patrimonii sui ordinatus; ex eo quòd ea expressio non sit necessaria; Lotter. de Re benef., l. 4, q. 2, num. 56.

Ac propterea, cum adsint in Romanâ Curiâ nonnulla officia perpetua, id est, quæ durant ad vitam officialis, licet eorum unum quodque sit amplissimi redditus, nihilominus illa obtinentibus, ac petentibus ad illorum titulum ac S. ordines promoveri, sæpè vidi summum Pontificem præmissis non ita libenter annuisse, cum hujusmodi officia consistant in rebus mobilibus; ac propterea, si id aliquandò concedatur, adjicitur in calce supplicationis ac in litteris talis promotionis clausula ista, scilicet: *Et cum decreto, quòd dictus orator officium hujusmodi vendere vel resignare nequeat, nisi prius in ecclesiasticis vel aliis redditibus annis habuerit, undè commodè vivere possit. Et si antea contigerit officium prædictum ab eo vendi, seu resignari,*

aut aliàs quomodolibet transferri, illius pretium in alia bona, vel census aut officia, pro eodem oratore, donec, et præfertur, aliunde commodè vivere queat, omninò convertatur.

Ego verò, dùm S. pœnitentiariæ Apostolicæ inser- virem, ac ratione mei officii tenerer, juxta constitutionem Pii V, super ordinatione novi statûs ejusdem pœnitentiariæ, ad S. ordines promoveri, petii à fel. record. Paulo V licentiam suscipiendi prædictos ordines ad titulum supra dicti officii, tanquàm perpetui, et in concursu obtenti, sicut sunt nonnulla ejusdem pœnitentiariæ officia; ipse autem Paulus negativè respondit, sed potiùs nonnulla mihi beneficia ecclesiastica benignè contulit; quamvis antea nonnullos ejusdem pœnitentiariæ officiales sciam fuisse ad titulum illius officiorum, ad sacros ordines promotos; et inter ceteros hi sunt, nimirum: Hercules Flecinius, de mense junii 1602; et Jacobus Danielius, scriptor de eodem mense junii 1605; necnon Joannes Priamus, procurator, de mense februarii 1606.

Porro officiales summi Pontificis, qui officia ad eorum vitam obtinent et ad quorum titulum, eo modo quo supra dictum est, possunt ad sacros ordines promoveri, quosque nunc temporis in memoriam revoco, hi sunt videlicet:

Auditor generalis cameræ Apostolicæ, unus.

Thesaurarius generalis, unus.

Clerici cameræ Apostolicæ, duodecim.

Protonotarii apostolici participantes, duodecim.

Secretarii apostolici, viginti quatuor.

Scriptores apostolici, centum et unus.

Scriptores minoris gratiæ, viginti septem

Scriptores brevium, octoginta unus.

Scriptores archivii, nonaginta unus.

Registratores supplicationum, viginti.

Registrator secretus earundem, unus.

Registratores bullarum salariati, octo.

Registratores earundem non salariati, quatuor

Regens cancellariæ Apostolicæ, unus.

Abbreviatores majoris præsidentiæ, duodecim.

Abbreviatores minoris præsidentiæ, sexaginta.

Jannizzeri, centum.

Prefectus sollicitatorum, unus.

Milites S. Petri, quadraginta unus.

Milites S. Pauli, ducenti.

Milites de Lilio, trecenti quinquaginta.

Milites Lauretani, trecenti.

Milites Pii, sexcenti quinquaginta quinque.

Magistri plumbi, tres.

Præsides plumbi, unus.

Collectores plumbi, centum et quatuor.

Magistri registri supplicationum, quatuor.

Clerici ejusdem registri, sex.

Corrector contradictarum, unus.

Correctores archivii, decem.

Cubicularii, sexaginta.

Scutiferi, centum quadraginta.

Portionarii, sexcenti triginta duo.

Subdiaconi, quinque.

Acoluthi, octo.

Auditor contradictarum, unus.

Procuratores contradictarum, quatuordecim.

Procuratores minoris gratiae, viginti quatuor.

Depositarius militum SS. Petri et Pauli, unus.

Depositarius praesidentium, portuoniariorum et militum de Lilio, unus.

Depositarius montis fidei, unus.

Depositarius cubiculariorum et scutiferorum, unus.

Judex confidentiarum, unus.

Notarii auditoris camere Apostolicae, decem.

Notarii eminentissim. Vicarii Urbis, quinque.

Notarii capitolini, triginta.

Notarius ripectae, unus.

Cursores, decem et novem.

Mazzerii, viginti quinque.

De virgà rubeà, decem et septem.

De portà ferreà, sex.

Mandatarii gubernatoris Urbis, septem.

Ceteros verò, si qui eidem memoriae occurrerint, sicut etiam supra dictos, elegantiori ordine, etiam quo ad eorum officiorum collationem, valorem et redditum, in meà praxi beneficiati supplere curabo, ubi circa ea, nonnulla ad praxim pertinentia referam; nunc autem dicere sufficiat ad effectum praedictum, ea haberi adinstar beneficiorum ecclesiasticorum, cum vacent tam per obitum quam per resignationem, non autem per ingressum religionis et professionem in eà emissam, ut patet ex eorum collationibus, quandoquidem in supplicationibus semper apponuntur illa verba, *quòd censeantur vacare per obitum*; et licet professio sit mors civilis, attamen non comprehenditur sub dictà dispositione, cum in jure non reperiatur cautum quòd in istis terminis mors civilis aequiparetur morti naturali; Alex., consil. 109, num. 4, lib. 2; ubi ait quòd mors civilis, resultans ex ingressu monasterii, non facit monachum haberi pro vero mortuo, nisi in casibus à jure expressis, ut per *Glos.* in c. *Placuit*, 2, verbo *Mortuus*, 16, q. 2, quandoquidem verba sunt intelligenda de morte naturali; arg. l. fin., c. De his qui ven. aetat. impetr., et l. fin., ff. de Condit. et demonstr., l. *Cum pater*, § *Hereditatem*, ff. de Leg., 2 l. *Ex eà parte*, § *In insulam*, de verb. Oblig., et tradit Joan. Andr. regulam, quòd nunquam mors civilis aequiparetur naturali, nisi ubi hoc reperitur in jure expressum; et dixit id. Alex., consil. 282, vers. *Secundò, quia mors civilis*, vol. 2; mors enim deducta ab homine in conditione non intelligitur de fictà civili, sed tantum de verà et naturali; per jura desuper allegata, praesertim cum, sicut dictum est, secundum consuetum stylum et praxim Romanae Curiae semper apertis verbis dicitur quòd praedicta officia vacent per obitum; non autem dicitur per mortem, et appellatione obitus de sui naturà, non venit mors civilis, l. *Si decesserit*, ff. *Qui satisd. cogam*; unde parum refert quòd beneficia ecclesiastica per emissionem professionis vacent; hoc enim idcirco evenit, quia regulares, sine dispensatione apostolicà, sunt incapaces beneficiorum secularium, cap. *Cum de beneficio*, de Preb.

in 6; et habes ad id optimam Rot. decis. 545, p. 2, tom. 2, in recent.

UT A SVO ORDINARIO. Proprius oratoris ordinarius dicitur, vel ratione originis, vel domicilii, aut beneficii, per tex. in cap. *Cum nullus*, de Tempor. ordin. in 6. Et quoad originem, saepe videmus per episcopos, praesertim hujus regni, illam nimis extendi; cum vix tolerari debeat circa hoc paterna origo ad effectum ut quis ordinetur propter fraudes, quas in dies inde oriri videmus; licet reverà aliud doceat tex. in c. 1, verbo *Alienigenas*, de Usur. in 6, cum etiam esse locum originis ostendat jus civile, in quo pater natus est, ut habetur in l. *Assumptio*, ff. ad municip.; et dicit tex., in l. *Filios cod tit.*, quòd filius sequitur originem patris, licet natus sit in civitate matris, et hanc rationem videtur tolerari posse, cessante fraude, quamvis doctores, in d. c. *Cum nullus*, asserant hoc non esse consulendum, sed post factum excusandos esse tam ordinantem, quam ordinatum; Nav., Consil. cons. 49, de Temp. ordin.; quem ideo puto id cum aliis tenuisse, quia saepe compertum est nonnullos fuisse non modò ordinatos ratione originis paternae, verum etiam maternae, necnon avi et proavi; ex quo diversa mala et inconvenientia orta sunt; ac propterea dicit *Glos.*, in d. c. 1, de Usur., in addit., quòd oriundus de civitate dicitur, qui ibi ortus est, vel ejus pater inde originem duxit; et quòd non sic in avo; nam aliàs inquirendus esset ager Damascenus, ubi Adam formatus est.

Et cum aliàs in sacrà congregatione concilii, ad instantiam bon. mem. cardinalis de Aquaviva, tunc archiepiscopi Neapolitani, fuissent nonnulla dubia proposita per congregationem declaranda, in quinto capite proponebatur: Quòd sunt nonnulli qui cum Neapoli domicilium habeant, ibique nati sint, tamen cum parentes illorum ex alià civitate sint oriundi, suscipiunt ordines ab ordinario civitatis originis paternae, absque litteris dimissoriis, et sine attestatione de vità et moribus ordinari Neapolitan., idque non semel contigit in diocesisibus Puteolan. Vicari. in abbatia montis Cassinen., et alibi contra praescripta sac. concil. Trid. Ipsa congregatio nil aliud circa hujusmodi dubium respondit, nisi per haec verba, videlicet: *Ad quantum sacrae congregationi non videri in praesenti, in hac re quicquam novi juris statuere*. Unde concludit propterea, Campan. in divers. jur., can. rubr. 9, c. 8, sub n. 9, posse tum praesulem originis paternae, tum propriae, illum ordinare, dicens etiam, d. n. 9, quòd non esset reprehendendus qui defenderet non tantum excusari praesulem post collatos ordines, sed insuper tutè induci posse praesulem ipsum originis paternae ad ordinandum illum; neque hoc ratione caret, quando quidem etiam quòd ordines persona patris non est diversa à personà filii; tex. in l. fin., cod. de Impub., et ad subst. l. *Cum simus*, § fin., c. de Agric. et Cens., lib. 12; nam pater et filius sunt una identitas; Bald., cons. 294, n. 4, ante med. 4; Tiraq., in l. *Si unquam in praefat.*, n. 15 et seq.; c. de Revoc. donat.; Ludovis., decis. 498, num. 7. In hac tamen Curia archie-

piscopali nullomodo quis admittitur ad ordines ratione originis paternæ, sine litteris dimissorialibus episcopi propriæ originis, ut testatur Genuen. in praxi archiepiscopi Neapolitan., c. 47, num. 5. Cæterum hodiè circumferuntur pro parte affirmativâ declarationes S. congr., quas etiam refert Diana, resol. 148, p. 4, tract. miscel. resol. mor.

Sanè paternam originem intelligimus attendendam, etiamsi filius in aliquo loco fortuito natus sit, quem mater pertransibat; aut illuc, non animo permanendi, iverat; aut pater ad matrem accesserat absque animo ibi permanendi, et interim filium peperisset, quem postea absque eo quòd contraheret domicilium, ejus pater cum totâ familiâ extraxerat ad locum undè digressus fuerat; talis enim filius non diceretur esse illius loci, in quo sic per transitum natus fuit, ita ut neque ratione originis sequeretur forum dicti loci; ita Barbos., de Pot. episc., gloss. 4, n. 18, ex Panorm. in c.; Rodolphus, num. 9, ubi Felin., n. 15, de Rescript., et aliis; quia tunc filius sequitur originem patris; nam non inspicitur quod per accidens est, sed quod per se; sicut etiam præd. filius habebit originem patris si natus sit in mari; id. Barb., loc. cit., ex Ugol. de Pot. episc., c. 26, § 1, n. 5; et propterea talis filius non potest promoveri ab episcopo, ubi per transennam sic natus est, nec ab alio de ipsius licentiâ; idem Barb., lo. cit., num. 19; quidquid nonnulli in contrarium dixerint, nempe quod poterit ab episcopo illius loci promoveri, maximè si ibi statim baptizatus fuerit; quia baptismus dicitur nativitas, et per eum homo de novo nascitur, c. debitum, de baptis.; nam verior est prior opinio, ut docet praxis.

Ratione domicilii promovetur quis ab ordinario loci ubi illud contractum est; quod quidem tunc contrahi dicitur, cum in aliquem locum domicilium suum transtulit, ut patet in l. *Pupillus*, § *Incola*, ff. de Verb. sign., l. *Domicilium*, ff. *Ad municip.*, l. *Cives*, c. de incol., ubi in eo loco quis dicitur domicilium habere, ubi larem rerumque ac fortunarum suarum summam constituit, undè rursus non sit discessurus, Gloss. in l. fin., verbo *Inter absentes*, c. de Prescript. per larem autem intelligitur focus, domus tota, et Gl. in d. l. *Cives*, verbo *Larem*, intelligit animam habitandi perpetuè, et ut de facto habitet. Quamvis ad alium effectum, aliter dicendum sit, puta in capitaneo, aut alio officiali, qui in aliquo loco exerceret officium; quia licèt inde sit discessurus, poterit ibi contrahere matrimonium coram paroco ipsius loci; cum jam ad id sufficienter dicatur ibi contraxisse domicilium, ex illâ communi doctorum conclusione, nempe quòd ille qui in aliquâ civitate est electus ad honorem, dicitur civis, et gaudet privilegiis civilitatis, Gloss. in d. l. *Cives*, verbo *Electio*.

Debet tamen, qui petit ordinari ratione domicilii, expressè declarare se habere animum ibi contrahendi dictum domicilium; aliàs enim non dicitur mutare sedem qui non mutat mentem, c. *Scitis*, 7, q. 1, Ancl. in se præsent., num. 1, de Prescrip. in 6; nam factâ tali declaratione, statim illud acquirit, Butr. in d. c. *Ad*

apostolicam, de Decim., quamvis Rota, decis. 250, num. 8, p. 2, divers. teneat hanc tantummodò animi declarationem minimè sufficere, nam copulativè requiritur aliquis actus significativus domicilii, scilicet, quòd emerit domum, d. l. *Cives*, ff. de Incol.

Sufficiens etiam conjectura erit, continua habitatio in aliquo loco per decennium, cum animo ibi perpetuò manendi, l. 2 c. de incol.; aliàs enim non essent incolæ, qui in aliquo loco commorantur, sine animo constituendi ibi domicilium; sola enim habitatio, non facit aliquem incolam; quia requiritur etiam animus ibi commorandi, Bart. in l. *Quæsitum*, ff. de Leg. 3; Sanch. de Matr. lib. 3, disp. 23, n. 1. Et aliàs orator Nusan. diocesis obtinuit per breve summi Pontificis dispensationem super defectu natalium ad ordines, directum ordinario Neapolitano pro illius executione, cum narrativâ, quod præd. orator à teneris annis commorabatur Neapoli, ubi domicilium contraxerat.

Sed reverà, decennalis habitatio, ad hunc effectum non videtur necessaria; sed statim atque quis incipit in aliquo loco habitare, cum animo ibi perpetuò manendi, domicilium acquirit, Menoch., de Arbitr. jud. lib. 2, cent. 1, casu 86, num. 2. Si enim haberet animum recedendi, licèt per mille annos moratus fuerit in tali loco, domicilium non contrahit, Barbos., de Offic. episc., alleg. 4, num. 25, dicens ibi, quòd hoc practicatur in Urbe, ut cum quis fuerit per decennium ibi commoratus, poterit à vicario Papæ ordinari. Id tamen non ita passim praticari videtur, nisi cum quibusdam personis valdè cognitis et benè meritis, ac summo Pontifici benè visis; et de quibus aliàs probabilis sit conjectura, illos nunquàm dolosè ab ipsâ Urbe discessuros, cum satis probabile sit, clericos externos ibi existentes, ut plurimum ad beneficia dignitatesque ecclesiasticas aspirantes, de illis postea provisos ad propriam patriam reversuros; et sic, cum ad hunc finem in ipsâ Urbe commorentur, semper habent animum ab eâ discedendi, prout dicendum est de eo qui causâ studiorum ad aliquam civitatem se confert, non animo in eâ permanendi, sed ut finito studio ad patriam revertatur, ut per Bart. in l. *Lex Cornelia*, § *Si tamen*, ff. de Injur., cum dulcis sit amor patriæ, l. *Qui habebat*, post principium, et ibi not. Glossa 1, in fin. ff. de Leg. 3. Cæterum verò per acquisitionem hujusmodi domicilii nunquàm censetur renuntiatum domicilio propriæ originis, illudque nunquàm perditur; quia cum sit naturale, dicitur immutabile; ac proinde Bursatt., cons. 74, num. 113, vol. 1, ait focum originis esse irremissibilem et principaliorē, Marius Antonin. var. Resol. l. 2 resol., 59, casu 10.

In hac tamen curiâ archiepiscopali Neapolitan., ita servatur, quòd clerici exteri, qui cum dimissorialibus litteris suorum ordinariorum in civitate Neapolitan. commorantur, quamvis declarent se habere animum contrahendi domicilium in eâ, et per longum tempus habitaverint, non tamen admittuntur ad civilitatem Neapolitanam, nisi captâ informatione, quòd in eorum patria non habent aliqua bona, et tandè in Neapoli habitaverint, quòd præsumptio sit, ampliùs non habere

animum redeundi ad dictam patriam, et postea mediante decreto, declarantur cives Neapolitani, et nisi prædicta omnia servantur, non habentur pro talibus, nec conferuntur eis ordines sine dimissoriis suorum ordinariorum, nec permittitur eis celebrare missas in dicta civitate et diœcesi, si testatur id. Genuen. d. c. 47, num. 2, ubi subdit, causam huiusmodi observantiae fuisse, quia multi clerici delinquentes, condemnati ab eorum episcopis, accedunt ad hanc civitatem; et non valentes ampliùs ab illis obtinere dimissorias pro exercendis ordinibus susceptis, vel pro suscipiendis, de facili declarant, se habere animum habitandi in eà; et nisi ita fieret civitas Neapolitana abundaret pessimis clericis, ad not. in c. fin. de Consuetud., quamvis talis esse posset qualitas persone quæ, non obstante hæc observantiâ, posset statim admitti ad hanc civitatem, d. num. 2.

An autem baro possit ab episcopo ad ordines promoveri in cujus diœcesi habet feudum, de hoc sæpè queri solet præsertim in hæc civitate, et videtur affirmative respondendum, etiamsi in feudo non habitet, prout resolvit Campanilis in divers. jur. can., rubr. 9, c. 8, n. 20. Eâ ratione, quia baro dicitur primus civis prædicti feudi, et sic, licet inde absens, habet tamen præsumptum domicilium, quod ad id sufficere videtur, licet requiratur, quod ipse baro habeat suam determinationem à feudo, castro, terrâ, etc. Quò si baro renuntiaverit feudo, etc., non poterit promoveri à prædicto episcopo, quia sic cessat domicilium. Quod ita demùm intelligendum videtur, ut si dùm esset baro fuit ita promotus, post dictam renuntiationem non poterit ampliùs ab eodem episcopo promoveri: ex adductis per d. Campanil. loco citato.

At quidem verius est, dictum baronem in tantum posse à prædicto episcopo promoveri, in quantum ibi domicilium verè et formaliter contraxerit; et hæc fuit semper mens sacre congregationis concilii Tridentini, quæ in casu sibi proposito circa promotionem ad ordines respondit, prout in quarto capite infra scriptæ declarationis, quæ ita se habet; videlicet:

Cum à S. congregatione concilii Trid. fuerit declaratum, rectores beneficiorum, qui missas per alios celebrare possunt, tribuere posse sacerdotibus celebrantibus elemosynam congruam juxta morem regionis; non autem ad rationem majorum reddituum ipsorum beneficiorum, queritur an id procedat quoad capellanos amovibiles ad nutum patronorum, qui missas per eos celebrandas faciant per alios celebrare.

Secundò queritur an sacerdotes diversarum diœcesium, in quibus fuerint ad ordines promoti, qui tamen ratione beneficiorum non sunt residentie adstricti, et per decennium, et ultra habitaverint in civitate Neapolitanâ, et ratione huiusmodi domicilii fuerint declarati cives Neapolitani, possunt ab episcopis dictarum diœcesium cogi pœnis et censuris ad synodum accedere.

Tertiò queritur an videm sacerdotes cogi possint pœnis et censuris accedere ad processiones.

Quartò queritur an barones, patritii Neapol. prætextu, quòd sint cives in eorum civitatibus et locis, pos-

sint præsertim post dimissionem baronatûs ab ordinariis eorundem civitatum et locorum ad ordines promoveri absque litteris dimissorialibus ordinarii Neapolitan. et quatenus non possint, in quas pœnas incurrant.

Die 18 martii 1645, S. congreg. eminentissimorum DD. cardinalium concilii Trid. interpretum ad dubia superius proposita respondit, ut sequitur:

Ad 1, non procedere, quandò huiusmodi capellanis datur certa elemosyna pro quâlibet missâ celebrandâ; secùs verò si annuatim constituti sint pro capellaniâ certi redditûs perpetuû, et eidem capellano assignati.

Ad 2, si nulla habeant beneficia, non posse cogi; si verò habeant beneficia tantummodò simplicia, non teneri accedere, nisi concurrente consuetudine, vel quando ageretur in synodo de rebus concernentibus beneficia diœcesis, vel totum clerum: seu de notificandis et intimandis decretis synodi provincialis; et tunc tenentur accedere ad synodum diœcesanam episcopi, cui ratione habitationis et domicilii subjiciuntur.

Ad 3, si nulla habeant beneficia, cogi non posse; si verò retineant beneficia tantum simplicia, cogi posse, si in diœcesi habitent; secùs si ratione habitationis in aliâ diœcesi alteri episcopo subjiciantur.

Ad 4, non posse ad ordines promoveri ab ordinariis civitatum, et locorum baronalium absque litteris dimissorialibus ordinarii Neapolitan. nisi in iisdem civitatibus et locis baronalibus haberent domicilium; aliàs sic ordinati remanent suspensi ab exercitio ordinum arbitrio ipsius ordinarii Neapolitani.

F. card. episcopus Portuensis.

L. (†) S. Francis. Paulinus S.C.C. secret.

Gratis etiam quoad scripturam.

Regist. Fol. 77.

Domicilium namque etiam ad effectum suscipiendi ordines debet omninò formaliter et legitime acquiri, et probatur ex animo habitandi et permanendi, l. *Domicilium ejus*, § *Celsus*, ff. *Ad municip. Abb.*, in c. fin. de *Paroch.*; *Surd.*, cons. 546, n. 4; *Mench.*, de *Arbitr. cas.* 86, n. 2. Et habitatio cum totâ familiâ in loco præd. domicilii ubi bona mobilia transportavit, et habet domum apertam, cum aliis adductis in unâ Granaten. capellanar., quæ est decis. 188, num. 1 et 2, p. 3, recent.

Sed quid dicendum de exposito cujus parentes ignorantur? Numquid poterit ordines suscipere ab ordinario loci, ubi expositus est? Et absque aliquâ hæsitatione affirmative est respondendum; quia non solum quis judicabitur municeps, et civis loci in quo natus est, sed etiam in quo expositus, Bart. in l. 1, num. 21, ff. *Ad municip.*, l. *Hæres absens*, § 1, ff. de *Judic. Barbosa*, alleg. 4, num. 37.

De liberto autem dicendum est, quòd, si cum ordinari contingat, promovendus erit ab ordinario illius loci, unde ejus patronus trahit originem, Campan. in d. *Divers.* rubr. 9, c. 6, num. 24.

Ejectus ab aliquâ religione in quâ professionem regularem emisit, ob aliquod delictum, propter quod fuit ordine et habitu exutus, poterit promoveri ad ordines ab episcopo propriæ originis; si tamen nullum

ei obstat impedimentum, et aliàs idoneus reperiatur.

Ratione beneficii efficitur etiam quis subditus episcopi illius diœcesis, in quâ habet beneficium ecclesiasticum, et potest ab eodem episcopo, sive de ejus licentiâ à quocumque antistite promoveri, d. c. *Cum nullus*, et remanebit subditus, donec ibi beneficium tenet, Boer., decis. 260, num. 20, quem ad hoc allegat Mar. Ant., var. Resol., lib. 1, resol. fin., casu. 24, etiamsi ipsum beneficium residentiam non requirat, id. Campan. rubr. 8, c. 8, n. 12. Qui quidem episcopus ratione præd. beneficii non solum potest clericum ordinare, sed etiam cum eo dispensare in interstitiis, ac etiam in illegitimitate ad minores ordines juxta terminos d. c. *Cum nullus*, de Fil. presbyt. in 6, ex eâ ratione, quia cum ratione beneficii sit illius subditus quoad ordines, est etiam subditus quoad omnia concernentia et illis annexa, Garc., de Benef., p. 2, c. 4, num. 14. Et elegantissimè probat D. meus Paulus Squillante juris utriusque doctor celeberrimus, canonicus hujus metropol. eccles. Neapolitan., vir tum vitæ integritate, tum doctrinæ magnitudine et experientiâ nulli inferior, in suo utilissimo tractatu de Privileg. cleric., cap. 4, dub. 18, num. 228.

Cujus autem redditus debeat esse hujusmodi beneficium, ad effectum de quo agitur, id non reperitur jure cautum, nec expressum, text. enim in d. c. *Cum nullus*, nullo modo loquitur de quantitate reddituum, unde cum lex non distinguat, nec nos distinguere debemus, l. *Illam*, cod. de Collat., ac propterea concludit Piaset. in suâ Praxi, cap. 1, num. 15, quod sufficit illis esse quatuor aureorum.

Attamen non est novum, quod lex generaliter loquens, recipiat interpretationem, et sic restrictionem à ratione, l. *Cum pater*, § *Dulcissimis*, ff. de Leg. 2; Bart. in l. *Pater*, § *Fundum*, in fin. ff. de Leg. 3; tempore enim quo Bonifacius Papa VIII, edidit hanc decretalem, non vigeat hominum malitia, sicut hodiè, maximè circa ordinationes clericorum; quod si aliàs fuisset, utique in d. cap. expressisset quantitatem reddituum beneficii, ut illius ratione fieret quis subditus ordinario, sicut postmodum tractu temporis, per nonnullos summos pontifices provisum fuit in aliquibus locis, ne clerici promoverentur ab ordinario tenuis beneficii, ratione præsumptæ fraudis. Unde consulta sacra congregatio conc. Trident. ab archiepiscopo Neapolitano super hoc dubio, videlicet, alii sunt, qui cum Neapoli primam tonsuram, vel quatuor minores ordines susceperint, deinde ad subterfugendum examen, et probationem patrimonii sufficientis, prout constitutiones synodales Neapolitanæ requirunt, ad eunt aliquem ex vicinis episcopis, puta Caven. Acerarum, Vican. Litteren. et Amalbitan. à quo provideri sibi de aliquo, etiam tenuissimo beneficio, curant, ejus ratione, tanquam illi episcopo subditi sint, ab eo ad subdiaconatûs, diaconatûs et presbyteratûs ordines, promoventur: ac mox Neapolim reversi, ordines per supra dictam fraudem susceptos, exercent, ita respondit, videlicet: *Ad quartum, nec item hos, ad effectum ordinationis, beneficium adipiscentes, debere ordinari ab*

episcopo, conferente beneficium, ordinatorumque in suspensionem incidisse, et episcopum à collatione ordinum per aliquam suspensionem esse; et sic in dies secundum casuum contingentiam, emanant ab Urbe ordinationes circa hoc.

His accedit, quod cum supra dictus text. in c. *Cum nullus*, loquatur de beneficio jam collato, non potest purus laicus, sive alius pro eo exigere beneficium in alienâ diœcesi, ut illius ratione promoveatur ab illo episcopo; quia sola erectio non facit eum subditum; nec post erectionem potest illud sibi conferre, cum sit laicus; nec potest à prædicto episcopo tonsurari, cum adhuc non sit illius subditus; quod quidem sæpè occurrere solet, cum quis ad effugiendum ordinarium propriæ originis satagit ad alium confugere, credens talem erectionem sufficere, cum d. c. *Cum nullus*, ut dictum est, requirit quod ordinandus ab episcopo beneficii illud jam obtineat, prout ait id. text. ibi: *Seu in cujus diœcesi obtinet beneficium ecclesiasticum*; et sic verbum *obtineri* intelligitur, quod verè et cum effectu habeat beneficium ad text. in l. *Nomen*, § fin., et l. *Habere*, ff. de Verb. signif.

Sed numquid poterit orator, si plura habeat beneficia in diversis diœcesibus, ordinari ab unoquoque illarum episcopo, seu litteras dimissoriales ad ordines obtinere? Et certè sic, Ancharan., in d. c. *Cum nullus*, num. 1, vers. *Circa secundum*; Innoc., in cap. *Cum jam dudum*, num. 3, de Præb. Barbos., d. alleg. 4, num. 51. Quod intellige etiam præter episcopum originis, vel domicilii, à quo poterit ordinari, etiamsi beneficium sit manuale, seu ad nutum amovibile; quia licet non possit ad illius titulum ad ordines promoveri; tamen poterit ratione illius ad alium titulum ordinari, Garc., de Benef., p. 2, c. 4, num. 3. Idem quoque dicendum est de commendâ perpetuâ; quia adhuc ratione illius potest ab episcopo commendati beneficii ordinari; quia cum illa sit perpetua, reputatur ut titulus Garc., loco citato, num. 10. Et episcopus beneficii potest non solum ordinare, sed etiam dimissorias concedere, etiamsi beneficium esset subjectum alteri episcopo quoad promissionem alterius episcopi; sed si esset alteri subjectum, etiam quoad jura episcopalia, quia ad illum tunc id spectabit, in cujus diœcesi esse videtur; Garc., l. cit., num. 15.

Ratione autem pensionis, quis nequaquam efficitur subditus episcopo; nam licet nonnulli dixerint idem dicendum esse de pensione, ex eo quod pensio dicatur beneficium ecclesiasticum, Barbos. in cap. *Ad audientiam*, de Rescrip., num. 6; Gigas de Pens. q. 56, attamen verius est contrarium; nam in præsentî materiâ agitur de beneficio quod datur in titulum, habens jus spirituale, quod profectò non habet pensio, quia consistit in merâ temporalitate; nec per eam quis intitulatur et obligatur Ecclesiæ, sicut per beneficium; Archid. in cap. *Quamvis*, de Præb. col. 2, vers. *Provideri*.

Nec tamen est silentio prætereundum, quod si quis subditus sit tribus episcopis, scilicet originis, domicilii et beneficii, semper poterit circa ordinum susceptio-

nem illos variare : unde uno seu pluribus ordinibus, ab uno illorum susceptis, non prohibetur deinde recursum habere ad alium, pro reliquis ordinibus, seu eorum aliquo, suscipiendis : ista enim variatio, quoad hoc, non est in jure prohibita nec expressa, cum possit quis ea quæ sunt facultatis, pluries variare : Anchar. consil. 214 ; probat textus in d. cap. *Cum nullus*, qui loquitur de clerico cupiente ad superiores ordines ascendere, et illi datur electio ut valeat ordinari vel dimissorias ad ordines impetrare ab episcopo domicilii, vel originis, aut beneficii, quod fundatur ex principio d. c. ibi : *Cum nullus clericus*, etc., et ita intelligit ibi Gloss. in traditione casus, per quem textum Abb. et Butr., in c. *Cum in distribuendis*, de Tempor. ordin., concludunt quod unus qui ordines suscepit ab uno episcopo, potest ad superiores ordines promoveri ab alio ex dictis tribus episcopis, quia sufficit quod illi sit subditus ratione domicilii, vel originis aut beneficii ; cum tantummodò speciale sit in ordinato à Papà ut nequeat ab aliis inferioribus promoveri, d. c. *In distribuendis*, Genz. ad reg. 8 cancell., § 3, Proœm., n. 117, et Gloss. 52, num. 24, cum ipsi Papæ datum sit in prerogativam supremæ potestatis, ut in quibus ipse manus apposuit alii se intromittere non possint, c. *Utnostrum*, de Appell. ; Mandos., super regul. cancell. in proœm., lib. 1. q. 5, num. 9.

Quamvis non desint qui contrarium teneant, inter quos Barb. in Addit. ad alleg. 4, sub. n. 4, dicens quod si subditus, aliquo ex prædictis tribus modis, semel elegerisset unum episcopum, à quo aliquem ordinem suscepisset, non posset variare, et assumere alios ordines ab alio ex dictis episcopis, nisi episcopus qui prius illam ordinavit, judicasset cessare causam ordinationis, et remitteret ordinatum ad alium ex dictis episcopis ; quamvis quoad ordinarium domicilii dixit id Barbos., dict. alleg., num. 41, non idem esse, nempe quod ratione domicilii nullus ordinari potest, nisi prius consulto priore episcopo, cum locum suum primum, illo inconsulto, deserere non possit ; sed tamen prosequitur ex conc. Trid., sess. 23 de Reform., verius esse non requiri licentiam episcopi in domicilio mutando, ex juribus ibi allegatis ; tenetur tamen portare veritatis testimonia circa mores sufficientia, et ratalitia, nisi à teneris annis domicilium fuerit translatum, et illæ habitatio continuata usque ad tempus promotionis, in quo potest tunc servari quod disponit concil., sess. 23, cap. 5, de Reformatione, circa diligencias ordinandorum præmittendas.

Ex his modò inferitur, sicut etiam in praxi docemur, quod, si aliquis oriundus ex aliquâ diœcesi, habens domicilium vel beneficium in aliâ diœcesi, impetret beneficium, dicendo se clericum diœcesis beneficii, et non originis, talis gratia valet, nec est subreptitia, Garc. p. 7, c. 9, num. 17, quia ad hoc, ut quis verè dicatur esse diœcesis N., satis est ibi habere originem, domicilium vel beneficium.

Verùm, si clericus unius diœcesis, parochialem ecclesiam obtineat in aliâ diœcesi, et favore studij cuius fiat habere dispensationem, ut usque ad aliquod tem-

pus non teneatur promoveri, solus episcopus, in cuius diœcesi sita est parochialis ecclesia, potest de jure communi super hoc dispensare, non autem episcopus domicilii, seu originis, per text. in c. *Cum ex eo*, del. Elect. in 6 ; nam ut notabiliter per Domin. in d. c., in verb. *Subjectus*, quando requiritur dispensatio personæ respectu rei, tunc ille debet dispensare qui rem habet subjectam, respectu cuius dispensatio requiritur, et si ab alio dispensaretur, dispensatio non traheret effectum suum extra territoriorum dispensantis.

Et quamvis præmissis nihil ob stare videatur, attamen negari non potest quin ex supra dictâ variatione, possint multe fraudes committi : nam, ut plurimum, cum quis se agnoscit minus idoneum ad suscipiendos ordines, relicto episcopo originis, confugit ad episcopum domicilii seu beneficii à quo facit se ad ordines promoveri ; unde optimâ ratione provisum est per hanc curiam archiepiscopalem, ut nullus originarius clericus Neapolitanus, ad sacros ordines, ab aliquo ex episcopis domicilii, sive beneficii, promotus, possit postmodum in civitate et diœcesi Neapolitanâ, missas seu alia munia exercere, nisi prius denuò Neapoli examinatus et approbatus fuerit, tam quoad doctrinam, quàm ad cætera requisita.

Quod si orator fuerit nullius diœcesis, litteræ dispensationis ad dictos ordines non dantur, nisi cum clausulâ : *Ut ab ordinario viciniore, vel cum illius litteris dimissorialibus, à quocumque alio antistite*, etc., sicut semper fit, quando in quâcumque gratiâ impetratâ asseritur oratorem esse nullius diœcesis. Quod etiam servatur si narretur oratorem, licet nullius diœcesis, subditum tamen esse abbati seu alteri, separatim territorium et jurisdictionem quasi episcopalem habenti ; quia, licet possit ille ex privilegio concedere dimissorias, etiam ad ordines sacros, nihilominus indultum de promovendo ad dictos ordines non datur nisi cum supra dictâ clausulâ, scilicet : *Ut ab ordinario viciniore*, etc.

Ita etiam si ex duobus episcopis uterque prætendat habere jus conferendi ordines, vel ad illos litteras dandi dimissoriales clerico alicujus loci, et super id lis vertitur inter illos ; tunc enim petitur posse promoveri, etiam ab ordinario viciniore, attento quod inter dictos episcopos controversia super jurisdictione prædicti loci vertitur, vel de ejusdem viciniore licentiâ, à quocumque alio, etc.

Quod si adhuc de ordinario viciniore hæsiteat, quoad facultatem promovendi, et dimissorias ad ordines concedendi, sicut olim subortâ lite super hoc, inter episcopum Gravinen. viciniorem, et archiepiscopum secularis et collegiatæ Ecclesiæ terræ Altamura, nullius diœcesis, provincie Baren., tunc debet de hoc fieri mentio, et conceditur ipsi oratori ut à quocumque alio ordinario, vel de ejus licentiâ, etc., absque tamen archiepiscopo præfati jurium præjudicio.

Admisit etiam Romanæ Curie stylus, seu praxis, ut cum quis voluerit ad ordinem promoveri, usque

ordinarius, quem ipse debite requisivit, ut illum ad ordines prædictos promoveret, vel litteras dimissoriales daret, id facere recusaverit, committatur ordinario viciniore, quatenus iterum requisito ordinario oratoris, ejusque procuratore fiscali audito, si idem ordinarius ipsum oratorem ad dictos ordines promovere, aut ei litteras dimissoriales dare recusaverit, causamque legitimam suæ recusatationis non adduxerit, ipsum oratorem, absque litteris dimissorialibus ordinarii sui constituto tamen eidem ordinario viciniore, prius, per legitimas probationes, de vitâ et moribus legitimisque natalibus, et aliis requisitis qualitatibus suis, promoveat, etc., et in hoc casu, solent litteræ apostolicæ super hoc committi ordinario viciniore tantum absque consuetâ clausulâ: *Vel de ejus licentiâ*, etc., à quocumque, etc., quod quidem concordat cum jure communi, ut per Archid. in cap. *Primates* in fin., dicentem, quod si proprius episcopus denegat sine causâ commendatitias litteras ad ordines concedere, potest clericus agere coram Papâ, ut eum licentiet, ex pluribus in proposito per Lambert. de jurepatr., 2 p., lib. 1, art. 1, q. 1, sub num. 5, fol. 278.

Supra dicta etiam clausula apponi consuevit in novis commissionibus pro mutatione judicis super executione quarumcumque litterarum apostolicarum, quando videlicet primus executor in illis datus ex aliquâ assertâ et non legitimâ causâ, recusat procedere ad illarum executionem; quia, nisi fortè fuerint litteræ beneficiales, quæ habeant plures executores, juxta formam constitutionis Pii V, de expediendis litteris in formâ *Dignum*, datur supra dicta mutatio judicis, cum dictâ clausulâ: *Requisitis denuò ordinario et ejus promotore fiscale*. De his autem mutationibus judicum, fusiùs suo loco diximus.

Item, quia sæpe contigit, inter episcopum et clericum, ejus subditum, propter litem aut ipsius episcopi sævitiam, vel aliâs, inimicitiam exortam esse, quæ omnes sunt causæ se eximendi à jurisdictione ipsius episcopi; propterea quotidie à Sede Apostolicâ emanant hujusmodi exemptiones, prout testatur Paris. de Resign. benef., lib. 3, quæst. 11, num. 7, qui ita ait censuisse sacram congregationem concilii 7 julii 1573, et ipsum vidisse plures exemptiones propter hoc fuisse concessas per sacram congregationem episcoporum, quoad ordinationes; sæpè etiam videmus quod ex causâ inimicitie, committitur etiam ordinario viciniore, ut attento quod inter oratorem et episcopum N. ordinarium suum, notoriè vertuntur inimicitie, absque litteris dimissoriis dicti ordinarii, ab ordinario viciniore, constituto illi prius per legitimas probationes de prædictis inimiciis, ac de vitâ et moribus, etc., idem orator promoveatur, etc.

Et regulariter, clericis non obtinentibus ab eorum ordinariis, sine legitimâ causâ, ad ordines promoveri, per præmissa succurritur, quod præsertim habetur in constitutione Pii IV, super reformatione Officii sacre Pœnitentiariæ, quâ majori pœnitentiaro, aliisque illius officialibus, præcipitur ne litteras de promovendo ad sacros ordines, ac etiam ad primam toncuram à

quocumque catholico antistite concedant, nisi allegetur justâ causâ propter quam ab ordinariis suis promoveri, aut ab eis eorumque officialibus litteras dimissorias obtinere non valeant; et tunc concedi possint, ut à quocumque ordinario, vel pro eo pontificalia exercente, etc., et si causâ allegata falsam saltem fuisse deprehendatur, sic promoti ab executione ordinum per suos ordinarios suspenduntur. Unde patet quod ex justâ causâ possunt hujusmodi litteræ concedi, sicut hodiè passim conceduntur non modò per officium sacre Pœnitentiariæ prædictæ, quod *Minoris gratiæ* nuncupatur, verum etiam per breve, sub annulo Piscatoris, ut frequentissimè videmus.

Idque ratione fundatur: nam ex causâ abusûs jurisdictionis ordinariorum, est concedenda subditis exemptio, Boer., decis. 104, num. 5; Cassad., decis. 6, num. 1, de Privilegiis; Caputque decis. 62, num. 4, part. 2; undè dixit Bald. in tractatu de Exempt. inter tractatus diversorum DD., num. 24, quod ordinarii faciunt majores abusus prætextu suæ jurisdictionis, quàm exempti prætextu suæ exemptionis; ac propterea subditis litigantibus cum suo episcopo, non modò per dictam sacram congregationem, verum etiam per signaturam durante lite, conceditur universalis exemptio ab illius jurisdictione; id Casad. d. num. 1 et seq.; quapropter stante dictâ universali exemptione, datur clericis sæpè facultas de promovendo ab alieno episcopo, etiam sine litteris dimissorialibus proprii episcopi.

Si, etiam sede episcopali vacante, et infra annum vacationis, petatur licentia de promovendo, sive extra tempora, sive in temporibus, infra annum, cum aliâs per decreta concilii Trid. id sit expressè vetitum, ipsa licentia non datur nisi ut orator possit promoveri ab ordinario viciniore, vel de illius licentiâ, ab alio antistite; quod, si absque aliquâ dispensatione super interstitiis, cupiat promoveri, cum non possit vel nolit orator ipse expectare donec plena sit sedes, concedi consuevit facultas vicario capitulari, per litteras privatas sacre congregationis episcoporum, ut ipsi oratori concedat litteras dimissoriales ad ordines.

Prout etiam similem facultatem quandoque impartiri visum est, cum jam orator supradictam dispensationem de promovendo, vivente illius ordinario, obtinuerat cum solitâ clausulâ, videlicet: *Tibi, ut ab ordinario tuo, vel de ejus testimonio*, etc., et antequàm orator cœpisset uti dictâ licentiâ, dictus ordinarius obierit; tunc enim, ne ipse frustretur effectû dictarum litterarum, consuevit eidem vicario capitulari, ad instantiam ipsius oratoris, per dictam sacram congregationem, dari in mandatis, ut eidem oratori concedat litteras dimissoriales uni et certo ordinario, qui eum promoveat.

Est insuper præmissis addendum quod etiam proprius episcopus est ille in cujus familiaritate ordinandus reperitur; sed tamen videamus quisnam dicatur verè familiaris, ad effectum suscipiendi ordines, juxta decretum concilii Trid., dum præcipit quod episcopus familiarem suum sibi non subditum ordinare non

possit, nisi per triennium secum fuerit commoratus, et quâ unque fraude cessante, statim reipsâ illi beneficium ecclesiasticum conferat, ut sess. 25, capitulo nono.

Et præmittendum est quòd ille dicitur familiaris qui cum aliquo inhabitat, cap. *In litteris*, et cap. *Insinuante*, de Offic. delegat., ac insuper de jure communi, ii dicuntur familiares, qui subsunt alicui ratione potestatis, et cum eo cohabitant, cap. ult. de Verb. sign. in 6; Bald. in l. 2, c. de Test.

Sed quantum ad rem nostram pertinet, ille dicitur familiaris episcopi, qui ei inservit vel ministrat, ad text. in l. 1, § *Familia*, ff. de Public. l. Pronuntiatio, § *Servientium*, ff. de Verb. signif., sunt servitores vel famuli, cap. fin., eod. titulo, lib. 6.

Non sufficit tamen solum servitium, si ipse familiaris abfuerit ab ipsius episcopi familiâ, etiam si illius sumptibus vivat; Quarant. in sumpt. bull., verb. *Ordo*, versic. *Limita in eo*, ubi ait quòd hoc intelligitur procedere in illis familiaribus qui cum episcopo commorantur, id est presentibus, et ipsius obsequiis assistentibus; secus verò, si absentes fuerint in regione remotâ etiam si ipsius sumptibus vivant; Ugol. de Potestate episcopi, cap. 26, § 4; Barbos. allegat. 5, n. 6, quia mens supra dicti concilii fuit ut episcopus per hanc continuationem familiaritatis experiat mores sui familiaris, quos procul dubio posset difficilè experiri, propter hujusmodi absentiam; id. Quar. loc. cit.

Verum est tamen quòd parvi interest si dictus familiaris non habitet in eodem palatio episcopi, et illi continuò serviat, ut per Genuens. in praxi, cap. 81, n. 3, dummodò hoc triennale tempus non sit interpolatum; nam per illa verba concilii, *fuerit commoratus*, hoc tempus debet esse continuum; id. Barbos. d. alleg. 5, num. 9. Si aliquando contingat ipsum familiarem à domo episcopi abesse, animo tamen revertendi in brevi, vel infra modicum tempus, adhuc dicitur in domo episcopi continuò commorari. Et per rationem supra allatam, sufficit quòd tempus triennii hujusmodi incoeperit antequàm ordinator esset episcopus; Garc., p. 1, c. 5, n. 85; id. Barbos., d. alleg. 5, num. 8; sicut etiam fuit pluries declaratum per S. congr. ejusdem concilii.

Putant nonnulli attentâ ratione finali concil., nempe, ut ab episcopo cognoscerentur mores ordinandorum, potuisse etiam nepotes, sive alios consanguineos, cum eo per dictum triennium commorantes, absque eo quòd ipsi episcopo inserviant, ab illo promoveri, absque litteris dimissorialibus proprii ordinarii; nec tamen advertunt ad hoc non solum sufficere familiaritatem, sed etiam requiri servitium; quod tamen regulariter adesse non solet in nepote, vel alio consanguineo, nisi ille fuerit deputatus ad aliquod servitium; ad doct. Bart., in l. 1, § *Familia*, num. 5, ff. de Probat.; nam illi appellantur familiares, qui actu deserviunt, et continuò in domo commensalitem habent, ut dicit text. in c. fin., de Verb. sign., in 6; sicut nec ipsa commensalitas sufficit, nisi etiam actus servitutis concurrat, cum utrumque copulativè requiratur, ut in d. cap. fin. Undè, si ipsius episcopi ne-

pos, seu alius consanguineus, illi actualiter inserviat sicut cæteri, ita, et non aliter, ab eo promoveri potest, per jura superius allegata.

Atverò huic sententiæ quam nonnulli episcopi exquirit, seu potius mendicatis, rationibus satagunt sustinere, acquiescere potui, propter innumeras fraudes inde insurgentes, quandoquidem certum est quòd ad illius familiaritatis essentiam requiritur continuum servitium, atque continua commensalitas, undè in dict. c. fin. Bonifacius VIII intelligi vult familiares, sine fraude, ac propterea oportet familiarem esse deputatum ad servitium episcopi, adeò ut dicatur illius servitor et famulus quòd vix fieri potest ut episcopus nepotem, aut alium consanguineum hunc locum occupare sinat, nisi quando velit illum ordinare, et aliquod ei pingue beneficium, tunc vacans, aut de proximo vacaturum, conferre, prout experientia docuit, tanquàm rerum magistra. Paris., de Consid., q. 7, n. 3; Buratt., decis. 651, n. 9.

Silento tamen hic prætereundum non est quòd non desunt qui teneant collationem beneficii esse dicto familiari faciendam in minoribus ordinibus tantum, non autem in primâ tonsurâ constituto, eâ moti ratione, quia videlicet concil. Trident., loco cit., non loquitur de primâ tonsurâ, sed de ordinibus minoribus; et propterea in ipsâ primâ tonsurâ sola familiaritas sine aliquâ beneficii collatione sufficere non potest, per Glos. in cap. *Eos*, in verbo *Figmento*, in fin., de Tempor. ordin., lib. 6. Id tamen communiter est reprobaturum; quia dictum concilium loquitur generaliter de ordinibus, inter quos connumeratur prima tonsura; Rota, in unâ Cremonen. pensionis, decis. 751, num. 15, p. 1, divers., ubi num. 15, ait quòd ad hunc effectum non est differentia inter primam tonsuram et alios minores ordines; rationem subdens, num. 14, quia collatio beneficii requiritur ut ordinatus ab episcopo non suo, ratione beneficii efficiatur de ejus foro, et sit ei subditus; quæ ratio nullat in primâ tonsurâ, cum etiam tonsurandus debeat esse subditus tonsuranti; nam, quidquid teneant theologi qui negant primam tonsuram et episcopalem dignitatem esse ordines, juxta magis communem et receptam canonistarum opinionem, etiam clericale initium inter ordines ecclesiasticos connumeratur, et est character indelebilis, ut post Hostien. concludunt communiter alii in cap. *Cum contingat*, de Ætate et Qualitate; Abb., in cap. 1, num. 6, de Vit. et Honest. cleric.; Felin., in cap. *Sicut pro certo*, num. 2, de Simon.; Gemin., in cap. *Cleros*; et ibi latè Præpos., num. 4, dist. 21, qui testatur de communi; Gabr., cons. 181, num. 3, lib. 2, cum aliis per Garc. de Benef., p. 7, cap. 1, num. 2, et seqq.; et d. Glos. in d. verbo *Figmento*, in fin.; dum, loquendo alternativè, videtur sentire quòd sufficiat familiaritas sine beneficio, loquitur contra communem opinionem; ac propterea cum hoc sit in satis notoriâ praxi deductum et receptum, parum refert super hoc immorari. Dicam tantum quòd sacra congregatio concilii declaravit supradictum decretum habere locum tam in minoribus quam in majoribus ordinibus, in

unâ litterarum, 6 septembris 1584; et sic in utroque casu requiritur beneficii collatio; Quar. in Sum. bull., verb. *Ordo*, vers. *Limita in eo*, circa med.

Ex ante jam dictis igitur constat collationem beneficii esse omnino necessariam, ut familiaris efficiatur prædicto episcopo, qui si aliàs promoveret illum, sive ad minores, sive ad majores ordines, absque eo quod sequatur statim dicta collatio ad præscriptum prædicti concilii Tridentini loco superius citato, incurreretur pœna tum contra ordinatum quàm contra ordinantem alienum clericum indictæ, et quoad ordines sacros intraret constitutio Pii II, quæ incipit, *Cum ex sacrorum*. Et cum aliàs quidam clericus Neapol. familiaris triennalis episcopi Nicoteren. bonâ fide ab eo fuisset ordinatus ad subdiaconatûs et diaconatûs ordines ad titulum patrimonii, et in dictis ordinibus aliquoties ministrasset, à sacrâ congregatione concilii petiit absolutionem et dispensationem, et eminentissimi Patres, bonæ fidei hujusmodi ratione habitâ, suspensionem eidem remiserunt, ac absolutionem et dispensationem super irregularitate concesserunt, dummodò se examini in civitate Neapolitanâ se subjiceret pro illius idoneitate, quoad susceptos ordines, constituto de congruo patrimonio. Die 11 junii 1611

CAPUT VI.

Praxis sequitur clausurarum ejusdem.

VEL CUM LITTERIS DIMISSORIALIBUS ORDINARIJ SCI. — Hæc clausula, ut ait Mandos., in Praxi signat. grat., titul. Licentiâ ad ordines, vers. *Si tamen*, cum apponitur in litteris de promovendo, plures tollit abusos, quia solent infames et imperiti loca propria nationis declinare, et ad alios ordinarios confugere, à quibus sæpe ea quæ à propriis ordinariis obtinere non possent, extorquerent. Unde nullus episcopus potest alienum subditum sine prædictis litteris dimissorialibus ad ordines promovere; quare etiamsi nuntius apostolicus promoveat ad ordines sacros suæ provincie clericos absque facultate Sedis Apostolicæ, ipse et ordinati incurrunt pœnas impositas à sacro concilio Tridentino, sess. 23, cap. 8, prout declaravit ipsius concilii sacra congregatio in unâ Taurinen., 16 aprilis 1655.

Quo verò ad primam tonsuram, vicarius Urbis habet facultatem conferendi eam exteris, maxime curialibus, ut habetur in unâ Colimbricien. reservatoris functionis per Pet. Seraph. decr. 1202, n. 3 subdisting. quod hoc quotidie praticatur, prout et non semel observavi, et promoto dantur litteræ tenoris sequentis, videlicet:

Frater Antonius Barberinus, miseratione divinâ tituli S. Petri ad vinetula S. R. E. presbyter cardinalis S. Thomæ præpositus: Auctoritas deus. nostri Papæ provinciarum generalis, Romanæque C. Urb. et ejus districtus judex ordinarius; universis et singulis presentes nostras litteras visuris, lecturis pariter, et auditis, notum facimus et attestamus admodum illustrem et R. D. D. Joannem Baptistam Alterium episcopum olim Came-

rinensem, nostrum vices gerentem, Romæ die veneris undecimâ mensis maii anni 1640, in ejus domo, et mansione, ordinationes particulares celebrando, dilectum nobis in Christo perillustrum D. Jacobum Galeottum filium q. domini Horatii et q. Bernardine conjugum Neapolitanum, etiam absque litteris dimissorialibus sui ordinarii, in vim facultatum nobis concessarum et confirmatarum, prævio examine, ab examinatis in urbe deputatis, idoneum repertum et admissum, clericali characterè insignivit, militiæ clericali aggregavit, eidemque primam clericalem tonsuram cum ceremoniis, juxta S. R. E. ritum et consuetudinem, ritè et rectè in Domino contulit. In quorum fidem, etc., dat. Romæ hoc die 11 maii 1640; pontificatus sanctiss. D. N. Urbani Papæ VIII anno ejus 14.

Possunt eminentiss. domini cardinales suis familiaribus triennialibus dimissorias, ad ordines suscipiendos, ex consuetudine concedere, quamvis illis nec antea nec statim postea conferant beneficium, prout declaravit sacra congreg. conc. sub die 22 januarii 1602, teste Barbos., in Collect. bull., verb. *Cardinalis*, fol. 56, vers. 5. Et istæ litteræ dimissoriales sunt in duplici differentiâ: aliæ enim sunt speciales, aliæ verò generales.

Speciales sunt, quando conceditur ordinando ut possit ab uno et certo episcopo promoveri; et tunc, si ab alio promoveatur, non juvabitur ordinibus per eum susceptis, ut ait Rebuff. in Praxi, tit. de Dimissoriis, num. 2. De quibus quidem specialibus dimissoriis, quoad hoc regnum Neapolis, emanavit decretum sacre congregationis cardinalium pro negotiis jurisdictionis ejusdem regni, tam quoad concessionem prædictarum litterarum, quàm quoad alia in eodem decreto contenta, ad obviandum fraudibus et excessibus illorum, qui diversis artibus querebant ordines perperam suscipere; cujus quidem decreti tenor talis est:

Sacra cardinalium congregatio negotiis jurisdictionis regni Neapolitani præpositorum, justis gravibusque adducta causis, de S. D. N. Greg. XV speciali ordine, vivæ vocis oraculo, desuper habito, expressè percipit, et mandat omnibus et singulis ejusdem regni archiepiscopis, et episcopis, et aliis inferioribus, legitimam facultatem habentibus, ut antequàm ad primam tonsuram, sive ad minores ordines aliquem promoveant, parochi, seu alteri, cui magis expedire videbitur, committant ut nominibus et desiderio eorum qui volunt promoveri, publicè in Ecclesiâ præpositi, de eorum ordinamentera natalibus, aetate, moribus et vita, à fide dignis diligenter inquireat, et litteras testimoniales, ipsam inquisitionem factam continentes, ad ipsum committentem, quamprimum transmittat, ad hoc, ut tam ex his, quàm ex aliis, ex sacro concil. Trident. præscriptis in cap. 3, sess. 23, de Reformatione, adhibendis diligentis, sibi constet promovendos illis esse qualitatibus præditos, quæ per sacros canones idemque concilium requiruntur; quod, et observetur in litteris dimissoriis concedendis, in quibus exprimat præfatas diligencias præcessisse. Dictæ autem litteræ dimissoriæ uni tantum et certo ordinario, ad electionem concedentis,

in posterum dirigantur, et pluribus directæ sint nullæ. Prædictaque vult inviolabiliter observari, donec aliud fuerit ordinatum. Si quis verò contra formam præsentis decreti fuerit ad primam tonsuram, sive ad minores ordines promotus ab executione collati et susceptione superioris ordinis perpetuo suspensus sit eo ipso, et ulterius condignis pœnis puniatur. Ordinans verò, vel dimissorius concedens, ultra divinam ultionem, quam incurret, à collatione ordinum per annum suspensus sit eo ipso. Præterea iisdem ordinariis injungit ut decreta per sacros canones, sacrumque concilium Tridentinum, et Apostolicas constitutiones, quoad delationem clericalis habitus, et tonsuræ, servitiumque Ecclesiæ præstandum, ita curent per hujusmodi clericos observari; et in eos qui contra fecerint, statutis per ea pœnis, animadvertere, ut ipsi nequeant de damnabili circa hoc negligentia reargui. Romæ, decimo kal. julii 1625.

Octavius card. Bandinus.

Laurentius Campegius, secret.

Ad præscriptum verò supra dicti decreti, formula dimissorialium litterarum talis esse potest, videlicet :

Nos, Dei et Apostolicæ Sedis gratiæ episcopus, N. dilecto nobis in Christo N. N. salutem in Domino, ut à perillustri et reverendissimo episcopo N. in propria diœcesi residente, vel in alienâ, de diœcesani loci licentiâ, pontificalia exercente, primâ clericali tonsurâ initiari, et ad quatuor minores ordines in temporibus ad id à jure statutis, promoveri possis et valeas, antistiti præfato licentiam desuper, et facultatem in Domino concedimus et impartimur; stante quòd tuo nomine et desiderio publicè in nostrâ cathedrali ac tuâ parochiali ecclesiis, propositis, factâ que diligenti inquisitione, juxta formam sacri concilii Tridentini, ac decretorum S. congregationis compertum est, te esse legitimis natalibus ortum, in ætate legitimâ constitutum, bonæque vitæ, et moribus esse præditum, non inquisitum, non contumacem, nec ullo censurarum vinculo, quod nobis imolet, innodatum, sed habere omnes qualitates requisitas juxta sacrorum canonum, ejusdem sacri concilii dictorumque decretorum ejusdem sacre congregationis præscriptum; prout ex actis nostræ curiæ episcopalis constat. Dummodò prævio examine quoad doctrinam, ad id idoneus repertus fueris, super quo tuam et prædicti episcopi conscientiam oneramus. Et in præmissorum fidem, etc.

Hic verò silentio prætereundum minimè duximus abusum quemdam desuper irrepsisse, per quem certum est, à formâ prædicti decreti plurimum recedi, quando quidem eo cautum est, quòd supra dictæ littere dimissoriae, uni tantum et certo ordinario ad electionem concedentis in posterum dirigantur: unde non videtur ipsi decreto satisfactum, si ordinarius dimittens concedat ordinando prædictas litteras, relictæ in albo quovis prætextu, vel causâ nomine episcopi ordinantis, prout sæpè vidimus, ut sic idem ordinandus postmodum ad sui libitum, in eodem albo nomen episcopi ordinantis scribat, unde fit, quòd iste episcopus, non ab episcopo dimittente, sed ab ipsomet dimisso eligitur, contra formam supra dicti decreti; quare supra dicti non videntur immunes à pœnis in eo,

et de mandato Papæ inflictis, ibi: *Si quis contra formam præsentis decreti, etc.*

Et cum anno 1626 quesitum esset an prædicto decreto, comprehenderentur fratres ordinis Minorum sancti Francisci, capuccini nuncupati, in dicto Regno Neapolitano, pro tempore de familiâ commorantes; fuit sic responsum: *Sacra congregatio cardinalium negotiis regularium præposita, censuit decretum, ut supra editum ad capuccinos, aliosve regulares non pertinere; Romæ, die 27 julii 1626.*

Laud. card. S. Siati.

P. Fagnanus, secret.

Aliæ verò sunt litteræ dimissoriales generales, nempe cum episcopus dimittit subditum suum ordinandum à quocunque antistite, sicut servatur per totum ferè orbem, ut ait Rebuff. in suâ Praxi benef., in tit. Form. litter. dimis. Vel etiam generales dici possunt respectu ordinum suscipiendorum, quia conceduntur ad minores et majores ordines, id. Rebuff., eod. tit., vers. *Vel etiam sunt general.*

Ab hujusmodi tamen litterarum dimissorialium concessione, excipiuntur inferiores prælati, nisi illis à Sede Apostolicâ fuerit id desuper specialiter indultum, ut habetur in d. c. *Cum nullus*, § *Inferiores*, de Temp. ordin. in 6, vel eis id competere ex consuetudine, ut per Glossam in d. § *Inferiores*, verbo *Indultum*, dummodò hæc consuetudo fuerit legitimè præscripta, d. § *Inferiores*. Hoc enim jus est præscriptibile, sicut alia jura episcopalia; dummodò adsint requisita, notata per Innocent. in cap. *Bona*, de Postul. præb., et in c. 2, de in integrum Restitut. Campan. in divers. Jur. can., rubr. 9, cap. 6, num. 2.

Vicario autem generali episcopi non competit hæc facultas, nisi episcopo in remotis agente, ut per d. Rebuff. in Praxi in formâ vicariatûs, num. 47, Ugol. de Pot. episc., c. 4, § 7, vers. *Quintò dimissorias*, vel si talis vicarius ad hoc habeat speciale mandatum d. c. *Nullus*, § *Episcopo*.

Vicario capitulari, sede episcopali vacante, hodiè non competit supra dicta facultas, nisi elapso anno, ex decreto conc. Trid., sess. 7, c. 10, ubi decrevit, quòd non liceat capitulis eccles., sede vacante, infra annum à die vacationis, ordinandi licentiam, aut litteras dimissorias, seu reverendas (ut aliqui vocant) tam ex juris communis dispositione, quàm etiam cujusvis privilegii aut consuetudinis vigore alicui, qui beneficii ecclesiastici recepti, seu recipiendi occasione, arctatus non fuerit, concedere. Si secùs fiat, capitulum contraveniens ecclesiastico subiaceat interdicto; et sic ordinati, si in minoribus ordinibus constituti fuerint, nullo privilegio clericali præsertim in criminalibus, gaudeant; in majoribus verò, ab executione ordinum ad beneplacitum futuri prælati, sint ipso jure suspensi.

Quare restricta est hæc facultas, quoad capitul. ut nonnisi elapso anno, à die obitus præsulis, possit hujusmodi litteras dimissorias concedere, cum limitationibus tamen supra dictis, etiamsi haberet territorium distinctum et exemptum ex immemorabili possessione;

ac etiam, si sint iudices ordinarii. Quar. in Sum. bull., verbo *Capitulum sede vacante*, vers. *Decimo quarto*.

Quo quidem conc. decreto sic stante, quoad concedendas huiusmodi dimissorias, sufficit sola concessio ad incurrendam penam, licet promovendus eis usus non fuerit; super quo declaravit S. congr. conc., his verbis: *Vicarius capitularis sede episcopali vacante, litteras dimissorias ad ord. concessit infra duos menses à die vacationis. Verum, cum is, cui concessa litteræ fuerant, eis usus non esset, delictum non fuit, et poenæ, c. 10, sess. 25, in hoc casu locum haberet, congregatio censuit concedentem incidisse in penam, licet is cui concessit, usus non fuerit: nam actus fuit perfectus, quoad concedentem, per quem non stetit.*

Non tamen erit idem dicendum de vicario sum. Pontificis, Sede Apostolica vacante, quia ipse non prohibetur etiam statim, post vacantem Sedem Apost. concedere dictas litteras, ex eo quod conc. Trid. non restringit jurisdictionem dicte sedis vacantis, ut per Major. de Irreg. l. 4, c. 5.

Potest tamen capitulum concedere litteras testimoniales, quæ satis differunt à litteris dimissorialibus, faciendū testimonium, etiam idoneitatis ordinandi; nam ad hoc, ut quis possit ordinari ab alieno episcopo non sufficiunt istæ littere testimoniales, quas concedendo capitulum, seu vicarius capitularis, non dicitur concedere dimissorias litteras, et sic non incurrit aliquas censuras quia non facit aliquid, sibi per dictum concilium prohibitum, ut ait Navar., cons. 27, de Temp. ord.; id. Quar., verbo *Ordo*, vers. *Tertiò limita*.

Ias litteras dimissoriales, concedunt, etiam superiores regulares suis subditis, qui ordinandi sunt, servatâ tamen formâ traditâ per fel. record. Clementem Papam VIII, illius decreto super hoc edito, cuius tenorem hic inserere placuit, qui talis est, videlicet:

De mandato sanctissimi D. N. Clementis, divinâ providentiâ Papæ VIII, tenore presentium mandamus omnibus et singulis quoruncumque regularium superioribus, ut de cætero observent, et observari faciant ea quæ in decreto S. congr. conc. Trid. continentur, cujus tenor talis est: Congr. conc. censuit superiores regulares posse suo subdito, item regulari, qui præditus qualitatibus requisitis, ordines suscipere voluerit, litteras dimissorias concedere ad episcopum tamen diocesenum, nempe illius monasterii, in cujus familiâ, ab iis ad quos pertinet, is regularis positus fuerit, et si diocesanus abfuerit, vel non esset habiturus ordinationes, ad quemcumque alium episcopum, dum tamen ab eo episcopo, qui ordines contulerit, examinetur, quoad doctrinam; et dum ipsi regulares non distulerint de industriâ concessionem dimissoriarum in id tempus, quo episcopus diocesanus, vel abfuturus, vel nullas habiturus esset ordinationes; verum, cum à superioribus regularibus (episcopo diæces. absente, vel ordinationes non habente) litteræ dimissoriæ dabuntur, in eis utique huiusmodi causam absentiae diæcesani episcopi, vel ordinationum ab eo non habendarum exprimendam esse; quòd qui non fecerint, officii et dignitatis seu administrationis, ac vocis activæ et passivæ

privationis, ac aliàs, arbitrio ejusdem S. D. N. Papæ reservatas pœnas incurrent. Datum Romæ, die 15 martii 1596.

Et quia per dictum decretum, non ita plene provisum erat super hoc, unde quandoque nonnulla inconvenientia circa huiusmodi ordinationes in dies oriebantur, propterea fuit illud per eandem S. congregationem in aliquâ ipsius parte immutatum; ac propterea aliud postea emanavit decretum tenoris sequentis, videlicet:

Sacra congregatio cardinalium, concilii Tridentini interpretum censuit, superiores regulares posse suo subdito item regulari, qui præditus qualitatibus requisitis, ordines suscipere voluerit, litteras dimissorias concedere ad episcopum tamen diocesenum, nempe illius monasterii in cujus familiâ, ab iis ad quos pertinet, is regularis positus fuerit. Et si diocesanus abfuerit, vel non esset habiturus ordinationes, et sive absens, alium sui loco antistitem qui ordinationes habeat, non adhibuerit; ita ut jam continuo integroque spatio sex mensium in eâ diæcesi, generales ordinationes habitæ non fuerint, sedes episcopalis vacaret, ad quemcumque alium episcopum, dum tamen ab eo episcopo, qui ordines contulerit examinetur quoad doctrinam; et dum ipsi regulares non distulerint de industriâ concessionem dimissoriarum in id tempus, quo episcopus diocesanus, vel abfuturus, vel nullas habiturus esset ordinationes. Verum, cum à superioribus, episcopo diæcesano absente, vel ordinationes non habente, litteræ dimissoriæ dabuntur, in ejus utique causam absentiae diæcesani episcopi, vel ordinationum ab eo non habendarum, exprimendam esse. Quod si regulares ordinandi morentur in monasteriis nullius diæcesis, huiusmodi dimissorias concedendas esse ad episcopum viciniorem, in eoque procedere omnia quæ de episcopo diæcesano superius præscripta sunt.

Hieronymus cardinalis Pamphilus.

Perrò huiusmodi dimissoriæ ad ordines, durant etiam mortuo episcopo concedente; card. in Clem. fin. p. 5, num. 9, in fin. de Elect.; Gonz. ad reg. 8, cancell. gloss. 12, num. 36. Ratio enim est quia huiusmodi litteræ continent meram gratiam, quæ non expirat morte concedentis; sicut etiam dicendum est quoad delegationem et commissionem jurisdictionis ad absolvendum, quæ neque expirant ex supra dictâ ratione, Garc. de Benef. p. 6, cap. 2, num. 321.

Sic etiam si concedantur à capitulo, sede vacante, sicut aliæ concessionem et dispensationes ipsius capituli; sed potius sortiuntur effectum, finitâ potestate capituli, c. un. de Major. et Obed. in 6; id. Gonz., nem. 57, cum plurib. seqq., ubi in proposito, more suo, plura congerit: nam finitâ ejus potestate per supervenientiam novi episcopi, non expirabunt, quia gesta à capitulo valida sunt, et durant si recte gesta sunt, c. *His quæ*, de Majorit. et Obed., nisi tamen novus episcopus illa revocaverit, antequam executioni mandata fuerint; cum enim agatur de gratiâ factâ, illa non expirat; Quar., in verbo *Capitulum*, versic. *Secundò dubitatur*.

Sicut etiam dicendum est de indulto à Papa con-

cesso de suscipiendis ordinibus etiam extra tempora à jure statuta; nam ipso Papà mortuo adhuc illud durat etiam re integrà, quia est gratia jam facta, quæ non est directæ alieno executori, sed ipsi oratori, et proinde neque intrat regula revalidatoria novi Pontificis, quia illa loquitur de litteris justitiæ vel gratiæ, quæ habent suos executores. Gonz. glos. 12, num. 51, et ita passim servatur.

Debebit tamen episcopus ordinans, semper inspicere, à quanto tempore fuerint dictæ litteræ dimissoriales concessæ, sicut faciebat S. Carolus Borromæus archiepiscopus Mediolanen., qui in edicto de S. Ordinatione, in § *Afferant*, ait quòd hujusmodi dimissoria non debent esse vetustiores duobus vel tribus mensibus à die ultimæ ordinationis, computandis, nisi ob absentiam superioris, Zerol., in *Praxi*, verbo *Dimissorie.*, vers. *Ad octavam*, p. 1, ubi assignat rationem, nempe, quia si superior esset præsens et ordinandus haberet dimissorias veteres, poterit interim incidisse in aliquam censuram, vel aliquid canonicum impedimentum, et sic esse inhabilis ad ordinem suscipiendum. Si verò superior abesset, vel ipse ordinarius esset in longinquis regionibus, potest accidere, et probabiliter credi, intercessisse tantum temporis curriculum, absque aliquo defectu, ut optimè concludit Navar., conf. un. de Cleric. peregr., ubi ait, quòd, si magnum intervallum interfuit inter dimissorias ad presbyterium et illius assumptionem, satis videretur egere novâ dimissoriâ quoad hoc, ut justè possit et debeat reputari non impeditus ad celebrandum; quia testimonium tacitè datum de moribus ejus, per licentiam accipiendi presbyterium longè antequàm illud acciperet, non videtur probare mores præsentis. Unde nec dimissoria quâ episcopus proprius significaret dimissum esse probatis moribus, videtur sufficere, si multo tempore antea fuisset concessa.

Et sicut pro concedendis dimissoriis hujusmodi, nihil potest episcopus, neque cancellarius recipere, ut per d. concil., sess. 11, cap. 1, statutum est, nisi decimam partem unius aurei, ubi ipsi cancellario, salarium non est assignatum, ita nec episcopus ordinans, attentâ declaratione sacræ congregationis ejusdem concilii, potest ab ordinandis accipere, neque forbi-ces, neque tobaleas aut pectines, sed tantum cereum juxta pontificale Romanum, ut refert Genuen. in sua *Praxi*, c. 81, n. 8.

A QUOCUMQUE, etc., CATHOLICO ANTISTITE, GRATIAM ET COMMUNIONEM, etc. — Hæc quidem verba puto desumpta ex c. *Veniens*, ibi: à *Vesprimen. episcopo postulabit, siquidem catholicus fuerit, et gratiam Sedis Apostolicæ habuerit*, de *Præscrip.*, ubi notat Glossa in d. verbo *Gratiam*, quòd episcopus non sit excommunicatus, suspensus et interdictus. Et antiquitùs cum supra dicta verba non apponerentur in supplicatione; nihilominus in eâ semper addebatur ab officialibus clausula: *Et promoveatur per aliquem catholicum antistitem, gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habentem*; declarat etiam supra dicta verba Glossa in c. *Quod sedem*, § *Consultationi*, et Glossa in verbo *Gratiæ*, de

Offic. ordin.; Mandos. in *Praxi* sign. grat., tit. *Licentiæ ad Ordines*, vers. *Additur*.

Clericis verò ritu Græco viventibus, non aliter quàm sub formâ infra scriptâ datur hujusmodi indultum de promovendo etiam extra tempora, videlicet:

Innocentius, etc. Volentes tibi, qui ut, asseris, ex diœcesi Hyduntin. oriundus existis, ac in diœcesi Neritonen. ab octo annis contracto ibi domicilio commoraris, et Græcus, et ritu græco vivis, et doctor existis, et fervore devotionis, etc. ad omnes sacros etiam presbyteratus ordines ad titulum patrimonii tui seu perpetui simplicis beneficii ecclesiastici, etc. promoveri et promotus, etc. Tibi, attento, ut præfertur, in diœcesi Neritonen. contracto ibi domicilio commoraris, et venerabilis frater noster Fabius episcopus Neritonen. munere nostri, et Apostolicæ Sedis nuntii in partibus inferioris Germaniæ fungens, à suis civitate et diœcesi procul abest, ut cum litteris dimissorialibus, etc. Vicarii ejusdem Fabii episcopi in spiritualibus generalis, ab aliquo antistite Græco, gratiam et communionem, etc., de diœcesani licentiâ pontificalia exercente per te eligendo, clericali caractere, etc. ac ad quatuor minores, quatuor feriatis, vel non feriatis, seu unicâ, ac subinde ad sacros, etc., etiam presbyteratus, etc., etiam extra tempora, etc., idoneus reperiaris, ritu græco promoveri, et promotus, etc., ministrare, nec non antistiti græco per te eligendo, etc., Dat. etc. 51 januarii 1647.

M. A. Maraldus.

DE DIOECESANI LOCI LICENTIA PONTIFICALIA EXERCENTE. — Quia nemini licet pontificalia exercere, nisi in propriâ diœcesi et jurisdictione, non autem extra, sine consensu ordinarii loci; Gloss. magna, in Clem. archiepiscopo de privil. confirmata per concil. Trid. sess. 6, cap. 5, de Reform.; Ledesm. in Sum. p. 1, de Sacram. Ord., c. 8, conclus. 4, dub. 4; Majol. de Irreg., lib. 2, c. 2, num. 2, ubi chyrotecas cum anulo baculum et caudatam vestem deferre non poterit, nisi eodem ordinario consentiente, sive sit patriarcha, sive archiepiscopus, sive episcopus.

Imò nec primam clericalem tonsuram potest episcopus in alienâ diœcesi suo subdito conferre, sine ejusdem diœcesani licentiâ; quidquid dixerit Rebuff. in tract. Nomin., quæst. 14, num. 28, ubi ait, num. 29, quòd, sicut legatus existens extra terminos suæ legationis, potest beneficia conferre, quæ vacaverunt in provinciâ sibi commissâ, sic etiam episcopus, suis subditis tonsuram in alieno territorio concedit, quia cum hæc sententia careat fundamento, nullo modo videtur posse praticari; ac propterea omninò reprobanda; Campan., in divers. jur. can., rubr. 6, cap. 1, num. 2.

Formula autem, sub quâ conceditur supra dicta licentia, talis esse potest, videlicet:

N. eminentissimi, et reverendissimi domini D. Francis tituli SS. Quatuor Coronatorum S. R. E. presbyteri cardinalis Boncompagni, et archiepiscopi Neapolitan. in spiritualibus et temporalibus, vicarius, et officialis generalis, dilecto nobis in Christo N. clerico Neapolitano, in primâ clericali tonsurâ constituto, à quocumque illustri

et reverendissimo domino catholico antistite, gratiam et communionem sanctæ Sedis Apostolicæ habente, Neapoli commorante, ostiariatus et lectoratus ordines, servatis tamen temporum interstitiis, recipiendi, et antistiti prædicto, illos tibi conferendi, et hæc de causâ, pontificalia exercendi, de mandato tamen prædicti eminentissimi et reverendissimi D. cardinalis archiepiscopi, facultatem concedimus et impertimur; attento quod de omnibus requisitis necessariis, in actis hujus archiepiscopalis curiæ constare fecisti; ac prævio examine, quoad doctrinam coram admodum reverendis examinătoribus, peracto, idoneus repertus fuisti. Volumus autem quod bullæ collationis supra dictorum ordinum scribantur per infra scriptum nostrum actuario. Dat. in palatio archiepiscopali Neapolitano, die, etc.

De mandato eminentiss. D. mei card. archiep. Neap.
N. vic. generalis.

Et in calce supra dictæ licentiæ fit fides episcopi ordinantis de collatione supra dictorum ordinum; formula supra dicta poterit etiam deservire, si contingat hujusmodi licentiam concedi pro exteris, mutatis mutandis.

Quòd si contingat episcopum ordines conferre in loco exempto, non solum requiritur licentia superioris loci exempti, verum etiam illius episcopi intra cujus fines locus exemptus est constitutus, Barbos. de Potest. episcop., p. 1, alleg. 4, n. 12.

IN TEMPORIBUS A JURE STATUTIS, INTRA TAMEN ANNUM, ANNIQUE CURRICULO NON EXSPECTATO.—Ad differentiam alterius facultatis de promovendo, extra tempora à jure statuta, ut supra diximus. De minoribus ordinibus nullum penitus tempus præfixit supra dictum concilium Tridentinum, ac propterea, licet omnes simul unâ die conferri possint, ut per Gloss. in cap. 2, in verbo *Minores*, de eo qui furt. ordin. suscepit; card. in Clem. *Generalem*, n. 5, de Ætat. et Qualit.; Barb., d. alleg. 41, n. 43, nec si simul conferantur extra tempora, aliqua pœna incurritur, quia constitutio Pii II non comprehendit clericos ad minores ordines promotos, sed tantum ad sacros, ut rectè deprehenditur ex illius præmio, cujus verba sunt: *Cum ex sacrorum ordinum collatione*, etc.; Rebuff. super reg. cancell. 25, vers. *Item cupiens*, ubi testatur sic de consuetudine servari; sicut neque obstat constitutio Sixti V, quæ incipit: *Sanctum et salutare*, quia illa fuit reducta per Clementem VIII, ad viam juris, Mandos. sup. reg. 24, de malè Promotis, q. 1, ubi ait quòd supra dicti quatuor minores ordines possunt simul extra tempora recipi, Rebuff. sup. reg. 25 cancell., vers. *Item cupiens*, et cum nulla ordine incurrat pœna, vidi nonnullos episcopos ordines supra dictos ita contulisse; sic ut nec incurreretur aliqua pœna, si primam tonsuram et omnes quatuor ordines minores unicâ tantum die ex consuetudine conferrent; quinimò etiam dictâ consuetudine possunt ipsi quatuor minores et prima tonsura ipsa unicâ die conferri, nec proinde aliqua pœna seu irregularitas incurreretur aut contraheretur; quò verò ad prædictos ordines suscipiendos, prima tonsura non habet aliquod tempus determinatum; sed in omni

tempore potest conferri ex allegatis per eundem Barbos., l. cit., n. 19. Quatuor verò minores sunt conferendi eodem tempore quo ordines sacri conferuntur, et sic in quâlibet Dominicâ seu festivâ die de præcepto; quo verò ad locum ubi dicti quatuor minores sunt conferendi, dicendum est illos conferri posse in quâcumque ecclesiâ, licet non sit cathedralis, dummodò sit in diœcesi propriâ, vel in alienâ de diœcesani licentiâ, vel etiam in domo episcopali, imò etiam non episcopali, si ita se habeat consuetudo, prout ait Campanil., in d. Divers. jur. can., rubr. 6, c. 2, num. 17, ubi ait quòd ita non semel servari vidit, quem refert idem Barbos., l. cit., num. 20.

Aliud tamen dicendum est de sacris ordinibus, namque concilii Tridentini decreto sessionis 23, capitulo 8, de Reformatione, eautum est ut illi conferantur in ecclesiâ cathedrali, quamvis de consuetudine illis possit episcopus conferre in quâvis aliâ ecclesiâ, et ibi etiam dicitur quòd si in alio diœcesis loco præsentente clero, loci dignior, quantum fieri potest, ecclesia semper adeatur, quare alibi non possunt prædicti ordines sacri conferri; unde nimis incautè nonnullos episcopos scio supra dictos ordines contulisse in privato proprii palatii oratorio: nam licet nulla proinde pœna incurrat, nihilominus agunt contra dispositionem dicti concilii, cum ex illo debeant conferri in ecclesiâ, et aliâs S. congregatio concilii, cum sibi propositum esset quòd quidam episcopus conferebat ordines sacros aliquando in capellâ sui palatii, respondit: *Ad decimum*, etc., *sacrorum ordinum collationes in cathedrali ecclesiâ vocatis, ac præsentibus ad id ecclesiæ canonicis, publicè celebrari debere*, quam declarationem refert Garc., de Benef. p. 8, capitulo primo, num. 77, in fine.

Laudabilius tamen est, à prædictorum minorum ordinum collatione, sic, ut præmittitur, abstinere, nisi immineret necessitas vel alia urgens causa, episcopo benè visa; ita Macerat., var. Resol. lib. 1, resol. 121, casu 26, ubi etiam ait hoc suaderi ex illis verbis concilii Tridentini, sess. 5, cap. 41, videlicet: *Atque ita de gradu in gradum ascendant, ut in eis cum ætate, vitæ meritum et doctrina major accrescat*; ac propterea, putat, neque laudabiliter facere episcopos, qui, si non in eadem die, saltem in diversis diebus, sed in unâ hebdomadâ, vel mense, illos conferunt; cum cesset in hoc casu etiam prædicta ratio concilii, et dicatur in continenti fieri ob interventum brevis temporis. Id. Barb., loc. cit., num. 44.

Sed cum non sit in jure determinatum, quoniam tempore minores ordines conferri possint, cò magis Papa indulget oratori ut illos, unicâ die feriatâ vel non feriatâ suscipiat; prout aliquando concedere consuevit, ut possit quis unicâ item die primam clericalem tonsuram et dictos quatuor minores ordines insimul habere; quia nec de primâ tonsurâ, reperitur determinatum tempus ad illam suscipiendam; Armill. in verbo *Ordo*, num. 7; Henricq. lib. 10, cap. 15, § 1.

Quo verò ad majores ordines, clarum est illos conferendos esse servatis temporum interstitiis, nempe uno anno elapso post susceptionem ultimi minoris, ad

subdiaconatum, et sic ad diaconatum, post annum, et post alium ad presbyteratum, ex d. concil., sess. 25, cap. 11, 15 et 14. Quæ quidem interstitia ad hoc statuta sunt ut interim ordinandi commodius edoceri possint, quantum sit pondus et dignitas ordinis quem susceperunt, etc., ex eod. concil. Trid.

Nec non ordinario, etc. — Ista clausula, licet apponatur de stylo in supplicatione, nihilominus, si omitteretur, illius omissio non vitaret rescriptum, quia, et oratori et ordinario supra dictis ex vi connexionis videtur data licentia ordinandi, eo ipso, quod ipsi oratori datur licentia recipiendi ordines ab eodem episcopo; nam conferre ac suscipere, sunt correlativa quorum eadem est regula ac ratio, Franc., in cap. *Eos qui*, de Tempor. ord.

Non obstante quod tempore promotionis, etc. — Nisi apponeretur clausula ista, posset oratori adversari decretum conc. Trid., sess. 25, cap. 11, quo cavetur ut in minoribus ordinibus, debeat promotus se exercere, sicut etiam in maioribus, d. sess. 25, c. 15, ubi promoti ad subdiaconatus ordinem, si in eo per annum saltem non sint versati, ad altiore gradum, nisi aliud episcopo videatur, ascendere non permittuntur. Ratio autem est quia interim ordinandi commodius edoceri poterunt, quantum sit ordinum quos suscipiunt pondus et dignitas; Ugol., de Potestate episcop., cap. 26, § 27, num. 2, ac juxta illud: *In vacuum gratiam Dei non recipiatis*; Majol. de Irreg., lib. 5, n. 1, cap. 27, ubi subdit, quod si quis in sacris ordinibus positus, nunquam deservierit, non erit tam facile admittendus ut ascendat, nisi prius causa cognoscatur, quare non deservierit an per negligentiam, aut quia vagus, aut quid simile.

Evitantur tamen ab observatione supra dictorum decretorum, Patres societatis Jesu, nempe viatores omni tempore parati, expectantes diem et horam quæ vel ad extremas orbis regiones, cum venerit usus, emittuntur, et quisque pro suo captu, et juxta datam sibi à Domino sapientiam, sese in via Domini excolenda exercet, ront in litteris in formâ brevis Gregorii XIII, incipit: *Pium et utile*, sub datam Tusculti, die 21 sept. 1582, anno 11, qui propterea, præcipiendo omnibus episcopis et antistitibus, in perpetuum interdicit ne ab hujusmodi promovendis, qui licentiam à proposito generali dicte societatis, pro tempore existentes, vel ejus delegatis, habuerint, quidquam requirant, vel exigant, sed ipsos etiam absque ullâ functione in ordinibus ipsis, interstitiorumque ad illos suscipiendos, observatione aut inquisitione de cantu, officiis et cæremoniis ecclesiasticis, idoneitate, proprii ordinarii licentiâ, et aliis requisitis, ad minores, ac etiam extra tempora à jure statuta, tribusque Dominicis vel aliis festivis diebus, etiam continuis, ad sacros, etiam presbyteratus ordines promoveant, ac si illis omnibus requisitis præditi essent, etc.

Aliisq. constitutionibus et ordinationibus apostolicis. — Ista clausula, licet passim apponatur in rescriptis Apostolicis, tanquam necessaria ad tollendum præcedentem dispositionem derogatoriam subse-

quentis voluntatis, per ea quæ dicit Bart. in I. *Omnes populi*, num. 51, vers. *E contra*, ff. de Just. et Jur., non tamen necessariò requiritur pro derogatione supra dicti concilii Tridentini, præscribentis interstitia ad ordines; cum satis sit quod Papa contra ipsius concilii decreta, absque aliquâ illius derogatione, disponat, quamvis aliter dicendum sit de aliis conciliis generalibus, in quibus expressa requiritur derogatio, ut alias diximus; sed supra dicta clausula tollit cætera quæ huic dispositioni forsan adversarentur.

Nunquam enim vidimus alicui contrariæ constitutioni in similibus expressè derogari, præcipuè circa supradicta interstitia, licet id tantum servetur in promotionibus ad cardinalatum, in quibus pluribus contrariis constitutionibus derogatur in specie per hæc verba, videlicet: *Non obstantibus fel. record. Sixti Papæ*, de certo cardinalium numero, et de illis, non nisi in jejuniis decembris, temporibus tantum creandis, ac Eugenii IV similis memorie Romanorum pontificum, et aliis quibuscunque constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, etiam forsan consensu omnium cardinalium etiam absentium, illis prius ad hoc specialiter vocatis, atque ad certum tempus expectatis, vel majoris partis eorum collegialiter habito, in card. creatione intervenire consuetis. Et, si cardinalis creandus fuerit alterius cardinalis consanguineus, vel affinis, additur: *Necnon ipsos cardinales creandos celsis aliis qualitatibus præditos, nec secundo, vel altero consanguinitatis vel affinitatis gradu, cum aliis cardinalibus conjunctos esse debere; alioquin eorum creationem nullam censi debere, disponentibus.*

Derogatio autem supradictæ constitutionis Eugenii IV (quod per transitum dictum sit) in ipsâ cardinalium creatione plurimum videtur necessaria; illiusque omissio in aliquâ parte posset aliquam circa id hæsitacionem asserere: quia, ut refert Tusc., in suis pract. Conclus., conclus. 98, aliquando fuerunt declarati cardinales, etiam post obitum summi Pontificis; nam Paulus II creavit quatuor cardinales, videlicet Joannem archiepiscopum Salernitanum, Petrum Fossarum Venetum protonotarium, Joannem Baptistam Sabellum protonotarium, Federicum de Cluniaco protonotarium, ut essent cardinales S. R. E., statimque post obitum Pontificis publicarentur, supplevit omnes defectus ex certâ scientiâ, et de plenitudine potestatis; sed quia in specie non derogavit extravag. Eugenii IV, fuit dubitatum de promotione, an esset valida, et pro validitate conclusum est. Alexand. cons. 111; Perspectis., lib. 6, et Corn. cons. 178, lib. 5. Paulus III creavit similiter Bernardinum della Cruce, qui post mortem Pontificis præsentavit suum breve, et collegium cardinalium non admisit, sed et breve prædictum lacera- vit, et ab inde citra abiit in desuetudinem hic modus creandi cardinales, qui reverâ posset asserere magnam perniciosam, et maximum scandalum in Ecclesiâ Dei.

Si verò ad rem nostram, in hujusmodi indulto de promovendo, addatur aliqua dispensatio oratoris super aliquo impedimento ad dictos ordines suscipiendos,

derogabitur profectò in specie constitutioni vel ordinationi contrarie, si ita opus erit.

CAPUT VII.

Praxis decretorum ejusdem.

ET DEMODÒ ORATOR IDONEUS REPERIATUR. — Id non solum intelligitur de scientiâ, verum etiam de natalibus, ætate, moribus aliisque in prædicta formulâ literarum dimissorialium contentis, et ad præscriptum supra dicti concilii Tridentini, sess. 23, cap. 5, de Reform. ibi, *de ipsorum ordinandorum natalibus, ætate, moribus et vitâ; ac insuper genere, institutione, patriâ et fide, ut in capite Quindò, 24 dist.*

Et quoad primam tonsuram, servatur in curiâ archiepiscopali Neapolitanâ, ut cum quis petit ea initiari, munde archiepiscopus, ut initiandus, exhibeat pro necessariis requisitis, infra scriptas attestaciones, quarum prima est legitimorum natalium, facienda per illum parochum; secunda ejusdem parochi de vitâ et moribus; tertia magistri scholæ in quâ educatur, et quod ibi vacet litteris grammaticis, ibique sit assiduus; quarta ejusdem parochi de Baptismo; quinta confirmationis, quæ debet esse authenticæ facta à compatrino, sin minus stabitur juramento ipsius initiandi accipiendo per notarium diocesis, seu aliam ad id deputandam; sexta perquisitionis factæ in magnâ curiâ vicariæ, in quâ appareat ipsum non esse inquisitum, aut contumacem; septima frequentie sacramentalis confessionis et communionis per illum confessarium; octava publicationis in cathedrali et parochiali ecclesiâ.

Quo verò ad scientiam, habetur in supradicto concilio, quod prima tonsurâ non initiatur, qui sacramentum confirmationis non suscepit, quique legere et scribere nesciant, et fidei rudimenta docti non fuerint, sess. 23, cap. M.

Requiratur etiam quod sit in ætate legitimâ constitutus, nempe septem annorum completorum, cap. fin. de temp. Ordin., in 6, cap. Cum adeò, de Rescrip.; Rebuff. in Praxi, titulo de Dispens. rat. ætat. in princip.; Paris. de Resign. benefic., lib. 1, q. 2, n. 9, dictam tamen primam tonsuram recipiens ante dictum septennium, non peccat mortaliter, si nondum pervenit ad usum rationis; episcopus autem, qui ante dictam ætatem conferret, peccaret mortaliter, quia facit contra prohibitionem Ecclesiæ in re gravi, Barrios., de Potest. episc., allegat. 11, num. 5. Et licet quoad alios ordines minores suscipiendas nulla sit præscripta ætas, attamen ex communi usu Ecclesiæ conferre consueverunt, videlicet ostiariatus et exorcistatus in ætate duodecim annorum, acolythatus verò in quatuordecimo anno, ut ex Campani in Divers. jur. can., rubr. 7, cap. primo., per tot., quem sequitur id. Barbosa, loco cit., n. 2, qui numero 1, ait supra dictam ætatem septem annorum completorum sufficere etiam quoad tres primos minores, quamvis aliud servetur, ut dictum est.

Ad minores ordines promovendus, intelligere debet saltem linguam latinam ac bonum à parochio et magistro scholæ testimonium de litteris et moribus habere,

ex d. conc. Trid. sess. 23, cap. 5 et 11, quæ quidem latinitas non rectè capi potest, nisi maternas seu vulgares compositiones latinè verterit per omnes regulas grammaticales, et audierit aliquot lectiones humanitatis; quia tunc intelligitur lingua latina aliquantulum, ut ait Zerol. in Praxi, verbo *Ordo*, vers. *Secundum dubium*, p. 1, ex concilio quidem desumitur, quod majorem scientiam lingue latine admittit, propter illam dictionem, *saltem*, quæ de sui naturâ est subsidiaria, nec restringit quod expressum est, sed majus includere intendit, per text. in cap. *Excommunicatus*, § *Addamus*, de Heret.

Advertit tamen, Menoch., de Arbitr. jud., casu 425, n. 58, arbitrari posse episcopum magis expedire Ecclesiæ, si alicui conferat ordines min., qui licet adhuc linguam latinam non intelligat, est tamen bonæ indolis ac pro ætate docilis, quia illitteratus puer dici non debet qui pro ætate didicit, quique ostendit se proficere, Barbos., p. 2, alleg. 11, num. 6.

Ad subdiaconatus et diaconatus ordines, requiritur quod probè sit in minoribus versatus, et in illis benè instructus, d. sess. 23, cap. 13.

Ad presbyteratum verò promovendus, requiritur, quod possit populum docere ea quæ ad salutem necessaria sunt, d. sess. 23, cap. 23, ac quod sciat canones pœnitentiales, cap. *Quæ ipsis*, dist. 38.

Debet propterea animadvertere episcopus an promovendus ab initio ostendat suam habilitatem, ut possit tantum proficere, quod sit spes, tempore procedente, se futurum habilem ad omnes ordines suscipiendos; sunt enim nonnulli, qui primâ tonsurâ se faciunt initiari, et aliquando ordines, etiam minores suscipiunt, in quibus postea remanent, sine ascensu ad sacros, dicentes id facere ad imitationem aliquorum sanctorum, qui ob suam humilitatem, noluerunt sacros ordines suscipere; quod licet fieri posse affirmat Nav. in Man., cap. 25, n. 108, cum tamen id expressè neget Zerol., in Prax. episc., verbo *Ordo*, vers. *Primum dubium*, p. 1, si id fieret, causâ vitandi judicii secularis, ex eod. Navar., de Illo. can., cap. 7, num. 16, dicente, magnâ laude dignos esse episcopos, qui primam tonsuram et quatuor minores ordines non conferunt, nisi ei qui per se si fuerit adultus, aut per parentes si puer, juraverit se velle ad minores ordines ascendere; nam multi sunt qui, ut deludant utrumque forum, solum accipiunt minores ordines vel primam tonsuram, ut laxiorem ducant vitam, nec in hac præsertim civitate, desunt hujus farinae homines qui pro eâ fraude divinam ultionem severiorem sibi et ordinatoribus suis conciliant.

Negari tamen non potest quin cessante fraude hujusmodi possit quis in minoribus ordinibus remanere, si vellet servire Deo, contentus illo statu minorum ordinum, id. Zerol., d. p. 1, vers. *Primum dubium*, et supra diximus.

Licet enim multi clerici ordinentur ad hoc, ut eximantur à foro seculari, sintque immunes à gabellis aliisque impositionibus; nihilominus, si secus episcopusprehendat, ac probabilem esse conjecturam,

illos huic militiæ adscribi, ut Deo promptius exhiberant famulatum, profectò non poterunt domini temporales, sive barones conqueri quòd omnes ferè cives fiant clerici; etiamsi non habeant animum ascendendi ad ordines superiores, ut dictum est, ita concludit Navar., d. cap. 25, num. 104, licèt aliud dicendum sit de clericis beneficiatis, qui ratione suorum beneficiorum, tenentur juxta illorum qualitatem, ad dictos superiores ordines ascendere, et ad id compelli possunt.

Atverò cùm idoneitas ordinandi, quoad doctrinam, fuerit nota episcopo, nihil obstat quin idem possit, si ita sibi videbitur, absque aliquo examine, illum ordinare; quia vigore supradicti decreti, dummodò orator idoneus reperiatur, non inducitur conditio, ut debeat omninò examinari; cùm totum id caveatur decretis supra dicti concilii, etiamsi decretum ipsum non fuerit in supra dictis litteris appositum; quod virtute dicti concilii tacitè mest, argum. text. in capite *Præsentium*, de Solut., et sic expressio eorum quæ tacitè insunt, nihil operatur, l. *Conditiones*, quæ ff. de Condit. et Demonstr.; cùm enim dicitur hic: *Dummodò idoneus reperiatur*, non propterea inducitur conditio seu forma, annullans actum, ob illius non observantiam, sed liberè poterit episcopus ommittere examen, si oratoris doctrina sit aliàs eidem episcopo nota; unde videmus in Romanà Curià, multos viros, quorum doctrina cognita est vicario summi Pontificis, non supponi examini, sicut cæteri ordinandi, sed illos, tanquàm idoneos reputatos, permittit ad omnes sacros, etiam presbyteratús ordines, promoveri; quia novà demonstratione non indigent, quæ jam demonstrata sunt, l. 1. ff. de Dot. præleg., ubi dicitur quòd quidquid demonstratæ rei adjicitur satis demonstratæ, frustra est, et manifestà non indigent probatione; l. *Emptorem*, et ibi Glossa in verbo *Manifestum*, de Act. empt. Imò etiam de jure habemus, quòd notus promoveri potest absque examine, quod aliàs in incognito requireretur, cap. *Qui episcopus*, junctà glos. 2, 23 dist., cap. *Veniam*, vers. *Eustachium verò à me sæpissimè comprobatum*, 35, quest. 9, cap. *Nullus*, 2, junet. Glos., ubi, quod potest notus absque examine ordinari, dist. 25. Nisi tamen, supradictum examen requireretur pro formà, ut dictum est; tunc enim illa non potest præteriri, Abb., in cap. fin. de Rest. spol.

Quamvis, quoad cæteras personas ad ordines promovendas, in ipsà Urbe degentes, debeant omninò inibi examinari; quinimò contra tales hodiè viget quoddam publicum edictum à Paulo V emanatum, dum vicarii in spiritualibus generalis Clementis VIII officio fungeretur; quo cautum est ne quisquam clericus in dictà Urbe, pro tempore commorans, etiam prætextu quarumcumque litterarum dimissorialium sui ordinarii, à quibusvis locorum ordinariis, extra dictam Urbem, se ad sacros ordines, nisi prævio examine, ab examinatribus in ipsà Urbe deputatis, sub suspensione ab exercitio eorundem ordinum, ac aliis pœnis, approbatus fuerit, promoveri facere possit. Unde stantibus præmissis, si contingat aliquem sic

promoveri, opus est rehabilitatione ac absolutione à prædictis censuris, et datur clausula, quòd remaneat ab ipsorum ordinum executione, suspensus, donec per examinatores prædictos, prævio diligenti examine, fuerit examinatus ac idoneus repertus.

Cùm verò contingit episcopum dimittere clericum suum subditum ab alio episcopo ordinandum, vel ei dare debet litteras dimissorias cum mentione illius idoneitatis, vel erit ille examinandus ab episcopo ordinante; verum est tamen melius esse cum non dimittere nisi examinatum à proprio episcopo, quo casu non erit denuò examinandus ab episcopo ordinante, prout declaratum est à S. congregatione. Molles. in Sum. theol. moral. tr. 2, c. 2, n. 21, dicens Sixtum V. audità sententià congregat. præd. declarasse, quòd si episcopus litteras dimissorias concedens subditum examinavit, et in litteris dimissorialibus hæc affirmaverit, non tenetur episcopus ad quem ordinandus mittitur, illum exanimare, nec inquirere super idoneitate et litteraturà. Barbos. in Add., ad alleg. 7, n. 26.

ET ALIQUIS ECCLESIE SERVITIO SE ADSCRIBAT. — Hocitidem cavetur concilio Tridentino, sess. 25. c. 11, 13, 14 et 16, dùm ibi dicitur, quòd nullus debeat ordinari qui judicio episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, etc., et nullus in posterum ordinetur, qui illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cujus necessitate aut utilitate assumitur, non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, ne incertis vagetur sedibus, etc.

Eòque magis, cùm orator peti sic promoveri ad titulum patrimonii, quia in sess. 21, c. 2, dicitur quòd patrimonium vel pensionem obtinentes, ordinari posthæc non possint, nisi illi quos episcopus judicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate Ecclesiarum, sicut aliàs diximus.

Si verò clerici essent absentes ab Ecclesiis, quibus adscribuntur; ac propterea illarum necessitatibus subvenire, aut aliquam utilitatem afferre non valeant, potest adhuc episcopus eis litteras dimissorias concedere, ut declaravit S. congr. concil., teste Garc. de Benefic. q. 2, cap. 5, num. 76, et taliter promoti, ac servitio Ecclesiæ in proprià diocesi adscripti, juxta decretum supra dicti concilii, si moram extra eam trahunt, non possunt ab illius episcopo compelli, et ad dictam diocesim revocari ad inserviendum eisdem Ecclesiis, prout pluries per sacram congregationem concilii Tridentini fuit declaratum, et ad nonnullorum instantiam rescriptum episcopo Policastren. tenoris sequentis, videlicet:

Reverendissime domine, uti frater, S. Joannes Colastus presbyter istius diocesis, ad titulum patrimonii promotus, ac matri Ecclesiæ adscriptus, nullam obtinet beneficium aut officium ecclesiasticum, quod pers. nalis in residentiam requirat; sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini interpretum, amplitudini tuæ injungit, ut permittat eum Neapoli commorari, quo de ejus licentiâ dicit contulisse, et ubi bona, et consanguineos habet, unde pater traxit originem; sed si quid est quod justè amplitudinem tuam ab hujusmodi licentiæ concessione abducat, id ad

sacram congregationem diligenter perscribite, et valeat in Domino. Romæ, die 12 aprilis 1620.

Ampl. Tux Reverendissimæ,

Uti Frater,

H. Cardinalis Lancellottus.

Eidem episcopo fuit pariter tenoris sequentis rescriptum, videlicet:

Reverendissime domine, uti frater, cum actum esset in sacra congregatione cardinalium concilii Tridentini interpretum, in sacerdotes istarum ecclesiarum servitio in ordinatione adscripti, atque ob ipsarum ecclesiarum itidem utilitatem, vel necessitatem, ad titulum patrimonii promoti, ad sacros ordines tenerentur, cogive possint isthuc redire, atque eisdem ecclesiis inservire; illustrissimi Patres, istius negotii circumstantiis, singulorumque personarum qualitatibus maturè perpensis censuerunt tres quidem ex iis, nempe Joannem Colastutum, Marcum Antonium Ciccolum, et Hieronymum Adatum, sinendos esse Neapoli commorari; similiter Antonium Bolutum, qui ab amplitudine tuâ institutus fuit in beneficio cum onere sex missas in hebdomadâ per se, vel per alium celebrandi, nequaquam compelli posse ab amplitudine tua inservire, nisi eidem beneficio, quo intitulatus est, ad fundationis præscriptum. De reliquis verò quatuor presbyteris, censuerunt Patres, ipsis auditis, maturius esse deliberandum; sed interea eos teneri observare interdictum, ab ampl. tuâ promulgatum, atque à divinorum exercitio abstinere. Reliquum est ut ampl. tua sacre congregationis sententiæ, quam nunc tenet, alacriter adhæreat, et benè valebit in Domino. Romæ, die 10 junii 1622.

Ampl. Tux Reverendissimæ,

Uti Frater,

H. Card. Ubaldinus.

Quinimò habetur quandoque recursus ad auditorem camere Apostolicæ cui præmissa exponuntur, et ab eo conceditur monitorium, cum inhibitione, directum omnibus et quibuscumque personis ecclesiasticis, quatenus inhibeant omnes qui supplicant in cogere voluerint ad sic residendum, ut sub pœnâ ducatorum quingentorum, et in juris subsidium, quatenus opus sit, excommunicationis, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis, debeant ab omnibus et singulis molestationibus, et impedimentis, dicto supplicanti filietis, ac inferri comminatis seu comminandis in futurum realiter et cum affectu abstinere; nec præsumant supplicanti ipsam alibi, præterquam coram eodem auditore camere, vel ejus in civilibus locum tenente, molestare, perturbare, aut in judicium trahere quovis pretextu.

Itaque enim est quæ supra addidimus; et sic non sunt alii episcopi de quibus litteræ commendatitiae sacerdotibus et clericis qui non habent beneficia residentiam requirunt; et etiam aliis S. congregatio card. congreg. episcoporum decrevit episcopum non posse revocare subditos ecclesiasticos alibi degentes, nec eos cogere; sed tenetur litteras eis dare extra volentibus morari, si ratione beneficii non adstringerentur in suâ diocesi residere, prout ait Campanil. in

suo divers. jur. can., rub. 9, c. 6, n. 4; ubi ait se ita in causâ propriâ obtinuisse; quem refert Barb., de Pot. episc., alleg. 21, n. 5; ubi, num. seqq., ex eodem Campanil., quòd episcopus nec clericum potest cogere ad residentiam in diocesi, si in eâ habet beneficium simplex; sed poterit ille ire quò voluerit. Ludovis., decis. 175, per tot.; Barb., d. alleg. 21, n. 6.

QUOD PATRIMONIUM AD CONGRUAM EIUS SUSTENTATIONEM, etc. — Licet quantitas patrimonii quoad ordines nullibi reperitur expressa, nec in ipso concil. Trid., tanta tamen debet esse, quòd ex illius fructibus seu redditibus valeat ordinatus commodè sustentari, quod est de mente ipsius concilii, sess. 21, cap. 2 de Reformer.; circa quod versatur arbitrium ordinarii, ut est videndum apud Menoch., de Arbitr. jud., casu 380.

Nec propterea circa hoc attenditur nobilitas, vel alia qualitas ordinandi, quia tam dictum concilium quàm jus antiquum requirit tantum sufficientiam ad se honestè sustentandum; adeò ut non cogatur mendicare; et ob id decens et honesta qualitas clerici attendenda est, non quasi sui particularis; Barbos., de Potest. episc., cap. 26, § 12, in princ.

Quoniam verò nonnulli ex clericis civitatis et diocesis Neapolitanæ ad titulum minus sufficientis beneficii fuerunt ab alienis episcopis promoti, habuerunt postmodum recursum ad S. congregationem concilii pro opportuno remedio; ac proinde ipsa congregatio concessit, sub die 18 novembris 1611, archiepiscopo Neapolitano facultatem absolvendi duodecim oratores, ac cum eis dispensandi, et in pristinum statum restituendi, qui ab alienis episcopis S. ordines susceperunt, prætextu tenuis beneficii, ut ab eis ordinari possent in eorum diocesis obtenti, cum expressione nominum et cognominum eorumdem oratorum, qui adierunt primò summum Pontificem, remedium desuper postulantes: etiamsi postmodum ipsi ministraverunt, et irregularitatem contraxerunt. Eidemque archiepiscopo, sub die 17 decemb. ejusdem anni 1611, præd. S. congreg. nomine summi Pontificis concessit similem facultatem absolvendi alios duodecim oratores à præmissis, et cum eis, ut supra, dispensandi; addito in his posterioribus litteris, quòd si adhuc alii adessent, qui egerent similibus absolutione et dispensatione, eandem facultatem ipse Pontifex eidem archiepiscopo impartiretur.

Debet tamen ipse episcopus in arbitrando considerare non modò quantitatem reddituum ex dicto patrimonio proveniendorum, juxta tex. in c. Episcopus, et ibi DD. de Præb., verum etiam locum originis clerici; quandoquidem in uno loco minorem impensam, quàm in alio fieri contingit; et sic minus patrimonium clerico sufficit, si moretur in oppido, seu villâ, quàm si in civitate, ut probat Hartaman. decis. 3, de Probat., circa quod tradi non potest certa regula, ut ait Zerol., in suâ Praxi, verbo *Dimissoria*, vers. *Quartum dubium*, p. 1.

VERÈ ET PACIFICÈ POSSIDEAT, — scilicet de præsentī, quia non potest quis ordinari ad titulum de futuro,

veluti in aliquâ certâ sp̄e acquirendi, ac propterea si promovendus expectaret ex bonis paternis vel maternis etiam amplam hereditatem, non poterit sub hâc sp̄e ordines suscipere; nam licet valeat argumentum, pater est dives, ergo et filius, § *Hæc autem*, ubi Glos. Instit. de hered. qual., Alexand. in l. *Suis*, ff. de Lib. et Posth., nihilominus servanda est forma tradita ab ipso concilio, requirente quòd dictum patrimonium verè possideat: quæ quidem dictio, verè, importat veram ac realem possessionem, excludendo omnem fictionem, ut per Gonz. ad reg. 8. Cancell. glos. 45, n. 15 et 16.

Quare, prorsus rejicienda est illa opinio Gratian., discept. for., c. 57, n. 50, dicentis quòd doctor et persona graduata non habens patrimonium, aut beneficium, poterit legitimè ordinari, non obstante concil. Trid., sess. 21, c. 1, de Refor., ex eo quòd verisimile est illum posse commodè sustentari ob doctrinam; cum leges non permittant illarum professores vivere in paupertate, et quòd jura illis spem praediorum pollicentur, § *fin. auth. de Hered. et Falc.*

Similiter Gonz., glos. 4, num. 76; ubi ait se aliquando consilium dedisse quòd quidam doctor in sacra theologiâ, vel jure canonico, aut aliâ persona graduata et litterata, quamvis non haberet patrimonium, aut beneficium, posset legitimè ordinari; quia, cum dicta litteratura satisfiat menti d. concil. *Nam verisimiliter*, ei congrua sustentatio non deficiet.

Contrarium enim, tanquàm magis rationi congruum, etiam in praxi servatur: nam persona graduata quæ petit promoveri, majus et pinguius debet habere beneficium, seu patrimonium, ut valeat juxta suam quantitatem honestè sustentari; ac propterea, licet redditus beneficii seu patrimonii pro clericis Neapolitanis, ad sacros ordines promovendis, debeat esse triginta sex ducatorum monete hujus regni, nihilominus vix aut rarò hujusmodi personæ admittuntur, nisi habeant ad minùs redditus quinquaginta similium ducatorum; quamvis regulariter sufficiat ut valeant se honestè sustentare, non habito respectu ad qualitatem personarum. Nec tamen desunt episcopi, quorum doctrinâ et virtute insignes, promoti cum longi vel ficto titulo, ad extremam inopiam redacti, miserabiliter mendicare, cum maximo dedecore statûs clericalis, non rarò cogantur. Et per illam dictionem, *pacificè*, demonstratur quòd patrimonium supra dictum non debet esse litigiosum; aliâs enim repelleret ordinandum; quia non dicitur quis *pacificè* possiderè, si aliquam super hujusmodi possessione patiatûr juris vel facti controversiam in judicio, vel extra, Felin., in c. *Cum Joanne*, n. 55, de Fid. Instr.; Cassad. r., decis. 6, de Can. poss. et prop.

Item decreto, quòd illud sine ordinari sui licentia alienare, seu quocumq; modo distringere nequeat, nisi prius, etc. — Quæ quidem clausula desumpta est etiam ex supra dicto concilio Trid., d. sess. 21, c. 2, de Refor., ibi: *Atque illa deinceps sine licentiâ episcopi alienari, aut extinguî, vel remitti, nullatenus possint*,

donec beneficium ecclesiasticum sufficiens sint adepti, et aliunde habeant unde vivere possint.

Quia verò, quandoque petit quis hujusmodi indultum de promovendo ad titulum patrimonii, seu perpetui simplicis beneficii ecclesiastici, si quod obtinet, propter illam dictionem, seu, quæ passim, ut hic admittitur, et disjunctim accipitur, ut in l. 1, § *Sublatâ*, ff. ad Trebell., et l. *Si quis ita legaverat*, ff. de Aur. et Arg. leg., et licet ponatur inter diversa, arguit tamen similitudinem, Seraph. decis. 393; propterea in decretis litterarum additur: *Volumus autem, quòd donec tibi de aliquo ecclesiastico vel alio annuo redditu ad congruum tuâ sustentationem sufficienti provisum fuerit, patrimonium tuum, si te ad titulum illius promoveri contigerit, alienare, vel hypothecare nullo modo possis.* Et si orator petit promoveri ad sacros ordines, ad titulum pensionis annuæ sibi super fructibus alicujus beneficii ecclesiastici auctoritate apostolicâ reservatæ, additur decretum, *quòd dictus orator dictam pensionem cassare, extinguere, aut transferre nullo modo possit, donec aliunde habuerit unde commodè vivere possit*; quod et servatur in cassatione ipsius pensionis, quæ passim concedi consuevit ut in eâ apponatur clausula, dummodò ille qui hanc cassationem petit, quatenus sit in sacris ordinibus constitutus, habeat aliunde, etc.; et cum petit ad eosdem ordines promoveri ad titulum pensionis, et beneficii aut pensionis, et patrimonii, vel beneficii et patrimonii insimul, ut in dies occurrit in litteris de promovendo ad dictos ordines; cum unumquodque eorum per se non sufficit, prohibet summus Pontifex cassationem pensionis, resignationem beneficii, et alienationem patrimonii, donec orator habuerit, etc., ut quotidianâ praxi docemur, et omnibus notum est.

Bona etenim super quibus constituitur patrimonium supra dictum, sunt subrogata loco beneficii, et assumunt illius naturam, ob idque non possunt aliquo modo distrahi; Paris., de Resign. benef., lib. 2, quæst. 6, n. 1; et habent privilegia à jure concessa bonis ecclesiasticis; Barbos., de Potest. episc., allegat. 19, num. 91. Imò ex ipsomet concilio habetur quòd non solum integrum patrimonium, verum nec etiam illius pars poterit alienari, propter illam dictionem, nullatenus, quæ annullat actum ipso jure; Glos. in Clem. 1, versic. *Nullatenus*, de Sequestr. poss. et fruct.; et negat. omnem casum omnemque potentiam, l. ult., c. de Testam. milit., habetque vim præcisæ prohibitionis, Stephan. Grat., decis. March. 51, n. 8; et cum sit universalis negativa, excludit etiam quancumque minimam partem; Glos. in reg., *Nemo potest*, de Reg. jur. in 6; Card. Tusc., pract. conclus., tom. 2, litt. D., concl. 515, num. 1.

Porro, si post ordinationem ad subdiaconatum, ad titulum patrimonii sibi donati, illud renuntiaverit et retrocesserit in favorem parentum, vel alterius, nec postea fecerit se promoveri ad reliquos sacros ordines, non propter id remanebit suspensus; quia si ipsa donatio fuerit sibi validè facta, dicta renuntiatio seu retrocessio, erit nullius momenti, ac pro non facta

Quaran. in Summâ bullarii, verbo *Ordo*, versic. *Quotidianus casus est*; quod quidem procedit, etiamsi ipsum patrimonium fuerit donatum ipsi clerico, cum pacto de eo restituendo, postquam ille fuerit promotus ad sacros ordines, nec eo casu aliter ordinatus incurrit suspensionem; quia ille est verè ordinatus cum vero patrimonio, neque refragatur pactum in dictâ donatione adjectum, ex eo quòd illud non obligat, attentâ dispositione predicti concilii prohibentis remissionem, seu alienationem dicti patrimonii: Barbos. alleg. 20, num. 30, par. 2.

Cum autem contingit oratorem de aliis redditibus annuis post promotionem ad sacros ordines provisum fuisse, ac propterea patrimonium, ad cuius titulum promotus est, velle alienare; seu aliàs distrahere, id nullo modo sibi permittitur sine ordinarii licentiâ; quidquid alii dixerint; quia obstat dictum concilium id expressè prohibens, actum annullando; ex quo inducitur forma quæ nullo modo potest præteriri, cap. *Cum dilecta*, de Rescript., etiam in casu licite alienationis dicti patrimonii, licet orator aliunde habuerit unde commodè vivere possit, per illa verba supra dicti concilii, scilicet *Quodque deinceps sine licentiâ episcopi*, etc. Nec refert quòd supra dicta dictio, donec, sit limitativa et restrictiva temporis, habeatque naturam suspensivam, l. *Legatum*, ff. de An. leg.; Menoch. consil. 154, num. 4; Sard., consil. 186, num. 15; quia his non obstantibus aliud est circa hoc dicendum, ut scilicet, etiam postquam orator habuerit aliunde, etc., non possit dictum patrimonium, sine consensu episcopi, alienare; Barbos., alleg. 19, num. 90, quia, ut ait Campan., in Divers. jur. can., rubr. 8, cap. ult., num. 9, versic. *et obviâ*, ponderando verba supra dicti concilii, duo concurrere debent in supra dictâ alienatione: unum videlicet, quòd alia res subrogetur pro decenti victu clerici promoti; alterum verò quòd episcopus cognoscat, et comperto ita esse assentiat; id Barbos., d. num. 90; et sic in praxi receptum videmus; nam in huiusmodi alienatione adhibetur consensus ordinarii, prævio supplici libello, qui mandat de-sup r capi informationem, et comperto, rem subrogatam esse similis vel majoris redditus; medio ejus decreto, fit alienatio; aliàs enim mens concilii facilè eluderetur, et fraudes committerentur, ad text. l. *Hæres meus*, § fin., ff. de Cond. et Demonstr., l. *Quod in conditionibus*, junctâ Glos. ff. de Donat. cau. mor.

Negari tamen non potest quin promoti concedi possit licentiâ in aliquo casu, dictum patrimonium alienandi, quamvis ille non habeat unde commodè vivere possit; veluti, si ejus parentes essent captivi: nam ob illorum redemptionem poterit licitè alienari, absque eo quòd habeat aliunde; et idem dicendum est, si pater aut frater clerici, esset ob homicidium vel aliud delictum puniendus penâ mortis; nisi accusanti daretur certa quantitas pro remissione, aut etiam ipsius sorori providendum esset, quæ in magno honoris discrimine versaretur, Gare. p. 2, c. 5, num. 188.

Qui, n. 189, subdit, episcopum, concedendo talem

licentiâ, remanere tutum in conscientia, etiamsi clericus non haberet aliunde, etc., quia necessitas eum excusat; nam quidquid fit ob necessitatem, fit licitè, et licitum fieri censetur, Glossa in c. *quoniam*, 48, dist., et quod non est licitum in lege, necessitas facit licitum, c. *Quod non est licitum*, de Reg. jur., nec refert, quòd dictum patrimonium sit constitutum pro honestâ sustentatione clerici; quia necessitas facit, ut omnia bona sint communia, c. *Sicut hi*, dist. 47, l. 2, § *Cum in eadem navi*, in fine, ff. ad l. Rhod. de Jact., et in quibus casibus ob necessitatem, legis rigor infringatur, vide Felin. in c. 1, n. 49 et 50, de Constit., Jas. in l. 1, c. de Præc. imper. offer.

Quibus etiam adde quòd ordinatus ad titulum patrimonii, cui post ordinationem illud retrocedit, seu renuntiat, vel alienat, quamvis peccet mortaliter, quia facit contra prohibitionem concilii, et propterea puniri potest per episcopum, non tamen incurrit aliquam suspensionem, ut probat Barbos., d. alleg. 21, n. 52. Prout eò minùs remanet ab executione susceptorum ordinum suspensus, si patrimonium aliquâ causâ amisit, puta chasmate, vel alluvione, ut per Glos. in c. *Tuis.*, in verb. *De patrimonial. ac præbend.*

Id verò quod dictum est supra de sufficientiâ tituli pro clericis, ad sacros ordines promovendis, procedit etiam, quoad clericos regulares, nulliter professos, et ad dictos sacros ordines in religione promotos ad titulum paupertatis: nam ita servat Romanæ Curie praxis, ut si petant ii propter aliquam legitimam causam, declarari nullam professionem, in litteris huiusmodi declaratoriis istius nullitatis, semper adjicitur clausula, *quod orator ab executione susceptorum ordinum suspensus remaneat, donec habuerit unde commodè vivere possit*. Quo casu constituendus erit ei titulus eo modo quo à principio constituitur clericis secularibus ad dictos sacros ordines promovendis; ac propterea debet ad id intervenire decretum ordinarii, qui diligenter inspiciat, an supra dictus titulus sit verus et sufficiens, propter identitatem rationis; unde idem jus constitui debet, § *Pari ratione*, instit. quib. mod. juspatr. potest. solut., l. *A Titio*, in fin., ff. de Verb. oblig.

Quo verò ad patres societatis Jesu, Sixtus V, auditâ relatione sacr. congregationis sic declaravit: *Quoad Jesuitas, cum post sacerdotium exire non possint, nisi à superioribus ejiciantur, provideant illis de redditu 40 aureorum annuorum ex bonis religionis. Quoad alios, qui arbitrio suo exire quando volunt, possunt, ne detur illis occasio exeundi, ut fruantur illo redditu, vocentur prius et intelligantur, quâ aliâ viâ prospici possit; deinde maturè deliberandum.*

Datur denique huiusmodi dispensatio, nedum in temporibus, verum etiam extra tempora sine titulo beneficii, aut patrimonii, et sine litteris dimissorialibus, quatenus causa aliqua ita suadeat: sic enim videmus dispensatum per sum. Pont. cum quodam Transylvano, eo modo quo sequitur, videlicet:

Fertur 5. die 10 Junii 1658, in congregat. generali S.R. et universalis inquisitionis habitâ in palatio apostolico

Montis Quirinalis coram S. D. N. Urbano divinâ providentiâ Papâ VIII, ac eminentiss. et reverendiss. cardinalibus in universâ republicâ christianâ adversus hæreticam pravitatem generalibus inquisitoribus, à sanctâ Sede Apostolicâ specialiter deputatis. Lecto memoriali D. Stephani Desy Transylvani ex patre hæretico calvinistâ nati, matre autem catholicâ S. D. N. Urb. Papa prædictus cum eo dispensavit, ut promoveri possit à quocumque episcopo ad omnes ordines, etiam sacros et presbyteratus ad titulum missionis, non servatis interstitiis, extra tempora et sine litteris dimissorialibus.

Joan. Antonius Thomasius S. Romanæ, et universalis inquisitionis Not. Registrata fol. 11.

Locus † sigilli.

CAPUT VIII.

Praxis dispensationis cum malè promotis extra tempora.

Quomodò etiam malè promotis ad dictos ordines, per apostolicam dispensationem succurratur, ex infra dicendis, unicuique innotescet. Adeò etenim invaluerunt, præsertim in hoc Regno, malæ promotiones ad ordines, ut oratores summi Pontificis aures in dies infestare non desinant circa petitiones dispensationis super huiusmodi impedimentis, quando quidem potissimum obstat constitutio fel. record. Pii II, quâ caveatur, ut promoti ad ordines sacros extra tempora, sive ante legitimam ætatem, aut sine litteris dimissorialibus proprii episcopi, sint ipso jure suspensi; et in ordinibus sic susceptis ministrando irregularitatem incurrant. Et cum his Papa tantummodò dispensare potest. Antequàm tamen ad praxim petendæ et concedendæ dispensationis cum taliter promotis, accedamus, ejusdem constitutionis tenorem hic inferendum duximus, qui talis est, videlicet :

Pius episcopus servus servorum Dei, ad futuram rei memoriam. Cum ex sacrorum ordinum collatione, character invisibilis animæ imprimatur, sacra mysteria dispensentur, et ipsarum cura tribuatur animarum; in eorum susceptione, excessus graves, tantò magis plectendi sunt, quantò ex illis majora in mentibus fidelium scandala generantur; cum itaque (sicut fide dignorum relatione, non nisi molestè accepimus) nonnulli clerici, extra tempora à jure statuta quidam antè ætatem legitimam; aliqui verò sine dimissoriis litteris, contra sanctiones canonicas, se faciunt ad sacros ordines promoveri; nos eorundem temeritatem, tali castigatione reprimentes, ut aliis in posterum committendi similia, aditus præcludatur; auctoritate apostolicâ, hæc constitutione perpetuò valiturâ, statuimus et ordinamus, quòd omnes et singuli qui absque dispensatione canonicâ aut legitimâ licentiâ, sive extra tempora à jure statuta, sive ante ætatem legitimam, vel absque dimissoriis litteris, etiam citramontani à citramontanis (præterquàm si in hoc ultimo casu, per cameram Apostolicam; juxta illius stylum) ordinati fuerint, et ad aliquem ex sacris ordinibus se fecerint promoveri, à suorum ordinum executione ipso jure suspensi sint; et si huiusmodi suspensione durante, in eisdem ordinibus ministrare præsumserint, eo ipso irregularitatem incurrant. Præterea, ultra

alias pœnas in tales generaliter à jure inflictas, beneficiis ecclesiasticis possint jure privari. Volumus autem quòd præsens nostra constitutio, in Romanâ Curia existentes, post quindecim dies; absentes verò Italicos, post duos menses, alios verò ultramontanos post sex menses, ab ipsius in audientiâ contradictarum, et cancellariâ Apostolicâ, publicatione et affixione, ligare incipiat. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostrorum statuti, ordinationis et voluntatis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli, apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno ab Incarnatione dominicâ, millesimo quadringentesimo sexagesimo primo, quintodecimo kal. dec. pontificatus nostri anno quarto.

Quam quidem constitutionem (cum in multis locis, ac ferè ubique extra Urbem ignota esset, ut ait Sayr. de Cens., lib. 4, c. 14, num. 14) confirmârunt Sixt. V in aliâ suâ constitut. quæ incipit *Sanctum et salutare*, nonis jan. 1588, et Clem. VIII, in aliâ quæ incipit *Romanum Pontificem decet*, pridie kal. martii 1595, et quilibet summus Pontifex in crastinum suæ assumptionis ad summi apostolatus apicem, eam etiam renovat inter alias regulas cancellariæ, sub titulo *de malè promotis*, per hæc verba, videlicet :

Item de clericis extra tempora à jure statuta, sive ante legitimam ætatem, aut absque dimissoriis litteris ad sacros ordines se promoveri facientibus pro tempore, etiam voluit, constitutionem piæ mem. Pii II, similiter prædecessoris sui desuper editam; et in dicto cancellariæ libro descriptam, quæ incipit: Cum ex sacrorum ordinum, etc., pari modo observari.

Unde patet quàm perperam loquantur qui dicunt hanc constitutionem Pii II non esse usu receptam; quod quidem fuit etiam à Rotâ Romanâ rejectum: in praxi enim videmus quotidie ob huiusmodi malas promotiones, recursum haberi ad datariam apostolicam pro absolutionibus et dispensationibus super eis; quia dicta constitutio fuit solemniter publicata, sicut aliæ constitutiones apostolicæ, et in quinterno cancellariæ Apostolicæ registrata, ac in Bullario impressa; unde necessariò præsumitur usu recepta, ut per Put., dec. 181, n. 1, lib. 1, dictaque regula addita est pro approbatione prædictæ constitutionis, quæ antea non solum exteris, verum etiam ipsis curialibus incognita erat, ob idque indignum tali revalidatione, seu confirmatione.

Ab incurso tamen pœnæ hujus constitutionis, quoad primum caput sunt immunes fratres minores, et omnes qui illorum privilegiis concessis et concedendis fruuntur, ex concessione Clementis VIII; hi enim possunt extra tempora à jure statuta, dominicis et aliis festivis diebus, sacros ordines suscipere; sicut etiam patres societatis Jesu ex indulto Gregorii XIII ipsis concessio. Barbos. alleg. 17, num. 6 et 7.

Quoniam verò ex his tribus capitibus malæ ordinationis, in ipsâ constitutione contentis, primus est, cum quis ad dictos ordines sacros facit se promovere extra tempora à jure statuta. ideo cum ita promotus peti

secum desuper dispensari, supplicatio concipienda erit eo modo quo sequitur, videlicet :

Beatissime Pater, Exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. presbyteri Neapolitan. diœcesis. Quod ipse aliàs in quatuor minoribus ordinibus constitutus, cupiens quamprimum ad sacros ordines promoveri, ad omnes sacros, etiam presbyteratus ordines, interstitiis à conc. Trid. statutis minimè servatis, à devotâ creaturâ vestrâ episcopo N. promoveri dolo se fecit, et in illis, etiam in altaris ministerio (non tamen in contemptum clavium) ministravit, suspensionem incurrendo et irregularitatem contrahendo. Cum autem, Pater sancte, dictus orator, de præmissis plurimum doluerit, et doleat ad præsens; supplicat igitur humiliter E. S. V. quatenus ejus statui et conscientie securitati, in præmissis opportunè consulendo, eumque specialibus favoribus et gratiis prosequendo, eundem oratorem à malâ promotione hujusmodi; nec non à quibusvis sententiis, censuris, et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa, quomodolibet incurrit, in utroque foro apostolicâ auctoritate absolvere, et totaliter liberare; dictasque pœnas sibi gratiosè remittere et condonare; secumque super irregularitate, per eum ex præmissis quomodolibet contractâ, quôdque illâ et aliis præmissis non obstantibus, suo clericali characterē, quo aliàs ritè insignitus fuit, ac omnibus sacris, etiam presbyteratus ordinibus, illorumque privilegiis uti, ac in eisdem etiam ordinibus, et in altaris ministerio ministrare: nec non quæcumque, et qualiacumque, cum curâ et sine curâ, beneficia ecclesiastica, etc., dispensare dignemini, etc. Non obstantibus, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et additur: Et committatur ordinario, impositâ oratori aliquâ pœnitentiâ salutari, ipsoque ab executione suorum ordinum ad triennium, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspenso.

Huic constitutioni concordat illud quod antiquo jure circa hoc statutum erat; nam si quis extra tempora à jure statuta, aliquem ordinem sacrum recepisset, ab ejus executione suspensus erat, ut est text. in c. *Cum quidem*, de Temp. ord., ubi relaxatio hujus suspensionis, summo tantum Pontifici reservatur, quamvis postea fuerit relaxata per Gregorium IX, ut in cap. *Consultationi*, eod. tit., qui facultatem eam relaxandi episcopis concessit, Sayr., de Cens., lib. 4, cap. 14, n. 21, ubi ait quod licet olim inter veteres canonistas fuerit controversia, an promoti extra tempora essent ipso jure suspensi, hodiè tamen omni dubio caret, præsertim ob declarationem dictæ constitutionis, et sic suspensi, si celebrent, fiunt irregulares à solo Papâ absolvendi et dispensandi.

CAPUT IX.

Praxis dispensationis cum malè promotis ante ætatem.

Secundus casus in dictâ constitutione expressus est cum quis ante legitimam ætatem, ad supra dictos ordines se fecerit promoveri; quod etiam magnam habet cum ipsius juris communis dispositione, conformitatem. Vult enim Alexander III, relatus in cap. *Inde-*

corum, de Temp. ordin., ut interdictum esset pueris ullâ dignitate fungi; ne, qui sibi nihil adhuc prodesse possunt, aliis dignitate præfulgeant, cum ipsi nunquam ad ullum munus putentur idonei, cap. *Superinordinata*, de Præb., et hodiè ex novo jure concilii Trid.; sess. 23, cap. 6, admitti non possunt vel ad beneficium simplex, ante quatuordecim annos, ut aliàs diximus; quamvis olim septennium sufficeret tam ad primam tonsuram, quam ad beneficia simplicia, Majol. de Irreg., lib. 4, c. 50, n. 1 et 2. Ex ipsâ autem constitutione Pii II ante ætatem legitimam ordinatus, scilicet, aliquo ex sacris ordinibus, est ipso jure suspensus; et in ipsis ordinibus ministrando, efficitur pariter irregularis; cum quo solus Papa dispensare potest, sicut etiam in aliis casibus ejusdem constitutionis; nisi forsân irregularitas inde proveniens sit occulta, quia tunc potest super eâ episcopus dispensare, ex concil. Trid., sess. 24, cap. 6, de Refor.; Sayr., de Cens., lib. 4, c. 11, n. 11. Quod quidem intelligas, etiamsi ad ipsam ætatem quantumcumque minimum tempus deficiat; cum per d. concil. Trident. fuerit jam præstitutum tempus, ut in sess. 23, cap. 12, ubi: *Nulius in posterum ad subdiaconatus ordinem ante vigesimum secundum, ad diaconatum ante vigesimum tertium, ad presbyteratum ante vigesimum quintum ætatis suæ annum promoveatur.*

Cum igitur opus erit hujusmodi dispensatione in utroque foro super hac irregularitate, porrigenda tenoris sequentis erit supplicatio, videlicet :

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Lucii Alberici presbyteri Neapolitan. diœcesis, quod ipse aliàs in vigesimo, vel circa, suæ ætatis anno constitutus, sacerdotalis dignitatis fervore accensus, ad omnes sacros etiam presbyteratus ordines, ab episcopo Minoren. ante ætatem legitimam, aliàs tamen ritè, se promoveri fecit, et in eisdem omnibus (non tamen in contemptum clavium) ministravit; quapropter archiepiscopus Neapolitan., crimen hujusmodi conspicatus, contra ipsum oratorem desuper procedens, illum in quasdam pœnas condemnavit, ac ab executione prædictorum ordinum suspensum declaravit; donec à Sede Apostolicâ absolutionis beneficium et dispensationis gratiam meruisset obtinere. Cum autem, Pater Sancte, dictus orator in vigesimo tertio suæ ætatis anno constitutus, de præmissis plurimum doluerit, et doleat, cupiatque absolutionis beneficium, et dispensationis gratiam per dictam sedem sibi misericorditer impendi, supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus ejus statui et conscientie securitati in præmissis opportunè consulendo; eumque specialibus favoribus, et gratiis prosequendo, eum à malâ promotione hujusmodi, necnon à quibusvis sententiis, censuris, et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, in utroque foro, Apostolicâ auctoritate absolvere, et totaliter liberare, dictasque pœnas sibi gratiosè remittere et condonare; secumque super quâcumque irregularitate ex præmissis per eum quomodolibet contractâ, quôdque, illâ et aliis præmissis non obstantibus, suo clericali characterē, quo aliàs ritè insignitus fuit illiusque privile-

giis, ac omnibus, etiam sacris, et presbyteratus ordinibus, per eam, ut praefectur, quoque susceptis, postquam ad legitimam aetatem pervenierit, uti, et in illis etiam in altaris ministerio ministrare; necnon quaecunque et quaelibetque, sine curâ et (aetate legitima sibi suffragante) cum curâ, beneficia ecclesiastica, etiam si canonicatûs, etc., dignemini, etc.

Et cum absolute à censuris vel effectum, etc. Et additur, et committatur ordinario, impositâ oratori poenitentia salutarî, tamdiu duraturâ quantum ei debeat ad aetatem legitimam, cum promotus fuit; ipsoque ab executione suorum ordinum ad bicanoniam, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspenso.

Quoties autem orator fuerit sic promotus à non suo ordinario, additur etiam: Ita quâd tempore hujusmodi elapso, suspensio praedicta minime sibi relaxatur, donec previo diligenti examine super vitâ, moribus, et doctrinâ, ac sufficientiâ patrimonii, vel beneficii ecclesiastici titulo, ab eodem ordinario approbatus fuerit. Et quoad dispensationem, dummodò oratori nullum aliud canonicum obstat impedimentum. Si verò orator tempore impetratâ hujusmodi gratiae, neque pervenerit ad aetatem legitimam, additur: Ipsoque oratore ab executione suorum ordinum, donec ad aetatem legitimam pervenerit suspenso, ut dictum est in corpore supplicationis.

Si autem orator narraverit in supplicatione se bonâ fide, eò quòd putaret esse legitimam aetatis, promotum fuisse ad sacros ordines, subiectâ supra dictâ poenitentia salutarî, committitur ordinario cum clausulâ: Dummodò constet oratorem, ignorantem defectum aetatis hujusmodi, promotum fuisse, ipsoque ab executione suorum sacrorum ordinum, donec vigesimum quantum aetatis suae annum attigerit, et deinde ad beneplacitum ejusdem ordinarii suspenso. Namque ad incurrendas poenas d. constitutionis requiritur quòd ordinatus dolose et in contemptum suscepit ordines praed., et in illis ministraverit; Abbas, in c. Pastoralis, § Verum, n. 5, de Appel. Cart., in Clem. Si pariter, p. 1, § 1, n. 4, de Homicid.; Cavaler, decis. 4, n. 1 et 2, ubi dicitur quòd iste dolus et contemptus non solum de jure communi, sed etiam ex d. constitutione Pii II, quæ loquitur contra eos qui ministrare praesumpserint; quia verbum praesumpserit inducit contemptum; et fuit, in d. decis. n. 3, excusatus ordinatus stante attestatione matris, cui credere potuit, cum praesumatur habere veram notitiam aetatis filiorum, et sic cum habuerit justam causam credendi matri, cessat in eo omnis dolus et contemptus, ac propterea non incurrit irregularitatem, ut in d. decis. sub n. 6, in fine.

Contingit ut plurimum oratorem sic malè promotum ob inuisse beneficium etiam curatum: quo casu petenda erit nova provisio à Papâ, et in calce supplicationis addi consuevit: Et committatur ordinario, impositâ oratori aliquâ poenitentia salutarî, ipsoque ab executione suorum ordinum ad octo menses, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspenso; et dimissâ prius per ipsum oratorem praedictâ parochiali ecclesiâ. Et quoad novam provisionem, committatur cum clausulâ:

Si per diligentem, etc., et deputato per eundem ordinarium, durante suspensione hujusmodi, vicario idoneo in dictâ parochiali cum congruâ portione illius fructuum pro sustentatione ipsius vicarii. Et hæc ita practicantur in utroque foro.

Fuit aliàs tempore Clementis VIII, petita commissio declaratoria nullitatis susceptionis subdiaconatus in decimo septimo anno per vim parentum; et commissum ordinario quatenus, si, vocatis qui forent evocandi, ac inquisitâ per eum super praemissis diligentius veritate, rem ipsam ita esse reperisset prout narrabatur, oratorem ad servandam continentiam non teneri, sed matrimonium cum aliquâ muliere sibi benè visâ, nullo alio jure sibi prohibitâ, contrahere, illudque in facie ecclesiae solemnizare, et in eo postmodum remanere, prolemque susceptam exinde legitimam fore, alio canonico non obstante impedimento, liberè et licitè posse apostolicâ auctoritate, nuntiaret et declararet, prout juxta casus hujusmodi exigentiam de jure esset faciendum.

In foro autem conscientiae, quando videlicet irregularitas in his casibus occulta est, licet super eâ possit episcopus dispensare virtute concilii Tridentini; quia tamen quandoque credit forsitan non tutò se posse dispensare, propterea pro ipsâ dispensatione recurritur ad officium sacrae poenitentiarie, quæ committit confessario per oratorem eligendo, quatenus ipsum oratorem, auditâ prius ipsius sacramentali confessione, à quibusvis sententiis, censuris, et poenis ecclesiasticis, quas propter praemissa quomodolibet incurrit, et excessibus hujusmodi, absolvat hac vice in formâ Ecclesiae consuetâ; injunctâ indè ei pro modo culpæ gravi poenitentia salutarî, quæ duret per tantum tempus quantum ei debeat ad aetatem legitimam, cum promotus fuit, et aliis quæ de jure fuerint injungenda; ipsoque ab executione suorum ordinum suspenso; demùm dummodò praemissa occulta sint, et orator legitimam aetatem expleverit, cum eodem poenitentia vel illius parte peractâ, et suffragantibus sibi dignis poenitentiae fructibus et meritis, alioque ei canonico non obstante super irregularitate per eum ex praemissis quomodolibet contractâ, quia interim sic ligatus missas et alia divina officia, non tamen in contemptum clavium, celebravit; vel aliàs divinis se immiscuit; quòdque, illâ et aliis praemissis non obstantibus, postquam in hujusmodi suspensione steterit per tempus arbitrio confessoris statuendum, in suis ordinibus etiam in altaris ministerio ministrare; et sibi autem praemissa canonicè collata retinere, et si quæ in futurum, aliàs tamen canonicè, conferantur beneficia ecclesiastica cum curâ et sine curâ, invicem tamen compatible, recipere et similiter retinere licitè valeat, misericorditer dispenset in foro conscientiae, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum, et non aliter, neque ullo alio modo: Ita quòd absolutio et dispensatio hujusmodi oratori in foro judiciario nullatenus suffragentur.

Atverò posse episcopum in hoc dispensare, quando videl., promotus pervenit ad aetatem legitimam, in du-

bium minimè revocatur : quod etiam patet in declaratione S. congregationis concilii super sess. 24, c. 6, de Ref., ut infra, videl. : *Item congregatio censuit, si is clericus pervenit jam ad ætatem legitimam, posse ejus scopum cum illo dispensare tam super irregularitate, quam super suspensione, ex delicto occulto tamen proveniente; quia se fecit promoveri non in ætate legitima. Si nondum ad ætatem legitimam pervenerit clericus, episcopum non posse, sed petendam absolutionem à Sede Apost. ; quam quidem declarationem refert Gare. , de Benef., p. 2, c. 5, n. 51.*

Si verò orator sic irregularis, tempore supra dictæ dispensationis, obtinuerit beneficium curatum, semper sacra penitentiaria exquirat an illud obtinuerit in concursu; quòd si ita esse respondetur, fit de hoc mentio; et in litteris prædictæ dispensationis additur ut orator prædictus illis quibus ipse in concursu per fraudem sic prælatus fuit, satisfaciatur, vel cum eis concordet; ac cum eo confessarius dispense, ut in suis ordinibus ministrare valeat; et postquam prædictis satisfecerit, vel cum eis concordaverit, eidem concedat retentionem beneficii prædicti cum condonatione fructuum perceptorum; quorum quantitas debet omninò eidem sacre penitentiariæ explicari. Et hæc in illius prætorio servantur, quoties petitur retentio beneficii curati, quoad aliorum concurrentium præjudicium; quod etiam illius praxis servat circa fructuum malè perceptorum expressionem, etiam in beneficiis simplicibus; quandoquidem, si ipsorum beneficiorum fructus sic percepti ascendunt ad aliquam notabilem summam, præcipitur ut ex illis fiat aliqua elemosyna alicui ecclesiæ, seu alteri loco pio.

Dispensatio etenim ad beneficia omninò petenda est, cum ad illa inhabilis existat promotus ante tempus à jure statutum; Clem., fin., de Ætat. et Qual.

Et magis declaratur in supra dictâ constitutione Pii II, § : *Præterea, ultra alias pœnas in tales generaliter à jure inflictas, beneficiis ecclesiasticis possint jure privari.* Quod tamen intelligendum est de ordinatis sacris ordinibus, de quibus ipsa constitutio loquitur; nam si conferantur ipsa beneficia clericis in minoribus constitutis, illaque nolum sacrum ordinem annexum habeant, tenet collatio, ut ex ipsâ constitutione elicitur.

Quapropter, ex præmissis deducitur notoria praxis datariæ Apostolicæ, quæ in casibus supra dictis, nimirum, quando quis ante legitimam ætatem sibi obtinuit absque apostolicâ dispensatione provideri de beneficio curato, cum jam pervenerit ad legitimam ætatem, illi datur etiam nova provisio, quæ committitur ordinario, et beneficio per oratorem prædictum prius in manibus ejusdem ordinarii realiter dimisso; et quoad novam provisionem, cum clausulâ : *Si per diligentem*, etc. Et præcipitur quòd infra sex menses proximos ad subdiaconatus ordinem, quatenus illum nondum susceperit, necnon cum primùm ad ætatem legitimam suscipiendi sacros diaconatus et presbyteratus ordines pervenerit, proximis inde temporibus; ad illos promoveri et interim eidem beneficio per presbyterum idoneum deserviri facere, omninò teneatur :

alioquin, eo in singulis præmissis deficiente, beneficium prædictum vacare censetur eo ipso; quòd idem orator quamdiù presbyter non fuerit, fructus hujusmodi beneficii nullatenus suas lacere, sed in usum ecclesiæ quam sic obtinuit, vel illius sacristiæ, detracta congruâ portione pro dicto presbytero deserviente, converti omninò debeant; et ita passim in his et similibus casibus servari videmus.

CAPUT X.

Praxis dispensationis cum malè promotis sine litteris dimissoriis.

Tertius verò et ultimus ex supra dictis tribus casibus est, cum quis fuerit ab ipsis sacros ordines promotus absque litteris dimissorialibus proprii ordinarii, vel etiam ab ipso oratore, aut (quod idem est) ab alio falso fabricatis; et cum ista mala promotio adhuc jam creverit in immensum, frequentiore reddit in dies petitionem super eâ dispensationis. Quapropter sanctissimus dominus noster Urbanus Papa VIII, ad obviandum toti malis inde jugiter provenientius, aliam edidit super hoc, et aliis capitibus, constitutionem, quæ cum satis inconcussè servetur, non incongruum visum fuit illius tenorem hic inserere, qui talis est, vid. :

URBANUS Papa VIII, ad perpetuam rei memoriam. *Secretis æternæ providentiæ consiliis, nullo nostrorum suffragio meritum speculatores domus Israel, in sublimi Apostolatus culmine constitutis, ied potissimum pontificiæ sedulitatis officia convertenda esse arbitramur, ut qui in sortem Domini vocantur, Christi quæ militiæ dant nomen, spiritualem Ecclesiæ tranquillitatem non perturbent, sed pacem confirmet, vires augeant, ac tam strenuè se gerant, ut ipsam terribilem, quasi castrorum aciem ordinatam, inferæ potestates ac principes tenebrarum quotidie magis perhorrescant. Hæc autem quantum impensius fieri optamus, tantò majori indignatione irreligiousam quorundam impudentiam detestamur, ac sacrilegam temeritatem execramur, qui sacros canones summorumque pontificum decreta non verentes, clericales ordines illegitimè suscipiunt, ac dum in ecclesiasticorum ministrorum cætum per nefas irrepunt, Dei cultui, animarum saluti, omnibusque ad optimum Christianæ reipublicæ regimen pertinentibus, plurimum obesse noscuntur, aliàs siquidem felices recordat. Clementis Papa IV prædecessor noster volens periculis animarum eorum obviare, qui vinculo excommunicationis adstricti, aut apostatæ, seu irregulares, vel aliàs ordinum sacrorum susceptione indigni suam patriam, in quâ de his haberetur notitia, fugientes, se in remotis partibus faciebant ad hujusmodi ordines promoveri, statuit ut nullus episcoporum Italiæ de cætero aliquem ultramontanum clericum ordinare præsumeret, nisi ab eodem Clemente prædecessore, vel ab episcopo, de cujus diocesi traxerat originem ordinandus, vel in cujus diocesi beneficiatus existeret, per ejus patentes litteras causam rationabilem continentes, quare ipsum nolebat, aut nequebat ordinare, specialem licentiam haberet; eos verò quos contra præmissa contigisset ordinari, manere vo-*

luit absque spe dispensationis super hoc à Sede Apostolicâ obtinendæ, suspensos ac ordinantes condignâ punitioniâ privari. Cum autem, non sine gravi animi nostri molestiâ, nobis innoverit, quàm plures ultramontanos suæ salutis immemores, Deique timore postposito, ad ordines prædictos, cum falsis dimissorialibus litteris, seu etiam cum titulo patrimonii ficto, vel fiduciario, seu etiam falso, cum maximo bonorum omnium scandalo, se promoveri fecisse. Nos innumeris, quæ ex minis canonicâ clericorum ordinatione hujusmodi proveniunt, malis, quantum nobis ex alto conceditur, providere volentes, prædictam Clem. prædecessoris constitutionem, cum omnibus et singulis in eâ contentis approbantes et innovantes, motu proprio et ex certâ scientiâ ac maturâ deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, venerab. fratribus patriarchis, archiepiscopis et episcopis in Italiâ existentibus tenore præsentium prohibemus, ne quovis prætextu, et ex quâcumque causâ, Hispanos, Lusitanos, Gallos vel Germanos, aliosque quoscumque ultramontanos, et ex quibusvis locis extra Italiam oriundos, non solum ad sacros, sed neque etiam ad minores ordines, vel clericalem characterem promovere audeant, seu præsumant nisi dimissoriales suorum ordinariorum litteras à nostris, et hujus S. Sedis nuntiis seu collectoribus in illis partibus commorantibus recognitas, probatas et subscriptas habeant, eorumdemve nuntiorum seu collectorum subscriptiones à dilecto filio nostro in almâ Urbe vicario in spiritualibus generali similiter examinatæ, recognite et probatæ fuerint; aliis promovere ad annum ab exercitio pontificalium; promoti verò perpetuæ suspensionis pœnam, absque spe dispensationis à Sede Apostolicâ obtinendæ incurrant eo ipso. Insuper promotos hujusmodi, ac etiam eos qui cum falsis, vel fictis, aut fiduciariis patrimonii titulis scienter se ad ordines hujusmodi promoveri fecerint, non solum prædictis, verum etiam majoribus arbitrio nostro, et pro tempore existentis Romani Pontificis infligendis pœnis. Italos verò, si quos in posterum clericali characterè insigniri, vel ad minores ordines promoveri ab alieno episcopo, cum falsis dimissoriis contigerit, etiam si qualitatibus per con. Trid. decretum, cap. 16, sess. 23, requisitis præditi sint; nihilominus, secutâ tamen prius desuper judicis Eccles. declaratione, fori privilegio minimè gaudere, sed seculari jurisdictioni, ut antea, plenè in omnibus subiacere et subjectos esse respectivè volumus; sicque et non aliter per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, sublatâ eis, et eorum cuilibet quâvis aliter judicandi, et interpretandi facultate et auctoritate, judicari et diffiniri debere; ac irritum et inane, si secus super his à quoquam, quâvis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit, attentari. In contrarium faciendum non obstantibus quibuscumque. Per præsentem autem, constitutioni rec. mem. Pii Papæ II, prædecessoris nostri contra malè promotos editæ nullatenus derogare intendimus; sed illam cum omnibus et singulis in eâ contentis, in suo robore et efficaciâ permanere, perinde ac si præsentem non emanassent, decernimus. Ut autem præsentis litteræ ad omnium notitiam facilius devenire

possint, volumus, quòd illæ, sive earum exempla in valvis Basilicarum sancti Joannis Lateranen. ac principis apostolorum de Urbe, et cancellariæ Apostolicæ, necnon in acie campi Floræ, ut moris est, affixæ, omnes et singulos quos illæ concernunt, perinde arceant et afficiant, ac si unicuique personaliter intimatæ fuissent; quòdque earundem transumptis, etiam impressis manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die 11 decemb. M.DC.XXIV, pontificatus nostri anno secundo.

V. THEATINUS.

Anno millesimo sexcentesimo vigesimo quarto, indictione septimâ pontificatus sanctissimi D. N. D. Urbani divinâ providentiâ Papæ Octavi, die verò decimo sexto mensis decembris retrospectæ litteræ apostolicæ affixæ, lectæ et publicatæ fuerunt ad valvas Basilicarum S. Joannis Lateranen., principis apostolorum de Urbe, ac cancellariæ Apostolicæ, aciei Campi Floræ, per nos Alexandrum de Rocchis, et Fabium Emilianum sanctissimi D. Papæ Curs.

Brandimartes Latinus pro mag. DD. Curs.

Quæ constitutio adeò viget, et observatur, ut nunquam aut rarò cum talibus promotis summus Pontifex dispenset, ut patet ex illis verbis: *Promoti verò perpetuæ suspensionis pœnam absque spe dispensationis à Sede Apostolicâ obtinendæ, incurrant eo ipso*, sicut etiam ab ipsâ dispensatione abstinuerunt nonnulli sui prædecessores; vel saltem illam vix, et cum maximâ difficultate concesserunt, sed præcipuè hodiè rigidè ista constitutio, ut dictum est, servatur; nam, non solum Papa facta suorum prædecessorum cum magnâ reverentiâ custodit, teste Gonz., ad reg. 8, Cancell. gloss. 9, num. 77, sed frequentius etiam arctatur suâ propriâ voluntate ad observantiam suorum decretorum, imò si posset, etiam ligaret ad hoc suos successores, quod cum facere nequeat, idem Gonz., d. gloss. 9, num. 74, quandoque his utitur verbis in suis constitutionibus et decretis, videlicet, *et quod nobis licere non patimur, nostris successoribus indicamus*; cum non possit ipsis legem imponere potestati, seu voluntati, Rot., decis. 157, n. 8, part. 4, divers., et sic in proposito videmus, quòd Papa ad amissim solet observare propria decreta, propriasque constitutiones; unde, cum quibusvis quantumvis maximis favoribus nunquam, vel saltem rarò adversis ea disponere consuevit; aliis enim multa inconvenientia sequerentur; ac propterea actus pontificis debent esse stabiles, Felin. in cap. *Cum olim*, nam. 3, de Sentent. et re judic. Unde in his et similibus, neque pro sanguine sibi conjunctis, sive aliis dilectis, benè meritis, et præclaris viri, vidi hanc dispensationem concedi. Quare benè confert illud Catonis in distichis moralibus, scilicet: *Patere legem, quam tu ipse tuleris*, quod citat Glossa in caput *Cum opines*, in verbo *Legem*, de Constitut., et text. in lib. 1, ff. *Quòd quisquis juris*; quamvis summus Ponti-

lex ita constituendo, non imponat sibi legem, quin saltem, ad sui libitum possit ab eâ recedere, l. *Princeps*, ff. de Leg., l. *Digna* voc., cap. cod., l. pen., ff. de Arb., ubi nemo sibi ipsi imperare, seu legem imponere potest l. *Si quis*, in princ., ff. de Leg. 5.

Ista tamen absolutio non modò difficilis redditur per illa verba supradictæ constitutionis, scilicet *absque spe dispensationis*, etc., verum etiam id antiquo jure cavetur, ut in cap. 1, de Temp. ordin., num. 6, ubi causæ explicantur, per quas prohibetur quis, sine litteris dimissoriis, ad ordines promoveri: nempe quia sæpè contingit, quod nonnulli clerici, vinculo excommunicationis astricti, aut apostata seu irregulares, vel aliâs ordinum sacrorum susceptione indigni, suam patriam, in quâ de his habetur notitia, fugientes se in remotis partibus faciunt ad hujusmodi ordines promoveri. Unde sic prosequitur text.: *Nos igitur volentes animarum ipsarum periculis obviare, statuimus ut nullus episcoporum Italie de cætero aliquem ultramontanum clericum ordinare præsumat, nisi à nobis specialem licentiam habeat, vel ab episcopo, de cujus diocesi traxit originem ordinandus, vel in cujus diocesi beneficiatus existit, per ejus preces litteras, causam rationabilem continentes, quare ipsum nolit aut nequeat ordinare. Eos vero quos contra præmissa contigerit ordinari, manere volumus, absque spe dispensationis, super hoc à Sede Apostolicâ obtinendæ, suspensos, etc.*, ut in princ. d. constit.

Quibus sic stantibus, licet à Sede Apostol. petantur absolutio à malâ promotione hujusmodi, necnon dispensatio ad suscipiendos sacros ordines; nihilominus petitio hæc restringi semper consuevit, quoad absolutionem tantum: quod si aliquando pro jam promotis, etiam ad sacros ordines, petitur absolutio, hæc cum dispensatione subsequenti formulâ datur, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Landulphi de Aprano clerici Neapolitan. diocesis, quòd cum ipse aliâs fervore devotionis accensus, plurimum cuperet, diu laicus esset, Altissimo jenuari; et à suo ordinario litteras dimissoriales, ad effectum, ut se clericali characterè insigniri, et ad quatuor minores, necnon ad omnes sacros, etiam presbyteratus ordines promoveri faceret, impetrare posse diffideret, litteris hujusmodi à se falsò fabricatis, ab alio catholico entistite, communionem Sedis Apostolicæ habente, dicto characterè insigniri, ac ad dictos quatuor minores, necnon subdiaconatus, diaconatus et presbyteratus ordines, aliâs tamen ritè promoveri se fecit, et promotus, in illis etiam in altaris ministerio (non tamen in contemptum clavium) ministravit, et aliâs divinis se immiscuit, irregularitatem contrahendo. Cum autem, Pater sancte, dictus orator de præmissis plurimum doluerit et doleat ad præsens, supplicat igitur humiliter S. V. quatenus sibi absolutionis beneficium misericorditer impendendo, ac aliâs in præmissis opportunè providendo, eundem oratorem ab excessibus hujusmodi, in utroque foro absolvere, et totaliter liberare; necnon cum eodem oratore, super dictâ irregularitate, quodque eâ et aliis præmissis non obstantibus, dicto clericali characterè quo antea

ritè insignitus fuit, illiusque privilegiis, ac dictis quatuor minoribus, et sacris ordinibus prædictis uti, et in illis, etiam in altaris ministerio ministrare, necnon quæcumque et qualiacumque, cum curâ et sine curâ beneficia ecclesiastica, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et additur: Et committatur ordinario; impositâ oratori aliquâ gravi pœnitentiâ salutari: ipsoque ab executione suorum ordinum ad biennium, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspensio; nec lapso tempore suspensionis hujusmodi celebrare possit, donec prævio diligenti examine super ejus vitâ, moribus et scientiâ, ac legitimis natus, necnon patrimonii, vel beneficii ecclesiastici, ad congruam ejus sustentationem sufficientiâ, aliisque ad id requisitis ab eodem ordinario approbatus fuerit, suspensio.

Idemque servatur in S. pœnitentiariæ prætorio, quæ non dispensat neque in foro sententiæ tantum cum taliter promotis. Unde orator promotus ad primam tonsuram et quatuor minores, ac ad subdiaconatum cum falsis dimissoriis, petiit ibi absolutionem, necnon dispensationem; sed obtinuit tantum absolutionem: ita quòd illa in foro judicario nihil suffragetur, ipseque intelligeret secum minimè dispensatum esse super irregularitate, per eum ex præmissis contractâ, sed suspensum remanere ab executione sic susceptorum ordinum.

Vidi quandoque oratori impositam fuisse pœnam suspensionis ad majus tempus, puta ad sex annos, quia summus Pontifex ab hujusmodi malâ promotione præsertim sine litteris dimissorialibus, maximè abhorret ac propterea in ipsis clausulis restrictivis addi consuevit pro majori declaratione, quod durante tempore suspensionis, orator beneficia curata, aut aliâs sacrum ordinem requirentia, seu annexum habentia, obtinere nequeat.

Solet tamen summus Pontifex quascumque suspensiones, ex aliquâ causâ relaxare præcipuè cum orator intra tempus suspensionis hujusmodi, personaliter accesserit ad Urbem; vel, si sit pauper, et ad longum tempus abstinuit ab exercitio suorum ordinum; nam clerici, præsertim pauperes, sunt alendi beneficiis ecclesiasticis, quæ dicuntur patrimonium Christi, cap. *Cum secundum*, de Præb.

Denique ex supradictæ constitutionis contextu satis elicitur, non includi eos, qui præmissa agunt simpliciter, et absque dolo et temeritate; quia lex puniens præsumptem aliquid facere, non includit taliter facientes simpliciter, bonâ fide, et absque dolo et temeritate, ut per Cardin. in Clemen. 1, 9, 38, de Privileg., cum isti exensentur à pœnâ suspensionis, ipso jure inflicta per eandem constitutionem.

Ad hæc, silentio non prætereundum existimavi, supradictam constitutionem, saltem quoad hanc nostram praxim, nonnullis egere declarationibus, sicut in facti contingentia, ac in casibus petendæ dispensationis, pluries occurrit: propterea

Dubitatur primò an illa habeat locum etiam in regularibus, ut si fortè ii, sic mali promoti fuerint, in-

currant pœnas ibi inflictas et consequenter indigeant apostolicâ dispensatione, et rehabilitatione. Et pro negativâ responsione facit, quòd appellatione clericorum non veniunt fratres, ac monachi; cùm in jure ponantur tanquàm diversi, ut in c. *Quisquis*, 17, q. 4, c. *Si quis suadente*, ead. quest. 8, prout etiam è contra, constitutio loquens de regularibus, non comprehendit clericos seculares, Clem. 1, et ibi Glossa in verbo *Religiosus*, de Reb. eccles. non alienand. Ad hoc plurimùm confert, quòd, quando Papa voluit fratres seu monachos comprehendere in regulis cancellariæ, illos expressit, faciendo de eis expressam mentionem, ut in pluribus regulis dictæ cancellariæ; unde si Papa id voluisset, expressisset.

His tamen non obstantibus, contrarium potius est verius, et hoc propter identitatem rationis, quæ militat tam in regularibus, quàm in secularibus; quando quidem non minùs errant ipsi regulares, quàm seculares contra dictam constitutionem; unde stante dictâ identitate rationis, constitutio ipsa omnes ligat, argum. text. in l. *Si postulaverint*, § *Ratio*, ff. de *Adulter*. Id enim magis liquet ex procœmio ejusdem constitutionis; cujus verba applicari optimè possunt in sacrorum ordinum collatione, quæ fit etiam monachis, aliisque regularibus, nec aliquem latet, quòd constitutio, quæ emanavit in favorem animarum indistinctè ligat omnes, nemine penitus excluso. Abb. in cap. *Significasti*, de For. compet., ac insuper, quia dicta constitutio dùm loquitur de clericis, indistinctè veniunt etiam monachi, et quicumque regulares, text. in cap. *Duo sunt genera*, 12, quest. 1, ubi colligitur, quòd terminus iste, *clericus*, est nomen univocum; præterea dicta constitutio loquitur per verba satis generalia, dùm dicit: *Ordinamus, quòd omnes et singuli*, etc., ad aliquem ex sacris ordinibus se fecerint promoveri, etc., illa enim dictio, *omnes*, generalitatem, et universalitatem infert, Clem. 1, et ibi Glossa in versic. *Quovis modo*, de Reb. eccles. non alienan.; Alexand., consil. 30, n. 14, et ita in facti contingentia pluries fuit tentum et judicatum.

Dubitatur secundò an prædicta constitutio vendicat sibi locum in eo qui tanquàm episcopo ordinanti notus, fecit se ab illo promoveri, absque litteris dimissorialibus proprii ordinarii? Et omissis quæ pro parte negativâ afferri possent, concludendum est prorsùs affirmativè; fundamentum autem est, quia supradicta constitutio pro formâ requirit litteras dimissoriales, quæ procul dubio inducitur, quando illa non modò disponit super aliquo actu faciendò, sed ultra procedit, nimirùm annullando actum, quando ipsa forma non servatur; Alexand. in lib. 1, num. 6, ff. de Lib. et Posth.; Dec. consil. 433, num. 7, ipsam namque formam in eâ constitutione traditam jam habemus ex illis verbis, et ad aliquem ex sacris ordinibus se fecerint promoveri, à suorum ordinum executione ipso jure suspensi sint, etc. Neque hic proderit ratihabitio superveniens proprii episcopi, quia licèt illa de sui naturâ regulariter validet actum præcedentem ac æquipolleat mandato tollatque omnem inhabilitatem, quæ à volun-

tatis defectu causari possit, ut dicit text. in l. *Julianus*, ff. *Qui satisd. cogun.*, Bald. in l. fin., cap. de Pact., attamen in casu nostro, ista ratificatio, seu consensus, post actum à principio nullum, seu potius illegitimum superveniens, non operatur, l. *Quod ab initio*, ff. de Reg. jur.; Bart. in l. *Observari*, quæst. ult. de Offic. procons.; Alex. cons. 78, n. 24, vol. 5, et satis patet per diversa jura quòd ordinatio sine litteris dimissorialibus, nulla est ipso jure, quoad executionemceptorum ordinum, ut probat text. in cap. *Illud*, in fin., et in cap. *Si quis*, 71 dist.; Gloss. in cap. *Significasti*, de Offic. archid., quæ tenet hujusmodi ordinationem non valere, quoad suum episcopum; quapropter per illius ratihabitionem minimè reviviscit, neque ejus consensus superveniens proderit; nec pœna ipsa, quæ incurritur per hanc contraventionem, pœnitentiâ superveniente, tollitur aut purgatur post actum consummatum; text. in l. *Non prodest*, ff. *Vi bon. rapt.*, l. 1, § *Si rem depositam*, ff. *Depos.* Insuper quando iste fuit ordinatus sine litteris dimissoriis, id nequaquàm fecit nomine et prætextu sui episcopi, sed nomine et auctoritate ipsius episcopi ordinantis; ac propterea quis ratum habere non potest, quod suo nomine gestum non fuit, text. in l. *Si servus*, ff. de Precar., et quod majus est, neque hujusmodi ratihabitioni datur locus, ob non servatam supradictam formam, ut per Beld. in l. *Executorem*, n. 15, c. de Execut. rei jud.; Mandos. in reg. 33, q. 4, n. 6, cum seqq.

Dubitatur tertio an prædicta constitutio habeat locum in promotò absque litteris dimissorialibus in propriâ ipsius diœcesi, ab alieno episcopo, qui inibi consuevit ordines conferre, propositis publicè edictis, proprio episcopo sciente et non contradicente; et cum d. Mandos., q. 5, per tot., resolvitur adhuc negativè: quia licèt scientia cum patientiâ operetur idem quod deputatio ad aliquod officium, seu ad aliquid peragendum, ut est text. in l. *Qui patitur*, ff. *Mand.*, ac proinde cùm episcopus proprius potuerit alienum episcopum ad sacros ordines conferendum deputare, et propter eam scientiam et tolerantiam, videatur ipsum deputasse; nihilominus, quia, sicut supra dictum est, litteræ ipsæ dimissoriales pro formâ omninò requiruntur, taliter ordinatus subjicitur pœnis supradictæ constitutionis; id. Mandos., d. q. 5.

Dubitatur quartò quid si quis ad dictos sacros ordines promoveatur cum litteris dimissorialibus vicarii generalis, an incurrat pœnas supradictæ constitutionis; et pro parte negativâ facit, quia illius tenor indistinctè se habet de litteris dimissorialibus; ac propterea quomodocumque illæ concedantur, censetur satisfactum huic constitutioni; cùm satis certum sit vicarium generalem episcopi, habentem generale mandatum, illas concedere posse. Ipse namque vicarius generalis, seu vices alicujus gerens, omnia potest quæ is cuius vices gerit, l. 1, § *Hi quibus*, ff. de Leg. 3, et vicarius generalis est ordinarius, cap. *Romana*, in princ., et ibi Gloss. de Appell., ac propterea potest ea quæ sunt legis diœcesanæ et jurisdictionis, et sic dictas litteras dimissoriales concedere.

Contraria tamen sententia verior est, nimirum, ut dictis pœnis subijciatur; cum ipse vicarius, qui dictas litteras concessit caret ad id speciali mandato; textus est expressus in capitulo *Cum nullus*, § *Episcopo*, de Tempor. ordin., in 6, et in cap. *Significasti*, de Offic. archidiacon., quia non sufficit generalis vicarii constitutio. Quod tamen declaratur, nisi videlicet episcopus sit in remotis, quia isto casu, poterit ipse vicarius dictas litteras concedere, d. § *Episcopo*, de Tempor. ordin. in 6, et ibi Franc. in 4 not., æquiparat, quod habeat speciale mandatum ad hoc, vel quod habeat solum generale, et episcopus sit in remotis, et notavit Archidiacon. in c. *Reatina*, post med., 63 distinct., quod ubicumque regis, vel comitis, aut archiepiscopi consensus requiritur, et ille sit absens extra regnum, comitatum vel archiepiscopatum, sufficiat requirere illius vicarium. Idemque dicitur de vicario ab ipso Papâ deputato, prout in dies deputari consuevit, cum facultate concedendi etiam litteras dimissoriales ad ordines, juxta text. in l. 1, et ibi Barthol. ff. de Leg. 5; Cassad., decis. 4, num. 1, de Constitut.; alia multa circa hæc videri possunt penes d. Mandos. super regulâ de malè promotis, per omnes illius quæstiones. Et hæc sunt maximè notanda, quia frequenter accidunt in praxi.

CAPUT XI.

Praxis dispensationis cum malè promotis sine titulo.

Quia verò adhuc ipsa mala promotio ad sacros ordines ex falsâ tituli constitutione insurgit, ad quem quis petit promoveri, non absonum querere visum est, quid hic sentiat ipsius Curie praxis; circa quod ita disserendum est, ut prius tres constituentur casus, quorum primus est quando quis titulo carens exposuit episcopo ordinanti se nullum habere titulum, et nihilominus episcopus prædictus sciens, vel scire debens illum ad dictos ordines absque titulo promovit; et tunc ita ordinatus non incurrit suspensionem, adeò ut celebrando efficiatur irregularis; nam hoc casu ipse ordinatus habet actionem contra dictum episcopum vel successorem, ut eundem sumptibus suis alere cogatur, vel de beneficio providere, cap. *Accipimus*, de Ætat. et Qualitat., cap. *Cum secundum*, de Præb.

Alter casus est quando quis habet titulum, non tamen sufficientem ad sui congruam sustentationem; nam si episcopo ordinanti id narravit, et nihilominus dictus episcopus illum ordinaverit, nec etiam ipse ordinatus incurrit aliquam suspensionem, quia poterit agere contra episcopum ad supplementum, Gloss. in cap. *Tuis*, de Præb., et sic taliter ordinatus in his duobus casibus nullam incurrit suspensionem.

Tertius verò casus, quando ordinatus fuit in culpâ, exponendo patrimonium, sive in totum, sive in partem, falsum, et sic fraudulenter decepit episcopum ordinantem, affirmando se habere patrimonium vel beneficium sufficiens; tunc enim incurritur ab ordinato suspensio à jure imposita in capite *Neminem*, et

in cap. *Sanctorum*, dist. 70. Concilium namque Tridentinum, sess. 31, cap. 2, nullas alias pœnas innovat, nisi eas quæ continentur in dictis capitulis, ubi cavetur ordinatum sine titulo, esse suspensum; eoque magis cum solum ordinatus est in culpâ decipiendo ordinantem, mentiendo titulum, Paris., de Resign. benefic., lib. 2, quæst. 8, n. 18, ubi expressè ait quod sic ordinatus est suspensus, et sic per concil. tali casu est innovata pœna, d. c. *Neminem*, et c. *Sanctorum*; ac propterea si eâ suspensione durante, ordinatus in suscepto ordine ministraverit, incurrit irregularitatem, super quâ solus Papa dispensare potest; Quarant. in Summ. bull., verbo, *Ordo*, versic. *Quia hæc conclusio*, cum seqq.

Ex his, Navarr., consil. 1, quæst. 16, de Constitut., quærit an in concil. Trident., sess. 21, cap. 2, ipso jure sit suspensus qui absque patrimonio ordinatur, vel habens quidem beneficium, sed insufficientem, et quas pœnas innovet concil., quando in d. cap. dicit, *antiquorum canonum penas super his innovandas*. Et respondet ibi quod hæc quæstio satis difficilis est, et fuit aliquando controversa in sacro pœnitentiariæ prætorio; non tamen distinguit in quo casu ipsa pœnitentia teneat, ordinatum, hanc suspensionem incurrit, ac propterea quidquid tam ipse in d. quæst. quam alii super hoc dixerint, solum mihi videtur tutò adhæreri posse praxi ejusdem sacre pœnitentiariæ; ego enim per multos annos observavi ipsam semper, in posteriori casu, nempe quando ordinatus decipit episcopum ordinantem cum ficto titulo, vel minus sufficienti, sive patrimonii, sive beneficii, tenere, oratorem esse suspensum; et celebrando, irregularitatem incurrit ex verbis finalibus, d. c. 2, videlicet in priori casu, pœnas esse statutas, scienter ordinantibus, sine vel cum insufficienti titulo; quo casu tenetur episcopus illi sic ordinato spondere, vel supplere necessaria ad victum, ut in d. cap. *Cum secundum*, de Præb., et declaravit sacra congregatio ejusdem concilii; nec aliquo modo pœnæ, d. cap. *Cum secundum*, comprehendunt taliter ordinatos, qui nullo modo sunt suspensi, ac propterea si celebrent, non sunt irregulares; quamvis perperam nonnulli contrarium tenuerint, inter quos Abb. in cap. *Veniens*, 1, not. de Fil. presb.; Burgas., de Irregul., p. 1, q. 5, num. 24; Majol. eod. tract., lib. 4, cap. 15, num. 1. Cum verò ordinatus est in culpâ, ut dictum est, eò quod jam incurrit suspensionem, celebrando, efficiatur irregularis, quia quoad eum, per d. conc. innovata est pœna, cap. *Neminem*, et cap. *Sanctorum*, et ita servat communis Romanæ Curie praxis, etiam pro absolutionibus et dispensationibus super hoc in utroque foro impetrandis.

Quòd si casus fuerit occultus, per sacram pœnitentiam absolutio cum dispensatione, committitur confessario, quatenus si est ita, oratorem, auditâ prius ipsius sacramentali confessione, à quibusvis sententiis, censuris et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, et excessibus hujusmodi, absolvat in formâ Ecclesiæ consuetâ injunctâ inde ei

pro modo culpe penitentiâ salutari, et aliis quæ de jure fuerint injungenda, ipsoque ab executione suorum ordinum suspenso. Denique, dummodò præmissa occulta sint, cum eodem oratore, penitentiâ, vel illius parte peractâ, et suffragantibus sibi dignis penitentie fructibus, et meritis, aliisque ei canonico non obstante, super irregularitate per eum, quia interim sic ligatus missas et alia divina officia, non tamen in contemptum clavium, celebravit; vel aliâs illis se immiscuit, quomodolibet contractâ; quousque illâ, et aliis præmissis non obstantibus, quæcumque beneficia ecclesiastica cum curâ et sine curâ, invicem tamen compatibilia, si quæ sibi aliâs canonicè conferantur, recipere et retinere: necnon, postquam legitimum titulum beneficii, vel cum conditionibus à sacro concilio Tridentino requisitis, sufficiens patrimonium habuerit, atque in hujusmodi suspensione steterit per tempus arbitrio ejusdem confessoris statuendum, in suis ordinibus, etiam in altaris ministerio ministrare licitè valeat, misericorditer dispenset in foro conscientie, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum, et non aliter, neque ullo alio modo; ita quòd absolutio et dispensatio hujusmodi oratori in foro judiciario nullatenus suffragentur.

Idem servat etiam dataria apostolica, quæ dispensat in utroque foro super hujusmodi irregularitate, et quoties supplicatur pro dispensatione pro oratore promotus ad sacros ordines sub ficto titulo, committit ordinario ut impositâ eidem oratori aliquâ penitentiâ salutari, ipsoque ab executione suorum ordinum ad annum, vel biennium, aut aliud tempus, D. datario benè visum, suspenso; ita ut nec finito suspensionis hujusmodi tempore, restituatur ad executionem dictorum ordinum, antequàm ab ipso ordinario idoneus repertus et approbatus fuerit, ac in ecclesiasticis vel aliis redditibus annuis habuerit, unde commodè vivere possit, dispenset.

CAPUT XII.

Praxis dispensationis cum malè promotis per saltum.

Pari modo per saltum promotus, id est, ad ordinem superiorem, non recepto prius ordine inferiori, irregularis est, capite Un., ubi doctores de Cler. per salt. prom., ibi P. Presbyter diaconatus ordine prætermisso, se fecit ad sacerdotii ordinem promoveri. Sicut etiam de jure civili dicimus quòd est per saltum promotus, quando quis gradum licentiatuæ ante gradum baccalaureatus suscepit, ex eo quòd saltavit de baccalaureatu ad doctoratum, cum sit gradatim ascendendum, ut in l. *Ut gradatim*, ff. de Muer. et Honor. l. 1, c. *Ut dignitatis ordo servetur*, quia casum appetit qui ad summi loci fastigia postpositis gradibus per abrupta quærit ascensum, c. *Sicut*, dist. 48, ut per Rebuff. in tr. *Nominat.*, q. 21, n. 37, ubi dicitur quòd sic per saltum promotus, qui suscepit ordinem sacerdotii post quatuor minores, vel primum sacrum post subdiaconatum; concil. Tridentin., sess. 23, capite 14, in fin., de Reform.; Navar., capite 27, numer. 242; Majol. de Irregular. libro 4, capite 12; Zerola in Prax. part. 2, verbo *Irregularitas*, § 5, ac propterea dispen-

satione apostolicâ indiget, si in suscepto ordine ministravit, Henriquez in Summ. part. 2, libro 3, de Excommunic., Campanil. in divers. jur. canon. rubr., cap. un., numero 4, quia suspensus est ab executione ordinis superioris, ad quem per saltum promotus est, quousque ordinem inferiorem recipiat, quem prætermisit, ut docet text. in d. cap. un.; Navarr. in Manual., capite 25, numer. 71, et consil. d. 40, de Tempor. ordin.; Majol., d. cap. 12; Vivald. in Candel. aur. tit. *Suspens.*, num. 48; Sayr., de Cens., lib. 4, cap. 14, num. 26, ubi ait quòd id intelligitur de ordinibus sive majoribus, sive minoribus, ut censuit congregatio cardinalium, anno 1588; circa quod ait id. Vivald. d. tit. n. 48, quòd potest episcopus dispensare, antequàm taliter promotus ministret, et dummodò omissum ordinem suscipiat, antequàm utatur tali dispensatione. Si verò ante dispensationem, ordine suscepto utatur, solus Papa dispensat, sive scienter, sive ignoranter ministraverit; ita ut ministrans in ordine suscepto ante dispensationem, semper indigeat dispensatione apostolicâ ad hoc ut ad majores ordines ascendat, idem Majol., d. lib. 4, num. 2, ubi ait quòd suppletio sola non sufficit quoniam requiri etiam debet dispensatio, ut ascendere et ministrare possit. Est tamen advertendum quòd taliter promotus non est irregularis respectu ordinum inferiorum, quos legitimè suscepit, cum ab illorum usu non sit suspensus, quod benè declarat Silvest. in verbo *Irregularitas*, § 11, et Abb. in d. cap. un. ult. notab., dicens quòd ordinatus præposterè non potest sine dispensatione ministrare in ordine sic suscepto; Gare., de Benefic., part. 7, cap. 7, n. 262. Si verò impedimentum exinde proveniens occultum erit, non requiritur dispensatio apostolica, sed tantum episcopi, ex vi concilii Tridentini, sess. 24, capitulo 6; et ex eodem concil., sess. 23, capitulo 14, idem episcopus cum promotis per saltum si non ministraverint, poterit ex legitimâ causâ dispensare.

Dispensatio super irregularitate contractâ ex hujusmodi malâ promotione quando spectat ad Sedem Apostolicam, conceditur in dies in utroque foro per datariam, ac in foro conscientie per officium sacre penitentiariæ, si factum erit occultum, prout sæpè contingit, et sic primo casu porrigitur applicatio tenoris sequentis, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. diæcesis N. quòd ipse aliâs sacerdotalis dignitatis fervore accensus, quatuor minoribus ordinibus prætermisiss, ad sacros, etiam presbyteratus ordines promoveri se fecit, quapropter suis ordinibus N. contra ipsum desuper procedens, illum in quasdam etiam pecuniarias penas condemnavit, ac à sacrorum ordinum prædictorum executione, donec à Sede Apostolicâ absolutionis beneficium et dispensationis gratiam meruisset obtinere, suspendit. Cum autem, Pater sancte, dictus orator de præmissis plurimum doluerit et doleat, cupiatque sibi desuper opportunè provideri, ac propterea absolutionis beneficium hujusmodi ac dispensationis gratiam sibi misericorditer impendi, supplicat igitur humi-

liter E. S. V. dictus orator, quatenus ejus statui in præmissis opportunè providendo, eumque specialibus favoribus et gratiis prosequendo, dictum oratorem à malâ promotione hujusmodi, necnon à quibusvis sentiis, censuris et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, in utroque foro absolvere, dictasque pœnas sibi gratiosè remittere et condonare; secumque super irregularitate, per eum ex præmissis quomodolibet contractâ, quòdque sic omissos quatuor minores ordines supradictos à suo ordinario suscipere liberè et licitè valeat, dispensare, dictasque pœnas sibi gratiosè remittere et condonare; ac postquàm ad dictos quatuor minores ordines promotus fuerit, in illis, ac etiam sacris, et presbyteratus ordinibus ministrare, necnon quacumque, et qualiacumque, cum curâ et sine curâ beneficia ecclesiastica, etc., ut in aliis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et additur: Et committatur ordinario, ipsoque oratore ab executione suorum ordinum, quousque dictos quatuor minores ordines secretò ac ritè susceperit, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspensio, et aliàs parito integrè judicato.

Qui quidem stylus procedit, quando in hujusmodi malâ promotione ordinarius non fuit in culpâ. Secus verò, si fuerit culpabilis; nam tunc dataria, seu cancellaria Apostolica id committit metropolitano, vel ordinario viciniori, qui oratorem absolvat, et cum eo dispenset, aliaque faciat, ut supra; eundemque secretò promoveat; impositâ ei gravi pœnitentiâ salutari, quæ ceteros deterreat à similibus committendis; ipsoque ab executione suorum ordinum, saltem per triennium, aut amplius, suo arbitrio, suspensio; et contra ordinarium N. seu alium antistitem, qui oratorem per saltum ordinaverit, juris et facti remediis procedat.

Cùm tamen casus fuerit occultus concessit Gregorius XIII. majori pœnitentiario, ut cum sic promotus possit dispensare, ac subinde Paulus V concessit etiam Scipioni cardinali Burghesio iidem majori pœnitentiario, ut cum hujusmodi promotus per saltum, et in occultis in foro conscientie tantùm dispensare posset; habilitando alienum episcopum, ut unicâ die, edum quatuor minoribus ordinibus, sed etiam primâ tonsurâ, cum ipsis ordinibus eos initiare possit: unde si casus occurrerit, si quis quatuor minoribus ordinibus prætermis ad sacros ordines se promoveri fecerit, recurrat ad officium sacre pœnitentiariæ, quæ id non committit ordinario oratoris, aut alteri peculiari, sed generaliter venerabili in Christo Patri cuicumque catholico antistiti, gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habenti, in propriâ diœcesi residenti, vel in alienâ de licentiâ diœcesani, ordines conferre valenti, per oratorem eligendo, quatenus si est ita, dictum oratorem, auditâ prius ipsius sacramentali confessione, à quibusvis sentiis, censuris et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, et excessibus hujusmodi absolvat hæc vice in formâ Ecclesiæ consuetâ, injunctâ inde ei pro modo culpæ pœnitentiâ salutari, et aliis quæ de jure fuerint injungenda. Ipsoque ab executione suorum ordinum sus-

pensio. Denum, dummodò præmissa occulta sint, cum eodem oratore, pœnitentiâ, vel illius parte peractâ, et suffragantibus sibi dignis pœnitentie fructibus et meritis, super irregularitate per eum ex præmissis quomodolibet contractâ; quòdque illâ et aliis præmissis non obstantibus, postquàm in hujusmodi suspensione steterit per tempus arbitrio ejusdem episcopi statuendum, ab eodem, dictos quatuor minores ordines, secretò, etiam sine litteris dimissoriis, sive commendatitiis sui ordinarii, ne suum delictum prodere cogatur, ac etiam extra tempora à jure statuta, quatuor festivis, etiam continuis, vel interpolatis diebus, suscipere, ac postmodum, in dictis sacris et presbyteratus ordinibus jam susceptis, etiam in altaris ministerio ministrare licitè valeat, misericorditer dispenset in foro conscientie, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantùm, et non aliter, neque ullo alio modo; ita quòd absolutio et dispensatio hujusmodi oratori in foro judiciario nullatenus suffragentur. Insuper eidem antistiti, ut dictos quatuor minores ordines dicto oratori conferre valeat, eâdem auctoritate indulgendo.

Quòd si orator obtinet, seu obtinere intendit beneficia ecclesiastica, debet adhuc in dicto officio sacre pœnitentiariæ in eadem gratiâ petere dispensationem ad illa, cum sit inhabilis ad dicta beneficia; quia non habet executionem ordinis, et qui eam non habet est beneficii ecclesiastici incapax, c. fin. de Cler. excommun. ministr.

Est autem benè advertendum circa hujusmodi inhabilitatem ad beneficia, non procedere id in provisione beneficii, quod non requirit alium ordinem, præter illos inferiores, quos jam legitimè suscepit; quia ut docet Suar., 5 tomo de Cens. in 3 part., disp. 40, sect. 4, n. 38, quando irregularitas non est totalis, sed respectu alicujus actûs aut temporis, tunc non reddit clericum incapacem cujuscumque beneficii, sed tantùm illius, quod habet annexam obligationem tali irregularitati repugnantem; quia cum hæc prohibitio nascatur ex prohibitione circa exercitum ordinis, non potest amplius extendi, quàm illa ex quâ nascitur. Unde si orator jam obtinuerat alia beneficia, suis ordinibus jam ritè susceptis, convenientia, parum refert petere in supplicatione dispensationem pro retentione dictorum beneficiorum; sed illorum tantùm quæ obtinuit post ordines sic malè susceptos prout servatur in praxi.

Contra hujusmodi promotiones per saltum, super quibus petuntur frequenter dispensationes apostolicæ, exclamabat bon. mem. Benedictus Paulinus, datarius Clementis VIII., quia sæpè visum est, taliter promotos pro beneficiis obtentis egere novis provisionibus ac dispensationibus, et propterea dicebat, quòd non ita passim admitti deberet illa communis doctorum conclusio, nempe quòd ad probationem clericatus, et minorum ordinum satis sit probare, et ostendere majores, ut per Put., decis. 144, lib. 2, num. 5, ubi fuit conclusum in unâ Conchen. Parochialis, quòd clericatus sufficienter probaretur per ostensionem quatuor minorum, quia tunc probatis majoribus, probantur minores maxime, ab

illa narrativa sit a personâ fide dignâ; circa quod ait Navarr., consil. 4, de Jurejur., quod probato acolytatu, non probatur prima tonsura, nec alii minores ordines, sed probato sacerdotio, censentur probati etiam omnes minores, quando agitur de ordinatione antiquâ, et probatur quod ordinator erat insigni virtute præditus; quodque non idem dicendum erit probari alios minores ordines, probato acolytatu; ac propterea requirenda est facti veritas ob periculum, ne obijciatur in foro exteriori, promotio per saltum, constituto de acolytatu, et non appareat de promotione ad alios minores ac psalmistarum. Hæc id. Navarr. d. consil. 4, num. 2. et in unâ Burgen. beneficii 13, novembris 1595, coram Pamphilio, fuit resolutum, ex litteris subdiaconatus, probari clericatum; cum regulariter non præsumatur quis per saltum promotus, ut per Gare., parte 7, cap. 1, num. 168, ubi ait id sine difficultate procedere, quando ordinarius est discretus et prudens, taliter, quod nisi sibi de præcedentibus ordinibus constitisset, verisimiliter sequentes non contulisset, ut fuit resolutum in unâ Bononien. canonicatus 24 maii 1599, coram Pamphilio; aliâs enim procederet opinio Domin., consil. 91, col., 2, ubi ait non sufficere si quis se probet sacerdotem, quia oportet probare omnes alios ordines, cum potuisset per saltum promoveri, et ut per Rebuff. titulo de Pacif., possess., numero 192.

Nec longè abest casus quo quidam laicus, licet professus in religione, se, omissis primâ clericali tonsurâ, ac cæteris ordinibus fecit se ad presbyteratus ordinem promoveri. Deinde verò obtinuit à Papâ absolutionem eo modo quo cernitur in sequentibus litteris, videlicet:

Urbanus, etc., venerabilis frater, seu dilecte fili, salutem, etc. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius frater Bonaventura de Girigliano laicus expressè professus, ordinis S. Francisci de Paula minimorum nuncupatorum, in domo regulari Neapolitan. dicti ordinis ad præsens commorans, quod ipse alias, licet in ordine hujusmodi professionem laicalem emisisset, nihilominus quidam animi levitate ductus, ad sacrum presbyteratus ordinem, clericali caractere, ac quatuor minoribus et aliis sacris ordinibus prætermisissis, cum falsis dimissoriis, aliâs tamen ritè se promoveri fecit, in eo tamen nunquam ministravit, nec missas celebravit. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, dictus exponens de præmissis plurimum doluerit, et doleat ab intimis, cupiatque ab eis absolvi, ut infra; idè nobis humiliter supplicari fecit, exponens prædictus, quatenus ejus statui, ac aliâs in præmissis, etc., dignaremur. Nos igitur, attendentes Sedem Apostolicam, piam matrem, filiis ad eam, post excessum, cum humilitate recurrentibus, gremium suæ pietatis claudere non consuevisse, ipsumque exponentem specialis gratiæ favore prosequi volentes, necnon à quibusvis, etc., quâvis, præterquam præmissorum occasione, etc. Censentes, certam tamen de præmissis notitiam non habentes, etc., inclinati, fraternitati tuæ, etc., mandavimus, quatenus, constituto tibi de præmissis, eundem exponentem, si ul' à te humiliter petierit, à quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque

ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis quæ propter præmissa quomodolibet incurrit, aut incurrisse dici, vel censiari potest, in utroque foro impositâ ei aliquâ gravi salutari tamen pœnitentiâ; ipsoque ab executione suscepti ordinis hujusmodi, perpetuò suspenso, et ascensu ad reliquos ordines, ac primam tonsuram eidem etiam perpetuò interdicto; ita ut semper, ut frater laicus remaneat ut antea, et parito iudicato, si quod sit, salvâque regulari disciplinâ, auctoritate nostrâ, in formâ Ecclesiæ consuetâ, absolvas et totaliter liberes, dictasque sententias, censuras et pœnas ei gratiosè remittas et condones. Non obstantibus præmissis, ac quibusvis apostolicis, necnon in synodalibus, provincialibus et universalibus conciliis editis constitutionibus et ordinationibus, ac ordinis prædicti, etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis, et consuetudinibus, cæterisque, etc. Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die 15 novembris 1635, pontificatus nostri anno tertidecimo.

II. Rainerius.

Ex hâc praxi habetur, quod eò difficilius hîc datur dispensatio, quò major est saltus, nedum in casu præinsertarum litterarum cum regularibus, verum etiam cum secularibus, sic per saltum promotis. Quare orator in eisdem litteris nominatus, saltando de statu laicali ad sacerdotalem incidit in foveam quam fecit, cum aliâs benè potuisset suffragantibus tamen sibi meritis, et idoneitate sic ascendere, et per ostium intrare, prout non rarè ex summi Pontificis dispensatione evenire non ignoramus, porrigendo supplicationem, modo sequenti conceptam, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris fratris A. ordinis fratrum minorum S. Francisci de observantiâ nuncupati, quod ipse orator, qui laicus existit, ac in dicto ordine professionem per fratres laicos ejusdem ordinis emitti solitam à quatuordecem annis vel circa emisit, nunc in vicesimo nono circiter suæ ætatis anno constitutus, ex singulari devotionis fervore, desiderat ad statum clericalem et ad sacerdotium ascendere, cum ad id sufficientem et idoneum se reputet, ac propterea commissarius generalis ejusdem ordinis ipsum oratorem bis examinari fecit, eumque sufficientiâ et vitâ exemplari idoneum judicavit. Supplicat propterea humiliter E. S. V. tum dictus A. quàm commissarius prædictus, qui etiam ob penuriam sacerdotum et copiam laicorum in provinciâ N. existentem, summopere id desiderat, quatenus in præmissis opportunè providendo, ipsumque oratorem specialibus favoribus et gratiis proseguendo, eidem oratori, ut ex statu laicali hujusmodi, ad prædictum statum clericalem ascendere, ac habitum per fratres clericos, seu choristas dicti ordinis gestari solitum, suscipere, et professionem per eos emitti solitam, emittere regularem, necnon se clericali caractere insigniri, et ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri facere, et promotus in illis, etiam in altaris ministerio ministrare, ac omnibus et singulis privilegiis, facultatibus, præeminentiis, prerogativis, indultis et aliis gratiis tam spiritualibus quàm temporalibus, quibus aliî dicti ordinis fratres seu clerici,

choristæ de jure, statuto, usu, consuetudine, aut aliâ quomodolibet utuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, potiri, gaudere possint et poterint quomodolibet in futurum, ipse pariter, et pariformiter uti, potiri et gaudere, vocemque activam et passivam habere, ac quæcumque dicti ordinis beneficia, dignitates, prælaturas, officia et munia, etiam quomodolibet qualificata, si ad illa assumatur, vel eligatur, recipere, et exercere liberè et licitè valeat, dispensare, sibiæ desuper concedere, et indulgere dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, dictique ordinis, etiam juramento, etc., roboratis statutis, etc., privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, eidem ordini, illiusque superioribus et personis, sub quibuscumque tenoribus et formis, etc. Quibus omnibus, etc., derogare placeat, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Et cum absolute à censuris, etc. Et de dispensatione, concessione, adulto aliisque præmissis ut supra pro dicto oratore in formâ gratiosâ latissimè extendendis, et quòd præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, qualitatum, nuncupationum, ordinis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris per breve S. V. seu officium minoris gratiæ expediendis.

Hujusmodi supplicationes usque ad tempus Pauli V, fel. rec. consueverunt remitti ad sacram congregationem regularium, quæ ad relationem procuratoris ordinis attestantis de qualitate, meritis et sufficientiâ oratoris ac causis, etiam per eandem sacram congregationem examinatis, si supplicatio videbatur per Papam signanda, illam ad eundem transmittabant; hodiè autem id non video, nisi rarò servari.

Litteræ autem in formâ brevis super hujusmodi indultantur semper ferè ut in formulâ sequenti, videlicet:

A tergo: *Dilecto filio A. ordinis Fratrum Minorum S. Francisci de observantiâ. Intùs verò:*

URBANUS, etc. *Dilecte fili, salutem, etc. Religionis zelus, vitæ, ac morum honestas, etc. Cum itaque nobis exponi fecisti quòd tu, qui, ut asseris, habitum per fratres oblatus, seu laicos ordinis Fratrum S. Francisci de observantiâ nuncupatorum gestari solitum, suscepisti, ac novitatum et professionem regularem adinstar fratrum dicti ordinis fecisti, et respectivè emisisti, fervore devotionis accensus, ad statum clericalem transire, ac ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines promoveri, et promotus in illis Altissime famulari desideras; quare nobis humiliter, etc. Nos igitur in tuo laudabili proposito hujusmodi te confovere, specialibus favoribus, etc., prosequi volentes, et à quibusvis, etc. Censentes, etc. Tibi, quòd de superiorum tuorum licentiâ, si nullum aliud canonicum obstat impedimentum, et dummodò tu ad id idoneus reperiaris, servatisque alias de jure servandis, clericali caractere insigniri, ac ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines promoveri, et promotus, etc., ministrare liberè et licitè valeas, apostolicâ auctoritate, tenore præsentium concedimus et indulgemus; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac dicti ordinis, etiam juramento, confirma-*

tione apostolicâ vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis, et consuetudinibus, cæterisque contrariis, quibuscumque. Dat. Romæ, apud S. Mariam Majorem, die 15 januarii 1630, pontificatus nostri anno septimo.

M. A. Maraldus.

Ubi igitur pro istis laicis intercedunt merita et idoneitas, nihil est quin possint ipsi ex dispensatione, sive indulto apostolico, ad statum clericalem transire, juxta tex. in c. *Metropolitano*, in fin., 6 dist., et in leg. fin., cod. de Stat. et Imag., ubi, quòd virtutum merita tribui convenit merentibus, cum aliis adductis per Mandos., reg. 33, q. 14, n. 20.

Quò verò ad laicos, seu conversos ordinis Eremitarum S. Augustini, videlicet ex statu laicali valeant ad clericalem pertransire, adest decretum sacræ congregationis regularium, tenoris sequentis, videlicet:

Cum sac. congregationi S. R. E. cardinalium negotiis, et consultationibus episcoporum et regularium propositæ, innotuisset nonnullos fratres laicos seu conversos ord. Eremitarum S. Augustini, propriæ conditionis et status obitos, vel graduum altiorum appetentes dignitatem, ad statum clericalem absque legitimâ Sedis Apostolicæ licentiâ pertransisse; alios quidem, postquàm habitum per laicos, seu conversos quosdam alicubi gestari solitum, quem vulgò zimaretam appellant, ante, vel post eorum acceptionem, seu receptionem inter clericos assumpserant dereliquisse, et inter clericos postmodum se cooptari, vel recipi fecisse; alios, postquàm in statu laicali, seu conversorum fuerant jam recepti, aut etiam professi, et in actibus laicorum, seu conversorum se exercuerant; propriâ item auctoritate, vel, etiam de superiorum suorum, nempe generalium, vel provincialium licentiâ, habitum clericorum assumpsisse, et vel in propriis provinciis remanentes, vel ad alias transeuntes, aut alias remotiores partes peragrantes, ad ordines etiam sacros cum debitis dimissoriis se promoveri fecisse: alios denique, postquàm, ut supra, inter laicos, seu conversos fuerant recepti, vel professi, et in actibus eorum se exercuerant, ementitis litteris testimonialibus suorum superiorum, et suæ receptionis, clericalem habitum, et ordines minores, et sacros suscipere, et in altaris etiam ministerio ministrare, sacraque pœnitentiæ et Eucharistiæ sacramenta, ac curam animarum exercere veritos non esse; eminentiss. ejusdem sac. congreg. Patres, ne res tam mali exempli ulterius progrediatur, et ipsi tantæ temeritatis impunes non pertranseant, pro eo quantum fieri potest prospicere volentes, auditis prius Patre generali et procuratore generali ejusdem ordinis, ac negotio hujusmodi primum in congregatione particulari desuper deputatâ tum in plenâ congregatione, semel atque iterum diligenter examinato, ac maturè discussio, communicato, etiam consilio cum S. D. N. Urbano Papâ VIII, atque ex peculiari Sanctitatis suæ facultate, in has quæ sequuntur, resolutiones decernendum esse censuerunt:

Primò, omnes et singulos quos eorum provincialibus seu vicariis generalibus respectivè, unâ cum duobus saltem patribus definitorii constiterit, fuisse pro clericis in ipsâ religione acceptatos, licet ante vel post eorum

acceptationem, seu receptionem inter clericos, habitum, ut supra à laicis gestari solitum, zimarrettam nuncupatum, detulerint, dummodò in actibus laicorum seu conversorum illo tempore se non exercuerunt, mandant, et hùc de causà, non molestari, eisque ut in prædicto habitu et statu clericali liberè et licitè remanere possint, indulgent; et quatenus ex hac eadem causà reperiantur ab exercitio suorum ordinum suspensi, eos in omnibus et per omnia in integrum restituant, ac ad exercitium suorum ordinum plenariè reintegrent; utque in posterum clerici à laicis, tam ante quàm post eorum acceptationem, seu receptionem, et professionem, etiam per habitum distinguì possint, districtè mandant et præcipiunt ne ullus jam receptus, aut acceptatus, vel de proximo acceptandus, seu recipiendus inter clericos, habitum prædictum, zimarrettam nuncupatam, per seipsum assumere, aut à generali, provinciali, vel alio superiore, quocumque nomine censeatur, etiam in generali, vel provinciali capitulo assumendi, vel deferendi licentiam, seu facultatem obtinere, vel concedere præsumat; qui secus fecerit, à statu clericali dejectus, ad habitum et statum laicorum, seu conversorum reducatur; et superiores qui prædictam zimarrettam quomodolibet dederint, aut deferri permiserint, vel deferendi licentiam concesserint, perpetuam officiorum quæ tunc obtinebunt, vocisque activæ et passivæ privationem, ipso facto, et absque alià declaratione, incurrant.

Secundò, quos inter laicos, seu conversos, jam receptos, aut professos, ut ad habitum et statum clericalem transire et ad ordines promoveri possent, falsis litteris testimonialibus eorum receptionis, vel professionis, seu licentiis suorum superiorum ad hujusmodi transitum faciendum, vel promotionem obtinendam usos fuisse, eisdem provincialibus, seu vicariis generalibus, respectivè, unà cum duobus saltem patribus definitorii

constiterit, eos à statu clericali dejici, et ad statum et exercitia laicorum, seu conversorum reduci, atque ab exercitio ordinum quos temerè assumpserunt, absque spe ulterioris promotionis, vel rehabilitationis, perpetuò suspendi debere mandant et præcipiunt.

Tertiò de his qui cum verà et legitimà suorum superiorum licentià transitum hujusmodi fecisse, vel cum eorundem superiorum legitimis litteris testimonialibus ad ordines se fuisse promotos deduxerint, sacra congregatio, in casibus particularibus, pensatis cujusque rationibus, et circumstantiis providebit.

Ac postremò, generali, provincialibus, vicariis generalibus, et aliis quibuscumque superioribus præsentibus, et qui pro tempore fuerint ordinis hujusmodi, quocumque nomine censeantur, districtè prohibet atque interdicere ne cuiquam laico, seu converso inter laicos jam acceptato, seu recepto, vel acceptando, seu recipiendo, etiamsi professionem in statu laicali nondum emiseric, ad habitum clericalem posthàc transire, tonsuram clericalem suscipere, aut ad ordines se promoveri facere permittant; si secus factum fuerit, superiores qui de præmissis aliquid concesserint, vel permiserint, officiorum quæ tunc obtinebunt, vocisque activæ et passivæ privationem, ipso facto, absque alià declaratione, arbitrio ejusdem sacræ congreg. duraturam, incurrant; sicque transeuntes, tonsuram suscipientes, vel se promoveri facientes, ab exercitio suorum ordinum perpetuò suspensi remaneant, à statu et habitu clericali deiciantur, et ad habitum et statum laicorum seu conversorum reducantur. Constitutionibus ejusdem ordinis, etiam auctoritate apostolicà confirmatis, privilegiorum communicationibus, aut aliis apostolicis concessionibus et indultis, cæterisque contrariis quibuscumque non obstantibus. Romæ, die 23 januarii 1643.

M. Cardinalis Ginetti. Loco † Sigilli.

L. Archiep. Theb. Secret.

LIBER QUINTUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS SUPER IRREGULARITATE EX QUOCUMQUE HOMICIDIO PROVENIENTE.

CAPUT PRIMUM.

Praxis dispensationis super homicidio ex delicto.

Irregularitas ex homicidio proveniens, est etiam ex antiquioribus, ut constat Exod. cap. 21, ibi: *Si quis per industriam occiderit proximum suum, et per insidias, ab altari meo evellas eum.* Et ex novo jure concilii Tridentini, sess. 14, cap. 7, de Reform. ubi homicida voluntarius excluditur à quocumque beneficio, etiam simplici, ab ordine et officio ecclesiastico; Majol., de Irregul., lib. 5, cap. 48, num. 5.

Quoad praxim verò impetrandi dispensationem super irregularitate ex hujusmodi homicidio proveniente, sciendum est quòd licet summus Pontifex in omni irregularitate ex homicidio voluntario, etiam notorio, proveniente, dispensare possit, ut est communis opinio DD., et testantur Inno., Host. et Panor., in cap.

Sicut dignum, num. 52; et id. Panor. in cap. *Continebatur*, n. 3, et in cap. *Ad audientiam*, n. 4, de Homicid., ex eo quòd hæc sicut omnis alia irregularitas, sit introducta jure positivo, Anchar. in Clemen. 1, de Homicid., Silvest., verbo *Irregularitas*, vers. fin.; Suar., disp. 40, sect. 4, num. 11; Filliuc., tract. 19, cap. 2, num. 32; Sayr., de Cens., lib. 7, cap. 7, num. 5, ubi ait falsum esse fundamentum eorum qui asserunt hanc irregularitatem esse de jure divino propter illud Paralip. 22: *Non ædificabis mihi domum, quia vir sanguinis es*: quia non omnia quæ in Scripturis dicuntur, de jure divino sunt, et propterea indispensabilia, sed ea solùm quæ Deus præcipit, vel qui Scripturas scripserunt, à Deo immediatè tanquam præceptum divinum Ecclesie tradendum susceperunt; nihilominus idem summus Pontifex in dispensationibus hujusmodi concedendis non parùm diffici-

lem se reddit, nimisque ab eis abhorret; cum abominabile sit quod effundens sanguinem humanum offerat sanguinem Christi, et hostiam immaculatam, vel officium Deo ad altaris ministerium præstet, dicente Propheta: *Virum sanguinum et dolosum abominabitur Deus*, ut per Borgas., de Irregul., p. 1, q. 4, num. 1; ac propterea in illarum petitione, ipsius homicidii qualitas est exprimenda; nam magna est differentia, an ipsum homicidium sit voluntarium, per industriam, seu datâ operâ; an verò casuale, vel non ex proposito, seu vim vi repellendo et ad defensam, teste Mandos., in praxi Signat., titul. absol. et reabil. ab homicidio, versicul. *Circa absolutionem*; et ut omnes sciunt versati curiales.

Et quoad homicidium voluntarium super eo plurius vidimus dispensari, justis ac arduis suadentibus causis; Felin., in c. fin., de Major. et Obed., in fine; ubi ait quod Papa dispensat ex causâ sicut et Paulus, qui prius fuit vir sanguinis, ac Christianorum sevissimus macellator, et meruit dispensativè inter Apostolos præhonorari. Sicut etiam magnoperè attendi consuevit tempus perpetrati delicti, an videlicet homicidium ipsum sit recens, vel antiquum; nam si est de recenti patratum magis punitur, ac difficilius datur dispensatio, ac remittitur, quàm antiquum; juxta tex. in l. c. de Rapt. virgin.; id. Mandosius, dict. tit., vers. *Absolutio ab homicidio*. Et tantò minus conceditur dispensatio hæc ab eodem summo Pontifice, si homicidium prædictum sub illius pontificatu patratum fuerit; testatur id. Mandos., vers. *Nec consuevit*. Nec refert quod orator narret in supplicatione quod in perpetrando homicidio necessitas aut causa quævis urgentior intervenerit, ut facilius obtineat dispensationem; nam si ipse dabat operam rei illicitæ, ipsi imputabitur homicidium, juxta doctr. Angel., in l. Si cum servo, ff. de Jur.

Hæc autem dispensatio longè facilius conceditur jam promoti, et super retentione beneficiorum jam obtentorum, quàm cum promovendo, et ut ille possit beneficia ecclesiastica obtinere; Glos. per illum tex., in capit. *Quicumque penitentes*, 50. dist. arg., capit. *Quemadmodum*, de Jurejur. Ac præmissa omnia procedere certum est, etiamsi fuerit secuta mors, aut mutilatio hominis cujuscumque, sive Saraceni; Palud., 4. dist. 25, q. 3, art. 2, conclus. 2. Et idem erit si occiderit foetum animatum in utero matris, qui, si est masculus, solet animari intra quadragesimum diem; si verò femina, intra diem octuagesimum, Sayr. de Conf. lib. 6, cap. 15, n. 9, ubi prosequitur quod si sit dubius an occiderit foetum, quando fuit animatus, debet se habere tanquàm irregularem, cum in dubiis tutior pars sit eligenda, puta foetum fuisse animatum; id. Palud. d. dist. 25, q. 3, conclus. 3, ut aliàs diximus.

Hæc etiam praxis se extendit, ut quamvis homicidium appareat casuale, adhuc tamen petenda sit dispensatio; nam licet orator videatur propterea carere culpâ, nihilominus obtinebit litteras, committendas episcopo, vel alteri delegato, saltem per viam de la-

ratoriae, quia ipse orator non debet putare se, ipso jure, evasisse irregularitatem, ita ut absque licentiâ summi Pontificis possit ad ordines promoveri vel susceptos exercere; licet enim illi debeatur dispensatio, tam ad ordines, quàm ad beneficia quæcumque ac dignitates, ut ex concilio Tridentino, sessione 14, capitulo septimo de Reformatione; nihilominus ad id accedere debet causæ cognitio, quæ coram ordinario vel viciniore episcopo, vel metropolitano fieri debet per commissionem Papæ; aliàs enim, si quis post tale homicidium, ordines susciperet, vel in susceptis ministraret, non habitâ supradictâ declaratoriâ, esset severè puniendus, ita Majolus de Irregularitate, lib. 5, capite 48.

Modus autem et praxis impetrandi hujusmodi dispensationes et concipiendi supplicationem, ex sequenti formulâ patebit, quæ talis esse potest sicut nuper casus evenit, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Ludovici Maresca clerici Neapolitan. in quatuor minoribus ordinibus constituti, quod cum aliàs ipse orator, et duo ejus fratres, ac quidam eorum consanguineus ad verba cum quibusdam adversariis suis devenissent, et prædicti oratoris pater ibi, dum alterearentur, existens, eos placare, et altercationes hujusmodi componere conatus esset, id impetrare nequiverit, et interim unus ex dictis adversariis prædicti oratoris consanguineum in facie cum effusione sanguinis percussisset, et alius etiam ex eisdem adversariis cultrum, animo alterum ex fratribus ipsius oratoris, offendendi, evaginasset; atque ob id dictus orator videns etiam alium ex ipsis adversariis, saxum arripuisse, ut periculum sibi et dicto fratri suo imminens, evitaret, adversarium qui saxum hujusmodi arripuerat, cultro quem secum deferebat in pectore vulnerasset, et dictus adversarius ex ipso vulnere quinque, aut sex post diebus, sicut Domino placuit, è vitâ decessisset, ac prædicti oratoris consanguineus sic, ut præfertur, percussus, pugionem cuidam illic astanti, qui eum deferebat, eripuisse, subindeque in adversarios irruens, ab eis confossus fuisset; postmodum ordinarius loci ad instantiam procuratoris fiscalis, desuper procedens, licet de homicidio per oratorem, ut præfertur, commisso, apertè non constaret, tamen ex nonnullis indiciiis, eundem oratorem, per nonnullos menses antea carceralum, in exilium à civitate et diocesi Neapolitanâ ad decemniū condemnavit, illinc tamen ad triennium, vel circa, quo tempore dictus orator exilium hujusmodi servavit, secutâ inter utramque partem pace residuum ipsius exilii eidem oratori condonavit et remisit; prout in processu et sententiâ desuper formato, et latâ plenius continetur. Cum autem, Pater Sancte, dictus orator, qui ab inde semper sine scandalo vixit, de præmissis ex intimis doluerit et doleat, ac à similibus in posterum committendis firmè abstinere intendat; proindeque plurimum cupiat absolutionis beneficium et dispensationis gratiam per S. V. et Sedem Apostolicam benignè sibi impendi; supplicatur humiliter E. S. V. orator præfatus, quatenus sibi in præmissis opportunè providendo, eumque spem etiam favore prosecuendo, dictum ora-

torem ab excessibus præmissis, ac quibuscumque excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, in utroque foro, auctoritate apostolicâ absolvere, et totaliter liberare, illasque sibi gratiosè remittere et condonare; ac secum super quacumque irregularitate per eum ex præmissis quomodolibet contractâ; quodque illâ et eisdem præmissis non obstantibus, suo clericali characterē, quo aliàs ritè insignitus fuit, illiusque privilegiis ac quatuor minoribus ordinibus per eum aliàs ritè quoque susceptis, uti necnon quæcumque et quælibetque simplicia, et nullum sacrum ordinem annexum habentia beneficia ecclesiastica, etiamsi in cathedralibus et metropolitanis, ac collegiatis Ecclesiis fuerint, si sibi aliàs canonicè conferantur, aut ipse eligatur, præsentetur, vel aliàs assumatur ad illa, et instituantur in eisdem, recipere, et dummodò simul plura non sint, quàm, quæ à concilio Tridentino permittuntur, quoad vixerit, retinere liberè et licitè valeat, dispensare; omnemque inhabilitatis et infamiae maculam sive notam circa eum ex præmissis quomodolibet insurgentem, ab eo penitus tollere et abolere ac illum in pristinum, et eum, in quo ante præmissa quomodolibet erat statum restituere, reponere et plenariè reintegrare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac quibuscumque constitutionibus et ordinationibus apostolicis; nec non Ecclesiarum, in quibus beneficia huiusmodi fuerint, statutis, etiam juramento, etc., roboratis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, illis earumque præsulis, etc., quibus omnibus, etc., latissimè derogare placeat, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et quod processus et sententiæ præfatarum, necnon inde secutorum quorumcumque tenores, etiam veriores habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in litteris. Et de absolute, liberatione, remissione, condonatione, dispensatione, abolitione, restitutione, repositione, reintegracione, aliisque præmissis, ut supra in formâ gratiosâ, in litteris latissimè extendendis. Et quod præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, qualitatium, nuncupationum, invocationum, aliorumque necessariorum, major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per breve S. V. seu officium minoris gratiæ (non tamen quoad dispensationes ad beneficia huiusmodi) expediendis. Et additur: Et committatur ordinario, qui veris existentibus prænaratis, oratorem, impositâ ei aliquâ pœnitentiâ salutare et attentâ pace, ut præfertur, habita, absolvat, secumque, dummodò ad id reperiatur idoneus, vitæque ac morum probitas, ac alia virtutum merita, sibi aliàs suffragentur, nec aliud canonicum ei obsistat, ad beneficia simplicia, nullumque sacrum ordinem annexum habentia, ac quatuor minores tantum dispenset pro suo arbitrio, et parito prius iudicato.

Nec ita passim huiusmodi supplicationes signantur à Papâ, nisi postquam correctæ fuerint domino datario, ab eodem prius remittantur ad congregationem cardinalium concilii Tridentini, ubi ipse supplicatio-

nes proponuntur, discutiuntur et plenè examinantur, ut inde discernatur an gratia sit concedenda, vel deneganda; quod si videatur concedenda, remittitur supplicanti ad datariam cum his verbis in illius calce apposis, scilicet: *Videtur signanda, si sanctissimo placuerit*, et hoc modo postmodum signabitur et expeditur per registrum secretum, additis prius post secundam illius partem, verbis, seu clausulis restrictivis, quæ incipiunt ab illis verbis: *Et committatur ordinario*, etc., ut supra.

Et idem erit de homicidio casuali, super quo non potest episcopus dispensare, nisi ex commissione Papæ, ut dictum est, et causâ cognitâ, Tolet. l. 1, cap. 88, in fin., quamvis aliquibus nuntiis, præcipuè Hispaniarum, consuevit per summum Pontificem tribui facultas dispensandi super irregularitate contractâ ex homicidio casuali, etiam publico, ut per Garc. p. 1, cap. 11, n. 35.

Sic etiam praxis ista servatur in dispensatione super homicidio per clericum primæ tantum tonsuræ, patratum; quo casu committitur ordinario, ut secum dispenset quoad usum clericalis characteris, illiusque privilegiorum, et ad quatuor minores ordines, ac ad simplicia, seu aliàs sine curâ, et sacrum ordinem non requirunt beneficia ecclesiastica tantum, vel, citra dispensationem et ascensum ad sacros ordines et beneficia curata, aut aliàs S. ordinem annexum habentia, et quandoque citra ascensum ad S. ordines per integrum biennium; vel aliud tempus, prout qualitas facti suadet, quæ quidem decreta restrictiva extracta sunt ex c. *Si quis post acceptum*, ibi: *Si ad clerum admissus fuerit, diaconi non accipiat dignitatem*, 51 dist.

Est quidem hic et in similibus casibus petenda etiam abolitio infamiae, ut in supra dictâ formulâ; quia in infamiâ juris et in irregularitate, quæ ex ipsâ procedit, solus Papa dispensat, Barbos, de Pot. episc., alleg. 43, n. 50, ut etiam in quibusdam aliis casibus, præsertim de damnato ad tiremes; quia liberatus finito tempore adhuc remanet infamis per text. in l. *Ad tempus*, quibus ex causis infamia irrog. Et quoad hoc hodiè exstat decretum sequenti tenore emanatum, videlicet:

Feriâ V, die 4 januarii 1655, in generali congregatione S. R. et universalis inquisitionis habita in Palatio Apost. apud S. Petrum coram S. D. N. D. Urbano divinâ Providentiâ Papâ, et Eminent. DD. S. R. E. cardinalibus in universali republ. christianâ adversus hæreticam pravitatem gen. Inquis. à Sede Apost. specialiter deputatis S. D. N. D. Urbanus prædictus iustis de causis animum S. S. moventibus decrevit ut in posterum tam presbyteri seculares, quàm cujuscumque ordinis regulares damnati ad tiremes perpetuè, vel ad tempus, et cum effectu fuerint in eisdem tiremibus remiges, finito tempore dictæ pœnæ nunquam habitentur ad executionem suorum ordinum. Quod decretum refert Squill. de Priv. episc. p. 3, c. 22, n. 34.

Pro presbytero autem, qui homicidium commisit in rixâ, semper consuevit committi ordinario, qui constituto sibi, homicidium huiusmodi in subitanâ et im-

provisâ rixâ per oratorem fuisse commissum, et aliâ narrata vera esse, ipsum oratorem absolvat, et injunctâ ei aliquâ pœnitentiâ salutari arbitrio suo, cum eo dispenset. Ipsoque oratore ab executione suorum ordinum arbitrio ejusdem ordinarii suspensio.

Quod si ipse presbyter fuerit aliquo modo culpabilis, dabitur decretum, ut ab ordinario absolvatur, injunctâ ei gravi pœnitentiâ salutari, quæ cæteros deterreat à similibus committendis, ipsoque oratore ab executione suorum ordinum ad decennium, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspensio, et dummodo orator non celebret in loco commissi delicti, et quandoque (quod idem est) in Ecclesiâ loci, ubi commissum fuit delictum, nunquàm celebret. Quod si fuerint duæ Ecclesiæ æquè viciniore loco delicti, intelligitur de utraque, ut declaravit Clemens VIII, et vidi adnotatum in quibusdam notabilibus manuscriptis Bernardini Paulini, qui fuerat illius datarius, quod quidem adinventum fuisse per signaturam, ait Mandos., d. tit. vers. *Aliquando*, quia sicut qui puniri debet in eo in quo deliquit, vulg. jur., ita puniri seu privari debet, ne in loco à se offenso celebret, vel aliquid commedi seu honoris habere possit, ex juribus ibi per eum allegatis.

Ad hæc, pro presbytero, parochialem Ecclesiam obtinente, qui pariter homicidium patravit, additur clausula: *Ipsaque ab executione suorum sacrorum ordinum per biennium, et deinde arbitrio ordinarii suspensio, cum decreto, quod durante suspensione hujusmodi, eidem Ecclesiæ de vicario idoneo ab ipso ordinario approbato, cum assignatione congruæ portionis illius fructuum, provideatur.* Pro aliis verò datur aliquando clausula: *Ipsaque oratore ab executione suorum ordinum perpetuò suspensio. Et citra dispensationem ad beneficia curata; sacraque ordinem amicum habentia, vel requirentia cum deputatione vicarii, etc., vel aliâs, prout D. datario videbitur.*

Presbyter, qui monachum interfecerat, obtinuit secum dispensari, et litteræ fuerunt suo ordinario directæ, qui verificatis narratis, eique injunctâ aliquâ pœnitentiâ salutari, ac inter alia, ut jejunaret in pane et aquâ singulis sextis feriis, donec viveret, ac pro animâ occisi recitaret officium singulis diebus, ac nîntâ suspensione, celebraret unam missam defunctorum pro animâ interfecti quâlibet hebdomadâ, ipsoque ab executione suorum sacrorum ordinum per integrum triennium, et deinde arbitrio ejusdem ordinarii suspensio, dispensaret.

Et tam in premissis quàm in quibuscumque similibus casibus addi consuevit clausula, *Parito judicato*, et si homicidium patratum fuerit in statu ecclesiastico, additur: *Et citra bona fisco incorporata*, quæ tunc ita dicuntur, quando in numero et corpore aliarum rerum fiscalium sunt redacta, Felin. in *cap. Translato*, de constit. ad Mandos. tit. *Absolvat*, et reabilit. vers. *Incorporata*.

Et quia in casu prædicto peti consuevit absolutio et dispensatio à summo Pontifice, propterea, etiamsi orator fuerit in aliquo ex sacris ordinibus constitutus,

datur absolutio tantum in utroque foro, cum clausula: *Citra aliquam dispensationem, nec ad ordines, neque ad beneficia, vel alia: Et citra ascensum ad reliquum presbyteratus ordinem, et dispensationem ad altaris ministerium.* Pluries tamen cum supradictis visum est per ipsum Pontificem ad utrumque dispensari, etiam cum oratoribus ejusdem status ecclesiastici.

Vidimus aliâs dari absolutionem et dispensationem ei qui promotus ad subdiaconatus ordinem, postmodum homicidium commisit, ac bellis interfuit, nec erat aptus ad reliquos sacros ordines suscipiendos, fuitque sibi concessum, ut ingrederetur aliquem ordinem militarem, cum indulto super recitatione horarum canonicarum; fuitque appositum in calce supplicationis tale decretum, videlicet: *Et committatur ordinario, qui oratorem, impositâ ei pœnitentiâ salutari, ipsoque ab executione dicti subdiaconatus ordinis suspensio, et citra ascensum ad alios sacros ordines, ab excessibus hujusmodi absolvat, ac secum super irregularitate, per eum ex præmissis quomodolibet contractâ ut habitum per fratres milites alicujus militiæ approbatæ, gestari solitum, suscipere ac professionem per eos emitti consuetam, expressè emittere; dictumque habitum gestare et deferre loco habitûs et tonsuræ clericalium; ita ut in illis incedere minimè teneatur; necnon loco horarum canonicarum, rosarium B. Mariæ Virginis recitare, ac juxta militiæ instituta in cœlibatu perpetuo permanendo, bellum contra fidei catholicæ hostes gerere, et deferre liberè et licitè valeat, dispenset*

Necnon, ubi ratio ita postulat, additur clausula: *Habitâ prius pace ab hæredibus defuncti, si in supplicatione non erat expressum, quod jam pax et remissio à dictis hæredibus secute fuerint; quo casu facilius Papa movetur ad gratiam hujusmodi concedendam, quia facilius parcitur delinquenti concordatâ parte adversâ, juxta notoriam consuetudinem ubique vigentem, id. Mandos., eod. tit. vers. Et quod facilius paratur.*

Nec propterea qualitas hæc est necessariò exprimenda in supplicatione, propter defectum potestatis Pape, qui forsân sine pace supra dictâ obtentâ, non posset concedere absolutionem et dispensationem; sed tantum erit id exprimendum, ob quamdam ipsius Pape beneficentiam, et pietatem, nam si simpliciter absolveret, et dispensaret, filiis defuncti, nepotibus, et aliis consanguineis pecuniam, et panem quotidianum subtraheret; quod etiam exemplificat id. Mandos. vers. *Sed quæro*, in eo qui interfecit advocatum, procuratorem, medicum, vel alium qui ex propriâ doctrinâ vel artificio domui suæ victum, et alia acquirerebat; quo casu illis non sunt alimenta subtrahenda, ad text. in l. *Necare*, ff. de l. *Agn.*

Negari tamen non potest, quin aliquando detur clausula: *Et præstitâ cautione idoneâ per dictum oratorem de satisfaciendo hæredibus et proximioribus defuncti, si qui sint, arbitrio ordinarii; vel: Ita tamen quod exil à dicto loco tam diu remaneat, donec pacem à consanguineis defuncti obtinuerit; quod præsertim addi consuevit in dispensationibus cum ultramarinis.*

Quid autem operetur, et in quibus casibus sit id necessarium, et quibus competat hujusmodi pacem et remissionem facere, videatur Julius Clarus, lib. 5, § fin., quest. 58.

Et quamvis idem dicendum videretur de irregularitate contractâ ex homicidio proveniente ex veneficio, attamen sciendum est quod in his dispensationibus concedendis se summus Pontifex difficiliorem reddit, quia plus est hominem veneno inficere quam gladio occidere; text. in l. 1, c. de Venef. Circa quod ait Hostien., in Summâ de Homicid., § Quis dicatur homicida, vers. *Item qui hominem*, quod venenum emens, præparans, conficiens, habens, dans, vendens, vel quantum in se est ministrans, vel alteri propinans, homicida est, et uti talis punitur, ut per Burgos., de Irregul., par. 6, tit. de Veneficiis, num. 1 et 4, dicentem, n. 6, quod venenatio est crimen qualificatum, et longè deterius homicidio, cum sit crimen occultum, ut dixit etiam Bald. in l. *Cum fratrem*, c. de His quib. ut indigni. Et propterea licet eadem sit irregularitas, sicut in homicidiis voluntariis, attamen in his casibus Papa difficilius dispensat, propter atrocitatem et prodicionem, ut sciunt curiales.

Quoniam verò ut plurimum hujus modi delicta sunt occulta, propterea sicut in aliis casibus, et delictis occultis, pre illorum dispensatione recurritur ad officium sacræ poenitentiarie, ubi dispensatio super hoc non impetratur nisi maximâ cum difficultate, et propter gravissimas causas; nec ibi prævalent favores, aut personarum contemplationes, et idem servatur quoad dispensationem super irregularitate ex abortu fœtus animati, pro jam promoti ad sacros ordines; quæ etiam facilius, ut dictum est suprâ, dispensat cum jam promoti, dummodò adsit gravis causa; nam si presbyter qui tale delictum abortus patravit, non poterit abstinere ab executione ordinum sine scandalo, tunc committitur discreto viro confessori, etc., quia si ita est, ipsum oratorem, auditâ prius ipsius sacramentali confessione, absolvat, injunctâ ei gravi et perpetuâ poenitentia salutari, ipsoque ab executione suorum ordinum suspenso. Et quandoque dispensatur, ut possit suos ordines exercere, et in altaris ministerio ministrare, si ob scandalum non valet à præmissis abstinere; ac propterea additur clausula: *Et dummodò ipse orator ab executione ordinum abstinere non valeat sine scandalo, cum eo dispenset*, etc.

Hæc tamen causa scandali vitandi non semper consuevit admitti in his et similibus casibus; nam, si explicabitur quod aliàs orientur scandala, respondebitur: *Si timet scandala, discedat*.

Solet etiam in supra dictis casibus dispensari super retentione beneficiorum quæ forsâ orator obtinet, etiamsi fuerint beneficia curata, licet rarò, ut ipsa praxis docet.

Pro presbytero autem qui alium presbyterum interfecit, ex gravissimis etiam causis dari consueverunt absolutio et dispensatio super irregul. inde contractâ, injunctâ ei pro modo culpæ gravissimâ et perpetuâ poenitentia salutari, per quam corpus acriter affliga-

tur, ac sentiat atrocitatem admissi sceleris, ut inde animæ suæ plenius consulatur, et quam discretio confessoris ita moderetur, ut quod occultum est non veniat in apertum, injunctis etiam elemosynis pro modo facultatum ipsius oratoris, pro orationibus, et celebratione missarum pro animâ defuncti; quodque iis quibus presbyter occisus, dum viveret, subvenire forsân solebat, satisfaciât et subveniat in eo in quo tenetur. Insuper additur quod neque illâ ratione prosit, quominus feudo hæreditario, seu jurepatronatus, si quod ab ecclesiâ in quâ dictus presbyter occisus forsân intitulatus erat, obtinet, ipse ejusque hæredes illo perpetuò sint privati.

Et nec per datariam in utroque foro, neque per sacram poenitentiarium in foro conscientie, dantur hujusmodi dispensationes, nisi in specie exprimatur unde sit irregularitas contracta, ut aliàs dixi; quare hodiè non admitteretur illa clausula in supplicatione, quam dicit Mandos., loco cit., vers. *Tempore Pauli III*, dum ait quod ipse tempore ejusdem Pontificis pro familiari cujusdam cardinalis excogitavit clausulam hanc, videlicet: *Ipsumque specialibus favoribus et gratiis prosequendo, eundem oratorem ab hujusmodi homicidii reatu, ac omnibus et singulis excessibus, delictis, et criminibus qualitercumque et quomodocumque usque in præsentem diem, etiam forsân dicto homicidio majoribus et gravioribus, cujuscumque qualitatis sint, etiam iteratis et reiteratis vicibus, etiam occasione militiæ, vel aliâ quâcumque, etiam inexcogitabili causâ per eum patratâ*, etc.; licet enim mihi sufficiat credere eidem Mandos., unum tamen scio, quod neque ante, neque post tempus suprâ dicti Pauli III, reperitur gratia hæc particulari persone concessa, cum totum oppositum fateantur etiam antiqui curiales fuisse servatum; nisi forsân dicemus fuisse alicui sive Sedis Apostolicæ legato, sive nuntio hanc facultatem ita dispensandi concessam; cum apud omnes etiam Romanæ Curie novitios satis notum sit irregularitatis provenientiam esse omninò in specie exprimendam; quod servari videmus, tam in datariâ pro utroque foro, quàm in sacrâ poenitentiarâ in foro tantum conscientie, sicut aliàs diximus.

Quoniam verò dispensationes super irregularitate ex occulto impedimento proveniente peti etiam consueverunt per dictum officium sacræ poenitentiarie, sicut jam diximus, propterea hic pro novis curialibus opportunè additur quod text., in cap. *Is qui de sent. excom.*, in 6, præcipuam hanc capit interpretationem; nam licet in c. ad Audientiam, 1 de Homic. habeatur, censendum esse irregularem eum qui de irregularitate dubius est, sic etiam in c. *Significasti*, eod. tit., et alibi, habetur quod in dubiis sit tutior pars eligenda; quapropter videtur quod irregularitas ipsa non modò contrahitur ubi est expressa, verum etiam ubi de eâ dubitatur. Hanc tamen contrarietatem ita concordant DD., nempe, ubi dicitur illam non contrahi nisi in casibus à jure expressis, id intelligi debere in foro judiciali et exteriori, nimirum quod judex, seu alius non debet in foro judiciali aliquem in dubio irregula-

rem judicare, prohibendo ei ordinum susceptionem aut administrationem; suprad. verò jura in c. ad *Audientiam*, et in c. *Significasti*, dicunt procedere in foro consci., quia tunc in dubio debet talis se irregularem reputare, et à susceptione ordinum vel administratione abstinere; etenim bonarum mentium est timere culpam ubi culpa minimè reperitur; c. fin., dist. 5., et c. 2, de *Observ. jejuni.*; unde hæc inde emanat conclusio, quòd in foro contentioso, quoad penas juris, in dubio non judicatur irregularitas; secus verò in foro conscientie; Abb., in d. c. ad *Audientiam*; nam in foro conscientie præsumitur delictum, ut per Dec., in c. *Præscilicet*, notab. 12, in fin., de *Probat.*; Majol., de *Irreg.*, lib. 1, cap. 2, reg. 7, n. 5, in fin.; et super hoc videndus est Sayr., de *Censur.*, lib. 6, c. 2, n. 15 et 16. Sicque ex præmissis praxis inolevit ut etiam, ubi orator dubius est de irregularitate super casu occulto, habeat recursum ad dictum officium sacræ pœnitentiariæ; quia nunquàm aut rarò id concedit dataria pro utroque foro, ibi enim si petatur talis dispensatio in casu dubio, et ad cautelam, semper ferè rejicitur supplicatio, ut practicis curialibus notum est.

Pro iis verò homicidis, seu facinorosis, qui cupiunt ingredi religionem, cum eis obstat constitutio Sixti V, quæ incipit: *Cum de omnibus*, etc., ut in § *Omnes autem*, ibi omnes autem, et quoscunque criminosos vel suspectos, etc., ad religionem perpetuò inhabiles declaramus, cum clausulâ irritanti, dictâ constitutione non obstante, datur per d. officium sacræ pœnitentiariæ dispensatio, cum orator ad peccatorum suorum pœnitentiam peragendam petit licentiam ingrediendi ipsam religionem, necnon dispensari ad ordines et ad illius officia et dignitates; unde diriguntur litteræ religioso viro cuicumque superiori cujusvis religionis à Sede Apostolicâ approbate, quatenus oratorem, postquam cum fisco concordaverit, et hæredibus occisi, si nondum satisfecit, satisfecerit, à quibusvis sententiis, censuris, et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa incurrit, homicidii reatu, et excessibus hujusmodi in utroque foro (ad effectum ingrediendi religionem duntaxat) absolvat, injunctâ ei pœnitentiâ salutari, etc.; ac eum eodem ut, d. constitutione Sixti Papæ V contra facinorosos editâ non obstante, religionem à Sede Apostolicâ approbatam (non tamen ordinis sancti Spiritûs, seu S. Antonii, vel aliquam aliam militarem), ubi benevolos invenerit receptores, ingredi, et in eâ professionem emittere, ac, post emissam professionem, suffragantibus sibi dignis pœnitentiæ fructibus et meritis, alioque ei canonico non obstante, super irregularitate per eum ex præmissis quomodolibet contractâ; quòdque illâ et aliis præmissis non obstantibus, clericali characterem, si eo nondum insignitus existit, insigniri, ac ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordines, si ad id aliâ idoneus reperiatur, promoveri, et postquam promotus fuerit, in illis etiam in altaris ministerio (non tamen in loco perpetrati delicti) ministrare; et quæcumque dictæ religionis officia et dignitates, si ad illa aliâs canonicè et juxta ejusdem

ordinis regularia instituta eligatur, vel assumatur, gerere et exercere, vocemque activam et passivam habere licitè valeat, misericorditer dispenset.

Petitur aliquando dispensatio hæc pro homicidâ qui uti conversus, seu laicus, ob causam prædictam cupit ingredi religionem, et tunc dantur littere supradicti tenoris; sed tamen simpliciter dispensatur ut valeat ipsam religionem, uti conversus, seu laicus, ingredi, et in eâ professionem ab eisdem conversis emitti solitam emittere; ibique, quoad vixerit, remanere et perseverare possit.

Ubi vero contingit ut monachus monachum ad rixam, vel provocatus, interficiat, per eandem sacram pœnitentiariam, etiam in utroque foro, præsertim si à superioribus suis desuper punitus fuerit, pœnasque sibi injunctas adimpleverit dispensatur ad suos ordines exercendos, et religionis officia et dignitates consequenda, præsertim si de eo à dictis superioribus bonum feratur testimonium.

Quo verò ad eum qui ante ingressum religionis, sed dum esset in seculo, aliquem interfecit, ac postea ipsam religionem ingressus, in eâ professionem emisit, modò verò cupiat ab ipso homicidio absolvi et secum dispensari, committi consuevit confessori magistro in theologiâ, etc., quatenus, si est ita, bonumque testimonium de oratore ab illius superioribus, oneratis super hoc eorum conscientis, afferri repperit, eundem, auditâ illius sacramentali confessione, absolvat in foro conscientie tantum, secumque dispenset ad omnes ordines; ita tamen ut ille non celebret in locis ubi publicum sit homicidium ab eo commissum; necnon dispensatur ad officia et dignitates dictæ religionis.

Quòd si fortè religiosus, dimisso habitu regulari, apostatavit, et insuper homicidium patravit, tribuitur facultas confessario ut oratorem, postquam habitum ipsum reassumpserit, et ad claustrum, ibi sub obedientiâ regulari permansurus, redierit, auditâ illius confessione, illum ab apostasiâ et homicidio absolvat: injunctâ ei gravi pœnitentiâ salutari, quæ duret quamdiù ipse vixerit; et, dummodò præmissa occulta sint, secum, ut in suis ordinibus, etiam in altaris ministerio, quamdiù in religione manserit, jussus duntaxat, et non aliâs, ministrare valeat, dispenset in foro conscientie tantum.

CAPUT II.

Praxis dispensationis super defectu lenitatis perfectæ.

Quia verò plures sunt homicidii species, pluribusque modis illa committuntur, sicut summiste aiunt, nimirum, solâ voluntate instigante, casu eveniente, necessitate cogente, et justitiâ mediante; de hoc ultimo, illiusque dispensationis praxi hic agendum occurrit, cum exercitium crudelium actuum cum sanguinis effusione, adhuc impedimentum irregularitatis inducat, impediatque promovendos, jamque promotos rejiciat, ut docet text., in cap. *Sententiam sanguinis*, ne cler. vel mon., et in c. 1, dist. 51; propterea sequitur modò videre praxim impetrandi dispensationes super irregularitate proveniente ex defectu lenitatis

in causâ sanguinis fuerunt prætores, seu potestates, vel iudices, assessores, advocati, procuratores, notarii, officiales, testes, aut scriptores, vel legentes, seu lectores sententiæ sanguinis, aut aliâs criminalibus se immiscuerunt; in illisque tulerunt sententias ex quibus secuta fuerunt ultima supplicia, vel mutilationes membrorum; isti enim efficiuntur inhabiles et irregulares, et egent dispensatione [ad ordines et beneficia; c. Clerici, et d. c. Sententiam, ubi Abb., num. 1 et 11, et ibi Innoc., eod. tit., Leo in Thesau. for. eccl., par. 2. c. 8, num. 51; et quotidie videmus infinitas dispensationes et rehabilitationes desuper in Romanâ Curia peti, etiam pro illis qui aliquo quovis modo se præmissis ingesserunt; licet postmodum mors secuta non fuerit, neque sanguinis effusio, quia nihilominus remanent irregulares, cum per ipsos non steterit quominus omnem operam præstiterint ut mors, aut sanguinis effusio sequeretur, ut ait Mandos., in Praxi, art. Absol. et rehabil., vers. *An autem advocatus*, dicens ibi quod propter præmissa, scilicet quod non fuerit mors, aut effusio sanguinis secuta, poterit ordinarius dispensare; quod tamen satis deviat à praxi ejusdem Curie, cum ex consuetudine pro hujusmodi dispensatione recurratur ad summum Pontificem (quamvis nonnulli teneant hoc modo nullam contrahi irregularitatem); et quocumque modo contracta fuerit ista irregularitas, pro petendâ super eâ dispensatione, concipi consuevit supplicatio modo sequenti, et aliâs juxta facti qualitatem, mutatis mutandis, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Francisci Boerii, laici diœcesis N.; quod ipse, devotionis fervore accensus, plurimum cupit clericali militiæ adscribi, ac ad omnes, etiam sacros, et presbyteratûs ordines promoveri, et promotus in illis Altissimo, quoad vixerit, fœdulari. Sed quia alius in civitate et diœcesi N., ac alibi, diversis temporibus, iudicis, assessoris et commissarii officio fungendo, sententias capitales ad ultimum supplicium condemnatorias ac alias corporis afflictivas contra reos et facinorosos homines protulit: illasque, iustitiâ mediante, executioni demandari fecit; necnon aliâs diversimodè criminalibus sese immiscuit, irregularitatem contrahendo, desiderium suum huc in parte adimplere non potest, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus de opportuni dispensationis gratiâ, ac aliâs sibi in præmissis opportunè providendo, cum eodem oratore, quod præmissis non obstantibus, clericali charitate insigniri, ac ad omnes, etiam sacros et presbyteratûs ordines promoveri, et promotus in illis etiam in altaris ministerio ministrare, necnon quæcumque et qualiâcunque, cum curâ et sine curâ beneficia ecclesiastica, etiam canoniciatus, et præbendæ, seu dignitates, etiam majores, et principales in cathedralibus, aut collegiatis Ecclesiis, seu parochiales Ecclesiis, vel earum perpetuæ vicariæ fuerint, si sibi aliâs canonicè conferantur, aut ipse eligatur, præsentetur, vel aliis assumatur ad illa, et instituat in eisdem, recipere, et dummodò simul plura non sint, quàm quæ à concilio Tridentino permittuntur,

retinere liberè et licitè valeat, dispensare dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis ac constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et additur: Et committatur ordinario, et dummodò orator reperitur idoneus, vitæque ac morum probitus, aliæque merita sibi suffragentur; nec aliud canonicum obstat impedimentum. Et quòd de cætero à similibus absteat.

Hæc autem dispensatio satis frequentem cursum habet in Romanâ Curia, cum detur super irregularitate proveniente ex homicidio justo, et ex morte alteri illatâ, vel mutilatione absque culpâ, et sine peccato, illa verò irregularitas, quæ provenit ex homicidio injusto, difficilius admittit dispensationem, juxta eaque not. Navarr. in Man., cap. 27, num. 218, et tota Curia testatur, ac nos supra diximus.

Quare ex hæc praxi habetur oratorem qui se exercuit in criminalibus, non modò secutâ morte, verum etiam illa non secutâ, egere apostolicâ dispensatione, licet contrarium probare contendat dominus meus Joannes Baptista Ciarlinius Carpensis in suis Controv. forens., tomo. 2, c. 105, per tot.; pati enim non potest me dixisse non solum eos qui se ingesserant in criminalia, secutâ morte, quod nemo negat, sed eos etiam qui in iis versati sunt, non secutâ morte, esse irregulares, et quotidie petere in Rom. Curia dispensationes; quia etiam non secutâ morte incurritur irregularitas, cum per eos non steterit, quò minus ad eam operam præstiterint; id quod mihi ita certum est, ut etiam formulam apposuerim supplicationis, quæ de more solet ab oratore usurpari pro petendâ hujusmodi dispensatione: quamvis nonnulli teneant non secutâ morte nullam incurri irregularitatem. Ipse verò D. Ciarlinius Carpensis, loc. cit., n. 4, sic prosequitur.

Non obstant allegata per Corradum in d. Praxi, l. 3, c. 2, n. 3, quia ipse in principio dixit effectum requiri ad incurrendam irregularitatem, et propterea non est audiendus, dum postea sibi contradicit. Nec est ei credendum, dum testatur de consuetudine petendi dispensationem apostolicam quia scio multos fuisse ordinatos sine dispensatione, quia effectus sententiæ sanguinis non fuerat secutus. Et licet fortè aliqui petant talem dispensationem in Romanâ Curia, id non fit ex necessitate, sed ad cautelam, ad evitandas opinioniones et tollendos scrupulos eorum qui nesciunt acquiescere, et non denegatur, ut mihi super hoc facto consulenti responsum fuit. Unde Corradus non potest dicere id esse de stylo; quia in formâ brevis hujusmodi dispensationis, cujus verba ipse refert, legitur narratum, quòd sententiam sanguinis orator ille executioni demandaverat. Unde colligitur, quòd etiam Romæ in concedendis hujusmodi dispensationibus consideratur an effectus sit secutus.

Cui ut satisfaciam, fateor me dixisse, ad contrahendam irregularitatem, effectum requiri: cum verò ipse

perfectæ, quæ contrahitur ab illis qui post baptismum infert me non esse audiendum, quia ipse mecum pugno, nemo, etiam lynceus deprehendet, me pugnanti loqui; quandoquidem tam ordinatè semper consentanea contextens, tam demonstrativè ad praxim descendendo, ut nullus ambigendi locus sit, circa eos qui criminalia exercuerunt.

Subjicienti verò D. Ciarlinio Carpensi, non habendam mihi fidem, dicenti hujusmodi dispensationem etiam in hoc secundo casu esse petendam, eò quòd multos viderit ordinatos, morte non secutà, sine nullà dispensatione, et quòd in formulà supplicationis expressè affirmetur, oratorem nominatum, sententiam sanguinis executioni demandasse; ex quo colligitur, etiam Romæ in concedendis hujusmodi dispensationibus, consiliari an effectus sit secutus; respondeo, licèt verum in ipsà formulà legatur, me tamen nunquàm, neque ibi neque alibi dixisse illam restringendam ad illos tantùm oratores qui secutà morte indigent dispensatione, cum possit mutatis mutandis eadem formula etiam iis deservire, qui in criminalibus se exercuerunt, morte non secutà; ut in operis præfatione dixi, et loc. cit. sub num. 4, declaravi subdens, quocumque modo hæc irregularitas contrahatur, porrigi Papæ supplicationem sub eadem formulà, paucis mutatis; ergo mihi non contradico, ergo credendum mihi vera dicenti, ergo ipsi Carpensi carpere me non licet; quia mecum carpit, carpere videtur stylum datariæ, et cancellariæ Apostolicæ, quibus innititur hæc mea praxis; quanquàm nisi sit nimium carpendi cupidus, erubescere deberet, tam audenter doctrinæ adversari, cui et totus orbis non dedignatur consentire, et ego nondum alium passus sum adversarium, nisi D. Ciarlinium Carpenssem, virum aliqui spectabilem, sacerdotem et vicarium generalem Ecclesiæ Regien.

Noverit D. Ciarlinius Carpensis doctrinam quam carpit me Romæ addidicisse (hoc est, in eà urbe, ubi sacri canones conduntur, interpretantur atque usurpantur) à viris ibi summæ auctoritatis ipsà quotidianà praxi comprobatam; et quoties res tulit, in ipsà datarià et cancellarià Apostolicà à me ipso usurpatam, et à nullo unquàm, sive primario, et iis officiis præposito, seu privato doctore, rejectam. Illic factum est, ut cum videret mihi aliquid profecisse, typis mandare statuerim has lucubrationculas ad Omnipotentis Dei gloriam, et proximi nostri utilitatem. Sed quid mirum si me carpit Ciarlinius Carpensis, si ipsos carpit Romanos curiales, peritissimos et consummatissimos in theoricà et praxi, ut homines cupidiores, et nimis lucro inbiantes, non alio nomine, nisi quia ab eo debære consulti, ex meo sensu responderunt? Verùm nunc de his hactenus. Quòd si D. Ciarlinius Carpensis paucis his non acquieverit, suo tempore, cum plus dabitur otii, fusiùs ac dilucidius respondebitur, ut aliquando carpere desinat immerentem.

Proliis autem qui sive clerici, sive presbyteri fuerint, opera charitatis exercent in eos qui ad mortem, mediante justitià, condemnantur, ut faciunt nonnullæ

sodalitates id institutum habentes, præsertim in Urbe, ubi similis erecta est in Ecclesià sancti Joannis Baptistæ nationis Florentinæ, et in nonnullis aliis civitatibus et locis, quoniam damnatum hortando ad benè moriendum, contingit, ut in fine exhortationis, hortator ipse eundem moriturum ad nomen Jesu ter invocandum excitet, quo veluti signo dato, carnifex afflictum impellendo, laqueo præfocat; quod sine irregularitatis notà fieri nequit; opportunè provisum est ut hujusmodi sodales, qui inter alia laudabilia opera, quæ sodalitas sive confraternitas ipsa exercet, ad mortem damnatos hortari, consolari, et ad benè et patienter mortem obeundam pro viribus auxiliari consueverunt, ad evitandum omnem conscientie scrupulum, qui in eis pro tempore oriri posset, si fortè in hac pià occupatione, et charitatis officio exercendo, aliquid contigerit, propter quod de alicujus irregularitatis incursu dubitandum esset, à summo Pontifice peterent, quatenus ipsos et eorum quemlibet ab omni irregularitatis, propter præmissa usque tunc quomodolibet contractæ, incursu, necnon censuris et pœnis ecclesiasticis exinde provenientibus absolvet et dispensaret; necnon cum eis, ut in casibus prædictis tantum, nullam propterea censuram ecclesiasticam, aut irregularitatis notam incurrant, neque incurrisse dici valeant, apostolicà auctoritate dispensaret. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis cæterisque contrariis quibuscumque. Et ubi interim accidit, ut ipsi confratres, ante hujusmodi dispensationem, præmissa egerint, additur decretum, quòd ipsi pœnitentiam à confessario ab ordinario approbato, per eos eligendo, illis propter præmissa injungendam adimplere omninò teneantur.

Cæterum, ubi clericus, sive presbyter, aut in aliquo ex sacris ordinibus constitutus, consilium dedit ad accelerandam mortem ultimo supplicio afficiendi, pluries peti vidimus absolutionem et dispensationem ab officio sacræ pœnitentiariæ, per quam committuntur confessario per oratorem eligendo, ut audità illius sacramentali confessione, eum absolvat, injunctà pœnitentià salutari. Ipsoque ab executione suorum ordinum suspensio. Et dummodò occultum sit ipsum dedisse dictum consilium, cum eodem, pœnitentià, vel illius parte peractà, et suffragantibus, etc., super irregularitate inde contractà dispenset, ut valeat in suis ordinibus ministrare, et quæcumque beneficia ecclesiastica, cum curà et sine curà recipere et retinere.

CAPUT III.

Praxis dispensationis cum exercentibus artem medicinæ.

Ex antedictis satis congruè sequitur videre quomodò se habeat Romane Curie praxis circa eos qui artem medicinæ, seu chirurgiæ exercuerunt; postmodum verò suppliciant secum dispensari ad ordines et beneficia. Contrahitur enim per eosdem irregularitas, quandoquidem sæpè inde mortis periculum inducitur.

Borgas, de Irreg., part. 6, tit. de Phys. et Chirurg.; ac ob id non sunt facile promovendi, si medicandi usum exerceverint, ex quo forsitan per Imperitiam aut negligentiam, etiam morti predictae causam dederunt juxta text. in l. *Imperitia*, ff. de Reg. jur. et l. *Idem juris*, ff. ad l. *Apali* et ut plurimum ad adusionem et cauteria, vel abscissionem membrorum devenerunt, ut in c. *Tua*, de Humilitat., et sicut ipsi clericis non licet operari, seu autem medicine exercere, ita neque in scholis physicam audire, cap. *Non magis opere ne cler. vel manu*, quod profecto locum habebit, siue in majoribus, siue in minoribus ordinibus si fuerint constituti, quia eisdem id non licet, nisi gratis pro miserabilibus personis, vel suis consanguineis, quatenus non fuerint sufficienter endociati, id. Bar., Glos. à part. 6, num. 3, licet contrarium teneat Majol., lib. 2, cap. 12, num. 7, ubi ait quod clerici, etiam prius tonsurati, adeo arti medicine et chirurgie exercere prohibentur, quod nec pro miserabilibus personis, nec pro consanguineis exercere permittuntur: quinimo, si ita exercent, de rigore juris, susceptum ordinem sacrum administrare prohibentur, etiamsi mors, vel mutilatio vacet omni culpâ, ex d. cap. *Tua*. Ratio autem cur predictis personis ecclesiasticis, praesertim sacerdotibus sit id jure prohibitum, ea est, quia isti debent esse medici animarum, non autem corporum, c. *Non sit*, art. de Mat. et Qualit.

Idemque dicendum est de medico, qui publico vel privato stipendio conductus, officium suum non exequitur, si quem ejus negligentia vel ignorantia mori contingat; nunc enim sit irregularis, cum clarum sit illum dici à me lico occidi; quod quidem homicidium quodammodo voluntarium dicitur: Henr. q., lib. 11, cap. 12, § 7, et alii, quos citat Sayr., de Cens. lib., 7, cap. 4, n. 5. Nec non medicus, qui requisitus etiam à divite qui pecuniam vel mercedem ei non assignat, negligat eum curare, postquam curare coepit, aut eum deserat, in culpâ est, si aegrotus moriatur; et idcirco promoveri non debet, quia licet merces ipsi non solveretur, poterat post convalescentiam vel ejus mortem, sumptus et stipendia petere et obtinere; id Majol., de Irreg., lib. 2, cap. 12, num. 4, et in simili casu vidi desuper peti dispensationem pro quodam Joanne Lavez, ex cujus negligentia, ut in supplicatione asserbatur, infirmus obierat, pro quo pluries fuit predicta dispensatio denegata. Harum enim dispensationum praxis, ubi nullam oratoris culpam intervenisse asseratur, talis est, ut conficienda sit supplicatio, eo modo quo confici consuevit pro iis qui se criminalibus immiscuerunt, ut supra mutata ratione facti, cui additur; *Et committitur cylindario, et quoad dispensationem, dumeredo orator scribis, scientia et auctoritate idcirco requiritur, nullumque aliud ei canonicum obstat impedimentum, et ab exercitio artis predictae de cætero absteineat. Et quumque additur, quod per hujusmodi gratiam super homicidio, si quod per ipsum in exercitio hujusmodi artis commissum fuerit, dispensatus non intelligitur.*

Et sicut supradictis concedi consuevit dispensatio

ad ordines et beneficia ob irregularitatem inchoatam, ita quoque datur indultum, ut possint supradictas artes exercere; quod quidem concedi consuevit ut plurimum pauperibus clericis, vel aliis, prout summo Pontifici visum fuerit; ac proinde concipitur supplicatio eo modo quo sequitur, videlicet:

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator Cyprianus Misignamus clericus Neapolitane diocesis art. et med. doct. qui nullum beneficium Ecclesiasticum obtinet, et clericali caractere duntaxat insignitus existit, ac per plures annos medicinæ artibus, variis studiis ac vigilis insudavit, in eisque multum profecit, ac forsitan plures experientias circa diversarum personarum infracturam curationes, easdem personas incolantes, et sanas, dicto auxilio, reddendo, hactenus fecit; et si artes hujusmodi desereret, nonnullis personis, quibus suâ scientiâ et experientiâ prodesse potest, maximo esset detrimento: propter: artem medicinæ hujusmodi circa pauperum et egentium, etiarumque personarum curationem, exercere summopere desiderat. Supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator, quatenus in præmissis opportunè providendo, eumque specialibus favoribus, et gratiis proseguendo, sibi, ut donec aliquod beneficium ecclesiasticum esset actus, seu sacris ordinibus initiatus fuerit, et non ultra, artem medicinæ hujusmodi circa pauperum, et egentium, aliarumque personarum curationem, exercere et praticare ac præfatis, necnon quibusvis aliis personis infirmis ad ipsum recurrentibus, medicinas, remedia et antidota, prout earundem personarum summi, ex artis medicine hujusmodi regulis ac præceptis expedire viderit, citra tamen incisionem et adusionem alicujus membri pro bere, ac curam earundem personarum assumere; necnon quoscunque actus, per medicos legitime exerceri solitos, exercere liberè et licitè, ac absque alicujus irregularitatis incursu; ita quod interim, clericali caractere, quo aliis ritè insignitus fuit, illiusque privilegii uti et gaudere possit et valeat, apostolicâ auctoritate concedere et indulgere; eundemque oratorem à censuris et pœnis ecclesiasticis per ipsum ob præmissa incursis, etiam absolvere, sibi que desuper, quatenus opus sit, dispensare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, contrariis quibuscunque cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. M.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et de concessionem, indulto, absolute, dispensationem, aliisque præmissis, ut supra in formâ gratiosâ latissime extendendis. Et quod præmissorum omnium et singulorum, etc. Et additur: Et citra incisionem et adusionem alicujus membri, et cum decreto, quod dictus orator pœnitentiam salutarem, quam confessarius per eum eligendus, et propter præmissa injunget, adimplere omnino teneatur, alioquin præsens gratia in foro conscientiae, sibi nullatenus suffragetur.

Fiat. M.

Datur aliquando cum his limitationibus, videlicet: *Quamdiu sacros ordines non suscepit. Et quod cum*

primum in ecclesiasticis, seu aliis redditibus habuerit, unde commodè vivere possit, ex tunc ab exercitio dictæ artis medicinæ omnino abstinere debeat. Quo verò ad dictam clausulam: Citra incisionem, etc., nunquam hic omittitur, illamque video extractam ex d. c. Sententiam, ne cler. vel monachi, ibi: Nec ullam chirurgiæ artem subdiaconus, diaconus vel Sacerdos exercere, quæ adustionem vel incisionem inducit.

Vidi aliquando hujusmodi indultum concedi ex eâ causâ, quia nimirum in illis partibus, vel in eo loco non adessent medici christiani, seu tantummodò medici Judei, quia, præter alia jura, ex constitutione Gregorii XIII, nec Judei, nec alii infideles possunt vocari ad curandos christianos infirmos, penâ privationis sacramentorum necnon sepulture ecclesiasticæ ipsi christianis impositâ; quod, quidem non modò intelligendum est de medicis et physicis, verum etiam de chirurgis, et quibuscumque aliis, quodcumque remedium ægrotis parantibus; quo casu ad evitandum tale consortium, conceditur potius etiam presbytero indultum medendi cum decreto: *Dummodo tamen gratis, et ubi periculum mortis non imminet; et citra adustionem et incisionem; et quando alius medicus orthodoxus commodè haberi non poterit.* Et quidem supradicta verba, dummodo gratis, quibus aliquando additur, *et amore Dei*, extracta sunt ex dicto capitulo *Tua nos*, § *Volumus*, ibi: *Si tamen pietatis, et non cupiditatis id egerit.*

Idem indultum largiùs per præfecturam brevium pluries concedi vidimus, etiam pro simplici laico qui ipsam medicinæ artem exercuit, irregularitatem propterea contrahendo; ac modò cupit ex fervore devotionis clericali caractere insigniri, ac ad omnes sacros ordines promoveri; ac propterea cum oratore super irregularitate hujusmodi, ita ut illâ non obstante, si nullum aliud sibi obstat canonicum impedimentum, et dummodò ad id reperitur idoneus, servatisque aliis servandis, clericali caractere hujusmodi insigniri, et ad omnes, etiam sacros et presbyteratus ordines promoveri, et promotus ministrare possit, dispensando. Nec non eidem oratori, ut postquam clericali caractere hujusmodi insignitus fuerit, ac ordines prædictos susceperit, donec in redditibus ecclesiasticis habuerit unde commodè vivere possit, artem medicinæ prædictam (citra tamen membrorum incisionem vel adustionem) exercere, et medicamenta, aliaque desuper necessaria præbere liberè et licitè valeat, etiam absque alicujus irregularitatis incurso; dummodò tamen nihil petat, sed à spontè dantibus tantum, à pauperibus verò nihil recipiat, indulgendo. Non obstantibus apostolicis, ac in universalibus provincialibusque conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus, et ordinationibus cæterisque contrariis quibuscumque. Et hoc modo fuit supradictum indultum concessum Joanni Jacobo Selano Neapolitan. diocesis, sub dat. apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die 5 januarii 1634, pontificatus Urbani VIII, anno undecimo.

At verò ubi nulla omnino interitâ vel negligentia

cis possit imputari, ipsamque artis scientiam opportunè adhibuerint, et intrinsicis nullâ mordeantur conscientia, poterunt legitimè promoveri, etiamsi sub eorum curâ multi mortui fuerint, cap. *Ad aures*, de *Ætat. et Qual.*, his verbis: *Quòd cum in arte physicâ eruditus sis, pluribus juxta ipsius artis traditionem exhibuisti cum diligentia medicinam, licet pluries in contrarium successerit, et quibus putabas adhibere medelam, medicinis perceptis, mortis periculum incurrerunt; verum quia ad sacros ordines desideras promoveri, super eo nos consulere voluisti; tibi breviter respondemus quòd, si super præmissis conscientia tua te remordeat, ad majores ordines de nostro consilio non ascendas.*

Unde, si quævis levis culpa imperitiæ vel negligentia illis imputari possit, ab ordinibus excludi debent, si mors vel mutilatio inde secuta fuerit, id. Majol. d. n. 2, circa med.

Præmissis igitur cessantibus, et sic, si nihil de contingentibus juxta medicinæ præcepta omiserint, habentque super hoc probabiliter conscientiam serenam, licitè possunt ad dictos ordines promoveri, absque aliquâ dispensatione. Et cum super hoc fuisset habitus sermo coram D. datario Pauli V, dum quidam clericus Niccin. fuisset à suo episcopo ad urbem missus pro obtinendâ desuper dispensatione, fuit conclusum ipsum illâ non egere, pro quo fuit allegatum, d. cap. *Ad aures*, per quod ei non imputatur eventus mortalitatis ut, in l. *Illicitas*, § *Sicuti*, ff. de Offic. præsid.

Nec propterea circa hanc praxim omittendum est quàmplurimos similes dispensationes ad cautelam impetrare, ne fortè tempore procedente, eos vexari, aut molestari contingat à suis ordinariis, ac præterea quia bonæ mentis est ibi culpam timere ubi culpa non est vulg. jur.

CAPUT IV.

Praxis dispensationis patrociniandi in causis civilibus.

Quemadmodum clericis in arte medicinæ seu chirurgiæ peritis, datur indultum medendi, ita iis qui juris utriusque scientiâ pollent, indulgetur, ut possint eorum patrocinium in causis etiam civilibus præstare, cum alias id personis ecclesiasticis sit jure prohibitum; unde dixit Innoc. in c. *Dilecta*, in fin., de Excess. prælat., quòd clerici non possunt officia civitatis exercere; nam debent attendere circa rempublicam spiritualem, arg. cap. *Duo sunt*, c. 12, q. 1, debentque versari circa vitam contemplativam, nec habere curam de rebus mundanis, nisi quatenus necessaria sunt ad corporalem vitam, cap. *Si quis objecerit*, 1, q. 1, neque exercere officium procuratoris vel advocati; quod quidem intelligitur tam de constitutis in sacris ordinibus quàm habentibus beneficia ecclesiastica, cap. 2, *Ne cler. vel monachi*, cap. *Te quidem*, § *Ex his omnibus*, 11, q. 1.

At ubi clericus sit pauper, qui beneficio ecclesiastico aut patrimonio careat, unde se valeat commodè sustentare, licitum ei erit, etiam jure communi inspecto, absque aliquâ dispensatione, advocati munus, etiam in curiâ seculari, seclusâ accusatione in causis

criminalibus, exercere, Navarr. in tract. de Spol. cleric., § 7, n. 5, vers. *Eademque ratio.*

Ratio autem ea potissimum videtur, scilicet quòd si hoc pro pauperibus facere potest, necnon miserabilibus personis, ad succurrendum eorum necessitatibus, cap. 1 de Postul., tantò magis sibi conveniens ac licitum erit ut propriis necessitatibus consulat, cum ordinata charitas incipiat à se ipso, l. *Præses*, c. de Serv. et Aqu. Sicut etiam monachus posset de licentiâ sui prelati pro utilitate et sustentatione monasterii pauperis, advocati officium exercere, prout faciebat abbas Lopus, qui monachos suos alebat ex lucro suæ advocacionis, ut per Ignat. de Salcedo relatum à Gonzalez, gloss. 2, n. 54, ubi plura in proposito congerit.

Neque his advocati munus interdicitur pro sanguine conjunctis, imminente supradictâ necessitate: Silv. in verbo *Advocatus*, n. 2, q. 2, n. 4, necnon pro personis ecclesiasticis ac aliis quæ enumerantur in l. 4, § *Fin.*, ff. de Postul.

Et quotiescumque reperitur clericos non posse esse procuratores, vel similia exercitia exercere, semper intelligendum est generaliter; ad unum namque negotium, sive clericorum, sive laicorum, procurare vel administrare non prohibentur, ut tradit id. Innoc., in c. 1, in fin., de Obligat. ad ratioe.

In Romanâ autem Curia, non ignoramus, ex summi Pontificis patientiâ, omnes clericos, etiam in sacris ordinibus constitutos, et quantumcumque beneficiatos, contra omnes juris regulas, advocacionis publica munera indiscriminatim exercere, sicut etiam procuracionis; ex quo Romanæ Curie procuratores, cum sint scientiâ, experienciâ ac prudentiâ, optimisque moribus ornatî, verèque et summâ ratione asserere possimus eos non solum non esse comparandos procuratoribus exteris quinimò exteris advocatis in omnibus præponendis, ut ait Mandos., reg. 4, q. 8, n. 7, circa med., idcirco summus Pontifex, ne tantorum virorum doctrina et experimentum ociari noscantur, ipsos ad munia hujusmodi obeunda tolerat; licet enim supradictis specialis et expressa facultas ad id non tribuatur, nihilominus hæc tolerantia inducit dispensationem, c. *Quia circa*, ubi Glossa fin., in fin., de Consang. et Affin.

Cum autem frequens sit in ipsâ Curia usus concedendi extra eam personis prohibitis, indulta patrociniandi, videamus, quomodò illa inde emanent, cum suis limitationibus, ac proinde consuetam supplicationis formulam hic subjiciamus, quæ talis esse potest, videlicet:

Beatissime Pater, cum devotus S. V. orator N. clericus Neapolitan. utriusque juris doctor redditus annuos pro congruâ sui sustentatione sufficientes juxta sui gradus et conditionis exigentiam non habeat; proindeque, ut quidquid didicit, reipsâ experiri valeat in infrascriptis emisis patrocinari et advocare summopere desiderat. Supplicat igitur humiliter E. S. V. orator præfatus, quatenus in præmissis opportunè providendo, eumque specialibus favoribus et gratiis proseguendo, sibi, ut

quoad vixerit, etiam postquam presbyter factus fuerit, quorumcumque, ad ipsum pro justitiæ complemento consequendo, aut jurium suorum defensione pro tempore recurrentium, causas quascumque, etiam civiles, profanas, ecclesiasticas, meras et mixtas, criminales quoque ad defensionem tamen duntaxat suscipere, ac in judicio et extra, coram quibuscumque judicibus etiam laicis et secularibus, ubicumque locorum, agere, prosegui, tueri, defendere ac in illis patrocinari, postulare et advocare, ac salarium sive mercedem sui laboris petere et percipere; et si contingat ipsum in judicem seu alicujus judicis ecclesiastici vel secularis, in assessorem in similibus causis eligi, assumi vel deputari, etiam ea quæ ad judicis et assessoris hujusmodi officium quomodolibet spectant et pertinent, et quæ alii causarum procuratores, judices, advocati et assessores legitime facere et exequi consueverunt, in similibus causis itidem facere et exequi liberè et licitè possit et valeat, etiam absque excommunicationis, inhabilitatis, irregularitatis et infamie maculâ sive notâ, aut privationis beneficiorum et officiorum, vel alicujus alterius pænæ incursu, absque aliquo conscientie scrupulo; perinde ac si patroni, seu procuratoris, judicis vel assessoris hujusmodi officium minime exercuisset, seque super præmissis à quoquam molestari aut inquietari minime posse; sicque per quoscumque judices ordinarios, vel delegatos, quâvis auctoritate fungentes, judicari, et definiri debere, concedere, et indulgere dignemini de gratiâ speciali: non obstantibus, etc., et ordinationibus apostolicis, illis præsertim, quibus inhibetur, ne clerici secularibus negotiis se immisceant, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. M.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc., et de concessione, indulto, aliisque præmissis, ut supra in formâ gratiosâ latissimè extendendis. Et quòd præmissorum omnium; et singulorum, etiam denominationum, qualitatium, nuncupationum, invocationum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per breve S. V. seu officium minoris gratiæ expediendis. (Et quandoque additur: Et in causis civilibus ecclesiasticis tantum.) Et donec orator in ecclesiasticis vel aliis redditibus annuis habuerit unde commodè vivere possit.

Fiat M.

Quòd si orator aliquod tenue beneficium personalem residentiam requirens obtinet, additur: *Et dummodò à debito servitio ac officio dictæ ecclesiæ nullatenus propterea avocetur, seu distrahatur.*

Si autem hujusmodi indultum petitur pro onusto parentibus, vel consanguineis pauperibus, ope et auxilio oratoris indigentibus, prout peti sæpè vidimus, tunc datur illud, durantibus necessitatibus earumdem, vel donec eis aliter subveniri possit. Quòd si asseratur oratorem tennes redditus beneficiales habere, additur: *Et quatenus fructus ad oratoris congruam sustentationem non sufficiant. Aliquando additur restrictiva: Et in Curia ecclesiasticis et in criminalibus defendendo tantum, et pro pauperibus, gratis et amore Dei; et donec orator habuerit, etc.*

Quibus adde in praxi quòd, cùm ex iuribus premisis constet supra dictas personas secularibus negotiis se immiscere non posse; neque etiam tutò posse suscipere onus tutelæ, licet non modò presbyteri, verùm etiam episcopi possint illud suscipere, etiam sine aliquis licentiâ; quia illà indigentes connumerantur inter miserabiles personas, c. *Pervenit*, 86 dist., et tot. dist. 87 et 88, nec propterea à supra dictis ob huiusmodi oneris susceptionem incurritur aliqua suspensio ipso iure, ut per Navar., cons. 4, per tot. ne cler. vel mon.

Tamen, quia quandoque presbyteri, ob talis oneris susceptionem, et exercitium, verentur ab ordinario seu ab alio molestari, propterea ab iis recurritur ad summum Pontificem, cui narratur per supplicationem, exempli gratiâ, quòd cùm N. defunctus in suo ultimo testamento instituisset heredem N. suam filiam, eique oratorem in tutorem deputasset, quia officium tutoris huiusmodi exercere posse dubitat absque solis Apostolicæ indulto, propterea dictus orator dictæ N. suæ neptis seu aliàs consanguineæ pudicitie, et aliàs meliori quàm poterit ratione, consulere cupiens, supplicat ut eidem oratori, quoad vixerit, donec dicta N. ætatem legitimam matrimonii contrahendi, aut aliquam approbatam religionem ingrediendi, attigerit, tutorio et curatorio nominibus omnia et singula quæ ad huiusmodi officium pertinent, etc., facere, exequi et adimplere valeat, ipsamque desuper ab ordinario loci, seu quopiam alio, quavis auctoritate fungente, directè vel indirectè, quovis quæsito colore, etc., molestari, etc., nullatenus unquam possit; ac quicquid, etc., irritum, etc. Ac propterea mandatur ordinario ipsius oratoris quatenus ei, ut præmissa omnia facere possit et valeat, citra tamen facultatem exercendi mercaturam, ac in litibus eidem N. jam forsitan motis vel movendis per se ipsum coram iudicibus litiis comparandi, sed id per procuratorem facere debeat, auctoritate apostolicâ concedat et indulgeat, omnimodamque licentiam et auctoritatem sibi desuper impartiat, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque, etc.

Accedit etiam eidem praxi ut nedùm summus Pontifex ad præmissa dispenset sive potiùs indulgeat, aut licentiam concedat, verùm etiam frequenter dispensare consuevit ut clericus, cùm huiusmodi tutelæ exercitio, præsertim pro personis sibi conjunctis, possit se criminalibus negotiis immiscere, ut per formulam infra scriptam patet; maximè quòd de iure clerici habentes jurisdictionem temporalem, possunt absque incurso irregularitatis iudices et magistratus constituere, qui inquirent delicta ut ea secundùm leges puniantur, cap. fin., *Ne cler. vel. mon.*, in 6, ibi: *Nam licet clericis causas sanguinis agitare non liceat, eas tamen, cum jurisdictionem obtinent temporalem, debent et possunt, metu irregularitatis cessante, aliis delegare*; Sayr., de Cens., lib. 6, cap. 18, num. 16; sicut pari modo ipsis clericis non est interdictum

leges et statuta condere, vel compilare, aut principi consulere, ut certis delictis irreg. et pœnam illius supplicii, vel mutilationis, absque irregularitatis incurso. *Glos. in cap. Omnis*, dist. 3; ubi, Archid. Host., in c. *Ec. literis*, de excess. prel.; *Alde.*, in cap. 1 de Fuit; quandoquidem etiam ipsi principes, leges condentes, per quas vindictam sanguinis comminantur, nunquàm fiunt irregulares, etiamsi per iudices ipsorum executioni mandentur; id. Archid., in cap. *Officia*, 23, quæst. 5. Hinc videmus quòd etiam Papa, licet propriis manibus aliquem occidens, legem exequendo, videatur indignè agere; attamen procul dubio potest legem condere sub pœnâ mortis, aut mutilationis, tanquàm princeps supremæ potestatis; sic etiam eandem potestatem aliis delegare potest, eosque ab incurso irregularitatis servare immunes, prout in dies suos ministros ad id delegat; de quo vide Majol., de Irregul., lib. 2, cap. 40, sub num. 10, vers. *Nam licet Papa*; proindeque frequenter videmus desuper, ut infra, dispensari cum ipsis clericis. Cùm igitur casus se offert petendæ dispensationis ad præmissa, eo quo sequitur modo, in formâ gratiosâ peti et concedi consuevit, videlicet:

A tergo: *Dilecto filio nobili viro Hieronymo de Cardenas, cler. Neap.* Intùs verò: *Urbanus Papa VIII: Dilecte fili, salutem, etc.* Cùm sicut nobis nuper exponi fecisti, quondam Joannes de Cardenas, frater tuus germanus, relictâ dilectâ in Christo filiâ Fulviâ ejus natâ, in tertio suæ ætatis anno constitutâ, decesserit; et propterea, ut ejusdem Fulviæ indemnitati, quantum fieri poterit, consulatur, tu illius tutelam unâ cum dilectis filiabus Fulviâ Coracciolâ et Mariâ Carrasâ, primò dictæ Fulviæ aviâ, et genitrice respectivè, gerere posse summopere desideras, si nostra ad id tibi suffragetur licentia et facultas; nos specialem tibi gratiam, etc., et à quibusvis, etc., censentes, etc.; supplicationibus nobis tuo nomine humiliter porrectis, inclinatis; tibi, ut dictæ Fulviæ neptis tuæ huiusmodi tutelam, et, pro tempore, curam unâ cum secundò dictâ Fulviâ et Mariâ prædictis suscipere et gerere, omniaque et singula quæ ad tutorem et, pro tempore, curatorem huiusmodi de jure, usu, consuetudine, vel aliis pertinent, facere et exercere; ac tutelæ, et, pro tempore, curæ huiusmodi ratione, et illarum occasione duntaxat, negotiis et causis criminalibus quibuscumque, quoties opus fuerit, te immiscere, ac in eis consilium, mandata, et jussiones, tam verbo quàm in scriptis dare, et debitæ executioni demandare facere, etiamsi sanguinis effusio, membrorumque mutilatio, seu etiam mors inde sequatur, liberè et licitè, ac absque ullo irregularitatis, vel censurarum, aut pœnarum ecclesiasticarum incurso, possis et valeas; dummodò tamen præmissorum occasione in mercaturâ aliisque clericis interdictis negotiis nullatenus te immisceas et à sententiâ in causâ sanguinis per te ipsum serenâ omninò abstineas, apostolicâ auctoritate tenore præsentium licentiam concedimus, et impartimur; non obstantibus apostolicis ac in universalibus conciliis editis generalibus, vel specialibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque. *Dati Romæ, apud S. Marcan-*

Majorem, die 25 maii 1627, pontificatus nostri anno quinto.

M. A. Maraldus.

Sicque quocumque modo hujusmodi iadultum concedatur, sive per praefecturam brevium, sive per ipsam datariam apostolicam, semper restringitur ad duo: nimirum, ne praemissorum occasione orator exerceat mercaturam, quodque absteineat à ferenda sententiâ per seipsum in causâ sanguinis; quae quidem non aliâs emanare solent quàm ad praescriptum juris communis, unde desumpta est supra dicta praxis: nam quoad primum, certum est clericos omni jure prohibitos esse negotiari, cum habeamus in jure integrum titulum: *Ne clerici vel mon. secul. se immisc. negot.*, et textum clarum in capit. fin., de Vit. et Hon. cler., ubi clericus qui, tertio monitus, à negotiationibus secularibus non abstinere, interim perdit quoad bona privilegium clericale, ut in ejus summario dicitur, Clem. 1, § *Adversus*, eod. tit.; et magis patet in cap. 1, 83 dist., ubi: *Decrevit sancta synodus nullum deinceps clericum aut possessiones conducere, aut negotiis secularibus se immiscere, nisi propter curam pupillorum, et orphanorum, ac viduam; aut si forte episcopus civitatis ecclesiasticarum rerum sollicitudinem habere praecipiat*, et in cap. 2, ead. dist., ibi: *Id plurimos clericorum negotiationibus inhonestis et lucris turpibus immiscere, nullo pudore cernentes Evangelicam lectionem, quâ ipse Dominus negotiatores à templo verberatos flagellis asseritur expulisse, ac Apostoli verba recolentes, quibus ait: Nemo militans Deo, implicat se negotiis secularibus; Psalmistam quoque David surdâ dissimulante aure cantantem: Quoniam non cognovi negotiationes, introibo in potentias Domini; et in cap. Quid est, ead. dist.; negotiatores ergo illi abominabiles existimantur, qui, justitiam Dei minimè considerantes, per immoderatam pecunie ambitum polluantur, merces suas plus perjuris onerando quàm pretiis; et tanquàm pestem fugiendum esse clericum negotiatorem docet text., in cap. Negotiatorem, 88, dist. Quo fit ut neque ipsis clericis liceat conducere agros, eosque per suos colonos excoli facere, ut fructus inde provenientes vendant, urgente adhuc prohibitione tex., in cap. Pervenit, 86, dist. ibi: *Quidam, propter turpis lucri gratiam, alienarum possessionum conductiones et causas seculares suscipiunt, et à sacris quidem officiis se per desidiam separant; et inter ceteras causas, ea potissimum esse creditur, cur clericis sit interdicta mercatura: quia nimirum illa vix exerceri potest sine peccato et mendacio, ut in cap. Summa 1, 4, q. 4, c. Quaecumque, eod. cau., et 9; Abb., in c. fin. de Usur.**

Attentâ tamen praefatorum jurium dispositione non veniunt profectò clerici qui proprios agros colunt, aut conducunt eos ab Ecclesiâ; hoc enim nullo sibi jure prohibetur, juxta illud Levit., cap. 25, ibi: *Terra quæ non vendetur in perpetuum, quia mea est, et vos advenæ, et coloni mei estis.* Ac proinde fuit aliâs per S. congr. concil. declaratum non deberi propterea clericum super hoc molestari sub praetextu illicitæ negotiationis, sicut pari modo si vendat ille vinum, frumen-

tum, aut oleum, ex redditibus sui benecii, ut per Guttier., de Gabell., q. 93, n. 23, quinimò ad vendendum vinum quod ex possessione suâ, vel Ecclesiæ, colligit, etiam tenere potest tabernam in domibus Ecclesiæ, dummodò non per se ipsum, sed per alium vendat; Franc., in cap. un. de Vit. et Honest. cler., in 6, ubi ait ita Domin. defendisse unum clericum qui vendebat vinum per alium; Genuens., in Prax., cap. 67, numer. 7; ubi ex eadem ratione censet hujusmodi vinum posse vendere, etiam, ut vulgò dicitur, ad munitum. Similiter, licet prohibeantur clerici tenere animalia, seu jumenta et alia similia ad vecturam, cum id sit species negotiationis, et hoc casu eorum locatores appellentur, nihilominus ea tenere possunt ad usum proprium; Carol., de Grass. effect. 6, n. 10 et 11, qui supradictam generalem conclusionem pluribus etiam modis ampliât: Primò nimirum, ubi dictus clericus etiam emeret dicta animalia ut illa pascat in propriis praediis, et, cum pingua facta fuerint, vel cum partus ediderint, illa et eorum partus vendat, quod ei non est interdictum; Redoan., de Spol., q. 2, num. 14; id. Carol., loc. cit., num. 18, limit. 1; sicut etiam potest locare ipsa animalia, ac oves et boves, si habet ex decimis, vel successione, aut aliâs sibi data; aut si, habens pascua multa, emit animalia ut illa depascantur ad sustentationem sui, et suorum parentum ac pauperum; secus verò, si emeret, ut traderet ad incrementum, vel aliud ageret in fraudem, ac per viam negotiationis, ut post alios concludit id. Redoan., loc. cit. Secundò, ubi clericus semel tantum emeret, vel venderet: quia per unicum contractum de mercibus factum non dicitur mercatura, Gloss., in l. Mercis, ff. de Tribut.; id. Carol., num. 19, limit. 2; unde dixit id. Franc., in d. cap. un., quod ex unico actu quis non efficitur jocularior, vel mercator; quia nomina verbalia, significantia officium, vel artem, aut alium actum licitum, non verificantur ex unico exercitio; unde non dicitur mercator ex unicâ mercaturâ, vel hospitator ex unicâ hospitalione, ut docet tex., in d. l. 1, ff. de Trib.; secus autem, si verba ipsa significant delictum, veluti raptor, vel adulter; quia unico tantum actu verificantur, ut habetur in l. Maritus, § *Qui quæstum*, ff. de Adult., licet aliter dicendum sit quando aliqua est inflicta poena contra aliquos turpia exercentes, nimirum vitium sodomiae, vel aliud; quo casu non inducitur exercitium per unicum actum, sed plures vices requiruntur; id. Genuen., in d. Prax., cap. 67, n. 1. Tertio, quando clericus non per se ipsum, sed per interpositam personam, ut dictum est, negotiatur; nam hoc modo sibi non prohibetur, cap. 1 de Vit. et Hon. cler.; Molin., de Contract., disp. 345, n. 10; id. Carol., n. 23, limit. 5. Quarto in clericis pauperibus, in necessitate constitutis, habito respectu ad eorum conditionem, d. cap. 1, ne cler. vel mon.; id. Redoan., d. q. 2, n. 16; id. Carol., n. 42, limit. 6. Quintò in clericis exercentibus agriculturam, cum ea illis permittatur pro quaerendo victu, unde possunt afficere terras et praedia, ac in eis laborare, quatenus aliter honestè vivere non pos-

sent, d. c. 1; id Carol., n. 28, limit. 7. Sextò ubi clericus habet propria animalia, ut dictum est, vel vineas, aut oliveta, ex quibus nascuntur et colliguntur fructus; tunc enim illos ad sui libitum potest vendere; id. Ankar. et Imol., in cap. fin., de Vit. et Hon. cler.; id. Carol., num. 55, limit. 9; alias verò limitationes, quas id. Carol. inter n. 48 et 56 ibid. ponit, tanquam minùs hic necessarias consultò omisimus.

Premissis etiam non parùm confert quedam declaratio S. congreg. concil. ad instantiam nonnullorum presbyterorum et clericorum terræ Altimontis Cassanen. diœcesis, tenoris sequentis, videlicet:

Illustrissimi et reverendissimi domini, presbyteri et clerici terræ Altimontis Cassanen. diœcesis, qui, ut plurimum, ob loci, montium, personarum, ac temporum qualitatem, aliqua ex infra scriptis rationibus necessaria ad suam et familiæ sustentationem coguntur quærere, ad obviandum vexationibus commissariorum, petunt ut declaretur an liceat eis hæc facere absque reatu illicitæ negotiationis:

Primò, an liceat eis terras patrimoniales ac beneficiales per laicos colere.

Secundò, an pro necessario culturæ usu possint emere boves et alia animalia, et fructus illorum vendere.

Tertiò, an ii qui in propriis terris habent quercus et castaneas, quarum fructibus sues vescuntur, possint sues emere, eosve alere, ac pro suâ et familiæ sustentatione vendere.

Quartò, an iidem clerici cum foliis suarum arborum possint in propriis ædibus arti sericæ operam dare, vel idem opus alteri ad medietatem committere, ut in illis partibus fieri consuevit.

Sacra congregatio concilii interpretum, ad 1, censuit licere clericis agros beneficiorum ac bonorum patrimonialium suorum operâ laicorum colere absque reatu illicitæ negotiationis.

Ad 2, posse similiter clericos pro hujusmodi culturæ usu, boves et animalia emere necessaria; illorumque sætus justo pretio, atque honestâ ratione vendere; nec propterea eos prohibita negotiationis prætextu vexari posse aut debere.

Ad 3, Ibidem posse pro suâ et familiæ sustentatione, dummodò in emendis, alendisve seu distrahendis subis, nihil sordidum, aut indecens ordini clericali exerceant.

Ad 4, licere clerico arborum in propriis bonis existentium folia, alicui laico concedere, eo pacto adjecto, ut lucrum, quod ex bombycibus provenerit, inter utrumque dividatur. Et pariter eidem licere earundem arborum foliis per se ipsum absque officii sui duntaxat detrimento, ac pro suâ et familiæ sustentatione arti sericæ operam dare; dummodò in artificio hujusmodi personas non suspectas adhibeat; et quoad hoc episcopi licentiam, quæ gratis detur, obtineat.

C. cardinalis Torres.

Et hæc quoad primam clausulam scilicet: *Dummodò præmissorum occasione in mercaturâ aliisque clericis interdictis, etc.* quæ semper apponitur, eoque magis, quia pluries compertum est, quòd hujusmodi clerici sub clypeo tuteke conjuncte sibi personæ ex professio-

mercabantur; unde usque ad aures summi Pontificis pervenerunt prædictorum clericorum querele contra commissarios ad id destinatos; eorumdem illicitorum negociatorum conscientias exonerantes.

Quo verò ad secundam clausulam restrictivam in suprapositâ formulâ adjectâ, nimirum: *Et à sententiâ in causâ sanguinis per te ipsum ferendâ omninò abstineas*, nil ea adhuc deviat à juris communis dispositione; quinimò, si illa non fuisset expressa, nihilominus censureretur apposita, quia summus Pontifex in suis re-scriptis, præter concessionem gratiæ principalis, si expedit in reliquis se conformat cum jure communi, quod semper considerat, et secundum illud censetur rescribere Glossa fin., in fine, in cap. Consultationi, de Tempor. ordin. et Glos. in verbo Consultationem, in cap. Ex tuâ, de Fil. presb. Felin.; et alii in cap. 4, num 17, de Const., ac propterea in similibus indultis et dispensationibus cum clericis, ad exercendum tutelam pro sanguine conjunctis, etiam in criminalibus aliquando non apponuntur dictæ clausulæ, et nihilo minùs censentur appositæ. Juris igitur communis dispositio in hac præsentî materiâ, ea est quòd clericus habens jurisdictionem temporalem, potest, et debet delegare causam sanguinis, ut habetur in c. Episcop. ne cler. vel mon. ibi: *Nam licet clericis causas sanguinis agitare non liceat, eas tamen cùm jurisdictionem obtinent temporalem, debent et possunt metu irregularitatis cessante, aliis delegare.* Hic tamen Papa tribuit oratori omnimodam facultatem exercendi ea quæ pertinent ad officium tutoris, et curatoris, cùm repræsentet personam pupilli, Bald. in l. Etiam, de Fideicom., etiam se criminalibus immiscendi, dummodò à ferendâ sententiâ in causâ sanguinis abstineat, juxta text. in c. Sententiam, ne cler. vel mon. ibi: *Sententiam sanguinis nullus clericus dicet, aut proferat, sed nec sanguinis vindictam exerceat*, et in hoc restringitur, etiam supradictum indultum; licet ipse Papa potuisset oratori providere, ut sine pœnâ irregularitatis, posset per se ipsum sententiam sanguinis proferre, id. Franc. in cap. Episcopus, eod. tit., lib. 6.

CAPUT V.

Praxis dispensationis cum presbyteris ad studendum juri civili.

Licet clericis, non modò in majoribus, verum etiam in minoribus constitutis, munus sive advocati, sive procuratoris à jure sit interdictum, ut supra demonstravimus; inter infra scriptas tamen personas ecclesiasticas, non nisi in sacro presbyteratûs ordine constitutis, juri civili operam navare, ut infra prohibetur. Unde quid Romanæ Curiae stylus, circa opportunum desuper indultum concedendum servet, videamus. Frequentissimè etenim per sedem Apostolicam indulgetur seu dispensatur cum ipsis presbyteris, ut possint audire jura civilia; ac propterea circa hanc praxim videndum erit, primò, unde et quare emanaverit prohibitio circa hoc. Secundò, an alius præter summum Pontificem queat hanc facultatem invariari. Tertiò,

quomodò, et cum quibus conditionibus et clausulis di-
p. 107

Et quoad prius, videtur quòd in illa constituti-
prohibito contenta in c. *Super specula*, de Privileg. ubi
statuitur, ne quicquam Parisiis docere vel audire jas-
civile presumeret; cui alia accessit, ut in c. *Non ma-
gnopere*, ne cler. vel mon., ubi prohibetur cuilibet post
votum religionis, ac cuius sunt prole, si nem. ad physi-
cas, vel leges mundanas audiendas, exire. Si verò exie-
rint, et ad claustrum suum, infra duorum mensium
spatium, non redierint, sicut excommunicati ab omni-
bus evitentur, et in nulla causa. si petrosinum præ-
stare voluerint, audiantur, reversi autem in choro,
capitulo, mensà, et cæteris, ultimi fratrum existant,
et nisi fortè ex misericordià sedis Apost. totius spem
promotionis amittant.

Supervenit postmodum decretalis Honorii III, qui
hanc prohibitionem extendit ad archidiaconos, deca-
nos, plebanos, præpositos, cantores, et alios, perso-
natus habentes, necnon presbyteros, ut in c. *Super
specula*, ne cler. vel mon.

Ex quibus notat cancellaria apostolica quòd reli-
giosi et habentes dignitates vel personatus, seu pre-
sbyteri non possunt audire leges, vel physicam; et si
audirent, statim sunt excommunicati, et efficiuntur
inhabiles de cætero ad ordines et beneficia sine apo-
stolicà dispensatione per Glos. et doctores in d. c. *Super
specula*, et sic videtur quòd possint beneficia
per istos obtenta post hanc pœnam impetrari in formà
juris, cum sint inhabiles et irregulares. Clerici tamen
et alii beneficiati non habentes dignitates et personatus,
nec presbyteri, vel rectores Eccles. parochialium non
includuntur in prædictis iuribus; et quod dicitur de
rectoribus, intelligitur ratione Ecclesiæ, si tamen es-
sent presbyteri, ut in d. *Notabili*, fol. mibi 193.

Quarum quidem prohibitionum duæ sunt causæ
finales, una videlicet, quæ habetur in d. c. *Non magno-
pere*, ibi: *Ne occasione scientiæ, spirituales viri, mun-
dani cursus actionibus involvantur*, altera verò in d. c. *Super
specula*, ibi, *quia theologiæ studium cupimus ampli-
ari, ut dilatare sui tænterit loco, panibus suis faciat
longiores, etc.*

Nec ad id refert, summum Pontificem, Parisiorum
civitatem, ut supra, tantummodò expressisse; quia
nihilominus prohibitiones hujusmodi per totum orbem
extenduntur; et dum statuit, ne quis Parisiis audire,
vel docere leges seculares præsumeret, hoc fecit ra-
tione frequentioris usûs in illà civitate; quia frequen-
tius sacerdotes legebant leges Parisiis, quàm alibi; et
sic, expressum frequentiæ causà non restringit, Glos.
in cap. 1, de Confess., lib. 6, et gratia frequentioris
usûs expressa, non excludit alia similia quæ rariùs
contingere solent, Mandos. in Reg. Cancell. 53, q. 6,
n. 5; Glos. in procem. decretal., in verbo. *Bononiæ*,
quæ ait: *Etsi text. dicit Bononiæ, propter frequentium
studii, tamen illa constitutio, ad omnes universitates
extenditur*, et per Rebuff. in tract. nominat., num. 26,
qui num. 27, ait, quòd propterea mirandum non erit,
si stantibus præmissis, summus Pontifex, Romæ, ubi

debet vigere studium theologiæ, dicat velle habere
studium generale juris divini et humani, canonici vi-
delicet et civilis, ut habetur in cap. 2 de Privileg. in
6, quia hoc concessit ex privilegio et ex causis in d.
cap. contentis, ibi, *cum de diversis mundi partibus,
multi confluant ad sedem Apostolicam, quasi matrem,
nos ad communem tam ipsorum, quàm aliorum omnium
commodum, et profectum paternà sollicitudine intenden-
tes, ut sit eis mora hujusmodi fructuosa, providemus,
quòd ibidem de cætero regatur, et vigeat studium juris
divini et humani, etc.*

Quoad secundum, quæri potest, numquid possit
episcopus super hoc dispensare. Et videtur, quòd sic;
regula enim generalis est in cap. *Nam concupiscentiam*,
de Constit., ubi omnia videntur concessa, nisi sint
prohibita, l. *Necnon*, § *Quod eis*, ff. *Ex quibus caus.
major.*, et sic cum hoc non reperiatur à jure prohibi-
tum episcopis, erit eis permissum, facit cap. *Milites*,
11, q. 1. Nec ex supradictis apparet, conditorem su-
pradictorum canonum sibi reservasse hanc facultatem;
ac propterea illam ipsis episcopis videtur concessisse.
cap. *Nuper*, de Sent. excom., ubi Glos. dicit *episcopos
posse dispensare, quando dispensatio eis prohibita non
est*, cap. *Apud de spons.*, et hæc est communis opinio
doctorum in c. *Dilectus*, de Temp. ordin., et in cap. *Excommunicamus*, § *Sanè*, de Heret., ubi dicitur, quòd
episcopus potest dispensare, ubicumque non prohi-
beatur, nisi immutaret universum statum Ecclesiæ,
c. *A nobis*, in fine, eod. tit.; Abb. in cap. *At si cler-
icis*, § de Adulteriis, de Judic., et in c. *Quibusdam*,
de Pœnit.; videmus etenim, quòd lex puniens aliquod
delictum, et apponens postea verbum impersonale,
videlicet, nisi fuerit dispensatum, vel possit dispen-
sari; refertur etiam ad episcopum, Glos. in d. c. *In
quibusdam*, et in c. *Quisquis*, de Elect., Archid. in c.
Nulli, dist. 38; Glossa in c. ult. de Apost., et in c.
Virginata, 27, q. 1.

His tamen non obstantibus, contraria opinio prior
est, et in praxi recepta, et stylus Curie obtinuit ut
nullus, præter Papam, possit desuper dispensare, tam
cum sacerdotibus secularibus, quàm regularibus teste
Archid. in cap. *Non dicatis*, 12, q. 1. Unde sæpè etiam
videmus, quòd novus Pontifex inter facultates, quas
conclavistis concedit, cum eis dispensare consuevit, ut
si qui eorum fuerint presbyteri, possunt audire jura
civilia, et in eis doctoratûs gradum suscipere, teste
Paris., de Resign. benef., lib. 7, q. 7, n. 11, et ex his
satis constat facultatem hanc ad solum Papam perti-
nere. Navar., cons. 2, in fine, ne cler. vel mon.

Porro, quod dictum est de prædictis personis be-
nificiatis prohibitis in d. cap. *Super specula*, ne cler. vel
mon., intelligendum est non modò de titularibus, ve-
rùm etiam de commendatariis, de quibus, licèt olim
dubitabatur an comprehenderentur in dictà constitu-
tione, attamen, re delatà ad Gregorium XIII, fel.
record. dispensavit ipse cum quodam commendatario,
qui audierat leges civiles sine apostolicà dispensatione;
ob eam rationem, quia isti cum sint commendatarii
perpetui, hodiè non differunt à veris titularibus, ut

omnes doctores fatentur, et dicit Zerol. in sua Praxi Episcop. in verbo *Studium*, vers. *Ad tertium*.

Ne tamen circa præmissa, quæ pro parte affirmativâ dicta sunt, nimirum, quod possit episcopus dispensare in casibus sibi non prohibitis, simplex curialis decipitur quoad ea quæ in praxi contingere possunt, sciat, hujusmodi conclusionem, locum sibi minimè vendicare, quando agitur de dispensatione adversus aliquam constitutionem conciliarem; quandoquidem, etiamsi dicatur per verbum impersonale, *dispensetur*, seu alio modo, sicut aliàs diximus, nihilominus id procedere non ignoratur, quando agitur de dispensatione super canone pontificio; secus autem, si super aliquâ constitutione conciliari; eo enim casu, licet eo modo loquendi, videatur aliis hæc facultas concessa, nihilominus neque episcopus, neque alius inferior poterit dispensare; quia cum decreta ejusdem constitutionis conciliaris egeant expressâ derogatione, Henriq., lib. 13. c. 57, num. 4; Gratian., discept. forens. cap. 597; Caputæque, decis. 176, parte 1; Azor. Instit. moral. parte 2, lib. 5, cap. 14; Garc. de Benef. parte 4, cap. 5, num. 50. propterea episcopus, seu alius inferior ipsam constitutionem conciliarem tollere, aut in eâ dispensare minimè potest; id. Henriq. d. 57, § 4, litterâ C. nec tuta prorsus videtur contraria opinio asserentium, posse episcopum ex causâ magnæ necessitatis dispensare, præsertim in casu prædicto, quando subest legitima causa, sicut tenuit Staphil. in Tr. brev., num. 21; nam dicta opinio non est vera, cum nec episcopi, nec legati possint dispensare contra concilia generalia, ut tenet Glossa, in cap. *Cum dilectis*, in verbo *In ætate*, de Elect.; Abb. in cap. *Dilecto*, num. 5, de Præb. cum summo tantum pontifici facultas hæc competat, Leo in thes. for. Eccl. part. 2, cap. 8, num. 44.

Quoad tertium, et circa illius praxim dicendum, quod hæc dispensatio conceditur à summo Pontifice quandoque per supplicationem, suâ manu signatam, quæ transit per datariam, ac postmodum super eâ expediuntur litteræ apostolicæ, sive per officium minoris gratiæ sub plumbo, sive per breve sub annulo piscatoris; aliquando autem per simplex rescriptum sacræ congregationis card. concilii Trid. in calce memorialis appositum; quandoque per privatas litteras d. cong.

Aliquando etiam ipse summus Pontifex consuevit non modò cum supradictis conclavistis, verum et cum suis familiaribus et capellanis motu proprio, sub hæc formâ dispensare, nimirum: *Ut etiamsi ipsi presbyteri fuerint, ac dignitates et officia obtinuerint leges et jura civilia, etiam publicè in scholis et universitatibus studiorum generalium ad quinquennium duntaxat, dummodò iidem, trigesimum ætatis annum non excesserint, audire, et si habiles et sufficientes reperti fuerint, etiam ad doctoratus gradum in hujusmodi facultate se promoveri facere, ipsaque jura, etiam publicè docere, atque iudicis, advocati et procuratoris officium in causis ecclesiasticis civilibus tantum exercere, libère et licitè possint et valeant, de specialis dono gratiæ dispensamus, ut inter cæteros*

concessit Gregorius XV, in suo motu proprio in formâ Brevis sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum die 22 martii 1621, pontificatus sui anno primo. Ex illis tamen verbis, *etiam ad doctoratus gradum*, te notare non pigeat, quod etiamsi non esset apposita, censetur nihilominus Papam dispensare cum ipsis, ut possint assumere dictum gradum; Caroll. de Grass. de Eff. cleric. eff. 29, num. 5.

Priori modo dantur litteræ sub formulâ sequenti, videlicet:

URBANUS Episcopus servus servorum Dei, dilecto filio N. N. presbytero Neapolitan. salutem et apostolicam benedictionem. Vitæ ac morum honestas, etc. Hinc est quod nes te, qui in vigesimo sexto tuæ ætatis anno constitutus existis, ut fructuosior et utilior in Ecclesiâ Dei minister evadere possis, utrique juri operam navare desideras, præmissorum meritorum tuorum intuitu, gratioso favore prosequi volentes, et à quibusvis excommunicationis, etc. Censentes, tuis in hac parte supplicationibus inclinati, tibi, ut ad proximum triennium tantum in quacumque; tibi benè visâ universitate, in quâ studium viget utriusque juris, pro majori sacrorum canonum intelligentiâ, utrique juri hujusmodi operam navare, ac omnes et singulos gradus, per alios scholares ecclesiasticos seu seculares eidem juri studentes, suscipi, aliæque per eosdem fieri et exerceri consuetæ, servatis servandis, suscipere ac facere et exercere liberè et licitè valeas; dummodò nullum beneficium ecclesiasticum, personalem residentiam requirens, obtineas, et de consensu tui ordinarii, auctoritate apostolicâ, licentiam et facultatem concedimus et impartimur; teque desuper à quoquam quovis prætextu, causâ vel occasione molestari, inquietari aut quoquo modo impediri nullatenus possit; ac quicquid secus super his, etc., irritum et inane decernimus. Non obstantibus, etc. Dat. Romæ, etc.

Altero vero modo, per rescriptum, videlicet supradictæ S. congregationis, quod ita datur, videlicet: *Die primâ maii 1636, sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini interpretum auctoritate sibi attributâ, benignè concessit oratori, nullum officium aut beneficium ecclesiasticum, personalem residentiam requirens, obtinenti, ut ad majorem sacrorum canonum intelligentiam, studiis legum civilium per biennium operam navare possit, dummodò trigesimam ætatis suæ annum non excedat.*

Robertus card. Ubalinus.

Locus † sigilli.

F. Paulutus secretarius.

Sanè ex narratis et concessis in supradictis formulis tria tibi notanda sunt:

Primum, necessariam esse expressionem ætatis oratoris; cui, si fortè excesserit trigesimum annum, denegabitur dispensatio; nisi tamen in dictâ ætate, studium antea inceptum non perfecerit, quia ad illud perficiendum, ut plurimum non denegatur, sicut videmus servari.

Cur autem excedenti hujusmodi ætatem denegetur hæc dispensatio, in promptu est responsio, nempe quia studium neque post vigesimum quintum annum incipiendum est, tunc enim minùs aptus quis reputatur

ad scientiam, l. 4, et ibi Bart. c. *Qui aetat. se excus.*, lib. 10, ubi probatur quòd studentes habent immunitatem à muneribus personalibus, usque ad vigesimum quintum annum; quòdque hoc privilegium non habet locum nisi in minoribus viginti quinque annis, quasi præsumat imperator quòd postquam hanc ætatem quis excesserit, nunquam bene addiscat; igitur multò miùs si excedat trigesimum annum; unde bene congruit illud proverbium vulgari sermone prolatum ab eod. Zerolà in Praxi Episc., in verbo *Studium*, part. 1, vers. *Ad secundam*, quòd, qui in trigesimo anno ignorat, et in quadragesimo non habet; neque addiscendi neque habendi spem ampliùs habet; ubi etiam ait quòd *sacra congregatio* censuit; quòd si fuerit major triginta annorum, non datur ei licentia, nisi jam studium incepisset, adhuc illud non absolvisset.

Sic fuit etiam aliàs decisa per dictam sacram congregationem concilii, quòd licentia, quæ à jure communi conceditur non residendi studiorum causà, ut in cap. *Fin.*, de Magistr., cap. *Relatum*, de Cler. non resid., cap. *Cum ex eo*, de Elect., in 6, non est danda habenti ætatem triginta annorum, teste Gonz. glos. 4, sub num. 53, vers. *Hinc fuit decisa in sacra congregatione*; prout nos alibi diximus.

Ratio autem, quâ movetur summus Pontifex ad dispensandum cum oratore excedente vigesimum quintum annum, ea esse fertur, nempe quòd licèt prædictus imperator post id tempus non præsumat quem bene addiscere, ut dictum est: negari tamen non potest quin diligenti studio possit quis proficere quod in juventute omisit; unde Accursius glossator juris civilis, quando incepit studere, erat viginti octo annorum, et tantoperè floruit, ut ait Bart. in d. l. 1, et ob majorem ætatem hujusmodi, non debet quis recedere à studio, quia imò senex potest in illo proficere, et Glos. in cap. *Si habes*, in verbo *Senex*, l. 4, q. 3, refert dictum Senecæ dicentis, quod nulla ætas sera est ad discendum; quod tamen tanquam rarum, parùm attenditur in casu petendæ prædictæ dispensationis.

Est propterea notandum quòd quò minor est oratoris ætas, eò faciliùs conceditur supradicta dispensatio; nam quòd senex, sive alius supra trigesimum annum addiscat, est de rarò contingentibus, ac sic non est in consideratione, l. *Nam ad ea*, ff. de Leg., id. Gonz. d. n. 33, vers. *Hinc fuit decisa*, in fin. Ac propterea potius laudandus est Bartolus, qui, ut ipsemet refert in l. *Quidam cum filium*, ff. de Verb. Oblig., in decimo quarto suæ ætatis anno in civitate Perusii sub Cino Pistoriense jura civilia audire incepit; quòdque taliter continuò studendo, profecit, ut in vigesimo anno, Bononiæ repetendo et disputando, demùm in vigesimo primo anno doctoratus fuit.

Secundum, quòd dispensatio hæc nunquam aut rarò conceditur ultra triennium; nam licèt ad sic modicum tempus non possit quis multà addiscere, Gloss. in capite *Tum ex litteris*, de in Integ. rest., verb. *Instructus*, ex eo quòd ad perficiendum studium legale,

requiritur quinquennium, § *Quibus*, in proem., et nemo repentè fit summus, cap. *Charitas*, de Pœnit., dist. 4, restringitur hic tamen id tempus à Papà, præsertim cum iis qui ad aliquam residentiam fortè tenentur; ne pretextu longioris temporis studendi, presbyteri et alii superiùs expressi, à suis ecclesiis absentes, vagentur, et ea ad quæ tenentur negligant; Mandos. in Praxi signat. grat., tit. *Licentia audiendi leges*, vers. *Addere etiam*; ac occasione scientiæ, spirituales viri, diutius mundanis actionibus involvantur, ut in d. cap. *Non magnoperè*, et nimis à contemplatione distraherentur, cum per jus civile non dirigatur principaliter homo in Deum, sicut per jus canonicum, cap. *Ut animarum*, de Constit., in 6.

Elapso tamen tempore ita concesso, consuevit aliud de novo concedi, vel saltem primum prorogari, si studium ipsum non fuerit completum; quæ quidem nova concessio, seu prorogatio interpretari debet juxta terminos prioris gratiæ. Si enim orator post eam obtinisset aliquod beneficium, personalem residentiam requirens, nullà de hoc habità mentione, subreptitia censebitur hæc secunda concessio, Ludovis., decis. 522, num. 17, quia cum tali expressione summus Pontifex, vel gratiam non concessisset, vel saltem difficiliùs.

Circa tamen hujusmodi tempus dari non potest certa regula; vidimus enim nonnullos summos pontifices longius, alios verò brevius concessisse; et quandoque nobilibus minus, plebeis verò majus, quòd servatum legimus tempore Pii IV, ut in quibusdam notulis, quas in Romanà Curià vidimus circumferri. Hujus tamen rei discrimen adhuc omnes latet, nisi fortè ridiculam afferamus rationem, nimirum quia regulariter, nobiles meliore pollent ingenio, ideò brevi addiscere possunt et citiùs quàm alii; illi enim ex delicatioribus cibis quibus vescuntur, puriores spiritus generant, qui intelligentiæ serviunt, quàm rustici, qui grossioribus escis aluntur, ut observavit Gloss., in l. *Servis urbanis*, ff. de Leg., l. 3; nobilium item educatio (si tamen eà quâ decet diligentia curetur), et quæ illam sequitur indoles, aptior est ad officia rationis quàm cæterorum, ac propterea breviori, si velint studere, poterunt nobiles, esse perfecti et docti in scientiis, quàm alii, ut per Rebuff. in tract., *Nomin. q.*, 12, num. 3.

Tertium, prædictam dispensationem concedi oratori, ad faciliorem sacrorum canonum intelligentiam; licèt enim opprobrium sit clerico ostendere se peritum causarum forensium, l. *Consulta divalia*, in fin., c. de Testam., nihilominus id illi permittitur, cum jus canonicum, et civile sint adeò inter se connexa, ut unum sine altero vix intelligi possit; unde Bald., in proem. Decretal., dicit quòd juris canonici sanctitas juris civilis sublimitate decoratur, et juris civilis majestas canonum auctoritate firmatur, et qui non sapit in utroque, non habet tantam dulcedinem, et unum alio coruscat; Barbos. in Rubr., de Testam., col. 4, et sicut ex medicinà et philosophià fit perfectus medicus, ita sciens jus canonicum et civile, fit perfectus jurisconsultus, et nisi quis sciat canones cum legibus,

non potest practicam judiciorum cognoscere; id. Bald. in cap. *Cum causam*, col. 2, de Probat. Roman., singul. 654, et habetur in cap. 1 et 2, 59 dist., quod quidem Petrus diaconus, episcopus electus, fuit à B. Gregorio repulsus, propter ignorantiam rerum civilium et secularium; Menoch., de Arbitr., casu 425, num. 24 cum seqq.

Hinc est ut etiam leges non dedignentur sacros canones imitari, cap. *Clerici*, de Jud., sicuti neque canones dedignantur jura civilia adducere; cap. 1 de Caus. poss. et propr., et statuta sacrorum canonum, principum consultationibus adjuvantur, cap. 1 de nov. Oper. nunt.; quinimò, civilis sapientia etiam sanctissima est, l. 1, § *Proinde*, ff. de Var. et extraord. cogn., et ibi Glossa, in verbo *Sanctissima*, dicit quòd ejus præcepta concordant cum divinis, quia habent eundem finem; nam sicut de jure canonico, ut habetur in proëm. Decretal., fit ut appetitus noxius sub juris regulà limitetur, per quam genus humanum, ut honestè vivat, alterum non lædat, jus suum unicuique tribuat, informatur, ita de jure civili habetur in § *Juris præcepta*, instit. de Just. et Jur., ibi: *Juris præcepta sunt hæc, honestè vivere, alterum non lædere, jus suum cuique tribuere.*

Nec ad alium finem leges civiles ab ecclesiasticis addiscuntur, nisi quia in negotiis ecclesiasticis decidendis sunt adjumento, cap. *Si in adjutorium*, 10 dist., et ait Glossa in cap. 1 de nov. Oper. nunt., § *Quia verò*, in verbo *Adjuvantur*, quòd ita in causis ecclesiasticis possumus leges allegare, ut, etiamsi canones deficiant, possit judicari secundum leges, et nonnullæ materiæ, de quibus tractat jus canonicum, non possunt sine legibus haberi, veluti materia testamentorum, possessionum et dominiorum, emptionum, etc., in quibus intelligendis simplex canonista facilè potest errare, ut ait Gambar., de Auth. leg., lib. 2, num. 182, et Salyc. in l. *Precibus*, col. 5, c. de Impub. et Al. subst., ubi vocans *miseros canonistas*, ait, quòd *merus canonista est merus asinista*. Et in proposito concedendæ hujus modi dispensationis concludendum est quòd jus pontificium idèò non potest perfectè intelligi sine legibus, quia illud est medulla legum, et jus canonicum est practica juris civilis; Barbat., in cap. *Conquestus*, col. 3, de For. compet.

Et dùm dicta prohibitio loquitur de presbyteris, non includit subdiaconos aut diaconos, nisi fortè habeant personatus vel dignitates, aut alias in dictà constitutione expressas personas; unde clerici seculares obtinentes beneficia, etiamsi sint subdiaconi et diaconi, non ligantur hoc canone, Sayr., de Cens., lib. 3, cap. 52, num. 9. Secus verò etiam simplices clerici in minoribus comprehenduntur, si habent dignitatem, etc., id. Zerol., loc. cit., vers. *Primum dubium*.

Postremò videndum erit cuinam competat facultas absolvendi ab excommunicatione supradictorum canonum, eos qui illam incurrerunt. Et breviter resp. quòd cum illa non sit Pape reservata, potest liberè, cum episcopus, tum quilibet sacerdos facultatem habens absolvendi à peccatis, absolvere; ex quo ipse

Papa illam sibi non reservavit; ac propterea aliis relicta censetur, ut per Glossam in d. c. *Super specula*, ne cler. vel mon., cap. *Nuper*, et c. *Tuæ*, de Sent. excomm., cap. *Dura*, de Crim. fal., cap. *De multà*, in fin., de Præb.; Navarr. in Manual., cap. 27, n. 39; Guttier., can. qq. lib. 1, c. 5; Suar., tom. 5, disp. 6, sect. 4; Sayr., de Cens., lib. 2, cap. 19, à num. 2, et communiter doctores, in d. cap. *Non magnoperè*, et ita fuit semper servatum et practicum, præsertim in casibus præsentis materiæ.

CAPUT VI.

Praxis dispensationis super residentiâ, et de percipiendis fructibus pro canonicis.

Egimus superiori capite de dispensatione cum presbyteris ad studendum juri civili, illiusque praxi; eadem nunc sequitur super residentiâ beneficiorum, etiam causâ studii, ac fructuum perceptione in absentia ad tempus. Jure etenim communi inspecto, non modò cautum est contra obligatos ad residentiam, ut tot. tit. de Cler. non resid. pluribusque sac. Concilii Tridentini decretis, ut in sess. 6, de Reform., cap. 1 et 2, ubi: *Episcopi inferiores, etc., opportunis juris remediis, residere cogantur; nullique privilegia seu indulta perpetua de non residendo, aut de fructibus, in absentia percipiendis, suffragentur; indulgentiis verò et dispensationibus temporalibus ex veris et rationabilibus causis tantum concessis, et coram ordinario legitime probandis in suo robore permansuris; nec non sess. 23, cap. 1 et 2, et sess. 24, c. 2, ac constitutione Pii V, super residentiâ faciendâ in parochialibus per eas obtinentes, canonicatus, aut dignitates, seu aliud beneficium, verum etiam contra obtinentes beneficia simplicia, quæ adhuc de jure communi residentiam requirunt, ut in cap. fin. de Rescript. in 6; Paris. de Resig. benef. lib. 1, q. 10, num. 3, licèthodiè ex generali consuetudine aliter servetur; circa quòd, plures declarationes in proposito affert Garc., de Benef., parte 3, cap. 2, num. 3, cum pluribus seqq., ubi tamen num. 11, limitat hanc conclusionem non procedere, ubi aliud fuerit jure speciali inductum, cum videlicet, ipsa simplicia beneficia possunt ex statuto particulari, vel consuetudine alicujus Ecclesiæ personalem residentiam requirere, ut ipse dicam in meâ Praxi benef.*

Ut autem, circa nostram praxim, capiat unusquisque an, quando et quomodo super residentiâ dispensetur, præmittendum est, quòd residentia ipsa triplex est, nimirum, continua, discontinua et causativa; quandoque enim requiritur continua residentia præcisa, sub privatione tituli, quandoque non continua, sed tantum in certis temporibus: quandoque verò continua, non tamen simpliciter, seu causativè, et solum respectu privationis fructuum: ita ut, licet quis non residendo, privetur fructibus, titulo tamen privari non potest, ut per Gonz. ad reg. 8 Cancell. Gloss. 15, n. 21, Vivian. in Praxi jurispatr., lib. 1, cap. 1, num. 155.

In quolibet ex predictis residendi modis, dupliciter dispensatur; quandoque scilicet à jure, quandoque verò

ab homine. Dicitur enim dispensatio juris, quando propter necessitatem, seu utilitatem Ecclesie, quis à residentià excusatur; quo casu potest constituere vicarium, etiamsi residere juraverit, cap. *Ex parte*, illat. 2, de Cler. non resid. Cum aliis casibus notatis per Rebuff. in Praxi benef., tit. Dispen. de non resid. à num. 21, cum plur. seqq. Dispensatio autem hominis, est illa quæ conceditur à summo Pontifice, vel ab episcopo, justâ existente causâ, ut in cap. *Relatum hoc*, tit. cap. *Proposuit*, de Fil. Presbyter.; id. Rebuff., num. 55.

Aliàs enim nemo poterit desuper dispensare, præsertim, si de canonicis, sive cathedralis sive collegiatæ Ecclesie loquamur; quandoquidem neminem latet, capitulo aliquo modo non licere habitare canonicos ad non residendum, et ut possint percipere distributiones quotidianas, illasque eis donare, qui ab Ecclesiâ abfuerint; etiamsi id faciant per viam donationis, vel dimissionis; quia neque per hoc talis habitatio sustinetur, licet Rot., decis. 61, num. 3, p. 1, in recent. admiserit, quòd postquam distributiones sint quæsitàe, possunt illi, quibus accreverunt, eas remittere, id est, consentire, ne absens portionem suam perdat, Beltram. ad Ludovis., decis. 154, num. 6, in fin.; quapropter, qui eas ita recipiunt, id est, antequàm distributiones ipsæ quæsitàe sint, tenentur ad restitutionem cum illas suas facere non possint. Quamvis in Summâ bull. verbo *Residentiâ*, vers. *Item propositionem illam*, etc., tales enim distributiones nunquàm debentur non intervenientibus nisi in casu infirmitatis, seu justæ et rationabilis corporis necessitatis, aut etiam necessitatis Ecclesie, ut supra dictum est, et ait id. Ludovis., d. decis. 154, num. 2, et licet non desint qui teneant, id fieri posse, saltem per viam gratiæ, attamen, certum est capitulum (seclusâ tamen consuetudine) non posse hujusmodi licentiam impartiri, cum non possit dispensare in lege superioris, Garc., d. parte 3, cap. 2, num. 402, quandoquidem, distributiones quotidianæ dantur ratione ministerii, ac operæ personalis et laboris, ut per doctores in cap. un. de Cler. non resid. in 6. Unde, nec episcopus, præterquam in casibus à jure expressis, potest hanc licentiam concedere; quinimò aliàs à sacrâ congregatione, hæc emanavit declaratio, scilicet: *Nec episcopus potest aliquem excusare à residentiâ in choro, nisi juxta dispositionem capituli 1, de Cler. non resid. in 6, et quia forsân episcopi aliter interpretabantur d. conc. sess. 6, capit. 2. de Reform., propterea, ne ex illis verbis, expediens videbitur, prætenderent aliquam fuisse eis facultatem attributam desuper dispensandi in residentiâ, ex quâvis causâ sibi benè visâ, alia emanavit ejusdem sacræ congregationis declaratio super d. cap. 1, quæ sic ait: Per hoc non datur facultas ordinariis dispensandi in residentiâ ex quâvis ratione; quam quidem declarationem refert id. Garc., num. 409, nec honestum videtur ut non laborans emolumentum laborantis accipiat; quoniam qui non laborat non manducat, ait Apostolus 2 Thessalonic. 3, ac propterea, juxta quantitatem laborum, debetur remuneratio, cap.*

*Ecclesiasticis, q. 2, et ut juxta mensura adhibeatur, juxta text. in § Sinimus, in auth. de non alien., coll. 2, adinventus fuit modus punctandi canonicos, etiam in choro absentes; unde in unâquâque Ecclesiâ, ubi de jure, vel consuetudine celebratur divinum officium, constituitur punctator, qui notet absentes vel præsentes, Zerol. in Praxi episc., in verbo *Horæ canonicæ*, vers. *Ad octavum*, ut pro quâlibet horâ, debeat fieri portio, Gloss. in Clem. 2, verbo *Certis horis*, de Ætat. et Qual., prout etiam dicitur de missâ; quæ venit appellatione divinatorum officiorum, cap. *Alma Mater*, de Sent. excomm. in 6. Et licet hic punctandi ordo desumi possit ex dictis per conc. Trid. sess. 24, cap. 12, de Reform.; scio tamen omnes ferè totius orbis cathedrales et collegiatas Ecclesias regi circa hoc ad instar basilicæ principis apostolorum de Urbe; quæ, cum sit veluti cunctarum Ecclesiarum speculum et exemplar, et in eâ quiescat sanctitatis Ecclesie principatus, id inviolabiliter servat; tam circa modum prædictum punctandi canonicos absentes, quàm eos ex causis infra adnotatis, excusandi. In condendis etenim statutis et consuetudinibus ejusdem basilicæ pro illisque servandis, sancivit Nicolaus IV, in suâ constitutione, quæ incipit, *Civitatem sanctam*, sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum, tertio non. febr. 1278, de consensu ac voto unanimi ac concordî capituli Basilicæ prædictæ, ut non reputetur præsens canonicus, nisi chorum intraverit in matutinis ante finitum, *Gloria* primi Psalmi, qui dicitur post *Venite*; et in missâ, ante finitum ultimum *Kyrie Eleyson*. In omnibus autem aliis horis ante finitum *Gloria* primi Psalmi; qui in ipsâ horâ cantatur, et præsens fuerit, quando circa finem missæ et horæ fuerit denariorum distributio faciendâ; ubi etiam prosequendo voluit, ut caveat sibi, ne quis absque causâ necessariâ, vel utili evidenti, chorum exeat, aut divinum officium intermittat. Illi autem qui de mandato archipresbyteri, vel ejus vicarii et capituli, vel solius capituli, absentibus ab Ecclesiâ archipresbytero, et ipsius vicar. absentes ab Ecclesiâ fuerint, vel ab horis propter servitia seu negotia Ecclesie procuranda, quamdiù sic absentes fuerint, percipiant distributiones horarum, et portionem suam integrè, sicut cæteri residentes; et in iis pro residentibus habeantur; propter perceptionem tamen hujusmodi, majus temperamentum, et moderamen poterit adhiberi circa expensas eorum de præsentibus Ecclesie seu cameræ faciendis. Si qui autem de residentibus canonicis sic infirmati vel debilitati fuerint, eo scilicet tempore quo in ipsâ Ecclesiâ resident, vel pro residentibus sunt habendi, tantaque seu talis esset eorum infirmitas, seu debilitas, quod absque periculo proprii corporis, vel multum notabili, et magnâ indecentiâ, quæ posset horrorem vel scandalum generare, scilicet ex ligaturis, emplastris in locis indecentibus, ut hujusmodi horis interesse non possint, non excludantur à distributionibus supradictis; sed eas percipiant durantibus ipsis infirmitatibus, et debilitatibus ac indecentiis; quas etiam percipient medicinati semel in anno, diebus quatuor, et minuti, sex vicibus*

in anno duobus diebus in unâquâque minutione : dummodò prædicti in ipsâ Ecclesiâ fuerint residentes, vel in urbe, de licentiâ tamen archipresbyteri, vel ejus vicarii et capituli, et solius capituli, absentibus ab Ecclesiâ archipresbytero, et ejus vicario, commuerentur. Si quis autem ab archipresbytero vel ejus vicario et capitulo, seu solo archipresbytero, vel solo capitulo, in illius absentia, vel solis etiam camerariis, haberetur suspectus, quòd infirmitatem vel debilitatem, seu indecentiam non haberet, quæ ipsum, propter periculum vel indecentiam, juxta quod dictum est à chori vel horarum servitio meritò redderent excusatum, hujusmodi suspitione durante, sibi distributionum medietas subtrahatur, quousque rationabiliter ostenderit, se nihil agere simulatè, et sibi non esse, juxta hanc ordinationem, distributiones hujusmodi subtrahendas; vel evidenter appareret ipsum eas percipere non debere; in quo casu, sicut privandum est omnibus, sic etiam in alio sibi debent distributiones integrè ministrari suspitionis tamen exceptæ, medietatem tantum recipiat, ut dictum est.

Nunc autem constitutio supra dicta Nicolai IV est servanda, prout servatur in omnibus suis partibus, cum S. Rotæ Rom. auditores pluries resolverint illam esse factam pro bono regimine et gubernio basilicæ S. Petri; nec est abrogata per non usum, vel per contrarium usum aut aliam præscriptionem. Et propterea est omninò, et in omnibus servanda, nisi contraria constitutio ostenderetur, per quam abrogata vel reformata esset, ut fuit dictum in unâ Romanâ Concordiæ S. Petri coram Caval., quæ est decis. 246, per tot. p. 1, divers. recent., etc.

Estque adeò ista observantia punctandi attendenda, ut præter casus in jure expressos, non possit canonicus, sive beneficiatus residentie obnoxius, aliâ se ratione tueri, ut servitium in aliquâ parte omittat, ac distributiones percipiat; satis enim liquet, quòd etiamsi ipsi in eadem Ecclesiâ celebrent privatè missam tempore divinorum officiorum seu horarum, neque pro præsentibus in choro habentur: prætermisitis enim nonnullis juribus, ad id facientibus, sufficit ita statutum fuisse per sequentes declarationes. Prima est, *An canonici vel alii officiales chori habentes in cathedralibus vel collegiatis capellanias in titulum, vel uti mercenarii, eo tempore quo in dictis capellanis celebrant, distributiones recipere debeant, licèt absint à choro: et quid, si devotionis causâ, vel, si à superiore Ecclesiæ injungatur eis, ut eo tempore celebrent? Sanctissimus Dominus Noster, cum ex sententiâ congregationis, declaravit non posse, nisi quando sic jussi essent à quo superiore; quem tamen adlocutori voluit, ut ab hujusmodi jussu abstineant.* Secunda, *canonici, qui sunt in Ecclesiâ, sed extra Chorum, licèt etiam celebrent causâ devotionis in eadem Ecclesiâ, non consentur præsentibus; scilicet si jussu superioris, superior tamen eis hoc mandare non debet; quod procedit etiam in illis canonicis, qui sunt in eadem Ecclesiâ, capellani, et missas celebrare tenentur.* Tertia, *quo tempore cantatur una hora in choro, qui missam celebrat in eadem Ecclesiâ ex devo-*

tionem vel obligationem, non dicitur interfuisse illi horæ, nec illius distributiones accipere potest; si verò jussus fuerit à superiore ut celebret, tunc recipiat, superior tamen cavere debet à tali jussione.

Hinc neque Capitula haberi posse ex infra dicendis patet, tempore, quo divina officia, et præsertim missa major celebrantur; et consequenter non teneri quem nec licèt posse interesse Capitulo Nav. de Orat., c. 12, n. 5, ubi ait non esse utile, imò potiùs damnosum, Capitula tenere ante horas interim, dum advenit hora recitandi eas, ut iis inceptis, egrediantur à capitulo, et ingrediantur chorum; datur enim per id occasio ut canonicis, priusquam mentes affectibus carnalibus et secularibus in capitulo conceptis, exuantur, properanter intrent chorum cum aliis, jam cœpta prosecuturi. Et quia ille abusus jam in nonnullis Ecclesiis cathedralibus et collegiatis irrepserat cum notabili divinorum officiorum detrimento, proinde cum Clemens VIII, id intellexisset, inolevisse in multis Ecclesiis, persuas litteras in formâ brevis sub datum Romæ apud Sanctum Petrum, 18 januarii 1601, declaravit capitula, congregationes, tractatus et actus capitulares per canonicos metropolitanarum, cathedralium et collegiarum Ecclesiarum, peractis divinis officiis, et præsertim missâ majori, ne divinus cultus, propter ministrorum subtractionem minuatur, habendos esse; quòd si dum missæ et alia divina officia celebrantur, aut horæ canonicæ recitantur, capitula habere voluerint, nisi fortè urgens aliqua et evidens necessitas id postulaverit, ejus horæ in quâ id commiserunt, quotidianas distributiones minimè levare debere; atque ita, et non aliter, etc., cum generali derogatione statutorum in contrarium facientium.

Quibus annectendum duxi excusari canonicum, qui tenetur assistere capitulo et congregationibus capitularibus, in quibus ejus assistentia est necessaria pro administratione rerum Ecclesiæ, et capituli, si tamen, ut ait Garc., part. 3, cap. 2, num. 537, fuerit legitimo impedimento detentus, aut ex aliâ justâ causâ ad non assistendum; tanta enim causa potest concurrere ut ab illis justissimè quis excusetur, etiam ordinariè; ut si in capitulis tanta esset perversio, et ita malè procederetur, et ex abrupto; sine lege, ordine, modò, et ac cum tyrannide, violentiâ et insolentiâ præsentium et potentiorum, non habentium aliam legem aut rationem quàm suam voluntatem et gustum; ut qui vellet satisfacere suæ conscientie et illam exonerare, non posset id facere sine magnis molestiis inquietudinibus et occasionibus ordinariis; ac etiam periculo aliquando cadendi, aut sine magnâ notâ singularitatis, protervie ignorantie, maximè ubi vota feruntur publicè, quod in capitulis est perniciosissimum et perversio magna, et regulariter votum illius prodesse non speratur; quia per fas et nefas omnia fiunt, prout volunt præsentibus et potentiores, quos plerique ob humanos respectus, aut ignorantiam sequuntur, nec audent contradicere; quibus damna et mala gesta imputabuntur, ac prælatis etiam, qui non curant id evitare et cavere ut tenentur officio,

dando debitum modum et ordinem votandi et procedendi, et etiam congregandi capitula; congregantur enim passim, et non legitime, ac faciendo servari jura, et statuta, refranandoque insolentiam potentiorum; illorumque excessus castigando, interessendoque aliquando capitulis; de quo rationem Deo sunt reddituri, sicut etiam de aliis etiam omissionibus et neglentiis, id. Garc., loc. cit.

Canonicus autem poenitentiarius, audiendo in eadem ecclesiâ confessiones, præsens censetur in choro, prout declaravit eadem sacra congregatio per hæc verba: *Cum poenitentiarius audit confessiones, vel casuum reservatorum, vel venialium peccatorum, præsens in choro censetur*; per quam quidem declarationem, satis constat eum censi præsentem in choro, dum actu confessiones in ecclesiâ audit, non enim sufficit manere in confessionario, etiamsi sibi privatim officium recitet; quia antea confessiones audit, vel, ut postea opportuniùs illis incumbat; ut fuit etiam resolutum, per ipsam sacram congregationem, eo quo sequitur modo: *Poenitentiarius habendus est pro præsentem in choro, dum audit confessiones in ecclesiâ sive in confessionario, sive extra; non autem pro tempore quo residet in confessionario, nec audit confessiones, aliis in choro divina celebrantibus, nec recitans officium privatè; quia antequàm recitarentur horæ canonicæ in choro, audit confessiones: nec si dixerit missam, est censendus præsentem in choro. Et non modò censetur esse præsentem in choro, dum dictas confessiones audit, verum etiam in processibus et exequiis defunctorum, et lucratur omnes distributiones, et emolumenta, ut ex sequentibus declarationibus patet, videlicet: Poenitentiarius censetur præsentem in choro, et lucratur tam distributiones quotidianas quàm elemosynas quæ distribuuntur pro associandis vel sepeliendis cadaveribus defunctorum, vel pro supplicationibus et processionibus habitis. Et alia sic se habet: Poenitentiarius non solum censetur præsentem in choro, et non potest privari, quando confessiones audit, sed etiam censetur præsentem processibus et exequiis defunctorum quæ eo tempore fiunt, quo ipse audit confessiones; sed non sufficit quòd sit in confessionario, nisi realiter ipse confessiones audiat.*

Nec tamen ad effectum lucrandi supradictas distributiones, et ut præsentem esse censeatur in choro, requiritur quòd supradictus poenitentiarius audiat confessiones tantum casuum reservatorum, quia ad effectum prædictum, non modò debet, verum etiam tenetur, etiam integras confessiones audire, etiam casuum non reservatorum; cum sit confessor ordinarius; et omnibus confiteri volentibus, tenetur sui copiam facere horis opportunis; non enim potest recusare audire confessiones, volentium ei confiteri prout sacra congregatio, his verbis declaravit: *Congreg. concilii censuit poenitentiarium non posse recusare audire confessiones illorum parochianorum ubi sunt poenitentiarum, volentium eis confiteri sua peccata; quapropter, si ipse poenitentiarius nolit audire confessiones, potest puniri et privari ab episcopo, ut eadem sacra congregatio censuit sequentibus verbis: Si poenitentiarius*

vigore hujus decreti deputatus, renuerit confessiones audire, puniri potest ab episcopo, et privari; quas declarationes refert idem Garc., part. 5, cap. 4, num. 117, cum seq.

Quò verò ad canonicum, sive cathedralis, sive collegiatæ Ecclesiæ, habentem præbendam lecturæ, sacre Scripturæ, seu theologalem, si loquimur de jure communi, licet possit percipere fructus sui canonicatus pro illis horis quibus legit, distributiones tamen quotidianas minimè lucratur, per text. in cap. *Quia nonnulli de magistr.*, et ibi Glos., in verbo *Proventus*, quæ sic ait: *Non tamen percipient quotidianas distributiones, quæ tantum residentibus dari consueverunt.* Unde ad ejusdem Glos. præscriptum, fuit aliàs declaratum per sacram congregationem concilii his verbis: *Theologus quamdiù legit, pro residente habeatur, et recipiat omnes fructus, præter distributiones quotidianas, præsupposito quòd absit massa grossa, seu præbenda; alia: Non debentur lectori distributiones quotidianæ pro illis horis, quibus legit, ex dispositione juris communis, quos dixit sanctitas sua non loqui respectu illius lectoris qui in ecclesiâ suâ legit, ut facit iste, de quo hic tamen S. D. N. Gregorius XIII, auditâ relatione congregationis, ex gratiâ illas deberi eis voluit, non modò pro illis horis, ut si mane legunt pro horis matutinis, et missâ solemnem, sed etiam pro totâ die; et ita sæpiùs consultus respondit; alia: Idem censendum est de docentibus in ecclesiis, qui quamvis à servitio chori absentes essent, possunt percipere fructus sui canonicatus, exceptis quotidianis distributionibus, sed ex gratiâ diebus quibus legunt, habendi sunt sicut præsentem in choro, et inservientes, ut declaravit S. D. N. Gregorius XIII, ut supra, sed non gaudent isti lectores sacre Scripturæ in ecclesiâ aliis privilegiis, quibus gaudent docentes in scholis publicis; alia: An theologus, ut qui divinis pro præsentem habeatur diebus quibus legit, censendus etiam sit præsentem matutinis, quæ ex antiquâ ecclesiæ consuetudine, dicuntur sero præcedenti pro die sequenti: sacra congregatio respondit: Non censi; refert id. Garc., part. 3, c. 2, n. 118, qui n. 120 ait, quod licet supradictus Gregorius XIII declaraverit, prædicto lectori deberi prædictas distributiones pro totâ die quo legit, intelligendum est quoad horas quibus non legerit, procedere solum in illis qui gratiam ipsam specialiter petierint, ut sibi dixit auditor cardinalis Matthæi, præfecti sacre congregationis concilii.*

His igitur sic præmissis, videamus quid servet praxis circa has dispensationes, et cujus sit facultas dispensandi super non residentiâ. Et ait Rebuff. in d. prax., loc. cit., n. 75, eum hanc habere facultatem, qui residendi necessitatem imponit; cum ejus sit solvere, cujus est ligare l. *Si puellæ*, ff. De spons. ipsique datum sit, non residendi facultatem, omnibus beneficiatis indulgere; prout etiam episcopis idem à jure permissum est, ut in capit. *Licet canon.*, de Elect. in 6, et id. Rebuff., d. num. 75.

Petitur autem dispensatio consueto more, per supplicationem, ipsi summo Pontifici porrigendam, quæ eo quo sequitur modo concipi potest, videlicet:

Beatissimo Pater, cum devotus S. V. orator *Matthæus Murra* canonicus *Ecclesiæ N.* in vigesimo quarto sue ætatis anno constitutus, ut ejusdem *Ecclesiæ*, ac in vineâ Domini fructuosior minister evadere possit, plurimum cupiat sua studia ad infrascriptum tempus prosequi, supplicat igitur E. S. V. quatenus eundem oratorem in hoc suo laudabili proposito, confovendo, sibi quæ specialem gratiam faciendo, eidem oratori, ut ad triennium, à datâ præsentium computandum, litterarum studiis sacræ theologiæ in aliquâ approbatâ universitate operam dare omniaque et singula canonicatus, et præbendæ, quos in dictâ ecclesiâ pacificè obtinet, fructus, redditus et proventus, jura, obventiones, distributiones quotidianas et alia emolumenta universa, ordinaria et extraordinaria, etiam illa quæ ratione absentia vel non residentia, fabricæ ejusdem *Ecclesiæ* applicari consueverunt, in quibusvis rebus consistentia, et undecumque provenientia, etiam solis præsentibus, singulisque canonicis interessentibus dari solita et consuetu, cum illâ prorsus integritate quâ illa perciperet, et levaret, ac percipere, et levare posset, si apud dictam *Ecclesiam* personaliter resideret, percipere, exigere et levare, ac in suos usus et utilitatem convertere liberè, et licitè valeat, apostolicâ auctoritate, de consensu decani et capituli prædictæ *Ecclesiæ* concedere et indulgere; dictumque oratorem, durante triennio prædicto, ad residentiam apud eandem *Ecclesiam* minimè teneri, nec ad id quâvis auctoritate, invitum cogi, seu compelli, et ob non residentiam hujusmodi dictos canonicatum, et præbendam minimè vacare, nec oratorem, illis aut illius fructibus in toto vel parte privari, neque aliàs molestari, seu perturbari, aut inquietari posse, imò eidem interim de omnibus, et singulis fructibus prædictis per Capitulum et canonicos dictæ *Ecclesiæ*, et alios, ad quos spectat, toto triennii hujusmodi tempore, responderi. Sicque per quoscumque iudices, etc., judicari, etc., irritum, etc., decernere dignemini, de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac Pii Papæ IV, Pii V, ac Sixti V, Romanorum Pontificum S. V. prædecessorum, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, nec non dictæ *Ecclesiæ*, etc., statutis, etc., roboratis, etc., privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis, eidem *Ecclesiæ*, illiusque præsul, capitulo, canonicis, aliisque superioribus et personis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etc. Quibus omnibus, etc., latissimè hæc vice specialiter et expressè derogare placeat, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. M.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et additur: Et ad triennium tantum, quo durante, orator in aliquâ approbatâ universitate studii generalis, seu gymnasio publico, studio theologiæ, aut decretorum, actu operam navare teneatur; alioquin fructus suos non faciat et de consensu archiepiscopi, ac omnium canonicorum dictæ *Ecclesiæ*.

Fiat. M.

Hic verò pro novis ac simplicibus curialibus, non inutile prorsus visum est, dictæ supplicationis partes

examinare; cum illius clausula, quippe omnes ferè è corpore juris communis extractæ, sint necessariò in ipsâ supplicatione inserendæ; quas non ita facilè opportunas arbitrabitur, qui hanc praxim non benè callet; cum tamen ob illarum alicujus omissionem, pluries compertum sit, in hujusmodi dispensationibus, nonnulla in dubium revocata fuisse, per quæ, gratiæ minùs utiles redditæ sunt; igitur.

Prima illius pars est, quòd orator studia, per eum jam cœpta, prosequi desirat; ob id enim faciliùs dispensatur, quàm cum eo qui adhuc studia non incœperit, si trigesimum sue ætatis annum excesserit, ut aliàs diximus: quamvis etiam illi qui nondum incœperit, detur ista dispensatio, quæ aliàs denegari consuevit; et oratori indulgetur, ut studio theologiæ aut decretorum vacare possit; cum intentio Papæ sit ut hujusmodi studium dilatetur: et ne personæ ecclesiasticæ se ingerant anfractibus judicialibus, et vagentur per scholas juris civilis, ubi interdum pravi mores addiscuntur, Zerol. in d. verbo *Studium*, primo dubio. Benè tamen quandoque datur eidem oratori facultas audiendi, etiam jura civilia pro majori sacrorum canonum intelligentiâ, cum dispensatione super absentia, ut aliàs diximus.

Secunda, ut fructuosior in *Ecclesiâ Dei* minister evadat; illitterati enim ministri quidem, non tamen fructuosi esse possunt, sed potiùs perniciosi, ut etiam habetur in conc. Tolet. 4, cap. 25. Ignorantia mater cunctorum errorum maximè in sacerdotibus Dei vitanda est, qui docendi officium in populis susceperunt, et refertur in cap. *Ignorantia*, dist. 38, et si in laicis vix tolerabilis videtur incertitia, quanto magis in iis qui præsent, nec excusatione digna est, nec veniâ, cap. *Si in laicis*, ead. dist., cæterum legenda est tota hæc dist. 38, et præcedens 36. Novissimè verò Trid., sess. 23, cap. 14, de Ref. inter ea quæ requirit in iis qui ad presbyteratûs ordinem assumuntur, illud est, ut ii sint qui ad populum (inquit) docendum ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, et ad ministranda sacramenta, diligenti examine præcedente, idonei comprobentur. Ex quo Tridentini loco occasionem nactus est Pater Franciscus Pavonius Cathacensis Societatis Jesu theologus, non solum ad populum, sed ad clerum præsertim declamator et instructor insignis, nonnulla axiomata statuit circa scientiam ad sacerdotium requisitam, quæ, quoniam aurea sunt ut reliqua certè omnia, quæ in eâ præcipuè septimâ distinctione congressit, 2 part. Introd. in Sac. doct., ibi quemcumque in vineâ Domini proficere cupientem omninò remittimus.

Tertiò datur ista dispensatio ad triennium tantum; ex eo quia hujusmodi tempus posset sufficere ad perficienda ipsa studia; cum jam orator in supplicatione nominatus, petat sibi dispensationem concedi ad dictum tempus: cum autem, ex supradictis decretis concilii Tridentini, non appareat quantum tempus possit hic indulgeri ad studendum, profectò totum id remanet dispositioni juris communis; nam text. in cap. *Super eo*, et ibi Gloss. dicit posse dari per septen-

nium licentiam studendi, et in cap. *Super specula*, ne cler. vel mon. dicit, per quinquennium; sacre Theologiæ verò non minore opus est tempore quam septennio, const. tamen Pii IV, cujus tenorem inferius inseremus, dicit tantum ad quinquennium, vel aliud tempus: unde videmus in praxi idem tempus in his dispensationibus diversimodè concedi, videlicet, secundum necessitatem oratoris, et voluntatem dispensantis.

Quarta. Hæc gratia suffragatur à die date; ideò ut, si tempus in eà præfixum labatur, antequàm orator sua studia perfecerit, non faciet ampliùs fructus suos, sed tenebitur deinde ad pœnas non residentium; nisi desuper sibi nova gratia concedatur ad aliud tempus per viam prorogationis.

Quinta, oportet in supplicatione petere, etiam dispensationem pro fructibus percipiendis: alioquin illa non veniet, nisi hoc expressè concedatur, ut per Rebuff., loc. cit., num. 60. Quod si fortè sibi indulgetur, ut possit dictos fructus percipere, non tamen intelligitur de distributionibus quotidianis; ut declaratum fuit per *sacram congregationem*, sequenti declaratione, videlicet: congregatio censuit canonicum absentem studiorum causà, percipere quidem posse fructus præbendæ, non autem distributiones quotidianas; quòd si in hujusmodi distributionibus, omnes capituli redditus constant, percipere etiam posse distributiones, demptà tertià parte, quæ inservientibus accrescit; nullo autem casu, ipsum canonicum debere percipere distributiones quotidianas, missis, aut defunctorum anniversariis applicatas. Et alia sic ait: Absentia, causà studiorum, etiam obtenta à sede Apostolicà, non excusat ab amissione istius tertiæ partis detractæ, sicut nec excusat ab amissione cæterarum distributionum quotidianarum, quæ, ne præcedenti declarationi adversetur, in hunc sensum recipienda est, ut per Quar., verbo *Residentia*, in addit. vers. 1, circa med.

Hæc namque declarationes, aliæque similes super hæc re editæ, emanarunt profectò ad præscriptum sacrorum canonum, cum apertissimi juris sit quòd litteris operam dantes, vel magistri, docentes in aliquà academià ad majorem utilitatem Ecclesiarum, licèt in absentia possunt percipere beneficiorum fructus, non tamen habebunt distributiones quotidianas, text. est in cap. *Licèt*, et ibi Glossa, in verbo *Distributiones*, de Præb.; Gonz., § 7, præem. num. 178, qui num. seq. testatur id etiam procedere, quamvis de licentià Papæ, sit absens studiorum causa; ut censuit sacra congregatio concilii declarans cap. 3, sess. 21, de Reform.

Est autem notandum quòd licèt à supradictà formà supplicationis appareat fuisse oratori concessum ut integros fructus, etc., ac distributiones quotidianas percipere possit, id tamen ad instantiam cujusdam magnatis factum exstitit, cum rarò hoc modo concedatur; sed semper ferè additur clausula: *Detractà tertià parte distributionum quotidianarum dictorum canonicatus et præbendæ pro presentibus et divinis officiis*

interessentibus, etc. Et hic accesserat jam consensus archiepiscopi et omnium canonicorum illius Ecclesiæ.

Sexta, est præterea petenda in supplicatione derogatio statutorum et consuetudinum Ecclesiæ, sive cathedralis sive collegiatæ, in quâ orator obtinet canonicatum et præbendam; quandoquidem in illis talia esse possunt hujusmodi statuta, quæ procul dubio obstarent, nisi eis fuisset derogatum, de quibus videre est penes Garc., parte 3, c. 2, à num. 255, ad num. 254.

Septima, est notandum quòd ad hanc dispensationem obtinendam non sufficit fuisse per oratorem narratum, se velle studere in aliquà approbatà universitate; quia, nihilominus in clausulis secundæ partis supplicationis additur, ut *dicto tempore durante, studeat in aliquà approbatà universitate studii generalis, seu gymnasio publico theologiæ, aut decretorum*, etc. Ac propterea, cum hæc verba non addantur nisi ut servetur forma hujus facultatis, non possunt per oratorem in aliquo æquipollenti adimpleri. Clausulæ enim quæ in supplicationibus per dominum datarium illiusve officiales apponuntur, non sunt nugatoriæ, sed omnes ad præscriptum, præsertim sacrorum canonum, in rescriptis adduntur; cum illæ sint extractæ ex corpore et visceribus utriusque juris. Unde clausulam supradictam reperio desumptam ex c. *Tuæ* de Cler. non resid., in quo hæc verba habentur: *Quasivisti præterea, ut cum interdum canonici, quibus studiorum gratia, est indultum, ut in absentia suà fructus percipiant præbendarum suarum, acceptà licentià, se ad villas transferant, vel castella, in quibus nullum est, vel minus competens studiorum exercitium, utrum præbendarum suarum fructus sint talibus conferendi. Ad quod breviter respondemus eis qui hujusmodi fraudem committunt, cum fraus et dolus nemini debeat patrocinium impartiri, præfatam indulgentiam competere non debere*, ubi Glossa in verbo *Ad villas*, ait, quòd in regiis civitatibus et non in parvis villis, sive in castris, jura docenda sunt; ut in præem. ff. § *Hæc autem*, ibi, et in aliis quosdam imperitos homines divagari, et doctrinam discipulis adulterinam tradere, etc. Quapropter debent studere in famosis civitatibus, puta Neapoli, Romæ, aut Bononiæ, seu Salmanticæ, Parisiis, vel aliis in civitatibus, ubi vigent studia generalia, Zerol. in praxi Episc. verbo *Studium*, vers. *Ad quartum*; idipsum etiam innuit Pius IV, in suà constitutione quæ incipit, *Sanctissimus*, ibi, *ut litterarum studio, in loco, ubi illud vigeat generale, et sic debent studere in studio generali, seu celebri universitate*, d. cap. *Tuæ*, et per sacram congregationem, sic fuit declaratum, videlicet: *Primò oneretur conscientia eorum quibus hujusmodi licentiæ conceduntur, ut debeant verè et actu in ipsà famosà universitate studio theologiæ, vel sacrorum canonum operam dare; aliòquin fructus suos non faciant; ac pœnà non residentium teneantur; perinde ac si nullam licentiam habuissent. Hoc insuper requiritur, quòd dictum studium generale sit erectum et institutum per Papam, regem,*

seu principem, ut per Gare. d. p. 3, cap. 2, num. 55 et seqq., quòdque facultatem habeat doctoratûs insignia, examine rigoroso præcedente, conferendi. Si igitur orator studuerit extra universitatem, non sufficit ad præmissa; quia privilegia data sunt tam legentibus in universitate quàm discentibus, non autem domi, ut in præem. Decretal. et in præem. Sexti, ibi, *Bononiæ commorantibus*; nisi tamen studuisset domi tempore pestis, quia tunc perinde esset, ac si in universitate, ut per doctores in l. *Recusare*, § fin. cum l. seq. ff. de Trebell.; aliàs enim, si ex quocumque levi impedimento, non satisfaceret hunc decreto, gratia non suffragaretur; cum non gratis addita sint supradicta verba, in studio generali; quia in huiusmodi rescriptis, quodecumque verbum, non est sine virtute operandi, ut dixit Bald. in leg. c. de Contrah. empt. quæst. 9. Sic etiam si studeret in civitate, sed extra studium generale; cum privilegium concessum sit legentibus et studentibus in studiis generalibus et approbatis, Bart. et Alber. in § *Hæc tria*, in præem. ff. Clem. *Dudum*, verbo *In studiis autem generalibus*, de Sepult. In hoc enim prodest studere in famosis civitatibus, tum propter doctorum peritiam, quæ major est quàm in aliis non famosis, tum propter urbis auctoritatem Rebuff. in Concord., rubr. de Collat., in verbo *Universitate studii generalis*.

Et subditur in calce supradictæ supplicationis, *actu operam navare*, quod intelligendum est cum effectu; mens enim summi Pontificis ea est ut orator fiat antea discipulus, ut postea sit doctor, et possit alios docere, quod didicit; qui enim litteris operam non navavit, non potest esse litterarum præceptor, cap. fin. 59, dist. id. Rebuff. loco cit., et sequitur verbum, teneatur, quod præceptum et necessitatem ostendit, text. in Clem. *Exivi de Paradiso* § *Item ordo*, de Verb. signif., cap. *Per hoc*, in juncta Glossa in verbo *Teneatur*, et ibi ad hoc; Gemin. de Hæret.; lib. 6; quod enim præcipitur imperatur, et quod imperatur necesse est fieri, cap. fin. 14, quæst. 1, additis etiam illis verbis, *alioquin fructus suos non faciat*; per illam enim dictionem, *alioquin*, inducitur conditio contraria, l. *Et eleganter*, § *Si dolo*, cum Glossâ in verbo *Alioquin*, ff. de Dolo, l. *Si finita*, § *Ex hoc edicto*, cum Glossâ in d. verbo *Alioquin*, ff. de Damn. infect., et cum ista dictio faciat conditionem, quæ hic, quoad fructus percipiendos, inducit formam, nisi servata fuerit, gratia erit nulla, Bald. in l. *Comparationes*, in 3 opposit. c. de Fid. instrum. Ac propterea ex his non sufficit oratori, ut huiusmodi sibi tradita facultate fruatur, si in studio moretur, et scholas ingreditur, si cum effectu non proficeret, operamque daret, ut addisceret, sed superficialiter videretur huiusmodi studio vacare; cæterum autem, si in dictâ universitate vagaretur, et non studuerit, non debet gaudere ipsâ facultate de non residendo, cum oporteat per supradictum tempus multum studere, diu nocturneque insudare, ac passim facere mensam de libris, ut dixit Glossa in l. *Unicuique*, verbo *Parum observasse*, c. de Prox. sacror. scrib. dictitabat ob

idque Fabius Corradus genitor meus, celeberrimus suo tempore jurisconsultus, quòd si ad acquirendam mediocrem scientiam, maximum studium requiritur, quid autem ad scientiam perfectam requiretur; ac propterea invehit Alber. de Rosat. in l. *Et qui data*, numer. 1, ff. *Ex quibus causis maior*, contra eos qui vadunt ad studium, non causâ studendi, sed ut habeant fructus beneficiorum sine labore residentie, quem refert Prosp. de August. in Addit. ad Quarant., d. verbo *Residentia*, vers. *Limita ut non sufficiat*.

Octava et ultima. Hæc gratia nunquàm, aut rarò conceditur, nisi de licentiâ ordinarii; quidquid alii dixerint, inspecto jure communi, quod non obligat ad huiusmodi licentiam, sive consensum ordinarii impenetrandum, propter text. in cap. fin. de Magistr. aliter enim nos docet hodierna praxis, per quam inconcussè servatur forma constitutionis Pii IV, desuper edita; cum antea innumere fraudes committerentur, prætextu studiorum, ac propterea non sufficit hanc licentiam petere, sed oportet eam obtinere; tum ne proprius prælatus contemni videatur, tum etiam, quia ipse episcopus cognoscere et dijudicare debet an absentia sit pro causâ studii; quanto tempore duratura, et ad quam scientiam adipiscendam; qui etiam, tantquàm superior licentiandi, arbitrari debet an sit habilis, sive aptus ad discendum; ne illi ingenium et natura repugnent et resistant; ac attendere debet qualitatem statûs ipsius Ecclesiæ, ne ob talem discessum grave detrimentum patiatur in cultu divino ex ministrorum defectu, et alia diligenter inspicere, quæ recenset Quar. d. verbo *Residentia*, vers. *Prædictam conclusionem*. Hanc autem licentiam, si episcopus, sive prælatus sine causâ negaret, poterit recursus haberi ad superiorem, qui illum ad eam concedendum compellat, id. Quarant., loc. cit., vers. *Prædictam conclusionem*, in fin. Cum autem, etiam huiusmodi fraudibus occurratur per supradictam constitutionem, quæ non modò loquitur de curatis, de cujus praxi seq. cap. dicemus, verum etiam de aliis beneficiis residentiam requirentibus, et est in viridi observantiâ, supervacaneum minimè visum est, illius tenorem hic inserere, qui talis est, videlicet:

Sanctissimus in Christo pater, et Dominus noster Dominus Pius divina Providentiâ Papa IV, ad cujus aures nuper pervenit, nonnullos curata vel aliàs sacros ordines, aut personalem residentiam requirentia, beneficia obtinentes, sub prætextu, quòd litteris operam dare cupiebant post confirmationem concilii Tridentini per Sanctitatem suam factam et publicatam, secum, ut litterarum studio in loco, ubi illud vigeat generale, actu insistendo, ratione beneficiorum per eos obtentorum huiusmodi usque ad quinquennium, vel aliud tempus tunc expressum, dummodò infra primum illius annum subdiaconi fierent; ad reliquos ordines promoveri minimè tenerentur, et tam iidem quòd interim, quàm alii, etiam ad eosdem ordines, vel eorum aliquem, seu aliquos promoti, quod similiter studentes, beneficiis per eos obtentis, per vicarios idoneos, per locorum ordinarios, etiam con-

quâ fructuum beneficiorum hujusmodi portione illis assignata, vel aliâ deputando in divinis deserviendo, animarum curam illis imminuentem, exercendo, et alia incumbentia onera supportando, usque ad simile tempus personaliter in eisdem beneficiis residere non tenerentur, et nihilominus interea omnes eorundem beneficiorum fructus percipere possent, per ordinariam Sanctitatis suæ signaturam, seu penitentiariæ suæ officium dispensari, sibi quæ pariter indulgeri obtinuerunt, nullum in his vel fraudi vel circumventioni locum, præsertim quoad absentes à Romanâ Curiâ, de quorum qualitatibus facilis notitia haberi non potest, quantum humanâ ratione provideri potest, relinquere volens, concilii etiam Tridentini decretis inhærendo hujusmodi dispensationes et indulta hactenus concessa, ac tam ipsius penitentiariæ, quàm apostolicas et alias desuper confectas, et conficiendas litteras, processusque habitos, et habendos, per easdem, dictis absentibus nullatenus suffragari, nisi singulorum ordinariorum locorum, in quibus singula beneficia hujusmodi consistunt, consensus gratis præstandus ad id accedat, apostolicâ auctoritate declaravit, decernens irritum, etc.

Hæc de causis hujusmodi licentiæ solent committi ordinario, ut eas exequatur; quare in calce supplicationis ita addi consuevit: *Et committatur ordinario.*

Hæc autem non importunè queritur, quod pluries in praxi occurrit, nimirum, numquid attentio quod hæc licentia concedi consuevit ad certum tempus limitata, præsertim ad quinquennium, eo transacto ac hujusmodi studio adhuc minimè consummato, poterit hæc de causâ idem ordinarius hanc facultatem oratori ad aliud sibi benevisum tempus prorogare. Et omni prorsus hæsitazione remotâ, negativa datur responsio, quandoquidem sacra congregatio concilii desuper consulta, in hunc modum respondit, videlicet: *Licentia ut quis abesse possit causâ studiî à servitio suæ Ecclesiæ vel sui canonicatus, non suffragatur ultra quinquennium, impetratâ à die quo cepit studere; quam quidem declarationem in hoc proposito refert Prosp. de August. in addit. ad Quarant., verbo Residentia, versic. Et quoniam.* Additur insuper ut plurimum in fine ejusdem supplicationis, ut infra, videlicet: *Et dummodò propter hujusmodi absentiam divinus cultus in dictâ Ecclesiâ detrimentum non patiatur; et quòd durante prædictâ absentia, dictus orator teneatur, etc., operam navare, et intra annum ad subdiaconatus ordinem; et sic canonicatus et præbenda præfati alium, vel alios sacros ordines requirant, ad diaconatus et presbyteratus ordines, quamprimum per ætatem licuerit, promoveatur in tunc proximè successivè futuris temporibus; alioquin fructus suos non faciat; et penâ non residentium teneatur, ac semper ferè subditur, et distributionibus quotidianis exceptis; quòd si omnes fructus in eisdem distributionibus consistant, tunc detractâ earum tertiâ parte pro præsentibus et divinis officiis interessentibus, orator reliquas duas tertias partes tantum, durante studio hujusmodi, percipere valeat. Et ad triennium tantum.* Et quandoque additur decretum, quòd oratoris conscientia oneretur ut debeat verè et actu ipso theologiæ in universitatè

studiî generalis aut collegio approbato operam dare alioquin fructus, etc., et penâ, etc. Quandoque etiam addi consuevit, quòd nisi orator promoveatur, ut supra, canonicatus, et præbenda vacent eo ipso.

Pro oratoribus autem in Urbe beneficiatis diversimodè licentiæ hujusmodi dari consueverunt; si enim ex. gr. concedatur alicui beneficiato S. Joannis Lateranensis. additur in supplicatione: *Et de consensu capituli dictæ Ecclesiæ, et quòd orator singulis diebus Dominicis, et aliis de præcepto Ecclesiæ festivis diebus, impedimento cessante legitimo, in dictâ Ecclesiâ divinis officiis interesse teneatur; alioquin gratia hujusmodi nulla sit.*

Fuit similis facultas sic concessa alteri beneficiato ejusdem Ecclesiæ S. Joannis Lateranensis, ut posset studere in seminario Urbis ad triennium tantum. *Et dummodò eo durante, idem orator verè, et actu ipso (super quo ipsius conscientia oneratur) litteris operam navare teneatur, et singulis dominicis, et aliis festivis diebus de præcepto Ecclesiæ servari solitis, ac etiam die recreationis in quâlibet hebdomadâ ejusdem seminaris scholaribus concedi solito, dictæ Ecclesiæ deserviat aliâs fructus suos non faciat, et penâ non residentium teneatur. Et si dictum beneficium sacros etiam presbyteratus ordines requirat, infra annum à datâ præsentiumi quatenus in ætate legitimâ constitutus existat, aliâs à die quâ in eâ constitutus fuerit, ad subdiaconatus, et successivè quamprimum per ætatem licuerit, ad diacon. et presbyteratus ordines se promoveri faciat; aliâs beneficium ipsum vacet eo ipso.*

Vidi nihilominus indultum D. Francisco Antonio Sacchetti canonico Ecclesiæ Lucerin. per Urban. VIII, ut attentio quòd servitiis eminent. card. Sacchetti insistebat, tanquàm illius auditor, per annum eximeretur à residentiâ sui canonicatus ita tamen ut interim reputaretur et haberetur tanquàm præsens, ac proinde gauderet omnibus fructibus, redditibus, obventionibus ac distributionibus quotidianis ordinariis et extraordinariis, eo modo ac si esset præsens divinis officiis ac horis diurnis pariterque nocturnis. Quare inhibitum fuit capitulo et canonicis d. Ecclesiæ, et aliis ad quos spectabat, quatenus in virtute S. obedientiæ præd. canonicum tanquàm talem reputarent et haberent. Non obstantibus quibuscumque ordinationibus apostolicis aliisque in contrarium facientibus. Sub dat. Romæ die 10 januarii 1655.

Regulariter autem hujusmodi indulta non dantur, nisi exceptis distributionibus quotidianis, modo et formâ superius expressis et infra exprimendis. Imò sacra congregatio concilii declaravit, quòd ab-enti à residentiâ, dum esset cubicularius ad Bussulam summi Pontificis, non deberentur distributiones quotidianæ, prout in unâ Reatinâ 15 novembr. 1627, teste Barbosa. in collect. Bull. verbo *Abesse*, fol. 17, num. 3.

Hæc quidem quoad facultatem hujusmodi, quæ particularibus personis concedi consuevit; concedunt etiam summi Pontifices eorum Capellanis, aliisque familiaribus hanc exemptionem à residentiâ, ut plurimum tenore sequenti, videlicet: *Necnon etiam, quam-*

diu nobis inservierint tantum, et beneficiis ecclesiasticis, non tamen parochialibus, vel curam parochianorum habentibus per eos pro tempore obtentis, etiam de jure, statuto, fundatione, vel privilegio, personalem residentiam requirentibus, etiamsi dignitates in metropolitans vel cathedralibus majores, et in collegiatis Ecclesiis hujusmodi principales fuerint, personaliter residere non teneantur; nec ad id per locorum ordinarios, aut Ecclesiarum earundem capitula, seu quovis alios ad residentiam interim in illis, inviti compelli possint; omnesque et singulos illorum beneficiorum fructus et redditus, durante servitio predicto, cum eâ integritate (distributionibus quotidianis duntaxat exceptis) illos perciperent, si in eisdem Ecclesiis, sive locis personaliter residerent, percipere, exigere et levare. Proviso tamen per eos, ut onera eisdem dignitatibus et beneficiis quovis modo incumbentia, congruè supportentur.

Supradicta enim praxis satis apparet juri communi conformis, ut in cap. *Cum dilectus*, de Cler. non resid.; ibi: *Mandamus, quatenus non obstante constitutione, quæ contra absentes canonicos, inter nos dicitur emanasse, fructus præbendæ suæ assignetis eidem, in nostro servitio commoranti; cum familiares nostri, qui circa nos se obsequiales exhibent universi, minori non debeant prærogativâ gaudere quàm vestrum singuli, quorum negotia per ipsos sapius promoventur; et in c. Audientiam, eod. tit.*

Capellani etiam ac cantores regię capellæ actu insertientes ex constitutione Leonis X, ad instantiam claræ memoriæ Caroli V, omnium beneficiorum suorum ecclesiasticorum fructus, redditus et proventus, etiamsi fuerint canonicatus et præbendæ, dignitates, personatus, vel officia, aut curata beneficia, cum eorum integritate, quotidianis distributionibus duntaxat exceptis, percipere possunt; prout illos percipere possent, si in suis Ecclesiis personaliter residerent, et ad residendum interim in eisdem minimè teneantur. Non obstantibus apostolicis, ac fel. record. Bonifacii Papæ VIII aliisque constitutionibus, etc., sub Dat. Romæ, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 2 novembris 1519. Pontificatus prædicti Leonis anno septimo.

Atverò aliud est hodie dicendum ex eo, quòd per concilium Tridentinum ista privilegia sunt revocata, quod proinde præcipit locorum ordinariis, ut pro bono Ecclesiarum regimine, compellat omnes opportunis juris remediis residere, nullique privilegia, seu indulta perpetua de non residendo, aut de fructibus in absentia percipiendis suffragentur, ut in sess. 6, c. 2, de Ref.; Garc., de Ben., p. 3, c. 2, n. 264, ubi quòd privilegia perpetua concessa certis personis, seu certo generi personarum, sunt revocata per d. concilium, et idem dicit numer. 423, ex declaratione sacri concilii, in quâ re privilegium concessum à Paulo III capellanis regis Hispaniæ, usque ad certum numerum, de non residendo et percipiendis fructibus in absentia, id. Garc., loco cit. d. num. 265, ait esse revocatum.

Quod quidem, quoad supradictam residentiam, intelligendum est etiam de arctatis ad celebrandum

missas per seipsos, quarum ratione adhuc tenentur residere.

Quare cum in novâ capellâ Thesauri S. Januarii, intus majorem ecclesiam Neapolitanam, fuerint apostolicâ auctoritate institutæ duodecim perpetuæ capellanix, pro duodecim perpetuis capellanis, in presbyteratus ordine constitutis, vel tali ætate, ut ad illum proximis ex tunc provenientibus temporibus à jure statutis promoveri possint et debeant, qui per seipsos legitimo impedimento cessante, omnibus anni diebus, uno die cujuslibet hebdomadæ duntaxat excepto, missas ad altaria dictæ capellæ celebrare, cum contingit aliquem ex dictis capellanis à civitate abesse, ac proinde missas per alium celebrare id sibi minimè permittitur, sede apost. inconsultâ.

Quare duobus ex prædictis capellanis, uni videlicet ex causâ in simplici libello narratâ, per sacram congregationem concilii ita sibi indultum existit, videlicet:

Die 28 octobris 1640, sacra congregatio eminentissimorum cardinalium, concilii Tridentini interpretum, auctoritate sibi attributâ, benignè indulsit sacerdoti oratori, ut ad effectum accedendi ad urbem, occasione sanctissimi jubilei, necnon ad aliam domum Lauretanam, per tres menses à suâ residentiâ abesse possit, constituto interim idoneo substituto qui onus in prædictâ capellaniâ impleat.

Petrus Aloysius cardinalis Carrafa.

Franciscus Paulutius S. C. C. secret.

Alteri verò, ex urgenti causâ, simile indultum petenti, ita pariter concessum est, et eo quo sequitur modo, videlicet:

Die 25 februarii 1647, sac. congregatio eminentissimorum cardinalium, concilii Tridentini interpretum, indulsit, ex causis supra expressis, ut per tres menses orator abesse possit à suâ residentiâ; ita tamen, ut interim per substitutum celebrare faciat missas ab eo celebrandas.

Petrus Aloysius cardinalis Carrafa.

Franciscus Paulutius, S. C. C. secret.

Idem quoque dicendum est de absentibus pro utilitate Ecclesiæ, necnon causâ reipublicæ, quia etiam tunc præsentibus reputantur, et gaudent supradictis distributionibus quotidianis, cap. *Ex parte*, de Cler. non resident., et capite *Unde cler. non residen.*, in 6, quod jam non modò in beneficiis ecclesiasticis, sed in ipsis officiis locum habet; unde absens pro Romanâ Ecclesiâ, seu pro Sede Apostolicâ, præsens omninò existimari debet, Mandos., reg. 16, quæst. 33, numer. 4; quapropter, ut exempla aliqua proferamus, decanatus collegii auditorum Rotæ Romanæ, spectat ad Auditorem, tempore vacationis in Curia præsentem; aut ex causâ publicâ absentem, et extra Rom. Curiam à Rom. Pontifice destinatum, qui omnes alios auditores, etiam antiquiores semper in quibusvis sessionibus, disputationibus, votis, et aliis actibus publicis et privatis præcedet; nec per alios auditores, etiam antiquiores, tunc absentes, etiamsi postmodum incontinenti, ad dictam Curiam se conferant, et in eâ

continuò resideant, super ipso decanatu impediri aut molestari valeat, ut voluit Pius IV, in suà constitutione, quæ incipit, *Dudum*, 1562, sexto kal. augusti; pontificatûs anno tertio, qui etiam voluit, ut collegii cardinalium decanatus de cætero, non nisi ad episcopum cardinalem antiquiorem in Curia præsentem, aut ex causâ publicâ absentem, et extra Curiam, per Romanum Pontificem destinatum, devenire posset.

Cùm autem ista dispensatio, de cujus praxi agimus, præcipuum ferè operetur effectum circa distributiones quotidianas in absentia percipiendas; ac propterea si non possent eas absentes percipere, redderetur ipsa inutilis et sine effectû; videndum idcirco est an, et quinam sint casus in quibus, sine aliquâ dispensatione, absentes lucrantur dictas distributiones; quod quidem à nostrâ praxi alienum non agnovimus, cùm sæpè ea nos doceat, peti desuper dispensationem apostolicam minùs necessariam. Ipsos igitur casus, quos conguessit Vivian., in *Prax. jurispatr.*, part. 3, lib. 15, cap. 3, hic summam, et pro eo quod eandem praxim respicit, referam; quorum primus est, cùm quis ex causâ spætis non potest residere; si tamen adsit consuetudo, quòd ex justâ causâ absens percipiat ipsas distributiones; Monet., de *Distr. quotid.*, part. 2, q. 5, num. 76. Secundus. In infirmitate constitutus, etiamsi quis ex propriâ culpâ infirmetur; Fusc., de *Visitat.*, lib. 1, cap. 20, num. 26, quod tamen intelligas, si talis infirmus, quando erat sanus, solitus esset interesse divinis officiis et residere; aliàs enim supradicta infirmitas non præstat causam absentia; et sic non lucrabitur dictas distributiones quotidianas; Navar., de *Orat. et Hor. canon.*, cap. 11, à num. 9, et si infirmus ad balnea vel ad alium locum pro recuperandâ sanitate pergat, distributiones lucratur. Monet., d. quæst. 6, num. 10. Tertius. In sene, quando ita senio confectus est, ut nequeat commodè personaliter ecclesiæ deservire; Monet., d. part. 2, quæst. 7, num. 5. Quartus. In eo qui est datus obses ad Ecclesiam, vel captus causâ repræsaliarum; Monet., d. part. 2, quæst. 5, num. 56. Quintus. In absente ob necessitatem vel causam evidentem, utilem Ecclesiæ, stante consuetudine; Covar., d. lib. 5, cap. 13, num. 9. Sextus. In inquisitore hæreticæ pravitatis, ex privilegio speciali favore fidei, concessio à Paulo III et Pio V, quod procedit etiam in consultoribus S. officii inquisitionis.

Et pluries sacra congregatio universalis inquisitionis censuit canonicos, tam cathedralis quàm collegiatæ Ecclesiæ inservientes, uti notarii, fiscales et consultores in tribunali S. officii, esse exemptos à servitio suarum Ecclesiarum, ac proinde posse percipere omnes fructus, necnon distributiones quotidianas, acsi actualiter prædictis Ecclesiis inservirent, etiam contradicentibus cæteris canonicis; quare ipsa sacra congregatio rescripsit illustrissimo et reverendissimo D. Felici Tamburello episcopo Sorano ministro generali ipsius supremæ universalis inquisitionis de Urbe in hoc regno, quatenus secundò dictos canonicos suæ Ecclesiæ cogeret ad solvendo omnes fructus, ac supra dictas distributiones quotidianas canonico inser-

vienti suo tribunali juxta decreta ipsius sac. congregationis de hac re pluries emanata, prout ex litteris sub dat. Romæ 27 februarii 1649, quas refert dominus meus Paulus Squillante in suo utilissimo tract. de *Privil. episc.*, cap. 18, sub num. 10.

Præterea consultores, sive assessores S. officii gaudent etiam privilegio exemptionis ab ordinarii jurisdictione, nedum in causis criminalibus, sed etiam in causis civilibus, prout eadem sacra congregatio rescripsit bonæ mem. Antonio Ricciolo, tunc ministro generali præfate supremæ universalis inquisitionis, necnon sanctæ memor. cardinali Boncompagno, archiepiscopo Neapolitano; ac litterarum exemplum habes penes illustriss. D. Carolum Marantam in suis celeb. *Resp.*, tomo 3, resp. 66, sub num. 68.

Idem quoque dicendum est de collectoribus generalibus cameræ Apostolicæ; nam isti, ac etiam subcollectores, advocati, procuratores, fiscales et notarii in causis spoliorum et jurium prædictæ cameræ, eorum officio durante; nam omnes lucrantur etiam distributiones quotidianas in absentia, ex Bullâ Sixti V, sub dat. Romæ in monte Quirinali sub annulo Piscatoris, die 8 maii 1590, sui pontificatûs anno sexto.

Præterea supra dicti subcollectores et commissarii ratione quorumvis prætensorum excessuum, criminum et delictorum subsunt jurisdictioni nuntiorum et collectorum, ad quos illorum cognitio spectat, etiamsi illa fuerint patrata post divinum officium, ex constitutione Urbani VIII, cujus tenor talis est, videlicet:

URBANUS Papa VIII. *Ad perpetuam rei memoriam, aliàs rec. mem. Gregorius Papa XIII, prædecessor noster, indenunitati ministrorum cameræ Apostolicæ, ne ullis molestiis, litibus vel incommodis fatigarentur, opportunè providere cupiens, quòd omnes et singulæ causæ tunc motæ, et pro tempore movendæ quorumvis prætensorum excessuum, criminum et delictorum per quoscunque subcollectores et commissarios, tam generales quàm particulares in quibuslibet provinciis, civitatibus et diocesisbus regni Neapolitani pro tunc, et pro tempore existentem nuntium apostolicum et collectorem generalem deputatos, commissorum, à tunc et pro tempore existente nuntio apostolico in eodem regno commorante, solum, non autem à quibusvis aliis iudicibus, etiam locorum ordinariis non modò durante eorum officio, sed etiam post ipsum dimissum, donec viverent, audiri, cognosci et decideri possent et deberent, statuit et ordinavit; prædictisque iudicibus et locorum ordinariis, ne in illis sese quovis prætextu seu quavis colore intromittere quoquo modo ullatenus audent vel præsumerent, districtiùs inhibuit, prout in suis litteris in simili formâ Brevis sub datum die 4 januar. MDLXXV, pontific. sui anno III, expeditis plenius continetur. Cùmque postea, ut accepimus, fuerit à nonnullis pluries dubitatum, an prædictæ litteræ Gregorii prædecessoris prædicti de prætensis excessibus, criminibus et delictis, durante officio duntaxat; an verò etiam de aliis post finitum eorum officium, ut prætenditur, donec viverent, commissis, intelligi deberent, et desuper diversas resolutiones, etiam ad invicem contrarias emissæ asseratur, Nos volentes finem huic dubitationi*

imponere, et attendentes quòd eidem subcollectores et commissarii in concernentibus servitium cameræ et Sedis Apostolicæ, timidiore ac negligentiores fierent, si sub prædictorum iudicium et ordinariorum jurisdictione post finitum eorum officium, se relictum iri timerent, et propterea justo motu retraherentur à gerendo ut debent eorum officio, dubitantes ne, illo finito, prædicti iudices, et locorum ordinarii in illos, etiam ex causis mendicatis sævirent; quòd in non modicum præjudicium cameræ et Sedis Apostolicæ redundaret. Idcirco motu proprio et ex certâ scientiâ nostrâ, deque apostolicæ potestatis plenitudine, hæc nostrâ constitutione perpetuò valiturâ, cognitionem et decisionem causarum, prætensores excessuum, criminum, et delictorum per prædictos subcollectores et commissarios, à nuntiis et collectoribus apostolicis, tam in regno Neapolitano quàm in aliis provinciis, regnis et locis, etiam speciali notâ dignis, et ubique terrarum et locorum per nuntios sive collectores apostolicos hactenus deputatos, et pro tempore deputandos, quomodocumque etiam post finitum officium, commissorum, ut prætenditur, et patratorem spectasse, et spectare ad nuntios et collectores apostolicos pro tempore existentes privativè quoad quoscumque alios iudices, etiam locorum ordinarios prædictos declaramus, et quatenus opus foret, decernimus, statuimusque et ordinamus; ne autem inde major libertas delinquendi, et excessus committendi eisdem subcollectoribus et commissariis nascatur, et ne eorum delicta, si quæ patrata essent, vel patrarentur in posterum impunita remaneant; volumus quòd collectores cameræ apostolicæ nunc et pro tempore existentes inter statuta per eosdem subcollectores et commissarios observanda tanquàm ab ipsis collectoribus jam edita, etiam impressa, addant comminationem de eosdem subcollectores et commissarios privando huiusmodi privilegio, et illos ordinariæ jurisdictioni submitiendo, quatenus post dimissum officium ab excessibus et delictis committendis non se abstineant, quòdque prædicta statuta in cancellariis episcoporum et aliorum ordinariorum retineantur et sient affixa. Decernentes præsentis litteras, et in eis contenta quæcumque etiam ex eo, quòd quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere prætendentes vocati, et auditi non fuerint, aut præmissis non consenserint, seu causæ propter quas præsentis emanarint, adductæ, verificatæ, seu aliis justificatæ non fuerint, aut aliâ quâvis de causâ de subreptionis vel obreptionis, seu nullitatis vitio aut intentionis nostræ, vel alio quopiam defectu notari, impugnari, invalidari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas restitutionem in integrum, appellationem oris, aut quodcumque aliud juris vel facti, gratiæ, vel justitiæ remedium impetrari, seu eo impetrato quomodocumque uti, seu se juvare in iudicio, vel extra nullatenus posse, sed eas semper validas, firmas et efficaces existere et fore, sique per quoscumque iudices ordinarios et delegatos etiam causarum Palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, et nuntios sublata eis et eorum cuilibet quâvis aliter iudicandi et interpretandi facultate, et auctoritate iudicari, et diffiniri debere, ac irritum et inane, si secus super his à quoquam quâvis auctoritate, scienter

vel ignoranter contigerit, attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit nostra de jure quæsito non tollendi ac quibuscumque aliis cancellariæ apostolicæ regulis, necnon constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, irritantibusque et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, et consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium concessis, confirmatis, invocatis. Quibus omnibus etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium tenorem præsentibus pro sufficienter expressis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, hæc vice duntaxat specialiter, et expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. Romæ, apud S. Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die secundâ julii MDCXXXVI, pontificatus nostri anno decimo tertio.

M. A. Maraldus.

In cæteris autem omnibus, supradicti subcollectores et commissarii, dimisso officio, ut præfertur, remanent jurisdictioni ordinarii omninò subjecti, cui tenentur, ut decet, absque contradictione parere, nec quisquam aliud huiusmodi exemptionis prætereendere possunt, et aliàs sacra congregatio rescripsit episcopo Iselano, ut sequitur, videlicet:

Illustre et molto reverendo signore come fratello, l'essere stato soccollettore apostolico, non hà da essentare D. Luca Castaldi di cotest a diocesi, mentre non esserciti più il medesimo carico; ne dalle processioni inditte da V. S. nella synodo, ne da altro giusto ordine, che ella habbia fatto, ò sia per fare in qualsivoglia materia. Servasi dunque della sua authorità, et sforzilo con i remedii, che gli danno i sacri canoni alla dovuta obediencia; ch'è quanto hò da dire in nome della sacra congregatione. Et Dio la prosperi. Di Roma 11 di agosto 1626, Di V. S. come fratello.

Ludovico cardinali di S. Sisto.

Septimus casus. In clerico excommunicato pro causâ suæ Ecclesiæ et defensione suorum jurium, si injustè sit excommunicatus; sicut dicendum est de clerico injustè suspenso ab officio seu beneficio; et idem de clerico injustè carcerato. Octavus. In auditore Rote Romanæ ex indulto Clem. VII. Id. Viv., num. 140. Nonus. In collectore generali cameræ apostolicæ, et subcollectore, avvocato, procuratore fiscali et notario in causis spoliatorum, durante eorum officio, ex bullâ Sixti V sub die 8 maii 1596. Decimus. In canonico seu archidiacono Ecclesiæ visitante, seu bona et redditus suæ præbende; Monet., d. part. 2, quæst. 11, num. 65. Undecimus. In beneficiato præsentis concilio generali, id. Vivian. num., 143. Duodecimus. In canonistâ, seu theologo, qui nomine sui capituli intersit concilio; Monet., d. q. 41, num. 91. Decimus tertius. In examinatore in synodo dioc-

cesanâ deputatis, si causâ examinis à choro absint. Decimus quartus. In canonico misso à proprio episcopo ad visitanda limina Apostolorum, vel comitante ipsum episcopum ad eadem limina. Decimus quintus. In canonico pœnitentiario, dùm audit confessiones; concil. Trident., sess. 24, cap. 8, de Reform. Decimus sextus. In eo qui exerceat curam animarum Ecclesiæ in quâ est canonicus, Garc., part. 5, cap. 2, num. 555. Decimus septimus. In canonico, facto vicario capitulari, sede vacante, Rot., part. 2, decis. 222, num. 6, *divers.* Decimus octavus. In canonicis existentibus in servitio sui episcopi, ut in visitatione, in componendâ synodo, et simili, si adsit consuetudo. Decimus nonus. In canonico theologo, qui in die quo legit, sive de mane sive de sero legat, totâ die à choro est exemptus, et distributiones quotidianas lucratur; Garc., d. capite 2, num. 118, et seq., diximus supra. Vigessimus. Ex gratiâ speciali et concessione summi Pontificis, idem Garc., d. cap. 2, num. 554, quæ tamen rarò conceditur quoad omnes distributiones quotidianas lucrandas, nisi personis valdè dilectis et benè meritis. Cùm verò diebus retro elapsis, sacr. congreg. eminentissimorum cardinalium negotiis episcoporum et regularium, pro parte D. Don Josephi Minadoi Gomez Neapol. V. I. D., ejusdemque civitatis patritii, et illius metropolitane Ecclesiæ canonici meritissimi, ætate juvenis, moribus tamen, doctrinâ negotiis pertractandis rerumque experienciâ senis, quem gratiarum Dominus, industriæ claritate, morum elegantia aliisque ingentibus virtutum titulis decoravit, fuisset expositum, ipsum oratorem, pro administrandâ tutelâ sui consanguinei, domini in temporibus plurium terrarum, ipsum ibi personaliter, interesse oportere, supplici per eum libello eidem sacræ congregationi porrecto, petiit sibi indulgeri, ut præmissorum occasione, ab eadem Ecclesiâ per sex menses singulis annis abesse, et interim distributiones quotidianas percipere valeret; ipsa sacra congregatio, eo quo sequitur modo, respondit, videlicet:

Sacra congregatio cardinalium negotiis episcoporum et regularium præposita censuit, oratori permittendum esse, prout præsentis decreti virtute permittit, ut prædictam testamentariam tutelam exercere possit, intercedente consensu Eminentissimi ordinarii, cujus conscientie hoc onus imponitur. Et ab Ecclesiâ, in quâ canonicatum obtinet, quatuor mensium spatio pro unâ tantum vice abesse possit, et interim distributionibus quotidianis caterisque emolumentis cunctetur, quibus alii canonici fruuntur. Romæ, die 6 maii 1659.

Frater Antonius card. S. Nonuphrii.

Locus † sigilli. C. Fachenettus.

Cùm autem postmodum per eundem oratorem in dubium revocaretur, an in dictis quatuor mensibus comprehenderentur tres menses, canonicis per conc. Trid., sess. 24, c. 12, concessi pro absentia, consulta desuper ipsa sacra congregatio, per litteras privatas significandum duxit eminentissimo archiepiscopo Neapolitano, præfatos tres menses, non esse sic aliter comprehensos, ac proinde posse ipsum oratorem

septem mensibus à dictâ Ecclesiâ, ex causâ prænaratâ, abesse. Sub dat. 27 august. 1659

Hæc autem, quoad praxim dispensationis super residentia canonicorum; quo verò ad presbyteros qui nullum beneficium ecclesiasticum, personalem residentiam requirens, obtinent, jam aliàs diximus, eos ob non residentiam non debere ab eorum ordinariis molestari; licet quandoque isti sine licentiâ ordinarii abesse non possint, ut aliàs casus evenit pro quodam presbytero, qui in susceptione presbyteratûs, ac forsitan aliorum sacerdotum ordinum, juramentum in manibus sui ordinarii præstiterat, sub penâ excommunicationis latæ sententiæ, se nunquam à civitate et diœcesi discessurum; postmodum verò ex quibusdam assertis causis domino datario oretenus notificatis, sibi fuit per Sedem Apostolicam indultum, ut hujusmodi juramento non obstante, ab ejusdem civitate et diœcesi, etiam absque ejusdem ordinarii litteris dimissorialibus, recedere, et extra eas ubicumque ad suum beneplacitum residere, et beneficia ecclesiastica, si sibi aliàs canonicè conferrentur, recipere, et illis inservire, necnon in minoribus, ac omnibus sacris et presbyteratûs ordinibus hujusmodi, etiam in altaris ministerio, absque alicujus perjurii, seu excommunicationis, vel irregularitatis, aut aliarum censurarum, et penarum ecclesiasticarum incursu; ipsius ordinarii et cujusvis alterius licentiâ desuper minimè requisitâ, ministrare liberè, et licitè valeret, ac stante indulto hujusmodi, ipsum oratorem desuper ab eodem ordinario, seu quovis alio, quâvis auctoritate et potestate molestari, inquietari, seu impediri nullatenus posse, neque debere decernendo, cum derogatione præmissorum, et aliorum obstantium. Et in calce supplicationis fuit additum: *Et dummodò orator servitio alicujus Ecclesiæ civitatis, vel diœcesis adstrictus, aut propter aliquod delictum in ipsâ diœcesi inquisitus, vel processatus non sit, sub anno XI pontificatus Pauli V, nono kal. januarii.* Istæ tamen exemptiones non ita passim conceduntur, ut omnibus notum est, sed ex gravissimis et urgentissimis causis; ex quo experientiâ compertum est, ut dicebat Ulpianus Ulpus bon. mem., tunc secretarius congregationis episcoporum et regularium, ob plures querelas episcoporum apud ipsam congregationem ex causâ exemptionum prædictarum, quòd istæ ut plurimum perturbationem in episcoporum jurisdictione excitant, et exemptis, occasionem laxioris vitæ præbere dignoscuntur; et licet multi adsint exempti, qui eripiuntur à jurisdictione ordinarii, Glos. in cap. Cum olim, de pri. Dec., concil. 115, num. 7, attamen per concil. Trident., sess. 24, cap. 11, de Reform., ad occurrendum tot malis, quæ ob hujusmodi exemptionem oriebantur, dùm ibi dicitur: *Quoniam privilegia, et exemptiones, quæ variis titulis plerisque conceduntur, hodiè perturbationem in episcoporum jurisdictione et exemptis occasionem laxioris vitæ præbere dignoscuntur, etc.*; propterea hæc de causâ idem concil. loc., etc., quibuscumque non obstantibus, tribuit episcopis, tanquam Sedis Apostolicæ delegatis, utper exemptos facultatem; volens quòd nihil ex pri-

vilegiis, eisdem concessis, intelligatur esse ordinariis detractum; Paris., de Resign., Benef. lib. 5, quest. 11, num. 5, cum pluribus sequentibus, ubi num. 8, plures congerit casus, in quibus exempti subiiciuntur jurisdictioni ordinariorum.

Quoniam verò inter cæteras personas in ipso concilio expressas, quas illud subiecit jurisdictioni ordinariorum, connumerantur protonotarii apostolici extra numerum participantium, qui inadvertenter (ut ita dicam) tenent, ob privilegium protonotariatus, simpliciter ipsis ordinariis se obnoxios nequaquam remanere; quod etiam ab aliis in dubium revocatum audivimus, operæ pretium esse profectò diximus hic subnectere, quid Romane Curie praxis servet in concessionibus huiusmodi privilegiorum, quæ in dies fiunt personis graduatis, aut aliàs nobilibus seu qualificatis.

Ne tamen ipsius Curie tyrones lateat quinam sint, undè, et quomodò protonotarii apostolici exordium in Ecclesià duxerint, breviter pariter præmittam, Clem. 1, anno 48, septem notarios deputasse, inter quos Urbis regiones distribuit, non quidem ut ipsi vitas martyrum, aut omnia eorum gesta scriberent, ut nonnulli dixerunt, quos refert Sarnen., in procem. Reg., tit. de Orig. et off. prot., sed tantum ut ipsorum martyrum agonem accuratè scriberent, nimirum ut dùm ii ad supplicium ducerentur, eorum verba ac circumstantias alias, quibus eorum invicta fortitudo demonstrabatur, ut refert Baron. et Spond. in Annal., quos refert Lotter. de Re benef., lib. 2, q. 28, num. 53.; postmodum verò cessante persecutione, Julius I mandavit, eos quascumque res ad Ecclesias pertinentes scripto mandare. Crevit postmodum ipsorum notariorum honor, ut ad differentialia aliorum notariorum Urbis, protonotarii appellarentur; quasi primò inter alios notarios; *πρωτος* enim græcè, latinè primus dicitur, sicut protomartyr, primus martyr, id Sarnen., loco cit., supradictus verò numerus illorum retentus fuit usque ad pontificatum Sixti V, qui anno 1586, illum ad duodecim ampliavit cum multis privilegiis et emolumentis, qui hodiè propterea dicuntur participantes; id Lotter., d. q. 28, num. 57, cùm habeant proprios et distinctos introitus et redditus à Sede Apostolicà, necnon quædam emolumenta ex expeditione quarundam litterarum apostolicarum, habentque proprium locum in cancellarià apostolicà, teste Mandos. in Praxi signat. tit. *Protonotarii et acolythi*. Sunt etiam familiares et domestici Papæ; habent quotidie panem, pariterque vestes in morte et coronatione ipsius Pontificis, ac locum in equitatibus, seu cavalcatis; possunt legitimare spurios, et creare notarios, seu tabelliones; suntque exempti à jurisdictione ordinariorum; eorumque familiares arma gestare possunt, ex constitutione Sixti V, decimo sexto kal. decembr. 1585. Eisdem concessum est privatè quoad omnes alios prælatos, pileum nigrum, cum cordulis et ornamentis violaceis per sacr. congr. Rit. in unà Urbis protonotariorum, 17 febr. 1607. Ipsique præcedunt canonicos cujuscumque cathedralis, etiam qua-

tuor patriarchalium Urbis, ead. congr. Rit. in unà Urbis 4 maii 1615. Et in capellà summi Pontificis debent præcedere sacriste et abbatibus usum mitræ habentibus, ead. S. congreg. Rit. in unà Romanà 15 julii 1601; refert Barb. in collect. Bullar., verbo *Protonotarius*, fol. mihi 588, in princ. Reliquos verò protonotarios extra numerum, id est, non participantes, honorarios appellamus.

Quo verò ad antiqua eorum privilegia et prærogativas, sciendum est quòd tam participantes quàm non participantes, sunt in magnà dignitate constituti. Illos enim Leo X, in concil. Lateranensi, sess. 10, sub dat. quarto non. maii anno III, inter cætera exemiit à prædictà jurisdictione ordinariorum, tam in civilibus, quàm in criminalibus, ut in suà constitutione, quæ desuper emanavit, cujus quidem tenor, quoad præmissa, hic inserere placuit, qui talis est, videlicet: *Notarii autem dictæ sedis, quorum officium in illis primitivæ Ecclesiæ initiis à fel. record. Clem. I, ad sanctorum gesta perquirenda, atque conscribenda noscitur institutum, ad protonotariatus officium assumpti, habitum et rochetum deferentes, et alii nostri, et dictæ sedis officiales actu sua officia exercentes tam in civilibus quàm in criminalibus, ab omni ordinariorum jurisdictione sint exempti; alii verò notarii habitum non deferentes protonotariatus, nisi illud infra trimestre post presentium publicationem assumpserint, et ipsi ac alii in posterum assumendi habitum et rochetum huiusmodi continuè non gestantes, atque alii nostri et dictæ sedis officiales officia sua actu non exercentes, tam in criminalibus quàm in civilibus ratione causæ summam viginti quinque ducatorum auri de camerà, non excedentis duntaxat, eorundem diæcesanorum et ordinariorum jurisdictioni subiaceant: in civilibus verò causis summam huiusmodi excedentibus, plenà gaudeant exemptione; et à dictorum diæcesanorum et ordinariorum jurisdictione penitus sint exempti. Exemptiones autem de cætero absque rationabili causà, et quorum interest, minimè citatis pro tempore concessæ, nullius roboris, vel momenti esse decernimus.*

Attamen, quia, ut dictum est, ex supradictis privilegiis et exemptionibus, multa in dies inconvenientia oriebantur; propterea concil. Trid., sess. 24, cap. 11, inter personas ibi expressas, ipsis protonotariis dictam exemptionem subtraxit, ac proinde circa hos honorarios inspiciendum est, tam quoad hoc, quàm ad alia, tenor privilegii sibi concessi, ut infra patebit ex formulà litterarum huiusmodi protonotariatus, ad text. in c. *Accepimus*, et seq. de Fid. instrum., cap. *Cum plantare*, ante fin., cap. *Porrò*, de Privileg.; ibi; *Quod totum ex inspectione privilegiorum suorum plenius advertere potes, et secundum quod inveneris, ita observes, sic enim eos volumus privilegiorum suorum servare tenorem, quod eorum metas transgredi minimè videatur, et sic à formà verborum dicti privil., non est recedendum c. Ad audientiam, de Decim., cùm in suà formà tantum servari debeat, et non ultra extendi, Glos., in d. c. *Porrò*, verbo *Tenorem*.*

Ipsa itaque formulà, sub quà hodie conceditur pri-

vilegium protonotariatus, ea est quæ sequitur, videlicet :

A tergo : *Dilecto filio Joanni Baptistæ Marino presbytero Neapolitan. diæcesis, nostro, et Sedis Apostol. notario.*

Intus verò :

URBANUS Papa VIII. *Dilecte fili, salutem, et Apostolicam benedictionem. Pastoris æterni, qui prout vult, dispensat singulis, etiam plusquàm merita, et vota eorum poscunt, munera gratiarum, vices quanquàm immeriti gerentes in terris, minores interdum honoribus efferrimus, ut fiant eorum humeri in observantiâ mandatorum Domini fortiores. Nos itaque te, qui (ut asseris) de nobili genere procreatus existis, nostrisque et hujus sanctæ Sedis Apostolicæ obsequiis insistere intendis, grato affectu prosequi, ac personam tuam dignioris nominis titulo decorare volentes, teque à quibusvis excommunicationis, etc. Censentes te in nostrum et ejusdem sedis notarium, auctoritate Apostolicâ tenore præsentium recipimus et admittimus, ac aliorum nostrorum, et dictæ sedis notariorum numero et consortio favorabiliter aggregamus, tibi que, ut etiamsi habitum et rochetum non deferas, nihilominus omnibus et singulis favoribus, honoribus, indultis, privilegiis, præeminentiis, exemptionibus et prærogativis, quibus alii nostri, et dictæ sedis notarii, tam de jure quàm de consuetudine, aut aliàs quomodolibet utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, frui, potiri, et gaudere possunt et poterunt quomodolibet in futurum, pari modo (absque tamen aliorum nostrorum, et dictæ sedis notariorum de numero participantium præjudicio, et citra exemptiones à sacro concilio Tridentino sublatas, ita ut, nedum quoad criminalia, sed etiam quoad civilia subiaceas ordinariis. Et citra facultates legitimandi, ad gradus promovendi, ac notarios creandi, aliaque similia privilegia eisdem notariis de numero participantium concessa, seu ab eis prætensa; quibus nullibi uti valeas; et si secus à te factum fuerit, irritum et inane existat) uti, frui, potiri et gaudere liberè et licitè possis et valeas; auctoritate et tenore præmissis concedimus et indulgemus. Non obstantibus Lateranensis concilii de certo eorundem notariorum numero, cui per hoc aliàs non intendimus derogare, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac collegii dictorum notariorum, etiam juramento, confirmatione Apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis, et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque. Tu igitur, dilecte fili, sic de bono in melius virtutum studiis intendas, ut in Nostro, et ejusdem Sedis conspectu ad majora te semper exhibeas meritorum cumulis digniorem; nosque proinde ad faciendam tibi uberiorem gratiam et honorem meritò arctiùs iuvemur. Volumus autem, quòd antequàm præsentis nostræ gratiæ effectu perfrui valeas, in manibus alicujus personæ in dignitate Ecclesiasticâ constitutæ, professionem fidei, juxta articulos pridem à sede prædictâ propositos, emittere, et solitum fidelitatis juramentum omninò præstare tenearis. Dat. Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 15 februarii MDCXXXVI; pontificatus nostri anno decimo tertio.*

M. A. Maraldus.

Et non aliàs quàm modo præmisso concedantur hujusmodi privilegia, in quibus ut plurimùm, ad submovendam quamlibet hæsitacionem, adjicitur etiam supra dicta clausula, nimirum : *Ita ut nedum quoad criminalia, etc.*, sub eadem quidem ferè formulâ dantur etiam à Legatis, Nuntiis, Episcopis assistentibus in capellâ Summi Pontificis, et aliis, quibus id est per ipsum Pontificem indultum : quibus quidem præscribitur modus creandi supradictos protonotarios per hæc verba, nimirum :

Ac tibi tres viros, vitæ ac morum probitate aliisque virtutum donis commendatos, qui nostris et Sedis Apostolicæ obsequiis insistere proponant, in nostros et ejusdem Sedis notarios, auctoritate nostrâ Apostolicâ recipiendi et admittendi, ac aliorum nostrorum et Sedis Apostolicæ notariorum numero et consortio favorabiliter aggregandi; illique, ut etiamsi habitum, et rochetum non deferant, nihilominus omnibus et singulis favoribus, honoribus, privilegiis, gratiis, indultis, præeminentiis, exemptionibus et prærogativis, quibus alii nostri et dictæ sedis notarii, tam de jure quàm de consuetudine, aut aliàs quomodolibet utuntur, fruuntur et gaudent, similiter uti, frui et gaudere possint et valeant, sine tamen aliorum nostrorum, et ejusdem sedis notariorum de numero participantium præjudicio, et citra exemptiones à sacro concilio Tridentino sublatas; ac facultates legitimandi, ad gradus promovendi, ac notarios, seu tabelliones creandi, aliaque similia privilegia eisdem notariis de numero participantium concessa, seu ab eis prætensa, quibus notarii à te vigore præsentium creandi, nullibi uti valeant et si secus ab eis fieri contigerit, irritum et inane existat, indulgendi.

Modus autem sive forma, sub quâ hujusmodi protonotarii consueverunt, sive ab ipsis illustrissimis episcopis assistentibus, sive ab aliis hanc facultatem habentibus creari, patet, ut infra, videlicet :

Æmilius Alterius patritius Romanus, Dei et Apostolicæ Sedis gratiâ episcopus Camerinen. sanctissimi D. N. Innocentii divinâ providentiâ Papæ X, et Sedis Apostolicæ in regno Neapolis nuntius, spoliiorumque ac jurium cameræ apostolicæ debitorum collector generalis, ejusdemque S. D. N. prælatus domesticus, ac unus ex episcopis in illius capellâ pontificiâ assistentibus, dilecto Nobis in Christo N. clerico, seu presbytero Neapolitano V. I. D. de nobili genere procreato, salutem in Domino sempiternam. Singularis devotionis affectus, quem erga præfatum sanctissimum D. N. sanctamque Sedem Apostolicam, ac nos gerere comprobatis; necnon litterarum scientia, vitæ ac morum honestas, aliaque laudabilia probitatis et virtutum merita, quibus clarescere dignosceris, ac de quibus omnibus apud nos fidedignorum testimonio commendaris, nos inducunt, ut sedes prædicta cujus auctoritate cum aliis illustrissimis episcopis in eadem capellâ assistentibus fungimur, te specialis favoris prærogativâ prosequatur. Cum itaque tu, qui V. I. D. ac de nobili genere procreatus existis, ejusdem S. Sedis Apost. servitiis insistere intendas, tuis in hac parte, supplicationibus nobis desuper porrectis, inclinati, te in ejusdem S. D. N. Papæ et sedis præ-

dictæ notariorum, protonotariorum nuncupatum, auctoritate apostolicâ, ac vigore facultatis ad id nobis, tanquam uni ex prædictis DD. Illustrissimis episcopis assistentibus à fel. record. Urbano Papâ VIII, concessa (cujus tenorem, cum ad id non teneamur, hic minimè inserendum duximus) recipimus, admittimus, et favorabiliter congregamus; tibi quoque etiam, si habitum et rochetum non deferas, nihilominus omnibus, et singulis favoribus, honoribus, privilegiis, gratiis et indultis, præeminentiis, exemptionibus et prærogativis, quibus alii prædictæ sedis notarii tam de jure quam de consuetudine, aut alias quomodolibet utuntur, fruuntur, ac potiuntur et gaudent, similiter uti, frui, ac potiri et gaudere possis et valeas; sine tamen aliorum ejusdem S. D. N. sedisque prædictæ notariorum de numero participantium præjudicio, ac extra exemptiones à S. concilio Tridentino sublatis, ac facultates legitimandi, ad gradus promovendi, notariosque creandi, aliaque similia privilegia, eisdem notariis de eorundem numero concessa, seu ab eis prætensa, quibus tu vigore præsentium nullibi uti valeas; et si secus à te fieri contigerit, irritum et inane existat; ac alias ad ejusdem facultatis nobis prædictæ auctoritate attributæ præscriptum, concedimus et indulgemus; teque super præmissis omnibus à quoquam indebitè molestari, vexari, perturbari aut inquietari minimè permittentes, aut permissuri; contradictores per censuras ecclesiasticas, aliaque juris et facti remedia opportuna simili auctoritate compescendo. Non obstantibus omnibus illis quæ idem S. D. N. Urbanus in litteris hujusmodi facultatis voluit non obstat. Verum cum onus ad quod tu vigore præsentium dignosceris deputatus, fidei zelum, integritatem, singularemque probitatem præ se ferat, volumus quòd antequàm effectu præsentis gratiæ uti valeas, in manibus alicujus personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ fidei catholicæ professionem juxta articulos pridem ab eadem sede propositos emittere, solitemque fidelitatis juramentum omninò præstare tenearis. Dat. Neapoli in palatio apostolico, nostræque solitæ residentiæ, die, etc., anno, etc.

Æmilii episcopus Camerinen. nuntius apostolicus.

N. secretarius.

Nec aliis quàm personis qualificatis vigore sibi attributæ facultatis eam dignitatem contulit Illustriss. et Reverendiss. D. Æmilii Alterius episcopus Camerini, qui suâ generis claritate, morum elegantia, eximiam doctrinâ, integritate, singulari probitate, ceterisque virtutibus ac gratiarum numeribus, quibus hominum largitor cum decoravit Altissimus, apostolici nuntii munere in hoc regno Neapolitano feliciter et gloriose perfunctus, omnium corda in discessu secum traxit, iis ingenti desiderio sui relictis.

Ex quibus patet etiam ipsos protonotarios sic creatos perinde haberi, acsi ab ipso Papâ crearentur, quamvis nonnulli in materiâ reservationis beneficiorum discrimen constituere videantur inter creatos à Papâ et creatos à legato seu aliis personis supra dictis; cum omnes dicantur habere protonotarium à Papâ; ac propterea verè et realiter sint protonotarii apostolici, ut per Lotter., de Re benef., d. lib. 2,

quest. 29, num. 10, et ego latius dicam in meâ Prax benef. circa praxim reservationis, ex capite protonotariatus; interim tamen nonnulla ad ipsam praxim conducentia per S. Congregationem declarata circa ipsos protonotarios honorarios, seu titulares, referenda duximus, etc.

1° Protonotarius titularis non participans potest apponere pileum super insigniis, et habere anulum, dum celebrat, dummodò non cum gemmâ; S. congreg. Rit. in unâ Climacen. et Neoca-tren., 21 augusti 1601. 2° Protonotarii titulares, neque supra, neque inter canonicos locum habere debent; S. congreg. Rit. in unâ Spoletan. Terre Casciæ, 23 martii 1619. 3° Protonotarius titularis, debet cedere locum digniorem officialibus episcopi et dignitatibus ac canonicis Ecclesiarum cathedralium; S. congreg. Rit., in unâ Castellæ et Legionis, 30 aprilis 1604. 4° Protonotarius titularis præcedit canonicis cathedralibus uti singulis, non autem collegialiter; S. congreg. Rit., in unâ Concordien., 16 maii 1601. 5° Protonotarius titularis, non debet ratione sui protonotariatus munera, aliis de jure, seu consuetudine spectantia, sibi vindicare; S. congreg. Rit., in unâ Caputaquen., 16 maii 1601. 6° Protonotarii titulares, si in Ecclesiâ cathedrali habent dignitatem, vel canonicatum, debent uti habitu canonicali, vel suæ dignitati convenienti; et sedere, stare et incedere in loco sibi debito, alias non lucrantur distributiones quotidianas suæ præbendæ; S. congreg. Rit., in unâ Asculan. in Apuliâ, 6 martii 1610. 7° Protonotarii titulares, si voluerint in habitu protonotarii in Ecclesiâ, in quâ habent dignitatem vel canonicatum, incedere, reputantur tanquam extranei; eisque assignatur locus, non inter canonicos, sed post abbates, et non lucrantur distributiones, in ead. Asculan. 8° Protonotarius titularis canonicus non potest, dum in choro assistit horis canonicis, uti rochetto sub cottâ; S. congreg. Rit., in unâ Trivican., 15 martii 1614. 9° Protonotarius archidiaconus non potest in functionibus, et aliis actibus publicis, sibi tanquam archidiacono competentibus, uti habitu protonotarii, sed suo habitu canonicali; S. congreg. Rit., in unâ Asculan., 19 novembris 1611. 10° Protonotarius canonicus potest in Ecclesiâ uti subtanâ violacæ, licèt reliqui canonici deferant nigram; dummodò in reliquis gerat habitum similem, et æqualem reliquis canonicis; S. congreg. Rit., in unâ Panormitan., 14 januarii 1612. 11° Protonotarius, si sit prima dignitas, potest in choro deferre rochetum cum mantelletto, si verò non sit prima dignitas, sedere debet in suo stallo, cum suo habitu canonicali; S. congreg. Rit., in unâ Climacen. ex Neoca-tren., 21 augusti 1601. 12° Protonotarius utens habitu protonotarii et prelati, etiamsi non sit prima dignitas, debet præcedere archidiacono primæ dignitatis dummodò tunc non lucretur distributiones quotidianas; S. congreg. Rit., in unâ Nullius Terra Piscie, 15 januarii 1611. Non autem potest uti dicto habitu in processionibus et aliis actibus publicis, in quibus cum capitulo intervenit ead. S. congreg., die 9 novem-

bris 1611. 15° Protonotarii canonici non lucrantur distributiones quotidianas, nisi proprio habitu canonicali intersint choro, processionibus, etc.; S. congreg. Rit., in unâ Meliten., 7 augusti 1621. 14° Protonotarius, ut dignitas, non potest preparare Abacum, dum celebrat more prælatorum; S. congreg. Rit., in unâ Climacen. et Neocastren., 21 augusti 1601. 15° Protonotarii in Ecclesiâ cathedrali, in quâ habent dignitatem vel canonicatum, si voluerint celebrare, debent sumere paramenta in sacristiâ, ut canonici alii, et non ex altari; sacr. congreg. Rit., in unâ Asculan. in Apuliâ, 6 martii 1610. 16° Protonotarius, quando est vicarius generalis, potest uti rochetto et mantelletto in choro, processionibus, et aliis functionibus in locis per diœcesim suâ jurisdictionis; si verò sit de capitulo, non lucratur distributiones quotidianas, nisi utatur habitu proprio canonicali; sacr. congreg. Rit., in unâ Climacen., 4 julii 1615; si verò non sit protonotarius non debet uti rochetto et mantelletto; S. congreg. Rit., in unâ Lauretan., 20 aprilis 1602. 17° Protonotarius extra numerum non potest prohiberi deferre habitum prælaticum, nempe rochetum cum mantelletto coloris violacei, et in ecclesiis, et functionibus ecclesiasticis cum eodem habitu incedere et sedere juxta dispositionem caeremonialis, lib. 1, cap. 15, circa fin.; sacr. congreg. Rit., in unâ Mazarien., 28 septembris 1650. 18° Protonotarius ex privilegio in civilibus est exemptus à jurisdictione ordinarii quoad causas excedentes summam 25 ducatorum ex Bullâ 8, Leonis X, quia concilium non derogavit privilegiis protonotariorum, nisi in causis criminalibus; sacr. congreg. conc., in unâ Papien., 14 decembris 1650. 19° Protonotarius titularis non participans, in habitu prælaticum in Ecclesiâ, et in processionibus stare, sedere et incedere debet juxta dispositionem libri caeremonialis, lib. 1, cap. 15; sacr. congreg. Rit., in unâ Cathanen., 5 julii 1637. 20° Protonotarius in habitu clericali incedens, tam in civilibus quàm in criminalibus causis fori privilegio gaudet; quamvis non sit adscriptus servitio alicujus ecclesiæ; sacr. congreg. conc., in unâ Toletan., 27 martii 1652. 21° Protonotarii honorarii gaudent privilegio fori et clericali, etiamsi ecclesiæ non inserviant; sacr. congreg. conc., die 9 julii 1626. Quæ quidem omnia reperies, etiam collecta per celeberrimum jureconsultum, August. Barbos., suis collect. bullar., verbo *Protonotarius*. Cæterum verò hujusmodi protonotariatus tam à Papâ quàm ab aliis ab eo facultatem habentibus regulariter concedi non consueverunt, nisi personis nobilibus seu graduatis, ac in ætate legitimâ constitutis ex præscriptâ constitutione Pauli II, quâ statutum est neminem ante 20 annum protonotarium creari debere, nisi nepos, aut filius principis sit, quibus privilegio indulget, ut post 47 annum prædictum munus obire queant, prout refert Felin. Bened., in Repet., c. *Raynutius*, verbo *Adjectæ impuberi*, num. 41 et seqq., de Testam.; Petr. Rebuff., in tr. de Pacif. poss., n. 181, fol. 4196; quibus accedit Monet., de Conserv., c. 1, num. 161, ut

per Didac. de Narbona de ætat., ad om. hum. act. tit., annus viges., q. 10, fol. 355. Et possunt portare rochetum, si 20 annos habuerint, aliâs non; nec antea possunt fieri protonotarii, ut statuit prædictus Paulus II, et etiam quòd post annum à die promotionis ad ordinem subdiaconatus ordinarentur ex eod. Bened. Capr., l. cit., ut per Cassan., in catal. gl. mun. 4, p. consid. 29, vers. *Et extraordinarii*, ubi quod dignitas istorum hodiè vilescit propter eorum numerum excessivum, ut ait Abb. in c. 1, de Privil. Reliqua verò circa alias facultates ac habitus delatio nem eorundem patent ex sequentibus litteris declaratoriis illustriss. collegii protonotariorum tenoris, ut sequitur, videlicet :

COLLEGIUM illustrissimorum DD. Protonotariorum S. D. N. Papæ, et S. Sedis Apostolicæ de num. participantium. Noverint universi et singuli, qualiter perillustris et admodum R. D. N. clericus Neapolitanus uti protonotarius Apostol. honorarius à S. D. N. Innocentio Papa X, prout in litteris Apostol. in formâ brevis sub dat. Romæ, apud S. Petrum sub die, etc. Anni, etc. (ad quas relatio habeatur, et de quarum tenore prius constare debet; aliâs præsentis litteræ nullæ sint eo ipso) habet, et in futurum habere debet; extra tamen Rom. curiam facultatem, et auctoritatem deferendi rochetum et mantelletum, ac subtanam tam nigri quàm violacei coloris, et aliâs incedendi in habitu protonotariorum more prælatorum Rom. curiæ; nec non utendi pileo seu capello in insigniis, seu stigmatibus, quibus d. protonotarii et prælati per seipsos, et in eorum insigniis vel stigmatibus utuntur; non tamen dicto capello seu pileo cordulis violaceis circumornato ac serico violaceo suffulto; cum istud sit peculiare signum et prærogativa collegio nostro tantum à Sede Apostolicâ concessa privativè quoad omnes alios prælatos et protonotarios. Et insuper declaramus in canonizationibus sanctorum ad eundem Dominum N. uti protonotarium in loco conficiendi examinis seu processus existentem, curam et munus spectare, ipsumque Dominum N. uti protonotarium esse dignitatem ecclesiasticam; eidemque causas seu lites beneficiales ecclesiasticas et mixtas per Apostolicas litteras, seu alio quovis modo committi, vel delegari posse et debere. In quorum fidem, etc. Datum Romæ in cancellariâ Apost. anno à Nativitate Domini, etc. Indictione, etc., die verò, etc. Pontificatus præfati S. D. N. Innocentii divinâ providentiâ anno, etc.

L. A. Protonotarius Manfronius.

Joan. Philippus Gherardellus protonotariorum Apostolicorum collegii secretarius.

Locus † sigilli pendens, in quo adest impressa imago S. Clementis cum litteris circumcirca, videl. S. Clemens collegii protonotariorum de numero participantium patronus: quia iste, ut supra diximus, septem Urbis regiones divisit septem notariis, singulis attribuens, qui passiones martyrum diligentissimè conquisitas litteris mandarent, ut in ejus vitâ

CAPUT VII.

Praxis dispensationis super residentia, pro curatis.

Quo verò ad parochiales ecclesias, vix, aut raro

datur dispensatio, sive indultum de non residendo in illis : super quo etiam emanavit aliàs declaratio suprad. congregationis, die 22 februarii 1590, quæ sic ait : *Parocho, causâ studiorum, non dandam licentiam, cùm hodiè per concilium non admittantur, nisi qui per concursum magis idonei fuerint iudicati*; et sic patet, quòd, quidquid fuerit ante dictum concilium (tunc enim poterat parochus studiorum causâ, etiam per septennium de ordinarii licentiâ abesse, per text. in cap. *Cum ex eo*, de Elect. in 6,) hodiè tamen ordinarii minimè dare possunt hanc licentiam, nec parochi ex præfatâ causâ absentiam facere, ut declaravit ipsa sac. congregatio., Gonz. ad reg. 8, glos. 6, n. 250, qui n. 2, affert supradictam rationem, nimirum, quòd, cùm hodie per d. Conc., cap. 18, sess. 24, ecclesiæ parochiales provideantur per concursum, præsupponitur quòd ille qui tanquam magis idoneus, parochialem ecclesiam per eundem concursum, alios superando, assecutus fuerit, jam priùs ita studuerit, quòd studiorum causâ abesse non oporteat; et ideò cessat occasio absentiae; ne sub hoc prætextu servitium defraudetur. Quare cum huiusmodi fraudibus occurrere studuisset Pius IV, ut in supra allegatâ constitutione, quia post ejusdem concilii Tridentini decreta, nonnulli recursum habuerunt ad Sedem Apostolicam pro obtinendâ licentiâ de percipiendi fructus in absentia, causâ studiorum, eamque obtinuerunt, et exinde grave parochialium ecclesiarum præjudicium resultabat, sancivit quòd tales licentiæ non suffragentur, nisi de consensu ordinarii, ut supra dictum est; et proinde sacra congregatio concilii censuit : *Omnia hæc committantur episcopo, qui ea executioni demandet, etiam in illis parochialibus, quarum collatio ad inferiores spectat, etiamsi inferiores essent abbates regulares.*

Sicque priori declaratione non obstante, adhuc videmus aliquando, rectoribus parochialium ecclesiarum à summo Pontifice tribui hanc facultatem, quandoque ad biennium, quandoque verò ad annum seu sex menses, addito decreto : *Et deputato interim vicario idoneo, ab ordin. approbato, et cum assignatione congruâ portionis fructuum.* Et quia quandoque contingit oratorem habere suam parochialem ecclesiam vicinam universitati, in quâ intendit studere, eo casu additur etiam : *Et quando ipse orator tempore vacantiarum, itemque in festis solemnibus personaliter accedat ad ipsam parochialem ecclesiam* : quod quidem decretum fuit aliàs in simili casu additum ex voto supradictæ sacre congregationis : ex eo quòd, cùm dicta universitas esset adeò vicina, in eâ residendo videbatur residere in parochiali. Quæ licentia à solo pontifice petenda est, cùm eam nequeat episcopus impartiri; super quo sacra congregatio censuit : *Non licere parochis causâ studiorum à suis parochialibus ecclesiis post concilium abesse, et episcopum licentiam ad id concedere non posse, eaque si concessa fuerit, non suffragari.*

Verùm quia pluries contingit à Sede Apostolicâ ex legitimâ causâ, peti dispensationem super retentione parochialis ecclesiæ cum canonicatu, seu quâvis aliâ dignitate, ac taliter dispensari, prætextu huiusmodi

dispensationis, parochianorum curâ ferè relictâ, in magnam animarum jacturam, alibi residebant, propterea Pius V, super huiusmodi residentiâ suam edidit constitutionem, quæ cum sit in viridi observantiâ, et ad illius præscriptum similes dispensationes ab ipsâ Romanâ curiâ, necnon declarationes sac. congreg. conc. emanare in dies consueverint, non incongruè illius tenore hic inserere placuit, qui talis est, ut sequitur, videlicet :

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam, cupientes pro nostri pastoralis officii munere Christi fidelium animarum salutî, quantum cum Deo possumus, salubriter consulere, et parochialibus ecclesiis ab earum parochis, prout tenentur, in divinis debitè et laudabiliter deserviri, inhærendo etiam decretis sacri concilii Tridentini, motu proprio, et ex merâ deliberatione, certique scientiâ nostrâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine, hæc nostrâ perpetuò valiturâ constitutione, omnes et singulos rectores parochialium ecclesiarum cujuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis, conditionis et præeminentiæ fuerint, in quibuscumque regnis, provinciis, civitatibus, diocesis ac aliis christiani orbis partibus consistentes, qui parochialem ecclesiam, ac canonicatum, aut dignitatem, etiam post pontificalem majorem seu principalem in quibusvis patriarchalibus aut metropolitans vel cathedralibus seu collegiatis ecclesiis, seu aliud quodcumque beneficium ecclesiasticum, etiam quarumcumque dispensationum à Romanis Pontificibus prædecessoribus nostris, seu etiam à nobis hactenus quomodolibet impetratarum, ac litterarum Apostolicarum desuper expeditarum titulo, quas omnes hæc præsentî constitutione abolemus et revocamus, seu quocumque alio prætextu obtinent, cùm prima et præcipua debeat esse cura animarum, eos ad residendum in ecclesiâ parochiali, et ibi in divinis inserviendum, debitoque eorum officio fungendo omninò teneri et obligatos esse, ac ad id per episcopos et aliorum locorum ordinarios; etiam tanquam Apostolicæ Sedis delegatos, sub sententiis et censuris ecclesiasticis, ac pecuniariis arbitrio eorum declarandis, ac etiam privationis dictarum parochialium, et aliorum quoruncumque beneficiorum pœnis, quâcumque appellatione remotâ, cogi et compelli posse et debere auctoritate Apostolicâ, tenore præsentium statuimus, præcipimus et ordinamus. Eos tamen sic residentes in ecclesiis parochialibus omnes et singulos fructus, redditus et proventus, etiam canonicatûs sui, vel dignitatis, seu alterius cujuscumque beneficii, exceptis dumtaxat quotidianis distributionibus, et aliis quæ ex juxtâ causâ absentes percipere non solent, lucrari volumus. Sicque per quoscumque iudices et commissarios, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, sublatâ eis, et eorum cuilibet quâvis aliter judicandi et interpretandi facultate, interpretari, judicari et diffiniri debere; necnon irritum et inane, quidquid secus super his à quoquam, quâvis auctoritate, scienter vel ignoranter attentatum forsân est hactenus, vel in posterum contigerit attentari, decernimus et declaramus. Non obstantibus præmissis, ac quibuscumque dispensationibus et exemptionibus, litterisque apostolicis desuper confectis; necnon

apostolicis, in provincialibus et synodalibus conciliis editis generalibus, vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, et etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis quibusvis personis in genere, vel in specie, et aliâs quomodolibet concessis et approbatis, in posterumque concedendis et approbandis, quibus omnibus, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica et individua, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quâvis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret; eorum tenores, ac si de verbo ad verbum insererentur præsentibus pro sufficienter expressis habentes; illis aliâs in suo robore permansuris, hâc vice duntaxat ad effectum præsentium specialiter et expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem quòd harum litterarum transumptis, etiam impressis, manu notarii publici subscriptis, ac sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ, munitis, eadem prorsus fides tam in judicio quàm extra adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ abolitionis, revocationis, statuti, præcepti, ordinationis, decreti, declarationis, derogationis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Dat. Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo octavo, id. julii, pontificatus nostri anno tertio.

Porrò non abs re nostrâ visum fuit in proposito, circa residentiam et modum residendi in parochialibus, nonnullas etiam ejusdem sacræ congregationis declarationes, quarum aliquas habeo authenticas, hic recensere; sunt autem:

Prima: Rector, seu parochus, qui habet parochiam, intra cujus limites adhuc habitant parochiani, tenetur in eâ residere, etiamsi tantum essent in illâ parochiâ tres vel quatuor incolæ, et ubi fuerint duæ ecclesiæ unitæ, residendum est in digniori; quod si non constet quæ sit dignior, in frequentiori; quòd si una fuerit extra, et altera intra Urbem, residendam est in eâ, quæ est intra, ut decisum etiam refert idem Garc., de Benef., p. 3, cap. 2, n. 79.

Secunda, an si parochialis, tribus aut quatuor tantum millioribus distet à civitate, possit in hâc rector habitare, Dominicis tantum diebus ad suam ecclesiam accedens, et habeatur pro præsente? Congregatio censuit non posse; decisum etiam refert idem Garc., loc. cit. in 17 declarat.

Tertia, an propter intemperiem aeris, relicto ibi vicario approbato, parochus non inde oriundus, possit alibi habitare, congregatio censuit non posse; si tamen rector infirmus esset, et in loco parochialis curari non potest defectu medicorum medicinarumve, tunc posse ab ordinario dari ei dilationem trium vel quatuor mensium, ut in locis vicinioribus maneat recuperandæ sanitatis causâ; posito interea ab ipso ordinario in parochiali,

vicario cum congruâ portione ex redditibus parochialis; idem Garc. d. n. 79.

Quarta: Habens parochialem, in quâ vicarium perpetuum legitimè institui obtinuit, co vivente, residere non tenetur; Gonz., glos. 6, n. 99; Barbos., alleg. 53, n. 78.

Quinta: Rector qui habet vicarium perpetuum in suâ parochiâ seu rectoriâ, potest et debet compelli ad personaliter residendum, nisi tota cura animarum translata fuisset legitimè in solum vicarium perpetuum; id. Garc., loc. cit., n. 175.

Sexta, an episcopo liceat pro cathedrali ecclesiæ servitio, et etiam suo, aliquem ex curatis suæ diocesis ex ipsorum ecclesiis, constituto in illis idoneo vicario, ad certa negotia adhibere, qui quando in hujusmodi sint servitio, minimè abesse censeantur, congreg. censuit, non licere; id. Gonz. d. glos. 6, 258; id. Garc., d. cap. 2, in 42: Quar. in Sum. bull., verbo Residentia, fol. 446.

Septima, an si episcopus judicaverit expedire uti operâ alicujus curati pro secretario, vel vicario foraneo, possit abesse, vel excusetur à residentiâ, dummodò cura suæ ecclesiæ diligenter exerceatur. Congregatio censuit non posse; ita decisum refert Armend. penes Barbos., d. alleg. 53, n. 86, in fin.

Octava: Parochialem Ecclesiam habens cum canonicatu, in parochiali residere debet, quod est conforme bullæ Pii V, quæ incipit: Cupientes pro nostris, publicata Romæ octavo id. julii anno 1568 super hoc edita, et percipit fructus præbendæ, et solum ejus distributiones quotidianas perdit. Si autem canonicatus in eodem loco, ubi est ecclesia parochialis, potest utrique deservire, et percipere quotidianas distributiones; si autem alter ab altero distet per leucam, seu dimidium leucæ, etiamsi canonicatus esset in cathedrali, tenetur nihilominus in parochiali residere. Quod procedit, non obstante quâcumque nobilitate canonicorum, aut Ecclesiæ cathedralis, etiam metropolitanæ; id. Garc., loco cit., declar. 7.

Nona: Residens in parochiali quæ non longè abest à collegiâ in quâ canonicatum obtinet, diebus serialibus ad Ecclesiam collegiatam accedere, et in eâ divinis inservire potest, modò in omnibus diebus et horis suis debitis et congruis, parochiali inserviat, et nihil prorsus relinquat; idem Armend. penes eundem Barbos., loco cit., n. 85.

Decima: Habens canonicatum et parochialem, et residens in parochiali ex præscripto bullæ Pii V, distributiones quotidianas lucratur, si canonicatus consistit solum in distributionibus quotidianis, non habens præbendam. Hoc procedit, si utrique servire nequiverit, quia si ambobus commodè servire possit, lucraretur solum juxta servitium quod præstaret. Garc., d. p. 3, c. 2, n. 114.

Undecima: Obtinens Ecclesiam baptismalem, cui incumbit sola cura baptizandi omnes infantes oppidi, et existentes sub curâ archipresbyteri, an teneatur ad residentiam; præsupposito, quòd in Ecclesiâ archipresbyter præter baptismum, cætera sacramenta administret. Congregat. die 21 julii 1587, censuit teneri ad residentiam, ad minus tanquam coadjutorem Ecclesiæ parochialis; id. Garc., loco cit., num. 167.

Dodecima: Obtinens canonicatum, cui sit unita pa-

rochialis ad vitam obtinentis, tenetur in parochiali residere, si unio sit ad vitam obtinentis tantum; idem Garc., d. num. 179, declarat. 12.

Decima tertia: Episcopus potest pro visitatione suae diocesis uti operâ parochi, qui tamen ob eam causam ultra quadrimestre singulis annis abesse non potest, et interea poni debet in eâ vicarius idoneus congruâ portione fructuum dictae parochiae, arbitrio episcopi assignatâ; idem Garc., d. cap. 2, num. 45, qui tamen num. seq. ait, quod ista declaratio videtur jam sublata, et correctâ per aliam declarationem per ipsum antea adductam num. 42, quæ sic ait: « Episcopus non potest uti operâ parochi in visitatione, vel in alio servitio suae diocesis, nisi pro tempore hinc permissio, duorum mensium et tunc pro tempore idoneus vicarius deputatur. »

Decima quarta: Cum de jure communi obtinens beneficium, curam animarum jurisdictionalem habens, teneatur residere et sacris initiari. Extravag. Execrabilis, de Preb., et Glossa ibi: Idem congregatio censuit intelligi de commendatariis: per omnia enim æquata sunt commendæ titulis, id. Garc., d. cap. 2, num. 166.

Decima quinta: Parochus Ecclesiæ in quâ fuit constitutus capellanus, cui ex institutione capellanici imposita fuit tota cura animarum seu vicaria perpetua, quoad capellanus vixerit, non tenetur in eâ residere; id. Garc., loco cit., n. 167.

Decima sexta: Congregatio censuit etiam vicarios perpetuò teneri ad residentiam sicut tenentur veri curati, etiamsi in aliis beneficiis inservirent in cathedralibus; id. Garc., d. cap. 2, num. 167.

Decima septima: Infirmitas excusat à residentiâ quando in loco parochiæ non sunt medici, vel medicinæ, et quando infirmitas alibi curari potest; hoc casu per quatuor menses dispensat episcopus, ut dictum est supra in tertiâ declaratione.

Decima octava: Congregatio censuit solam distantiam loci, etiam cum necessitate ab eo discedendi, non excusare parochum, ut possit abesse à suâ Ecclesiâ sine licentiâ in scriptis obtentâ, nisi talis necessitas repente se offerat, quæ non patiatúr dilationem hujusmodi licentiam petendi; quo casu quamprimum de discessu et necessitate ordinarium faciendum priorem esse ut de causâ cognoscere possit; Garc., d. cap. 2, sub num. 54.

Decima nona: Ob inimicitias excusatur quis à residentiâ: et dentur litteræ ordinario, ut cognoscat si sunt veræ et graves inimicitiae quæ narrantur, et absque ipsius culpâ, et postquam obtinuit illud beneficium exortet, et det dilationem, ut in alio viciniore et tutiori loco manere possit, durantibus duntaxat tomen inimicitias; dummodò non ultra annum durent. Interea autem idoneum vicarium in illâ Ecclesiâ constituat, assignatâ ei congruâ portione ex redditibus ipsius Ecclesiæ. Quod si esset canonicus, et fructus consisterent in distributionibus quotidianis, illas canonicus lucrabitur, deductâ tamen tertiâ parte pro deservientibus. Barb., alleg. 55, n. 89.

Vigesima: Inimicitiae culpâ parochi non contractæ, excusant à residentiâ, et cum talibus episcopo conceditur dispensare per annum, dummodò in parochiali expensis parochi maneat idoneus vicarius; ac interim curare de-

bet episcopus, ut inimicitiae extinguantur; si id perficere non potest, rescribere debet ad cardinales congregationis concilii, cujus culpâ factum fuit, quo minus reconciliatio processerit; id. Garc., loco cit., declarat. 5.

Vigesima prima: Congregatio sic ait: Arguantur episcopi qui causâ infirmitatis constituunt in parochialibus Ecclesiis vicarios perpetuos, datâ etiam facultate rectori, de non residendo, cui quidem declarationi alia adjicitur, quæ ait: Parochus debet residere in loco, ubi sita est Ecclesia parochialis, etiamsi ei datus esset coadjutor ratione infirmitatis; id. Garc., d. cap. 2, num. 178.

Vigesima secunda: Congregatio concilii censuit, bi-mestre tempus abesse non posse parochos sine licentiâ episcopi, et valet consuetudo episcopi ne parochi possint abesse ultra duos dies sine licentiâ; Barb., d. alleg. 23, num. 97.

Vigesima tertia: Vicarius amovibilis in exercitio curæ animarum, arguitur curam esse penes deputantem, et ideo ipsum teneri ad residentiam; id. Garc., d. cap. 2, num. 179, declarat. undecimâ.

Vigesima quarta: Habens duas parochiales unitas perpetuò invicem principaliter, et non unam alteri accessoriè, ambasque pares, ita ut una non sit dignior et principalior alterâ, potest, in quâ maturerit, residere; id. Garc., d. num. 179, declarat. 16, ubi ait, ita episcopo Abulen. fuisse rescriptum die 15 martii 1575.

Vigesima quinta: In monasteriis et abbatibus, quæ curâ et conventu carent, non est necessaria residentia; id. Garc., d. cap. 2, sub d. num. 179, declarat. nonâ.

Vigesima sexta: An deficiente magistro grammaticæ in civitate, possit in eâ curatus habitare, relicto idoneo vicario et approbato cum congruâ mercede in parochiali, dummodò solemnibus diebus intersit. Congregatio censuit non posse; Gonz., ad reg. 8, glos. 6, n. 234; Quarant. in Sum., bul., verbo Residentia, vers. Præter summistas, fol. mihi 576.

Vigesima septima: Licet Ecclesia parochialis sit in loco, ubi minor pars parochianorum habitat, et major pars habitat longè in oppidis, nihilominus, parochus habitare tenetur propè Ecclesiam in civitate, sed succurrendum est eis qui longè habitant, secundum antiquam loci consuetudinem, per dispositionem capituli 4, sessione 21, de Reformat., Garc., d. part. 3, c. 2, n. 179.

Vigesima octava: Congregatio concilii censuit rectores parochialium debere residere in domo ipsarum parochialium, quod si parochiales domos non habent, tunc in aliâ domo, quæ sit intra limites parochiæ, aut saltem ita vicina parochiali Ecclesiæ, ut inde commodè possint per seipsos ei inservire; id. Garc., loco cit., declarat. 21.

Vigesima nona: Congregatio concilii censuit, parochum cogendum esse habitare in domo Ecclesiæ; vel si Ecclesia eam non habeat, in propinquiore intra limites parochiæ; quod si non habitaverit, teneri ad restitutionem fructuum, de quibus in hoc decreto; id. Garc., loco cit., declarat. 22.

Trigesima: Episcopus ad residentiam cogere potest rectorem, licet ejus Ecclesia parochialis pertineat ad in-

ferioris collationem, etiam abbatis regularis; id Garc., loco cit., declarat. 27.

Est tamen hic advertendum quòd dicta sacra congregatio censuit quòd in his quæ pertinent ad residentiam, observanda sint quæ habentur in cap. 2, de Reform., sess. 23, et in reliquis, si non possint servari decreta concilii Tridentini prædicti, id agendum est quod commodius et melius potest, et qui non habet domum propriam in loco ubi residere tenetur, aliquam conducere debet. Ubi verò populus non potest victum suo curato subministrare, ordinarius ea observare debet, quæ habentur in c. 2, sess. 24, de Reform. Et in casu quo, jura disponunt, non debet pro juris declaratione ad Papam recurrere; id Garc., d. num. 179.

Præmissa equidem omnia adeò sanctè per supradictum concilium sancita sunt circa præfatorum curatorum residentiam, ut vix, et non sine urgenti causâ dari eis consueverit dispensatio de non residendo, ut dictum est; cùm circa curam animarum accidere possit in puncto quod non contingit in anno, nec semper id munus expleri potest per vicarium, ad hoc deputatum quod benè per ipsum curatum fieri potest, qui accuratius injunctum sibi onus obire consuevit; unde valdè maximam sibi compararent injuriam, si de illis dicere contingeret: *Parvuli petierunt panem, et non erat, qui frangeret eis*; cum præter sacramentorum administrationem, ex eod. concil. Trid., sess. 5, cap. 2, de Reform., ubi de his curatis loquitur, eis etiam præcipiatur ut pascant populum salutaribus verbis, annuntiando vitia quæ eos declinare, ac virtutes quas sectari oportet, et sess. 23, cap. 1, de Reform., mandatur eis ut oves agnoscant; ac pro his sacrificium offerant, verbique divini prædicatione, etc., ubi licèt loquatur de episcopis, non tamen in eodem loco intelligit, etiam de curatis; quod iterùm etiam idem concilium percipit sess. 24, c. 7, de Reform., ibi: *Exponant sacra eloquia et in lege Domini populum erudire studeant*.

De parochialibus autem Ecclesiis habitu tantùm, et non actu, dicendum est, illius rectorem non teneri ad residentiam, etiam absque aliquâ dispensatione, si videlicet populus sit destructus, et omnes parochiani ex aliquâ causâ mortui sunt, et esse desierunt. licèt Ecclesia parochialis semper firma maneat, Gonz. ad regul. 8, Cancell., glos. 6, n. 89 et seq.; Azor., Instit. moral., p. 2, lib. 6, c. 8, q. 9, ubi ait quod si quis ad hanc Ecclesiam promoveatur, non tenetur infra annum ad sacerdotium ascendere; si verò parochiani, quia fortè captivi erant, redierint, parochialis ipsa, quasi jure postliminii, ad sua jura et bona revertitur; unde illius rector debet intra annum, computandum ab eo tempore, quo Ecclesia cœpit parochianos habere, ad sacerdotium ascendere, ut per Barbos., de Potest. episc., alleg. 53, num. 68, et videnda erunt, quæ dicam in meâ Praxi benef.; ibi enim materia opportunius cadit.

Quo verò ad clericos seu presbyteros, simplicia beneficia, quæ personalem residentiam non requirunt,

obtinentes, et de dispensatione cum illis, parùm hic est immorandum; quia cùm nullo modo possint ii ad residendum compelli, ita nec cum eis super non residentia dispensari necesse est; sicut pluries jam diximus; super quo emanavit declaratio congregationis ejusdem concilii super cap. 2, sess. 6, de Reform., tenoris sequentis, videlicet: *Obtinens beneficium, licèt adsit titulus alicujus sancti, dummodò sit simplex, non tenetur in eo residere; nec eum ad residentiam cogere potest episcopus; quamvis ille in suorum ordinum susceptione, alicujus Ecclesiæ servitio adscriptus sit, juxta decretum supra dicti concil., sess. 23, c. 6, ibi: Nullus in posterum ordinetur, qui illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cujus necessitate aut utilitate assumitur, non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, etc.*, quandoquidem neque huic denegandæ sunt litteræ commendatitiæ sui episcopi, quatenus velit extra dioccesim morari, etc., unde alia emanavit declaratio dictæ congregationis, his verbis: *Non sunt denegandæ litteræ commendatitiæ ab episcopo, sacerdotibus et clericis qui non habent beneficia requirentia residentiam in titulum*.

Hæc autem duplicem capiunt limitationem: Prima est, si Ecclesia in quâ sic promotus, ob diminutionem in eâ ministrorum, magnum inde sentiat circa cultum divinum detrimentum; tunc enim benè poterit compelli ab episcopo ad illi inserviendum, ut probat Felin., in cap. *Quoniam frequenter*, n. 23, ut lit. non contest.

Secunda verò, si beneficium, licèt simplex, ex statuto aut consuetudine, vel ex fundatione requirat personalem residentiam, ut supra diximus.

CAPUT VIII.

Praxis dispensationis super residentia pro episcopis.

Quod dictum est de parochis, eò magis dicendum est de episcopis et aliis pastoribus, qui tenentur personaliter residere, non modò de jure canonico, verùm etiam de jure divino ac naturali, ac pascere gregem sibi commissum; quapropter ad residendum compelluntur, ex conc. Trid., sess. 6, cap. 1, de Reform., et omnes resolvunt, ut per Garc., de Benef., p. 3, cap. 2, num. 16. Ex non residentia etenim episcoporum quamplurima mala sequuntur; quandoquidem clerici efficiuntur irreligiosi, seculares, irreverentes, perit doctrinæ puritas, pauperes nimis patiuntur, et alia munera pastoralia obiri non possunt, ex eod. conc., loco cit. Ibi enim episcopis singulis annis non ultra tres menses abesse, et tantùm ex causâ rationabili, et sine gregis detrimento permittitur; non tamen in adventu, quadragesimâ, nativitate Domini, resurrectione et Pentecostes, et festis corporis Christi; ultra verò tres menses non liceat, nisi urgeat christiana charitas, urgens necessitas, evidens reipublicæ utilitas, vel evidens Ecclesiæ utilitas, et debita obedientia; et licentia concedenda est in scriptis, et approbanda à Papâ aut metropolitano, vel viciniori episcopo; nisi causa sit notoria et repentina, ut in d. cap. 2. Has autem causas explicat Barbos., de Potest. episc., alleg. 53, à num. 6.

Circa autem praxim petendi dispensationem, ut ipsi episcopi possint ab eorum Ecclesiis abesse, parum hic licet immorari, sed dicendum est tantummodò quòd datur ista facultas per litteras privatas, nomine summi Pontificis. Nec tamen ita passim conceditur ultra tempus à prædicto concilio præstitutum, cum maxima pietas ac providentia ipsius summi Pontificis, quoad fieri possit, non sinat episcopos ab eorum Ecclesiis abesse: debent enim jugiter omnibus sui populi necessitatibus superintendere, illis pro virili non subveniendo, obdormire dicitur, nec episcopi nomen eis convenit, ut in cap. *Fratrem*, 86 dist., et dicit text. in cap. *Nulli*, 25, quæst. 1, quia non ita passim pro quâcumque causâ debent suas oves relinquere, ne de eis dicatur: *Mercenarius autem, et qui non est pastor, cujus non sunt oves propriæ, videt lupum venientem, et dimittit oves, et fugit, et lupus rapit, et dispergit oves*, ut notavit Mandos. in tract. de Ingratit., cap. 14, tit. de Ingratit., episc. erga populum; unde cum divo Bernardo, lib. 3, de Consid. ad Eugen., cap. 21, exclamandum esset: *O miserandam spon- sam, talibus creditam paranympsis*. Hinc dixit Glossa in l. ult. c. ad l. *Flaviam*, de Plagiar., *paria sunt, maritum non habere, et illum inutilem habere*; Rol., cons. 9, num. 34, lib. 1, quia verò alia in proposito, ego ipse adducam in meâ Praxi benef.

Inter cæteras verò causas ex quibus multoties sum- mum pontificem cum episcopis ad tempus dispensare consuevisse comperimus, duas potissimum receptas, et ad praxim videmus deductas; quarum altera est, ob malitiam plebis, ut in cap. *Nisi cum pridem*, § *Propter*, de Renunt.; ibi enim non modò dispensatur ex hâc causâ super residentia, verum etiam cogitur ille interditi à suæ Ecclesiæ regimine declinare, quando videlicet plebs adeò duræ cervicis existit, ut proficere nequeat apud ipsam; sed propter ejus duritiam, quò magis satagit, eò magis justo judicio deficere permittatur. Ista verò causa licet perpetuò eximat prælatum à residentia, veluti per renuntiationem suæ Ecclesiæ, nihilominus dispensatur cum eo ex eadem causâ, etiam ad tempus; plures enim vidimus exinde à suis Ecclesiis abesse, etiam ex causâ inimicitie, quam ibi habent, juxta Glos. in cap. *Ad supplicationem*, in verbo *Morari*, de Renunt., et quòd hæc causa etiam excuset à residentia, docet Glos. in c. fin., verbo *Excusationem*, de Clero. non resid., et testatur Paris., de Resign. benef., lib. 3, quæst. 5, num. 236, quòd propterea congregatio episcoporum indulget aliquos menses, citatis ob hanc causam, ut pluries ipse servari vidit, subdens num. 265, id ratione probari; nam inimicitie potentiorum, sive partialitates, et factiones justam causam timoris et absentie præbent, per jura ibi per eum allegata.

Alterâ verò causa, ex quâ etiam ad tempus dispensatur, est acris intemperies, nimirum, quia quædam anni tempora sunt suæ naturæ contraria, veluti cæli, locique gravitas; quapropter justam præbet causam non morandi in loco aliquo, intemperies, ut dixit Sfort. Odd. de Restit. in integr., p. 1, q. 7, num. 95, et si-

gnanter excusat à residentia, Glos. in Clem. *Ne in agro*, in fin. in verbo *Rationabili*, de Stat. monach.; id Paris., d. lib. 5, q. 3, num. 246 et seq.

Quinimò, nec episcopi titulares, sunt ab eorum residentia immunes; nisi quatenus justa causa non residenti, suadeat. Videmus enim quòd eisdem qui præficiuntur in partibus infidelium, summus pontifex, inter cætera præcipit, quòd postquàm litteras super provisione et præfectione hujusmodi ipse electus habebit expeditas, ad suam Ecclesiam N. se conferat, et in eâ personaliter resideat; quòdque cum ipse ad dictam Ecclesiam nequeat commodè se conferre, et apud eamdem personaliter residere, ipse Papa eidem electo concedit, ut quousque ab infidelibus dicta Ecclesia detinebitur, ad illam accedere, et apud eam personaliter residere minimè teneatur: quodque postquàm munus consecrationis susceperit, in civitate, et diocesi N., si ad id per modernum, ac pro tempore existentem archiepiscopum, requisitus fuerit, de ejus speciali licentia, pontificalia officia exercere liberè et licitè valeat. Non obstantibus priore ipsius Papæ voluntate ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Neenon ad residentiam teneri episcopum, qui habet Ecclesiam in loco, ubi omnes incolæ totius diocesis sunt schismatici, et adeò incorrigibiles, ut nulla adsit spes proficiendi apud illos, ut decisum refert Aldan. in Compend. canon. resolut., l. 1, tit. 4, n. 11, sub die 2 septembris anno 1617, et eundem refert Barbos., in Coll. in var. loc. Concil. super sess. 6, de Reformat. cap. 2.

Quia verò ut plurimum hujusmodi episcopi titulares (quod per transitum dictum sit) assumuntur in coadjutores aliorum episcoporum cum assignatione alicujus pensionis ex redditibus mensæ episcopalis, ad vitam ipsius coadjutoris, ista pensio eis non debetur, nisi quatenus inserviant; et cum aliâ evenisset casus, quo quidam coadjutor post assignatam sibi pensionem, nolebat inservire, prætendebat nihilominus pensione gaudere. Unde re delatâ ad Urbem, censuit sacra congregatio concilii, quòd episcopus titularis suffraganeus alterius episcopi, cui annua pensio ducentorum aureorum super fructibus episcopatus, cujus est suffraganeus, reservata fuit, illam accipere debet, quatenus inserviat, aliâ assignanda est successoribus, de sacr. congr. sub die 11 junii 1592, prout refert Barbos. in suis collect. verbo *Episcopus suffraganeus*, cap. 3, ubi etiam subdit quòd episcopus titularis canonicatum obtinens in Ecclesiâ cathedrali, potest et debet in eâ uti habitu ordinario, quo utuntur episcopi in Romanâ curiâ, id est, rochetto supra subtanam et mantelletto violacei coloris; et debet præcedere omnibus aliis canonicis ejusdem Ecclesiæ, et sedere in primo stallò supra omnes, ut fit et servatur Romæ, simili casu eveniente, in tribus Ecclesiis Patriarchalibus S. Joannis Lateranen., S. Petri et S. Mariæ Majoris, d. S. congreg., in unâ Compostellanâ, 11 julii 1617.

Cæterum episcopus regulariter residens in suâ dioc-

cosi liber est à residentia suarum dignitatum, et beneficiorum simplicium, quæ obtinet in aliâ diocesi, nec aliud amittit, nisi quotidianas distributiones, et alia, si quæ sint, quæ absentes justâ de causâ non percipiunt, ut declaratum refert per d. sacr. congreg. Armendar. teste eod. Barbos., verbo *Episcopo*, cap. 1.

Nec aliud circa residentiam prælatorum in suis Ecclesiis pro eo quod ad nostram praxim pertinet, indagare visum est, licet nonnulla circa hoc adducam in meâ Praxi benefic.

CAPUT IX.

Praxis dispensationis cum simoniâ reali.

Et sicut ob non residentiam, non modò beneficiati amittunt beneficiorum fructus, verùm etiam ipsis beneficiis ex sacrorum canonum decretis, privantur, id multò magis accedit in eorundem beneficiorum malâ ac detestabili assecutione, cum videlicet aliquod in eâ pretium, sive pactio intervenit; dicente Domino: *Quod gratis accepistis, gratis date*, Matth. 10. et refertur in cap. *Quidquid invisibilis*, §, q. 1. Unde pro beneficiis obtinendis, omnis pactio, omnisque conventio debet omninò cessare, cap. *Tua nos*, de Simon., et c. *Quam pro*, in fin. 1, q. 2, quandoquidem per dationem et promissionem pro consequendis spiritualibus, vel illis annexis, simonia committitur; Host. in Sum., hoc tit. Abb. in cap. *Extirpandæ*, § *Qui verò*, col. penult. de Præb. Unde sic ea definitur, videlicet, quòd simonia est studiosa voluntas emendi vel vendendi spirituale vel spirituali annexum. Nav. in Man., c. 25, n. 10; Less., lib. 2, de Just., cap. 55, dubit. 1, n. 3, et sumitur ex cap. *Quæsitum*, de Rerum permut. Dicitur primò studiosa voluntas, quia omnia prædicta voluntatis deliberationem requirunt. Dicitur secundò, emendi aut vendendi, quod latè interpretandum est, ut comprehendat omnem contractum onerosum, seu reciprocum, quo res temporalis et spiritualis vicissim commutantur; id. Nav. cap. 25, num. 105, et ita colligitur ex cap. ult. de Pact. Dicitur tertio, aliquid spirituale, id est, quodvis supernaturale donum ad animæ salutem directè institutum. Dicitur quartò, spirituali annexum: ut comprehendantur non solum, quæ ex jure divino, spiritualia sunt, sed ex Ecclesiæ institutione per potestatem à Christo traditam, talia effecta, ut sacra vasa, vestes, ecclesiastica beneficia, patronatus, etc.; Nav., d. num. 100, vers. *Secundo*; quare hæc definitio comprehendit simoniam, tum juris divini, tum juris ecclesiastici, ut ait Suar., tom. 1 de Relig., tract. d. lib. 4, de Simon., cap. 7. Dicitur autem simonia à Simone Mago, qui primus tempore legis Evangelicæ, tali peccato se obstrinxit, act. 7. Licet autem in jure peccatum hoc, hæresis simoniaca passim appelletur, ut in c. *Quoties*, de Sim., et c. *Presbyter*, c. *Quisque*, c. *Quicumque*, c. *Fertur*, et c. *Petrus*, 1, quæst. 1, certum tamen est hoc vitium posse absque intellectûs errore consistere, ut notavit Suar. lib. 4 de Sim., cap. 1, num. 6, et sumitur ex Gloss. in cap. *Firmissimè*, verbo *Hæreticum*, de Hæret. Hinc fit ut gravissimis plectantur pœnis simoniaci, quandoquidem omnia crimina, ad comparisonem simoniacæ

pravitatis, quasi pro nihilo reputantur, ut in c. *Tanta*, hoc tit. cap. *Citò*, § *Qui ergo*, 1 quæst. 1, et ait Rebuff. in suâ Praxi, tit. de Simon. in Re sign., simoniacos, veluti primos et præcipuos hæreticos, ab omnibus fidelibus respuendos; et inter cætera adest hodiè constitutio Pii V; ibi: *Quicumque igitur detestabile crimen simoniacæ pravitatis commisisse convictus fuerit, in consequendis ordinibus, eo ipso sit ab illorum executione per decennium, sine spe dispensationis, suspensus, et per annum carceribus mancipetur. Qui dignitates ecclesiasticas simoniacè acquisierit, illis sit ipso jure privatus, et in futurum inhabilis ad eas, et quacumque alias obtinendas. Qui beneficium, aut officium Ecclesiasticum simoniacè adeptus fuerit, illis similiter sit ipso jure privatus; et ad fructuum omnium quos percipit restitutionem teneatur et perpetrò sit inhabilis ad ea, et quacumque alia beneficia ecclesiastica obtinenda.*

Antequàm tamen ad praxim petendi dispensationem cum simoniâ descendamus, opere pretium esse diximus, unamquamque simoniæ speciem hic pro tyronibus, declarare; ad dignoscendum quando orator licitè petere possit dispensationem apostolicam ac rehabilitationem ad præmissa retinendum. Est ergo triplex simonia.

Est quidem, realis, conventionalis et mentalis. Realis est illa quæ propriè dicitur ab actu, scilicet à rei traditione, quia in dando rem et recipiendo consistit. Quare tunc fit, quando pactio ex utrâque parte completa est, saltem inchoatè, ut si collatio beneficii facta sit, et pretii pars soluta; Less. lib. 2, cap. 55, dub. 6; Layman., lib. 4, tract. 10, c. ult., § 6. Conventionalis est quæ dicitur à conventionem; quia aliquid promittitur; quæ sic etiam definiri potest; est externa conventio seu pactio de re spirituali pro temporali, absque tamen executione saltem utrinque factâ; Abb. in c. *Nemo*, hoc tit., et Cassad., decis. 5, de Constit. Et hæc conventionalis duplex est; quædam, videlicet neutrâ ex parte executâ, quæ propriè dicitur conventionalis, cum stetur in terminis nudæ promissionis et conventionis; nullâ secutâ traditione rei, et temporalis dationis, ut in cap. ult. de Pact. Quæ verò ex unâ tantum parte executâ est, secundum aliquos, transit in realem; si complementum fiat ex parte illius qui promisit spirituale; nam tunc sufficit ad constituendum simoniam realem; secus autem est in complemento promittentis temporale: non enim efficit ut simonia desinat esse conventionalis, et fiat realis, secundum Cajet., 2-2, q. 100, art. 6, ad sextum, relatum à Paris., de Consid. benef., q. 1, num. 142, ubi subdit, quòd secundum receptionem quam stylus obtinuit, contrarium est tenendum in judicando et consulendo, ut nunquàm videlicet efficiatur realis, nisi ab utrâque parte demandetur executioni et compleatur; sufficit tamen ad eandem inducendam, quòd ex unâ parte sit in totum completa, et ex alterâ in parte tantum; ut quia ex unâ parte fuerint dati ordines, aut data beneficia; ex aliâ autem parte, non tota pecunia conventa, sed illius pars tantum, ut dictum est, Nav., cons. 40, num. 2, de Simon.

Differentia autem quæ versatur inter simoniam realem et simoniam conventionalem, ea potissimum est, quia realis habet annexam excommunicationem, et privationem ipso jure, id. Nav., cons. 42, cod. tit.; at tamen utraque scilicet tam realis, quam conventionalis, inducit inhabilitatem ad obtinendum de cætero beneficia, quamvis minor sit conventionalis, quæ frequentior est reali, quia promissiones facilius fiunt, quam dationes; unde vulgò dicitur quòd promittere et servare promissa, diversa sunt; nam plura promittuntur, quæ postea non attenduntur, ad text. in l. Titia, ff. de Verb. oblig., l. *Sciendum*, ff. de Ædil. edict.

Est tamen notandum quòd simonia realis multum distat à confidentiâ; quia illa committitur actualiter, et per dationem et receptionem rei, ut supra diximus: hæc verò per promissionem, et sic interpositionem fidei; cum tota in fide sit posita; quare est species conventionalis, ut docent morales theologi, præsertim Less. et Laym. locis citatis. Unde hæc confidentia ita definita reperitur per Nav. in Man., cap. 25, num. 109. Confidentia est certa spes de re aliquâ, quod ita fuit, est, vel erit; sed in proposito, aptius et congruentius ante aliam dedit definitionem Mascard., de Probat. cons. 2506, num. 2, nimirum, confidentia beneficiæ est ea quâ quis confidit quòd alter acceptans beneficium, sibi postea vel alteri conferat; id. Paris., in d. tract. d. q. 1, num. 48, qui num. seq. ita illam definit: Confidentia est spes quadam quòd collator conferat, patronus præsentet, eligens eligat, aut quis accipit, vel renuntiat beneficium, pacto modo vel conditione expressâ, vel tacitâ, sibi aut alteri.

Simonia verò mentalis ea est quæ consistit, non quidem in solo interno proposito simoniacè contrahendi (quamvis hæc etiam simonia dici possit), sed in proposito interno, quo quis, dum confert alteri spirituale, intendit illum obligare ad reddendum temporale; vel contra, quando confert temporale, intendit illum obligare ad reddendum spirituale sine ullo pacto externo; ponit exemplum Less., loc. cit., si quis serviat episcopo hæc intentione ut in mercedem ei conferat beneficium; et tandem illud ei conferatur, nullâ tamen externis verbis aut nutibus factâ conventionem, erit simoniacus mentalis. Hæc autem simonia propterea non inducit nullitatem, nec simoniacus mentalis tenetur ad resignationem, cap. fin. de Simon., et sic nullam censuram aut poenam incurrit; Ecclesia enim, quæ de occultis non judicat, pro peccatis merè internis poenas infligere non solet, nam poena sequitur iudicium, ut communiter doctores. Unde dixit Gloss. in cap. *Qui studet*, l. q. 1, verbo *A communione*, simonia cum solâ voluntate, non esse excommunicandum, quia, nec ex naturâ rei, nec ex jure naturali aut divino, aliquam nullitatem inducit; cum nulli fiat injustitia, ut patet ex d. cap. fin., quàm iste mentalis simoniacus teneatur ad cordis satisfactionem, ut in cap. ult., hoc tit., ibi: *In quo casu delinquentibus sufficit per solam poenitentiam suo satisfacere Creatori.*

Unde propter hoc incurritur saltem peccatum; sed pro eo vitando, cum casus contigerit, si nimirum, pro aliquâ concordâ inter partes inveniendâ, vel aliâs in beneficiis intervenit simonia mentalis, puta, cum duo vellent inter se sua beneficia permutare, quorum unum, sive juris patronatûs, sive liberæ collationis, erigitur apostolicâ auctoritate ad effectum et animo permutandi, cum hic interveniat simonia, non est necesse, ut in supplicatione id exprimatur, sed practica-tur, ut D. datarius supplicationem porrigendo summo Pontifici super permutatione beneficiorum, quæ petitur, factum illi aperiat verbo tantum, qui libenter super hoc annuit, et sic sola ipsius Pontificis scientia sufficit circa hoc ut in simili dicemus in nostrâ practicâ beneficiæ, et ita sciunt omnes curiales practitari; quandoquidem supra dicta scientia Papæ facit cessare omne vitium; Cassad., decis. 2, de Simon., simoniam mentalem, et omnem scrupulum et suspicionem, Redoan., de Simon., part 2, cap. 13, num. 4.

His paucis sic præmissis, descendendo ad praxim petendæ et concedendæ dispensationis pro prædictis simoniacis, dicendum est quòd cum illis rarò dispensatur, et hæc dispensatio soli Papæ competit, ut patet in c. *Erga*, l. q. 1, Glossa in c. *Minor*, 50, d. c. *Si quis ordinaverit*, junctâ Glossâ in verbo *Per sedem Apost.*, de Simon. Et quotiescumque petitur desuper absolutio, et dispensatio à summo Pontifici, debent exprimi fructus percepti ex beneficio simoniacè acquisito, cum illi debeantur cameræ apostolicæ, ac propterea consignari D. datario, vel datariæ præfecto, licet hodiè pro dictis fructibus fiat transactio, et ex illis remittatur oratori tertîa vel major pars, prout ipsi D. datario videbitur; quamvis de rigore omnes sint, ut supra, restituendi, juxta illam conclusionem, nempe quòd omnia scelere acquisita applicantur fisco, lib. *Lucius*, ff. de Jur. fis. l. *Si quis cum falso* et ibi Glos. ff. de Fals.

Quod quidem mirandum non est, quia licet de jure pecunia simoniacè acquisita veniat Ecclesiæ cui facta est injuria, applicanda et restituenda, ut in cap. *Hoc*, et cap. *Audivimus*, de Simon., Camera tamen Apostolica, seu fisco, pecuniam hujusmodi vindicare consuevit; Mandos. in Praxi signat., tit. *Dispens. cum simon.*, vers. *Et licet de jure.*

Si igitur petatur dispensatio pro publico simoniaco, habendus erit recursus ad datariam apostolicam, ibique porrigenda supplicatio pro utroque foro, quæ modo sequenti concipi poterit, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Theodori N. presbyteri N. diocesis, quod cum ipse superioribus bellorum procellis, in Galliâ ab hæreticis captus et vinculis detentus esset, devoto vestro Nicolao N. si eum ab hujusmodi captivitate solveret, se parochialem ecclesiam S. N. loci N. quam tunc ipse obtinebat, in favorem cujuslibet personæ, dicto Nicolao benè visæ, resignaturum promisit; quâ promissione dicti Nicolai ope, qui quamdam pecuniæ quantitatem propterea impendit, liber factus est, dictus orator præ-

missa adimplere volens, prædictam parochialem ecclesiam in manibus Romani Pontificis ad favorem tamen dictæ personæ resignavit. Cum autem, Pater sancte, dictus orator, de præmissis plurimum doluerit et doleat, ac à similibus in posterum committendis abstinere firmiter proponat; cupiatque absolutionis beneficium et dispensationis gratiam sibi super eisdem per S. V. misericorditer impendi; supplicat igitur humiliter E. S. V. orator præfatus, quatenus sibi in præmissis opportune providendo, eique specialem gratiam faciendo, eundem oratorem à quibusvis sententiis, censuris et pœnis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, simoniæ labe et excessibus hujusmodi, in utroque foro absolvere et totaliter liberare; dictasque pœnas sibi gratiose remittere et condonare, omnemque inhabilitatis et infamiae maculam contra eum, ex præmissis quomodolibet insurgentem, ab eo penitus tollere et abolere; secumque super irregularitate per eum, ex præmissis quomodolibet contractâ, quòdque illâ et aliis præmissis non obstantibus, suo clericali characterе quo aliàs ritè insignitus fuit, illiusque privilegiis, ac etiam omnibus sacris et presbyteratus ordinibus, per eum aliàs ritè quoque susceptis, uti et in illis, etiam in altaris ministerio ministrare, necnon quæcumque et qualiacumque cum curâ et sine curâ, beneficia ecclesiastica, etiamsi canonicatus et præbendæ, etc.; et instituat, non tamen ad dictum parochialem ecclesiam, ad quam consequendam perpetuò inhabilis remaneat, etc., uti in aliis rehabilitationibus.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc.; et additur: *Et committatur ordinario, impositâ oratori aliquâ pœnitentiâ salutari, ipsoque ab executione suorum ordinum, arbitrio ejusdem ordinarii, suspensio. Et quoad dispensationem dummodò oratori aliàs merita suffragentur, nec aliud canonicum ei obstat impedimentum.*

Atverò, ubi ordinarius loci simoniacè beneficium contulerat, committi consueverunt litteræ ordinario viciniore, his adjectis verbis in calce signatæ supplicationis, videlicet: *Ei attento quòd ordinarius N. suspensionis et alias in simoniacos à jure inflictas pœnas (secundùm in ipsâ supplicatione narratâ) incurrit, quæ per hoc ei relaxatæ aut remissæ minimè censeantur, committatur ordinario viciniore, in cujus manibus, antequàm ad absolutionem aliaque præmissa procedat, dictus orator eandem parochialem ecclesiam (quatenus illam nondùm dimiserit, vel illâ privatus existat) illiusque possessionem realiter: et cum effectu dimittere omninò teneatur. Ita tamen ut de illâ per Sedem Apostolicam duntaxat disponi possit; irritum, etc., ac imposita, etc.* Et quandoque additur: *Et durante tempore suspensionis hujusmodi, dictus orator beneficia, curam aut aliàs sacrum ordinem annexum requirentia, obtinere nequeat, etc.*

Quòd si unum beneficium canonicè, alterum verò simoniacè assecutus est, puta primùm, parochialem ecclesiam, deinde canonicatum et præbendam, licet illâ non sit privatus, istis verò sic, pro dictâ parochiali erit nihilominus petenda nova provisio. Ratio est quia licet non sit illâ privatus, nihilominus, quia propter præmissa incurrit excommunicationem, debet petere illam retentionem per viam dictæ novæ provisionis.

Unde ordinario committitur ut in ejus manibus, antequàm ad absolutionem et dispensationem super inhabilitate oratoris procedat, dictus orator canonicatum et præbendam, ac parochialem ecclesiam hujusmodi realiter dimittere teneatur; ac imposita, etc.; ipsoque, etc., arbitrio ejusdem ordinarii suspensio, et si absolutione hujusmodi factâ, per diligentem examinationem, dictum oratorem ad id idoneum esse repperit, et merita sibi aliàs suffragentur, parochialem ecclesiam, non autem canonicatum et præbendam præfatos, ad quos obtinendum perpetuò inhabilis existat, illi ex misericordiâ conferat.

Et sic nunquàm datur retentio beneficii super quo fuit commissæ simonia ex præscripto supradictæ Constitutionis Pii V, supra à nobis summatim circa id relatæ; cum sit illo privatus ipso jure, ac inhabilis ad illud, cæteraque in futurum obtinenda; Franc. Leo in Thesaurò for. eccles., p. 3, cap. 2, n. 12.

Idem etiam notoria praxis docet, ubi simonia, ignorante proviso, commissæ reperitur, quandoquidem ipsi ordinario, in cujus manibus erit dimittendum prius beneficium sic assecutum, committitur eo modo quo superius dictum est, impositâ ipsi oratori etiam aliquâ gravi pœnitentiâ salutari; et si ipsi ordinario constiterit quòd simonia hujusmodi, ignorante prorsus dicto oratore, à principio commissæ fuerit, illud ei ex misericordiâ conferat. Sicut pariter in simili casu dari oratori consuevit nova provisio super beneficio, cum commissione ordinario factâ, et additur: *Et committatur ordinario, in cujus manibus, antequàm ad absolutionem et novam provisionem procedat, dictum beneficium dimittere teneatur, imposita, etc.*

Quo verò ad fructuum inde perceptorum expressionem, sufficit illos tantummodò exprimere, quos post habitam supradictæ simoniæ notitiam percepit, Nav., cons. 35, num. 2, de Simon., quia illos tantùm restituere tenetur, vel super illis componere, ubi enim deest delictum, non debet adesse pœna, l. *Sancimus*, c. de Pœn., l. *Aliud*, ff. de verb. Sign.

Et nihilominus cum omnibus limitationibus supradictis neminem latet quàm difficilem se reddat summus Pontifex ad sic dispensandum cum simoniacis et quantum abhorret ab hac pestiferâ pravitate, pestem enim eam appellat Hostiens. in cap. *Tanta*, num. 2, hoc. tit.

CAPUT X.

Praxis dispensationis cum confidentiariis.

Sequitur hic videre, quomodò praxis ipsa se habeat etiam circa confidentiam beneficalem, quæ ipsius simoniæ species est, juxta definitiones à nobis superius allatas, et tradit Caputque, decis. 202, num. 2, part. 1, et decis. 314, num. 3, pag. 2, cum adhuc simplex modus prohibeatur in collatione, resignatione, electione et præsentatione beneficii, c. *Cum quidem*, de Pact.; Gloss. et DD. in c. *Cum universorum*, de rer. Permut.; Paris., de Confid., q. 1, num. 64.

Licet enim ante Constitutiones Pii IV et Pii V confidentia non solum non puniretur aliquâ pœnâ, sed pravâ consuetudine, imò potiùs corruptela à principi-

bus ecclesiasticis in omni genere personarum toleraretur, adeo ut quamplurimi essent, etiam in ipsa Curia, qui beneficia in confidentiam tenerent, et etiam S. R. E. cardinales hoc vitio essent implicati, et ut plurimum officiales et scriptores apostolici, ita ut hæc prava consuetudo fuerit adeo recepta ut incoeperit paulatim jus in supremis tribunalibus pro fide præstandâ reddi, et sic compelli non reddentes beneficia in custodiam et confidentiam recepta, ut testatur Nav. in Manuali, cap. 25, num. 111, nihilominus, cum tot mala inde orirentur, illis remedio opportuno, supradictis summis Pontificibus occurrere visum fuit; multi enim ipsa beneficia jure retinere nequeunt, alii, ne congerentur ad sacros ordines, ad residentiam, ad incedendum in habitu clericali, ut ad bellum proficiscerentur, ut inimicos occiderent, alii, ut alieno nomine lites agerent aut defenderent, alii propter crimina incapaces, quidam, ut purgato delicto, vel absolutione consecuta, illa repeterent, eadem beneficia in alios deponerent, aliaque mala oriebantur, ut in d. constitutione Pii V, quæ incipit *Intolerabilis*, in § *Multi*, sub dat. Romæ die 6 augusti 1569.

Ac propterea, eadem constitutione, omnes et singulos qui usque tunc ecclesias, monasteria, beneficia, fructus, pensiones, aliasve res, intercedente hoc confidentiæ vitio, receperunt, retinent, nisi statim ad se reversi et resipiscentes celeri dimissione sibi prospexerint, et quicquid tale admiserint in futurum, etiam omnibus et singulis aliis ecclesiis, monasteriis, dignitatibus, administrationibus, officiis et beneficiis obtentis, necnon fructibus, et pensionibus, et aliis rebus ecclesiasticis, ac etiam Romanæ Curie, et aliis officiis temporalibus, privavit, et ad futura inhabiles decrevit; et in juris subsidium, excommunicationis sententiâ innodavit, ut in dict. constitut., § *Sed ne quisquam*.

Quâ quidem privationis et inhabilitationis poenâ sic stante, operæ pretium esse duximus, etiam circa hanc simoniæ speciem, aliqua in praxi annotare quoad dispensationes et rehabilitationes cum ipsis confidentiariis; cum quibus ipse Pontifex non minùs se gerit, quàm cum ipsis propriis simoniaciis, ut ex infra dicendis patebit. Pro confidentiariis igitur qui in utroque foro petunt secum dispensari et rehabilitari, ipsius Curie praxis admisit ut pro eo supplex libellus porrigatur, qui in formâ consuetæ supplicationis conscribitur, puta, tenoris sequentis:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. Gandaver presbyteri N. diocesis, quòd aliàs perpetuâ capellaniam in parochiali Ecclesiâ S. N. loci N. diocesis prædictæ, quæ de jure patronatus laicorum ex fundatione vel dotatione existit, certo tunc expresso modo vacante, ad illam sic vacantem dictus orator à tunc existentibus dictæ capellaniam patronis, etiam existentibus in pacificâ possessione, seu quasi juris præsentandi personam idoneam ad eandem, dum pro tempore vacabat, eâ tamen conditione per unum ex dictis patronis adjectâ, quòd præfatus orator, quotiescumque aliquis ex ipsius patroni natis, nepotibus, aut

consanguineis, ad sacros ordines promoveri desideraret, capellaniam præfutam ad illius favorem resignare teneretur, infra legitima tempora præsentatus: ipsaque orator, præsentationis hujusmodi vigore, in ipsâ capellaniam, ordinariâ auctoritate, institutus, illiusque possessionem adeptus fuit, fructus, redditus, et proventus, triginta ducatorum auri de camerâ valorem non excedentes, percipiendo ex eadem. Deinde ipse orator credens se ex præmissis nullam simoniam commisisse, ad sacros subdiaconatus, diaconatus et presbyteratus ordines, ad præfata, necnon alterius perpetuæ sine curâ capellaniam in dictâ Ecclesiâ quam tunc canonicè obtinebat, prout obtinet de præsentî, titulum, se promoveri fecit, et sic promotus, in illis, etiam in altaris ministerio, non tamen in contemptum clavium, ministravit. Cum autem, Pater sancte, dictus orator, de præmissis, quorum notitiam deinde consecutus est, plurimum doluerit, et deoleat ad præsens; ac à similibus in posterum committendis omninò abstinere intendat; supplicat igitur humiliter E. S. V. idem orator, qui primò dictam capellaniam coram notario et testibus dimisit, secundò dictam verò, cujus fructus, etc., quinquaginta ducat. aur. de ca., etc., non excedunt, obtinet, quatenus et in præmissis de absolutionis beneficio, et dispensationis gratiâ opportunè providendo, dictum oratorem à simoniæ labe, et excessibus hujusmodi in utroque foro, apostolicâ auctoritate absolvere, et totaliter liberare, ac poenas quas propter præmissa quomodolibet incurrit, sibi graciosè remittere, et condonare, secumque super irregularitate per eum ex præmissis, etiam ex eo quòd censuris hujusmodi sit ligatus, missas, et alia divina officia, non tamen in contemptum clavium celebravit, quomodolibet contracta, quodque illa et aliis præmissis non obstantibus, clericali characterè, quo aliàs ritè insignitus fuit, illiusque privilegiis, necnon omnibus, etiam sacris et presbyteratus ordinibus per eum ritè quoque susceptis, uti, et in illis, etiam in altaris ministerio ministrare; necnon quæcumque et qualiacumque, cum curâ, et sine curâ beneficia Ecclesiastica, etiamsi canonicatus et præbendæ, etc., recipere, ac illa, necnon secundò dictam capellaniam, ante præmissa sibi canonicè collatam, retinere, liberè et licitè valeat, dispensare, necnon fructus, etc., per dictum oratorem ex primò dictâ capellaniam perceptos, præfatos, quos in sui necessariam sustentationem expendit, et ob ejus paupertatem restituere non potest; sibi graciosè remittere, et condonare; omnemque inhabilitatis, et infamiæ maculum, sive notam ex præmissis quomodolibet insurgentem, ab eo penitus tollere et abolere; ipsunque in pristinum, et eum quo ante præmissa quomodolibet erat, statum, restituere, reponere, et plenariè redintegrare dignemini, de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon Ecclesiarum in quibus, etc.

Fiat, ut petitur M.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc. Et additur: Et committatur ordinario, et si, vel postquam orator primò dictam capellaniam realiter dimiserit, verificatis prius coram eo supra narrati, et imposita eidem oratori aliquâ poenitentia salutari. Ipsoque ab executione

sacrorum ordinum, arbitrio ejusdem ordinarii suspensione.

Fiat, M.

Et quandoque additur in similibus : *Prodicto capellano, qui oratorem ad dictam capellaniam, seu beneficiam, sic presentavit, pro prima vice à presentibus ad dictam capellaniam, etc., suspenditur; id quod in prima illius futurâ vacatione, liberè ipse ordinarius conferre possit, etc.* Et idem servatur, si omnes patroni iam in presentatione deliquerant, quia clari juris esse benenem latet, patronos committentes simoniam seu confidentiam in presentatione, predictas penas incurere.

Ex supradictâ praxi parte, quod confidentiarii sunt irregulares, etiam ex ipsâ Constitutione Pii V, ut in d. § *Sed ne quisquam*, ibi : *Et ad futura inhabiles declaramus, et in juris subsidium excommunicationis sententiâ inmodamus*; unde satis constat, quod privatur obtentis, et inhabiles ad futura beneficia redduntur, super quo bene advertit id. Paris., q. 61, num. 11, quod hio satis videtur constare de irregularitate, quæ inter præcipuos effectus hunc inducit, ut irregulari non possint beneficia conferri, ut per Abb. in cap. *Cum nostris*, de Concess. præb.; Nav. cons. 17, de Simon. Et hic ex duplici capite ipsa irregularitas insurgit, nempe ex contextu supradictæ constitutionis, necnon ex eo quod orator, dum esset ex causâ præmissorum, censuris ligatus, suos ordines exercuit; unde propterea in supra dictâ supplicatione fuerunt illa verba apposita, videlicet : *Super irregularitate per eum ex præmissis, etiam ex eo quod censuris hujusmodi sit ligatus, etc., celebravit.*

Necnon privatur beneficiis, ut dictum est quia ista confidentia dicitur etiam simonia conventionalis; Caputaq., decis. 201, p. 1, et decis. 258, ac propterea confidentiarii deberent magis puniri, quam simoniaci reales; cum illi deducant conventionem ad actum, juxta text. in l. 1 et l. 15, qui e. de Sicar., et licet minus peccent, quam simoniaci dantes, et recipientes, frequentia tamen delicti minoris, sæpè majori delecto præponderat, cap. *Tres autem*, vers. *Quid autem*, de Poen. dist. 1. et probatur in c. *Admonere*, 25, q. 2, ubi dicitur quod delicta frequentata magis debent puniri; ibi enim plus punitur interficiens uxorem, quam matrem, licet magis peccet qui matrem interficit: quod tamen factum est propter frequentiam, cum homines procliviores et frequentiores reddantur ad occidendas uxores, quam matres: unde hujusmodi frequentie gravius poenis succurritur; ita Sarnen., super reg. de Trien., q. 12, num. 4 et 5.

Sed hic, quoad hujusmodi privationem, habemus hodie legem expressam in dictis constitutionibus Pii IV et Pii V per quas fertur poena privationis. An autem confidentiarii sint ipso jure privati, an verò veniant privandi per sententiam, nullam desuper dubitationem insurgere videmus ex præscripto ejusdem constit. prædicti Pii IV, ibi : *Ipsa jure à die receptionis eorundem vacavisse et vacare*; id. Paris., q. 58, num. 10, rationem ibi assignans, subdensque, num. 11 et seq., per illationem, nullam esse differentiam quoad hoc inter

simoniam realem et confidentiam beneficalem prohibitam, quia sicut simoniacus realis privatur ipso jure, per Extravag. Paul. II, quæ incipit : *Cum detestabile*, de Simon., ita qui commisit confidentiam.

Quod quidem procedit in beneficiis in confidentiam receptis, ut clarè patet ex prædictis constitutionibus, præsertim Pii IV, decernentis non solum vacavisse et vacare, sed etiam confidentiarios ipsorum beneficiorum fructus indebitè percipere, suosque facere non posse, neque debuisse; sed illos omnes et singulos ad cameram devolutos fuisse et esse, illique deberi; ac eos ad quorum manus quomodolibet pervenerunt, eorumque hæredes, ad integram illorum restitutionem in utroque foro teneri; ac proinde statim, absque aliâ sententiâ vel declaratione, tenentur hujusmodi beneficia dimittere. Ratio autem est quia collatio, vel resignatio, in quo talis simonia committitur, irrita est. Cæterum aliorum beneficiorum, et pensionum antea legitime obtentarum, quamvis inducatur etiam privatio; eam tamen exequendam non esse in conscientia ante judicis sententiam notârunt Less., l. 2, c. 35, dub. 26, qui citat Glos. communiter receptam in c. *Fraternitas*, 12, q. 2; Suar., lib. 4, cap. 43, num. 13, quos etiam citat, et sequitur Laym., lib. 4, tr. 10, c. ult. § 8.

Et, sicut dictum est, videmus non posse, videlicet, confidentiarios prædictos impetrare beneficia, cum ad illa sint inhabiles et incapaces, ut ex præmissis patet, imò nec poterunt ea beneficia quæ dimiserunt, de novo impetrare, et illa ex novo titulo retinere, prout Rota tenuit in unâ Toletan. Thesaurarie sanctæ Leotaliæ, coram D. Vestano, nisi ad hoc essent dispensati.

Quam quidem dispensationem verum est rarò concedit, ut ex nostrâ supra positâ praxi demonstravimus; ubi, per clausulas restrictivas in demonstrationibus, cum simoniacis, etiam confidentiariis, satis ostenditur summum Pontificem nolle dispensare ad ea beneficia, sic malè acquisita; quamvis aliquando videamus etiam super ipso beneficio dari talem dispensationem; quam tamen nimis difficilè impetrari omnes sciunt curiales; prout etiam testatur id Paris., d. q. 58, num. 55, ubi ait quod de stylo dataria non solet concedere dispensationes, ut committentes confidentiam possint ea beneficia retinere super quibus confidentiam commiserunt; quapropter Pius IV, in suâ constitutione, quam edidit, quæ incipit : *In sublimi*, pro reformatione officii penitentiarie voluit ne penitentiaris, scilicet major, in absolutionibus à simonia reali, vel conventionali, etiam occultâ, unquam concedat ut ipsi simoniaci beneficia super quibus simoniam commiserunt, seu pecuniam, vel alia pro illis accepta, aut fructus inde post commissam simoniam perceptos, in toto, vel parte retinere possint. Quinimò, ut in absolutionibus hujusmodi apponatur clausula, quod uterque ad beneficium super quo fuit commissâ simonia, perpetuò inhabilis existat; per quæ quidem verba, ait Tolet., in sum. lib. 5, c. 93, quod summus Pontifex reservavit sibi dispensationem in retinendo beneficio, et fructibus per simoniam con-

ventionalem et occultam perceptis; ut per Quar., in sum. bull., verbo *Simonia*, fol. mibi 600, v. *Caveat autem*; quapropter ait id. Paris., d. q. 68, num. 56, id optimâ ratione statutum esse; quia valdè scandalosum videtur, et mali exempli, ut quis possit retinere beneficium quod injustè habuit; adnotat. in c. 1, de Regul. jur., in 6.

Debentque omninò fructus inde percepti in supplicatione exprimi, qui nunquàm nec in toto nec in parte remitti consueverunt, nisi ob maximam oratoris egestatem, juxta Glos. et DD., in c. *Cum tu de usur.*, in 6, Nav., in Mannali, c. 17, num. 75. In casu verò illorum restitutionis, quibus veniant restituendi, satis id cautum est dictâ constitutione Pii IV, ubi, in § *Et eosdem*, declaratur illos ad cameram Apostol. spectare prout etiam supra diximus; et hodie in his casibus practicatur quod dicit supra dictus Paris. de Confid., q. 60, num. 35, circa med., ubi ait quod pro petendâ desuper absolutione, cum dispensatione, fit supplicatio, in quâ narratur confidentia commissa, quæ porrigitur D. datario, et ab officialibus ad id præpositis mandatur exprimi, si non est expressum quot fructus ex illo, seu illius beneficiis perceperit: quo facto, signatâ ipsâ supplicatione, postmodum taxatur et solvitur compositio pro prædictis fructibus malè perceptis, ac ipsa supplicatio relaxatur.

Hæc namque restitutionis pecuniariæ expressio optimum fuit ut in dictâ constitutione apponeretur, ut supra; quandoquidem in hoc casu nonnulli perperam dicebant sufficere ut illi restituantur Ecclesiæ cui facta est injuria; nonnulli verò tenebant hujusmodi casus spectare ad successores in beneficio, in quo commissa est simonia, alii pauperibus, alii verò ei qui hujusmodi pecuniam donavit pro consequendo ipso beneficio; id. Paris., q. 60, num. 45, unde per dictam constitutionem sublata est omnis difficultas.

Est autem hic advertendum, circa hujusmodi fructuum expressionem, quòd ipsi confidentiarii tenentur etiam coram Deo exprimere verè fructus perceptos; alioquin, si quantumvis minus expresserunt, non sunt tuti in foro conscientie, et ita fuit in Rotâ resolutum, Put. decis. 12, de Præb.; unde multi decipiuntur in ipsâ Romanâ Curiâ expeditores, qui hanc fructuum ita perceptorum expressionem fieri curant per oratores, taliter qualiter, perinde ac si illa non esset de essentiâ, sed minùs necessaria; ignorantes forsàn quòd in beneficialibus subreptio, etiam in minimo, vitiat gratiam; c. *Si motu proprio*, de Præb. in 6; eò magis, quia dataria, ut aliàs diximus, non solet omnes fructus malè perceptos exigere, sed receptâ tantum illorum aliquâ quantitate cæteros remitti.

Porrò, quid circa hujusmodi sceleris mediores nostra sentiat praxis, hic sequitur adnotare. Pro quo facit ita communis DD. conclusio, quòd mediator criminis dicitur ipsum delictum committere; Franc., in c. 1, num. 2, de Testib., sicut agentes et consentientes pari poenâ puniuntur, c. 1, de Off. deleg.; nec ad effectum, ut talis dicatur mediator simoniæ, seu confidentiæ, requiritur quòd ipse propter id aliquid reci-

piat, cum satis sit ut simplex mediator fuerit; Nav., cons. 59, de Sim.

Benè tamen notandum est quòd, licèt talis mediator confidentiæ illam committat, exinde tamen non efficitur simpliciter confidentiarius quoad omnes poenas contra veros et proprios simoniacos et confidentiarios incurrendas, sed tantummodò quoad quid; ex quo, ut ait id. Nav., de cons. 59, et probat id. Paris., q. 22, num. 10, ex eodem Nav., loc. cit., mediatorem simoniæ non incidere in aliam poenam inflictam contra simoniacos, quàm excommunicationis; et ratio est quia licèt in bullis utriusque Pii nulla mentio extensionis poenæ excommunicationis ad mediatores facta fuerit, tamen satis exprimitur à Paulo II, in Extr. 2, de Simon., contra mediatores simoniæ in beneficio; quare hæc excommunicatio non incurritur priusquàm simonia, etiam confidentialis utrinque, tam ex parte accipientis quàm dantis completa sit, ut notavit Suar. c. 43, in fine; cum autem non sit sermo de aliâ poenâ quàm excommunicationis, sequitur quòd non indigeant aliquâ dispensatione circa beneficia obtenta, et obtinenda; cum hujusmodi poenæ sint inflictæ adversus verè confidentiarios dantes, aut recipientes beneficia in confidentiam, quales non videntur propriè consulentes, et consentientes tantum, cum poena habeat locum in suis casibus expressis; id. Paris., num. 10 et seq.: ubi tamen, sub. num. 14, vers. *Hanc autem conclusionem*, limitat id non procedere quoties mediator confidentiæ de fructibus beneficii aliquid perceperit; cum hic casus satis sit expressus in d. const. Pii V, § *Denique*; eo enim casu, non modò dicitur mediator, sed etiam principaliter facere et committere dilectum confidentiæ, et tenetur ad restitutionem: id. Navar. cons. 30, num. 4, eod. tit., et docet super hoc notoria praxis.

A supra dictâ tamen excommunicatione non possunt supra dicti confidentiarii absolvi simpliciter à confessoribus, sed absolutio est petenda à summo Pontifice per datariam in utroque foro; vel, si factum est occultum, à sacrâ poenitentiariâ in foro conscientie duntaxat: et si ante dictam absolutionem celebrent, efficiuntur irregulares, debentque propterea super ea petere etiam dispensationem.

Quòd si recurratur ad ipsam poenitentiariam pro absolutione, ac forsàn etiam dispensatione cum mentione fructuum malè perceptorum, remittuntur hujusmodi confidentiarii ad datariam, uti ibi ipsi cameræ solvant dictos fructus, aut super illis componant; et hic est notorius stylus.

CAPUT XI.

Praxis dispensationis cum simoniâ et confidentiariis occultis.

Cum autem simonia, sive confidentia, erit penitus occulta, et propterea orator egeat absolutione cum dispensatione, recurritur ad dictam sacram poenitentiariam, cum majori poenitentiario concessit idem Pius V, ut cum his qui etiam scienter simoniam commiserunt, possit dispensare; dummodo tamen prius

dimiserint beneficium super quo simoniam commiserint, et fructus per eos inde perceptos restituerint Ecclesie ipsius beneficii, vel cum D. datario composuerint. Quòd si allegent se neutrum facere posse ob paupertatem, tunc hæc clausula sola adjiciatur, ut fructus restituant Ecclesie, cum primum potuerint; quod intelligatur cum aliquibus eorum incommodis et indigentis. Hoc insuper adjecto, ut in omni casu addatur quòd simoniaci admoneant correos suos ut et ipsi consulant salutem animarum suarum. Neque hi simoniaci dispensentur ut possint retinere beneficium post simoniam contractam acquisitum; quod tantum conceditur, quando simonia est ignoranter contracta, puta, per tertium; tunc enim dabitur retentio prædictorem beneficiorum sic acquisite, dummodò orator postquam resciverit simoniam, statim petierit dispensationem. Retentio autem beneficiorum super quibus contracta est simonia, nullo modo dari potest, etiamsi contracta sit ignoranter ab eo qui illud obtinet, et absque ejus culpâ, etiamsi allegaret se aliunde vivere non posse; et licet etiam statim ubi resciverit simoniam, supplicaverit pro dispensatione.

Nihilominus verò cum ista scelera sint de his quæ ut plurimum occultè committuntur, ut tradit Cravet., cons. 122, num. 8; Corn., cons. 340, circa fin., vol 1; Menoch., de Arbitr., casu 116, num. 2, prout etiam ipsa constitutio Pii V innuit, dum ibi dicitur *vitium quidem confidentiæ occultè irrepsisse*; ac proinde cum secretè et occultè fiant, difficilis sint probationis, Boer., decis., 101, num. 3; Afflict., decis. 57, num. 3; Soccin. jun., cons. 52, num. 12, lib. 2. Ideò frequentior est recursus ad prætorium ejusdem sacræ penitentiariæ: quæ præmissis non obstantibus, desuper dispensare quandoque consuevit, licet in his dispensationibus et rehabilitationibus concedendis non minùs se difficilem reddat in casibus occultis quàm dataria in publicis; ac proinde ad illam recurrentes, sæpissimè suâ spe frustrati remanent: sæpissimè enim hujusmodi supplicationes proponuntur in plenâ congregatione ipsius sacræ penitentiariæ, et nimis raræ sunt, quæ signantur. Attamen pro iis casibus in quibus oratoribus ibi succurritur, aliqua de more, ad nostram praxim pertinentia, hic subnectere judicavimus, ut ex ipsius styli cognitione faciliùs homines ad hujusmodi excessibus retrahantur. Ipsa namque praxis per infra scripta exempla patebit.

Primum exemplum, ponamus casum, quòd quidam laicus, cum haberet jus præsentandi ad beneficium, convenit cum quodam sacerdote ut si eum ad illud præsentaret, aliquam fructuum partem percipere posset, ac propterea petit absolvi et dispensari ad retinendum dictum jus præsentandi et fructus prædictos sibi condonari.

Tunc enim committitur confessorio, ex approbatis ab ordinario, quatenùs oratorem, auditâ confessione, à quibusvis censuris, et pœnis ecclesiasticis, simoniæ labe et excessibus hujusmodi absolvat, injunctâ penitentiâ salutari. Quodque dictum presbyterum, et alios, si qui sint, in præmissis culpabiles, quantum

potest, moneat, et inducat ad impetrandam à Sede Apostolicâ dispensationem, etc.; sibi que fructus indebitè perceptos, factâ aliquâ eleemosynâ arbitrio ejusdem confessorii, remittat et condonet; et quòd occurrente ejusdem beneficii vacatione, etiam eâ vice post dicti presbyteri dimissionem, liceat oratori, si jus patronatùs et præsentandi ad ipsum beneficium, dum pro tempore vacat, ad ipsum aliqui legitime pertinet; personam idoneam ad illud licet præsentare misericorditer indulgeat in foro conscientie tantum, etc.; ita ut hujusmodi absolutio et dispensatio oratori in foro judiciario nullatenùs suffragentur; et absolutionis et dispensationis litteræ lanientur, ita ut nullum illarum exemplum exstet, etc.

Secundum exemplum est pro presbytero qui mediante aliquâ pecunie summâ, per aliquem laicum procuravit præsentari ad beneficium, illoque assecuto suos ordines exercuit, fructus tamen nondum percepit. Petit modò uterque à præmissis absolvi, dictusque presbyter etiam secum dispensari, tam super irregularitate contractâ quàm super retentione dicti beneficii, cum non possit illud dimittere absque gravi scandalo. Unde committitur confessorio quatenùs dictos oratores absolvat, ut supra dictam est; quòdque in præmissis culpabiles, si qui sint, mancant, etc.; necnon dictus laicus pecuniam receptam in dicti beneficii utilitatem erogat, et aliis, etc., injungenda; ipsoque presbytero ab executione suorum ordinum suspensio; et dummodò præmissa occulta sint, idemque presbyter dictum beneficium dimittere non possit absque scandalo, cum eodem, penitentiâ vel illius parte peractâ, et suffragantibus sibi dignis penitentie fructibus et meritis, alioque ei canonico non obstante, super irregularitate per eum ex præmissis, quia interim sic ligatus suos ordines (non tamen in contemptum clavium) exercuit, quomodolibet contractâ, etc.; postquam in hujusmodi suspensione steterit per tempus arbitrio ejusdem confessorii statuendum, in suis ordinibus, etiam in altaris ministerio ministrare, dictumque beneficium retinere licet valeat, misericorditer dispenset in foro conscientie tantum, etc.

Tertium exemplum, pro quodam clerico qui procuravit sibi resignari quoddam beneficium, solutâ pecuniâ resignanti. Modò petit absolvi secumque dispensari ut valeat ad omnes ordines promoveri, et ob ejus paupertatem dictum beneficium retinere, fructusque perceptos sibi condonari. Unde similiter confessorio committitur quatenùs, etc., absolvat oratorem, ut supra, injunctâ ei penitentiâ salutari, ac erogatione alicujus partis dictorum fructuum in pauperum alimoniam, aliosve pios usus, et culpabiles moneat, etc. Et dummodò præmissa occulta sint, et orator ob illius paupertatem dictum beneficium dimittere non valeat, cum eodem, penitentiâ, etc., ut supra, et suffragantibus, etc., alioque ei canonico non obstante, omnem inhabilitatis maculam, ex præmissis contractâ, aboleat; secumque ut, præmissis non obstantibus, clericali characterem, quo aliàs ritè insignitus fuit, uti et ad omnes, etiam sacros, et presbyteratus ordi-

nes promoveri, et promotus ministrare; dictumque beneficium retinere licet valeat, misericorditer dispenset, residuumque fructuum ex dicto beneficio indebitè perceptorum sibi gratiosè remittat et condonet in foro conscientie tantum, etc.

Quantum exemplum, pro presbytero qui etiam pro consequendo beneficio ecclesiastico solvit resignanti quamdam pecunie summam, et deinde, censuris propterea incursis, sic ligatus suos ordines exercuit irregularitatem incurrendo. Unde confessario committitur quatenus oratorem, postquam dictum beneficium liberè dimiserit, et fructus ex illo hactenus indebitè perceptos in totum restituerit, vel sibi ob ejus paupertatem in presentiarum non potest, se restitutorum promiserit, cum primum poterit, etiam cum aliquali sui incommodo et indigentia, illos in utilitatem Ecclesie dicti beneficii cum effectu convertendo, à quibusvis sentiis, etc., absolvat, etc., inuncta, etc.; quòdque alios in premissis culpabiles, etc.; ipsoque ab executione suorum ordinum suspenso, etc., ut supra. Conceditur aliquando etiam dispensatio ut possit in futurum assequi beneficia ecclesiastica, et tunc addi consuevit post verbum, *ministrare*: et *quæcumque beneficia ecclesiastica cum curâ et sine curâ, invicem tamen compatible, si quæ illi in futurum, aliàs tamen canonicè conferantur, recipere et retinere licet valeat, misericorditer dispenset.*

Quintum exemplum, pro presbytero cujus pater solvit quamdam pecunie summam ut eidem presbytero de quodam beneficio provideretur, prout provisum fuit, oratore ignorante solutionem hujusmodi. Modò petit idem orator ut possit dictum beneficium retinere, fructusque ex eo hactenus perceptos condonari. Unde confessario committitur quatenus, auditâ confessione, inuncto eidem oratori ut patrem et alios in premissis culpabiles, etc., cum eodem, dummodò præmissa occulta sint, etc., ut, præmissis non obstantibus, beneficium prædictum retinere illiusque fructus percipere valeat misericorditer dispenset, sibi que fructus ex dicto beneficio hactenus perceptos gratiosè remittat et condonet in foro conscientie tantum: ita quòd hujusmodi dispensatio in foro judiciario nullatenus suffragetur.

Sextum exemplum, pro presbytero qui, mediante ejus fratre, quamdam ecclesiam parochialem per resignationem assecutus fuit; solutâ per dictum fratrem resignanti quâdam pecunie quantitate; modò verò de simonia certior factus, petit secum dispensari etiam super retentione dictæ Ecclesie, cum eam propter ejus paupertatem et periculum scandalorum dimittere non possit. Unde committitur confessario quatenus, etc., ut in supradicto quinto exemplo, etc.

Septimum exemplum, pro episcopo qui in collatione beneficiorum aliquam simoniam commisit, censuras ecclesiasticas propterea incurrendo; et deinde suos ordines, et pontificalia quæ ordinem respiciunt, exercendo, etiam irregularitatem contraxit. Modò petit absolvi secumque dispensari ut suos ordines et pontificalia exercere, et alias ecclesias etiam metro-

politanas, si ad eas assumatur, assequi possit. Unde confessario committitur quatenus, auditâ confessione, postquam pecunias, si quas recepit, in utilitatem ecclesiarum offensarum converterit, dictum oratorem absolvat, etc., inuncta, etc.; quòdque culpabiles, etc., ut supra; ipsoque ab executione suorum ordinum et pontificalibus suspenso; demum, dummodò præmissa occulta sint, etc., super irregularitate, etc., postquam in hujusmodi suspensione steterit, etc., in suis ordinibus, etiam in altaris ministerio ministrare, pontificaliaque exercere, et quæcumque alias Ecclesias, etiam metropolitanas et patriarchales, ad quas cum in futurum transferri, seu quibus de ejus persona provideri contigerit, recipere, eisque similiter præesse licet valeat, misericorditer dispenset in foro conscientie, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum, etc.

Est tamen hic advertendum quòd, licet per exempla supra posita cognoscatur quomodo cum simoniis occultis dispensetur, ista tamen dispensatio non ita passim datur, etiam à sacrâ poenitentiaria, ut dictum est, cujus prætorium tam maxime abhorret ab hujusmodi delictis; etiamsi allegentur gravissimæ causæ, prout benè norunt curiales; nam licet inter cæteras causas quæ ad id allegari consueverunt, sit oratoris paupertas, quæ videtur in hoc sibi prodesse, ne clericus in opprobrium totius clerici mendicare cogatur, c. *Diaconi* l. 5, vers. *Mendicat infelix*, 95, dist., concil. Trid., sess. 21, cap. 2; item scandalum, cujus ratione, licet quandoque quis privetur beneficio, ut per Gamh., in Extravag. Julii II, de Simon., Pap. elect., à num. 236, attamen non ignoramus scandalum non inducere justam dispensandi causam in omni casu etiam prohibito, Anchar., cons. 359; Felin., in cap. 2 de Præscript. Nihilominus ut, quoad fieri possit, quævis, quantumvis minima, simonie labe extra Ecclesiam à Romanâ Curia eliminetur et arceatur, licet adsint urgentissimæ causæ, non ita passim illæ admittuntur, neque in hujusmodi dispensationibus pro utroque foro per datariam summi pontificis, neque per illius poenitentiarium; ubi à me, tot annis illius prætorio inserviente, satis id compertum est; ibi enim nec favores prævalent, nec oratori continua instantia prodest; quia, ut ait Host. in c. *Quoniam*, n. 4, eod. tit., simonia accedit heresi; Abb. in c. *Cum venissent*, n. 7, de Jud.; estque crimen capitale, Redoan., par. 4, c. 5, n. 2, de Simon.; crimen detestabile, Præpos., in c. *Ex multis*, n. 4, q. 3, et gravius cæteris; ac propterea simoniaci dicuntur detestabiliores omni peccatore; id. Redoan., p. 4, cap. 12, n. 14; appellantur fures, latrones, suntque ab omnibus respuendi et æternaliter damnati, comparantur homicidiis, et difficilè salvantur, Paris., de Confid., q. 8, n. 20, cum plurib. seqq. De cæteris autem istorum malis nominibus videndus est Præpos., in cap. *Quos condempnit*, n. 3, l. 1, quest. 1; moles enim mortalitæris indispensable esse ait id. Redoan., d. 4 p., c. 25, n. 2. Ac propterea committunt prætorio constitutiones P. IV et V ad excludendum et arceandum dolos et

fraudes, et in odium simonie et simoniacorum, et ad illam exterminandum ab Ecclesiâ, ut ex prædictarum constitutionum proemiiis colligitur, quæ causam finalem ostendunt, l. fin., ubi Bart., ff. de Hæred. institut., et in l. 1, ff. de Orig. jur.

CAPUT XII.

Praxis formulæ absolutionis et dispensationis cum simoniâ.

Reliquum est tradere quid servet praxis circa modum et formam absolvendi supradictos simoniacos, ac cum eis aliisque irregularibus dispensandi, titulos revalidandi, ac fructus malè perceptos condonandi. Et sanè præmittendum necessario duximus, per facultatem attributam absolvendi ab omnibus censuris et pœnis ecclesiasticis, non venire potestatem absolvendi ab irregularitatibus; Navar., in Manuali, cap. 27, n. 194; Henriq., lib. 14, cap. 17, § 4; Zerol., in praxi episcop., p. 1, verbo *Irregularitas*, vers. *Decimotertio est notandum*; et alii, quorum opinio est in praxi recepta; quandoquidem notorius Rom. Curie stylus non ita se habet, ut per hujusmodi facultates absolvendi concessas à peccatis, censuris, pœnis ac sententiis, comprehendatur facultas dispensandi super irregularitate; quapropter audiendi non sunt qui contrariam opinionem tenent, quia dispensatio est major et difficilior absolutione; id Henriq., d. § 4; et censura tollitur per absolutionem, irregularitas verò per dispensationem. Non enim, inter cætera, ignoramus modernos summos pontifices idem sentire, et declarare etiam in eorum Jubilæis, in quibus, post facultatem confessoribus absolvendi attributam, additur clausula per quam declaratur eos non intendere per hoc dispensare super aliquâ irregularitate; teste cod. Navar., cons. 7, n. 2, de Tempor. ord.; Majol., de Irreg., l. 3, c. 54, n. 7; Garc., de Benef., p. 7, c. 12, n. 57; ubi ad id, et pro dicto stylo Curie, plures citat DD., subdens ibi contrariam sententiam esse falsam; quamvis nonnulli theologi illam amplexi sint, et multi confessarii minùs docti, eorum auctoritate nixi, illâ facultate utantur. Cum enim Papa intendit supradictam dispensandi facultatem tribuere, illam apertis verbis explicat, sicut videmus in aliquibus Jubilæis à Pio V concessis, qui, post consuetam clausulam absolvendi à censuris, subdidit: *Et super quibusvis irregularitatibus, quomodolibet contractis, dispensandi*. Quæ quidem clausula jam recessit; quinimò, loco ipsius, alia contraria sequentibus et apertis verbis, hodie apponitur, videl.: *Non intendimus autem per præsentem super aliquâ irregularitate publicâ, vel occultâ, notâ, defectu, incapacitate, seu inhabilitate, quoquo modo contractâ, dispensare, vel aliquam facultatem tribuere dispensandi, seu habilitandi, et in pristinum statum restituendi, etiam in foro conscientie*. Dicerem tamen hujusmodi clausulam potius ex abundanti et pro majori declaratione appositam, cum absque eâ, neque ex contextu litterarum veniret facultas dispensandi. Horum etenim ratio est quia in generali concessione non veniunt ea quæ summus Pontifex sibi specialiter

reservare solet, et testatur Vivald., in Candelab. aur., in tract. de Irregul., stylum esse Curie Romanæ, ut hæc irregularitas semper reservetur, non obstante clausulâ quantumvis generali in litteris appositâ.

His igitur paucis sic præmissis, satis liquet aliud esse absolvere, aliud verò dispensare, ut dicitur per Borg., de Irreg., p. 6, n. 19, fol. mihi 261, tit. de Schism.; quapropter sequitur in proposito videre numquid, præter formam absolutionis à præmissis, aliqua adsit peculiaris forma præscripta dispensandi, per quam tollatur irregularitas. Et quidem, si de dispensatione in utroque foro concessâ loquimur, pro eâ sufficit decretum judicis delegati, qui, vigore mandati de dispensando, dicat dispensare, nullâ tamen præcisâ ad id interveniente formâ, causæ tantum cognitione præmissâ. In foro autem conscientie, ut hic, neque alia præscripta forma in jure aut aliâs quomodocumque reperitur, adeò quòd, eâ non servatâ, dispensatio facta non valeat, id. Henriq., d. § 4; et ex communi DD. consensu, nullam certam et determinatam formam reperiri certum est; sed satis, si quibuscumque verbis utamur significantibus irregularitatem, seu quodcumque aliud impedimentum tolli. Unde, tam in ipsâ urbe quàm alibi, vidi et audiui confessorium ad id vigore litterarum absolutionis et dispensationis electum, hæc sequenti formâ uti, ut post auditam oratoris sacramentalem confessionem, illumque secundum formam litterarum prædictarum monitum et instructum, dicat: *Miseretur, etc., Indulgentiam, etc., Dominus noster Jesus Christus te absolvat, et ego auctoritate Apostolicâ in hac parte tibi concessâ, et mihi commissâ, absolvo te à quibusvis sententiis, censuris et pœnis ecclesiasticis, quas ob simoniæ labem in assecutione talis beneficii ecclesiastici quomodolibet incurristi, et excessibus hujusmodi, in nomine Patris, etc.* Si tamen in eisdem litteris adjecta fuerit clausula suspensiva executionis ordinum oratoris, ipsa suspensiorum injunctâ, illiusque tempore finito arbitrio ejusdem confessoris, dictoque oratore ad eundem reverso, illum absolvet à vinculo ejusdem suspensionis, sequentia proferendo, videlicet: *Et eadem auctoritate absolvo te à vinculo suspensionis; deinde dispenso tecum super irregularitate quam, etiam censuris ligatus, celebrando contraxisti, teque habilem reddo, ac executioni ordinum et officiorum tuorum, tibi que titulum dicti beneficii restituo, ac fructus ex eo malè perceptos condono, teque ad legitimos actus pariter restituo; in nomine Patris, etc.* Quæ quidem formula, licet aliquantulum proluxa videatur, prudens tamen confessorius illam ad verba magis necessaria pro suâ prudentiâ restringet; poteritque etiam eadem formula deservire pro quibuscumque irregularitatibus quoquo modo contractis, dicendo: *Dispenso tecum super irregularitate, vel irregularitatibus, quam, vel quas contraxisti ob hanc, vel illam causam, vel causas, etc.*; vel aliâs juxta casuum contingentiam, ubi certa causa irregularitatis contractæ appareat; quòd si fortè in dubium revocari contingat, an orator aliquam irregularitatem contraxerit, juxta formam quam nonnulli auctores tradunt, in hoc

casu dici poterit : *Dispenso tecum super irregularitate*, si fortè contraxisti ob hanc, vel illam causam, ut per Sayr., de Cens., l. 7, cap. 12, num. 18.

Stante adhuc supra dicta formulâ dispensandi, fuit alias dubitatum an tollatur ipsa irregularitas, si confessarius dicat : *Absolve te ab irregularitate, vel irregularitatibus*. Ratio enim dubitandi inde insurgit, quia verbum, *Absolve*, intelligitur de peccatis, censuris et penis; atverò irregularitas nihil istorum est, ac propterea negativa videtur responsio; nonnulli verò partem affirmativam tenent, asserentes solam dispensantis intentionem sufficere ad irregularitatem tollendam, licèt utatur verbo, *Absolve*, ac propterea satis esse dicere : *Absolve te ab irregularitate, vel ab irregularitatibus*. Verùm quicquid circa hoc sentiendum, aut dicendum sit, tale discrimen circa hoc versari comperimus, nempe : si irregularitas orta sit ex aliquo delicto, volunt aliqui posse eam tolli per dictum verbum, *Absolve*; si verò ex aliquo defectu contracta, et sine aliquâ culpâ, quia tunc nec pœna nec censura dici potest, nec sententia, nec vinculum, sed tantùm impedimentum et inhabilitas, non dicitur propriè illam tolli per verbum, *Absolve*, cùm propriè per verbum, *Dispenso*, tollatur; attamen ego in omni casu irregularitatis tollendæ, dicerem confessorium, vel alium dispensantem, debere uti verbo, *Dispenso*; sic enim scimus pœnitentiariorum almæ Urbis servare. Vide ad hoc d. Sayr., d. cap. 12, num. 19.

Hinc etiam in dubium revocari postulat ipsa praxis, numquid, cùm contingat summum Pontificem, sive ejus sacram pœnitentiarium, mandare ut cum aliquo dispensetur super omnibus irregularitatibus, si per oblivionem aliquæ exprimi omittantur, an nihilominus unica tantùm dispensatio sufficiat; ita ut de sic oblitis non teneatur orator ulterius petere absolutionem. Et quidem affirmativa datur responsio, quia per consequentiam videtur dispensatus super omnibus; et hæc est communis sententia, de quâ testatur Navar., in Manual., cap. 26, num. 15, quem sequitur Majol., de Irregul., lib. 5, cap. 51, ubi tamen benè advertit quòd si irregularitas esset orta ex peccato mortali, esset facienda mentio de ipso peccato, non tamen de irregularitate; unde idem Navar., loco cit., consuluit ut, cùm quis petit dispensari super irregularitate, detur clausula : *Et de omni aliâ irregularitate oblita, vel incognita*. Nec tamen omittere putavi quòd ista clausula hodiè non datur, quia omnia impedimenta ex quibus oritur irregularitas, sunt penitus et distinctè exprimenda; nam ubi plura obstant impedimenta, si unum removeatur, alia remanent, capit. *Ex tuorum*, de Auctoritat. et Us. pall., cap. *Pastoralis de privi.*; Gemin., cons. 35, num. 8; Put., decis. 109, lib. 4; ac propterea habitatio in uno non præsupponit habilitatem in aliis, cap. *Non potest*, § *Illud*, de Præb. in 6. Unde tot requiruntur dispensationes, quot sunt impedimenta et obstacula; Cassad., decis. 9, n. 4, de Præb.; Rot., decis. 255, num. 22, par. 1, divers.; Menutic., de Arbitr., lib. 2, centuria 3, casu 203, n. 13; Nav., cons. 17, de Rescrip. Regulariter enim, quando sunt plura ob-

stacula, non sufficit clausula generalis, sed de omnibus defectibus facienda est mentio; Bald., in l. 1, num. 22, c. de Part.; Gonz., ad reg. 8 cancell.; gloss. 15, a num. 81 ad fin.; quæ quidem omnia impedimenta docet nos notorius stylus debere omnino exprimi, tam in casibus publicis in utroque foro, quàm in oculis pro foro conscientie tantùm, et plura huic praxi congrua congero in 2 tom. mee Prax. benefic., lib. 8, cap. 15, à num. 21 ad 31.

CAPUT XIII.

Praxis dispensationis ad ordines cum apostatis.

Apostatam etiam, qui scilicet à fide universâ recedit, plus quàm hæreticum esse, imò penitus infidelem, ac propterea ab ordinibus etiam minoribus, et à communionem Ecclesiæ arceri, omnique irregularitate notari, neminem latet, Sil., in verbo *Irregularitas*, quest. 5; et cum eo, nemo præter Papam dispensare potest. Innocent., in capitul. 1, de Apost.

Est autem triplex apostasia, juxta gl. solemnem et receptam in c. 1 de Apostat., scilicet : à fide, ut dictum est, ab obedientiâ, et ab ordine, vel religione; Nav., cons. 1, n. 3, eod. tit. Quia verò nostra praxis pro nunc versatur circa dispensationem cum apostatis à religione, dicendum est quòd inter hos apostatas adnumerantur etiam illi clerici qui in sacris sunt ordinibus constituti, si habitum, et tonsuram, ac clericalem disciplinam deponant : omnes enim isti fiunt propterea irregulares, Gl. in c. penult., 50 dist., quandoquidem sacer ordo est species religionis : unde sicut religiosi apostatant non servantes monachatum, ita et clerici prædicti, ut per Abb., in c. *Tua de Apost.*; Majol., de Irreg., l. 5, c. 34, num. 4.

Et quia inter cæteras pœnas, quas à religione apostatantes incurrunt, ea est, ut ipsi interim ad ordinem vel dignitatem promoveri non possint, ut in c. fin., de Apost.; Ugol., de Irreg., c. 36, § 4; Majol., lib. 5, c. 31, relati à Bonac., de Cens., disp. 7, q. 3, p. 7, n. 7; et si recipit sacrum ordinem, licèt postea reconcilietur suo superiori, et suscipiat pœnitentiam, sine tamen dispensatione non poterit in suscepto ordine ministrare; Burgas., de Irreg., p. 6, tit. de Apost., num. 7; ideò pro supradictis apostatis in dies emanant absolutiones et dispensationes duplici modo nimirum : per datariam in utroque foro, ac per officium sacre pœnitentiariæ in foro conscientie tantùm.

Primo modo, omissâ formulâ supplicationis, tantùm minus necessariâ, committitur ordinario, qui, ipso oratore ab executione suorum ordinum arbitrio ejusdem ordinarii suspenso, eundem, postquam redierit, et habitum regularem reassumpserit, absolvat, et cum eo dispenset; impositâque ei pœnitentiâ salutari, et salvâ regulari disciplinâ. Datur quandoque absolutio cum dispensatione, etiam cum licentiâ se transferendi, quæ committitur superiori ordinis ad quem oratorem transferri contigerit, cum decreto ut, postquàm translatus fuerit, et vitam regularem in claustris ducere statuerit et promiserit, eum absolvat, et cum eo dispenset. Et dummodò translatio fiat intra

sex menses, et cum orator est ex ordine Mendicantium, addi consuevit ut, si ille exactâ diligentia factâ non invenerit locum in Mendicantibus, ad quorum ordinem transire valeat, eo casu transire possit ad alios non Mendicantes; non tamen ad aliquam ex militiis regularibus, nec ad Hospitalem S. Spiritûs in Saxiâ de Urbe, seu religionem S. Antonii Viennens., neque ad aliquam eorumdem hospitalis et ordinis domum, et sine spe beneficiorum. Item, aliquando datur cum clausulâ, dummodò intra annum proximum transeat ad aliquam domum cujusvis ordinis Mendicantium parisiensis, vel strictioris regularis observantiæ, ubi benevolos invenerit receptores; alioquin talis gratia nulla sit; et committitur superiori domûs in quam oratorem recipi contigerit, qui eundem oratorem, postquam receptus fuerit, et ibi vitam regularem ducere statuerit, et promiserit, absolvat, ac cum eo dispenset; impositâ sibi aliquâ pœnitentiâ salutari, ipsoque ab executione sacrorum ordinum ac voce activâ et passivâ ad integrum triennium, et deinde arbitrio ejusdem superioris, suspensio.

Secundo autem modo, in vim facultatis concessæ per Greg. XIII majori pœnitentiario, per officium sac. pœnitentiariæ dispensatur, seu dispensari mandatur, cum expediens videbitur, etiam in pristinum statum restituendo, sed in foro conscientie tantum, cum apostatis, super quâcumque irregularitate, inhabilitate, defectu, et infamiâ. Et antea Pius V pariter majori pœnitentiario concessit ut apostatis qui volunt redire ad suam religionem, et à suis superioribus non recipiuntur, postquam eam quam debent diligentiam adhibuerint, dare possit facultatem transeundi ad Carthusianos, vel eremitas Camaldulenses, vel Capuccinos.

Et licet aliquando, juxta facti contingentiam, dentur ab ipso officio S. pœnitentiariæ absolutio et dispensatio desuper in foro conscientie tantum, dantur ibi illæ etiam in utroque foro; ac propterea committuntur litteræ superiori religionis: exempl. g., pro religioso qui, post emissam professionem, à suâ religione absque superioris licentiâ recessit, habitu regulari etiam dimisso; nunc verò petit ad aliam religionem se transferre; propter quod committitur supra dicto superiori quatenus ipsum oratorem à quibusvis sententiis, censuris et pœnis ecclesiasticis quas propter præmissa quomodolibet incurrit, apostasie notâ, et excessibus hujusmodi in utroque foro, ad effectum infra scriptum duntaxat absolvat, injunctâ pœnitentiâ salutari, etc.; ac cum eodem oratore ut, præmissis non obstantibus, religionem à Sede Apost. approbatam, ubi benevolos invenerit receptores, ingredi, in eâ professionem de novo emitte, ibique quoad vixerit remanere et perseverare licitè valeat, misericorditer dispenset; ita quod à superioribus primò dictæ religionis revocari ac desuper molestari nequeat, non obstantibus præmissis, etc. Et addi hic etiam consuevit ut, si dictus orator intra quatuor proximos menses secundò dictam religionem ingressus non fuerit, nihil ipsi concessæ litteræ suffragentur.

Quia verò contingit quandoque religiosum, post

emissam professionem in suâ religione ad aliam de facto, absque superioris sui licentiâ, se transferre, ac propterea petere ut in secundò dictâ religione remanere possit, datur hæc illi facultas, per quam suo superiori committitur ut oratorem absolvat in utroque foro, ipsoque ab executione suorum ordinum suspensio, et cum eodem ut, præmissis non obstantibus, in secundò dictâ religione remanere, ibique professionem, quatenus opus sit, de novo emitte possit, ac post emissam professionem, suffragantibus sibi meritis, dispenset, ita ut à superioribus primò dictæ religionis revocari et desuper molestari nequeat, non obstantibus præmissis, necnon ordinum statutis, etc.

Per idem sacre congregationis officium conceditur religioso qui certis ex causis de suâ religione, quam professus est, exire cupit, ut possit ad aliam se transferre, et in eâ professionem de novo emitte; ibique quoad vixerit, permanere et perseverare valeat; et cum eo dispensatur in utroque foro, cum derogatione statutorum aliorumque contrariorum, ut supra; hoc insuper in suis litteris adjecto, ut ille non prius discedat à religione quam certus sit se in aliâ religione receptum iri, et statim illam rectâ viâ ingrediatur, permansurus in eâ sub regulari observantiâ; neque aliter illi hujusmodi litteræ suffragentur.

Et ad instantiam superiorum religionis supplicantium per ipsum officium conceditur etiam alicui ex ipsis superioribus ut possit religioso concedere licentiam manendi extra monasterium in habitu presbyteri secularis, ob graves infirmitates; eique committitur quatenus, si est ita, neque ejusdem religiosi salutem in illo ordine commodè, aut sine aliorum perturbatione, provideri possit, cum eodem, infirmitatibus prædictis durantibus, in seculo, sub habitu presbyteri secularis (servatis tamen substantialibus illius religionis), sub obedientiâ ordinarii loci degendo, donec à suis superioribus revocetur, remanere, et quæ sibi piâ fidelium largitione, vel aliâs honestè obveniant, in suos usus convertere licitè possit, misericorditer dispenset, eique, si aliud non obstat, licentiam impartiat.

Consuevit etiam religionis superiori qui supplicavit pro oratore religioso, tribui facultas ut ipsi religioso concedat licentiam manendi extra monasterium ad effectum subveniendi parentibus in extremâ paupertate constitutis; et interim maneat sub obedientiâ ordinarii, ut dictum est supra; et cessantibus eorundem necessitatibus ad monasterium revertatur.

Hæc licentia regulariter conceditur religiosis propter subventionem parentum, fratris, vel neptis, in extremâ paupertate existentium, qui aliunde sibi de necessariis sibi providere non possunt; cum hoc sit præceptum secundæ tabule, de quo Exod. 20: *Honora patrem et matrem*, etc.; qui quidem honor principaliter consideratur in subveniendo eis in magnâ necessitate constitutis, ut ipsemet Dominus noster Jesus Christus, Matth. 15, declaravit, reprehendens in hoc phariseos, qui contrarium suadebant, ex eo quod hujusmodi opus subventionis fundatur in charitate et misericordiâ; ac proinde talis necessitas excludit omne

natum et obligationem; nam aliàs ea quæ sunt introducta in cultum Dei, militarent contra charitatem et nesciremus quid esset *misericordiam volo, non sacrificium*. Quare si religiosus ante ingressum religionis esset uni obligatus in centum, ob hujusmodi ingressum illa obligatio non tolleretur; unde eodem modo illa obligatio de subveniendo parentibus, quæ, prius-quàm monasterium ingrederetur, contracta est, eò magis, quia talis religiosus propter hoc non absolvitur ab observantiâ religionis, quæ etiam servari potest in domo parentum, ut ex multis adductis per Staphil., in tract. Brev., n. 35, cum plurib. seqq.

Et licet hujusmodi licentiæ dentur regulariter per officium sacræ pœnitentiariæ apost. in vim illius facultatum à Papâ ei concessarum, dantur nihilominus quandoque per eundem, ac per litteras in formâ brevis, quæ tales esse consueverunt, videlicet:

Innocentius Papa X., ad futuram rei memoriam. Cum, sicut dilectus Filius N. presbyter congregationis S. Joannis ad Carbonariam ordinis Eremitarum S. Augustini in civitate Neapolitanâ nobis nuper exponi fecit, quòd ipse habet duas sorores germanas puellas adversâ valedudine utentes, et ut plurimum in lecto ea propter decumbentes; necnon duos infantes, qui sine ejus ope et auxilio mendicare cogerentur, ultra nonnullas lites à quibus eorum res et substantia familiaris dependent, et à quibus ipsi caderent, absque ejusdem N. patrocinio et assistentiâ; nobis propterea dictus exponens se filium esse conventus S. Joannis d. congreg. in prædictâ civitate, humiliter, etc., ut infra providere, etc.; de venerab. fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis, et consultationibus episcoporum, et regularium præsuppositorum consilio, eundem N. suis superioribus Apostolicâ auctoritate, tenore præsentium commendamus ut, constito sibi de expositis, eundem N. sororum et nepotum necessitatibus pro eorum pietate et arbitrio, et prout magis in Domino expedire judicaverint, religiosè et honestè consulant; dummodò propterea eidem N. licentia dequendi extra claustra nullo modo concedatur, nec aliquid certi vel proprii hâc de causâ ei assignetur; nec quid aliud à suâ professione alienum permittatur; salvâ tamen semper auctoritate congreg. eorumdem cardinalium, non obstantibus, et c. Dat. Romæ, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 16 martii 1643, pontificatus nostri anno primo.

M. A. Maraldus.

Quam quidem causam, sit vera si, tanquàm rationi consonam videmus pro hujusmodi religiosis, sive per datariam, sive per officium sacræ pœnitentiariæ admitti; jure etenim naturæ tenemur parentibus opem ferre, per tex., in l. *Veluti*, ff. de Just. et Jur.; quinimò, etiam propter infirmitatem suorum, licet cuique festinanter, etiam Papâ insalutato, recedere, ut in c. *Communis*, et ibi not. Glos., 23 dist., ut etiam infra dicemus.

Circa tamen hujusmodi licentiam morandi extra, est sciendum eam non ita passim, sed maximis laboribus et sudoribus impetrari, tam per datariam, quàm per supra dictum officium sacræ pœnitentiariæ, licet gravissimâ et justâ causâ interveniente, ut in capitulo ex rescripto, de Jurejurand.; sine quâ data, neque

valet; tantoque minùs id poterit superior religionis, qui nullo modo potest dispensare contra jus, capitulo *Non est*, de Vot.; et ibi Glos., et DD. Rebuff., in praxi, titul. de Dispensatione cum regular. facultat.; ac propterea, optimâ ratione frequenter licentiæ hujusmodi denegantur, præsertim, cum circa id vigeat constitutio Pauli IV circa omnes religiosos vagantes, et apostatas, seu fictè, vel malè aut nulliter dispensatos, cum quibus præcipitur esse cum maximo rigore procedendum; nam, si debitam ad id dispensationem non obtinuerint cum legitimis causis, et processionibus, sive cum habitu monachali, sive sine illo, incedant, sunt excommunicati, et pro apostatis habentur, ut in c. *Placuit*, 2, 16, quæst. 1, et in cap. 2, *Ne cleric. vel mon.*, in 6.

Cum apostatis verò à fide (ut pauca hîc circa hanc praxim referam) regula est secundum stylum Curiae, ut difficiliùs dispensetur cum jam promotis, quàm cum promovendis; quando quidem laici benè poterunt, post pœnitentiam condignam, dispensari ut ordinentur, susceptosque ordines exercent; jam verò promoti susceptos ordines exercere non possunt, c. *Presbyteros*, 50 dist.

Et secundum notoriam praxim, quando dispensatur cum oratore à Romanâ Curia absente, committitur absolutio ab hæresi inquisitoribus illarum partium, ut absolvant et dispensent super irregularitate in hæresi contractâ, cum hæreticis, vel suspectis, redeuntibus ad gremium Ecclesiæ, in vim facultatis sibi concessæ à Clemente VII, teste Mandos., in Praxi signat. grat., tit. *Absolutio ab hæresi*, vers. 1, qui, ultra absolutionem, ait quòd hæreticis datur etiam aliquando rehabilitatio, vel dispensatio à solo summo Pontifice; scimus tamen hanc dispensationem et rehabilitationem non dari ab ipso Papâ, nisi re plenè discussâ in congregatione sanctæ Inquisitionis.

CAPUT XIV.

Praxis dispensationis cum ejectis à religione.

Quo verò ad cæteros regulares apostatas et ejectos, vigent hodiè decreta sacræ congr. Concilii, quibus modus, sive forma, religionum superioribus præscribitur regulares ipsos ejiciendi à religione, ac eis præsertim inducitur pœna suspensionis ab executione suorum ordinum susceptorum; ac pro illius relaxatione recurritur ad Sedem Apostolicam; proinde, ut aliqua circa hoc ad praxim pertinentia afferamus, præmittendos duximus ipsorum decretorum tenores, qui tales sunt, ut sequitur, videlicet:

DECRETA S. CONGREGATIONIS CONCILII

De regularibus apostatis, et ejectis.

Sacra congregatio cardinalium concilii Trid., interpretum, regularium ejectorum et fugitivorum statui consulere, illorumque scandala summovere, et succrescentem numerum frangere, operæ pretium existimans, auditis religionum superioribus, reque diligentissimè perpensâ, communicato etiam consilio cum S. D. N. Urbano VIII, atque ex peculiari Sanctitatis suæ facultate, infra scripta decreta edidit.

Ac primò, ut infecta semina, è quibus pravi ejusmodi fructus potissimum prodeunt, deinceps ne serantur in

vinea Domini, censuit esse innovandas, et Sanctissimi auctoritate innovat constitutiones et decreta generalia sancti. nostri Clementis VIII ad regularium reformationem, ac novitiorum receptionem, processum, atque institutionem spectantia, districtèque præcipi generalibus, atque aliis omnibus ordinum superioribus, ut illa exactè observent, atque ut observentur, efficiant, sub penis statutis in iisdem constit. A quibus tamen excipiendum censuit caput illud, quo decernitur ne in conventibus, seu monasteriis ad novitios recipiendos hactenus designatis, et approbatis, seu in posterum designandis et approbandis, novitii ad habitum ullatenus recipi possint, nisi prius à congregatione reformationis Apostolica, vel à propriis locorum ordinariis ex parte et nominatim approbati fuerint. A cujusquidmodi decreti ob ratione sacra congregatio iustis de causis censuit regulares esse absolvendos, prout auctoritate sanctissimi Domini nostri absolvit atque exiit.

Deinde, ut apostatandi opportunitas regularibus præcipitur, statuit ut de cætero nullus permittatur ad arctiorem religionem transire, nisi prius superiori legitime constituerit eam religionem paratam esse illum recipere, qui licentiam petit, tumque regularis rectè viâ se transferat ad arctiorem. Quod ut reipsâ adimpleatur, idem superior omni studio ac diligentia invigilet.

Rursus statuit ut fugitivi et apostatæ, sive habitum regularem deferant, sive non, possint ac debeant ab episcopo loci ubi moram trahunt, in carceres conjici, ac superioribus regularibus consignari secundum regularia instituta puniendi, utque ipsi quoque superiores teneantur eos perquirere, ad religionem reducere, atque efficere ut apprehendantur; salvâ tamen in omnibus facultate ordinariis locorum attributâ decreto consil., cap. 3, sess. 6. Quod si apostatæ hujusmodi citra montes infra quatuor, ultra montes verò infra octo menses, à præsentis decreti publicatione inchoandos, suâ sponte ad suam quisque religionem redierit, tum penarum omnium ipsis propter apostasiam inflictarum aut infligendarum remissionem atque impunitatem assequantur; ita tamen ut debeant à superiore absolutionem humiliter petere, et coram eo culpam fateri, atque emendationem polliceri; superior verò è contra benignè illos teneatur excipere, ab hujusmodi pœnis absolvere, et paternâ charitate complecti.

Ad hæc, ut in posterum è religionibus nullus legitime professus ejici possit, nisi sit verè incorrigibilis, verè autem incorrigibilis minimè censeatur, nisi non solum concurrant ea omnia quæ ad hoc ex juris communis dispositione requiruntur, sublatis hæc in parte statutis et constitutionibus cujusque religionis et ordinis, etiam à Sede Apostolicâ approbatis et confirmatis: verum etiam unius anni spatio in jejuniis et pœnitentiâ probeatur in carceribus, proindeque unaquæque religio privatos habeat carceres in quâlibet saltem provinciâ. Elapso autem anno, si nihilominus non resipuerit, sed animo indurato in suâ perviciaciâ perseveraverit, ne contagione pestiferâ plurimos perdat, tanquàm pecus morbida, ac membrum putre ejici tandem possit, sed ab ipsomet generali tantum, de consilio et assensu sex patrum ex gravioribus religionis eligendis in singulis capitulis, vel congregationibus

generalibus; tumque non nisi instructo secundum eorum stylum et constitutiones processu, et plenè probatis causis expulsionis ad sacrorum canonum præscriptum. Interea tamen usque ad primum generale capitulum, seu congregationem proximè celebrandam, si quempiam ex justis et necessariis causis expellere oportebit, ejectio fieri possit à generali cum consilio et assensu sex patrum, ut supra, quos idemmet generalis eligere debeat infra quatuor menses à præsentis decreti publicatione; servatâ tamen in reliquis formâ superius præscriptâ. Sic verò ejecti, quamdiu non redierint ad religionem, in habitu clericali incedant, atque ordinarii loci jurisdictioni et obedientiæ subsint, proindeque generalis illicò expulsionis sententiam eidem ordinario notificare teneatur. Cæterum sacra congregatio religionum superiores seriò admonet, ac per Jesu Christi viscera obtestatur, ut, memores paternæ charitatis et mansuetudinis, quam profitentur, nihil intentionum relinquunt ut lucentur animas fratrum suorum serè in profundum malorum delapsas, antequàm gravissimum atque extremum expulsionis remedium experiantur; idque eò magis quòd subditorum sanguinem, qui ex malo negligentium et sui officii immemororum prælatorum regimine peribunt, Dominus noster Jesus Christus in supremo Dei judicio de eorumdem prælatorum manibus sit requisiturus.

Præterea statuit ut iidem superiores nemini ex religiosis expulsis litteras testimoniales concedant, illos ad Sedem Apostolicam rejicientes, et jubentes aliam ingredi religionem.

Item, ut ejecti, extra religionem degentes, sint perpetuò suspensi ab exercitio ordinum, sublata ordinariis locorum facultate dictam suspensionem relaxandi, aut moderandi.

Ac postremò censuit esse innovandam, et suæ Beatitudinis auctoritate innovat constitutionem fel. rec. Gregorii noni relata in cap. fin. extra. de Regul., ac præterea declarat eam constitutionem in iis quoque vindicare sibi locum, servandamque esse, qui justè definitivèque ac juris ordine servato expulsi fuerint; dummodò tamen in expulsis hujusmodi subsit spes evidens emendationis ex litteris saltem testimonialibus ordinarii, cujus conscientiam in his litteris concedendis sacra congregatio seriò oneravit.

Ne qua verò difficultas in supra scriptis decretis et ordinationibus exequendis suboriat, sacra congregatio, sanctissimo Domino nostro annuente atque approbante, universis generalibus, provincialibus, commissariis, ministris, presidentibus, abbatibus, prioribus, præpositis, guardianis, vicariis, et quibuscumque aliis superioribus quoruncumque ordinum, vel congregationum, monasteriorum, conventuum, collegiorum, domorum, ac locorum regularium ubique locorum existentium, injungit seriòque mandat ut illa diligenter observent, etque observari procurent in omnibus cœnobiis, ac monasteriis, collegiis, ac domibus quoruncumque monachorum ac regularium ubique locorum existentibus, efficiantque ut tam decreta supra dicta fel. rec. Clementis VIII, quam præsentis ordinationes in singulis ejusmodi locis bis saltem in anno legantur in publicâ mensâ.

Si quis verò ipsorum adversus ea quæ superius præscripta sunt, vel eorum aliquid, quoquo modo facere, vel molari præsumpserit, ipso facto poenam incurret privationis omnium officiorum quæ tunc obtinebat, activisque et activæ, et passivæ, ac perpetuæ inhabilitatis ad illa in posterum obtinenda, poenæque huiusmodi sit Sanctitati suæ, ac Sedi Apostolicæ reservata, iisdem superioribus, etiam generalibus, et protectoribus illum moderandi, seu relaxandi, potestate penitus interdicta; et nihilominus sit irritum et inane quicquid secus à quoquam actum extiterit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, in favorem quarumcumque personarum, atque ordinum, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, Congregationum, monasteriorum, conventuum, domorum, ac locorum regularium quorumcumque, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione Apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis statutis, vel consuetudinibus etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis et privilegiis, etiam in corpore juris clausis, aut ex causâ, vel titulo oneroso, vel in limine foundationis concessis, etiam mârî magno, seu bullâ aureâ, aut aliâ nuncupatis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, et cum quibus vis etiam derogatoriarum derogationis aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, necnon irritantibus decretis, etiam motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac de Apostolicâ potestatis plenitudine, aut aliâ quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis concessis, et iteratis vicibus approbatis, et innovatis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus et formis, specialis et individua, ac de verbo ad verbum, non rûtem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda esset, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et formâ in illis traditâ observatâ, inserti forent, præsentibus pro expressis habens, quibus, quo ad ea quæ supra dictis quomodolibet adversantur, illis aliâ in suo robore permansuris, specialiter et expressè, Sanctitatis suæ auctoritate, derogat, cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. Romæ, die 21 septembris 1624.

C. Card. de Torres.

Locus † sigilli.

Prosper Fagnanus S. Congr. Secr.

Ad quorum quidem decretorum præscriptum, casu eveniente huiusmodi ejectionis, servatis servandis, fertur super hac re superiorum sententia, per quam dicitur et pronuntiatur talem N. fore et esse ejiciendum à religione N., necnon exuendum vestibus et habitu dictæ religionis, cum declarando suspensionem ab executione suorum ordinum, reservatâ tamen facultate dictam suspensionem relaxandi, ac cum eodem ejecto dispensandi, summo Pontifici, seu eminentissimis cardinalibus sac. congreg., episcop. et regularium; ita quòd ipse ejectus, à die suæ ejectionis, et in posterum remaneat subditus ordinariis locorum.

Verum, licet pro servandâ formâ decreti huiusmodi ejectionis, requiratur quòd ejiciendus unius anni spa-

tio in jejuniis et poenitentia probetur in carceribus, consuevit nihilominus summus Pontifex super huiusmodi jejuniis et carceribus prævis, etiam litteris in forma brevis, dispensare, quatenus legitime cause ad id afferantur, per quas ipse Papa inducatur ad sic dispensandum.

Cæterum autem, ubi ad præmissa minimè dispensatum fuerit, ac proinde ejectionis sententia, servatâ ad unguem formâ prædictorum decretorum, feratur, formabitur ea tenoris sequentis, videlicet:

Christi nomine invocato, nos N. præpositus generalis talis religionis, cum consilio et assensu infra scriptorum sex patrum in ultimo nostro capitulo generali ad hoc electorum, videlicet A. B. C. D. E. F.; visis et consideratis omnibus et singulis quæ continentur in processu formato coram nobis super incorrigibilitate D. N. nostræ religionis professi, qui in seculo vocabatur B. talis diæcesis; consideratâque ejus perviciâ et verâ incorrigibilitate; et cum etiam unius anni spatio in jejuniis et poenitentia cum probaverimus in carceribus ad præscriptum decreti sacre congregationis de regularibus apostatis et ejectis; et cum adhuc animo indurato in suâ perviciâ perseveret, ne contagione pestiferâ plurimos perdat, tanquàm pecus morbida, ac membrum putridum; Deum præ oculis habentes, ut de illius vultu nostrum iudicium prodeat, et oculi nostri videant æquitatem, per hanc nostram definitivam sententiam, quam in his scriptis ferimus.

Christi nomine repetito, sententiamus, declaramus, pronuntiamus, atque definimus, dictum D. N. esse verum incorrigibilem, et uti talem à nostrâ religione esse ejiciendum, idcirco illum per hanc nostram definitivam sententiam à nostrâ religione ejicimus, et ejectum esse declaramus; admonentes eundem nullatenus liberum à votis inter nos emissis remanere; et extra religionem degentem, esse perpetuò suspensum ab executione ordinum; esseque subditum ordinario loci; cui est interdicta facultas relaxandi aut moderandi dictam suspensionem per decretum sacre congregationis super hoc habitum die 21 septembris 1624. Et quandiu in religionem non redierit, in habitu clericali incedat; et habitu nostræ religionis nullo modo et tempore utatur, sub penâ falsi, et aliis latis contra eos qui mentitè habitum alicujus religionis assumunt; injungentes eidem ut quàm primum diæcesano suo se præsentet, ejusque jurisdictioni et obedientiæ subiaceat, ut in dicto decreto sac. congr. mandatur.

Lecta, et lata, et publicatu fuit hæc sententia sedentibus pro tribunali, in tali loco, die 18 mensis februarii 1628, præsentibus N. et N., testibus ad hoc vocatis.

D. N. Præpositus Generalis.

Et subscribatur à singulis sex patribus; dicatque unusquisque:

Ego D. B. ad hoc deputatus à capitulo generali, consilium et assensum præbui.

D. A. Actuarius.

Quam quidam formulam ad verbum transumpsi ex *mon. etna. cam.*, admod. R. P. D. Marcelli Me-

guli Squillacensis clerici regularis, viri quidem doctrinâ insignis summâque laude digni, c. 21, n. 9; qui ibi pro hac praxi subdit quod, lectâ et publicatâ sententiâ, statim detur illius copia illi incorrigibili, qui exuatur habitu regulari, et indutus habitu clerici secularis, ejiciatur de facto, et expulsionis sententiâ notificetur ordinario. Cujus quidem sententiæ vigore, neque religio potest compellere ejectionem ad redeundum, neque ejectus poenitens, religionem ad illum recipiendum, cum jam utriusque obligatio, scilicet religionis et ejecti, sit soluta: id. Mejal., loc. cit., num. 10, circa med.

Postmodum verò, per eundem ejectionem cupientem in suis ordinibus etiam in altaris ministerio ministrare, quatenus ad presbyteratus ordinem promotus existat, habetur recursus ad sacram congregationem regularium, sive ejusdem concilii, pro suspensionis hujusmodi relaxationem impetrandâ; et quandoque recurritur ad Papam, à quo ejectus, qui non satisfecit decreto *præd.* § *Ad hæc*, consuevit ex gratiâ obtinere dispensationem, etiam integri anni supra dicti circa jejunium et carceres, si aliquis favor, vel saltem legitima causa intercesserit; cujus congregationis eminentissimi patres ipsius oratoris ejecti ordinario eandem mandant relaxationem, quatenus idem orator sufficienti patrimonii titulo ad ordines munitus existat; totum tamen negotium ejusdem ordinarii arbitrio remittentes; cum enim sic ejectus remaneat suspensus ab executione susceptorum ordinum ex supra dicto decreto congreg. concilii, ac subsequenter ex sententiâ ejectionis non poterit susceptos ordines sacros exercere, nisi constituto sibi sufficienti titulo patrimonii, quandoquidem non potest redire ad bona quibus jam ante suam professionem renunciavit; nam cum fuerit à religione ejectus tanquam incorrigibilis, nequit ex suo delicto consequi utilitatem, ut possit venire contra dictam renuntiationem; necnon, quia adhuc remanet votum paupertatis. Cardin., in Clem. 1, § *Quia verò*, q. 1, de Stat. monach.; Navar., com. 2, de Reg., sub. n. 33, vers. *Sed est dubium.*; Less., de Justitiâ et Jure, lib. 2, c. 41; Azor., Instit. moral., lib. 12, cap. 16, q. 4; et fuit dictum in unâ Romanâ fideicommiss., quæ est dec. 109, n. 4 et 5, inter recent, p. 5; Addit. ad Burat. decis. 756, numer. fin.

Quoniam verò usu venire consuevit hujusmodi ejectionis sententiâ diversimodè concipi, aliam consimilem hic subnectere visum est, tenoris sequentis, videlicet:

Frater Nicolaus Rodulfus, sacræ theologiæ professor, et totius ordinis Prædicatorum generalis magister. Cum frater N. professus congregat. S. Mariæ Sanitatis nostri ordinis, de diversis criminibus inquisitus ac processatus pluries fuerit, et in carcere, ubi assignatus ei fuerit annus ad probationem suæ incorrigibilitatis, iuxta tenorem decretorum à sacrâ congr. concilii Trident. emanatorum de apostatis et ejectis, ubique per septem menses fuit commoratus; quo effracto, uti apostata, militari habitu indutus, suæ professionis oblitus, seculari se militiæ addixit; volentes cum eo misericorditer

agere, conati sumus ad sinum religionis eum reducere, atque à communi loco militum, arsenali nuncupato, extrahi fecimus, et ad carceres nostri conventus ejusdem S. Mariæ Sanitatis iterum detruendi, ubi de ejus emendatione periculum fieri posset; et missis ad eum gravioribus patribus qui benignè et misericorditer eum ad emendationem ac suorum agnitionem errorum inducerent; quinimò, etiam coram nobis sisti jussimus, ut paternis affectibus ad sui ipsius respicientiam flecteremur; nullisque visis emendationis indiciis, imò potius desperationis, cum per aliquot dies voluntariam sibi inedia adjudicasset, tandem iterum, carcere effracto, ubi per quinque alios menses perstitit sine ullâ emendationis spe, fugam arripuit, volentes, inquam, ad causæ terminationem venire, habito super ejus causâ maturo discretorum ac graviorum patrum consilio in camerâ nostræ solitæ residentiæ, quam pro sede et loco judicii elegimus, Deum et justitiam præ oculis habentes, Christi nomine invocato, visis videndis, consideratisque considerandis, ac præhabitis de jure præhabendis, te præfatum fratrem N. absentem, tanquam præsentem, expellimus, privamus habitu nostræ religionis, ac ejicimus ab ordine nostro, ubi nullum emendationis signum ostendisti; et sic privatum, expulsum et ejectum decernimus, et declaramus, uti incorrigibilem per hanc nostram sententiâ definitivam, ne morbida facta pecus, totum nostrum corrumpat ovile, non solum isto, sed omni alio meliore modo. In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen. In quorum fidem, etc. Dat., etc., in nostro conventu. N. Die, etc. Anno, etc. Frater Nicolaus magister ordinis; et subscribitur à singulis sex patribus, ut in priori formulâ.

Frater Ignatius Ciantes, magister provincialis
Angliæ, et socius.

Locus † sigilli.

Lecta fuit retrospectâ sententiâ in publico refectorio conventus S. Mariæ Sanitatis, die 20 maii 1639, per me fratrem Dominicum Crescentium de Neapoli lectorem et socium Adm. R. P. vicarii generalis congregationis Sanitatis. In quorum fidem, etc. Præsentibus, etc.

Quo verò ad observantiam formæ in decretis supra dictæ congregationis præscriptæ in § *Ad hæc*, veluti, quòd, inter cætera, ille dicatur incorrigibilis qui etiam unius anni spatio in jejunio et poenitiâ probetur in carceribus, etc., cum adjectione decreti irritantis quod inducit formam; Bald., in l. 1, verbo *Quæro ergo*, ff. de Lib. et Posth.; Bart., in l. de Illis, c. de Transact.; Jas., in l. 1, ff. de Lib. et Posth.; et propterea supra dicta forma ad unguem est servanda; Dec., cons. 90, n. 6, et cons. 262, n. 4, et non potest relaxari nisi per ipsum Papam; c. Cum inferior de major. et obed.; Rot., decis. 72, sub n. 5, p. 1, recent. Lotter., de Re benef., l. 2, q. 15, n. 88, qui, proinde rigorem juris mansuetudine temperans, exposito sibi quòd orator fuerit etiam per novem etiam circiter menses detentus in carceribus curiæ archiepiscopalis Neapolitanæ, ipsi oratori indulget, prout patet ex tenore sequentium litterarum, videlicet:

A tergo : *Dilecto filio nostro in almâ Urbe vicario in spirituali generali.* Intûs verò :

URBANUS Papa VIII. *Dilecte fili, salutem, etc.* Nuper pro parte dilecti filii Thomæ à Sancto Dominico, clerici regularis presbyteri congregationis Pauperum Matris Dei, scholarum piarum nuncupatæ Neapolitan., nobis expositum fuit quòd cum ipse aliàs pluries à dictâ congreg. absque suorum superiorum licentiâ exisset, illorum jussu, in almâ Urbe nostrâ, primum de anno 1638 et 1639, et novissimè de anno 1640, in civitate Neapolitan. carceribus dictæ congreg. mancipatus, et inde ad carceres curiæ archiepiscopalis Neapolitan. translatus, et in illis infeliciter spatio novem circiter mensium detentus fuit, infra quod tempus, formato contra ipsam Thomam, uti incorrigibilem, processu, postmodum idem Thomas ad carceres sui conventus reductus à dilectis filiis præposito generali dictæ congreg. illique assistentibus, carcere ad annum in pane doloris et aquâ tristitiæ, aliisque pœnitentiis damnatus fuit; cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, dictus Thomas ex variis, quas præmissorum occasione passus est, ærummis graviter laboret, ad complendum annui carceris hujusmodi tempus sit inhabilis, nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportunè providere de benignitate Apostolicâ dignaremur. Nos igitur eundem Thomam à quibusvis, etc., censentes hujusmodi supplicationibus inclinati; circumspectioni tuæ, per præsentem injungimus quatenus, constituto tibi de præmissis, eidem Thomæ, quòd tempus novem mensium, quibus in carceribus dictæ curiæ archiepiscopalis detentus fuit, ante prædictorum præpositi generalis et assistentium hujusmodi condemnationem, illi in præfato anno carceris hujusmodi computari et numerari possit et debeat, auctoritate nostrâ Apostolicâ arbitrio tuo concedas et indulgeas, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, dictæ congregationis etiam juramento, etc., cæterisque, etc. Dat. Romæ apud S. M. M. sub annulo Piscatoris, die 30 julii 1641 pontificatus nostri anno decimo octavo.

Ipsis regularibus licitè ut plurimum, et absque aliquâ apostasie notâ, jura permittunt à religione exire, habitumque regularem dimittere; quod profectò ad concilii Tridentini præscriptum sæpenuerò contingere consuevit, cum nimirum ibi caveatur quòd quicumque regularis prætendat se per vim et metum ingressum esse religionem, aut etiam dicat ante ætatem debitam professum fuisse, aut quid simile, velitque habitum dimittere quâcumque de causâ, aut etiam cum habitu discedere sine licentiâ superiorum, non audiat, nisi intra quinquennium tantum à die professionis, et tunc non aliter nisi causas quas præenderit, deduxerit coram superiore suo et ordinario. Quòd si antea habitum spontè dimiserit, nullatenus ad allegandum quâcumque causam admittatur, sed ad monasterium redire cogatur, et tanquam apostata puniatur, etc., ut in sess. 25, cap. 19, de Regular.

Pari modo, cum quis professus religionem, ob non servatam formam constitutionum summorum pontificum, nulliter professionem ipsam emisit; constitu-

tionem etenim fel. record. Sixti V, statutum est circa qualitatem recipiendorum ad religionem et statum regularium, præsertim contra illegitimos, legitimatos, criminosos, reddendisque rationibus obnoxios, ad religionem aliquam transire volentes, ut in § *Volentes*, ubi districtè prohibetur ne illegitimi procreati ex incestu, aut ex sacrilegio, quorum scilicet parentes consanguinitate, vel affinitate, intra tertium gradum invicem conjuncti fuerint, vel quorum alteruter parens castitatem Deo voverit, etiam apostolicâ, imperiali, vel regiâ, aut quavis aliâ auctoritate legitimati, aut natalibus restituti, ad aliquam quoruncumque ordinum etiam Mendicantium, et non Mendicantium, fratrum, monachorum, eremitarum, vel canonicorum, aut clericorum regularium, congregationum, aut hospitalium religionem, neque ad habitum, nec professionem, regulares recipi vel admitti quoquo modo possint. Quòd si eorum quispiam habitum, post publicationem ejusdem constitutionis, in futurum receperit, vel professionem emiserit, irritam, nullam, invalidam, nulliusque roboris, vel momenti fore, ac nullum exinde, aut ex hujusmodi voto penitus annullato, obligationis vinculo oriri posse; quinimò illos habitu regulari ad quem reassumendum perpetuò inhabiles sint, quamprimum exui, et ab ipsâ religione ejici, exterminarique debere, ut in dictâ constitutione, quæ incipit: *Cum de omnibus*, sub dat. Romæ, sexto kal. decembris 1578.

Necnon decretum similis recordationis Clementis VIII, de novitiis ad habitum regularem et professionem non admittendis, nisi in conventibus designatis, quod incipit : *Regularis disciplinæ sub dat. Rom., die 12 martii 1596*, per aliud ejusdem Clementis decretum, quod incipit : *Sanctissimus in Christo pater*, renovatum sub dat. Romæ apud S. Marcum, die 22 mensis junii 1599, in quo præcipit omnibus generalibus, provincialibus, commissariis, magistris cæterisque superioribus conventuum intra Italiæ et insularum adjacentium fines existentium quibuscumque et quorumcumque ordinum Mendicantium, ut de cætero neminem, sub quovis prætextu, aut colore, ad habitum regularem admittant, nisi in conventibus suâ auctoritate in unaquâque provinciâ designandis; volens propterea receptiones et professiones quaslibet eorum quæ contra hujusmodi decretum admissi fuerint, nullas et irritas esse ad quemcumque effectum.

Ac etiam cum quis per vim et metum fuerit ingressus religionem, ut ex eod. conc., d. cap. 19, illum, inquam, metum qui cadere poterat in constantem virum; et cum ista sit una ex frequentioribus causis, ex quibus datur rescriptum, ut notum est omnibus curialibus, ac ut plurimum ob defectum probationum hujusmodi causæ illud frustratorium redditur, videndum erit prius quando vis et metus prædicti dicantur cadere in constantem virum, adeò ut sit causa sufficiens ad irritandam professionem, et quomodo probetur.

Probari autem talis metus dicitur, non modò stantibus protestationibus ingredientis religionem, sæpè iteratis, quæ in hoc maxime conferunt, juxta doctr.

Angel., in l. *Metum*, l. 3, ff. *Quod med. caus.*; Dec., in cap. fin., sub num. 21, vers. *Benè verum est*, de Appel.; Rip., in c. *Cum M. Ferrarien*, sub n. 93, vers. *Protestatio enim*, de Constit., Nat., cons. 10, n. 18, et, concurrentibus conjecturis et indiciis, cum plene probant. Bald., in c. *Quæ causa*, n. 4, in fin. de *His quæ vi, met. caus. fi.*; sed etiam considerata qualitate personæ, tam incutientis, quam patientis metum, Calderin., cons. 1, eod. tit., maxime si metum incutientes erant potentes, severi, irati et minantes, solitque minas exequi contra oppugnantes eorum voluntatem; et licet dicant nonnulli quod metus reverentialis non sufficit probari in genere, sed probandus sit in specie, satis ribilominus probari dicitur, quando cum eo concurrunt alia metus indicia et adminicula; Bald., in l. *Si cogente*, ff. de Rit. nup.; Rot., in unâ Valentin. *professionis*, 12 aprilis 1570, coram cardinale Lancelotto; nec ad id requiruntur minæ mortis, aut corporis cruciatus, cum sufficiat metus cadens in constantem virum, c. *Consultationi*, de Spons.; et in dubio, ut dignoscatur qualis debeat esse metus cadens in constantem virum, relinquatur arbitrio iudicis; et ista est communis omnium DD. sententia, et probatur ex l. 5. ff. *Ex quib. caus. major.*, per hæc verba: *Sed non sufficit quolibet terrore adductum timuisse, sed hujus rei disquisitio, iudicis est*; hoc quidem optimâ ratione, quando quidem non omnes casus ex quibus similis metus inferitur, possunt numerari; Glos., in cap. *Cum dilectus*, verbo *Metum*, de *His quæ vi*; Archid., in c. *Un. eod. tit.*, lib. 6, num. 4, et ibi Franc., n. 9, ubi ait quod in omni casu iudicis arbitrio relinquatur quis dicatur justus metus; Bald., in l. *Interpositus* num. 5. eod. de *Transact.*; Silvest., verbo *Metus*, quest. 4; Covar., 4 decret., 2 par., cap. 3, num. 3 et 4; Nav., in Sum., cap. 22, num. 51, vers. *Secundum*; et dixit Bald., d. cons. 4, in princip. hoc tit., metum justum judicari ex circumstantiis, non modò cruciatum corporis continentibus, verum etiam, quæ continent verba comminatoria, maxime mortis; Ale., cons. 156, num. 20, lib. 5; attamen ait Felin., in capit. *Causam matrimonii*, sub num. 4, vers. *Quod talis reverentia*, de Off. de leg., quod reverentia cum terribilitate personæ sufficit pro justo metu, et optimè tradit Alber., in Rubr., ff. *Ex quib. caus. major.*, n. 1, quod timor justus ex affectu metuientis dignoscitur, ac justa metus suspicio sufficit pro metu; Bald., in l. fin., num. 7, c. de Jur. delib.

Hoc quidem quoad metum viri incussum. Sed cum sæpè contingat etiam moniales nulliter professas adhuc per vim et metum petere commissiones hujusmodi nullitatis, propterea dicendum est minorem metum requiri in muliere, quam in masculo juxta Glos. communiter receptam, et practicatam in c. *Cum olim*, in verbo *Metus*, de Spons., quando quidem facilius in fragiliori sexu metus toleratur et præsumitur; Aret., cons. 24, num. 7, et in debiliore personâ minor metus sufficit; Imol., in cap. *Cum dilectus*, num. 8, de *His quæ vi, met.*; unde dixit Butr., in d. cap. *Consultationi*, in 4, notab., et Abb., num. 4, de Spons., non esse

verum quod in muliere requiratur metus qui cadere potest in constantem virum, cum ille sufficiat, qui cadit in constantem mulierem; Boer., decis. 109, num. 2, in fin., ubi ait quod licet metus debeat esse talis, qui cadit in constantem virum, Glos., in d. cap. *Cum dilectus*, tamen magis excusat mulierem quam virum, quia non tantus requiritur sicut in viro, ut not. Glos. in cap. *Cum locum de spons.*; si enim aliter esset dicendum, nimirum, quod tam in feminâ quam in viro requireretur metus cadens in constantem virum, parum operaretur regula illa, quod metus probatur inspectâ qualitate personæ, prout dixit Bald. in cap. *Super eo*, de Testib., ut per Ludovis. decis. 584, per tot.; et cum metus sit difficilis probationis, ut per Manoch., de Arbitr. jud., casu 116, n. 17, et dixit Rota in unâ Nicien. *Matrimonii*, 6 martii 1587, coram card. Seraphino; tam ex parte illius patientis, cum in ejus animo sit reconditus, unde dicitur metus, tantum mentem terrens, Butr. in c. *ad Audientiam*, num. 14, de *His quæ met.*, quam ex parte inferentis, cum secretò et clam inferatur, præsertim quando filiæ à patre infertur, secum habitanti; Corn., cons. 124, num. 4, lib. 3, maxime quando pater est multum terribilis, asper, et severus; quæ quidem qualitas in personâ cui debetur reverentia, est multum considerabilis, prout eam magni fecit Rota, in unâ Neapolitana, *Professionis*, 15 junii 1598, coram Gypsi; propterea vires in eo probatæ sufficiunt, et plus creditur duobus testibus de hujusmodi metu et violentiâ deponentibus, quam mille de spontaneâ voluntate, ut voluit Innoc., in cap. *Super hoc*, de Renunt.; Bald., in l. *Obs. reare*, § *Proficisci*, quest. 15, ff. de Off. procons.; Boer., d. decis. 109, num. 3; sufficiunt etiam testes domestici, et aliâs inhabiles; id. Ludovis., decis. 526, n. 5.

Ut autem hoc decretum in praxim deducamus, ex eo satis patet quod, elapso supra dicto quinquennio, non potest, qui per vim et metum ingressus est religionem, reclamare, etiamsi toto quinquennio eadem causa metus duraverit, ut censuit S. congreg. cardinalium supradicti conc. interpretum, die 21 aug. 1572, et die 10 decemb. ejusdem anni; quando quidem idem concilium, quasi præscriptione quâdam, voluit ut post quinquennium non audiat; ac proinde utatur illâ dictione, *tantum*, quæ de sui naturâ excludit aliud tempus; l. 2, c. de *Præter. qui fil. distrux.*; Paris., de Resign. benef., lib. 13, q. 5, n. 46 et 47.

Quinimò, licet antea de stylo introductum videretur, ut etiam infra quinquennium pro hujusmodi irritandâ professione, ad Romanam Curiam ejusque signaturam recurreretur, per quam ejusdem nullitatis declaratio committi consueverat, eo item modo quo ab ipso concilio statutum est, nimirum, ordinario loci et superiori domus, cum clausulâ: *Dummodo quinquennium lapsum non sit*, ac indubitanter adhuc etiam potuisse eosdem superiores, absque speciali rescripto, intra dictum tempus super hujusmodi nullitate pronuntiare; ex quo contrarium colligi non potest, ex contextu prædicti concilii, attamen hodie omnis pror-

sus difficultas sublata est, cum sacr. congreg. concilii, tam super hoc, quàm aliis capitibus, circa huiusmodi professionem, quid de cetero observandum sit, statuerit; dùm præcipit quòd etiam intra quinquennium requiratur specialis summi Pontificis commissio; cuius quidem decreti tenorem, cum etiam quoad alios casus satis inconcussè servetur, hic annectere visum est, eo quo sequitur modo, videlicet:

DECRETUM

Sacræ congregationis concilii, de novitiis receptis et professis contra formam decretorum.

Sanctissimus dominus noster Urbanus, divinà Providentiā, Papa octavus,

Ad occurrendum motibus qui possent in religionibus oriri, occasione receptionis novitiorum, et professionis per eos emissæ, in conventibus non designatis, contra formam decretorum sanct. mem. Clementis VIII, de novitiis ad habitum regularem et professionem non admittendis, nisi in conventibus designatis, auditā super hoc sententiā S. congregationis concilii, declaravit ac decrevit huiusmodi receptos et professos contra formam dictorum decretorum, allegantes propterea nullitatem receptionis et professionis, non posse super huiusmodi nullitate post lapsum quinquennii quoquo modo audiri.

Quòd si aliqui contra formam præfatorum decretorum recepti et professi è religione infra quinquennium exire, vel superiores extra eam respectivè illos ejicere voluerint, eadem Sanctitas sua decrevit ut tam ipsi professi quàm superiores respectivè teneantur jura, quæ sibi favere visa fuerint, prius deducere coram eadem sacrâ congregatione; quæ ex speciali etiam suæ Sanctitatis facultate super hoc concessâ providebit. Inhibendo propterea primatibus, patriarchis, archiepiscopis, episcopis, abbatibus et prælatis inferioribus, jurisdictionem exercentibus, ac quibuscunque iudicibus ordinariis et delegatis, etiam causarum palatii apostolici auditoribus, et sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus, etiam de latere legatis, Sedisque Apostolicæ nuntiis, ne in posterum in hoc quoquo modo se ingerant absque speciali ejusdem Sanctitatis commissione, sub pænā ipso facto incurrendā, quoad episcopos, archiepiscopos, patriarchas, et primates, interdicti ab ingressu Ecclesiæ; quoad abbates, primates, interdicti ab ingressu Ecclesiæ; quoad abbates, prælatos inferiores, ac alios iudices prædictos, excommunicationis latæ sententiæ; quo verò ad nuntios et ad sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinales, etiam de latere legatos, indignationis suæ Sanctitatis; et pænarum arbitrio ejusdem imponendarum.

Si verò iidem, ut supra recepti et professi juribus suis minimè deductis coram sacrâ congregatione concilii, et sine illius expressâ licentiā è religione exire, vel superiores religionis eos ejicere ausi fuerint, ipsi recepti et professi, tanquàm apostatæ puniantur, et pro talibus habeantur; necnon contra eosdem juxta formam decreti de regularibus apostatis et ejectis ejusdem Sanctitatis suæ jussu ab eadem sacrâ congregatione sub die XXI septembris MDCXXXIV editi procedatur, et superiores qui ejecerint, pænam suspensionis à divinis, necnon privationis omnium officiorum quæ tunc obtinebunt, ac per-

petuæ inhabilitatis ad ea in posterum obtinenda, vocisque activæ et passivæ ipso facto absque aliâ declaratione incurrant. Dat. Romæ, die V januarii MDCXXVI.

F. Care Verospius.

Franciscus Paulutius S. C. C. secret.

Locus † sigilli.

Quod quidem decretum comprehendit regulares etiam ordinum militarium propter illam distinctionem, quicumque, quæ est apta comprehendere omnes ordines etiam militares, et facit venire majora expressis; Felin., in c. de Quartâ, n. 15, de Præscript.; Cæs., de Grass., decis. 1., n. 5 et 6; Gonz., ad reg. 8 cancell., gl. 8, n. 61, ubi ait, n. 62, sic fuisse declaratum per sacr. congreg., et præsertim comprehendit milites S. Joan. Hierosolymitani, Barbos., in collect. concil. d. cap. 19.

Et habet locum etiam in monialibus, propter identitatem rationis, ut ex eodem concil., d. sess. 25, c. 5, colligitur, necnon quia masculinum concipit femininum, Glos. in cap. Si quis suadente, 17, q. 4; Abb., in cap. 2, n. 3, in fin., de Stat. monach.

Est tamen hic in praxi advertendum non desse qui dicant non reclamantem intra quinquennium, veluti quia fuit impeditus, vel quia ignoravit justā ignorantiam suam professionem esse nullam ob defectum ætatis, non posse reclamare etiam post quinquennium; hoc tamen est contra notrium stylum Curie, ad quam pro opportuno remedio recurritur post dictum quinquennium, et datur restitutio adversus illius lapsum, ac testatur Barbos., in collect., ad lo. concil., d. sess. 25, c. 29, n. 10: quòd hodiè, ut quis possit audiri post quinquennium, adit sacram congregationem concil. Trid., seu alteram regularium negotiis præpositam, quæ, prius cognitis saltem summarie nullitatibus deducendis, et justo impedimento non reclamandi intra quinquennium, restitutionem illius concedere solet. Et idem ait n. 11, quod in unâ Colimbrien., 27 aprilis 1630, sacra congregat. concil., eod. Barbos. informante, concessit restitutionem in integrum adversus lapsum quinquennii puellæ Colimbrien., prætendenti per vim et metum parentum ingressam monasterium, et professionem emisisse, de quo reclamavit intra quinquennium apud consanguineos et alios examinatos, et mortuis parentibus post quinquennium apud collectorem Portugalix, et quòd professio fuerit facta in 14 ætatis anno.

Verum est tamen quòd sive petantur simplices commissiones huiusmodi nullitatis professionis, sive per viam restitutionis in integrum, concedantur frequentius per signaturam summi Pontificis, præsertim dicte restitutionis, ad hoc, ut censatur eidem concilio derogatum; quod licet non requirat expressam derogationem, sicut cæteræ constitutiones conciliares, per ea quæ aliàs diximus, nihilominus requiritur quòd supplicatio fuerit signata manu summi Pontificis; ac propterea, formulam supplicationis pro huiusmodi commissionibus et restitutione servandam currentem stylum hic apponere visum est, eo quo sequitur modo, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Joannis Pelliani, aliàs in seculo, Romualdi Pinontis, presbyteri Neapolitan., quòd ipse aliàs genitoris sui in eum savientis metu perterritus, per vim et metum hujusmodi qui cadere poterant in constantem virum, habitu fratrum gloriosissimæ semper Virginis Mariæ de monte Carmelo suscepto, professionem, per eosdem fratres emitti consuetam, in manibus tunc existentis prioris domûs N. Neapolitan. diæcesis expressè emisit regularem. Cum autem, Pater sancte, professio, ut præfertur emissa, nulla sit et invalida, nullam inducat obligationem, et decennium à die emissæ professionis hujusmodi lapsum non sit, ac propterea dictus orator cupiat illam talem viâ juris declarari facere, et, ad hunc effectum, adversus lapsum quinquennii per decreta concilii Tridentini regularibus ad reclamandum præfixi, restitui; supplicat igitur humiliter E. S. V. dictus orator quatenus ordinario loci, seu ejus vicario in spiritualibus generali, et superiori dictæ domûs, conjunctim, quatenus vocatis qui fuerint evocandi, eundem oratorem, indictâ domo cum habitu suo regulari, sub obedientiâ suorum superiorum existentem, adversus lapsum quinquennii hujusmodi, prout de jure, auctoritatè S. V. restituant, et in prætensis juribus suis audiant; et constituto sibi legitime de præmissis, professionem ipsam nullam et invalidam, minimeque obligatoriam existere, dictumque oratorem dictæ religionis adstrictum non esse, sed habitu regulari hujusmodi dimisso, ad seculum redire, ac in paternis et maternis, vel aliàs quomodocumque sibi et qualitercumque obvenientibus bonis succedere; necnon in susceptis ordinibus remanere, ac in eis etiam in altaris ministerio ministrare; necnon quæcumque et qualiæcumque cum curâ et sine curâ, ac aliàs quomodolibet qualificata, et per clericos seculares obtineri solita, beneficia ecclesiastica sibi canonicè conferenda recipere; et dummodò simul plura non sint, quàm quæ à concilio Tridentino permittuntur, et aliud ei canonicum non obstat, retinere liberè et licitè posse declarent, aliæque faciant, prout de jure fuerit declarandum ac faciendum cum potestate citandi, etc. Contradictores, etc., invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii secularis auxilio, aliisque facultatibus, etc., committere et mandare dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunitis.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc. Et de commissione, mandato, aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis, et quòd præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, qualitatum, nuncupationum, invocationum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris per breve S. V. seu officium contradictarum expediendis; et additur: Et committatur ordinario et superiori dictæ domûs, qui conjunctim procedant. Et prout de jure, et quòd orator non audiat, nisi in habitu et tonsurâ regularibus, et dummodò professionem hujusmodi tacitè vel expressè non ratificaverit, et decem anni à die emissæ professionis lapsi non sint. Et cum decreto, quòd si re-

stitutionem et declarationem hujusmodi fieri contingat, dictus orator ab executione suorum ordinum suspensus remaneat, donec sufficientem patrimonii, vel beneficii ecclesiastici titulum habuerit.

Fiat M.

Et sic ista declaratio ad præscriptum S. concilii committitur semper ordinario loci et superiori domûs in quâ emissa est professio, qui conjunctim procedant; idemque servatur ubi locus monasterii fuerit nullius diæcesis, quia tunc committitur superiori præd. et ordinario viciniore. Et cum aliàs commissio esset facta præd. superiori tantum, qui solus pronuntiavit super nullitate professionis, ipsumque oratorem dimisit, et cum postmodum ex hâc causâ dubitasset de validitate prædictæ declarationis, denuò habuit recursum ad Papam, à quo obtinuit causam ejusdem nullitatis committi præd. superiori, necnon episcopo tantquam viciniore suprad. loco, qui conjunctim procedentes declarârunt nullitatem supradictæ professionis; concilium etenim, sess. 25, c. 49, de Regul., expressè dicit quòd quicumque regularis prætendens dictam nullitatem professionis non audiat, nisi causas quas prætenderit, deduxerit coram superiore suo et ordinario; quare non poterit supradictus superior procedere contra formam hîc traditam per dictum concilium, et jam praxis satis docet quòd in his et similibus aliis casibus, quando asseritur locum esse nullius diæcesis, tunc petitur committi ordinario viciniore; nec videtur quòd possit dari casus quo ubi duo conjunctim procedere tenentur, procedat unus tantum illorum, nisi fortè aliud fuit dictum in commissione; nec etiam videtur admittendum quod ait Barbos., de Pot. epis., alleg. 104, n. 11, nempe quòd si ordinarius simul sit superior, veluti si episcopatus sit unitum monasterium, solus ordinarius potest de hâc nullitate cognoscere; nam concilium, dum utrumque conjungit, præsupponit utrumque adesse.

Hoc enim non videtur posse subsistere; namque de intentione concilii satis apparet quòd in re tam gravi non fuit confusus de unâ personâ tantum, sed de duabus, nempe ordinario et superiore regulari; et Papa, qui rescribit secundum concilium in litteris commissionis, dicit: *Mandamus, etc., quatenus vos conjunctim procedentibus, etc.*; et contemplatus est duas personas, non unam tantum, ut est casus in unâ Nucerinâ paganorum, quæ est decis. 204, per tot., p. 5, recent.; ubi commissâ cognitione evidentis utilitatis Ecclesiæ archidiacono et vicario, cum ipse archidiaconus esset etiam vicarius, et litteras nihilominus executioni demandasset, fuit dictum de nullitate prædictæ executionis; sic ego in hoc casu.

Ex supra dictâ verò formulâ, hæc quæ sequuntur adnotanda duximus, ut clariùs dignoscatur quid requiratur ad hujus rescripti executionem, postquam litteræ fuerint super dictâ supplicatione confectæ. Et primò, ista commissio nunquam fieri consuevit, nisi ordinario et superiori domûs ad præscriptum supra dicti concilii, ibi: *Nisi causas quas prætenderit, deduxerit coram superiore suo et ordinario. Quapropter,*

quicumque regularis tenetur probare conjunctim coram proprio superiore regulari illius monasterii, in quo professionem emisit coram ordinario illius loci ubi existit monasterium, nullitatem suæ professionis; prout decisa testatur Armendar., sub die 1 decembris 1595, quem refert Barbos. in collect. concilii, sess. 25, de Regular. et Monial., numer. 23, et de Potest. episc., alleg. 104, num. 42, tit. *Episcopus quando habeat jurisdictionem in regul.*, etc. Superior autem, cui commissiones super nullitate professionis ex præscripto concilii super hoc directæ sunt, unâ cum ordinario, intelligitur de superiore monasterii, non autem religionis; prout fuit decisa in unâ Meten. et Roman., 7 aprilis 1629; id. Barbos., in dd. coll., num. 23, ubi num. seq. subdit fuisse aliàs resolutum causas nullitatis professionis ita proponendas esse coram superiore et ordinario copulativè, ut si superior per se solum professionem nullam declaret, religiosumque è monasterio ejiciat, illum teneatur ad monasterium revocare; ex quo, cum decretum superioris prædicti super nullitate factum fuerit contra formam prædicti concilii, erit nullum, ut declaravit sacra congregat., de mense januarii 1618; si verò ordinarius simul sit superior, nimirum si episcopatus est unitum monasterium, solus ordinarius potest de hujusmodi nullitate cognoscere; ex quo dum concilium utrumque conjungit, præsupponit utrumque adesse, ut ait id. Barbos., d. alleg. 104, n. 11.

Et quia, sicut supra dictum est, idem decretum habet locum etiam in religiosis hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, hujusmodi commissiones ac restitutiones pro eisdem diriguntur ordinario et magno magistro dicti hospitalis, seu ab eo deputando, prout aliàs vidi in datariâ Apostolicâ observatum pro quodam fratre dicti hospitalis, qui habitum dimiserat, ac propterea supra dictis committebatur, ut, vocatis qui forent vocandi, conjunctim procederent, eundemque oratorem, postquam habitum suum regularem reassumpsisset, et in aliquo tuto loco se constituisset, vel ille idoneè cavisset, ita ut judicati executio contra ipsum fieri potuisset, adversus lapsum quinquennii eum restituerent, ac in iuribus suis audirent. Hoc autem non modò servatur quando frater dicti hospitalis professionem suam nullam declarari petens, reperitur in ipsâ civitate Meliten., in quâ residet ipse magnus magister; verum etiam ubi orator ipse alibi habitum religionis suscepit; tunc enim committi consuevit ordinario et priori provincie, inter cujus fratres milites ipse orator adscriptus est, ut conjunctim procedant, etc. Et quia frequenter accidit in primâ instantiâ oratorem in causâ nullitatis suæ professionis succumbere, ac propterea ad ipsam sedem Apostolicam appellare; hoc casu, causæ hujusmodi cognitio in secundâ et tertiâ instantiâ committitur ordinario et superiori ejusdem religionis vicinioribus conjunctim, sive in primâ instantiâ, nisi aliter summo Pontifici videatur: de quâ quidem praxi testatur etiam Leo in Thes. for. Eccles., p. 2, cap. 1, num. 42, qui ita decisa refert super d. cap. 49. Quandoque etiam si

expeditio plus æquo differatur, nunc si habeatur recursus ad Papam, prout consuevit in hujusmodi casibus, dantur litteræ super novâ commissione tenoris sequentis, videlicet:

A tergo: *Venerabili fratri episcopo Minoritan., sive, etc., ejus vicario generali, et dilecto filio superiori domus regularis congregationis pauperum Matris Dei, scholarum piarum nuncupatæ, introscriptæ domui regulari viciniore. Intus verò:*

Urban., etc., venerab. frater et dilecte fili, salutem, etc. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Joan. Andreas Politus Neapolitan., seu alterius civitatis vel diocesis, quod, licet ipse exponens usque de anno Domini 1633 obtinuerit committi causam nullitatis professionis per eum in congregatione pauperum Matris Dei scholarum piarum nuncupatorum emissæ, venerabili fratri archiepiscopo Neapolitan., sive ejus vicario, etc., et dilecto filio superiori domus regularis d. congregationis Neapolitan. et coram eis suas probationes fecerit, metumque cadentem in constantem virum probaverit; adhuc tamen in tot annis causæ expeditionem obtinere non potuit, etsi dicti judices ter ac pluries requisiti fuissent; unde d. exponens coactus fuit ad sedem Apostol. appellare. Ideò nobis, etc., paternâ sollicitudine curavimus. Nos igitur unicuique justitiam, ut decet, ministrare cupientes, ac statum et merita causæ, et causarum hujusmodi præsentibus habentes, etc., ipsumque exponentem à quibusvis, etc., censentes, Discret. vestræ, etc., mandamus quatenus vos conjunctim procedentes, vocatis, etc., causam et causas, etc., cum omnibus suis incidentibus, totoque negotio principali, constituto de denegatâ justitiâ, justificato prius gravamine, auctoritate nostrâ audialis, etc., exeundi, etc., et exequendi plenam et liberam concedimus; non obstantibus, etc. Dat., etc., 28 junii 1638.

Fuit meo tempore petita similis restitutio cum commissione nullitatis professionis pro quodam religioso conjugato, professore ante ætatem, necnon per vim et metum; fueruntque litteræ pariter directæ ordinario et superiori monasterii, ut orator, etiamsi attento quod conjugatus existeret, habitum regularem prædictum non reassumeret, postquam tamen à muliere separatus fuisset, et in aliquo tuto loco se constituisset, ut supra audiretur, etc.

Declaratoria pro simili apostatâ conjugato fuit commissa ordinario tantum sub hac formulâ, videlicet: *Et committatur ordinario qui, vocato abbate, vel alio superiore d. monasterii, et aliis qui fuerint evocandi, præd. oratorem, et si ipse attento quod conjugatus existit, habitum regularem non resumpserit, nec ad aliquem regularem redierit, postquam tamen à prætensâ uxore separatus fuerit, et in aliquo tuto loco se constituerit, vel idoneè caverit ita ut judicati executio contra ipsum fieri possit, adversus lapsum quinquennii à concilio Trid. præfixi restituatur; ac in prætensis iuribus suis audiat, ac faciat prout juxta casus hujusmodi successum et qualitatem fuerit de jure faciendum.*

Aut etiamsi professio ipsa emissâ fuerit, anno probationis nondum expleto, ex conc. Trid. decreto,

sess. 25, cap. 15, ibi : *Nec qui minori tempore quam per annum post susceptum habitum admittatur. Professio autem antea facta sit nulla, nullamque inducat obligationem ad alicujus regule, vel religionis, vel ordinis observationem, aut alios quoscunque effectus.* Quod tamen intelligendum, nisi orator fuerit dispensatus à summo Pontifice ad ipsam professionem emittendam, antequàm compleatur integer annus probationis, licet rarò consueverit dispensari, nisi ex rationabili causâ, ut mox dicam: quandoquidem ideò annus præscribitur, ut novitiis infra illum asperitates regule experiri possit, ac etiam cognoscat si propriæ complexionis, viribus et voluntati congruant, ut ait id. Barbos., de Pot. episc., alleg. 101, num. 16, et ideò Papa nunquàm, aut rarò; et tunc ex aliquâ sibi benè visâ causâ dispensare solet super defectu ipsius anni ad emittendam professionem; nisi fortè quando jam puella monasterium educationis causâ ingressa, per aliquot annos ibi permansit; cum jam satisfactum sit menti supra dicti concilii quoad experiendas ipsas asperitates, prout non semel practicum fuit.

Nam pluries tam pro ipsis puellis monachandis quàm viris religiosi vidimus haberi recursum ad sacr. congr. regular.; et cum quidam regularis post 20 annos cognovisset professionis nullitatem, quia emisit illam ante completum integrè annum probationis, et supplicavit S. C. regularium ut ei concederet dispensationem emittendi denuò professionem absque repetitione alterius novitiatus, aut supplemento partis quæ anno ejus defuerat; et S. C. concessit per hæc verba, videlicet:

Sacra congregatio card. negotiis regularium præposita, attentis narratis, benignè annuit ut prænominatus F. Antonius in manibus cujusvis superioris ordinis hujusmodi ad solemnem professionem per fratres ejusdem ordinis emitti solitam denuò privatim admitti possit; atque professio hujusmodi sic per ipsum Antonium denuò emissa eosdem prorsus effectus habere intelligatur, et reipsâ habeat tam respectu temporis, quàm respectu quorumcumque officiorum, graduum ac dignitatum ejusdem ordinis, cæterorumque actuum in præterito vel in futurum personam prædicti Antonii quomodolibet tangentium, non secus atque si ipse à principio validè atque omnibus solemnitatibus adhibitis ad præscriptum constitutionum seu statutorum sui ordinis, necnon apost. constitutionum et decretorum, vel aliàs cujuslibet laudabilis et approbatæ consuetudinis, ad habitum ejusdem ordinis fuisset receptus; et anno probationis integrè peracto ad solemnem professionem fuisset admissus supplendo omnibus et singulis defectibus, ut supra præmissis, cæterisque contrariis non obstantibus quibuscunque. Romæ, etc.

Quinimò summus Pontifex quandoque ex gratiâ speciali concedit oratori ut nonnullis mensibus in ipso anno probationis existenti eo non expleto, valeat professionem emittere sub sequenti formâ, videlicet:

A tergo : *Dilecto Basilio Maronica ordinis fratrum sanctissimæ Trinitatis, Redemptionis captivorum pro-*

fessori. Intus verò : Urbanus Papa VIII. Dilecte fili, salutem, etc. Religionis zelus, etc. Cum itaque sicut nobis nuper exponi fecisti, tu qui, ut asseris, habitum per fratres ordinis sanctissimæ Trinitatis gestari solitum in domo regulari, seu conventu dicti ordinis Neapolitan., suscepisti, in trigesimo quinto circiter ætatis tuæ anno constitutus, ac de regulâ dicti ordinis optimè informatus existis; necnon spatio quinque annorum in eodem conventu versatus fuisti, professionem per eosdem fratres emitti consuetam quantò citius emittere posse, postquam tibi per nos ut infra provideri summopèrè desideras; nos, etc., tibi, ut professionem prædictam, peractis sex dumtaxat mensibus, in eodem conventu expressè emittere de superiorum licentiâ liberè et licitè possis et valeas, apostolicâ auctoritate tenore præsentium concedimus, et indulgemus; tecumque quatenus opus sit dispensamus; non obstantibus, etc., necnon dicti ordinis et conventus, etc., statutis, etc. Dat. Romæ apud S. M. Maj., 15 octob. 1637, pontificat. nostri anno 1.

M. A. Maraldus.

Causa concessionis hujusmodi indulti, sive dispensationis, ea est, nimirum: quia, sicut in supra dictâ formulâ, orator ante receptionem ad habitum spatio quinque annorum in eodem conventu versatus fuit, et est informatus de regulâ et austeritatibus prædicti ordinis, sicque cognovit si propriæ complexionis, viribus et voluntati congruant, ut dictum est; aliàs enim si professionem prædictam anno probationis currente de facto emitteret, nihil ageret, concil. Trid., sess. 25, c. 15; Azor., Inst. mor., p. 1, l. 12; Camp., in Divers. jur., can. rub. 12, c. 3, cum aliis allegatis per Barb., d. alleg. 101, n. 16.

Atverò, ubi expletus fuerit integer annus probationis, licet nulliter ex aliquâ causâ, sic professus nulliter volens suam professionem ratificare, non tenetur novitiatus annum iterare, si aliàs fuit validus, ut probat Sanch., de Matr., lib. 7, disp. 37, n. 45, dicens ibi quòd dictum concilium solum decernit ad professionis validitatem esse præmittendum integrum novitiatus annum; quod verificatur, quoties professioni præmissus fuit validus; præsertim, quòd sit continuus, non autem interpolatus; Navar., cons. 2, n. 2, cons. 31, num. 2, cons. 56, num. 1, de Regular.; tunc enim dicitur interpolatus, sive interruptus, quando novitiis dimisso suo habitu regulari egreditur monasterium, animo deserendi religionem; adeò ut si postea poeniteret, ad religionem reversus et receptus, debeat ex integro à principio inchoare novitiatum: si verò novitiis de licentiâ superioris cum habitu ex aliquâ justâ causâ intra annum probationis monasterium egreditur, post aliquot verò dies reversus fuerit, post accessum potest licitè profiteri; nec propterea annus probationis dicitur discontinuus; id. Nav., cons. 10, n. 3, de Cler. non resid. Sic etiam si novitiis cum simili licentiâ, suo habitu indutus, exeat monasterium causâ peregrinandi ad stationes, vel ad alia loca, aut visendi parentes, aut cognatos ægrotantes, vel mendicandi, aut alia hujusmodi; aut ob malam valetudinem maneat extra monasterium; tunc enim habetur

pro præsente, ac si nunquam fuisset egressus, et potest adimplere annum probationis, coniungendo primum tempus cum sequenti, ut resolutum per sacr. congr. concil. refert Grat., discept. for., c. 166; Barbos., in collect. ad loc. concil., sess. 25, cap. 15, num. 19; ubi prosequitur, dicens quòd si novitia, durante probationis anno, curande valetudinis causà, de superiorum licentià à monasterio exierit, et post revertatur, eodem tempore professionem emittere potest, ac si nunquam egressa fuisset. Idem dicendum est, si novitius, retento habitu, superiorum severitate, iracundià, aut odio, vel minis perterritus, abdicet causà, causà se celandi, dummodò habeat animum redeundi, et exitus non sit talibus circumstantiis factus, quòd probabiliter præsumi possit novitium non habuisse animum redeundi. Id. Barbos., loc. cit., n. 59 et 40. Vel etiam ante legitimam ætatem ad profectum præsriptam; cum ex supra dicto concil. Trid., cap. 15, præcipitur ut in quacumque religione, tam virorum quàm mulierum, professio non fiat ante decimum sextum annum expletum; super quo fuit aliàs per sacr. congreg. concil. declaratum in unà Montis Regalis, 15 novembris 1627, monialem non posse emittere professionem ante decimum sextum annum in mortis articulo, ad effectum, ut monasterium succedat in bonis et dote, Barbos., in Collect. bull., verb. *Professio regularis*; quapropter invalida existimabitur professio ipsa facta etiam in ultimà die decimi sexti anni, attentis verbis ipsius concilii, quod satis apertè dicit annum debere esse completum, nec refert, si dicamus quòd modicum non est considerabile, sed pro nihilo habetur; l. Scio, ff. *De in integr. restit.*, c. Licet causam, in verb. *Modica*, vel *Nulla*, de *Prob. et test.*; et præcipuè, quòd modicum tempus pro non tempore habetur, ut in l. Titius, § *Lucius*, ff. de Lib. et Posth.; facit Gloss. in c. *Timore*, §1 dist.; ubi ait quòd duos dies nulli existimantur propter paucitatem; Mandos., ad reg. 17, q. 19, n. 3, dicens quòd tempus unius diei, tanquàm modicum, non est habendum in consideratione; id tamen in hoc casu locum sibi minime vindicare dignoscitur, quia, cum idem concilium generaliter loquatur, includit etiam minimum, cap. *Si proponente*, de Rescript.; eòque magis, quia tempus à d. concil. præscriptum, est de formà, quæ satis clarè ex ipsius verbis elicitur, dum dicit quòd professio antea facta sit nulla; ipsa namque forma: tunc verè inducitur, quando constitutio non solum disponit super aliquo actu faciendo, sed ultra procedit, nimirum, annullando actum ob ejusdem formæ inobservantiam; Bald., l. 1, vers. *In contrarium*; et ibi Alex., n. 6 et 7, vers. *Nisi statutum ulterius procederet*, ff. de Lib. et Posth.; quòd autem decretum d. concilii ulterius procedat patet, dum aliàs irritatur professio, ac propterea prædictum tempus debet integrè expleri; Gloss., in cap. fin., vers. *Per annum*, de Irregul.; Silv. in verb. *Religio*, 3, n. 16; Barbos., ad collect. in loca concil., sess. 25, cap. 15, de Regular. et Monial., num. 14, ex DD. per eum ibi allegatis; aliàs nulla erit professio, si deficiat unus dies ante

decimum sextum annum expletum, et etiam non completo anni circulo adhuc per duas horas, ut decisum fuit 11 januarii 1617, subdens ibi quòd propterea religiosus qui suà professione emissà tribus horis ante completum annum probationis à religione discessit, et in habitu clericali laudabiliter vixit, si postea redeat ad religionem, debet ratificare professionem, et ei locus debetur à die ratificationis, ut fuit decisum die 1 februarii 1631.

Secundò, notandum quòd dum orator petit restitutionem adversus lapsum prædicti quinquennii, ista restitutio non datur, nisi prout de jure; quapropter requiritur causa quæ in hoc casu satis verificatur, allegando professionem nullam ex causà metus, durante etiam post quinquennium, cum tunc posset etiam dici de nullitate, cum metus duret, durante ejus causà; Bar., in l. *Penult.*, ff. *Si ob turp. caus.*; Innoc., in c. 1, *Quod met. caus.*; Alex., cons. 156, vol. 4; vel quia orator intra dictum quinquennium non reclamavit quia fuit impeditus, vel quia justà ignorantiam ignoravit suam professionem esse nullam ob defectum ætatis; tunc enim potest reclamare etiam post quinquennium, et uti remedio extraordinario beneficii restitutionis in integrum; quod quidem etiam in notorià praxi sciunt omnes, nunquam solere denegari ratione justæ ignorantie, aut impedimenti ad reclamandum, et non solum competit minori ratione fragilis ætatis, verum etiam majori, saltem ex illà vulgatà clausulà in similibus restitutionibus, etiam de more Curie apponi consuetà, scilicet: *Si qua mihi justa causa*, etc., quæ habetur in l. 1, ff. *Ex quib. caus. major.*; quandoquidem licet contra præsumptionem juris et de jure non admittatur probatio in judicio ordinario, datur tamen restitutio in integrum in eo judicio extraordinario, ut docet Alex., in l. *Si inter stipulantem*, § 1, n. 3, ff. de *Verb. oblig.*; non enim novum est, etiam adversus sententiam quæ transivit in rem judicatam, succurri ex causà, ut habetur in l. *Si mater.*, ff. de *Except. rei jud.*

Cessat propterea opinio asserentium post dictum quinquennium elapsam non posse reclamari nec competere dictam restitutionem; licet enim concilium Tridentinum per supra dictum decretum induxerit præsumptionem juris et de jure, scil. ratificationis professionis per dictum quinquennii lapsum, non propterea excludit concessio restitutionis ex causà justæ ignorantie, aut impedimenti, vel fragilis ætatis; et sic intelligendum est tam de minoribus quàm de majoribus; Sane., de Matr., lib. 7, disp. 37, n. 22, ubi dicit non ob stare supra dictum concilii decretum ad denegandam audientiam post lapsum dicti quinquennii, quominus restitutio hæc concedatur, subdens ibi quòd per illud verbum, audiatur, in dicto decreto apposito, non tollitur beneficium restitutionis; et ibi plura in proposito cumulat, ubi est omnino videndus; ita etiam censuit S. congr. concil. prædicti, cujus sententia fuit à Greg. XIII approbata. Leo., in Thes. for. eccles., p. 2, cap. 1, n. 42.

Quinimò etiam absque constitutione præd. potest

orator audiri; si tamen intra dictum tempus deduxit dictam nullitatem. Unde S. congreg. eminentiss. cardinal., negotiis regularium præposita, censuit posse ordinarium loci ubi existit monasterium in quo orator professus est, et conjunctim cum superiore regulari ejusdem monasterii, cognoscere, prout juris, causam prætensæ nullitatis professionis ipsius oratoris non obstante lapsu quinquennii; dummodò eidem legitime constiterit quòd dictam nullitatem intra quinquennium à die emissæ professionis verè deduxerit, et non aliter, nec alio modo. Dat. Romæ, die 18 martii 1639. Fr. Antonius cardinalis S. Honorarii.

Tertiò, quòd orator non audiat, nisi in habitu regulari; aliàs enim, si antequàm causa coram ipsis iudicibus deducatur, propriâ auctoritate habitum dimiserit, non erit audiendus; quinimò tanquàm apostata puniendus esset; ex quo petens professionem annullari, non debet audiri, nisi habitu retento. Verum est tamen, quòd si quis in hoc casu, cessante scandalo et præjudicio alterius, habitum dimittit, et fugit de carceribus ante reclamationem, et antequàm deducat causas nullitatis suæ professionis coram ordinario et superiore, sciens aut justè credens suam professionem non valuisse coram Deo, in foro conscientiæ, non peccat mortaliter; nec etiam quoad forum exterius merentur subire pœnas in d. concilio ei impositas, qui aliquà justà causâ interveniente, habitum dimiserit, et illo non retento, reclamaverit; nimirum, cùm ille non possit habere licentiam eundi ad reclamandum, neque ire, nisi demisso habitu, aut non sibi permittatur causas nullitatis suæ professionis coram superiore et ordinario proponere, ita Barbos., de Pot. episc., alleg. 104, n. 12, ex Navar., tom. 4, de Regular., num. 73 et 77, qui ibi ait se vidisse in Romanâ Curiâ multos qui priùs dimisso habitu, ac postea reassumpto, benignè exauditi sunt.

Quapropter supra dictum decretum concilii tunc locum sibi dignoscitur vendicare, quando, videlicet orator absque causâ et temerè suum habitum dimiserit, ac proinde, si habet justam causam illum dimittendi, potest audiri, ut supra dictum est; quandoquidem ipsum concilium, in supra dicto decreto, temerariam tantummodò habitus dimissionem punire intendit, non autem temerè ille in his casibus videtur dimitti, Sanch. de Matr., lib. 7, disp. 37, n. 3. Quinimò ipse Pontifex quandoque ex legitimâ causâ concedit regulari sui habitus dimissionem ad tempus, vel saltem illius delationem subitè, prout concessam vidi cuidam regulari confessario cujusdam magnatis, ex quo cùm in quibusdam partibus habitus regularis, nonnullis de fide, ex catholicâ religione malè sentientibus, odibilis existat, et orator suum habitum, dicti magnatis obsequiis insistendo, facilè deferre non poterat, sibi concessum exstitit, ut quamdiù, et quousque in dictis obsequiis et servitiis permaneret, et ubicumque pericula, occasione religionis viguerint, habitu dimisso, tutâ conscientia, et absque aliquo scrupulo, in quibusvis, etiam publicis locis dum iter faceret tantum, deferre non teneretur: ita tamen ut in urbibus, curiis et aliis

locis manens, vel commorans, habitum suum semper et ubique reassumeret.

Quartò, additur supra dicta clausula, dummodò hujusmodi professionem tacitè vel expressè non ratificaverit; quo casu si constaret aliquo modo illam oratorem ratificasse, non admitteretur ad proponendas suas nullitates; et in dubio intentionis de ratificandâ professione intra quinquennium, eo transacto, præsumitur illam ratificasse; cùm in dubio, in favorem religionis præsumendum sit, Barbos. ad collect. in loco Concil. sess. 25, cap. 15, num. 14, ex Navarr., consil. 13, n. 10, de Regular., et hujusmodi professio præsumitur per gestationem annalem habitus indistincti; idem Navar., d. consil. 13, num. 3; necnon inducitur per ordines in religione susceptos, ut per sac. congreg. episc. et regul. in unâ Beneventan. 20 decemb. 1619, declaratum refert idem Barbos. in Collect. bullar., verbo *Professio regularis*, c. 2, ubi etiam ait quòd tacitæ professiones non tolluntur decreto supra dicti concilii d. sess. 25, cap. 15, de Regular., sed manent in suo pristino valore, ut declaravit cong. ejusdem concilii.

Quintò, adjicitur in hujusmodi restitutionum commissionibus clausula, dummodò decennium à die emissæ professionis lapsum non sit; quæ tamen antea non aponebatur, sed tantum à nonnullis annis citra; ita mandante sanctissimo D. N. Urbano Papâ VIII, et sine dictâ clausulâ vix et rarè conceduntur, ut nos ista observantia docet; aliter enim, elapso dicto decennio, orator, nullo modo in prætensis juribus suis audiretur. Decem verò anni hujusmodi, sicut etiam ipsum quinquennium in professione expressè emissâ, incipiunt currere à die illius emissionis; in tacitâ autem, ab ipso die quo novitius fecit actus solummodò professo convenientes; Azor., Institut. moral. part. 4, l. 21, c. 4, q. 10; idem Barbos., in Collect. ad loc. conc., sess. 9, c. 19, n. 7, ubi habetur diem illum computandum esse de momento ad momentum, prædictumque quinquennii spatium computandum esse à die professionis etiam in illo qui tunc temporis laborabat ignorantia invaliditatis professionis, aut alio impedimento.

Sextò, quando hujusmodi commissio datur pro religioso, qui in religione, sive ante illius ingressum, fuit ad sacros ordines promotus, vigore hujusmodi rescripti remaneat à dictorum ordinum executione suspensus, donec habuerit sufficientem patrimonii aut beneficii ecclesiastici titulum; qui propterea ei constituendus est, sicut cæteris clericis secularibus; nec aliàs hujusmodi suspensio sibi neque per summum Pontificem relaxatur, sicut in praxi quotidie videmus.

CAPUT XV.

Praxis dispensationis sive licentiæ pro mulieribus ad egrediendum et ingrediendum monasteria monialium.

Hactenus de regularibus è religione ejectis, aliisque legitime ab eâ dimissis, et quid circa hoc servat Romanæ Curia praxis, egimus; nunc autem sequitur

videre, quomodo ipsa se habeat circa moniales, legitimis suadentibus causis, ex earum monasteriis exeuntes, postquam professionem regularem in eis ad sacerorum canonum præscriptum emisierunt; et quidem, cum in re tam gravi versemur, ut unusquisque perpendat huiusmodi facultates non ita passim concedi, putavimus omnino præponendum, illas non minus cautè impetrari quàm concedi; ne sub diversis prætextibus, plura, quæ non decent, sequantur; virginem enim inclusam domi consistere debere, docet text. in cap. *Mulieres*, in fin., de Judic., in 6, ubi quòd femine religiosæ sub clausurà morari debent, ac in omnibus circa illas cautè procedendum est, ut ea vitentur quæ earum pudicitie possent insidiari; ut ait Mandos., in Praxi signat., tit. de Licentiis, versic. *Alia licentia*. Unde non immeritò Bonifacius Papa VIII sancivit universas moniales cujuscumque religionis, sive ordinis, in quibuslibet mundi partibus existentes, sub perpetuà in suis monasteriis debere de cætero permanere clausurà, ita quòd nulli earum, religionem tacite vel expressè professæ sit vel esse valeat quacumque ratione vel causà (nisi fortè tanto et tali morbo evidenter earum aliquam laborare constaret, quòd non posset cum aliis absque gravi periculo seu scandalo commorari) monasteria ipsa deinceps egrediendi facultas, nullique aliquatenus inhonestæ personæ, nec etiam honestæ, nisi rationabilis et manifesta causa existat; ac de illius ad quem pertinet, speciali licentià ingressus, vel accessus pateat ad easdem, ut sic à publicis et mundanis conspectibus separatæ, omnino servire Deo valeant liberius, et lasciviendi opportunitate sublatà, eidem, corda sua et corpora in omni sanctimoniam diligentius custodire, ut in c. *Periculoso*, § 1, de Stat. regul., quod est nimis famosum, et quotidie præsertim in Romanà Curià, quoad hanc et omnes alias sui partes in medium profertur, et concil. Trid. sess. 5, c. 5, de Regular. et Monial., cavetur, quòd nemini sanctimonialium liceat post professionem exire à monasterio, etiam ad breve tempus quocumque prætextu, nisi ex aliquà legitimà causà ab episcopo approbandà, indultis quibuscumque, et privilegiis non obstantibus.

Denique Pius V, cum nihilominus moniales aliquando parentes, fratres, sorores, aut alios agnatos vel cognatos, necnon monasteria et alia, filiationes nuncupata, etiam eis subjecta visitandi aut infirmitatis causà, aliòve prætextu à monasteriis exire, et per secularium personarum domos discurrere et vagari contingebat; quo veluti colore, eximium quoque honestatis et pudicitie decus in discrimen mittebant, huic malo salubriter occurrere volens, inhaerendo etiam decreto supra dicti concilii Trid. de clausurà monialium disponenti, ac aliis suis litteris super huiusmodi clausurà editis, adjiciendo, voluit, sancivit et ordinavit quòd nulli abbatissarum, priorissarum, aliarumve monialium, etiam Carthusien. Cistercien. S. Benedicti, et Mendicantium, et quorumcumque aliorum ordinum, etiam militiarum ac statuum, graduum, conditionum, dignitatum ac præeminentiarum existen-

tium, etiam à regià vel illustri prosapià ortarum, de cætero, etiam infirmitatis, seu aliorum monasteriorum, etiam eis subjectorum, aut domorum, parentum aliorumve consanguineorum visitandorum, aliòve occasione et prætextu, nisi ex causà magni incendii vel infirmitatis lepræ, aut epidemice, quæ tamen infirmitas, præter alios ordinum superiores, quibus cura monasteriorum incumberet, etiam per episcopum, seu alium loci ordinarium, etiamsi prædicta monasteria ab episcoporum et ordinariorum jurisdictione exempta esse reperiantur, cognita et expressè in scriptis approbata sit à monasteriis præfatis exire; sed nec in prædictis casibus extra illa, nisi ad necessarium tempus stare licere. Aliter autem, quàm ut præfertur, egredientes, seu licentiam exeundi quomodocumque concedentes, necnon comitantes, ac illarum receptantes personas, sive laicas aut seculares vel ecclesiasticas consanguineas, vel non, excommunicationis majori latæ sententiæ vinculo, statim eo ipso, absque alià declaratione, subiacere, à quo (præterquàm in mortis articulo) absolvi nequeat, ut in suà constitutione, quæ incipit, *Decorì et honestatì*, publicatà Romæ die 27 februarii 1570.

Hinc est quòd dispensationes sive licentiæ exeundi è dictis monasteriis, ipsis monialibus non nisi causarum cognitione, in sacrà cong. regularium, aut concilii plenè examinatà, concedi consueverunt: licet enim antea frequenter ex duabus potissimum causis concederentur, nimirum, quando pater monialis, sive mater graviter ægrotabat, præsertim si nullum consanguineum habebat qui ei assisteret; quòd quidem rationi ferè consentaneum videtur; cum filia jure naturæ teneatur parentibus opem ferre, ad text. in l. *Veluti*, ff. de Just. et Jur., et quòd propter infirmitatem suorum, liceat unicuique festinanter, et aliquo, etiam Papà insalutato, recedere, probat text. in cap. *Communis*, et ibi Glos., in verb. *Suorum*, 23, dist. Mandos. in Praxi signat., tit. de Licentiis, vers. *Ex duabus*.

Item, quando ipsa monialis graviter ægrotabat, nec spes erat, eam in monasterio evasuram esse infirmitatem, aut propter aeris intemperiem seu defectum, ut plerumque accidit Romæ in monasterio S. Silvestri, quo casu à tali loco recedere licet, probat id. Mandos., loco cit., versic. *Altera erat*.

Pro curandis igitur propriis infirmitatibus, concurrentibusque consuetis requisitis et attestationibus, datur quandoque moniali per summum Pontificem sive sacræ cong. regularium licentià, prout aliàs vidi concessam moniali valetudinarie eundi ad balnea, pro suà infirmitate curandà: quæ fuit commissa ordinario, qui vocato superiore monasterii de huiusmodi infirmitate diligenter inquireret; et si per informationem huiusmodi, ac proborum et peritorum attestationem cum juramento eorum factam, reperirent talem esse infirmitatem, quæ intra septa monasterii curari non posset, licentiam oratori tribueret ad balnea, et quoddam hospitale ibi contiguum demigrandi, ibique permanendi, donec ipsa convalesceret. Ita ut statim recuperatà sanitate ad suum monasterium reverteretur.

Similis etiam licentia alteri moniali concessa exstitit, ut ad aliud monasterium se conferre posset, ac durante infirmitate, ibi permanere; quæ pariter ordinario commissa fuit, cum hoc tamen, quod si ille adhibito superiore primi monasterii et iudicio medicorum, oratricem à suis infirmitatibus in suo monasterio curari non posse, aliud monasterium, seu alium regularem locum, etiam diversi ordinis in eadem civitate eligeret, ad quod dicta oratrix licite transire, et in eo sub clausurâ, durantibus infirmitatibus tantum, permanere posset; ita ut postea illa ad suum monasterium quamprimum reverteretur.

Cuidam moniali monasterii, ubi ex proprio instituto vesci carnibus non dabatur, cum proinde graviter ægrotasset, indultum exstitit, ut transire posset ad aliud monasterium in quo aderat usus carnum; atque in præfato indulto continebatur, quod illud intelligeretur citra translationem, quodque infirmitate durante de utriusque medici consilio, carnibus, ovis, butyro, aliisque lacticiis et cibis, juxta statuta ordinis et monasterii prædictorum in eodem monasterio ac in cellâ suâ, ut infirmariâ tantum, non autem in refectorio vesci, et uti liberè et licite valeret.

In similibus indultis quandoque adjicitur ut ordinarius si adhibito superiore primi monasterii repperit, opinione medicorum oratricem, aliter quam per mutationem loci et aeris, sanitatem consequi non posse, licentiam illi tribueret transcendi ad aliud monasterium, vel alium regularem idoneum locum in quo oratrix maneret durantibus infirmitatibus tantum.

Simile indultum concessum est abbatissæ seu priorissæ et conventui ut infirmam monialem ad aliud monasterium transmitteret, illamque illuc transire in societatem unius mulieris, seu monialis laicæ idoneæ propectæ ætatis, ibique per unum mensem, tunc proximè venturum, aut etiam ultra, si opus fuerit, ac tamdiu quamdiu ejus valetudo postulet, manere liberè et licite valeret.

Datur etiam moniali, ex voto sacræ congreg. regularium, facultas se transferendi ad arctiorem religionem; quæ committitur ordinario, qui, animo oratricis et quibus moveatur causis diligenter exploratis atque observatis, et per diligentem inquisitionem invenerit eam, non temeritate vel levitate in jacturam vel injuriam sui monasterii et ordinis, sed spiritu Dei, et stimulo vitæ sanctioris agi, super quo ipsius ordinarii conscientia oneratur, eidem oratrici, etiamsi petita ab ipsâ cum humilitate à superiore licentiâ, illa contradixerit, liberam transeundi ad ordinem N. et illius monasterium, si ibi verè vigeat observantia regularis et stricta in eo clausura servetur, licentiam concedat, quatenus ibi benevolas invenerit receptrices.

Neminem quippè latet moniales posse ad aliam religionem perfectiorem transire, ex quo neque concil. Trid. neque constitutio Pii V id prohibet, sicut etiam ille quæ dum in proprio monasterio, ex aliqua causâ corrigi non possunt, ad aliud monasterium, correctionis causâ transferuntur; Barbos. in Collect. ad loc. concil. sess. 23, c. 5, de Monial. et Reg., num. 35 et

et 36, ubi ait quòd locorum ordinarii, vel superiores regulares de uno monasterio in aliud transferre possunt monialem sibi subjectam, ex causâ seditionis, vel incorrigibilitatis aut criminis perpetrati, ut fuit aliàs declaratum per sacram congreg. conc. 27 maii 1603, cujus declarationis forma ab ordinariis est attendenda.

Ex his propterea inolevit praxis ut quando petitur similis translatio, etiam per datariam apostolicam ex voto sac. congreg. commissio fiat ordinario, qui de licentiâ superioris primi monasterii, oratrici de primo ad secundum monasterium, de consensu tamen abbatissæ, et majoris partis conventus ejusdem, transeundi licentiam tribuat, quæ postquam sic translata fuerit, vitam regularem in secundo dicto monasterio sub illius regularibus institutis perpetuò ducere statuat, spondeat et promittat, et dummodò in secundo dicto monasterio strictior vigeat observantia regularis et translatio hujusmodi intra sex menses proximos nec ad evitandam aliquam commissorum criminum pœnam fiat; alioquin præsens gratia nulla fit eo ipso.

Prout etiam servatur in translatione monachi cui conceditur, ut petitâ et non obtentâ per ipsum oratorem ab ejus superiore licentiâ ac servatâ aliàs formâ constitutionis Sixti V desuper editæ, ubi opus fuerit, et dummodò in secundo ordine strictior vigeat observantia, etc., ut supra, nec ad evitandam aliquam commissorum criminum pœnam, etc., prout quandoque hujusmodi licentias videmus dari etiam per ipsam datariam; et juxta præmissa aliàs emanavit declaratio congreg. episc., sub die 13 septembris 1583.

Datur hæc licentia, per sac. congreg. episcoporum et regularium, quam novissimè vidi concessam sub tenore sequenti, videlicet :

Quòd arctius sibi quis in regulari disciplinâ præfinit institutum, eò ampliori laude dignus est. Quare, cum D. Joseph è Neapoli, qui nunc mitiorem Cassinensium vitam proficitur, ad strictioris observantiæ monachos S. Basilii transire cupiat, sac. etc., regularium congregatio, laudabili ejus voto planè assentitur, dummodò supplicem iidem, severioris disciplinæ monachi, in suum numerum libenter excipiant, et à patre generali Cassinensium facultatem petat; quâ non impetratâ, nisi aliqua justa causa subsit, illuc se transferre poterit, quò laudabiliter pergere destinavit; dummodò melioris vitæ fervore, ardore aut desiderio trahatur; non ut alicujus patrati criminis pœnas evadat, novis superioribus se sisiat, licet capituli provincialis cogendi consuetum tempus nondum advenit, et dum intermedio tempore discessum maturat, primi ordinis superioribus subjiciatur; nec absque eorum facultate, extra claustra divagari possit. In cæteris servetur forma constitutionum fel. record. Sixti Papæ V, super transitione hujusmodi editarum, utaturque præsentem gratiâ infra terminum 3 mensium; aliàs irrita statim censeatur. Romæ, die 26 novemb. 1638.

Fr. Ant. card. S. Bonifrii.

C. Fachenettus.

Ad laxiorem verò religionem, datur per eandem

sacram congreg. monacho se transferendi licentia ex causâ infirmitatis, ut infra :

Justitiæ zelus acutè atque adèdè perfectè charitati copulatur, ut charitas sine justitiâ, et justitia sine charitate esse non possit. Quare, cùm Frater Basilius Gambatesa ordinis S. Francisci de observantiâ, gravi morbo laborans, aliisque de causis fratrum Observantium securam viventi rationem, absque vitæ discrimine sequi nequeat, æquum omninò visum est eminentis. patribus, negotiis regularium præfectis, ac charitati consonum, ut è severâ eorumdem fratrum Observantium disciplinâ, ad miltiorem fratrum Conventualium ejusdem ordinis, se ipsum transferre valeat ; dummodò tamen eosdem fratres Conventuales benevolos ipse inveniat receptores, et illuc rectâ viâ transferat, quò pergere destinavit. Interimque, dùm discessum maturat, primi ordinis superioribus subjiçiat, nec absque eorum facultate, extra claustra divagari possit. In reliquis servetur forma constitutionis fel. record. Sixti V, necnon Pauli V, super transitu hujusmodi editarum. Utaturque præsentì gratiâ infra terminum duorum mensium ; aliàs irrita statim censeatur. Romæ, die 20 augusti 1638.

Datur quandoque hæc licentia se transferendi ad laxiorem religionem etiam per ipsum summum Pontificem, et per suas litteras in formâ brevis ; quandoque verò per officium sac. pœnitentiariæ Apostolicæ, etiam utroque foro, quare cùm religiosus, certis ex causis, de suâ Religione, quam professus erat, ad aliam se transferre desideraret, petiit secum desuper dispensari ; ac proinde litteræ fuerunt suo superiori regulari, qui cùm eodem fratre N. accedente consensu utriusque religionis superiorum, ad secundò dictam religionem, si ibi benevolos invenerit receptores, se transferre, et in eâ professionem de novo emitte, ibique quoad vixerit remanere, et perseverare licitè valeat, misericorditer dispenset in utroque foro ; non obstantibus, etc., necnon dictorum ordinum statutis et privilegiis, cæterisque contrariis quibuscumque. Cum hoc tamen, quòd prædictus frater N. non priùs discedat à religione, quàm certus sit, se in aliâ religione receptum iri, et statim illam rectâ viâ ingrediatur, permansurus in eâ sub regulari obedientiâ, neque aliter illi hujusmodi litteræ suffragentur.

Hanc se transferendi facultatem concessit aliàs ipsa sac. pœnitentia cuidam religioso, qui post emissam professionem, à suâ religione absque superiorum licentiâ recessit, habitu regulari etiam dimisso ; postmodum verò petiit ut ad aliam Religionem se transferre posset, ex eo quòd illius superiores eum recipere recusaverant ; ac propterea fuerunt litteræ hujusmodi facultatis superiori directæ, qui ipsum fratrem illarum vigore ab apostasiâ et excessibus hujusmodi ad hunc effectum in utroque foro absolvit, ac cum eodem, ut religionem à Sede Apostolicâ approbatam, ubi benevolos invenisset receptores, ingredi ; et in eâ professionem de novo emitte, ubique quoad viveret, remanere valeret, dispensavit. Ita quòd à superioribus primò dictæ religionis revocari, ac desuper molestari non posset.

Cùm religiosus ordinis S. Francisci de Observantiâ gravi morbo laborans, aliisque de causis fratrum Observantium securam vivendi rationem absque vitæ discrimine sequi nequiverit, æquum omninò visum est eminentissimis patribus, negotiis regularium præfectis, et charitati consonum, ut è severâ eorumdem fratrum Observantium disciplinâ ad miltiorem fratrum Conventualium ejusdem ordinis se ipsum transferre valeat, dummodò tamen eosdem fratres Conventuales benevolos ipse invenerit receptores, et illuc rectâ viâ se transferat quò pergere destinavit. Interimque antequàm discedat, primi ordinis superioribus subjiçiat, nec absque eorum facultate, extra claustra divagari possit, in reliquis servetur forma constitutionum fel. record. Sixti V, necnon Pauli V, super transitu hujusmodi editarum, utaturque præsentì gratiâ infra terminum duorum mensium ; aliàs irrita statim censeatur, sub dat. Romæ 20 august. 1638.

Sanè hujusmodi licentias ad laxiorem se transferendi religionem, neminem à Papâ, sive sac. cong. concilii seu regularium concedere posse, nò docet etiam quotidiana praxis ; nec sine causâ concedi consueverunt. Cause autem quæ ad id adduci et admitti solent, et in praxi versantur, illæ sũt, nimirum, cùm religiosus, ob infirmitatem aut corporis debilitatem, nequeat religionis austeritates sustinere, ad quam primò se transtulit ; vel si religiosus in priori religione odio habetur à cæteris religiosis, aut indignè et malè tractetur ; aut si aliis sit exosus, seu si propter suam simplicitatem, non intellexit sufficienter regulam, vel constitutiones tempore professionis ; aut si habet parentes in gravi necessitate constitutos, quos non potest in priori religione juvare.

Aliàs enim Papa vix, et non sine maximâ difficultate, hanc translationem impertiri solet, sine aliquâ ex præmissis, seu aliis sibi benè vîsis causis et cum voto supra dictæ sac. congreg., quamvis, si velit, etiam absque aliquâ causâ posset dispensare, licet sic sine causâ translatus, non remaneat tutus in foro conscientie ; ac propterea ipse summus Pontifex non solet hanc licentiam sine justâ et legitimâ causâ concedere ; Barbos. in Collect. ad loc. concil., sess. 25, cap. 19, num. 29, cum seqq.

Ex causâ novæ foundationis monasterii vel correctionis, aut reformationis, seu præfectionis, datur ipsi monialibus licentia se transferendi ; quoniam dicant nonnulli, in hoc casu monialem, quæ idcirco transfertur, non egere licentiâ Sedis Apost., cùm hujusmodi casus concernant totam communitatem religionis, non autem particularem utilitatem alicujus monialis ; cùm exeant ad plantandum vel ædificandum aliquod monasterium, prout pluries censuit sac. congreg. super negotiis episcoporum et regularium, in unâ Nanneten. 16 januarii 1616, et unâ Redonen. 31 januarii 1617 et in unâ Messanen. 9 octobris 1619, teste celeberrimo Barbos., de Potestat. episc., alleg. 102, num. 25, ubi tamen testatur etiam ipsam sac. congreg. cautius postea censuisse, in his recurrendum esse ad sedem Apost., quæ ex causâ quibusdam monialibus concessit

ut possent transire ad aliud monasterium alterius obedientiæ; et ita hodiè, et non aliter servatur, sicut omnibus notum est; quapropter ordinariis locorum id minimè permittitur, neque superioribus regularibus, præsertim ad monasteria recenter erecta pro novitiarum in eo introducendarum institutione, nisi obtentâ à sede prædictâ, vel à sac. congreg. speciali facultate, prout ipsa congreg. episc. et regular., censuit in unâ Terdonen. 27 maii 1603, et in unâ Barchinonen., 10 aprilis 1615.

Et aliàs ex eâdem causâ quindecim ex monialibus monasteriis S. Joannis Baptistæ civitatis prædictæ tredecim videlicet choristæ, et duæ conversæ, ab eodem Urbano VIII licentiam, se ad novum monasterium divini Amoris nuncupati ejusdem civitatis transferendi obtinuerunt, ex eo quòd ipse ex relatione bon. mem. cardinalis Boncompagni, archiepiscopi, acceperat, in primò dicto monasterio remanere decentem ac sufficientem numerum monialium choristarum, ac etiam illis inservientium.

Postmodum verò prædictæ moniales, jam ut præfertur translata, egerunt pro restitutione earum elemosynarum dotatum in beneficium novi monasterii, sed tamen fuerunt legitimè exclusæ. At cum nihilominus instetissent, saltem sibi subministrari alimenta, adhuc etiam denegata exstiterunt. Unde re ad Urbem delatâ, idem Urbanus hujusmodi causam delegavit tribus Rom. Curie primariis prelatiis, qui neque prædicta alimenta deberi decreverunt, ut infra, videlicet:

Cum domini præsules à S. D. N. ad cognoscendam definiendamque causam vertentem inter moniales monasterii Neapolitani S. Joannis Baptistæ, et alias quindecim moniales ex dicto monasterio egressas, speciatim deputati, diu negotium alimentorum examinaverint, rationesque et jura ab utrâque parte allatâ accuratè perpenderit, post repetitas congregationes demùm die 16 novembris anni præteriti decreverunt ex hactenus deductis à monialibus monasterii S. Joannis Baptistæ non deberi alimenta dictis monialibus egressis. Romæ, die primâ mensis martii 1639.

Marcus Aurelius Maraldus, dep.

Franciscus Paulutius, dep.

Cæsar Fachenettus, dep.

Quibus adde ipsas moniales non posse transferri ad monasteria æviter erecta, nisi ipsa constiterit prius fuisse constructa auctoritate Sedis Apost. ac præviâ visitatione, earundem monialium capacia, eisque accommodata, atque ita absoluta reperta fuerint, ut cœmentariis, aliisve fabris, nullâ ædificationis causâ in ipsa postea ingrediendi necessitas relinquatur, ut sac. congreg. concil. censuit in unâ Ulixbonen. 17 julii 1615; idem Barbos. in Collect. bullar., verbo *Monialium translatio*, c. 8.

Et hujusmodi translationes non modò conceduntur, ut fiant de loco ad locum in eâdem civitate, verum etiam, ut plurimum de unâ civitate ad aliam, prout fuit similis translatio concessa D. Joannæ de la Zerda ducissæ Montis Alti, cui sanctis. D. N. Urbanus Papa

VIII, cum pro eo quem erga ordinem B. M. de Monte Carmelo, ipsa gerere dixit, devotionis affectum, habitum per ejusdem ordinis moniales *discalceatas* nuncupatas, gestari solitum suscipere, professionemque ab eisdem emitti consuetam expressè emittere desiderans regulares, et nullum monialium hujusmodi monasterium in toto regno Siciliæ reperiretur, monasterium monialium S. Josephi Neapolitani ejusdem ordinis, in quo, ut asserebat, habitum per illius moniales gestari solitum suscepit, et professionem per easdem emitti consuetam, expressè emisit regulares, religionis zelo ducta, ingredi coacta fuerit. Deindè verò tam ipsa quàm Ant. dux, ejus vir, ad omnipotentis Dei, et gloriøsæ Dei Genit. M. divinique cultûs et Religionis catholicæ augmentum in civitate Panorm. unum ejusdem ord. *discalceatarum* nuncupatarum, monasterium fundare, illique pro ejus dote et manutentione, ac monialium illud pro tempore introducendarum, sustentatione, onerumque illi incumbentium supportatione, summam 15000 scutorum ex bonis patrimonialibus ipsius Ant. ducis assignare intendebant. Ipsa verò Joan. ducis. ad idem monasterium, postquàm canonicè constructum, et debitâ convenientique clausurâ munitum, sacrâque ac profanâ supellectile instructum fuisset, se transferre, sibi que ut infra indulgeri cuperet, ipse summus Pontifex, archiepisc. Neapolitano, sive ejus vicario in spiritualibus generali commisit, quatenus, constituto sibi prius legitimè, quòd monasterium noviter construendum hujusmodi perfectum, debitâque clausurâ munitum, sacrâque ac profanâ supellectile prædictis instructum, in eoque duodecim moniales introductæ existerent, eidem Joannæ ducissæ, ut ex monasterio S. Josephi, ad noviter construendum monasterium hujusmodi se transferre liberè et licitè posset et valeret, dummodò translatio hujusmodi fieret ejusdem Joannæ ducissæ consanguineis, gravibusque matronis, cam comitantibus, et ab uno ad aliud monasterium absque diverticulo, et oris parte velatâ, tenderet, nullibi nisi causâ hospitii, eoque casu nonnisi apud honestas personas, et si fieri posset, consanguineas, pernoctaret, et dummodò ipsa ducissa, et dux ejus maritus, de licentiâ ipsius summi Pontificis, sacerdos ordinatus, simul iter non haberent; nec unquàm in eâdem domo pernoctarent, aut simul refectionem sumerent, apostolicâ auctoritate concederent, prout in litteris in formâ brevis desuper expeditis, continetur. Hæc quidem quoad egredientes.

Quo verò ad ingredientes monasteria ipsarum monialium, cum inter cætera jura, decreto concilii Tridentini cautum sit, ut nemini ejusdemque generis, aut conditionis, sexûs, vel ætatis fuerit, sine episcopi vel superioris licentiâ in scriptis obtentâ, sub excommunicationis penâ ipso facto incurrendâ, intra septa monasterii ingredi liceat, ut in sess. 25, cap. 5, et hic agimus tantum de casibus in quibus ad ingressum monasteriorum monialium requiritur licentiâ Sedis Apostolicæ, seu sacre congregationis regularium; propter ea que ad hanc praxim spectant, hic annotanda

putamus, et quia frequentissimus est usus ingrediendi in dictis monasteriis pro puellis ibi educandis, propterea, sicut jam omnibus notum est, debet tale monasterium esse capax huiusmodi puellarum educandarum, pro quibus in eo debent adesse loca particularia destinata, ut sacra congreg. concil. censuit in unâ S. Severini 16 januarii 1613. Necnon debet præcedere consensus omnium monialium singulariter præstitus; ac propterea, non est standum simplici relationi abbatissæ, ut censuit sac. congreg. episc., in unâ Amerin. 5 januarii 1608; Barbos. in Collect. ad loc. concil., sess. 25, cap. 5. Nec recipi possunt minores septennio, ac majores viginti quinque annis, et ut ex infra scriptâ formulâ patebit, in quâ præscribitur, ut ipsa puella sola ingrediatur, propterea cum ex parte parentum cujusdam puellæ ingressuræ in monasterium S. Greg. Armeni, vulgò Sancti Ligorii Neapolitan. fuisset institum penes sacram congregationem, quatenus ipsa secum ducere posset famulam, sacra congreg. censuit ancillam non dari pro educandis, ut in unâ Neapolitan. 12 martii 1619; idem Barbos., loco cit., n. 402, prout etiam respondit pro quâdam Chrysostomâ Caracciolâ ex eâdem causâ, in monasterio Domine Reginæ ejusdem civitatis.

Et hic est notandum quòd puella monasterium ingressa educationis causâ, si ibi permanserit usque ad vigesimum quintum annum, nec velit effici monialis, neque ipsa neque ejusdem monasterii superiores incidunt in excommunicationem, seu alias censuras, licet episcopus possit ei terminum præfigere, intra quem puella ipsa velit monialis effici, aut è monasterio egredi, absoluto tempore, ut fuit aliàs per eandem sacram congregationem super d. cap. 5, declaratum teste Leone in Thes. for. Eccles. part. 2, cap. 2, num. 54.

Iste verò puellæ, quæ educationis causâ manent in monasterio, possunt inde exire, et deinde ad habitum suscipiendum recipi, sine aliquâ licentiâ ejusdem cong.; secus verò, si non ad effectum habitum suscipiendi, regredi ex eâdem causâ educationis voluerit; tunc enim nova licentiâ, ut infra, requiritur, ut per eandem sacram cong. fuit decisum, teste eod. Leone loc. cit., num. 53.

Forma autem licentiæ ipsis puellis, educationis causâ in monasteriis, non aliàs datur, quàm cum infra scriptis conditionibus, quarum

Prima est quòd monasterium consuevit ipsas puellas ad effectum educationis admittere et recipere; quocirca sciendum est, et cum pro parte episc. Hieracen. fuisset quesitum an puellæ in monasteriis educationis causâ permanere possint, ab eâdem sac. cong. fuit responsum quòd jamdudum ab eâdem cong. statutum erat, nullo concilii decreto, prohiberi, quominus puellæ in monasteriis monialium educantur; si tamen eadem monasteria ante concilium consueverunt huiusmodi puellas recipere, siquæ à superioribus monasteriorum scriptam licentiâ impetraverint, atque abbatissæ et reliquarum monialium consensus accesserit: tum verò hæc ipsæ puellæ eo vestitu in monasteria intromittantur, quæ virginali

pudori ac modestiæ conveniat, nullamque secum famulam adducant, nec in eis manere possint, nisi usque ad ætatis suæ annum vigesimum quintum, atque in eis dum erunt eandem servant clausuræ legem, quam moniales ipsæ, et si semel exierint, nullam habeant ad ea revertendi facultatem; proinde ipsa cong. hanc facultatem eidem episc. concessit, ut quotiescunque in civitate et diocesi Hierac. id expedire idem judicaverit, possit permittere puellas in monialium monasteria, in quibus piè et honestè instituuntur, introduci; adhibitis tamen conditionibus supra scriptis sub dat. Rom., die ult. august. 1572, prout harum litterarum exemplum habes penes Quar. in Sum. bull. verbo *Monasteria monialium*, vers. de Puellis, fol. 449. Et hic patet, quòd tunc temporis huiusmodi facultates concedebantur per litteras privatas et missivas ad episcopos ab eâdem sac. cong., prout ego vidi, et audivi penes secretarium ejusdem congreg., licet, postmodum negotiis huiusmodi in immensum auctis, visum fuerit, easdem facultates dari impressas cum sigillo cardinalis capitis ejusdem cong. ac subscriptione illius secretarii. Secunda est, quòd in monasterio sit locus separatus à loco, ubi manent moniales professæ et novitiæ præ dormitorio et laborerio. Tertia est, quòd non admittatur et recipiatur, nisi de consensu abbatissæ et monialium, et per secreta suffragia capitulariter, et licentiâ in scriptis earundem superioris. Quarta, quòd excedat septimum, et sit infra vigesimum quintum annum. Quinta, quòd non sit super numerum præfixum. Sexta, quòd quolibet semestre, monialibus anticipata portio solvatur pro alimentis præviâ idoneâ cautione. Hoc autem quoad ipsas puellas educationis causâ recipiendas, ut hic; quo verò ad eas quæ petunt ad habitum monachalem admitti, non licet monialibus recipere pecunias, vel aliquod aliud anticipatè, ad computum elemosynæ dotalis, quam quævis puella ipsum habitum monachalem susceptura persolvere debet; alioquin tam recipientes, quàm persolventes, subiaceant anathemati decreto conc. Trid., sess. 25, de Regul., capitulo 26, prout episc. Camerin. ead. congreg. rescripsit anno 1508; Barbos. de Jur. eccles., lib. 1, cap. 44, num. 47. Septima, quòd ingrediatur sola, sine ancillis, ut supra diximus. Octava, quòd eo utatur vestitu, quod virginali modestiæ et pudori conveniat. Nona, quòd servet leges clausuræ, et collocatorii sicut ipsæ moniales. Decima, quòd si semel è monasterio exierit, amplius non recipiatur in eodem, nec in alio monasterio, nisi ad effectum, ut fiat monialis. Undecima, ipsa licentiâ consignetur iis quibus pro illius executione dirigitur; et in actis illorum cancellariæ registretur, alioquin viribus careat.

Sanè, cum ad præmissorum præscriptum, oporteat puellam recipiendam educationis causâ, non debere adesse supra numerum præfixum, contingit sæpissimè, ut super dictum numerum petat illa admitti; proinde ipsâ S. cong. annuente, aptantur in calce ejusdem licentiæ impressæ etiam manu ipsius sollicitatoris, antequàm tamen ea subscribatur per dictum secretarium consuetoque sigillo muniatur, ut id con-

cedatur, dummodò ibi sit locus capax pro ipsà puellà supranumerarià, ut supra, absque incommodo monialium, aliarumque paellarum educandarum, et non aliàs.

Cùm verò inter cæteras conditiones prædictas, puella ipsa excedere debeat septimum ætatis suæ annum, si quæ in longè minori ætate, puta quatuor vel quinque annorum constituta, ac forsàn consanguineorum curâ destituta, aut ex aliâ causâ petat, non obstante defectu ætatis hujusmodi, ex eadem educationis causâ recipi et admitti, non sine maximâ difficultate sibi id in tam modicâ ætate indulgetur: ex quo non decet in ipsis monasteriis teneri infantulas, quasi in cunis, quæ ut plurimum totum ferè monasterium subvertunt, monialium ipsarum spiritum et devotionem impediendo, prout sæpenumero id experiri videmus. Si tamen causa adsit, quæ rationabilis eminentissimis cardinalibus ad sic dispensandum, seu indulgendum videatur, id non conceditur nisi negotio plenè examinato, et in ipsâ sacrâ congreg. discussò; quòd si ita opportunum ab eisdem judicatum fuerit, eidem ista facultas tribuitur sacræ congr. ordinario directas, quæ per litteras verificatis causis in eâ narratis, ejusdem sacræ congreg. nomine hanc impartiatur clementiam.

Hæc tamen formulâ circa puellas, ut supra educandas, ad evitanda nonnulla inconvenientia, ac fraudes innovata, postmodum existit per cardinales sacræ congregationis, jussu felicis recordationis Urbani VIII, quæ hodiè est tenoris sequentis vulgari sermone conscripta, videlicet:

MARTIUS S. R. E. cardinalis Ginettus, episcopus Albanensis.

Da questi eminentissimi e reverendissimi miei signori cardinali della sacra congregazione sopra i negotii, e consulte de' vescovi, e regolari si dà facoltà che in virtù della presente possa far ricevere nel monasterio di

l'honesta Zitella,

ad effetto di educarvisi, con l'infrastrate condizioni, e non altrimenti.

Primo, che il detto monasterio possa, e sia solito tener Zitelle per l'effetto sudetto, nè vi sia alcuna proibitione particolare, nel qual caso, ne questa, nè qualsivoglia altra licenza sia di alcun valore, se non si presentar a lettera della sac. congregazione, che faccia espressa mentione, e deroghi alla proibitione sudetta.

Secondo, che vi sia luogo particolare per l'educande, comodo, distinto, e separato da quello, dove le monache professe, ed anco le novitie sogliono habitare, massime per il dormire, e lavorerio, e capace in modo, che ciascuna possa, e debbia dormir sola.

Terzo, che vi sia numero prefisso dell'educande conforme alla capacità del luogo, e che detto numero non possi passar là metà delle monache, non computati le novitie, e converse.

Quarto, che habbia tutti i requisiti necessari, e venga accettata dalle monache capitolamente e per voti segreti.

Quinto, che sia maggiore di sette anni, e minore di venticinque, e pervenendo alli venticinque, debba uscir subito, sotto pena di violata clausura da incorrersi ipso facto, senza altra dichia ratione, con obligari i parenti più prossimi a riceverla, così nell'età sudetta, come anco in ogni altro caso, che dall'ordinario, o dalle monache fusse giudicato espediente di mandarla fuori.

Sesto, che non sia sopra il numero prefisso.

Settimo, per essa si sia idonea sigurtà di pagare all'abadessa pro tempore ogni semestre in denari contanti gl'alimenti anticipati, quali debbano essere avvantaggiosi, e di utile considerabile al monastero, e morendo, o mancando per altro accidente la sigurtà, debbia rinnovarsi nel termine di un mese, e quello passato, e non dandosi, si mando subito fuori.

Ottavo, che entri sola modestamente vesta, ed osservi le leggi della clausura et parlatorio, come le monache istesse.

Nono, che uscendo una volta, non possa senza nova licenza esser più ricevuta in quello, o altro monasterio, eccetto per farvisi monacha.

Decimo, e finalmente, che la presente sia consignata a quelli, a' quali è indirizzata per l'essecutione, e si registri negli atti della loro cancellaria; il che tutto si faccia gratis, e senza alcuna sorte di mercede, o recognizione, e si vagliano della presente dentro il termine di sei mesi prossimi, altrimenti sia di niun valore. E che essendovi alcuna aggiunta sopra le righe, o cassatura, non debbia in verun modo eseguirsi. — In quorum fidem præsentis manu secretarii ejusdem sacræ congregationis roboratas, sigilli nostri impressione muniti jussimus. Datum Romæ, etc.

Præterea in quibusdam Italiæ locis, præsertim provincie Lombardiæ, in monasteriis monialium ex eorum instituto, seu aliàs, non recipiuntur puellæ supranumerariæ ad effectum suscipiendi habitum monachalem, sine speciali licentiâ ejusdem sacræ congregationis regularium, quas etiam, ut supra impressas concedit, et non alias quàm cum infra scriptis conditionibus, quarum prima est quòd tale monasterium sit capax, moniales eam per secreta suffragia et capitulariter acceptent, sicut pro educandis. Secundò quòd præter consuetam suppellectilem mobilium, tribuat monasterio duplicatam eleemosynam dotalem, quæ major scutorum quadringentorum, non autem minor esse possit; et antequàm puella ipsa ad habitum monachalem admittatur, ipsius eleemosynæ fiat penes personam fide et facultatibus idoneam, reale depositum, pacto adjecto, quod amoveri non possit, nisi ad effectum illud investiendi in emptionem censuum, seu montium non vacabilium aut aliorum bonorum stabilium, boni redditus, ad ipsius monasterii commune commodum, adhibito desuper consensu ordinarii, licet monasterium ipsum curæ et gubernio regularium, sive alterius cujuscumque, licet exempti, subjaceat. Quòd si fortè depositum hujusmodi in census annuos investire contingerit, id in ipso instrumento

adiciatur pactum, quod ipsius ordinarii notitia adhibeatur, in casu illius extinctionis, ad hoc ut iterum pecunia ipsa in ejusdem monasterii utilitatem applicetur; et donec eleemosyna ipsa non investiat, ut supra, idem depositum per pactum expressum adiciendum in ejusdem depositi actu, semper in suo robore permaneat. Si autem contingat depositarium illud irrequisito ordinario prædicto solvere, remaneat, quibuscumque non obstantibus obligatus. Si verò aliter depositum ipsum fiet, nequeat puella ad suam regularem professionem, sacrâ congregatione inconsultâ, admitti. Tertiò, quòd in ipsâ puellâ omnia ad id concurrant necessaria requisita, in reliquis autem sacrorum canonum, conciliique Tridentini, summorumque pontificum constitutionum forma servetur. Quartò, quòd acceptationi supra hujusmodi numerum, specialis aliquis ordo, aut aliud in contrarium non repugnet. Quintò, quòd si monasterium hujusmodi mitteret ad quæsturas, moniales, seu conversas, sive clausuram, aliquo modo non servantes, præsentibus uti minimè valeat, sed hoc casu irritæ et revocatæ censeantur. Sextò quòd eadem præsentibus, iis quibus pro illarum executione diriguntur, consignentur, et in actis eorum cancellariæ registrentur; aliàs nullius roboris vel momenti existant; sicut de licentiis pro educandis, in fine dictum est.

Sanè, præmissa circa eleemosynam dotalem ad præscriptum declarationum sacræ congregationis ejusdem conceduntur cum debeant ordinarii in singulis monasteriis, etiam curæ regularium seu militarium subiectis, certum numerum juxta cujusque monasterii facultates præscribere: si quæ verò supra numerum statutum recipiunt, tenentur duplicem eleemosynam afferre, ac supra numerum locum tenere; duplicis verò eleemosynæ nomine, intelligitur duplicata summa ejus, quæ in receptione cujuscumque monialis intra numerum, in quolibet monasterio constitutum erogari pro tempore consuevit, prout declaravit sacra congreg. episc. et regul., sub die 6 septembris 1604, refert celeberrimus Barbos. in Collect. bull. titulo *Moniales supranumerariæ*, c. 6.

Ipsæ autem eleemosynæ dotales pro monialibus, sive infra, sive supra numerum præfixum, solvi debent in ære; neque permittitur assignatio bonorum stabilium, aut censuum, ut fuit resolutum per sacram congregationem episcop. et regul., in unâ Camerinen. 28 martii 1588. Et debent durante anno probationis deponi juxta formam in decreto generali præscriptam, ad hoc, ut professione emissâ valeant in bonis stabilibus implicari. Et cum etiam, sicut supra dictum est, illarum fieri debeat reale depositum penes personam fide et facultatibus idoneam, propterea non modò pro ipsis locis in quibus præscribitur modus recipiendi ad habitum monachalem mulieres supra numerum, sicut in secundâ formulâ supra positâ, verum etiam pro quibuscumque locis generaliter fuit resolutum, quòd ipsæ dotales eleemosynæ, apud monialium consanguineos, vel affines, nullatenus relinquantur, sed antequàm puellæ habitum suscipiant, deponantur actualiter apud

mercatores, vel penes aliam personam fide et facultatibus idoneam, ut statim professione emissâ, in emptionem tot bonorum stabilium aut annuorum reddituum investiantur, ut censuit sac. congreg. episc. et regul. in unâ Lusitan. 6 junii 1613, in iis locis, ubi non adsunt mercatores seu banchi, ipsum depositum fieri debet in manibus probi viri et facultosi, qui ad omne mandatum monialium, et absque aliâ exceptione eam obliget se soluturum, ut censuit eadem sacra congreg. in unâ Camerin. n. 15 martii 1594.

Quo verò ad puellas, ad habitum monachalem in monasteriis monialium hujus civitatis Neapolitanæ recipiendas, in vim litterarum sacræ congreg. eorundem, eminentissimo archiepiscopo directas sub die 16 novembris 1629, circa eleemosynarum dotalem reductionem cautum est, quòd de cætero eleemosyna dotalis pro puellis intra numerum recipiendis, summam ducatorum mille, et quingentorum ducatorum monetæ Neapolitanæ excedere nullo modo queat; ita tamen ut monasteria illa quæ hucusque minorem summam ex eadem causâ accipere consueverunt, possint in ipsâ consuetudine permanere, quando nimirum, eorum attentâ paupertate, eidem eminentissimo archiepiscopo citra hujusmodi dotum augmentum, citra tamen prædictæ summæ terminum, aliter non videretur.

Pro monialibus tamen supranumerariis, ipsa dotalis eleemosyna summam ducatorum duorum millium, et quingentorum similium pariter non excedat; ipsæque dotes in ingressu ipsarum puellarum nequaquam monasterio consignentur, sed ante earundem ingressum fiat reale depositum in pecuniâ numeratâ penes montem pietatis, sive publicum alium ac idoneum bancum; ad hoc, ut statim secutâ professione, per monasterium in tot bona stabilia, consensu et licentiâ ipsius eminentissimi archiepiscopi expressè accedentibus convertantur, cui etiam datur facultas ut monialibus ex causâ urgentis necessitatis, necnon monasteriorum fabricæ necessariæ dotes ipsas puellarum ex numero existentium impendendi licentiam impartiri queat.

Licet quandoque postmodum, attentis temporum calamitatibus, ipsa sacra congregatio, ad instantiam partium id petentium, arbitrio ipsius eminentissimi archiepiscopi mandare consueverit, ut pro ipsâ dotali eleemosynâ, tot bona stabilia boni redditus cum nonnullis conditionibus ipsius monasterii utilitatem recipientibus, valeant assignari.

Hoc autem, quoad prædictas eleemosynas dotales pro puellis ad monachalem habitum, ut supra recipiendis, quibus licet permittatur pro earum religiosis necessitatibus aliquid honestum vitalitium tenere cum conditionibus, modificationibus et limitationibus infra scriptis, nihil tamen aliud quod proprietatem sapiat, habere possunt tot juribus refragantibus, ut in cap. *Non dicatis*, § *Cum hujus*, 12, q. 1, ubi quod non licet habere proprium iis qui suis renuntiant, et communiter vivere sponte, et in d. § *Cum hujus*, ibi: *Cum hujus nostræ congregationis fratres non solum facultatibus, sed voluntatibus propriis, in ipsâ ordinationis susceptione renuntiant, et se per promissam oba-*

dientiam penitus aliorum potestati et imperiis in Christo, et pro Christo subdiderint, certum est eos nihil habere, possidere, dare vel accipere debere sine superioris licentiâ; quod si propinquus vel amicus, vel quilibet fratrum cuiquam aliquid offerre voluerit, primò quidem priori insinuetur, et sic suscipiatur, si ipse mandaverit. De quo tamen nihil aliud, nisi quod priori placuerit. Et in cap. Cum ad monasterium, § fin., ubi summus Pontifex abbati et conventui Sublacen. sic ait: *Nec æstimet abbas quòd super habendâ proprietate, possit cum aliquo monacho dispensare; quia abdicatio proprietatis, sicut et custodia castitatis adeò est annexa regulæ monachali, ut contra eam nec summus Pontifex possit licentiam indulgere. Et ex novo jure concilii Tridentini, sess. 25, c. de Regular., cautum est ut nemini regularium tam virorum quàm mulierum liceat bona immobilia vel mobilia, cujuscumque qualitatis fuerint, etiam quovis modo ab eis acquisita tanquàm propria aut etiam nomine conventus possidere vel tenere; sed statim eâ superiori tradantur, conventuique incorporentur.*

Quibus sic stantibus, non videtur admittendum quod nonnulli dixerunt, nempe, moniales de licentiâ suorum superiorum, pro suis occurrentibus necessitatibus, posse habere aliquos census, sive redditus annuos, cum non videatur ipse habere proprium; quia ex debitâ obedientiâ eos retinent, semper paratæ illos dimittere ad libitum superiorum, ut ait Barbos. de Potest. episc., alleg. 102, n. 5, qui ad id citat Joan. Andr. Panorm. et Dec. relatos per Navar. in repet. c. Nullam, 48, q. 2, cap. 3, à num. 25. Subdit tantum ibi idem Barb. quòd in hac quæstione dicendum putat, prædictas moniales non licere habere census sive redditus annuos, eo modo quo in aliquibus partibus habentur ab eisdem, sed tamen cum debitis circumstantiis, ac moderationibus, non omnino videtur illicitum, easdem habere quosdam redditus vitalitios, ex quibus possint vivere, et providere suis particularibus necessitatibus pro victu et vestitu, et aliis quæ sibi à monasteriis non supeditantur, et hoc casu eos habentes non peccare, ex Azor, Instit. moral. p. 1, lib. 12, cap. 9, q. 2, et aliis allegatis per Barbos., loc. cit., d. num. 5.

Verum cum posset quandoque in dubium revocari an videlicet præmissa per dictas moniales tutâ conscientiâ haberi et teneri possint, propterea vidimus circa id obtineri licentiâ à Papâ, quo illam sub formulâ sequenti impartiri consuevit, videlicet:

A tergo: *Venerabili fratri archiepiscopo Neapolitan.*

Intus verò:

URBANUS Papa VIII. *Venerabilis frater, salutem, etc. Exponi nobis nuper fecit dilecta in Christo filia Olympia Mormilis, monialis professa monasterii de Jesu nuncupati Neapolitan. Ordinis S. Francisci Reformatorum nuncupatorum, quod ipsa summam triginta scutorum annuorum sibi à diversis consanguineis suis, ultra ejus subventionem dari solitum, in usus sibi benè visos, ac etiam in elemosynam erogare posse desiderat, Nobis propterea eadem Olympia humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportunè providere de benignitate Apostolicâ dignemur. Nos igitur eandem Olympiam specialis gra-*

tiae favore prosequi volentes, et a quibusvis, etc. Censentes hujusmodi supplicationibus inclinati, fraternitati tuæ eidem Olympiæ, quatenus illa summam triginta scutorum hujusmodi singulis annis in sibi benè visos licitos tamen usus, ac etiam in elemosynam Christi pauperibus erogare liberè et licitè, posse valeat, de consensu tamen superiorissæ dicti monasterii. Et cum hoc, ut si ab eâ requisita fuerit, rationem administrationis pecuniarum hujusmodi reddere teneatur, arbitrio tuo concedendi, et indulgendi facultatem, apostol. auctoritate, tenore præsentium, concedimus et impartimur; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon monasterii et ordinis prædictorum etiam juramento, etc., roboratis, etc. Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem, 5 januarii 1630, Pontificatus nostri anno septimo.

M. A. Maraldus.

Quinimò ex declaratione sacræ congreg., monialis quidquid singulæ quoquo titulo acquisierint, totum rectè ad abbatissæ manus deferri oportet etiam quod suis manibus laborando acquirunt, vel eis à parentibus donatur, abbatissa tamen imprimis ex hujusmodi acquisitionibus suo arbitrio necessitatibus illius monialis, cujus operâ, vel contemplatione fuerint partâ, subvenire poterit, et quod reliquum erit, in communem usum totius monasterii convertere debet, etc., ut refert Leo in suo Thesauro fori eccles. p. 2, c. 1, n. 41.

Illud autem quod dictum est de monialibus circa præmissa, dicendum profectò est de religiosis viris; quandoquidem sacra cong. censuit regulares utriusque sexus non posse tenere propria, sed omnia dare debere suis superioribus, à quibus primò subveniendum est necessitatibus earum, vel eorum quibus munera destinata fuerunt; reliquum verò conferendum in usum monasterii, ut ex Navar. in tractat. de Reddit. eccl., q. 1, num. 84; Barbos. in dict. allegat. 103, n. 3.

Unde hi similiter recurrunt ad summum Pontificem pro obtinendâ facultate aliquid retinendi, et in suos pariter religiosos usus et necessitates impendendi, aut etiam ex commissione parentum aliquid ab eis sibi relictum in charitatis opera post illorum obitum largiendi, ut ex formulâ litterarum, quæ hic subnectitur, patet, videlicet:

URBANUS, Papa VIII. *Ad futuram rei memoriam. Aliàs pro parte dilecti filii Martini Arilza Toletan. seu alterius civitatis, vel diœcesis, nobis exposito quòd ipse centum ducatos annuos monetæ regni Neapolitan. dilecto etiam filio Ambrosio similiter de Arilza ordinis fratrum Prædicatorum professori, ejus nato, dare et assignare desiderabat, Nos eorundem Martini et Ambrosii supplicationibus nobis desuper humiliter porrectis, inclinatis, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis regularium præpositorum consilio, eidem Martino, quòd centum ducatos annuos prædictos dicto Ambrosio, pro suis religiosis necessitatibus dare et assignare, ipsi verò Ambrosio, ut illos pro eisdem necessitatibus accipere, percipere et levare liberè et licitè valerent; dummodò tamen pecuniæ hujusmodi rectè deferrentur in commune depositum conventus, ut ipsum Ambrosium commorari contingeret; et exinde de manu*

depositarii, et de licentiâ Superioris, ipse Ambrosius reciperet, atque in religiosas suas necessitates duntaxat, quantum et quatenus opus esset applicaret; applicatorumque eidem superiori, quotiescumque ab eo requisitus foret, rationem redderet, residuum verò in communes ipsius conventus necessitates erogaretur; licentiam concedimus, prout in nostris in simili formâ brevis, desuper expeditis litteris, quarum tenorem, præsentibus pro expresso haberi volumus, plenius continetur. Cum autem, sicut idem Martinus nobis nuper exponi fecit, ipse quædam charitatis opera quæ palam fieri non possunt adimplere teneatur, neminemque habeat cui operum hujusmodi adimplementum tutius committere possit, quàm eundem Ambrosium natum suum, cui propterea alios centum annuos ducatos, his conditionibus, nempe ut dictus Ambrosius ex his et prædictis aliis centum ducatis nonnisi triginta in totum, quotannis pro suis religiosis necessitatibus applicare, reliquos verò centum et septuaginta ducatos annuos in prædicta charitatis opera juxta mentem et voluntatem ipsius Martini dum vixerit, eidem Ambrosio, verbo, vel scripto, et in eventum quo ab humanis decedat, testamento declarandam, integrè impendere teneatur, necnon ut quoad centum et septuaginta ducatos hujusmodi ipsius Ambrosii superiores regulares sese ingerere, aut illis prætere, vel dictum Ambrosium in illis, ut præfertur, expendendis, impedire non possint, assignare desideret; Nobis propterea idem Martinus humiliter supplicari fecit, ut sibi et Ambrosio prædicto in præmissis opportunè, etc., dignemur; Nos igitur eosdem Martinum et Ambrosium amplioribus favoribus et gratiis prosequi volentes et ambos à quibusvis, etc.; censes, etc.; inclinati eidem Martino, ut ducentos ducatos hujusmodi Ambrosio prædicto, sub dictis conditionibus, et ad prædictum effectum dare et assignare; ipsi verò Ambrosio, quòd ducatos ducentos hujusmodi recipere, percipere, et levare liberè et licitè valeat; ita tamen, ut ex illis triginta tantum ducatos pro suis religiosis necessitatibus, servatæ prædictarum litterarum nostrarum formâ, expendere possit, reliquis autem centum et septuaginta ducatos hujusmodi in opera charitatis, ad quæ dictus Martinus, ut præfertur, obligatus existit, juxta mentem et voluntatem ejusdem Martini ut supra declarandam, ad implementum et non alios usus, integrè impendere teneatur, et quòd centum et septuaginta ducatos hujusmodi, ejus superiores regulares se ingerere, aut illum quomodolibet impedire, seu eos prætere non possint apostolicâ auctoritate, tenore præsentium, licentiam concedimus et impartimur; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon dicti ordinis, etiam juramento confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ, roboratis statutis et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die 19 septembris 1631, pontificatus nostri anno decimo nono.

M. A. Maraldus.

Ex his igitur patet, requiri licentiam ad id summi Pontificis, ex eo quòd nullus superior potest concedere monacho facultatem retinendi aliquid ad usum irrevocabilem, ut tenent Navar. concil. 47, n. 2, de Regular.

in antiq. et cons. 43, num. 2, de Stat. monach. cum aliis relatis per Barbos., dict. alleg. 103, num. 4.

Ad hæc non possunt ultra duas sorores in uno eodemque monasterio habitum regularem suscipere, professionemque ibi emitte, absque sacre congreg. regularium licentiâ; per quam cautum est etiam, ut si tertia soror, ad eundem habitum admittatur, tandiù careat voce activâ et passivâ, donec altera ex prædictis duabus sororibus obierit; necnon tenetur solvere dotem duplicatam quatenus fuerit intra numerum; si verò supra, triplicatam: quo casu adimpleri debent conditiones supra dictæ licentiæ pro monialibus supranumerariis; item, ubi laudabiles adesset consuetudo, vel apostolicâ constitutione cautum, quòd nec duæ sorores in eodem monasterio habitum suscipiant prout servatur Florentinæ, et alibi, ita servari debeat, prout eadem sacra congreg. scripsit archiepiscopo Bracharen., sub die 26 Augusti 1616, idem Barb., cap. 44, num. 14, ubi numero sequenti, ait quòd non debent ad professionem, nec ad chorum moniales admitti, nisi legere noverint, prout eadem sac. congreg. rescripsit episcopo Argentin. 22 januarii 1604.

Prout etiam ipsa sacra cong. censuit, quòd moniales velatæ aut conversæ supra numerum non recipiantur, nisi obtentâ licentiâ sac. cong. et quoad velatas, supra numerarias, servari debeant conditiones in licentiis impressis, contentæ. Et moniales ipsæ non subrogentur in locum monialium decedentium intra numerum; nec impediuntur, quin aliæ in locum earundem demortuarum, intra numerum recipi possint; ac propterea, ne impediunt hujusmodi loca, remanent semper supranumerariæ, licèt in cæteris ab aliis nihil differant, et in omnibus æquales juxta cujuslibet monasterii institutum esse debeant, ut sacra cong. conc. declaravit, 2 julii 1602; id. Barbos. loco citato.

Viduis itidem quandoque contingit, ut suæ pudicitie conservationi, non aliàs, quàm per alicujus monasterii monialium ingressum, consultum velint: quapropter pro hujusmodi viduis decisum fuisse, testatur id. Barbos. de Pot. episc., alleg. 102, num. 67, quòd illæ quæ viris mortuis, honestatis causâ, se contulerunt in monasterium, dummodò sint bonæ existimationis et famæ, legibusque monialium pareant, tolerari debent, et quòd de cætero nullæ hujusmodi viduæ recipi debent, nisi moniales fieri vellent; quæ nihilominus postmodum nequeunt abbatissæ vel priorissæ officia obire absque speciali sedis Apost. licentiâ prout declaravit sacra cong. episc. et regular. in unâ Cassanen. 29 jan. 1585, teste Barb., in Collect. bull., verbo *Abbatissa*, fol. 12, v. 2, id Barb., d. n. 7, ubi advertit, non posse episcopum dare licentiam viduæ ingredi volenti, atque in habitu laicali permanere, etiamsi toto tempore vitæ suæ illic degere, nec amplius inde exire vellet, quia in istis nulla adest causa necessaria.

Ac proinde in hujusmodi casibus fit recursus ad papam pro licentiâ ad id necessariâ, quæ eo modo quo sequitur concedi consuevit, videlicet:

A tergo : *Venerabili fratri archiepiscopo Neapolitan.*
Intūs verò :

URBANUS Papa VIII. *Venerabilis frater, salutem, etc.*
Exponi nobis nuper fecit dilecta in Christo filia Agnes de
Aponte Marchionissæ viduæ terræ Padulæ, Neapolitan.
seu alterius civitatis vel diocesis, quòd ipsa Deo melius
serviendi studio ducta in aliquod monasterium monia-
lium civitatis Neapolitan., unà cum unà ancillà, quæ
illi in suis necessitatibus assistat se recipere, inibique in
habitu seculari quoad vixerit permanere posse summo-
perè desiderat. Nobis propterea supplicari fecit, ut sibi
opportunam ad hoc licentiam concedere, etc., dignare-
mur. Nos igitur, etc., fraternitati tuæ, etc., manda-
mus, quatenus eidem Agneti, quòd ipsa monasterium
prædictum, dummodò illud mulieres seculares hujusmodi
recipere soleat, et actu retineat, unà cum unà ancillà, ut
præfertur, ingredi, et in eo quoad vixerit, in habitu se-
culari permanere liberè et licitè valeat, licentiam aucto-
ritate nostrâ Apost. arbitrio tuo concedas, his videlicet
legibus, videlicet, quòd inprimis et ante omnia, dilecta-
rum in Christo filiarum abbatissæ seu priorissæ, et mon-
ialium dicti monasterii capitulariter et per secreta suf-
fragia præstandus, et illarum superiorum ad id accedat
assensus; ipsaque Agnes eleemosynam extraordinariam
competentem eidem monasterio, ante illius ingressum,
arbitrio similiter tuo, realiter et cum effectu impendat, ac
de suis, et ejusdem ancillæ alimentis in singulos sex
menses, anticipatè persolvendam, idoneè caveat, ipsaque
ancilla in dicto monasterio, educationis causâ, dummo-
dò illud puellas, ex eadem causâ recipere soleat, et illas
actu retineat, commoretur, ac habitu cultuque utantur
modesto, sine jocalibus, auro, sive serico; locutorii, et
clausuræ leges observent; ac ipsa ancilla eidem Agneti
debitum interim præstet famulatum, sintque cellulæ pro
eis vacuæ, et à nemine occupatæ; et si semel è dicto mo-
nasterio exierint, in illud amplius, absque novâ hujus
sanctæ sedis licentiâ reverti non possint; non obstanti-
bis constitutionibus et ordinationibus apostolicis ac dicti
monasterii, et illius ordinis, etiam juramento confirma-
tione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ, roboratis sta-
tutis et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscum-
que. Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem, sub annulo
Piscatoris. Die 14 augusti 1632, pontificatus nostri an-
no vigesimo.

M. A. Maraldus.

Nec aliàs hujusmodi licentiæ concedi consueverunt,
nisi cum supra dictâ clausulâ, inter cætera : *Dummodò*
monasterium mulieres seculares recipere soleat, et actu
retineat, etc.; sic etiam quoad ancillas, licèt aliquando
viderim dari prædictam licentiam, etiam sublatâ ipsâ
clausulâ, quando videlicet causæ urgentiores interce-
dunt, quæ Papam à petitione minimè retrahunt; prout
vidi concessum D. Paulæ de Teixeira mulieri viduæ
nobili Ulixbonen. in civitate Neapolitanâ commoranti
quæ summo Pontifici exposuit, quòd ipsa, quò melius
honori suo consultum sit, in Conceptionis B. M. Vir-
ginis, seu aliud monasterium monialium civitatis Nea-
politane, in quo benevolas inveniret receptrices, unà
cum duabus ancillis quæ illi in suis necessitatibus as-
sisterent, se recipere, inibique, per aliquod temporis

spatium, in habitu seculari, summoperè permanere
desiderabat, ac proinde summus Pontifex commisit
archiepiscopo Neapolitano, quatenus ipsi oratrici, quòd
ipsa, monasterium hujusmodi, licèt illud mulieres se-
cularis hujusmodi recipere non soleat, unà cum dictis
duabus ancillis ingredi, et in eo quoad vixerit in dicto
habitu seculari permaneret, licentiam concederet cum
his conditionibus : *Dummodò, etc., accedat assensus,*
ut supra, etc., necnon eleemosynam extraordina-
riam, etc., ipsæque ancillæ dicto monasterio educationis
causâ, licèt illud puellas ex eadem causâ recipere non
soleat, nec illas actu retineat, commorentur, etc., sub
dat. Romæ, sub annulo Piscatoris, apud S. Petrum, 5
februarii 1642.

Quo verò ad mulieres quæ sunt in discordiâ cum
maritis, timentque eorum sævitiam, si extra culpam
sunt, quamdiù justam timendi causam habuerint, de-
bent, si sunt in monasteriis, tolerari; in posterum verò
non debent recipi. Si verò mulier venerit in suspicio-
nem marito, quo timet ne ab eo aliqua vis inferatur,
debet permitti ut possit ingredi monasterium monia-
lium, si modò constitutiones monasterii non repu-
gnent, et accedat consensus superiorum, abbatissæ et
monialium, et causâ cessante ingressus, debet indè
exire, et si semel exierit, nunquàm postea idem mo-
nasterium ingredi poterit; et tenetur ad clausuram,
sicut aliæ moniales, et stare sine ancillis : Zerol., in
Praxi episc. part. 1, versic. *Ad decimum secundum*, et
licèt Navar. concil. 4, de Divort., et ibi apostilla dicat
sacra congreg. dedisse quandam formulam circa hoc;
et ideò occurrente casu, ad eam esse recurrendum;
tamen ipse Zerol., loco cit., ait se vidisse formulam
quæ est, ut primò conveniat constitutioni monasterii;
secundò de consensu abbatissæ et monialium; tertio,
sine ancillis; quarto, ut servet clausuram, ac propte-
rea censuit succedente casu repentino, posse episco-
pum hoc facere; quia in casibus repentinis et pericu-
losis, non potest ita de facili habere recursum ad se-
dem Apostolicam, et ita ait se vidisse praticari in
multis civitatibus.

Ad hæc nemo est qui ignoret quàm infelices exitus
pariant matrimonia inter impares, præsertim ætate;
ex Bald. in l. *Si major*, c. de Legit. hæred., et in
auth. *Res quæ*, col. penult., vers. ult. notâ C. commun.
de Legat. Et dicam infra lib. 7, cap. 5, num. 46, v.
Sic refert Baldus. Quandoquidem semper ferè secum
afferunt rixas et dissensiones inter conjuges, eoque
magis ubi sævitia viri intercedit, quæ ut plurimum ex
eadem ætatis imparitate, tanquàm radice procedant;
potissimum verò si ob viri sævitiam non possit mulier
absque gravi damni et vitæ periculo cum viro habi-
tare, quæ satis sufficiens causa est etiam ad separa-
tionem thori juxta text. in cap. *Litteras*, de Restitu-
tione spoliat.; Buratt. decisione 656, num. 3.

Quare in istis casibus summus Pontifex totis viribus
satagit scandalis obviare, ut dicam, d. lib. 7, c. 3, n. 3,
et in-praxi patet, ex tenore litterarum, quæ hic subne-
ctuntur, videlicet :

A tergo : *Venerabili fratri archiepiscopo Neapolitan.*

Intus verò :

URBANUS Papa VIII. Venerabilis Frater, salutem, etc.
Nuper pro parte dilectæ in Christo filiæ nobilis mulieris Joannæ de Capoa principissæ terræ Caspoli Neapolitan. seu alterius civitatis, vel diocesis, nobis expositum fuit, quòd ipsa à dilecto filio nobili viro Joanne, etiam de Capoa principe dictæ terræ, marito suo, cui aliàs invita nupti data fuit, malè cum sævitia et minis, ac etiam vitæ periculo tractatur, ob suspensiones quæ inter eos oriuntur ob ætatis ipsorum disparitatem; cum ipsa Joanna eximia pulchritudinis, ac vigesimo secundo duntaxat suæ ætatis anno constituta, dictus autem Joannes valdè zelotypus, et ferè septuagenarius respectivè existant; ac insuper idem Joannes cuncta bona sua dilapidaverit unde dicta Joanna timens, ne ex diuturniori suâ cum prædicto Joanne cohabitatione, sibi aut illi grave malum, etiam privationis vitæ forsitan eveniat; et ne bona, in quibus eadem Joanna genitrici suæ successura est, in potestatem dicti Joannis deveniant, cum illorum dilapidationis periculo. Propterea, ut sibi rebusque suis consultum sit, ipsa Joanna sese in aliquod monialium civitatis Neapolitanæ monasterium, etiam ejus marito invito, cum duabus ancillis quæ illi inserviant, recipere, et inibi habitu seculari retento, per aliquod temporis spatium commorari posse desiderat: Nobis idcirco humiliter supplicari fecit, ut sibi desuper opportunè providere, etc., dignaremur. Nos igitur dictam Joannam specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et à quibusvis, etc., censentes, etc.; fraternitati tuæ, per præsentis committimus et mandamus, quatenus veris existentibus narratis eidem Joannæ, quòd ipsa monasterium hujusmodi, dummodò illud mulieres seculares hujusmodi recipere soleat, et illas actu retineat, etiam ejus marito invito, ut præfertur, cum duabus ancillis ingredi, et inibi ad tempus, eidem Joannæ per te præfigendum, habitu seculari retento, permanere, liberè et licitè valeat, licentiam, auctoritate N. Apost. arbitrio tuo concedas; his videlicet legibus, quòd inprimis et ante omnia, dilectarum in Christo filiarum abbatissæ seu priorissæ, et monialium dicti monasterii, capitulariter et per secreta suffragia præstandus, et illorum superiorum expressus ad id accedat assensus; ipsaque Joanna eleemosynam extraordinariam monasterio hujusmodi, arbitrio similiter tuo ante illius ingressum realiter et cum effectu pendat, deque suis et earundem ancillarum alimentis in singulos sex menses anticipatè persolvendis idoneè caveat; ipsæque ancillæ sint virgines ac honestæ conditionis et famæ, tituloque educationis, in eodem monasterio degant; dummodò tamen illud puellas ex eadem causâ recipere soleat et illas actu retineat; habitu cultuque utantur modesto sine jocalibus auro sive serico; locutorii et clausuræ, leges observent sintque cellulæ pro eis vacuæ, et à nemine occupatæ, ac eidem Joannæ debitum interim præstent famulatum; et si semel è dicto monasterio exierint, in illud ampliùs, absque novâ hujus sanctæ sedis licentiâ reverti non possint. Non obstantibus præmissis ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis ac monasterii, hujusmodi et illius ordinis etiam juramento, etc., statulis et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. Romæ apud S. Petrum

sub annulo Piscatoris; die decembris 1612, pontificatus nostri anno vigesimo. M. A. Maraldus.

Ipsis tamen monialibus jam professis, quæ ex aliquâ legitimâ causâ egent peculiari ope alicujus famulæ, videmus præsertim in monasteriis hujus civitatis, illam sibi, sive per sacram congregationem regularium per litteras privatas, ordinario loci directas; sive in viâ litterarum apostolicarum in formâ brevis, concedi, si videlicet Papæ narretur, ipsam monialem egerè unius famulæ operâ, quæ illi in suis necessitatibus inserviat, qui proinde ipsi ordinario mandare consuevit, quatenus si preces veritate niti repererit, eidem moniali, unam ancillam duntaxat, pro ejus servitiis in dicto monasterio, dummodò aliquæ illius moniales, ancillas apostolicæ auctoritate retinere sint solitæ, et illas actu retineant, introducendi licentiam, arbitrio suo concedat. His tamen legibus, quòd inprimis, et ante omnia abbatissæ, seu priorissæ, et monialium illius monasterii, ad id capitulariter votisque secretis consentiant; necnon dicta ancilla sic assumenda sit virgo, et honestæ conditionis et famæ, ac titulo educationis in eodem monasterio; dummodò tamen ipsum puellas ex hac causâ recipere soleat, et illas actu retineat, utque ancilla hujusmodi habitu, cultuque utatur modesto, absque jocalibus, auro sive serico; locutorii et clausuræ leges observet, ac debitum interim eidem moniali præstet famulatum; ejusdemque monialis consanguineorum, vel affinium sumptibus eidem monasterio singulis semestribus anticipatè persolvatur, alatur, nec monasterio onerosa sit, et in loco pro puellis ibidem educandis destinato sit cellula pro eâ vacua, et à nemine occupata, ac numerus puellarum in dicto monasterio educandarum non sit completus; et si semel è dicto monasterio exierint, in illud ampliùs, absque novâ sedis Apostolicæ licentiâ reverti non possint.

Et sic sub eadem formulâ, datur etiam pro ancillis simul ingredientibus monasterium, cum mulieribus viduis, aut qui aliàs ex sedis Apostolicæ licentiâ, se recipiunt in monasteriis monialium, ut patet ex aliis licentiis supra positis.

Cæterum quoad alias mulieres qualificatas, testatur Mandos. in Praxi. signat. tit. de Licentiis, versic. Datur licentiâ, fol. 74, quòd datur honestis, nobilibus et valdè dignis mulieribus quater in anno, ut cum tribus vel quatuor honestis mulieribus intrare possint quæcumque monasteria monialium, quorumcumque ordinum etiam S. Claræ de licentiâ illarum quæ monasteriis præfuerint, cum clausulâ: Dummodò ibi non pernoctent; et aliàs, vidisse ipsum concedi nobili mulieri, quòd cum duabus mulieribus posset quæcumque monasteria regni Portugalliæ cujuscumque ordinis, etiam S. Claræ et militarium duodecies in anno ingredi et morari, et aliquando in quadragesimâ pernoctare, de licentiâ abbatissæ, alicujus alterius superioris licentiâ minime requisitâ.

Quia verò summi pontifices pluribus diversisque mulieribus sic qualificatis, etiam in perpetuum, scilicet ad vitam impetrantium, id concesserant; ex quo non-

nulla fortè inconvenientia oriebantur, propterea fel. record. Gregorius XIII revocavit omnes licentias et facultates ingrediendi monasteria, domos, et loca monialium, ac etiam virorum quorumvis ordinum, quibusvis, etiam comitissis, marchionissis, ducissis, et aliis cujuscumque statûs et conditionis mulieribus, et omnes licentias ingrediendi monasteria, domos et loca sanctimonialium concessas quibuscumque viris ejusdem statûs et dignitatis, à quibuscumque pontificibus, et Sedis Apostolicæ legatis, quomodolibet, et ad instantiam cujuscumque concessis, prout in suâ constitutione quæ incipit : *Ubi gratiæ*, id. junii 1565. Insuper fel. record. Sixtus V aliam constitutionem earumdem licentiarum revocatoriam edidit; per quam, easdem licentias revocavit quæcumque monasteria ingrediendi, et ibi permanendi mulieribus secularibus cujuscumque statûs et conditionis existentibus, etiam comitissis, marchionissis et ducissis concessas, ut in suâ constitutione quæ incipit : *Sanctimonialium*, die 5 januarii 1589.

Postremò, Paulus V, similis record., in aliâ constitutione, quæ incipit : *Monialium*, 10 julii 1612, id prohibuit mulieribus secularibus, etiam fundatricibus, aut donatricibus ad breve, vel ad longum tempus, etiamsi à Sede Apostolicâ hoc eis specialiter esset indultum.

Nec tamen hodiè hujusmodi licentiæ denegantur personis jurisdictionem tamen temporalem habentibus, cum conditionibus et clausulis in formulâ infra scriptâ contentis, quæ in formâ gratiosâ, et sub anulo Piscatoris in dies à Rom. Curiâ emanant, tenoris sequentis, videlicet :

A tergo : *Dilectæ in Christo filiæ Suevæ de Avalos de Este principessæ terræ Conchæ, Neapolitanæ, seu alterius diœcesis.*

Intûs verò :

URBANUS Papa VIII. *Dilecta in Christo filia, salutem et apostolicam benedictionem. Spirituali tuæ consolationi, quantum cum Domino possumus, benignè consulere; teque specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et à quibusvis, etc.; censentes, supplicationibus, tuo nomine nobis super hoc humiliter porrectis, inclinati, tibi, quæ, ut asseris dilecti filii nobilis viri Nicolai ex principibus ab Este, uxor existis, ut à quatuor honestis mulieribus, modesto ac decenti habitu indutis, quas semel electas, nec variare, nec mutare possis, nisi alicujus earum obitu eveniente, associata; et super veritate narratorum cognitione per ordinarium loci adhibitâ, monasteria monialium civitatis Neapolitanæ, quatuor vicibus in totum, non autem eorum singula, quolibet anno, de earumdem monialium capitulariter, et per secreta suffragia præstando, et illarum, superiorum consensu, non tamen Dominicis, seu aliis festivis aut vigiliarum diebus, neque Quadragesimæ, vel Adventûs temporibus, ingredi, ac cum eisdem monialibus conversari, et refectionem etiam sumere corporalem; dummodò tamen monialium particularium cellas, præter eas quarum causâ monasteria hujusmodi ingredieris, non visites, neque tu, minùsque dictæ mulieres inibi pernoctetis, liberè et licitè valeas, licentiam et*

facultatem, etc. concedimus; non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, et dictorum monasteriorum, etc., statutis, etc. Dat. Romæ apud Sanct. Petrum 19 decembris 1638, pontificatûs nostri anno decimo sexto.

M. A. Maraldus.

Aliis insuper mulieribus sic ingredi posse petentibus, non tribuitur ista licentia, nisi etiam jurisdictionem habeant temporalem, ac propterea non datur, seu saltem dari non consuevit, nisi cum clausulâ, *tibi, quæ ut asseris terræ N. jurisdictionem habens ducissa existis, etc.*, quapropter, nisi ita sit, licentia minimè suffragatur; quia licèt expediatur tanquam gratiosa, nihilominùs adjicitur alia clausula, nimirum: *Et super veritate narratorum cognitione per ordinarium loci adhibitâ*; ac proinde cum ista licentia fundetur in assertione ipsius oratricis, requirit omninò probationem, cum referatur ad impetrantem, qui tenetur asserta verificare; Cassad., decis. num. 1, de Rescript., et decis. 7, de jurepatr., licèt secùs dicendum esset si per verbum impersonale diceretur, *ut asseritur*, quod indiget persona nominis, vel pronominis, puta, à me, à te, ab illo, Mandos. reg. 34, quæst. 47, num. 1, et sic perinde est, ac si diceretur, si ordinarius preces veritate niti reperit: quæ quidem clausula, licèt non esset in rescripto apposita, nihilominùs subintelligeretur; cum quælibet gratia habeat in se hanc tacitam conditionem, cap. *Ex parte*, 1, de Rescript.; Marches. de Commis. parte 1, num. 225, fol. mihi 71, Gonzal. ad reg. 8, Cancell., glos. 9, tit. annot. cont. null. num. 229. Et aliàs in hac Curiâ, similis licentia non fuit admissa, cum oratrix non probaverit hanc jurisdictionem temporalem, quæ ut dictum est, venit omninò verificanda; ex quo summus Pontifex, non aliter hujusmodi licentias quàm modo præmisso, concedit, et ex prædictâ causâ, quæ nisi verificetur, facit corruiere gratiam, etiamsi ipsa causa videretur tantummodò impulsiva, ut per Menoch. de Arbit. jud., casu 201, num. 12.

Et sub hujusmodi formulâ vidimus prædictas licentias concedi, videlicet :

A tergo : *Dilectis in Christo filiabus nobilibus mulieribus Dianæ de Capuâ, et Portiæ Caraffæ ducissis terræ seu loci de Laurenzano Neapolitanæ seu alterius civitatis vel diœcesis.*

Intûs verò :

URBANUS, etc. *Dilectæ in Christo filiæ mulieres, etc., salutem, etc., spirituali, etc. Vobis, quæ, ut asseritis, terræ seu loci de Laurenzano jurisdictionem habentes, Neapolitanæ seu alterius diœcesis ducissæ existitis, ut à tribus matronis honesto ac decenti, etc., quas, etc., nisi, etc., associatæ, etc., tribus vicibus, etc., ut in priori formulâ. Dat. in arce Gondulphi, diœcesis Albanen., die 13 octobris 1636; pontificatûs nostri anno decimo quarto.*

Notandum præterea, quòd hujusmodi licentiæ neque suffragantur, nisi accedat expressè consensus monialium capitulariter et per secreta suffragia, prout voluit etiam idem Urbanus Papa VIII, in suâ consti-

tutione quæ incipit : *Sacrosanctum*, die 27 octobris 1624.

Insuper, quòd non concedantur, nisi pro quatuor vicibus ad summum; aliàs verò, pro tribus tantum vicibus, vidi concessas; nisi qualitas personæ, et summi Pontificis benignitas aliud suadeat; quòd si fortè simpliciter concederetur, absque eo quòd exprimeretur per quot vices, intelligeretur de primâ vice tantum, et non ultra, arg. l. *Boves*, § *Hoc sermone*, ff. de Verb. sign.; Alex. consil. 56, versic. *Unde si alicui*, vol. 4; Felin. in cap. 2, de Trug. et pace; Jas. in l. *Divortio*, § *quod in anno*, col. 3, ff. solut. matr. l. *Duobus*, § *Si ei qui*, ff. de Jurejur. licet iste casus rarò posset evenire, cum in prædictis licentiis, quando Papa vult, exprimit dicendo; pro unâ vice tantum, prout aliàs vidi; et hoc modo cessant conjecturæ, ad text. in l. *Ille aut ille*, ff. de Leg. 3, l. *Continuus*, § *Cum ita*, junctâ Glossâ, in verbo *Nul-*
lus, ff. de Verb. oblig.

Denique supra dictæ licentiæ conceduntur ad præscriptum constitutionis supra dicti Pauli V, qui præscripsit modum utendi facultatibus concessis à Romanis pontificibus ingrediendi monasteria monialium per quam ordinavit, quòd nulla persona cujuscumque gradus et conditionis existat, vigore licentiarum, plura monasteria, pluribus vicibus ingrediatur, sed quòd licentiæ hujusmodi, respectu universorum, non autem aliquorum, vel singulorum monasteriorum, suffragentur, ita ut, cui bis in anno, vel amplius plura monasteria ingredi conceditur, ei bis, vel amplius tantum universa, non autem eorum aliqua vel singula ingredi liceat: etiamsi prædicta monasteria in diversis civitatibus, terris, diœcesibus et locis existant, teste Barbos. in Collect. ad loc. conc. sess. 25, c. 5, de Monial. et Regular., num. 9.

LIBER SEXTUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS AD BENEFICIA SECULARIA PRO REGULARIBUS, ET È CONTRA.

CAPUT PRIMUM.

Praxis dispensationis ad beneficia secularia pro regularibus.

Regulares, non modò ad diversa quæ hactenus dicta sunt, verum etiam ad beneficia secularia assequenda, sæpenumerò dispensantur; idcirco quid circa id ipsa Romana Curia servet, videamus. Et quidem satis in jure expressè cavetur, ut regularia beneficia in titulum regularibus professis provideri consueta, cum per obitum aut resignationem, vel aliàs illa in titulum obtinentis vacare contigerit, religiosis tantum illius ordinis, vel iis, qui habitum omninò suscipere et professionem emittere teneantur, et non aliis; ne vestem lino lanâque contextam induant, conferantur, ut inter cætera jura novissimè cautum est per concil. Trid. sess. 14, cap. 10, de Reform., indecorumque admodum sit rationique minimè congruum, si etiam secularibus conferantur; ne homines disparis professionis, vel habitus, Ecclesiis præficere, aut in unâ eademque Ecclesiâ sociari; quapropter secularia beneficia, secularibus; regularia verò, regularibus conferri debent c. *Cum de beneficio*, de Præb., in 6, cum aliis, nisi tamen prout aliàs fieri audivi, beneficia ipsa regularia, ad secularitatem apostolicâ auctoritate reducta fuerint; quodquidem nunc rarò, et non sine maximis causis fieri contingit, ut omnes ferè possunt testari curiales, licet Ecclesia secularis, possit facillè fieri regularis, ut probat Lap., alleg. 44, allegans ibi d. cap. *Cum de beneficio*, ubi, quod beneficium quod consuevit regi in statu regulari efficiturulare.

Hinc fit ut regularis, sine summi Pontificis dispensatione inhabilis reddatur ad beneficiumulare; sicut è contra, secularis ad beneficiumulare; unde benè nòrunt, non modò curiales ipsi, verum etiam

exteri, quòd si monachus quisquam sive alius regularis impetret beneficiumulare, nullâ secularitatis hujusmodi habitâ mentione, aut è converso, nulla prorsus et invalida redditur collatio; Felin. in cap. *In nostra*, num. 41, de Rescript., Cassad., decis. 4, num. 4, de Præb. Quod profectò procedere neminem latet, etiamsi collatio ipsa fuerit motu proprio facta; quandoquidem ipse motus proprius nunquàm aufert inhabilitatem personæ, aut alios substantiales defectus; Barbos., claus. 79, num. 22; neque firmat gratiam contra mentem concedentis, Menoch., de Arbitr. jud. casu 201, num. 80.

Ne autem, te, qui simplex es curialis, per ignotos terminos procedere contingat, scias quòd regularia beneficia illa dicuntur, quæ ex suâ fundatione seu institutione vel consuetudine, religiosis sunt addicta; Rebuff., in Concord., rubr. de Collat., § *Volumus*, in verbo *Regularia*; vel illa quæ per quadraginta annos consueta sunt regi per eosdem; d. cap. *Cum de beneficio*.

Ab hâc tamen nostrâ praxi devium non agnoscas, ut quoad parochiales Ecclesias seculares, hoc ordine procedatur; nimirum, quòd licet in dubium aliàs revocaretur, an scilicet stante dispositione text. in c. *Quod Deitimorem*, de Stat. monach., liberè posset canonico regulari conferri beneficium curatumulare; ac propterea docnerit inter cæteros Gonz. ad Reg. 8 cancell., gloss. 7, n. 55, in primâ impressione, quòd hodiè nulli regulares, etiamsi sint canonici, habere possunt beneficia curata sine dispensatione apost., neque in perpetuum, neque ad tempus, quodque ita observari vidit, ac desuper emanaverat quedam declaratio S. congr. concilii ubi, etiam, quòd licet olim dabatur monachis dispensatio ad unum beneficium curatumulare, contra cap. *Monachi*, de Stat. monach., hodiè non admittuntur,

nec dispensantur, prout disponitur in const. Pauli V, quæ incipit : *Postquam divina bonitas*, tertio decimo kal. aug. anno 1518, per quam disponitur, etiam privari regularem quibuscumque beneficiis ecclesiasticis, qui absque dispensatione illa obtinuerit ; et quamvis dicta constitutio fuerit redacta ad terminos juris communis per Pium IV. quæ incipit : *Sedis Apostolicæ auctoritate*, tertio non. aprilis 1560, tamen praxis admisit, quod canonici regulares sine dispensatione Apostolicâ talia beneficia obtinere non possunt, præsertim stantibus decreto Greg. XIII, et prædictâ dispositione concil. Trident.

Attamen id. Gonz. loco cit. in addit., in secundâ impressione, versic. *Cæterum*, ait quod re maturius consideratâ, contrarium est tenendum ; tum quia de jure communi canonicus regularis potest obtinere parochialem Ecclesiam, d. c. *Quod Dei timorem*, tum etiam quia per d. conc. Trid. non modò est aliquid derogatum, inò potius approbatum in sess. 14, c. 11, dùm statuit, quòd hujusmodi canonici translati de uno ad alium ordinem, non possint obtinere beneficia curata ; unde quoad non translato, videtur id. concil. approbare dispositionem juris communis.

Unde ex his videtur ipsos canonicos regulares, sine dispensatione Sedis Apost., adhibitâ tamen licentiâ suorum superiorum, posse dicta beneficia secularia curata obtinere ; præsertim, cùm videatur sublata difficultas per decis. Rot., in unâ Papien. Jurispatr., die 6 martii 1598, coram Seraphin., ubi, proposito dubio, an scilicet canonico regulari poterat hodiè de sui superioris licentiâ conferri beneficium secularium curatum, fuit dictum et resolutum, quòd licèt secularia beneficia non sint conferenda regularibus, possunt nihilominus curata conferri canonicis regularibus, et novissimè sequitur, et tenet Vivian. in Praxi jurispatr., in append. ad e. 2, l. 6, in fine d. Praxis, ubi testatur, S. Carolum Borromæum, prævio concursu, anno 1584, quarto idus januarii, contulisse parochialem Ecclesiam S. Remigii Vicemodroni Mediolan. diœcesis, D. Theophilo Varisio, canonico regulari congr. Lateran., habenti talem facultatem à suo generali ; et à Clemente VIII, fuit collata præpositura D. Pauli Tapparello Pedemontano, canonico regulari Lateranen., ante tamen collationem, visum fuit an præmissis non obstaret decretum concil. Trid. et sac. congr. respondit, non ob stare, nisi esset translatus ; id. Vivian. loco citato.

Nec præmissis adversari aliquo modo videtur declaratio S. cong. quam refert id. Gonz., d. gl. 7, n. 53, necnon quoddam decretum Greg. XIII, per hæc verba : *N. D. N. nol. it. licere canonicis regularibus cong. Lateranen., etiam de licentiâ sui generalis, absque consensu summi Pontificis, assumere curam ordinariam, etiam ad tempus multoque minus beneficium curatum ad tempus*, ut per Gare., de Benef., part. 7, c. 10, sub n. 52, in fine. Quia quoad dictam declarationem concil. quamdiù non constat de intentione Papæ, nihil facit, ut in auth. *Si quis in aliquo*, c. de Eden. ; quo verò ad sententiam supra dicti Greg. XIII, neque sufficit aliquan-

do ipsum noluisse, poterat enim postea velle, l. 4, ff. de Admin. tut., quia voluntas non reducta ad actum legis, vel dispositionis, nihil operatur, l. *Quidam cum filium*, post princip. ff. de Hered. instit., l. *Cum in plures*, § *Locator*. ff. *Locati*, c. *Quemadmodum*, de Jur. jur. Sicque hodiè ad præscriptum supra dictæ decisionis in partem affirmativam inclinari posse videtur.

Atverò ego in tutâ praxi ad negativam inclinandum esse existimo, nimirum, ut non obstante d. Putei Decis., canonicos regulares non esse admittendos ad curam Parochialem Ecclesiarum absque sedis Apostolicæ dispensatione, ita enim resolutum fuisse per sacram. congr. episc. et reg. in unâ Cremon., 1 septemb. 1630, testatur ad coll. DD. num. 7, fol. mihi 149, et sic vidi pluries servatum in praxi, à quâ vera legum interpretatio desumitur ; Bald., in cap. 1, num. 7, de Feud. 51, c. *Amitt.* Illud enim est quod satis urget, nempe quia supra dictæ dispositioni text. in d. cap. *Quod Dei timorem*, fuit derogatum per concordata Leonis X, ut per Rebuff., in rubr. de Collat. § *Volumus*, l. verbo *Et conformitatem*, quapropter absolute dicendum est, ipsis canonicis regularibus non posse conferri beneficia secularia prout non modò testantur omnes peritissimi et antiquissimi curiales, verum etiam multi pontifices significarunt, teste Sanch., in Præcepta Decalogi, tomo 2, lib. 7, cap. 26, num. 71, quem refert Barbos., de Jur. Eccles., lib. 3, cap. 4, num. 71, vers. *Diximus*, circa fin., ubi concludit, quòd hodiè Canonicus regularis absque dispensatione summi Pontificis, non potest ad parochialem Ecclesiam promoveri, et per extensum offert dictam declarationem in hæc verba videlicet : *Canonici regulares, non obstante cap. Quod Dei timorem, non admittuntur ad curam parochialem Ecclesiarum, absque sedis Apostolicæ dispensatione.*

Ratio autem cur ipsis canonicis regularibus erat indultum, ut per d. cap. *Quod Dei timorem*, beneficia curata secularia obtinere potuissent, jam expressa est in eod. cap. in § *Licèt*, per hæc verba, videlicet : *Licèt autem in Lateranen. concilio de monachis caveatur, ne singuli per villas et oppida per quascumque parochias ponantur Ecclesias, etc., quia tamen illud de canonicis regularibus specialiter non cavetur, qui etsi à sanctorum monachorum consortio non putentur sejuncti, regule tamen inserviunt laxiori et per antiquos canones, etiam monachi possunt ad Ecclesiarum parochialium regimen in presbyteros ordinari, ex quo debent prædicationis officium (quod privilegiatum est) exercere, sic annuendum duximus postulatis, ut exercens plebani officium, si commodè fieri poterit, unum canonicum regularem secum habeas, ad cautelam, cujus, in his quæ Dei sunt, et regularis observantiæ, tam consortio quàm solatio perfruaris.*

Et ob hanc eandem rationem, puto Leonem X concessisse his canonicis regularibus in episcopos promotis, ut tam in capellâ pontificali, quàm extra eam, habitus et colores clericis secularibus in episcopos promotis concessos, gestare possint : prout in suis literis in formâ brevis expeditis, sub dat. Romæ apud

Sanctum Petrum, anno 1519, pontificatus sui anno septimo.

Hæc autem quoad canonicos regulares, ad ipsa beneficia curata, quo verò ad alios regulares, eos, etiam attentis iuribus superius allegatis, omnino esse inhabiles ad eadem beneficia obtinenda, non ambigitur, nisi tamen sint episcopatus; quia ad dignitatem episcopalem, et monachus nedum potest eligi, et de eâ provideri text. in cap. 1, 18, quest. 1, Clem. 1, de Elect.; nam, et ipse episcopus appellatur religiosus c. *Ex multâ voto*, verum etiam habet jus succedendi, et liberatur à tribus substantialibus regionis, cap. un. 18, quest. 1, quia de filio jam factus est pater, facitque fructus suos in vitâ, et de eis disponere potest non minus quàm secularis; Bald. in cap. *Clerici* 2, num. 7, de Vit. et Hon. cler. Navarr., consil. 15, numer. 4, et per tot. de Regular., ibi n. 8, ait praxim totius christiani orbis ita servare, et plura de hæc revideri possunt penes Ludovis., decis. 401, absolutus tamen à vinculo, non potest habere officia, et dignitates sui ordinis, redeundo ad illum, ex constitut. Pauli IV, quæ incipit: *In sacra*, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, 19 julii 1059.

Cæterum nunquàm eis talia beneficia conferuntur, nisi in casibus in infra scriptis duabus declarationibus sacre congregationis concilii contentis per quas conclusio prædicta hanc recipit restrictionem, nimirum si accedat dispensatio Papæ ex aliquâ urgenti necessitate, quæ tunc, ut nostra praxis docet, dari consuevit, quando clerici seculares idonei minimè reperiuntur; ex quo in defectum clericorum secularium, possunt beneficia secularia regularibus conferri; et è contra beneficia regularia secularibus; tunc enim necessitas non habet legem, cap. *Abbate*, in fin., de Verb. signif. Quod præsertim est intelligendum de Ecclesiis curatis; unde emanarunt duæ sequentes declarationes sacre congregationis concilii, quarum prima est: *Quæritur an Ecclesiæ parochiali, ex necessitate, nempe ob penuriam sacerdotum, regularis perpetuò possit præfici, sacra congregatio respondit permitti posse, ita tamen, ut deducto victu, quod reliquum fuerit reddituum, in utilitatem Ecclesiæ et pauperum convertatur, ob id autem necessariam esse hodiè dispensationem, contra opinionem communem antiquorum doctorum dicentium, quòd ita de stylo observari consuevit, quòd si magis placeret S. D. N. Sixto posse quod petitur, ad tempus concedi, quoad scilicet episcopus provideret de clerico seculari: nihil tamen concedendum nisi, instante episcopo, pro necessitate vel utilitate Ecclesiæ supra dictam priorem sententiam congregationis, probavit Sanctissimus. Secunda verò. Quidam clericus miles S. Stephani petiit admitti in concursu cujusdam Ecclesiæ parochialis; congregatio parva censuit, significandum datario, concilium non prohibuisse, quin regulares possint habere seculares parochiales; jus etiam vetus, non obstande videat ipse si institutum militiæ suæ obstat. Sanctissimus noluit, quia dixit prohibere concilium Lateranensem concordatis cum Leone; Rebuff. in Concord., et ideo scribendum episcopo, ne regularem admittat ad*

concursum, quòd non debuit istum, scilicet, admittere, refert Garc. part. 7, cap. 10, num. 32.

Ut autem supra dictas declarationes sacre congregationis circa parochiales Ecclesias in praxim deducamus, sciendum est quòd servat stylus Curie ut in supplicationibus dispensationum pro dictis beneficiis curatis per regulares obtinendis semper exprimatur habilitas oratoris, nimirum: *Supplicat igitur humiliter S. V. devotus illius orator N. expressè professus ordinis Minorum domus N. frater ordinis Minorum de observantiâ nuncupati, ordinem ipsum, in domo eorundem fratrum expressè professus, theologie professor ac verbi Dei concionator, quatenus eidem oratori, pro quo devota creatura vestra episcopus seu vicarius N. aut parochiani dicti loci ob penuriam presbyterorum secularium in illis partibus ob eximiam prædicandi verbi Dei oratoris scientiam, E. S. V. humiliter supplicant, conferre, et de illâ etiam providere, secumque, ut illam recipere, et quoad vixerit retinere liberè et licitè valeat, dispensare dignemini de gratiâ speciali, etc.*

Alias similes dispensationes pluries vidi in ipsâ Romanâ Curia concessas pro Parochialibus Ecclesiis vacantibus, etiam per resignationem ad favorem diversorum regularium, quarum provisiones committebantur locorum ordinariis in formâ, *Dignum novissima cum infra scriptis decretis, videlicet: Et de licentiâ sui superioris; ad cujus nutum ipse orator regularis quantumcumque ad claustrum revocari possit. Et cum decreto quòd, detracto ex fructibus parochialis Ecclesiæ quòd necessarium fuerit pro oratoris congruâ sustentatione, quòd ex eis reliquum erit, in pauperes illius loci, aut reparationem ædificiorum, et in emptionem ornamentorum ejusdem Ecclesiæ, arbitrio ordinarii convertatur. Et cum expressione, quòd hæc gratia fit ob eximiam scientiam et peritiam prædicandi verbi Dei ipsius oratoris, et difficultatem inveniendi probos et peritos Rectores seculares his calamitosi temporibus, in quo munere prædicandi ipse orator se exercere, et in dicto loco, habitu regulari retento, continuò personaliter residere, ac eidem parochiali Ecclesiæ per seipsum deservire, et parochialia officia gerere et exercere debeat; aliàs dicta Ecclesia vacet eo ipso.*

Et hæc propter canonicos regulares, procedunt de stylo Curie, nempe ut exprimatur, oratorem regularem esse aptum concionatorem, vel quid simile, circa quòd non potest dari certa regula, qui quidem stylus non longè distat à jure communi, per quòd habetur, sicut diximus, tunc secularia beneficia curata esse regularibus conferenda, quando videlicet urget ipsa necessitas; c. *Inter quatuor*, de Religios. domibus; Rebuff. in concord. tit. de Collat. § *Volumus*, 1, verba *Et conformitatem.*

Similem gratiam vidi concessam pro dignitate principali curatâ apud Helvetios pro fratre ordinis Eremitarum S. Augustini, magistro in theologiâ pro quò committebatur ordinario, ut sequitur: *Et postquàm orator fidem catholicam juxta articulos pridem à sede Apostolicâ propositos, in ejus manibus professus fuerit, ei propter defectum personæ secularis, quæ curam ani-*

marum hujusmodi exercere posse, et eximiam dicti oratoris scientiam, ac prædicandi verbi Dei peritiam, ita expedire judicaverit, illumque per diligentem examinationem ad id idoneum esse repererit, omnes et singulos fructus, ac etiam distributi ones ejusdem archipresbyteratus eidem oratori pro stipendio ratione exercitii curæ animarum hujusmodi, donec de aliâ personâ seculari idoneâ, cui dictus archipresbyteratus conferri possit, per Sedem Apostolicam prospectum sit, illius titulo interim suppresso, ita ut à quoquam impetrari nequeat, concedat et assignet, citra provisionem, seu commendam dicti archipresbyteratus, et de licentiâ superioris dicti oratoris qui in munere prædicandi verbi Dei se sedulo exercere, et habitum suum regularem, ut antea semper gerere et retinere ubique debeat, ac ad nutum dicti superioris ad claustrum quandocumque revocari possit; et quòd, detracto ex fructibus et distributionibus quotidianis, quod necessarium fuerit pro ejus congruâ sustentatione, quod reliquum erit domui, in quâ ipse orator professus est, cedat.

Iste item ordo servatur, cum ex decreto concilii Trid., sess. 5, cap. 1, non reperitur clericus secularis pro theologali præbendâ in cathedrali Ecclesiâ; unde aliâs à sacrâ congregatione ipsius concilii emanavit sequens declaratio, videlicet: *Congreg. concilii censuit, quando clericus secularis idoneus pro theologali præbendâ non reperitur, collationem illius suspendendam esse, donec inveniatur idoneus theologus secularis cui fieri possit, et interim nullum esse deputandum custodem aut curatorem fructuum ipsius canonicatus; sed eos omnes tradendos superiori alicujus ordinis, qui curet ut aliquis theologus ex suis regularibus publice in cathedrali Ecclesiâ doceat sacram Scripturam, prout mandatur decreto conc. cap. 1, sess. 5, eique inprimis necessaria subministretur ex dictis fructibus; quod reliquum fuerit in usum monasterii convertat.* Ac proinde quando casus evenit ut petatur per sedem Apostolicam desuper provideri, committitur ordinario, cum decreto: *Et citra provisionem; sed de concessione et assignatione quantat omnium, et quorumcumque fructuum et distributionum quotidianarum canonicatus et præbendæ præfatorum, eidem oratori pro stipendio præbendæ theologalis, ad vitam ipsius oratoris, seu donec de alio magistro in theologiâ titulari idoneo, cui canonicatus et præbenda præfati conferri possint, per loci ordinarium prospectum sit; illorum titulo interim suppresso; ita ut à quoquam impetrari nequeant. Et de licentiâ superioris dicti oratoris, qui habitum suum regularem, ut antea, semper gerat, et retineat ubique; aliâs præsens gratia nulla sit eo ipso.* Quamvis non ignoremus quòd aliquando etiam, ob necessitatem personæ graduatæ, canonicatus et præbenda theologalis conferantur clerico seculari non graduato: præsertim, ubi illorum fructus sunt tenues; quapropter in dispositivâ litterarum apostolicarum hujusmodi collationis, prosequitur: *Nos vel nros præfatum N. presbyterum assignant, sc. licet in theologiâ graduatus non sit, ad explendum tamen munus eidem præbendæ, tempus theologali incumbens, habilem existere ac in civitate et*

diœcesi prædictis, nullum graduatum, aut qui intra annum in theologiâ graduari possit, adesse, apud nos, etc.

Beneficia autem secularia simplicia, pari ratione nequeunt adhuc obtinere religiosi, licet canonici regulares fuerint, etiam cum dispensatione episcopi, Navar., cons. 41, de Statu monach., et fuit resolutum in d. Papien. Jurispatronatus, beneficiumulare non posse conferri canonico regulari, sine apostolicâ dispensatione, nisi sit parochialis, ut per Garc., de Benef., p. 7, cap. 10, num. 29; quidquid dicat Vivian., in append. ad fin. suæ Praxis jurispatr., dum indistinctè tenet, canonicum regularem sine speciali dispensatione Sedis Apostolicæ cum solâ licentiâ sui superioris regularis, posse obtinere beneficia secularia in titulum, et ibi affert exemplum, dicens Paulum V contulisse canonicatum Ecclesiæ Capritan. D. Antonio Caracciolo, canonico regulari de cujus tamen collatione non constat, et quatenus ita sit, credo dictum canonicatum fuisse sibi dispensativè collatum, aut non factâ mentione, quòd dictus Antonius esset canonicus regularis, et allegat ipse Vivian. D. Gabriel. Pennott. ex cõgreg. Lateranen., in suâ tripartitâ Historiâ, lib. 2, de Orig. ordin. canonic. regular., in quo ego vidi fieri mentionem de prædictâ collatione canonicatus Capritan., nec tamen ibi distinguit modum collationis prædictæ; neque sufficit quòd tales canonici regulares quando professionem emittunt, inter cetera dicant, quòd nunquam absque licentiâ capituli generalis, vel ejus auctoritate fungentis, aliquod cum curâ, vel sine curâ beneficium acceptabit intus, vel extra ordinem eorum; renuntiando omnibus juribus et privilegiis et consuetudinibus in contrarium eis competentibus, vel quomodolibet competituris, etc., quia, etiam de licentiâ superiori, ad simplicia beneficia requiritur apostolica dispensatio; et illa verba, *vel extra ordinem nostrum*, non possunt intelligi de beneficiis secularibus, sed de regularibus alterius ordinis; attento quòd beneficia regularia solita per ejusdem monasterii monachos gubernari, nullatenus possunt conferri aliis clericis regularibus diversi ordinis et religionis, cum non conveniat ut homines disparis professionis, vel habitus simul in eisdem monasteriis associantur, ut d. in Clem. 1. de Elect., Gonz., ad Regul. 8, gl. 8, n. 9 et seq., ubi plura ad hoc more suo congerit. Et cum annis proximè elapsis occurrisset vacatio quorundam simplicium beneficiorum secularium de jure patronatus, in hac civitate, seu diœcesi, fuissetque ab illorum patronis presentatus ad illa idem D. Antonius, canonicus regularis, consultus ego ab eodem, respondi eum esse inhabilem ad eadem, et ob id debebat petere institutionem à sede Apostolicâ cum opportunâ dispensatione; atverò cum ille petisset institutionem hujusmodi in hac curiâ archiepiscopali, fuit sibi denegata; et licet pro parte suâ fuisset allegatus text. dicto cap. *Quod Dei timorem*, de stat. Monach., fuit responsum d. textum habere tantummodò locum in beneficiis cupatis secularibus pro ipsis canonicis

regularibus, non autem in beneficiis simplicibus.

Quinimò, nec religiosi ordinis militaris, sunt horum beneficiorum secularium simplicium capaces sine apostolicâ dispensatione, quod procedit, etiam in Religiosis Ordinibus Militaribus S. Joannis Hierosolymitani, et similium; quia eis non possunt conferri talia beneficia ecclesiastica secularia; id. Gonz. glos. 8, n. 42; cum enim emittant ipsi tria vota substantialia, obedientiæ videlicet, paupertatis et castitatis, sunt verè religiosi; licet his frequentior detur dispensatio apostolica ad beneficia simplicia; et non aliàs quàm cum limitationibus et clausulis infra scriptis, secundùm recurrentem stylum datariæ apostolicæ; ac proinde pro milite religionis Hierosolymitanæ emanarunt litteræ provisionis apostolicæ cum opportuna dispensatione, eo quo sequitur modo, videlicet:

Paulus, episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio Fabritio Girundo, presbytero Neapolitano, fratri capellano hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, salutem, etc. Religionis zelus, vitæ ac morum honestas, etc. Cum itaque postmodum ecclesia seu capella, aut legatum prius, uni clerico seculari, in titulum perpetui simplicis beneficii ecclesiastici, conferri et assignari solitum in certâ portione ejusdam terræ prædii la Bufalara nuncupati in territorio loci Villæ Juliani Aversan., diæcesis consistens, quam, seu quod bone mem. Octavius episcopus Nicotren. dum viveret, in titulum ex concessione sue dispensatione apostolicâ obtinebat; per obitum dicti Octavii episcopi, qui extra Romanam Curiam de mense martii proximè præterito, debitum nature persolevit, vacaverit et vacet ad præsens, nullusque, etc. Nos tibi, etc., qui examinatus et idoneus repertus, testimonio ordinarii tui Neapolitani de vitâ et moribus prædictis ac idoneitate, etiam commendaris, et, ut asseris, habitum et crucem per fratres capellanos hospitalis S. Joannis Hierosolymitani gestari solites, pridem suscepisti; ac professionem per eos emitti consuetam, expressè emisisti, regulares, præmissorum meritorum tuorum intuitu, etc. Nos enim tecum, ut ecclesiam, seu capellam, aut legatum hujusmodi, vigore præsentium recipere, et quoad vixeris, retinere, liberè et licitè valeas, constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac præfati hospitalis, etiam juramento, confirmatione apostolicâ vel quavis firmitate aliâ roboratis statutis, et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque nequaquam obstantibus, dictâ apostolicâ auctoritate, eandem tenore præsentium de specialis dono gratiæ dispensamus. Volumus autem quòd tu, per publicum instrumentum, in archivio Curie episcopalis Aversan. retinendum, seu per inscriptionem duraturam in pariete d'ice ecclesiæ, seu capellæ faciendam, declarare tenearis, eandem ecclesiam seu capellam, aut legatum hujusmodi, non regularem seu regulare, sed merè secularem, seu seculare esse; nec per regulares, sed per seculares clericos obtinere consuevisse; aliàs præsens gratia nulla sit eo ipso. Nulli ergo, etc. Dat. Romæ, etc.

Et sic habes ex hac formulâ litterarum, quod ultra

derogatio cum obstantibus, sequitur decretum: *Volumus autem, etc.*, per quod cautum est, ne de cætero, ipsa ecclesia, seu capella per infususmodi collationem, præterdi possit acquisivisse statum regularitatis; qui facile, tractu temporis posset mutari; ad quod tamen requiritur possessio quadraginta annorum cum bonâ fide; textus in d. c. *Cum de beneficio*, ibi, *Et præscriptio legitima sit completa*, et ibi Gloss., in verbo *Legitima*, de Præb., in 6, quando videlicet constat de verâ qualitate beneficii, ac illius anteriori statu sublati provisionibus apostolicis, et earum temporibus apostolicis, et earum temporibus, que non mutant statum; Achill. de Gras., dec. ult., de Jurepatr., nisi appareat esse factas animo mutandi statum; id. Gare., p. 7, cap. 10, num. 35, circa fin.; si etenim de contrariâ qualitate et anteriori statu non constaret, attendendus esset ultimus status, maximè, si est secularitatis; id. Gare., dicto cap. 10, num. 52, ex quo ob assistentiam juris, beneficia presumuntur secularia, nisi regularia probentur, quod loquidam, ut ait Gonz., gloss. 7, n. 2, cum S. Petrus apostolorum princeps, fuerit secularis, presumuntur sic fundata beneficia, sequendo tunc primum patrem. Quare ex hac ratione dicimus quòd papatus sit beneficium seculare, c. 4, de maled. Gonz. ad reg. 8, glos. 7, num. 39. Ex hac igitur ratione, licet ad præscribendum statum regularitatis, requiratur præscriptio quadragenaria, ut dictum est, ad præscribendum tamen statum secularitatis sufficiunt decem anni; cum ob assistentiam juris communis, fiat reductio ad primævum statum; id. Gonz. num. 8 et 9, ut dictum est.

Et quia ad effectum digno-cendi, an et quando in similibus impetrationibus sit petenda dispensatio vel ne, non erit prorsus à simplicibus curialibus respiciendum, scire quasnam condiciones requiri ut beneficium fiat ex seculari regulare, et è contra. Et quidem sex sunt, quarum prima est, ut tempore ad legitimam præscriptionem administratum sit beneficium per seculares, ut fiat seculare, ut infra dicitur, vel per regulares, ut fiat regulare. Secunda, ut tale beneficium possidentes, sint in eo instituti. Tertia, ut in ipso beneficio sint instituti tanquàm rectores, non autem tanquàm vicarii vel conductitii clerici administrantes. Quarta, ut administratur beneficium à regularibus, tanquàm regulare, ut transeat in regulare; secus autem, si gubernetur tanquàm seculare, ad instar clericorum secularium, veluti, si præficiatur regularis Ecclesiæ curate, vel si beneficium regulare, seculari; vel seculare regulare ex dispensatione conferatur; et si possideatur per tempus quadraginta annorum. Quinta, ut conferens, antea et intentione beneficium conferat, ut velit imprimere illum statum beneficio. Sexta, ut beneficium regulare possideatur bonâ fide à seculari, et seculare à regulari; quas quidem condiciones congerit Rebuff., in Concord. dict. § *Volumus*, verbo *Regularia*, et ex pluribus doctoribus, Barbosa de Jur. eccles., l. 3, c. 4, sub n. 68.

Et cum in dubio, ad hoc, ut beneficium dicatur

seculare, vel regulare, attendatur ultimus status, an scilicet vacaverit illud per obitum personæ secularis, vel regularis, ut per Pat., decis. 189 et 192, lib. 1, ob id datarius, ejusque officiales nimis hodiè invigilant super hujusmodi provisionibus et dispensationibus, qui nunquam sinunt similes supplicationes et abbreviatores majoris præsentie, litteras apostolicas transire sine prædictis limitationibus et decretis; licèt antea ista praxis minimè introducta erat; ac proinde facillimè allegari poterat præscriptio alterutrius status; quod profectò contingere non potest adhibitis cautelis in supra dictâ formulâ litterarum appositis, nunquam allegari quadragenaria præscriptio, quando adest privilegium, vel dispositio Pape cum decreto irritante, quod benè advertunt Franc. et alii, in d. cap. *Cum de beneficio*, de Præb., in 6, Crescent., decis. 4, n. 6, de Privileg.; id Garc., d. c. 10, n. 35.

Cum istis fratribus hospitalis S. Joannis Hierosolymitani vidi pluries dispensari, ut possint etiam retinere officia secularia, et præcisè in ipsâ cancellariâ apostolicâ; in quâ vidi unum ex ipsis provideri per summum Pontificem de uno ex officiis sollicitatorum, seu jannizzerorum, et fuit sibi data dispensatio cum indulto illud recipiendi et exercendi, cum derogatione privilegiorum dicti hospitalis.

Dispensatur quandoque regularis ad pensionem, etiam super fructibus beneficii secularis; et tunc datur hoc decretum: *Et de reservatione pensionis prædictæ in administrationem pro dicto oratore ad usus religiosos tantum, ita ut ejus superiori, quandocumque et quotiescumque, ab eo requisitus fuerit, rationem administrationis hujusmodi reddere omninò teneatur.*

Fuit aliàs dispensatum cum milite S. Jacobi, ut pensionem ad quandam certam summam ascendentem sibi reservandam, percipere posset; postmodum verò in casu illius reservationis, pro executione dictæ dispensationis, fuit dictum quòd, quoad pensionis hujusmodi reservationem, ita intelligeretur, dummodò ad hoc cum ipso oratore fuerit sufficienter dispensatum, ac præfata pensio, et alie ipsi jam forsàn reservatæ pensiones annue, insimul summam sub dictâ dispensatione comprehensam non excederent.

Regulari Mendicanti vidi aliàs pensionem reservari; et fuit in supplicatione expressum, quòd ipsa pensio sibi reservabatur in administrationem, ad hoc ut suis necessitatibus provideretur usque ad summi Pontificis eam reservantis, et Sedis Apostolicæ beneplacitum duntaxat, tenendam, percipiendam et exigendam ac levandam, ita tamen ut ejus superiori quandocumque, etc., ut supra.

Neon religioso ordinis Prædicatorum in theologiâ ac sacri palatii apostolici magistro, ob insignia ejus merita, ut tam illius quàm personarum ei, etiam extra claustra ministrantium, et deservientium necessitates in aliquo sublevare valeret; fuit similiter reservata pensio in administrationem ad beneplacitum, ut supra, et fuit in supplicatione additum ut ipsam pensionem pos-

set in suos honestos, et aliorum pios usus convertere.

Et quomocumque pensio ipsa regulari reservetur semper dicitur ut illam possit retinere in administrationem, etiamsi sibi reservetur ex causâ resignationis, et cum modificationibus et conditionibus supra dictis; et quandoque additur, ut illâ utatur ad usus tantummodò religiosos, sicut supra dictum est.

Si verò ipse regularis dispensatus ad unum beneficiumulare, illud resignet, et super illius fructibus sibi pensio aliqua reservetur, illius erit capax absque novâ dispensatione, cum dicta pensio succedat loco beneficii, ad quod secum dispensatum fuerit; est tamen hic non oscitanter advertendum, quòd domini officiales cancellariæ Apostolicæ in his et similibus casibus tenent, oratorem egere desuper novâ dispensatione, ut possit ipsam pensionem percipere dicentes dispensationem prædictam fuisse consumptam in primo actu, nec extendendam ad secundum; hic tamen quandoque prævalent partes et industria optimi sollicitatoris, quia ipsi domini officiales dicunt requiri novam dispensationem ob illius naturam, quæ, cum sit contra jus, venit strictè interpretanda, et non extenditur ad casum non expressum.

Cum autem beneficia regularia conferri non possint, nisi expressè professis, juxta text. in cap. *Nullus*, de Elect., in 6, ibi, *nisi antea fuerit ordinem regularem expressè professus*; Franc. in cap. *Beneficium*, num. 1, circa finem, de Regular. in 6, Clement. *Quia regulares*, de Suppl. negl. præl., propterea dispensari consuevit cum clerico seculari ad regimen monasterii, cum decreto videlicet, *Ut habitu regulari per fratres monasterii gestari solito non suscepto, ac professione per eos emitti solitâ non emissâ; præfatum monasterium recipere, et ad biennium ab hodiè computandum, retinendum, et deinde habitu suscepto ac professione hujusmodi emissâ, illi præesse, illudque in spiritualibus et temporalibus regere, et gubernare liberè et licitè valeat, dispensare.* Et addi consuevit in calce supplicationis: *Cum eo tamen, quod orator habitum hujusmodi suscipere, ac professionem prædictam emittere, ante finem dicti biennii omninò teneatur, et sine spe commendæ de dicto monasterio faciendæ alioquin dicto biennio elapso, monasterium hujusmodi vacare censeatur eo ipso, et ad restitutionem fructuum interea perceptorum penitus sit adstrictus.*

Datur etiam provisio monasterii oratori, qui nondum ad ætatem legitimam pervenit, neque habitum suscepit, prout eam vidi concessam pro quodam canonico Meten., et pro eo fuit porrecta supplicatio; in quâ aderant hæc verba, *de personâ dicti oratoris, et nunc, prout ex tunc, postquam ad ætatem legitimam pervenerit, ac habitum susceperit, et professionem emisserit, ante dictos providere, illumque ei in abbatem præficere; curam ipsius monasterii in spiritualibus et temporalibus plenariè committendo.* Ne verò idem monasterium, donec ipse orator ætatem legitimam attingit, aliqua in eisdem spiritualibus et temporalibus detrimenta patiatur, priorem claustralem ejusdem monasterii, nunc, et pro tempore existentem, illius administratorem in

eisdem spiritualibus et temporalibus, donec, et quousque dictus orator, ad ipsam legitimam ætatem pervenerit; cum facultate omnia et singula quæ ad officium administratoris hujusmodi pertinent, faciendi, etc., constituere, et deputare dignemini, etc.

Eà in calce ipsius supplicationis dabatur decretum tenoris sequentis, videl.: *Et cum decreto, quod dictus orator, ante habitum per eum possessionem regiminis et administrationis dicti monasterii canonicatum, et præbendam dictæ Ecclesiæ Meten. quas obtinet, dimittere omnino teneatur; alioquin tam illi quam monasterium hujusmodi vacent eo ipso. Et committatur ordinario, privatio, seu illius declaratio in formâ juris et prout de jure. Et de provisione in eventum, etc. Et cum alio decreto, quod idem orator intra sex menses à die factæ privationis, seu declarationis hujusmodi computandos, habitum suscipere, et deinde anno probationis clapso, professionem hujusmodi expressè emittere omnino teneatur; nec in regimine et administratione dicti monasterii illiusque benorum, antequàm habitum susceperit, et professionem hujusmodi emiseric, legitimamque ætatem attigerit, se intrinicare possit; alioquin præsens gratia, cum inde secutis nulla sit, dictumque monasterium vacare etiam censeatur eo ipso.*

Est tamen hic advertendum supra dictum modum ita dispensandi cum prædictâ clausulâ. *Ex nunc, prout ex tunc, postquàm habitum susceperit et professionem, etc.,* locum sibi tantummodò vendicare in his provisionibus et dispensationibus apostolicis: quod dupliciter potest contingere, nimirum quando Papa dispensativè providet de beneficiis regularibus vacantibus in mense ordinarii, qui eà vice providet non professus, seu religionem nondum ingressus: item quando ipse Papa providet ratione mensium apostolicorum; cum jam ipse per regulam octavam reservaverit sibi omnia beneficia ecclesiastica cum curâ et sine curâ secularia, ac quorumvis ordinum regularia, qualitercumque qualificata, ubicumque existentia; non tamen in provisionibus, quæ fiunt ab ordinariis inferioribus, et hoc in vim declarationis *sac. congr. concilii*, quæ sic declaravit: *In provisionibus beneficiorum, quas ordinarii inferiores faciunt non professis, non esse apponendum hoc decretum, ex nunc, prout ex tunc, et postquàm in solis provisionibus apostolicis apponi consuetum, sed provisiones faciendas esse purè et simpliciter ad formam concilii, d. cap. 10, ut qui habitum omnino suscipere, et professionem emittere teneantur; id. Gare. d. cap. 10, num. 13.*

Idemetque stylus in ipsâ datariâ apostolicâ servatur in provisionibus monasteriorum monialium, quando videlicet moniales ipsæ in provisionibus egent aliquâ dispensatione apostolicâ, secundum casum contingentiam, præsertim adversus decreta concil. Trid., sess. 25, c. 7, ubi modus præscribitur eligendi abbatissam, priorissam, et quocumque alio nomine prefectam vel præpositam; quandoquidem mulier potest habere beneficium, habens in se dignitatem et administrationem; et communiter doctores posse concludunt summum Pontificem concedere favine di-

gnitatem in titulum vel administrationem; faciendo illam abbatissam, seu priorissam, aut præpositam vel prefectam perpetuam; Paris. de Resig. benef., l. 3, q. 12, ferè per tot., quas quidem prælaturas possit illa resignare, etiam ad favorem, ac cum reservatione pensionis, in Paris. d. q. 12, n. 19, sicut multoties in Romanâ Curia vidimus praticari, et ubi frequenter expediuntur pro eisdem dispensationes, quando nimirum, illarum aliqua patitur aliquem defectum, propter quem non potest eligi, seu jam electa, electio non subsistit, præsertim, si fuerit vidua seu corrupta, quæ nullo modo potest obire officium absque speciali Sedis Apostolicæ, aut sacræ congregationis episcoporum et regularium licentiâ, ut ipsa censuit in unâ Cassanen. 29 januarii 1583, et aliàs eadem sacra congregatio censuit quòd si vidua monasticum habitum assumat, ad abbatissæ, seu priorissæ munus obeundum, absque Sedis apostolicæ dispensatione, eligi non potest; prout in unâ Sarzanen. 15 juli 1616, nec electio aliàs de eis facta aliquo modo tenet. Et pluries vidimus ordinarium nomine prædictæ S. congregationis cum hujusmodi monialibus dispensare.

Hæc autem dispensatio non datur, nisi ex gravibus et urgentissimis causis; ex quo, sic electa debet esse virgo, prout omnia jura testantur, et pro hæc nostrâ praxi tenet etiam Joan. And. in c. *Indemnitatibus*, de Elect., in 6, ac ideò nullo modo hic est audiendus Archid., in eod. cap., quia loquitur contra notorium stylum et praxim Romanæ Curie, cum dicit posse adhuc episcopum dispensare et, nihilominus non video quomodò hæc sua opinio validis fundamentis fulciatur, cum episcopus non possit contra jus commune dispensare, nisi ei sit expressè concessum, text. in c. *Electus*, de Tempor. ordin. Vel etiam contingere potest concedi dispensationem super defectu ætatis, cum abbatissæ officium obire non possit monialis minor quadraginta annorum; nec super hujusmodi ætate potest episcopus dispensare; et aliàs fuit per sac. congr. conc. declaratum, quòd abbatissæ electio, quæ ætatem quadraginta annorum requisitam non habebat, si in monasterio non desint aliæ moniales quadrage-nariæ atque habiles, licet non adeò idoneæ sicut electa, est nulla, in unâ Viterbien. 16 martii 1623. Quando autem datur dispensatio super defectu hujusmodi ætatis, præsertim per litteras apostolicas, sive in formâ brevis, sive sub plumbio semper additur: *Cum decreto quòd oratrix, donec ad ætatem saltem triginta annorum pervenerit, in regimine et administratione monasterii, quoad spiritualia, nisi de consilio et cum interventu pro tempore existentis antiquioris monialis ejusdem monasterii, nullatenus se intrinicare debeat; alioquin gratia ei concessa cum dispensatione ad præmissa nulla sit eo ipso; aut etiam dispensatur cum eisdem super defectu natalium, ut aliàs diximus, cum non possit abbatissa eligi monialis, quæ est illegitima absque Sedis Apostolicæ dispensatione, aliàs enim electio de eâ facta est de jure communi irrita, circumscriptis tamen privilegiis religionum; ut censuit sac. congreg. concil. die 27 aprilis 1630; Barboz. in Collect. bull., verbo *Abba**

tissa, fol. 22, vers. 5, quamvis alibi contrarium tene-
rim ex quâdam aliâ declaratione ejusdem concilii in
quâ dicebatur, quod moniales ex illegitimo thoro pro-
creatie attentâ Constitut. Pii V contra regulares ille-
gitimos editâ, non comprehenduntur, quominus ad
officium aut dignitatem abbatissæ, vel priorissæ, aliæ
monasterii munia eligi possit, ut fuit declaratum in
unâ concen. de anno 1582, cum reverâ, aliud nos
doceat notoria praxis, quinimò ab hujusmodi dispen-
sationibus, excipitur officium quandoque abbatissatûs,
sicut pluries in similibus dispensationibus vidimus.

Hæc autem intelligenda sunt quoad præfectas per-
petuas in monasteriis monialium, extra Italiam exi-
stentium, præsertim in partibus Franciæ; quo verò ad
ea quæ sunt in Italiâ, præmissa rarò accidunt; quia
cum fel. record. Gregor. XII, videret varia et multi-
plicia damna quibus plerumque afficiebantur monaste-
ria monialium, quæ per abbatissas præfectas perpe-
tuas reguntur, è contra verò abbatissas, aut alias præ-
fectas triennales, scientes lapso triennio suæ admini-
strationis rationem esse reddituras; ac sperantes de
bonis gestis laudem promereri, penam verò, si malè
gesserint, metuentes, majori studio ac diligentia regi-
men, et administrationem monasteriorum sibi com-
missorum gerere; propterea voluit ut abbatissa et
aliæ præfectæ monasteriorum monialium in Italiâ ad
triennium tantum eligantur, ut in suâ constitutione,
quæ incipit: *Exposcit debitum*, sub dat. Romæ apud
S. Petrum sub annulo Piscatoris, die primo januarii
1583, pontificatûs sui anno undecimo; quæ quidem
constitutio habet locum in omnibus monasteriis moni-
alium, etiam quarumvis militiarum, et S. Joannis
Hierosolymitani, ut censuit sac. congreg. episcoporum
et regularium sub die 22 maii 1604, neque pos-
sunt hujusmodi abbatissæ, aut priorissæ sive præfec-
tæ, expleto suorum officiorum triennio prædicto, ite-
rum ad eadem officia denuò eligi Sede Apostolicâ
inconsultâ, aut de sac. congregationis licentiâ, ut de-
claravit sacra Rituum congreg., teste Barbos. in Col-
lect. bullar., verbo *Abbatissa*, versic. *Abbatissa seu
priorissa*, cum non possit ordinarius dictum trien-
nium prorogare, ut censuit congreg. episc. 20 februa-
rii 1615, et aliâs sacra congreg. concil. censuit jus
confirmandi abbatissas minimè fuisse episcopis attri-
butum, declarando constitutionem fel. record. Greg.
XV, de exemptorum Privilegiis; quam declarationem
impressam vidisse ait id Barbos. in Collect.; DD. in
loca conc. Trid., super sess. 15, de Regular., cap. 7,
n. 18. Ac proinde denuò electâ post triennium abba-
tissâ seu priorissâ, recurritur ad sacram congreg.
episcop. et regular., quæ ordinario rescribit pro illius
confirmatione, servatâ formâ sacrorum canonum.

Tenor autem prædictæ constitutionis Gregorii XIII
talís est ut sequitur, videlicet:

GREGORIUS Papa XIII. Ad perpetuam rei memoriam.
Exposcit debitum pastoralis officii quod disponente
Domino gerimus, ut ad ea sollicitè intendamus, per quæ
monasteria et alia religiosa loca, præsertim Deo dicata-
rum sanctimonialium, secundum regularis disciplinæ

normam regantur et gubernentur. Perpendentes igitur
varia et multiplicia damna, quibus plerumque afficiuntur
monasteria monialium, quæ per abbatissas vel alias præ-
fectas perpetuas reguntur, è contra verò abbatissas et alias
præfectas triennales scientes lapso triennio suæ admini-
strationis rationem esse reddituras ac sperantes de benè
gestis laudem promereri, penam verò, si malè gesserint,
metuentes, majori studio ac diligentia regimen et admini-
strationem monasteriorum sibi commissorum gerere.
His et aliis rationabilibus causis adducti, hæc nostrâ per-
petuò valiturâ constitutione statuimus et ordinamus,
quòd de cætero perpetuis futuris temporibus in omnibus
et singulis monasteriis monialium Sancti Benedicti,
Cisterciën. Carthusien. et aliorum quorumcumque ordi-
num in universâ Italiâ, et præsertim in utriusque Sici-
liæ regnis consistentibus, quæ nunc per abbatissas vel alias
præfectas perpetuas reguntur et gubernantur, cum pri-
mum abbatissæ, aut aliæ præfectæ hujusmodi regimini et
administrationi ipsorum monasteriorum cesserint, etiam
apud Sedem Apostolicam vel decesserint, eorum abbatissas
seu præfecturas vacare contigerit, abbatissæ, aut
aliæ præfectæ non amplius perpetuæ, seu ad vitam
(quarum nomen ac titulum, ex nunc prout ex tunc apo-
stolicâ auctoritate ex certâ nostrâ scientiâ, deque aposto-
licæ potestatis plenitudine tenore præsentium perpetuò
extinguimus et abolemus) sed triennalis tantum à con-
ventu uniuscujusque monasterii, et aliâs juxta decreta
sacri concilii Trident. et regularia suorum ordinum in-
stituta eligantur et præficiantur, quæ postmodum elapso
triennio, suis officiis persunctæ præesse desinant, omni
que prorsus careant auctoritate, ac à regimine et admini-
stratione monasterii per triennium à die finitæ admini-
strationis inchoandum absteineant, quo elapso, servatâ
eâdem formâ concil. Trid., iterum et pluries eligi possint.
Districtius inhibentes omnibus et singulis dictorum mo-
nasteriorum conventibus, superioribus et personis, ne ali-
quam abbatissam, aut aliam præfectam perpetuam, seu
ad vitam, sed triennalem tantum eligere, et præficere ullo
modo audeant et præsumant. Quòd si secus à quoquam
quâvis auctoritate fuerit attentatum, electionem et præ-
fectionem hujusmodi, ac omnia singula quæ inde sequen-
tur, irrita, nulla et inania, nulliusque roboris vel mo-
menti fore; sicque per quoscumque judices ordinarios et
delegatos quâvis auctoritate fungentes, etiam causarum
palatii apostolici auditores, ac sanctæ romanæ Ecclesiæ
cardinales, sublatâ eis et eorum cuilibet quâvis aliter ju-
dicandi et interpretandi facultate et auctoritate, in quâ-
vis causâ et instantiâ judicari et definiri debere decerni-
mus; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus
apostolicis, ac dictorum monasteriorum et ordinum jura-
mento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ,
roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque
indultis et litteris apostolicis, eisdem monasteriis eorum-
que superioribus et personis sub quibuscumque tenoribus
et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis in ge-
nere, vel in specie, ac aliâs in contrarium quomodolibet
concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et
singulis eorum tenores, ac si ad verbum insererentur
præsentibus, pro sufficienter expressis habentes, illis

aliàs in suo robore permansuris, hâc vice duntaxat specialiter et expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cæterum, quia difficile foret præsentibus nostras ad singula quæque loca, ubi necessarium fuerit, deferre, volumus quòd illarum transumptis manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio et extra adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Dat. Romæ apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die primâ januarii 1585, pontificatus nostri anno undecimo.

Cæs. Glorierius.

Anno à nativitate Domini millesimo quingentesimo octuagesimo tertio, indictione undecimâ, die verò quartâ mensis januarii, pontificatus sanctissimi domini nostri Gregorii divinâ providentiâ Papæ decimi tertii anno undecimo, retrospectæ litteræ affixæ et publicatæ fuerunt in acie campi Floræ, dimissâ earum copiâ, auscultatâ et collationatâ cum dictis litteris in valvis ejusdem aciei affixâ per me Joannem Freile, curs. sanctissimi domini nostri Papæ.

Petrus Delbequez, magister curs.

CAPUT III.

Praxis dispensationis, sive retentionis beneficiorum et pensionum pro clericis societatis Jesu.

Quid autem de clericis societatis Jesu dicemus? numquid possint ipsi beneficia secularia, et saltem jam a te illorum religionis ingressum sibi collata, nec non pensiones annuas, super beneficiorum ecclesiasticorum secularium fructibus, itidem ante eundem ingressum sibi reservatas retinere, etiam nullâ desuper obtentâ dispensatione.

Est hic necessariò præmittendum quòd in societate Jesu est vera traditio religionis per vota simplicia, ut in constitutione fel. record. Gregorii XIII, super instituto ejusdem societatis de anno 1584, quæ est in libro litterarum dictæ societatis; eamque affert Azor, l. 15, cap. 7, in fin.; quæ postmodum fuit confirmata per eundem Gregorium per aliam suam constitutionem, in quâ habetur quòd emittentes in dictâ societate, elapso biennio probationis, tria vota, licèt simplicia, constituentur nihilominus in statu veræ religionis, ex quo per ea se societati dedicant atque tradunt, divinoque servitio se in eâ emancipant; in eâque est vera traditio, et acceptatio Ecclesiæ, ut in d. constit. in § Statuimus, per hæc verba, videl.: *Statuimus atque decernimus tria vota hujusmodi, etsi simplicia, ex hujus sedis constitutione ac nostrâ etiam declaratione esse vera substantialia religionis vota; ac in d. societate, tanquàm in religione approbatâ, per sedem eandem admissa fuisse, et esse, ac per nos admitti, etc.*

In quâ quidem constitutione statuatur etiam discedentes post dicta tria vota, obnoxios remanere pœnis apostasiæ, necnon excommunicationis. Hinc igitur patet voti solemnitate ex solâ Ecclesiæ constit. inventam esse, ut in c. un., § Nos igitur attendentes, quòd voti solemnitas ex solâ constitutione Ecclesiæ est inventa; et ibi Franc., num. 1, de Vot., in 6. Ubi ait quòd dicta

solemnitas à constitutione Ecclesiæ, et sic à jure divino, sicque hujusmodi solemnitas voti formaliter consistit non in traditione, quam ipsum votum includit, sed in hoc tantummodò, quòd Ecclesiæ auctoritate statutum est hujusmodi votum esse solemnne; seu in hoc, quòd fiat ut Ecclesiâ decernit, et sub formâ et conditionibus ab ipsâ Ecclesiâ præscriptis, substans tali Ecclesiæ statuto, nempe in religione approbatâ et in manibus superioris, vel in susceptione sacri ordinis, ut ait Garc., de Benef., p. 7, c. 10, n. 58; ac propterea ait Sanch., de Matrim., lib. 7, disp. 25, num. 2, quòd non constituitur differentia specifica et essentialis inter votum simplex et solemnne in traditione; sed illo statuto Ecclesiæ. Cum igitur voti solemnitas sit de jure positivo canonico, ut dictum est, satis liquet summum Pontificem posse dispensare in voto solemnni religionis, sicut in voto simplici et præsertim circa hoc de quo agitur: nimirum, in voto solemnni paupertatis; et licèt nonnulli teneant quòd ad dispensandum in voto solemnni castitatis justa causa possit occurrere; in voto verò paupertatis ex defectu causæ, quæ his non potest occurrere, non potest dispensare, ut ait Emman. Rodr., qq. regul., tomo 3, q. 29, art. 6, relatum per d. Garc., d. cap. 10, num. 61; ibi tamen ipse, n. 67, satis congruam dat responsum, videl., quòd voto paupertatis non tam repugnat dominium quàm usus, et signanter loquitur de ipsis patribus soc. Jesu, qui ad gradus professorum et coadjutorum formatorum nondum pervenerunt, qui sunt verè religiosi, et tamen honorum suorum jus et dominium retinent, ut in d. const. habetur; aliæque permulta ad id conducentia videri poterunt apud eundem Sanch., d. disp. 25, in ult., in fin.

His igitur paucis præmissis, nullus remanet ambiendi locus, an videlicet patres dictæ societ. possint etiam supra dicta beneficia ecclesiastica, etiam ad præscriptum earundem const. Greg. XIII, in dictâ eorum religione possidere.

Cum nihilominus aliàs evenisset casus quo quoad eorumdem beneficiorum retentionem ac etiam annuarum pensionum aliter prætenderetur, fuit causa introducta in sacro Rotæ auditorio coram Martino Andream, et conclusum pro validitate dictæ retentionis, ut in unâ Nullius, seu Caputaquen. pensionis, quæ in decisionibus ejusdem Martini est 78; et in ipsâ Romanâ curiâ multoties, tanquàm in proposito celebrem, audiui allegatam; ac propterea illius tenorem hic, summam tamen, et quoad ea quæ ad nostram praxim conducunt, subnectere visum est, eo quo sequitur modo, videl.:

Ibi enim ex facto inciderat quòd, aliàs auctoritate apostolicâ, fuerat reservata annua pensio ducatorum centum monetæ Neapolitanæ super fructibus abbatie S. Angeli ad Fossanellam, nullius diocesis, provincie Salernitan., ad favorem Francisci Nerei presbyteri; qui cum, post plurium annorum exactionem, religionem societatis Jesu ingressus fuisset, ac elapso biennio probationis in eâ tria vota simplicia emisisset, abbas pretendebat dictam pensionem fuisse extin-

etiam; quod quidem ipse Franciscus negabat; propter quod causâ commissâ in Rotâ, dubitatum fuit an per emissionem dictorum trium votorum simplicium post biennium probationis esset extincta pensio; circa quod domini negativè responderunt. Ratio autem fuit, quia quamvis adscripti huic societati, post trium votorum simplicium emissionem, sint verè et propriè religiosi, ut definitum est constitutione XIII, quæ incipit: *Quantò fructuosius*, sub dat. Romæ, kal. februarii 1582; et in aliâ incipiente: *Ascendente domino*, sub dat. octavo kal. junii 1584; Sanch., de Matr., l. 7, disp. 25, n. 15; Garc., de Benef., p. 7, c. 10, n. 53. Nihilominus, secundum statuta dictæ religionis, auctoritate apostolicâ confirmata, ante solemnem professionem possunt retinere beneficia quæ ante ingressum habebant; et in hac materiâ tanquam favorabili, appellatione beneficii venit pensio; d. Garc., p. 1, cap. 5, num. 114; unde, si à pari procedunt vacare beneficium et exstingui pensionem, ubi sumus in casu vacationis beneficii: quando è contra non vacat beneficium, ut in casu nostro, per emissionem trium votorum simplicium; nec dici poterit exstingui pensionem, quia quod operatur propositum in proposito, idem operatur oppositum in opposito; l. *Et si contra*, ff. de Vulg. Accedit quod in utrâque constitutione Greg. expressè conceditur ut qui emiserunt dicta tria vota simplicia possint retinere jus et dominium bonorum suorum, ad effectum ea distribuendi in pios usus; appellatio autem bonorum latissimè patet, ut comprehendat etiam pensionem, saltem ubi viget eadem ratio, ut fuit decisum in unâ Conchen. pensionis, 6 martii 1598, coram peregrino. Insuper hæc emissio trium votorum (quid sit quoad ipsos emittentes, qui quantum in eis est remanent perpetuò obligati) non fit irrevocabiliter quoad ipsam societatem; ejus superior generalis potest eos semper dimittere cum causâ, etiam absque illorum culpâ, juxta statuta dictæ religionis: quapropter, ut majorem societas habeat libertatem illos, si opus esset, cum minori offensione dimittendi, sapienter fuit provisum ut eis liceret retinere bona sua et beneficia, ne postea eis privati remanerent, ut in constit. d. societatis, part. 4, c. 4, litterâ E, in fine, et part. 6, cap. 2, litterâ H. Et est eadem ratio, quâ motus Bonifacius VIII, in cap. *Beneficium* de Regul., in 6, decrevit beneficium ingressi religionem intra annum probationis non vacare; et interim beneficiatum facere fructus suos, quia potest ad seculum redire. Et licet text., in l. c. *Beneficium*, loquatur de ingresso, qui nondum emisit professionem; attamen ejus ratio attendenda est: quia, scilicet, ille potest ad seculum redire; quæ ratio æquè militat in eo qui emisit dicta tria vota simplicia; atque ita idem jus constitui debet, text. in l. *Illud*, ff. ad l. *Aquil.* Addendum præterea quòd illi qui emiserunt dicta simplicia vota in dictâ societate, donec in eâ expressè professi fuerint, semper dicuntur esse in probatione. Postremo facit pro hac parte observantia subsecuta, et inconcussus dictæ societatis usus, in quâ tam noviti quam illi qui emiserunt dicta tria simplicia vota, retinent jus et dominium bonorum

suorum, non solum temporalium, sed etiam in specie retinent beneficia et pensiones. Et licet per emissionem dictorum trium votorum simplicium dicti patres societatis Jesu constituentur veri regulares, non tamen hoc impedit quin ipsi possint interim retinere jus et dominium suorum bonorum, donec superior aliter mandaverit, ut per dictas constitutiones, per quas isti regulares non sortiuntur naturam aliorum regularium, sed penitus diversam; ita quòd non liceat ab aliis regularibus ad istos arguere, cum ex diversis non fiat illatio. Rot. decis. 772, num. 2 et seq., part. 1, et decis. 216, num. 12 et 13, p. 2, divers. Et in hoc in specie differunt isti regulares societatis ab aliis regularibus, quòd isti qui emiserunt tria vota, possunt ad tempus arbitrio superioris retinere dominium bonorum, sed sine usu et administratione; cæteri autem possunt retinere administrationem et usum, non tamen dominium. Neque refert quòd dictæ constitutiones societatis non loquantur de pensionibus, sed de bonis temporalibus et de beneficiis; unde non sunt extendendæ ad pensiones eâ ratione, quia in dispensationibus non valet argumentum ab identitate vel majoritate rationis; quia hoc procedit in dispensationibus particularibus et odiosis; secus verò in generalibus et favorabilibus, ut in casu nostro, in quo agitur de favore religionis, et per viam legis proceditur, Sanch., de Matrim., lib. 8, disp. 1, num. 8, 33 et 36. Cæterum omnium præmissorum ratio expressa in const. Greg., est, ut majorem societas habeat libertatem eos qui emiserunt tria vota hujusmodi, minori cum offensione dimittendi, ut dictum est; quæ ratio militat tam in pensionibus quàm in beneficiis et bonis temporalibus. Et ita conclusum pensionem non esse extinctam.

Cæterum quoad alios religiosos quod obiter dictum sit, aliter se res habet, cum ille qui ingressus religionem professionem in eâ emisit, postmodum verò ex aliquâ causâ obtinuit à summo Pontifice dispensationem seu licentiam exeundi claustra, ac degendi in habitu clerici secularis, sicut quandoque conceditur; ac ideirò, si dispensatur ut possit etiam beneficia ecclesiastica obtinere, aperti juris est ad illud idem beneficium redire non posse, quod ante religionis ingressum obtinebat, ac ante professionem eam ob causam dimisit. Et ita in facti contingentia meminimus meo tempore in ipsâ Romanâ Curia evenisse; et post multas altercationes, fuit dictum ob stare textum in cap. *Ex transmissâ*, § *Vtrum*, in fine, ibi: *Ut illum, non tanquam unum de Ecclesiâ, sed tanquam de novo recipientem in socium et in fratrem*, Innoc., Hostien., et Abb., in c. *Post translationem*, eod. tit., vers. *Quid si aliquis*. Et antequàm ab hac praxi discedamus, visum est subnectere quòd ob hanc rationem tenent nonnulli dispositionem sac. concil. Trid., sess. 25, cap. 16, habere locum etiam in resignatione beneficii, ne quis renuntiet eo tempore quo manet in novitiatu, ac postea contingat eum carere beneficio et monachatu, si forsitan non admittitur, aut ipse nolit professionem emitte; ut non possit quis intra annum probationis beneficio renuntiare; et hoc propter verba ejusdem

concilii, dùm dicit: *Nulla quoque renuntiatio, aut obligatio antea facta, etiam cum juramento, vel in favorem cujuscunque culpæ pœr valeat, nisi cum licentiâ episcopi, vel ejus vicarii, fiat infra duos menses proximos ante professionem; ac non aliâs intelligatur effectum suum sortiri, nisi secutâ professione; aliter verò facta, etiamsi cum hujus favoris expressâ renuntiatione, etiam juratâ, sit irrita, et nullius effectus; ac proinde dicunt quòd stylus Romanæ Curie servat ut cùm quis ingressus religionem intra probationis annum et ante dictos duos menses velit beneficio renuntiare, debeat de hoc fieri expressa mentio in supplicatione; ut signanter ait Paris., de Re ign. benef., lib. 3, q. 43, n. 1. Hoc etenim omninò negatur tam in theoricâ, quia licèt id. Paris., d. q. 43, num. 4, id teneat ob præmissas rationes, necnon Campanil., in Divers. jur., can. rubr. 42, c. 5, n. 10, et alii quos refert Barbos. in Collect., DD. in loc. concil., super d. sess. 25, c. 46, num. 14, omnibus supra dictis absque aliquâ hæsitacione responderi potest dictam concilii dispositionem locum sibi nequaquàm vendicare in prædictâ renuntiatione beneficii; cùm ea loquatur tantummodò de renuntiatione et obligatione honorum; Garc., de Benef., p. 11, c. 40, n. 12 et seq.; et renuntiatio beneficii, illiusque collatio non debet esse in pendentì, ut non secutâ professione non intelligatur suum effectum sortiri; quia debet esse perpetua et stabilis, non autem temporalis, et licèt id. Paris., d. q. 43, num. 5, dicat sæpiùs censuisse sac. congreg. concilii supra dictum decretum habere locum in resignatione beneficiorum, attamen id. Garc., d. c. 40, n. 14, dicit quòd non credit dictam sac. congr. ita censuisse; nec vidit, neque invenit talem declarationem; et hoc idem ego intellexi à peritissimis et antiquissimis curialibus. Quinimò, cùm aliàs evenisset casus quo quidam in partibus instabat annullari resignationem sic factam à novitio, cujusdam beneficii simplicis, ac proinde produxerat quandam declarationem ejusdem concilii, quæ continebat dictum decretum habere etiam locum in resignationibus beneficiorum; tamen dicta declaratio non fuit habita pro verâ, præsertim quia carebat subscriptionibus officialium; quemscquidem declarationes concilii Trident. non probant in foro contentioso, nisi afferantur authenticæ cum sigillo et subscriptionibus officialium congregationis ejusdem concilii, ut in decreto impresso die 2 augusti 1651. Et tunc qui noluerit illis obtemperare, animadversione dignus judicatur, et ab auditore cameræ cogendus est obedire, prout declaravit sac. congreg. in unâ *Brundusinâ*; Barbos., in Coll. bull., verb. *Decretum*; gloss. 259, vers. 5; quod intell. de decretis omnium S. congr. Urbis, pro quibus non solum ipse auditor dat monitoria, sed Papa expedit brevìa pro illorum observatione.*

In praxi autem multoties viri dari apud datariam apostolicam quamplurimas supplicationes similium resignationum, nec in eis aliquo modo fiebat mentio quòd novitius resignaret beneficium ante dictos duos menses, quamvis id in mandatis ad resignandum assereretur: quapropter praxim et observantiam hujus-

modi puto sufficere, ne circa hoc remaneat dubitandi locus, cùm illa sit vera legum interpret; 1. *Si de interpretatione*, ff. de Legib.; 1. *Sed, etsi Julianus*, § *Perinde*, ff. *ad Maced.*, l. *Quidam*, in fin., ff. de Reb. dub.; et arguit mentem Papæ esse ut ita dictum decretum concil. intelligatur absque aliâ declaratione; cap. *Porrecta*, de Confirm. util. vel inutil.; Cassador., decis. 5, de Rescript.

Vertitur modò hic in dubium, an videlicet religiosus per simplicia biennio novitiatûs anno transacto vota in societate Jesu emissa, si ab eâ retrocedat, et à prædictis votis absolvatur, reincidat in pristinam irregularitatem ex defectu natalium contractam, quæ jam purgata erat per illa vota? Movet hoc dubium celeberrimus Barbos., de Jur. Eccles., lib. 1, cap. 42, n. 192. Et per jura ibi per eum allegata concludit talem retrocedentem, atque à prædictis votis absolutum, si jam promotus sit, posse uti ordinibus per eum susceptis, et quatenus non fuerit promotus, promoveri, ponderando verba text., in cap. 1, de Fil. presb., et similia; cùm hæc jura decernant hujusmodi irregularitatem deleri per religionis ingressum; nec decidunt reincidi desertâ religione; neque obstat quòd cessante causâ finali, ob quam concessa est dispensatio, cessare debet ipsa dispensatio, si ea nondùm fuerat suum effectum sortita: nam respondit ipse eam dispensationem concessam esse ipsi religioso in favorem statûs quem assumpsit, et in præmium actûs Deo gratissimi quo ille seculo renuntiavit; quæ non cessant, quamvis ille religiosus postea vel retrocedat à religione, vel ab eâ dimittatur; quia jam actus suum effectum sortitus est. Hæc id. Barbos., loco citato.

CAPUT III.

Praxis dispensationis beneficalis per viam commendæ.

Inhabiles ad ipsa beneficia in titulum, habilitantur quandoque etiam per commendam; quæ cùm dispensatio licèt palliata appelletur, non incongruè sequitur hic videre quomodò se habeat praxis circa commendas beneficales; de quibus operæ pretium duxi aliquid summatim hic adnotare pro introductione simplicis curialis; quem scire oportet frequentem haberi sermonem tam in datariâ quàm in cancellariâ apostolicâ, de titulis et commendis beneficalibus; ac propterea, ne per ignotos terminos eum procedere contingat, memoriæ inprimis mandari debet quidam discrimin versetur inter titulum et commendam beneficalem. Dicamus igitur eos satis inter se differre; quandoquidem titulus beneficalis est quilibet modus obtinendi beneficia ecclesiastica, à jure approbatus, et idèò procedit etiam in præsentato et instituto, ut docet Hostien., in Summâ de Instit., § 1; et dicitur verus et justus titulus, quando nihil vitii habet; aliàs enim, si ille habet colorem, figuram et appareantiam tantum tituli, dicitur titulus coloratus; exempli gratiâ, quando ille processit ab alio collatore qui, licèt habeat facultatem de beneficio disponendi, est nihilominus ipse invalidus ob aliquem defectum recipientis, ut per Mandos., reg. 16, q. 27, num. 6 et 7.

Commenda verò est quoddam depositum, donec Papa aliter de beneficio commendato disponat. Hinc est quòd commendatarius interim tenetur procurare ne bona beneficii commendati dissipentur, cum illud sibi detur in custodiam et administrationem; Gonz., ad regul. 8, gloss. 5, § 8, num. 58. Ac propterea commenda duplex est: alia temporalis, alia perpetua; sive altera in utilitatem Ecclesie, altera verò in utilitatem ipsius commendatarii ut per Gare. dicitur, de Benef., p. 4, cap. 4, num. 7; quæ quidem commenda in favorem Ecclesie nil aliud est, nisi quoddam depositum temporaneum, ad nutum revocabile pro utilitate et commodo Ecclesie factum, donec de rectore, seu ministro perpetuo, d. bita precedente cognitione, provisum sit, ad text., in c. fin., de Elect., in 6; ac propterea hujusmodi commenda ad tempus non dat jus, sed quodcumque revocari potest; Mandos., ad reg. 52, quest. 7, num. 4; unde dixit Rebuff., in sua Praxi, tit. de Commenda, num. 5, fol. mihi 205, quòd sicut quis non potest habere duas uxores, ita nec obtinere titulum duorum beneficiorum; ob idque Papa unum dat in sponsam, et alterius curam concedit, id est, commenda à Romanis pontificibus ad hoc introducta fuit ut qui non est habilis ad obtinendum beneficium in titulum ob aliquod impedimentum, sive ob aliquam incapacitatem, sit habilis ad illud obtinendum saltem in commendam, præsertim cum alio incompatibili: id. Gare., dict. cap. 4, num. 24, ubi ait quòd ad hunc effectum, et non alias, Papa dat beneficium in commendam; sicque ipse providet regulari de seculari, et è converso. De commendâ temporali parùm refert hic sermonem habere, cum illa ferè nihil ad nostram praxim pertineat, sed tantùm de commendâ perpetuâ illiusque praxi; cujus quidem perpetue commende concessionem nemo est qui nesciat ad summum Pontificem spectare; cum nullus inferior possit perpetuò commendare; quinimò, neque hodiè potest beneficium curatum ad sex menses, sicut olim passim fiebat; puta si rector Ecclesie curate incideret in furorem, vel abesset ab ipsâ ecclesiâ, non relicto vicario, tunc poterat ordinarius commendare quousque furor, seu absentia durabat: quod tamen hodiè cessat; et omnia jura de hoc sequentia post concilium Trid. abierunt; et magis patet per sequentem declarationem ejusdem concilii, his verbis: *Commende quæ ad sex menses in Ecclesiis curatis fieri poterant ab ordinariis, cap. Nemo potest, de Elect., in 6, amplius post concilium locum non habent, cum debeat in eis deputari vicarius ad formam, cap. 18, sess. 24.* Et licet quoad alia beneficia videatur quòd ordinarius possit etiam ultra sex menses, ac etiam ad vitam commendare, juxta text. in cap. *Dudum*, de Elect., id tantummodò locum sibi vendicat in iis commendis quæ fiunt in Ecclesie utilitatem; per quas non datur licentia disponendi liberè de fructibus, illosque convertendi in proprios usus, et stante causâ, quæ tamen rarò aderit, dandi perpetuò in commendam, ut ait id. Gare., d. cap. 4, num. 17 et 18.

Acturi autem tantummodò de praxi circa commen-

das perpetuas, quarum cursum frequentissimum videmus in ipsâ datariâ apostolicâ, eas tunc esse notamus, quando videlicet datur beneficium regulare in commendam perpetuam clerico seculari; deinde verò eidem conceditur aliud beneficium in commendam absque apostolicâ dispensatione; clarum est enim quòd ista beneficia sic commendata erunt inter se incompatibilia; vel alio modo, uni commendatur ad vitam beneficium regulare, postea eidem datur in titulum beneficium etiam regulare, de illo beneficio commendato non factâ mentione; ista duo beneficia, videlicet, unum in commendam perpetuam, alterum in titulum, erunt adhuc incompatibilia, prout exemplificat id. Mandos., d. q. 7, num. 5, circa med.

Hoc enim modo hujusmodi commende, quæ passim conceduntur, hodiè æquiparantur aliis provisionibus beneficiorum, quæ habent verè titulum canonicum, text. in cap. *Dudum* 2, de Elect.; Rebuff., de Pacif. possess., n. 53; nec refert quòd in litteris hujusmodi commendarum nulla detur expressa dispensatio; quia et ipsa commenda dicitur palliata dispensatio, habetque vim dispensationis; et propterea non requiritur alia dispensatio; quam quidem commendam perpetuam, seu temporalem, non in favorem Ecclesie, collationem Papæ dispensatoriam appellârunt omnes curiales.

Nec ex eo quòd beneficium, seu prioratus regularis detur in perpetuum, requiritur quòd talis commendatarius teneatur emittere professionem; quia licet hujusmodi beneficia alicui conferri non possint nisi provisum sit monachalem ordinem expressè professus, Clem., *In agro*, § *Cæterum*, de Stat. monach., cap. *Cum de benefic.*, et ibi Glos., in verb. *Seculari*, de Præb., in 6; attamen id non procedit, quando tale beneficium datur in commendam; Mandos., in Prax. signat., tit. *Provisiones*, vers. *Prioratus*; id. Gare., d. c. 4, n. 67; quod quidem faciliè evenire posset, nisi tam in supplicatione quàm in litteris fiat mentio hujusmodi commende, prout fieri mandatur per regul. cancell. 43, his verbis: *Item voluit quòd nulli seculari de regulari, nec religioso de seculari, beneficiis commenda detur, nisi in signaturâ, per clausulam ad partem super petitione commende hujusmodi, de commendâ ipsâ mentio fiat.*

Praxis autem impetrandi ac concedendi hujusmodi commendas, secundum hodiernum Romanæ Curie stylym, ea est quæ sequitur, videlicet:

Beatissime Pater, cum monasterium, seu prioratus S. N. civitatis, vel diocesis N. Sancti Benedicti, vel alterius ordinis, quòd, seu quem bon. mem. Vincentius S. R. E., presbyter cardinalis N. nuncupatus, in commendam ad ejus vitam ex concessione et dispensatione apostolicâ, dum viveret, obtinebat, commendâ hujusmodi per obitum dicti Vincentii cardinalis, qui apud Sedem Apostolicam nuperrimè debitum naturæ persolvit, cessante, adhuc, ex quo ante commendam ipsam vacabat, vel aliàs certo alio modo vacaverit, et vacet ad præsens. Supplicat igitur humiliter S. V. devota illius creatura N. tituli S. N. presbyter cardinalis N. nuncupatus, quatenus sibi, ut statum suum juxta cardinalatus splendorem decentius

tenere, et expensarum onera, quæ illum jugiter ex necessitate subire oportet facilius perferre valeat, de aliquo subventionis auxilio providendo, ac specialem gratiam faciendo, monasterium, seu prioratum prædictum, cujus et illi forsitan annexorum fructus, etc., 400 ducat. aur. de ca. se. com. ext. val. an. non excedunt, quovis modo, aut ex cujuscumque personæ, seu per liberam cessionem, seu resignationem dicti Vincentii cardinalis, vel cujusvis alterius de illo, illiusve regimine, et administratione in Romanâ Curia, vel extra eam, etiam coram notario publico et testibus spontè factam unionis, etc., dissolutionem, vel constitutionem, Execrabilis, aut assecutionem; etc., vacet etiamsi devolutum, affectum, electivum, curatum curâ, etiam jurisdictionali, specialiter, vel aliâs ex quâvis causâ in litteris dispositivè exprimentâ, generaliter reservatum, etiam in petitorio, vel possessorio litigiosum, cujus litis statum, etc., existat, ac de illo consistorialiter disponi consueverit, seu debeat, illiusque dispositio ad Sedem Apostolicam, ex quâvis causâ hæc vice pertineat, eidem N. cardinali; per eum, quoad vixerit, unâ cum Ecclesiâ S. N. quæ titulus sui cardinalatus existit, et quibusvis aliis, etiam cathedralibus, et metropolitanis, aliisque Ecclesiis, necnon monasteriis, etiam consistorialibus, prioratibus, etiam conventualibus, præposituris, præceptoris, dignitatibus, etiam majoribus, et principalibus, personatibus, administrationibus, et officiis, etiam curatis et electivis, cæterisque beneficiis ecclesiasticis cum curâ et sine curâ secularibus, et quorumvis ordinum, et militiarum, ac hospitalium, etiam S. Joannis Hierosolymitani regularibus, quomodolibet qualificatis, quæ ex quibusvis concessionibus et dispensationibus apostolicis in titulum, commendam et administrationem, aut aliâs quomodolibet et in posterum obtinebit, quæcumque et qualiæcumque fuerint; necnon quibusvis fructibus ecclesiasticis, loco pensionum annuarum, ac pensionibus ipsis, super similibus vel aliis fructibus, etc., sibi reservatis, et assignatis, ac reservandis, et assignandis, transferendi quascumque pensiones, ac testandi cæterisque facultatibus, et indultis ei concessis, tenendis: ita quod liceat sibi de fructibus, etc., disponere, alienare, etc., interdicta commendare, curam, regimen et administrationem ipsius monasterii, seu prioratus, sibi in spiritualibus et temporalibus plenariè committendo, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis; necnon monasterii, seu prioratus, et ordinis, cujus existit, statutis, etiam juramento, etc., roboratis privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis, illis eorumque superioribus, et personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, etc., efficacissimis, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio; et consistorialiter, ac aliâs in contrarium forsitan quomodolibet concessis, etc. Quibus omnibus, etiamsi de illis, etc., latissimè hæc vice specialiter et expressè derogare placeat, cæterisque contrariis quibuscumque clausulis opportunis.

Fiat motu proprio M.

Et quod verus et ultimus monasterii seu prioratus hu-

jusmodi vacationis modus, etiam ex illo quavis generalis reservatio, etiam in corpore juris clausa, resultet, necnon lites, et causæ, si quæ sint, status, et merita, nominæque, et cognomina iudicium, et colligationum, eorumque, ac dicti N. cardinales, aliorumque quorumcumque concessionibus, provisionibus, commendis, possessionibus; aliæque jura, et tituli, etiam nulli, et infectivi, etiam proprii tituli, ac lites, et possessiones habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in litteris; et cum clausulâ generalem reservationem importantem, ex quâvis causâ litteris etiam dispositivè exprimentâ; et de commendâ monasterii seu prioratus hujusmodi pro dicto N. cardinali, per eum quoad vixerit, ut supra, cum supra dictis, tenendâ, cum gratificatione opportunâ, quatenus illis locus sit; ita quod litteræ desuper in formâ simplicis commende gratiosæ subrogationis etiam quoad possessionem, gratiæ si neutri, si nulli, si alteri, perinde, et etiam valere, simul, vel ad partem expediri possint; et cum derogatione regularum de non subrogandis non colligantibus, quia non in potentiorum, ac de annali possessore, quoad primam ejus partem, ac supra dictorum omnium, et aliorum quorumcumque quomodolibet contrariorum, necnon cujuscumque jurispatronatus, quatenus de illo existat, quod dispositivè in litteris, si videbitur, regulâ contrariâ non obstante, exprimi possit: videlicet, si laicorum tantum, etiam nobilium et illustrium, eisque ex fundatione, vel dotatione competat, pro medietate; aliâs, seu si litigiosum, vel devolutum sit, in totum latissimè extendenda; et cum suspensione quorumcumque specialium, vel generalium, etiam mentalium reservationum, unionum, et suppressionum, mandatorum, etiam de providendo, expectativarum, aliarumque gratiarum præventivarum, facultatum, indultorum quibusvis etiam cardinalibus, ac eis etiam in nullis favorem, quomodolibet concessorum; cum decreto desuper opportuno, quod se ad præmissa non extendant; citra tamen accessum et regressum, ac de consensu coadjutoris; et quod præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, qualitatium, nuncupationum, invocationum, annexorum, fructuum, etc., etiam augendo, vel minuendo, aliorumque necessariorum, major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris. Et additur: Et quatenus monasterium seu prioratus hujusmodi non, ut præfertur, regulare, seu regularis S. Benedicti, seu alterius ordinis, sed Ecclesia secularis, sine curâ, abbatia, seu prioratus forsitan nuncupata, et dictus N. cardinalis, illam in titulum, seu commendam ex concessione et dispensatione apostolicâ ad ejus vitam obtinuerit, quod exprimi possit in litteris, et tunc de illius commendâ, etc., pro eadem creaturâ, ut supra et cum clausulis supra dictis, et aliis desuper necessariis, et opportunis latissimè extendendis. Et citra approbationem jurispatronatus.

Fiat.

Dantur ut plurimam hujusmodi monasteria, etiam motu proprio, in commendam, non modò ipsis cardinalibus, verum etiam aliis benè meritis, ac qualificatis personis ac summo Pontifici gratis; alio item modo, cum sic illius supplicatio exorditur, videlicet: *Motu proprio, etc. Cum accepimus. Monasterium S. N. per*

obitum quondam N., etc., commendamus; ex quibus quidem verbis arguetur hujusmodi concessionem fieri et ex *merâ* etiam principis voluntate, ut docet text., in cap. *Si motu proprio*, ubi *Quæ de nostrâ merâ libertate processit*, de Preb. in 6; et text. in lib. 3, post princip., c. de *Leg.*; ubi motus proprius appellatur spontaneus motus; aliàs enim gratia præsumitur, et creditur impetrata ad instantiam partis, et procurata; d. cap. *Si motu proprio*, in fin.; Bart., in lib. 3, ff. *Quòd quisque jur.*; Ias., in lib. *Ex hoc jure*, num. 56, ff. de Just. et Jur.; Mandos., reg. 16, q. 6; num. 2 et 3, ubi dicit quòd gratia facta propter benè merita, et facta motu proprio, æquiparantur.

Neminem tamen latet curialium quòd licèt gratia dicatur fieri motu proprio, tamen fieri ut plurimum consuevit ad instantiam et petitionem partis; Glos., in lib. fin., c. de Fruct., et tit. *Expens.*, ubi text. ponit propriam voluntatem principis; et ibi Glos. supplet, postulatione præcedente, et dixit card., cons. 142, quòd licèt dicatur gratia facta motu proprio, sæpè tamen etiam ad instantiam impetrantium facit, ut apellantur hæc et similia; Dec., in cap. *Ex parte*, in 2 not. de Rescript.; id. Mandos., d. reg. 16, q. 4, n. 5, ubi ait quòd in dies videmus impetrantes ipsos subministrare hujusmodi gratias cum clausulâ *Motus proprii*, signandas. Negari tamen non potest, dato quòd supponeremus, impetrantem supplicasse et instetisse coram principe pro gratiâ obtinendâ quin possit dici et esse verus motus proprius, et operetur omnes effectus veri et naturalis motûs proprii, ex quo in mente principis duo simul motiva concurrere possunt: scilicet, concedendi motu proprio, et ad petitionem partis; stantque ista simul quòd princeps fuerit requisitus, et tamen dicatur potius motus ex seipso, quàm ad instantiam alterius, ut per Bald., in c. *Nisi specialis*, de off. leg., quam refert id. Mandos., loc. cit., num. 9, quamvis magis præsumatur papa instructus super his quæ narrat motu proprio, quàm si faceret super substantiâ narratâ per alium; cum primò videatur quasi narrare in facto super quo est certificatus; in secundo verò super facto ab alio narrato, non ita per se certificatus; licèt, sive scribat motu proprio, sive ad instantiam petentis, non sit super hoc magna vis faciendâ; quia sic potest in facto alieno, motu proprio narrando errare, sicut ad alterius instantiam; Lap., allegat. 7, n. 9. Hodie tamen, ut etiam omnes Rom. curiæ tyrones sciunt, motus proprius ita passim obtinetur ab ipsis impetrantibus, seu supplicantibus, sicut ceteræ supplicationes, aliæque rescripta; sic enim docet quotidianus stylus, de quo etiam testatur Sarn., super reg. de Impetr. benef. viv., q. 1, n. 4; quod tantummodò dictum sit pro simplicibus junioribus ipsius Curie. Cæterum, quoad alios effectus motûs proprii videndus est Rebuff. in Concord. in formâ mandat. apost., verbo *Motu proprio*, fol. mihi 606; ubi congerit quadraginta unum effectus motûs proprii, et ad illum studiosum lectorem remitto; ex quo nolui sua dicta de unâ in aliam papyrum transplantare, sicut duo scribentes, tam circa hæc quàm aliàs ad Romanæ

Curie rerum praxim pertinentia fecerunt, tacito eodem Rebuffo, qui licèt nunquàm mœnia Urbis viderit, teste Rot., decis. 233, n. 17, part. 1, divers., nihilominus de illius rebus ingeniosè et accuratè ad utramque sibi immortalitatem comparandam, insudando, conscripsit: quo fit, ut talia sic transcribentes, seu potius surripientes, per labia hominum pervolutari ambientes, mundanam inanemque gloriam quærentes, mortalem immortalitatem nacti sint; quandoquidem non auctores operis, sed tanquàm alienæ laudis occultatores, fures dicendi sunt et latrones, ut ait text., in l. *Hæreditatum*, § fin., ff. ad leg. Falcid.

CAPUT IV.

Praxis clausularum ejusdem commendæ.

Cum verò supra dixerimus commendam perpetuam esse titulum canonicum, c. Rebuff. de pacif. Possess., num. 53, idè circa hanc praxim hæc tibi potissimum notanda sunt, à nostro instituto non prorsus aliena.

Primò quòd licèt in dubium quandoque revocetur an videlicet hujusmodi commendatariis liceant omnia, quæ veris titularibus attamen dicendum est quòd hodiè omnis difficultas videtur circa hoc sublata; quandoquidem neminem latet hujusmodi commendas perpetuas nihil distare ab aliis provisionibus beneficiorum, idcirco omnia jura loquentia de beneficiis locum sibi vendicant in ipsis perpetuis commendis; ac propterea docemur quotidianâ praxi etiam in illis habere locum, capite *Licet canon.*, de Elect., in 6, quod loquitur contra non promotos infra annum, et Clement. *Ne in agro*, § *Cæterum*, ibi: *Infra annum computandum à tempore collationis et commissionis* de Stat. monach., c. *Commissa*, de Elect., eod. lib. 6, Staphil., super signat., in 4 princip. Mod. vacationis, fol. 71; quem refert Mandos., reg. 32, quæst. 7, num. 12, ubi dicit quòd jura loquentia de titulariis habent locum in commendatariis; quinimò ex hæc ratione ex concil. Trid., sess. 24, de Reform., cap. 7, non possunt teneri duo beneficia incompatibilia, per viam commendæ, nec unum in titulum, et aliud in commendam perpetuam, quamvis nonnulli contrarium teneant; Garc., de Benef., p. 4, cap. 4, num. 42 qui, num. seq., ait id meritò statutum esse, cum dicta commenda, ex quo fit ad utilitatem personæ, et non Ecclesiæ, non sit propriè commenda; imò censetur titulus, seu habet vim et effectum tituli, seu habetur loco tituli, et æquiparatur titulo: Rebuff., in d. tract. de pacif. possessor. n. 36, cum pluribus seq., ubi plura ait de commendâ et commendatario, et latiùs in suâ Praxi benef., ubi agit de commendis, fol. mihi 205; et reverà circa earundem commendarum impetrationem, secundum currentem datariæ apostolicæ stylum, parum, aut nihil istæ distant ab aliis provisionibus beneficiorum in titulum. Quod quidem in tantum procedere dignoscitur, ut ex præmissâ ratione intelligatur etiam de commendâ temporali, nimirum ad utilitatem Ecclesiæ, teste eod. Garc., loc. cit., n. 44; et apertè docet id. Mandos., reg. 30, q. 3, num. 9, ubi exemplum ponit circa hoc, quòd talis commenda temporalis ad utilita-

tem Ecclesiae sequitur naturam perpetuarum commendarum; et hoc scire optimum est tyronibus Romanae Curiae, qui ut plurimum decipiuntur, et omittunt de his mentionem facere in supplicatione pro novâ impetratione alterius beneficii; ex quo postmodum oritur sunt lites circa non expressionem hujusmodi temporalis commendae; cum de eâ fieri debeat omnino mentio per impetrantem, ut optimè norunt periti et antiqui curiales; et testatur id. Gare., d. c. 4, n. 44 et 45; et ego ipse meis sumptibus in cancellariâ apostolicâ didici istam praxim in quâdam provisione praepositorum ejusdam loci Bononien. diocesis de anno 1615.

Secundò, notandum ex clausulâ supra dictae supplicationis, ibi, *commendâ hujusmodi cessante*, quòd quamvis commendâ sit perpetua, ad vitam videlicet commendatarii, ad effectum tamen reservationis non dicitur beneficium vacare, quia cessante commendâ per obitum commendatarii, non propterea censetur illud per obitum illius vacare, sed vacat semper ut prius; quandoquidem attenditur ille prior modus per obitum ejus qui possidebat; ac propterea satis omnibus innotescit stylum cancellariae apostolicae esse, quòd per commendam, etiam perpetuam non dicatur provisum Ecclesiae; undè superfluum erit querere an prima reservatio duret; ex quo omnino beneficium erit reservatum ex vi commendae: nam quotiescunque summus Pontifex apponit manum in beneficio, ligatae sunt manus inferiorum, donec plenè providerit. Hinc igitur est quòd, cum hujusmodi beneficium commendatum vacet ut prius; profectò non attenditur mensis in quo illud vacavit, scilicet quando obierit commendatarius; et haec est satis trita et cognita observantia cancellariae praed., et pluries audivi à D. Lamberto Ursino, suo tempore celeberrimo abbreviatore majoris praesidentiae in ipsâ cancellariâ; et ait Mohed., decis. 9, n. 5, de Praeb., ubi per appositionem manus Papae beneficium commendatum dicitur affectum, ut in eo nihil possit inferior attentare, donec Papa per collationem plenè providerit: et ibi, quòd Papa apponens manum, demonstrat quod ipse vult providere; sed per commendam non dicitur providere, quia durante commendâ durat antiqua vacatio; et ita fuit decisum in unâ Messanen., *Prioratus* 4 Julii 1596, coram Litta, ut per Gonz., gloss. 5, § 8, n. 49, circa med.

Nota insuper etiam in praxi quòd totum illud quod dicitur de commendâ temporali, habet locum etiam in unione ad vitam, quae etiam vim habet dispensationis; id. Gonz., gl. 5, § 7, n. 143, quando quidem ipsâ unione dissolutâ, beneficium unitum vacat, ut prius; et sic durat reservatio, seu affectio antiqua; et commendâ perpetua ac unio ad vitam à pari procedunt ad inducendum reservationem seu affectionem per impositionem manus Papae, ut ipsâ unione dissolutâ ordinarius non possit providere.

Porrò unio haec ad vitam pariter adinventâ fuit, ut qui duo beneficia incompatibilia habere non potest, mediante dictâ unione illa valeat retinere, cum habeat

vim dispensationis super incompatibilitate, id. Gonz., d. n. 143. Verum tamen est quòd, quicquid antea observatum fuerit, videntur tamen dictae uniones ferè ab ipsâ Curia exsulare; et qui praxim datariae apostolicae benè callet, fatebitur similes uniones rarò in eâ admitti, praesertim post concil. Trid., sess. 7, c. 2, quo cavetur ut quicumque de cætero plura curata, aut alias incompatibilia beneficia ecclesiastica, sive per viam unionis ad vitam, seu commendae perpetuae, aut alio quocumque nomine et titulo, contra formam sacrorum canonum, et praesertim constitutionis Innocentii III, quae incipit, *De multiâ*, recipere ac simul retinere praesumpserit, beneficiis ipsis, juxta ipsius constitutionis dispositionem, ipso jure, etiam praesentis canonis vigore, privatus existat.

Quòd quidem ita sancitum est, ne sub praedictarum unionum praetextu quis plura beneficia incompatibilia simul valeat retinere; licet quandoque similes gratiae fuerint concessae, cum non sit Papae potestas alligata: est enim supra d. concil.; id. Gonz., cit. num. 146.

Tertiò notandum ex clausulâ, nimirum: *Unâ cum Ecclesiâ S. N. quae titulus sui cardinalatus existit, et quibusvis aliis, etc.*; quod, ut ait Mandos., in Praxi signat. et tit. *Provisiones*, vers. *Si cardinali*, fol. 5, si cardinali provideatur de beneficio regulari, tunc etiam debet dari in commendam, tenendum unâ cum aliis suis beneficiis, quae obtinet; si verò daretur in titulum, tunc in fine dispens. petenda esset, ut illud obtinere posset, ac propterea tollitur omne obstaculum circa retentionem plurium beneficiorum; cum non solum non possint teneri duo beneficia incompatibilia per viam commendae perpetuae, sed nec unum in titulum, et alterum in commendam perpetuam, ut supra jam diximus.

Quartò notandum ex clausulâ. *Ita quòd liceat de fructibus disponere*, quòd licet in commendis temporalibus utilitatem Ecclesiae respicientibus, non sit huic commendatario libera potestas disponendi de fructibus, illosque in proprios usus convertendi, cum illos non faciat suos, Gloss. et DD., in c. *Nemo*, et in c. *Dudum*, de Elect., et vix, dum deserviet Ecclesiae commendae, possit vivere ex illius fructibus, per text., in c. *Cum secundum*, de Praeb., cap. *Cum non deceat*, de Elect.; attamen secus dicendum est de commendis perpetuis, quia cum sint ad utilitatem praetorum, possunt percipere fructus, deductis expensis ministrorum, et servatâ debitâ hospitalitate; Abb. in c. de Monachiis, de Praeb.; necnon cum habeant liberam potestatem in spiritualibus et temporalibus, id. Abb., in c. *Cum nobis*, ult. not. de Elect.; Rebuff., de pacif. Possess., n. 45, procul dubio possunt de ipsis fructibus disponere, eosque etiam locare eo modo quo possunt locari per ipsos titulares; id. Gonz. d. § 8, num. 15 et 14; Mandos. regul. 50, quaest. 5, num. 4, ubi ait quòd commendatarii faciunt fructus suos, praesertim propter clausulas in similibus commendis apponi solitas.

Quintò notandum ex clausulâ: *Eidem N. cardinali*

quoad vixerit commendare, etc., satis demonstrari ipsam commendam esse perpetuam. Aliàs enim si non apparcat an sit talis, vel temporalis, in dubio interpretatur perpetua, ut fuit resolutum in unâ Salamantin., coram Crescentio, 18 junii 1558, eâ ratione, quia actus qui certo spatio temporis non concluditur, perpetuus reputatur, text. in l. *Jurisperitus*, in princip.; et ibi Bart., ff. de Excusat. tutor.; sicut enim dispositio generalis prolata de rebus et personis generaliter est intelligenda, l. 1, § *Et generaliter*, ff. de Leg. præst., ita procedit respectu temporis ut dispositio generaliter, id est, in perpetuum intelligatur, cum valeat argumentum de personis et rebus ad tempus, ut per Paris., de Resign. benef., lib. 11, quæst. 5, num. 41, cum seqq., qui, num. 45, ait ipsum aliàs consuluisset indulgentiam concessam tali die, absque aliquâ restrictivâ, esse perpetuam.

Et sic commendatarius perpetuus potest de dictis fructibus disponere, ita etiam suæ commendæ cedere, sive cum pensione, sive cum reservatione omnium fructuum, sicut passim praticari videmus sub sequenti formulâ, videlicet: *Dictio vero N., ne ex præsentì cessione suâ hujusmodi nimum dispendium patiatur, de alicujus subventionis auxilio providendo, sibi omnia et singula dictæ præceptorie fructus, redditus, proventus, jura, obventiones, et emolumenta universa in quibuscumque rebus consistentia, et undecumque provenientia, per eum quoad vixerit, percipienda, exigenda, levanda, recuperanda, locanda, dislocanda, ac in suos usus et utilitatem convertenda; ita quod desuper ab ipso oratore et successoribus suis prædictis, dictam præceptoriam pro tempore quomodolibet obtinentibus molestari, etc., nequeat; de ejusdem oratoris consensu auctoritate apostolicâ reservare, constituere, et assignare; sibi quoque, quo dicto oratore, seu aliquo ex successoribus suis prædictis præfatum oratorem super liberâ perceptione fructuum, etc., prædictorum molestante, vel inquietante, seu præsentem illorum reservationem, nullam et invalidam esse dicente, vel allegante, liceat eidem N. ad præfatum præceptoriam liberos habere regressum et accessum; illiusque corporalem possessionem, etc., apprehendere, absque aliâ sibi desuper de novo faciendâ commendâ, etc., ac si cessionem hujusmodi minimè fecisset, etc.*

Et hujusmodi cessiones passim admittuntur, etiam eo modo quo resignationes sive liberæ, sive cum reservatione pensionis, prout etiam simplicibus curialibus patet (loquor semper de commendis perpetuis ad utilitatem provisi) et docet Put., de decis. 545, lib. 2, Paris. de Resign. benef. lib. 2, q. 17, n. 9; Gonz., d. §8, n. 25; sicut etiam potest permutare commendam ipsam cum alio beneficio in titulum dato; id. Gonz., loco cit., num. 24; et hoc ob rationes ante dictas, nimirum, quia per commendam perpetuam commendatarius consequitur jus in beneficio commendato ac titulum, id. Rebuff., de pacif. Possess., n. 35.

In commendam adhuc episcopo dari consuevit beneficium simplex vacans, etiam per resignationem,

quæ passim admittitur præsertim attentâ fructuum mensæ episcopalis tenuitate, et sub sequenti formulâ videlicet: *Supplicat, etc., devota creatura vestra N. episcopus N. quatenus, resignationem hujusmodi admittendo, etc., beneficium prædictum, etc.; eidem N. episcopo, per eum quoad vixerit, etiam unâ cum Ecclesiâ N. cui ex concessione apostolicâ præesse dignoscitur, ac sex, seu septem perpetuis simplicibus beneficiis ecclesiasticis, quæ in titulum vel commendam ex concessione et dispensatione apostolicâ obtinet, ac quorum fructus, etc., non excedunt, etc., tenendum. Ita quod liceat, etc., interdicta de consensu modernorum primò dicti beneficii patronorum, seu illorum medietatis commendare dignemini, etc.* In secundâ verò parte supplicationis dicitur: *Ita quod litteræ desuper in formâ simplicis commendæ, gratiosæ subrogationis, etc.* Reliqua autem prout in aliis supplicationibus resignationum.

Cum verò beneficium quod commendatur, fuerit de jurepatronatûs, opus est quòd de eo fiat mentio, sicut in omnibus aliis provisionibus beneficialibus, et in suis casibus petere hujusmodi jurepatronatûs (quatenus laicale existat) derogationem; cum jura loquentia de titularibus locum habeant in istis commendatariis perpetuis, ut dictum est supra; et plenâ manu scribit Sarnen., in reg. de Trien., quæstione 5, num. 11, cum pluribus seqq.

Non tamen est omittendum quòd regulariter, quando abbatia seu monasterium commendatur præsertim privatis personis, ipsa commendâ sub sequenti formulâ hodiè datur, videlicet: *Nos, tam eidem monasterio de gubernatore utili et idoneo, per quem circumspectè regi et salubriter dirigi valeat; quàm tibi asserenti te abbatiam nuncupatam S. Antonii de N. diœcesis N. quæ sine curâ est, et personalem residentiam non requirit, ac cujus fructus, etc.; 100 duc. aur. cam, etc., non excedunt, obtinere, ut commodius sustentari valeas, de alicujus subventionis auxilio providere volentes, teque à quibusvis, etc., censentes, necnon verum et ultimum dicti monasterii vacationis modum, etiam si ex illo quævis generalis reservatio, etiam in corpore juris clausa resultet, præsentibus pro expresso habentes, monasterium prædictum, quod sine curâ est, et conventu caret, ac cujus et illi forsan annexorum fructus, etc.; ad 55 florenos auri cum uno tertio alterius similis floreni in libris cameræ taxati reperiantur, secundum verò communem æstimationem 365 ducat. aur. de cam. val. an. non excedunt, ut etiam asseris, quovis modo, aut ex cujuscunque personâ, seu per liberam, etc., vacet etiam si tanto tempore, etc., juxta lateranensem statuta concilii, vel alias canonicas sanctiones ad Sedem Apostolicam legitime devoluta existat, et illa ex quâvis causâ ad sedem eandem specialiter vel generaliter pertineat, et ad illud consueverit quis per electionem assumi, eique cura jurisdictionalis duntaxat imminet; ac super eisdem regimine et administratione inter aliquos lis seu illorum possessorio, vel quasi molestia, cujus litis status, etc., existit, etiam præsentibus, etc., indecisa, dummodo tempore dat. præsentium eidem monasterio de abbate provisum, aut alteri commendatum canonicè non existat,*

cum annexis hujusmodi ac omnibus juribus et pertinentiis suis, tibi per te quoad vixeris, etiam unâ cum beneficio prædicto tenendum, regendum et gubernandum. Ita quòd tibi liceat debitis et consuetis dicti monasterii supportatis oneribus, ac tertiâ parte omnium et singulorum fructuum, reddituum, et proventuum monasterii hujusmodi in restaurationem illius fabricæ, seu ornamentorum emptionem, aut pauperum alimoniam, prout major exegerit et suaserit necessitas, ac omnibus deductis oneribus de residuis illius fructibus, redd. et prov. disponere et ordinare sicuti illius abbates, qui pro tempore fuerunt, de illis disponere et ordinare potuerunt, seu etiam debuerunt; alienatione tamen quorumcumque bonorum immobilium tibi penitus interdictâ apostolicâ auctoritate commendamus curam ipsius monasterii, ac hujusmodi regimen et administrationem tibi in spiritualibus et temporalibus plenariè committendo; non obstantibus fel. record. Bonif. papæ VIII, prædecessoris nostri, et aliis apostolicis constitutionibus, necnon monasterii et ordinis prædictorum juramento, etc. Volumus autem quòd propter commendam nostram hujusmodi, dictum monasterium in spiritualibus non lædatur, et in temporalibus detrimenta non sustineat; sed ejus congruè supportentur onera consuta; quèdque tu, antequàm regimini et administrationi dicti monasterii in aliquo te immisceas, in manibus dilectorum filiorum vicariorum N.N. et N. in spiritualibus generalium, vel alicujus eorum; quibus hodiè per alias nostras litteras desuper scribimus, nostro et Romanæ Ecclesiæ nomine fidelitatis debitæ, solitum præstes juramentum juxta formam quam sub bullâ nostrâ mittimus introclusam; ac formam juramenti hujusmodi quod præstabis, nobis de verbo ad verbum, per tuas patentes litteras, tuo sigillo munitas, per proprium nuntium quantò citius destinare procures. Et insuper ex nunc irritum, etc., attentari.

Et iste modus commendandi servatur cum personis minùs qualificatis, et à Romanâ Curia absentibus; et adjicitur clausula: Volumus autem quòd propter commendam hujusmodi, etc.; hoc autem, ne divinus cultus minuat, quæ quidem verba extracta reperio ex extr. Ex supernæ, Clem. V, quæ est 2 inter comm. et de commendis loquitur, ibi: Quòd Ecclesiarum et monasteriorum eorumdem cura negligitur, bona et jura dissipantur, ipsorum, etc.; et quàmplurima mala ex hujusmodi commendis ut plurimùm evenire solent, quæ commemorat Rebuff. in suâ Praxi, tit. de Commendâ, num. 42, cum plurib. seqq.

Est autem pro junioribus Romanæ Curie apprimè notandum quòd cum plurimùm contingat etiam beneficia consistorialia commendari, ea scilicet de quibus Papa disponit in consistorio coram cardinalibus, ut sunt, præter episcopatus, abbatie et quædam aliæ dignitates, tam seculares quàm regulares, tunc summus Pontifex quemadmodùm providet consistorialiter de episcopatibus, ita de abbatibus et monasteriis; Rot., decis. 584, n. 2 et 3, l. 3, p. 3, divers.

Nec tamen omnia monasteria providentur consistorialiter, sed ea duntaxat quæ cum sint ampli red-

ditis magnique momenti, faciliùs in eis fraudes committi possint, cum à pluribus appetantur et desiderantur, ut ait Sarnien., reg. 14, de infir. Resign., sub num. 2; ac propterea in illorum regimine eminet majus periculum juxta text. in cap. Ubi periculum majus intenditur, ibi procul dubio est plenius consulendum, de Elect., in 6; illorum, videlicet, monasteriorum quorum valor ascendit ad ducatos ducentos auri de camerâ, quæ ob hanc rationem ego puto fuisse per Sedem Apostolicam reservata per 2 reg. cancell., ibi: Necnon omnia monasteria virorum valorem annum ducentorum florenorum auri communi estimatione excedentia, nunc quomodocumque vacantia, et in posterum vacatura; et voluit quòd excessus hujusmodi in litteris exprimat, sicut in concilio Lateranensi ob supra dictam causam fuit statutum ut prædicta monasteria supra dicti valoris providerentur, nonnisi consistorialiter, ut in sess. 9, Rot. decis. 540, n. 5, p. 3, l. 3, divers.; ubi dicitur hoc esse adeò notum curialibus, ut aliâ non indigeat probatione.

Hinc propterea insurgit praxis, non oscitanter ab ipsis curialibus notanda, ut quoties agitur de provisione monasterii supra dicti valoris ducentorum ducatorum auri de camerâ, seu (quod idem est) ducentorum florenorum, si extra consistorium fiat à Papâ provisio, sit facienda de hoc mentio in litteris provisionis supra dictæ, ut in priori formulâ appositâ ibi: Etiam si consistorialiter disponi consueverit, seu debeat, etc.; cum in hoc non sit coangustata Papæ potestas cum hujusmodi monasteriis aliisque beneficiis consist.; sic, ut præfertur, reservatis, summ. Pontifex pro libito voluntatis provideat, etiam extra consistorium; adjectâ in litteris provisionis clausulâ supra dictâ, nimirum: Etiam si consistorialiter, etc., prout in notoriâ praxi servari videmus, et de quâ testatur Paris., de Resig. beneficiorum, lib. 8, q. 6, n. 8, dicens etiam de consistorialibus solere ut plurimùm providere, quoties admittit renuntiationem illorum et de eis providet, ut de aliis beneficiis extra consistorium; ut multoties ipse vidit praticari, et communiter serviri à practicis expeditoribus. Alias enim, nisi prædicta clausula adjiceretur, possent aliqua circa hoc in dubium revocari, ut in casu supra dictæ decis., à n. 5, ad fin.

Ad hæc non contemnendum in hac praxi, quod docet Lotter. de re Benef., l. 1, q. 26, num. 52, quòd licet ista qualitas consistorialitatis, ex causâ taxæ in libris cameræ adnotate, non probet reservationem, nisi illa ter ducta constituat eam quantitatem ducatorum ducentorum, juxta dictam regulam, nihilominus ipsa qualitas probatur, sive sit supra, sive infra dictam quantitatem; dicens ibi sic declarasse congregationem super rebus consistorii; quam secuta est Rot. in unâ Palatin. abbatie, de Benè vivere, 14 aprilis 1617; ex quibus ipsemet Lotter. infert parùm referre, si provisio hujusmodi fieri debeat tanquàm de reservato, vel non reservato, et multò minùs, si postquàm facta est talis descriptio, provideatur exinde consistorialiter, vel non consistorialiter; cum qualitas supra dicta

statim imprimatur ex supra dictâ descriptione in ipsis libris cameræ; nec ad eum finem ipsi libri instituti sint, nisi ut sciatur valor beneficiorum consistorialium; quapropter duo libri, quos ego vidi, asservantur in cancellariâ apostolicâ, quibus ipsa unitur, quorum unus continet taxas mercedis officialium litteras apostol. expedientium; aliter verò, valorem beneficiorum consistorialium, ex quibus annuat solvi debent, quorum quidem libros credunt omnes antiqui officiales et curiales fuisse compositos à Joanne XXII, præsertim, cùm primum curia resideret Avinionē.

Nec tamen per provisionem apostolicam, sic extra consistorium factam, videtur Papa qualitatem beneficii consistorialis mutasse; cùm licet beneficium sit consistoriale, possit tamen ipse Papa, prout sibi placet, extra consistorium de illo providere, ut supra dictum est; etsi hoc modo talis provisio dicatur facta cum minori causæ cognitione; sicut è converso, ubi provisio ipsa facta fuerit consistorialiter, inducitur præsumptio plenitudinis causæ cognitionis; quod quidem inter alios effectus principales hunc parit, nimirum, ut stante provisione consistoriali, cessent in his beneficiis, quando vacant per resignationem ad favorem constitutiones de publicandis, quandoquidem ista beneficia non consueverunt prius in consistoriis proponi et concedi, nisi antea, persona resignatarii per ipsum summum Pontif. et cardinal. in ipso consistorio approbata fuerit.

Ne tamen simplex qui hæc ignorat, decipiatur, eum monitur: hic volui quòd licet constitutio Pii V de *publicandis resignationibus* dicat quòd omnia et singula in eâ contenta locum habeant in quibusvis beneficiis consistorialibus, id profectò intelligendum est de quibusdam beneficiis minoribus, ut sunt abbatiæ, et similia, quæ licet sint consistorialia, solent nihilominus provideri extra consistorium, ut supra dictum est, et clariùs colligitur ex aliâ simili constitutione Gregorii XIII, quæ incipit: *Humano vix iudicio*, in § *Cæterum*, ibi: *Et de quibus in consistorio nostro disponi consuevit, seu debet*; quæ posthæc ex quâcumque causâ fieri, et per nos, et dictos successores, extra tamen dictum consistorium admittuntur. Et sic hujusmodi beneficia subeant prædictis constitutionibus.

Hic etiam docet nos communis praxis quòd si contingit Ecclesiam pensione aut fructuum reservatione gravari, nec propterea ad præscriptum sacri concil. Trid., sess. 24, cap. 13, remaneant mille ducati liberi pro episcopo, nihilominus, si verè non remaneant, non ideo posset per titularem dici de subreptione vel obreptione; et sic prætendi nullitas, aut moderatio pensionis, seu fructuum; quia, cùm jam Ecclesiæ provisio fuerit facta in consistorio, cum plenâ causæ cognitione, profectò censetur et ipsi concilio fuisse derogatum, etiam absque illius expressâ derogatione, tanquàm non necessariâ, sicut alias diximus, et fuit tentum in unâ S. Angeli Pensionis, 16 decembris 1594, coram bon. memor. cardinali Pansilio, teste eod. Lotter., dict. quæst. 26, n. 58, qui

num. seq., ait quòd universaliter gratiæ expeditæ per consistorium non egent justificatione, per Rot., decis. 612, num. 1, p. 2, recent., nisi tamen, ut ipse dicit n. 60, appareat aliquid fuisse sub conditione concessum.

Sed cùm verba fecerimus, licet breviter, de gratiis consistorialibus, scilicet, quæ in ipso consistorio proponuntur, curiosè possent inquirere qui hucusque mœnia Urbis minimè viderunt, quidnam sibi velit istud nomen consistorium. Et quidem petitioni tam levi non omnino inutile satisfacere existimavimus. Consistorium igitur summi Pontificis est proprius consultationis locus et congregationium, constans ex triplici hierarchico ordine cardinalium; nimirum episcoporum sex, presbyterorum quinquaginta, diaconorum quatuordecim; quorum quidem ad hunc septuagesimum numerum Sixtus V suâ constitutione redegit, ut veteris Synagægæ figuram imitaretur de congregandis septuaginta senioribus Israel qui unâ cum Moyse onus populi sustentarent, et non ipse solus gravaretur; quâ quidem constitutione, ubi de numero agit, ostendit non solum numerum septuagenarium non esse transiliendum, nec etiam semper æquandum, ubi pauciores possunt ad omnia munera sufficere, teste Paleot., de sacr. Consist., p. 4, q. 1, litterâ A; quique non immeritò cœlestium cherubim locum tenere dignoscuntur, cùm omnia scire debeant quæ ad optimam Ecclesiæ militantis gubernationem, ejus ipsi sunt cardines, pertinent; unde numinis divini prasidio roborati, adeò se ad tam magna munia obeunda preparant, ut ipsius sacri consistorii constitutâ die, quod semel singulis hebdomadis de mane iudici consuevit, quilibet cardinalis, si sacerdos ille sit, rem sacram facere, alii verò Eucharistiæ sacramento se præmunire, aut saltem missâ auditâ, se sanctè colligere, atque Spiritûs sancti paraclæti orationem adhibere curabit. Hinc enim est ut, id. Paleot. ait memb. 5, tit. *de Aliis pertinen.*, litterâ C, fol. mihi 373, mirum nemini esse debeat, si nullam peculiarem orationem ad impetrandam Spiritûs sancti gratiam, quemadmodum in aliis cardinalium et prælatorum congregationibus religiôsè servari solet, in consistorio palam præmitti audiet; nam cùm consistorium mane haberi solet, ipseque summus Pontifex et iidem cardinales, aut paulò ante fecerint sacrum aut ei interfuerint, verisimile est eos tum gerenda negotia, tum seipsos ferventi corde Deo commendasse; indeque unanimi collectos spiritu, Deo duce, ab oratione ad consistorium se transulisse; accedit quòd propter augustissimam Christi Domini vicarii præsentiam, cui Spiritûs sancti gratia assistere censetur, veteri ritu observatum videmus ut non eadem ceremoniarum ratio semper in loco ubi ille adest, ac in reliquis, servari solet; non ut debite devotionis officio aliquid subtrahi intelligitur, sed ad sanctioris et secretioris mysterii significationem. Hæc ille. Idemque cardinalis ad palatium apostolicum ipsâ statutâ die deductus, deposito illo quo per Urbem utitur, vestimento, pariter privatos omnes affectus et vete-

rem sibi hominem expoliandum esse sciat; amictum deinde induens insigniorem, qui cappa lata, seu pontificalis appellatur, cum tota ipsius humeris eoram Pontifice incubat, ac publicam utilitatem præ se ferat; tum memor erit plurimum sibi oneris ex futura eâ actione accedere, ac publicam utilitatem, publicam scientiam, publicamque omnino personam induere profitebitur; id Paleot., d. memb. 5, c. 4, litterâ D.

Hujusmodi autem consistorium duplex est: alterum publicum, alterum verò privatum, seu secretum. Porro, publicum in duas species potest dividi, nimirum: ut alterum dicamus consistorium publicum, illud quod fieri solet in receptione novi cardinalis, vel in adventu novi oratoris principum ad summum Pontificem destinati; aut in reditu legati à latere à suâ legatione; alterum verò dicamus publicum consistorium, ex eo quod Papa solet (licet rarò) in consistorio publico signare supplicationes commissionum; ut cuncti videant quod ipse justitiam facit; licet ista ratio non satisfaciat; cum Papa, sive in consistorio, sive extra illud, sciunt omnes, quod justitiam facit. Alia tamen ratio, quæ convenientior apparet, est quod dictas supplicationes aliquando signare consueverit, scilicet, commissiones causarum; eo præsertim tempore, quando nimirum, ipsum habetur consistorium, duo cardinales diaconi vadunt ad recipiendum, et introducendum novum cardinalem, vel legatum; quod quidem summâ est ratione statutum, ne videlicet videatur summus Pontifex cum reliquis cardinalibus in ipso consistorio permanentibus, illo medio tempore, nimirum, donec ipsi cardinales ad idem consistorium revertantur, expectare; præsertim, ne videatur Papa tantum ibi adesse propter negotium introductionis et receptionis supra dictorum cardinalium, et nihil aliud agere; ideò reliquum illius temporis vacuum in istis actibus occupatur, ac in propositionibus dictarum commissionum teritur; quas ex arte, et ingenio advocati consistoriales sæpè confingunt, casus atroces et crudeles proponentes, et verbis duris et fictis exaggerantes, ut tempus illud vacuum impleatur; prout eadem ferè ratione servatum est, ut si quando accideret eo ipso tempore quo indictum fuerit consistorium, nullas esse Ecclesias quæ proponantur, nec legationes quæ expediantur, nec bullas graviores promulgandas, neque arduas actiones, aut alia se offerre consistorialia negotia quæ communem cardinalium omnium exigant congressum, solitos fuisse Pontifices, ne consistorium quasi inane et frustra coactum videretur, dare tunc negotium secretario ut litteras aliquas à legatis seu nuntiis acceptas, aut à regibus vel principibus missas, palam recitare; ex quibus occasionem cum cardinalibus tractandi accipiebant. Solebant item aliquando negotiis publicis, de reformatione, de Turcarum incursionibus, de annonâ, de muniendis præsiidiis, de statu ecclesiastico exonerando, aut de aliis rebus hujusmodi verba facere, ne dies sine consistoriali aliquâ tractatione præterisset videretur; id. Paleot., memb. 5, c. 5, litterâ B. Nec desunt qui

dicant quod propterea Papa mandat ibi fieri commissionum propositiones ut ostendat principaliter, propter administrationem justitiæ, illum consistorium indixisse, non autem propter novum cardinalem, vel oratorem recipiendum, quasi illo die Papa pro tribunali sedere videatur, volens jus publicè dicere; quâ de causâ omnia tribunalia Urbis cessant, illo tunc jus dicente, ut ait Sarnen. in Compend., utr. signat., num. 19; qui, n. seq., ait quod ista ratio non quadrat cum semper Papa jus dicat, sive publicè sive privatè actum faciat; et quod cessent eo die tribunalia Urbis, non ex eo causatur quod Papa pro tribunali sedet, cum semper id faciat; sed quia per cessationem dictorum tribunalium major hominum concursus ad Papæ consistorium accedit, quod non fieret, si iudices et alii curiales negotiis suis intenderent et occuparentur, ut sic per illum concursum extræ gentes quæ illo die publici consistorii ad Papam accedunt, decus et majestatem summi Pontificis, quæ per concursum plurium prælatorum et personarum magis repræsentetur, videant et admirentur. Hæc idem Sarnen., loc. cit., num. 20. Alterum verò publicum dici potest ipsa summi Pontificis publica audientia, quæ in fine cujuslibet mensis cum illius, ac nonnullorum cardinalium, necnon omnium Romanorum magistratum, pro communi omnium Romæ degentium ac exterorum utilitate et salute fieri consuevit. Consistorium autem secretum illud appellamus, in quo non interveniunt nisi ipse summus Pontifex omnesque cardinales; in eoque tractantur res magnæ et arduæ totius Christiani orbis: cuncta nimirum quæ ad cultum, ad fidem, ad ipsam religionem, ad pacem Christiani gregis, ac ad conservationem temporalis patrimonii S. R. E. pertinent; in eo creantur etiam cardinales et episcopi, fitque provisio de Ecclesiis cathedralibus, de abbatibus, et prioratibus consistorialibus.

Cum verò de ipsorum cardinalium indumentis, tam extra quam intra dictum consistorium, aliquid supra dixerimus, videtur etiam hic, licet incidenter, referre cum Barbos., de Jur. Eccles., lib. 1, cap. 4, num. 86, ubi ait quod cardinales facultatem habent utendi vestibus ex duobus coloribus, nempe rubro et violaceo, exceptis Dominicâ tertiâ Adventûs, et Dominicâ quartâ Quadragesimæ, quibus diebus in subiani mantelletto et mozzetto utuntur colore rosæ siccæ. Qualitas verò vestium eorundem regulariter erit, vel ex panno graviore, vel ex lanâ leviori, quam sagettam vocant, vel ex cameloto undato, vel etiam in subiani ex serico undato, vel sine undis, arbitrio illorum, dummodò sit simplex, videlicet ex eo quod ormesinum, seu tabi vocant, non autem ex eo quod rasum vocant, aut villutum appellant; quod quidem intelligitur de cardinalibus non regularibus; nam regulares non solent uti vestibus sericeis, et nunquam in habitu mutant colorem; sed semper retinent colorem habitûs suæ religionis. Ac subindè, prosequitur id. Barbos. ipsis cardinalibus novissimè concessum extitisse ut in titulo *Eminentissimi et vestræ eminentiæ*, unâ cum an-

liquo titulo *Reverendissimi*, in posterum esse debeat proprius et peculiaris cardinalitæ dignitatis, prout in infra scripto decreto continetur, tenoris sequentis, videlicet:

Die 10 junii 1650, in consistorio secreto,

Fuit facta per D. cardinalem Pium relatio decreti sacre congregationis cæremoniarum S. R. E. cardinalium, ut infra:

Beatissime Pater, sacra congregatio cæremoniarum S. R. E. cardinalium censuit, si Sanctitati vestræ placuerit, loco titularum illustrissimi et dominationis vestræ illustrissimæ, quibus hactenus usi sunt cardinales, titulos eminentissimi et vestræ eminentiæ, unâ cum antiquo titulo reverendissimi in posterum debere esse proprios, et peculiares cardinalitæ dignitatis; ita ut præfati tituli eminentissimi et eminentiæ à nemine, præterquàm ab ecclesiasticis Romani imperii electoribus, ac magistro Hospitalis Hierosolymitani usurpari possint; aut aliis attribui: eosdemque titulos ab omnibus et singulis cardinalibus præsentibus et futuris omninò assumi; illisque inter se, tam voce quàm scripto, perpetuò uti debere. Quòd si contigerit aliquem cujuscunque dignitatis, gradus et conditionis (imperatore et regibus exceptis), hujusmodi titulos alicui cardinalium non tribuere, cardinalis ille nullatenus cum eo coram agat, nec ejus litteras quoquomodo recipiat.

Item censuit supplicandum esse Sanctitati vestræ ut per suum consistoriale decretum præcipere dignetur cæteris omnibus et singulis ecclesiasticis cujuscunque conditionis, gradus, et dignitatis, etiam episcopali, archiepiscopali, primatiali, seu patriarchali dignitate præfulgentibus, ne præfatos eminentissimi et eminentiæ titulos quoquo modo sibi usurpent, sub pœnis indignationis Sanctitatis vestræ, et Romanorum Pontificum, inhabilitatisque ad alias dignitates et incapacitatis quarumcumque gratiarum seu indulgentiarum sedis Apostolicæ, ac a missionis fructuum suarum Ecclesiarum, et beneficiorum quocumque ipso facto incurrendis.

Item censuit hæc omnia in præsentī consistorio esse referenda, ut Sanctitati vestræ annuente, ab omnibus et singulis cardinalibus recipiantur, et super eorum perpetuâ et inviolabili observatione juretur, debitæque executioni demandentur; à præsentibus quidem in consistorio, statim, ab existentibus verò in Curia, post tres dies; et ab absentibus, post duos menses in Italia, et post quatuor extra Italiam. Inter alia super his etiam omnes et singuli cardinales qui in futurum creabuntur, jurare teneantur; præsentibus quidem in receptione pilei; absentes verò in receptione bireti.

Quâ relatione habitâ, S. D. N. per hæc verba, Quid vobis videtur? omnium DD. cardinalium exquisivit suffragia, et singulorum auditis sententiis, non solum unanimiter consentientibus, verum etiam instantissimè deprecantibus, atque S. Sanctitati supplicantibus, ut hujusmodi decretum et omnia in eo contenta approbaret; sicque probata per suum consistoriale decretum, cum auctoritate imprimendi, etc., et litteras, etiam in formâ brevis expediendi, cum solutis clausulis, etc., confirmaret, Sanctitas sua, ut sequitur, decrevit.

Petitionibus vestris annuentes, proposita nobis per vos omnia admittimus, et approbamus, et desuper litteras, etiam in formâ brevis cum clausulis opportunis et necessariis concedimus, et expriri mandamus, cum auctoritate imprimendi. In nomine, etc.

Absolute consistorio, post discessum summi Pontificis, in congregatione generali omnes et singuli cardinales qui consistorio interfuerunt, tactis sacrosanctis Evangelii jurarunt, et subscripserunt, ut infra:

Nos, miseratione divinâ episcopi, presbyteri, et diaconi S. R. E. cardinales, supra dictum decretum sacre congregationis cæremoniarum S. R. E. cardinalium à sanctissimo domino nostro approbatum, et à nobis receptum, perpetuò ac inviolabiliter observare promittimus et juramus.

Et hodie adest aliud decretum eminentissimorum DD. cardinalium dictæ congr. cæremoniarum S. R. E. cardinal., quæ censuit Innocentio X, fel. record., esse supplicandum ut districtè præciperet S. R. E. cardinalibus etiam quæcumque natalium seu præcellentium aliarum dignitatum prærogativâ insignitis, quòd solo nomine *cardinalis* absque ullo secularis dignitatis additamento contenti non aliis titulis nuncupentur, nec uti inter eos possint, quàm *eminentissimi*, ac *reverendissimi*, nec non *eminentiæ reverendissimæ*, non obstantibus quibuscunque in contrarium facientibus; insuper ut idem Innocentius mandaret ut omnes S. R. E. cardinales ad unitatem et æqualitatem ordinis conservandam jubeant è propriis sigillis et insigniis quibuscunque, vulgò armis nuncupatis, amoveri coronas, signa, ac omnes notas seculares, præter eas quibus intra scutum armorum eorum familie, tanquàm de essentiâ et integritate eorundem armorum, utuntur; et ut in posterum ab illorum usu abstineant, solo pileo de pretioso sanguine Christi rubente insigniti ac decorati; ac ulterius idem Innocentius inhiheret, sub excommunicationis lætæ sententiæ ac aliis arbitrii pœnis, sculptoribus, pictoribus, ac aliis quibuscunque, ne præd. notas seculares in sigillis et armis, aliisque insigniis S. R. E. cardinalium sculpere ac pingere, aut sculpi et pingi mandare audeant; et quod postea cardinales in posterum promovendi, si præsentēs in ipsâ Curia fuerint, in ipsâ pilei receptione; si verò absentes, in ipsâ bireti impositione, juramento ad id se adstringent. Quæ quidem omnia idem Innocentius per suam bullam confirmavit sub dat. Romæ apud S. Petrum, 1644, 16 kalend. januarii, pontificatus sui anno primo.

Cardinales autem qui eidem consistorio interfuerunt, et subscripserunt, fuerunt numero 24.

De vestibus autem ipsius summi Pontificis, ut etiam idem Barbos., de Jur. Eccles., lib. 1, c. 1, n. 121, toto anni tempore Papa nullo alio colore utitur, nisi rubro, et albo; videl. veste talari albâ, quam subtanam vocant, supra quam induit rochetto et caputio, seu mozzettâ, et bireto rubro, ac calceamentis rubris, cum cruce auratâ desuper; octo tantum diebus exceptis, videl., à sabbato sancto post missam, usque ad sabbatum in albis, etiam post missam; quia

tunc utitur etiam bireto rubro, mozzettâ, et calceamentis, et stolâ ejusdem coloris. Qualitas autem vestium quibus ipse Papa utitur, est in duplici differentiâ: nempe ex serico, vel ex lanâ: ex serico diversæ qualitatis; nam hyeme utitur caputio, seu mozzettâ, et bireto levioribus ex serico, quod rasum vocant sine pellibus; infra octavam verò Paschæ Resurrect., octo supra d. diebus, utitur mozzettâ et bireto ex serico Damasceno albo, pellibus albis Armellinis circumfultis. Vestes, etiam laneæ, quibus Papa utitur in diebus jejuniî et in diebus in infra scriptâ regulâ expressis, sunt diversæ qualitatis; hyeme namque utitur caputio et bireto ex panno laneo rubro et graviori, pellibus Armellinis circumfultis; æstate verò utitur eodem habitu ex lanâ leviori, quam sajettam vocant, sine pellibus. Vestis autem talaris, quam subtanam vocant, supra quam Papa utitur rochetto, semper erit alba, sed juxta temporis qualitatem et conditionem, vel ex serico leviori, seu graviori, vel ex panno graviori, seu lanâ leviori, vel aliâ simili materiâ albi coloris.

Verum toto tempore Adventûs, inchoando à primâ Dominicâ, et post Adventum à Dominicâ Septuagesimæ per totam quadragesimam, ac singulis sextis feriis, vigiliis, quæ jejunantur, et quatuor anni temporibus, et in die Commemorationis defunctorum, et quandocumque celebratur, vel fit officium pro defun-

ctis, Papa utitur vestibus laneis cum pellibus, vel sine pellibus juxta temporum qualitatem, non autem seriis. Excipiuntur tamen quatuor tempora, quæ incidunt immediatè post Pentecosten, et omnia festa duplicia etiam in sextis feriis extra tempus Adventûs, Septuagesimæ, et Quadragesimæ, et festum Annuntiationis B. M. Virginis, etiamsi venerit in Quadragesimâ. Similiter excipiuntur aliquot alii dies, videl. à vigiliâ Nativitatis D. N. Jesu Christi per totam octavam Epiphanîæ, à sabbato sancto post officium et missam, usque ad Dominicam sanctissimæ Trinitatis inclusivè: per totam octavam festivitatis sanctissimi corporis Christi; per totam octavam Assumptionis gloriosæ Virginis Mariæ; per totam octavam SS. Apostolorum Petri et Pauli, et per totam octavam festivitatis omnium Sanctorum. In aliis autem octavis, videl. Nativitatis beatæ Mariæ Virginis, S. Joannis Baptistæ et S. Laurentii, excipiuntur dies octavæ tantum. Excipiuntur etiam festum Cathedræ Romanæ, si venerit intra Septuagesimam, nec non alii dies alicujus festi solemnisi, ob aliquam publicam lætitiâ, vel victoriam, aut similem causam; in quibus quidem temporibus exceptis, Papa vestibus seriis utitur, teste Barbosa., de Jur. Eccles., l. 1, cap. 1, num. 121 et 122. Nimis à propositâ materiâ me divagatum esse videor; nec propterea aliud circa eam hic subnectere visum est.

LIBER SEPTIMUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS SUPER MATRIMONIIS CONTRAHENDIS IN GRADIBUS PROHIBITIS.

CAPUT PRIMUM.

Praxis impedimentorum ad matrimonium contrahendum.

Quæ in humanis actibus, si perperam fiant, mala atque incommoda reperiuntur, ea omnia in solam ferè dispensationum matrimonialium executionem, nisi ritè rectèque perficiatur, acervatim (ut ita dicam) confluunt et cumulantur; nemo quandoquidem est qui nesciat quænam ex hoc primo malo incommoda, ceu venenato fonte, procedunt. Enim verò hic natalium defectus in prole, hinc iniquæ successiones, atque promotiones, cæteraque ad optimum finem minimè conducentia. Sanè haud procul à tanti mali calamitate distamus; quippè, cum frequentissimus sit nostro hoc tempore harum dispensationum usus, nescio quæ prava consuetudo, aut corruptela veriùs, inolevit; quâ judices commissarii tantæ rei pondus non æquâ lance æstimantes, expositâ, quâ par est diligentia, veritate niti negligent edoceri, Pontificem dispensasse contenti, cum reverà non dispensaverit, sed ipsis dispensandi auctoritatem certis sub conditionibus demandaverit; quæ, nisi ut jubetur, impletæ fuerint, quidquid superstruxerint corrueat. Olim quippè hujusmodi dispensationes in ipsâ Romanâ Curia, causæ cognitione, narratorumque verificatione præcedente, in

formâ gratiosâ ut plurimum concedebantur; et quidem, ut rarior, ita et tutior illarum erat usus; at quoniam difficile valdèque incommodum id comperiebatur, optimâ profectò ratione ita sacri canones sancivèrè, ut omnes dispensationes extra ipsam Curiam locorum ordinariis in formâ communi, sive commissariâ, dirigerentur; qui non nisi causis in precibus verificatis; tum demùm apostolicâ auctoritate dispensaret. At sæpè videmus summorum Pontificum providentiam, ex delegatorum judicum imperitiâ, aut incuriâ, ita suo fine frustrari, ut quod ad boni communis ædificationem salubriter conspicimus institutum, id ad certam perniciem, atque destructionem detorqueatur. Porro ad hoc malum avertendum, nonnullorum desudavit industria: præsertim verò Sanchez., tom. 2, lib. 8, de Matrim., tanto viro digna scripta reliquit; at praxim ipsam non ita ex professo, ut rei gravitas postulare videbatur, demonstrârunt. Utinam, quemadmodum nos tantum negotium alaeriter suscipimus, ad illudque tot annorum experientia, quotidiana exercitatio, lucubrationesque non pigre; præsertim verò consuetudo atque usus nunquàm satis laudatæ memoriæ Ferdinandi Beger, nobilis Romani, supplicum libellorum matrimonialium, itidemque contradictarum revisoris laudatissimi ac sapientissimi, neenon domini mei Joannis Vincentii Beger ejus filii,

qui non minori vigilantia, prudentia ac fidelitate potens, fel. record. Urbani Papae jussu, parenti optimo morti propinquo ut in meritis ita in officio successit, viam aperire possunt; ita divina favente ope perficiamus ut parum versati erudiantur, incuriosi vero ad rem tanti momenti excitentur ad Dei gloriam, animarum salutem et Ecclesiae aedificationem pro dignitate tractandam!

Cæterum autem pro Romane Curiae tyronibus sic breviter adhuc præfari libuit, quod etsi inibi harum dispensationum matrimonialium frequentissimus usus materiaque quotidiana existat, parum tamen, ut experientia compertum est, à quamplurimis eà quæ par est sedelitate dignoscitur. Id ex eo potissimum ortum habuit, quod illius observationes diversis temporibus diversæ fuerunt, ut præsertim ex antiquis formulariis liquet, et videre est apud Oldrad, consil. 230, ubi dispensationis formulam super matrimonio ignoranter contracto proponit. Ut igitur ejus rei inexperti, tam in ipsâ Curia quam extra eam degentes, plenam assequantur cognitionem, omnes ferè earundem formulas frequentiores, non quidem ex more vetusto, ac ut plurimum ab indoctis et in Romane Curiae praxi parum versatis, fabricatas et compositas, sed juxta moderna tempora, usu receptas, et ab omni prorsus superfluitate purgatas in medium afferemus. Cum autem plura circa eas, per diversas constitutiones apostolicas, ac novissimè per concilium Tridentinum immutata fuerint, ideò decreta ipsa ac constitutiones, opportunis locis etiam per extensum afferre, alibi verò citare non parcemus; propterea etiam earundem supplicationum formulas nonnullas extendere placuit, ut Rom. Curie tyrones illas ob oculos habeant; nonnullas autem compendiosè inseremus, quæ ad libitum ac ad extensarum formularum præscriptum poterunt suppleri; clausulas insuper et verba non minus clariora et lucidiora quam gratiora reddere curabimus. Quæ omnia, licet proventis prorsus non satisfaciant, negari tamen vix poterit quin ipsis tyronibus sint non profutura modò, sed futura gratissima; quippè qui in hujusmodi supplicationibus componendis videri non debent illas ex earum formulariis, paucis tantum mutatis, de papyro in papyrus, ad verbum transcribere; quod profectò nimis alienum esset, et à Rom. Curia exulare debet omninò; cum sit ea omnigenarum scientiarum oceanus, ac sapientum parens, juxta illud Virgil., 4 Georg.: *Oceanumque patrem rerum*. Curabimus ergo ut ipsi non tantum ex aliorum imitatione, more simiarum, sed per rationis discretionem, ac scienter et prudenter agant, praxim, rationes et causas non ignorando; illud enim verè scire est, cum rem per causam cognoscimus; Bart., in l. *Admonendi*, ff. de Jurejur. ex Arist., 3, Post., c. 4.

Sed antequàm ad ulteriora progrediamur, præmittamus quòd ad matrimonium contrahendum dispensatio requiritur, ubi oratores aliquo impedimento, quominus contrahant impediuntur, ac propterea numeranda erunt prius ipsa impedimenta, postmodum verò de dispensatione super illis in quibus frequenter,

et regulariter summus Pontifex solet dispensare, dicendum. Impedimenta igitur, his versibus à doctoribus comprehenduntur, videlicet:

*Error, conditio, votum, cognatio, crimen,
Cultus disparitas, vis, ordo, ligamen, honestas;
Si sis affinis, si fortè coire nequibis,
Si parochi et duplicis desit præsentia testis,
Raptave sit mulier, nec parti reddita tutæ.*

Hæc socianda velant; connubia facta retractant.

Quorum duodecim priora ab omnibus DD. referuntur; postmodum verò, cum duo posteriora impedimenta fuerint inducta per sacrum concilium tridentinum, nempe, quando clandestinè celebratur matrimonium, absque parochi et duorum testium præsentia; ac quando vir mulierem rapuit, et nondum in loco tuto et libero, ad præscriptum ejusdem concilii, restituta est; addidit duos posteriores versus Sanch. de Matrim., lib. 7, disp. 6, sub. num. 3. Ex duodecim tamen impedimentis in tribus prioribus versibus contentis, tria hodie per dictum concilium correcta remanent, cæteris in suo robore permanentibus. Nam, quòd impedimentum ex cognatione spirituali proveniens, ultra disposita in titulo de Cognatione spirituali in 6, extat decretum dict. concil., sess. 24, de Refor. matrim., capit. 2; *Constitutio Pii V*; idem concilium declarans, quibus decernitur et declaratur cognationis spiritualis impedimentum, suscipientes, et susceptum, susceptique parentes, ac baptizantes, et baptizatum, baptizatique patrem et matrem non egredi (quod idem statuit de cognatione quæ ex confirmatione contrahitur), ut ex ipsius constitutionis tenore inspiciendum est, quam infra suo loco inseremus. Quoad impedimentum publicæ honestatis, præter ea quæ disposita sunt per c. *Sponsam*, de Spons., et capit. un. eod. tit., libr. 6, attenditur decretum predicti concil. sess. 24, c. 3, de Reform., et fuit itidem declaratum per eundem Pium V, suâ constit., suo loco pariter inserendâ. Quo verò ad impedimentum affinitatis ex fornicatione proveniens, quod ante predictum concilium extendebatur usque ad quartum gradum inclusivè, hodie non excedit secundum gradum; quod pariter statutum est per dict. concilium, sess. 24, c. 4, de Reformat. matrim., his verbis: *Præterea sancta synodus, eisdem et aliis gravissimis causis adducta, impedimentum quod propter affinitatem ex fornicatione contractum inducitur, et matrimonium postea factum dirimit, et eos tantum qui primo et secundo gradu conjunguntur restringit. In ulterioribus verò gradibus statuit hujusmodi affinitatem matrimonium postea contractum non dirimere*; super quibus omnibus vide etiam Quarant., in Sum. Bullar., verbo *Matrimonii impedimenta*.

Illa verò impedimenta super quibus Papa regulariter dispensat, hæc sunt videlicet: Cognatio, sive carnalis, sive spiritualis; affinitas, crimen, votum, publica honestas. Quæ quidem, ut perfectè sciatur an, quomodò, et quando super illis, seu ipsorum aliquo petenda erit dispensatio, visum fuit quàm brevissimè poterimus declarare; et primò dicendum est quòd

cognatio carnalis, quæ etiam consanguinitas dicitur, est vinculum personarum ab eodem stipite descendendum, carnali propagatione contractum; vel est vinculum personarum quæ propterea quòd ab eadem stirpe oriuntur, sanguinis et naturæ societate junctæ sunt; unde et consanguinei dicti quasi de uno, seu communi sanguine nati et propagati; et quòd quasi initium commune nascendi habuerunt, l. 2, ff. *Unde cogn.* Et propterea dicitur ab eodem stipite, propter affines inter quos, licet sit vinculum personarum, non tamen adest consanguinitas; sic etiam carnali dicitur propagatione contractum ad differentiam vinculi adoptionis, et cujuscumque similis puta spiritualis; addit Joannes Andreas, in *Arbore consanguinitatis*, quòd consanguinitas dicitur à cum et sanguine, quia à communi sanguine descendunt, et per lineas et gradus distinguitur.

Hinc ex ipsâ consanguinitatis definitione patet etiam illegitimos venire appellatione consanguineorum; quandoquidem, jure naturæ inspecto, etiam illegitimi et spurii dicuntur procedere ex eodem sanguine, ut not. Bart., in l. *Pronuntiatio*, § *Familia*, ibi: *Cum ex eodem sanguine proficiantur*; ff. de verb. *Signifi.*, et in l. *Tutelas*, sub n. 3, ff. d. cap. *Dimin.*; Felin., in cap. *Præsenti*, sub num. 22; vers. *Est verum*, de Prob., cum pluribus cumulatis in duabus decisionibus, die scilicet 6 novembr. 1617, et 16 februarii 1618, coram D. Pirovano, prout etiam dictum fuit in unâ Pamphilonen. capellaniâ, 4 martii 1622, coram D. Remboldo, quam refert Vivian. in calce suæ prax. Juripatr., quæ est 45. Nam licet in jure multis modis accipi possint, Pereg. de Fideicom., a. 2, n. 53, tamen secundum jus canonicum consanguineus intelligitur pro eo qui quoquo modo sanguine junctus est, vel ex patre, vel ex matre, quocumque gradu et sexu se attingat; nam vocabulum sanguinis, unde consanguinei dicti sunt, generale est, et ad omnes refertur, qui sanguine se contingere possunt; Sanch., de Matrim., l. 7, d. 50, n. 1, et fuit dictum in unâ Pamphilonen. *Illegitimitatis*, penès Farinac., in Posthum., decis. bio., n. 5, tomo 2. Ac proinde, quoad matrimonii impedimentum ac dispensationem super eo impetrandam, nullum discrimen esse constituendum etiam in praxi pro certo scimus; cum indubitati juris sit quòd ad matrimonium impediendum et dirimendum, par est consanguinitas et affinitas cum illegitimis sicut cum legitimis, Gonz. super Reg. 8, cancell. gl. 5, n. 26, ubi allegat. text. in cap. *Per tuas*, de Prob., et c. *Discretionem*, de eo qui cognovit. consang. uxor.

Linea autem est collectio personarum, ab eodem stipite descendendum, gradus continens, et cognationes distinguens. Dicitur vero stipes, illa persona, à quâ cæteræ personæ, de quarum conjunctione queritur, descendunt et originem ducunt. Et hæc linea triplex est, una videlicet ascendens, in quâ continentur personæ, à quibus nos originem duximus, nempe pater, avus, proavus, et cæteræ personæ ascendentes, in infinitum. Altera descendens, in quâ continentur personæ, quæ à nobis originem du-

xerunt, utpotè, filii, nepotes, pronepotes, et cæteri descendentes, pariter in infinitum. Tertia verò linea ex transverso, quæ etiam collateralis dicitur, complectitur illos, qui nobis, ex latere juncti sunt, à quibus non duximus originem, neque ipsi à nobis; et tamen ab uno stirpe, unoque sanguine propagati sumus, ut fratres et eorum filii; patruus, amita, ac reliqui transversales. Quæ quidem linea collateralis dividitur in lineam æqualem et inæqualem; æqualis est, quando gradus illorum de quorum cognatione queritur, æqualiter, et pariter distant à communi stipite; nempe, duo fratres sunt in lineâ æquali; nam uterque pariter distat, scilicet patre, uno gradu; inæqualis verò quando una persona aliam in gradu præcedit, et personæ de quarum consanguinitate queritur, non æqualiter distant à communi stipite, ut est in fratre et fratris filio, quia frater distat à stipite, patre scilicet, uno gradu, filius verò fratris est stipiti in secundo gradu conjunctus, et propterea sunt in lineâ inæquali: quod præcipuè in dispensationibus matrimonialibus impetrandis est notandum; nam licet primus et secundus gradus, ut hic est, constituent æqualiter impedimentum; in reliquis tamen gradibus remotioribus, puta, secundo, et tertio et quarto, etiam ex multiplicatis stipitibus, attenditur remotior; et petuntur litteræ declaratoriæ super propinquiori, ex constitutione Pii V, super expressione propinquioris gradus in dispensationibus matrimonialibus, prout fusiùs suo loco dicemus.

Gradus verò est quoddam intervallum, quo cognoscitur, quæ persona sit stipiti propinquior, vel est quædam distantia unius personæ ab aliâ in lineâ consanguinitatis, vel proximè personæ ad personam conjunctio; sicut autem linea contingit gradus; ita lineæ et gradus efficiunt arborem. Quæ quidem arbor inventa fuit propter causas matrimoniales: et differt ab arbore juris civilis, in quâ computatio attenditur, quando agitur de successionibus et tutelis deferendis proximo consanguineo; de jure verò canonico in causis matrimonialibus, quando queritur de consanguineis, in quo gradu eis liceat matrimonium contrahere, doctores in leg. *Si autem*, c. de *Success. edicto*.

Cognatio spiritualis, quæ alio modo compaternitas appellatur, est propinquitas personarum ex statuto Ecclesiæ consurgens, propter collationem baptismi, vel confirmationis, vel susceptionem recipientis hæc sacramenta; Sanch., de Matrim., lib. 7, disput. 54, num. 1, quæ quidem cognatio est de jure ecclesiastico tantum, non autem de jure divino naturali aut positivo; quia, ut ait id. Sanch., num. 2, nullus in sacrâ Scripturâ locus invenitur, in quo de illâ fiat mentio.

Affinitas, in propositâ materiâ dispensationis, plures recipit divisiones, ac distinctè venit declaranda; et primò quid illa sit; secundò, quotuplex sit; tertio quomodo contrahitur; quartò, quot sint genera affinitatis; quintò, an secundum genus affinitatis sit prorsus sublatum; sextò, usque ad quem gradum impediatur, et dispensationem expeulet; septimò, quid

sentiendum de affinitate superveniente. Et quamvis per omnes summistas materia hæc satis abundè tacta fuerit, nihilominus, circa illam, prout concernit praxim dispensationis, aliqua breviter declaranda sunt; et propterea dicendum est: Primò, quòd affinitas, secundum canones, est propinquitas personarum, ex carnali copulâ proveniens, omni carens parentelâ, ex Joan. Andr., in Declaratione arboris Affinitatis, et Navar., capitulo 22, num. 24. Vel est finium propinquitas, et dicuntur affines, sive confines, quia finis unius est proximus fini alterius, et ipsum attingens: sicut enim per copulam canalem fiunt vir et uxor, una eademque caro, ita sanguis unius attingit sanguinem alterius. Vel alio modo, dicitur affinitas, quasi duorum ad unum finem unitas; eò quòd duæ cognationes diversæ, per nuptias, secundum leges, vel per coitum, secundum canones, copulantur.

Secundò, duplex est affinitas, altera legitima, altera illegitima. Legitima illa est quæ mediante matrimonio contrahitur; illegitima verò, quæ per coitum illegitimum, et fornicarium ad denotandum, quòd ex nudâ dispensatione non contrahitur affinitas, sed tantum publica honestas, quæ, ut infra dicemus, matrimonium etiam impedit, § *Si uxor*, Instit. de nupt., ex eo, quòd non solum quod licet, sed quod honestum est considerari debet, l. *Semper*, ff. de Reg. jur. Et quoad praxim Romanæ Curie, illud est notandum, quòd quando simpliciter loquitur de affinitate, intelligitur tantum de illâ quæ est orta ex copulâ conjugali; nisi aliud exprinatur, non autem ex actu fornicario; eò quòd in dubio, delictum non præsumitur, l. *Merito*, ff. *Pro socio*, quia in odiosis, verba sunt intelligenda in potiori significato; ac propterea inolevit stylus Romanæ Curie, ut affinitas ex illicito coitu proveniens, exprimenda sit, ut mox dicitur.

Tertiò, affinitas non solum contrahitur ex legitimo matrimonio, sed etiam per actum fornicarium et incestuosum, ut supra dictum est, c. *Discretionem*, de eo qui cogn. consanguin. uxoris suæ, ad hoc ut matrimonia impediantur: Glossa, in d. cap. *Discretionem*, verbo *Nec affinitas*; et constituit ipsa affinitas impedimentum perpetuum, quod durat, etiam mortuâ personâ, quâ mediante contrahitur, probat text. c. *Fraternitatis*, ibi: *Porrò, uno defuncto, in superstitè affinitas non deletur, nec alia copula conjugalis affinitatem prioris copulæ solvere potest.*

Non autem oritur ex pollutione extraordinariâ citra vel circa naturalia, et non intrat; ita quòd non tangat claustra pudoris; sed in circuitu palpitando; Glossa in cap. *Extraordinariæ*, 35, quæst. 3; nam talis pollutio non inducit affinitatem; quia requiritur ea copula quæ sit sufficiens ad generandum, vel cum ea efficiatur sanguinis commixtio, c. *Fraternitatis*, 35, quæst. 4; Sanch., lib. 7, disput. 74, num. 11; Guttier., de Matrim., c. 87, n. 15, etiamsi ipsa copula secuta fuerit cum muliere invitâ et coactâ, vel ignorante, dormiente, ebriâ, insanâ, quia quomodocumque perveniat, apta est ad generandum, Barbos., de Potest. episc., alleg. 64, n. 169; aliàs enim, nisi fecerit sanguinis commix-

tionem et carnis unitatem, nulla inde oriretur affinitas. Idemque esset si aliquis reseraret illas seras, nondum tamen procederet ad consummationem operis; quia nec ibi est sanguinis commixtio, nec unitas sanguinis; sicut etiam dicendum est, si semen alicujus viri, ex operâ dæmonis, deferatur in uterum alicujus mulieris (ex eo, quia dæmones benè possunt in assumptis corporibus hoc modo generare; nam in coitu carnali, sicut in aliis peccatis, summopere delectantur); tunc enim si aliqua generatio ex illorum coitu succederet, illa non proveniret ex semine illius assumpti corporis; licet ipse diabolus generet in coitu ipso ex spermate alicujus viri in somniis polluti, aut etiam in vigiliâ, quotiescumque dæmon in formâ succubi se transformat, id est, in formâ mulieris, et habet coitum cum viro, et postmodum accipiens formam viri, quàm citissime accedit ad mulierem in formâ incubi, scilicet viri, et assumens coitum cum eâ, immittit dictum sperma in naturam et matricem mulieris, et inde sequitur illius prægnantia, ac si ipsa mulier cum naturali viro coitum habuisset; nihilominus infans inde ortus non propterea diceretur filius dæmonis, sed illius cujus sperma erit; ita Paul. Grilland., de Soritileg., l. 2, q. 7, n. 9, 12 et 13, allegans ibi ad divum Aug. et divum Thomam. Unde in proposito, vir ille cujus erat sperma et mulier in cujus utero à dæmone sperma introductum est, non dicuntur propterea una et eadem caro; idemque esset si uterus mulieris casu ad se traheret semen viri cum eâ ludentis; id. Barbos., num. 171.

Placet tamen quod nonnulli dicunt tanquam nimis consonum timoratorum conscientis, indeque praxi Romanæ Curie, nempe, quòd licet ad causandam affinitatem requiratur concursus utriusque seminis, attamen causâ vitandî peccati jus canonicum et sancta Mater Ecclesia, in dubio præsumunt ex copulâ, quæ apparet non habere suas circumstantias, concursum nihilominus utriusque seminis, et maris et femine intervenire; quia in dubiis semper certius est tenendum, cap. 2, § *Item*, de Penit. dist. 7, ubi dicitur: *Tene certum, et dimitte incertum*, c. *Ad audientiam*, de Homicid., et c. *Invenis*, de Spons., et in facti contingentia, pluries ego vidi Romæ peti dispensationem super impedimento affinitatis; quamvis reverà, illa (ut ab ipsis oratoribus accepi) non esset contracta, sed tantum intervenerant tactus impudici, ac aliqua pollutio extraordinaria, nempe propè vas, quod fuit semper à peritissimis viris approbatum.

Quartò, quia experientiâ compertum est, nonnullos in generibus affinitatis investigandis, ut plurimum errare; ac propterea, sæpissimè contingere scimus, dispensationes impetrari super impedimento affinitatis secundi generis; narrantibus simpliciter oratoribus, sese impedimento affinitatis invicem attingere; postmodum in verificatione narratorum per ordinarium, non primum, sed secundum genus affinitatis inter eos adesse reperitur. Ad submovendum propterea omne dubium, quod in dies evenire potest, non ab re visum fuit quàm brevissimè potui, hic aliqua circa id subne-

etere. Ac propterea dicendum est quòd tria sunt genera affinitatis, quæ declarantur per exempla posita in Glossa, in c. *Non debet*, de Consang. et Affin., et ego aliqua insuper addam pro majori illorum dilucidatione. Primum igitur genus affinitatis est quod mediante unâ tantum personâ contrahitur; nam persona addita personæ per matrimonialem conjunctionem primum genus affinitatis constituit, veluti frater meus duxit uxorem Mariam, hæc mihi et omnibus consanguineis fratris mei est in primo genere affinitatis, sicut etiam supra dictum est. Secundum genus est quod mediantibus duabus personis contrahitur; unde persona addita personæ per matrimonialem conjunctionem in primo genere affinitatis, secundum genus constituit. Exemplum, Maria, uxor fratris mei, est mihi in primo genere affinitatis; si nunc mortuo fratre meo, nubat Francisco, ipse Franciscus erit mihi et omnibus consanguineis fratris mei in secundo genere affinitatis. Tertium genus est quod mediantibus tribus personis contrahitur; persona namque addita personæ, per matrimonium in secundo genere, tertium genus affinitatis constituit. Unde si hæc Maria decedat, et Franciscus ducat Constantiam, tunc ista Constantia erit mihi et omnibus consanguineis fratris mei, in tertio genere affinitatis. Sed clariùs explicando hæc genera affinitatis, constituenda est hæc conclusio, seu regula, nimirum: Persona addita personæ per carnis copulam mutat genus, sed non gradum attinentiæ: exempli gratiâ, ego et frater meus sumus consanguinei in primo gradu consanguinitatis; hic meus frater ducit uxorem Mariam, quæ est persona addita personæ, scilicet fratris mei per matrimonialem conjunctionem: hæc additio mutat genus attinentiæ, id est, efficit ut alio genere mihi conjuncta sit quàm frater meus; nam ipsa Maria est mihi affinis, dictus verò frater est mihi consanguineus; nec propterea mutat gradum; nam sicut frater meus est mihi in primo gradu consanguinitatis, ita Maria uxor illius est mihi in primo gradu affinitatis, quæ est aliud genus attinentiæ; et sic habes primum genus affinitatis. Similiter exemplificatur in reliquis generibus affinitatis; nam adde personam per matrimonialem conjunctionem primo generi, nempe, mortuo fratre meo, si illius uxor Maria, quæ est mihi in primo genere affinitatis, nubat Francisco, ipse Franciscus erit mihi, et reliquis consanguineis fratris mei in primo gradu secundi generis affinitatis. Et sic quoad tertium genus, etc.

Sed ne in hac diversitate generis affinitatis, aliquo modo decipiari, conclude quòd primum genus affinitatis, solum contrahitur inter viros et consanguineos uxorum; ac inter uxores, et consanguineos virorum, ut supra dictum est; nam genus affinitatis, quod oritur inter viros et mulieres cognitæ ab affinibus eorum, et, è contra inter mulieres et viros cognitos ab earum affinibus, est quidem genus affinitatis, secundum, vel tertium, non autem primum, quod solum hodiè inducit impedimentum post cap. *Non debet*, de Consang. et Affinit.; Navar., consil. 3, cod. tit.

Quintò non solum tertium, sed secundum genus af-

finiatis est hodiè prorsus sublatum; ita quòd nullo modo impediunt matrimonium; quòd tantum impedit primum genus usque ad quartum gradum inclusivè, sicut ipsa consanguinitas, ex d. c. *Non debet*, et c. *Quædam*, 33, q. 3, quamvis antiquitus in omnibus tribus generibus, matrimonium erat prohibitum intra certos gradus; nam in primo genere erat prohibitum usque ad septimum gradum; ut patet in c. *Nulli*, 33, q. 5. In secundo genere usque ad quartum gradum; et in tertio genere, usque ad secundum, Hostien., in summ. tit., de Affinit., num. 5.

Sextò affinitas impedit matrimonium, quemadmodum ipsa consanguinitas, nempe usque ad quartum gradum inclusivè, ex d. cap. *Non debet*. Verum uli prius præstabat impedimentum, tam si illa insurgeret ex copulâ licitâ quàm illicitâ, nempe ex illicito et nefario coitu, et illicitis nuptiis usque ad quartum gradum hujusmodi, hodiè hæc affinitas restricta est usque ad secundum tantum gradum, ex concil. Trident., sess. 24, c. 4, ibi: *Præterea sancta synodus eisdem, et aliis gravissimis causis adducta, impedimentum quod propter affinitatem ex fornicatione contractam inducitur, et matrimonium postea factum dirimit, ad eos tantum qui primo et secundo gradu conjunguntur, restringit: in ulterioribus verò gradibus, statuit hujusmodi affinitatem, matrimonium postea contractum non dirimere.*

Sed cum nihilominus hæsitaretur an hæc affinitas ex actu fornicario hujusmodi in ulterioribus gradibus impediret matrimonium contrahendum, supervenit postmodum bulla declaratoria Pii V, quæ omnem circa id abstulit ambiguitatem; quam quidem tantquam huic praxi necessariam, hic annectere visum est, ut sequitur, videlicet:

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Ad Romanum Pontificem spectat canonicas sanctiones, quæ expressionem sensuum postulare videntur, re diligenter perspectâ ita declarare, et alias providere, ut omnis dubietas de piis Christi fidelium mentibus evellatur. Sanè postquam ex eo quòd Tridentina synodus impedimentum affinitatis ex fornicatione proveniens, per quod non solum matrimonium contrahi prohibetur, sed etiam postea factum dirimitur, ad eos tantum restrinxit, qui primo et secundo gradu conjunguntur, in ulterioribus verò gradibus statuit matrimonium postea factum non dirimi, à pluribus Christi fidelibus, ut accepimus, est dubitatum an liceat in ulterioribus gradibus hujusmodi matrimonium contractum non dirimatur, adhuc tamen juxta antiquos canones contrahi prohibeatur. Et propterea nos omnem ambiguitatem tollere, et animarum tranquillitati ac matrimonii libertati, quantum cum Deo possumus, consulere volentes declaramus et apostolicâ auctoritate decernimus, nullum hodiè impedimentum remanere, quominus in ulterioribus gradibus hujusmodi liberè et licitè matrimonium contrahi possit; et ita ab omnibus judicari debere mandamus atque statuimus, decernentes irritum et inane, si quid secus à quocumque, quâcumque dignitate, auctoritate, et potestate prædito contigerit judicari, non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, aliisque contrariis

quibuscumque. Volumus autem quod presentes litteræ in cancellariâ nostrâ Apostolicâ, et in acie campi Floræ de more publicentur, et inter constitutiones perpetuò valituras describantur. Et quia difficile foret eas ad singula quæque loca deferri, quod eorum transumptis, etiam impressis manu alicujus notarii subscriptis, ac sigillo alicujus prælati munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, si forent exhibite vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, decreti, mandati, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum anno incarnationis dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo sexto, quarto kalen. dec. mbris; pontificatus nostri anno primo.

Cæs. Glorierius.

Est sic cum dicta affinitas restricta sit usque ad secundum gradum, licet potest matrimonium contrahi in tertio gradu absque dispensatione Apostolicâ, Barbosa. de Potest. episcop., alleg. 51, num. 165.

Sed quid, si oratores se attinent primo et tertio gradibus hujusmodi affinitatis, an poterunt similiter contrahere sine dispensatione apostolicâ? Et videtur negativè respondendum; et ratio colligitur ex dictâ constitutione Pii V, ubi voluit quod in dispensationibus matrimonialibus impetrandis remotior gradus trahat ad se propinquiorem; ac ob id sufficiat remotiorem ipsum exprimere; dummodò impedimentum, quoquomodo primum gradum non attingat; cum in eo Sanctitas sua nunquam dispensare intendat; et sic habemus etiam in praxi, ut cum petitur dispensatio super primo et secundo consanguinitatis seu affinitatis gradibus, quia uterque gradus constituit impedimentum; propterea, dum supplicatur pro hujusmodi dispensatione, non narratur secundus, tanquam remotior, et primus tanquam distantia, super quâ tanquam gradus propinquioris debeat peti declaratoria, quod non obstat, veluti quando dicimus, *quod impedimento secundi*, etc. *Distantia verò tertii*, etc., ut infra in suis formulis patebit, sed dicitur absolutè, *quod impedimentis primi, et secundi*, etc.

His tamen non obstantibus, contrarium est verius, etiam in praxi receptum; nam, cum ex decreto dicti concilii Tridentini, affinitas ex actu fornicario proveniens restricta sit usque ad secundum gradum, ut supra diximus, propterea concludendum est necessariò, primò et tertio gradibus affinitatis hujusmodi se attinentes, posse licet inter se contrahere sine dispensatione, ex ipsâ regulâ text. in c. fin. de Consang. et Affin., ubi remotiorem gradum attendendum esse statutum fuit, sicut conjuncti in primo et quinto gradibus consanguinitatis vel affinitatis ex matrimonio consurgentibus licet, et absque aliquâ dispensatione contrahere possunt, ex d. cap. fin. Nec aliquo modo obstat dicta constitutio Pii V, quâ cavetur faciendam esse mentionem propinquioris, si is sit primus, nec sufficere expressionem gradus remotioris, quia hæc con-

stitutio loquitur in casibus in quibus necessaria est dispensatio, et ubi Papa declaravit se non habere voluntatem dispensandi, nisi exprimat primus gradus; sed sic est quod attentis præmissis super tertio affinitatis gradu ex actu fornicario proveniente, non est petenda dispensatio; ergo non sumus in casibus comprehensis in dictâ constitutione; qui conjuncti essent in primo et quinto gradibus, ut dictum est, non egent dispensatione super dicto quinto gradu, ita etiam affinitas modo præmisso proveniens, nullum præstat impedimentum in primo et tertio gradibus; et ita docet, etiam notoria praxis.

Ad cujus confirmationem plures emanarunt declarationes sacre congregationis concilii Tridentini, quibus cavetur quod impedimentum istud quod propter affinitatem ex actu fornicario contractum dirimit, ad eos tantum spectat, qui primo et secundo affinitatis se attinent, in ulterioribus verò gradibus, concilium statuit non diremisisse.

Et aliâ ipsa congregatio censuit, ad dignoscendum, an subsit impedimentum affinitatis provenientis ex fornicatione, attendendum esse gradum remotiorem; ideòque quemadmodum inter eos qui tertio gradu affinitatis ex actu fornicario procedentis, conjunguntur matrimonio post concilium Tridentinum, quod hujusmodi impedimentum ad primum et secundum gradum restringit, licet contrahitur; ita etiam contrahi potest inter eos qui simul secundo et tertio gradibus hujusmodi affinitatis ex fornicatione inducæ conjunguntur; et hoc est adeò etiam in praxi receptum, ut nulla remaneat hæsitatio; sed hoc modo, istâ affinitate ad primum et secundum gradus restrictâ, illa tantum remanet, quæ secundum jus antiquum extenditur usque ad quartum gradum inclusivè; Guttier. de Matrim., cap. 99, n. 14; Henriq., lib. 2, cap. 10, num. 1, litterâ H; Sanch., lib. 7, disput. 65, num. 5, et sublati jam impedimentis tertii et quarti hujus fornicariæ affinitatis, potest matrimonium contrahi absque dispensatione; sicut eadem ratio habenda est de affinitate superveniente, ut statuit Gregorius XIII qui ex sententiâ sacre congregationis voluit sublatum censi impedimentum quoque supervenientis affinitatis post contractum matrimonium: quia si impedimentum dirimens sublatum est, quod majus est; ergo et istud, quod solum impedit, ne is per quem contracta est affinitas, sine peccato possit exigere debitum, quod minus est; propterea concilium sustulit tertium et quartum.

Crimen. Illud dicitur impedimentum criminis, cum quis aliquam per adulterium polluerit, fide datâ de matrimonio inter se contrahendâ post obitum sui viri, ut habetur in c. fin. de eo qui dux. quam poll. per adult. Vel, cum quis machinatus est in mortem uxoris, ut aliam quam vivente illâ carnaliter cognoverat, in conjugem haberet, vel è contra c. *Laudabilem*, de Convers., in fid. Thesaur. fori Eccles. part. 2, cap. 9, num. 76, et alibi dicam, cum de dispensatione agam, super hoc impedimento.

Votum duplex est, scilicet solemnè, quod impedit

matrimonium contrahendum, et dirimit contractum; et simplex, quod tantum impedit contrahendum, cap. *Censuit*, qui cler. vel voven.

Honestas, cujus impedimentum dicitur, publicæ honestatis iustitia, est propinquitas ex sponsalibus proveniens, robur trahens ab Ecclesiæ constitutione, Sanch. de Matr., lib. 7, disput. 68, num. 1, de quo quidem impedimento habemus text. in cap. *Litteras*, de Despons. impub. c. *Juvenis*, c. *Veniens*, c. *Ad audientiam*, et c. *Sponsam*, de Spons., et cap. un. eod. tit., lib. 6. Ratio autem cur ita vocetur hoc impedimentum, assignatur in d. c. *Juvenis*, ubi dicitur, quod beneficium honestati Ecclesiæ est, ut propter inchoationem matrimonii, quæ in sponsalibus reperitur, consanguineis alterutrius sponsi, idem matrimonium interdicatur, quod desumitur, etiam ex l. *Si quæ*, § 1, et l. *Semper*, ff. de Ritu nupt.; Gl. in c. *Non debet*, de Consang. et Affin. ubi dicit quod ideò frater impeditur sumere sponsam fratris propter publicam honestatem; quia scriptum est: *Sponsam fratris frater habere non potest*, c. *Ad audientiam*, de Spons. arg. l. *Qui in adoptionem*, ff. de Adopt.; idem Sanch. d. n. 1, ubi subdit aliam rationem consimilem, nempe quia per sponsalia conjunguntur sponsi, non tamen perfectè, sicut per matrimonium, sed imperfectè, tanquàm per quoddam matrimonii initium; quodque convenientissimum fuit, ut sicut per matrimonium contrahitur affinitas, subsequentes nuptias dirimens, ita ex sponsalibus aliud vinculum conjunctionis oriretur, minùs tamen perfectum affinitate, prout, etiam nos in suo loco dicemus.

CAPUT II.

Praxis causarum dispensationum matrimonialium sine copulâ.

Quibus sic præmissis causis, cum in unoquoque ex supradictis impedimentis contingat in dies dispensari, nec dispensationes concedantur, nisi cum causæ cognitione, summo Pontifici priùs narrandæ, ut patet ex ipsius dispensationis definitione, quæ, ut aliàs diximus, est juris communis relaxatio, cum causæ cognitione, ab eo qui habet potestatem dispensandi. Barbo., de Potestat. episc., allegat. 33, num. 3, idcirco operæ pretium esse duximus omnes causas necessarias ad hujusmodi dispensationes matrimoniales obtinendas, et de stylo, ac in praxi receptas, hic subnectere; cum ex sacri concilii Tridentini, decreto, sess. 24, cap. 3, de Reform. matrim., cautum sit, quod in contrahendis matrimoniis, vel nulla omnino detur dispensatio, vel rarò, idque ex causâ et gratis concedatur; in secundo gradu nunquàm dispensetur, nisi inter magnos principes, et ex publicâ causâ; et licet prohibetur per text. in c. *Quia circa*, de Consang. et Affin., causas cum quibus concedendæ sunt hæ dispensationes, duas esse, nempe, prolem subsecutam, et evitationem scandalorum, ubi ipse textus loquitur de matrimonio de facto contracto; nihilominus alie permultæ à S. congr. concilii Tridentini fuerunt declaratae et approbatae, cum quibus super hujusmodi

impedimentis diù per summum Pontificem dispensari consuevit, ac in dies dispensatur; sunt autem quæ sequuntur, cum suis narrativis, ex quibus aliquæ tantum narrantur per Quarant. in Summ. bull., verb. *Dispensationes matrimoniales*; reliquæ verò, longo temporis cursu in Romanâ Curia observari, cum per fel. record. Paulum V fuissem, suâ benignitate, in collegium dominorum officialium, tam matrimonialium quàm aliarum dispensationum in cancellariâ Apostolicâ cooptatus.

Prima igitur causa, propter angustiam loci:

Quòd cum dicta oratrix in dicto loco, propter illius ad angustiam, virum sibi non consanguineum, vel alium affinem paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat.

Secunda causa, propter angustiam locorum:

Quòd cum dicta oratrix in dictis locis, etiam de uno ad alium se transferendo, propter illorum angustiam, virum sibi non consanguineum, etc., ut supra.

Quòd si contingat aliquando à sollicitatoribus in urbe, ignorari locum, unde oratores orti sunt, ne propterea expeditio differatur; absque eo quòd apponatur locus, sufficit narrare quòd cum dicta oratrix in locis ex quibus ipsa, et orator prædictus orti existunt, in dictâ diocesi existentibus, etiam de uno ad alium se transferendo, propter illorum angustiam virum sibi non consanguineum, etc., sicut etiam dicitur quando narratur oratricem domicilium contraxisse in alio loco, etiam alterius diocesis; tunc enim petenda etiam est dispensatio ob angustiam utriusque loci, scilicet originis et domicilii, cum consuetâ clausulâ: *Factis proclamationibus etiam in parochiali ecclesiâ originis oratricis, etc.*

Cæterum quid sentiendum circa verificationem hujusmodi causæ, dicam infra in declaratione litterarum dispensationis cum eadem causâ.

Tertia causa, propter angustiam, cum clausulâ: *Et si extra, etc.*

Quòd cum dicta mulier in dicto loco propter illius angustiam, virum paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat, et si extra dictum locum nubere cogeretur, dos quam ipsa habet, non esset competens, neque sufficiens, ut cum eâ virum, cui juxta statum sui conditionem, nubere posset, invenire valeret, etc.

Hæc tamen clausula: *Et si extra, etc.*, non requiritur in omnibus gradibus, sed tantum in quibusdam proximioribus, veluti in secundo et tertio à communi stipite, etiamsi fuerint duplicati ex pluribus stipitibus; sic etiam, si ultra prædictos secundum et tertium concurrent alia impedimenta remotiorum graduum, utpotè in secundo et tertio ex uno et tertio, et quarto ex altero stipitibus, et sic regulariter, quotiescumque ex uno eodemque stipite conjunguntur oratores secundo et tertio consanguinitatis vel affinitatis gradibus quamvis ex aliis diversisque stipitibus plures concurrerent remotiores gradus. Cur autem addita sit hæc clausula: *Et si extra*, respondetur quòd regulariter, quo propinquior est gradus, eò urgentior requiritur causa ad dispensandum, ut talia notum est.

Docet item notoria praxis, quòd in supradictis secundo et tertio gradibus, etiam, ut supra duplicatis vel concurrentibus, etiam aliis gradibus remotioribus, sicut dictum est, semper est necessariò exprimenda qualitas personarum oratorum, nempe si sint nobiles aut principales cives, vel saltem ex honestis familiis. Datur tamen dispensatio sine expressione qualitatum personarum, cum causà pro indotatà oratrice, vel propter inimicitias, aut pro confirmatione pacis.

Advertens tamen quòd quando petitur hæc dispensatio in gradibus supra dictis, et cum dictà causà ob *angustiam loci*, cessat supra dicta clausula : *Et si extra*, si exprimatür supra dicta qualitas personarum, saltem quòd sint ex honestis familiis, ut supra dictum est, et non aliàs; quia hæc dictio, *saltem*, secundum stylum Curie, admittitur tanquam subsidiaria, quia diminutionem significat; unde deficiente alià majore expressione hujusmodi qualitatum, recurritur ad illam cui jungitur hæc dictio, veluti, *ex honestis familiis*, Franc. in c. *Statutum*, n. 14, de Rescript., in 6.

Licet regulariter sufficiat simpliciter asserere nomen oratoris, quicumque ille sit, quia circa hanc expressionem, non est habenda acceptio personarum, neque interest inter nobilem et ignobilem, pauperem et divitem, præsertim quia non attenditur hic dispositio, l. 1, c. de Natural. lib. *Nec*, l. *Imperialis*, c. de Nuptiis, quæ inter dictas personas distinguebant; et constitutos in dignitate cum humilibus vel libertinis prohibebant contrahere matrimonium: nec taciturnitas divitiarum vel nobilitatis vitiat dispensationem, teste Host. in cap. *Fin.* de Fil. presb., nisi quando nobilitas præstet causam ad dispensandum in casibus à jure expressis, quia sicut Deus non habet, ita nec ejus ministri debent in dispensando habere acceptionem. Unde servat praxis, quòd non irritatur dispensatio, si non fuerit in precibus dictum quòd orator sit comes, vel baro, etc. Et sic nobilitatis taciturnitas, status, comitatus, vel ducatus non vitiant dispensationem, quidquid dicat Alexand., consil. 195, num. 9, lib. 2.

Cur autem hæc clausula : *Et si extra*, faciliorem reddat Pontificem ad ita dispensandum, est quia durissimum est cogi feminam extra proprium oppidum nubere; ut si patris, et matris ac consanguineorum consortio destituta, acerbam ac solitariam vitam transigat; Sanchez, lib. 8, disputatione 19, num. 13.

Quarta causa, propter incompetentiam dotis oratricis :

Quòd cum dicta oratrix dotem habeat minus competentem, juxta statum sui conditionem, cum quâ virum sibi non consanguineum vel affinem, paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat, et dictus orator illam cum dictâ minus competenti; dote, uxorem ducere intendat.

Et hic observandum est quòd nonnulli, improprie hanc causam appellant *propter paupertatem*, nempe mulieris (quæ communiter appellatur, *propter incompetentiam dotis*) cum quâ credunt oratores evadere solitam solutionem expensarum in dispensatione re-

quisitarum; quas, seu illarum partem tunc evadunt, quando dispensatio petitur cum culpâ in formâ pauperum, sub quâ formâ datur etiam dispensatio, licet inter oratores non fuerit carnalis copula subsecuta, sed tantummodò illius suspicio, unde insurgat oratricis infamia, quæ propter hujusmodi suspicionem, innupta remaneret, ut infra dicemus.

Incompetentia igitur dotis mulieris, causa sufficiens est ad dispensandum, quia ad bonum publicum confert, ne femina, defectu dotis, innupta remaneat quod magis procedit in muliere quæ nullam penitus habet dotem, cum inter cæteras miseras, quæ inde sibi proveniunt, solet à suo viro contemni, ut dixit Jason. Auth. *Res quæ*, colum. 3, c. comm. de Leg., versic. *Quartò queritur*; Paul. de Cast., consil. 456, lib. 2, ubi subjicit quòd propterea interest mulierem esse dotatam.

Sed hic ante omnia præponendum videtur quòd quando datur dispensatio ob incompetentiam dotis oratricis, sufficit quòd hæc incompetentia sit respectu procurarum, quæ degunt in loco ipsius oratricis; et si in vicinis locis sint, qui mulierem acciperent cum illâ paucâ dote, quia nihilominus dispensatio valet, et non vitiatür : card. Bellarm. in Declar. S. congr. concil., fol. 357, tit. *Declarationis cardinalium*.

Sanè, pro executione hujusmodi dispensationis cum dictâ causâ, videndum erit an oratrix censeatur pauper, et sic dote carens, cum nihil possidet, licet habeat parentes divites; et profectò negativa responsio vera est, quia hoc casu non admittenda est dispensatio, cum hac causâ, scilicet, propter dotem minus competentem, vel pro penitus indotatâ : nam stante quòd illa habet jus succedendi in bonis parentum, ad eos compellendi ad illam dotandum statim, juxta ipsius oratricis qualitatem, ac ipsorum parentum facultates; parum refert, quòd juxta præsentem statum nihil habeat; quod procedit, etiamsi pater ob aliquam causam recusaret illam dotare, quia ex eo quòd habeat jus succedendi et compellendi, dicitur habere dotem competentem, et jam per supra dictas rationes destinatum. Unde pro hac parte facit quòd destinata habetur pro factâ, juxta ea quæ dicit Bald. in l. *Pemult.*, de Milit. testam., nempe quòd potentia propinqua actui habetur pro actu, l. *Qui in utero*, ff. de Stat. homin. Sicut etiam valet dicere quòd filia dotata dicitur, cui pater reliquit dotem destinatum ad futurum matrimonium. Gloss. in l. *Cum plures*, § *Cum inter*, in verbo, *Alio patre*, ff. de Admin. tut.

E contrario valebit dispensatio, si in eâ narratum fuerit oratricem habere dotem minus competentem, licet frater aut quicumque alius illam dotare intendat; dummodò nullum pactum dotandi præcesserit, per quod dictæ oratricis jus irrevocabile queratur; vel etiam, si pactum fuerit dotandi, dummodò illa nubat suo consanguineo; nam, cum ex prædictis, non existente pacto, aut non impletâ dictâ conditione, nullum jus habeat ad dotem, dicitur verè pauper non obstante certitudine quòd à fratre dotanda erit; San-

chez dictâ disputatione 19, num. 24, et sic servatur in praxi.

Sed quid si oratricem non habentem dotem tempore quo obtinuit dispensationem, cum eâdem causâ incompetentiæ dotis, seu si penitus illa indotata existeret, antequàm tamen ordinarius, vigore litterarum dispenses, contingeret esse institutam hæredem aut legatariam alicujus quantitatis sufficientis; an possit hujusmodi hæreditatem seu legatum repudiare, ne frustretur effectui dispensationis seu mandati de dispensando; attento quòd stante hæreditate seu legato hujusmodi, cessat causa propter quam ipsa dispensatio fuit impetrata? Et respondendo cum eodem Sanchez, dictâ disputatione 19, num. 27, dico quòd si ipsa oratrix cederet, aut renunciaret hæreditati seu legato in favorem alterius, certum est illam jam acquisivisse hæreditatem seu legatum, et sic effectam fuisse divitem, quia talis cessio est vera donatio et alienatio, l. *Si avia*, c. de Jur. deliber., ex eo quòd qui vult aliquid, censetur velle omne id quod ad ejus efficaciam necessarium est, arg. libro *Secundò*, ff. de Jurisd. omn. jud. l. *Singularia*, ff. *Si cert. pet.*; ubi, quando duo actus concurrunt in unum, alter tacitus et alter expressus, idem operatur tacitus ac si operaretur expressus, l. *Quartò*, ff. de Don. int. vir. et uxor., ubi non valet tanquàm donatio inter virum et uxorem, si vir donanti sibi jubeat ut donet uxori, quia jubendo donare, est tacita et occulta acceptatio. Unde oratrix, cedendo, ut dictum est, satis se gereret pro hærede, sive cessio fiat tacite, sive expressè. Idem Sanchez, lib. 7, disputatione 4, num. 17, et sic ex præmissis corrueret dispensatio, cum dictâ causâ incompetentiæ dotis obtenta, quia agitur tantummodò de mandato ad dispensandum, cum causâ verificandâ tempore executionis, ut infra dicetur.

Sed pone quòd oratrix in longinquis partibus degens fuerit ab aliquo instituta hæres vel legataria; quod tamen non potuit ob longinquitatem ad ejus notitiam pervenire, et miserit ad Urbem pro dispensatione, cum dictâ causâ incompetentiæ dotis, cujus quidem dispensationis vigore, matrimonium contraxit, postmodum verò, ad ejus notitiam pervenit se fuisse institutam hæredem seu legatariam; numquid acceptando hæreditatem, seu legatum, carebit effectui dictæ dispensationis?

Et omni prorsus hæsitazione remotâ, est respondendum negativè, quia causa, scilicet incompetentiæ dotis, fuit summo Pontifici narrata, tempore quo ipsa oratrix ignorabat talem institutionem, Sanchez, lib. 8, disp. 19, num. 28. Subdens etiam ibi quòd erit piè credendum, talem fuisse mentem Pontificis, ne dispensationes et matrimonia periculis exponantur.

Circa tamen hanc et alias causas in hujusmodi dispens. verificandas, nulli dubium est, prout tenent omnes doctores sufficere tempore impetrationis illas fuisse veras; licèt postea deficient; Bald. in l. 1, n. 11, c. de Cond. indeb.; Ludovis., decis. 406, num. 12. Sicut etiam habemus quòd si detur dos mulieri sub prætextu paupertatis, sufficit quòd à principio fuerit

pauper, ut dotem consequatur; quòd si postea fiat ditissima, habebit nihilominus ipsam dotem, faciunt etiam, quæ in simili scribit Dec., consil. 24, et Joan. Andr., in capitulo *Decet* de Reg. jur., in 6, ubi quòd si concessa fuerit alicui immunitas propter numerum duodecim filiorum, non debet illa cessare, si contingat aliquos ex dictis filiis mori; sufficit enim quòd unâ horâ fuerint semel vivi; Ann. Singul. 241; Tab. de Constitut., princip. in l. fin., num. 34, fol. 220; nam cum pervenitur ad hunc numerum duodecim filiorum, non est opus illos semper vivere, quia sufficit numerum hunc esse completum, licèt temporis intervallo efficiatur imperfectus in quo quidem numero computantur mares et feminae, etiamsi illæ fuerint nuptæ, vel religionem ingressæ, sive legitima et naturales, sive naturales tantum, Thesaur. decis. 267, num. 5, quæ quidem immunitas, non solum prodest patri, verum etiam matri; Franc. decis. 259, num. 1. Et ita annis elapsis per regiam cameram summaria, fuit concessum privilegium hujus immunitatis D. Victoriæ Stantionæ nobilissimæ matronæ Neap., quæ ex 17 suis filiis, octo feminas in diversis ex principalibus monasteriis monialium hujus civitatis collocavit, in eisque professionem illæ emisissent, omnesque piè sancteque vivunt famulatum exemplariter Altissimo exhibentes. Ratio autem præmissorum est, quia etiam mater in procreatione filiorum concurrit tanquàm instrumentum necessarium; Surd., d. consil. 218, num. 10. Quod quidem privilegium ampliatur, ut competat etiam filiis, mortuo patre; Menoch., consil. 486. Requiritur tamen quòd tempore impetrationis hujusmodi privilegii dicti filii in communi vivant omnes insimul; Capic., decis. 54, n. 3, quia si eorum bona dividantur, cessat hoc privilegium; quod tamen intelligas de divisione voluntaria, non autem necessaria; Rip. Singul., observ. 345, et quod diximus, ut in prædicto numero duodecim filiorum comprehendantur etiam naturales, intelligas pariter, si per rescriptum principis, vel aliàs fuerint legitimi, puta per ingressum Religionis, Navar. consil. 6, num. 6, de Fil. presb., quod obiter dictum sit.

Quòd autem in proposito sufficiat causam ipsam veram esse tempore impetrationis, ita intelligas, videlicet, si dispensatio ipsa concessa fuerit in formâ gratiosâ; ita ut narratorum non egeat justificatione; tunc enim non mandatum de dispensando, sed propriè dispensatio est; quæ tamen forma gratiosa hodiè regulariter non datur, præsertim in dispensationibus matrimonialibus; sed ad præscriptum concilii Tridentini, omnes dispensationes expediuntur in formâ commissariâ; ac propterea committuntur ordinario; ut cognitâ precum veritate, dispenses, ut aliàs diximus: hoc igitur modo, narrata erunt verificanda tempore executionis, licèt tempore datæ non essent Garc., de Benef., parte 6, cap. 2, num. 283.

In dispensationibus autem in quibus pro causâ narratur, inter oratores secutam fuisse carnalem copulam, illius suspicionem; ac propterea, nisi matrimo-

nium contraheretur, oratrix remaneret diffamata scandalaque inde exortura essent, absque dubio requiritur omnia hæc fuisse vera tempore impetrationis: sic etenim post eam impetratam, consultò copulam habuissent ut sic fraudulentè possent ea scandala verificari tempore executionis: dispensatio hæc non suffragabitur oratoribus, propter dolum qui non debet eis patrocinari; id. Garc., d. cap. 2, num. 287, cum seqq.

Et redeundo unde paulisper digressus sum, in verificatione prædictæ causæ incompetentiæ dotis, querit Genuen. in praxi curiæ archiepiscopalis Neapolitanæ, capite 20, num. 6, quid si pater habens plures filias, posset commodè dotare unam, sed habitâ ratione dotis aliarum filiarum, non posset unam dotare; an dispensatio reddatur subreptitia, si exprimat dotis incompetentiam et respondet quòd non: nam illud dicitur fieri non posse, quòd commodè fieri non potest, l. *Nepos Proculo*, ff. de Verb. signif. Verùm si quantitas dotis quæ constituitur secundæ filiæ, si juxta consuetudinem loci, quæ plurimùm ad id attenditur; Corn. consil. 516, num. 6, vers. *Et hoc semper*; Cæs. de Gras., decis. 2, num. 15, de Constit.; Ludovis., decis. 65, num. 20: tunc, quamvis secundæ filiæ assignetur minor dos quàm primæ, non potest allegari causa incompetentiæ dotis; sicque minimè curandum erit, quid alteri sorori oratrici constitutum fuerit, sed quantum illi assignandum fuisset; Bald., consil. 586, in fin., lib. 4, quia æquè dotantur filiæ si benè collocentur in matrimonio, licèt plus uni quàm alteri tradatur; Alciat. tractat. reg. 1, præsumpt. 7, num. 5; Ludovis., d. decis. 55, num. 22 et 23.

Quinta causa, propter dotem cum augmento:

Quod cum dicta oratrix dotem habeat minùs competentem, juxta statûs sui conditionem, cum quâ virum paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat, et dictus orator illam cum dictâ minùs competenti dote in uxorem ducere; illiusque dotem, usque ad quantitatem, secundam dictæ oratrici qualitatem, competentèr augere intendat.

Illic scias quòd augmentum dotis non requiritur in omnibus gradibus, cum dispensatio petitur ob illius incompetentiam; sed tantùm in quibusdam proximioribus, puta in secundo et tertio, seu tertio tantùm, sive consanguinitatis, sive affinitatis, etiamsi gradus hujusmodi duplicentur, seu multiplicentur, ex pluribus stipitibus; videlicet in duplici, triplici seu quadruplici, tertio, ac in secundo et tertio, etiam, ut præfertur duplicatis vel multiplicatis, veluti in duplicibus, secundo et tertio, etc., et quoad tertium gradum intelligitur, si ille fuerit absolutus, ex uno videlicet stipite tantùm; si enim sint oratores in tertio et quarto à communi stipite, sive ex pluribus stipitibus, puta in duplicibus, triplicibus vel quadruplicibus tertio et quarto, etc., non requiritur hoc augmentum dotis. Requiritur tamen illud in dispensatione in secundo et quarto gradibus à communi stipite similiter provenientibus. Necnon in primo publicæ honestatis justitiæ ac etiam in compaternitate; sicut docet ista praxis.

Nec poterit executor dispensare supra dictis gradibus vigore apostolicæ dispensationis, cum in supra dictâ causâ, ac etiam si petita fuerit dispensatio pro penitus indotatâ, nisi priùs dos ipsa augeatur; vel (si ita petitum fuerit in dispensatione) oratrix ex integro dotetur, ut infra dicitur, ex eo quòd in fine clausularum supplicationis dispensationis per officialem præpositum his supplicationibus matrimonialibus, additur clausula: Et postquàm dictæ oratrici dos competentèr aucta fuerit, ut præfertur; prout etiam dicitur in litteris ipsius dispensationis. Ex quo tamen nota, quòd stante dictâ clausulâ, et præcisè, per verbum illud, competentèr, non deducitur quòd orator debeat supplere integram quantitatem, sed tantum augmentum, competentèr, licèt consideratione dignum, attentâ qualitate oratrici; unde satis esset, si ex aliquâ parte, ipsa dos augeatur; dummodò illa pars sit alicujus momenti, et digna qualitate oratrici; Sanch., lib. 8, disput. 35, sub num. 6, et quotidie practiatur.

Quoniam verò inter verificationes causarum dispensationum matrimonialium periculosior et difficilior est hæc nempe, cum dispensatio petitur propter incompetentiam dotis, cum augmento; sicut longâ experientiâ comprobatum est; propterea, ad evitandas fraudes quæ desuper evenire possunt, cum oratorum, necnon ipsius executoris animarum jacturâ, tenetur ipse executor diligenter examinare hujus causæ veritatem; discutiendo, an orator promittens hujusmodi augmentum, possit reverâ illud solvere vel assignare oratrici; et propterea curabit ut illud scripturâ publicâ promittat, muliere acceptante, ut verificetur dotem esse auctam. Advertat insuper an maritus habeat filios ex aliâ uxore jam defunctâ susceptos: cum enim, augmentum hoc sit causa dispensationis, extrahitur de toto bonorum acervo, etiam in præjudiciûm dictorum filiorum, ut rectè docet Sanchez, d. disput. 35, num. 7. Nam cum orator auxerit dotem oratrici ad hoc, ut Pontifex dispenset super impedimento, quo ipsi impediuntur, id augmentum datur ob causam oerosam, et sic non est donatio gratiosa, sed contractus cum ipso Pontifice intûs, ut concedat dispensationem; idem Sanchez., lib. 6, disput. 8, num. 3.

Unde benè servatur in hac curiâ archiepiscopali, ut non admittatur vir ad constituendum oratrici dotem, sive illius augmentum simpliciter super omnibus bonis suis; sed in specie debet ostendere, si habeat bona particularia, super quibus constituatur, ut eum ipsâ dote principali efficiatur unica dos; cum regulare sit quòd augmentum debeat sequi naturam rei auctæ, l. *Intersocerum*, § *Cum inter*, ff. de Pact. dotal., l. *Etiam*, ubi Bart., Bald. et alii, c. de Jure dot., l. *Quod in rerum*, § *si quid*, ff. de Leg. 1, quod principaliter fit, ut sit consultum uxori in casu mortis viri, ne do novo indigeat tali dispensatione, prout testatur idem Genuen., d. c. 20, num. 14, in fin. Quod quidem intelligi et servari debet tam in ipsius augmenti quàm integræ totiusque dotis constitutione.

Consuevit aliquando non ita simpliciter dici in dispensatione quòd orator intendit augere dotem, sed ipsius quantitas specificari, nempe, quòd dictus orator, oratricis dotem in summâ tot ducatorum monetæ illarum partium, cum quibus usque ad quantitatem secundum dictæ oratricis qualitatem, competenter aucta erit, augere intendit; et tunc curabit delegatus, ut ipsa summâ solvatur in pecuniâ numeratâ, nisi aliud sibi visum fuerit pro securitate dicti augmenti, et ita practicatur.

Sexta causa, pro indotatâ :

Quòd cum dicta oratrix indotata existat, et dictus orator, illam sic indotatam in uxorem ducere, ac usque ad quantitatem, secundum dictæ oratricis qualitatem, competenter ex integro dotare intendat, etc. Et additur clausula, et si, et postquàm dicta oratrix ex integro dotata fuerit, ut præfertur.

Hodiè per S. D. N. Alexandrum VII hæc causa admittitur pro nobilibus etiam in secundo, necnon in primo et secundo gradibus, maximè si concurrat alia causa, etiam ex illis quæ admittuntur in remotioribus gradibus.

Septima causa, quando alius auget dotem :

Quòd cum dicta oratrix dotem habeat minus competentem, juxta statum sui conditionem, cum quâ virum paris conditionis, cui nubere possit invenire nequeat, et quidam oratorum consanguineus, ad id aliàs non obligatus, oratricis dotem, ita tamen ut oratori nubat, et non aliàs, usque ad quantitatem, secundum ejusdem oratricis qualitatem competenter augere, dictusque orator, illam cum dictâ minùs competenti dote, et illius augmento, in uxorem ducere intendat, etc.

Pro verificatione tamen causæ prædictæ, notandum est quòd ad substantiam dispensationis hujusmodi, ut ex præmissis constat, parùm refert an orator vel alius augeat dotem, ad effectum exequendi dispensationem, et contrahendi matrimonium; quia si post impetratam à Papâ hujusmodi dispensationem cum causâ, quòd orator intendit augere dotem, postmodum compertum fuerit ipsum oratorem non posse seu nolle augere ipsam dotem, et adsit alius qui vellet illam augere, non poterit differre executor dispensationem, quia periade auget alius, ac si ipse orator auget, nam pro causâ dispensationis, consideratur paupertas oratricis, non habentis dotem competentem, et ut ei cum istâ liberalitate succurratur; et ita pluries in facti contingentia consultus, respondi cum eod. Sanch., d. disp. 33, n. 7, ubi præcisè subdit, quòd si orator narraverit in supplicatione se velle augere dotem, cum reverà, illam non possit ob ejus paupertatem augere; sed alius esset qui auget si ipsa oratrix oratori nuberet, se existimare verificari substantiam causæ, ac si valere dispensationem: nam cum mendacium sit circa rem, nil conferentem ad dispensationem, eam non vitiat. Illud autem, quod dicitur hic de augmento, intelligitur etiam, et practica- tur in ipsius dotis integrâ constitutione, prout etiam supra dictum est.

Unum tamen, quod in praxi observatur, non omit-

tam nempe quòd si petita fuerit dispensatio ad contrahendum cum causâ incompetentis dotis oratricis, postea verò in illius verificatione, compertum fuerit ipsam oratricem esse omninò indotatam; vel è contra, si fuerit ipsa dispensatio impetrata cum causâ pro oratrice indotatâ, et postmodum constet eam habere dotem, licèt incompetentem, quamvis orator vellet augere dotem, et sic utroque modo consideretur paupertas ipsius oratricis, propter quod est concedenda dispensatio, ut dictum est supra; nihilominùs illa redditur nulla, adeò ut nec possit corrigi; sed est omninò impetranda nova gratia, saltem in formâ, *Perinde valere*, et hic est notorius Curix stylus.

Notet verò hic obiter novus curialis quòd licèt gratia, *Perinde valere*, non detur super causâ quâ movetur Papa ad concedendam gratiam, ut omnibus notum est, hic tamen conceditur, quia in casu supra dicto, nempe paupertatis oratricis, utraque causa tendit ad unum finem, nempe ut oratrix ipsa habeat dotem competentem; et sic cum causa Pontifici expressa, sit tantùm, ut ita dicam, infirma, benè potest sanari per gratiam, *Perinde valere*, cujus virtus est revalidare gratiam ab ipso Papâ concessam ex aliquâ parte invalidam, prout in meâ Practicâ beneficiâ dicam.

Octava causa, propter lites super successione bonorum:

Quòd cum dicta oratrix gravem litem super successione bonorum magni momenti sustineat; et ne ob defectum viri qui litem hujusmodi prosequatur et defendat, ipsam liti hujusmodi succumbere contingat; dictusque orator illam in uxorem ducere, litemque hujusmodi in se suscipere, defendere, ac propriis expensis prosequi intendat, etc.

Admittitur hæc causa per summum pontificem, ex eo quòd ad utilitatem publicam spectat ut lites finiantur, Alex. cons. 190, lib. 3; Bart. in l. *Hæc igitur*, c. de Nov., c. *Faciend.*, litiumque extinctiones spectant ad conservationem humanæ congregationis; Clement. *Dudum*, de Sepult., sicut è contrario litium introductio, criminum occasionem et reipublicæ detrimentum præbet, ut habetur in l. *Si quis ingenuum*, § *In cuilib.*, ff. de Capt. Parùmque refert quòd extinctio litium pertineat ad commodum reipublicæ, et tamen hic agatur de commodo privato, quia, cum ex quâcumque lite possint oriri odia cæteraque mala, propterea Papa querit omnibus malis obviare; cum ipse sit pater spiritualis omnium Christianorum. Abb. in cap. *Ultim.*, col. penult. de Purgat. canon.; Dec. in cap. *At si clerici*, num. 37, de Judic.

Nec aliàs causa hæc per eundem Pontificem admittitur, si exprimatur hujusmodi litem sustinere oratricem super successione simpliciter quorundam bonorum; quo casu supplicatio omninò rejicitur, etiam pro dispensatione super gradibus quantumcumque remotis, cum non aliàs causa hæc fuerit introducta, nisi eo modo, quo supra narratur: quia pro modicis bonis non datur, ex quo modica et minima non sunt in consideratione, ad text., in l. *Scio illud*, ff. de in integr. Restit., cap. *Licèt*, de Probat., l. 1, § *Proinde*, ff. de Edil. edic. Cæterùm, cujus quantitatis sive qualitatis

bona hujusmodi esse debeant, totum pendet ex arbitrio executoris cui relinquuntur ea quæ certâ lege definita non sunt, certâque sub regulâ comprehendi non possunt, l. 1, ff. de Jur. delib.; Dec. in c. *Sedes*, num. 7, de Rescript., et communiter doctores Paris. de Resign. benef., libro 5, q. 6, n. 152, cum seqq.

Nona causa, propter dotem litibus involutam.

Quod cum dicta oratrix dotem habeat litibus involutam, et dictus orator, qui ad eam prosequendam habilis existit, illam in uxorem ducere, litesque hujusmodi in se suscipere, etc., ut supra.

Causa hæc, sicut et præcedens, quasi in unum et idem tendere videtur, quia mulieri consulendum est ut bona sua aliquâ opportunâ ratione valeat recuperare; cum omnino destituta sit homine qui ad litem illam studiosè prosequendam se ingeret, ac illius negotium, tanquam proprium gerat, eò quod periculum adest succumbendi in causâ, et hoc modo, ut dicit Sanch. lib. 8, disputat. 29, num. 20, videtur posse dispensari.

Iste tamen causæ non admittuntur absolutè in omnibus gradibus, sed tantum in remotioribus, puta in quarto, seu tertio, et quarto, sive ex uno, sive ex pluribus stipitibus multiplicati; quamvis aliquando, etiam in his remotioribus gradibus, vidi cum his causis dispensationem denegari; satis verò erit ad inclinandam mentem Pontificis, si ei vel suis officialibus ad id deputatis, suadeatur quòd nisi dispensetur, mulier ita destituta bonorum jacturam pateretur, et nihilominus exequuntur pro verificatione hujusmodi causæ, debet diligenter inspicere, et ex officio indagare an dictus orator valdè necessarius esset, ratione peritiæ circa illam litem, aut aliâ de causâ, ita ut difficilè illi subveniretur, non inito inter eos matrimonio; idem Sanch., dicto num. 20.

Decima causa, propter lites super rebus magni momenti.

Quod cum inter dictos oratores, sive eorum parentes, graves lites, super rebus magni momenti ortæ jam sint, et ad præsens vigeant; aliunde tamen quàm ex causâ matrimonii interdictos oratores contrahendi, provenientes, et ante illius tractatum exortæ; certumque sit quòd si oratores ipsi invicem matrimonialiter copularentur, lites hujusmodi omnino componerentur; pro illis igitur componendis, ac pro bono pacis, cupiunt, etc.

Causa hæc affinis est etiam prædictis duabus præcedentibus. Et in calce supplicationis, sicut etiam in ipsis litteris super eâ expediendis, semper adjici consuevit ista clausula, nimirum: *Et factâ prius litiū hujusmodi hinc inde cessione, seu earum compositione*; ex hoc quidem satis liquet non posse executorem, ad earundem litterarum executionem procedere, nisi prius, etiam ipsâ conditione adimpletâ, quæ inducitur ex ablative absoluto, dùm dicitur: *Facta prius, etc.*, l. *A testatore*, ff. de Condit. et Demonstrat.; Caputaque, decis. 111, numero 5, parte 1; aliàs enim huic dispensationi fieret fraus, sicut pluries accidit, ac propterea illi est omnino obviandum, l. *In fundo*, vers. *Necque malitiis*, ff. de rei Vend.

Admissam vidimus per summum Pontificem hanc

causam, et jam in secundo, inò in primo et secundo gradibus, non tamen sola, sed unâ cum aliis, quæ in gradibus remotis admitti consueverunt; veluti cum petitur dispensatio in secundo gradu propter lites pro oratrice viginti quatuor annorum, et ultra; aut propter inimicitias, et pro confirmatione pacis, ac etiam pro conservatione bonorum in familiâ, quatenus oratrix ex nobili aliquâ familiâ ortum ducat. Mensibus retrò elapsis sanctissimus dominus noster Alexander Papa VII dispensavit cum oratoribus Cajetan., super impedimento secundi gradus cum sequentium causarum narrativâ, nempe quòd oratrix ex nobilibus et antiquis familiis dictæ civitatis in vigesimo nono sue ætatis anno constituta nunquam invenire potuit virum paris conditionis, attentâ ipsius dotis incompetentiâ; et sic in his gradibus ita propinquis cum unâ tantum ex supra dictis causis non sufficit, aliæ aggregantur, sicut aliàs diximus, juxta communem doctorum conclusionem, nempe quòd ubi una tantum causa non sufficit, multæ aggregate prosunt. Glossa, in libro 2, in verb. *Legitimè*, ff. Decis. excusat. tutor.; Dec. cons. 146, num. 14; Ludovis., 245, num. 2. Quod quidem semper intelligitur, si non adsit carnalis copula, vel illius suspicio ob mutuam conversationem ut pluries dictum est.

Undecima causa, propter inimicitias.

Quod cum inter dictorum oratorum parentes, et consanguineos, vel affines, graves inimicitie ortæ jam sint, et de præsentibus jam vigeant, aliunde tanquàm ex causâ matrimonii inter eos contrahendi provenientes, et ante illius tractatum exortæ; certumque sit quòd si oratores ipsi invicem matrimonialiter copularentur, inimicitie hujusmodi omnino componerentur; pro illis igitur componendis, ac pro bono pacis, cupiunt oratores prædicti invicem matrimonialiter copulari, etc.

Nec tamen causa hæc admittitur, neque suffragabitur ad sic dispensandum, nisi cum effectu, hujusmodi inimicitie pro ipsâ causâ allegatæ, fuerint graves, quando quidem ex levi inimicitia qui non præsumitur aliquem ledere; arg. eorum quæ tradita sunt ab Innoc. in c. *Cum oporteat*, de Accusat., et ibi cæteri scribentes; bene tamen ex gravibus, præsertim, si illæ fuerint ortæ ex injuriâ atroci, juxta sententiam Bart. in l. 3, § *Fin.*, ff. de Adim. leg., vel ex controversiâ omnium bonorum, Bald. in l. *Parentes*, c. de Test., qui etiam dixit causam pecuniariam arduam capitali æquiparari; quæ sanè tunc ardua judicatur, cum de universâ substantiâ controversetur; cujus quidem sententiæ ratio potissimum esse potest, quia pecunie, præsertim hodiè, sunt loco sanguinis, l. *Advocati*, c. de Advoc. divers. jud.; Jas. in l. *Nec quidquam*, § *Ibi decretum*, num. 2, in fin., ff. de Offic. procons.; Menoch. de Arbitr. jud., casu 110, num. 6. Debentque tales inimicitie, in vim litterarum hujus dispensationis, coram delegato plenè et concludenter omnino probari per testes super dictis inimiciis deponentes, qui probent earum qualitatem in specie, nec sufficit in genere, nullâ adjectâ qualitate nec causâ inimicitiarum, ut docet Imol. in cap. *Raymutus*, de Testam.;

Bald. in l. *Si quis testibus*, num. 3. in fin., de Testib., ipsique testes debent sui dicti probabilem rationem reddere; alioquin nihil probabunt. Idem Bald. in l. *Socum*, post num. 1, vers. *Item si testis producitur*, eod. tit., quia testis sine ratione deponens, dicitur ut pectus, et non ut homo; Mascard. de Probat., conclus. 909, num. 7 cum seq., vol. 2, ac ideo probari debent, quia ille non presumuntur, cum sit facti, § *Si quis vero*, Auth. de Test., l. *In ratione*. § *Cum quidem*, ff. ad leg. Falcid. Unde scimus aliàs contigisse casum quo ipsa causa allegata in simili dispensatione, cum non fuerit probata, noluisset vicarius Laudan. ad litterarum dicte dispensationis procedere; quinimò, re delatà ad Urbem, fuit ipsius vicarii reprobatio approbata; et proinde fuerunt litteræ dispensationis cum novà allegatà causà, expeditæ. Ceterùm, quoniam censende sint huiusmodi inimicitie graves, iudicis arbitrio remittitur; Menoch., de Arbitr. jud., centur. 2, casu 110, lib. 2, qui ex circumstantiis et qualitate personæ et inimicitie, aestimabit an illæ verè tales fuerint, quales asseruntur, ad tradita per Jul. Clar. in Pract. crim., lib. 5, § *Fin.*, vers. *Sed quid si secuta fuerit reconciliatio*.

Et ubi adsunt graves inimicitie cum periculo vitæ, dispensatur etiam in gradibus propinquioribus cum personis qualificatis, prout fuit annis retrolapsis dispensatum, ut ex infra scriptis litteris patet, videlicet.

A tergo: Venerabili fratri archiepiscopo Neapolitana.

Intus verò:

URBANUS VIII. Venerabilis Frater, salutem, etc. Oblata nobis nuper pro parte dilectorum filiorum Francisci de Summâ Clerici, ad laicalia vota aspirantis, et Beatricis, etiam de Summâ mulieris Neapolitanæ, dilecti filii nobilis juri Nicolaumariæ similiter de Summâ domini in temporalibus principis nuncupati, Collis, et dicti Francisci fratris germani natæ, petitio continebat, quòd multis ab hinc annis inter ipsam Franciscum Nicolaumariam principem subortis, et successivè continuatis gravibus litibus, controversiis et dissentionibus civilibus, earum occasione etiam capitalis inimicitia inter eos cum periculo vitæ contracta fuit. Et licet pluribus medio diversarum personarum de litibus predictis et pace, ac mutua reconciliacione inter eos componendis actum fuerit; adhuc tamen aliquis modus opportunus ad id peragendum inveniri nequivit. Novissimè verò dilectus etiam filius nobilis vir modernus prorex Neapolitan. negotium litium compositionis, reconciliacionis et pacis huiusmodi inter eos suâ auctoritate promovens, nec illud aliter concludi posse animadvertens, arbitratus est inter Franciscum et Beatricem prædictos matrimonium contrahendum fore, et resolutionem huiusmodi ambæ partes suâ spe obtinende à nobis dispensationis super impedimentis primi et secundi consanguinitatis gradum à communi stipite et ex eo provenientes; quia dictus Franciscus et ipsius Beatricis patruus, quibus invicem sunt conjuncti, amplexi sunt. Cum autem, sicut eadem petitio subijungebat, nisi contractus matrimonii huiusmodi inter dictos exponentes, qui de verè nobili et antiquiori familiâ regni Neapol. orti sunt, effectuetur, nedum lites, controversiæ et diffidentie prædictæ reviviscerent, sed etiam major inter eos

inimicitia cum vitæ periculo huiusmodi et populi scandalo suscitarentur, et bona dicti Nicolaumariæ principis filios masculos non habentis, in extraneos transirent. Cupiunt Franciscus et Beatrix prædicti invicem matrimonialiter copulari; sed stantibus impedimentis huiusmodi, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt, absque Sedi Apostolicæ dispensatione. Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt jam dicti Franciscus et Beatrix quam pro eis dictus prorex, et dilecti filii electi civitatis Neapol. ut in præmissis opportunè providere, etc., digneremur. Nos igitur eadem exponentes à quibus is, etc., consentes, etc., fraternitati tuæ per presentes, etc., mandamus, ut deposita omni spe ejuscuque muneris, etc., etiam spontè oblata, à quo te omninò abstinere debere monemus, te de præmissis diligenter informes; et si per informationem eandem preces veritate niti repperis, super quo tuam conscientiam oneramus, cum eisdem Francisco et Beatrice, factâ prius hinc inde litium huiusmodi cessione, seu earum compositione, quod impedimentis primi et secundi consanguinitatis graduum huiusmodi ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis cæterisque contrariis quibuscunque non obstantibus matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concil. Trid. contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valeant, auctoritate nostrâ apostolicâ dispenses, prolem suscipiendam exinde legitimam enuntiando. Dat. Romæ apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die 15 octobris 1652 pontificatus nostri anno 20.

M. A. Maraldus.

Duodecima causa, pro confirmatione pacis:

Quòd cum inter dictam oratricem ac oratorem ipsum, necnon eorum parentes, consanguineos, vel affines, graves inimicitie viguerint, aliunde tamen, etc., exortæ; et licet pax inter eos de recenti inita fuerit, nihilominus pro illius confirmatione cupiunt, etc.

Hæc duæ causæ similiter tendunt ad unum, nempe ad sedandas inimicitias et pacem confirmandam; et passim admittuntur in supra dictis remotioribus gradibus eo modo quo supradictum est; quia pro bono publico conducit pax civium; id. Sanch., d. disp. 49, num. 8, ex D. Thomâ, dicente has dispensationes matrimoniales concedi potissimum ad pacem firmandam, Mandos. in Praxi signat. grat., hoc tit., vers. *Iusta causa*; quare hic est unus ex casibus, in quibus multa conceduntur, scilicet pro conservandâ ipsâ pace et concordia; aliàs fieri non possent, c. *Nisi essent*, de Prob., cap. *His quæ ibi pro bono pacis*, de Major. et Obed., c. 1, de Mut. petit.; ibi *Concordia terminetis*; Paris., de Resign. benef., l. 5, quæstione 3, num. 165. Et super omnia, quia tempore pacis benè colitur auctor pacis, Clement. *Super cathedram*, sepult. fact., capite 2, de Despons. impub., ubi dicit quòd etiam toleratur contractus matrimonii inter impuberes, quando ex eo sequitur bonum pacis inducendæ; tunc enim juris præcepta relaxantur, ut hic, c. *Sanè*, de Tempor. ordin.; c. *Latores*, de Cler. excom. min.; c. *Nihil*, de Præscript., cap. *Ex injuncto*, de nov. Oper., c. *Nunc dilectio*, de Consang. et Affin., cum aliis adductis à Roman. cons. 352, num. 16, Gloss. in d.

c. 2, de Despons. laq. ubi, in verb. *Pacis*, ubi versus :
Pax, ut veretur, moderamen juris habetur.

Nec discrimen aliquod circa hujus cause praxim inspicimus constitutum, an velut et inimicitie ipse vigeant de presenti, an verò pax de recenti inter personas prelatas inita facit. Rationem profectò esse putamus, quia posteriori casu, non videtur prorsus sublatus effectus præcedentium inimicitiarum, prout sentire videtur id. Innoc. in d. c. *Non oportet*, num. 6, de Accusat., quem omnes sequuntur, ut ait Felin. ibi post n. 10, sed potius adhuc presumitur eas odium et nocendi animam refragere; unde post pacem de recenti initam, remanent odium suspecte, adeò ut repellantur etiam à testamento ferendo, Jul. Clar. in Spec. aur. p. 6, tit. *Et quondam appellatur*, num. 64; text. Gloss. et doctores, in c. *Accusatores*, 2, 5, quest. 3; Gloss. in cap. *Per nos*, verbo *Inimicitias*, et ibi Felin., de Summa; Tim. pall., tract. Cass. caus., p. 2, limit. 6, num. 7, et alii quos congerit Mascard., de Prob., conclus. 157, num. 14, vol. 2, in materiâ etiam testis inimici, præsertim inimicitia, dolo, et fraude procreatâ, ubi idem Mascard. refert. in proposito casum quem ipse de facto habuit, dùm esset vicarius generalis bonæ memoriæ Pauli S. R. E. cardinalis de Arezo, tunc Archiepiscopi Neapolitani.

Decima tertia causa, pro oratrice filiis gravatâ :

Quòd cum dicta oratrix vidua, et quinque filiis, ex alio viro procreatis, gravata existat, et dictus orator illam in uxorem ducere, dictosque ejus filios alere et gubernare intendat. Cuius est, etc.

Et licet non ita passim hæc sola causa admittatur, nihilominus solet summus Pontifex moveri ad dispensandum ex eo quòd orator magnum pondus sibi suis humeris assumit; nam satis vulgare est quòd ultra id onus, si mulier virum præmisit, de novo nubendo, alterum præmittet; sicut è contra dicitur de viro, qui, ut refert Boer., decis. 186, num. 4, postquam viginti annos sepelierat uxorem, accepit mulierem quæ viginti duos habuerat maritos; et extremo sibi (ut quisque putabat) matrimonio copulato, summâ omnium expectatione virorum pariter ac feminarum, post tot rudes disceptationes, quis, quem prius repulsi efferebat, vicit maritus, et totius urbis populo confluyente, coronatus et palmam tenens, adoratus est à singulis sibi acclamantibus quòd mulieris multinubæ feretrum præcederet, ex divo Hieronymo in tertiâ parte epist., tractatu sexto, epistolâ 26, in litterâ F., sic dicentem: *Rem dicturus sum incredibilem; sed multorum testimoniis approbo, ante annos plurimos. cum in chartis ecclesiasticis jure Damascum Romanæ urbis episcopum, et Orientis atque Occidentis synodicis consultationibus responderem, etc.* Hæc id. Boer., loc. cit. Quandò verò conceditur hæc dispensatio, sive cum hac unice causâ, sive cum aliâ insimul, semper consuevit apponi clausula, seu decretum : *Et postquam dictus orator idoneè caverit, se dictis filiis alimenta præstaturum.* Hanc tamen causam his temporibus dataria apostolicæ non admittit.

Decima quarta causa, pro oratrice excedente 24

annorum.

Quòd dicta oratrix vigesimum quartum annum, et ultra suæ ætatis agens hactenus virum paris conditionis, cui nubere possit, non invenit, cupiunt, etc.

Hæc causa passim admittitur pro obtinendâ dispensatione in quibuscunque gradibus, nec tamen sola sufficit super aliquo ex proximioribus puta secundo, seu primo et secundo; et eò magis admittitur, cum magis tempus efflaxerit ab ætate oratricis ad contrahendum matrimonium, in quo ætas duodecim annorum requiritur, c. *Continebatur*, de Despons. impub. Unde hinc dicendum est quòd, licet filia inconsulto patre, ex communi juris gentium constitutione, in matrimonium collocari non possit (quod quidem jus gentium confirmatur 5, q. 3, c. *Aliter*, ubi refertur dictum D. Ambrosii asserentis non esse virginalis pudoris maritum eligere, sed judicium parentum expectandum) nihilominus poterit se matrimonio collocare, si ejus pater distulerit usque ad vigesimum quintum annum; ac propterea senserunt leges, intra illud tempus esse nuptii tradendam, ut in § *Causas*, vers. *Si verò*, in Auth. *Ut cum*, de Appell. cogn., ibi: *Si verò usque ad viginti quinque annorum ætatem pervenerit filia, et parentes distulerint eam matrimonio copulare, et forsitan contigerit eam ex hoc, in suum corpus peccare, aut sine consensu parentum, marito se libero tamen conjungere, etc., quia non suâ culpâ, sed parentum id commisisse agnoscitur.* Unde summus Pontifex optimâ ratione facillimè, ut supra dixi, admittit causam hujusmodi ad dispensandum, propter periculum peccandi, quod causam præbet dispensandi, quæ etiam ad scandala vitanda reduci potest.

Hæc tamen causa, pro oratrice viginti quatuor annorum et ultra, non habet locum, neque admittitur in muliere viduâ, quæ velit ad secundas nuptias convolare; ponderando etiam illam dictionem, hactenus, quæ, licet de sui naturâ designet tempus præteritum, ut in l. 1, et ibi Glossa in verb. *Eatenus*, ff. de nov. Oper. nunc; Card. Tusc. Pract. conclusionum, tom. 2, litterâ D., concl. 285, hic tamen, quia ponitur, negativè et exclusivè ex illis verb. *Non invenit*, excludit tempus prædictum, usque ad illum diem, dict. l. 1, in princip., ubi doctores § *Hactenus*, Instit. de Grad. cognat., Decian., consil. 44, et sic dicta verba non verificantur in eâ quæ habuit alium virum; sicut etiam docet notoria praxis Curie Romanæ.

Mulieribus etenim nondum nuptis, et ipsa jura ut plurimum favent; unde legatum factum filiabus matrimonio collocandis, de iis profectò intelligitur, quæ nondum virum habuerunt, non autem de transire volentibus ad dictas secundas nuptias, ut in rubr. c. de secund. Nupt., per tot.; quinimò contra istas plures emanarunt leges et constitutiones ut in l. *Femine*, l. *Generaliter*, l. *Si quis prioris*, § *In illo*, l. *Hæc editali*, in princip. auth. *Ex testamento*, c. de secund. Nupt., l. *Mater*, c. ad Tertull., auth. *Quod mater*, c. de Revoc. donat., cum similibus, præsertim cum ut plurimum post mortem viri, tribus, aut quatuor elapsis mensibus, ad secundas convolare nuptias cum bonis, sibi per virum relictis, quando liberi non adsunt, non

abhorrent, ut ait Boerl. decis. 186, num. 5, ubi circa medium refert Luc. de Penit. dicentem, quòd illius tempore orta questio perlataque ad Sedem Apostolicam exstitit de muliere, quæ mortuo viro intra dies quindecim, alios duos viros superduxit, quæ peperit filium intra novem, vel undecim menses ab obitu primi viri, ac propterea dubitabatur, talis partus cujusnam esse judicaretur, et per ipsum Luc., de Pen., et alios doctores in l. *Gallus*, ff. de *Lib. posth.* questio hæc deciditur, sicut è converso, favore viduarum in suæ viduitatis statu permanentium quàm plura emanarunt privilegia; quæ omnia hic recensere, superfluum existimavimus. Et quidem non immeritò innumeris dignande sunt laudibus, quandoquidem mulier illa quæ casto amore primum virum prosequitur, ejusque pectori atque præcordiis illius memoria medullitis infixæ est, post illius obitum de secundis nuptiis non cogitat; illi adhuc prior ille maritus vivit, ejusque, ac si ille viveret, memoria recreatur, ut ait Tiraquell. in l. *Boves*, § *Hoc sermone*, num. 152. Hæc cum scriberem, mentem subit dilectissima genitrix mea Felicianæ Crispa, matrona, suâ ætate omnium oculis conspicua: quæ, cum nobilissimâ Crisporum prosapiâ inelytæ civitatis Rossanensis, ac plurimis animi, corporis, fortunæque dotibus, inter nobiles feminas gloriaretur; ob quæ ejus connubia à pluribus, iisque insignibus viris expeterentur maluit tamen, præcipui amoris lege, quem erga virum suum Fabium Corradum genitorem meum, jureconsultum suo tempore celeberrimum, æquè, ac dum viveret, gerebat, post quem è vivis excessit, verè viduam, ut ait Apostolus, desolatamque vitam transigere, quàm ad secunda vota, eaque sanè digna, transire; ut quisnam ille fuerit amor, quem erga dilectissimum virum gereret, diuturna ipsa viduitas, morte feliciter consummata, comprobaret; quæ quidem ejus viduitatis laus, cum ad sexagesimum fructum evangelicum, illam, ut sentire æquum est, traduxisset, vel invitum me compulit in eâ celebrandâ, ac in reliquarum exemplum præponendâ, modestiæ metas forsân excedere. Verùm amicus lector, eâ quâ decet in parentes pietate flagrans, id mihi, tantæ charitati deditissimo, faciliè condonabit.

Cum autem nondum nuptæ mulieris favore, causa præmissa ab ipso summo Pontifice, ejusque sacrâ congregatione concil. appareat emanasse, ea illorum profectò mens fuit ut mulieri eidem opportunâ hæc ratione consuleretur; quapropter causa eadem tanquàm pia et favorabilis præter assertum 24 annorum excessum, non ita rigidè, quoad reliqua narrata scrutanda esse videtur: æquè enim usque ad pontificatum felici record. Pauli V, causa hæc ac illa quam ob loci angustiam crebrò admissam videmus, procedebant, ut cum utraque tunc militaret, non modò in amplissimis populatisque locis, verùm etiam in quibuscumque præcipuis civitatibus, sublatâ tamen per eundem Paulum angustie civitatum causâ, hanc pro oratrice 24 annum excedente, tanquàm pietati honestatique consonam, motus præsertim rationibus dicto superiori num. 85 allatis, in suâ antiquâ observantiâ voluit remanere.

Astruit hic insuper hujus praxis observantia, ut in petitione dispensationis super secundo et tertio gradibus, à communi stipite provenientibus, non sufficiat una sola causa allegata, nisi aliquid aliud illa adiciatur; nimirum, si allegetur dotis competentis defectus, tenetur profectò oratricis dotem prædictam competentè augere; et quatenus penitus existat indotata, illam ex integro dotare. Si loci angustia, additur omninò clausula: *Et si extra*. Atverò secus, ubi sequentes tam piæ ac urgentes allegentur causæ; scilicet propter inimicitias, aut pro confirmatione pacis, tum demum excessus 24 annorum ætatis oratricis, quandoquidem, cum qualibet ex his causis, sola sufficiat, nil ultra requiritur; quinimò minor compositio exigitur, quàm in aliis primò dictis causis, ut notum est omnibus curialibus.

Patet insuper ex eo tantum, quòd oratrix per tot annorum cursum, vitam sine viro transegerit, ut dici possit, virum hueusque non invenire; tametsi nullam in eo quaerendo constet diligentiam præcessisse: nec credendum est quòd si invenisset virum sibi parem, ei nubere noluisset, quatenus voluisset virum habere; ac propterea quod patet expressè non est probare necesse; nequè manifestâ indiget probatione, ad tex. in l. *Emptorem*, et ibi Glossa, verbo *Quia manifestum*, de Act. empt. l. *Si verò*, § *Qui pro rei*, cum Glossâ, verbo *Evidentissimè*, ff. *Qui satisd. cog.*, l. *Ea quidem*, cum Glossâ, in fin. c. de *Accusat.*

Illud autem quod ait Sanch., lib. 8, disp. 19, num. 14, per modum dubitandi, scilicet, qualiter verificanda sit causa non inveniendi virum sibi parem, nùm scilicet, exactissimè, et ut ait ipse, à *punto crudo*, indagandum sit, ad eam verificandam, sitne aliquis vir paris in omnibus conditionis, cui femina nubere possit, ibi respondendo resolvit, id non esse strictè accipiendum, sed morali modo; subdens satis esse ad verificandam eam causam, communiter non reperiri in eo loco viros pares, qui non sint consanguinei, vel affines ex pluribus doctoribus, per eum ibi allegatis, et nihilominus ibi id. Sanch. loquitur de causâ angustiae loci, de quâ duobus præcedentibus numeris locutus est, non autem de causâ excessus 24 annorum oratricis; quæ ultra hujusmodi excessum aliud non tenetur probare, prout tenent, etiam antiqui et practici curiales; eâ præsertim ratione moti, quia videlicet pro similibus dispensationibus diversimodè concipitur narrativa excessus 24 annorum; in illis enim narratur quòd cum oratrix ob angustiam loci, virum sibi non consanguineum, vel affinem paris conditionis, cui nubere possit invenire nequeat, etc., prout, etiam dicitur de causâ incompetentiæ dotis et similibus; hujus verò causæ narrative non adduntur illa verba, videlicet, *invenire nequeat*; sed satis est, ut stantibus præmissis dicatur quòd excedens illa 24 annum, hactenus virum paris conditionis non invenit; absque eo quòd dicatur, *invenire possit*; quæ quidem verba præsupponunt in perquirendo virum, necessario diligentias præcessisse, quod tamen apponitur in hæc causâ; semperque in ipsâ Curia tantum exstitit,

ultra hujusmodi excessum, aliud non debere per oratricem probari, prout aliàs sub die 21 junii 1612, fuit per D. datarium episc. Hostunens. rescriptum; ac novissimè de eadem re consultus illustrissimus D. datarius sanct. dom. nost. Urbani Pape VIII, respondit, prout fuit ab Urbe rescriptum sub die 24 decembris 1659, quòd satis sufficere videtur, cum ipse datarius dicatur organum mentis, et vocis Pape Gonz. ad reg. 8, Gloss. 65, num. 60, nisi tamen ex oratricis confessione, seu aliundè constet, illam lucusque nubere noluisse.

Et ut patet supra, sufficit, oratricem attingere vigesimum quintum annum, dicendo quòd vigesimum quartum annum sue ætatis excedat; cum favore matrimonii, annus sic inceptus habeatur pro completo, ut per Bart. et alios in l. 5, ff. de Minor.; Bald. in l. Quia ætate, in fin. ff. de Testam., et licet oratrix sit triginta seu quadraginta annorum, sufficit nihilominus, si adhuc alium virum non habuerit, exprimere, eam excedere vigesimum quartum annum, ad evitandum illius pudorem cui procul dubio displiceret, tot annos propalare.

Decima quinta causa, quando locus est ad littus maris :

Quòd cum dictus locus ad littus maris situs existat; ac propterea continuis invasionibus pyratumque infidelium obnoxius, et sic externi homines cum difficultate, seu non ita libenter ad contrahendum cum ejusdem loci habitatoribus, ad illum accedere velint, cupiunt, etc.

Decima sexta causa, pro Belgis :

Quòd cum dicti oratores orthodoxæ fidei cultores existant, ac Deo dante, sub obedientiâ sanctæ Romanæ Ecclesiæ vivere et mori intendant, et in illis partibus, in quibus multi adsunt hæretici, non possint animos singulorum explorare, et qui catholicam religionem verè profitentur internoscere; ac propterea, ne contingat eos hæreticis matrimonium contrahere, cupiunt, etc.

Decima septima causa, pro Germaniâ :

Quòd cum oratores prædicti noverint, se fidei orthodoxæ cultores, ac Deo dante sub obedientiâ sanctæ Romanæ Ecclesiæ vivere et mori intendunt; et in illis partibus non satis tutum sit, cum quibusvis personis matrimonium contrahere; ipsique oratores pares Religionem existant, cupiunt, etc.

Hæc causa cum proximè dictâ pariter in unum tendunt; nam movetur Papa ad dispensandum, ut matrimonium inter pares religione, contrahatur; cum matrimonium fidelis, cum infideli prohibitum sit de jure divino naturali; ac proinde non liceret, nisi aliquo speciali eventu ita urgens causa occurreret, ut recta ratio hujusmodi matrimonium tunc incundum dictaret. Sanch., lib. 7, disput. 71, num. 5, subdens ibi, quia hujusmodi matrimonii finis non sola proles generatio est, sed etiam legitima ejus educatio; cumque proles apud utrumque parentem educari debeat, si parentes religione dispares sunt, nequibit ipsa proles benè educari; utervis enim parens ad suam religionem pertrahere conabitur.

Hanc causam audio non admitti hodiè in datariâ pro Germaniâ, sed tamen pro nobilibus orthodoxis, tanquam plurimum urgentem vidimus novissimè admissam per Innocentium X, etiam in primo gradu affinitatis, attentis narratis in supplicatione ipsius manu signatâ, cujus tenor hic subjicitur, videlicet :

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Kunati Iaroslao laici, et Esteræ Eusebiæ Virutis Lavin mulieris Pragen. diocesis, quòd aliàs ipse orator, qui imperatoris consiliarius existit, relictis jam hæreticæ pravitate erroribus, hæresim ipsam publicè abjuravit, propter quod omnibus ejus bonis, irâ combustis, expoliatus remansit, ac pro fide catholicâ sexdecim annorum spatio, contra ipsos strenuissimè pugnavit, ejusque familiam, infinitosque alios hæreticâ similiter pravitate infectos ad S. R. E. gremium, mirâ industriâ indefessoque labore reduxit, ut ejus nati qui penes oratricem, quæ in domo ejusdem oratoris multis ab hinc annis permanet, usque adhuc existerunt, melius educantur, et ne ob tractatus de matrimonio inter se contrahendo habitos, scandala, gravesque inimicitie oriantur, cupiunt oratores prædicti, qui de nobili genere procreati existunt, orthodoxæque fidei cultores verè existunt, ac sub obedientiâ S. R. E. vivunt vivereque et mori intendunt invicem matrimonialiter copulari, sed quia primo affinitatis gradu, ex eo proveniens, quia aliàs dictus orator duxit in uxorem oratricis sororem germanam, jam defunctam, invicem se attinent, desiderium eorum hâc in parte adimplere non possunt absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus cum eisdem oratoribus, quòd impedimento primi affinitatis gradu hujusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè servatâ formâ concilii Trid. contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, etc., prolem, etc., nuntiando, dignemini, etc.; non obstantibus, etc., cum clausulis opportunis.

Fiat ut petitur. I.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., per breve S. V. expediendis; et committatur ordinario sive ejus officiali qui deposita, etc., dispense, ut supra; et dummodò oratores orthodoxæ fidei cultores verè existant, et sub obedientiâ S. R. E. vivant, vivereque et mori intendant.

Fiat. I.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, id. martii, anno nono.

Vidimus etiam aliàs dispensari per summum Pontificem cum catholico, ad effectum contrahendi cum hæreticâ, cum infra scriptâ narrativâ, et fuit porrecta supplicatio tenoris sequentis, videlicet :

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. Constantin. Provinciæ Maguntin., quòd ipse qui fidei orthodoxæ cultor existit, aliàs cupiens Ursulam Vain mulierem dictæ diocesis, ejusque liberos, hæreticâ pravitate infectos ad fidem catholicam revocare, de matrimonio cum illo contrahendo tractavit, sed quia in proclamationibus, juxta formam concilii

Trid. fieri solitis, detectum fuit N. et Ursulam prædictos tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, ulterius in contractum matrimonii processum non fuit. Cum autem, Pater Sancte, si dictus orator matrimonium cum præfata Ursulâ contrahat, non solum ipsa, relictis hæreticæ pravitatis erroribus, hæresim ipsam publicè abjurabit, sed sperandum etiam sit ut et dictæ Ursulæ liberi præfati ac etiam alii simili pravitæ infecti, fidem catholicam amplexuri sint, cupit propterea dictus orator præfate Ursulæ matrimonialiter copulari; sed quia dicto tertio consanguinitatis gradu illi conjuncta existit, desiderium suum in hac parte adimplere nequit absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter E. S. V. orator prædictus, quatenus sibi specialem gratiam faciendo, secum, ut impedimento tertii consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante, postquam tamen dicta Ursula hæresim prædictam publicè abjuraverit, et sub obedientiâ S. R. E. vivere et mori velle professæ fuerit, matrimonium cum eâ, publicè, servatâ formâ concilii prædicti contrahere illudque, etc., remanere, etc., valeant, dispensare; prolem, etc.

Similem dispensationem vidimus concessam per fel. record. Urbanum VIII, porrectâ sibi supplicatione tenoris sequentis, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotæ illius oratricis Indictæ Petrum mulieris Agrien. civit. vel diæcesis, quod ipsa, quæ orthodoxæ fidei cultrix existit, ut Joannem Juricyho, hæreticâ pravitæ infectum ad S. R. E. gremium reducat, cupit matrimonium, cujus intuitu, alii mille et quingenti fidem catholicam amplexuri sunt, cum eo contrahere, sed quia tertio consanguinitatis gradu illi conjuncta existit, desiderium suum hac in parte adimplere nequit absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicat igitur humiliter E. S. V. oratrix præfata, quatenus sibi specialem gratiam faciendo, secum, ut postquam dictus Joannes hæresim prædictam publicè abjuraverit, et sub obedientiâ S. R. E. constanter vivere et mori professus fuerit, quod impedimento tertii consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante, matrimonium cum eo publicè servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valeant, dispensare. Prolem suscipiendam exinde legitimam nuntiando, dignemini, de gratiâ speciali, non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. M.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc. Et de dispensatione, nuntiatione aliisque præmissis, ut supra latissimè, extendendis, et quod affinitatis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, et committatur ordinario, vel ejus officiali, qui deposita, etc., dispense, ut supra; et dummodo oratrix orthodoxæ fidei cultrix verè existat, et sub obedientiâ S. R. E. vivat, vivereque et mori intendat.

Fiat. M.

Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem octavo id. augusti, anno quarto decimo.

Notandum hic videtur quod supra dictæ dispensationes cum supra dictis oratoribus non sunt super alio impedimento dirimente concessæ, præterquam tertii consanguinitatis gradus; cæterum autem matrimonium prædictum potest inter eos consistere licet fidelem et hæreticum; nec contractum, si non obstat aliud canonicum impedimentum, irritatur quidquid nonnulli tenuerint ex canone sextæ synodi generalis ibi, *non licere orthodoxum cum hæreticâ conjungi, nec orthodoxam cum hæretico; sed et si quid ejusmodi factum apparuerit, irritans nuptias existimari et nefarium conjugium dissolvere*, ut refert Sanchez, de Matrim., lib. 7, disput. 72, n. 1, qui n. 2, ex longâ serie doctorum comprobât, nihilominus hujusmodi matrimonium, quamvis illicitum, valere; quod etiam satis liquet ex text. c. *Decrevit*, de Hæret., in 6, ubi Innocentius IV, propter hæresim maritorum uxorum catholicarum, dotes non debent confiscari; et tamen non jubentur separari; nam etsi non liceat christianis catholico contrahere matrimonium cum hæreticâ; si tamen contrahit, validum est, Navar., cons. 5, num. 1, de Spons. Sed hic pro causâ ad dispensandum, adducitur; quod si orator matrimonium cum dictâ Ursulâ contraheret, non solum illa hæresim abjurabit, sed sperandum sit, ut et illius liberi ac etiam alii fidem catholicam amplexuri sint; ut secunda formula supplicationis, quod oratrix cupit matrimonium contrahere cum Joanne, ut eum reducat ad gremium S. R. E., cujus intuitu, alii mille et quingenti fidem catholicam, etiam amplexuri sint, juxta text. in c. *Non oportet*, 28, q. 2; nam licet ibi dicatur, quod non oportet cum hominibus hæreticis miscere connubia, et vel filios vel filias dare, sequitur tamen ibidem, oportere potius accipere, si tamen se profiteantur christianos esse futuros et catholicos, et ibi Glossa, in verbo *Hæreticis*, ait quod hæreticus non potest contrahere cum christianâ; quod si contrahat, tenet matrimonium, sicut si contraheret, cum excommunicato.

Verum est tamen quod sponsalia inter personam catholicam et hæreticam sunt irrita, ex eo quod talis promissio est de re turpi, et omnino illicitâ; ac proinde nullam sponsalium obligationem inducere potest, Navar., de Cons. 5, num. 6, de Sponsal., ubi quod secundum omnes est peccatum contrahere matrimonium cum hæreticâ (licet contractum teneat), et consequenter prædicta sponsalia sunt nulla; id. Sanchez, loco citato, numer. 3.

Præima octava causa, ut bona conserventur in familia:

Quod cum dicta oratrix unica N. primogeniti, et indubitati successoris domini in temporalibus statûs N. Panormitanæ diæcesis, nata existat; et tam ipsa quam orator, qui supra dicti M. frater germanus existit, statum hujusmodi post ejusdem M. obitum, ad se de jure spectare prætendant, propterea, oratrix alii quam oratori, nuberet, graves lites inter eosdem oratores, cum

maximo utriusque partis dispendio, orirentur; ad obviandum titibus hujusmodi ac pro bono pacis, et ne status hujusmodi, ac eorum bona ad alienam familiam transeant, capiunt oratores predicti, qui de verè nobili genere procreati existunt, invicem matrimonialiter copulari, etc.

Solet hæc causa admitti, licet non sine maximis favoribus, in gradibus propinquioribus, puta in secundo, vel primo et secundo gradibus. Ratio autem quâ sic movetur Papa ad dispensandum, ea est, quia expedit conservari statum et bona hujusmodi in eadem cognatione; ne causâ dotis distrahantur in alienam familiam; maximè, cum illa sunt amplissima, nam, ut ait text. in l. 1, § *Demontiare*, vers. *Publicè*, de Ventr. inspic., bono publico convenit familias locupletes et integras conservari; quia ex tali conservatione, abundat respublica viris nobilibus et locupletibus, qui commodius ipsi inservire valeant; ac propterea, ob hanc causam juste redduntur majoratum institutiones; nam absque aliquâ hesitatione, tantò facilius bona conservantur in ipsâ familiâ, quantò majores sunt facultates; Tiraquell., de Nobilit., c. 25, cum seq.; Rota, decis. 141, n. 2, part. 1, divers.; satis quippe expedit conservatio hujusmodi honorum; nam familia sine divitiis sordescit, et familiarum decus et honor per divitias conservantur, Card. Paris., cons. 11, n. 19, vol. 3, nec faciliè familia dives potest sentire infortunium, cum pecunia dicatur fidejussor futuræ necessitatis; Gloss. in l. 2, c. de Constit. pecun., et secundus sanguis hominum; Jas., in l. *Ut vim*, num. 22, ff. de Just. et Jur. Quare fuit aliàs per fcl. record. Gregorium XV concessa hujusmodi dispensatio, additâ etiam causâ quòd oratores insinuat conversati erant, et litteræ dispensationis prædictæ emanârunt tenoris seq., videlicet. A tergo. *Venerab. patrî archiepiscopo Neapolitano, sive ejus vicario. Intus vero : Gregorius Papa XV, venerab. frater, seu dilecte fili, salutem, etc. Oblata, etc., pro parte dilecti filii Andreæ marchese, et dilectæ in Christo filie Annæ etiam marchese mulieris Neapolitanæ petitio continebat quòd i si aliàs scientes se primo et secundo consanguinitatis gradibus, à communi stipite et ex eo provenientes, quia dictus Andreas est ipsius Annæ patruus, invicem esse conjunctos, ne eorum bona quæ magni momenti existunt ad extraneas familias transeant, de matrimonio inter se contrahendo tractârunt, et insimul cohabitantes conversati sunt, carnali tamen copulâ inter eos minime subsecuti. Cum autem, etc., præmissa publica existant; et propterea nisi matrimonium contraheretur, honor et fama dictæ Annæ e risimiliter detrimentum pateretur, graviusque deinde scandala posset verisimiliter exoriri, cupiunt Andreas et Anna predicti, qui, ut asserunt, de nobili genere procreati existunt, invicem matrimonialiter copulari, sed stantibus impedimentis hujusmodi, etc. Quare, etc. Nobis, etc. His igitur, etc. Fraternitati tue, etc., seu discretioni tue, etc., mandamus, quatenus cum eisdem, etc., super impedimentis primi et secundi graduum hujusmodi, etc., disenses. Prolem, etc., nuntiando. Non*

obstantibus, etc. Dat. Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, die 7 juli 1622; Pontificatus nostri anno secundo.

V. Theatin.

Porrò summus Pontifex in hujusmodi dispensationibus, præsertim in gradibus propinquioribus inter cætera movetur potissimum ad obviandum scandalis, quæ boni communis interest vitari, ac propterea faciunt recedere à juris communis dispositione cap. 2, de Nov. oper. nuntiat.; Mandos. in Praxi Sign. Grat., tit. *Dispensationes matrimoniales*, verbo *Ad evitanda scandala*, cum aliis allegatis per Sanchez, de Matrim., lib. 8, disput. 19, num. 9.

Hæc eadem causa hodiè admittitur etiam per sanctissimum dominum nostrum Alexand. VII, cum oratoribus magnâ nobilitate pollentibus, tam in secundo, quàm in primo et secundo gradibus.

Decima nona causa, pro illustris familie conservatione :

Quòd cum ipsi oratores de illustri familiâ, videlicet, N. existant, valdèque expediat, pro illius conservatione, ut oratrix oratori, et non alteri nubat, cupiunt, etc.

Vel alio modo poterit concipi hæc narrativa juxta facti contingentiam; et tam ista causa, quàm proximè dicta, cum sequenti admitti consuevit in dispensationibus, quæ petuntur in gradibus propinquioribus, puta in secundo, aut primo et secundo, sive simplicibus, sive ex pluribus stipitibus duplicatis; et nihilominus non ita passim, sed quatenus causæ ipsæ, rationabiles summo Pontifici, illiusque D. datario videantur, et non nisi maximis præcedentibus favoribus, seu aliàs, prout facti qualitas suadebit, quod omnibus curialibus satis notum est.

Ratio autem, cur causa hæc introducta fuerit et admitti consueverit, ea potissimum fuit, quia illustri familie expedit ut conservetur in eodem sanguine, et ad pietatem, ac ad bonum publicum pertinet. Unde refert Sanchez., lib. 8, disp. 19, num. 51, quòd Gregorius XIII, de anno 1575, dispensavit cum D. Luisâ comitissâ sanctæ Gadæ, ut nuberet Patruo, cui prius soror ejus nupserat; et insuper illa voto continentie adstricta erat, ex Henric., lib. 12, de Matr., c. 3, n. 9. Quod profectò videtur nimis rationi consonum, cum homines præsertim nobiles, admodum anxii sint et solliciti, ne principalis eorum domus extra suam familiam alienetur; facit illud Hierem. c. 5 : *Hæreditas nostra versa est ad alienos, domus nostræ ad extraneos*, et habetur in l. *Patet*, ff. de Leg. 3; Tiraquell., de Nobilit., cap. 37, num. 25, et favet conservationi familiarum, quòd in illis versetur interesse publicum, l. 1, *Sed si servus*, ff. de Ventr. inspic.; Alex., cons. 89, num. 3, lib. 6. Et insuper evitatur occasio suscitandi multas lites, à quibus recessus favorabilis est, c. *Finem litibus*, de Dol. et Contum., maximè inter personas conjunctas; Ludovis., decis. 286, num. 11.

Vigesima causa, ob excellentiam meritorum :

Quòd ipse orator, olim præfectus arcis Portus Herculis existens, spatio triginta fere annorum, Philippo Hispaniarum regi catholico, in pluribus bellis, contra fidei eu

tholicæ hostes dimicando, inserevit, in quibus plura vulnera recepit; ac Turcarum et hereticorum in partibus illis, seruus effectus, ut se ab huiusmodi Turcarum et hereticorum respectivè, captivitate liberaret, magnam pecuniarum summam, quatuor mille ducatos excedentem, exposuit, cupit, etc.

Novissimè vidimus inter ceteros dispensatum per Innocentium Papam X cum DD. Joanne Sanseverino, et Delia etiam Sanseverinà super secundo consanguinitatis gradu, ut ex sequent. litteris patet, videlicet:

A tergo: *Dilecto filio vicario venerabilis fratris archiepiscopi Neapolitan. in spiritualibus generali.*

Intus verò

URBANUS PP. VIII. *Dilecte fili, salutem, etc. Oblata nobis nuper pro parte dilectorum filiorum Joannis Sanseverini nati primogeniti moderni comitis de Chiaromonte laici Anglonen. diocesis et Delia, etiam Sanseverinæ, natæ primogenitæ quondam comitis de Saponariæ, neptis aùm viri bon. mem. Lucii S. R. E. presbyteri cardinalis Sanseverini nuncupati, et neptis dilecti, etiam filii nobilis viri moderni principis Bisignani, mulieris Neapolitanæ petitio continebat quòd ipsi, qui de nobilissimâ et antiquissimâ familiâ Sanseverinorum, ex quâ plures S. R. E. cardinales, aliique præstantissimi et eximii, ac de Sede Apostolicâ benè meriti viri prodierunt, qui inter cætera per eos in dictæ sedis servitium præclare gesta, fel. record. Urbanum Papam IV, prædecessorem nostrum, ab obsidione Caroli Primi, regis Neapolis liberârunt, et similis memoriæ Innocentiû Papæ II, etiam prædecessoris nostri, contra Anacleum antipapam partes suscepunt, orti sunt, ut eorum bona jurisdictionalia in familiâ conserventur, et ne ipsa Delia extraneo nubat, hæcque de causâ à successionem comitatûs Saponariæ, aliorumque statuum paternorum, ad quos ex dispositione antiquorum fideicommissorum sunt vocati masculi de familiâ exclusâ remaneat; et exindè ob exiguitatem dotis matrimonium contrahere sit adstricta cum viro disparis conditionis, qui non solum hujus familiæ antiquitatem et nobilitatem in aliquo offendant, sed ulterius ex personâ ipsius Delia sic in uxorem susceptæ, prætendens illam licet feminam à successionem huiusmodi p. r. dicta fidei commissâ minimè exclusam, lites et controversias super ipsis bonis, et præsertim super principatu Bisignani de facto intentet, prout fecerunt aliæ feminae nuptæ cum extraneis, quæ dictum principem Bisignani in magno discrimine posuerunt; cupiunt invicem matrimonialiter copulari, sed quia secundo consanguinitatis gradu in lineâ æquali invicem conjuncti, desiderium eorum in hæc parte adimplere non possunt, etc., dispensatione, Nobis propterea, etc., ut sibi in præmissis opportunè providere de benignitate Apostolicâ dignemur. Nos igitur, etc., consententes, etc., inclinati, etc., mandamus quatenus deposita, etc., si, etc., preces veritati nili repereris, super quo, etc., oneramus, cum eisdem, etc.; dummodò, etc., raptâ non fuerit, quod impedimento secundi consanguinitatis, etc., constitutionibus, etc., matrimonium inter se, etc., auctoritate nostrâ dispens. Prolem, etc., nutriendo. Volumus autem, quòd si sorora, etc. Dat.*

Romæ, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 15 aprilis 1645; pontificatus nostri anno vigesimo.

Et sic supra dicta dispensatio, seu potius mandatum de dispensando, continet nediam causam excellentiæ meritorum, quæ præcipuè movit Papam ad sic dispensandum, verum etiam ut bona conserventur in familiâ.

Aliam quoque similem dispensationem per eundem summum Pontificem vidi concessam, ut etiam patet ex infra scriptâ supplicatione ipsius manu signatâ, ut infra, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Francisci de Monchacâ laici Compostellan. diocesis, et Eleonoræ Redriquez de Villafuentes mulieris Salamantin. diocesis, quòd dictus orator, qui de nobili comitum de Graza, unâ ex principalioribus familiis regnorum Hispaniarum, ortum habet, ac cujus frater comes de Graza intimus cubicularius, ac præfectus equorum serenissimi principis Philippi, Hispaniarum regis catholici, existit, cujusque majores, qui apud reges prædictos principaliora munera, videlicet præsidium regii consilii Castellæ ac consiliorum statûs, et belli, ac vicarii Italiæ, et oratorum apud Romanos pontifices, et alios christianos principes, obière et servitiis eorundem regum adscripti, diversa et maxima servitia eisdem regibus, et etiam Sedi Apostolicæ, ut postremò Joannes de Vegas, ejus bisavus, servitiis Caroli V, Romanorum imperatoris, insistens, ac in Germaniâ contra hæreticos, et in campali conflictu contra Turcas strenuissimè pugnans, præstitère, aliàs matrimonium cum tunc in humanis agente Mariâ Rodriguez de Villafuentes prædictæ Eleonoræ germanâ sorore, ac unicâ dominâ majoratûs ejus patris, diu viveret Joannes Rodriguez de Villafuente contraxit, carnalique copulâ consummavit, de matrimonio cum eadem Eleonorâ contrahendo sub S. V. beneplacito, publicè et palàm tractavit, ac tractatu hujusmodi publico, ut præfertur existente, oratores præfati scientes etiam impedimentum cognationis spiritualis inter eos existere, et ex eo proveniens, quia aliàs dicta oratrix unum filium oratoris ex dictâ Mariâ susceptum de sacro fonte levavit, non quidem peccando datâ operâ, etc., insinul in dictæ oratricis domo habitantes diu noctuque conversati sunt, sed non cognoverunt se; et tamen orta est suspicio licet falsa, quòd se carnaliter cognoverint. Cum autem, Pater sancte, nisi matrimonium inter dictos oratores contraheretur dicta oratrix diffamata et innupta remaneret, et exinde scandala orirentur; cupiunt oratores præfati invicem matrimonialiter copulari, sed stantibus impedimentis hujusmodi desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicant igitur humiliter S. V. oratores præfati, ac pro eis Philippus Hispaniarum rex, quatenus eosdem oratores ab excessibus hujusmodi in utroque foro absolvere, ac cum eisdem oratoribus, quòd impedimentis primi affinitatis ac cognationis spiritualis gradûs, ex præmissis provenientibus hujusmodi, non obstantibus, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concil. Trid., contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, liberè et licitè valeant, dispensare. Prolem suscipiendam exindè,

legitimam munitionem, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinamentis apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Fiat ut petitur I.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et de absolute, et de dispensatione, aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis, et quòd necessariorum major, et verior specificatio, et expressio fieri possit in litteris per breve S. V. expediendis. Et committatur ordinario, sive ejus officiali, qui depositâ, etc., ac impositâ oratoribus propter præmissa arbitrio suo penitentiâ salutari; et recepto ab eis quòd sub spe facilius habendæ dispensationis hujusmodi præmissa non commiserint, eos absolvat et dispenset, ut supra.

Fiat I.

Dat. Romæ apud S. Petrum, id. januarii, anno secundo.

Idemque esset si alii ministerio ad commune bonum opus suum contulerit; nam hæc et similia expedit à summo Pontifice remunerari, ut homines animosiores reddantur ad ea exercenda, ut probat text. in c. *Tali conjunctio*, ibi, *nisi fortè eos, aut maxima Ecclesiæ utilitas, vel necessitas postulet, vel evidens meritum prerogativa commendet*, l. q. 7, et in specie, pro hac eadem causâ, dicit Sanch., d. d. 19, n. 52, quòd conceditur dispensatio ob meritum prerogativam, si orator gessit strenuè se in militiâ contra infideles, vel alii minister., ut supra.

Sed numquid executor litterarum poterit ad dispensationem procedere, absque eo quòd supradicta merita verificentur.

Et videtur affirmativè respondendum; nam merita, non debet probare impetrans, attento quòd, quando donatio fit ab eo qui potest liberè donare, absque precedentibus meritis, tunc verba mentionem facientia de meritis, inducunt probationes, ad text. in l. *Aquilus*, ff. de Donat., et propterea videmus quòd in quibuscumque gratiis, præcipuè dispensationum, in quarum exordio dicitur: *Vitæ ac morum honestas, aliaque laudabilia probitatis et virtutum merita*, etc., non veniunt verificanda coram dicto executore; quia non scribitur in supradictis gratiis conditionaliter; Innoc. in c. in fin. de Præsumpt. in princip.; hæc enim verba solent apponi de stylo cancellariæ Apostolicæ; undè verba, quæ in exordiis dictarum gratiarum apponuntur, dicuntur causa impulsiva, non autem finalis; Gloss. in l. 2, in fin., ff. de Donat., quâ cessante, non tamen cessabit gratia vel mandatum, cap. *Cum cessante*, de Appell., Rebuff. in formâ mandati Apostolici, in verbo *Morum honestas*; subdens ibi quòd etiamsi pars probaret contrarium, non minùs esset ei providendum, quia hæc verba solent de consuetudine apponi, tum quia verba narrativa non probant, tum etiam quia ex stylo scribuntur et ad ornatum potius quàm ad veritatem, et aliàs prout etiam infra dicemus.

His tamen non obstantibus contrarium est verius: nam quamvis merita eo modo quo supra dictum est

non debeant procurari, tamen cum præsens gratia sit absolute fundata in meritis oratoris, debent illa necessariò probari; quod satis patet ex pluribus clausulis quæ apponi consueverunt in his dispensationibus; nempe: *Discretioni tuæ, de quâ in his specialem in Domino fiduciam obtinebimus*, etc., et subindè, *si preces veritate niti reperiis; super quo tuam conscientiam oneramus*: quarum vigore, merita hic allegata sonant in conditionem et per consequens debent probari, Clement. 1, de Offic. delegati; Felin., in cap. fin. de Præsumpt., et nos alibi dicemus.

Vigesima prima causa, ex certis rationabilibus causis:

Quòd ipsi qui ex honestis familiis existunt, ex certis rationabilibus causis, animos eorum moventibus, cupiunt, etc.

Hujusmodi dispensationes de stylo curiæ vocantur, *sine causâ*, sæpiusque dantur super gradibus, non ita propinquis, sed aliquantulum remotis, teste Sanchez, d. disput. 19, num. 35. Quod quidem, etiam ad justam causam reducitur: nam, cum in his exigatur copiosior compositio, ea ad sumptus publicos convertitur, quod valdè bono communi confert; id Sanchez, loco cit. Eodemque modo explicanda erit alia ipsorum oratorum qualitas veluti, si sint simpliciter nobiles, ut de nobili vel de verè nobili genere procreati, sive illustres, vel principales cives.

Et hic est notandum quòd sicut aliàs observavimus, quandoque Papa licèt in litteris dispensationis dicat, *ex certis causis animum permoventibus*, tamen adest aliqua causa sibi nota, quam ob honorem mulieris vel aliàs narrari non expedit, quia Papa præsumitur ex causâ dispensare; licèt hoc rarò fiat; ex tunc pro magnatibus aliisque personis qualificatis, et aliquando ad instantiam regis, et tunc datur absolutio ab incestu ad partem.

Nec propterea justificandæ sunt causæ sic expressæ tanquàm rationabiles: sed sufficit tantummodò testes examinare pro verificatione aliorum narratorum in litteris dispensationis; neque debet judex inquirere circa causas prædictas, quia sunt verba generalia apposita, non ut verificentur, sed potius ad quedam honestatis specimine, gratiam inducendam; id Sanchez, lib. 8, disp. 35, num. 24, cum sint verba generalia et nudo sermone effusa et ad colorem, leg. *Quod venditor*, ff. de Dolo malo. Nam licèt potestas Papæ in dispensando libera sit et absoluta, præcipuè in his quæ procedunt à jure positivo, adeò ut tunc non requiratur aliqua causa, sed slet pro ratione voluntas; Felin. in c. *Quæ in Ecclesiarum*, num. 25, de Constit.; verum est tamen, ut fuit etiam ab antiquissimis curialibus observatum, quòd supra dictâ potestate utuntur summi pontifices pro eorum modestiâ et pietate, non aliter, quàm ex aliquâ causâ et perpensis omnibus circumstantiis, de quibus per text. in c. *Magnæ devotionis*, § *Et quidem tria*, et ibi Glossa in verbo *Licet*, de Vet.; Host., in Sam., de Fil. presb., num. 11. Quod quidem et in praxi maxime notandum, quia ad prædictos executores gratiarum apostolicarum non minùs indiscretè quàm imprudenter coarctant oratores, ad verificandas causas, quæ in ipsorum oratorum animo con-

sistunt; quique ad illas verificandas minimè tenentur. In multis enim rescriptis et gratiis apostolicis, ob rationem supra allatam, apponuntur ista verba, *ex certis rationabilibus causis, animum suum moventibus*.

Memini in proposito cujusdam vicarii Nicoteren. in spiritualibus generalis ad id à Sede Apostolicà delegati: qui recusando executionem litterarum supra dicta verba continentium, petebat ab oratoribus declarari et verificari hujusmodi causas. Unde, re delatà ad Urbem; respondit cardinalis Arrigonius, tunc prodaturus Pauli V, quòd oratores non tenebantur supra dictas sic expressas causas verificare, quia ea quæ in mente et animo consistunt, soli Deo sunt cognita, qui est secretorum omnium cognitor et iudex; cujus oculis sunt omnia nuda et aperta, ut dicit text. in cap. *Deus Omnipotens*, 2, q. 1, et sic animus hominis dicitur invisibilis, ac ille directè probari non potest; Corn., cons. 8, num. 16, vol. 1. Nec obstat quòd in dictis litteris sit apposita clausula: *Te diligenter informes*; quia illa refertur ad impedimentum quod allegatur, in quo est dispensandum, non autem ad præmissa omnia, id. Sanch., loco cit.; nam licèt in dispensationibus debeat exprimi causa ad dispensandum, nihilominus, cum causæ fuerint eo modo quo supra dictum est narrate, nempe, *ex certis rationabilibus causis*, Papa concessit gratiam prout petita fuit; et satis expressum dicitur quòd sub istà generalitate verborum continetur, Bart. et doctores in l. 1, ff. de Vulg. et Pupill.; id. Bart. et Jas. Prætor. ff. de Nov. oper. nunt.; Cravet., cons. 162, num. 2, Soccin. Sen., cons. 122, vers. *Sed hic insurgit*, lib. 3, ubi ex hoc dicit in casu auth. *Ex testamento*, c. de Collat. esse id ex verbis generalibus, et mente donantis colligi, licèt non sit aliàs specialis aut singularis expressio, et facit text., in l. *Ex parte*, § *Intestato*, et quod ibi dicit Glossa, ff. *Famil. ercisc.*

Et regulariter habemus, quòd quotiescumque in rescriptis apostolicis adsunt verba, *ex certis rationabilibus causis*, licèt videantur esse pars gratiæ, et propterea verificandæ, nihilominus deserviunt tantum ad explicandam causam in animo et opinione oratorum existentes, quasi dicerent, appensantes, considerantes et cogitantes certas causas, § *Causa* 1, § *Causa autem*, ff. de Minor., l. 1, c. *Ubi pupil. educ. deb.*, et in prob. Clem.; ubi Glossa Reb. de Verb. sign., fol. 952 et nos alibi diximus.

Idem dicendum, si oratores fuerint nobiles, vel de nobili genere procreati, aut principales oppidi, vel illustres, qui petunt secum dispensari sine causà, cum dictà narrativà, *ex certis rationabilibus causis*, adjectà supra dictà illorum qualitate.

Advertendum tamen est cum Sanch., d. disp. 53, num. 25, quòd supra dicta qualitas oratorum aut exprimitur, merè narrando in principio, *quòd ipsi qui ex honestis familiis aut nobiles*, etc., et tunc non venit verificanda; quia qualitas ipsa non venit tanquam causa, ex eo quòd subiungitur, *ex certis rationabilibus causis*, et sic illa dispensatio absque causà conceditur.

Aut exprimitur in corpore narrative supplicationis

dispensationis in secundo et tertio gradibus cum causà, propter angustiam (nam si oratores velint effugere clausulam: *Et si extra*, etc., necessaria erit expressio qualitatè oratorum) per hæc verba: *Cupiunt oratores prædicti, qui ex honestis familiis seu nobiles*, etc., quæ sic postmodum in litteris extendi consuevit videlicet: *Quare iidem N. et N. asserentes se ex honestis familiis, seu de nobili genere procreati, sive nobiles existere, nobis humiliter supplicari fecerunt*, etc., prout id. Sanch., loco cit., docet, dùm loquitur juxta veram intelligentiam istius clausulæ utroque modo appositæ, et tunc quia qualitas ipsa apponitur per modum conditionis, venit verificanda; ex eo quòd satis constat, quòd secundo modo explicatur inter alias causas, cum quibus petitur dispensatio: et sic intelligitur et practica-tur quoties dataria in aliquibus supplicationibus matrimonialibus, in quibus jam causa fuerit expressa, petit præterea exprimi oratorum qualitatem.

Alia insuper qualitas, de more Curie, causæ principali allegatæ adjici solet, nimirum, cum petitur similis dispensatio pro oratoribus de genere Maurorum, tunc etiam, ita qualitas ipsa in supplicatione exprimitur, videlicet: *Cupiunt oratores præfati, qui de genere Maurorum, noviter ad fidem catholicam conversorum existunt*, etc. Et cum ista praxis non sit plenè ab omnibus cognita, optimi executoris partes erunt mandare qualitatem istam, tanquam causam appositam, unà cum aliis causis in litteris expressis, verificari.

Unde malè servatur in praxi, sicut quotidie videmus pro verificatione narratorum, parum curatur de verificandà ipsà qualitate, secundo modo in litteris expressà: posset enim dubitari de validitate talis dispensationis prout etiam audivi à peritissimis Romane Curie practicis ac primariis advocatis.

Satis enim hic patet executorem non modò agere contra formam rescripti, verum etiam contra mentem Papæ, sic dispensantis, qui omninò petit hujus qualitatè expressionem, illiusque verificationem in casibus suis. Pro cujus praxis corroboratione vidi aliàs inter quedam notabilia Bernardini Paulini qui fuerat datarius Clementis VIII adnotatum, *Ubi in dispensationibus matrimonialibus, ultra causam principalem expressam additur qualitas oratorum, voluit S. D. N. illam equè cum ipsà causà principali coram delegato verificari*; quamvis me non lateat, etiam ante ejusdem Clementis pontificatum, fuisse ita observatum. Hujus autem rei rationem non unicum tantum afferre possem, sed tamen potiùs dicere libet: Quod principi placuit, legis habet vigorem, § *Sed et quod principi placuit*, inst. de Jur. nat. gent. et civ., et exinde hic incurrat iste stylus qui inconcussè servatur et pro lege habendus, *Quam gravi*, de Crim. fids. c. *Perrecta*, de Conf. ut vel inut. Unde, meo tempore per D. Baptistam de Segnis, majoris presidentie in cancellarià Apostolicà abbreviatorem, fuit rejecta in parco quedam bulla similis dispensationis, ob dictæ qualitatè non expressionem.

Quo fit, cum ad ipsum executorem spectet ut inter cetera, ibi presentati rescripti formam servare, per-

peram ad vicarii episcopi munus quempiam assumi contingat, qui si tam istorum quam ceterorum Romanæ Curie rescriptorum, eorundemque decretorum et clausularum, vim, effectum et efficaciam, illorumque praxim, prout decet, minimè callet, mediocrem saltem eorundem cognitionem habeat. Quæ quidem omnia inter cætera, hæc nostrâ tempestate, in hæc curiâ archiepiscopali non vulgariter præ se fert perillustis et reverendissimus D. Alexander Lucianus Romanus V. I. D. eminentissimi D. Francisci cardinalis Boncampagni archiepiscopi Neapolitani vicarius generalis, qui præter generis nobilitatem, ingenii perspicacitatem, eximiâ doctrinâ, justitiæ zelo, integritate, singularique probitate nimium pollet; et à teneris annis, longo usu, et exercitatione ipsius Romanæ Curie ex gravioribus etiam sibi credita negotia, ita strenuè fideliterque gessit, ut tanti hujus vicariatus pondus, ipsum omnium oculis satis conspicuum reddat.

Et quoad priorem expressionem hujusmodi qualitatis, sciendum est, quòd nunquam conceditur dispensatio sine causâ (ubi ita concedi consuevit) absque dictâ expressione qualitatis; nec tamen illam coram executore verificari oportet; isto enim casu quò qualitatis ista profectò non venit tanquam causa ad dispensandum, ut etiam testatur id. Sanch., loco infra citando, sed tantum per modum præfationis. Exemplum in provisionibus beneficiorum, in quarum litteris in formâ gratiosâ, sic Papa exorditur, videlicet: *Vita ac morum honestas*, etc., *nos inducunt ad gratiam liberales*; et tamen neque ipsa morum honestas, neque alia in ipso exordio apposita, tenetur provisus verificare; ex quo non asseruntur ab ipso proviso, sed tantum à Papâ, qui hujusmodi honestatem in omnibus præsupponit; nec ad id refertur clausula illa: *Te de præmissis diligenter informes*, sed tantum ad allegata impedimenta, teste eod. Sanch., dict. disput. 53, num. 24.

Quo verò ad qualitatem, secundo modo expressam, illa omninò probanda venit, quoad eos præsertim, qui honestis familiis se asserunt existere: debent enim hoc plenè probare, juxta text. in l. *Omnes de his qui ven. a tat. impetr.* ibi, *sed etiam testibus idoneis advocatis morum suorum instituta, probitateque animi, et testimonium rite honestioris edocent*; sicut etiam de aliis qualitatibus dicendum est, Isidor., l. 2 ethymol. ait quòd honestus dicitur ille qui nihil habet turpitudinis, et sic sufficit probari oratores honestè vivere, eorumque familiam, nullo turpitudinis vitio laborare, et sic in praxi servari posse videtur.

Quo verò ad illos oratores, qui se simpliciter nobiles asserunt, pro illorum nobilitate probandâ, sufficit illos nobiliter vivere; ac propterea ab his abstinere, quæ populares facere consueverunt; eaque exercere quæ ad statum nobilium spectant, Relauff. super Concord. in rubr. de Collat., fol. 58, ubi subdit, quòd propterea Ægyptii, Greci, Sytae, Persæ et Lydi omnes qui artificio incumbunt, pro ignobilibus habebantur; unde non requiritur in hoc casu quòd nobilitas sit ex antiquâ progenie, sed tantum sufficit quòd nobiliter vivant: quamvis de jure, laudabilior sit antiqua no-

bitas, ad text. in l. *Tam dementis*, c. de Episcop. aud.

Conceditur etiam aliquando dispensatio pro oratoribus de nobili genere procreatis, et tunc non sufficit, eos probare se tantum nobiles esse, quia nobiliter vivunt, sed debent testes deponere super nobilitate patris et matris; quæ quidem probatio, nisi fieri possit per testes, saltem fiat per instrumentum seu privilegium; quia parem vim habent probationes instrumentorum et testium, text. in leg. *In exercendis*, c. de Fid. instr. quod si per testes, melius et congruentius potest fieri per concives quam per alios fiat, l. *Cum Læneonis*, §. *Asinam*, ff. de Fid. instr., cum vicinus melius præsumatur scire facta vicini, c. *Quosdam*, de Præsump., cap. *Per tuas* de Probat., et quoad hoc ait Sanch., d. lib. 8, disp. 19, num. 6, quòd plus est dicere oratores esse de nobili genere procreatos, quam esse nobiles.

Verum quia nobilium duo sunt genera, unum nobilium genere, alterum nobilium honoribus vel divitiis, ut optimè distinguit text. in l. *Nobiles*, c. de Commer. et Mercat., propterea unum pro alio accipi non potest, quando ipsa dispensatio fundatur etiam super expressione nobilitatis; sicut etiam docet praxim, similiter dicendum quòd quando ipsa dispensatio petitur pro illustribus personis, ut frequenter accidit; de illis tantum intelligitur quorum genus splendet jurisdictione, et imperio ut sunt duces, comites, etc., ut per Barbat., cons. 57, num. 6.

Aliquando conceduntur hujusmodi dispensationes, cum assertione, quòd oratores sunt principales, vel ex principalibus populi; et tunc sufficit probare eos esse viros potentes et valdè divites, sicut in praxi servatur, prout id. Sanch. testatur, d. n. 6, ubi subdit ita vidisse litteras, in formâ *Perinde valere* concessas à Sixto V, anno 1587, in quibus dicebatur, quosdam esse nobiles, cum tamen tales non essent; et ad impetrandas dictas litteras *Perinde valere*, narratum fuit Pontifici eos esse ex principalioribus populi, et jussit admitti, si ex principalioribus populi essent, quamvis non nobiles.

Præterea consuevit summus Pontifex etiam super gradibus proximioribus dispensare cum oratoribus de verè nobili genere procreatis, prout novissimè Innocentius Papa X dispensavit in primo affinitatis gradu, cui fuit porrecta supplicatio tenoris sequentis, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte oratorum illius oratorum Caroli Pignatelli laici, et Clara de Giudice mulieris Neapol., quòd ipsi qui de verè nobili genere procreati existunt, ex certis rationabilibus causis animos eorum moventibus, cupiunt invicem matrimonia liter copulari; sed quia primo affinitatis gradu ex eo proveniente, quia alias d. orator duxit in uxorem d. oratori cis sororem germanam jam defunctam, invicem se attingunt, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt absque Sedis Apost. dispensatione. Supplicanti E. S. V. oratores predicti quatenus cum eisdem oratoribus, quod impedimento primi affinitatis gradus hujusmodi non

obstante, matrimonium inter se publicè, servatà formà concilii Trid. contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere libere et licite valeant, dispensare. Prolem, etc., nuntiando, etc., de gratià speciali; non obstantibus, etc.

Fiat ut petitur. I. Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Fiat. I. Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem, id. maii anno septimo: et litteræ fuerunt expeditæ sub annulo Piscatoris die 15 maii 1631, Pontificatus anno septimo.

Porrò hoc etiam modo non ignoramus summos pontifices pluries sic dispensare; nam ait Abbas in c. *Per venerabilem*, col. 4, qui filii sint legit., se meminisse Papam di. pensare, quòd patruus neptem suam duceret in uxorem; et Card. sancti Xisti super 2 2, S. Thomæ, q. 154, refert Papam dispensasse, quòd Emmanuel, rex Portugallicæ, duas sorores successivè acciperet, qui cum primà matrimonium consummaverat, necnon dispensasse, ut Ferdinandus, rex Siciliæ, amitam suam in uxorem acciperet, ut refert Ferret., cons. 52, num. 19.

Idemque Innocentius X dispensavit etiam cum aliis oratoribus super eodem primo affinitatis gradu, etiam sine causâ, ut infra.

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Didaci de Benavides, y de la Cueva emitis S. Stephani del Puerto, serenissimi principis Philippi Hispaniarum regis à consiliis bellicis, ac gubernatoris et capitanei generalis in regno Galitiæ, luici; et Joanne Corella, y Aville marchionisse de las Navas mulieris Teletan seu alterius diocesis, et in civitate vel diocesi Compostellan. ab anno et ultra commorantium, quòd ipsi qui ex illustrioribus Hispaniarum familiis oriundi existunt, et in eadem domo, ubi præfata oratrix educationi liberorum ex sorore germanâ d. oratricis per d. oratorem procreatorum, incubit, commorantes, ex certis rationabilibus causis animos eorum moventibus, cupiunt invicem matrimonialiter copulari: sed quia primo affinitatis, ex eo proveniens, quia aliàs d. orator duxit in uxorem oratricis sororem jam defunctam, et tertio consanguinitatis se attinent, et sunt conjuncti, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicant igitur, etc., quatenus cum eisdem oratoribus, quod impedimentis primi affinitatis ac tertii consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, matrimonium inter se publicè, etc., valeant, dispensare. Prolem, etc., nuntiando, etc.; non obstantibus, etc., cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. I.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., per breve S. V. expediendis, et attento quòd oratores prædicti à civitate seu diocesi Compostellanâ, ab anno et ultra commorantur ut præfertur, committatur ordinario Compostellano sive ejus officiali, qui depositâ, etc., dispenset, ut supra. Fiat. I.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem id. maii anno sexto.

CAPUT III.

Praxis causarum dispensationum matrimonialium cum copulâ, vel sine illâ ob infamiam.

Hactenus de causis dispensationum matrimonialium cum causâ, sine copulâ carnali egimus; nunc verò quia humane fragilitatis impulsu oratores ipsos, vires superare minimè posse sæpè conspicitur; proindeque, ubi ipsa copula intervenerit, tum ne salubri animarum remedio, ipsi remaneant destituti, tum ut oratrici infamie paternâ succurratur charitate; quæ ob id se innuptam, etiam remansuram verisimiliter timet: ubi tamen nulla fraus, ut nimirum, ea carnalis cogitatio pro faciliiori dispensatione, consulto inter eos minimè nescit intercessisse: ad evitanda scandala, quæ indè oriri possent, cum illa justam præbeant dispensandi causam, ut infra dicemus, summus Pontifex oratoribus ipsis numquàm renuit remediis consulere opportunis; quapropter superiorem ordinem prosecuturi, similem causarum formulas subjiciemus, ut sequitur, videlicet:

Vigesima secunda causa, cum copulâ *Scienter*, de contrahendo:

Quòd ipsi aliàs scientibus, se tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, orator prædictus, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa foret, S. V. et sedem Apostolicam, ad misericordiam, et gratiam erga ipsos faciliores reddendi, sed solum vesanâ libidine victus, oratricem cognovit; cum autem, Pater sancte, nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dicta mulier diffamata et innupta remaneret, graviusque exindè scandala possent verisimiliter exoriri, cupiunt, etc.

Quare, gratiâ vitandi scandala receditur à dispositione juris communis, cap. de Nov. oper. nunc., et multa prohibita conceduntur: Paris., cons. 68, numero 252, vol. 4. Quæ quidem scandala evenire possunt ex pluribus causis, nempe quoties timentur inimicitie, et jurgia, vel quoties timetur fornicationis periculum, ratione juventutis contrahentium; Felin., cons. 26, num. 49, vers. *Nunc considerandum est*; quòd profectò vendicat sibi locum tam in matrimonium contrahendo, ut hic, quàm in jam contracto, Sanch., l. *Octavo*, disp. 19, n. 10, et prout suo loco dicemus, in illo enim militat hæc eadem ratio, quæ inscienter de contrahendo; nam in utroque casu conceditur dispensatio ad evitanda scandala, videlicet de contrahendo, si i matrimonium contrahatur; de contracto verò, si divortium fieret.

Vigesima tertia causa, de scienter contracto:

Quòd ipsi aliàs scientes se tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, etc., matrimonium inter se per verba de presenti, clandestinè et de facto contraxerunt, à carnali copulâ consummârunt. Cum autem, etc., si divortium inter eos fieret, gravius exindè scandala possunt verisimiliter exoriri, etc.

Vigesima quarta causa, de ignorantè contracto:

quando oratores, detecto impedimento, abstinuerunt à copulâ.

Quòd ipsi aliàs ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, matrimonium inter se, per verba de præsenti publicè, factis proclamationibus in eorum parochiali Ecclesiâ, juxta formam concil. Trid. nulloque detecto, neque denunciato impedimento, contraxerunt, illudque in facie Ecclesiæ sollemnizârunt, et carnali copulâ consummârunt; postmodum verò, ad eorum pervenit notitiam eos tertio et quarto à communi stipite provenientihus, consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos; propter quod à carnali copulâ hujusmodi abstinuerunt; cum autem, Pater sancte, oratores prædicti in hujusmodi matrimonio remanere non possint, absque Sedis Apostolicæ dispensatione; et si divorcium inter eos fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri; supplicant, etc.

Vigesima quinta causa, de ignoranter contracto, quando oratores detecto impedimento, perseverârunt in copulâ.

Quòd ipsi aliàs ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere, etc., ut supra, matrimonium inter se, etc., et carnali copulâ consummârunt, postmodum verò, etc., esse conjunctos, et nihilominus in eadem carnali copulâ perstiterunt. Cum autem, etc., et si divorcium fieret, etc.

Vigesima sexta causa, propter infamiam, sine copulâ.

Quòd ipsi scientes se quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, etc., reddendi, insimul conversati, seque (si oscula intervenerint) deosculati sunt; carnali tamen copulâ inter eos minime subsecutâ; et nihilominus orta est suspicio, licet falsa, quòd ipsi oratores se carnaliter cognoverint; cum autem, Pater sancte, præmissa publica existant, et nisi matrimonium inter eos contrahatur, dicta oratrix graviter defamata, et innupta, etc.

Cum supra dictâ causâ videlicet per Innoc. Papam X dispensatum super secundo gradu consanguinitatis cum autoribus de verè nobili genere procreatis, sublata tamen narrativâ suspicionis copule inter ipsos oratores, ut ex tenore sequentium litterarum, videlicet:

A tergo: *Dilecto filio clerico venerabilis patris archiepiscopi Neapolitani in spiritualibus pueri.*

Intus verò:

Dilecte fili, salutem, etc. Quia nobis super pro parte dilectorum filiorum Josephi et Dianoræ, et Dianoræ etiam Caraffi nobilis Neapolitanæ petitione continetur, quòd ipsi aliàs scientes esse conjunctos in tertio et quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, ut crinibus commissio hanc causâ foret, nos, et ceteri Apostolici ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi, insimul conversati sunt, ipsosque Josephus dictam Dianoram deosculatus est, carnali tamen copulâ inter eos minime subsecutâ. Cum autem sicut dicta petitio subjungat, nisi matrimonium inter dictos exponentes contrahatur, dicta Dianora quæritur diffamata, et innupta remanere, etc.

viæque exinde scandala orirentur; cupiunt exponentes prædicti, qui, ut asserunt, de verè nobili genere procreati existunt, invicem matrimonialiter copulari; sed quia aliàs dicta Dianora matrimonium per verba de præsenti publicè, servatâ formâ concil. Trid. cum viro tertio et quarto à communi stipite provenientihus sibi, et dicto Josepho conjuncto contraxit; ex quo ab aliquibus dubitatur ortum fuisse impedimentum publicæ honestatis justitiæ; quamvis matrimonium predictum à te, fili vicarie, ipsâ Dianorâ à prædicto consanguineo omnino intactâ, et in nullo penitus attentâ remanente, per sententiam diffinitivam, quæ transitum fecit in judicatum, nullum declaratum fuerit ex defectu dispensationis apostolicæ quæ præcedere debebat super dictis gradibus, ac stante impedimento dicti secundi gradus hujusmodi desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Ideò nobis humiliter supplicari fecerunt exponentes prædicti ut eis præmissis de absolutionis beneficio, et opportune dispensationis gratiâ providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, etc., certam de præmissis notitiam non habentes, ipsosque exponentes specialis gratiæ favore prosequi volentes; nec non eorum quemlibet à quibusvis, etc., censentes, etc., discretionis tuæ, etc., committimus, etc., quatenus depositâ, etc., repereris, super quo, etc., oneramus, eosdem exponentes ab excessibus hujusmodi in utroque foro impositâ arbitrio tuo pœnitentiâ salutari, et recepto ab eis juramento, quod nostris facilius, etc., præmissa commiserint, auctoritate nostrâ hæc vice duntaxat absolvas in formâ Ecclesiæ, etc., ac cum eisdem exponentibus, dummodò dicta Dianora propè hoc capta non fuerit, quòd secundi in lineâ æquali consanguinitatis, ac tertii ac quarti publicæ honestatis justitiæ ex præmissis provenientihus quatenus existat, impedimenti hujusmodi ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque non obstantibus matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Trid., etc., Prolem, etc., nuntiando. Volumus autem quòd si spretâ, etc., obtinere. Et nihilominus absolutio et dispensatio hujusmodi à te faciendæ prædictæ nullius sint roboris vel momenti. Datum, etc., apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die primâ martii 1644; pontificatus nostri anno vigesimo primo.

B. Albergottus.

Hæc causa, quoad inducendam dispensationem, est affinis et similis supra dictæ causæ, cum copulâ scienter; et noviter est addita per datariam, clausula supra dicta: *Non quidem peccandi datâ operâ, etc.*, quia fraus et malitia, quæ possunt intervenire ubi copula secuta est, ad effectum reddendi faciliorem Pontificem ad dispensandum, de facili etiam possent Pontificem intervenire, ubi oratores, ad eundem finem fuissent insimul conversati.

Nec omittam quòd circa osculum supra dictum, nonnulli hujus praxis ignari, tenent ex eo solam modò eriri hanc infamiam, quæ pro causâ sufficiat ad dispensandum; id autem valde est ab ipsâ praxi alienum: nam, aut mulier à suo consanguineo, deosculatur causâ amoris et conjunctionis sanguinis, et

tunc nullum inde ortum malum, cui obviandum erit per dispensationem ad contrahendum; imò hoc casu potius adhaerendum est dicto Pisistrati Atheniensis tyranni, qui cum adolescens quidam, amore captus, ejus filiam osculatus esset, uxori hortanti, ut ab eo capitale supplicium sumeretur, respondit: *Si eos qui nos amant interficiamus, quid his faciemus, quibus odio sumus?* ex Menoch., de Arbitr., casu 287, relato per Baiard. ad Jul. Clar., q. 85, n. 50. Unde, cum nulla undè possit oriri infamia, cessat causa dispensationis ad contrahendum? Aut vir ipse deosculatur mulierem invitam et per vim, ob singularem tamen amoris affectum, quem tantummodò, ut plurimum erga illius bona et opulentam dotem gerit, ut facilius eam ejusque parentes inducunt ad secum contrahendum; et tunc, cum ipsa ægrè ferat aliquo modo consentiat, ilkesa profectò remanet illius fama; et sic, neque ex eo insurgit causa ad dispensandum; unde, si licet poetas allegare, ut in capite *Forus*, § *Jurgium*, de Verb. sign. ubi allegatur Virgilius, ibi:

Limes erat positus, litem, ut discerneret agnos;
et Bert., consil. 1, crim. num. 3, allegat eundem Virgilium, ibi:

Nescio quis teneros oculos mihi fascinat agnos;
nec etiam nos pudeat tragicomicum illud ad rem nostram allegare, dicentem quòd os violento osculo delibatum turpitudinem non agnoscit.

Quare, nisi supra dicta suspicio quamvis falsa carnalis cognitionis intervenerit per solum osculum, non datur dispensatio, et insuper omninò talis, per quam mulier inde graviter diffamata ac innupta remaneret. Unde neque perperam additur hodie illa dictio, *graver*; ex quo antea etiam sicut hodiè, stante aliquali infamià, nihilominus, si mulier dotem habeat opulentam, non ita facilè illius connubium à viro recusatur; quòd si ad hoc datà operà se carnaliter cognoverint, efficiuntur indigni dispensatione, et puniuntur, prout suo loco dicetur.

Hanc causam jamdiù per summos pontifices fuisse admissam, prout hodiè admittitur, nemo est qui ignoret, quandoquidem affinis est causæ ob carnalem copulam secutam, ambæque tendunt ad oratrici honori succurrendum, atque scandalis obviandum. Verum tamen est nonnunquam illam commentitiam adduci, cum conversatio inter oratores talis non sit, prout præponitur. Satagunt enim ipsi cum nequeant alià causà juvari in propinquioribus gradibus, puta in secundo, vel primo et secundo, compositionem effugere; quæ si dispensatio petenda esset sine causà, solvenda foret, sicque præter subreptionem cæteraque mala, quæ inde sequuntur, id in maximum datariæ apostolicæ vergeret detrimentum, quæ compositiones accipit pro sustentatione Papæ, illiusque ministrorum universali Ecclesiæ inservientium ac pauperum; illorum præsertim qui tanquam ob religionem exules ad Urbem crebrò confugiunt atque confluunt. Quod quidem malum certum est evenire ob nimiam delegatorum indulgentiam, qui (salvâ aliorum pace) nimis oscitanter se gerunt in verificatione supra dictæ cau-

se; prout jam non vulgari experientià edocti sumus.

Non obstantibus premissis ac omnibus illis quæ in dictis litteris volumus non ob stare, cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. Romæ apud S. Petrum, etc., die 15 decemb. 1645; pontificatus nostri annò vigesimo primo.

Alia insuper adest causa, nempe pro oratrice patre orbatà: quam inter cæteras causas numerare non placuit: cum nunquam, aut rarò soli admittitur; sed tantum aliis aggregata in casu proximioris gradus, et tunc cæ ratione admittitur, quia cum fuerit orbatà parentibus, vel saltem patre, orphanà dicitur; còque magis si ipsa plures habeat filios ex alio matrimonio, Saneh. lib. 8, disp. 19, num. 54; subdens ibi quòd valdè confert filiis ut vitricus vel noverca sint eorum consanguinei, ut sic, non instar vitrici vel novercæ se habeant erga filios, sed tanquam illis sanguine juncti.

Porrò per expressionem predictarum causarum non inferitur alias causas adduci non posse; nam supra dictæ appositæ sunt tanquam frequentiores. Summus enim Pontifex potest quaecumque aliam causam, sibi rationabilem et benè visam admittere; quæ tamen antequàm admittatur, discutitur per DD. cardinales sacre congr. concilii de mandato ipsius Pontificis; in quâ quidem congregatione omnes supra dictæ causæ fuerunt discussæ et approbatæ, ut supra diximus; cum ipsa congregatio habeat facultatem ab ipso Pontifice illas declarandi, quo sensu accipi possint; summo perèque perpendet, an unaquæque causa sit justa et honesta, habeatque sua requisita, quæ tria debent esse, videlicet ut secundum æquitatem sit licita, ut conveniens sit honestati, et expediens sit secundum utilitatem, ut per Menoch., cons. 75, n. 55, lib. 1, quamvis sufficiat per ipsum tantum has causas examinari et admitti, cum Papa sit omnia et super omnia; Gonz. ad reg. 8, cancell. § 1, Proem. num. 59.

Et hæc sufficiant quoad causas, in hujusmodi dispensationibus frequentiores. Est tamen advertendum pro iis qui ignorant praxim Romanæ Curie, quòd non quælibet ex dictis causis admittitur indifferenter per summum Pontificem, in quibuscumque gradibus; nam in remotioribus, puta, quarto, vel tertio et quarto, etiam ex pluribus stipitibus, quomodocumque duplicatis seu multiplicatis, ac etiam in secundo et tertio ex communi, seu pluribus stipitibus pariter multiplicatis (dummodò secundus gradus tantum non proveniat ex uno stipite, puta in secundo ex uno et tertio ex altero), sufficiunt leviores causæ, nempe angustia loci, incompetencia vel carentia dôtis, magna ætas oratrici, quæ excedat vigesimum quartum annum, inimicitie, dotes litibus involutæ, etc. In proximioribus verò gradibus, puta in secundo, seu primo et secundo, non nisi rarò dispensatur, et ubi gravia scandala, et oratoribus periculum mortis ex copulâ carnali forsân subsecutâ, vel illius suspicione, immineant; si tamen summo Pontifici placuerit ex aliis causis dispensare, ille urgentiores requiruntur, nempe ut bona conserventur in familiâ, aut conservatio ipsius familiæ,

vel excellentia meritorum, etc. At ubi una levis causa in his proximioribus gradibus non sufficit, nec aliqua gravior ex primò dictis adest, cum quâ peti possit dispensatio, sicut aliàs vidi, plures ex levioribus allegantur, veluti, quòd cum dicta oratrix patre orbata, trigesimum annum agens, in dicto loco, propter illius angustiam, virum paris conditionis, cui nubere possit invenire nequeat, cupiunt oratores præsati, qui de verè nobili genere procreati existunt, invicem matrimonialiter copulari, sed, qui secundo consanguinitatis gradu invicem sunt conjuncti, etc. Et sic quatuor insimul causæ allegantur, prima, quòd oratrix sit patre orbata; secunda, quòd agat trigesimum suæ ætatis annum; tertia, angustia loci; quarta, nobilitas oratorum, ex quo neque hæc nobilitas per se constituat hic causam dispensandi, nisi cumuletur cum aliâ causâ, ut supra diximus, tamen etsi in aliis gratis sola sufficit, præcipuè in conferendis beneficiis; quo casu consideratur nobilitas, per text. in c. *De multâ*, de Præb. Cum adèò, ubi Glossa, de Rescript.; et Glossa, in capite *Conquerente*, verbo *Sufficientia*, de Cler. non residend.; Glossa in capitulo Constitutis, 2, in verbo *Potentiam*, de Appellat., nisi tamen matrimonialis dispensatio concedatur sine causâ; quia tunc exprimitur qualitas oratorum, nempe an sint nobiles, principales cives, illustres, etc., quæ quidem expressio apponitur ad coonestandam dispensationem, illiusque concessionem faciliorem reddendam; et in proposito plurium causarum, insimul adductarum, dicit etiam Sanchez, d. lib. 8, disputat. 19, n. 54, quòd, quando causæ aliquæ non sufficiunt, multæ ad invicem aggregatæ prosunt; juxta illud: *Singula que non possunt, simul collecta juvant*, l. *Rationes*, et l. *Instrumento*, c. de Probat. Ludovis. decis. 243, num. 2.

Praxis autem sive modus impetrandi has dispensationes in secundo consanguinitatis sive affinitatis gradu, talis est ut sufficiat oratores exprimere, quòd sint in lineâ æquali, et non aliàs; ac propterea illius expressio talis esse debet, nempe, quòd ipsi aliàs scientibus se secundo consanguinitatis vel affinitatis gradu in lineâ æquali invicem esse conjunctos, vel se attingere orator præsatus non quidem peccandi datâ operâ, etc.

Hujusmodi dispensationes super secundo, aut primo et secundo gradibus concedi non consueverunt, nisi ex causâ copulæ secutæ, aut illius superioris, et ob infamiam secundum usum datariæ apostolicæ prout aliàs diximus, licèt modernis temporibus sub hoc pontificatu sanctissimi domini nostri Alexandri VII viderim dispensationem concessam, etiam ex aliis causis, ut infra, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Bernardi Hector de Macle laici, et Claudie etiam Hector de Macle mulieris Parisiensis, quòd ipsi aliàs scientes se secundo in lineâ æquali consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, ne crimine admissio hæc causa foret Sanctitatem Vestram, et Sedem Apostolicam erga ipsos faciliores reddendâ, de matrimonio inter se contrahendo tractarunt, et sub spe futuri matrimonii insimul

familiariter conversati sunt, carnali tamen copulâ inter eos minimè subsecutâ. Cùm autem (Pater sancte) præmissa publica existant et propterea nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dictæ oratrici honor et fama maximum detrimentum paterentur, cupiunt oratores præsati, qui de verè nobili genere procreati existunt, invicem, etc., copulari. Sed stante impedimento hujusmodi, etc., supplicant, etc., quatenus cum eisdem oratoribus quod impedimento secundi, etc., matrimonium inter se, etc.; non obstantibus, etc., cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. F.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.

Fiat, F.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, idib. julii, anno primo.

Cùm autem petitur dispensatio in primo, aut in primo et secundo ex actu fornicario, necesse est, quòd impedimenti seu impedimentorum provenientia exprimat, nempe si oratores fuerint in primo affinitatis, concipietur narrativa hoc modo videlicet: *Quòd ipsis aliàs scientibus se primo affinitatis gradu invicem attingere, et ex eo proveniente, quòd aliàs dictus orator præfatam oratricis matrem adhuc superstitem (si fortè illa vivat) carnaliter cognovit, ipse orator non quidem peccandi datâ operâ, etc.*

Pari modo erit hæc provenientia exprimenda, si oratores fuerint conjuncti in primo et tertio, puta, si orator fuerit patruus magnus oratrici; et sic in primo et secundo, ut dictum est, veluti, quòd orator sit patruus, vel avunculus magnus ipsius oratricis, et si fuerit in duplicibus primo et secundo, pariter explicanda erit hujusmodi provenientia, prout est, nempe: *Quòd ipsi aliàs scientes duplicibus primo et secundo consanguinitatis gradibus à communibus stipitibus, et ex eo provenientes, quia orator est patruus et avunculus dictæ oratricis, invicem esse conjunctos, etc., si enim è converso ipsa oratrix esset amita vel matertera magna oratoris, tunc aut non conceditur dispensatio, aut rarò conceditur ob quamdam reverentiam erga majores.*

Sed hic est benè advertendum, quòd super affinitate ex actu fornicario, non sine maximâ difficultate datur dispensatio, si mulier primò cognita vivat; quòd etiam intelligas, si quis cognoverit filiam, et deinde voluerit contrahere cum illius matre; quòd si fortè detur, additur clausula: *Et postquàm dictus orator omnem occasionem recidivæ conversationis cum prædictæ oratricis genitrice (vel è contra) abstulerit, inunctoque prius ejusdem oratoribus sub gravissimis poenis, ne in loco, seu oppido, in quo ipsius oratricis genitricem, vel filiam pro tempore morari contigerit, habitent; quòdque si præcepto hujusmodi non paruerint, desuper conficiendæ litteræ, illis quoad forum conscientie nullatenus suffragentur.*

Quo casu in hac curiâ archiepiscopali vigore supra dicti decreti, injungi oratoribus consuevit, ne sub carceris per annum, aliisque gravissimis poenis, at-

bitrio ejusque curiæ, sic habitent, ut supra dictum est.

Ille autem, quoad dispensationes pro utroque foro. In foro autem conscientie, cum impedimentum fuerit occultum, additur tantummodo clausula supra dicta, nempe, *sublatâ occasione recidendi conversationis*.

Est præterea notandum quod si petatur per officium sacre penitentiariæ, dispensatio super impedimento, videlicet primi affinitatis ex actu fornicario, ex eo provenientis, quia fortè orator contraxit matrimonium cum muliere, ejus sororem aut matrem prius carnaliter cognoverat, committitur confessori, per oratorem eligendo, quatenus eum absolvat, injunctâ inde ei pro tam enormis libidinis excessu, gravi poenitentia salutari ac confessione sacramentali peccatorum suorum, singulis scilicet mensibus, ut minimum, semel vel quoties eidem confessori videbitur, et dummodo impedimentum occultum sit, et separatio inter oratorem et dictam mulierem fieri non possit absque scandalo, et ex cohabitatione de incontinentiâ probabiliter timendum esset, eidem confessori visum fuerit; dictaque muliere, de nullitate prioris consensûs certioratâ, sed ita cautè, ut oratoris delictum nusquam detegatur, matrimonium cum eadem, et uterque inter se de novo secretè, etc., licitè contrahere valeant, dispenset.

Cum verò contingit virum et mulierem scivisse impedimentum, additur etiam ut debeant ambo de nullitate prioris consensûs certiorari, imponiturque eis gravis et diuturna poenitentia salutaris; quia cum insinuat sciant impedimentum, possunt etiam insinuat poenitere, quod fortè non ita commodè posset unus tantum, absque periculo detegendi crimen alteri conjugii, ignoranti hujusmodi impedimentum. Et idem erit, si oratores scivissent impedimentum post contractum matrimonium.

CAPUT IV.

Praxis impetrationis et commissionis earundem dispensationum.

Jam verò ex his quæ quoad causas cum quibus impetrantur hujusmodi dispensationes dictæ sunt, ad illarum praxim devenientes, videbimus quonam modo illæ petantur et concedantur. Verim illud omnes præmonitos velim, quod licet Romana Curia semper floruerit, sicut floret in præsentia, viris non tantum bonitati, sed etiam sanctitati studentibus; nunquam tamen defuerunt, qui Dei timore postposito, cum vacent ejusdem Curie negotiis, non solum importunè à principe non concedenda petunt, verum etiam in ipsis negotiis sibi propositis cum ob defectum causæ non possunt dispensationes obtinere; causas ipsas, sive veras sive falsas, partibus suggerere non expavescunt; ne fortè amittant emolumentum, quod ex eis essent consecuturi; quod præcipuè compertum est in dispensationibus matrimonialibus, ut enim dixit Pius II in opusculo de moribus Germanorum, fol. 1045, in *Romanâ Curia, quam regunt homines, non omnia esse nitida, et plurima fieri digna correctione*, unde, non abs re visum fuit hic, tanquam speculum ipsis curia-

libus, sive officialibus, sive sollicitatoribus præponere matrem propriam Pii V super expressione veritatis in dispensationibus supra dictis, editum; quanti enim ponderis sit, unam causam pro aliâ, ac falsam provèrâ exprimere, satis vir timoræ conscientie deprehenlet; eum ex hoc animarum jacturæ hominum, non per tramites rationis et veritatis ambulantium, in immensum oriantur. Cujus quidem motus proprii tenor talis est.

Pas Papa V. *Motu proprio, etc. Cum sicut accepimus nonnulli, suæ conscientie prodigi, ac propriæ salutis immores, ut facilius à nobis et sedē Apostolicæ dispensationes matrimoniales, et alias gratias et concessiones obtineant, gradus consanguinitatis, vel affinitatis aut cognitionis spiritualis, ac scientiam illorum aliter, quam eis à principio ab ipsis partibus significatam vel narratam fuerit, exponunt, et si matrimonia hujusmodi adhuc contracta non fuerint, pro contractis narrant, et aliàs diversimodè veram facti speciem, tam in ipsis dispensationibus matrimonialibus, quam pro aliis quibuscumque gratiis, et concessionibus obtinendis immutant, ac propterea, cum non solum in impetrationibus hujusmodi falsitas narretur, verum etiam in partibus plerumque pro verificatione gratiarum hujusmodi, veritas immutatur, et falsitas committatur; Nos igitur hujusmodi abusibus et erroribus obviare cupientes, motu proprio, etc., omnes et singulos procuratores, tam officii sacre poenitentiariæ, seu contradictarum, quam alios quoscumque sollicitatores et scriptores, quos copistas vocant, qui veritatem facti à narratione quam ab ipsis partibus habuerunt, quod substantialia, et qualitates necessario exprimendas, diversim faciant seu quoquomodo invertunt aut immutant, depravantur, et per subreptionem et obreptionem gratias à nobis extorquent, pœnam falsi incurrere, et ea puniri omninò decernimus, et declaramus. Mandantes propterea almæ urbis gubernatori, cameræ Apost. auditori et vicario, quatenus in præmissis reos et culpabiles repertos, pœnâ falsi, ut præmittitur puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constito summarie de non tuto accessu, aliisque dicendi et faciendi in præmissis necessaria seu quomodolibet opportuna; non obstantibus præmissis, constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis nequaquam obstantibus, irritum quoque et inane, etc., judicari et diffiniri debere, sublatâ, etc., decernentibus. Et quòd præsentis motus proprii et absque datâ et restrigaturâ, sola signatura sufficiat, et ubique fidem faciat in judicio et extra, regulâ contrariâ non obstante, ejusque transumptis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ minutis, eadem prorsus fides adhibetur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ, quòdque cameræ et cancellariæ Apostolicæ, ac audientiæ causarum palatii apostolici valvis, et in acie Campifloræ dimissis inibi copiis affixis, omnes ita afficiant et arctent, ac si illis personaliter intimatâ fuissent.*

Placet motu proprio. M.

Pro impetrandis igitur cæteris dispensationibus matrimonialibus, ita se habet praxis, ut conficienda sit super

eâ supplicatæ Pontificis, sive ejus officialibus porrigenda, sicut aliâs diximus de cæteris dispensationibus, aliisque gratiis, quibus licet plures numero præsent, in matrimonialibus tamen unicus est officialis, qui supplicationes hujusmodi videt, et revidet quibus præeat pridem bonæ memoriæ Ferdinandus Beger nobilis Romanus, qui ob eximiam doctrinam, necnon fidei et iustitiæ zelum, integritatem, consilii maturitatem, singularemque probitatem, cæterasque virtutes, quibus clare dignoscebatur, ab exordio pontificatus felicitis record. Clementis Papæ VIII, ipsis supplicationibus, non tantum matrimonialium, verum etiam contradictarum, ingenti hominum laude, jugiter præfuit; ob cujus quidem tanti viri merita, ejus filium Joannem Vincentium Beger, vix ætatis sue anno decimo septimo expleto, S. D. N. Urbanus Papa VIII, in demortui patris locum subrogavit, qui licet ætate juvenis, sui tamen genitoris imaginem præ se ferens, non minori admiratione quam laude, demandatum id sibi munus noscitur exercere.

Quia verò major pars dispensationum matrimonialium, prius transibat per officium pœnitentiariæ, et sub nomine majoris pœnitentarii, sciendum est quod postmodum officium hujusmodi per felicitis record. Pium Papam V, suâ constitutione, translatum fuit in cancellariam Apostolicam, illarumque officiales, non amplius pœnitentiariæ, sed minoris gratiæ appellari voluit. Cùmque constitutio hæc multas partes contineat, concernentes non modò statum eorundem officialium, verum etiam modum et normam litteras prædictarum dispensationum expediendi, non abs re visum fuit illius tenorem pariter pro ipsorum curialium commoditate hic inserere, et talis est, videlicet:

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. In earum rerum commutatione, quam magis suadentibus causis facere compellimur, hoc quoque à nobis sedulo curandum est, ille ministrorum numerus qui novo ordine composito uno in loco usui esse desiit, in alium magis convenientem commodis rationabilibus elocetur. Cùm igitur in generali reformatione officii nostri pœnitentiariæ, et quam nuper edidimus, inter alia multa, duo officia correctorum, itemque functiones, et exercitia omnium et singulorum scriptorum, qui viginti septem, et procuratorum litterarum dictæ pœnitentiariæ, qui viginti quatuor sunt, in prædicto pœnitentiariæ officio de apostolicæ potestatis plenitudine extinxerimus et aboleverimus, ac eorundem scriptorum et procuratorum, qui tunc litterarum pœnitentiariæ erant, rationem aliorum habituri, eos omnes ab ipso pœnitentiariæ officio subduxerimus, quemadmodum litteris nostris desuper confectis plenius continetur: Nos dictis officiis scriptorum et procuratorum, eorumque collegiis novum statum inducere, et quantum in nobis est, singulorum ea obtinentium indemnitati consulere volentes, de simili potestatis plenitudine omnia et singula officia et loca scriptorum et procuratorum prædictorum, ipsorumque personas et collegia (novo nomine et titulo utrisque indito, ac liberâ concessione, et omnimodâ aliâ dispositione octo officiorum hujusmodi procuratorum majori

pœnitentiario eodem quo antea jure perpetuo remanente) ad cancellariam Apostolicam transferimus, et cum eâ perpetuò conjungimus, ita ut quondam scriptores litterarum pœnitentiariæ dehinc scriptores litterarum apostolicarum minoris gratiæ, alii verò procuratores litterarum earundem appellentur, et inscribantur. Quibus concedimus et assignamus meam, seu bancum utrisque commune, in eadem cancellariâ post milites sanctorum Petri et Pauli, aut alio ibi loco à delecto filio nostro S. R. E. vicecancellario constituendo, ad quod litteræ omnes hoc dehinc officio litterarum minoris gratiæ expediendæ, imprimis deferantur. Statuentes ut materiæ, quæ in dicto pœnitentiariæ officio proximis, ante dictam reformationem temporibus, communiter habebantur, et ex ordinatione nostrâ in summam redactæ sunt, deinceps per nostram, ac Romani Pontificis pro tempore existentis, deputationem signaturam fiant. Harum omnium libellos supplices, et item litterarum super eis conficiendarum schedulas sive minutas, soli procuratores ad dictæ cancellariæ stylum conscribant. Conscripserint minutas abbreviatores litterarum apostolicarum de majori præsentia inprimis examinent et corrigant. Correctas soli scriptores hujusmodi litterarum minoris gratiæ describant, ut inde litteræ ipsæ ad cancellariam prædictam, et defensores aliosque præsentibus in banco prædicto deferantur, ibique secundum regulam ad rictum dicti officii pœnitentiariæ moderandam, taxentur. Mox ab abbreviatoribus prædictis, instar aliarum in eadem cancellariâ recognite, et ad supplicationem collatæ, ad bullariam mittantur, subjectoque plumbo protinus à sigillatore prædicti officii pœnitentiariæ capiantur, qui taxâ ad præscriptionem nostram receptâ, eas per descriptores ad id assumendos juxta nostras super hoc ordinationes registrari, et registratas ad exemplum, ut in aliis moris est, conferre; denique singulis litteris prædictis omnem impensam per verbum exposuit, ut in litteris officii pœnitentiariæ prædictæ moris erat, subscribere, idque etiam registro prædicto adnotare procuret. Percipiendorum autem à quoque fructuum et emolumentorum suorum ea ratio esse debeat, ut finito mense inprimis salaria eorum omnium qui ad mensam prædictam defensores, et alio officii munere ex scriptoribus et procuratoribus litterarum minoris gratiæ hujusmodi constituentur et solvantur. Demum procuratores et scriptores suam quisque portionem viritum per sua collegia aut antea distribuendam capiant. Reges verò dictæ cancellariæ et abbreviatores prædicti pro laboribus illud idem de singulis expeditionibus, quod olim prædicti duo correctores, et stipendium et emolumentum liberè et licitè percipiant. Cætera item salaria et emolumenta in plumbo et utroque registro, videlicet supplicationum et litterarum prædictarum, et alibi necessaria, juxta ordinationes nostras prædictas capiantur. De taxâ verò à dicto sigillatore capiendâ stipendia regentis, datarii, correctoris, theologi, doctoris, procuratorum, scriptorum, sigillatoris cæterorumque ministrorum officii pœnitentiariæ, item impensæ omnes etiam pro chartâ, atramento, cerâ, capsulâ, cordulis, et aliâs quomodocumque ad expeditionem litterarum dictæ pœnitentiariæ necessariâ, quam gratis ubique fieri et concedi jam præcepimus, antequam

nia desumantur, et singulis persolvantur, quod verò his omnibus omninò deductis et persolutis, reliquum erit, majoris poenitentiarii prædicti esse debeat. Ad hæc quoque prædictus sigillator curam habeat prædictas supplicationes à manu datarii recipiendi, et per alios ad id ordinandos describendi, in registram ab altero distinctum referendi, et utrumque fideliter custodiendi. Cæterum nullæ omninò supplicationes super hujusmodi materiis signandæ inter abbreviatores prædictos distribuuntur, neque cuiquam relinquuntur, neque super iis sumpta, aliare exempla ex registris describantur, etiam post quàm litteræ apostolicæ super illis expeditæ, et partibus eas prosequentibus, redditæ fuerint, sed supplicationes ipsæ apud registram prædictam sub curâ dicti sigillatoris, qui pariter ipsi registro præfectus sit, fideliter custodiantur. Præcipimus igitur atque interdiciamus abbreviatoribus, scriptoribus, procuratoribus cæterisque prædictis, tam conjunctim quàm divisim, ne quid, vel minimum, etiam spontè oblatum à portibus, sive pro expeditionis maturacione, sive alio extraordinario labore capiant; aut à famulis aliisve personis capere permittant, sed suis quisque taxis et stipendiis, uti constituta sunt, contenti esse debeant. Quicumque secus fecerint, præter illas censuras et pœnas, quæ in talia perpetrantes impositæ sunt, suorum officiorum privationem incurrant, et ad futura inhabiles, ac etiam infames censeantur, uti nos illos privatos et infames declaramus eo ipso. Et nihilominus mandamus præd. vicecancellario, et abbreviatoribus, necnon rescribentario et scriptoribus apostolicis, cæterisque, ad quos pertinet, tam conjunctim quàm divisim, ut scriptores et procuratores præditos, eorumque singulos sic cum universo corpore prædicto conjunctos, fraternâ charitate prosequantur, et ad hujusmodi officia, et ipsorum liberum exercitium, necnon honores, onera et emolumenta omnia recipiant et admittant, ac faciant prædicta omnia et singula inviolabiliter observari, non permittentes quemquam contra præsentium tenorem quomodolibet impediri. Rursus eisdem scriptoribus et procuratoribus sic cooptatis et adscriptis, ut prædicto vicecancellario, tanquàm capiti aliorum dictæ cameræ collegiorum instar obediant et obsequantur. Non obstantibus de certo scriptorum litterarum apostolicarum numero, et aliis eorum, ac dictæ cancellariæ, statutis, stylo, institutione, consuetudinibus, stabilimentis et reformationibus quantocumque tempore observatis; ac etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis, cæterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostræ translationis, conjunctionis, concessionis, assignationis, statuti, præcepti, interdicti, declarationis, mandati et derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo nono, quarto decimo kal. junii, pontificatus nostri anno quarto.

Cæ. S. Glorierius.

H. Camryn.

At verò, quia licet hujusmodi dispensationes, juxta graduum qualitatem, diversimodè ac per diversos officiales expediuntur, quandoquidem, si in primo, aut primo et secundo, seu in primo et tertio, seu in primo et quarto gradibus, sive ex uno tantum stipite, sive ex pluribus, etiam multiplicatis stipitibus, litteræ dantur in formâ brevis sub annulo Piscatoris; si in tertio, aut secundo et tertio gradibus, ut supra per cancellariam; in remotioribus autem gradibus, per officium minoris gratiæ; nihilominus, quocumque modo concedantur, non expediuntur litteræ, nisi super supplicatione, quæ de more Curie, in formâ signandi nuncupatur, eo modo quo sequitur, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter Sanctitati Vestræ pro parte devotorum illius oratorum Stephani N. laici et Catharine de Bajetta mulieris Neapolitan. diocesis ex loco de Resinâ ororum, quòd cum dicta oratrix in dicto loco, propter illius angustiam, virum sibi non consanguineum vel affinem paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat; cupiunt oratores præfati invicem matrimonialiter copulari; sed quia tertio et quarto à communi stipite provenientes, consanguinitatis gradibus inveniuntur conjuncti, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt absque sedis Apostolicæ dispensatione; supplicant igitur humiliter eidem Sanctitati Vestræ oratores præfati, quatenus cum eisdem oratoribus, quòd impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi, non obstante, matrimonium inter se, publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè, et licitè valeant, dispensare. Distantiam verò tertii gradus prædicti eis non ob stare, declarare. Prolem suscipiendam exinde legitimam nuntiando, dignemini, de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Concessum ut petitur in præsentia D. N. Papæ.

M. A. Maraldus.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et de dispensatione, declaratione, nuntiatione, aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis; et quòd cognominum, affinitatis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium minoris gratiæ expediendis. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui deposita, etc., dispenset, ut supra.

Concessum M. A. Maraldus.

Datum Romæ.

Quâ quidem supplicatione expeditâ, super eâ, ut moris est, conficiuntur litteræ apostolicæ juxta qualitatem dispensationis; ac proinde super præmissâ supplicatione erunt litteræ expediendæ per officium minoris gratiæ, eo quo sequitur modo, videlicet:

URBANUS episcopus servus servorum Dei, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitan. in spiritualibus generali, salutem et apostolicam benedictionem. Oblatæ nobis nuper pro parte dilecti filii

Stephani N. laici, et dilectæ in Christo filiæ Catharinæ N. mulieris Neapolit. diocesis ex loco de Resinâ ortorum petitionis series continebat; quod cum dicta Catharina in dicto loco propter illius angustiam, virum sibi non consanguineum vel affinem paræ conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat, cupiunt Stephanus et Catharina præfati invicem matrimonialiter copulari; sed quia tertio et quarto à communi stipite provenientibus, consanguinitatis gradibus invicem sunt conjuncti, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt, absque sedis Apostolicæ dispensatione. Quare iidem Stephanus et Catharina, asserentes se ex dicto loco ortos existere, nobis humiliter supplicari fecerunt, quatenus eis in præmissis de opportune dispensationis gratiâ providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur eosdem Stephanum et Catharinam, et eorum quemlibet à quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis à jure vel al hominè, quâvis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, ac certam de præmissis notitiam non habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, discretioni tuæ, de quâ in his specialem in Domino fiduciam obtinebimus, per apostolica scripta mandamus, quatenus depositâ per te omni spe cujuscumque muneris aut præmii, etiam spontè oblati, à quo te omninò abstinere debere monemus, de te præmissis diligenter informes, et si per informationem eandem, preces veritate nitî repereris, super quo tuam conscientiam oneramus; tunc cum eisdem Stephano et Catharinâ (dummodò illa propter hoc raptâ non fuerit) quòd impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis nequaquam obstantibus, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Trid. contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè, et licitè valeant auctoritate nostrâ, dispenses. Distantiam verò tertii gradus præfati eis non ob stare declares. Prolem suscipiendam exinde, legitimam nuntiando. Volumus autem quòd si spretâ monitione nostrâ hujusmodi, aliquid muneris aut præmii occasione dictæ dispensationis exigere, aut oblatum recipere temerè præsumperis, excommunicationis latæ sententiæ pœnam incurras. Dat. Romæ, etc.

Explicando nunc clausulas et verba præfatarum litterarum cum omnibus iis quæ etiam ad illarum executionem pertinent, dicamus :

URBANUS, etc. Hoc modo præponitur nomen Pontificis, quando litteræ dispensationum matrimonialium, sive ut dictum est, per officium minoris gratiæ, sive in litteris, quod idem est, ac per cancellariam expediuntur. Quando verò hujusmodi dispensationes dantur super gradibus propinquioribus, puta secundo, vel primo et secundo, seu primo tantum, aut primo et quarto sive simplicibus sive ex pluribus stipitibus mixtis; tunc litteræ expediuntur in formâ brevis, ut superius diximus; in quo brevius ponitur et intitulantur nomen Pontificis, videlicet URBANUS Papa VIII,

nam omnia in ipso brevi debent breviter et succinctè exprimi, cum juxta illius diffinitionem, nihil aliud sit nisi commentariolus, summam rerum continens, l. 1, c. de Apoc. publ., Mandos. reg. 27, q. 11, num. 1, et alibi diximus.

VICARIO VENERABILIS FRATRIS NOSTRI ARCHIEPISCOPI NEAPOLITAN., etc. — Ita enim est statutum ex concilio Trident. sess. 22, cap. 3, de Reform., volente dispensationes esse nullius momenti, nisi illæ ordinario impetrantis committantur, ad denotandum quòd alteri non debeant committi; et etiam ante dictum concilium, idem statutum fuit in Constitut. Pii IV super reformatione officii sac. penitentiariæ, ibi: *Nec dispensationes matrimoniales in formâ gratiosâ, sed semper committantur ordinariis prout aliàs fieri consuevit.*

Ad hanc praxin conducit videre an hujusmodi dispensationes, sive alia rescripta Sedis Apostolicæ possint dirigi etiam vicario, sede episcopali vacante deputato, pro illorum executione? Et videtur affirmativè respondendum, quandoquidem satis tritum est, capitulum succedere episcopo in spiritualibus et temporalibus, cap. *Fin.*, et ibi Gloss. de suppl. Neglig. præl., et magis patet in Extravag. *Execrabilis*, § *Cæterum*, de Præb., ubi postquam dixisset quod recipientes secundum beneficium curatum, debent dimittere primum in manibus ordinariorum, subdit: *cæterum ordinario intelligamus, etc.*, vel Ecclesiis cathedralibus vacantibus capitulo eandem, Paris. de Resign. benef., l. 7, q. 23, num. 24.

Iis tamen non obstantibus, contrarium est verius, ac in satis notoriâ praxi receptum, quæ non admittit ut ipsi vicario capitulari, prædicta rescripta dirigantur. Ratio enim est quia ipse non dicitur propriè vicarius episcopi, sed jurisdictionis episcopalis, et ordinariæ, quam habet à capitulo; et propterea, si sint vicario generali directæ, prout dirigi consueverant, non poterit vicarius capitularis illas executioni demandare, quia ipse non succedit in jurisdictione delegatâ, quæ non est in capitulo, nec in ipso vicario capitulari, sed tantum in vicario per episcopum deputari solito; Felin. in c. *Eam te*, num. 17, verbo *In mandato*, de Rescript. socc., in c. *Qualiter et quando*, num. 185, nec aliquis recordatur fuisse unquam aliter observatum, imò meo tempore, cum orator regis Hispaniarum apud fel. record. Paulum V ardentè institisset, similem dispensationem matrimonialem, ex quibusdam causis, dirigi cuidam vicario capitulari, non autem viciniori, sicut fieri solet, quando vacat sedes episcopalis, ac proinde adducebatur quoddam exemplum, quo officiali majorien. illius sede episcopali vacante deputato, fuerunt aliàs quedam litteræ apostolicæ pro illarum executione directæ; in quibus dicebatur quòd ipsæ litteræ sibi dirigebantur, etiamsi de illis personis forsitan non esset, quibus litteræ apostolicæ exequendæ dirigi solerent; ipse tamen Paulus semper negativè respondit, et sic litteræ illius dispensationis fuerunt commissæ vicario episcopi viciniori.

Et fuit aliàs declaratum, vicarium capitularem non posse expedire dispensationes matrimoniales directas

episcopo et ejus vicario generali; S. congr. concil. subdie 24 maii 1621, quidquid dicat Sanchez., de Matrim., l. 9, disp. 27, num. 52 et 53.

Sicut neque potest ipse vicarius capitularis exsequi commissiones apostolicas in formâ *Dignum*, et alias directas episcopo, vel ejus vicario generali intuitu officii, vel sub nomine dignitatis; S. congreg. concil. 2, augusti 1631.

Benè tamen potest ipse vicarius capitularis executioni demandare litteras episcopo per sac. congr. directas, et ab illo non executas; ita censuit S. congr. episc. et regular. 10 aprilis 1615, necnon omne illud quod episcopo mortuo, per bullam seu breve in causis jurisdictionem importantibus, concessum, ex eadem S. congr. in unâ Tiranen. 26 januarii 1640, et in unâ Neapolitan. 10 februarii ejusdem anni.

Sed hic videndum est etiam si hujusmodi dispensationes essent commissæ vicario, plenâ sede episcopali, numquid, si ipsemet vicarius sede prædictâ interim vacante, fuerit electus vicarius capitularis, possit ipse dictas dispensationes exequi? Certè non, quia licet aliqui teneant posse, ut Salas, d. 20 de Legib., sect. 17, num. 124, Sanch., lib. 8, disp. 27, num., 52, dicentes quòd forma committendi non est vicario episcopi, sed vicario generali diœcesis; et quia sede episcopali vacante, vicarius generalis diœcesis est vicarius capituli, propterea poterit ipse vicarius capituli exequi, non obstante quòd dicta commissio fuerit directa vicario episcopi. Tamen dicta istorum auctorum satis deviant à notoriâ praxi datariæ, quæ ut aliàs diximus, exprimit commissionem in supplicatione factâ episcopo, seu illius vicario generali tantum; de quo testatur etiam Garc., de Benef., part. 6, c. 2, num. 44, dicens, quòd attento stylo Curie et Cancellariæ, sede episcopali vacante, non diriguntur hæ dispensationes vicario capituli, quia de illo Papa non confidit, sed episcopo viciniore, sive ejus vicario in spiritualibus generali; nec ut idem Garc. ait, n. 49, juvabit observantia seu consuetudo contraria aliquorum episcopatum Hispaniæ, ad effectum, ut in illis possit officialis capituli, sede vacante, exequi et expedire dictas litteras et dispensationes, nec aliàs factæ sunt validæ; non enim potest dicta observantia seu consuetudo relevare, nec aliquod jus dare, stante dicto stylo Curie et Cancellariæ, quæ est organum Papæ; ex quo clarè apparet non esse suæ intentionis committere officiali capituli, dictam observantiam esse contra mentem committentis; in commissionibus namque et delegationibus, attendenda est mens delegantis, cum de eâ constat, idem Garc., loc. cit.

Ita etiam observatum in dispensationibus ultra montes, ut aliàs diximus, ubi vicarii episcopi appellantur officiales, qui non inscribuntur officiales episcopi Illerden., vel archiepiscopi, sed simpliciter officiales Illerden., Toletan., et sic de singulis, teste eod. Garc., part. 5, c. 2, num. 46; namquamvis simpliciter dicatur officialis Toletan., intelligitur tantum de vicario generali, qui nihil differt ab officiali, ut habetur in Clem. 2, cum Glossâ, in verbo *Officialis*, de

Rescript., ex eo quòd hæc nomina sunt synonyma, seu idem significantia, Joann. Andreas in addit. ad specul. rubr. de offic. Vic., quia in effectu, nulla inter eos adest differentia, nisi in nomine Covar., var Resol. lib. 3, cap. 20, num. 46; Mandos., in tract. de Commiss. in commiss. per breve 28, verbo *Vicario*; et in Regul. cancel. 14, quæst. 6, num. 16; Gonz. ad Regul. 8 cancel., glos. 5, § 5, num. 8; Barbos., de Offic. et Potestat. episc., alleg. 4, num. 58, ubi testatur ita servare Romanæ Curie styllum in expeditionibus, etc., et sic nullo modo poterit intelligi de officiali capituli, quod satis videtur in clausulis supra dictæ supplicationis, diu ibi dicitur: *Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, vel committatur ordinario, sive ejus officiali*, idemque docet esse etiam de stylo antiquo, Hieronym. Paul. in suo lib. nuncupato, *Provinciale*, sub titulo *Notabilia super dispensationibus matrimonialibus*, versic. *Dispensationes matrimoniales, semper committi debent ordinario*, folio mihi 411.

Aliàs enim si litteræ dispensationis directæ vicario, seu officiali episcopi, exequerentur per vicarium capitularem sede episcopali vacante, deputatum, executio esset nulla, nullumque matrimonium vigore talis dispensationis contractum. Et cum hoc fuisset aliàs in Rotâ propositum, domini dixerunt dispensationem matrimonii fuisse nullam, quia illa fuit concessa per officialem capituli Tudenis, sede episcopali vacante, in executionem mandati apostolici de dispensando, quod cum esset directum officiali episcopi, non potuit in illius executione se immiscere Officialis capituli, qui nunquam succedit in jurisdictione delegatâ episcopo, seu ejus officiali. Felin. in cap. *Eam te*, num. 17; Bellam., decis. 166, de Off. deleg., et fuit resolutum in causâ Abulen. Beneficii 13 julii 1597, coram Liuta; fuitque dictum non ob stare, quòd prædictum mandatum de dispensando reperitur simpliciter dictum officiali Aurien. seu Tuden. et sic possit intelligi directum, etiam officiali capituli; quia contrarium apparebat ex supplicatione ipsius dispensationis, in quâ expressè fuit petitum eam committi ordinario seu ejus officiali; nec est dubium, litteras recipere declarationem à supplicatione, quæ tanquam matrix semper est attendenda; quod comprobatur ex antiquissimo stylo datariæ cancellariæ, quæ semper solet dirigere dispensationes matrimoniales ordinariis, ac etiam ex dispensatione sac. Concilii Trid., sess. 22, c. 5, de Reform., mandando dispensationes esse dirigendas ordinariis impetrantium, cum quâ censetur. Papa se voluisse conformare.

Præterea fuit dictum, non ob stare quòd in diœcesi Tuden. non adesset officialis episcopi, ex quo sedes vacabat, quia de tempore datæ dictæ dispensationis, episcopus vivebat, et sic non potuit censeri directâ officiali capituli, de quo tunc probabiliter cogitari non potuit, cum adhuc ille in rerum naturâ non esset, ei mors futura episcopi, respectu temperis non erat certa officialibus Papæ; ultra quòd non poterat officialis capituli se intromittere in illius executione, cum nun-

quàm succedat in jurisdictione delegatâ episcopo, seu ejus officiali, quod etiam probatur ex alio stylo cancellariæ et datariæ, quæ sede episcopali vacante, non solet committere dispensationes, nec alias similes gratias officiali capituli, sed episcopo viciniore, seu ejus officiali, ut fuit firmatum in d. Abulen. Beneficiis, ut etiam aliàs dixi.

Prout etiam fuit dictum, non ob stare quòd Papa possit dirigere hujusmodi dispensationes alteri quàm ordinario, et sic stante alternativâ, de quâ in dicto mandato, ibi *Officiali Auriens. seu Tuden.*, potuerit officialis Tuden. procedere ad illius executionem, quia fuit responsum Papam voluisse committere hanc dispensationem alteri quàm ordinario, sed alternativam illam fuisse appositam propter narrativam supplicantis qui narravit oratores esse diocesis Auriens. seu Tuden., et idèò intelligendum esse directam illi officiali qui esset ordinarius, quod suadet ex supplicatione, in quâ fuit petitum committi ordinario seu ejus officiali ex stylo datariæ et cancellariæ, et ex dispositione sac. Concil. Trident., ex quibus probatur hanc dispositionem censi debere dictam ordinario impetrantium; còque magis quia aliàs aperiretur via fraudibus, quæ quotidie committerentur ab illis qui narrando se esse tales vel talis diocesis, evitarent proprium ordinarium, qui verisimiliter esset infamatus de qualitatibus impetrantium, et posset benè cognoscere de causis dispensationis, et accederent ad officialem extraneum, pro obtinendâ executione dispensationis, contra dictam dispositionem sac. Concil. Trident. ac stylum datariæ et cancellariæ.

Et quamvis fuerit etiam dictum, non ob stare fidem, et alia, quæ deducuntur ad ostendendum, quod in partibus observatur, similes dispensationes posse executioni demandari per officialem capituli sede episcopali vacante, et sic communis error hujusmodi suffragetur, ad sustinendum matrimonium per text in l. *Barbarius*, ff. de Offic. prætor., quia ultra quòd de tali communi errore non constabat, fuit responsum: Textus in d. l. *Barbarius*, non habet locum in spiritualibus et sacramentalibus, ut ibi declarat Jas., num. 69, et tenuit Rota in unâ Cremonen. Pensionis 25 decembris 1582 quæ est inter impress. divers. 751, sub. num. 17, part. 1, præsertim quando agitur præut hic de sustinendo matrimonium inter consanguineos in gradu prohibito, præut habetur in unâ Auriens. Matrim. impressa penes Marchesan. p. 1, cap. 2, fol. 153.

Quoniam supra dicta decisio plurimum confert ad hanc praxim, super quâ in dies et in facti contingentia fuerunt nonnulla dubia excitata, placuit proinde illam summatim hic subijcere, ut supra.

Nec omittendum in hæc praxi putavi, quòd licet hujusmodi commissiones fiant regulariter ipsis vicariis generalibus, attentâ alternativâ in calce supplicationis, nempe quòd committatur ordinario, sive ejus vicario, etc., sæpè vidimus litteras hujusmodi dispensationum committi episcopo, non autem illius vicario, licet habeat suum vicarium, quandoque verò quia il-

lum non habet; nam episcopus de jure non tenetur, neque cogitur constituere sibi vicarium generalem; Put., decis. 45, num. 5; Rot. decis. 222, num. 5; Quar., in Sum. bull., tit. *Archiepiscopi auctoritas*, fol. 77, litterâ N.; Hojed., de Incompatib. benef., p. 2, cap. 10, qui ita distinguit: nempe, aut episcopus est absens, et in hoc casu non est dubium, quòd cogitur habere vicarium; aut verò est præsens, in hoc casu subdistinguitur, quia, aut ipse episcopus est jurisperitus, et potest per se diffinire ea quæ pertinent ad jurisdictionem contentiosam et voluntariam, et episcopatus est tenuis, et in hoc casu non est compellendus ad habendum vicarium; aut verò non est jurisperitus, vel negotia sui episcopatus sunt multa, quia episcopatus est magnus et pinguis, et in hoc casu debet per archiepiscopum ad constituendum sibi prædictum vicarium compelli.

Sicut pari modo dicendum est de capitulo sede episcopali vacante, quòd non tenetur sibi constituere vicarium, sed potest per se exercere jurisdictionem, quamvis sit utile illum constituere propter contradictionem et absentiam multorum; Felin. in c. *Statuimus*, num. 9, de Major. et Obed.

Ex eodem namque stylo receptum est quòd si tunc sedes episcopalis vacat petitur litteras dispensationis committi ordinario viciniore, ut supra dictum est, sive ejus vicario in spiritualibus generali. Unde Papa in commissionibus dispensationum hujusmodi, cum sedes episcopalis diocesis oratorum vacat, utitur his verbis: *Discretionì tue, cum, ut dicti N. et N. asserunt, sedes episcopalis N. ad præsens vacet, et venerabilis frater noster episcopus N. viciniore ordinarius, qui nunc vivit, existat, per apostolica scripta mandamus, quatenus, etc.*, et ita fuit etiam in Rotâ firmatum in unâ Abulen. beneficii 13 junii 1597, coram D. Litta.

Ita etiam consueverunt hujusmodi litteræ committi à principio ordinario viciniore, si contingat in Urbe dubitari an episcopus, qui tunc graviter ægrotat, vivat an non; ne propterea diù retardetur ipsarum litterarum expeditio, licet id rarò concedatur.

Pariter id servatur in hujusmodi commissionibus quando oratores sunt nullius diocesis, quia tunc litteræ committuntur vicario ordinarii vicinioris. Quis autem in proposito dicatur ordinarius viciniore, dicendum est, quòd quando vacat sedes episcopalis, non est recedendum à dispositione c. *Statutum*, de Rescript., ubi ista vicinitas computatur à finibus diocesis, ejus episcopus mortuus est; unde cum tempore sedis vacantis Ecclesiæ Neapolitanæ annis elapsis, prætenderet episcopus Acerarum quòd dispensationes pro oratoribus civitatis et diocesis Neapolitanæ deberent ipsi, et non alteri committi, cum esset ipse viciniore ordinarius, mordicus tamen se defendebat episcopus Puteolan., asserens ipsum esse omni alio episcopo, diocesi Neapolitanæ viciniorem, ex eo, quòd inter dioceses Neapolitan. et diocesim Puteolan. parva adest distantia; scilicet parum plus medii milliaris, nempe per quod protenditur Crypta, quæ Puteolorum nun-

cupatur, cum illa è civitate Neapolitanà ingressum, et in diocesi Puteolanà egressum habeat; attamen quia episcopus Acerrarum est etiam in quasi possessione exequendi dictas litteras, etiam ipsi diriguntur pro illarum executione ex eo, quòd quasi possessio multum operatur circa executionem hujusmodi rescriptorum, ut patet ex declaratione sacre congregationis in causà prioratùs de Ucles, quam infra afferemus.

Est tamen hoc casu, in dubio notandum, quòd si de vicinitate hujusmodi disceptetur, attenditur de rigore juris, ista mensura secundum viam, per quam consuetum est iri, per text. in l. *Eos*, cum Glos., in fin., ff. de Fals.; Bartol. in l. 5 de Verb. signif., quando videlicet agitur de distantia ratione itineris, sicut etiam dicimus quando agitur de causis delegatis; nam de stylo in commissionibus causarum extra Curiam semper petitur derogatio constitutionis Bonifacii VIII, de unà ut in c. *Statutum*, § *Cum verò*, illis verbis: *Nullus tamen eorum ultra unam dietam à fine sue diocesis valeat conveniri*, de Rescript. in 6, ac propterea derogatur concilio generali, de duabus dietis, ut in capitulo *Nonnulli*, illis verbis: *Statuimus ne quis ultra duas dietas extra suam diocesim per litteras apostolicas trahi possit; nisi de consensu partium fuerint impetratæ, vel expressam de hac constitutione fecerint mentionem*, extra cod. tit. Nam præmissis summus Pontifex derogando, prohibet ne ultra tres dietas, etc., et in hoc casu intelligitur de dietà legali, videlicet viginti millium passuum pro quolibet ex prædictis tribus dietis, ut declarat Gloss., in d. c. *Nonnulli*, in verbo *Ultra duas*, ac propterea dicit Gamb. de Auth. leg., l. 8, num 66, tit. de Potest. leg. in judic., quòd in computatione istorum viginti millium passuum pro quolibet dietà, attenditur supra dicta mensura, cum agatur de distantia, ratione itineris, quodque, secus est, si ex alià causà; quoniam tunc mensura capitur per directum, seu è diametro, etiamsi non sit via; subdens numero 68, quòd si disponatur quòd monasteria vel Ecclesiæ distent invicem certo spatio, capiatur mensura per directum, non autem secundum viam, ut per Bart. in l. 1, in fin., ff. *Quis. caut.*; Felin., in c. *Olim*, col. 2, de Except., ubi multa ponit exempla, et tractat materiam viarum.

Quid autem si tempore datæ litterarum hujusmodi dispensationum, vivebat episcopus, ante tamen illarum præsentationem obierit? numquid poterit illius vicarius, illas executioni demandare? Et omni dubitatione remotà, negativè respondetur; hoc enim casu debent oratores expectare, donec Ecclesiæ vacanti fuerit de pastore provisum, vel super dictis litteris petere novam commissionem, quæ de stylo curiæ, *mutatio judicis* nuncupatur, quâ committatur ordinario viciniore, ut dictas litteras exequatur, servatà aliàs earum formà perinde ac si ipsi à principio hujusmodi litteræ directæ fuissent; et idem erit si vicarius episcopi defuncti cœpisset litteras exequi, nec potuit eas expedire ante obitum sui episcopi: formula igitur supplicationis pro ipsà judicis mutatione hæc erit, videlicet:

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum illius oratorum N. laici, et N. mulieris, N. diocesis et

loco N. oratorum exposito, dictam mulierem in dicto loco, ob illius angustiam, virum sibi non consanguineum vel affinem paris conditionis, cui nubere posset, invenire nequire, cupereque oratores præfatos invicem matrimonioialiter copulari, sed quia tertio et quarto à comuni stipite provenientes, consanguinitatis gradibus invicem erant, prout sunt conjuncti, desiderium eorum in ea parte adimplere non posse, absque sedis Apostolicæ dispensatione. Quare pro eorundem oratorum parte eidem S. V. humiliter supplicato, quatenus eis in præmissis opportunè providere de benignitate apostolicà dignaretur, S. V. precibus dictorum oratorum tunc inclinata vicario episcopi N. in spiritualibus generali, per suas litteras dedit in mandatis quatenus, si preces veritate niti reperiret, cum eisdem oratoribus quòd impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè servatà formà concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere libere et licite valerent, apostolicà auctoritate dispensaret; distantiam verò tertii gradus præfati eis non ob stare declararet; prolemque suscipiendam exinde legitimam nuntiaret; prout in dictis litteris plenius continetur. Cum autem, Pater Sancte, episc. N. litteris præfatis minimè executioni demandatis, rebus fuerit humanis exemplis, et propterea sedis episcopalis N. adhuc pastore careat, supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores præfati quatenus, ne propter præmissa, dictarum litterarum executio retardetur, specialem sibi gratiam faciendo, ordinario viciniore, seu ejus Vicario in spiritualibus generali, committere et mandare, ut ipsæ, postquàm dictæ litteræ sibi pro dictorum oratorum parte præsentatæ fuerint, ad illarum executionem, servatà aliàs earum formà procedat in omnibus et per omnia, perinde ac si illæ sibi, et non præfato vicario episcopi N. à principio directæ fuissent, dignemini, de gratià speciali. Non obstantibus omnibus illis quæ eadem S. V. in dictis litteris voluit non ob stare cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc. Et de commissione, mandato aliisque præmissis latissimè extendendis. Et quòd præmissorum omnium, et singulorum aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris per officium contradictarum expediendis, et committatur ordinario viciniore viventi, vel ejus vicario in spiritualibus generali.

De quo stylo, qui inconcussè servatur, quidquid alii dixerint, videndus est omninò Garc., p. 6, cap. 2, à num. 40 ad 51, ubi duas in proposito affert Rotæ decisiones.

Similiter, ista nova commissio, sive judicis mutatio, dari consuevit super rescriptis quæ pro parte fuerunt executæ, pro parte verò remanent exequenda, ex causà impossibilitatis primi executoris, sive quocumque alio modo; veluti si quis à sede Apostolicà obtinuit secum dispensari ad ordines, et litteræ hujusmodi dispensationis directæ fuerunt proprio ordinario oratoris, qui vigore prædictarum litterarum, cum dicto oratore ad aliquo tantum ordines dispensavit; sed

cum dictus orator in alienâ diocesi suum domicilium transtulerit, conceditur mutatio iudicis, quâ episcopo dicti domicilii committitur, ut si, et postquam prædictæ litteræ dispensationis sibi præsentatæ fuerint, ad illarum executionem procedat; perinde ac si sibi à principio directæ fuissent.

Generaliter autem super quibuscumque rescriptis dari possunt ex causâ novæ commissionis sub formâ prædictâ, secundum facti contingentiam; sicut frequentissimè illas dari videmus, præsertim cum vacat sedes episcopalis, ut dictum est; aut si fuerit in rescripti commissione erratum, puta si uni loco alterius fuerit facta commissio; aut si super iurisdictione loci inter duos ordinarios lis pendeat indecisa; quo casu datur mutatio iudicis in personam unius ex aliis vicinioribus, quod contingere potest, sive in principio expeditionis principalis rescripti, sive post illius expeditionem, aut, si vacante sede episcopali, oratores obtinuerunt litteras committi viciniori ordinario viventi; quibus tamen litteris eidem nondum præsentatis, fuit priori Ecclesiæ de pastore provisum, et sic cum adsit proprius ordinarius ipsorum oratorum, eidem fit nova commissio, quatenus ad priorum litterarum executionem procedat perinde, ac si eidem, non autem prædicto ordinario viciniori, à principio præsentatæ fuissent.

Item dari consuevit ista mutatio iudicis, quando proprius oratorum ordinarius, tempore jam impetrati rescripti longè distat, neque relicto vicario; tunc enim committitur ordinario viciniori, sub sequenti formulâ, videlicet: *Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, præfatus episcopus à suis civitate et diocesi notoriè absens, longè existat, nec adsit vicarius in spiritualibus generalis ab ipso episcopo deputatus. Quare, etc.*

Item, quando ordinarius est suspectus, ob idque orator non speret litterarum executionem; quod præsertim in provisionibus beneficialibus sæpè contingere solet; et aliàs in quâdam supplicatione pro impetratione beneficii, certo modo vacantis, in illius calce sic additum fuit: *Et attento quòd dictus orator est nepos vicarii episcopi N. et propterea veretur ne dictus N. ipsum ordinarium alleget suspectum in grave præiudicium et retardationem præsentis gratiæ, committatur ordinario viciniori in formâ DIGNUM antiquâ.*

Item, quando ordinarius est suspensus, in ejusque Ecclesiâ est deputatus vicarius apostolicus, tunc pari modo sic additur: *Et attento quòd episcopus N. ab exercitio pontificalium est apostolicæ auctoritatis suspensus, committatur ordinario viciniori, seu administratori apostolicæ auctoritatis deputato, etc.*

Similiter, quando proprius oratorum ordinarius sine rationabili causâ recusat procedere ad executionem litterarum, tunc etiam dantur litteræ mutationis iudicis episcopo viciniori directas; cum hoc inter cætera, ut postquam dictæ litteræ sibi præsentatæ fuerint iterum legitime requisito priore ordinario, ejusque promotore fiscale audito, si idem ordinarius ad præ-

tionabili causâ procedere recusaverit, causamque legitimam suæ recusationis non adduxerit, ad earumdem litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat, etc.

Sanè posterior hæc iudicis mutatio super litteris gratiæ præsertim harum dispensationum matrimonialium, aliis frequentior est, quandoquidem earumdem executores, ubi preces in eis porrectas, veritate niti minimè repperint, ad illarum executionem optimo quidem jure procedere non audeant, imò recusant; quo fit ut cum partes hujusmodi recusationi licèt à veræ rationis tramite dissentaneæ, acquiescere nequeant, novum sibi petant desuper iudicem executores deputari; quem nec aliàs quàm modo præmisso concedi omnes sciunt periti curiales; quapropter huic novo iudici liberum minimè est, ad priorum litterarum executionem procedere, nisi per eum priore iudice requisito; ut rationabili fortassè causâ per eum allegatâ, quâ procedere distulit, seu recusavit, etiam novus hic iudex ab earumdem litterarum executione absteineat. Licèt secus, si causa per illum allegata rationabilis rationique consona non videatur; quapropter, etiam pro servandâ formâ secundi rescripti, non aliàs requirendus venit prior ipse iudex, nisi per litteras secundi iudicis requisitorias cum inserto tenore litterarum sibi præsentatarum; non enim ad id sufficit partes ipsas coram priore iudice denuò pro executione simpliciter instituisse, privatasque scripturas, ac fides, causas hujusmodi recusationis concernentes, ad novum iudicem deferre; quia perinde est ac si à denegatâ executione, partes ipsæ ad summum Pontificem appellassent, quandoquidem à pari procedunt recusatio et appellatio, cap. *Super eo*, 2, de Appel.; Lancelot., de Attent. post recus. jud., numero 8, et § seq., ac propterea, omnia hæc sunt formiter in scriptis redigenda; non enim sufficit, si fiant in voce et sine legitimâ scripturâ, prout ubique scimus practitari et docuisse Salyc., Angel. et alios in l. *Cum speciali*, c. de Jud., relatos per Marches. in suâ Pract. commiss., part. 2, c. 5, num. 9.

Recusari etiam ut plurimum ipsos iudices ordinarios per ipsos impetrantes, in principio impetrationis primi rescripti, etiam ex causâ suspicionis, contingit, peterdo sibi alium et viciniorum iudicem deputari; quod quidem in ipsis litteris erit exprimendum, nimirum quòd ipsi proprium ordinarium, cui litteræ dirigendæ essent, suspectum habent, ut supra dictum est, ab eoque ipsarum litterarum executionem non possunt neque sperant reportare, ac proinde ipsum suspectum jurare parati existunt, et quatenus opus sit, jurant; quod quidem sæpenumerò contigisse scimus; præsertim cum idem ordinarius sive illius vicarius habeat aliquod in negotio, interesse, proindeque conveniens minimè videtur, quòd fungatur munere iudicis et partis, ad ea quæ tradit Barthol. in l. *Qui jurisdictioni*, ff. de Jurisdictione, ff. Omn. ind., allegato tamen episcopo suspecto; si idem episcopus interim moriatur, non erit suspecta persona successoris, nisi tamen fuerit recusata dignitas et dignitatis nomen;

tunc enim in ipso successore causa suspicionis perseverat, ut bene docet Tiraquell. in Tract. *Cessante causa*, part. 1, numero 220, relatus per eundem Marches. d., cap. 5, num. 14, qui numero 14 subdit quod episcopus in causâ suâ Ecclesiæ, nisi allegetur suspectus, poterit judicare, ut per Felin., capite *Cum renissent*, numero 1, ubi Abb. de Judic. Hæc tamen iudicis recusatio, ut hic, respicit potiùs praxim signaturæ gratiæ quàm justitiæ; quoad istam enim, scilicet, ad lites, alio modo datur novus iudex in locum iudicis suspecti: tunc enim, cum ut plurimum litteræ appellationis committi consueverint tribus iudicibus, et cui-libet insolidum, poterit adversarius omnes ipsos suspectos, imò suspectissimos allegare, deque illorum perhorrescentiâ, quatenus opus sit, jurare se exhibere paratum; quò casu unus tantum novus iudex ut plurimum ab ipsâ signaturâ justitiæ dari consuevit, ut, præviâ avocatione, dummodò coram eis, seu eorum aliquo, causa, seu causæ non sint instructæ, neque pro parte appellantis in eorum, sive alicujus illorum jurisdictionem consensum fuerit, cognoscat. Atverò, quia ex causâ suspicionis hujusmodi, sæpè pariter contingere solet quamplurimos successivè iudices in unâ eademque causâ suspectos allegari ac frequentiorē idcirco reddi recursum ad ipsam signaturam justitiæ, propterea ad evitandam infinitatem, quæ de jure reprobatur, *L. qui bona*, § *fin.*, ff. de Damn. infect.; Abb. in cap. 1, num. 4, de Privileg.; Alexand. consil. 19, num. 9, volum. 4, consuevit ipsa signatura novo iudici sive novis iudicibus ita rescribere, ut si scilicet partes ipsæ in ipsum novum iudicem consenserint, cognoscat, causamque prædictam sine debito terminet, sin minùs, alium iudicem, de consensu partium eligendum, aliàs ex officio suo ad causam ipsam cognoscendam et decidendam, auctoritate apostolicâ deputet; cui quidem sic deputato, et ipsi deputanti datur ad id opportuna facultas. In iudicibus autem Romanæ Curix aliter se habet ista praxis; ibi enim iudex in commissione petitus rarò conceditur, cum affectatus videatur, juxta text. in cap. *Ad hæc*, de Rescript., licet extra Curiam detur ille iudex, quem pars petit, nisi adversarius contradicat; ac etiam quia si ad partis petitionem deputaretur, esset alteri parti suspectus; ex quo vehemens oritur exinde suspicio, ne petenti sit propitiùs et favorabilis, ut per eund. Marches., part. 1, cap. 13, num. 45, nisi tamen, ut ipse ibi subdit, aliter principi vel signaturæ rescribendo, visum fuerit, aut si earundem partium accedat assensus. Regulariter tamen in isto casu, nimirum quando in commissione causarum in ipsâ Romanâ Curia contingat dari iudicem de consensu partium eligendum, de eo partes ipsæ, præcedente citatione ad concordandum de iudice, coram D. Cancellariæ regente concordant; quatenus verò ad ipsam concordiam, prout sæpè contingit, deveniri non potest, ab eisdem etiam partibus petitur ut unaquæque earum det listam iudicum confidentium et diffidentium; quòd si ambæ partes unum ex datis nominant in iudicem, ille deputatur; si verò plures insimul, unus ex illis

datur arbitrio ejusdem D. regentis, teste eodem Marches., p. 1, cap. 5, num. 37; quia verò hæc ad nostrum institutum minime pertinent, propterea per transitum dicta esse volumus.

Cum verò supra dixerimus, sede episcopali vacante, dari litteras vicario episcopi viciniore viventis directas, numquid idem sit, mortuo sive ab officio remoto ipso vicario, postquam cœpit ipsas litteras exequi, adeò ut adhuc opus sit aliâ desuper novâ commissione pro executione earundem litterarum, an verò ipsa commissio transeat in successorem in ipso vicariatus officio, qui possit ipsas litteras expedire?

Et pro negativâ facit communis opinio omnium doctorum, asserentium jurisdictionem delegatam vicario episcopi, eo mortuo, vel ab officio remoto, omninò expirare, et ad successorem nequaquam transire, quòdque dignitas vicariatus, sive per illius obitum, sive remotionem, extinguitur, sive mortuo civiliter, sive naturaliter, ut per Barthol. in l. *Quod principi*, in fin., ff. de Leg. 2; Gemin. in cap. *Statutum*, versic. *Et per hoc*, de Rescrip. in 6; Dec. in cap. *Quoniam*; Abbas, num. 62, de Offic. deleg.; Paris., de Resign. benef., lib. 7, quest. 24, n. 78, ubi testatur ita fuisse resolutum in unâ Neapolitanâ, teste Caputaque, decis. 389, part. 1.

His tamen non obstantibus, contraria sententiâ verior est, per text. in dict. c. *Quoniam*, Abbas, et ibi Dec. n. 34, et Abb. num. 44; Gare., de Benef., part. 6, cap. 2, num. 29, distinguendo tamen ibi, nisi ipsa delegatio fuerit facta sub nomine dignitatis, adjectâ tamen aliquâ qualitate, ut videlicet ex eâ videatur habitus respectus ad personam, non autem ad dignitatem, prout decisum fuisse ait in unâ Capuan. de anno 1552, coram Rossanen., in quâ fuit resolutum quòd commissio facta episcopo sub nomine dignitatis, cum qualitate tamen, ex quâ videtur respectus habitus ad personam, et non ad dignitatem, ut quia committitur episcopo Tridentino Neapoli commoranti, duret in personâ illius, etiamsi transferatur ad aliam Ecclesiam, et non transit ad successorem in Ecclesiâ Tridentinâ, per diversa jura ibi per eum allegata.

Quare, si delegatio in proposito fuerit simpliciter facta vicario generali episcopi N., sine aliquâ adjectâ qualitate, profectò, cum Papa habuisset rationem tribunalis, ad ejusdem vicarii successorem ipsam delegationem transire, nemo est, qui ambigat; id Abb. in dict. cap. *Quoniam*, Abbas, numero 11, et fuit resolutum in unâ Senen. canonicatûs et præbendæ, coram Romano, 25 octobris 1546, teste Put. decis. 487, lib. 2; id Paris., lib. 1, quest. 11, num. 16, ubi ita distinguit, quòd aut delegatio est facta sub nomine dignitatis, aut expresso nomine proprio. Primo casu transit ad successorem; secundo verò casu, extinguitur morte; idem Dec. in dict. cap. *Quoniam*, Abbas, Genuen. in Praxi cur. archiep. Neapolit., cap. 69, numero 2, ubi licet dicat hujusmodi delegationem non transire in vicarium successorem, ex quo vicarius propriè non dicitur habere successorem, et vicariatus non est dignitas permanens, id tamen limitat non pro-

cedere, quando stylus alicujus curiæ esset in contrarium, ut per Achill. de Grass. decis. 3, de Offic. vicar.; et quod satis mihi placet, est, dum dicit non procedere supradictam communem opinionem, quando delegans habuit respectum ad tribunal episcopi; quòdque in hac eadem curiâ archiepiscopali, observantia est contra communem opinionem, quòd vicarius successor cognoscit de causâ delegatâ vicario prædecessori; et in dubio, quando in delegatione non exprimitur nomen proprium, censetur delegantem contemplari tribunal; sed cum jam per totum ferè orbem id servetur et practicetur, jam non videtur id posse aliàs in dubium revocari, maxime quando ex conjecturis patet delegantem habuisse rationem tribunalis, nullâ in ipso rescripto aliâ qualitate adjectâ, per quam videatur Papam habuisse respectum ad personam delegati, ut etiam concludit Sbrozz., de Offic. vicar., libro 2, quæst. 57, et satis per ipsam praxim patet, cum nunquam visum fuerit hujusmodi dispensationes, sive quæcumque alia rescripta, dirigi vicario illius nominatâ personâ, sed tantum simpliciter sub nomine vicarii in spiritualibus generalis, prout ipsa cancellaria servat; ne sub nomine vicarii alius præterquam generalis intelligatur, puta foraneus, sive alii episcopi officiales, qui non possunt esse sedis Apostolicæ delegati, neque summi Pontificis rescripta exequi, text. in c. *Quoniam*, de Rescript. in 6.

Redeundo nunc ad ipsum vicarium, vivente episcopo, dubitari potest num, stantibus verbis commissionis, in clausulis supplicationis adjectis, videlicet: *Et committatur ordinario, sive ejus vicario*, etc., poterunt litteræ utrique dirigi; et videtur posse, quia illa dictio, sive, ponitur ampliativè, ut in c. *Cum nullus*, de Tempor. ordin. in 6; Card. Tusc. in suis Pract. Conclus., t. 2, litterâ D, conclus. 272, num. 16.

Sed contrarium est verius, et in praxi receptum, quia cancellaria nunquam consuevit committere, nec committit has litteras episcopo et ejus vicario insimul; ac propterea, cum jam hic sit stylus inveteratus, ipse est attendendus circa litterarum expeditionem, c. *Porrectâ*, ibi: *Cum igitur à cancellariâ nostrâ hujusmodi litteras emanasse non credamus*, de Confirmat. util. vel inutil.; Abb. et Felin., in cap. *Ex parte*, lib. 2 de Offic. deleg.; Mandos. regul. 27, quæst. 12, numero 2. Quinimò hujusmodi dispensationes nunquam committuntur alternativè, scilicet episcopo, seu ejus vicario, sed uni tantum eorum, sicut docet notorius stylus. Hoc proinde non omittam, quòd stante commissione in calce clausularum supplicationis adjectâ, scilicet: *Et committatur ordinario*, sive ejus vicario in spiritualibus generali, contingit quandoque partibus sic petentibus, litteræ hujusmodi dispensationis non vicario, sed ipsi episcopo committi, prout vidimus pluries praticari; quod etiam evenire potest, ubi episcopus non constitueret sibi vicarium generalem, sed ipse solus exerceat utramque jurisdictionem, voluntariam, videlicet, et contentiosam, quandoquidem id nullo modo juri communi dignoscitur repugnare, cum certum sit episcopum non teneri ex ne-

cessitate sibi assumere vicarium generalem, ad not. per Joan. Andr. in cap. *Cum ab omni*, de Vit. et Honest. cler.; Anchar., consil. 218; Put., decis. 45, num. 1, lib. 2; Rot., decis. 222, part. 2, divers.

Nam licet Bald. in c. *Quoniam*, de Off. ord., dicat quòd in quâlibet civitate debeat adesse unus episcopus, et unus vicarius, hoc nihilominus sic distinguendum videtur, nempe quòd aut episcopus est absens, et in hoc casu non est dubium, quòd cogitur habere vicarium, aut verò est præsens, et etiam subdistinguitur; nam aut ipse est jurisperitus, et potest per se definire ea quæ pertinent ad jurisdictionem prædictam, et episcopatus est tenuis, prout communiter sunt in Italiâ, et in hoc casu non est compellendus ad habendum vicarium; aut verò non est jurisperitus, vel negotia sui episcopatus sunt multa, quia ille est pinguis, prout sunt communiter in Hispaniâ et in Siciliâ, et in hoc casu debet episcopus compelli ad assumendum sibi vicarium, prout distinguit Hojed., de Incompat. benefic., p. 2, n. 9.

Et hoc modo est intelligendus Quarant. in sum. bull., tit. *Archiep. auctoritas*, vers. *Præterea*, sub num. 21, fol. 77, ubi ait, quòd archiepiscopus potest assignare terminum episcopo ad constituendum sibi vicarium vel officialem; quo elapso archiepiscopus supplebit; quòdque si episcopus sit in diocesi, et possit omnia episcopalia munera obire, non tenetur habere vicarium, ex juribus ibi allegatis.

Ubi enim episcopus non habeat peritiam utriusque juris, certum est etiam in conscientia debere assumere sibi vicarium, qui ita demum in theoria et praxi sit versatus, ut suppleat ea quæ episcopo desunt; aliàs autem si cæcus cæcum ducat juxta dictum evangelicum, *ambo in foveam cadent*, et certum est illitteratum cæco comparari, cap. *Post translationem*, de Renunt., et in dies experientia comprobatur ignorantiam potissimum circa hæc esse matrem cunctorum errorum, c. *Ignorantia*, 38 dist., c. *Nisi cum pridem*, § *Pro defectu quoque scientiæ*, de Nuntiati., Gonz. ad reg. 8; gloss. 9, num. 57 et 58.

Et in proposito assumendi prædictum vicarium idem quoque dicendum est de capitulo, sede episcopali vacante, quòd non tenetur deputare vicarium, sed per se potest exercere jurisdictionem, quamvis utile sit illum constituere propter contradictionem et absentiam multorum; Felin. in c. *Cum olim*, n. 9, de Major. et Obed., ex Abb. in cap. *Irrefragabili*, de Offic. ordin.

Unde hinc deducitur quòd commissio hujusmodi litterarum, facta vicario tantum, non poterit expediri per episcopum, etiam ipso vicario ab officio remoto, nec è contra vicarius poterit expedire causam commissam ipsi episcopo cujus est vicarius generalis, nisi episcopus ei dictam causam subdelegasset, et è contra (quod tamen semper intelligitur, postquam causa fuerit delegata, non autem prius, ex eo quòd causæ à Papâ delegandæ, et futuræ commissiones, non possunt committi, quia jurisdictio nondum competens, nec habitu, nec actu committi non potest; Garc., dict.

cap. 2, num. 22 et 23, Navarr. consil. 5, de Offic. deleg.); satis enim tritum est in jure, quòd delegatio, seu commissio facta vicario, non censetur facta episcopo, qui de jurisdictione delegatà vicario, non potest se intromittere, Pavin. de Offic. et Potest. vic.; Marc. Ant. Genuen., in suà Praxi archiep., cap. 83, num. 11; Zerol. in Praxi episcop., part. 1 verbo *Vicarius*, dub. 5. Hinc, cum aliàs fuissent cuidam vicario episcopi directæ litteræ ejusdam dispensationis in formà pauperum, in quibus præcipiebatur oratorem debere operam suam conferre fabricæ, vel in aliud servitium alienjus Ecclesiæ vel loci pii, tribus saltem mensibus, cum esset vicarius absens, episcopus pietate ductus, ne in longum protraheretur executio dictarum litterarum ob absentiam ejusdem vicarii, jussit ipsi oratori ut operam suam hujusmodi conferret fabricæ ejusdam Ecclesiæ, quam per totum integrum tempus contulit; eaque sic collatà, adiit vicarium, jam ad diœcesim reversum, instante pro executione dictarum litterarum; et sic pro decreto dispensationis: quod quidem ipse vicarius facere recusavit, ex eo quòd pœnitentia collationis operæ dictæ fabricæ, fuit sibi à dicto episcopo nulliter imposita; ac propterea debebat orator denuò agere eandem pœnitentiam. Re denique ad Urbem delatà, fuit rescriptum nullam esse habendam rationem pœnitentiæ hujusmodi à dicto episcopo impositæ, et sic denuò orator per tres alios menses operam suam contulit; ex quo dictus episcopus carebat istà auctoritate, cum jurisdictio delegata sit extraordinaria, odiosa et restringenda; Gloss. in c. 1, verbo *Processus*, de Rescript. in 6; Anchar. consil. 215, num. 8, et propterea ad alias personas non expressas prorogari non potest, C. B. et G. in fin., et Abb. in princip. numeri 13, de Offic. deleg.; Bart. in l. 1, num. 6, et ibi Bald. num. item 6, ff. de Judic. delegat. Et speciale est in episcopo, qui, ut supra dictum est, non potest se intromittere in causà delegatà à Papà suo vicario; Card. Imol. et Bonif. in Clem. 2, de Rescript., relati per dict. Genuens. in dict. Praxi, cap. 69, titul. de Caus. deleg.

Sed cum hæc sint satis in praxi frequentia, addendum etiam est supra dicta omnia locum sibi vindicare, etiamsi contingat ipsum vicarium creari in episcopum ejusdem diœcesis, vel quocumque alio modo, desinat esse vicarius, quia adhuc cessat commissio, respectu suæ personæ, et sic transit in suum successorem in vicariatu; Sanch., l. 8, disput. 27, n. 51.

Quid autem dicemus de vicario episcopi confirmati, nondum tamen consecrati? an ipsi poterunt hujusmodi litteræ dispensationis dirigi? Et sicut nos docet observantia et praxis, procul dubio ei possunt dirigi, quia clarum est episcopum ante illius consecrationem habere plenam jurisdictionem episcopalem, et vicarius dicitur verè vicarius episcopi habentis plenam jurisdictionem episcopalem; id. Sanch., n. 55.

Verum, quia episcopus plures habere potest vicarios generales in suà civitate et diœcesi, cap. *Quoniam*, de Offic. ordin., cap. *Ad hæc*, de Offic. Archid.,

cap. 1, de Celebrat. miss.; Ancharan. in Clem. 2, de Rescript., et potest taliter eos constituere, quòd alter non dependeat ab altero, et quòd sint æquales et in solidum, vel quòd sit unus principaliter, etiamsi constituatur alter in uno, alter in alio loco; quia non attenditur generalitas loci, sed commissionis causarum, et sic facerent unum consistorium cum episcopo; Zerol. in Prax. episcop., part. 1, verbo *Vicarius*, quid dicendum, si delegatio fiat simpliciter vicario, cuinam ex ipsis censetur facta commissio? Et dicendum est quòd censetur facta principaliori; idem Sanch. num. 56, qui allegat Clem. 2 de Rescript., ubi dicitur principalem episcopi officialem esse capacem hujus delegationis, quod itidem servatur quando sunt plures archidiaconi, et commissio fit eorum uni tantum; nam semper intelligitur de principaliori, ut per Bald., in cap. *Quoniam*, Abbas, num. 7, de Offic. deleg.

Ilic insuper te adnotare oportet, quòd sæpè vidimus in praxi observatum, nimirum, quòd si continget episcopum ex aliquà causà, censuris ecclesiasticis innodari, ac propterea etiam illius vicarii jurisdictionem suspendi, ipse vicarius retinet nihilominus habitualem jurisdictionem, tanquam verus vicarius, sicut ipse episcopus; ac propterea poterit causam sibi, apostolicà auctoritate delegatam, exequi, quia causæ hujusmodi executio non suspenditur per excommunicationem episcopi, cum sit verus vicarius, et jurisdictio sibi delegata non dimanet à dicto episcopo excommunicato, ut per Sbroz. de Offic. vicar., lib. 3, q. 17, num. 10.

Si verò ex paulò ante dictis duo vicarii erunt æquè principales, et nullus designetur in rescripto, tunc ille debet exequi rescriptum, quem pars elegerit; Gloss. in d. cap. *Quoniam*, Abbas, verbo *Substitutum*, de Offic. deleg., quatenus rescriptum sit gratiosum, Sanch., d. lib. 8, disputat. 27, num. 37, et si partes discordent in illius electione, tunc ille erit iudex, cui fuerunt primò litteræ presentatæ; quòd maximè procedit in commissionibus et dispensationibus quæ non sunt contentiosæ, nec inter partes agitantur, Gloss. in d. cap. *Quoniam*, Abbas, id. Sanchez, d. disput. 27, num. 37, in fin.

Quid autem nunc dicendum est, si vicarius executor (prout sæpè contigisse scimus) invenerit litteras dispensationis esse subreptitias vel obreptitias juxta facultatem sibi traditam à concilio Tridentino, sess. 22, c. 5, ibi: *Ea verò, quæ gratiosè conceduntur, suum non sortiantur effectum, nisi prius ab eisdem tanquam delegatis apostolicis summario tantum, et extrajudicialiter cognoscantur, expressas preces, subreptionis vel obreptionis vitio non subjacere*; cum illas tales esse pronuntiaverit, numquid poterit postmodum cum oratoribus dispensare, vigore earundem litterarum? an verò poterit suam sententiam retractare?

Antequàm huic quæstioni satisfaciam, quia frequens in Romanà Curia, et alibi est sermo de rescriptis subreptitiè et obreptitiè impetratis; sæpissimèque, con-

tingit concessionem summi Pontificis, sive cujuscunque alterius principis, nihil et nunquam operari in casibus vitiosis, dolosis, obreptitiis, seu subreptitiis, ut docet textum in l. *Non solum*, § *Si haeres*, ff. de Lib. leg.; unde in casibus in quibus requiritur mentio alicujus rescripti, si illud est nullum, veluti subreptitium vel obreptitium, non erit de eo facienda mentio, Felin. in c. 1, n. 13, de Rescript., quod locum sibi potissimum vindicare videmus in beneficialibus, in quibus subreptio et obreptio etiam non dolosa vitiat gratiam, et reddit litteras invalidas, c. *Super litteris*, ubi Abb. et alii de Rescript., quia in beneficialibus mens Papae est praecisa; Imol. in c. *Super litteris*, eod. tit.; nam qualitas quae de jure exprimenda est, si non exprimitur, vitiat gratiam, etiamsi alias Papa litteras concessisset, capite *Si motu proprio*, de Praeb. in 6; Card. cons. 53, ubi ait subreptionem vitare in beneficialibus, etiamsi insurgat ex simplicitate; quinimò, dixit Innoc. in c. *Accedens*, de Crim. fals., quòd in gratiosis falsitas semper praesumitur expressa cum dolo, quia impetrans ante impetrationem habebat se informare de veritate, Mandos., Reg. 32, quaest. 23, num. 7, non omnino propterea pigeat eos qui horum terminorum perfectam cognitionem carent, scire quodnam versetur discrimen inter subreptionem, quandoquidem, secundum aliorum doctorum opinionem, haec duo tanquam synonyma habentur, et nihil inter se differunt; quod signanter tenuerunt Dec. in c. *Super litteris*, 4, not. 4, de Rescript., et Menoch. de Arbitr. jud., l. 2, cent. 1, casu 201, n. 40.

Sed revera huic opinioni praeter doctores contrarium sentientes, adversatur etiam sententia omnium antiquorum ac peritorum curialium; qui unum ab altero ita distinguunt, nempe tunc subreptitium censi rescriptum, quando scilicet Papa jam intellexit quod ab eo petitur; verum in ipsa petitione fuit tacita veritas, quae omnino narranda est; vel fuit in ea falsum aliquod narratum. Rescriptum verò obreptitium illud propriè est, quando videlicet per verborum involutionem aut cautam loquelam, veluti ironicam aut callidam, effugitur plena concedentis intelligentia, ut per Innoc. in c. *Cum dilectus*, num. 3, de Rescript., quod profectò satis deprehenditur ex diversis rescriptis, seu litteris apostolicis, in quibus dici consuevit, quòd litterae non possint de subreptionis vel obreptionis vitio notari, et alibi, non minùs subreptitiè quàm obreptitiè, etc.; et sic tanquam duo apponuntur: alias enim diceremus, quòd litterae apostolicae aliquod superfluum continerent, quod est omnino negandum; Cassad., decis. 5, in fin., de Praeb., quia in illis quodlibet verbum debet operari; arg. l. *Si quando*, ff. de Leg. 4, cap. *Si Papa*, de Privileg. in 6, in quo habetur supra dicta verba subreptionis vel obreptionis, etc., esse omnino separata; Card. Zabarel. consil. 50, quod satis agnoscitur per eandem dictionem, *vel*, quae de sui naturà cadit inter diversa, ut per Gonz. ad reg. 8 cancell., gloss. 48, num. 17, et gloss. 52, num. 3.

Ad questionem igitur redeundo, eam, inter alios movet Paul. Squill., de Privileg. cler., c. 2, privil. 2.

dub. 11, n. 203 cum seqq., cui respondet quod tali casu non poterit executor dictas litteras exequi, sed recurrendum erit ad summum Pontificem delegantem, quia cum ipse vicarius, tanquam iudex delegatus, functus sit officio suo, extincta est ejus jurisdictio, eò quòd pronuntiando ipsas litteras esse subreptitias, jam protulit suam definitivam sententiam; ex quo decidit totam causam sibi commissam; idem, n. 206, et sic in illà non poterit se ampliùs intromittere, l. *Judex posteaquam*, ff. de Re jud.; Rip. in l. *Quod jussit*, eod. tit., l. *Post sententiam*, c. de Fruct. et Litt. expens.; Alex. in l. *Jubemus*, ff. de Jurisd. omn. jud.; Felin. in cap. *Qualiter et quando*, lib. 2, de Accurat.; Ludovis., decis. 486, n. 8, sicut etiam dicendum est quòd iudex delegatus, si semel judicavit, licet nulliter et invalidè, functus est officio suo; nec sibi convenit suam sententiam revocare, l. *Paulus*, ff. de Re jud., l. *Duo fratres*, ff. de Pen., quod quidem ordinario tantum permittitur qui jure proprio judicat; idem Paul. Squill., n. 207, qui, n. 208, subdit quòd si idem iudex pronuntiaverit legitimam esse dispensationem, et postea inveniet se deceptum, vel errasse, sive inito matrimonio, sive non virtute dictae dispensationis, non poterit, uti delegatus, causam hujusmodi reassumere, ex eo quòd jam, ut dictum est, fuerit functus officio delegati; sed quòd tanquam ordinarius poterit cognoscere de ipso matrimonio contracto, vel contrahendo, an illud validum sit, velne, ex Sanchez, lib. 8, disp. 27, n. 39, licet secùs dicendum sit ubi dispensatio vel quodvis aliud rescriptum remanaverit à sacra pœnitentiaria pro foro tantum conscientiae, prout infra dicemus.

Sed antequàm ulteriùs progrediar, non incongruum visum fuit subnectere an dataria et cancellaria apostolicae consueverint committere aliis personis executionem hujusmodi litterarum, puta habentibus jurisdictionem, quasi episcopalem, vel eorum vicariis.

Et existimat Sanch., lib. 8, disputat. 27, n. 34, quem sequitur Garc. de Benefic., part. 9, cap. 2, num. 147, in fin., posse, non modò hujusmodi jurisdictionem habentibus, verum etiam eorum vicariis committi, cum ipsi sint capaces hujusmodi delegationum, tanquam vicarii habentium jurisdictionem episcopalem; quia hoc modo isti vicarii sunt ordinarii, sicut vicarii episcopi; cum eandem jurisdictionem habeant à canone quàm vicarii episcopi; Cucc., lib. 2 Instit. moral., tit. 8, n. 156, et quòd praxis ita se habet.

Hoc tamen omnino negatur; praxis enim talis est ut hujusmodi dispensationes, sicut quaecumque alia rescripta, non committantur dictis vicariis, habentium talem jurisdictionem; quia cum isti vicarii inferiorum, non sint in dignitate ecclesiasticà constituti, sunt hujusmodi commissionum incapaces: id enim docet etiam Gloss. in Clem. *Et si principalis*, in verbo *Episcopali*, de Rescript., ubi loquitur tantummodò de officiali episcopi; sicut etiam sentit sacra congregatio cardinalium, ut ex declarationibus infra positis, in quibus dicitur, tantummodò committenda esse praelatis, et de hoc praxi testatur, etiam Hieronymus Pau-

Ius in suo Provinciale, tit. de Jud., vers. *Item quando*, dicens, quòd nunquàm scribitur, nisi officiali majorum praelatorum, ac propterea illis dirigi consueverunt qui habent hanc jurisdictionem; nam constat ex notorio et vulgato stylo, quòd omnes litteræ, sive gratiæ, sive justitiæ, committuntur passim dictis praelatis, habentibus tantum supra dictam jurisdictionem, pro personis et locis suæ jurisdictioni subjectis; dummodò sint exempti, et habeant Ecclesias pleno sibi jure subjectas, et per hoc, jus episcopale, et jurisdictionem quasi episcopalem, Innoc. in cap. 2, vers. *de Abbatibus*, de Transact., et probatur in cap. *Abbat*, de Privil., in 6, Gloss., in Clem. 2, vers. *Proprii*, de reb. Eccles. non alien.; text. in cap. *Singulis*, de Statu monach., cap. *Significasti*, de For. compet., et dicit text. in cap. *Ne pro defectu*, § *Statuimus*, junctà glossà in verbo *Regularis*; quod propter præmissa, abbatia et episcopatus æquiparantur, cap. *Decernimus*, de Jud., ubi Abbates nominantur inter episcopos seu archiepiscopos, cap. 2, de Præb., in 6; nam sicut episcopatus est culmen dignitatum secularium, ita abbatia est caput omnium regularium beneficiorum; et sic hanc æquiparationem intelligit de abbatibus, habentibus jurisdictionem episcopalem; quia isti dicuntur magni abbates seu abbates generales, de quibus loquitur text. in cap. *Adrianus*, 63 dist., ac propterea, dum summo Pontifici narratur, oratores esse alicujus loci jurisdictionis alicujus ex dictis abbatibus, seu cujusvis, similem jurisdictionem habentibus, non admittitur applicatio, nisi in eà dicatur: *Exponitur S. V. pro parte N. et N. ex loco N. jurisdictionis Abbates, seu præpositi N.*, et in corpore supplicationis: *Supplicanti igitur humiliter Sanctitati vestræ oratores præfati quatenus Abbatem monasterii N. ordinis sancti N. Nullius diœcesis, provincie N. particulare, et separatim territorium habenti, ac jurisdictionem, quasi episcopalem in dicto loco exercenti; etiamsi de illis personis non sit, quibus similes causæ per Sedem Apostolicam committi consueverunt, committere et mandare; ut cum eisdem oratoribus, etc., dispenset; postmodum verò hæc eadem verba apponuntur in litteris dispensationis. Et hic stylus inconcussè servatur præsertim ex pluribus declarationibus sacræ congregationis concilii Tridentini; quæ in simili declaravit de anno 1593 in unâ prioratûs de Ucles., ord. sancti Jacobi, his verbis: Congregatio concilii censuit, dispensationes matrimoniales et alias quascumque quæ subditis inferiorum episcopis à Sede Apostolica conceduntur, si eas extra Romanam Curiam committi contigerit, et illi inferiores nullius diœcesis existant, et jurisdictionem quasi episcopalem habeant, eisdem inferioribus vicinioribus episcopis esse committendas. Hier. card. Matthæus; quamvis postea eadem sacra congregatio dederit sequentem declarationem ad instantiam cardinalis Toleti, nempe congregatio concilii censuit prius coram Domino datario esse docendum, priorem habere qualitates requisitas ut ipsi dispensationes matrimoniales committi possint, vel esse in quasi possessione, ut prædictæ dispensationes eidem committantur. Hier. card. Matthæus.*

Sicut etiam, in unâ prioratûs de Magazela, ipsa congregatio sic censuit, *si prioratus, ut proponitur, nullius sit diœcesis, et quasi jurisdictionem episcopalem habeat, litteras dispensationum matrimonialium, et alias ejusdem generis priori committendas, 5 maii 1593. Adest etiam decisio Rotæ, in unâ Nullius, della Serena 19 novembris 1593, coram cardinale Seraphino, quæ per extensum hic ponitur, videlicet:*

Fuit instatum apud sanctissimum dominum nostrum, pro parte R. D. Alphonsi Flori, prioris de Magazela provincie della Serena, ut occurrente casu, sibi dirigerentur litteræ dispensationum matrimonialium, et aliæ similes, tanquam ordinario dictæ provincie; et causâ discussâ in sacrâ congregatione concilii, fuit resolutum, si prioratus est nullius diœcesis, et prior habet quasi episcopalem jurisdictionem, litteras hujusmodi esse committendas dicto priori; ideò sacra congregatio de ordine sanctissimi D. N. mandavit, ut in Rotâ videretur, si hujusmodi qualitates verificantur. Ideò causâ propositâ et visis probationibus, domini dixerunt, probari Priorem de Magazela habere propriam Ecclesiam, et uti ornamentis episcopalibus, baculo et mitrâ, necnon jus benedicendi et concedendi Indulgentias, et hoc probari ex bullâ felicis recordat. Clementis VIII; quòd verò habeat territorium distinctum, et separatim à territorio aliorum ordinariorum viciniorum mediantibus certis limitibus; et quòd conferat beneficia, visitet Ecclesias, et corrigat delinquentes optimè probant testes exhibiti, quibus tamen, quia fuerunt examinati sine alienius partis contradictione, vel episcoporum vicinorum citatione, ad ad hunc effectum, cum agatur de levi præjudicio, an velint domini officiales sanctissimi fidei adhibere, Rota eorum arbitrio censuit reliquendum.

Adest insuper alia declaratio ejusdem S. congregationis, quæ voluit ut præpositi Piscien., cui mandata est jurisdictio, visitatio, correctio et superioritas, etiam quoad institutionem, præsentationem et nominationem, prout illam habebat episcopus Lucan. sint committendæ litteræ in formâ, *Dignum*, et dispensationes matrimoniales; quas quidem decisiones teneo authenticas penes me, et postmodum easdem reperiri relatas per Garc., de Benefic. parte 9, capite 2, numero 24 et seq.

Insuper eadem sacra congregatio declaravit, tunc dispensationes hujusmodi posse committi inferioribus ordinariis, quando sunt nullius diœcesis, et habent quasi episcopalem jurisdictionem; Coccin., decis. 346, num. 7.

Abbates verò, priores et præpositi; quibus hodiè frequentissimè hujusmodi dispensationes et alia rescripta apostolica, à datariâ et cancellariâ diriguntur, prout longo temporis cursu et exercitatione observavimus; omissis aliis de quibus in dubium revocatur, an sint eis hujusmodi commissiones dirigendæ, sunt ii qui sequuntur; eisque tales commissiones fiunt eo etiam quo sequitur modo, licet latius in ipsâ supplicatione, et in litteris extendantur. His igitur fiunt

commissiones, videlicet :

Abbati monasterii SS. Vincentii et Anastasii, ad Aquas Salvias nuncupatas Cisterciens. ordinis, propè et extra mœnia urbis. Abbati monasterii S. Sylvestri terræ Nonantulæ, ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis, provincie Ravennaten. Hoc tamen quoad expressionem provincie, servatur in aliis locis nullius diœcesis Urbis proximis, ut cum non possit dici, provincie Romanæ, dicitur ex loco N. Urbis proximo, sicut etiam ex loco N. civitati Narnien. proximo, et sic de singulis, etc. Abbati monasterii S. Salvatoris Majoris nuncupati, ordinis S. Benedicti in districtu Urbis. Abbati monasterii Montis Cassinen. ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis, provincie Capuan. Abbati monasterii Montis Virginis, ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis, provincie Benevetan. Abbati monasterii Sanctissimæ Trinitatis Caven. ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis, provincie Capuan. Abbati monasterii S. Christophori, terræ Castri Durantis, ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis provincie Urbinaten. Abbati monasterii S. Mariæ oppidi Pinaroli, ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis provincie Taurinen. Abbati secularis et collegiæ Ecclesiæ S. Petri oppidi de Lerma, nullius diœcesis, provincie Burgen. Abbati monasterii S. Mariæ Farsen, ordinis S. Benedicti, nullius diœcesis in districtu Urbis. Præposito Ecclesiæ B. Mariæ terræ Attini, nullius diœcesis, provincie Theatin. Præposito Ecclesiæ S. Mariæ terræ Piscie, nullius diœcesis, provincie Florentin. Priori monasterii S. Laurentii propè Padulam, Carthusien. ordinis, abbati S. Mariæ de Cadossa, nullius diœcesis, provincie Salernitan. Priori prioratus S. Jacobi de Spatha, nullius diœcesis, provincie Compostellan. Priori prioratus de Magazela, militie de Alcantara, nullius diœcesis, provincie Compostellan. Priori prioratus de Ucles, nullius diœcesis, provincie Toletan. Abbati secularis et collegiæ Ecclesiæ S. Martini, oppidi ejusdem S. Martini, nullius diœcesis in districtu Urbis, necnon committuntur illius vicario, ex indulto Innocentii X. Vicario monasterii abbatiæ nuncupatæ sancti Martini capituli et canonicorum basilicæ principis Apostolorum de Urbe, nullius diœcesis dictæ Provincie Theatin. ex indulto Urbani VIII. Abbati monasterii per priorem gubernari soliti sanctorum Stephani, et Brunonis de Nemore, nuncupati Carthusien. ordinis, nullius diœcesis, provincie Rheginen. quoad Casalâ Serræ, Spatulæ, Biunci, Montauri, et Gasparinæ tantum ex indulto ejusdem Urbani VIII. Necnon officiali archiepiscopi Tarraconen. in insulâ Evicæ, Tarraconen. diœces. canonicè deputato cum narrativâ, attento quòd dicta insula à civitate Tarraconen. per 200 milliaria et ultra distat, officiali archiepiscopi Tarraconen. in prædictâ insulâ ritè deputato, etiamsi de illis personis non sit, quibus similes causæ per dictam sedem committi consueverunt committere, et mandare dignemini, etc.

Prædictorum verò prælatorum vicariis, nunquam tales fiunt commissiones, sicut supra dictum est, præterquam vicario dictæ Ecclesiæ collegiæ sancti

Martini, ac vicario generali prædicti abbatis Montis Cassinen. ex indulto felic. record. Sixti V, prout jam in praxi videmus; et licet ego indultum hujusmodi nondum viderim, attamen optimâ ratione, inter cætera puto motum ipsum Sixtum, ad illud concedendum; ex eo quòd antequàm S. Benedictus accessisset ad Ecclesiam Cassinen. Illa habebat suum episcopum ac præsertim habuit Severum, qui interfuit concilio Lateranensi, anno 487, in quo quidem concilio ipse Severus subscripsit tanquàm episcopus Cassinen., et sic postquàm illuc accessit S. Benedictus, scilicet de anno 529, nemo alius præter monachos Cassinenses, episcopus fuit ibi deputatus et successivè abbates Cassinenses, post S. Benedictum, licet non essent episcopalia, et omnimodam jurisdictionem semper exercuerunt, diœcesimque habebant, per Rot. in unâ Soran. beneficii 8 martii 1627, coram Merlino, et refert celeberrimus Barbos., de Jur. eccles., lib. 1, cap. 1, num. 36, cum duobus sequent., et teste P. D. Marco Antonio Scipione in Elogio abbatum sacri monasterii Cassinen.; magna itaque est ejusdem monasterii auctoritas, magnaque inter Italiæ cœnobia præstantia; cum præter S. Germani civitatem, triginta duo oppida hodiè possideat, ejusque abbas omnimodam habet episcopalem jurisdictionem: quam liberè in suâ diœcesi exerceat, nec habet finitimum episcopum, cui ea demandetur, quæ ex sacri concilii Tridentini decretis, viciniore episcopo sint committendæ; proindeque supra dictus Sixtus V, statuit, ea omnia quæ ad juris æquitatem seu indulgentiam ac arbitrium judicis referuntur, ad prædictum abbatem Cassinatem in suâ diœcesi spectare, ita in hodiernum diem causæ quæ ad matrimonia et sacerdotia spectant ab eodem abbate cognoscuntur, quas alioqui ad solos episc. pertinere indubitatum est; cum ipse abbas propriam synodum celebret, propriumque habeat seminarium, examinatores synodales in suâ diœcesi eligat idoneos excipiendis confessionibus approbat, sacris initiandos examini subjicit tonsuram et minores ordines, suis subditis, tum secularibus administrat litteras dimissorias ad majores in alienâ diœcesi suscipiendos; ecclesiasticorum concursus ad sacerdotia indicit; confirmationis sacramentum, et alia plura quæ inferioribus prælatis per concilium Tridentinum non licet, administrat et exerceat; id. in dicto Elogio, ubi tabellam, sive plantam subjicit, quæ ejusdem monasterii, quod tunc exstat, et oppidorum quæ possidet, descriptionem et formam representat, ac proinde cum prædictus abbas Cassinen. habeat jurisdictionem et Ecclesiam episcopalem, cum diœcesi separatâ, reperitur descripta inter Ecclesias episcopales in libris cancellariæ et cameræ Apostolicæ; ac propterea est verè censenda cathedr. et episcopalis; cum aliis luculenter congestis per Addit. ad Burat., dec. 667, à num. 8, usque ad fin.

Quoniam verò quoad commissiones faciendas abbati monasterii B. Mariæ Farfen. ac S. Salvatoris Majoris, necnon priori Carthusiæ sanctorum Stephani et Brunonis de Nemore, exempla brevium desuper, expedito-

rum, ad meas pervenerunt manus, non prorsus ab hac praxi alienum agnovimus illa hic subnectere, quorum primum est tenoris sequentis, videlicet:

URBANUS Papa VIII., ad futuram rei memoriam. Pastoralis muneris divinâ dispositione nobis injuncti, ratio postulat ut quis universalis Ecclesiæ regimini, licet inmeriti præsidemus, ad ea considerationis nostræ intuitum dirigamus per quæ particularium Ecclesiarum, earumque prælatorum dignitas et auctoritas conservari et augeri possit. Cum itaque, sicut accepimus, monasteriorum, abbatiarum nuncupatarum B. Mariæ Farfen. et Sancti Salvatoris Majoris nuncupati invicem, seu aliàs perpetuo unitarum, ordinis sancti Benedicti, in districtu alimæ Urbis nostræ existentium, abbas seu commendatarius pro tempore existens, proprium, et ab omni alterius ejuscujusque prælati vel antistitis, ordinariâ jurisdictione separatim territorium, multa oppida et loca insigni vassallorum et aliorum habitatorum ac incolarum numero referta, continens habeat. Nos singularibus atque eximii dilecti filii nostri Francisci S. Romanæ Ecclesiæ diaconi cardinalis Barberini nuncupati, nostri secundum carnem, ex fratre germano nepotis, qui monasteria prædicta in commendam ad suam vitam, ex concessione et dispensatione apostolicâ obtinet, meritis adjuti, vassallorum et incolarum habitatorumque præfatorum commoditatibus consulere, et dictorum monasteriorum abbatem, seu commendatarium, aliquâ honoris prærogativâ, quantum cum Domino possumus, exornare volentes, motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac maturâ deliberatione nostris, deque apostolicâ potestatis plenitudine, eidem Francisco cardinali ejusque successoribus dictorum monasteriorum abbatibus, seu commendatariis in perpetuum, ut quæcumque litteræ apostolicæ, etiam in formâ brevis, tam gratiam quam justitiam concernentes, ac præsertim super dispensationibus matrimonialibus, et in formâ significavit, quæ à nobis, et Apostolicâ Sede, pro personis sub jurisdictione dicti Francisci cardinalis, ac abbatum seu commendatariorum prædictorum, ratione monasteriorum hujusmodi, existentibus pro tempore, posthac conceduntur, et ad partes transmittuntur, eidem Francisco cardinali moderno, et pro tempore existenti dictorum monasteriorum abbati seu commendatario, vel ejus officiali, tanquam loci ordinario, non autem archiepiscopis vel episcopis vicinioribus dirigantur et committantur, qui officialis, litteras apostolicas præfatas dicto Francisco cardinali moderno, et pro tempore existenti dictorum monasteriorum abbati seu commendatario, vel ejus officiali, tanquam loci ordinario, non autem archiepiscopis, vel episcopis vicinioribus dirigantur et committantur, qui officialis litteras apostolicas prædictas dicto Francisco cardinali moderno, et pro tempore existenti, monasteriorum prædictorum abbati seu commendatario directas, etiamsi de ipsis officialibus in eis mentio non fiat, aperire et exequi possit, tenore præsentium concedimus et indulgemus. Mandantes propterea dilectis filiis, datario illiusque substitutis officialibus et cujuscunque generis supplicationum revisoribus, ac S. R. E. vicecancellario et cancellario regenti, ac abbreviatoribus de Parco majori nuncupatis, secretariis,

etiam apostolicis, aliisque ejusdem datariæ et cancellariæ Apostolicæ, ac Curiae Romanæ officialibus pro tempore existentibus, ut præmissa perpetuo observare debeant, Decernentes aliter dirigendas, litteras apostolicas hujusmodi, nullas, irritas et inanes, nulliusque roboris vel momenti fore et esse ac censi; neque executioni demandari posse. Quod d. Franciscus cardin. modernus, et pro tempore dictorum monasteriorum abbas seu commendatarius, ejusque officiales in causis et negotiis quæ hujusmodi litteræ concernent procedere in omnibus et per omnia liberè et licitè valeant et debeant, prout alii quicumque ordinariâ et episcopali dignitate fulgentes, in suis respectivè civit. et dioceses. possent et debent; non obstantibus quibuscunque apost. in provincialibus ac synodalibus conciliis edictis, generalibus, vel specialibus constit. et ordinationibus, necnon statutis et consuetudinibus, etiam juramento confirmatione apost. vel quavis firmitate aliâ roboratis, cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem ut præsentium transumptis etiam impressis manu alicujus notarii publicè subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ, munitis, eadem prorsus fides adhibeatur quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Dat. Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris. Die 18 novemb. 1627, pontificatus nostri anno quarto.

Sumptum ex originali munitâ brevium S. D. N. Urbani Papæ VIII., collationatum concordat.

M. A. Maraldus.

Attentâ tamen prædictorum monasteriorum unione, in dubium revocari potuisset quonam modo hujusmodi commissiones fieri deberent; sed tamen ipsa praxis nos docet quòd pro executione rescriptorum apostolicorum pro oratoribus ex locis subjectis monasterii sancti Salvatoris Majoris, licet utriusque monasterii unus sit abbas seu commendatarius, fiant abbati hujus monasterii, si verò S. Mariæ Farfen. abbati ejusdem B. Mariæ; nam attentâ unione prædictâ, quæ creditur æquè principaliter facta, unumquodque retinet sua jura, et remanet in suo statu et honore, et gaudet suis privilegiis, Gloss. in Clem. Per litteras, de Præb.; Mandos, reg. 12, q. 1, num. 4, cum aliis relatis per Garc. de Benefic., part. 12, cap. 2, num. 57.

Pro similibus autem commissionibus priori monasterii sanctorum Stephani et Brunonis de Nemore, faciendis, subjicitur exemplum litterarum, etiam in formâ brevis, tenoris sequentis, videlicet.

URBANUS Papa VIII.—Ad futuram rei memoriam. Nuper pro parte dilecti filii prioris monasterii sanctorum Stephani et Brunonis de Nemore, ordinis Carthusien., nullius diocesis, provincie Rheimen. Nobis expositum fuit quòd aliàs à venerabilibus fratribus nostris sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus sacri concilii Trid. interpretibus emanavit decretum, tenoris sequentis, videlicet: Eminentiissimi et reverendissimi domini, prior Carthusiæ sanctorum Stephani et Brunonis de Nemore, d. votus orator habet omnimodam jurisdictionem ordinariam in spiritualibus et temporalibus, quæ si episcopalem et pro-

unum territorium separatim Castrorum, casalinum seu locorum Serræ, Spatulæ, Bianci, Montauri, et Gasparinæ nullius diœcesis, provinciæ Reginens.; cumque sit inferior prælatus, supplicatur declarari an ipsi inferiori sint committendæ dispensationes matrimoniales, litteræ in formâ Significavit, aliæque hujusmodi. Et Deus, etc. Sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini interpretum aliis censuit, si inferior prælatus habeat jurisdictionem quasi episcopalem et proprium territorium, dispensationes matrimoniales, quoad ejus subditos, litterasque in formâ Significavit, aliasque hujusmodi ipsi inferiori esse committendas. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, aliis per bonæ memoriæ Horatium cardinalem Lancellottum nuncupatum, de voto Rotæ aliis coram Martino Andread, et aliis auditoribus dato, decisum et judicatum fuerit, priorem prædictum, jurisdictionem quasi episcopalem et proprium territorium habere; propterea dictus prior decretum præinsertum, apostolicæ nostræ confirmationis robore communiri summo perè desideret. Nos illum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et à quibusvis, etc., censentes, supplicationibus illius nomine, nobis super hoc humiliter porrectis, inclinati, decretum præinsertum apostolicâ auctoritate, tenore præsentium approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicæ auctoritatis robur adjicimus, ac omnes, et singulos, tam juris quàm facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus. Mandantes propterea dilectis filiis datario, illiusque substitutis officialibus, et cujusvis generis supplicationum revisoribus, ac S. R. E. vicecancellario et et cancellariæ regenti, abbreviatoribus de Parco majori nuncupatis, aliisque datariæ et cancellariæ Apostolicæ ac Curie Romanæ officialibus, ut præmissa observent, litterasque hujusmodi d. priori dirigant ac dirigi curent; decernentes præsentibus litteras firmas et efficaces existere et fore; ac ab omnibus ad quos spectat, et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, sicque per quoscumque judices ordinarios et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his, à quoquam, quâvis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque. Dat. Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris. Die 23 augusti 1633, pontificatus N. anno undecimo. M. A. Maraldus.

Reliquis verò inferioribus prælatis, quantumvis exemptis, et habentibus episcopalem jurisdictionem, nisi fuerint nullius diœcesis, ac particulare territorium habeant, nunquam committuntur hujusmodi dispensationes, seu quævis gratiæ exequendæ. Rationem hujus rei adducit Garc., part. 9, cap. 2, num. 146, dicens quòd dispensationes eorum subditis concedendæ, videntur committendæ episcopis intra quorum diœcesim sint; subdens nihilominus, numero 147, quòd sufficit si habeant territorium distinctum, licet non sit nullius diœcesis. Sed cum id videatur repugnare praxi et stylo Curie super his commissionibus, nihil pro nunc firmo. Est etiam dicendum quòd, quamvis ad effectum exequendi dictas litteras, suffi-

ciat hujusmodi jurisdictionem habere, licet non habeant ipsi insignia episcopalia, non propterea sequitur quòd talia insignia habentes, si careant jurisdictione, nec habeant separatim territorium, possint dictas litteras exequi; plures enim sunt qui ex apostolico indulto possunt uti dictis insignibus, et alias prærogativas habere; nec tamen istæ litteræ eis dirigi consueverunt. Exemplum erit de correctore hospitalis Incurabilium hujus civitatis, cui fel. record. Gregorius XV, ut dictum, hospitale ac alia ab eo dependentia eorumque ecclesiæ speciali aliquâ prærogativâ cohonestentur, ac ad majorem decorem et ornatum ipsius correctoris, qui de nobili genere procreatus esse consuevit, eidem correctori pro tempore existenti, perpetuis futuris temporibus, ut durante ipsius correctoris officio duntaxat, tam in ecclesiâ hospitalis Incurabilium Neapolitan., quàm in quibusvis aliis dicti hospitalis subjectis ecclesiis et capellis, et in processionibus aliisque actibus et cæremoniis publicis, dummodò tamen in sacro presbyteratus ordine et dignitate ecclesiasticâ constitutus existat, et non aliter, mitrâ et baculo pastoralibus, necnon chyrotecis, annulo, sandaliisque, mantello, seu mozzettâ, pileo, rochetto, habitu, coloribus, cæterisque insigniis pontificalibus uti, illaque induere, deferre et gestare, ac etiam missas et alia divina officia pontificaliter more episcoporum, celebrare; necnon post ipsorum divinorum officiorum solemnia populo ibi interessente, benedictionem solemnem, dummodò aliquis antistes seu Sedis Apostolicæ legatus ibidem præsens non sit, vel si adsit, ejus ad hoc expressus accedat assensus, impartiri, liberè et licitè valeat, apostolicâ auctoritate perpetuò concessit, sub datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem 1621, sextodecimo kal. julii, anno primo.

Hanc eandem facultatem exequendi hujusmodi dispensationes et alias litteras apostolicas habent vicarii apostolici, qui mittuntur cum brevi de consilio cardinalium, super negotiis episcoporum inquisitorum; donec illorum causa decidatur, vel suspensio tollatur; nam ipsi vicarii, ex vi dicti brevis, maximas habere solent facultates; nec tamen ipsis committuntur litteræ apostolicæ; sed licet expediantur directæ episcopo, sive ejus vicario in spiritualibus generali, exequuntur nihilominus dictæ litteræ ab ipsis vicariis apostolicis, juxta verba apposita in eorum facultatibus; quamvis aliquando cancellaria Apostolica ac præfectura brevium etiam ipsismet hujusmodi rescripta dirigant.

Verùm, quia litteræ pro hujusmodi vicariis plures continere solent facultates non modò circa executionem litterarum, verùm etiam alia in praxi scitu digna, non incongruum visum fuit, sub quâ formâ illæ concedi consueverunt, hic subnectere, quæ talis est, videlicet

A tergo : *Dilecto filio Iosepho N. clerico Firman. seu alterius diœcesis.*

Intus verò :

URBANUS Papa VIII. — *Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. Pro nostri pastoralis officii munere,*

his potissimum invigilare debemus, quæ coram dominici gregis, ut in viam mandatorum Domini ad salutem dirigantur, omnino respiciunt. Volentes igitur, certis de causis, animum nostrum moventibus, Ecclesiæ N. de vicario apostolico providere; ac de tuis fide, prudentiâ, integritate ac doctrinâ plurimum in Domino confisi; sperantesque, quòd ea quæ tibi duxerimus committenda, cumulatè sis expleturus: te in Ecclesiâ, et civitate, ac diocesi N. hujusmodi vicarium et officialem generalem, ac in nostrum et Sedis Apostolicæ vicarium in spiritualibus et temporalibus, apostolicâ auctoritate, tenore præsentium, ad nostrum et Sedis prædictæ beneplacitum, constituimus, eligimus, facimus et deputamus, cum eisdem facultate, auctoritate et potestate, quoad exercendum ea quæ jurisdictionis etiam voluntariæ existunt, exceptâ tamen facultate beneficia ecclesiastica conferendi, ac litteras commendatitias, et dimissorias et sacros ordines concedendi, quàm episcopus pro tempore existens, habere et exercere solet in universâ diocesi in foro conscientiæ et contentioso; ac aliàs quomodocumque, et qualitercumque, necnon ecclesias et loca pia omnia, etiam monialium monasterii, etiam exempta, quoad clausuram ad sacri concilii Tridentini præscriptum, visitandi et reformandi, ac ad visitationem hujusmodi celerrimè et debitâ cum diligentia procedendi; synodum celebrandi, judices, consultores, vicarios foraneos, notarios, actuarios, magistros actorum, promotores fiscales, executores, omnesque alios et singulos officiales, tam majores quàm minores curiæ episcopalis, quibuscumque nominibus censeantur, in civitate et diocesi prædictis, quotiescumque opportunum fore judicaveris; et aliàs juxta solitum removendi ac alios in eorum loca eligendi, deputandi et subrogandi; multasque et pœnas pecuniarias, apud aliquem probum et idoneum virum, per te, de clero eligendum, deponendi, piis usibus, arbitrio tuo, applicandas; quasque litteras episcopo prædicto, sive ejus vicario directas et diligendas æquè ac si tibi specialiter dirigerentur, aperiendi et exequendi; litteras monitoriales in formâ, significavit, pro rebus deperditis, seu furto sublati, juxta præscriptum dicti concilii Tridentini et bullæ sel. record. Pii Papæ V, prædecessoris nostri, concedendi, in beneficiis de jure patronatûs, ejusque erectione, constitutione, necnon in locationibus emphyteuticis, alienationibus et permutationibus beneficiorum ecclesiasticorum, juxta formam sacrorum canonum et constitutionum apostolicarum, auctoritatem et consensum præstandi, causas criminales, civiles, etiam per appellationem devolutas, et quæ ad curiam episcopalem quovis modo pertinent de jure vel consuetudine in civitate et diocesi prædictis cognoscendi, audiendi, committendi, sineque debito terminandi, contra delinquentes per inquisitionem, etiam ex officio, prout juris fuerit, procedendi, eosque corrigendi, mulctandi, puniendi, deponendi et excommunicandi, suspendendi et interdicendi, pœnarumque et sententiarum earundem moderationem, mitigationem tibi reservandi; necnon censuras et pœnas ipsas, in casibus à jure permissis, aggravandi et reaggravandi, et ab illis, aliisque casibus episcopo prædicto reservatis, prout tibi videbitur, convenire, in utroque foro absol-

vendi et absolvi faciendi, et exercendi quæ præfato episcopo, rationes jurisdictionis, de jure et consuetudine competunt in præmissis et circa ea; etiamsi talia forent, quæ magis specificam et expressam exigent commissionem. Et cum facultate substituti in casu necessitatis, cum simili vel limitatâ potestate. Volumus autem quòd pro tuâ et familiæ tuæ sustentatione, ex redditibus ecclesiæ prædictæ, provisio annua ducentorum scutorum monetæ Romanæ persolvantur, et ejus rata de quadrimestre in quadrimestre, anticipatâ solutione, ultra expensas pro accessu et recessu, aliæque emolumenta ordinaria et extraordinaria, licita, solita et consueta; ita ut si ii ad quos spectat, in solutionibus, vel eorum aliquâ defecerint, suo tempore lapsis decem diebus, ex fructibus mensæ episcopalis pro deficiente portione quæ tibi debetur, propriâ auctoritate capere et exigere liberè et licitè possis et valeas; simulque viaticum pro expensis accessus et recessus cum habitatione congruâ in palatio episcopali, pro tempore officii, habere debeas. Contradictores quolibet, et rebelles, ac præmissis non parentes, cujuscumque status, gradus, ordinis vel conditionis existentes, pœnis pecuniariis, piis usibus, arbitrio tuo applicandis, ac etiam per censuras et pœnas ecclesiasticas, aliæque opportuna juris remedia, appellatione postpositâ compescendo: invocato etiam ad hoc (si opus fuerit) auxilio brachii secularis; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac dictæ Ecclesiæ, etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, et privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenoribus, præsentibus pro plenè et sufficienter expressis habentes; illis aliàs in suo robore permansuris, hæc vice duntaxat specialiter et expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 15 septembris 1652, pontificatus nostri anno decimo.

M. A. Maraldus.

Hæc autem quoad commissiones dispensationum, aliarumque gratiarum, quæ pro utroque foro expediuntur. Pro foro autem conscientiæ tantum, cum sint occultæ, committuntur et diriguntur confessario magistro in theologiâ, vel decretorum doctori, ex approbatis ab ordinario, per oratorem eligendo. Quocirca notandum putavi quòd licet stante hujusmodi commissione, dixerint nonnulli, sufficere talem confessorem esse licentiatum, vel, si regularis fuerit, approbatum à suâ religione, vel à rectore collegii; prout tenet Zerol. in suâ Praxi Episc., part. 2, verbo Penitentiarius, versie. *Secundo respondetur*, qui, versie. seq. ait sic vidisse practicari, subdens quòd alioquin in religionibus vel congregationibus, ubi non fiunt neque magistri neque doctores, non possent eligi ex illis confessarii pro tali effectû; quod non est dicendum, sed mens sacræ penitentiariæ est ut eligatur vir doctus, et non solum doctor; sed quia regulariter doctores solent esse docti, ideò stylus ponit se in tuto, ut ipse Zerol. loc. cit.; qui perperam interpretatur di-

etum stylum, et mentem sacræ pœnitentiariæ; pro quo optimè docet Sanchez de Matrim., lib. 8, disputat. 54, num. 7, quòd non sufficit, si tãdis confessarius sit vir doctus, qui publicè in academiâ theologiã aut jus canonicum docet; quia oportet ut ad eum doctoris vel magistri gradum proventus sit; nec voluit pœnitentiarius committere has dispensationes nisi solis insignitis hoc gradu, quia tales decet esse delegatos. Papæ; et ita vult sacra pœnitentia, ut ejus delegati sint in hac dignitate et ad hos gradus promoti; et propterea, quæ ratione dignitatis doctoribus conceduntur, non porriguntur ad alios, veluti licentiatos in his facultatibus; id Sanchez, num. 8.

Imò verò neque possunt hæ dispensationes expediri per regulares, qui juxta suorum ordinum instituta, magistri licèt tales non sint, appellantur, nisi illi verè ad magisterii gradum in aliquâ academiâ promoti sint; id Sanch., n. 9, qui n. seq. docet, frustrari has dispensationes suo effectû, si ab aliquo expediantur, qui non sit tali gradu insignitus; quamvis communi errore doctor existimetur; licèt è contra, si sit doctor, sed indoctissimus, per rationes ibi per eum allatas.

Nec propterea harum dispensationum gratiæ evanescent, si contingat illas præsentari non habentibus hujusmodi qualitates, et ab illis litteras aperiri, quia nihilominus aliis ipsius qualitates habentibus, pro illarum executione præsentari possunt, ut sæpè accidit in praxi.

Et in tantum præmissa servantur, quòd pro quacumque causâ, sacra pœnitentia rarò consuevit has litteras aliis non graduatis, ut supra, dirigere; nisi pro licentiis eligendi confessorem, qui oratorem à quibuscumque casibus, tam Sedi Apostolicæ quàm ordinario loci reservatis, non tamen in bullâ Cœnæ Domini contentis, absolvat, prout in formâ solitâ; ne sacra pœnitentia videatur arcare pœnitentem ad eligendum necessariò talem confessarium graduatum; quinimò, cum aliquando accidat in loco oratorum non adesse confessarium magistrum in theologiâ, vel decretorum, doctorem, ex peculiari gratiâ solet (rarò tamen) ipsa sacra pœnitentia, litteras pro quocumque casu, dirigere confessario simpliciter ex approbatis; absque eo quòd sit magister in theologiâ, vel decretorum doctor, hoc modo, videlicet: *Discreto viro confessori, ex approbatis ab ordinario, per latorem præsentium ad introscripta specialiter eligendo.*

Consuevit tamen summus Pontifex nonnullis ministris generalibus religionum, per litteras in formâ brevis sub annulo Piscatoris, hanc impertiri facultatem; ut ipsi, per se vel alios ab eis deputandos, licèt non graduatos, possit dictas litteras aperire, et illas juxta earum formam, exequi.

Sub quâ tamen formâ detur supradictis ministris generalibus sive aliis superioribus ista facultas, patet ex litteris infra scriptis, videlicet:

A tergo: *Dilecto filio Claudio Aquavivæ præposito generali societatis Jesu.*

Intus verò:

GREGORIUS Papa XIII. — *Dilecte fili, salutem, et apo-*

stolicam benedictionem. Exponi nobis nuper fecisti, quòd alius quondam Alexander Frumentus, tunc officii sacræ pœnitentiariæ regens, dilectis filiis presbyteris societatis Jesu, cui præesse dignosceris, etiamsi nullo magisterii in sacrâ theologiâ, et doctoratûs in jure canonico gradibus, insigniti essent, aliàs tamen idoneis et approbatis ipsius societatis confessorii, ut quascumque obsequatas, etiam magistri in theologiâ, vel jure canonico doctoribus directas in foro conscientiæ, ejusdem sacræ pœnitentiariæ litteras, aperire, et absolutionis beneficium, juxta illarum dispositionem, impendere possent et valerent, verbo tenus concessit; eâque facultate ipsi presbyteri hactenus usi sunt. Cum itaque ipsius societatis religiosi ad hujusmodi gradus, nisi pro necessitate scholarum suarum, promoveri non soleant, pœnitentes etiam ad ipsos presbyteros cum suis litteris absolutionum in dies recurrant, et importunè obsecrent, opportunè etiam eos juvari convenit. Nos idcirco tuis in hac parte supplicationibus inclinati, presbyteris societatis hujusmodi, per te, vel tibi subordinatos, illius superiores, de tuâ licentiâ designandis, et ab ordinariis locorum approbatis vel approbandis, etiamsi magisterii vel doctoratûs, aut aliis gradibus insigniti non sint, litteras hujusmodi aperiendi, confessionibusque fidelium ad ipsos recurrentium, auditis, et impositâ salutari, in illis expressâ, vel de jure infligendâ pœnitentiâ, absolvendi, ac in foro conscientiæ, quascumque sibi verbo vel scriptis commissas absolutiones; dispensationes, et pœnitentiarum injunctiones excipiendi et exequendi, licentiam et facultatem, tenore præsentium concedimus et impartimur; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem quòd præsentium transumptis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo tuo, seu personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ, munitis, eadem ubique fides adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Dat. Romæ apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris die tertiâ aprilis 1585, pontificatûs nostri anno decimo. Cæs. Glorierius.

Porrò circa id videndum restat numquid postquàm dictæ litteræ fuerint uni confessario præsentatæ, possit alius pro earundem executione adiri? Hanc quæstionem movet, Navar., cons. 8, de Offic. jud. deleg., dicens: An postquàm pœnitens, cui officium sacræ pœnitentiariæ dedit litteras sigillatas, directas discreto viro confessori, per latorem præsentium, ad introscripta specialiter eligendo, eligit unum confessarium, possit, saltem de voluntate dicti confessorii, eo dimisso, alium eligere? et resolvit negativè, per rationes ibi per eum allegatas, nempe quòd jurisdictio delegata non potest prorogari de personâ in personam, cap. 1 de Offic. alleg., et cum sit ipsa jurisdictio delegantis, ita ad dictum delegantem cujus illa est, pertinet eam extendere, et non ad partes, nec ad judicem, quorum illa non est, arg. 1. *Id quod nostrum est, sine facto nostro in alium transferri non potest*, ff. de Reg. jur., quem multi doctores sequuntur, præsertim Zerola in suâ Praxi, verbo *Pœnitentiarius*, in principio, ubi etiam negativè respondet, licèt confessarius primò electus consentiat, quia per primam litterarum præsentati-

nem, uterque functus est officio suo; alter scilicet presentando, alter verò eas aperiendo; et fundatur in stylo Pœnitentiariæ, quæ apponit illam clausulam, quòd datà absolutione, litteræ facerent; idem dixit Genuens in Praxi Curie episcopalis Neapolitan., c. 23.

Ego tamen miror de ipso Navarro, qui cum suo tempore fuit unus ex consultoribus sacræ pœnitentiariæ Apostolicæ, cujus prætorio, tot annis, etiam ego minimus ac prorsus indignus inservivi, ita asserit: cum semper ipsius pœnitentiariæ mens et stylus fuerit, ut hujusmodi litteræ, quomodocumque fieri poterit, suum sortiantur effectum, quidquid etiam nonnulli perperam dicant, ut benè docet Sanch., l. 8, disput. 27, n. 4, ubi ait id procedere non tantum ubi pœnitens semel litteras presentavit euidam confessorio, sed etiam postquam ab eo pronuntiatum fuit dispensationem esse subreptitiam, posse impetrantem adire alium confessorium, qui fortè in eà sit opinione, ut rescriptum valeat, et posse eundemmet confessorium, re melius perspectà, dispensationem illam, mutatà sententià, exequi: quamvis, si semel dispensavit, non possit canere palinodiam. Ratio autem, quam idem Sanch. loc. cit. affert, ea est, quòd cum ea commissio facta sit in foro conscientie, sequitur ejus fori naturam, quæ est ut non adstringatur pœnitens acquiescere sententie unius confessorii, sed possit alium adire; atque idemmet confessorius sententiam mutare, et ita per totum orbem servatur in praxi, et didici in ipso sacræ pœnitentiariæ officio.

Ad contraria autem cum eod. Sanch. loc. cit. respondetur: nam non prorogatur jurisdictio de personà ad personam, ex solà partis voluntate, aut confessorii, sed ex voluntate ipsius majoris pœnitentiarum, qui litteras nomine summi Pontificis concessit; cujus voluntas ea censetur esse, ut liceat diversos confessores adire; qui omnes censentur electi ab eodemmet pœnitentiarum, ut litteras expediat; ac si ea potestas semel eligendi intelligitur de actu consummato; et ita semper tenuit, et tenet eadem sacra pœnitentiarum, quæ in his casibus consulta, ita respondit, prout in praxi, omni prorsus hæsitazione remota, servatur.

CAPUT V.

Praxis narrativæ litterarum dispensationis matrimonialis, cum causà et sine copulà.

Premissis igitur, sic pro harum litterarum executionibus, etiam quoad forum conscientie declaratis, earundem ordinem prosecuturi; ulterius procedendo, ita dicamus, videlicet:

OBLATÆ. — Sic exoriuntur litteræ dispensationum matrimonialium; in quibus de stylo cancellariæ apostolicæ nullum aliud exordium præponitur, sicut in aliis litteris, gratiam concernentibus, ut advertit Hieron. Paul. in suo Provinciale Ecclesiarum, vers. *Nota*, quòd quando aliquid committitur de jure non datur exordium, fol. mihi 389.

PRO PARTE, etc., STEPHANI, etc. — In quibuscumque litteris semper exprimenda sunt nomina et cognomina oratorum, ad evitandum dubia et æquivocatio-

nes, per text. in l. *Ad cognoscendum*, c. de Ingen. et Manumis. l. *Hæc consultissimà*, c. *Qui testam. fac. poss.*, necnon ad evitandam rescripti invaliditatem; quia dum petitur gratia pro uno, non poterit alteri prodesse, cum non extendatur ad illum, cujus nomen, aut cognomen non est expressum in supplicatione porrectà.

Nec verificatur saltem in praxi opinio Sanch., lib. 8, disput. 21, num. 37, dicentis absque dubio hunc errorem non vitare dispensationem, sed prodesse oratori pro quo est impetrata; quamvis in ejus nomine erratum sit, ex quo error proprii nominis non vitiat rescriptum quando constat de corpore. Id enim satis à notorio Curie stylo deviare sciunt omnes curiales; nec refert, quoad hoc, ut de jure id procedat, nempe tali casu, non vitari rescriptum, ut probatur in l. *Si quis in fondi*, ff. de Leg. 1, ibi; *Si quis in fundi vocabulo erraverit, et Cornelianum pro Semproniano nominaverit, debebitur Semproniano*, et in Instit. tit. de Leg., § *Si quis in nomine*, per hæc verba: *Si quidem in nomine, cognomine, prænomine, agnomine legatarii testator erraverit, si de personà constat, nihilominus valet legatum. Nomina enim significandorum hominum gratià reperta sunt, qui si alio quolibet modo intelligantur, nihil interest*; id. Sanch. loc. cit. Nam quidquid sit de jure, aliter est de stylo, et in hæc praxi receptum: quia non solum, si erratum fuerit in nomine aut cognomine, verum etiam in syllabà aut litterà, dispensatio non meretur executionem, nisi prius ab officialibus deputatis corrigatur; quinimò, non modò corrigendæ erunt litteræ, verum etiam illarum registrum; quæ quidem correctio transit per multas minus officialium, præcipuè D. regentis cancellariæ, quidquid etiam dicat text. in l. *Qui habebat*, ff. de Manu. testa., quem dicit singularem Angel. in l. *Si in nomine*, num. 1, c. de Testam. Alex. in l. 4, num. 5, de Leg. 1, quibus juribus cavetur, quòd error in syllabà consistens, nihil debeat obesse. Imò addo, quòd quidquid aliàs fuerit observatum, hodiè non datur correctio super nomine proprio oratoris vel oratricis; sed opus est novam gratiam impetrare, et novas litteras expedire; vel saltem prævià novà signaturà supplicationis, cum verà nominis expressione, ipsas jam expeditas litteras eorumdem officialium auctoritate corrigere; quod videtur esse introductum ad evitandas multas fraudes, quæ ob mutationem nominis sub colore erroris, possunt intervenire; cum omnia jura fraudibus occurrant, illasque prohibeant, l. *Si cui*, ff. de servit., ibi; *per medias vias*, l. in fundo, ff. de Rei vendic., nisi forsàn deprehendatur aliquo modo verisimilis error, puta, si diceretur, *Antonius pro Antonino, Bernardus pro Bernardino*, et similia; si verò expedite fuerint litteræ cum expressione nominis oratoris, verbì gratià, *Francisci Antonii*, in corpore autem litterarum, dicatur *Franciscus*, vel quovis alio modo, sicut sæpè contingere videmus; tunc litteræ alicui vitio subjacere minimè videntur, pro quo adest optimum; Bart., cons. 170, text. in l. 1, c. de Leg. Certum est enim

quòd habens duo nomina et voetur *Joannes Antonius*, potest vocari *Joannes* distinctè et *Antonius*; Joan. de Anan., consil. 17, num. 10, quod etiam procedit in cognomine; cum quilibet ex solâ cognitione denominari; Bart., cons. 179, in princip., ubi quòd *Martinus de Baroneis*, potest etiam appellari *Baroneis*. Verum tamen est, quòd quoad denominationem cognominis, id non admittitur in litteris gratiæ, sicut etiam dicimus de notario, qui primâ vice, aliquem appellavit nomine proprio, et postea alio; nam per hoc non vitatur instrumentum, id. Bart., d. cens. 179, quia cum præmissa sæpenuerò eveniant per errorem cancellariæ, non debent partibus obesse, ut aliàs de quibuscumque aliis erroribus ipsius cancellariæ, quæ gratis dictos errores corrigit, quando litteræ exigunt omninò hujusmodi correctionem.

Illud autem quod dicit Dian. in suis Resolut. moral., tract. 10, de Leg. resol. 56, nempe esse validam dispensationem, quando erratur in nomine personæ, ut videlicet, quando nomen Petri exprimitur pro nomine Pauli, omninò negatur; quandoquidem quantum à verâ praxi Romanæ curiæ longè distet, nullus curialium est, qui ignoret; cum jam ita obtinuerit illius antiquissimus stylus, qui est pro lege servandus, cap. *Quàm gravi*, de Crim. fal., et licet communiter dici consueverit, quòd hujusmodi stylus ex variatione rerum prædictæ Curie, fiat fragilis et incertus, ac proinde modò albus, modò niger, ut dixit Lap. alleg. 51, Felin. in cap. *Rodolphus*, post num. 22, de Rescript., Cassad., decis. 7, eod. tit., num. 4, attamen intelligitur de illo stylo, quem verè, secundam mutationem pontificum, eorundemque officiorum mutari ac variari contingit, non autem de stylo cancellariæ, qui inconcussè, circa litterarum expeditionem, servari debet; id. Felin., in capite *ex parte 1*, de Rescript., ex quo illa mentem Papæ declarat, Mandos., tomo 1, quæst. 2, num. 3, in præm. regul.; eundem namque stylum, qui benè considerat, fundatum reperit in jure communi; si quis verò dixerit, jure communi non vitari rescriptum per errorem in nomine petentis, ut per jura supra allegata; respondetur quòd licet id appareat ipso jure communi cautum, eodem etiam jure cavetur, ut cum per proprii nominis oratoris mutationem, quamplurimæ possent fieri fraudes circa impetrationes rescriptorum, propterea illis omninò occurrendum sit, cap. *Sedes*, et cap. *Ex tenore*, de Rescript., quod quidem tantum etiam ab ipsâ praxi abest, ut, sicut jam supra diximus, nunquam super errore proprii nominis, detur correctio, nisi in iis casibus quibus, semotà omni fraudis suspitione, error hujusmodi correctionem mereatur; in quorum quidem corroboracionem, cum quilibet summus Pontifex in crastinum suæ assumptionis, condant regulas cancellariæ Apostolicæ, inter facultates quas in illarum calce concedit vicecancellario et cancellariæ regenti, licet eis facultatem tribuat corrigendi nomina et cognomina personarum, non tamen possunt corrigere propria nomina oratorum, ut patet per hæc formativa verba, videlicet: *Item, quòd possit*

corrigere nomina et cognomina personarum, non tamen eorum, quibus gratia et concessiones fiunt ac beneficiorum, dum tamen de corpore constat. Hinc igitur est, ut cum ipse D. regens non possit nisi tantum cognomina oratorum corrigere, si contingat errorem reperiri post registratam supplicationem, circa proprii nominis expressionem, ante tamen litterarum expeditionem, omninò opus est illud suppleri per signaturam novæ supplicationis in formâ reformationis, sub præinsertâ priori supplicatione, quæ ita datur, videlicet: *Pater Sancte, dignetur S. V. litteras super præinserta conficiendas cum expressione, quòd orator non Cynthius, sed Joannes Capycius, et non aliter nominatur et cognominatur; in reliquis verò, juxta ejusdem præinsertæ vim, formam, continentiam et tenorem expediri mandare de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus quæ eadem E. S. V. in dictâ præinsertâ concessit non obstande cæterisque contrariis quibuscumque.* Quinimò in secundâ parte supplicationis, in quâ dici solet quòd narratorum omnium major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, id est, suppleri in ipsâ bullâ, quatenus opus fuerit, sicut supra dictum est, nunquam id dicitur de nomine proprio oratoris, sed tantum de cognomine, et hic est notorius stylus.

Quod si aliquando contingat ignorari in Urbe cognomen oratoris, seu oratricis, ne propterea retardetur expeditio, si ibi fuerit transmissa arbor consanguinitatis, tunc cautus sollicitator, ex ipsâ arbore poterit desumere saltem nomen utriusque genitoris oratorum; quoa deserviat pro illorum cognomine; exempli gratiâ, ex dictâ arbore desumitur patrem oratoris, vocari Franciscum, patrem verò oratricis, Antonium, sufficet dicere: *Exponitur pro parte Stephani natî Francisci, et Cathar. natæ Antonii*, et idem erit si in ipsâ arbore adherunt nomina matrum oratorum; quia hæc etiam nomina sufficient, utpote, si dicatur, *pro parte Stephani natî Isabellæ et Catharinæ natæ Beatricis*; et sic pro cognominibus sufficient nomina genitorum. Unde dixit Rota penes Buratt., decis. 709, num. 8, non esse novum, cognomen aliquando à nomine patris desumi. Imò admittit etiam Romanæ Curie praxis, ut omittatur, ut plurimum illud verbum, *nati*, et sic dicatur, *pro parte Stephani Francisci, et subauditur verbum, nati*, absque eo quòd dicatur, *pro parte Stephani natî Francisci*; sic etiam Catharinæ Antonii, id est, *natæ Antonii*. Et quia, si diceretur *pro parte Stephani Francisci*, posset dubitari an Stephanus et Franciscus esset unicum tantum nomen, sicut dicimus, *Franciscus Antonius, Petrus Paulus, Joannes Franciscus*, etc., propterea ad id dignoscendum eadem praxis docet, ut si Stephanus fuerit filius Francisci, tunc uterque scribatur cum primâ litterâ majusculâ, ut supra videtur. Si verò erit nomen compositum, prima littera primi nominis, erit tantum majuscula, prima autem secundi nominis parva; nulla distantia adjectâ; sed tantum unicum nomen scribitur, nempe, *Stephanifrancisci*; et idem dicendum est de oratrice: nam si Joanna erit filia Mariæ, tunc dicitur, *ex parte Joannæ Mariæ*, quod idem erit,

ac si diceretur, *Joanne nata Mariæ*, prout Joan. Andr., in add. ad specul. in rubr. de fil. presb. ubi ponit se fuisse filium cujusdam Andreæ; et sic, ut omnes legunt, vocatur Joannes Andreæ, id est filius Andreæ non autem, quod utrumque nomen esset suum, veluti, *Joannes Andreas*, sicut communiter eum appellamus; quod si contingat etiam hoc nomen oratricis esse compositum, tunc dicitur *Joannæmariæ*, tanquam unicum nomen, eo modo quo supra dictum est de nomine oratoris. Si verò neque ex ipsâ arbore neque aliunde poterit haberi notitiâ horum cognominum, ne tempus propterea amittatur, poterit porrigi supplicatio, confingendo ad libitum ipsa cognomina, quia habitâ postmodum prædictâ notitiâ de prædictis cognominibus, poterunt illa in litteris dispensationis suppleri; quod quidem conceditur vigore clausularum ipsius supplicationis, ubi petitur, quod major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris; et præcipuè ex illis verbis dictarum clausularum, videlicet, *et quod cognominum*, etc.

Advertas tamen quod hic defectus cognominis non poterit suppleri in litteris dispensationis in formâ pauperum, quia in supplicatione delentur illa verba, *et quod cognominum*, etc., et hoc ad evitandas fraudes quæ possunt contingere ne orator sive oratrix supponat aliud cognomen, et postquam evaserit solutionem compositionis, expediat litteras supra dictas, cum proprio cognomine; nam hoc modo obviatur fraudibus, juxta text. in l. *In fund. ff. de rei vend.*

Quo verò ad ipsorum oratorum nomina, quomodo conscribenda sint, dicimus quod tam in supplicatione, quam in litteris debent scribi clarè et extensè; ac eo modo quo in ipso libro baptismatis descripta sunt; quodque si plura fuerint sibi apposita nomina, secundum communem usum distincta, illud sufficit exprimi, quo magis communiter vocari consuevit.

Insuper sciendum est quod stylus datariæ et cancellariæ non admittit in supplicatione in formâ signandi, nomen diminutivum, puta si dicatur, *Antonellus*, *Francischellus*, *Bellucia*, *Giomma*, etc., sed debet dici, *Antonius*, *Franciscus*, *Isabella*, *Hieronyma*, etc., ac præcipuè debent advertere mittentes ad Romanam Curiam, et inibi expeditores, ut nunquam nomina ipsa sive cognomina scribantur abbreviatè seu truncatè, sed per consequentiam litterarum et characteres claros, et ita se habet circa id dictæ Curie stylus, de quo etiam testatur Imol. in cap. *Cum accessissent*, et ibidem Felin., post princip. vers. *Hodiè tamen*, de Constit.

NEAPOLITANÆ DIOECESIS. — In omnibus rescriptis apostolicis, est oratorum diœcesis exprimenda; quod si ipsi oratores erunt duarum diœcesium erit utraque explicanda, quidquid voluerit Sanch., libro 8, disput. 35, num. 5, ubi dicit, quod si alter sit Corduben., alter verò Granaten., non est opus in precibus dispensationis explicare utriusque diœcesim, sed sat est alterutrius, dicendo, *N. et N. diœcesis Corduben.* aut *diœcesis Granaten.*, subdens,

quod ex ipsâ praxi constat, et quod nunquam utriusque diœcesis explicatur.

Hoc enim est contra notorium stylum, qui necessariò requirit utriusque diœcesis expressionem; quinimò hujusmodi stylus non admitteret hic supplicationem, nisi in capite illius dicatur, v. g., *Neapolitan. et Aversan.*, postmodum verò litteræ dispensationis diriguntur ordinario oratricis, ut illas exequatur, id namque apponitur in Clausulis supplicationis, nempe: *Et committatur ordinario oratricis, qui depositâ, etc., dispenset.*

Nec ad rem facit, quoad hoc, ratio quam ipse Sanch. affert loco cit., nempe, quod sola expressio unius diœcesis, sufficiat, propterea quod poterit alterius contrahentium ordinarius dispensare cum utroque super denuntiationibus matrimonio præmittendis, necnon alterutrius contrahentium parochus copulare matrimonio utrumque, ratione connexionis; nam licet ea vera sint, non tamen sufficient ad effugiendum inconcussum stylum datariæ et cancellariæ, hujusmodi expressionem requirentis, qui pro lege servatur; Lap., alleg. 6; Calder., cons. 8, n. 4, de Rescript.; Paris., cons. 44, n. 17, et seq. vol. 4; Bursat., cons. 393, n. 15, vol. 4.

Aliàs enim, si sic esset, prout ait id. Sanch., loco cit., inverterentur profectò stylus, usus et ordo committendi harum dispensationum litteras, cum mens ipsius Papæ, ejusque cancellariæ sit semper earundem executionem committere ordinario oratricis; et nisi utriusque diœcesis fieret expressio, ubi oratores ex duabus diœcesibus orti essent, posset contingere, litteras ipsas dirigi non oratricis, sed oratoris ordinario, contra mentem ipsius Papæ; ac propterea illarum executor, si hujusmodi stylum ignoret, perperam litteras ipsas exequeretur.

Contingit aliquando, oratores esse alicujus diœcesis, cum aliâ invicem et æquè principaliter unitæ: exempli gratiâ, Lunen. et Sarzanen. aut Maceraten. et Tolentin. et tunc, licet utraque uni episcopo tantum subsit, qui unius illarum dominationem retineat, exprimendum nihilominus erit, ex quâ ex his diœcesibus, verè ipsi orti sint; habet enim quandoque episcopus in unaquâque illarum, suum vicarium generalem, cui committuntur litteræ exequendæ; sicut etiam ipse episcopus pro negotiorum qualitate, utriusque diœcesis et Ecclesiæ denominatione utitur, ut constat ex formâ litterarum similium unionum, in quibus dici solet: *Ipsam Ecclesiam Tolentin. cum Maceraten. unimus, ita ut pro tempore existens episcopus Maceraten. sit ambarum Ecclesiarum unitarum hujusmodi episcopus; et licet vocetur episcopus Maceraten., tamen in litteris pertinentibus ad civitatem et diœcesim Tolentin., ordinariè se subscribere debeat, episcopus Maceraten. et Tolentin., teneaturque retinere unum vicarium in dictâ civitate Tolentin. qui non recognoscat superiorem; nec ab eo habeatur recursus ad vicarium dictæ civitatis Maceraten., sed tantum ad ipsum episcopum.* Nam licet episcopatus duo uniantur, tamen quælibet Ecclesia cathedralis retinebit sua jura, suasque

præeminentias; quamvis sic unite, regantur per unum tantum episcopum, per text. in cap. *Præcipimus*, 16, quæst. 1. Unde videmus quod licet episcopatus Viterbien. et Tuscanen. fuerint æquè principaliter uniti, quando tamen episcopus rescribit super concernentibus jurisdictionem, seu administrationem episcopatus Viterbien. se nominat episcopum Viterbien. et Tuscanen. pro concernentibus autem Tuscanen. episcopatum, se inscribit episcopum Tuscanen. et Viterbien.; Mand. regul. 12, quæst. 1, num. 4, quia rei denominatio semper fieri debet à causâ proximâ, juxta text. in l. *Quisquis*, § *Hæc verba*, ff. de Vulg. et pupill. Sicut episcopus in civitate Castellân. vel ejus diœcesi existens, civitatis Castellân. et Hortân. est appellandus; ita è converso dùm in civitate vel diœcesi Hortân. commoratur, Hortân. ac civitatis Castellân. Episcopus nuncupari, ac inscribi debet: et si extra diœcesim resideat, in negotiis ad civitatem, et diœcesim Hortân. pertinentibus, Hortân. et civitatis Castellân., in spectantibus verò ad civitatem Castellân. et illius diœcesim, civitatis Castellân. et Hortân. episcopus est denominandus, ut censuit sacra congreg. Concil. in unâ Castellân. et Hortân. 8, junii 1624, teste Barbos., in coll. bull. verbo *Episcopus duarum Eccles.* cap. 4.

Sicut autem supra vidimus quid agendum cùm contingat error super nomine seu cognomine oratorum; videamus etiam quid juris, circa errorem in diœcesi eorumdem in litteris dispensationis expressorum. Hanc eandem questionem movet Sanch., d. l. 8, disput. 21, num. 59, dùm quærit quid dicendum sit quando erratur in diœcesi ejus erat is pro quo impetratur dispensatio, nempe si dictum esset oratores esse diœcesis Salamantin., cùm sint Corduben., ac proinde commissio facta sit officiali Salamantin. Et concludit non posse officialem Salamantin. hanc dispensationem exequi; quia hic deficit intentio Papæ committentis, quæ est eam committere legitimo ordinario impetrantis ad præscriptum concilii Trid., sess. 22, cap. 5, de Reform. Hanc insuper ibi subdit rationem, quia error, quantumvis culpâ carens, non efficit ut rescriptum extendatur ad casum, qui sub verbis ejus non comprehenditur; quamvis, si is petitus esset, litteræ similiter concederentur, et allegat Innoc. in c. *Super litteris*, n. 3, vers. *et nota*, de Rescript., sicut hæc eadem ratione non poterunt litteræ hujusmodi exequi, quantumvis minimus error, circa tamen substantialia occurrerit: prout vera praxis docet, ac probitas timorati Judicis executoris exposulat.

Proindeque nihil relevat, quod dicit Dian., dicto tract. de Leg. resol. 36, dùm ait validam esse dispensationem, quando erratur in diœcesi, ut si Petrus, cum quo dispensatur, dicatur esse diœcesis Panormitan. cùm sit Messanen. ob hanc rationem, quia nimirum constat intentionem Papæ esse ut solus petentis ordinarius, cum illo dispenset; et si ordinarius potest dispensare, quando erratur in nomine petentis, sic etiam poterit, quando erratur in nomine ipsius Epi-

scopi; et ibi plures doctores allegat pro hæc suâ opinionione, quam dicit bis, ipso consulente, fuisse positam in praxi; quia nihilominus loquitur contra dictum styllum, qui nunquam contrarium admisit; ac proinde talis expressio, etiam non dolosa vitiat gratiam dispensationis, donec illa corrigatur, per jura supra allegata.

EX LOCO DE RESINA. — Specialis loci expressio, seu oppidi aut terræ originis oratorum semper est necessaria, quando dispensatio conceditur cum causâ propter angustiam; quod tamen intelligas, dummodò verè illi sint naturales loci expressi; quia licet admitteretur hæc causa si exprimeretur, oratores esse ibi incolas ex domicilio legitime contracto; cùm tamen apponatur illud verbum *ortorum*; id intelligitur ex verâ origine; quamvis oratores habuerint ibi prædictum domicilium ultra decem annos; quia adhuc non possunt dici verè orti, cùm talis habitatio faciat tantum incolas, seu domiciliarium, Garc. de Benef., p. 7, c. 9, n. 38, ex l. 1, cum seq. c. de Municip. et origin., et verba sunt naturaliter et propriè, non autem civiliter, et fictè intelligenda, l. 3, § *Hæc verba*, cum glossâ, in verbo *Hæreditatem*, ff. de Negot. gest., Paris. cons. 159, n. 17 et 18, vol. 4, Mandos. regul. 3, Cancell. q. 20, n. 9, id. Garc. d. c. 9, n. 52, ubi infert quòd ad dispensationes matrimoniales, in quibus impetrantes narrant se ortos ex tali loco, non sufficit verificare habitasse ibi, et habuisse dictum domicilium subdicens, n. 54, quòd nec refert, si dicatur quòd si Papa scivisset, nihilominus concessisset; quia, ut inquit Bal., in c. *Significante*, de Rescript., casus omissus, non habetur pro expresso, sicut supra de diœcesi diximus; et concessio facta in uno casu, non porrigitur ad alium, Dec., in c. *Super litteris*, de rescript., num. 18, in fin.

Hinc est quòd licet oratores, tempore petitiæ dispensationis, alibi quàm in loco propriæ originis inhabitent, ubi jam domicilium contraxerint, si commissio fiat simpliciter ordinario, absque eo quòd exprimat locus originis vel domicilii, censetur in dubio facta ordinario propriæ originis, non autem domicilii; quod quidem sæpè contigisse scimus in iis dispensationibus quæ non requirunt necessariò expressionem loci, eo modo quo petuntur ob loci angustiam, sed tantum ubi aliæ adducuntur causæ, puta dotis incompetencia, excessus legitimæ ætatis mulieris ad contrahendum, vel cum causâ infamiae, aut, etiam sine aliquâ causâ; sufficit enim tunc ita asserere. *Exponitur pro parte N. et N. Neapolitan. diœcesis. Quod, etc.*, nisi forsân ratione prædicti domicilii, exprimendum esset eos in tali loco, vel in ipsâ civitate domicilium contraxisse, prout requiritur; ac proinde non aliàs, quàm sequenti modo concipietur narrativa, videlicet: *Exponitur pro parte N. et N. ex loco N. diœcesis Aversan. ortorum, et in civitate Neapolitan. à biennio, et ultra commorantium, etc.*, quandoquidem, licet si Papâ narraretur oratores ipsos in tali loco domicilium contraxisse, cupereque propterea litteras

committi ipsi ordinario domicilii, sine difficultate id obtinuissent, ut dictum est; attamen, nisi id exprimitur, nunquam subintelligeretur, ac propterea vetus inolevit ipsius Curiae stylus, ut cum oratores cupiant litteras committi ordinario domicilii, expressis verbis id in supplicatione petatur; in cujus calce per officiales postmodum ad id præpositos, additur: *Et attento quòd oratores (sive oratrix) in loco N. diœcesis Neapolitanæ à biennio, et ultra commorantur, in quo domicilium contraxerunt (sive oratrix domicilium contraxit) committatur ordinario Neapolitan. sive ejus vicario, etc.,* nec aliàs dabitur ista commissio, nisi saltem per hujusmodi tempus ibi inhabitaverint; quamvis in instanti statim ac quis incipit habitare, animo perpetuò ibi manendi contrahatur domicilium, ut probatur ex l. *Domicilium*, ff. *Ad municip.* Cum igitur hujusmodi stylus, non aliàs esse concedendas tales dispensationes doceat, quam cum expressà mentione supra dicti domicilii; prout tota Curia de hâc observantiâ testatur, si aliter litteræ prædictæ fuissent expeditæ, executionem eas non mereri certum est: ex quo nunquam ipsas litteras intendit summus Pontifex ordinario domicilii dirigere, nisi à partibus id expressè petatur, ut dictum est, et ab ipso Papâ concedatur; et ita servat dataria Apostolica, ejus datarius est organum mentis et vocis Papæ; Gonz. ad regul. 8, gloss. 63, num. 60, adeoque viget ista tam antiqua observantia, ut meritò, omni prorsus hæsitazione remota, inducat super hoc declarationem intentionis Papæ, Rot., decisi. 503, n. 2, et decisi. 571, n. 3, p. 1, divers.

Negari tamen non potest, quin, si aliud videatur aut suggeratur illustrissimo datario, possit si velit ipse committere executionem litterarum dispensationis ordinario in cujus diœcesi per quodcumque minimum tempus oratrix fuerit commorata. Et aliàs vidi quasdam litteras dispensationis impetratas, ad instantiam Antonii Mariæ Verdutii laici Caputaquens et Faustinae Altomare muliere Neapolitanâ, et in civitate Surrentinâ à novem tantum mensibus commorante, quarum executio fuit commissa vicario Surrentino per hæc verba: *Discretioni tuæ attento quòd dicta Faustina à novem mensibus circiter civitate Surrentinâ commoratur, etc., et factis proclamationibus canonicis etiam in parochialibus Ecclesiis originis Antonii Mariæ et Faustinae prædictorum, etc., dispenses, sub dat. Romæ apud S. Petrum an. 1616, id. martii, pontificatus Innocentii Papæ X anno secundo.* Similis commissio litterarum dispensationis matrimonialis fuit facta vicario Neapolitano pro Aloysio Mariâ Macedonio, et Juliâ Brancacciâ muliere Ugentin. diœcesis, et in civitate Neapolitanâ, in quâ domicilium contrahere intendebat; et originaria existebat, à pluribus diebus commorante, cum hujusmodi commissione, videlicet: *Discretioni tuæ cum, ut præfati asserunt, ipsa Julia in civitate Neapolitanâ, in quâ domicilium contrahere intendit ac originaria existit, et à pluribus diebus commoratur, ut præfertur, etc., mandamus, sub Dat. Romæ apud S. Mariam Majorem non. decembris, pontificatus*

ejusdem Innocentii anno septimo.

Audio etiam quod ad instantiam contrahentium, si illi sint nobiles, datur dispensatio in supra dictis casibus cum narrativâ quòd ipsi à sex mensibus commorantur in loco ubi domicilium contrahere intendunt. Verum puto quòd cum hoc plurimum deviet ab antiquo stylo, forsitan ista commissio vix aut rarò fiet.

Nihilominus verò non semel vidimus hujusmodi commissiones factas etiam sine mentione temporis quo oratrix in alienâ diœcesi commoratur aut domicilii ibi per eam contracti vel intentionis contrahendi, sed simpliciter, dicendo et Antonia N. mulieris Boianen. diœcesis, et in civitate Boianen. Beneventan. commorantis, etc., et in dispositivâ litterarum: *Discretioni tuæ, etc., attento quòd dicta Antonia in civitate Beneventan. commoratur, ut præfertur, etc., mandamus, etc.* ut habetur in litteris hujusmodi dispensationis adjectis lib. 4, c. 3, sub n. 5, vers. *Innocentius.*

Præmissis addo quòd quando petitur dispensatio ob angustiam loci, exprimendus est locus originis, ut dictum est, sive domicilii oratorum; si verò petitur ex aliâ causâ, vel sine illâ, licet quandoque exprimitur locus prædictus, non est tamen necessaria talis expressio, sed sufficit dicere N. Neapolitan. diœcesis. Verum quid si fuerit expressum oratores esse ex diœcesi Neapolitanâ, cum tamen orti sint ex ipsâ civitate, numquid litteræ dispensationis erunt subreptitiæ? De hoc vide quæ dicam infra, lib. 9, c. 11, num. 8, cum pluribus seqq., ubi declaratur, quando ipsa civitas comprehendatur in diœcesi.

Neque hic duximus respuendum, quòd licet oratores alibi domicilium, ut dicimus, contraxerint, si tamen petant litteras prædictæ dispensationis, ordinario propriæ originis committi, tenebitur profectò ille ipsas litteras exequi, non obstante quocumque domicilio ubivis per eos, etiam per viginti annorum continuam inhabitationem, contracto; quandoquidem commissionem hanc, non ex juris aut alicujus observantiæ necessitate fieri omnes fatentur curiales ordinario domicilii oratorum, sive oratricis tantum, sed ad ipsorum instantiam, ac pro majori eorum id petentium commoditate. Nec tamen stylus hic et observantia carent solidis fundamentis, præsertim quia domicilium originis nunquam deperditur, cum sit immutabile; id namque discrimen versatur inter domicilium originis et habitationis; illud enim est immutabile, ut docet notorius textus in l. *Assumptio*, ff. *Ad municip.*, ibi: *Neque recusando quis patriam, ex quâ oriundus est, mutare potest;* hoc autem, sicut propriâ voluntate et proprio facto constituitur, ita propriâ voluntate et facto mutatur, ut per Sanch., lib. 3, disp. 23, n. 4, qui n. 6, vers. *Secundò, quia domicilium*, ait quòd domicilium originis unâ cum domicilio habitationis retinetur.

His ergo sic stantibus, perperam quidam archiepiscopus denegabat quarundam dispensationis matrimonialis litterarum executionem, sibi vel ejus vicario directarum, in cujus diœcesi oratores orti erant, sive oratrix, ut quædamò orta erat, prout in eisdem

litteris dicebatur; id enim recusabat sub prætextu quòd oratores in alienà diocesi domicilium per longum tempus contraxerant; ac propterea dicebat hujusmodi litteras non sibi, aut ejus vicario, sed ordinario, seu vicario prædicti domicilii esse dirigendas; certioratus nihilominus idem archiepiscopus de stylo Romanæ Curiae, quæ nunquam committit has litteras ordinario domicilii, nisi instantibus ipsis oratoribus, cum etiam non obstante tali domicilio liberum sit partibus obtinere litteras alterutri dirigendas, nihilominus pro suâ tuendâ opinione, litteras ipsas adhuc exequi recusavit. Re tandem ad Urbem delatâ, cum ibi fuisset pluries instatum penes dominum datarium pro commissione earundem litterarum ordinario domicilii, stante recusatione prædicti archiepiscopi, fuit per eum hæc commissio denegata, eò quòd diceret litteras fuisse jam benè commissas dicto archiepiscopo, tanquam ordinario originis oratorum; sed tantum alias litteras in formâ mutationis judicis, expediri mandavit episcopo viciniore directas, qui requisito prius dicto archiepiscopo pro executione priorum litterarum, si adhuc illas exequi recusaret, et aliam causam rationabilem suæ recusationis non allegaret, ipse vicinior ordinarius dictas priores litteras dispensationis exequeretur, prout præcedente dictâ novâ requisitione, executus est, cum commisit examen pro verificatione narratorum, prædictis litteris dispensationis, in civitate Neapolitanâ, in quâ oratores domicilium contraxerant; omnibusque verificatis devenit ad decretum dispensationis; ac pro servandâ formâ concilii Tridentini; fuit matrimonium contractum in dictâ civitate Neapolitanâ coram proprio paroco, quia contra nonnullos contrarium sentientes (quod obiter dictum sit) parochus solius originis, non censetur proprius ad aliquos in matrimonium jungendos, qui alibi tempore hujusmodi contractûs domicilium contraxerunt; cum illa propria parochia dicatur, in quâ quis habet domicilium propriæ habitationis, juxta decretum concil. Trid., session. 24, cap. 1, Sanch. libro 3, dispens. 25, numero 7.

Ad hæc autem conclusionem facit notorius textus in cap. *Cum nullus*, de Temp. ordin., in 6, ubi eadem ratio viget, cum alia contraria deprehendi non possit, ac proinde erit ejusdem juris dispositio, l. *Si postulaverit*, § *Ratio*, ff. de Adult. l. *Illud*, vers. *Sed magis*, ff. *Ad l. Aquil.*, Oldrad. cons. 183, in fin., Gloss. in l. *Sed et si lege*, § *Puto posse*, vers. *Habeant*, ante fin., ubi invehit contra notantes, seu considerantes diversitatem casuum, ratione contemptâ, ff. de Petit. hæred.; et ad quaecumque hæsitationem submovendam, facit permixtimè doctr. Bart. in l. *Assumptio*, ff. *Ad municip.*, ubi satis apertè docet quòd origo, quoad omnes suos effectus, per quaecumque domicilii translationem, nunquam amissa censetur; idem dixit Alex. in l. *Cum quedam*, n. 4 et 5, de Jurisd. omn. jud., etiam per absentiam mille annorum; quinimò nec illi renuntiari potest, ut per Boer. dec. 13, num. 3, cum naturalia mutari non possint, ut dictum est, § *Sed naturalia*, instit. de Jur. nat. gent. et civ.; Jas., in l. *Si arrogator*,

vers. *Et istud confirmatur*, ff. de Adopt.; id. Boer. num. 12.

PROPTER ILLIUS ANGSTIAM.—Hæc est una ex frequentioribus causis, cum quibus conceduntur dispensationes matrimoniales, præsertim in gradibus consanguinitatis, seu affinitatis remotioribus. Sed hic in praxi videamus an ipsæ litteræ dispensationis debeant executioni demandari, si præfata oratrix in alio loco insigni, vicino suæ patriæ, virum sibi æqualem invenerit; et certè videtur quòd sic, cum prædicta dispensatio sit libera, et absque conditione concessa; nam licet ipsa sit stricti juris, et strictè interpretanda, c. *Quòd dilectio*, de Consang., et Affin., c. 1, in fin., de Fil. presb., in 6. Nihilominus est latè interpretanda, quatenus verba sonant, et ipsorum verborum natura requirit; et ita servatur in hac Curia archiepiscopali Neapolitan. teste Marco Antonio Genuen. in suâ Praxi, cap. 20, n. 4 et 5, ubi, ex hoc ita concludit, quia in dispensatione non apponitur aliqua conditio, ac propterea illius verba non sunt aliter interpretanda quam sonant, quia si Papa aliàs voluisset, profectò id expressisset; ac propterea dixisset: *Dummodò in alio loco circumvicino suæ patriæ, et insigni, virum paris conditionis invenire nequeat*, vel per alia verba æquipollentia; sed hic contentatur, ut sufficiat oratricem non invenire virum paris conditionis in loco unde ipsa orta est, prout narratur in supplicatione; et sic non est recedendum à vi verborum; id. Genuen. loc. cit.; necnon Sanch., lib. 8, disp. 19, n. 13, dicit absolute esse sufficientem causam non inveniri matrimonium æquale intra proprium feminæ oppidum, quia, ut aliàs diximus, durissimum est cogi feminam extra proprium oppidum nubere, ne sic parentum consortio destituta remaneat; sicut etiam dicendum est de oratrice habente dotem minus competentem; nam hæc causa est sufficiens, et satis verificabitur, licet in locis circumvicinis reperiatur matrimonium æquale, et cum illâ dote oratricis, non autem in proprio; circa quod subdit id. Sanch. loc. citato, quòd congregatio declaravit ad instantiam archiepiscopi Mediolanens., die 28 novembris 1570, his verbis: *Clausula illa, quæ in dispensationibus occasione dotis incompetentiæ apponi solet, videlicet, quia virum sibi non consanguineum vel affinem paris conditionis invenire nequit, verificatur et justificatur per diligentiam duntaxat præstitam in ipso loco mulieris, et non in locis circumvicinis*.

Benè tamen advertit idem Genuen., d. cap. 20, n. 14, quòd magnam diligentiam adhibere debet delegatus cui commissæ est dispensatio propter angustiam loci aut incompetentiam dotis, quia ut plurimum dictæ dispensationes sæpè solent esse subreptitiæ; et propterea solet aliquando Curia se informare ex officio et non examinare testes à parte productos, maxime quando personæ quæ contrahere intendunt, sunt infimæ qualitatis, et locus non est valdè angustus, nempe Casale Afragolæ, aut oppidum Turris Octavæ hujus diocesis Neapolitanæ.

Hæc eadem causa scilicet, ob angustiam, usque ad annum nonum pontificatus fel. record. Pauli V passim

admittebatur, non modò in locis angustis, verùm etiam amplis et populatis; quinimò etiam in magnis civitatibus, nempe Neapolitanâ, nec non in ipsâ Urbe; ex eo quòd oratrices talis qualitatis esse poterant, quòd respectu illarum non inveniebant in illis viros paris conditionis, cui nubere potuissent. Verùm re maturè perpensâ, cùm inverisimile videretur, non solùm in tam insignibus, verùm etiam in parvis civitatibus posse hanc causam ita passim et faciliè verificari, ipse Paulus, meo tempore, eam substituit, quoad angustiam civitatis, ut aliàs diximus; suisque officialibus ad id præpositis præcepit ne deinceps illam admittrent, prout ea regulariter denegatur, ut hic.

Neque hâc ratione, appellatione loci, per cujus angustiam datur ista dispensatio, veniunt suburbia civitatis, licèt aliquantùm ab eâ distent, prout rescriptum fuit episcopo Lauden. à Bernardino Paulino datario Clementis VIII, quamvis si per milliare, sive paulò minùs distent, licèt videtur posse hujusmodi causam admitti, prout admissam diù videmus in loco Pausilypsi hujus diœcesis Neapolitanæ.

Attamen, quia aliquando contingit in quibusdam parvis civitatibus, ut putâ Vican. Massalubren., Capritan., Isclan., reverâ oratrices ob illarum angustiam non invenire in illis pares sibi viros; sicque causam hujusmodi angustiae verisimiliter in hujusmodi civitatibus verificari posse existimatur, illam admitti videmus; si tamen de hâc angustia exhibeatur fides ordinarii attestantis civitatem non excedere numerum trecentorum foculariorum; et non aliter hodiè conceduntur similes dispensationes, licèt quandoque sine ipsâ attestatione; additâ semper in illarum supplicationibus qualitate personarum, ut saltem sint ex honestis familiis, quæ tanquàm causa venit etiam verificanda, ut aliàs diximus; ac præter expressionem ab ipsis oratoribus numeri foculariorum civitatis, additur etiam hæc clausula per officiales, nempe: *Et dummodo præfata civitas trecentorum foculariorum numerum non excedat.*

Idemque servatur si oratrix sit ex loco, orator verò ex civitate orti; nam ex quo narrativa gratiæ dispensationis secundùm usitatum styllum concipi debet, quòd oratrix in loco et civitate præfatis, etiam de illo ad illam se transferendo, ob illorum angustiam virum, etc., profectò, causa hæc non admittitur, respectu civitatis, nisi illa adeò parva fuerit, ut supra, et cum supra dictis limitationibus et expressionibus.

Hujusmodi autem praxis, sive styllus, à tempore pontificatus prædicti Pauli V, citra ubique ita tenaciter servatur, ut nemini ambigendi locum relinquat; urgente etiam Papæ datario, qui tanquàm illius mentis oraculum, non semel de hâc re consultus, sic servari debere respondit, prout ab omnibus, etiam magni nominis, episcoporum vicariis, ad sic dispensandum delegatis, certum est inconcussè servari; inter quos non postremas retinet partes illustrissimus et reverendissimus dominus Franciscus Gaeta, nobilis Salernitanus, V. I. D. qui tum in vicarii apostolici Ecclesiæ Anglonen., tum generalis, archiepiscopi Zarentin.

aliarumque; præcipuarum hujus regni Ecclesiarum munere obeundo, ob ipsius eximiam doctrinam, vitæque integritatem cæterasque virtutes, quibus clarescere dignoscitur, rescriptorum apostolicorum usum plurimum callens, ad ipsius summi Pontificis mentem, litteras hujusmodi dispensationum debite executioni, eâ quâ par est sedulitate in ipsâ facti contingentia, juxta dicta in eodem c. 4, n. 43, nunquam destitit demandare; quorum omnium intuitu, à S. D. N. Alexandro Papâ VII, ad Ecclesiam Bitontensem fuit nuper non immeritò evectus.

Vidi sub pontificatu Innocentii Papæ X, concedi similes dispensationes pro nobilibus oratoribus, cum hâc narrativâ, videlicet: *Quòd cum dicta mulier in civitate Melphiten, in quâ decem tantum nobilium familie existunt, propter illius angustiam virum, etc., et dummodo dicta civitas decem familias nobilium non excedat, etc.*

Hujusmodi tamen restrictio non capit ea loca seu oppida quæ ex communi usu loquendi civitates nuncupantur, et secundùm consuetum styllum datariæ dici consuevit, oratorem, sive oratricem ortum sive ortam ex tali loco seu oppido, civitate nuncupato, quia hoc tantùm intelligitur de verâ civitate quæ talis tunc verè est, quando videlicet habet proprium episcopum; Rebuff., super concord. rubr. de Coll., § *Statuimus*, 2, verbo *civitatis*; Bart. in Extrav. *Qui sint rebelles*, verbo *Lombardiæ*.

NON CONSANGUINEUM, etc., PARIS CONDITIONIS. — Hæc verba dependent à proximè dictâ clausulâ, et in unum et idem tendunt, et augent causam ipsam, moventque Pontificem ad dispensandum; ex eo quòd expedit matrimonium contrahi inter pares; Socc. cons. 53, col. 2, ubi citat carmen poetæ Sulmonensis in epist. Dejaniræ ad Herculem, ibi:

Si qua voles aptè nubere, nube pari

Sic refert Bald. in l. *Si major*, c. de legit. hæc.; Hostiens. in Sum., tit. de Test., vers. *His autem deficientibus*; Joan. Lup. in Rep. c. *Per vestras*, de Donat. int. vir. et uxor., quod etiam citavit id. Bald. in Auth. Res. quæ, col. penult., vers. *Ultimò nota*, c. *Comm. de Leg.* Joan. Fabr. in rubr. instit. de Nupt., ubi monet, hoc præcipuè observandum esse ab his qui matrimonium contrahunt, scilicet, ut parem ducant non solùm conditione sed etiam ætate; cujus disparitas, licèt non sit causa ad dispensandum, nihilominus à contrahere volentibus, id est, maximè attendendum, ob insignem et nunquàm satis laudatam doctrinam Barth. Cepol. in suis Comment. in tit. ff. de Edilit. edict., l. *Præcipiunt*. fol. mihi 137, dum suadet volenti ducere uxorem, ut potius ducat juvenem quàm vetulam, quòd possit illa ad suos mores reformare; si enim aliis fuerit moribus imbuta, nunquàm vel rarò de eâ bonum fructum capiet, præsertim si alium habuit virum, cum quo est inveterata; si autem vir esset senex, faciat totum contrarium, quia non debet accipere uxorem juvenem vel puellam, sed coætaneam; alioquin incidit in calamitatem, de quâ idem Cepol., d. fol. 137, à tergo num. 7. Præterea dixit Tiraquell.,

de Leg. connub., gloss. 1, p. 6, num. 19, quòd si maritus et uxor sint correspondentis ætatis, quæ placebunt naturaliter uni, placebunt pariter et alteri; si è contra, secus erit; nam juvenis cupiet irecubitum, senex verò ad ignem sedere; quoniam in lecto dormire non posset, licèt non adeò indecorum aut novum videatur matrimonia inter viros disparis statûs, et in quâcumque quantûmvis provecà ætate contrahi; cum sæpè videamus mulieres vetulas juvenes etiam teneræ ætatis in viros, senes juvenculas in uxores ducere, quandoquidem nec sexagenarius dicitur destitutus spe liberos procreandi, Menoch. de arbitr. judic., casu 89, num. 60, et dixit Rota in unâ Romanâ donationis de Incasasis, 26 Junii 1626, coram Merlino et in unâ Romanâ matrimonii, 11 decembris 1630, coram Cocchino, in quâ probatur sexagenarios non excludi à connubiis contrahendis, nec carere facultate generandi, quòd lex Papia Popea, quâ contrarium statutum erat, uti injusta fuit abrogata primò per Claudium Cæsarem et deinde per Severum et Justinianum, ut in l. *Sancimus*, 2, c. de Nupt.; imò nec etiam septuagenarius, si nullo alio impedimento præter senectutem laboret, sit destitutus spe prolis suscipiendæ, ut in d. Romanâ donationis, 26 maii 1628, coram Merlino, Add. ad Buratt. decision. 705, n. 7 et 8.

Unde etiam jura facilè inter pares matrimonium præsumunt, non autem inter dissimiles et inæquales, textus est in l. *Imperialis*, § *Imò*, c. de Nupt., et ex cap. *Qualiter*, 30, quæst. 5, desumitur quòd inter impares personas non præsumitur matrimonium, nisi interveniant instrumenta dotalia; quod quidem non solum videtur sibi locum vindicare in matrimonio, verùm etiam in omni societate et amicitia; nam ditiores et nobiliores non debemus sequi, sed potiùs æquales, quia neque satis firma, neque tuta est pauperi cum opulentis amicitia. Unde in proposito, etiam Cleobolus philosophus docebat uxorem ex paribus ducere, quia si rusticus nobilem ducat, semper illa eum rusticum vocitabit et contemnet: nobilis enim odio semper habet rusticos, et è contra, Bald. in l. *Per adoptionem*, ff. de Adopt. Ad quod multùm confert fabula illa Æsopi, in quâ leo, asinus et vulpes societatem inter se inierunt; ut quod venatu cepissent, id in commune partirentur; ubi quampiam prædam nacti sunt, leo jubet, ut asinus partiatur; ille, ut erat stolidus, in tres partes æquales distribuit; quamobrem leo indignatus quòd cæteris æquaretur, asinum dilaniat; restabat vulpes; cum de integro partiri jubet, illa totam fermè prædam leoni attribuit, sibi vix paucula quedam servans. Leo, comprobata distributione, rogat quisnam illam partiendi artem docuisset, cui vulpes: Calamitas, inquit, asini; ex hoc dicta est *leonina societas*, in l. *Si non fuerint*, § *Aristo.*, ff. *Pro societate*; idem Tiraquell. in 5, leg. connub. gloss. 1, parte quintâ.

Præcipua igitur sententia hinc elicitor, quisquis ille sit, parem sibi ducat; unde Solon, unus ex illis sapientibus, ait: Par pari jugato; conjux, quod impar est, dissidet; proinde consulerem nubere volentibus,

ut omnem ad hoc adhibeant diligentiam; nam damnum quod postea suâ culpâ contingit, sibi, et non alteri imputatur, ad text. in l. *Inter cohærcedes*, § *Quod ex facto*, ff. famil. creis., l. *Si fratres*, § *Fin.*, ff. pro soc., l. *Quòd quis ex suâ culpâ*, ff. de Reg. jur., quia taliter contrahendo, videtur approbare ipsius conjugis mores, non tantùm præteritos, sed futuros, Bazard. ad Jul. Clar. in § *Adulterium*, numero 115. Et satis experienciâ compertum est quòd dùm matrimonia inter inæquales contrahuntur, infelices exitus sequuntur; maximè cum vir pauper feminam ducit divitem, juxta dictum Juvenalis, satirâ 6, ibi:

Intolerabilius nihil est, quàm femina dives;

et in eadem satyrâ, ibi:

Veniunt à dote sagittæ,

Libertas emitur;

et dixit Neviz. in Syl. nupt. libro 2, numero 55, quòd qui ducit uxorem pauperem, ponit in domo suâ paupertatem, et qui divitem, ponit tempestatem. Consulit tamen Alex. cons. 208, col. 2, l. 6, nobilem divitemque mulierem, licèt deformem, quæ pauperem, formosum tamen virum sibi matrimonio desponderit, non videri nupsisse indigno, cum debeat mulieris nobilitas et divitiarum copia cum formâ viri compensari, juxta not. per Bald. in c. *Super*, t. 2, de Test., et ibi Imol. et Panorm., ac formam mulieris, etiam pauperis, compensari, cum divitiis aut notabilitate viri aliaque ad rem permulta congerit idem Tiraquell., d. gloss. 1, p. 5, num. 16, cum pluribus seqq.

Hæc verò causa inæqualitatis et imparitatis, adeò potissima est, ut non solum summus Pontifex eam admittat ad matrimonium inter consanguineos contrahendum, verùm etiam ad matrimonium ratum, non tamen consummatum, dissolvendum etiam, non adhibito mutuo consensu conjugum; quia existente causâ, potest sum. Pontifex dispensare, altero eorum invito: unde Sanch. l. 2, disp. 15, n. 7, ait: Si causa justa subsit, repugnantia alterius nequit pontificiam potestatem impedire, ne alteri habenti justam dissolvendi causam, petentique dispensationem, consulat, cum ipse habeat plenam potestatem: nam experientia docuit nonnunquàm ipsos summos pontifices dispensasse super hujusmodi matrimonio quandò contrahentes sunt notabiliter conditione impares, ob infelices exitus qui potuissent evenire ex tali matrimonio; sicut etiam, quando adest timor futuri scandali, ex quo possunt rixæ et inimicitie exoriri, imò ut plurimùm et necesse, ut ait Sanch., dicto lib. 2, disputat. 16, n. 2, 3 et 4; nam licèt difficilis reddatur super hoc dispensatio, attamen meo tempore bis vidi ita dispensari per Paulum V, et suo loco congruentius dicemus.

Ad rem igitur redeundo, advertas, contra nonnullos contrarium sentientes, quòd videlicet, narratâ per oratores, unâ causâ, non poterit alia, licèt vera, non tamen expressa, juvari; veluti si causa, ob angustiam exprimatur, ut supra; postmodum verò, eâ omissâ, velint aliam probare coram executore, prout infra dicitur; et aliàs quidem delegatus fieri id posse prætendebat, ac mordicus defendebat, qui presentatis sibi

litteris dispensationis, cum causâ ob angustiam loci; cum in illarum processu non benè fuisset causâ hæc probata, volebat nihilominus litteras ipsas exequi, ex eo quòd licèt cessasset supradicta causa, attamen alia aderat satis probabilis, nempe incompetencia dotis oratricis, quæ quidem causâ, si fuisset expressa Pontifici, utique illam admisisset, maximè cum in his gradibus remotioribus, passim eam admittat: unde habendum erit pro disposito, quòd verisimiliter Pontifex disposuisset si sibi pro hujusmodi dispensatione cum hac aliâ causâ fuisset supplicatum, arg. 1. *Tale pactum*, § *Fin.* de Pact., ac insuper quia in his remotioribus gradibus, ipse Pontifex etiam sine aliquâ causâ frequenter dispensat.

Hoc enim prorsus negatur; nam secundum hanc praxim, vulgatis iuribus satis fultam, dicendum est quòd nunquam à delegato erit alia causa in litteris non expressa, admittenda, quia, cum dispositio fuerit ad unam causam limitatam, non erit extendenda; vulg. 1. *In agris*, ff. de Acquis. rer. dom., 1. *Milites*, ff. de Re milit.; Paris., cons. 94, n. 18, vol. 1; sed denuò sunt preces Pontifici porrigendæ ut novas litteras, cum expressione veræ causæ concedat; vel saltem, cum novâ supplicatione signatâ, priores litteræ, aptatâ verâ causâ, priorique delatâ, per cancellariam corrigantur, aut aliæ de novo, etiam in formâ *Perinde valere*, si factum ita postulet, expendantur.

Insuper alia et potissima ratio est cur non possit delegatus hanc novam causam in litteris non expressam admittere, nempe quia istæ litteræ tantum valent quantum sonant, stantibus clausulis infra positis, videlicet: *De præmissis te diligenter informes*, etc., et: *Si preces veritate niti reperiis*, etc., onerando conscientiam ipsius delegati, qui non potest excedere fines rescripti, cum illud stricti juris sit, et non extendatur ad non expressa, c. *Fin.* de Rescrip.; Marc. Anton. var. Resol. l. 1, res. 59, n. 11.

INVENIRE NEQUEAT.—Non tamen tenetur ipsa oratrix per se sibi virum quærere, cum id non patiantur illius pudor et honestas; et sic licèt in quibuscumque casibus et dispensationibus apposta sint supradicta verba, sufficit tamen quòd in verificatione narratorum testes deponant quòd non inveniatur vel non adsit vir qui velit oratricem in uxorem ducere; et hic est communis usus.

SED QUA TERTIO ET QUARTO. — Oportet enim ut oratores expriment quoto gradu consanguinitatis seu affinitatis, vel publicæ honestatis ex matrimonio rato (in quo sunt gradus conjuncti) existunt, contrahere volentes; ut constat ex communi stylo Curie, de quo testatur Sanch., l. 8, disp. 24, n. 2, subdens ibi, quia, quò gradus conjunctior est, eò difficilius datur dispensatio, ac major compositio, urgentioresque causæ requiruntur.

Seu, ne circa expressionem graduum praxin nudam relinquamus, videndum erit quomodò et usque ad quem gradum consanguinitas et affinitas impedit matrimonium contrahendum, propterea dicendum erit quòd olim Ecclesia conjugium interdixerat usque ad septimum gradum, ut habetur in c. *Ad sedem*, 83,

q. 5; postmodum verò, sub Innocentio III, in concilio Lateranensi restricti sunt gradus consanguinitatis usque ad quartum gradum inclusivè, ut habetur ex cap. *Non debet*, de Consang. et Affin., cujus verba sunt hæc: *Prohibitio quoque copulæ conjugalis, quantum consanguinitatis et affinitatis gradum de cætero non excedat, quoniam in ulterioribus gradibus jam non potest absque gravi dispendio, hujusmodi prohibitio generaliter observari, etc.*, et ibi Gloss. in verb. *Quarto*, ubi dicit quòd idem esset si tertio vel secundo, id est, cum quinto secundum regulam frequentem, quia nihil attinet ei qui ex aliâ lineâ est in quinto, licet magis appropinquet communi parenti, et idem in Clem. *Eos*, eod. tit., et nos alibi diximus.

Et aliàs sacra congregatio declaravit quòd qui sunt in quarto et quinto gradu possunt contrahere matrimonium sine dispensatione, idem si sunt in tertio et quinto, teste card. Bellarmino in *Declarat.* ipsius sacre congreg., fol. 357; quæ et declaravit quòd quando dubitatur an contrahentes sint in quarto vel quinto ordinarius arbitrabitur qui testes vel probationes magis probent, ut illis credat; id. dict. fol. 357.

Cum igitur ex præmissis prohibitio conjugalis non excedat quartum gradum, profectò cum attendatur remotior gradus, in quarto et quinto gradibus nullum adest impedimentum, ut in c. *Fin.*, de Consang. et Affin. ibi: *Vir qui à stipite, quarto gradu, et mulier quæ ex alio latere distat quinto, secundum regulam approbatam, quâ dicitur: Quoto gradu remotior distat à stipite, et à quolibet per aliam lineam descendantium ex eodem, contrahentes, sive impediti consanguinitatis sive affinitatis ita conjuncti, licèt possunt matrimonialiter copulari*; propterea non requiritur desuper dispensatio ad contrahendum, quamvis ad tollendum murmuraciones ignorantium jura, consueverit in hoc casu et in quibusdam locis, sicut etiam in hac curiâ archiepiscopali Neapolitanâ ad instantiam prædictorum contrahentium, declarari, nullum inter eos adesse impedimentum, prout testatur Genuen. in *Praxi* ejusdem curiæ, c. 20, num. 10, et super hoc fieri consuevit declaratorium decretum, tenoris sequentis, videlicet:

Die, etc., visâ informatione, quâ constat, supradictos contrahentes in quarto et quinto à communi stipite provenientes consanguinitatis gradibus, invicem esse conjunctos, per reverendissimum D. vicarium generalem Neapolitan. fuit provisum, decretum ac declaratum, distantiam prædicti quarti gradus, stante dicto quinto gradu, non ob stare; et propterea per præsentem cum eisdem N. et N. in prædictis gradibus ordinariâ auctoritate dispensavit, et declaravit licere eisdem N. et N. matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere; prolemque exinde suscipiendam, prædictâ auctoritate ordinariâ legitimam nuntiando et ita, etc.

Ita etiam potest episcopus, ubi impedimentum est dubium, pari ratione dispensare, quod tamen ita distinguunt Sanch., lib. 8, disput. 6, num. 18, quòd si omninò res est dubia an interveniat impedimentum necne, nullâ opus est dispensatione quia in hoc dubio,

presumptio est pro libertate matrimonii; tunc posset episcopus, gratiâ tollendis scandala, declarare non esse opus dispensatione, vel ad cautelam dispensare. Credit ille tamen, hanc non esse veram dispensationem; nam si postea inito matrimonio, constaret de impedimento dirimenti, opus esset novâ summi Pontificis dispensatione; cum nullibi reperitur, posse episcopum in casu dubio impedimenti dirimentis dispensare; cum hæc sit quedam prudentialis declaratio, quam etiam vir doctus facere posset.

Unde pluries in hac curiâ archiepiscopali practicum fuit ut quando ab aliquo datur aliquod impedimentum ad contrahendum, sive per malitiam, sive quocumque alio modo, nec tamen postmodum inquisitâ diligentius veritate, comperiatur adesse tale impedimentum, consueverit per decretum ipsius curiæ declarari; ex quo non constat de tali impedimento licere matrimonium contrahere.

Stante tamen notorio stylo curiæ, ista declaratio ac rejectio falsæ imputationis non videtur liberè, sed tantum in casibus non ita arduis, ordinario permissa, cum aliis pro eâ sit omnino recurrendum ad summum Pontificem; sicut tenent antiqui, et practici curiales: unde in similibus casibus in dies, eo quo sequitur modo supplicari consuevit, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum N. et N. Neapolitan. diocesis, quod ipsi ex certis rationabilibus causis, animos eorum moventibus, cupiunt invicem matrimonialiter copulari; et licet nullum eis canonicum obstet impedimentum, quominus id facere possint; quia tamen à nonnullis, id forsân ægrè ferentibus, falsò assertum fuit, dictam oratricem esse uxoris dicti oratoris, jam defunctæ, sororem ex illicito coitu procreatam, quominus contrahant, impediuntur, supplicant, etc., oratores præfati, quatenus eis in præmissis opportunè providendo, sibi quæ specialem gratiam faciendo, ordinario loci, vel ejus vicario in spiritualibus generali, committere et mandare, ut se de præmissis diligenter informet; et nisi, inquisitâ per eum super præmissis, diligentius veritate, coram eo legitimè, probatum fuerit, oratricem prædictam esse uxoris præfati oratoris, jam defunctæ sororem, ex illicito coitu procreatam, ut præfertur, eandem imputationem apostolicâ auctoritate rejiciat, eaque non obstante, oratores prædictos, dummodò nullum eis canonicum obstet impedimentum matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valere, dictâ auctoritate declaret, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque cum causâ illis opportunis.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc., et de commissione, mandato, aliisque præmissis, ut supra la tissimè extendendis; et quod præmissorum omnium et singulorum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris per officium contradictarum expediendis, et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui declaret, ut supra.

Datur etiam hujusmodi declaratoria etiam post contractum matrimonium, quatenus ita facti qualitas necessariò suadeat, ut in sequenti formulâ, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur, etc., pro parte, etc., Antonii N. laici Neapolitan. etiam in civitate Aversan. commorantis, et Joannæ N. mulieris Neapolitan., quod ipsi certis, etc., cupiebant invicem matrimonialiter copulari, et licet nullum obstaret impedimentum canonicum, quominus, etc., possunt, quia tamen à nonnullis, etc., postquàm dictus orator in ejus parochiali Ecclesiâ in dictâ civitate Aversan. monitiones, juxta formam concilii Tridentini fieri curavit, falsò assertum fuit dictam oratricem ab oratoris genitore carnaliter cognosci passam fuisse, quominus contrahere posse impediabantur, propter quod oratores præfati matrimonium inter se per verba de præsentî publicè, servatâ formâ concilii prædicti in civitate Neapolitanâ contraxerunt, illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, et carnali copulâ consummârunt; postmodum verò dicto oratore in civitate Aversanâ, ubi domicilium antea contraxerat, cum oratrice reverso, ordinarius Aversan. eos, prætextu nullitatis matrimonii hujusmodi, sacramentorum ecclesiasticorum participatione privavit seu privari mandavit. Supplicat igitur humiliter S. V. oratores prædicti, quatenus eis, etc., providendo sibi quæ, etc., faciendo, eidem ordinario Aversan. sive ejus vicario, etc., committere, etc., ut de præmissis, etc., informet, et nisi coram eo legitimè probatum fuerit, dictam oratricem à prædicti oratoris genitore carnaliter cognosci passam fuisse, eandem imputationem rejiciat, eaque non obstante, eosdem oratores, si nullum aliud eis obstet canonicum impedimentum, in eorum sic contracto matrimonio remanere liberè et licitè posse declaret, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus, etc.

Litteræ verò hujus declaratoriæ fuerunt expeditæ sub datum Tusculi 1652, non. junii; pontificatus S. D. N. Innocentii X anno octavo.

Addit nihilominus ad superius dicto, id. Genuen., d. cap. 20, num. 17, censi validum impedimentum ad contrahendum matrimonium intra quintum gradum ex consuetudine, quando oriretur scandalum in aliquo loco; et si contraheretur, matrimonium esset nullum, ex iuribus ibi per eum allegatis, quod præcipuè occurrere potest, ubi etiam episcopus forsân prohibuerit ne matrimonium contrahatur in quarto et quinto gradu; sed meo judicio frustra additur novum impedimentum præter tot canones, quia cum copula conjugalî quartum gradum non excedat, profectò errant qui suis constitutionibus, decretis, aut aliis modis prohibent, ne in quarto et quinto gradu, sine ordinarij licentiâ aut declaratione, matrimonia contrahantur; hujusmodi enim impedimenta sunt contra expressum casum legis, d. c. *Non debet*, de Consang. et Affin., et c. *Cum locum*, de Sponsal. Leo in Athes. for. eccles. p. 2, c. 8, sub num. 59.

A COMMUNI STIPITE PROVENIENTIBUS. — Nisi verba hæc adderentur, redderetur profectò subreptitia dispensatio, si fortè id impedimentum ex duobus stipitibus proveniret, nempe in tertio ex uno, et quarto

ex altero : hoc enim modo, duo essent impedimenta, super quibus necessariò requireretur dispensatio; ex quo cessat ratio propinquioris gradus, super quo petitur declaratio, quòd ille non obstat, ut infra dicemus. Est igitur hoc necessariò exprimendum, sicut expressio multipliciter eorumdem graduum, tam si provenient ex uno, quàm ex pluribus stipitibus, nempe si tertius et quartus gradus prædicti provenirent ex duobus stipitibus, veluti tertius ex uno, et quartus ex altero, quia urgentior causa requireretur; et sicut præsens dispensatio cum supradictà expressione graduum, videlicet tertii et quarti ab ipso communi stipite, transit per manus officialium minoris gratiæ, ita si essent tertius ex uno, et quartus ex altero stipitibus, expediretur per cancellarium, solutà majori compositione, et augetur taxa litterarum; quod est observandum omninò circa gradus simplices, et mixtos, ut infra clariùs patebit.

CONSANGUINITATIS GRADUS. — Si autem impedimentum consanguinitatis pro impedimento affinitatis, vel è contra fortassè per errorem expressum fuerit in ipsà dispensatione, erunt omninò litteræ corrigendæ; licet enim consanguinitas et affinitas inter se non differant specie, sed tantum quoad diversitatem graduum, Cajet., dist. 18, q. 3, art. 4, conclus. 8, Nald. in suà Summā, verbo *Fornicatio*, sub n. 3, id tamen verum est, quoad concessionem gratiæ, et quoad jura et emolumenta officialibus, ad id præpositis, debita, quæ ob alterutrius expressionem, non alterantur neque minuantur; ad alios tamen effectus aliter dicendum est; nam exempli gratiā, dato quòd consanguinitas, sit affinitate majori, cum tamen simus in materiā dispensationis, clarum est non valere in eā argumentum, non modò à paritate, verum neque à majoritate rationis, Felin. in c. *Postulasti*, de Rescript., Ludovis., decis. 538, n. 15. Unde perperam litteræ harum dispensationum exequantur, dum in illis unum pro alio fuerit expressum; cum totum id sit etiam contra mentem Papæ, ac notorium ipsius Curie stylium, qui debet omninò servari, c. *Quam gravi*, de Crim. fal. Ac propterea eodem stylo introductum est ad succurrendum erroribus qui circa hanc expressionem occurrere possunt, cum ignorari contingat an impedimentum super quo petitur dispensari, sit consanguinitatis, an vero affinitatis, ne litterarum earundem expeditio retardetur, ut possit in illis utraque, alternativè tamen, exprimi, sic dicendo, nimirum : *Sed quia tertio et quarto à communi stipite provenientibus consanguinitatis, vel affinitatis gradibus invicem sunt conjuncti, seu se attinent.* Nec per hanc alternatam expressionem, consueti jura cameræ in aliquo alternantur, ut dictum est, nisi in quibusdam paucis. Quapropter non advertit Dian. in tract. 10, de Leg. resol. 36, ita se hunc stylium et praxim habere, dum dicit, quòd si in bulla fuerit erratum incurià scriptoris, ut si, verbì gratiā, Papa commisit officiali quòd, si preces veritate niti repererit, cum oratoribus apostolicā auctoritate dispenset; sed erratum fuit, nam pro tertio affinitatis gradu, fuit appositus tertius gradus consanguinitatis;

valet dispensatio : hoc enim nullo modo, neque in theoricā, neque in praxi per rationes supra allatas, sustineri posse videtur ob ejusdem dispensationis naturam, ut dictum est; unde benè contrarium, veramque praxim adstruit Sanch., dicto l. 8, disp. 24, num. 10, dum dicit quòd si error contingat, narrando majus impedimentum, cum tamen sit minus diversæ speciei, ut si dicatur contrahentes esse consanguineos in secundo gradu, cum tamen non sint nisi affines in secundo vel tertio, dispensatio erit subreptitia, quia, cum sint diversa impedimenta, nec unum claudatur in altero, dispensatio in uno, nequit explicari, ut censeatur in altero concessa; ex quo dispensatio super uno defectu, non est dispensatio super alio, et allegat Bald., in c. *Innotuit*, n. 17, de Elect. et Afflict., in decis. Neapol. 320, n. 12. Quinimò ad hujus praxis corroborationem, addit id Sanch., loco cit., id sibi etiam locum vindicare in generali facultate alicui concessā ad dispensandum, etiam super impedimentis consanguinitatis; quia licet similis facultas respectu illius cui conceditur, sit latè interpretanda, et contra propriam naturam ipsius dispensationis, sicut aliàs diximus, nihilominus id intelligitur, quando casus, ad quem fit extensio, potest sub ipso casu expresso comprehendi; quod tamen hic non cadit, cum simus in casu diversæ speciei. Ac propterea videmus quòd in facultatibus, quæ dantur legato, seu nuntio sive aliis personis ad dispensandum super impedimentis dirimentibus, semper dicitur, ut ipsi possint dispensare super gradibus consanguinitatis, sive affinitatis propter rationem prædictam, videlicet, quia sub unā specie altera non continetur; id Sanch., loco citato.

SUNT CONJUNCTI. — Nam propriè consanguinei dicuntur, quia inter se sanguine conjuncti sunt, l. 1, § penult., ff. de suis et legit. Hered. Si verò impediuntur oratores impedimento affinitatis, tunc non dicitur, *sunt conjuncti*, sed *se attinent*, ex eo quòd affinitas est attinentia personarum ex copulā proveniens, c. *Quod super his*, de Consang. et Affin.

Sed cum ad hos gradus dignoscendos, magis veritas oculatā fide quam per aures animis h. minum indagatur, ideò necessarium duximus, post narrationem graduum, eos etiam hic inscribi, quatenus possint, et auribus et oculorum inspectione, adolescentes perfectissimam eorum cognitionem adipisci, ut dicitur etiam in § *Agnationis*, instit. de Gradibus cognationum, ubi Glossa in verbo *Per aures*, allegat Horatium in Arte poeticā dicentem :

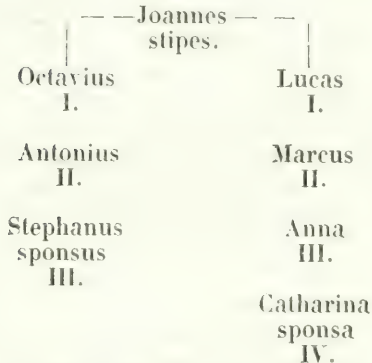
Sequius irritans animos demissa per aures,

Quam quæ sunt oculis subiecta fidelis.

Et rationem reddit Seneca; nam homines magis oculis quàm auribus credunt. Propterea, cum sæpè contingat matrimonia in gradibus prohibitis per errorem contrahi, ne id faciliè, maxime inter idiotas personas, eveniat, quantum fieri potest, erroribus hujusmodi occurrere curabimus; ac cum ex graduum consanguinitatis aut affinitatis imperitiā erretur, non ab re consanguinitatis figuras, sed arbores hic inserere

placuit: ut præcipuè distantium personarum habitudo cognoscatur, scilicet, quomodo duæ personæ inter se stent, ut totum id in supplicatione dispensationis exprimi possit. Ad discernendum autem quot modis possint insurgere impedimenta, præsertim quando illa per gradus distinguuntur circa matrimonia contrahenda; ac quomodo iidem contingere gradus, sive ex uno tantum sive ex pluribus stipitibus, ad effectum petendi super illorum impedimentis, ipsam dispensationem, ex infrascriptarum arborum cognitione, omnes alias arbores secundum casus contingentes quilibet ex se formare facillimè poterit, ac impedimenta inde provenientia discernere; etiam si contingat huiusmodi arbores ex pluribus stipitibus duplicari seu multiplicari, ut dictum est. Et primò ponamus arborem tertii et quarti consanguinitatis, quibus oratores in his litteris nominati conjuncti sunt, quæ talis est, videlicet:

Arbor tertii et quarti consanguinitatis graduum.

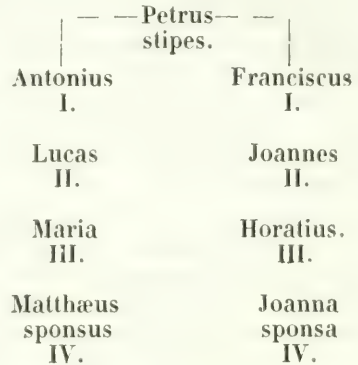

Ex hac quidem arbore vides quòd communis parens fuit Joannes, qui secundum leges dicitur stipites, et juxta communem usum rusticorum, vocatur Cippus; Angel., in l. fin. de Verb. sign. Ejus filii fuerunt Octavius et Lucas, qui dempto Joanne stipite, sunt in primo gradu; nam jus canonicum, etiam collateralibus primum gradum constituit, ut scilicet frater sit fratri in primo gradu consanguinitatis; quia canoniste non considerant stipitem, nec computando gradus, procedunt ascendendo et descendendo, sed per saltum de una scalâ ad aliam; et consideravit jus canonicum, quòd duo fratres tribuant initium lineæ collateralis; idèò eos in primo gradu illius lineæ constituit, et de eodem jure ad causandum novum gradum, duæ personæ requiruntur, quia matrimonium sine duabus personis esse non potest, cum eæ sint una eademque

caro et duæ personæ unum tantum gradum constituent, text. in c. *Ad sedem*, § *Quia verò*, 55, q. 5. Ex Octavio descendit Antonius; ex Lucâ descendit Marcus, qui sunt in secundo gradu; ex Antonio descendit Stephanus sponsus, ex unâ lineâ; ex Marco descendit Anna, qui sunt in tertio gradu; ex Annâ autem descendit Cathar. sponsa. Unde Stephanus et Catharina sunt conjuncti in tertio et quarto consanguinitatis gradibus, ex communi stipite inæqualiter descendentes.

Proæqualiter verò descendentes, etiam ex uno eodemque stipite, et in quarto gradu consanguinitatis, hanc arborem subjicimus, videlicet:

Arbor quarti consanguinitatis gradus.

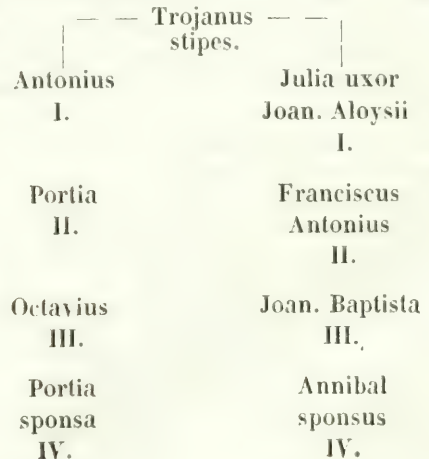
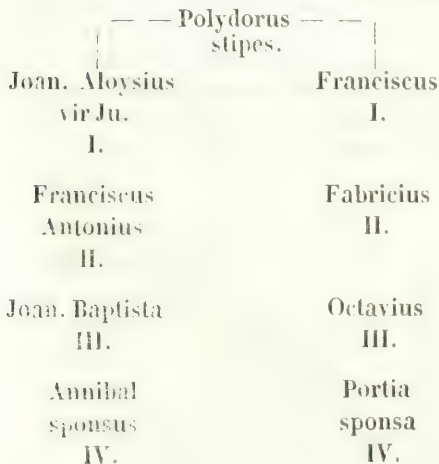

Nec quia supradicti Matthæus, et Joanna, et qui sunt in quarto gradu, et æqualiter descendunt ex duobus lateribus, dicitur eos esse in quarto gradu ex uno, et quarto ex altero, sicut vulgariter arbitrantur ignorantes jura, ac eandem computationem, quia, sicut jam diximus, duæ personæ unum tantum gradum constituunt, per d. c. *Ad Sedem*.

Sed, cum supra præmiserimus, in his dispensationibus necessariò faciendam esse mentionem duplici-tatis, seu multiplici-tatis, graduum consanguinitatis, vel affinitatis, sicut aliorum impedimentorum; ex eo quòd, dum consanguinitas ex duplici seu multiplici parte consurgit, tunc non est unica aut unius sanguinis communicatio, sed est duplex aut multiplex, Sanch., l. 8, disp. 24, n. 5, propterea hic connectam duplicatum, et subinde quadruplicatum gradum.

Arborem igitur duplicis quarti gradus consanguinitatis hic subjiciamus, quæ contingere potest, tam si oratores descendant ab uno tantum, quam si à duobus stipitibus, licet hæc posterior, aliis sit frequentior; est igitur, ut sequitur, videlicet:

Arbor duplicis quarti gradus consanguinitatis.

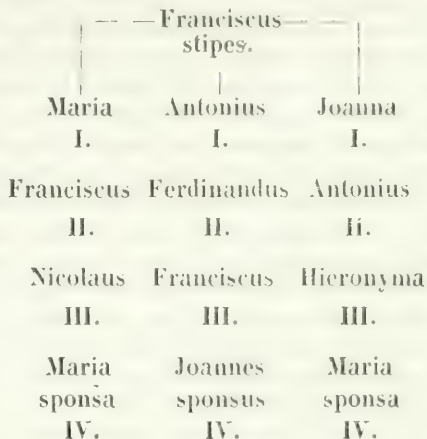
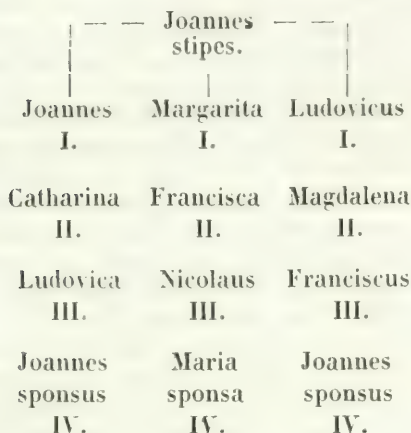

Ex hac quidem arbore, præ oculis habes quòd Annibal et Portia sponsi, ultimo loco hic positi, sunt in duplici quarto consang. gradu ex duobus stipitibus provenientis. Sub uno namque stipite, scilicet Polydoro, sunt Joan. Bapt. pater Annibalis sponsi, et Octavius pater Portiæ sponsæ; sub altero verò stipite, scilicet Trojano, sunt etiam iidem Octavius pater Portiæ sponsæ, et Joan. Baptista pater Annibalis sponsi; et sic sub utroque stipite, ipsi sponsi habent suos ge-

nitores. Initium verò hujus duplicitatis ex eo provenit, quia Joan. Aloysius, natus Polydori stipitis, duxit in uxorem Juliam natam Trojani stipitis.

Arborem verò quadruplicatam, scilicet in quadruplici quarto ejusdem consanguinitatis gradu, cujus impedimentum sæpè contingere solet, sicut et quintuplicis quarti ejusdem consanguinitatis gradus, hic etiam subjiciemus, eo quo sequitur modo, videlicet:

Arbor quadruplicis quarti gradus consanguinitatis inter sponso, Joannem et Mariam.

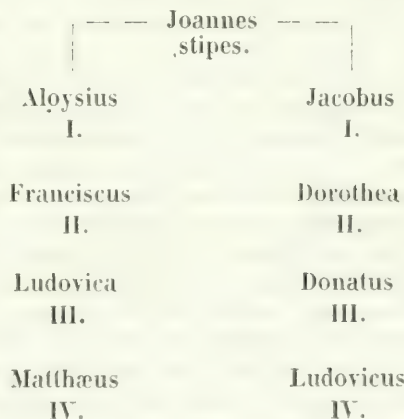

Joannes et Maria ultimo loco positi sunt in quadruplici quarto consanguinitatis gradu, quia Franciscus et Ludovica genitores Joannis, cum sint in tertio gradu consanguinitatis conjuncti, contraxerunt præviā dispensatione super eodem tertio gradu consanguinitatis; et hoc quoad duplicem quartum gradum ex stipite Joanne. Quo verò ad alium stipitem Franciscum, sunt ipsi Joannes et Maria similiter in duplici quarto consanguinitatis gradu, quia Nicolaus et Hieronymas, genitores Mariæ, contraxerunt pariter præviā dispensatione, etiam in tertio gradu consanguinitatis.

Quomodo autem supradicti sponsi per ordinem descendant, jam præ oculis habes, quòd in principio harum arborum, demptis stipitibus, Joannes est vir Mariæ; Antonius verò vir Margaritæ; Ludovicus autem vir Joannæ.

Quo verò ad affinitatem, parum refert illius etiam arborem hic declarare, quia, sicut jam supra diximus, cum illa ex consanguinitate per carnalem copulam oriatur, et ideo eam imitetur, juxta illius gradus omnino regulatur et computatur; ac similiter duplicatur et multiplicatur, juxta supradictas arbores consanguinitatis.

Ne tamen prorsus illius arboris exemplo careas, simplicem figuram in quarto tantum gradu, etiam consanguinitatis, hic subnectere visum est, pro quibuscunque gradibus ipsius affinitatis, ut statim paulò inferius declarabitur et talis est, videlicet:

Unde satis patet Matthæum et Ludovicum esse inter se conjunctos quarto consanguinitatis gradu. Sed ponamus modò Ludovicum habuisse conjugem Mariam, et postea obiisse; ipsa Maria superstes vult nubere Matthæo consanguineo Ludovici in quarto consanguinitatis gradu; qui quidem Matthæus et Maria se attinent quarto affinitatis gradu, juxta regulam à nobis aliàs declaratam; vel è contra, ponamus casum quòd supradictus Matthæus habuisset conjugem Eleonoram; defunctoque Matthæo, voluerit Ludovicus ducere in uxorem Eleonoram, cum etiam sint affines in quarto gradu, non poterunt contrahere sine apostolicà dispensatione. Ita etiamsi loco Matthæi et Ludovici, erunt duæ mulieres in eodem quarto consanguinitatis quarum una erat uxor Joannis; illaque defuncta, ipse

Joannes voluerit ducere consanguineam mulieris in eodem gradu; neque poterit, cum sint impediti quarto etiam gradu affinitatis; quæ impedit, sicut impedimentum consanguinitatis, eo modo, quo supra diximus, nempe usque ad quartum gradum inclusive, si illa ex legitimo coitu proveniat; cum simus in affinitate primi generis, de quâ ac secundi et tertii generis, aliâs diximus.

Hæc autem arborum descriptio sufficiat ad dignoscenda impedimenta dirimentia, sive consanguinitatis, sive affinitatis; ne unum pro alio in precibus porrigendis exprimi contingat; sicut multoties contigisse compertum, litterasque dispensationis subreptitias proinde declaratas extitisse scimus; quidquid dicat Sanch., dicto lib. 8, disputat. 24, numero 17, ubi ait quod si error sit in gradu, explicando majorem, ut secundum, cum tamen minor sit, ut tertius, valet dispensatio; ibique hanc affert rationem, nimirum, quia licet dispensatio ipsa non sit specificè concessa pro tertio gradu, est tamen concessa simpliciter super impedimento consanguinitatis, cum errore circa qualitatem accidentalem inclusam à fortiori in gradu super quo dispensatur. Hoc tamen nullo modo praticari, aut aliâs sustineri posse videtur, sicut antiqua et inveterata praxis et observantia docent; nec ad id consenserunt jura ibi per eum allegata, præsertim quod in hoc casu cesset argumentum à majoritate rationis in dispensatione: ego enim non video, quomodo hæc sua opinio neque in jure, neque in praxi valeat sustineri; quandoquidem ex diametro loquitur contra propriam naturam dispensationis, quæ tantum valet, quantum sonat; cum sit stricti juris, ac propterea strictè interpretanda; adeo ut jure negetur hujusmodi argumentum in eâ non valere, ut pluries diximus.

Accedit hic consuetus modus et stylus summi Pontificis in his dispensationibus concedendis, nempe quia diversimodè eas concedit, ut videlicet, si in remotioribus, putà in quarto, seu tertio et quarto gradibus, eas mandat expediri per officium minoris gratiæ. Si in non tam remotioribus, putà in tertio, per cancellariam. Si in secundo, seu primo et secundo, per præfecturam brevium, et sub annulo Piscatoris, sicut aliâs diximus; ac propterea juxta qualitatem graduum præfatorum, diversa officia cum diversis officialibus sunt constituta. Unde cum mens Pontificis ea sit, ut litteræ dispensationis non aliâs, quàm per suos officiales distinctos, distinctaque collegia constituentes, expediantur, profectò cum sic inveteratus stylus obtinuerit, si litteræ ipsæ præter dictum stylum ac merem et observantiam Romanæ Curiæ expediantur, tanquàm suspectæ de falso erunt rejiciendæ, Butr. et Abb. in c. *Quod super his*, de Fid. instrum., id. Abb. in c. *Ex parte* 2, de Off. deleg. Roman., cons. 379, num. 12, vers. *Secunda ratio*. Quod quidem à contrariâ sententiâ tantum abest, ut si quoquo modo contingat unum gradum pro alio in his dispensationibus explicari, non poterit neque verus gradus suppleri per viam correctionis in cancellariâ Apostolicâ; sed opus est novâ impetratione per gratiam, *Perinde*

valere, eo modo quo dictum est de proprio nomine oratoris; nisi tamen error fuerit detectus, postquam fuit registrata supplicatio, et ante expeditionem litterarum, quo casu verior expressio fieri potest per novam supplicationem reformationis, sicut omnibus notum est curialibus.

QUARE ET SUPPLICARI FECERENT, etc. — Nec quia per alios supplicatum asseritur, requiritur speciale aut generale mandatum ad impetrandas has dispensationes; sed quilibet supplicare potest pro impetrandis dispensationibus, privilegiis aliisque gratiis, text. est in l. *Universi*, c. de Prec. imper. offer., ubi habetur, quod parum refert, à quo impetratum fuerit privilegium; sed solum sufficit quod à principe fuerit concessum; Sanch., lib. 8, disp. 26, num. 4.

Hic verò, cum uterque pro impetrandâ dispensatione supplicari fecerit, videndum est numquid si oratores de matrimonio contrahendo tractarunt, cum conditione, si Papa dispensaverit, subinde possit post ipsius impetrationem alter pœnitere? Et omni hæsitazione omissâ, affirmativa est responsio; et cum pluries evenisset casus in hac curiâ archiepiscopali, fuit hoc modo judicatum per doctrinam Gutt., lib. 2, canon. Quæst., cap. 22, n. 19, et secundum eundem, num. 19, fuit pœnitens condemnatus, alteri oratori, conventioni stare nolenti refundere expensas in impetratione hujusmodi dispensationis factas, per Glos. in Clem. fin. de Renunt. Quod tamen habet locum, quando inter oratores fuit conventum, de impetrandâ dispensatione communibus expensis, quia, ut ait id. Sanch., lib. 5, disp. 5, num. 52, iste resiliens, tenetur ad id, ratione contractus, ejus natura est ut possit resilire, servando alterum indemnem; cum justum non sit ut alter, qui commodum non reportat, sentiat damnum, per text. in l. c. Si pecuniam, in principio, ff. de Cond. cau. dat.; et num. 39, ait quod, si dispensatio petatur ad instantiam unius tantum, ipsi incumbet integras expensasolvere.

Cæterum, cujus expensis regulariter debeat ipsa dispensatio impetrari, an videlicet ambo oratores ad illas communiter teneantur, an verò eorum alter tantum, videndus est Sanch., d. lib. 8, disp. 56, per tot., ubi et signanter n. 1, ait quod, quando dispensatio impetratur de communi contrahentium consensu, licet nihil de ipsis expensis conventum fuisse appareat, erit utriusque expensis æqualiter impetranda, ex eo quod tale negotium est eis commune; quod quidem procedere ait non modò ex consensu expresso, verum etiam tacito, quia cum quis promittit consanguineæ contrahere cum eâ matrimonium, eo ipso quod illa acceptat, convenitur tacitè de dispens. impetrandâ, ac propterea communes esse debent expensæ; ubi tamen id limitat, nisi aliter ratione alicujus legati aut successionis ad majoratum, gravatus sit ad tale matrimonium contrahendum, veluti si legatarius vel majoratus successor, eâ conditione institutus sit ut consanguineam aliquam ducat; quo casu ille ad integras expensas tenetur: alios insuper casus et distinctiones circa solutionem hujusmodi expensarum congerit id. Sanch., loco cit. et

lib. 5, disp. 5, num. 51 et 52; ad illum propterea lectorem remittimus.

AC CERTAM DE PREMISSIS NOTITIAM NON HABENTES: —quam si Papa habuisset, dispensasset utique, si voluisset, in formā gratiosā, absque eo quod præsentis litteræ dirigerentur suo executori in formā commissariā, quod tamen nunquā aut rarō facere consuevit; cū hujusmodi dispensationes semper committantur ordinariis, ut aliās diximus.

Nec rectē dicit quidam modernus hanc clausulam esse superfluum in his et similibus rescriptis, ob ejus rationes satis frivolas, nulloque solido fundamento suffultas; si enim ita esset, destruerentur omnia rescripta, quæ secum semper habent prædictam, et aliās similes clausulas, concernentes verificationem narratorum, nam Papa non tenetur stare assertioni oratorum, nec de eā confidit, neque an res se ita habent vel ne, tenetur divinare, ad text. in l. *Si fidejussor*, § *Si cū debitor*, ff. *Mand.*

CAPUT VI.

Praxis dispositiva earundem litterarum, etc.

DECRETIONUM TULÆ.—Quæ quidem verba, cū importent arbitrium prudentiale et rationem regulatam, Menoch., de Arbitr. jud., lib. 4, q. 8, n. 26, cum seq., Judex delegatus omnino debet verificari facere causam, et alia narrata in dictis litteris; id Guttier., c. 19, n. 6; Henriq., l. 11, de Matrim., c. 5, n. 5. Unde si ipse cognoverit, ex matrimonio hujusmodi contrahendo, posse aliquid mali exoriri, poterit denegare hanc dispensationem, præcipuē ad evitanda scandala, ut etiam suo loco dicemus.

DE QUÆ IN HIS SPECIALEM IN DOMINO FIDUCIAM OBTINEMUS.—Nam cū quæcumque dispensationes non sūt exequendæ, nisi verificatis supradictis, præcipuē id vindicat sibi locum in dispensationibus matrimonialibus, ubi magis agitur de conscientiā quā in aliis; Hieron. Paul., in suo lib. *Provinciale* nuncupato, fol. mihi 411, vers. *Nota quod clausula*, quia, cū agatur de re tam gravi, nempe de dispensando super matrimonio contrahendo, et vis mutui amoris inter sponso facile posset decipere delegatum, producendo testes minus idoneos, et non rectē disponentes, debet propterea ipse delegatus perpendere qualitatem ipsorum testium, nam, ut plurimum deponunt per unum, eūdemque præmeditatum sermonem, cū præcisa verba per ipsos sponso testibus suggeruntur, qui à veritatis tramite sæpè solent deviare. Unde cū causa expressa non remanet verificata dispensationes hujusmodi perperam exequuntur; et tam delegatus dispensans quā dispensati, nec non ipsi testes viam ad inferos sibi parant, quia clausula prædicta non ad ornatum litterarum apponitur, ut dicebat quidam jurisconsultus; sed ut per eam intelligat delegatus se debere procedere super hoc cum pede plumbeo, quia totum negotium committitur conscientiæ suæ, et idem est dicere, de quā in his specialem in Domino fiduciam obtinemus, ac si diceretur, *confidentes de tuā fide*, vel, *confidentes quod ea quæ tibi injungimus, fideliter cæqueris*, quæ omnia non solum impediunt subdelegationem, cū

per ea videatur electa industria personæ, arg. l. 1, vers. *Sin verò*, c. de Cad. toll., c. fin. § 1, de Offic. deleg.; Crescent., decis. 1, num. 1, cod. tit., sed etiam hoc modo ipsius delegati conscientia oneratur; alioquin excederet terminos concilii Trid., sess. 14, cap. 7, de Reform., dūm dicit quod committantur dispensationes loci Ordinario, qui non nisi causā cognitā, et probatis precibus nec aliter dispensare possit, et idem conc., sess. 53, cap. 18, de Reform. ibi: *Quod si urgens justaque ratio, et major quandoque utilitas postulaverit, cum aliquibus dispensandum esse, id causā cognitā, ac summā maturitate à quibuscumque ad quos dispensatio pertinebit, erit præstandum; aliterque dispensatio subreptitia censeatur.*

PER APOSTOLICA SCRIPTA.—Sicut enim aliās diximus, regulā cancellariæ cavetur quod dispensatio non suffragetur, nisi litteris confectis; quod procedit etiam si ipsa dispensatio fuerit per Papam vivæ vocis oraculo concessa: nam adhuc litteræ requiruntur, saltem ad evitanda inconvenientia, quæ ex solā verbali dispensatione sequerentur; ut si non benè intellecta fuerint verba, etc. Ledesm., de Matr., q. 56, art. 4, litterā D., vers. *Prima conclusio*.

MANDAMUS.—Cujus quidem mandati vigore, tribuitur supradicto vicario delegato jurisdictio; postquā tamen illud fuerit sibi præsentatum; quia ante illius præsentationem jurisdictionem tantummodò habet in habitu, non autem in actu, c. *Pastoralis*, in fine de Rescript., c. *Super eo*, el. 2, de Appell., c. *Audita*, et ibi Abb. in 6, not. de Restit. spol., Bellam., decis. 110, Bald. in l. *Ea quæ*, post. princip., c. de Temp. et in integ. Restit., ubi inquit, hæc de causā Specul. fecisse specialem titulum de Rescripti præsentatione; id. Bald. in l. 4, c. *Ut lit. pend.*; Bart. in l. *Multum*, num. 2, ff. de Condit. et Demonstrat. Necessario namque requiritur receptio et præsentatio litterarum, ut dictus delegatus possit procedere; nam licet ille jurisdictionem acquirat tempore date dictarum litterarum, illam tamen exercere non potest ante illarum præsentationem et receptionem, d. c. *Super eo*, Garc. de Benef., p. 6, c. 2, n. 8.

DEPOSITA PER TE OMNI SPE CUIUSCUMQUE MUNERIS, etc.—Hujusmodi clausulam, sive decretum habes cæterarum in fine supradictæ supplicationis, ibi: *Deposita*, etc., quod postea extenditur eo modo quo dictum est in supra dictis litteris; nam licet in ipsā supplicatione non fuerit extensum, tamen comprehenduntur virtualiter omnia quæ sunt de naturā subjectæ materiæ, et de stylo seu consuetudine, Imol. in c. *Significante*, n. 3, de Rescript.; Alex. in l. *Gallus*, § *Idem credendum*, n. 9, ff. de l. et post., et cū hæc dictio, et cætera, semper in dispensationibus matrimonialibus consueverit ita extendi, propterea includit totum illud, quod illius vigore solitum est apponi in dictis litteris; Paris., cons. 76, n. 7, lib. 1, quod non solum procedit in materiā rescriptorum et commissionum, ut hic, verum etiam contractuum, et ultimarum voluntatum; Rot., decis. 9 et 28, n. 2, de Rescript. in nov., sive scribatur abbreviatè, sive ita

per extensum, et cætera, cum inter utrumque modum nulla adsit differentia, Gonzal. ad regul. 8 cancel., glos. 67, ubi à n. 1, usque ad n. 10, multa cumulat de hæc dictione.

Pro cuius quidem decreti declaratione ejusdemque observantiæ, non oscitanter ab ipsis delegatis advertendum est, illud antiquitus in ipsis litteris dispensationis minimè fuisse appositum; sed tantum ab episcopis contra eorum vicarios, aliquid circa hæc extorquentes, excommunicationis latæ sententiæ pœnam indictam; ipsis autem vicariis non obtemperantibus cœpit jam pœna prædicta per summum Pontificem hic adjici, ut ubi prius excommunicatio hæc erat episcopalis, hodiè esset papalis, prout vidi adnotatum in Urbe in quibusdam notulis, et innuere videtur Zerol., in Praxi episcop., p. 2, verbo *Delegatus*, § *An delegatus*.

Porro, per hoc decretum prohibetur, sub pœnâ excommunicationis latæ sententiæ, ne delegatus cui prædicta dispensatio committitur exequenda, aliquid munus recipiat ab oratoribus, seu eorum altero; nam quamvis summus Pontifex, in fine ejusdem clausulæ dicat, *à quo te omninò abstinere debere monemus*; et propterea videatur hoc verbum, *monemus*, importare potius consilium quàm præceptum, ut per Cened. ad Decret. collect. 104, n. 2, nihilominus, in fine earundem litterarum, alia subditur clausula, nempe: *Volumus autem, quòd si spretâ monitione nostrâ hujusmodi, aliquid muneris aut præmii, etc., excommunicationis latæ sententiæ pœnam incurras, etc.*, et sic Papa suam intentionem declarat, fulminando dictam excommunicationem in contrafacientem, et hæc clausula semper apponitur, quando dispensatio matrimonialis committitur vicario episcopi; si verò ipsi episcopo, sicut aliquando contingit, ad instantiam ipsorum oratorum dirigitur, tunc eidem episcopo iungitur ut si munus aut præmium qualecumque exegerit, aut oblatum receperit, eo ipso à jurisdictionis et pontificalium exercitio, fructuumque mensæ suæ perceptione tamdiù suspensus, existat, donec à Sede Apostolicâ relaxationem suspensionis hujusmodi, per satisfactionem condignam, mernerit obtinere, etc. Imò in dispensationibus matrimonialibus quæ conceduntur in formâ pauperum, apponitur, etiam pœna nullitatis absolutionis, et dispensationis, per hæc verba, *et nihilominus absolutio et dispensatio hujusmodi à te faciendæ prædictæ nullius sint roboris vel momenti*, teste Garc., de Benefic. p. 1, c. 1, num. 108, et nos suo loco dicemus.

Nec mirum videtur, si in his tantum dispensationibus matrimonialibus, hæc clausula apponatur; nam istæ reputantur cæteris dispensationibus graviores; et in eisdem magis imminet periculum, ne corrumpatur iudex executor, qui quandoque, etiam parvo munere corrumpitur; unde optimâ ratione dicitur non solum, *depositâ omni spe*, sed subditur, *cujuscumque muneris*, quæ quidem verba, omnia includunt, l. *Julianus*, ff. de Leg. 3, l. *A procuratore*, ff. *Mandati*, l. *Quæsitum*, § *Item si fundum*, ff. de Fund. instructo, et idcò apponuntur geminata, ut per ea cognoscatur vo-

luntas Pontificis clara et enixa, ne aliquid quantumvis minimum ratione hujus dispensationis, exigatur, arg. l. *Balista*, cum ibi not. ff. *Ad Trebell.*; Bart., in l. *Cum scimus*, c. de Agric. et censit., l. 10; Cravet., cons. 201, n. 42, et cons. 226, n. 6; Cephal., cons. 135, n. 12, l. 1, quia munera excæcant oculos sapientum, et mutant mentem justorum, ut scribitur Deut., c. 15. Hinc dicimus:

*Munera, crede mihi, placant, hominesque, deosque,
Placatur donis Jupiter ipse deus.*

Ac propterea volens Propheta justum virum describere, ait, *qui excutit manus suas ab omni munere*, non enim dixit, *à munere*, sed, *ab omni munere*, c. *Sunt nonnulli*, 1, q. 1.

Quare porrecto aliàs supplici libello sacræ congregationi concilii Trident. ex parte DD. canonicorum Ecclesiæ Gerunden. cum pluribus capitibus, contra illorum episcopum, de anno 1588, die 12 augusti, ad unum ex ipsis capitibus per ipsam sacram congregationem, scilicet ad sextum, fuit responsum quòd pro dispensationibus matrimonialibus, non licebat episcopo, sive ejus vicario quidquam accipere, nec ratione sigilli vel alicujus alterius rei; quapropter decretum illud quod solet poni in litteris dispensationum matrimonialium, ut nihil muneris, aut præmii, spontè accipi possit pro illarum executione, ita intelligendum est, ut neque ordinarius ipse nec vicarius ejus quidquam pro mercede laboris, quam eâ in re susceperent, capere possent; notarius verò pro examine testium, quartam aurei, seu ducati partem, licitè accipere debeat, ut refert Garc., d. c. 1, sub n. 77, circa fin., et reassumit postmodum num. 102, tanquàm vir in Romanæ Curie stylo versatissimus, quòd ordinarii seu vicarii quibus committuntur dispensationes matrimoniales et aliæ, non possunt quidquam accipere pro labore, receptione et examinatione testium, vel alio quovis titulo, ut in sequentibus declarationibus sacræ congregationis, videlicet: *Gratis adeò dispensationes matrimoniales concedendæ sunt, quòd etiam ordinarii, quibus istæ dispensationes committuntur, suum officium gratis præstent, ita ut, nec ipse vicarius aliquid suscipiat pro mercede, notarius verò pro examinandis testibus, et sumendo cæteras informationes, quartam partem aurei seu ducati accipere possit, pro litteris verò absolutionum et dispensationum in foro conscientie tantum, nihil à quoquam accipi possit, ut Romæ sit et declaravit Gregorius XIII.* Et sic vicarius nihil accipere potest, etiam pro laboribus in studendo processui, vel pro decreto super his dispensationibus, aut pro accessu ad examinandos testes commorantes in aliis locis, cum id tendat ad capiendam informationem; licet notarius possit aliquid accipere prout sacra congregatio declaravit; Grat., discept. for., c. 57, n. 20. Unde satis constat per tot declarationes sacri concilii cessare, quod ad hoc dispensationem text. in c. *Mulieres*, de Judic., ubi judici permittitur ut ex causis ibi expressis possit expensis partis producentis, accedere ad domos mulierum pro illis examinandis. Quinimò cum istum accessum per judicem quandoque affectari

contingat, hæc motus ratione Bonifacius Papa VIII, in d. c. *Mulieres*, decretum nimis salutare adiecit, veluti *Proviso, quòd casus hujusmodi, videlicet ut iudex vadat personaliter, non fingatur, nec fraus interveniat in hac parte; alioquin auctor hujusmodi, vel fraudator, ipso facto sententiam excommunicationis incurrat*; et Glossa in dicto verbo *Non fingatur*, innuit quòd iudex, ut posset visitare dominam faciebat eam nominare in testem.

Unde in proposito, id. Garc., n. 106, miratur de officialibus seu vicariis episcopatum illarum partium, sicut ego non minus miror de nonnullis vicariis hujus regni, qui contradictum decretum pro dispensatione matrimonialibus, quæ in vim litterarum apostolicarum conceduntur, certum stipendium, seu sportulas exigunt in magnum eorundem animarum exitium: nec video quomodo excusari possint ab excommunicatione, contra eos latà et in dictis litteris contentà; licet verba ejusdem decreti non benè sonent in auribus eorum, eam illis interpretationem attribuant quam avaritia ipsa suadet.

Nec immemor sum, quòd tempore pontificatus felicitis record. Pauli V, cujus erat prodarius bonæ mem. cardinalis Arrigonius, ad querelam nonnullorum, contra quemdam episcopum, fuit ipsi Paulo simplex libellus porrectus, quo de hujusmodi extorsionibus conquerebantur; unde ipse episcopus de mandato ipsius Pontificis, per litteras ejusdem prodarii monitus, nec de cetero ille aut illius vicarius, aliquid extorquere auderet, contra decretum appositum in litteris dispensationis, cum nihilominus idem episcopus à præmissis non desisteret, fuit secundò aliud memoriale eidem Pontifici porrectum, in cujus calce fuerunt rescripta hæc formalia verba: *Si scriba di novo à questo Vescovo, che se astenga, altramente lo faremo pentire*. Et cum aliàs similis recursus fuisset habitus ad sacram congregationem episcoporum, procurator episcopi eum defendebat sub prætextu consuetudinis immemorabilis, sed in præfatà congregatione fuit dictum, quòd potius erant corruptela et abusus; et quatenus adesset consuetudo, profectò non subsisteret per decretum Pontificis in dictis litteris appositum, nempe: *Volumus autem, quòd si spretà monitione nostrà, etc.*, quia cum huic consuetudini contradicat prædictum decretum, nullus remanet locus dabitandi; nam satis apertè constat quòd contradictio principis interruptit consuetudinem, per ea quæ notantur in cap. fin. de Consuetud.

Sed numquid isti delegato ad dispensationem exequendam sit saltem permissum recipere esculenta et poculenta, quæ paucis diebus consumi possunt, juxta terminos cap. *Statutum*, § *Insuper*, de Rescript. Et videtur affirmativè respondendum: per istud enim decretum non derogatur permissioni juris communis; ex eo quòd non presumitur judicem tot modicis muneribus corrumpi, ut ait Sanch., d. lib. 8, disp. 33, num. 52, prout corrumpi poterit pro muneribus aliqujus momenti, et sic non videtur intelligendum de paucis aut minimis, quæ profectò non sunt in consi-

deratione, cum inter nil et parum aut minimum seu modicum, non sit differentia in effectu, l. *Scio illud.*, ff. de integr. Restit., cap. *Licet*, vers. *Quamquam*, de Probat., l. *Cum in te*, in fin., ff. de Re jud., l. 1, § Proinde, ff. de Edil. edic.

His tamen non obstantibus, contrarium verius est cum eod. Sanch., loc. cit., ubi concludit, id minimè licere; ex eo quòd hic non militat ratio, quæ est in d. cap. *Statutum*; cum illud loquatur de delegato quoad lites; quæ quidem commissio, cum diù duret, sitque magni laboris; propterea magno stipendio digna est; cujus respectu, esculenta et poculenta, nullius considerationis reputantur; quod quidem dici non potest in hoc casu quo expeditio dispensationis brevissima est et facillima; quapropter quodcumque munus reputatur magni momenti; id enim, ut melius intelligatur, duobus modis explicat Papa in prædictis litteris: uno modo, cum primò dicit: *Deposita per te omni spe cujuscumque muneris, etc.*, altero modo, cum secundò dicit, quòd si *spretà monitione nostrà, aliquid muneris, etc.*, et sic per geminatam prohibitionem, ad majorem vim efficaciam et deliberationem, ac suam intentionem ostendendum; Mandos., reg. 33, q. 41, n. 3, ubi quòd verba geminata, semper aliquid ultra operantur, quàm verba simplicia; Bald. in l. *Fructus*, vers. *Item illa verba geminata*, c. de Act. empt. quia ex illis colligitur voluntas clara et enixa summi Pontificis; Bart. in l. *Cum scimus*, de Agric. et Censit.; Cravet. cons. 201, n. 42, ac etiam, cum hic adjiciat dictionem, *cujuscumque* quæ cum sit universalis, omnia comprehendit, l. *Quicumque ratione*, ff. de Procur. l. *Hoc articulo*; et ibi Bart., n. 6, ff. de Hæred. instit., ac postmodum subdat, *aliquid muneris, etc.*, hæc dictio, *aliquid* de sui naturà verificatur in quolibet parte, Anchar. cons. 360. Cum igitur ipsius summi Pontificis id prohibentis, intentio satis apertè desumatur: non est cur delegatus ad id velit aliter dicta verba interpretari, quàm sonant, cum sint satis clara; ita ut non sit locus interpretationi, seu declarationi, l. *Ille aut illæ*, et l. *Non aliter*, ff. de Leg. 3, nec Glossà indigemus, cum habemus textum, Bald., cons. 343, n. 4. Ac propterea ex his concludendum est nihil prorsus per episcopum sive vicarium, accipi posse. Quòd si fortassè avaritia non sinat tales executores hæc, prout sonant, sed aliter quàm par est hujusmodi decretum interpretari, nil aliud hic addi posse videtur, nisi quod ipsi viderint.

TE DE PRÆMISSIS DILIGENTER INFORMES. — Per hanc quidem clausulam, prohibet omninò summus Pontifex executori, ne super narratis velit stare assertioni ipsorum oratorum contrahentium; ac proinde illa refertur tam ad allegatam causam dispensationis quàm ad ipsum impedimentum, et sic ad omnia præcedentia: Ludovis., decis. 478, n. 3, quapropter per eam parum refert videre hic cum doctoribus an ad probandum consanguinitatis gradum, sufficiat sola confessio oratorum impetrantium dispensationem; et proinde videatur affirmativè respondendum, cum illa sit facta in judicio, per text. in l. 1, de Confess. et l.

Generaliter, de non num. Pecun.; contrarium tamen verius est prout servari docet Genuen. in suâ praxi archiep. c. 29, sub. n. 12, in hac curiâ Neapolitanâ, ubi etiam ait quòd ad hoc faciunt supra dicta verba: *Te de præmissis diligenter informes*; que non apponerentur, si assertioni impetrantium standum esset, ac propterea sive consanguinitatis sive affinitatis impedimentum debet probari per testes deponentes per gradus distinctos, et aliàs servatâ formâ, c. *Licet*, 2, § *Testes autem*, de Testibus, ubi cavetur præsertim quòd ipsi testes, personas expressis nominibus vel demonstratione, aut circumlocutione sufficiente designent, et ab utroque latere singulos gradus clarâ computatione distinguant; et in eorum juramento concludant se accepisse à suis majoribus quod deponunt, et credere ita esse; sed nec tales sufficiant, nisi jurati deponant se vidisse personas, vel saltem in uno prædictorum graduum constitutas, pro consanguineis se habere. Sunt omnia ferè verba text. d. c. l. *Licet*, et in cap. *Tua nos*, de Consang. et Affin., ubi, quòd testes, qui consanguinitatis gradus computant, à stipite debent incipere, id est, à parentibus vel germanis, et sic per ordinem distinguere gradus, nominibus propriis vel æquipollentibus indiciis; designando personas, præsertim cùm sæpè perhibeant testimonium de auditu, etc., et ita, tam circa verificationem graduum, sive consanguinitatis sive affinitatis in dispensationibus matrimonialibus expressorum quàm impedimentorum allegatorum ad contrahendum matrimonium, omni quâ par est, sedulitate servatur in hac curiâ archiepiscopali, prout servari credimus, et debet, in omnibus aliis curiis ecclesiasticis.

Quo verò ad alia requisita, circa matrimonium contrahendum necessaria, etiam præter narrata in litteris dispensationis, ubi illâ opus est, vigent hœc instructiones officii S. Romanæ, et universalis inquisitionis, quæ inconcussè, summâque vigilantia servantur, quas licèt ad manus omnium ordinariorum pro earundem observantia credimus pervenisse, nihilominus superfluum minimè visum est, illarum tenorem hic inserere eo quo sequitur modo, videlicet:

Instructiones pro examine illorum testium, qui indicuntur pro contrahendis matrimoniis, tam in curiâ eminentissimi cardinalis vicarii Urbis, quàm in aliis curiis cæterorum ordinariorum.

In primis, testis moneatur de gravitate juramenti, in hoc præsertim negotio, pertimescendi, in quo divina simul et humana majestas læditur ob rei de quâ tractatur importantiam et gravitatem.

Interrogetur de nomine, cognomine, patria, ætate, exercitio et habitatione.

Interrogetur an sit civis vel exterus, et quatenus sit exterus à quanto tempore est in loco in quo testis ipse deponit.

Interrogetur an ad examen accesserit spontè, vel requisitus; si dixerit accessisse spontè, à nemine requisitus. Interrogetur an sciat adesse aliquod impedimentum inter contrahere volentes; et si responderit

negativè, testis dimittatur, quia præsumitur mendax; si verò dixerit, accessisse requisitus.

Interrogetur an sibi pro hoc testimonio ferendo, fuerit aliquid datum, promissum, remissum, vel oblatum à contrahere volentibus, vel ab alio ipsorum nomine.

Interrogetur an cognoscat ipsos contrahere volentes, et à quanto tempore, in quo loco et quâ occasione; cuius qualitatibus vel conditionibus existant.

Si responderit negativè, testis dimittatur; si verò affirmativè, interrogetur an contrahere volentes, sint cives, vel exteri. Si responderit esse exteros,

Interrogetur à quanto tempore accesserint ad hanc urbem, unde venerint, an venerint simul vel separatim.

Si responderit, venisse de recenti, vel insimul, supersedeatur in licentiâ contrahendi, donec per litteras eorum ordinarii, ac loci, à quo contrahentes recessere, doceatur, inter ipsos contrahentes non adesse impedimentum et mulierem non esse raptam.

Si verò responderit, venisse à multo tempore citra, vel contrahentes esse cives, interrogetur, sub quâ parochiâ hactenus contrahentes habitârunt, vel habitent de præsentî.

Interrogetur an ipse testis sciat aliquem ex prædictis contrahere volentibus, quandoque habuisse uxorem, vel virum.

Si responderit affirmativè, non procedatur ad licentiam, nisi producantur authenticæ et legales attestations, vel testes fide digni, et verisimiliter informati, de obitu conjugis defuncti.

Si verò testis responderit non habuisse uxorem vel maritum, interrogetur de causâ scientiæ, et an sit possibile quòd aliquis ex illis habuerit uxorem, vel maritum, et quòd ipse testis nesciat.

Si responderit affirmativè, supersedeatur; nisi ex aliis testibus probabiliter concludatur non habuisse uxorem vel virum.

Si responderit negativè, interrogetur de causâ scientiæ, ex quâ deinde iudex colligere potuerit an testi sit danda fides velne.

Si responderit contrahentes habuisse uxorem, vel maritum, sed esse mortuos, interrogetur de loco et tempore quo sint mortui, et quomodò ipse testis sciat esse mortuos.

Item interrogetur an post mortem dicti conjugis defuncti, aliquis ex prædictis contrahere volentibus transierit ad secunda vota.

Si responderit negativè, interrogetur an esse possit quòd aliquis ex illis transierit ad secunda vota, absque eo quòd ipse testis sciat.

Si responderit affirmativè, supersedeatur in licentiâ, donec producantur testes per quos negativa coaretetur concludenter.

Si verò negativè, interrogetur de causâ scientiæ, quâ perpensa, iudex poterit judicare an sit concedenda licentia velne.

Si contrahentes sunt vagi, non procedatur ad licentiam contrahendi, nisi doceant per fides ordinario-

rum suorum, eos esse liberos, et in aliis servatâ formâ concil. Trid. in cap. Multi, sess. 24.

Fides aliaque documenta quae producantur de partibus, non admittantur, nisi sint munita sigillo et legalitate episcopi ordinarii, et recognita saltem per testes, qui habeant notam manum, vel sigillum.

Pro testibus in hac materiâ, recipiantur potius consanguinei, quàm extranei, quia praesumuntur melius informati; et cives potius quàm exteri.

Post verò emanatas ab eadem S. congregatione praedictas instructiones, cum nihilominus nonnulla, circa earundem observantiam et executionem in dubium revocarentur ob causae contingentiam, quae fortè vix in praxim deduci poterant, ad eandem S. congregationem habitus recursus, ejusdemque eminentiss. PP. supplicatum, quatenus sequentia declarare dignarentur; propterea capita infra scripta ibi proposita, ita declararunt et resolverunt, videlicet: *Resolutiones S. C. supremae universalis inquisitionis de Urbe, et in causis matrimonialibus.*

Primò, an praefatarum litterarum forma sit servanda in casu necessitatis ex sic contrahere volentibus, existentibus in articulo mortis. Resp. non esse servandam in articulo mortis; intra quem scilicet probabiliter non adsit tempus sufficiens faciendi diligentias; cum hoc etiam, quòd si infirmus fortè convalesceret, debeant fieri diligentiae juxta instructionem, antequàm simul conveniant.

Secundò, an attestatio ordinarii requiratur pro exteris, qui discesserunt ab eorum infantia, vel tempore non nubili, et pervenerunt ad locum ubi matrimonium contrahere cupiunt; ibique continuò permanserunt. Resp. eam, ut jacet, non requiri.

Tertiò, an requiratur pariter dicta attestatio pro exteris qui per decem annos, et ultra domicilium acquisierunt in loco ubi sunt matrimonium contracturi, si eorum status liber probetur per testes fide dignos tam originis quàm domicilii. Resp. requiri.

Quartò, an requiratur dicta attestatio pro illis exteris, qui unicam vel plures uxores duxerunt, et è contra, si mortuae fuerint in loco, ubi iterùm matrimonium contrahere desiderant; ac ampliùs post mortem à dicto loco non discesserunt. R. requiri.

Quo verò ad illos contrahentes, qui in articulo mortis constituti, aut ex aliâ causâ nequeunt adimplere formam supra dictarum instructionum, emanarunt litterae supra dictae sacrae congregationis tenoris sequentis, videlicet:

A tergo. *Al molto rev. Sig. il signor vicario generale di Napoli. Intùs verò:*

Molto Rev. sign. Consultano cotesti giudici deputati dal sig. cardinale arcivescovo sopra i matrimonii, se le diligenze prescritte da questa sacra congregazione, che si devono far prima di dar licenza di contrahere matrimonii s'habbiano da usare con coloro, che posti nell'articolo della morte bramano contrahere matrimonio per liberarse dal peccato, o per altro accidente simigliante. E questi miei signori rispondeno, che in tal caso non sono necessarie, quando pero non vi sia tempo di poterle

fare: ma vogliono, che risanato l'infermo, non possa venire alla copula et alla cohabitatione, se non saranno fatte et eseguite le medesime diligenze. Potrà V. S. dare notitia del senso della sacra congregazione à i medesimi oudici. Et il signore la conservi sempre. Da Roma li 10 di luglio 1638.

D. V. S.

Come fratello

Il cardinale Barberino.

Pro Ultramontanis autem in hac civitate commorantibus, in eaque matrimonium contrahere cupientibus, cum ob tam maximam loci distantiam, nequeant adhuc, quae in supra dictis instructionibus continentur, adimplere mitius agitur, ita ut illas eo modo quo adimpleri possunt adimpleant, in vim infra scriptarum litterarum ejusdem sacrae congregationis, quae hic subjicitur, videlicet:

Eminentissimo et rever. sig. mio osservandiss.

Il Signor Carlo del Balzo uno de giudici deputati da V. E. sopra i matrimonii hà rappresentato le difficoltà, che occorono sopra quelli, che si desiderano contrarre da gli Ultramontani, quali dimorano in cotesta città; et questi miei eminentissimi signori dopò matura consideratione, hanno risoluto di rimettere al prudentissimo arbitrio di V. E. et al consiglio di monsignor arcivescovo di Cosenza il provvedere ne i matrimonii desodetti Ultramontani, quando per la lontananza del paese, non si possono da essi adempire l'instructioni di questa sacra congregazione. Io ne do questo cenno à V. E. perche possa dare gli ordini necessari, quando occorrerà il caso, et a V. E. bacio le mani. Di Roma li 10 di Gennaro 1648.

Di vostra eminenza Rever.

Humilissimo et affettuos. servitore

Il cardinale Barberino.

SI PRECES VERITATE NITI REPERERIS. — Circa quod, non est admittendum, quòd licet per informationem desuper capiendam, constabit de legato, preces veritate niti, si tamen à parte rei non est ita, dispensatio erit nulla, tanquàm subreptitia, propter falsitatem narratorum, Ledes. in Sum., de Matrim., c. 27, ubi ait, ita communiter doctores tenere. Et sufficit, ut alias diximus, causam ipsam verificari tempore executionis litterarum, licet tempore impetrationis illarum, non esset vera, et ita practicatur, nam quamvis Abb. in c. Quia circa, de Consang. et Affin., dicat causam debere verificari tempore datæ, loquitur tamen de dispensatione jam factâ, prout antiquitus fiebat; dùm hujusmodi dispensationes concederentur in formâ gratiosâ; et sic erat gratia facta; non autem his temporibus, quibus non dantur ampliùs sub dictâ formâ, sed datur tantummodò mandatum de dispensando.

Et sic non potest delegatus devenire ad decretum dispensationis, nisi priùs verificatis omnibus in litteris expressis, eoque minùs si praedictae litterae nec praesentatae fuerunt, prout fecit quidam vicarius ad id delegatus, qui habita notitiâ receptionis litterarum, absque eo quòd illi sibi praesentarentur pro verificatione narratorum, dedit oratoribus licentiam contrahendi matrimonium, non obstante, quòd pluries sacra

congregatio declaravit, id minime fieri posse, per hæc verba: *Sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini inter ceterum alias censuit eos qui obtinuerant litteras dispensationis super gradu prohibito, et eis non presentatis, contraxerint, vel se carnaliter cognoverint, notâ egere dispensatione.*

CARDINALIS UBALDINUS.—Omnes enim auctores contrarium sentientes, videntur confundere terminos; nullum constituendo discrimen inter dispensationem, et mandatum de dispensando, sicut dicendum est, de mandato de providendo, et de provisione gratiosa jam factâ, Mohed., decis. 10, in addit., sicut aliud est vendere, aliud pactum seu promissio de vendendo, ut inquit Jas. post alios in l. *Bonæ fidei*, ff. de eo quod certo loco, et per Casad., decis. 1, n. 6, sub tit. *Ut lit. pend.*, cum similibus cumulatis per Buratt., decis. 548, n. 7. Cum igitur dispensatio hæc sit commissaria, nisi in eâ fiat inquisitio circa expressa in litteris, non erit valida; quia per clausulam supra dictam, mandatum redditur conditionale; prout fuit decisum in unâ Oxomen. portionis, coram Vestano, die 20 junii 1552, teste Caputaq., decis. 275, n. 1 et 2, p. 1. Quæ quidem clausula, *si est ita*, vel, *si ita esse repereris*, aut, *veris existentibus enarratis*; et quævis gratia habet in se hanc tacitam conditionem; quamvis in litteris non exprimitur, text. in l. fin., in princip., c. de divers. Rescript., c. 2, de Rescript., et per eam semper est verificanda narrativa gratiæ; id. Caputaque dec. 204, part. 2; Caesar. de Grass. decis. 4, num. 3, de Rescript.

Quid autem agendum erit, si ultra impedimentum in ipsâ gratiâ narratum, et per testes jam probatum, oratores alio impedimento occulto in litteris non expresso, super quo aliam dispensationem obtinuerunt per officium sacræ poenitentiarie in foro conscientie tantum, detineantur, numquid, non obstante dictâ clausulâ, *si preces*, etc. Si parochus vel ordinarius sciet hoc impedimentum occultum, et oratores prædicti obtinuerint jam super eo dispensationem in foro conscientie, possit permittere eos matrimonium contrahere.

Et quamvis videatur negativè respondendum, ex eo quòd Ecclesia ex officio tenetur investigare impedimenta, per text. in cap. fin. de cland. Dispensat. Nihilominus aliter erit dicendum; sicut est etiam in praxi receptum; nam, cum matrimonium ipsum verè contrahatur, vigore hujus dispensationis obtentæ, non posset ordinarius illos propterea impedire, cum coram Deo veri conjuges efficiantur; unde si nullus denuntiat id impedimentum occultum, coram parcho vel ordinario, quamvis illis seu eorum alteri constet de hoc impedimento, si etiam eis constet de dispensatione in foro conscientie obtentâ, possunt dissimulare, ut taliter impediti, matrimonium contrahant; nam licet ex officio teneantur investigare impedimenta, id evenit ne impediti contrahendo delinquant; et sic ad id non tenentur, quando eis constat illos absque culpâ contrahere ob dispensationem jam obtentam in foro

conscientie; ita Sanch. lib. 3, disp. 15, num. 14 cum seq., ubi plura cumulat de hæc re.

Id tamen intelligas, nisi aliquis denuntiaverit impedimentum hujusmodi coram parcho seu ordinario; quia tunc cum negotium effectum sit publicum, ad ulteriora matrimonii contrahendi procedi minime potest, donec dispensatio in utroque foro exhibeatur: quinimò parochus ipse cui tale impedimentum innotuit omnino tenetur illud deferre ad ordinarium, seu ad delegatum dispensationis obtentæ in utroque foro; et cum reddantur nullæ litteræ dispensationis pro foro conscientie, obtentæ super occulto impedimento, alias litteras in utroque foro in formâ, *Perinde valere*, obtinebunt; vel, si nullum aliud exstet impedimentum, nisi illud quod antea erat occultum, impetrabunt litteras in formâ ordinariâ; non enim sufficit in hoc casu, quòd parochus sciat jam oratores obtinuisse dispensationem pro foro conscientie; nam ex quo aliquis ei denuntiavit hoc impedimentum occultum intelligitur juridicè denuntiâsse; quia tanquam ejus minister in foro externo, potest interdicare matrimonium, et rem deferre, ut dictum est, ad ordinarium, ut justitiam ministret; et circa hujusmodi impedimenti cognitionem procedat, ita id. Sanch., loco citato, n. 15.

Quid autem modò dicendum est, si oratores ipsi à giudice interrogentur an ultra impedimentum in litteris dispensationis jam in utroque foro obtentis, expressum, aliud sit quoque impedimentum, occultum tamen; super quo etiam obtinuerunt dispensari in foro conscientie tantum, teneantur eidem judici, hujusmodi impedimentum adeò occultum manifestare? Et certè non tenentur, cum id impedimentum adeò occultum sit, ut nullo modo probari possit; id. Sanch., lib. 3, disp. 14, n. 4, quod quidem vindicat sibi locum, sive oratores velint contrahere matrimonium cum dispensatione super occulto impedimento tantum, nullo alio publico existente, sive etiam occulto, cum alio publico concurrente; super quo est impetrata dispensatio in utroque foro; nam, etiam in hoc casu est eadem ratio, ad text. in cap. *Inter cæteras*, de Rescrip., et in cap. *Fin.*, de Translat. præl., et in cap. *Cum dilecta*, de Confirm. util. vel inutil., l. *Illud*, ff. *Ad l. Aquil.*, § *Pari ratione*, instit. *Quib. mod. jus patr. potest solvi*, l. *A Titio*, in fin., ff. de Verbo oblig.

Et non minùs utiliter præmissis addendum putavi quòd etiam si notarius ex judicis commissione, vel ipsemet judex, per confessionem ipsorum oratorum, sciat eos detentos impedimento occulto et super eo dispensationem impetrâsse in foro conscientie, poterit notarius vel judex id non scribere, sed admonere dictos oratores ut taceant vel impedimentum negent, utendo æquivocatione, nempe negando impedimentum, ut modò impediatur, cum dispensatum sit super eo, Sanch., lib. 3, disp. 15, n. 16, sicut in simili agit Silv. in verbo *Mendacium*, q. ult.; quòd si clericus rogatus à custodibus num aliqua portet, ut gabellam solvere compellatur, posset ille juramento negare, intelligendo se nihil portare ex quo gabellam debeat.

Et ex his patet quòd nihilominus dicta clausula : *Si preces, etc.*, satis remanet verificata et servata forma hujus rescripti, etiam stantibus supradictis.

Nec contemnenda insuper praxis accedit, quæ frequentissimè occurrit, cum videlicet mulier matrimonium de proximo contractura, habeat impedimentum dirimens, quod non potest sine notabili infamia prolapare; velut, quia adest impedimentum affinitatis, ex quo forsân carnaliter se cognosci passa fuerit ab aliquo sui sponsi consanguineo in primo vel secundo gradu, vel quid simile, vel aliàs si suspicio vehemens oriretur alienjus criminis detecti in confessione, si ipsa mulier velit abstinere à nuptiis, aut differre dum Pontificis dispensatio obtinetur; hoc enim casu fingere potest se aliquo voto, puta castitatis, alligatam, et quòd propterea jussa fuit à confessario ut ab ipsis nuptiis abstinere, donec dispensationem super hujusmodi voto impetraverit à summo Pontifice, et interim dispensationem super vero impedimento occultè impetrare; sicut optimè docet id. Sanch. lib. 2, disput. 40, n. 7, ubi subdit quòd ex causis ibi per eum expressis poterit episcopus super tali impedimento dispensare, etiam quòd illud statutum sit decreto pontificio vel concilii generalis, in cujus lege episcopus tanquam inferior non posset aliàs dispensare, ut per Abb. in cap. *Cum dilecti*, n. 10, de Electione, et nos alibi dicemus.

TUAM CONSCIENCIAM ONERAMUS.—Ex hac clausulâ non poterit dispensatio subdelegari, cum sit electa industria personæ, Menoch., de Arbitr. jud., lib. 4, q. 68, n. 2, et lib. 2, de Presumpt., q. 21, n. 42, et cons. 47, n. 6 et seq., vol. 4; quod tamen intelligendum quoad nudum ministerium dispensationis; nam bene poterit delegatus, dictâ clausulâ non obstante, receptionem testium, et informationem, ut dictum est, alteri committere, ex illâ communi doctorum conclusione, quòd quando nudum ministerium unâ cum jurisdictione committitur, non poterit tunc nudum ministerium subdelegari, sed tantum jurisdictione ut per Innoc. in cap. *Fin.* de Offic. deleg., et etiam infra dicetur.

Et sic pro præmissorum verificatione poterit prius vicarius delegatus recipere tantum juramenta testium, ac postmodum aliis illorum examen demandare, ut ait Genuens., in praxi cur. archiep., cap. 69, n. 7, in fin., qui quidem testes possunt examinari, etiam per notarium laicum; Grat. Discept. for., cap. 6, n. 52. Imò talis notarius, quamvis non fuerit sibi præcisè data licentia recipiendi juramenta ipsorum testium, sed solum illos examinandi, nihilominus, concessio hoc examine, habet etiam per antecedens necessarium commissam facultatem recipiendi juramentum; sine quo examen est nullum, per text. in l. 1, ff. de Jurisd. omn. jud.; Mohed. decis. 6, de Test., n. 4, et ita servatur in hac curiâ archiepiscopali, in qua notarii laici etiam ex consuetudine recipient examen testium, et etiam illorum juramenta; quamvis quandoque à vicario delegato recipiantur prius juramenta prædicta, et postea mandet ipsius notariis illos examinare; et

quia hujusmodi causæ matrimoniales sunt nimis periculose, ex quo plures compertum est testes in eorum depositionibus deposuisse nigrum pro albo; unde ex his dispensationibus, plurimas, longâ experientiâ comperimus (licet sine executoris culpâ, quinimò omni per eum adhibitâ diligentia) minus rectè, minusque fideliter suum verum sortiri effectum, ac propter tale periculum hujusmodi examen committi debet alicui viro integerrimæ fidei et bonitatis, Felin., in cap. *Cum causam*, n. 28, ubi etiam testatur ita de consuetudine servari.

Est etiam hic in praxi notandum quòd inter hujusmodi testes, consanguinei seu affines oratorum, sunt magis idonei, tanquam magis informati, ad deponendum super impedimento in litteris expresso, juxta text. in cap. *Super eo*, lib. 2, de Test., ut supra diximus; prout, etiam de deponentibus super ætate et aliis requisitis ordinandum; Zerola, in sua Praxi, verbo *Matrimonium*, vers. decimo quarto, *Quia superius*; quòd si ipsi testes, qui debent deponere super verificatione narratorum, non reperiantur in civitate seu diœcesi oratorum, poterit dictus vicarius delegatus committere hujusmodi examen, etiam extra dictam civitatem vel diœcesim, quia, cum in hujusmodi litteris dispensationis duo committantur vicario exequenda, nempe jurisdictio veritatis precum examinandæ, ac nudum ministerium exequendæ dispensationis, ut diximus; supra dictâ jurisdictione, quoad testes desuper examinandos, potest subdelegari, excepto nudo ministerio hujusmodi; Sanch., l. 8, disput. 7, n. 34, circa med., ubi ostendit quòd illa testium receptio, etiam extra diœcesim officialis dispensantis fieri potest; et rationem ibidem reddit, nempe quòd, licet multi varia scripserint, circa illam clausulam: *Conscientiam tuam oneramus*, quando tamen dicta verba non diriguntur personæ, videntur posita in vim monitionis, potius quam in formâ delegationis, et connominate, et consequenter examen per ea verba à Pontifice commissum, poterit subdelegari, cum in hoc non videatur electa industria personæ, et ita reperio fuisse in hac curiâ archiepiscopali servatum; nam cum pro quibusdam contrahentibus vigore dispensationis, non deessent Neapoli testes pro verificatione narratorum, fuit commissum examen episcopo Marsicens. in ejus diœcesi aderant testes, qui ad id fuerunt examinati, et postmodum fuit per vicarium Neapolitanum exorta dispensatio, receptis desuper litteris testimonialibus super dictorum testium examine.

DUMMO DO PROPTER HOC, etc.—Pluries dubitatum fuit an quarumlibet mulierum raptores, qui non idcirco rapiunt ut eas in uxores ducant, sed ob aliam causam, sint ipso jure excommunicati per concil. Trid., sess. 24, cap. 6, et nonnulli, præsertim per Navar., cap. 47, num. 150, affirmativam partem tenuerunt; nihilominus contrarium decisum fuit per sacram congregationem ejusdem concilii, die 25 januarii 1586, nempe raptores, ob aliam causam quam ut in uxores ducant, non comprehendi à concilio, propter eandem vel majorem rationem; nec consti-

tutio etiam pœnalis extenditur in tali casu.

Unde, cùm prius in litteris hujusmodi dispensationum simpliciter diceretur : *Dummodò mulier rapta non fuerit*, postmodùm, ad submovendas hæsitaciones quæ circa id oriri poterant, consueverunt in dictis litteris apponi supra dicta verba, scilicet, *propter hoc*, nempe ad effectum matrimonium contrahendi; et per hoc clarè constat quòd in dicto concilio comprehenduntur solum raptores feminarum, ad hunc tantum effectum; per ea etiam quæ congerit Sanch., lib. 7, disp. 15, num. 4, qui fundatur in ipsis verbis ejusdem concilii, quod statim incipit loqui de matrimonio inter raptorem et raptam contrahendo; ac proinde de illo solo raptu intelligi debet, quia causà matrimonii contrahendi committitur; quod quidem confirmari ait id. Sanch., loc. cit., quia, quando causà matrimonii raptus est admissus, delictum fuit contra matrimonii libertatem; et ab initio in eo interfuit coactio, ac proinde, ut plenior sit libertas, petit hoc decretum, prius raptam in pristinam libertatem et in locum à rapto repositam restituere, ac raptorem, tanquam iniquum libertatis matrimonii violatorem, puniri pœnis in dicto decreto contentis.

Ex quibus deducitur non puniri ex hoc decreto raptum qui est species luxuriæ, non autem ad finem contrahendi matrimonium, ut est, quando causà explendæ libidinis fit, nisi tamen fieret simul causà libidinis et matrimonii contrahendi, qui tunc eà solà ratione quòd causà matrimonii fieret, comprehenderetur sub hoc decreto, ut aliàs vidimus praticari, et sic de eo faciendà erit mentio in supplicatione, perinde ac si raptus commissus fuisset ad effectum contrahendi matrimonium tantum, quæ quidem omnia servat dataria Apostolica, etiam in eo qui feminam corruptam, sive meretricem, aut aliam inhonestam personam rapuit, prout fatentur omnes practici curiales.

RAPTA NON FUERIT.—Super quo debent etiam testes examinari ex eo quòd, si oratrix prædicta fuisset propter hoc ab oratore rapta, adesset nonnum impedimentum, inductum per concil. Trid. d. sess. 24, cap. 6, ubi : *Decernit sancta synodus, inter raptorem, et raptam, quamdiu ipsa in potestate raptoris manserit, nullum posse consistere matrimonium. Quòd si rapta à rapto reposita, et in loco tuto et libero constituta, illum in virum habere consenserit, tam raptor in uxorem habeat; et nihilominus raptor ipse ac omnes illi consilium, auxilium et favorem præbentes, sint ipso jure excommunicati, ac perpetuò infames; omniumque dignitatum incapaces, et si clerici fuerint, de proprio gradu decedant, teneatur præterea raptor mulierem raptam, sive eam in uxorem duxerit, sive non duxerit, decenter arbitrio judicis dotare.*

Sicut etiam dicendum est quòd matrimonium contractum inter raptorem et raptam, dum sub ipsius raptoris potestate existit, nec separata est, ut supra, est prorsus irritum; quare raptus pro eo tempore est impedimentum dirimens, attentis verbis dicti concilii; unde desumitur id procedere, quamvis rapta adhuc sub raptoris potestate constituta, reverà liberè consentiat; nam dict. concil. non libertatem exposcit ad

valorem matrimonii, sed ut planè rapta libera sit à potestate raptoris, et hoc propter matrimonii libertatem, juxta mentem ipsius concilii, per quod fuit correctus textus in cap. Fin. de Raptor., ubi raptori permittebatur simpliciter raptam in uxorem ducere, nullà tamen pœnà adjectà, sed solum ibi dicitur, quatenus prior dissensus transeat in consensum, et quod ante displicuit, tandem incipiat complacere; imò potius id. concil. inhæret antiquis canonibus, prohibentibus raptorem contrahere matrimonium cum raptà ut per Gloss. in d. cap. Fin.

Præterea, regula cancellariæ 49 cavetur quòd in litteris dispensationum super aliquo gradu consanguinitatis vel affinitatis, aut aliàs prohibito, ponatur clausula : *Si mulier rapta non fuerit*, quòd si fortè in litteris dispensationis sit ommissa, intelligitur nihilominus in eis apposita de stylo curiæ; nam, ut docet Abb., in cap. *Quod translationem*, n. 5, de Offic. deleg., clausulæ apponi solitæ supplentur, quamvis non exprimantur; Sanch., lib. 8, disp. 25, num. 19, qui antea, eodem numero, dixerat subreptitiam esse hujusmodi dispensationem, nisi de raptu in eà mentio fiat.

Notat hic id. Genuens in Praxi cur. archiep., cap. 20, n. 41, etiam in casu exequendæ hujusmodi dispensationis circa informationem raptus, quòd puella dicitur rapta, etiam volens, dummodò invitis parentibus vel tutoribus, cùm raptus sine violentiâ esse non possit; quod quidem extendit ad eum qui per munera data aut promissa persuadet mulieri, ut domo exeat, et ad ipsum veniat; hoc enim modo dicitur etiam violentiam inferre; idemque arbitratur, si vir dolosè puellam ad se nolentem accedere, per vicinam vocari fecit in domo ipsius vicinæ, in quâ ipse vir manens absconditus eam stupraverit, quæ aliàs ad dictam domum non accessisset, si scivisset stupratorem ibi manere, ut raptus committatur.

Unde si delegatus compererit oratricem fuisse sic raptam ab oratore, non poterunt litteræ dispensationis hujusmodi executioni demandari; sed opus est de novo preces porrigere summo Pontifici, sub formulâ sequenti, videlicet :

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Athanasii Pellicani et Hortentiæ Seraphinæ mulieris Neapolitan. diocesis, quòd ipsis aliàs scientibus se tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, orator præfatus, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa foret S. V. et Sedem Apostolicam ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi, præfatum oratricem de domo parentum rapuit, eamque carnaliter cognovit. Cùm autem, Pater sancte, dicta oratrix à prædicto oratore separata, ac in loco tuto et libero constituta, eundem oratorem in virum habere consentiat; et nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dicta mulier diffamata et innupta remaneret, graviaque exinde scandala possent verisimiliter exoriri; cupiunt oratores præfati invicem matrimonialiter copulari; sed stante impedimento hujusmodi, desiderium eorum hæc in parte ac implere non possunt, absque Sedis Apostolicæ dispensa-

tionem. Supplicanti igitur humiliter E. S. V. oratores prefati, quatenus eos à generali excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus huiusmodi in utroque foro absolvere, etc. Reliqua, ut in simplici formulâ cum copulâ scienter.

Fiat, ut petitur F.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.; et de absolute, dispensatione, decreto, aliisque præmissis latissimè extendendis; et quòd cognominum, affinitatis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui depositâ, etc., ac impositâ oratoribus propter incestum huiusmodi, aliæque præmissa, arbitrio suo, gravi penitentia saluari, eos absolvat et dispenset, ut supra. Et quatenus contra ipsos oratores causa super præmissis in iudicium quoquomodò deducta fuerit, parito iudicato. Et additur: Et dummodò oratrix prædicta, ab oratore separata, ac in loco tuto et libero constituta, ipsum oratorem in virum habere consentiat. Et cum decreto, quòd oratorum alter alteri super vivens, perpetuò absque spe conjugii remaneat. Et postquàm dictus orator eandem oratricem decenter arbitrio iudicis dotaverit.

Fiat F.

Ex quibus habemus, quòd licet in quibuscumque dispensationibus matrimonialibus apponatur clausula, dummodò rapta non fuerit, per quam Papa non intendit, cum ipsis oratoribus dispensare super huiusmodi impedimento, ut per Rebuff., in Praxi, tit. de Dispens. in gradibus prohibitis, gloss. 6; nihilominus, quando in supplicatione narratur raptus, conceditur dispensatio, cum omnibus in eâ petitis, absque clausulâ supra dictâ, solitâ apponi in huiusmodi litteris, quidquid dicat id Rebuff., loco cit.; nam aliter se habet quotidiana praxis; circa quam, non omitam quòd nihil refert an inter raptorem et raptam fuerit secuta copula carnalis, vel ne, ad incurrendas penas dicti concilii; cum non puniatur raptus causâ libidinis, sed causâ contrahendi matrimonium, ad quod copula nihil confert, quidquid alii dixerint; et si licet inter oratores non fuerit secuta copula carnalis, pro quâ consuevit peti etiam absolutio ab incestu, attamen, quia per dictum concilium Tridentinum, raptores sunt ipso facto excommunicati, est petenda absolutio à dictâ excommunicatione: ac propterea, praxis impetrandi dispensationem super impedimento principali, ac etiam ipsius raptus, copulâ non secutâ, sequenti modo admittit supplicationem videlicet, quod ipsis aliâs scientibus se tertio, etc., esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, etc., orator præfatus eandem oratricem de domo parentem rapuit; illam tamen carnaliter non cognovit. Cum autem, etc., cupiunt, etc., copulari; sed stante impedimento huiusmodi aliisque præmissis, desiderium eorum, etc., supplicant igitur, etc., quòd impedimento tertii consanguinitatis gradus huiusmodi, aliisque præmissis non obstantibus, matrimonium inter se, etc. Et in fine clausularum adduntur per datariam supra dicta decreta, quæ sunt ad ejusdem concilii Tridentini præscriptum, sicut in formulâ primo loco positâ; ex quâ poteris in praxi no-

tare, quòd licet raptus, secundum mentem ipsius concilii non requirat copulam carnalem, quidquid dicat Genuen. in Praxi cur archiep., cap. 20, num. 11, nempe raptum non considerari sine stupro; quia id non facit ad casum huiusmodi dispensationis, et decreti supra dicti concilii quod adiecit penas his raptoribus, tanquàm libertatem matrimonii impediuntibus. Ceterum autem raptum non dici sine stupro, non est sic in casu nostro intelligendum; sed tantum in terminis, l. un., c. de Rapt. virg., et ibi omnes ferè doctores, qui dicunt rapientem virginem, si eam non stupraverit, neque carnaliter cognoverit, non esse puniendum penâ illius constitutionis, sed aliâ mitiori, quasi illa constitutio exigit raptum cum stupro, ut per Dec. cons. 454, attamen in petendâ dispensatione, cum mentione raptus, est saltem dispensatio ipsa petenda, cum absolute propter infamiam; ut patet ex supra dictâ formulâ; et sic omnis alia causa est superflua; cum sine dubio, mulier rapta difficilè nubere possit alteri quàm ipsi raptori; quia ob raptum huiusmodi, nisi raptori prædicto nuberet, remaneret diffamata; et quocumque modo, tam cum copulâ quàm sine eâ, est petenda absolutio ab excommunicatione, per dictum concilium latâ contra raptores. Licet enim absolutio hæc nemini censeatur reservata, juxta Gloss. in cap. Super specula, in verbo Spatium, ne clerici vel mon., id tamen haberet locum, vel quando inter ipsos raptores, non esset contrahendum matrimonium, vel si postquàm rapta à raptore separata, et in loco tuto et libero constituta fuerit, illum consentiat habere in virum; quia, cum præter ipsum raptum, nullum aliud impedimentum dirimens existat super quo petenda esset dispensatio, propterea ordinarius potest eos absolvere, eisque concedere licentiam contrahendi matrimonium; cum conditionibus tamen et modificationibus in concilio Trid., dicto cap. 6, contentis; cum id impedimentum dirimens duret tantummodò, ut dictum est, quamdiù rapta in potestate raptoris manserit; unde cessantibus postmodum dispositis per dictum concilium, poterunt ad præscriptum illius decreti matrimonium licitè contrahere. Atverò, cum pro alio impedimento dirimente, erit petenda dispensatio cum mentione huiusmodi raptus, nemo potest, nisi solus Papa absolvere raptores ab excommunicatione propterea incursâ; nam per illius manuum appositionem, scilicet ex causâ petite dispensationis, advocat ad se totum negotium, et inferiorum manus ligat, per text., in cap. Ut nostrum, de Appellat., et ita videmus in praxi servari, sicut aliâs in simili diximus.

Sed stantibus verbis dicti concilii, ac decreto opposito in calce supra dictæ supplicationis, nimirum quòd raptor teneatur raptam dotare, queritur, quænam et quanta dos sit oratrici rapte ab oratore raptore constituenda? Et respondetur, quòd totum id relinquatur arbitrio iudicis, ad hoc delegati pro executione dictarum litterarum, inspectâ qualitate ipsorum raptoris et rapte; quia, cum sit pena injuriæ illatæ, et illa sit major aut minor, attentâ qualitate utriusque personæ, id. concil. id remisit arbitrio iudicis; Sanch., lib. 7,

disp. 13, n. 1, et quoad dictæ dotis constitutionem, requiritur sententia ipsius delegati, ex d. concil. Trid., loco citato.

Sed numquid delegatus poterit exequi has litteras dispensationis, non constitutâ dote per oratorem oratrici raptæ, vel saltem præstitâ cautione de eâ constituendâ post contractum matrimonium?

Et nullo modo posse ipsum ad dispensationis executionem procedere, patet ex infra dicendis; nam, saltem ex verbis in dictis litteris expressis, satis constat, ipsum delegatum, non prius cum dictis oratoribus dispensare posse, quàm dos fuerit per ipsum oratorem ipsi oratrici raptæ, constituta, ex illâ dictione, et postquam, in supra dicto decreto, appositâ, quæ significat actum perfectum, nempe postquàm dos fuerit constituta, per text. in l. *Nam et postea*, ff. de Jure jur., et in l. *Si quis postea*, ff. de Judic. Insuper concil. Trid. docet id omninò servari et adimpleri, dùm loquitur per verbum, *Teneatur*, quod necessitatem ostendit, Clem. *Exivi de paradiso*, § *Item ordo*, ibi *quod ubicunque ponitur in regulâ hoc vocabulum*, teneatur, *obinet vim præcepti et observari debet*; de Verb. sign., cap. *Per hoc*, junctâ Gloss., in verbo *Teneatur*, de Hæret., in 6.

Quid autem si oratrix rapta fuerit dives vel alio modo non egeat ut raptor eam velit dotare? Huic questioni videtur posse responderi, quòd decretum supra dicti concilii emanavit ad favorem mulieris raptæ; ne si fortè indotata existat, remaneat innupta attento quòd, cùm ab alio rapta fuerit, nemo velit illam in uxorem ducere, nisi dos sibi fuerit decenter arbitrio judicis constituta; ac propterea, cùm jam dicta oratrix rapta raptori nubat, videtur cessare necessitas illam dotandi; eoque magis, cùm totum id videatur fuisse, ut dictum est, à concilio introductum ad favorem raptæ; quæ poterit huic favori renuntiare; declarando se nolle quòd raptor constituat ei dotem ad text. in leg. *Si quis in conscribendo*, cap. de Pact., leg. 2, ff. de Leg. *Quamvis in principio*, et ibi not. Bart., n. 1 et 2; Paul. Bastr., n. 2 et 3, ff. de Pignorat. act.; Dec. consil. 12, num. 2, Rip. in l. *Si se non obtulit*, § *Si ex conventionem*, n. 3, ff. de Re jud.; Archidiaconus, in capitulo *Quàm periculosum*; n. 47, quest. 1.

His tamen non obstantibus, contrarium est verius; quia, quamvis mulier ipsa, quantumcumque dives, videatur non egere dote, et quòd possit prædicto privilegio, sive juri, sive desuper competenti, renuntiare, nihilominus, renuntiatio hæc non pendet ab illius voluntate, sed ab ipso concilii decreto; quod dùm loquitur per verbum, *Teneatur*, debet omninò servari; cùm per dictum verbum in hac parte assignet certam formam; quæ est præcisè servanda, l. *Non aliter*, ff. de Leg. 3, c. *Cum dilecta*, et ibi Felin., de Rescript., unde si ipsa sic tradita forma, deficiat, nihil dicitur actum, et totus actus corrui, Mohed., decis. 17, n. 1; de cau. pass. Caputæ dec. 250, p. 1, ac propterea posset de hujusmodi contracto matrimonio dubitari, cùm dicta forma non fuerit ad unguem servata, Dec. cons. 552, n. 4 et 5. Idemque esset si postquàm orator dotaverit oratricem pro servandâ formâ ejusdem

concilii, ac litterarum dictæ dispensationis, post contractum matrimonium hujusmodi, dos raptori à raptâ restituatur; quia, præter præjudicium, quod inde oritur filiis nascituris, totum id fieret etiam in fraudem supra dicti decreti concilii, dantis hujusmodi formam; et fraus nemini debet patrocinari, cap. *Super litteris*, de Rescript. cap. *In nostrâ*, de Sepult., cap. *Avaritiæ*, de Elect., in 6.

Quamobrem, pro præmissorum corroboratione, vidi semper in praxi observatum, in casu petendæ dispensationis super aliquo impedimento, cum mentione raptus, ut si fuerit in supplicatione narratum, quòd oratrix rapta erat dives, et propterea non indigebat oratoris dote, totum id à supplicatione deleteretur, et in illius fine, adderetur solita clausula, quòd orator teneatur illam arbitrio ordinarii competenter dotare. Putarem tamen, quòd cùm id remittatur arbitrio prædicti ordinarii, posset ille arbitrari dotem constituendam, attentâ qualitate oratricis raptæ, quæ dives est nec indiget eâ dote, quâ indigeret si esset pauper; ac propterea pro servandâ saltem formâ ejusdem concilii, ac hujusmodi litterarum, ipse ordinarius aliquid quantumvis minimam nomine dotis dictæ oratrici raptæ ab ipso oratore assignari facere posset; cùm totum id remittatur illius arbitrio, ut patet ex d. concilio Trid. et ex illâ communi doctorum sententiâ, nimirum, quòd judicis arbitrio remittitur quod sub certâ lege definitum non reperitur à jure, l. 1, ff. de Jur. delib.; Dec., in cap. *Si pro debilitate*, de Off. deleg., et hoc casu, an dicta oratrix sit dives vel pauper, ejusdem judicis arbitrio relinquitur, ad effectum decernendi sibi quantitatem dotis, arg. eorum quæ dixit Bart. in l. *Si constante*, num. 14, Alex., num. 17, et communiter doctores, ff. *Solut. matr.*

Ad explorandam autem voluntatem oratricis raptæ (quod ante omnia facere tenetur judex), debet illa poni in loco libero, ubi nec ratione domini, in quo ipsam morari contingat, nec aliâ ratione metum, aut violentiam timere possit, cap. *Cum locum*, et ibi Imol., num. 3, de Spons. Thesaur. for. Eccles., part. 2, cap. 9, n. 81, in fine.

QUOD IMPEDIMENTO QUARTI CONSANGUINITATIS GRADUS HUIUSMODI, etc. Cùm ex uno eodemque stipite proveniat impedimentum tertii et quarti graduum, quartus tantum obstat, tanquàm remotior ex c. *Non debet*, de Consang. et Affin., licet peti debeant litteræ declaratorie super dicto tertio gradu ad præscriptum constitutionis fel. rec. Pii V, ut infra.

Quando etenim duo consanguinei distant in gradu inæquali intelliguntur tantum distare inter se, quantum remotior distat à communi stipite; quare de ipso remotiore regulariter habenda est ratio in dispensationibus hujusmodi impetrandis; sic etiamsi erunt plura impedimenta ex duobus seu pluribus stipitibus provenientia, in quibus oratores etiam inæqualiter distent ab eorum stipitibus, puta si fuerint in tertio et quarto ex uno, ac tertio et quarto ex altero; nam, sicut docet quotidiana praxis, quando adsunt plura impedimenta ut valeat dispensatio, omnia sunt expri-

menda, quia tametsi in nullo jure caveatur, clarum est nihilominus quòd eo ipso quòd jura præcipiunt omnia impedimenta narranda esse in dispensatione, et nihil tacendum ex iis quæ aliàs non expressa redderent illam nullam, sine dubio videtur id tacitè præcipi; quia satis est dicere quòd pluribus impedimentis existentibus, difficilior redditur princeps ad concedendam dispensationem, cap. *Pastoralis*, de Privileg.

Quod tamen locum sibi vindicare intelligas, in casibus impetrandi dispensationes, seu potius mandata de dispensando ordinario directa, ut cum oratoribus, eorum nominibus expressis, ut hic, dispenset super tali gradu: quia hoc modo dispensatio concessa super simplici gradu non extenditur ad duplicatum; et multò minùs ex pluribus diversisque stipitibus multiplicatum: quia cum hæc facultas dispensandi detur respectu particularis personæ, erit dispensatio strictè interpretanda, Abb. in cap. fin., de Simon.

Nec valet dicere, ut quidam jurisconsultus nitebatur defendere, quòd hoc non procedit in dispensationibus matrimonialibus, ex eo quòd illæ favore matrimonii, sunt latè interpretandæ, dummodò ex hujusmodi interpretatione non oriuntur scandala, per text. in cap. *Quòd dilectio*, et ibi Gloss. de Consang. et Affin., quia jam ab hac ambiguitate liberavit nos Clemens VI, per suam Extravag. quæ incipit: *Ex injuncto*, de quâ meminit Joan. Andr. in dict. cap. *Quòd dilectio*, et in cap. *Quia circa*, § fin., eod. tit., ubi apertè dicit, quòd hæc facultas est odiosa, et propterea restringenda; et ita etiam servatur de stylo Curia, licèt secus esset circa facultatem concessam dispensandi, indeterminatam, veluti, quando legatis vel nuntiis apostolicis conceditur facultas ut possint dispensare in tali gradu cum oratoribus sibi super hoc supplicantibus; quia tunc concessa, v. g., facultate alicui ex supra dictis dispensandi super impedimento quarti consanguinitatis vel affinitatis gradus, hæc facultas erit extendenda ad quoscunque gradus ejusdem generis, veluti in duplici aut triplici vel quadruplici gradu, quia cum ista sit generalis facultas à Principe concessa, erit latè interpretanda, nempe, ut extendatur ad dictos gradus, etiam multiplicatos ejusdem generis; Oldrad., cons. 152, Alex. in l. *Si ita scriptum*, § 1, ff. de Lib. et Post., quia in hoc casu potest fieri extensio ad consecutiva, etiam separabilia; Domin. in cap. *Nos consuetudinem*, 12, quem refert Gambar., de Auth. leg. A latere, lib. 10, n. 181; faciunt ad hoc quæ dicit Felin., in cap. fin. num. 8, de Simon.; Put., decis. 59, num. 2, lib. 3, et decis. 70, num. 3, lib. 2, et nos alibi diximus.

Modernis verò temporibus, in prædictis facultatibus legatorum aut nuntiorum, ad evitandum omne dubium quod ex eisdem facultatibus oriri posset, expressè conceditur, ut possint dispensare cum quibusvis personis, tertio aut quarto simpliciter, aut mixtim tertio et quarto, etiam multiplici consanguinitatis vel affinitatis gradibus invicem conjunctis, seu se atinentibus, et quocumque impedimento publicæ honestatis justitiæ impeditis, etc.

Quia verò agitur hic de dispensatione super publico

impedimento, nempe super quarto gradu consanguinitatis, videamus quid agendum, si cum eo concurrat aliud impedimentum, sed occultum. Et non recedendo à quotidianâ praxi Romanæ Curia, dicimus quòd super dicto impedimento occulto, poterit alii dispensatio impetrari ab officio sacrae pœnitentiariæ in foro conscientia tantum, Navar. cons. 1, quæst. 19, num. 52, de constit., ubi dicit quòd passim in Romanâ Curia contingit impetrari dispensationem super uno impedimento matrimonii, non factâ mentione de alio; ac postea impetratur dispensatio super alio, quorum utraque judicatur valida, quòdque cum incestus ex magnâ parte sint occulti, cognatio autem magnâ ex parte publica, si in impetratione impediementi cognationis exprimendus esset incestus, cogeretur impetrans infamare se, et frequenter alium prodere, contra jus naturale quo vetamur nos et alios prodere, cap. *Quis aliquando*, § *Non tibi dico ut te prodas*, de Pœnitent., distinctione 1.

Exemplum erit si quis velit ducere consanguineam in quarto gradu, et inter eos adsit etiam impedimentum occultum primi aut secundi gradus affinitatis ex actu fornicario proveniens; nam, ut ait Sanch., lib. 8, disp. 25, n. 7, piè et jure optimo ea creditur intentio Pontificis, ne similis casus remedio dispensationis destitutus sit; vel cogantur hi crimen occultum in foro externo prodere, cum propriæ famæ jacturâ et periculo, ut crimen illud sic explicatum, deferatur ad judicium seculare, et damnetur pœnis incestui à jure statutis; tunc enim in sacra pœnitentiariâ utrumque impedimentum exprimendum erit; quia cum in eâ non publicentur nomina oratorum, ut omnes sciunt, manet occultum adhuc crimen, ut utrumque impedimentum remanet notum Pontifici; quandoquidem ita dicta pœnitentiaria perpendit necne an dispensare expediat, concurrente eo duplici impedimento; et proinde nihil contra Pontificis mentem impetratur. Et ita consulta sacra pœnitentiaria respondit hoc sufficere et esse necesse; circa quod, benè id Sanch., loc. cit., docet, quod non refert, sive prius proponatur utrumque impedimentum sacrae pœnitentiariæ, et postea publicum Papæ, vel è contra, quia idem est effectus, et in utroque casu intentioni Pontificis satisfit. Exemplum hujus praxis erit in oratore qui, postquàm aliquam mulierem carnaliter cognoverat, matrimonium cum illius consanguineâ in secundo gradu affinitatis ex actu fornicario, et sibi in quarto gradu conjunctâ, publicè contraxerat, obtentâ priùs à Sede Apostolicâ dispensatione in utroque foro, super dicto quarto gradu, nullâ in dictâ dispensatione factâ mentione dicti secundi gradus; et eidem sacrae pœnitentiariæ narrata sunt omnia impedimenta, nempe publicum super quo fuit dispensatum in utroque foro, nec non occultum, super quo petitur nunc dispensari in foro conscientia; quapropter committitur confessori, ab ipso oratore eligendo, quatenus, si est ita, et separatio fieri non possit absque scandalo, et ex cohabitatione timeatur de incontinentiâ, et juxta formam litterarum apostolicarum, verificatisque in eis narratis, super impedimento quarti consanguinitatis gradus, cum ipso et

dictâ muliere dispensatum fuerit, atque occultum sit dictas litteras dispensationis, propter præmissa invalidas esse, etc., dispenset. Et sic in hoc casu præsupponitur matrimonium jam contractum vigore dictæ dispensationis, in utroque foro obtentæ, vel quando matrimonium nondum est contractum, quod exprimitur etiam in sacrâ pœnitentiariâ quæ postea in litteris secretæ dispensationis super occulto impedimento committit confessario ut absolvat et dispenset, postquam super publico impedimento dispensatum fuerit. Creditur tamen posse nihilominus tunc confessarium, cui sacra pœnitentiaria hoc committit, dispensare super impedimento occulto, licet nondum impetrata sit dispensatio super publico; ut postea, eâ impetratâ, possint oratores licetè contrahere, quia mens ejus commissionis, non est, ut antea non expediat confessarius dispensationem, sed ut non sortiatur plenum effectum concedendæ facultatis ad matrimonium, donec Pontifex super alio impedimento dispenset. Idem, si cum impedimento publico consanguinitatis concurrat impedimentum voti et similibus.

Non importunè nunc, circa hanc praxim, sequitur videre, quid si litteræ dispensationis fuerint super duobus impedimentis dirimentibus impetratæ, veluti super tertio consanguinitatis et tertio affinitatis gradibus, postmodum verò in illarum verificatione, delegato constet unum tantum adesse impedimentum, scilicet tertii consanguinitatis, numquid poterit dictus delegatus ipsas litteras executioni demandare.

Et omissis omnibus quæ pro negativâ parte adduci possent, affirmativam, tanquam in praxi receptam, tenendam esse docemus, etiamsi in illarum impetratione, ipsorum impetrantium culpa intervenerit; cum enim duo narrentur impedimenta, et sic ejusdem rescripti partes separate existant, non propterea totum ipsum rescriptum annullatur; sed legitimè executioni mandari potest, quoad verum impedimentum, in eo expressum; non enim sumus in materiâ individua, in quâ utile per inutile vitatur, ut docet Bart. in l. *Præce*. §. *Aliud ff. de fideicom.* et in l. 1. §. *Sed et si mihi bonâ*, ff. de Verb. oblig., neque in actu, qui ratione suæ essentiae, licet separabilis, propter formam tamen datam, dicitur adhuc individuus; cum tunc valeat dicere quod utile per inutile vitatur, ut dixit Jas. in dict. §. *Sed et si mihi*, vers. *secundò in quantum*, et ibi id. Bart. At sumus hic in actibus prorsus dividualibus, quorum unus ab altero non dependet; ac propterea aliàs etiam probavimus, super duobus impedimentis inter se distinctis, posse duas impetrari dispensationes, etiam in unâ non factâ mentione de alterâ in casibus suis, etiam quòd simus in materiâ strictâ, et odiosâ, ut hic; hoc enim non tangit naturam et essentiam dispensationis, nec de illius validitate aut invaliditate agitur, sed tantum, ut illa valeat pro vero et expresso impedimento; quo autem ad non verum, licet expressum, nihil commune habet cum vero et expresso, sicut etiam dicimus quòd licet sententia plura capita contineat, tamen quando illa sunt separata, non dicitur individua, quia individuitas procedit solum in uno

capite, vel etiam in pluribus, sed connexis, non autem separatis in quibus utile per inutile non vitatur, ex allegatis per Marches. de Commiss., part. 3, §. 2, n. 133, fol. 19, ex quo cum hæc duo impedimenta nihil inter se habeant connexionis aut dependentiæ, sed omninò separata sint, si illorum unum erit falsum, litteræ sortientur effectum pro vero impedimento; exemplum simile ponit Lambert. de Jurepatr., art. 12, q. 4, p. 1, lib. 2, num. 2, ubi ait quòd si fuerint duo procuratores ad præsentandum seu eligendum constituti, unus verus, alter falsus, an tunc utile per inutile vitietur, et concludit, in individuis, pro affirmativâ, in dividualibus autem, pro negativâ; licet mandatum tanquam strictissimi juris, strictissimè sit interpretandum in omni materiâ; Paris. de resignatione benefic., libro 9, qu. 17, num. 133, et in facti contingentia, pluries scimus ita practicum fuisse, præsertim in hac curiâ archiepiscopali; quidquid nonnulli dixerint, contrarium sentientes, quamvis aliter dicendum sit, ubi super duobus aut pluribus impedimentis, unica impetratur dispensatio ex falsâ causâ, quoad aliqua ex dictis impedimentis; aliâ verò existente, quoad reliqua; tunc enim subreptio dolosa in unâ parte vitabit totam gratiam; ita id. Sanchez, disp. 24, n. 17, libro 8.

CAPUT VII.

Praxis derogationis obstantium cum sequentibus, etc.

AC CONSTITUTIONIBUS ET ORDINATIONIBUS APOSTOLICIS, CÆTERISQUE, etc., NEQUAQUAM OBSTANTIBUS. — Vigore hujus clausulæ, non suppletur alius gradus, seu aliud impedimentum, in supplicatione et in litteris non expressum; quia illa nullam inducit dispensationem text. in capitulo *Non potest*, de Præb., in 6; nam necessariò requiritur quòd de impedimento ac dispensatione super eo fiat mentio in narrativâ et dispositivâ ipsarum litterarum; aliàs nunquam potest deduci ex dictâ clausulâ, per tex. in Clem. 1, de Præb.; Felin. in capitulo *Nonnulli*, col. 8, de rescripti.; Rebuff. in Praxi benef., tit. de Dispens. ratione ætatis, numero 7 et 8; et sic nequaquam operatur ultra narratâ; Cornel., consil. 125, num. 14, lib. 6, nec tollit alios defectus non expressos; id. Felin. in dicto capitulo *Nonnulli*.

Hoc tamen operatur dicta clausula, quòd reddit gratiam validam, et confirmat expressa, Dec. cons. 541, num. 21, vol. 4; Ruin., cons. 208, n. 48; Alex., cons. 95, num. 7, vol. 2, Menoch. de Arbitr. jud., casu 203, n. 15, lib. 2. Et juxta hanc praxim expressè docet Sanch., lib. 9, disp. 24, n. 6, quòd tacito altero conjunctionis gradu, non proderit hæc clausula, *non obstantibus*, in litteris dispensationis matrimonialis apposita, ut suppleat gradum non expressum, ut dictum est.

Ad illud autem quod dicit idem Sanch. disput. 24, num. 17, quòd hæc generalis obstantium derogatio sufficiat, quamvis summus Pontifex disponat contra constitutionem conciliarem contentam, ut ipse dicit, in cap. *Non debet*, de Consang. et Affin., dicendum est, quòd licet verum sit ipsum Pontificem per dictam

clausulam dispensare et disponere adversus dictam constitutionem, quâ prohibetur matrimonium contrahi infra quartum gradum, tamen hæc constitutio non est propriè de conciliaribus, quæ necessariò exposcunt specialem derogationem; et sic minùs admittitur, quod ipse subdit, d. n. 17, quòd, quando Papa dispensat in speciali et certo casu contra concilii generalis prohibitionem, non est opus hæc expressâ derogatione: et movetur hæc ratio, nempe, quod cùm clausula generalis prædicta nequeat vera reddi, nisi in eo solo casu contra concilii prohibitionem, debet hæc generica derogatio reputari pro specificâ et expressâ, cùm aliàs dispensatio esset nulla.

Ego autem (salvâ pace tanti viri) aliter sentio, etiam juxta notoriam praxim datariæ et cancellariæ Apostolicæ; ista enim prohibitio contrahendi matrimonium infra quartum gradum, contenta in d. cap. *Non debet*, non est propriè conciliaris, ut dictum est et ipse Sanch., loco cit., putat; ac propterea usus Curie non adhibet super ea specialem derogationem; patet enim ex titulo ipsius capitis illam esse conditam, non ab ipso concilio absolutè, sed à Papâ, qui dicto concilio intervenit; nam in summario d. cap. *Non debet*, dicitur, *idem* (id est, Innocentius III, qui priùs præponitur in cap. de Infidelibus, eod. tit.) *in concilio generali*. Unde, cùm ex hoc censeatur constitutio ipsius Papæ, non est ei specialiter derogandum, nisi fortè ita illa emanet, ut adversus eam requiratur specialis derogatio.

Quando verò est constitutio conciliaris, aliter inscribitur ipsius titulus; non enim dicitur, *in conc. generali*, sed *ex conc. generali*, et hic necessariò petenda est expressa illius derogatio; quod est valdè notandum pro tyronibus Rom. Curie, ne gratiæ aliter petitæ, inanes reddantur; cùm ex notorio stylo constet, quòd nunquàm Papa intendit tollere constitutionem conciliarem, vel aliquid contra eam facere, nisi expressè apponat mentionem, derogationem ad illam constitutionem, juxta text. in cap. *Ex parte*, ibi: *Cùm autem id obviet Lateranensi concilio, de quo nulla mentio est in litteris ante dictis, fraternitati tuæ breviter respondemus, quòd hujusmodi litteras ab Apostolicâ Sede non credimus emanasse; quod si per occupationem forsitan emanaverint, nolumus per hoc derogari concilio supra dicto, de capel. monach.* Archid. in cap. 1 de Constit., in 6, Bald. in l. *Humanum*, c. de Leg.; Abb. in c. 1, in ult. not. de pact., ubi declarat quòd illa dicitur constitutio conciliaris, quando dicitur, *ex concilio*, secùs si dicatur *in concilio*; quia esset constitutio Papæ, ut etiam alibi diximus.

MATRIMONIUM INTER SE, PUBLICÈ, etc. — Ex eo quòd dispensatio concessa est super publico impedimento; unde aliter servandum erit in matrimoniis contrahendis aut nulliter contractis cum aliquo occulto impedimento, ac propterea de novo contrahendis; propter quæ ait Navar., cons. 14, de Spons., magnam ortam fuisse dubitationem an propter decretum conc. Trid. in hoc secundo consensu præstando necesse sit, saltem adesse parochum, cum duobus vel tribus testibus et propter illa verba: *Et hujusmodi contractus*

irritos ac nullos decernit; visum fuit esse necessariam præsentiam parochi et testium; sed quia hoc in multis casibus non posset fieri sine periculo maximi scandali, et in concilio non videtur fuisse cogitatum de hujusmodi casibus occultis, dictum fuit cardinali propenitentiario, ut nomine totius signature exponeret Sanctissimo videri æquissimum ut per aliquam constitutionem declararetur, quando præcesserunt denuntiationes, vel aliàs servata est forma concilii, in hoc secundo consensu sufficere, ut secreto præstetur; sed ita ut conjux qui ignorabat, in genere intelligat impedimentum dirimens matrimonium subesse et necessarium esse, ut de novo mutuò consentiant, ut matrimonium valeat: ita cardinalis Alecius propenitentiarius retulit in signaturâ, placuisse Sanctissimo, ut in hujusmodi impedimentis occultis quando matrimonium est renovandum, possit hoc fieri inter ipsos conjuges secretè, et quòd non sit necessaria præsentia parochi, vel testium, ita exprimenda est clausula, *et secretè inter se contrahere*, et cons. 3, de eo qui dux., num. 3, dicit quòd ob dictum impedimentum occultum potest matrimonium de novo contrahi clandestinè absque denuntiationibus, ob prædictam declarationem, quæ facta fuit à Pio V; nam aliàs sequerentur multa scandala et inconvenientia; unde non est credibile, voluisse dictum concilium hic dictos conjuges obligare ut iterùm publicè contrahant. Et hæc declaratione semper vidi ipsam sacram pœnitentiarum, cujus prætorio ego minimus et indignus per multos annos inservivi; illiusque vigore, postquàm in illius litteris narratum fuerit oratores scientes impedimentum nihilominus matrimonium contraxisse, mandatur confessario, per ipsos oratores eligendo, quatenùs adimpletis cæteris in dictis litteris expressis, cum eisdem, de nullitate tamen prioris consensûs certioratis non obstantibus, matrimonium inter se de novo secretè, ad evitanda scandala, contrahere, et in eo postmodum remanere licitè valeant, misericorditer dispenset in foro conscientie tantùm.

Quòd si alter tantùm oratorum sciens impedimentum contraxerit, tunc mandatur ipsi confessario, ut altero ignorante, de nullitate prioris consensûs certiorato, sed ita cautè, ut delinquens nusquàm detegatur, matrimonium cum eodem, veleadem, et uterque inter se de novo secretè, ad evitanda scandala, etc.

Et sic parùm refert circa hoc, quòd de formâ substantiali, ab ipso concilio præscriptâ, ad validitatem matrimonii requiratur præsentia parochi et testium, ut infra dicitur; nam, ut id. Sanch. ait, lib. 2, disput. 27, num. 3, vers. *Hoc ergo*, ratio finalis dicti concilii ut matrimonium celebretur coram parochi et testibus, ea fuit, ut vitentur gravia peccata ex nuptiis clandestinis insurgentia, etc. Unde hic non militat eadem ratio; cùm non se extendat ad hunc casum, per ea quæ ipse subdit loco citato.

Advertit tamen num. 10, præmissa sibi locum vendicare, dummodò parochus et testes impedimentum illud ignorarent; nam si scirent, quantūcumque aliàs esset occultum, necessariò repetendus esset con-

sensus coram paroco et testibus, per ea quæ aliàs diximus.

Præterea te monitum volo quòd cùm contingat peti dispensationem à supra dictâ sacrâ pœnitentiariâ super occulto impedimento, non sufficit illud esse occultum, tantummodò tempore impetrationis dispensationis super eo; sed opus est quòd nullus adsit timor, quòd aliquo modo possit fieri publicum in futurum; aliàs enim major pœnitentiarius remitteret supplicationem ad datariam, ut oratores petant secum dispensari in utroque foro; quia non occultum, sed manifestum dicitur, quod potest probari, per Gloss. in cap. *Vestra*, in verbo, *Notorium*, de Cohab. cler. et mul.; Ludovis., dec. 395, sub num. 14; impedimentum autem occultum tunc dicitur, quando non publicè constat, nec facilè constare potest, ac periculum non est ut in foro externo detegatur, ut per Henric. lib. 11 de Matrim., capite 3, num. 1 et 2, relatum à Sanch., l. 2, disp. 40, num. 11.

SERVATA FORMA CONCILII TRIDENTINI, CONTRAHERE. — Atverò si matrimonium contrahatur non servatâ formâ ejusdem concilii, validum erit, ubi ejusdem concilii decretum, sess. 24, cap. 1, de Reform., non est publicatum, prout ejusdem sacra congreg. declaravit in unâ Carpentoraten. 17 junii 1617, et unâ Bossanen. 14 aprilis 1611.

Per dictam clausulam non continetur dispensatio consummata; ac proinde non valet matrimonium, nisi priùs vigore supra dictarum litterarum cum ipsis oratoribus dispensetur; quia, cùm ille, ut aliàs diximus, contineant tantùm mandatum de dispensando, vicario prædicto directum, cum ante dictâ clausulâ, *si preces veritate nitantur*, ut supra diximus, non inducitur vis mere et consummate dispensationis; ac propterea judex præter narratum verificationem, curabit ut matrimonium ipsum contrahatur ad præscriptum dicti concilii, sess. 24, cap. 1, de Reform. matr., vers. *Idcirco*, ubi præcipitur ut antequàm matrimonium contrahatur, ter à proprio contrahentium paroco, tribus continuis diebus festivis, in Ecclesiâ, inter missarum solemnias publicè denuntietur, inter quos matrimonium sit contrahendum; quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum opponatur impedimentum, ad celebrationem matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur, ubi parochus, viro et muliere interrogatis, et eorum mutuo consensu intellecto, dicat: *Ego vos in matrimonium conjungo in nomine Patris*, etc.

Cùm verò iste denuntiationes ex præscripto ejusdem concilii fieri debeant tribus festivis diebus, numquid poterit episcopus, saltem ex aliquâ causâ, dispensare, ut fiant, seu illarum aliqua fiat in diebus ferialibus. Et certè negativa est responsio, quia episcopus nullo modo potest dispensare super constitutione conciliari, Zerol. in Praxi episcop., part. 1, verbo *Matrimonium*, ubi ait ita declarasse sacram congreg. DD. in capit. *Ac si clerici*, de Jud. Contrarium tamen tenet Barbos., de Pot. episc., alleg. 42, num. 14, nec sine fundamento; cùm enim concilium loco citato prudentiæ et judicio ordinarii relinquat an denuntia-

tiones sint remittendæ necne, videtur à fortiori illud etiam concedere, ut ex ejus arbitrio pendeat an matrimonium diebus ferialibus sit denuntiandum; quæ omnia ita demùm fieri posse intelligenda sunt, si nimis rationalis causa subsit, ex quâ ita expedire judicetur, ut ait id. concilium, vel ubi id sit consuetudine introductum, ut per Hurtad. de Matr., disp. 5, difficult. 18, num. 61. Ipsæ tamen publicationes licet fieri possunt temporibus prohibitis nuptias celebrare, ut censuit sacra congr. episc. et regul. 18 decemb. 1589.

Porro cùm ad effectum hujusmodi matrimonii inter oratores contrahendi, nonnulla sint adimplenda, quæ tendunt ad executionem litterarum præsentis dispensationis, ea hic opportunè subdemus. Ante omnia igitur, ex decreto dicti concilii, debet ipse judex mandare fieri dictas publicationes, ad hoc, ut si quis sciat inter ipsos oratores, ultra impedimentum in dictis litteris expressum aliud adesse, illud valeat denuntiare, prout sæpè accidit; et propterea nulla ratio est cur in hoc ipsæ denuntiationes præmittendæ non sint, sicut in aliis matrimoniis absque dispensatione contractis præmittuntur.

Sed numquid, stante dictâ clausulâ in litteris dispensationis appositâ, quâ Papa mandat matrimonium contrahi servatâ formâ concilii Tridentini, ejus decreto cavetur ut præmittantur denuntiationes, ut supra dictum est, possit nihilominus delegatus exequi dictas litteras, absque eo quòd præmittantur ipsæ denuntiationes? Et videtur quòd non; nam aliter non esset servata forma rescripti, quam judex omninò servare debet, cap. *Cùm dilecta*, de Rescript.; Butr. in cap. *Ex parte*, elect. 2, de For. comp.; Dec. cons. 33, col. 2, ante med.

His tamen non obstantibus, contrarium est verius sicut etiam in praxi servatur; nam poterit nihilominus prædictus delegatus exequi hanc dispensationem apostolicam, prætermisiss denuntiationibus ex aliquâ causâ, ut infra dicitur: nam loquendo etiam de formâ traditâ à dicto concilio, adeò illa statuta est, quòd præmittantur ipsæ denuntiationes, ut etiam prudentiæ ordinarii sit relicta, ut dictum est; quod procedit, non solum, si in litteris dicatur, quòd matrimonium contrahatur servatâ formâ concilii Tridentini, nullâ factâ mentione harum denuntiationum, verùm etiam si in dictis litteris fiat specialis mentio de hujusmodi denuntiationibus, utpote quando oratores commorantur in alienâ diœcesi, et propterea, juxta praxim Romanæ Curiae, dicatur in litteris dispensationis, ut ordinarius loci ubi ipsi oratores contraxerunt domicilium, dispenses, factis proclamationibus in parochialibus ecclesiis originis ipsorum oratorum; nam, etiam explicando, ut fiant denuntiationes, si illis omissis, contraherent coram paroco, et duobus testibus, valeret dispensatio, Sanch., lib. 8, disp. 35, num. 19 propter rationem ibidem ab eo allatam, nempe, qui licet dicatur, *et factis proclamationibus*, etc., ac propterea videantur hæc verba conditionem importare, cùm sint posita in absoluto, per text. in l. *A testatore*,

ff. de Condit. et demonstrat., attamen verius dicendum est, id non importare formam aut conditionem, quia quoties in rescripto exprimitur forma juris communis, eo modo quo jure inest, non est intentio papæ dispensantis inducere novam formam et conditionem; sed est admonitio quædam, ut servetur forma juris communis; unde, eâ præmissâ, non irritatur actus qui alias validus esset, nisi in commissione ea forma exprimeretur; expressio enim ejus, quod tacite inest, nihil operatur, l. 5, ff. de Leg. 1, l. *Eum quid*, ff. *Si cert. p. t.*, et l. *Res*, ff. de Jur. dot., quia per idem concil. Trid. inducta est tantum forma, ut matrimonium contrahatur coram paroco et testibus, et aliter irritum sit; nam, ut omnes latentur, tunc inducitur vera forma, omnino observanda, quando constitutio non solum disponit super aliquo actu faciendo, sed ultra procedit; Dec. cons. 453, num. 7; nempe quando disponit et adjicit nullitatem actûs adversus non observantiam sue dispositionis, Alex. in l. *Hæc consultissima*, post. num. 4, c. *Qui testam fac. poss.*, et hæc est vera forma substantialis, cujus defectus vitiatur actum, non solum quando agitur contra ipsam formam, sed etiam quando citra vel præter formam; tunc enim eâ non servatâ, etiam in minimâ ipsius parte, resultat nullitas ipsius actûs; Felin. in cap. *Cum dilecta*, de Rescript., ac proinde cessant omnia hæc in casu nostro; quæ tunc profectò procederent, quando Papa diceret, quòd delegatus non dispenset, nisi factis prius publicationibus; quod quidem nunquam observari visum est; cum se tantum remittat ad disposita per concil. Trid. Talis autem est forma, quæ ab ipso concilio novissimè statuta est circa validitatem matrimonii, ut patet ex ipsius verbis; ibi: *Qui aliter quam presente paroco, vel alio sacerdote, de ipsius parochi seu ordinarii licentiâ, et duobus vel tribus testibus matrimonium contrahere attentabunt, eos sancta synodus ad sic contrahendum inhabiles reddat, et hujusmodi contractus irritos et nullos esse decernit et annullat*. Ex quibus verbis satis patet quòd denuntiationes non sunt de essentiâ matrimonii, nec illud vitiatur per illarum omissionem; quod si idem concilium voluisset, utique sub eadem formâ essentiali comprehendisset etiam ipsas denuntiationes pro validitate matrimonii, ad text. in cap. *Ad audientiam*, de Decim., c. *Ille*, ne sed. vac., l. *Ille*, c. de Collat., l. un., c. de Cad. toll.; unde non expressit, ergo noluit, etc.

Cæterum, ut paucis tota questio absolvatur, cum forma concilii circa denuntiationes illa sit, ut prudentiæ et arbitrio ordinarii remittatur, ea utique ut in litteris præcipitur, servabitur, si episcopus, eâ potestate utendo, quæ sibi ab ipso concilio tribuitur, super eisdem denuntiationibus dispensaverit.

Ubi autem ipse denuntiationes erunt præmittendæ, si intra quatuor menses post eas peractas, non fuerit contractum matrimonium, non poterit illud contrahi, nisi novæ denuntiationes, arbitrio episcopi præmittantur; Barbos. de Potest. episcop., part. 2, alleg. 52, num. 53. Tutius tamen est inherere Rituali Romano, ad cujus præscriptum, sicut observat hæc curia

archiepiscopalis, si intra duos menses, post illas peractas, non fuerit matrimonium contractum, debent de novo fieri, ut supra dictum est; quòd si aliquando illas ex aliquâ causâ omitti contingerit, conceditur licentia contrahendi; sed contrahentibus præcipitur, ut in formulâ infra positâ, ne copulentur, antequàm prædictæ denuntiationes fiant. Cum autem in multis locis adsit abusus quòd matrimonium consummatur antequàm factæ sint denuntiationes in Ecclesiâ, seu, quod pejus est, antequàm contractum sit per verba de præsentibus juxta formam dicti concilii; ideò incumbere poterunt locorum ordinarii ad tollendum hunc abusus, et eos qui contraxerint puniri poenâ stupri, sicut censuisse S. congregationem refert Zerol. in suâ Praxi Episcopali, verbo *Matrimonium*, vers. 15, *In multis*, part. 1.

Quoniam verò eodem concilio, loco cit., cavetur quòd si aliquando probabilis fuerit suspicio matrimonium malitiosè impediri posse, si tot præcesserint denuntiationes, tunc, vel una tantum denuntiatio fiat, vel saltem paroco, et duobus, vel tribus presentibus, matrimonium celebretur; ipseque denuntiationes possint ex causâ remitti, Fus. de Visit., lib. 2, c. 3, n. 21; Campanil. in suo Diversor. jur. can., rubr. 11, c. 13, n. 143, illarumque remissio per idem concilium remittatur arbitrio ordinarii; illud debet esse regulatum: quia sine causâ non est recedendum à juris dispositione; Menoch., de Arbitr. jud., q. 13; Genuen., in suâ Praxi c. 26, ac propterea parochus, celebrando matrimonium, non præmissis denuntiationibus, sine legitimâ causâ, peccat mortaliter; Valer. Reginal., in Praxi, fori poenit., l. 31, num. 223, quod etiam intelligas, si ipse moraliter sciret nullum adesse impedimentum; nam ex earum omissione, multa scandala oriri possent, cum agatur de materiâ gravissimâ, prout quotidiana experientia docet.

Notandum est tamen quòd, quamvis idem concilium, d. sess. 24, cap. 1, unam tantum causam assignet dispensandi super dictis denuntiationibus, videlicet, malitiosi impedimenti, attamen plures aliæ causæ adsunt ex quibus principales et frequentiores in praxi sunt sequentes, videlicet:

Prima est contrahentium pudor ob aliquam inter eos disparitatem, veluti si valdè dives pauperem, vel senex juveniculum, et è contra, Palud. in 4, distinct. 28, q. 2, art. 3, concl. 3; Navar. in Manuali, cap. 22, n. 70. Ista enim disparitas satis justa causa reputatur; Cucc. l. 5, Instit. major., titulo 11, n. 63; Sanch. de Matr. lib. 3, disput. 9, num. 3, ubi plures allegat, et n. 4, ait quòd idem dicendum est, quando ambo contrahentes sunt senes, et ægrè ferunt matrimonii publicationem; quia militat eadem ratio, et fiet irreverentia sacramento matrimonii, dum contrahentes, tam senes irridentur.

Secunda causa est si contingat virginem esse subtelâ iniqui curatoris, qui eam viro ignobili et disparis conditionis tradere intendit; Barbos. de Potest. episc., p. 2, alleg. 52, num. 41; nam, etiam ante concil. Trid., hæc clandestinè et absque peccato contrahere

poterat, ut per Cajet. 3, tom. opusc. 4, de Usu matrim.

Tertia causa est quando magnates contracturi sunt matrimonium: hi enim non nisi cum magnâ deliberatione solent contrahere; id. Sanch., lib. 3, disp. 9, num. 6, dummodò tamen sic contrahentes, ordinariis aliisque gravibus personis sint noti; ac propterea ipse ordinarius certò sciat inter eos nullum existere impedimentum; nam hæc denuntiationes fuerunt introductæ principaliter ad detegenda impedimenta, si quæ fuerint; unde cum ordinarius sit certus nullum adesse impedimentum, profectò cessat causa, propter quam fieri debent ipsæ denuntiationes, ad ea quæ dicit Bald. in l. Si ob turpem, ff. de Condit. ob turp. caus.; Tiraque. in Tract. Cessan. caus. num. 118, cap. Cùm cessante, de Appell., l. Mancipia, ubi Gloss. et id. Bald. Salyc., c. de serv. fugit.

Quarta causa est cum aliqui in concubinato permanentes existimantur tanquam vir et uxor, quia hæc verecundia sufficit pro causâ, Sylv., verbo Matr. 6, q. 7, d. 2.

Quinta causa est quando ex causâ præmittendarum ipsarum denuntiationum, non possent nupte benedici, ex eo quòd instat tempus, quo ille prohibentur; Bonac., q. 2, punct. 6, n. 7, quod tamen intelligitur procedere, nisi appareat contrahentes voluisse malitiosè differre matrimonium usque ad tempus prohibitum, ne fiant denuntiationes, et hæc est observantia hujus curiæ archiepiscopalis Neapolitanæ, ubi quando omittuntur ex aliquâ causâ denuntiationes, examinantur duo testes qui deponant cognovisse contrahentes, et nullum inter eos adesse impedimentum.

Sexta causa est quando prius contractum est matrimonium publicè, et reperitur nullum, ob impedimentum occultum; id. Sanch., num. 9.

Septima causa est, cum repentinus casus offert rationem contrahendi matrimonium, nempe si qui in concubinato deprehensi, à iudice essent plectendi, ut possint dicere se esse conjugatos; id. Sanch., num. 15.

Octava causa, ob periculum animæ, veluti, si duo sint concubinari et velint matrimonium contrahere, ut in bono statu constituentur, periculumque sit, ne si fiant denuntiationes, interim commisceantur; id. Sanch., n. 17; eadem causa sufficit etiam ad dispensandum super aliquo impedimento occulto, quo ipsi oratores forsân impediuntur ad contrahendum; tunc enim per S. pœnitentiariam dabitur eis dispensatio, quæ committitur confessario, ut si ita est, periculumque sit ne ipsi oratores perseverent in concubinato, et inde, scandalorum, cum illis in foro conscientiæ tantum dispenset.

Nona causa est, cum meretrix in lupanari exposita, vellet cum aliquo contrahere matrimonium, ut sic desistat à malo statu, in quo reperitur; ac insuper ob periculum, ne ipsa aut sponsus mutet voluntatem; id. Sanch., d. num. 17.

Decima causa est ad evitanda scandala ob aliquam factionem, quæ vitari possit statim secuto matrimonio; id. Sanch., num. 18.

Undecima causa est dum quis in mortis articulo constitutus, vult ducere in uxorem concubinam, sive ad effectum, ut proles ex eâ suscepta legitima remaneat,

sive tantum ut securior efficiatur suus transitus; id. Sanch. num. 19, quo casu sufficit solum auctoritas parochi ex tacitâ concessione episcopi, si ordinarii copia haberi non possit; quia ante consummationem matrimonii poterit ipse parochus facere denuntiationes.

Duodecima causa est quando vir feminam defloravit, et damnum amissæ virginitatis reparare intendit, et si matrimonium differretur ex causâ denuntiationum, periculum esset in morâ. Hæc quidem sunt causæ frequentiores in hac curiâ archiepiscopali in quâ in dies super illis dispensatur.

Aliæ insuper causæ possent insurgere ex quibus ordinarius posset dispensare, quæ non omnes possunt ita excogitari, ut sigillatim recenseantur; sed bene erunt ponderandæ an eæ sufficientes sint; nam verba concilii, quòd videlicet *sancta synodus ordinarii prudentiæ et iudicio relinquit*, continent arbitrium prudentiale et regulatum; Mandos. cons. 69, num. 62, et 63, vol. 1; Sanch., lib. 3, disp. 8, num. 1, qui num. 2, infert ex hoc mortaliter peccare episcopum absque legitimâ causâ super hoc dispensantem; optimum tamen erit, si antequàm dispenset, aliquam saltem mandet adhiberi diligentiam an inter contrahentes possit adesse aliquod impedimentum, quominus contrahere valeant, ut dictum est; nam ex omissione prædictarum denuntiationum, etiam de licentiâ ordinarii post contractum matrimonium, impedimentum dirimens detegi sæpissimè contingit; ac postmodum, non modò dispensationes impetrantur de ignoranter, verum etiam de scienter contracto et consummato, prætermisiss ex dispensatione ordinarii denuntiationibus; narrando summo Pontifici, quòd ipsis oratoribus aliàs scientibus se aliquo impedimento esse detentos, matrimonium inter se, per verba de presenti, publicè, prætermisiss de licentiâ ordinarii proclamationibus, juxta formam concilii Tridentini fieri solitis, nulloque detecto, neque impedimento, servatque in reliquis dicti concilii formâ, contraxerunt; illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, et carnali copulâ consummârunt; petendo absolutionem à generali excommunicationis sententiâ, contentâ in Clem. Eos, de Consang. et Affin., quam propter præmissa incurrerunt; et conceditur eis dispensatio cum nonnullis modificationibus, prout suo loco fusiùs dicemus.

Negari tamen non potest, quin aliquâ causâ existente, si fortè non sit copia episcopi, vel ille petitam desuper dispensationem, absque legitimâ causâ negaret, possit nihilominus contrahi matrimonium absque denuntiationibus; id. Sanch., d. lib. 3, disput. 10, n. 25, maximè, si aliàs scandalum sequeretur; id. n. 6, et sic contractum matrimonium validum fuisse censuit S. congregatio concil. in unâ mediolanen. 23 februarii 1650.

Quo verò ad verificandam causam pro dispensatione super remissione denuntiationis hujusmodi, licet nonnulli dixerint deberi duos testes examinari pro verificatione hujusmodi ad hoc, ut iudex pendat an id expediat, attamen sufficit extrajudicialis ad id cognitio, sicut videmus in hac curiâ ser-

vari, ubi quòd aliquis probate vite D. vicario generali, etiam ad aures et secretò id proponat, et justà causà existente, tenetur ad petitionem partis dispensare id. Sanch., d. disput. 10, num. 6; nam, cum concil. Trid. totum id remittat arbitrio ordinarii, ut supra dictum est, profectò non requiritur probatio judicialis, cap. *Statutum*, § *Assessorem*, de Rescript. in 6.

Porro non solum ordinarius poterit hanc dispensationem in suà diocesi concedere, verum etiam extra illam, cum sit actus voluntariæ jurisdictionis; Sanch. l. 3, disp. 8, num. 6, vers. *Secundò infertur*, ubi subdit id in tantum procedere, ut quamvis exigeretur causæ cognitio judicialis, (nempe si fuerit orta lis circa matrimonium, vel circa dispensationem, scilicet super impedimento, quo oratores detinentur ad contrahendum; quæ causæ cognitio non debet fieri extra diocesim, tanquam actus jurisdictionis contentiosæ) nihilominus posset dispensatio super dictis denuntiationibus fieri extra illam; per ea quæ not. Bald. in l. un., in princip., num. 1, ff. de Off. cons.

Formula autem dispensandi super prædictis denuntiationibus, talis, vel similis esse poterit, per quam proprio paroco committitur, ut infra, videlicet :

N. N. Vicarius generalis, etc., *justis de causis, animum nostrum moventibus, his nostris litteris facultatem tibi concedimus ut tribus, vel saltem duobus testibus, presentibus, N. et N., in matrimonium, cum nullum aliud præter illud in litteris apost. dispensationis expressum (si pro eis fuerit impetrata dispensatio ad contrahendum) ex informationibus ore tenus sumptis, inter eos legitimum detectum fuerit impedimentum, conjungere valeas; ita tamen, ut celebrato matrimonio, intra dies quindecim, denuntiationes, tribus proximis continuis festivis diebus, ex præcepto concilii Tridentini fiant; et interim sponsi se à carnali copulâ absterneant. In reliquis verò forma ab eodem concilio Tridentino præscripta servetur. In quorum fidem, etc.*

N. N. Vicarius generalis.

ILLUDQUE IN FACIE ECCLESIE SOLEMNIZARE, etc. — Si ex denuntiationibus, nullum aliud appareat impedimentum, ac reliquis adimpletis, parochus oratores in matrimonium conjunget, ad præscriptum ejusdem concilii, d. sess. 24, cap. 1, ibi: *Si nullum legitimum (scilicet ultra expressum) opponatur impedimentum, ad celebrationem matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur.*

Ut autem matrimonium dicatur contrahi in facie Ecclesiæ, non est opus ut celebretur in ipsâ materiali ecclesiâ, sed sufficit, ut coram aliquâ fidelium multitudine solemnizetur, quæ tanquam catholicorum congregatio, intelligitur etiam Ecclesia, cap. *Ecclesia*, distinct. 1, de Consecr.; Abb. in cap. fin., num. 8, de Claud. desp. Unde satis dicitur matrimonium contractum in facie Ecclesiæ, si coram paroco et duobus testibus, præmissis denuntiationibus, contrahatur; et sic non est necesse ut in ipsâ materiali ecclesiâ contrahatur, Sanch. lib. 3, disp. 15, num. 20; nam pluribus modis dicitur Ecclesia. Primo modo, pro loco parietibus circumdato, ubi consueverunt veniam

peccatorum Deum timentes exorare, § *Quia verò*, in auth. *Ut lic. matr. et au.* Secundo modo, Ecclesia dicitur collectio omnium fidelium, ut supra dictum est, et ita etiam accipitur in l. *Jubemus*, c. de Episc. et cler. Tertio modo, dicitur illa, de quâ ait Psalmista; *Ecclesiam malignantium non introibo.* Quarto modo Ecclesia dicitur prælatura ipsius Ecclesiæ, c. *Quoniam* l. 2, ne præl. vic. su., et de aliis significationibus hujus nominis, vide Turrecrem. in Sum., de Eccles., lib. 1, c. 2. Verum est tamen, quòd quando Ecclesiæ additur, *Romana*, ea ad illam tantum materiale restringitur, quæ est Romæ; Oldrad. cons. 72, num. 5.

Quapropter non poterit ordinarius, delegatus, contrahentes cogere ad solemnizandum matrimonium in ipsâ materiali ecclesiâ, et prohibere ne matrimonium domi celebretur; quia sufficit, ut coram aliquâ multitudine fidelium fiat, quæ, tanquam catholicorum congregatio, censetur Ecclesia, ut dictum est; Regin. in Praxi for. pœnit., lib. 31, n. 242.

Nam licet, ob reverentiam tanti sacramenti, non deberet matrimonium suscipi, nisi in ipsâ materiali ecclesiâ quæ est propria sacramentorum domus, Anton. Dia., tit. de Sacramentis, resol. 279, ubi ita statutum esse dicit in concilio provinciali Coloniensi 2, c. 33, et in synodo Panormitanâ 1615, p. 2, num. 22, nihilominus verior est contraria sententia, ut per Barbos. de Potest. episc., alleg. 32, n. 18, prout etiam sacra congreg. card. declaravit his verbis: *Ordinarius non potest prohibere quin matrimonia domi celebrentur, servatâ formâ concilii; sed cum maximè deceat ut in ecclesiâ celebrentur, id hortari debet, non præcipere.* Et ita declaratio se habet: dummodò proprius parochus præsens sit in privatis etiam domibus, matrimonia possunt celebrari, licet maximè deceat, ut in ipsâ materiali ecclesiâ celebrentur. Franc. Leo, in Thesaur. for. eccles., p. 2, c. 9, num. 48.

Ratio autem ex præmissis esse potest, quia, etiamsi matrimonium solemnizetur extra ecclesiam ipsam materiale, satis fit menti dicti concilii Tridentini, non propter aliud id requirentis, nisi ut matrimonium contractum probari possit, et ne interveniat fraus per ea quæ dixit Bald. in cap. *Dilectus filius*, col. 1, de Rescript., Bart. in l. *Cum pater*, § *Dulcissimis*, ff. de Leg. 2, Dec. cons. 284. Neapoli tamen consuetum est, non solemnizari domi matrimonia, absque licentiâ curiæ archiepiscopalis. Sanè ex antedictis rationibus, potest eò magis matrimonium in ecclesiâ non parochiali, intra tamen illius limites, celebrari, prout signanter dixit Rota, decis. 380, num. 34 et 35, p. 5, recent., ubi quod licet matrimonia debeant de honestate contrahi in propriâ parochiâ, ut dictum est, nihilominus, validè contrahuntur in ecclesiâ quæ non sit parochialis.

Quisnam autem parochus oratores in matrimonium conjunget, dicendum est quòd parochus oratricis, quia hic est proprius parochus, si matrimonium in domo uxoris contrahatur, nempe cum vir accedit ad domum uxoris, pro contrahendo vel consummando

matrimonio; Barbos. de Potest. episcop., alleg. 52, numero 64, ubi dicit quòd si matrimonium est contrahendum inter virum qui sit de unâ parochiâ, et mulierem de aliâ, sufficit quòd intersit parochus habitationi feminae, quando contrahitur in parochiâ habitationis uxoris, sicut sufficit parochus viri, quando contrahitur in parochiâ habitationis viri. Hoc autem hic notandum est, quòd statim ac quis incipit habitare animo permanendi, efficitur parochianus, nec est opus expectare ut majori anni parte in parochiâ habitaverit; Guttier. de Matrim., c. 63, num. 15, 14 et seq., ubi quòd statim contrahit domicilium, non expectato alio tempore, Add. ad Buratt., decis. 715, num. 15 et 16, ubi dicitur id procedere etiam si quis mutaret domicilium, animo fraudandi proprium parochum, ex doctoribus ibi allegatis; id Guttier., loco cit., num. 11, ubi tamen id procedere ait cum domicilium vel parochia verè relinquatur, hoc est, cum animo non revertendi ad illud vel ad illam, sed vagandi aut permanendi in novâ parochiâ, licet in fraudem, et in odium proprii parochi; secus verò, si domicilium vel parochia non verè, nec animo relinquatur, sed in fraudem, nempe animo statim contracto alibi matrimonio revertendi ad suum primum domicilium, vel primam parochiam; id. Add. n. 16.

Ad matrimonii etiam validitatem sufficit, si illud celebretur coram alio sacerdote de proprii parochi licentiâ, ex concil. Trid., sess. 24, c. 1, de Reform., qui dicitur habere sufficientem licentiâ, si tamen ipsi generaliter commissa sit cura administrationis sacramentorum illius parochiae, quia sub illâ generali commissione, comprehenditur etiam administratio sacramenti matrimonii; id. Addit. ad Buratt., dict. decis. 715, n. 17.

Ex quibus liquidò constat, parochum rurem, non esse proprium parochum, quando rus, vel recreationis causâ habitatur, aut ad paucos tantum dies incolitur; cum non soleat quis esse ruri majori parte anni, sed tantum per tres aut quatuor menses; Sanch., lib. 3, disput. 22, num. 12.

Duos tamen parochos poterit quis habere, quoad hanc materiam, quando dimidiâ anni parte in unâ parochiâ, alterâ verò dimidiâ in aliâ habitat; quia tunc æqualiter sic inhabitans, duas proprias parochias habere potest; et coram paracho utriusque matrimonium contrahere; quia in hoc casu utraque dicitur propria parochia; id. Sanch., disputat. 24.

Si tamen adesset inæqualitas habitationis, majoris temporis pars facit proprium parochum illius loci, in quo habitatio fit; Menoch. cons. 368, n. 16 et 17.

Quòd si quis habitet in confinibus duarum Ecclesiarum parochialium, tunc censetur parochianus illius in quâ domus habet aditum, nam ex aditu iudicatur de domo cui cedat, per text., in l. *Ei cui ædes*, ff. de Leg.

In nonnullis verò partibus, præsertim novarum Indiarum maris Oceani, in quibus religiosi, ob presbyterorum defectum, officia parochi fungebantur, ad petitionem Philippi II, Hispaniarum regis, concessit Pius V

omnibus et singulis religiosis quorumcumque etiam Mendicantium ordinum, in dictis Indiarum partibus, et in eorundem ordinum monasteriis, vel de illorum superiorum licentiâ, extra illa commorantibus, ut in locis ipsarum partium, eis de simili licentiâ assignatis et assignandis, officio parochi, huiusmodi matrimonia celebrando, fungerentur; dummodò in reliquis solemnitatibus concilii Tridentini formam observarent: prout in suis litteris in formâ brevis expeditis die 24 martii 1567.

Porro, ordinem executionis dictarum litterarum non invertendo, dicimus, quòd ad contrahendum huiusmodi matrimonium, requiritur inter cætera præsentia supradicti parochi, non solum corporea, sed moralis, cum intelligentiâ et advertentiâ; unde hodiè cessant matrimonia præsumpta in vim textûs in cap. *Is qui*, de Sponsal., quæ transibant in matrimonium per copulam carnalem; Trivis., decis. 20, p. 1; nam hæc præsentia, stante decreto supradicti concilii, requiritur pro formâ; adeò ut matrimonium contractum in præsentia mille testium et personarum egregiarum, si deficit præsentia proprii parochi, vel alterius sacerdotis de illius, aut ordinarii licentiâ, clandestinum iudicatur, et nullum; nam, ut notat etiam Gonzal. ad regul. 8 cancel., Gloss. 48, num. 29, quando præsentia alicujus pro formâ requiritur, actus gestus sine talis personæ interventu, dicitur occultus et clandestinus, quamvis aliàs publicè fiat, per text. in l. *Sciant omnes*, ubi Bart., num. 1, c. De his qui ex publ. rationibus mutuam pecuniam acceperunt, et Jas. in § *Item si in fraudem*, n. 4, instit. de Act. Nec dicta forma potest adimpleri æquipollens, ut fuit pluries declaratum per sacram congregationem ejusdem concilii; Rot., decis. 643, num. 1, et decis. 651, p. 1, divers.

Nec tamen ad huiusmodi matrimonii validitatem refert, an scilicet parochus et testis inviti et per vim compulsi interveniant et minimè consentiant: nam matrimonium sic contractum, validum existit, ut pluries fuit per eandem sacram congregationem declaratum, ut refert id. Gonz., d. gl. 48, n. 7, dummodò intelligant quid agitur, Navar., cons. 11, de Cland. despons., ex eo quòd, quando requiritur præsentia, non est necessarius consensus, sed sufficit interventus, etiam coactus, ex d. l. *Coram Titio*. Ratio autem est quia præsentia importat scientiam et intelligentiam, Mascard. de probat. concl. 9, num. 8.

Sed numquid sufficit si parochus et testes ibi casualiter et repentinè reperiantur, et sic ad illum actum adhibiti non fuerint. Et videtur quòd non; nam qui casualiter adest, adesse non videtur, l. *Generali*, § *Uxori*, ff. de Usufr.; Dec., cons. 232, n. 3, sicut etiam dicimus de teste repentino, cujus dictum nullum est, ex quo non præsumitur sufficienter informatus, l. *Si quis nec causam*, ff. Si cert. pet.

His tamen non obstantibus, contraria opinio verior est, nempe quòd matrimonium valeret, etiamsi parochus et testes specialiter ad hoc vocati non fuerint; Sayr., decis. 24, ubi, quòd contrahere volentes matrimonium, et suspicantes quòd parochus, cujus præ-

sentia ad matrimonium, post concilium Tridentinum, est necessaria, nollet esse præsens, illi contrahendo; si vocent eum, quasi ad aliud propositum in quamdam domum et mox eo præsente et ignorante quid agere volebant prædicti contracturi, mutuò se in conjuges recipiant per verba de præsenti coram illo parochi, et aliis duobus, vel tribus testibus, quod solum requirit concilium Tridentinum ad substantialem valorem matrimonii, validum matrimonium contrahunt; nec necesse est, ut parochus vel testes regulariter rogati sint, et sciant ad quid rogantur; sed sufficit, quòd præsentes sint ad id quod agitur per sensum corporeum visus et auditus, ex Navar., cons. 20, de Cland. despons.

Cùm enim ipsi parochus et testes advertant, verè dicuntur præsentes, ex eo quòd præsencia requisita ad valorem matrimonii contenta est olà intellectus advertentià, quà ritè testimonium contracti matrimonii perhiberi possit; concilium autem supradictum nil aliud postulat, nisi celebrationem matrimonii coram parochi et testibus; imò etiam poterit matrimonium celebrari coram parochi et testibus, casu transeuntibus; nam tunc dicuntur etiam verè præsentes; id. Sanch., lib. 3, disputat. 59, num. 11, dummodò advertant, ut supra dictum est; per quam quidem præsenciam procul dubio satisfit menti concilii prædicti, cujus finis est ut possit constare de matrimonio contracto; sicut desumitur ex illius verbis, ibi *dum priore uxore, cum quâ clam contraxerunt relicta, cum aliâ palam contrahunt*; et sic debent percipere consensum contrahentium ex eodem concilio, ibi, *parochus viro et muliere interrogatis, et eorum mutuo consensu intellecto*; ex quibus videtur prius sponsus interrogandus, deinde sponsa; quod etiam de jure communi procedit, Glos. in l. 2, de Adopt.; Joan. Andr. in cap. *Cum inter*, de Spons., facit text. in cap. *Licet*, de Spons. duo, nihilominus, cùm id non sit ab ipso concilio pro formâ traditum, parùm referre videtur, an prius vir vel mulier interrogetur. Optimum tamen semper existimarem, ut prius consensus mulieris scrutetur, ne ipse vir, cùm prius consensiat, muliere postea renuente, remaneat cum dedecore, ut per Joan. Andr., Card. et Abb., in d. cap. *Cum inter*, in 2 notab., et Corset., in cap. *Sedes*, in princip., de Rescript., ubi dicit id evenire posse propter sexus fragilitatem et vacillationem seu variationem cerebri: in quo omnes illius ferè infirmitates resident, ut ipsa experientia docet, quæ est rerum magistra, c. *Quam sit*, de Elect. in 6, § penult. instit. de Satisd., et naturaliter multò fragilior est quàm vir, Specul. in tit. de Action., vers. *Item opponit*, Glossa, in c. *Indemnitatibus*, § *Sanè*, in verbo *Diverant*, de Elect., et refert Lambert., de Jurepatr., fol. mili 142, n. 28, ex eod. Corset., quòd Padue semel hoc accidit; nam interrogatus prius vir respondit se eam velle in suam; postmodum verò, mulier interrogata, negavit se illum velle in suum, et sic remansit derisus, et ex eo tempore, semper Padue servatur, ut prius sponsa interrogetur, prout etiam in multis aliis locis, facit etiam illud: *Variam et mutabilemper penam*. Unde dicit Abb. in c. *Foras*, de Verb.

sign., quòd mulier dicitur non à sexu, sed à mollitie mentis, et vir, non à sexu, sed à constantia et virtute animi, c. *Proposuisti* 57, q. 7. Cæterùm ordo ritualis Rom. est ut prior vir interrogetur, deinde femina; et ita passim servatur.

Si quis verò ad uberiores doctrinam aliâ videre cupit circa assistentiam parochi et testium in matrimonio contrahendo, adeat Sanch., l. 3, tot., tit. de Consens. clandest.

LIBERÈ ET LICITÈ VALEANT, etc.—Ex eo quòd matrimonia liberè, non autem coactè contrahi debent; quia ubi est metus, vel vis, abest liber consensus, qui in illis requiritur c. *Cum loc.*, de Spons., nec refert quod communiter dicimus, nempe quòd voluntas coacta, voluntas est, c. *Marito*, 15, quæst. 1; nam in matrimonio requiritur de substantiâ liber consensus, ut dicatur legitime contractum, text. in c. *Notificasti*, 13, q. 1, ac propterea contrahentes debent gaudere plenâ libertate et securitate, illorumque animus est indagandus, ne fortè eorum aliquis dicat sibi placere quod odio habet, et deinde sequatur exitus, qui ex invitis nuptiis oriri solet, d. c. *Cum locum*, cùm non possit contra naturæ inclinationem cogi ad contrahendum matrimonium, quia ubi non est mutuos amor conjugum, interdum sequuntur adulteria ac tristissimæ calamitates; et multi miseri homines in illis calamitatibus ruunt in indignationem adversus Deum, in desperationem et æternum exitium, ut optimè tradit Oyn., l. 1, tit. de Nupt., n. 15 et 16.

Unde aliàs sacra congreg. sub die 15 septemb. 1629, in unâ Roman. declaravit matrimonium contractum à filiâ propter metum mortis ab ejus matre incussum, esse invalidum, etiamsi post obitum matris per septennium cum viro permanserit, ac filios suscepit; ex quo ubi adest metus, deficit consensus, l. *Nihil consensus*, ff. de Reg. jur., c. *Super hoc*, et ibi not. Abb. de Renunt., et ubi in matrimonio deficit consensus, non solum est illud ipso jure nullum, sed etiam dici potest non fuisse contractum; quia ubi deficient substantialia, nihil dicitur actum; Ludovis., decis. 195, per tot., ubi quamplurima ad id conducentia recensentur. Verùm quia metus debet inferri super eo super quo quis detinetur, ut metus subsistat; propterea, si metus erit diversus, benè valet actus, puta si quis sit carceratus pro debito, nam potest contrahere matrimonium, l. *Metum*, § *Quod licet*, ff. *Quod metu caus.* Hinc si aliquando contingat patrem in testamento deputare tutores filiæ, hæredi universali, eâ conditione, ut absque illorum consensu nubere non posset sub penâ caducitatis, quia ipsi tutores differunt forsitan ob aliquod eorum interesse sub diversis prætextibus consentire, vidi propterea multoties recurri ad summum Pontificem pro parte hujusmodi mulierum, quibus concessæ fuerunt licentiæ liberè nubendi, in formâ gratiosâ absque prædictorum tutorum consensu.

Et practicatur in hac curiâ archiepiscopali, ut cùm agitur de matrimonio contrahendo, et adest suspicio, ne puella inferatur violentia, et consensus ejus non sit liber, ponitur ea in aliquo loco tuto, nempe, Conser-

vatorio mulierum, aut alio honesto loco, ad finem explorandi ejus voluntatem, et aliter, non conceditur licentia contrahendi, teste Gentem. in sua praxi, cap. 14, num. 4, quia matrimonium debet procedere ex libero consensu, l. *Nuptias*, ff. de Regul. jur., l. *Cum fuerit*, ff. de Condit. et Demonstrat., ac propterea non sufficiunt simplex consensus et voluntas, sed debent esse cum plenâ libertate et securitate; quod si hujusmodi qualitates de fiant, nullum erit matrimonium; Seraph., decis. 687.

Imò, licet de jure canonico habeamus quod ad substantiam matrimonii requiratur consensus patris, ut in c. *Non omnis*, 52, q. 2, ubi dicitur quod paternus consensus desideretur in nuptiis, nec sine eo ille legitime habeantur; attamen hoc ita intelligitur à canonistis, ut de honestate, non autem de necessitate requiratur; et quod solum contrahentium consensus sufficiat, c. fin. junctâ Glossâ 1, d. 52, q. 2, his verbis, *requirendum quidem esse consensum patris, sed non ita necessarium quin teneat matrimonium, sine ejus consensu contractum*.

AUTORITATE NOSTRA. — Nam ad summum Pontificem tantummodò spectat, dispensare super impedimentis impediens et dirimentibus; cum clarum sit, ea provenire ex canonibus pontificiis, seu generalibus constitutionibus, in quibus episcopus, aut alius etiam jurisdictionem habens quasi episcopalem, nullo modo potest dispensare, nisi ab ipso Papâ sibi facultas impertiatur; nec in proposito ita simpliciter admittitur illud quod scribentes etiam moderni dixerunt, nempe in quibusdam casibus posse episcopum dispensare, quando fortè matrimonium fuerit bonâ fide contractum, cum impedimento occulto, et propter scandala dissolvi non potest; nullum aliud hic addentes requisitum, et nihilominus clarum est id eis nullo modo licere, nisi insimul concurrant omnia sex requisita, prout infra dicitur. Unde ista eorum opinio omninò respuenda videtur; cum in casibus supra dictis propterea tribuatur facultas hæc dispensandi legatis et nuntiis qui destinantur, præcipuè in partibus longinquis et ultramontanis, ut facilis pateat oratoribus accessus, et in locis citramontanis, facilis est recursus, ad ipsum Pontificem, ejusque sacram pœnitentiariam, sicut semper observatum fuisse scimus. Imò si aliàs facultas hæc censeretur ita passim concessa episcopis, profectò, his præcipuè temporibus, majora ipsi sibi usurpare audent, cum ut plurimum facultatem quam non habeant, sibi de facto vendicare non erubescant; ac propterea, ad omnem hæsitacionem submovendam, emanavit aliàs declaratio sacre congregationis concilii super cap. 5, sess. 24, de Reformat., quæ sic ait: *Episcopus auctoritate ordinariâ, non habet facultatem in gradibus affinitatis seu consanguinitatis à jure prohibitis, contrahentes matrimonia dispensandi, quam quidem declarationem alibi etiam in proposito retulimus; prout etiam de legato aut nuntio intelligendum est, nisi habeat specialem facultatem, et tenent omnes officiales datariæ et cancellariæ Apostolicæ ceterique curiales, quod licet supra dicta declaratio loquatur de*

tiendum est de quovis alio impedimento, quia ista expressio consanguinitatis et affinitatis facta est causâ frequentioris impedimenti, ac propterea non restringitur ad sic expressa, ad text., in c. 1, de Concess., in 6; et in c. *Diaconi*, 22, dist., Mand., regul. 53, q. 6, n. 4, sicut etiam alibi diximus.

Præmissa autem procedere non ignoramus, non solum quando malâ fide et ex culpâ, verum etiam quando bonâ fide, et in facie Ecclesiæ ignorantes impedimentum, oratores matrimonium contraxerunt; nam postmodum, eo detecto, tenentur adire Sedem Apostolicam pro impetrandâ desuper dispensatione, ut omnibus notum est.

Sic etiam parùm refert quod tradit Ledesm. de Matrim., q. 66., art. 5, litterâ C, nempe, se audivisse quemdam prælatum illius regni, qui interfuit concilio Trid., dicentem hoc intendisse id. concil., sess. 24, c. 6, ubi episcopis conceditur facultas dispensandi in casibus occultis. Hoc namque ridiculum ac omninò falsum est, cum non simus in materiâ in quâ possit extendi casus ad casum; neque hæc inter se habent aliquam connexionem et communionem, ad tradita per Butr., in c. *Cum dilectus*, de Capel. monach.; Zabarel., cons. 243; præsertim, quia sumus in materiâ dispensationum, quæ, cum sint stricti juris, sunt strictissimè interpretandæ, c. *Quod dilectio*, de Consang. et Affin.; ac propterea in illis non est licita extensio, nec ad casum habentem majoritatem rationis; Abb., in c. *ad Aures*, n. 7, de Rescrip.

Et, quod clarius est, cum concil. loc. cit. loquatur de dispensationibus super impedimento proveniente ex irregularitate occultè contractâ; non potest inferri ad dispensationes super occultis impedimentis matrimonii; quod satis longè est ab ipsâ irregularitate, ad text., in l. *Papinianus*, ff. de Minor., quia ex diversis non fit illatio; l. *Naturaliter*, § *Nihil commune*, ff. de Acquir. possess., l. *Si duo*, in fin.; ff. *Ut possid.*; ac proinde idem postmodum affirmat id. Ledes., d. art. 5, vers. tert. *Conclusio*; ex quibus profectò constat nullum præter Papam posse desuper dispensare.

Quamvis pluries visum fuerit summos Pontifices generalem facultatem super his impedimentis dispensandi concessisse aliquibus præcipuis ministris generalibus, ex causâ longissimæ absentiae à Romanâ Curia; ac præcipuè Paulus III, qui concessit preposito generali soc. Jesu ut cum aliquos ex fratribus seu sociis societatis hujusmodi in Sarracenorum, et Paganorum, aliorumque infidelium terras et provincias aliàs remotissimas, à quibus non potest adiri Sedes Apostolica, miserit, possit eis apostolicâ auctoritate facultatem concedere ut cum iis qui ab infidelitate convertentur tantum, et in locis remotissimis, qui prius in gradibus non licitis, tamen lege divinâ non prohibitis, matrimonium contraxerant, ut in eisdem remanere possint, dispensare liberè et licitè valeant; prout in suâ constitutione quæ incipit, *Licet debitum*, an. 1549, kal. novemb. Et nihilominus prædicti dispensant apostol. auctoritate; quinimò etiam legati de latere ac nuntii Sedis Apostolicæ, tam dispensando in vim earum facultatum, quam etiam conferendo beneficia ecclesiastica, semper aucto-

ritate apostolicâ dispensant, et beneficia hujusmodi conferunt, ac qua eumque indulta et gratias concedunt; prout et major penitentiarius, in casibus suis, super impedimentis matrimonii occultis, in foro conscientie autum, non aliâs, dispensat, nisi per hæc verba, videlicet: *Nos igitur, qui penitentiaria D. Papa curam gerimus, etc., auctoritate apostolicâ, specialiter nobis concessâ, discretioni tue committimus, etc.* Per quæ apertè conferatur potestas delegata, ita ut ab ipso Papâ delegante dicatur heri dispensatio; quod quidem procedit etiamsi Papa eisdem verbis utatur, dum alicui, puta ordinario, rescribit ut aliquod faciat, quod ipse ordinarius jure ordinario facere tenetur, juxta vulgatam regulam, quod omnia nostra facimus, quibus auctoritatem nostram impartimur, c. *Si Apostolicæ*, de Præb., in 6, l. 1, c. de Vet. jur. enucl.; quod quidem sæpè accidisse vidimus, etiam in materiâ rescriptorum justitiæ, quando videlicet ordinarius vel negligit, vel ex aliquâ causâ recusat aliquid facere quod spectat ad suam ordinariam jurisdictionem; quo casu ille ejus interest, impetrat ab ipso Papâ rescriptum excitatorium jurisdictionis ipsius ordinarii, qui per illud committitur, ut exequatur vel faciat quod de jure exequi aut facere tenetur; licet quandoque similia rescripta excitativa viderim, in quibus Papa ipsis ordinariis committit ut faciant vel exequantur etiam auctoritate apostolicâ; ad hoc, ut ipsi ordinarii, tanquam majori suffulti auctoritate, majori cum efficacîâ hujusmodi rescripta exequantur, ob facultatem sibi etiam apostolicâ auctoritate delegatam; vel si aliqua verba æquipollentia in rescripto adjiciantur, per quæ eandem potestatem eis tradita fuisse appareat, puta si rescripto ejusdem jurisdictionis excitatorio aliquid æquipollens illius formæ addatur, ut per hoc videatur posse ordinarius, tanquam delegatus Papæ procedere.

DISPENSÆ. — Numquid autem, si delegatus, præter narrata in litteris atque verificata, repererit oratricem ante aliam dispensationem impetrâsse ad contrahendum cum alio jam defuncto consanguineo, debeat requirere in hac posteriori dispensatione mentionem de primâ? Et videtur affirmativè respondendum, per ea quæ nos aliâs alibi diximus, nimirum, quod quando dispensatio additur dispensationi, ut posterior valeat, debet fieri mentio de primâ; quod quidem fundatur ratione text., in c. 2, de Fil. presb., in 6; ubi satis apertè habetur, ut subreptitia censeatur dispensatio ad ordines et beneficia, si prius pro executione hujusmodi dispensationis, quis fuerit ad unum beneficium dispensatus, postmodum verò in secundâ dispensatione ad aliud beneficium, non fecerit de priori dispensatione mentionem. Ratio enim est, quod si Papa sciat aliâs oratorem ad aliud beneficium fuisse dispensatum, verisimiliter hanc posteriorem dispensationem non concessisset, vel saltem difficilius concessisset; et benè valet argumentum à matrimonio carnali ad spirituale, c. *Inter corporalia*, de Transl. Epis., et c. seq., post princip., ubi optimè summus Pontifex arguit à conjunctione matrimoniali ad conjunctionem episcopali cum Ecclesiâ, c. *Quoniam frequenter*, § *Porro*,

de Elect., et hoc est propriè secundum ipsius dispensationis naturam, quæ requirit ut posteriori omnino fiat mentio de primâ uni eidemque personæ concessâ; Put., decis. 246, n. 2 et 4, l. 1. Rebuff., in Concord., in formâ mand. Apost., verb. *Disp.*; Menoch., de Arbit. jud., l. 2, cent. 3, casu 201, n. 59.

His tamen non obstantibus, contraria sententia veterior est, et in praxi recepta; hic enim totum id videtur ferè fundatum super d. c. 2, de Fil. presb., in 6; nihilominus ibi non absolutè et generaliter cavetur prioris dispensationis in posteriori mentionem esse faciendam, sed tantummodò prioris defectûs natalium, ut patet ex verbis ejusdem textûs, ibi, *dispensationem aliam tacito de prædicto defectu, postmodum obtinent.* Nec valet dicere id evenire ob naturam ipsius dispensationis, quæ est odiosa et stricti juris, c. *Quod dilectio*, de Consang. et Affin. c. *Ordinarii*, de Off. ordin.; Abb., in c. de Mulctâ, de Præb., quia in hoc casu, etiam attentâ illius naturâ, non dicitur subreptitiâ, si in posteriori non fiat mentio de primâ eidem personæ concessâ; præsertim quia, cum una ab alterâ non dependeat, neutra indiget alterius mentione; ad quod conferunt ea quæ tradit Sanch., l. 8, disp. 22, per tot.; qui, n. 15, innuit id sibi locum vindicare, etiamsi primâ dispensatione impetratâ ad contrahendum cum consanguineo, mulier nolit postea illâ uti, sed aliam impetret dispensationem ad contrahendum cum alio consanguineo; ac propterea credit in utroque casu non esse necessariam mentionem prioris dispensationis, cum hujusmodi dispensationes sint super diversis matrimoniis, et una non habeat cum alterâ connexionem, et ita non semel ab Urbe rescriptum fuisse scimus.

Cæterum autem, cum ex prædictis, præsertim per illud verbum, *dispenses*, satis constet id mandatum continere ex quo in diversis mundi partibus, vigore tantum hujusmodi mandati, absque aliquâ narratorum verificatione et decreti interpositione, oratores matrimonium contraxerunt; propterea mandatum de dispensando à Sede Apostolicâ obtinentes, sciant nullo modo cum eis censeri dispensatum, nisi verificatis narratis, ac per judicem delegatum interposito decreto. Unde nonnulli episcopi in synodo diœcesanâ, ad hos errores vitandos, mandare solent ut cum parochi de prohibitis matrimoniis ad populum verba faciunt, id diligenter doceant et cautè demonstrant; ac præcipuè ut in supplicationibus curent verum exprimi; quodque, si tale judicium non expectaverint, nullatenus poterit eis dispensatio suffragari.

DISTANTIAM VERÒ TERTII GRADUS PREFATI EIS NON OBSTARE DECLARES. — Hæc verba continent litteras declaratorias expressas in constitutione fel. record. Pii quinti, per illa verba: *Obtentis postea litteris declaratoriis super proximiori gradu*; et sic perinde est ac si idem Pius statuisset unicâ expeditione remotiorem et proximiorum gradus esse exprimendos, nisi forsitan in expeditione fuerit omissa expressio proximioris gradûs; qui tunc debet expediri novâ gratiâ in formâ, *Perinde valere*, quâ revalidantur priores litteræ dispensationis, perinde ac si in illis fuisset facta

mentio dicti propinquiore gradus; et huic casui potius aptari posse videntur illa verba: *Obtentis postea litteris declaratoriis*, etsi utriusque gradus expressio regulariter fiat hodie in eisdem litteris dispensationis, ut dictum est.

Licet enim Pius quartus suâ constitutione, seu regulâ, statuerit ut in dispensationibus matrimonialibus impetrandis exprimerentur propinquiore et remotiores gradus, tanquàm omnes aequè principaliter statuantes impedimenta ad contrahendum, et propterea præceperit quòd in quibuscumque dispensationibus quas pro matrimonio scienter vel ignoranter contracto, vel contrahendo, in quibusvis prohibitis consanguinitatis, aut affinitatis, seu mixtis gradibus, ab eadem Sanctitate suâ, vel quovis Romano Pontifice successore suo pro tempore existente impetrari, vel aliàs, etiam motu proprio concedi contigerit; commissionibusque desuper etiam ordinariis locorum faciendis, ac litteris quibusvis inde conficiendis, non solum de remotiori, sed etiam de proximiori, aut proximioribus gradibus, quicumque illi fuerint, eorumque distantia specialis et expressa mentio fieri debeat; alioquin dispensationes, declarationes, ac inde conficiendæ litteræ hujusmodi, processusque habendi per easdem, nullius essent roboris, vel momenti, et non pro confectis haberentur.

Superveniente tamen Pio V, dictam constitutionem ad juris communis dispositionem ac stylum Romanæ Curie reduxit, sequenti suâ constitutione, quæ, cum sit in viridi observantiâ et quotidie practicetur, non ab re visum fuit illius tenorem hic inserere, qui talis est.

Sanctissimus in Christo pater, et dominus noster dominus Pius divina providentiâ Papa V, attendens per quamdam constitutionem dudum per sel. record. Pium Papam IV Sanctitatis suæ prædecessorem editam, quâ cavetur quòd in dispensationibus matrimonialibus, pro diversis consanguinitatis seu affinitatis ex eodem stipite provenienti- bus gradibus conjunctus, non remotioris solum, prout olim fieri solebat, sed etiam propinquiore graduum expressa mentio fieri debeat, alioquin dispensationes ac desuper confectæ litteræ nullius sint roboris vel momenti, prout in dictâ constitutione plenius continetur à dispositione juris communis et laudabili ac antiquo Rom. Curie stylo, nimirum re cedi, ac favorem matrimonii debitum restringi; volensque propterea juri et stylo prædictis, necnon pie mem. Gregorii XI et Clementis VI, Rom. Pont., etiam Sanctitatis suæ prædecessorum, vestigiis inherendo, sacramento et libertati matrimonii, quantum, in Deo potest facere, statuit et ordinavit quòd de cætero in quibuscumque dispensationibus quas pro matrimoniis contractis, aut contrahendis inter viros et mulieres, invicem diversis prohibitis consanguinitatis, seu affinitatis, aut mixtis ex communi, seu ab eodem stipite surgentibus, quicumque illi sint, dummodò primum quoquomodo non attingant, cum in eo Sanctitas sua nunquàm dispensare intendat, gradibus conjunctos, ab eadem Sanctitate suâ, et pro tempore existente Rom. Pont. aut Sede Apostolicâ impetrari, vel aliàs concedi contigerit, ac litteris commissionibusque desuper etiam locorum ordi-

nariis faciendis, gradus remotior attendatur, trahatque secum propinquiorem, ac ob id sufficiat remotiorem tantum gradum exprimere, obtentis tamen postea super propinquiore litteris declaratoriis juxta Gregorii, et Clementis prædecessoris hujusmodi constitutiones, quas quoad hoc innovavit, et inviolabiliter observari mandavit; dispensationesque, seu dispensandi commissiones, ad desuper confectas litteras, et processus habitos per easdem, dispensatis, seu his cum quibus dispensari mandatur propter proximioris gradus hujusmodi non expressionem, de surreptionis vel obreptionis vitio seu intentionis defectu notari non posse, sed in omnibus et per omnia suffragari, perinde ac si in litteris seu in commissionibus hujusmodi de proximiori, seu utroque gradu, specialis et expressa mentio facta fuisset; sicque per quoscumque judices commissarios, etiam S. R. E. cardinales, sublata eis quâvis aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari et definiri debere, ac quidquid secus super his à quocumque quâvis auctoritate scienter vel ignoranter attentari contigerit irritum et inane decrevit, constitutione Pii prædecessoris hujusmodi, cæterisque contrariis non obstantibus quibuscumque.

Videamus modò an hujus distantie proximioris gradus expressio sit adeò necessaria, ut eâ omissâ vitietur dispensatio; adeò ut matrimonium inde contractum sit nullum.

Et videtur quòd non; nam licet ea verba: *Obtentis tamen postea litteris declaratoriis super propinquiore*, cum sint posita in ablativo absoluto, propterea videantur conditionem importare, l. Si debitor, § 1, ff. Quib. mod. pign. vel hypot. solut.; Bart., in l. 1, in 3 q., ff. de Cond. et Demon., ac propterea debeat ipsa adimpleri in formâ specificâ, l. Qui hæred., et l. Mævius, eod. tit., nihilominus hic non important conditionem; cum hic ablativus supponat actum jam perfectum; et gesta, virtute priorum litterarum dispensationis super remotiori, fuisse valida, ob idque, cum eod. Sanch., loc. cit., num. 28, et per rationes ibi per eum adductas, dicimus, quòd ad hoc tantum ipsæ litteræ declaratoriæ super propinquiore gradu requiruntur, ut caveatur scandalum; ne fortè aliqui videntes oratores fuisse dispensatos in gradu remotiori, existiment matrimonium esse nullum, si non sit declaratum non obstande distantiam propinquiore gradus; et propterea, matrimonium contractum virtute dispensationis super remotiori gradu nullâ factâ mentione propinquiore adhuc valere absque litteris declaratoriis; quamvis ordinarius in foro externo, exequendo litteras dispensationis, non debeat dispensare, nisi exhibitis litteris declaratoriis super dicto propinquiore; quòd si post contractum matrimonium sciat oratores (aliquo tamen denuntiante) non expressisse gradum propinquiorem, deberet illos separare, donec dictas litteras declaratorias exhibuerint; at verò si ob omissionem expressionis hujusmodi nullum scandalum imminet, nec res deducta esset ad forum exterius, valebit matrimonium sine hujusmodi litteris declaratoriis, quæ deserviunt tantum pro foro externo et pro scandalo vitando, id. Sanch., loco citato, tan-

tòque magis possunt hujusmodi litteræ exequi, si in eis fuerit expressum, quòd oratores erant, verbi gratià, in tertio, et quarto, à communi stipite provenientibus, consanguinitatis vel affinitatis, gradibus, cum reverà fuerint quarto tantum gradu conjuncti; nam cum dispensatio fuerit petita, et concessa super quarto gradu prædicto, parum refert quòd fuerit concessa declaratio, non obstantiæ tertii gradus, tanquam proximioris, cum ille reverà non extet; et ita vidi pluries in diversis tribunalibus ecclesiasticis ab hujusmodi dispensationum executionibus observatum, per rationes alias adductas in casu quo expressis duobus impedimentis unum tantummodò verificatur, etc.

Hæc autem satis desumuntur ex dictà constitutione Pii V qui in casu executione dispensationis in quâ bonâ fide fuit omissa expressio propinquiore gradus, non invalidat dictam dispensationem; quia si delegatus ignoraverit adesse etiam dictum propinquiorem gradum, sufficit jam dispensasse super remotiore tantum expresso in litteris dispensationis, nec propterea unquam visum fuit contrarium praticari, aut peti hanc declaratoriam post matrimonium contractum; quæ tunc tantummodò omninò petenda est in formâ, *Perindè valere*, quandò ipsi delegato ante executionem litterarum dispensationis constiterit adesse etiam gradum propinquiorem; quo casu, si nihilominus dispensaverit, etiam secluso scandalo, peccabit mortaliter, quia contravenit constitutioni pontificiæ, etc.; ac propterea per hanc rationem abstinere omninò debet ab executione dictarum litterarum, donec fuerint impetratæ litteræ declaratoriæ proximioris gradus.

Sanè hanc remotioris nec non proximioris gradus distantie expressionem ideò in hujusmodi dispensationibus, dolo et fraude cessantibus, necessariam agnovimus, ut etiam ubi plura adsint impedimenta ad contrahendum, ex multiplici consanguinitate, sive affinitate, provenientia, ubi oratores ab eorum stipitibus inæqualiter descendunt, omnes distantie hujusmodi proximiorum graduum, respectu remotiorum, veniant seorsim explicandæ, ut sic prædictæ constitutionis Pii V super eorundem remotiorum graduum expressione, cæterorumque sacrorum canonum præscripta forma servetur; ne fortassè ipsorum dispensationum litteræ, nullitatis, sive potiùs subreptionis aut obreptionis, vitio queant ob confusam inordinatamque, sive erroneam præmissorum omnium expressionem, notari; quod quidem non semel evenisse scimus; quare haud ab hac nostrâ praxi devium existimavimus, si aliqua ejusdem expressionis exempla, pro junioribus, Romanæque Curie tyronibus, in medium afferemus, quatenus supplices ad libellos ipsi rectè component. Præmissa igitur ratio- nem quâ distantia tertii gradus respectu quarti impedientis supra expressa est, sic cætere veniunt respectivè exprimendæ. Si etenim oratores fuerint, nimirum in tertio ex uno ac tertio et quarto ex altero communibus stipitibus provenientibus, consanguinitatis gradibus invicem conjuncti, ita veniunt remotior et proximior gradus explicandi, videlicet:

Quòd impedimentis tertii ex uno et quarti ex altero stipitibus provenientibus, consanguinitatis hujusmodi non obstantibus, matrimonium inter se, etc. Distantiam verò alterius tertii respectu quarti gradus præfati eis non ob- stare declarare. Si in tertio et quarto à communi stipite provenientibus affinitatis ac quarto consanguinitatis gradibus invicem se attinent et sunt conjuncti: Quòd impedimentis quarti affinitatis et quarti consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò tertii respectu quarti affinitatis gradus præfati eis non ob- stare, etc. Si in tertio et quarto à communi stipite provenientibus affinitatis ac duplici quarto consanguinitatis gradibus invicem se attinent et sunt conjuncti: Quòd impedimentis quarti affinitatis ac duplicis quarti consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò tertii gradus præfati eis non ob- stare, etc. Si in secundo et tertio ex uno ac tertio et quarto ex altero, communibus stipitibus provenientibus, affinitatis gradibus invicem se attinent: Quòd impedimentis tertii ex uno et quarti ex altero stipitibus provenientibus, affinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò secundi, respectu unius tertii, ac alterius tertii, respectu quarti graduum præfatorum eis non ob- stare, etc. Si in tertio et quarto consanguinitatis ac tertio et quarto affinitatis gradibus à communibus stipitibus provenientibus invicem sunt conjuncti et se attinent: Quòd impedimentis quarti consanguinitatis et quarti affinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò unius tertii respectu quarti consanguinitatis, necnon alterius tertii respectu quarti affinitatis graduum hujusmodi eis non ob- stare, etc. Si in duplicibus tertio et quarto à duobus communibus et quarto ex reliquo stipitibus provenientibus consanguinitatis gradibus invicem sunt conjuncti: Quòd impedimentis triplicis quarti consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò duplicis tertii gradus præfati eis non ob- stare, etc. Si in duplici tertio à duobus ac tertio et quarto ex reliquo communi stipitibus provenientibus consanguinitatis gradibus invicem sunt conjuncti: Quòd impedimentis duplicis tertii à duobus ac quarti ex reliquo stipitibus provenientibus, consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò alterius tertii respectu quarti gradus præfati eis non ob- stare, etc. Si in secundo, in lineâ aequali ex uno ac tertio ex altero affinitatis, necnon tertio et quarto à communibus stipitibus provenientibus consanguinitatis gradibus invicem se attinent et sunt conjuncti: Quòd impedimentis secundi in lineâ aequali, ex uno et tertii ex altero stipitibus provenientibus, affinitatis, ac quarti consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc. Distantiam verò tertii respectu quarti gradus præfati eis non ob- stare, etc. Si in secundo et tertio ex uno ac tertio et quarto ex altero consanguinitatis, nec non tertio et quarto ex reliquo communibus stipitibus provenientibus, affinitatis gradibus invicem sunt conjuncti, seu se attinent: Quòd impedimentis tertii ex uno, et quarti ex altero stipitibus provenientibus, consanguinitatis ac quarti affinitatis graduum hujusmodi non

obstantibus, etc. Distantiam verò secundi respectu tertii, ac unius tertii, respectu quarti consanguinitatis, necnon alterius tertii respectu quarti affinitatis graduum hujusmodi eis non ob stare, etc. Si in tertio et quarto ex uno communi, et duplici quarto ex aliis stipitibus provenientibus, affinitatis ac quarto consanguinitatis gradibus invicem se attinent et sunt conjuncti. *Quòd impedimentis triplicis quarti affinitatis, ac quarti consanguinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc.* *Distantiam verò tertii gradus prafati eis non ob stare, etc.* Si in tertio et quarto ex uno communi, et quarto ex altero consanguinitatis, necnon duplicibus tertio et quarto à communibus stipitibus provenientibus, affinitatis gradibus invicem sunt conjuncti et se attinent: *Quòd impedimentis duplicis quarti consanguinitatis, ac duplicis quarti affinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc.* *Distantiam verò tertii consanguinitatis ac duplicis tertii, affinitatis graduum hujusmodi eis non ob stare, etc.* Si in tertio et quarto consanguinitatis, ac secundo et quarto ex uno, et tertio et quarto ex altero communibus stipitibus provenientibus, affinitatis gradibus invicem sunt conjuncti et se attinent: *Quòd impedimentis quarti consanguinitatis, ac duplicis quarti affinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc.* *Distantiam verò tertii consanguinitatis, ac secundi respectu unius quarti, necnon tertii, respectu alterius quarti affinitatis graduum hujusmodi eis non ob stare, etc.*

At verò, ubi nulla cadit distantia proximioris gradus, videlicet, cum oratores equaliter ab eorum stipitibus distant, tunc ex quo unusquisque gradus, sive duplicatus, sive multiplicatus, constituit impedimentum, cessat profectò talis distantiae expressio. Ponamus igitur casum, quòd oratores sint in tertio consanguinitatis ac quarto affinitatis; cum hic nulla adsit proximioris gradus distantia, dicendum quidem erit: *Quòd impedimentis tertii consanguinitatis ac quarti affinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc.*; et sic de singulis.

Ad hæc hujus expressionis ratio etiam est, ut sic exprimendo gradus remotiores ac proximiores à communi stipite provenientes intelligat summus Pontifex an superno, seu duobus aut pluribus impedimentis, sit concedenda dispensatio, ex quo hodiè non servatur constitutio fel. record. Pii IV, quæ omninò requirebat utriusque gradus expressionem sub pœnâ nullitatis dispensationis, ut infra dicetur; sed attenditur infra scripta constitutio Pii V, per quam fit redditus ad jus commune, quo cavetur ut remotior tantum gradus exprimitur; textus est c. *Fide consang. et affin.*, ubi remotior tantum gradus impedimentum præstat et sic trahit ille ad se propinquiorem; ac propterea ejusdem remotioris tantum habenda est ratio in dispensatione matrimoniali, ut inter cæteros docet Sanch., lib. 8, disp. 24, num. 24; licèt secundo dictus Pius requirat litteras declaratorias ipsius proximioris gradus; ac profunde distinguitur in supplicatione impedimentum remotioris gradus à distantia proximioris, quando videlicet tertius et quartus gradus proveniunt ab uno eodemque stipite; tunc enim super quarto datur dis-

pensatio, super tertio autem dantur litteræ declaratoriae, quòd nimirum ipsa distantia proximioris gradus non obstat, ut dictum est, et infra dicetur.

Quibus etiam adde quòd per omissionem expressionis alicujus ex his propinquieribus gradibus fraudarentur officiales ejusdem Curie, qui emerunt eorum officia pro expeditionibus harum dispensationum; et ob expressionem etiam proximioris gradus solvitur major compositio, et augetur taxa litterarum in cancellariâ Apostolicâ: unde cum super his sit officialibus prædictis jus quæsitum, illud nunquam Papa tollere intendit, c. Super eo, de Off. deleg. Ac propterea executionibus harum litterarum, ubi fuerit distantia proximioris gradus et illius expressio omissa, ab illarum executione convenit abstinere, nisi super hoc sibi fuerint præsentatæ litteræ declaratoriae per gratiam, *Perinde valere*, quatenus prædicta propinquieris gradus expressio fuerit dolose et fraudulenter omissa; aliàs dolo et fraude cessantibus, ac habita notitiâ dicti propinquieris gradus post matrimonium contractum, nisi inde oriatur scandalum, poterit executor acquiescere per ea quæ dicta sunt; aliàs enim oratores remanebunt obnoxii solutioni et restitutioni emolumentorum dictis officialibus propterea debitorum, cum jus suum nemini sit auferendum, l. *Id quod nostrum*. ff. de Jur. reg. Id tamen limita non procedere in petendâ dispensatione super impedimento publicæ honestatis justitiæ, proveniente ex matrimonio rato non consummato; hæc enim, licèt impediatur usque ad quartum gradum inclusivè, sicut ipsa consanguinitas et affinitas, nihilominus, si oratores inæqualiter distent à stipite, non erit propterea necesse exprimere propinquiorem gradum, quia ad hoc non obligat constitutio prædicta Pii quinti, quæ procedit solum in gradibus consanguinitatis vel affinitatis; et sic valebit dispensatio super remotiori gradu hujus publicæ honestatis, omissâ expressione propinquieris; cum enim aliud non dixerit, profectò nec nos dicere debemus; vulg. l. *Si servum*, § *Non dixit prator*, ff. *De acquir. hæred.*, Dec., cons. 298, n. 4; quòd si voluisset, utique dixisset; c. *ad Audientiam*, de Decim.; c. *Inter corporalia*, de Trans. præl.; et ita pluries in factis contingentia vidimus in cancellariâ Apostolicâ observatum; cujus quidem observantia benè declarat ipsius Pontificis mentem; c. *Porrecta*, de Confirm. utili, vel inut.

Hujus expressionis ratio adhuc cessat, cum petitur dispensatio super primo et secundo gradibus, vel in duplicibus primo et secundo, ut patet ex eadem constitutione, pro cujus observantiâ, quando petuntur similes dispensationes, non dicitur in eis *quòd impedimento secundi, distantiam verò primi*, etc.; sed cum uterque gradus constituat impedimentum, dicitur tunc *quòd impedimentis primi et secundi consanguinitatis seu affinitatis graduum hujusmodi non obstantibus, etc.*, ut ex verbis ejusdem constitutionis, ibi: *Dummodo primum quoscumque non attingat; cum in eo Sanctitas sua nunquam dispensare intendat*. Ad illud autem quòd id. Sanch., disput. 24, n. 3, ait, nempe quòd quando petitur dispensatio in solo foro conscien-

tie super affinitate occultâ proveniente ex actu fornicario, valeat quavis gradus propinquioris mentio facta non fuerit, dummodò non sit primus, nec erunt necessariae litterae declaratoriae; additur etiam quòd hodiè, omni hasitatione postpositâ, per nova jura concil. Trident., sess. 24, c. 4, ac constitutione ejusdem Pii V, non habet locum declaratoria proximioris gradus affinitatis ex copulâ illicitâ, quia uterque gradus omninò impedit, et idem intelligitur de dispensatione etiam in utroque foro cum eadem copulâ. Quòd si oratores se attinent secundo et tertio affinitatis ex eodem actu fornicario, tantò minùs cadit expressio propinquioris gradus, scilicet secundi; quia, licet scûs dicendum esset si impedimentum secundi gradus ex uno stipite proveniret, et tertii ex altero; quia tunc sublato tertio ex uno, remanet secundum ex altero; nam concilium Tridentinum ac constitutio Pii V habent locum, quando primus et secundus gradus proveniunt ex uno eodemque stipite, sicut etiam docet super hoc communis praxis, et supra diximus, ubi exempla remotioris et proximioris graduum adduximus. Haec autem omnia quoad gradus remotiores ita intelligas, dummodò alter qui est in gradu remotiori, sit intra quartum gradum; nam extra illum nulla erit necessaria dispensatio, quia cum duo consanguinei inaequaliter distant à stipite, si unus eorum distet ultra quartum gradum, nempe sit in quinto gradu, poterunt nihilominùs matrimonium contrahere, cum quintus gradus hic attendatur tanquàm remotior, et nullum constituit impedimentum, ut aliàs diximus; nam quamvis unus tantum sit in quinto gradu, profectò omnes censentur esse in eodem gradu, ex regulâ d. c. *Non debet*, de Consang. et Affin.

Hic verò circa praedictam remotioris gradus expressionem omittendum minimè duximus quod non semel in praxi evenire observavimus, nempe: Si litterae dispensationis fuerint expeditae, exempli gratiâ, super quarto gradu, et in illarum verificatione constet delegato oratores esse non tantum quarto, sed tertio et quarto à communi stipite provenientius consanguinitatis seu affinitatis gradibus esse conjunctos, vel se attinere, vel si fuerint in quibuscumque aliis gradibus propinquoibus et remotioribus ex eadem stipite provenientius conjuncti, sive se attinentes; an ipse delegatus possit ipsas litteras executioni demandare, non expresso tertio gradu tanquàm remotiore, aut litteris declaratoriis praedictis, non obtentis?

Et quidem ait Sanch., de Matrim., lib. 8, disput. 24, num. 59, executionem praedictam esse validam, ac matrimonium exinde legitimè contractum virtute dispensationis, solo gradu remotiore expresso, ut dictum est, etiam non obtentis praedictis litteris declaratoriis, quamvis ordinarius in foro fori rectè procedens non debeat dispensare, donec praedictae litterae declaratoriae afferantur; sed quod post contractum matrimonium juridicè, aliquo denuntiante non esse expressum gradum propinquiorum nec allatas litteras declaratorias, deberet sic conjunctos separare, donec praedictas litteras afferant.

At verò huic sententiae non video quomodò sit acquiescendum in theoria aut praxi, quando quidem satis apertè patet id esse contra mentem Pontificis ac sensum datariae apostolicae; nam quando impetratur dispensatio cum narrativâ remotioris gradus, ubi concurrat etiam propinquior eo modo quo dictum est, ac in verificatione praedictâ ab ipso delegato compertum fuerit oratores esse non in quarto tantum, sed in tertio et quarto, ut supra, esse conjunctos, et nihilominùs ipse delegatus nullâ habita ratione praedicti proximioris gradus, scil. tertii, procedit ad earundem litterarum executionem, quarum vigore matrimonium contrahitur, profectò dispensatio erit nulla, prout in facti contingentia pluries observavimus, quia taliter contrahentes, certiores redditi de nullitate praedictae executionis, nec non matrimonii inde nulliter contracti, tenentur petere novam dispensationem in formâ *Perinde valere*, super expressione praedicti propinquioris gradus, scilicet tertii, cum illius declaratoriâ in formâ solitâ; et in hac novâ gratiâ, Papa declarat copulam interim habitam esse incestuosam, filiosque susceptos illegitimos, ipsosque contrahentes esse proinde excommunicatos vigore Clem., *Eos*, de Cons. et Affin., quia respectu praedicti tertii gradus contraxerunt scienter in gradu prohibito, ut infra dicetur. Quare, ut omnis ambiguitas hic tollatur, et quid sentiendum sit circa hanc praxim, formulam litterarum novae dispensationis in formâ *Perinde valere* hic duximus subnectendam, tenoris, ut infra, videlicet:

INOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri nostro episcopo N. salutem et apostolicam benedictionem. Aliàs pro parte dilecti filii Joannis Falconii laici, et dilectae in Christo filiae, Annae Sabinae, mulieris Asculan. diocesis, nobis expositum fuit praedictam Annam dotem habere minùs competentem, juxta statûs sui conditionem, cum quâ virum sibi non consanguineum, vel affinem paris conditionis, cui nubere posset, invenire requireret, et dictum Joannem illam cum dictâ minùs competentî dote in uxorem ducere, intendere; sed quia quarto consanguinitatis gradu invicem erant conjuncti, desiderium eorum eâ in parte adimplere non posse absque Sedis Apostolicae dispensatione. Quare pro parte eorundem Joannis et Annae nobis humiliter supplicatum, quatenus eis in praemissis de opportuna dispensationis gratiâ providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos hujusmodi supplicationibus inclinati, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri episcopi Asculan. per alias nostras litteras dedimus in mandatis, quatenus, si preces veritate niti reperiret, cum eisdem Joanne et Anna, quòd impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, illudque in fac. Ecclesiae solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè viderent, auctoritate nostra dispensaret; prolem suscipiendam exinde legitimam nuntiando, prout in dictis litteris continetur. Cuius autem sicut exhibita nobis nuper pro parte dictorum Joannis et Annae petitio continetur, litteris praedictis dicto vicario praesentatis, idem vicarius contentum eis servandum mandavit.

rit, et quomvis in verificatione ipsa ei constaret ipsos Joannem et Annam secundo et tertio consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos, nihilominus cum dictis Joanne et Annâ super impedimento hujusmodi, licet nulliter et de facto dispensavit, cujus quidem dispensationis prætextus ipsi Joannes et Anna matrimonium inter se per verba de presenti publicè, servatâ formâ concilii prædicti, nulloque detecto, neque denunciato impedimento contraxerunt, illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, et carnali copulâ consummârunt, proindeque iidem Joannes et Anna in hujusmodi matrimonium remanere non possint, absque Sedis Apostolicæ dispensatione, et si divorcium inter eos fieret, gravia exinde scandala possint verisimiliter exoriri, quare pro parte eorumdem Joannis et Annæ nobis denuò fuit humiliter supplicatum, quatenus eis, ne dictarum litterarum frustrentur effectum, in præmissis opportunè providere de simili benignitate dignemur. Nos igitur eosdem Joannem et Annam, ac eorum quemlibet amplioris gratiæ favore prosecui volentes, et à quibusvis, etc.; censentes, posterioribus supplicationibus hujusmodi etiam inclinati, fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus quatenus negotium hujusmodi reassumens, litterasque prædictas valere decernens, monito prædicto vicario, ut à similibus in posterum omninò absteineat, ac impositâ dictis Joanni et Annæ propter incestum hujusmodi arbitrio tuo pœnitentiâ salutari; et quatenus contra ipsos causa super præmissis in judicium quoquo modo deducta fuerit, parito judicato, eosdem Joannem et Annam, si hoc à te humiliter petierint, à generali excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus hujusmodi in utroque foro, dictâ auctoritate absolvas in formâ Ecclesiæ consuetâ; ac cum eisdem Joanne et Annâ, quòd impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante, matrimonium inter se de novo publicè, servatâ formâ ejusdem concilii, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valeant, eâdem auctoritate dispenses; distantiam verò tertii gradus præfati eis non ob stare declares; prolemque susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde legitimam decernas, ac ad earumdem litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, de novo procedas, in omnibus et per omnia; perinde ac si in illis Joannem et Annam prædictos non quarto, sed tertio et quarto à communi stipite provenientius consanguinitatis gradibus esse conjunctos, expressum, ac cum eisdem desuper dispensari, et declarari mandarum, præmissaque secuta minimè fuissent, non obstantibus præmissis ac omnibus illis quæ in dictis litteris volumus non ob stare, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ, etc.

Consimilem formulam affert Barbos., in Praxi exigent. pens., lib. 4, vot. 3. Et hujusmodi litteræ nunquam ferè diriguntur eidem vicario, qui suâ delegatione abusus est, neque ipsi ordinario, ut supra patet, sed metropolitano aut episcopo viciniore. Unde stantibus præmissis, hæc praxis ex diametro adversatur iis quæ tradit Sanch., loc. cit., num. 30, dicens quòd quamvis ordinarius suo munere abutens dispensaret,

non allatis prædictis litteris declaratoriis, cum tamen ex actis constaret esse ibi gradum propinquiorem et remotiorem vel si deceptus à contrahentibus falsò probantibus esse solum gradum remotiorem dispensaret, credit valere matrimonium, quia ea dispensatio valida fuit; nec malitia ordinarii malè exequentis, aut partis falsò probantis, tollit ejus valorem, subdens etiam quòd ille ablativus absolutus, *Obtentis tamen litteris declaratoriis*, non potest conditionem importare, quia supponit actum jam perfectum et gesta virtute priorum litterarum fuisse valida. At verò ab hac praxi non esse recedendum omnes practici curiales fatentur, quia ex illâ satis elicitur hoc modo fuisse matrimonium scienter in gradu prohibito contractum; ac propterea in sumptâ formulâ litterarum adjicit dataria apostolica omnes clausulas quæ adjiciuntur in litteris dispensationum apostolicarum, quando oratores fatentur matrimonium scienter in gradu prohibito contraxisse, ut dicam infra, l. 8, c. 3, per tot., ubi etiam habes formulam supplicationis de scienter contracto, n. 7.

Ratio enim est, quia, non servatâ constit. Pii V, circa prædictas litteras declaratorias, intrat præcedens constit. Pii IV, qui voluit dispensationem peti debere æquè principaliter, tam super remotiore quàm proximiori gradu, cum poenâ nullitatis dispensationis; et quatenus ipse Pius V dicit *obtentis postea litteris*, etc. illud verbum, postea, ut opinatur Sanch. loc. cit., non refertur ad matrimonium postea contractum, sed intelligendum est quòd antea petatur dispensatio super gradu remotiore, et postea, etiam unico contextu, in eâdem supplicatione iisdemque litteris petatur declaratoria super non obstantiâ propinquioris gradus; et hic est inveteratus usus datariæ et cancellariæ Apostolicæ etiam ad præscriptum prædictæ constit. Pii V, ut videlicet dicatur: *Quod impedimento quarti, etc.*, et postea sequatur: *Distantia verò tertii, etc.*, ut est germanus sensus prædictorum verborum, *obtentis postea*, etc.; licet ubi proximioris gradus expressio fuerit sine culpâ ommissa, possit ante contractum matrimonium suppleri per viam novæ gratiæ, in formâ *Perinde valere*; quare in his certum est supra dicta verba, *obtentis postea*, importare conditionem; illisque insuper additur alia dictio *tamen*, quæ etiam de sui naturâ importat modum et conditionem. Marius Antonin., var. resol., lib. 4, resol. 51, n. 4; Barbos., dict. 547, n. 3, de dict.

PROLEM SUSCIPENDAM EXINDE LEGITIMAM NUNTIANDO. — Hæc clausula videtur hic appositâ potius ad exuberantiam, omnemque scrupulum submovendum, quàm ex necessitate; nam etiamsi non esset appositâ, proles esset nihilominus legitima quoad omnia in utroque foro contracto, Sanch., l. 8, disp. 55, n. 25. Quod totum intelligas, dummodò litteræ dispensationis fuerint per supradictum vicarium delegatum legitimè executæ; quia si non præcesserit informatio super narratis in dictis litteris, et decretum dispensationis, ipsa proles non erit legitima, quia ipsi oratores non habebant bonam fidem, et sciebant, vel

scire debebant, inter ipsos adesse impedimentum.

Quid autem dicendum sit circa legitimatorem prolis in dispensatione super aliquo impedimento cum copula secutâ; vel matrimonio in gradu prohibito absque dispensatione contracto, infra suo loco videbimus.

VOLUMUS AUTEM QUOD SI SPRETA MONITIONE NOSTRA IN HIS MODI, etc.; vide quæ supra diximus, vers. *Deposita per te omni spe*, etc.

DATUM ROMÆ, etc. — De datâ aliâs sufficienter diximus in fine declarationis litterarum dispensationis super bigamiâ.

Jam verò, his litteris Executori presentatis, ac omnibus in eis contentis verificatis, ad illarum totalem executionem, ac decretum dispensationis, ut infra deveniet, nisi forte antea litteras, sicut cætera rescripta, alicujus subreptionis aut obreptionis vitio subjacere comperit; ex quo satis liquet posse judicem cognoscere de subreptione dispensationis matrimonialis: Bald., cons. 97, volum. 2: advertit tamen Genucius., in suâ Praxi, capit. 20, numer. 15, quòd, cum delegatus nomine summi Pontificis dispensaverit cum causæ cognitione, non potest ordinarius se intromittere, nisi subreptio fuerit evidens ex confessione partis, vel ex tenore bullæ; quare intelligenda est praxis, ut cognoscat episcopus de subreptione dispensationis matrimonialis, quando ei presentatur dispensatio, et ipse debet adhibere causæ cognitionem: secus quando alius commissarius dispensaverit nomine Pontificis cum causæ cognitione, licet aliâs ista subreptionis cognitio ipsi episcopo prohibita non sit, quando ipse cognoscit de nullitate matrimonii, si partes producant dispensationem Papæ; quia tunc incidenter cognoscere potest de subreptione dictæ dispensationis, licet non fuerit illi directa; ita notat Bald., cons. 97, d. vol. 2; faciunt etiam quæ notat Abb., in c. *Cum venissent*, de Judic.

Nec tamen ad litteras ipsas eodem modo de falsitate aliquâ redarguendas delegatus ipse se debet exhibere proclivem, ut nimirum ex levi suspitione litteras easdem debite executioni demandare recuset; quod quidem ad id illum movere posset, si litteras in aliquâ parte vitiatas arbitretur, veluti si in eis rasura aliqua appareat, quæ ipsum ad hujusmodi falsitatem suspicandam inducat, quamvis in infra scripto decreto dispensationis dicatur litteras non esse vitiatas, vel cancellatas, aut abrasas; id enim intelligitur de iis quæ suspicionem falsitatis non inducunt, licet quoad hoc aliter dicendum esse nos doceat datariæ apostolicæ usus, ut nimirum non admittat eas supplicationes cum quantumvis minimâ rasurâ etiam unus litteræ; cum apud Rotam pro indubitato habeatur supplicationem in quâ appareat abrasio litterarum, non carere suspitione fraudis ac dolo; ead. Rota, decis. 541. num. 14, p. 5, divers.; sive rasura contingat ante sive post signatam supplicationem: imò potius tolerantur plures cassaturæ, etiam per ipsas partes, sive per illum qui confecit supplicationem, factæ, quam quævis minima rasura; nam omnibus notum est posse multa cassari.

addi, et minui in supplicatione, antequàm à Papâ signetur; postquàm verò signata fuerit, solis officialibus id permittitur, non autem parti, vel eorum sollicitatori, quibus neque in eâ punctum addere vel delere sub atrocissimis et gravissimis pœnis interdictum est.

Secus attamen cancellariæ Apostolicæ usum servare novimus, quandoquidem, si delegatus ipse illius praxim omninò non ignoret, sciet utique in quibuscumque litteris apostolicis, antequàm illæ ad plumbum ab ipsâ cancellariâ transmittantur, multa posse abradi et immutari, quæ tamen concessæ gratiæ substantialem mutationem non inducant; quod quidem duplici modo contingere posse videmus: uno scilicet vigore clausularum in supplicatione signatâ existentium, in quibus dicitur quòd major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, scilicet in bullâ; quæ quidem verba facultatem partibus tribuunt semper faciendi in illis majorem et veriore expressionem, dum litteræ ipsæ in dictâ cancellariâ expediuntur. Altero autem modo, cum ipsa cancellaria, ejusque domini abbreviatores, qui harum litterarum expeditionibus præsent, aliqua in ipsis litteris secundum regulas et instructiones quas ab ipso Papâ habent, immutant, addunt, et delent; cum proinde dicta cancellaria dicatur organum mentis et vocis Papæ, teste Cassad., decis. 3, n. 3, de Reservat. et decis. 2, num. 7, de Union.; quandoquidem, sicut per verborum cancellationem quæ fit ab officialibus datariæ in supplicationibus, declarat mens Papæ nolentis ea quæ cancellantur, concedere, ita etiam servatur in ipsis litteris, ad not. per Bart. in l. *Si quis priore*, nam. 3, ff. Ad Trebell., l. *Tribunus*, ff. de Milit. testam.; quinimò, licet pro conscribendis ipsis litteris apostolicis, constituta sint particularia collegia tam scriptorum apostolicorum, quàm minoris gratiæ nuncupatorum; ac proinde nullus, præter eos, dictas litteras conscribere possit, nihilominus, si in ipsâ cancellariâ, tempore expeditionis non possit haberi copia proprii scriptoris qui conscripsit litteras, quibus oportet aliquid aptari, seu immutari aut deleri, ut dictum est, quilibet alius ex ipsis scriptoribus potest defectum illum supplere; quinimò, etiam alius, qui non sit propriè eorundem collegiorum scriptor, dummodò gallicum characterem sciat formare, supplebit; quod quidem admittitur in ipsâ cancellariâ sine aliquâ contradictione; proindeque non mirabitur fortassè harum litterarum executor, si in eis inspiciat aliqua etiam alienâ manu ac diverso forsân atramento immutata sive aptata; licet enim scriptura regulariter, de falso reddatur suspecta ex diversitate atramenti in locis alteratis, prout dixit Anchar., cons. 451, num. 3; Curt. jun., cons. 51, in fin.; Abb., cons. 10, col. 2, l. 1; Alex., cons. 41, col. 1, vol. 1, relatos per Caputaquen., decis. 3, part. 2, n. 14, attamen id jamdiu in ipsâ cancellariâ permittitur ob ingentem numerum negotiorum. Quod quidem etiam in litteris beneficialibus sæpenuerò accidit, in quibus non una tantum periodus aut clausula, sed quandoque tertia fere illarum pars, istâ suadente causâ abraditur et

immutatur; quòd si fortè quod deletum est, per integram verborum quantitatem requè suppleri minimè posse, eveniat, tunc, ne lineam sive illius partem, vacuum remanere contingat, totum id quod deest, supplebit scriptor, sive alius per quædam connexa signa, quæ, catenam vocant, similitudinem quamdam habentem cum ipsis gallicis characteribus nihil tamen continentem; quidquid dicat text., in c. fin. de Crim. fals., ubi falsitatem tantum excludit propter rasuram paucarum litterarum, quæ nequaquam sapientis animum in dubitationem vertere debuerunt; nam etiam pro pluribus et magnis rasuris, neque debet falsitas, aut delictum præsumi, nisi probetur, ad vulg. l. *Merito*, ff. *Pro socio*; quapropter in his et similibus casibus potius facièda est interpretatio, quod falsum non fuerit commissum, quàm è contra; et quoties alia præsumptio sumi potest, illa recipienda est potius quàm falsitas præsumatur; id. Caputaq., d. decis. 5, per tot. Zerol. in Praxi episcop., verb. *Falsarii*, vers. *Quarto falsitas*, ubi ait quod falsitas multis circumstantiis debet probari, et semper potius negativa quàm affirmativa præsumi debet.

Diximus quidem præmissa servari antequàm litteræ ad plumbum transmittantur, ex quo, sicut supplicationi registratæ; non est ampliùs locus in eà addendi vel minuendi, ut aliàs diximus, ita litteris plumbatis nec quidem linea, aut punctus, sub falsitatis aliisque atrocissimis poenis addi, aut ex eis detrahi potest. Hæc etenim casu licèt de falso argui possunt, nisi correctæ appareant, auctoritate D. cancellariæ Apostolicæ regentis, qui in illarum capite superiori ita dicat: *Corrige in r. gistro prout jacet, N. Regens*; in inferiori verò parte, ac in illarum plicà versùs dexteram partem, ita pariter dicatur, scilicet: *Correcta per me N., registri magistrum*. Prout docet notorius stylus. Porro abrasio hæc frequentior fit in his dispensationibus matrimonialibus, ejus numerus infinitus ferè in ipsà cancellarià noscitur. Hinc est quòd licèt in Francià aliisque ultramontanis partibus tales litteræ cum aliquà minimà rasurà, non ita faciliè admittantur, ob timorem falsitatis, in partibus tamen Hispaniarum, quò magis litteræ illæ apparent habere rasuras, eò existimantur benè correctæ. Quibus quidem usu et praxi sic stantibus, superfluum profectò existimabit delegatus ipse, earundem litterarum cursum impedire, etiamsi alteratio, quæ majorem falsitatis suspicionem inducere posset, facta appareat in datà ipsarum litterarum; quod quidem superioris auctoritate contingere posse nemo est qui ambigat, aut etiam à communiter accidentibus in initio millesimi novi, ejus loco interdum per errorem scribitur millesimus vetus ut consideravit Rot., decis. 155, ante n. 1, p. 2, divers., ubi ait quòd causa hujus erroris, est frequentia scribendi millesimum veterem, ex quà inducitur quædam assuefactio manùs in scribendo, causans quandoque errorem, scribendo millesimum veterem pro novo. Et, regulariter potius præsumitur error quàm malitia, sive falsitas; Felin. in c. *Ex litteris*, n. 5, de Fid. instum., l. penult., in fine, ibi:

Credo te magis errare quàm in malitiam incidisse, c. de his qui sibi ad scrib. in testam.; Dec. cons. 175, n. 7; at propterea datà possibilitate erroris, non sequitur de necessitate falsitas, ead. Rot. d. decis. 155 ad ejus corroboracionem adducit theoricam Cyn. communiter receptam in l. *Si vicini* in q. 5, n. 5, c. de Nupt., ubi, quòd si uxor quæ à marito sine judicio Ecclesiæ expulsa ivit ad lupanar, processu temporis, ibi peperit, partus judicabitur legitimus; et ibi reddit rationem, quia possibile est, natum esse ex matrimonio, ex quo maritus quoque poterat ire ad lupanar, et uxorem carnaliter cognoscere, subdens ibi, partum quamdiù possibile est nasci ex matrimonio, legitimum esse, et ex eo natum præsumi, nisi contrarium probetur; ac proinde in cujuscumque alteratione scripturæ magis præsumitur error, quàm contingibilis, licèt sit de rarò contingentibus quàm malitia et falsitas, nisi ex aliquibus circumstantiis vel judiciis aliud appareat; per ea quæ tradit Bart. in l. *Quoties*, § 1, num. 5, ff. de Hæred. instit., quo casu poterit hujus rei veritas facillimo negotio perscrutari, cum, sive in Curià sive extra eam, possit haberi recursus ad registra earundem litterarum, sive sub plumbò, sive sub annulo Piscatoris expeditarum, quibus, cum sint publica, et omnibus pateant, fides adhiberi debet, prout docet notorius usus in casibus similibus.

Cætèrùm, ad dignoscendum quot modis litteræ ipsæ apostolicæ reddi possunt de falso suspectæ, videndus est text. in c. *Dura*, c. *Quàm gravi*, c. *Accedens*, et c. fin. de Crim. fals., quos in d. c. *Licèt*, Glossa ad sex reducit, his versibus, scilicet:

Forma, stylus, filum, membrana, litura, sigillum:

Hæc sex falsata, dant scripta valere pusillum;

de quibus latius dixi l. 2, c. 3.

Nec tamen ad hos tantum falsandi modos hujusmodi casus restringuntur, quin alii etiam possit contingere, ut per Gloss. in d. c. *Licèt*, verbo *Falsitatis*.

Præmissis denique in dictis litteris contentis verificatis, devenitur ad decretum dispensationis, quod sequenti formulà concipi poterit, videlicet:

ALEXANDER Lucianus, V. I. D. protonotarius apostolicus, eminentissimi et reverendissimi domini Francisci S. R. E. cardinalis Boncompagni, archiepiscopi Neapolitani, in spiritualibus et temporalibus vicarius, et officialis generalis, et ad infra scripta per sanctissimum D. N. D. Urbanum Papam VIII, judex, et executor deputatus.

Universis et singulis præsentés litteras inspecturis, notum facimus et attestamur, qualiter nuper coram nobis pro parte Stephani N. et Catharinæ N. Neapolit. diæcesis exhibitæ, productæ, et præsentatæ fuerunt litteræ prædicti sanctissimi D. N. Papæ plumbeo pendente sigillo ad cordulam fili canapis, more Romanæ Curie expeditæ, sanæ, integræ, non vitiatæ, non cancellariæ, non abrasæ, nec in aliquà ipsarum parte suspectæ; sed omni prorsus vitio et suspicione carentes, quas nos cum omni quâ decuit reverentiâ, recepimus, tenoris sequentis, videlicet: Urbanus, etc.; inseritur

totus tenor dictarum litterarum, et proseguitur : *Post quorum quidem praeinsertarum litterarum apostolicarum presentationem et receptionem, fuimus pro parte dicti Stephani et Catharinae, debitū cum instantiā requisiti, quatenus ad executionem earundem litterarum procedere deberemus; nos, autem, attentā illarum formā, mandavimus de expositis in eisdem, capi diligentem et summariam informationem, per quam reperimus, praedictos Stephanum et Catharinam tertio et quarto à communi stipite provenientes, consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos; dictamque Catharinam, propter hoc raptam non fuisse; omniaque in eisdem litteris apostolicis contenta, fuisse et esse vera ac veritate fulciri. Propterea cum praedictis Stephano et Catharina, ut matrimonium inter se publicè servatā formā concilii Tridentini contrahere; illudque in facie Ecclesiae solemnizare, et in eo postmodum remanere licitè possint, apostolicā auctoritate nobis commissā et quā fungimur in hac parte, dispensandum duximus, prout praesentium tenore dispensamus; impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis ceterisque contrariis nequaquam obstantibus; distantiam verò tertii gradus praedictis eis non ob stare, declarantes; prolemque exinde suscipiendam legitimam nuntiando. In quorum fidem, praesentes, manu nostrā signatas, et per infra scriptum notarium curiae archiepiscopalis subscriptas fieri jussimus. Dat. Neapoli, die, etc.*

Alexander Lucianus, vicarius generalis,
iudex delegatus.

Quoniam verò post latam decretum dispensationis per iudicem delegatum, potest statim contrahi matrimonium, non est leviter notandum, hoc sibi locum vindicare, etiamsi ipsi contrahentes non habuerint notitiam supra dicti decreti, de quo non est aliquo modo dubitandum; quia, ut Rota resolvit coram Justo, 5 decembris 1667, sufficit, quòd matrimonium sit contractum post dispensationem, licet verisimiliter non potuerit haberi notitia factae dispensationis: Rota, decis. 280, n. 5, recent. p. 5, quia de jure non est necessaria notitia saltem verisimilis concessae dispensationis, imò contrarium potius videtur probari posse exemplis; nam elicientes qui erant excommunicati, steterunt post absolutionem quam ignorabat, valet electio, ex Archid. in c. *Quanto*, in fin. 2, q. 4. Sic itaque in hoc casu valet matrimonium, etiamsi conjuges nondum sciverint sententiam executoris, quia habuerunt intentionem contrahendi, quatenus cum consueta gratia dispensationis, post ejus concessam conjuges statim facti fuerint materia legitima ad contrahendum, Garc. de Benef. p. 7, c. 2, num. 40, vers. *Quartò oppugnabatur*, et vers. seq., in fin.

Itaque repetimus licet optimum esse executorem, hujusmodi et similium litterarum, habere aliquam cognitionem rerum Romano Curiae; nam licet aliàs peritissimus, nunquam ipsas litteras rectè exequi poterit, ut supra diximus, quia multa in illis observanda sunt, tanquam ex stylo d. Curiae procedentia, qui pro

lege servatur, dict. c. *Quàm gradus*. Unde dicit Mandos., regul. 27, q. 6, n. 5, in fin. in casu probationis litterarum apostolicarum; quòd si adducerentur mille doctores primarii de partibus, et mille notarii tam Romani, quàm forenses, qui cancellariae Romanae sint ignoti, vix percipient litterarum aliquarum tenorem et clausulas, postquam illas iteratis vicibus legerint; satis enim apertum est quòd tam stylus quàm praxis consistit in facto; et propterea, non possunt ab omnibus, etiam peritissimis hominibus sciri, Card. in Clem. 1, q. 18, de suppl. negl., unde dicitur, quòd facta, prudentissimos homines fallunt, l. *Error*, ff. de Jur. et fact. ignor., sicut etiam, quoad questionem facti, non potest jurisconsultus respondere, cum facilè possit decipi, l. *Eum qui tenore*, § fin. de Jud.

Sed cum, ut aliàs diximus, propter frequentiam hujusmodi dispensationum matrimonialium, saepè contingat, nonnullas earum litteras, seu bullas variis modis amitti; ubi enim, ut vulgò dicitur, multitudo, ibi confusio; videamus pro coronide hujus praxis quid agendum in hoc casu, et quomodò succurratur indemnitati oratorum, ne executio gratiae retardetur, ob defectum probationis illius.

Et dicendum est quòd secundum stylum dictae Curiae omnibus notum, quaelibet gratia à Papà concessa, pluribus modis potest probari, quorum

Primus est cum signatam supplicationem, antequàm registretur, amitti contingit, et tunc factā fide eā per probos viros qui illam signatam viderint, D. datario, vel aliis, aliam consimilem supplicationem signandam porrigere oportet, in quā, si ita qualitas materiae suaderet, posset apponi eadem data, quae erat in primā supplicatione, si de eā similis fides facta fuerit, vel idem D. datarius memoriā id retineret, et super hac novā supplicatione signandā, poterunt litterae expediri.

Secundus modus est quando supplicatio est amissa post registrum, et tunc, et ut possint litterae expediri, sumitur illius sumptum authenticum ex registro supplicationum, quod datur cum suscriptionibus officialium ad id deputatorum, et cum consueto sigillo; nec alio modo proderit hujusmodi sumptum, sive in Curia, sive extra eam (dico extra eam, si fortè in ipsā supplicatione fuerit clausula, quòd sola illius signatura sufficiat, et in judicio et extra fidem faciat), sicut testatur Rom. cons. 356, num. 5, vers. *Ceterum*, nec sufficit adhibere rescripti transumptum; quia, si non probat ipsa originalis supplicatio signata, quae requirit expeditionem litterarum, multò minus probabit sumptum illius extra dictam Curiam.

Tertius modus est, quando bulla deperdita est, antequàm registretur; quo casu, super eadem supplicatione poterit alia bulla expediri, et sub eadem datā; et tunc, quia officialibus pro expeditione deputatis, semel fuit integrè satisfactum, parum pro hac novā expeditione erogabitur; prout etiam fit quando litterae, post plurium officialium manuum appositionem, à DD. abbreviatoribus majoris praesidentiae, ob aliquam sub-

stantialem causam, lacerantur et rescribi mandantur; nam, etiam tunc, pro novâ manuum appositione, solvitur tantum julius unus cuilibet capellano officialium ad id deputatorum.

Quartus modus est quando bulla deperdita est, postquam fuerit registrata et tunc sumendum erit sumptum à registro bullarum, quod plenè probat ubique sicut ipsa bulla originalis; Butr., cons. 2, num. 3, *His non obstantibus*, quod tamen intelligas, sufficere in ipsâ Romanâ Curia; nam extra eam non probat, et hoc idem dicendum est de ipsâ supplicatione, dato quòd ipsa probet in casu quo probare solet; ac propterea non sunt in hoc casu audiendi dicentes, quòd, probatâ amissione litterarum, gratia summi Pontificis probari possit per testes; hi sunt Abb. in cap. *Ex diligenti*, in ult. not., numero 5, de Simon.; Felin., in rubr. de Constit., col. ult., post. num. 6, vers. *Tertius casus*, Mascard., de Probat., concl. 743, numero 24 et seq., quod tamen probari potest, ut infra, in sexto modo dicitur.

Quippe omnibus curialibus notum est contrarium in Rotâ servari; nam, etiam probatâ amissione litterarum, non admittitur probatio per testes, teste Belenc., de Charit. subsid., q. 110, num. 9, et non solum in ipsâ Rotâ, sed in quocumque tribunali ejusdem Curiae; Paris., de Resign. benef., l. 8, q. 2, n. 2, quia in palatio apostolico adsunt duo registra, unum videlicet supplicationum omnium expeditarum, alterum verò litterarum: unde poterit quisque invenire suam gratiam, et extrahere sumptum supplicationum, vel litterarum, quod quidem faciliè inveniri potest, etiamsi præcisè non meminerit anni, propter peritiam, et methodum officialium ibi existentium, et hic est stylus vulgatissimus.

Quintus modus est, quando non solum litteræ sunt deperditæ, sed etiam deperditum illarum registrum seu liber in quo illæ litteræ erant registratæ; et tunc, si reperiatur supplicatio super quâ ipsæ litteræ fuerunt expeditæ, expediri poterit alia bulla, eo modo quo supra dictum est; si verò supplicatio non adsit, sumitur transumptum ex registro supplicationum, super quo dictæ litteræ expediuntur.

Sextus modus est quando omnia perierunt, nempe bulla expedita, liber, seu folium, vel quinternum registri bullarum illius temporis, ac supplicatio originalis, et liber ipse supplicationum illius anni seu mensis; quod tamen rarò eveniet, ita ut nullum præmissorum reperiatur; et tunc, etiam absque derogatione regule *de non judicando juxta formam supplicationis*, etc., ad illarum probationem, possunt admitti testes, et secundum illos judicari, si tamen deponant bullam bullarumque registrum, supplicationem supplicationumque registrum, deperdita esse, puta tempore excidii urbis, vel propter incendium aut alios sinistros eventus, quo casu testes hujusmodi debent deponere concludenter de totâ substantiâ gratiæ, cum suis qualitatibus; nec ad hoc debet quilibet testis admitti; sed oportet ut sint homines valdè experti et practici circa ea quæ concernunt litteras apostolicas,

ac clausulas in eis contentas: ac propterea debent esse nimis in cancellariâ Apostolicâ versati, ut eorum dictis adhibeatur plena fides, prout adhiberetur ipsis litteris ita deperditis, per text. in l. *Sicut iniquum*, et ibi Gloss. Bart. et alii, c. de Fid. instrum., l. *Testium*, in fin., c. de Test.; Bald. in l. 1, ff. si cert. pet. Alex. cons. 196, num. 9 et seq., vol. 2; Mandos., regulâ 27, q. 6, per tot.

Septimus denique modus, qui præsertim ad rem nostram facit, et in praxi satis frequens est, ut in litteris dispensationis in totum expeditis, ac postea deperditis extrahatur illarum sumptum ex registro bullarum; quod datur clausum et sigillatum, et sic extractum præsentabitur domino auditori cameræ Apostolicæ, seu alicui ex ejus notariis, qui sumptum ipsum aperiet, ac juxta illius tenorem expedit quodam litteras, quæ de stylo Curiae appellatur, *in formâ vidimus*; in quibus apponitur per extensum totus tenor litterarum deperditarum; et si quas clausulas cæteratas in eo notarius repererit, illas, juxta stylum cancellariæ Apostolicæ extendet, ita ut nihil prorsus desit solitæ formæ litterarum gratiæ obtentæ, et hæ litteræ sufficiunt, perinde, ac si ipsæ litteræ originales executori præsentarentur. Et idem dicendum est de quibuscumque litteris apostolicis sive deperditis, sive non; nam ad illarum probationem, sufficit omninò transumptum, sive etiam processus fulminatus, in quo ipse litteræ sunt insertæ, dummodò postea constet de originalibus parte opponente; Garc., de Benef., p. 6, c. 2, n. 12. Utque modus et forma prædictarum litterarum ejusdem Domini auditoris cameræ, unicuique innotescant, illarum tenorem de more subjiciamus, qui talis est, videlicet:

*In nomine sanctissimæ et individue Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritûs sancti, Amen. Noverint universi et singuli, hoc præsens publicum transumptum inspecturi, quòd Nos Marcus Antonius Franciottus protonotarius apostolicus, utriusque signaturæ S. D. N. Papæ referendarius, nec non curiæ causarum cameræ Apostolicæ generalis auditor, inspeximus litteras apostolicas, sub plumbo, ut moris est, expeditas, ac omni suspitione carentes; quarum quidem litterarum tenor talis est, ut infra, videlicet: Urbanus, etc. (Apponuntur autem omnia per extensum, ut supra dictum est) loco * plumbi pendentis. Quibus quidem litteris diligenter inspectis, ad requisitionem perillustri, domini Petri Falconetti, per infra scriptum Curiae nostræ notarium ipsas exemplari mandavimus, et transumi, et in publicam formam redigi. Decernentes et volentes ut huic nostro præsentati transumpto publico, sive exemplo, plena fides deinceps adhibeatur ubilibet, omnibus in locis, ubi fuerit opportunum; ipsumque transumptum fidem faciat, illique stetur, acsi originales ipsæ litteræ apparerent. Quibus omnibus et singulis auctoritatem nostram ordinariam interponimus, et decretum. Dat. Romæ, ex ædibus nostris, etc., anno, etc., indictione, etc., die vero, etc., pontificatus, etc.*

Dominicus Burattus, notarius.

C. Melcius locumtenens.

(L. Sigilli.) A. C.

De hujus verò transumpti validitate, nullo modo est dubitandum, quia est authenticum: insertæ litteræ sunt collationate; et sic de verbo ad verbum est legitimè facta exemplificatio, quod approbatum est per universum orbem, et approbat Jas. in Auth. *Si quis in aliquo*, c. de Ædem., n. 1, vers. *Quædam*; et illud probat ac si originale dictarum litterarum fuisset præsentatum; per Gl. in l. *Chyrographus*, in verbo *Tutores*, ubi Bart., ff. de Admin. tutor.; idemque Bart. in l. 1, § *Sed si duobus*, in fin. bon. pos. et est communis opinio, test. Mascard., de Prob., conclus. 711, n. 17, et ita servatur.

Unde, cum quidam vicarius delegatus recusaret similes litteras, ita transumptas exequi, fuit sibi rescriptum ab ipso D. auditore cameræ per litteras privatas, ne si eodem transumpto appareret de voluntate ipsius, prævio instrumento in formâ prædictâ auderet dictas litteras impugnare; quod quidem præcepit verbis satis minacibus. Quare ipse delegatus, omni morâ postpositâ dictas litteras in eodem instrumento insertas, fuit executus. Sicque nullo modo debet hujusmodi litterarum executio denegari seu retardari; cum satis etiam de jure constet quòd tale instrumentum, dicitur probatio probata, et probat illud quod cantat, ut per Bald., in l. *Interest*, n. 2, c. de Solut.; Caputaq., decis. 421, n. 1, p. 2, ac facit claram, promptam, manifestam, realem, liquidam, patentem, notoriam, et indubitatam ac definitam rem Gonzal. ad regul. 8, cancell. 64, num. 4 et 5.

Præmissa tamen omnia procedunt in gratiis per summum Pontificem tantùm factis; cum aliud dicendum sit quoad gratias ordinarii; si enim eorum litteræ non ap-

parent, veluti, quia sunt deperditæ; probari profectò poterunt per testes; quod quidem potissimum locum sibi vindicare dignoscimus in beneficialibus unde expositio aliàs S. cong. concilii quid juris, de illis qui præsentati et instituti fuerunt, sed non habent bullas, eadem S. congregatio respondet quòd sufficit, si aliundè legitimè constet de tali institutione, nisi instituti, obligati fuissent expedire bullas apostolicas, tunc enim obstat bulla Julii III, adversus eos qui beneficiorum possessionem adipiscuntur, non acceptis litteris apostolicis; ita Zerol. in Praxi verb. *Bull.*, vers. ad 2.

Licet quandoque per sedem Apostolicam concedatur oratori indultum super litteris ordinarii deperditis, exempli gratiâ susceptionis ordinis, nimirum, cum quis licet ab ordinario suo clericali characterе insignitus fuerit, litterasque testimoniales desuper obtinuerit, nihilominus illæ sunt deperditæ, illarumque registrum nullibi reperitur, et episcopus promotor vitæ functus est, ita ut nulla ipsa oratori sit ampliùs spes relicta de insignitione suâ hujusmodi aliàs quàm per suam assertionem ac proprium juramentum fidem faciendi. Et cum propterea dubitet, quoad promotionis suæ usum ac beneficia ecclesiastica consequenda, præjudicium sibi in posterum generari, seque desuper tempore procedente, molestari posse, supplicat propterea, quatenus eidem oratori, ut postquàm coram moderno suo ordinario, quòd ipse dicto characterе insignitus fuerit, medio juramento deposuerit, ex tunc deinceps, susceptionem clericalis characteris hujusmodi, non aliàs, quàm per eandem depositionem probare, aut de illo fidem facere teneatur, nec ad id compelli possit, Papa concedat. Non obstantibus, etc.

LIBER OCTAVUS.

PRAXIS DISPENSATIONUM MATRIMONIALIUM, CUM COPULA SCIENTER ET IGNORANTER. NECNON DE SCIENTER ET IGNORANTER CONTRACTO.

CAPUT PRIMUM.

Praxis dispensationum matrimonialium, cum copula scienter.

Postquàm egimus de dispensationibus matrimonialibus cum causis consuetis, necnon sine causâ impetrandis, cum inter contrahere volentes, ultra impedimentum dirimens interveniat aliquando copula carnalis, quæ ut ipsa praxis docet, etiam pro causâ ad dispensationem obtinendam, allegatur, operæ pretium esse duximus de hujusmodi dispensationibus sic impetrandis agere, ac propterea præmittendum est, copulam inter oratores secutam, necessariò exprimendam.

Licet enim aliqui opinati fuerint, dispensationem adhuc valere, absque eo quòd copula secuta exprimat, cum id jura minimè præcipiant, sicut nec de alio crimine facienda est mentio, ut per Navar., de cons. 8 et 9, Consang. et Affin., quem referunt et sequuntur alii doctores, contraria tamen opinio verior

est, nempe hujusmodi dispensationem subreptitiam et invalidam existere, si in illius impetratione, non fiat mentio supra dictæ copulæ; ut inter ceteros tradit Genuens. in Praxi archiepisc. Neapol. et alii, quorum opinionem, tanquàm pluribus fultam fundamentis videmus etiam in praxi receptam. Satis etiam clarum est incestuosos, cum propriis consanguineis, prohiberi matrimonium contrahere, text. est in c. *Si quis viduam*, 52, q. 7, c. *Qui propinquum*, c. de Incestis, 55, q. 5.

Quibus sic stantibus, cavendum omninò est à contrarium sentientibus præsertim verò à Zerol., in Praxi episcop. verbo, *Dispensatio*, vers. *Ad sextum*, part. 1, quia non modò ipse ibi confundit terminos, nullum constituendo discrimen inter matrimonium et sponsalia, dum per simplicem copulam intelligit matrimonium consummatum, absque eo quòd illud sit contractum, verum etiam ibi concludit quòd nondum contractis litteris dispensationis, valet dispensatio, solâ supplicatione expedita; ex quo tempore datæ suppli-

cationis incipit currere gratia, cap. *Si eo tempore*, et ibi Gloss. in verbo *Cum tempore*, de Rescript., in 6, et subdit ibi, quod valet dispensatio in foro exteriori, etiam quando adest præjudicium tertii nempe officialium Curiae, si quis vellet solâ supplicatione uti, et non expedire litteras per jura ibi per eum ibi allegata; ac proinde subdit, quod si vicarius capiens informationem de contentis in litteris dispensationis, reperiret matrimonium fuisse consummatum (debebat dicere copulam simpliciter fuisse secutam) post tempus datæ valebit dispensatio; ac propterea sufficit se informare de requisitis in litteris, et quod hac ratione delegatus, ultra sibi delegatam auctoritatem, non potest se extendere, c. *Cum dilecta*, de Rescript., sed Papa committit ut se informet de contentis in litteris, in quibus nulla fit mentio de dictâ consummatione, cum non præcesserit, sed subsecuta est supplicationem; ergo poterit dispensare juxta seriem litterarum, ex d. c. *Cum dilecta*, de Rescript.

Ipsæ tamen Zerol., loco cit., circa utrumque errat, primò, dum dicit valere dispensationem ex vi solius supplicationis signatæ; circa quod dicendum est, id nullo modo admitti posse, præsertim stante regulâ cancellariæ, quod dispensatio non valeat nisi litteris expeditis; aliâs enim frustratoria esset dicta regula; neque scire potest executor tenorem litterarum, super ipsâ supplicatione expediendarum; propterea enim constituti sunt officiales in cancellariâ Apostolicâ, ut clausulas supplicationis aliter in litteris extendant, vel restringant; ac proinde supplicatio non videtur claram certitudinem gratiæ concessæ continere; unde benè totum inspicere potest ex formulâ litterarum dictæ dispensationis, quæ multas continet clausulas, quas profectò non habet ipsa supplicatio; et nisi sic esset, summus Pontifex frustra in dictâ cancellariâ tot constitueret officiales, quæ earumdem litterarum expeditionibus præsent; quibus dedit formam per suas regulas, expediendi ipsas litteras, per quas omne dubium tollitur, et gratia digesta habet totaliter perfectionem suam, cum sola supplicatio adhuc in utero retineat gratiam, donec per expeditionem litterarum, in mundum producat, ut dixit Bald. in l. *Contractus*, c. de Fid. instrum., quem refert Sarnen. in reg. de non Jud. juxta form., etc., ubi plura in proposito adducit; ac propterea dicta regula habet decretum irritans, tum etiam quia indicta est favore officialium ipsius cancellariæ, qui aliâs sentient detrimentum; Rot., decis. 277, n. 1, p. 1, divers., et subdit id. Sarnen., quod Papa propter duas causas condidit istam regulam quæ similis est regulæ de non Judic., etc. Prima videlicet ut falsitates vitentur, quæ in supplicationibus facilius committuntur quàm in bullis, propter appositionem manuum plurimorum officialium, ut docet text. in l. fin., c. de Codicill. Secunda quia si sola supplicatio, absque litterarum expeditione sufficeret, inferretur præjudicium officialibus Romanæ curiæ, qui ob eam causam, bonâ fide eorum officia ab Apostolicâ sede emerunt, ut ex eorum manuum appositione, aliquod emolumentum recipiant; id. Sarnen., loco cit.; Paris.,

de Resign. benef., l. 8, q. 2, num. 15, promdeque secundum istas rationes, aliæ regulæ cancellariæ, litterarum expeditionem concernentes, regulantur, sicque opinio supra dicti Zerol. contrariam sententiam tenentis, tanquam suis destituta fundamentis, omnino reprobatur; nisi tamen essent in casibus in quibus non agitur de gratiâ canonizandâ: quia tunc regula non habet locum, ut alibi diximus.

Secundò, id. Zerol. adhuc contra stylum et praxim Romanæ Curiae loquitur, cum per infra scriptas declarationes sacræ congregationis concilii Tridentini, constet mentionem incestuosæ copulæ esse omnino hic faciendam, quoties illa regulariter eveniat ante decretum dispensationis à delegato faciendum, ut ex eisdem declarationibus patet.

Ut autem clariùs videamus quonam modo reducantur hujusmodi dispensationes ad praxim, et quomodò litteræ expediantur, et quæ in eâ necessariò exprimenda erunt, harum litterarum formulam hic subnectere, illarumque clausulas explicare placuit; earum igitur tenor erit talis, videlicet:

ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitani in spiritualibus generali, salutem, et Apostolicam benedictionem. Oblatam nobis nuper pro parte dilecti filii Laurentii N. N. laici, et dilectæ in Christo filiæ Joannæ N. mulieris Neapolitanæ petitio continebat quod ipsi aliis scientibus se tertio affinitatis gradu invicem atlinere, Laurentius præfatus, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa forci Nos, et sedem Apostolicam ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi, sed solim vesanâ libidine victus, prædictam Joannam cognovit. Cum autem, sicut eadem petitio subjungebat, nisi matrimonium inter dictos Laurentium et Joannam contrahatur, dicta Joanna diffamata et innupta remaneret, graviusque exinde scandala possent verisimiliter exoriri, cupiunt Laurentius et Joanna prædicti invicem matrimonialiter copulari; sed stantibus impedimentis hujusmodi, desiderium eorum in hac parte adimplere non possunt absque Sedis prædictæ dispensatione; quare idem Laurentius et Joanna, Nobis humiliter supplicari fecerunt, quatenus eis in præmissis, de absolutionis beneficio et opportuna dispensationis gratiâ providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, quæ salutem quærimus singulorum et scandalis quibuslibet, ne eveniant, quantum cum Deo possumus, libenter obviamus, eosdem Laurentium et Joannam, et eorum quemlibet à quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis, à jure, vel ab homine quâvis occasione, vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium duntaxat, consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, ac certam de præmissis notitiam non habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Discretioni tuæ, de qua in his specialem in Domino, fiduciam obtinemus, per apostolica scripta mandamus, quatenus depositâ per te omni spe cujuscumque muneris aut præmii, etiam spontè oblatis, à quo te omnino abstinere debere mon-

mus, te de præmissis diligenter informes, et si per informationem eandem, preces veritate niti reperiis, super quo tuam conscientiam oneramus; tunc eosdem Laurentium et Joannam ab incestus reatu et excessibus hujusmodi, impositâ eis prius propter incestum hujusmodi arbitrio tuo, pœnitentiâ salutari; et recepto ab eis juramento, quòd sub spe facilius habendæ dispensationis hujusmodi, incestum hunc non commiserint, hæc vice duntaxat in formâ Ecclesiæ consuetâ, in utroque foro, auctoritate nostrâ absolvas; et quatenus contra ipsos, causa super præmissis in iudicium, quo quomodo inducta fuerit, parito iudicato; ac cum eisdem Laurentio et Joannâ, dummodo ipsa propter hoc raptâ non fuerit, quòd impedimento tertii affinitatis gradus hujusmodi, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis nequaquàm obstantibus, matrimonium inter se publicè servatâ formâ concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, liberè et licitè valeant dictâ auctoritate dispensare, prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam, exinde legitimam decernendo. Volumus autem, quòd si spretâ monitione nostrâ hujusmodi, aliquid muneris, aut præmii, occasione præmissorum exigere, aut oblatum recipere, temerè præsumpseris, excommunicationis latæ sententiæ pœnam incurras. Dat. Romæ, etc.

Ex quâ quidem formulâ sic positâ, ultra alias clausulas, quas supra declaravimus in aliâ formulâ litterarum dispensationis, cum causâ propter angustiam, veniunt cæteræ declarandæ secundum præsentem materiam; quæ etiam cadunt in quibuscumque aliis litteris dispensationis, quibusdam quandoque exceptis, quandoque verò additis, ut infra, pro qualitate materiæ fusiùs demonstrabimus; imò nec incongruum videatur ac superfluum, si juxta materiæ qualitatem, una eademque res sæpiùs repetatur, juxta illud:

Decies repetita placebunt;

§ Supradictis itaque, c. de Emend. cod. just., et patet. in l. Titia, ff. de Ann. leg. et in l. Stichus, § Titia, ff. de Aliment. leg. Ad harum igitur declarationes clausularum deveniendo, dicamus:

ALEXANDER, etc.; OBLATÆ, etc., ut aliàs supra diximus.

QUOD IPSE ALIAS SCIENTIBUS, etc. — Supponitur quòd uterque orator conscius sit impedimenti ad contrahendum; ac propterea non refert, quòd ignorantia, quæ fortè in uno est vincibilis, in alio sit invincibilis; ex eo quòd non omnes tenentur scire impedimenta matrimonii, quæ etiam à multis sacerdotibus ignorantur, ut ait Sanchez, lib. 2, disput. 958, num. 5; nam ignorantia ex parte alterius oratorum, non proderit ad effugiendum expressionem utriusque scientis; quia est in praxi receptum, ut si unus tantum sciat impedimentum, nihilominus ob præsumptam scientiam, e iam alterius, supplicatio pro utroque sciente, porrigenda sit; nec pro uno tantum sciente, unquam visa est admitti, licèt aliter coiens ignoraret impedimentum, ac propterea non sit totalis, et undequaque incestus, nam, ex quo inverisimile est, ut unus tantum

oratorum sciat impedimentum, propterea, pro majori cautelâ explicatur utrumque scivisse, et ita docet notorius stylus Curie, qui pro lege servatur; Crescent., decr. 1, n. 4, de Reb. non alien.; Caputaq., decr. 551, num. 2, p. 5; Mandos., de commiss., 2 Commissio in verbo Sanctitati vestræ.

SE TERTIO AFFINITATIS. — Quod dicitur de consanguinitate et affinitate, dicendum est etiam de impedimento cognationis spiritualis, ac etiam publicæ honestatis justitiæ, per text., in c. 2, de eo qui cogn. consang. ux. su. c. Duo pueri, de Despons. impub.; Guttier., Canon. q. 1, c. 23, num. 15; Menoch., de Arbit., lit. Z, casu 502, ubi dicit, quòd incestus committitur non solum, cum consanguineis et affinibus, verum etiam cum cognatis cognatione spirituali, et publicâ honestate; et ita videmus servare Romanæ Curie stylum, qui docet hanc expressionem incestus non solum esse necessariam in foro fori, sed etiam in foro conscientie, tantum prout servari omnes sciunt in sacrâ pœnitentiariâ. Nec refert sacram congregationem concilii locutam fuisse de consanguinitate et affinitate tantum; nam pluries, etiam declaravit hujusmodi copulæ mentionem esse faciendam in quocumque alio impedimento, ut infra dicetur.

NON QUIDEM PECCANDI DATA OPERA, etc. — Si enim fortassè oratores habuissent inter se copulam subspe faciliùs consequendæ dispensationis; id quidem esset necessariò exprimendum; nam vis hujus clausulæ est reddere Papam faciliorem ad concedendam dispensationem; qui fuisset difficilior, si eâ intentione, ut faciliùs dispensationem impetrarent, se oratores carnaliter cognovissent, Garc., de Benef., p. 7, c. 2, num. 40, vers. Neque ista negativa; sic enim, aut non datur dispensatio aut difficiliùs conceditur; cum dataria Apostolica eos judicet indignos dispensatione; ne facilitas veniæ incentivum tribuat delinquenti, per text. in c. Est injusta, 25, q. 4, c. Ut clericorum, de Vit. et Honest. cler., et cap. Sanè, de Pœnit., dist. 5, et c. fin., § Cum in eo, de Immun. Eccles.; ibi: Cum in eo, in quo delinquit puniri quis debeat, et frustra legis, auxilium invocet qui committit in legem, mandamus quatenus publicè nuntiatis tales non debere gaudere immunitatis privilegio, quia faciunt se indignos, quia ex facilitate consequendi gratiam, homines faciliùs incitantur ad delinquendum, ut ait Boss., de Remed. justitiæ ex solâ Clem. Principis, n. 4, Clem. 1, de Offic. ordin., cum aliis adductis per Carol. de Grass., de Effect. clerice., effect. 4, num. 211. Non enim justum est ut ex delicto pro quo potius pœnam merentur, commodum reportent, contra text. in c. Si vir, de Cognit. spirit., et in c. Dictum, 50, q. 1; qui enim novit principem concedere aliquam gratiam in necessarium obviandi alicui delicto remedium, ac id committit, ut faciliùs eam impetret, tenetur hunc finem exprimere; aliàs enim subreptitia erit dispensatio juxta dictum B. Augustini, epist. 79 ad Aurelium, ubi: Non est danda via servis Dei, ut facilius putent eligi ad aliquod melius, si facti fuerint deteriores, et transumptivè in c. Legit, 16,

quæst. 1. et propterea emanavit supra dictus stylus, qui satis conformatur cum jure communi, quod docet obviari debere malitiis hominum, l. *Magis*, § *Si pupillus*, ff. de *Reb. eor*; Paris., de *Benef.*, l. 7, q. 7, num. 5.

Si tamen unquam contingat oratores summo Pontifici preces porrigere, cum expressione hujus spei conceptæ, supplicatio, alio modo in hac parte concipietur, nimirum: *Quod ipsi aliàs scientes se tertio consanguinitatis gradu, invicem esse conjunctos sub spe facilius habendæ à sede Apostolicâ dispensationis, carnis fragilitate devicti, se carnaliter cognoverunt. Cum autem, Pater Sancte, nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dicta mulier diffamata et innupta remaneret, graviorque exinde scandala possent verisimiliter exoriri, cupiunt, etc.* Et in fine clausularum additur, *et cum decreto quod oratorum alter alteri supervivens, perpetuò absque spe conjugii remaneat, et imponitur ipsi gravis pœnitentia salutaris; nam peccantes sub spe facilius consequendæ dispensationis graviter puniuntur*, Bald., cons. 122, vol. 4, sicut ille qui peccat spe consequendæ absolutionis virtute indulgentiarum; Bovadill, lib. 2, cap. 14, num. 27, dicens: *Nec tamen quia peccata largitione tolluntur, dare licentiam peccandi putes; abolentur enim, si Deo largiris, quia peccaveras, nam si fiduciâ largiendi preces, non abolentur*, l. 1, § *Hæc autem actio*, ibi, *qui hæc spe audacior factus est*, et ibi, *spe imminenti libertatis*, ff. *Si quis test. liber ess. jus fuerit*; et hæc pœnitentia de stylo duplex imponitur oratoribus ab executore seu delegato; nam pro gravi delicto duplicatur pœna, ut habetur in *Clement. Adcompescendas*, de *Sequestr. possess. et fruct.*, imò ea triplex ponitur in c. 2, de *Pœnit. et Remiss.*, et sic in infinitis juribus, l. *Quisquis*, c. ad leg. Jul. *Majest.*, ex eo quòd pœna est commensuranda delicto, arg. l. *Rescriptum*, ff. de his quibus ut indig., cap. *Felicitis*, de *Pœn.* in 6, ubi quantitas culpæ debet proportionari delicto; et ut plurimum in officio componendarum in datariâ Apostolicâ duplex solvitur compositio in publicos usus convertenda. Quòd si dispensatio hæc petitur in formâ pauperum, tunc per ipsum executorem seu delegatum pariter duplicatur pœnitentia publica eisdem oratoribus injungenda, præter pœnitentiam, jam à Papâ duplicatam, impositam circa collationem operæ oratoris; nam cum in multis locis consueverit ipsis injungi, ut unicâ vice, die dominico seu festivo, manere debeant ante fores Ecclesiæ matricis seu parochialis oppidi, seu patriæ ipsorum oratorum, hic erit eis injungendum ut per duas aut tres vices id faciant; et ita servatur in curiâ archiepiscopali Neapolitanâ.

Nec te lateat, circa hanc praxim quòd nonnulli, toto cœlo errantes, tenent quòd si spes ista unius tantum ex oratoribus intervenierit, non erit opus hæc expressione in supplicatione, ac magis hanc praxim lædit inter cæteros, Portell., in *Respons. cas. moral.*, p. 5, casu 5, dum dicit quòd etiamsi uterque contrahentium sub spe facilius consequendæ dispensationis in hoc deliquit, non debeat id in precibus Papæ por-

rigendis, exprimi; aliter enim se habet circa hoc, inveteratus Curiæ stylus, quo introductum est, ut cum alter tantum spem ipsam facilitandi dispensationem conceperit, ita sit explicandum, ut ipse tantum sentiat pœnam proprii delicti: nam gravius puniri debet, qui per malitiam deliquit quàm qui per ignorantiam, arg. text. in l. 2, et l. *Quod Nerva*, ff. *depos.*, et maxime sub spe veniæ, cap. *Illud*, de *Cler. excom. minist.*, cap. *Quando quis*, de *Consec.*, dist. 4. Unde alter qui hanc spem non concepit, immunis erit à pœnâ, contra delinquentem impositâ; par enim non est, ut delictum alterius, sit causa punitionis innocentis, ad text. in l. *Sancimus*, c. de *Pœn.*, cessat enim pœna, ubi non est delictum, et culpa, l. *Aliud esse fraus*, ff. de *Verb. sign.*; Cravet., cons. 311, num. 2, et propterea culpabilis, debet omninò sentire pœnam, quæ tamen non debet egredi ipsum, l. *Rescriptum*, ff. de *His quibus ut indign.*; Cephal., cons. 159; Natta, cons. 479, num. 4, et ita in proposito tenet etiam Sanch., de *Matr.*, l. 8, disp. 25, num. 31, ubi dicit non esse necessarium faciendi mentionem de eo qui non fuit in culpâ.

Volo tamen te etiam monitum esse, quòd licet unus tantum oratorum, fuerit culpabilis, alter verò innocens ab hac spe facilitandi dispensationem, nihilominus non sine aliquâ difficultate hæc expressio admittitur in datariâ, quæ non ita faciliè credit, unum tantum culpabilem fuisse ad hanc spem concipiendam, vel saltem, cum ab utroque sciatur impedimentum dirimens, super quo petitur dispensatio, videtur quòd uterque consenserit copulæ incestuosæ, et illicitæ; et sic omnes videntur esse in pœnâ, eò quòd innocens ab hac spe, fuit in causâ, et juxta vulgatam regulam, quòd qui causam damni dat damnum dedisse videtur, l. *Qui occidit*, § *Accusare*, ff. ad l. *Aquil.*, et hæc ratione cœpit Bernardinus Paulinus, tunc datarius Clem. VIII, denegare dispensationem cum hæc expressione, ut ego vidi ex nonnullis suis notabilibus manuscriptis; in quibus etiam dicebatur, quòd id securius est ad consulendum saluti utriusque oratoris, cum melius sit ad cautelam aliquid ex abundantia facere, quam omittere, Fulgos. c. in l. ult., n. 16, (de *Edict. divi Adr. toll.*, quia ubi animæ periculum versari potest, delictum in dubio est præsumendum, et via salutis animæ consulens est eligenda, cap. fin., l. 14 dist., c. *Consilium*, post med., de *Observ. jejün.*, cap. *Juvenis*, de *Sponsalibus*; Innoc. in cap. *Ad audientiam*, de *Homicidio*; Glossa, in cap. un. de *Scrut. in ord. fac.*, et Glossa fin. in c. *Consulti*, de *Regul.*; Abb. in c. fin., in 2 not. de his qui fil. occid., sicut etiam dicimus quòd bonarum mentium est ibi agnoscere culpas suas ubi culpa non est, c. fin. in fi. dist. 5, et semper attendi debet favor animæ; Lap. allegat. 93, ad fin.

Proinde, partes erunt optimi sollicitatoris, suadere facti veritatem ipsi D. datario, aut ejus officialibus, ut admittant supplicationem, cum mentione alterius tantum culpæ, et ita obtinebit; tunc enim supplicatio hoc modo concipietur, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter Sanctitati ve-

stræ pro parte devotorum illius oratorum N. N. quòd ipsis aliis scientibus se secundo et tertio à communi stipite provenientibus consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos, orator præfatus sub spè facilius obtinendæ à S. V. dispensationis, cernis fragilitate deictus, oratrici, nullam spem, eodem S. V. et Sedem Apostolicam ad misericordiam et gratiam erga eam faciliores reddendi, habentem, carnaliter cognovit. Cum autem, Pater Sancte, nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, etc. Supplicat igitur humiliter eidem S. V. oratores præfati, quatenus oratorem à generali, oratricem verò ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus hujusmodi, in utroque foro absolvere, etc. In clausulis autem hujus supplicationis, dicitur: Imposita oratori gravi, propter incestum aliaque præmissa, oratrici verò præfatis, propter incestum hujusmodi, arbitrio ordinarii penitentiâ salutari; receptoque ab ipsâ oratrice juramento, quòd sub spè facilius habendæ dispensationis hujusmodi, incestum hunc non commiserit, eos absolvat et dispense, ut supra. Et quatenus, etc., parito judicato. Et cum decreto, quòd si orator oratrici supervixerit, perpetuò absque spe conjugii remaneat.

Est verò hic notandum quòd supradicta absolutio à generali excommunicatione, quæ peti et concedi consuevit in dispensationibus matrimonialibus, cum supra dictâ expressione facilius dispensationis, videtur appositâ potiùs ex stylo quàm aliâ ratione: nam satis notum est tunc peti debere absolutionem à generali excommunicatione, quando agitur de dispensatione super matrimonio scienter contracto, quòd patet ex elem. *Eos de consang. et affin.*, vel ob aliam excommunicationem in jure, circa hoc expressam; cum quoad præmissa, id nullo jure (ni fallor) caveatur, nisi fortè dicamus, hujusmodi casum comprehensum esse in Constitutione Clem. VII, ex quâ non ita liquidò constat emanasse, excommunicationem contra incestuos sub spe consequendæ dispensationis: neque de his gradibus remotis loquitur constitutio Gregorii XIII, per quam tantummodò excommunicantur qui cum spe vel sine spe obtinendæ dispensationis, carnaliter commiscantur, in primo, aut secundo gradu, et non ultra.

Est insuper sciendum quòd, etiamsi supradicta clausula, *Supervivens*, fuerit appositâ respectu utriusque oratoris, in culpâ existentis, videlicet, quòd alter alteri supervivens, perpetuò sine spe conjugii remaneat, nihilominus utcumque possit sit, non claudit omninò viam superstiti, denuò contrahendi matrimonium si causa legitima intervenerit; et propterea videmus quòd ut plurimum ipsis conceditur dispensatio, ad sic denuò contrahendum cum sequenti narrativâ, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. laici N. diœcesis, quòd aliàs ipse, ejus uxore prædefunctâ, à Sede Apostolicâ litteras dispensationis, seu mandati de dispensando super impedimento tertii consanguinitatis gradus, quo invicem erant conjuncti, cum clausulâ, quòd alter eorum alteri super-

vivens, perpetuò absque spe conjugii remaneret, obtinuerunt, prout in litteris prædictis continetur; et quia deinde uxor oratoris prædicta sicut Domino placuit, ab humanis decessit, relicto ipso oratore, qui continenter vivere posse diffidit, cupit propterea ipse orator ad secunda vota transire; supplicat igitur humiliter E. S. V. orator prædictus, quatenus sibi specialem gratiam faciendo, cum eodem ut clausula in prædictis litteris appositâ, non obstante, matrimonium cum aliâ muliere, nullo aliàs sibi jure prohibitâ, publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ, solemnizare, et in eo postmodum remanere, libere et licitè, valeat, dispensare dignemini: Non obstantibus, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., cum dispensatione aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis; et quòd cognominum, affinitatis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium minoris gratiæ expediendis.

Quare evitandæ incontinentiæ, vel aliâ Papæ bene visâ causâ, tribuitur facultas, denuò matrimonium contrahendi, non obstante clausulâ supra dictâ.

Ex eadem causâ incontinentiæ eò magis datur dispensatio super matrimonio contracto adversus eandem clausulam, *Supervivens*, et supplicatio concipi poterit modo sequenti, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur, etc., quòd aliàs ipse orator, et quondam N. ejus uxor prædefuncta, litteras dispensationis, seu mandati de dispensando super impedimento tertii consanguinitatis gradus, quo invicem erant conjuncti, à Sede Apostolicâ obtinuerunt, cum clausulâ, quòd oratorum alter alteri supervivens, perpetuò absque spe conjugii remaneret; prout in dictis litteris continetur. Et deinde prædictâ N. vitâ functâ, clausulâ hujusmodi non obstante, orator continenter vivere non sperans, non quidem peccandi datâ operâ, etc., matrimonium cum dictâ oratrice nullo sibi aliàs jure prohibitâ, et hujusmodi clausulæ ignarâ, per verba de præsentî publicè, etc., et consummavit, prolem suscepit. Cum autem, Pater Sancte, dicti oratores in hujusmodi matrimonio remanere non possint absque sedis prædictæ dispensatione, et si divortium inter eos fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri; supplicat igitur, etc., quatenus dictum oratorem ab excommunicationis sententiâ, etc., in utroque foro absolvere, ac cum eisdem oratoribus, quòd clausulâ in dictis litteris appositâ non obstante, in dicto matrimonio remanere, etc., dispensare; prolem susceptam et suscipiendam, etc., decernere dignemini, etc.; non obstantibus, etc.

Et cum absolute à censuris, etc., et de absolute, decreto, aliisque, etc., extendendis, et quòd præmissorum omnium et singulorum, etc., fieri possit in litteris per officium minoris gratiæ expediendis. Et committatur ordinario, etc., ac impositâ oratori propter præmissa arbitrio suo gravi penitentiâ salutari, cum absolvat et dispense, ut supra, et quatenus contra ipsum oratorem causâ, etc., parito judicato. Et cum decreto, quòd si dictus orator prædictæ oratrici supervixerit, perpetuò absque spe conjugii remaneat.

Est præterea sciendum circa antedictam clausulam, *Non quidem peccandi datâ operâ*, quod illa hodie de mandato sanctissimi D. N. Urbani Papæ VIII, apponitur, etiam in dispensationibus, quæ conceduntur propter infamiam, nempe quando ob mutuatam conversationem inter oratores, fuit tantum orta gravis suspicio carnalis cognitionis; ac propterea ita, et sub narrativâ supplicationis hæc formulâ concipitur, videlicet: *Quod ipsi aliàs scientes se tali gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ ut, erimine admissio, hæc causa foret S. V. et Sedem Apostolicam ad misericordiam et gratiam erga ipsos foellices reddendi, insimul conversati sunt, carnali tantum copulâ inter eos minime subsecutâ, etc.* Cum autem, Pater Sancte, præmissa publica existant et nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dicta osatim graviter diffamata et innupta remaneret gravius exinde scandala possint verisimiliter exoriri; cupiunt oratores prædicti qui ex honestis familiis existunt invicem matrimonialiter copulari; sed stantibus impedimentis hujusmodi, desiderium eorum, etc., supplicant, etc., quatenus eos ab excessibus hujusmodi in utroque foro absolvere, etc.; et additur etiam; *Recepto ab eis juramento, quod sub spe facilius habende dispensationis hujusmodi, præmissa non commiserint, etc.*

Miror autem cur eadem clausula non fuerit etiam hic prius excogitata per alios summos Pontifices, seu eorum officiales; cum ea fraus quæ potest intervenire in cognitione carnali sub spe facilioris dispensationis, intervenire etiam possit in conversatione hujusmodi, ut ex eâ oriatur suspicio dictæ carnalis cognitionis, quæ à multo tempore est causa sufficiens ad dispensandum; et sic cum hic vigeat eadem ratio, eadem debet esse juris dispositio, l. *Illud*, vers. *Sed magis visum est*, ff. ad l. *Aquil.*, l. 1. à *Titio*, et ibi latè Jason., col. 5, ff. de Verb. oblig.; nam fraus quæ potest committi in primo casu, potest etiam in secundo, ac propterea, ut patet, hæc eadem clausula introducta fuit ad obviandum fraudibus, à quibus Papa plurimum abhorret, per text. in l. *Si cui*, ibi, *per medias vias*, ff. de Servit.

Et licet ex prædictis appareat, copule mentionem tunc faciendam esse, quando videlicet oratores scientes inter eos adesse impedimentum, se carnaliter cognoverunt; quod quidem suaderi fortassè videtur ratione text. in cap. *Si quis cum duabus*, cap. *Si quis cum matre*, et cap. *Quidam*, 54, q. 2, cap. *Ex litteris*, de Eo qui cogn. consang. cum similibus; non tamen ignotus est stylus Curie, qui admisit hanc eandem mentionem fieri debere in dispensatione, etiam quando ignorantes impedimentum, carnaliter copulati sunt; ac propterea audiendi non erunt qui adversus hanc praxim contrarium audent asserere; dicentes, quod si copula sit habita inter cognatos seu affines, ignorantes probabiliter seu bonâ fide, se esse cognatos vel affines, non erit opus in dictâ dispensatione narrare copulam; quia tunc non contrahitur impedimentum incestus, inter quos est Petr. Ledesma, de Matr., q. 58 art. 6, diffie. 5; Cordub., lib. 1, q. 22, quia id

satis constat ex dictâ praxi, quæ ita se habet, ut de stylo prædicto dicatur, *dispensatio cum copulâ ignorantem*, et in hoc casu sequenti modo erit summo Pontifici supplicandum, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Laurentii N. et Elisabethæ N. mulieris Neapolit. diæcesis, quod ipsi aliàs ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, carnis fragilitate devicti, se carnaliter cognoverunt. Postmodum verò ad eorum pervenit notitiam se quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos. Cum autem, Pater Sancte, nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dicta mulier diffamata et innupta remaneret, gravius exinde scandala possent verisimiliter exoriri, cupiunt oratores præfati invicem matrimonialiter copulari. Sed stante impedimento hujusmodi, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus eos ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu et excessibus hujusmodi in utroque foro absolvere; ac cum eisdem oratoribus, quod impedimento quanti consanguinitatis gradus hujusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè, secretâ formâ concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, liberè et licitè valeant, dispensare; prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde, legitimam decernendo, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscunque, cum clausulis opportunis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et de absolute, dispensatione, decreto aliisque præmissis latissimè extendendis; et quod cognominum, affinitatis, aliorumque necessariorum major et varior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium minoris gratiæ expediendis. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui depositâ, etc., ac impositâ oratoribus propter incestum hujusmodi, arbitrio suo poenitentia salutari, eos absolvat et dispense, ut supra. Et quatenus contra ipsos oratores, causa super præmissis in judicium quoquomodo deducta fuerit, parito judicato, etc.

Unde ex istâ praxi habes, necessariò explicandam esse carnalem copulam supra dictam ignoranter habitam; quia licet incestus hic tantummodò culpam specialem inducat, quando fuit scienter habitus, ut habetur in cap. 1, de Eo qui cogn. consang., ac ob id cum ignorantia excusat à culpâ incestus, excusabit quoque ab illius penâ, Sanchez., lib. 8, disp. 15, num. 9; nam in hoc casu potest dici incestus materialis, nec fuit formaliter commissum peccatum incestus, ut rectè docet Cajetan. Molin. et Silv. in verb. *Ignorantia*, q. 6; Covar., in cap. *Alma mater*, 1 parte, § 10, num. 15, 15 et 16; attamen oratores se carnaliter cognoscendo, etiam ignorantes impedimentum, dederunt operam rei illicitæ; cum enim haberent intentionem matrimonium contrahendi, debebant expectare, donec

fierent publicationes in eorum parochiali Ecclesiâ, ad præscriptum concilii Tridentini, sess. 24, cap. 4, de Reform., et detecto impedimento expectare etiam apostolicam dispensationem, ubi ea requiritur; propterea iste inolevit Curiae stylus, ut in supplicatione prædictâ petatur absolutio ab incestu, perinde ac si illum scienter commisissent, et oratoribus in formâ pauperum impetrantibus, consueta poenitentia imponitur, et cum solitis clausulis, eodem modo; licet minor poenitentia illis imponatur, et sic quomodocumque impetretur dispensatio, cum narrativa copulæ carnalis ignoranter habite, usus datariæ et Cancellariæ ita regulatur, ac si peteretur et concederetur cum copulâ scienter habitâ cum supra dictâ modicâ tantum differentiâ; et ita se habet stylus supra dictus, qui ob minorem oratorum culpam, id inter cætera admisit, ut ideò summus Pontifex proclivior ad hujusmodi dispensationem concedendam se redderet, et licet pro ipsis oratoribus fuerit signata et expedita supplicatio cum mentione copulæ scienter, nihilominus, si ante litterarum expeditionem sciatur, oratores prædictos, non scienter, ut petutum est, sed ignoranter se carnaliter cognovisse, dabuntur nihilominus in cancellariâ Apostolicâ litteræ cum copulâ ignoranter, vigore ejusdem supplicationis, jam ut dictum est, signate absque eo quòd signetur nova supplicatio, cum copulâ ignoranter, cum hoc secundo modo sit minor gratiâ.

SED SOLUM VESANA LIBIDINE VICTUS.—Unde, orator in hujusmodi excessu, redditur minus culpabilis; ut enim ait divus Ambr. epist. 56, libido velut festuca est quæ citò accenditur, et divus Bernardus de Abel et Cain, quòd sævus criminum stimulus, libido est, quæ nunquam manere quietum patitur affectum, quia nocte fervet, die anhelat; unde vesana dicitur, nempe vecors, crudelis et furiosa; quapropter divus Thom. 1, 2, q. 57, art. 5 et 6, ait quòd qui majori concupiscentiâ stimulatus peccat, minus ei imputatur, cum inter omnes concupiscentias, passio hæc libidinis, vehementissima et efficacissima sit, et licet augeat voluntarium, minuit tamen liberum, in quæ consistit ratio peccati; propter quod idem divus Ambrosius dixit, quòd si quis lubricum carnis patitur, veniâ dignus est; quod profectò videmus, facilem reddere summum Pontificem ad dispensandum, dum dicitur, *solum vesanâ libidine victus*, ad quod probandum non sunt afferendi testes et probationes, sed standum est conscientie assertentis.

ORATRICEM COGNOVIT.—Ratio autem quâ summus Pontifex præcipit exprimi hanc carnalem cognitionem, ea potissimum est, ut timore hujus manifestationis, arceantur consanguinei, et affines ab incestuosâ copulâ, Sanch., lib. 8, disp. 25, num. 8, et fatentur omnes curiales.

Præterea, quia ita declaravit sacra Congregatio Concilii Tridentini, ut patet ex infra scriptis declarationibus, quarum prima est: *Qui se cognoverunt carnaliter sine tractatu et cogitatione matrimonii, volentes postea matrimonium contrahere, et vetentes sexum dispen-*

sari in aliquo impedimento, tacentes, se carnaliter cognovisse, si obtinent ex aliquâ causâ jam probatâ dispensationem, possunt dici obreptiti et subreptiti, et sic nullam obtinuisse dispensationem, ex eo solo, quia non narraverunt cognitionem carnalem.

Secunda est: *Congregatio cardinalium concilii censuit dispensationem subreptitiâ, si inter consanguineos vel affines, aut spirituali cognitione conjunctos, carnalis copula præcessisset, cujus mentionem in supplicatione non fecissent; propterea quòd tales consanguinei, affines et cognati spirituales, per hunc carnalem copulam redditi sunt inhabiles ad contrahendum matrimonium, ex eo quòd dicuntur commisisse incestum, qui impedit incestuosos contrahere matrimonium; ideò pro validitate dispensationis super gradu prohibito, necessariam esse jure expressionem copulæ carnalis, prout stylus curiæ observat; idem advertit Addit. ad Navarr. cons. 9, de Consang. et Affin., dicens: Adverte quia refertur congregationem censuisse consanguineos, vel affines, qui tacitâ copulâ obtinuerunt dispensationem super impedimento consanguinitatis vel affinitatis, esse subreptitios, et matrimonium postea contractum, esse nullum, ac propterea prædictis declarationibus standum esse ait Ledes., de Matr., q. 56, art. 5.*

Quæ quidem omnia vindicare sibi locum, certum est quamvis copula prædicta habita fuerit post litteras dispensationis, seu mandati de dispensando, obtentas, nondum à delegato executioni demandatas; quia adhuc nulla erit talis dispensatio, ob tacitam carnalem cognitionem hujusmodi.

Nam antequàm ipse delegatus dispenses, dispensatio non est perfecta, quia non poterit eam exequi, nisi prius verificentur in eis exposita; quare ita erit ac si à principio carnalis cognitio hujusmodi contigisset propter rationem desuper allatam; nempe quòd incestus sit de jure impedimentum, ac propterea ad revalidandum hujusmodi mandatum de dispensando, requiruntur necessariò aliæ litteræ in formâ, *Perinde valere*, ubi narrandum erit, videlicet, oratores alias impetrâsse litteras dispensationis, et asseritur in substantiâ tenor priorum litterarum; ac subinde ita prosequitur, videlicet: *Quibus quidem litteris vicario præsentatis, idem vicarius contenta in eis verificari mandavit; et cum in verificatione præfatâ ei constitisset, ante litteras hujusmodi obtentas, oratoribus prædictis impedimentum hujusmodi scientibus, oratore prædictum, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa foret Sanctitatem vestram et Sedem Apostolicam ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi, sed solum vesanâ libidine victum oratricem cognovisse, ad illarum ulteriorum executionem procedere recusavit. Cum autem, Pater sancte, nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, dicta oratrix diffamata, et inupta remaneret, graviaque exinde scandala possent verisimiliter exoriri, supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores prædicti quatenus, ne dictarum litterarum frustrerentur effectum, amplioris gratiæ favore prosequendo, eidem vicario, ut negotium hujusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, eosdem oratores ab*

excommunicationis sententiâ quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus hujusmodi in utroque foro absolute; prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde, legitimè decernat, ac ad dictarum litterarum executionem, servatâ aliis eorum formâ procedat in omnibus, et per omnia, paritè ac si in eis de carnali copulâ hujusmodi factâ, cœdumque oratores desuper absolvi mandatum fuisset, committere et mandare dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac omnibus illis, quæ E. S. V. in eisdem litteris non obstat voluit, cæterisque contrariis quibuscunque, cum clausulis opportunis.

Et additur etiam clausula: *Et recepto ab eis juramento quòd sub spe facilius habendæ dispensationis hujusmodi, incestum hunc non commiserint*, de quâ quidem clausulâ, infra erit habendus sermo.

Ita neque valere dicimus dispensationem, si copula carnalis fuit habita post datam supplicationis; Navarr., cons. 40 et 41, de Consang. et Affin., et pluries fuit declaratum per eandem congregationem, ut per infra scriptas declarationes, quarum prima: *Qui Romam miserunt pro dispensatione, et habito nuntio, quòd litteræ fuerant expeditæ, contraxerunt vel se cognoverunt, et ita verum est fuisse expeditas, et habere datam ante contractum vel commixtionem, nullas dispensationes esse congregatio cardinalium censuit. Et idem visum est etiam, quòd litteræ non essent in totum expeditæ, sed supplicatio signata, et datata, et in totum expedita.* Secunda: Congregatio card. concilii censuit, dispensationem reddi nullam ex copulâ præcedente dispensationem, si de eâ non fuerit facta mentio in supplicatione, copulam verò supervenientem post dispensationem ab ordinario factam, non impedire matrimonii validitatem, quas quidem declarationes refert Garc. de Benef. part. 8, cap. 5, à num. 50, ad 92, ubi plura in proposito congerit.

Ait etiam Quar., in Summâ Bullar. verbo *Matrim. dispensationes*, quòd praxis Romanæ Curie, pariterque sacra congregatio concilii voluit quòd dispensationes factæ, non expressâ copulâ inter consanguineos vel affines, post commissionem Romani Pontificis factam ordinario de dispensando, antè tamen quàm ab ipso dispensatur, subreptitiæ sint et nulle.

Quando verò copula intervenerit post dispensationem ab ordinario factam, nempe post decretum dispensationis, quòd liceat oratoribus contrahere, non obstante tali impedimento, quamvis virtute talis dispensationis, matrimonium nondum contractum fuerit, dispensatio prædicta absque dubio valet; ejus quidem rei ratio prompta est, nempe quia, ut ait Sanchez de Matrim., lib. 7, disputat. 5, numer. 6, nullâ aliâ ratione accessus ad consanguineam, usque ad quartum gradum, est incestus, nisi quia Ecclesiâ taliter conjunctos impedit matrimonium contrahere, ac sic contractum dirimit; ergo, sublata matrimonii prohibitione inter hujusmodi consanguineos, sive per Pontificis dispensationem sive derogationem legis dirimentis, in illo gradu, jam amplius coitus, etiam infra dictum quartum gradum, non est incestus; qui nihil

aliud est, nisi commixtio venerea inter consanguineos vel affines, absque dispensatione matrimoniali; quam quidem definitionem tradit Cajet. in Summâ verbo *Incestus*, in princ.; unde sublatis impedimentis matrimonialibus per dispensationem, copula carnalis in omnibus casibus, in quibus cessat matrimonii prohibitio, erit quidem simplex fornicatio, ejus supervenientia, post dispensationem jam factam, licet matrimonio nondum contracto, non exposcit novam dispensationem, id. Sanchez., n. 6, 15 et 16, quia cum jam oratores sint per decretum ordinarii, in executionem litterarum apostolicarum, dispensati et habilitati ad contrahendum matrimonium, copula postmodum superveniens ante contractum matrimonium, non erit incestuosa, et consequenter non inducit impedimentum incestus, et esto esset incestus, non dirimeret matrimonium; cum solum sit impedimentum impediens; id. Garc., dic. c. 3, num. 74, quod est in praxi valdè notandum, quia etiam peritissimi viri circa id decipiuntur. Idemque erit, si dispensatio fuerit concessa in formâ gratiosâ, quæ non desideret alicujus executoris ministerium; sed hodiè dispensationes, præcipuè matrimoniales, nunquàm aut rarò expediuntur in formâ prædictâ, nam illarum executio committitur ordinario, seu illius vicario, qui cognitâ precum veritate, dispenset, ut aliàs diximus.

Proindeque, ipsa sacra congregatio concilii sub die 12 januarii 1606, declaravit dispensationis litteras super gradu prohibito obtinentes, si eis non præsentatis contraxerunt, vel se carnaliter cognoverunt, novâ egere dispensatione. Si verò sic consanguinitatis vel affinitatis gradu conjuncti, carnale commercium habuerunt; eoque expresso, litteras à Sede Apostolicâ, quibus ordinario committebantur, obtinuerunt, easque illi præsentârunt, et veritate causæ probatâ dispensationem assecuti sunt; et deinde, non contracto adhuc matrimonio, se iterum carnaliter cognoverunt, nova non requiritur dispensatio, teste Barbo., in Collect. bull., verbo *Dispensare*, fol. mihi 277.

Quod quidem in tantum procedit, ut etiamsi oratores, post decretum dispensationis ab execute factum, vigore dictarum litterarum, nihilominus, ignorantes hujusmodi decretum, matrimonium contraxerint, seque carnaliter cognoverint, valeat matrimonium, etiamsi nondum sciverint sententiam executoris de eo contrahendo, quia ipsi habent jam intentionem contrahendi, quatenus esset consecuta gratia dispensationis; post ejus concessionem ab ipso execute factam, statim ipsi oratores efficiuntur materia legitima ad contrahendum; id. Garc., p. 7, c. 2, sub num. 40, vers. *Non obstat*, qui superiori vers. *Quartò oppugnabatur*, id exemplificat in eligentibus; qui, si sint excommunicati, et tamen post absolutionem quam ignorabant, eligunt, valet electio, per Archid., in cap. *Quantò*, in fin. 2, q. 4, et tenuit Rot. coram Seraph. in unâ calculat. canonicatus, 6 martii 1589, sicut etiam ante notitiam, prodest restitutio principis, ac libertatis concessio, per text. in l. *Ejus qui provincia*, § fin., ff. *Si cert. pet.*, et in propriis terminis; vide

Ludovis., dec. 461, num. 9, et penes Farin., dec. 466, num. 10, part. 1, tomo 1.

An autem exprimendum sit quot vicibus, ipsa copula carnalis fuerit inter oratores secuta, videtur affirmativè respondendum; per hanc rationem, quia lex et princeps difficiliùs pareit bis aut pluries peccanti quàm semel; nam peccata tantò graviora censentur, quantò diuturniora, ut clarè constat ex text. in cap. fin. in princip. de Consuetud. et c. *Non debet*, in fin., ibi: *Cum diuturnitas temporum non minuat peccatum, sed augeat*, de Consang. et Affin., ac propterea iteranti negligentiam, seu peccatum, difficiliùs subvenitur, difficiliùsque indulgetur, l. *Nemo deinceps*, circa fin., c. de Episcop. aud., et ibi not. Bart. et facit cap. *Hoc vestræ*, cum gl. 10, 11, dist. Felin., in cap. *Postulasti*, vers. *Per istum text.*, de Rescrip.; Paris., cons. 1, num. 70, vol. 1.

Et quòd delictum iteratum graviùs puniatur, text. est in l. *Capitalium*, vers. *Quòd si correctio*, ff. de Pœn. et in l. *Desertorem*, circa med., ff. de Re milit., et peccatum iterans, ingratus habetur acceptæ remissionis, c. *Qui recedit*, de Pœnit., dist. 4.

His tamen non obstantibus, ac omnis responsionibus ad supra dicta contrariis, oppositum servatur in praxi; præcipuè circa hujusmodi dispensationes matrimoniales, cum expressione copulæ secutæ; sufficit enim copulam hujusmodi narrare in genere; et sic dicere, quòd orator oratricem cognovit, ut etiam testatur Sanch., lib. 8, disp. 24, num. 7, quia non facit ad rem, quòd semel, aut pluries illa fuerit secuta, nec majus impedimentum surgit ex copulâ pluries habitâ, quàm ex semel habitâ, et ita se habet stylus.

Nec circa hanc praxim omittendum putavi quòd si litteræ dispensationis fuerunt in foro conscientie tantum obtentæ per officium sacræ pœnitentiariæ super impedimento primi aut secundi gradûs ex actu fornicario, occultè proveniente; quia, scilicet orator cognovit mulierem; et deinde illius filiam, vel è contra; aut si unam illarum cognovit, et deinde cum alterâ de matrimonio contrahendo publicè tractavit; et super quocumque alio occulto impedimento, et post dictarum litterarum impetrationem, antequàm tamen confessarius dispense, denuò orator ipse habet carnalem accessum, sive ad matrem sive ad filiam supra dictam, vel aliàs quoquomodo cum quâvis, ex supra dictis mulieribus reiteravit copulam, non ob id opus erit novâ dispensatione; sed liberè poterit ipse confessarius prædictas litteras exequi; attento quòd, tunc tantum requiritur nova dispensatio super novâ copulâ, quando videlicet litteræ fuerunt obtentæ pro utroque foro in formâ pauperum, ut infra, suo loco dicitur; non autem, si per ipsam pœnitentiarum in foro conscientie tantum; aut si pro illis fuerunt soluta consueta jura officialium, cum debitâ compositione in datariâ Apostolicâ; ita enim, ut omnes sciunt, servata in praxi.

Neque unquàm contrarium fuit observatum, aut declaratum per sacram congregationem concilii, cum ea nunquàm se ingerat materiis sacræ pœnitentia-

riæ, quæ quidem habet suam peculiarem congregationem, in quâ deciduntur casus, inibi pro tempore contingentes. Declarationes autem quæ emanant ab ipsâ congregatione concilii regulariter loquuntur tantum de dispensationibus matrimonialibus in utroque foro; quæ ad præscriptum ipsius concilii, ordinariis tantum diriguntur, non autem de illis quæ per ipsam pœnitentiarum in foro conscientie confessariis tantummodò committuntur.

In proposito autem tunc tantum obstat supra dicta nova carnalis cognitio ex actu fornicario, quando scilicet accidit post matrimonium contractum; quia, ex illâ insurgit impedimentum affinitatis supervenientis, quo conjux prohibetur petere debitum.

Sed hic obiter videamus quisnam possit super hujusmodi impedimento dispensare, an videlicet episcopus vel solus Papa; et quidquid in contrarium aliqui teneant, absolutè dicendum est, quòd neque episcopus, neque alius habens jurisdictionem quasi episcopalem; quia satis liquet hoc impedimentum oriri ex affinitate, in quâ solus Papa dispensat, ut aliàs diximus; et hoc nos docet notorius Curie stylus, per quem aliàs ita etiam tenuerunt omnes domini abbreviatores majoris præsentie cancellariæ Apostolicæ, unde sæpissimè pro hujusmodi dispensationibus impetrandis porriguntur summo Pontifici innumerae supplicationes, eo quo sequitur modo, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris Francisci N. laici Neapolitani, quòd aliàs, postquàm dictus orator matrimonium cum devotâ vestrà Annâ N. muliere etiam Neapolitanâ per verba de præsentia, publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, contraxerat, illudque in facie Ecclesiæ solemnizaverat, et carnali copulâ consummaverat, vesanâ libidine victus devotam vestram Joannam, etiam N. dictæ Annæ sororem germanam, adhuc carnaliter cognovit, et ex eâ prolem suscepit; quapropter coram judice seculari accusatus, in quasdam pœnas, quas jam persolvit, condemnatus fuit. Cum autem, Pater Sancte, dictus orator, præmissa commisisse plurimùm doluerit, et doleat, et à similibus committendis abstinere, Deo dante, firmè proposuerit, et proponat, cupiatque propterea in matrimonio cum prædictâ Annâ, ut præfertur contracto, remanere; supplicat igitur humiliter E. S. V. orator præfatus quatenus ejus statui in præmissis opportunè providendo, sibi quæ specialem gratiam faciendo, ipsum oratorem ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrit, incestus reatu et excessibus hujusmodi in utroque foro absolvere; ac cum eodem oratore, quòd affinitate ex præmissis proveniente hujusmodi non obstante, in matrimonio prædicto cum præfatâ Annâ, ut præfertur contracto, remanere, debitumque conjugale reddere, et petere licitè valeat, dispensare, prolem ex dictâ Annâ susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde, legitimam decernendo, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Et cum absolute a censuris ad effectum, etc., et

de absolutione, dispensatione, decreto, aliisque præmissis latissimè extendendis; et quod cognominum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium minoris gratiæ expediendis.

Hoc autem quando impedimentum publicum est; cum vero occultum, sufficit illius dispensationem peti per officium sacre pœnitentiariæ, ad quam etiam sæpissimè recurritur pro supra dictâ dispensatione; ibidemque dantur litteræ quæ committuntur confessario, qui, si ita est, oratorem, postquam omnem recidivæ conversationis prædictæ occasionem abstulerit, ab incestu et excessibus hujusmodi absolvat, injunctâ inde ei pro tam enormis libidinis excessu, gravi pœnitentiâ salutari, ac confessione sacramentali, etc., ipsumque oratorem in dicto matrimonio remanere, et debitum conjugale reddere posse, et debere declaret; et nihilominus si impedimentum hujusmodi occultum sit, et de oratoris incontinentiâ probabiliter timendum est, cum eodem, ut idem debitum etiam exigere licitè valeat, dispenset in foro conscientiæ tantum; et si uxori supervixerit, maneat sine spe conjugii.

Ad officium S. pœnitentiariæ hujusmodi sæpè visum fuit ab eo haberi recursum, qui matrem et filiam cognovit, et intendit cum aliâ contrahere, nullo sibi jure prohibitâ; quare commissum est confessario, ut oratorem ipsum ab incestu et excessibus hujusmodi absolveret, et cum ipso oratore, quamvis casus hujusmodi non sit Sedi Apostolicæ reservatus, ut dicto incestu non obstante, cum aliquâ aliâ muliere, nullo aliâs sibi jure prohibitâ matrimonium contrahere posset, dispensaret in foro conscientiæ tantum.

Cum igitur ex supra dictis pateat in impedimento affinitatis supervenientis solum summum Pontificem dispensare posse, inde sequitur, nullam habere episcopum super hoc facultatem, nisi forsân ratione jam præscriptæ consuetudinis, quamvis doctores communiter contrarium teneant, ut per Garc., de Benef. p. 11, c. 15, n. 355.

CAPUT II.

Praxis sequitur narrativæ earundem dispensationum.

DIFFAMATA ET INNUPTA REMANERET. — Hæc est prima causa, propter quam petitur hic cum oratoribus dispensari, videlicet, ne oratrix ex copulâ subsecutâ, diffamata et innupta remaneat: et sic ad succurrendum famæ oratricis et occurrendum malis quæ inde evenient, dispensatur; nam, nisi ipsi oratori nuberet, profectò, nemo alius eam sic diffamatam in uxorem duceret; ac pejora quidem mala sequerentur, cessaretque bonum quod inde oriretur; cum matrimonium conferat ad publicam utilitatem, Jas. in l. *Veluti*, ff. de Just. et Jur., tribuatque humano generi immortalitatem, auth. de Nupt., in princip., facit l. *Liberorum*, in fin., ff. de Verb. sign.

Notandum est tamen quòd licet hic et in aliis remotis gradibus sufficiat, quòd ad impetrandam dispensationem, simpliciter dicatur quòd oratrix remaneret diffamata id tamen non ita admittitur apud

datariam in propinquioribus gradibus, puta in primo aut secundo, vel in utroque, nisi dicatur quòd ipsa mulier etiam graviter diffamata remaneret; ac insuper, quod ipsis oratoribus vitæ periculum immineret, quæ quidem verba tempore fel. rec. Pauli V initium duxerunt, et ita hodiè observatur. Crederem tamen quòd sufficeret adjicere illam dictionem, *graviter*, absque eo, quòd dicatur quòd oratoribus vitæ periculum immineret; quia ipsa dictio, absque alio adjuncto, potest denotare periculum, juxta illud Ciceronis, primo de Offic. ibi, *sic graviter agrotare*, id est, periculose; cujus quidem sententiæ sunt etiam periti curiales.

GRAVIAQUE EXINDE SCANDALA. — Sicut prima causa dispensandi desumitur ex justitiâ oratricis, nimirum ad ejus famæ dignitatem illasam conservandam, ita hæc secunda desumitur ex charitate, quæ proximis debetur, et ideo scandala faciunt à rigore juris recedere, c. *Ad aures*, et ibi Gloss., cum multis concordantibus, in verbo *Scandala*, de Tempor. ordin., cap. *Cum ex injuncto*, de Nov. oper. nunc. l. *Si de pupillo*, § *Si quis rivos*, ff. Eod. doctores, in cap. *Nisi cum pridem*, de Renunt., Fel. in cap. *Nihil, cum scandalo*, de Præscrip. et propter scandala multa tolerantur, quæ aliâs repellerentur et corrigerentur, Cov., lib. 3 var. Res., ca. 10; Paris. de Resig. benef., lib. 3, q. 18, num. 15; Macer., var. Res. lib. 3, res. 9, n. 25, et sicut scandalum dat justam causam dispensandi, sic, et dispensationem prohibendi, ut infra dicitur: et pro bono pacis inducendæ et scandali extinguendi, juris præcepta relaxantur, cap. *Si fortè*, ubi Gloss., dist. 5, dicit quòd princeps debet scandalis obviare, quia dant justam causam dispensandi in omni casu, etiam prohibito, Anchar., cons. 359; Barbosa., cons. 1, vol. antepen. lib. 5.

POSSENT VERISIMILITER EXORIRI. — Non enim opus est ad hanc dispensationem impetrandam ut scandala vigeant tempore impetrationis, vel executionis litterarum, neque verò, quòd certò atque evidenter sint omninò futura, sed sufficit ad hanc causam probandam, quòd timeantur futura scandala, utpote inimicitiae, et jurgia; vel quoties timetur fornicationis periculum ratione juventutis contrahentium; Felin., cons. 26, n. 19, relatus per Sanch., lib. 8, disp. 19, n. 9, qui, n. 10, docet quòd ad ejus veritatem sufficit, vel probabilis timor inimiciarum, inter utriusque consanguineos, aut incontinentiæ oratorum, vel concubinatûs inter se, vel quòd mulier, ratione infamiae, non poterit competenter nubere, atque incontinentiæ periculum patietur, et sic causam præbet timor tantum futuri scandali, et ita intendit etiam ipse summus Pontifex per illa verba in dictis litteris expressa, ibi: « Nos igitur, qui salutem quærimus singulorum, ac scandalis quibuscumque ne eveniant, quantum cum Domino possumus, libenter obviamus, » etc.; unde loquitur de futuris scandalis, quæ possent exoriri, nisi matrimonium contrahatur; sicut etiam versâ vice videmus, quòd episcopus, ut aliâs diximus, potest impedire matrimonium, quando adest timor futuri scandali; abb. in cap. *Cum in tua*, de Spons.

Idem prædicandum est, ubi causa erit sola infamia,

absque copulâ secutâ; licet illius sola suspicio adsit, sed, ut supra dictum est, una suspicio non sufficit, quia plures suspiciones requiruntur, et probande erunt, juxta Glossam in l. 2, §. *Etas*, ff. de Excusat. tut., ita ut oratrix verè diffamata remaneat ob hujusmodi suspiciones, nisi matrimonium sequeretur; ex eo, quod à nonnullis visum fuit inter ipsos oratores intervenisse oscula, amplexus, et confabulationes; ex quibus deprehenditur, etiam intervenisse copulam, juxta Gloss. in l. *Quod ait lex*, ff. ad l. Jul. de Adult., ubi Gloss. ipsa ait ex his tactibus, induci argumentum sceleris, Ruin., cons. 162, n. 4, col. 1, Bursat, cons. 218, n. 5, vol. 2; Mascard., de Probat., concl. 57, n. 5; Covar., 4, decr. 2, p. 7, §. 6, num. 5, ubi voluit mulierem reddi valde suspectam ex osculo.

SI PROLES VERITATE MIHI REPERERIS. — Nempe per testium receptionem, qui non solum depnant super impedimento dirimenti, verum etiam, quod fuerit oratrix ab oratore carnaliter cognita, adeo ut scandala possent verisimiliter exoriri; ipsaque mulier diffamata et innupta remaneret, nec fuerit ab oratore, vel ab alio ejus nomine raptâ ab ejus domo, sed maneat in suâ libertate in ipsâ domo.

Hoc insuper etiam in praxi notandum est, quod si delegato aliquo modo innotuerit, oratores denuò habuisse inter se carnale commercium, non debet propterea retardari executio dispensationis (sicut debet, quando hæc nova copula fuerit secutâ, si dispensatio fuit obtenta in formâ pauperum, per rationes et declarationes superius allatas); nam, ut benè deducit Sanch., lib. 8, disp. 24, num. 8, rectè poterit ipse delegatus exequi dictam dispensationem, quæ jam retinet illius valorem; quia nondum est consummata dispensatio, sed ordinarius, virtute mandati apostolici de dispensando, debet dispensare; quia per hujusmodi copulam, sic noviter secutam, non augetur impedimentum, et nos etiam infra dicemus.

AB INCESTUS REATU, etc. — Absolutio ab hujusmodi incestu, nemini videtur reservata; ac propterea quilibet inferior potest absolvere oratores; vulg. jur.; attamen, quia ea petitur ad effectum contrahendi matrimonium, præviâ dispensatione apostolicâ, cum non possit cum ipsis dispensari, nisi prius fuerint absoluti ab incestu, propterea stylus ita se habet, ut in supplicatione petatur absolutio, et in litteris dispensationis committatur; et sic per signaturam supplicationis, Papa voluit totum negotium ad se advocare, et inferiorum manus ligare, argum. tex. in cap. *Ut nostrum*, de Appell., sicut etiam alibi diximus.

Inconveniens etenim esset quod, licet absolutio ab incestu non sit Papæ reservata, possit tamen episcopus sive alius inferior ab eo absolvere, ante, vel post dispensationem obtentam à Papâ, qui tanquam necessarium antecedens ad dispensationem trahit ad se etiam absolutionem, nam postquam summus Pontifex, sive à principio aliquid agit, sive ad se revocat aliquid negotium, ligantur manus inferiorum, ut nihil valide in eadem causâ per illos fieri possit, per tex. in c.

Ut nostrum, de Appell., et in c. 1 et 2, de Confirmat. vel inut.

In simili enim videmus quod si habens collationem alienjus beneficii à summo Pontifice, indigeat aliquâ dispensatione, non potest episcopus cum eo, quoad tale beneficium, dispensare, licet alias posset; abb., in cap. *Postulasti*, n. 10, de Cler. ord. min., Simonet. de Reser. q. 61, n. 6, ut per Gonz. gl. 52, n. 22, vers. *Imò stylus*.

Præterea, per jam supra allatas declarationes sacræ congregationis habes quod expressio hujusmodi incestus est adeo necessaria, ut nisi ille exprimatur, dispensatio sit subreptitia, et stylus inolevit Romanæ Curiae, ut in supplicatione pro dispensatione cum incestuosus, ubi agitur de matrimonio contrahendo, secutâ copulâ scienter vel ignoranter, super gradibus remotis, aliisque impedimentis, petatur absolutio ab excommunicationis sententiâ, quam oratores propter premissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus hujusmodi, etc., et nihilominus postmodum in litteris dispensationis super ipsâ supplicatione expediendis, nunquam datur absolutio à dictâ excommunicationis sententiâ, sed tantum ab incestu et excessibus supradictis, cum dictæ excommunicationis absolutio possit etiam dari in ipsis litteris. Hujus rei ratio est quia contingere potest, quod oratores ob hujusmodi incestum, reperiantur excommunicati per aliquam constitutionem synodalem ab ordinario promulgatam, sive per illius casus in synodo diocesanâ reservados; quia jam potest dictus ordinarius illos in pœnam peccati, excommunicare; cum de jure incestuosi sint excommunicandi, sicque videtur quod hic sola supplicationis signatura sufficiat pro absolutione ab hujusmodi excommunicatione, incursa propter talem incestum.

Necessariò tamen danda est hæc absolutio, etiam ab excommunicationis sententiâ, quæ datur etiam in litteris, ubi oratores petunt secum dispensari super impedimentis primi et secundi gradus, cum copulâ secutâ, aut illius suspicione; quo casu, litteræ expediuntur per breve sub annulo Piscatoris; nam per Constitutionem fel. record. Gregor. XIV, quæ incipit: *Sicut antiquus*, anno Domini 1590, kal. martii, anno primo sui pontificatus, adjectæ sunt excommunicationes, aliæque pœnæ contra incestuosos hujusmodi, et statuitur, quod deinceps super primi aut secundi tantum consanguinitatis aut affinitatis graduum, etiam mixtorum impedimentis, cum quibusvis personis, neque in contrahendis, ubi carnalis copula, cum spe, vel sine spe obtinendæ dispensationis, etiam prole susceptâ, vel diffamatio copulæ intervenerit, neque in sic, pro tempore contractis, etiam scandalorum et inimicitiarum, vel alio quovis pretextu, neque etiam cessantibus circumstantiis supra dictis, nisi cum personis, nimirum cum magnis principibus, et ex causis, scilicet publicis, à concil. Trid., sess. 24, de Reform. matr., c. 5, admissis, in contrahendis matrimoniis hujusmodi nullo modo, aut ipse, aut successores dispensare intendant; idque intelligendum sit, nisi contrarium ex-

pressè in dictis dispensationibus exprimitur. In virtute quoque sanctæ obedientiæ, et indignationis suæ pœna, districto præcipiendo interdixit, ne aliquis cujuscumque statûs, gradûs, ordinis, dignitatis, etiam regiæ vel imperialis, summo Pontifici, vel ministris ejus pro hujusmodi dispensationibus obtinendis, quomodolibet intercedat, sciturus, alioquin se in his omnino repulsam passurum. Et demùm, locorum ordinariis, in virtute etiam sanctæ obedientiæ præcipitur, ut contra hujusmodi incestuosos, tam viros, quàm mulieres, cujuscumque statûs, gradûs, dignitatis, ordinis et conditionis existant, juxta sacrorum canonum decreta procedant, ipsosque excommunicatos declarent; ac tanquàm tales à Christi corpore, et Ecclesiæ Dei unitate separatos, ingressu ecclesiarum prohibeant, et graviter puniant, atque matrimonia per eos contracta, dirimant, et irrita declarent, ipsosque ab invicem separent. Et sic etiam in praxi videmus, quòd in litteris dispensationum hujusmodi, quæ, ut dictum est, per breve expediuntur, committitur ordinario, seu vicario, ut ipsos oratores, non solum ab incestûs reatu et excessibus hujusmodi, verùm etiam ab excommunicationis, aliisque censuris et pœnis ecclesiasticis et temporalibus, tam à jure, quàm ab homine, contra similia perpetrantes, promulgatis, quas ipsi oratores propterea incurrerunt, absolvat; quod quidem non servatur in dispensationibus super gradibus remotioribus.

ET RECEPTO AB EIS JURAMENTO, etc. — Non enim sufficit oratores narrasse summo Pontifici in principio supplicationis, quòd non se cognoverint sub spe faciliùs habendæ dispensationis, sed ille vult, hæc verba apponi in dispositivâ litterarum, quæ magis attenditur quàm narrativa, Ludovis., decisio. 522, num. 4, ut per ea sic geminata deprehendatur, voluisse Papam omnino debere fieri mentionem de incestu, cum spe facilioris dispensationis; quia ista geminatio clausularum seu verborum, ultra solitum, operatur, et ostendit majorem deliberationem, Bald., in l. *Fructus*, c. de Action. empti. Jas. in l. *Nominatim*, num. 8, ff. de Lib. et Posth.

Quod quidem juramentum debet præstari in manibus ipsi delegati; nam licèt, quoad receptionem testium, possit ille alium subdelegare, ut aliàs diximus; hoc tamen sibi permittitur post accepta juramenta testium, ut ait Genuen., in Praxi curiæ archiep. Neapolitan., cap. 69, sub num. 9, cætera verò omnia tenetur per seipsum explere, per tot clausulas in dictis litteris appositas, ex quibus impeditur subdelegatio; cum sit electa industria personæ, per ea quæ tradit Menoch. de Arbitr. jud., lib. 1, q. 68, num. 11; Sanch., lib. 8, disp. 27, num. 48; Thesaur. for. Eccles., p. 1, cap. 5, num. 49, et p. 2, cap. 2, num. 16.

Verùm, quia attentâ veriori opinione, per prædictas clausulas denotantes simpliciter electionem industriæ personæ, non impeditur subdelegatio quoad reliqua; cum quamplurimæ sint diocèses talis amplitudinis, ut oratores satis distent à civitate, ubi est episcopus, et illius vicarius, ita ut non sit ita facilis ad illos acces-

sus, propterea consuetudine introductum est, ut video, tam in hac, quàm in aliis curiis ecclesiasticis, observari, ut hoc juramentum committatur parochi oratorum, seu vicario foraneo illius loci; cui mandatur ab ipso delegato, ut ab ipsis oratoribus recipiatur hujusmodi juramentum, eosque absolvat ab incestu, prævio decreto ejusdemque delegati, tenoris sequentis, videlicet:

Per illustrissimum et admodum reverendum D. vicarium generalem N. delegatum apostolicum, fuit prorsum et decretum quòd supplicantes absolvantur, prout præsentis decreto absolvi mandatur, in foro conscientiarum ab incestu et excessibus in litteris apostolicis expressis, à rever. parochi S. Mariæ Gratiarum loci N., imposita eis pro modo culpæ pœnitentiâ salutari; recepto prius ab eis juramento, quòd sub spe faciliùs habendæ dispensationis hujusmodi, incestum non commiserint, etc.

Hic profectò cadit illa questio, quam movet Sanch., d. lib. 8, disput. 23, num. 15, nempe, quid dicendum sit, quando sum. Pontif. dispensat cum consanguineis, vel affinibus sub hac conditione, dummodò copula non intervenerit? Cui quæstioni nos breviter, juxta praxim, respondendum esse duximus, quòd hodiè (quidquid antea observatum fuerit) nunquàm in dispensationibus istis apponitur clausula, ut super hoc interrogentur, quæ tantùm apponitur, quando dispensatio impetrata est cum mentione copulæ; quia tunc accipitur juramentum, quòd sub spe faciliùs habendæ dispensationis, non se cognoverint, ut supra dictum est.

Verùm, si nihilominus contingat ipsos oratores ab executore interrogari, an copula prædicta intervenierit; si ita sit, eaque fuerit occulta, nec super ea obtenta dispensatio in foro conscientiarum ab officio sacræ pœnitentiariæ, tenentur oratores illam fateri ad judicis interrogationem; ait enim id. Sanch., d. num. 15, quòd si nolint fateri, non utantur dispensatione; ea enim interrogatio non eò tendit, ut illi puniantur, sed ut impediatur usus subreptitiæ dispensationis, et matrimonium irritum; sed postea contrarium sentiendo, ait, hoc modo oratores, negando ipsam copulam, omni culpâ vacare, quamvis id negetur, etiam cum juramento; quia hoc juramentum est verum, ejus sensus est, non feci incestum, ut substat in hoc foro externo, in quo judex rogat.

Nunquàm tamen defuerunt, qui sub spe faciliùs impetrandæ dispensationis, se carnaliter cognoverunt, et litteris dispensationis hujusmodi impetratis, medio juramento, spem hanc ab eis conceptam, negârunt; quod, si fuerit ita occultum, ut per officium sacræ pœnitentiariæ illis succurri possit, ad illud habetur recursus, narrando, quòd ipsi aliàs cupientes invicem matrimonialiter copulari, dispensationem à Sede Apostolicâ super impedimento quarti consanguinitatis, quo invicem sunt conjuncti, cum copulâ obtinuerunt; nullâ tamen factâ mentione, quòd sub spe faciliùs habendæ dictæ dispensationis, se carnaliter cognoverant; imò id coram ordinario loci, cui litteræ prædictæ fuerunt directæ, medio, juramento negârunt; et

quia occultum est oratores, spem huiusmodi tacuisse, publicum verò impetrasse prædictam dispensationem; et nisi illa ad effectum perducatur, scandala orientur, proindeque confessario committitur absolutio à præmissis, et dummodò occultum sit, dictam dispensationem nullam esse ob spei prædictæ taciturnitatem; ut postquam cum ipsis oratoribus, super dicto impedimento, et aliis præmissis, servatâ formâ dictarum litterarum dispensatum fuerit, cum ipsis oratoribus dispenset.

Pari modo succurritur oratoribus, qui cupientes etiam matrimonialiter copulari, ut facilius dispensationem super aliquo impedimento impetrarent, se carnaliter cognoverunt, et cum hæc spe obtentis litteris dispensationis intra tempus separationis sibi à delegato impositæ, se denuò carnaliter cognoverunt; et licet contenta in eisdem litteris adimpleverint, nondum tamen ad actum præstationis iuramenti, quòd sub dictâ spe se non cognoverint, deveniunt; et quia ob tacitam spem prædictam, et novam copulam subsequutam, de validitate dictæ dispensationis dubitant, cum publicum sit ipsos dictas litteras dispensationis impetrasse, ac in eis contenta adimplevisse, impedimenta verò ex præmissis provenientia, occulta sint; et nisi matrimonium contrahatur, scandala oriantur, committitur similiter confessario ut cos absolvat; injunctâ inde eis gravi poenitentia salutari; quòdque arbitrio ejusdem confessoris, faciant eleemosynam, illius nutu in pauperum alimenta distribuendam. Et dummodò impedimentum ex incestuosâ cognitione ac spe prædictâ proveniens, occultum sit, et nisi matrimonium contrahatur, scandala oriantur, cum ipsis oratoribus, postquam aliâs ritè et juxta formam litterarum prædictarum, verificatisque in eis narratis super impedimento dicti tertii gradûs consanguinitatis dispensatum fuerit, quòd præmissis non obstantibus, cum eisdem dispenset.

ET QUATenus, etc., PARITO JUDICATO. — Quod quidem intelligendum est si ordinarius ipsos oratores ob huiusmodi incestum fortè declarasset excommunicatos, ut dictum est, aut illos quoquomodo ad alias pœnas condemnasset; quandoquidem debent illius sententiae late, seu ferendæ prius omninò parere. Idem quoque dicendum est, si fuerint ad forum iudicis secularis delecti, ut plectantur pœnis incestûs; utroque enim casu tenentur parere; ut innuit illa dictio, quoquomodo, quæ, cum sit universalis, comprehendit omnes modos; Menoch., cons. 511, num. 19, Mascard., de Probat., conclus. 1151, num. 16.

Nec prius possunt oratores ipsi ad matrimonium vigore dispensationis admitti, quàm iudicato paruerint; clausula enim hæc, parito iudicato, tribuit jurisdictionem conditionalem; ac propterea illam suspendit, donec fuerit paritum, et processus dictæ dispensationis antea factus, erit nullus, et sine jurisdictione, Rot. Rom. apud Farinac., dec. 68, num. 1, tom. 1, p. 1, et ita neque vicarius exco., nec ordinarius potest procedere, nec oratores possunt audiri, nisi prius verificato quòd paruerint iudicato;

Put., dec. 16; ut lit. pend. et dec. 429, lib. 1, ac debent parere integraliter; Ludovis., dec. 566, num. 2, et ibi addit. num. 3, quia cum dicta verba posita sint in ablativo absoluto, conditionem important, l. *A testatore*, ff. de Condit. et Demonstr., Jas. in l. 2, num. 12, c. de Jur. emphyt.; Caputaq. dec. 111, num. 3, part. 1.

Propterea non sufficit quòd oratores velint præstare cautionem de parendo iudicato, ut possit interim delegatus exequi litteras dispensationis; cum id positum sit sub conditione quare debet adimpleri in formâ specificâ, non autem per æquipollens, juxta text. in l. *Qui hæredi*, § *Marius*, ff. de Condit. et Demonstr. Surd., cons. 186, num. 19.

IN UTROQUE FORO AUCTORITATE NOSTRA DISPENS. —

Illic enim publicum est oratores inter se carnale commercium habuisse; quia fortè oratrix ab oratore antea gravida reddita est; ac propterea egent absolute et dispensatione pro utroque foro. Si enim copula esset occulta, parum refert de eâ in dispensatione pro foro externo, mentionem fieri, si alia allegatur causa ad contrahendum; cum satis sit petere absolutionem in sacrâ poenitentiariâ, explicato quoque ibi impedimento dirimenti, super quo aut dispensavit, aut dispensaturus est Pontifex, et ita docet quotidiana praxis, et testatur Sanchez. d. lib. 8, disp. 25, n. 11, qui ibi subdit, quòd super incestu non impetratur vera dispensatio, cum ille non sit impedimentum, sed suppletur vitium dispensationis pontificiæ, in quâ narrantus est hic incestus, ut valida esset.

Verum est tamen quòd stylus sacræ poenitentiariæ requirit, quòd in his casibus non modò petatur absolutio ab incestu, verum etiam dispensatio super impedimento, licet jam super eo obtenta fuerit, vel obtinebitur dispensatio in utroque foro.

PROLEM SUSCEPTAM, SI QUA SIT, ET SUSCIPENDAM, etc. — Duo in his litteris conceduntur, nempe mandatum de dispensando, ac potestas legitimandi prolem susceptam et suscipiendam; et sic unum ab altero distinctum; unde si fortè mandatum, quoad dispensationem super impedimento dirimenti, non potuisset habere effectum, propter supervenientem mortem alterius oratorum, valebit nihilominus potestas legitimandi prolem huiusmodi, etiam in præjudicium venientium ab intestato, Anchar., cons. 409, quem refert Gonzal. ad regul. 8 cancel. glos. 5, § 9, n. 27; Rot., dec. 207, n. 2 et 3, p. 1, divers. Seraph. dec. 1121, sicut dicimus à pari, quòd nullâ existente resignatione, ob non factam publicationem à resignatario cum reservatione pensionis, resignans non amittit pensionem sibi reservatam, vel aliud jus; Paris., de Resign. benef., lib. 11, q. 7, n. 57; quare si huiusmodi beneficium impetretur ab alio, iste impetrans tenebitur ad pensionem jam impositam ad favorem resignantis; Grat., discept. foren., cap. 138, n. 50; ita pariter in gratiâ coadjutoricæ cum futurâ successione, quæ continet in se duplicem gratiam æquè principalem, quarum una est gratiâ coadjutoricæ, quæ expirat per obitum coadjuti; altera verò continet futuram succes-

tionem, cum primum vacaverit beneficium, juxta tenorem litterarum predictæ coadjutorie, id. Gonz., d. § 9, n. 55, et ego ipse dicam in meâ Praxi. benef.

Ita in proposito dicimus, quod possunt litteræ hujusmodi executioni demandari, quoad illam partem quæ continet legitimationem proles; quamvis non possint quoad aliam, quæ continet impedimenti dispensationem; Rota, dec. 207, cujus verba sunt:

Domini tunc erant dispensationem ad effectum legitimationis filiorum valuisse, quia gratia penitentiaria continebat duo a quæ principaliter, mandatum videlicet de dispensando, ut Joannes Baptista et Angela manerent in matrimonio contracto, non obstante quarto consanguinitatis gradu, quo erant conjuncti, et de legitimando filios, jam natos; qui filii tam nati, stante predicto consanguinitatis impedimento, non efficiuntur legitimi, ob legitimum matrimonium subsecutum, ex Abb., in cap. Tanta, num. 14, qui fil. sint legit., sed proveniebat hæc legitimas ex approbatione Papæ, qui, ratificando matrimonium, ita de facto contractum, legitimavit prolem in figurâ matrimonii susceptam, ut per Anchar., cons. 409, Put., dec. 484, lib. 2. Unde licet gratia, quoad contractum matrimonii, non possit habere effectum, debet tamen demandari executioni, quoad legitimitatem; in quâ nullum adest impedimentum, Butr. in cap. Constitutus, num. 22, de Rescript., Felin. in cap. Sedes, col. 1, n. 2, eod. tit. Et hæc duo dixerunt domini contineri in gratiâ, non tanquam connexa vel dependentia ad invicem, sed tanquam æquæ principalia; quia narrata sunt apta et sufficientia ad utrumque etiam principaliter obtinendum.

Nulli enim dubium est, neque inconveniens oritur, quod eadem gratia pro unâ parte sit valida, et pro alterâ invalida; unde, licet cesset, quoad partem invalidam, sustinetur tamen quoad validam, d. cap. Si eo tempore, de Rescript., in 6; sicut etiam dicimus, quod defectus intentionis in unâ parte gratiæ, non vitiat gratiam in aliâ parte distinctâ et separatâ, in quâ cessat defectus, id. Gonz. d. § 9, n. 59.

Hic inferri etiam potest ad casum permutationis duorum beneficiorum, quæ non desinit valere, quamvis alter compermutantium, ob supervenientem mortem, non assequatur beneficium; quia, cum una collatio, facta eâ causâ permutationis, sit ab aliâ separabilis, licet altera non habeat effectum, non propterea desinit valere permutatio, quoad aliam, sicut aliàs diximus de eo qui obtinuit dispensationem matrimonialem super duobus impedimentis; nam si tempore executionis litterarum dispensationis, non duo impedimenta, sed unum tantum aderit, valebit dispensatio, quoad illud impedimentum, quod verè et realiter existit; quia utile per inutile non debet vitari, ut per Achillem de Grass., dec. 3, n. 4 et 5, super reg. de Valore exprim., sicut passim practicatur, et supra diximus.

Cessabit tamen ratio præmissorum, si obtentâ dispensatione cum supra dictâ mentione legitimationis proles, parentes, poenitiâ ducti in casu matrimonii contrahendi, non inirent ipsum matrimonium; nam

tali casu credit Sanch., d. disp. 7, num. 5, non valere hujusmodi legitimationem, quæ conceditur tantum in favorem dicti matrimonii contrahendi; cum aliàs dictam legitimationem Papa non concessisset; quia, cum nulla ratio reddi possit, ex quâ hæc legitimatio deprehendatur, profectò ea facienda per executores dispensationis, dependet à matrimonio contrahendo; quare, nisi illud contrahatur, cessat causa; et sic cessare debet effectus, vulgatis juribus, etc.

Est autem dispar ratio de hoc et casu superiori; in illo enim, quod gratia dispensationis debet executioni non demandetur, impedimentum est necessarium, puta ob mortem; hæc autem est voluntarium; quare, licet gratia dispensationis super impedimento canonico, sit distincta à gratiâ legitimationis proles, quo fit, ut redditâ impossibili illius executione, possit hæc executioni mandari, nihilominus tamen, quia proles legitimitate pertinet ad bonum matrimonii, quod conjuges voluntarie respuunt in secundo casu; ideo sine illo, locum habere non debet.

Hinc dispensatio præsumitur inter virum et uxorem, qui in gradu prohibito contraxerunt, si per decem annos continuos, et ultra in matrimonio vixerunt, et mortui sunt; quia diuturnitas, quâ in figurâ matrimonii fuerunt vir et uxor, facit quod proles illegitima habeatur pro legitimâ concurrente publicâ ignorantia, Caputaquen., dec. 269, part. 1, et dec. 25, n. 1, p. 2.

Neque ab hac nostrâ praxi dissonat, quod notat Genuen, in Praxi cur. archiep. Neap., cap. unico, in casu dispensationis matrimonialis, nimirum, quod si ex dispositione testatoris, non possunt aliqui succedere, nisi fuerint nati ex legitimo matrimonio; et quidam consanguinei de facto contraxerunt matrimonium; postmodum verò impetrarunt dispensationem à Papâ, directam episcopo, qui cum eis dispensaret, si ipse episcopus malitiosè adhibuerit moram in dispensando; et interim filius natus est, qui natus esset legitimus, si episcopus dispensaret, an talis filius succedat? et concludit affirmativè, cum dispensatio debita fuerit per diversa jura ibi per eum allegata.

LEGITIMAM DECERNENDO. — Non enim sufficit dispensare vigore harum litterarum, ut matrimonium contrahatur, nisi in licentiâ, seu decreto ordinarii exprimatur, quod etiam legitimaverit prolem antea susceptam; quia illa non remanebit legitima vigore matrimonii; sicut ea quæ post illud contractum, suscipienda erit; nam proles post contractum matrimonium suscipienda, est ex naturâ rei legitima, tanquam ex vero matrimonio orta; proles verò jam antea suscepta, non legitimatur per subsequens matrimonium; cum illa sit spuria, per text. in cap. Tanta, qui fil. sint legit., et sic solum legitimatur ex decreto ordinarii, seu alterius executoris litterarum hujusmodi dispensationis, cui committitur, ut si preces veritate niti repererit, cum oratoribus super impedimento dispenset, ac decernat prolem susceptam legitimam, Sanch., lib. 8, disp. 7, num. 16, circa medium, ubi subdit quod supra dictum verbum *Decernendo*, acci-

pitur propriè pro decreto interponendo respectu prolis susceptæ, et impropriè pro declarando respectu prolis suscipiendæ.

Sed quid agendum si executor, dispensando super impedimento supra dicto, omiserit prolem susceptam legitimam decernere, an poterit eam quandocumque decernere, etiam extra actum dispensationis?

Et hoc videtur deduci ex iis quæ supra diximus, nempe quòd unum ab altero non dependet; ac propterea dictus executor, post litterarum executionem, quoad dispensationem, poterit, quandocumque sibi placuerit, durante ejus officio, ipsam prolem legitimam decernere; quia exequendo quoad ad dispensationem tantum, non fuit plenè functus officio suo, partem sibi commissam relinquens; id. Sanch., d. disp. 7, num. 17, ubi etiam subdit quòd si jam executor deposuerit officium, vel obierit, vel fuerit absens à diœcesi, ejus successor in officio poterit exequi has litteras quoad legitimatorem prolis.

Sicut etiam id locum sibi vindicat in aliis dispensationibus super impedimento occulto in foro conscientie tactum impetratis; quæ juxta stylum sacræ penitentiariæ, diriguntur discretò viro confessori magistro in theologiâ, vel decretorum doctore; nam si ipse dispensaverit tantum super impedimento occulto, et omiserit declarare prolem legitimam juxta facultatem sibi traditam, posset orator eligere alium similem confessarium, qui declaret hujusmodi prolem legitimam; et hoc modo creditur intellexisse Sanch., d. num. 17, licet id non explicet.

Nescio tamen quomodo id posset in praxi servari, stante clausulâ appositâ in fine litterarum ejusdem sacræ penitentiariæ, nempe quòd confessorius teneatur lacerare dictas litteras, postquam illarum vigore dispensaverit, et hoc sub penâ excommunicationis late sententiæ, ut suo loco dicitur; quomodo enim alteri confessorio præsentari poterunt, si ille non exstant? rescriptum namque tribuit jurisdictionem executori, Cassador, super Regul., decis. 53, num. 3, et de Restit. spol., decis. 8, num. 10.

Superest breviter videamus num filii habiti ex incestu narrato in supra dictis litteris dispensationis, post illarum executionem, efficiantur legitimi per matrimonium subsequens; et ex eo verè legitimi censeantur, quoad omnia, etiam ad successiones, fideicommissa, et majoratus; sicut naturales, an verò legitimatio ista sit censenda, ac si esset facta à summo Pontifice separatim, absque matrimonio; ita ut solùm prosit ad spiritualia et ecclesiastica, ut in dies impetrantur ad ordines et beneficia; et sic tanquam facta per rescriptum Papæ?

Hanc questionem movet Garc., de Benef. p. 7, cap. 2, num. 39, qui, num. 40, resolvit, quòd hujusmodi illegitimi per subsequens matrimonium efficiantur legitimi, quoad omnia, etiam ad successiones, fideicommissa et majoratus; cum ista legitimatio non fiat per Papam, absque matrimonio, sed ratione matrimonii et respectu illius, dependenterque ab illo; extendendo et ampliando dispositionem et favorem,

cap. *Tanta*, qui fil. sint legit., ut intret etiam in isto casu; ex eo quòd si oratores sic dispensati, postea non contraherent matrimonium inter se, proles antea suscepta non remaneret legitima; nec virtute hujusmodi dispensationis possent, ut diximus, legitimari.

Et hic obiter nota, quòd cum proles legitimabitur per confessarium, vigore litterarum sacræ penitentiariæ in foro conscientie tantum; si impedimentum ad contrahendum, quod prius erat occultum, detegatur, ipsa proles reputabitur illegitima; Sanch., l. 8, disp. 34, num. 47 et seq., donec desuper fuerint impetratæ litteræ dispensationis in utroque foro, cum consuetâ clausulâ, legitimatorem prolis susceptæ, etc.

CAPUT III.

Praxis dispensationum matrimonialium de scienter contracto.

Egimus hactenus de dispensationibus super matrimonio, in gradibus prohibitis, contrahendis, ubi carnalis tantum copula intercessit; consequens erit videre an et quomodo dispensetur super impedimentis in matrimonio scienter contracto; sæpè enim (quod dolendum maximè est) ante dispensationem obtentam, matrimonia contrahi videmus, ac etiam carnali copulâ consummari; necnon, ut facilius postmodum dispensatio ipsa obtineatur, ut per Boer, decis. 264, n. 26, quod quidem ante concilium Tridentinum causam præbebat facilius obtinendi dispensationem ipsam: postmodum verò ex ipso concilio, sess. 24, c. de Reform. matrim., ob eandem causam retrahuntur summi pontifices ab illius concessione; unde non nisi cum maximâ difficultate dispensant, cum tales oratores tali judicent dispensatione indignos, stante decreto ejusdem concilii, sicut antea diximus.

Antequàm verò ulteriùs progrediamur, occurrit videndum an dictum decretum concilii Tridentini, dictâ sess. 24, cap. 5, habeat locum in quibuscumque impedimentis dirimentibus, vel tantum in impedimentis consanguinitatis et affinitatis, de quibus tantummodò ipsum concilium loquitur.

Et videtur illud non extendi ad alia impedimenta dirimentia; cum expressè illud loquatur adversus contrahentes intra gradus prohibitos; quod quidem intelligi videtur de impedimentis, quæ per gradus distinguuntur, veluti consanguinitatis et affinitatis, non autem de reliquis, quæ gradus non habent; quare ubi illa non exprimuntur à lege, pena non debet imponi, facit text. in cap. *Cum vos*, de Off. ordin., l. *At si quis*, § *Idem labeo*, ibi, *cum pena statuta non sit*, ff. de Relig. et Sumpt. funer., et facit text. in auth. *de non elig. secund. nub.*, in verbo *Non est lex tale quid dicens*, et text. in cap. 1, ibi, *nusquam cautum reperitur ne sed. vac.* Gloss. in cap. *Cupientes*, § *Quòd si per viginti*, in verbo *Privatos*, de Elect. in 6, et text. in cap. 15, qui, ibi, *cum non sit expressum*, de Sent. excom. in 6, Gles. in cap. 2, verbo *Debitum*, de Cognat. spirit., et in cap. *Cum speciali*, de Appell.; Abb. in cap. fin., de Rescript., ubi dicit penam à lege ipso jure impositam non debere extendi per identitatem rationis, et pro hoc dicit facere c. *Pauw*, de Pœ-

nit., dist. 1, quod etiam notat Joan. Andreas in regula *Odia*, de Reg. jur. in 6, quando enim Papa aliud non explicat, talis constitutio non se extendit, arg. cap. *Non est nobis*, de Spons., quandoquidem lex limitata, limitatum effectum habet, l. *Cum servo*, ff. de contrah. Empt., c. 1, de Sepult., Cassad., decis. 56, n. 3, super Regul. Cancell.

His tamen non obstantibus contrarium est verius, de stylo, et in praxi Romanæ Curiae receptum, ut etiam illius tyrones sciunt; nam licet concilium Tridentinum loquatur tantum de gradibus prohibitis, ibi: *Si quis intra gradus prohibitos scienter matrimonium contrahere presumpserit, separetur, et spe dispensationis careat, non enim dignus est, qui Ecclesiæ benignitatem facile experiatur, cujus salubria præcepta temerè contempsit*; ac propterea, cum constitutio sit pœnalis, non recipiat extensionem, alleg. jur., tamen intelligendum est etiam de quocumque impedimento, quia in eo, eadem prorsus ratio textus militat, sicut nos docet diuturna praxis in hujusmodi dispensationibus impetrandis; præsertim ne oratores, sicut clandestinè contrahentes, affectatores ignorantie videantur; cum debitam diligentiam non adhibuerint ad inquirendum omnia impedimenta, et ubi ratio expressa in textu omninò militat, lex quantumcumque pœnalis, extenditur ad illum casum, ita Sanch., lib. 3, disput. 42, n. 4, et nos infra dicemus.

Sicut nec etiam refert, quòd hæc Constitutio sit correctoria, et pœnalis simul, ac ob id minùs extendenda; quia nihilominùs extenditur ob identitatem rationis in eà expressæ; eoque magis, cum illa emanaverit favore animarum, ac propterea erit dilatanda, Bart. in l. *Si extensio*, num. 43, vers. *Ex prædictis*, ff. solut. Matr.; Abb. in cap. *Quesivit*, de Divort., in fine, faciunt etiam tradita per Felin. in cap. *Translato*, num. 11, de Constit.; cum enim dicimus, quòd constitutio pœnalis est restringenda, id verum est de lege pœnali, quæ versatur circà delicti punitionem, quia tunc illius tenor propriissimè intelligendus est per jura supra dicta.

Et licet, meo tempore, quidam advocatus Hispanus contenderet coram DD. abbreviatoribus majoris præsidentiæ in cancellariâ apostolicâ, id sibi tantummodò locum vendicare inter consanguineos, affines vel cognatos; denique silere coactus fuit, pluribus doctrinis alterius doctoris prædictæ nationis, nempe ejusdem Sanch. sub num. 4, vers. *Probat*, aliisque rationibus, per dictos DD. abbreviatores tunc adductis, præcipuè quia virtus legis non consistit in proprietate verborum et cortice, sed in sensu et mente, l. *Scire oportet*, § *Aliud*, ff. de Excusat. tutor., l. *Contra legem*, de leg., l. *Cum pater*, § *Dulcissimis*, ff. de Leg. 2, l. *Nominis et rei*, § *Verbum*, ff. de Verbor. signif., cap. *Intelligenti*, et cap. *Propterea*, cod. tit., et non tantum causa verborum, et significatio, sed etiam mens agentium est inspicienda, l. *Si in venditione*, in fine, cum ibi not.; ff. comm. præd., et si, inspecta mente, Papa interrogaretur, verisimiliter idem responderet; unde haberi debet pro expresso quoad

cætera impedimenta dirimentia, l. *Tale pactum*, § fin. cum ibi not., ff. de Pact., quæ lex procedit, sive per modum statuti seu rescripti, aut conventionis, seu alterius dispositionis, aliquid cautum existat, secundum Badd. et Castr. ibi, Curt. Jun. cons. 51, col. 2.

Nec refert, quòd non debeamus dicere, quod statutum, aut lex, seu constitutio non dicit; text. in auth. de non elig. secund. nub. in § *Optimè*, coll. 1, l. *At si quis*, § *Divus*, ff. de Relig. et Sumpt. fun.; id enim verum est, nisi ratione materie, de quâ loquitur, detur materia interpretandi Textus est expressus in Clem. *Exivi de parad.*, de Verb. sign., sicut nec ad rem facit concilium de gradibus locutum fuisse, quia id tantum gratiâ exempli expressit inter gradus prohibitos, nec non frequentiores usus; nam habemus in jure quod expressum frequentiæ causâ, non restringit, l. 1, junctâ Glossâ in verbo *Illyricanas*, c. de quibus mun. vel potestatibus nemini liceat se excusare, ex eò quòd, ut omnibus notum est, major pars dispensationum, quæ petuntur ad matrimonia contrahenda, consistunt in impedimentis quæ per gradus distinguuntur; nec tamen totaliter omisit idem concilium id declarare; cum statim post supra dicta verba, subdidit: *Si verò solemnitatibus adhibitis, impedimentum aliquod postea subesse cognoscatur*, etc., prout in simili aliàs diximus.

His igitur præmissis, circa præsentem materiam de matrimonio in gradu prohibito contracto, dicendum est quòd prohibitio super hoc, ex decreto dicti concilii Tridentini, innuitur rationi text. in d. Clem. *Eos*, de Consang. et Affin., quod quidem concilium vult taliter contrahentes carere spe dispensationis, Clement. verò imponit pœnam excommunicationis; sed, ut illius tenorem unusquisque ante oculos per extensum habeat, præcipuè, ut sciat quonam modo in supplicationibus similium dispensationum petenda sit absolutio, illum hic inserere non displicuit, qui talis est, videlicet:

Eos qui divino timore postposito, in suarum periculum animarum, scienter in gradibus consanguinitatis et affinitatis constitutione canonica interdictis, aut cum monialibus contrahere matrimonialiter non verentur, necnon religiosos et moniales ac clericos in sacris ordinibus constitutos, matrimonia refrenare metu pœnæ, ab hujusmodi eorum temeritatis audaciâ cupientes; ipsos excommunicationis sententiâ ipso facto decernimus subiacere. Præcipientes Ecclesiarum prælatis, ut illos quos eis constiterit taliter contraxisse, excommunicatos publicè tandiù nuntient, seu à suis subditis faciant nuntiari, donec, eorum humiliter recognoscentes errorem, separentur ab invicem et absolutionis obtinere beneficium mereantur. Per prædicta quoque juribus, quæ sic contrahentibus alias pœnas imponunt, in nullo volumus derogari.

Quæ quidem constitutio est Clementis V, qui eam edidit in concilio Viennensi, ut patet in titulo ipsius Clementinæ.

Supervenit postmodum Clemens VII, qui cum cognovisset quòd, non obstante supra dictâ prohibitione

dictæ Clem. Eos, nonnulli, contra illius prohibitionem, matrimonia sub spe consequendæ dispensationis contrahabant, carnaliter copulâ consummabant, ad tot malis obviandum, aliam edidit constitutionem, quâ demitur spes hujusmodi dispensationis consequendæ, ut ex illius tenore patet, quem etiam hic pro majori carnalium commoditate, per extensum libuit apponere, et talis est :

CLEMENS episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis, episcopis, et aliis locorum ordinariis, salutem, et apostolicam benedictionem. Quia plerumque in futurorum eventibus imbecillitas humani iudicii adeo fallitur, ut quod utile non solum conjectura, sed etiam attenta, et provida consideratio pollicebatur, id prorsus inutile, ac animarum saluti maximè damnosum reperitur, propterea nonnumquam expedit, ut gratiæ quæ olim consulto et rationali de causâ concedi videbantur, multò consultius in posterum denequentur, id quod necessitas præsentis provisionis evidenter ostendet. Sanè postquam fel. rec. Clemens Papa V, prædecessor noster in concilio Viennensi, eos qui divino timore postposito, in gradibus consanguinitatis et affinitatis contra canonicas sanctiones, matrimonia scienter in suarum periculum animarum contrahere præsumpissent, excommunicationis sententiæ ipso facto decreveret subiacere; præcipiendo Ecclesiarum prælatis, ut tamdiu excommunicatos publicè nuntiarent, seu nuntiari facerent, donec separarentur ab invicem et beneficium absolutionis obtinerent; sedes Apostolica, et Romani pontifices prædecessores nostri considerantes gravia oriri posse scandala, si matrimonia hujusmodi scienter contracta, et carnali copulâ consummata per divortia dirimerentur, ad obviandum hujusmodi scandalis, et ne mulieres perpetuò diffamata remanerent, inducebantur ad dispendium cum illis qui in gradibus hujusmodi prohibitis matrimonia ipsa scienter contraxissent, propter quod multi volentes in gradibus prohibitis matrimonia contrahere, ac sperantes veniam et absolutionem, ac dispensationem à sede prædictâ facilius obtinere posse, illa passim contrahere, et carnali copulâ sub tali spe consummare præsumperunt. Quæ abusus et corruptela cum jamdiu propter inveteratam hominum malitiam, et nimiam dictæ sedis in absolvendo ac dispensando facilitatem, adeo creverit, ut cupientes in gradibus prohibitis hujusmodi contrahere, nullo pacto id facere vereantur, et unde scandalis remedia patebantur, inde scandalorum materia et occasio nata videatur. Nos, quorum interest agrum Domini ita colere, ut virtutes in eo crescant, abusiones verò quæcumque tollantur, ac malis moribus via et aditus omnis præcludatur, hujusmodi fraudibus et dolis, per quos multi dispensationes in præjudicium animarum suarum à nobis extorquere, ac clementiâ et misericordiâ apostolicâ sub spe veniæ, quæ, ut experientia rerum magistra docet, peccandi viam pandit, abuti non cessant, obviare volentes, habitâ super his, cum fratribus nostris maturâ deliberatione, de ipsorum fratrum consilio, omnibus denunciandum, seu intimandum duximus, quòd in posterum, cum illis, qui in gradibus prohibitis matrimonia scienter contraxerint, etiamsi illi

consummaverint, non intendimus dispensare; sed illa scandalis, quæ oriri posse formidaretur, minimè attentis, omninò separari mandabimus, absolutionem duntaxat petentibus misericorditer concessuri, cum gratiâ dignas non sit, qui canonum conditorem contemnit, illique cum animæ suæ detrimento injuriam facit. Et ut intentio nostra facilius ad effectum perducatur, ac omnibus innotescat, vobis, et vestrum cuilibet in virtute sanctæ obedienciæ mandamus, quatenus præsentis litteras, seu earum transumpta, quibus manu publici notarii subscriptis, et alicujus prælati, seu in ecclesiasticâ dignitate constituti sigillo munitis, eandem prorsus fidem, ac ipsis originalibus litteris præstari volumus, in singulis ecclesiis civitatum et diocesum vestrarum, etiam vulgari sermone, publicari, et ipsarum ecclesiarum valvis affigi faciatis, ne aliquis ullo unquam tempore, hujus nostræ incommutabilis intentionis et voluntatis ignorantiam prætexere seu allegare possit. Nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginam nostræ intentionis, mandati et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, anno incarnationis Dominicæ MDXXIV, sexto decimo kalendas septembris, pontificatus nostri anno primo.

Unde nullus superest admirationis locus, cur summus Pontifex, se ita difficilem præbeat ad sic cum prædictis dispensandum. Quòd si in remotioribus gradibus, vel denegatur, aut cum maximâ facultate conceditur hujusmodi dispensatio, longè major difficultas insurgit circa gradus propinquiores; ex eo quòd Paulus IV, aliâ suâ constitutione, voluit, ut nullus in secundo gradu possit petere has dispensationes; illius verò tenor sequitur, ut infra :

PAULUS episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam, ab eâ ipsâ die, quâ divina bonitas nos (licet tanto oneri impares) regendæ universalis ejus Ecclesiæ præficere dignata est, nunquam cessavimus cogitare quo pacto singuli abusus nostrâ diligentia tollerentur, diversas superinde constitutiones, juxta casuum exigentiam quotidie promulgando et publicando. Hinc est quòd cum (sicut nobis nuper innotuit) à nonnullis annis citra introductum sit, ut qui matrimonium in secundo consanguinitatis vel affinitatis gradu contrahere anhelant, scientes se dispensationem à sede Apostolicâ super hujusmodi matrimonio contrahendo obtinere non posse, sub fiduciâ illam super eodem matrimonio postquam contractum fuerit, reportandi matrimonium ipsum de facto contrahant, et carnali copulâ consumment, excommunicationis sententiam in concilio Viennensi contra matrimonia in gradibus prohibitis scienter contrahentes promulgatam, damnabiliter incurrendo. Et deinde sub prætextu quòd si divortium fieret inter eos gravia exinde inter eos et eorum consanguineos et affines scandala posset verisimiliter exoriri, et mulier perpetuò diffamata remaneret, absolutionem necessariam et dispensationem opportunam, quas sibi debitas concedi expostulent, sicque absolutionem et dispensationem (quas aliis non ob-

merent) eo prætectu, ut plurimum reportent in scandalation plurimorum; nos considerantes præmissa causam tribuere delinquendi, et incestum committendi, ac ex delicto, loco pænæ, commodum, et appetitis satisfactionem reportari, malitiis hominum occurrere volentes, per has nostras omnibus innotescere volumus, quod nos lapsso tempore, infra quod notitia præsentium in partibus, ex quibus similes dispensationes peti continget, verisimiliter haberi potuerit, absolutiones et dispensationes huiusmodi ex prætectu prædicto, etiamsi proles ex matrimonio sic contracto, subsequuta fuerit, nullatenus, sed solum ex causâ urgentissimâ pro bono publico, et à jure consideratâ, per nos tantum et non alium approbandâ, concedemus, et quod dispensationes ex aliâ causâ nostris temporibus perpetuò exulabunt; quod nobis licere non patimur, nostris successoribus indicantes; nulli ergo omninò hominum liceat hanc paginem nostræ voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. *Dat. Romæ apud sanctum Petrum, anno incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo quinquagesimo quinto, idus decembris, pontificatus nostri anno primo.*

Quibus sic stantibus, non est ægrè ferendum, si ut plurimum huiusmodi dispensationes, vel denegentur vel difficillimè concedantur; quod, si aliquando conceduntur, non nisi cum nonnullis modificationibus et limitationibus expediuntur, ut infra dicemus; si etenim liberè concederentur, daretur profectò causa delinquendi, et quotidie magnates, aures Pontificis infestarent, petendo similes dispensationes, quæ est germana ratio, cur tunc remedia emanarint ad repellendam, scilicet omnium importunitatem, sicut solent principes, juxta text. in l. *Omnes*, et l. penult. c. de Fund. patr., lib. 11, Fulgos. cons. 20, col. 3, ante num. 5.

Nam tamen propterea ligantur manus Pontificis ad concedendas huiusmodi dispensationes, non obstantibus supra dictis constitutionibus et concilio Tridentino; et quidem, quoad ipsum concilium, dicendum est quod cum sit Pape auctoritate congregatum, et ab ipso confirmatum, est paris auctoritatis cum ipso Papâ: unde par in parem non habet imperium, cap. *Innotuit*, de Elect., l. *Nam et magistratus*, ff. de Arbitr. Capel. Tholos., decisi. 159, n. 2, imò Papa est supra concilium, cum sit caput Ecclesiæ universæ, ut pluribus docet Bellarm., lib. 2, de Concil., cap. 15 et 17, tomo 2.

Quamvis juxta doctrinam Sanch., lib. 3, disput. 43, sub n. 3, dicendum sit, quod in casu quo dictum concil. Trid. statuit, taliter contrahentes carere spe dispensationis, si summus Pontifex absque justissimâ causâ emergenti dispensaret, lethaliter delinqueret; secus ex tali causâ; subdens ibi, quod licet talis dispensatio frequens, sit Ecclesiæ perniciosa, quando tamen est rara, et ex causâ justâ, conceditur, non est talis.

Quoniam verò in supplicationibus harum dispensationum, inter cætera necessariò adjicitur clausula,

quod matrimonium ita scienter contractum est (nam eo ipso quod concilium prædictum concernit hos contrahentes carere spe dispensationis, voluit hoc matrimonii impedimentum constituere ad hanc dispensationem impetrandam), idcirco, ut videas, quonam modo supplicatio desuper conficiatur, illius formula, quam hodiernus stylus admittit, erit subjicienda, illiusque clausulæ enucleandæ, ea igitur talis est, ut sequitur:

Beatissime Pater, exponitur humiliter pro parte devotorum illius oratorum, N. et N., diæcesis. N., quod ipsi aliàs scientes se tertio sanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa foret. S. V. et sedem Apostolicam, ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi matrimonium inter se per verba de præsentî, clandestinè, et de facto contraxerunt, ac carnali copulâ consummarunt. Cum autem, Pater Sancte, oratores præfati in huiusmodi matrimonio remanere non possint absque sedis prædictæ dispensatione; et si divortium inter eos fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri, supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores prædicti quatenus illos à generali excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu et excessibus huiusmodi in utroque foro absolvere; ac cum eisdem oratoribus, quod impedimento tertii consanguinitatis gradus huiusmodi non obstante, matrimonium inter se de novo publicè, servatâ formâ concilii Trid. contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, liberè et licitè valeant, dispensare; prolemque susceptam (si qua sit) et suscipiendam exinde, legitimam decernendo, dignemini, de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. F.

Et cum absolutione à censuris ad effectum, etc., et impositâ oratoribus propter incestum huiusmodi aliaque præmissa arbitrio suo gravi penitentiâ salutari. Et recepto ab eis juramento, quod sub spe facilius, etc. Et quatenus, etc., parito judicato. Et cum decreto quod oratorum alter alteri supervivens perpetuò absque spe conjugii remaneat.

Fiat. F.

Quod si fortè parochus in aliquo deliquit circa matrimonium taliter contractum, erit de hoc mentio facienda in supplicatione: hoc enim casu, post consuetas clausulas supra dictæ supplicationis, additur per officiales: *Et punito paracho arbitrio ordinarii*, qui poterit illum punire, non solum pænâ arbitrariâ, sed etiam triennali suspensione, quia concil. Trid., sess. 24, c. 1, dùm ibi decernit parochum huiusmodi esse graviter puniendum arbitrio ordinarii non derogat juri antiquo, ut in capite final. de cland. Desp.

Quoniam verò absque aliâ formulâ litterarum, sufficit clausulas in dictâ supplicatione contentas elucidare, ideo illas sigillatim per ordinem, ut infra declarabimus, unde dicamus:

BEATISSIME PATER, etc., QUOD IPSI ALIAS SCIEN-

TES, etc. — Hanc scientiam necesse est exprimere; ex eo quòd hic prohibentur oratores petere dispensationem, ut supra visum est; ac propterea, tam vigore dicti concilii, quam dictæ Clem. *Eos*, non ligantur ignorantes, nempe, ignorantia facti probabili, non autem affectatâ, ut benè declarat Glossa, in d. Clem., in verbo *Scienter*; Sylv., verbo *Excommunicatio*, 9, n. 76, § 2, Cajet. omninò videndus eodem verbo, c. 47, veluti, si oratores probabiliter ignorabant esse consanguineos vel affines, ut infra dicitur.

Quòd si oratores ipsi fuissent juris ignari, nescientes gradum prædictum esse prohibitum, certè non excusantur; quia error juris non prodest, Jason. in l. *Si ante*, num. 7, ff. solut. Matr.; Imol. in l. *Iusto*, num. 5, ff. de Usucap.; Angel., cons. 70, num. 23; Corn., cons. 148, vol. 3, et communiter doctores quia ignorantia tantum facti, non autem juris excusat, cap. *Ignorantia*, de Regul. jur. in 6; Abb. in cap. ultimo, de Constit.; Glossa, in cap. ult. de Postul. præl.; Dec. in l. *Si is*, num. 32, ff. de Jur. omn. jud. quia ignorare jus est culpa lata, l. *Nec supina*, ff. de jur. et fact. ignor., l. *Regula*, § *Sed facti ignorantia*, ff. eod., et æquiparatur dolo, l. *Magna negligentia*, ff. de Verb. sign. statuta enim et constitutiones Pontificis præsumuntur pervenisse ad notitiam eorum ad quos spectabat; Bald. in l. *Leges sacratissimas*, numero 2, c. de Legib.; Bart. in l. *Omnes populi*, num. 67, ff. de Just. et Jur. nec præsumitur ignorantia de his quæ quis tenetur investigare; Glossa et doctores in cap. *Innotuit*, de Elect., ad falsarium, de crim. falsi.

Nec refragatur quòd oratores, seu taliter contrahentes, sint personæ idiotæ et rustici, qui ut plurimum cadere solent in hunc laqueum; quia neque hi excusantur ob juris ignorantiam, Bart. in l., num. 6, c. *Unde vi*; Alex. in l. *Venia*, num. 3, eod. tit.; Menoch., de Recup. poss., remed. 9, num. 21 et 22; Jas. in l. *Si quis*, num. 3, ff. de Jurisd. omn. jud., et ut supra dictum est.

A pœnâ tamen harum constitutionum excipitur ille qui scienter in gradu prohibito contraheret cum aliquâ, invitatus et coactus, timore cadente instantem virum; Sylv., d. num. 78, vers. *Quintò*, prout neque dictas pœnas incurreret ille qui credit contrahere cum consanguineâ vel affine, et tamen illa, talis non erat quia non punitur effectus, id. Sylv. d. loco, num. 77, vers. *Tertio* et idem in eo qui tantummodò sponsalia contraxit, quia sumus in pœnalibus, in quibus strictè faciendâ est interpretatio, ad regul. *Odia*, cum ibi not., de Reg. jur., in 6, cap. *Statutum*, § *Quòd si pœnale*, de Elect., eod. libro, l. *Factum cuique*, § *In pœnalibus*, ff. de Reg. jur. inò non solum in hoc casu, verum etiam ex identitate rationis, nulla fit in pœnalibus extensio, l. *Et si quis*, § *Idem labeo*, vers. *Sed sollicitus*, ff. de Relig. et sumpt. fun.; § *Cum igitur*, in auth. de non elig. sec. nub.

Quid autem dicendum est de minoribus, ita scienter contrahentibus? et respondetur, quòd quamvis, etiam circa casum petendæ hujusmodi dispensationis, fuisset in dubium revocatum, num pœnæ dictæ Clem.

Eos, locum sibi vindicarent contra minores, qui lubrico quodam ipsius ætatis, matrimonium sic scienter contraxerunt; deindè verò majores effecti, à contractu matrimonii hujusmodi recesserunt, per rationem text. in l. *Qui contra*, c. *Incest. nupt.*, fuit tamen pluries affirmativè responsum; licèt enim huic responsioni videatur repugnare quòd dicit Glossa, in d. Clem. *Eos*, verbo *Scienter*, quæ ait non puniri eos qui bonâ fide ab initio contraxerunt, postmodum verò, detecto impedimento, in ipso contractu perseverarunt; lex nihilominus imponens pœnam contrahendi scienter, requirit ut ipsa locum habeat, quando scientia adest tempore contractûs; nec sufficit quòd superveniat ex post facto; Franc. in c. *Decrevit*, de Hæret. in 6, unde si initium fuit bonæ fidei, nulla est pœna, respectu perseverantiæ, ut per Menoch., de Arbitr. jud., lib. 22, centur. 6, num. 81.

Cum igitur hæc Clem. sit pœnalis, et non loquatur, nisi de matrimonio contracto, non debet extra casum in eâ expressum intendi, l. 3, in fin., ff. de Prævar., § *Cum igitur*, vers., *Sin autem Roman.*, cons. 129, col. 4; Curt. jun., cons. 119, num. 9.

NON QUIDEM PECCANDI, DATA OPERA, etc. — Hæc clausula meritò apponitur, etiam in matrimoniis scienter contractis; quia in illis militat eadem ratio fraudis ut aliàs diximus: et propterea, si matrimonium contrahatur, ut facilius oratores obtineant dispensationem, necesse erit id summo Pontifici explicare; ne dispensatio reddatur subreptitiâ stante dictâ constitutione Clem. VII.

MATRIMONIUM INTER SE, etc. — Nam pœnis hujus Clem. ligantur ii tantum qui matrimonium contraxerunt, ad excludendum eos qui, ut supra diximus, contraxerunt tantum sponsalia; nam licèt prohibitio nuptiarum includat etiam sponsalia, l. *Oratio*, ff. de Spons., c. *Cum haberet*, de eo qui dux. in matr., ubi æquiparantur matrimonium et sponsalia; nihilominus, cum hic agatur de incurrendâ pœnâ hujus Clem. contrarium est dicendum; quia valdè inter se distant, et omne simile non est idem, ut aiunt philosophi; quare non sequitur quòd contrahentes sponsalia, incurrant pœnas contrahentium hujusmodi matrimonium Glossa in d. Clem., verbo *Contrahere*; quod enim lex non dicit, nec nos dicere, seu supplere debemus, argum. l. *Si viro*, § *De viro*, ubi non expressum à lege, pro omisso habetur, ff. solut. Matr., l. un., § *Ad deficientis*, c. de Caduc. toll.; Bald. in l. *Gallus*, § *Et quid si tantum*, vers. *Id quod omittitur*, ff. de Lib. et Posth. unde si Papa id voluisset, etiam expressisset, arg. tex. in l. un., § *Sin autem*, c. de Caduc. toll.

Sed quid de consulentibus? An ipsi saltem hujus Clementinæ pœnas incurrunt? Neque verò est inane hoc dubium; vidi enim alias quasdam litteras similis dispensationis, tempore Pii V, expeditas; in quibus narrabatur, quòd oratores fuerunt à quodam eorum communi animo inducti, ad sic contrahendum; ac propterea ipse Pius mandaverat executori, ut dictos oratores absolveret ac moneret, ut dictum amicum inducerent ad absolutionem desuper petendam; quare

videtur affirmativè respondendum. Ratio autem esse potest, quia mediator criminis, dicitur ipsum delictum committere, c. *Mediatores*, et ibi Gemin. Franc. et alii, de Test., in 6, ubi inferunt, ad statutum contra committentes delictum, ut etiam includatur mediator, ad not. in c. de Off. deleg., c. *Nuper*, c. *Quante*, de Sent. excom. et satis tritum est, quòd agentes, et consentientes pari poenà puniuntur, cap. *Notum*, 12, quest. primà.

Ihinc notoria praxis est sacræ poenitentiarie apostolicæ, ut cum in eâ petitur absolutio à quibusdam criminibus, præsertim simonià, semper imponitur confessario, ut oratorem moneat ut in hoc delicto culpabiles (si qui sint) inducat ad absolutionem à sede Apostolicâ impetrandam, ut aliàs diximus.

Cæterum in præsentī casu, aliter dicendum est; et licet visum fuerit aliàs moneri oratores prædictos ad inducendum consulentes, ad hanc absolutionem impetrandam, hodiè tamen nullo modo id admittitur; quia poena habet locum in casibus tantum expressis, l. penult., ff. *Pœna*, de Poenit., distinct. 1, et non debet extendi de uno casu ad alium, Gl. in Clem. 1, de Sepult., et imposita contra facientem, non comprehendit consentientem, et auxilium dantem; Cajet. in Sum., verbo *Excommunicatio*; et sic imposita contra contrahentes, non comprehendit consulente; d. Clem. 1, de Consang. et Affin.

Posset autem dictum Pontificis interpretari, ut consulentes prædicti inducantur ad petendam absolutionem, non quidem à poenà, sed à culpâ pravi consilii, et ab eo qui illam impertiendi potestatem habet.

CLANDESTINE. — Hic autem, ut antequàm petatur dispensatio, cum mentione hujus clandestinitatis, sciant juniores quomodò dicatur matrimonium clandestinum, considerandum est, quòd verbum hoc, clandestinè, idem est, ac clam, secretè, seu abditè, id est, omissis denuntiationibus, à concilio Tridentino requisitis; et generaliter id dicitur fieri clandestinè quod fit omissis iis, quæ in actu à lege requiruntur, Covar., 4, decret. 2, p. 1, 6, quod præcipuè locum sibi vindicare in præsentī casu; attento concilii prædicti decreto, quod inducit formam substantialem, quæ nullo modo potest alterari; imò, neque per suum æquipollens adimpleri, sed tantum specificè, ut dixit Bald. in l. *Comparationes*, 5 oppos., c. de Fid. instrum.; Dec. cons. 90, num. 6, et cons. 262, num. 4, et sex modos matrimonii clandestini enumerat Sanchez, lib. 5, disput. 1, num. 1.

Quorum primus est, quando illud sine testibus contrahitur. Secundus, quando consummatur ante nuptiales benedictiones. Tertius, quando contra fidem priorum sponsalium, alia ducitur uxor. Quartus, quando ante legitimam ætatem matrimonium celebratur. Quintus, quando contrahitur tempore quo nuptiarum solemnitas interdicitur ab Ecclesiâ. Sextus, quando omissis denuntiationibus celebratur matrimonium, Zerol. in Praxi episcop., verb. *Matrim.*, vers. 3, *Cum hæc materia*, part. 1, qui vers. 8, quid agendum querit quando aliqui contraxerunt clandestinè, et

consummârunt; et ex declaratione S. congregationis, ait quòd si nullum aliud obstiterit impedimentum, absque aliquâ aliâ dispensatione possunt, et debent de novo contrahere in facie Ecclesiæ, servatis requisitis sacri concilii et tam ipsi contrahentes quàm qui præsentēs fuerunt primo matrimonio clandestino, graviter sunt puniendi arbitrio episcopi, qui potest ex officio inquirere contra utentes matrimonio clandestinè, ob publicam salutem animarum; Navar., cons. 7, de Off. ordin.

Hæc tamen clandestinitas ad tres tantum illius species restringitur, quod magis confert ad casum nostrum, ac ad petendam hujusmodi dispensationem; quarum prima est, quando in matrimonio testes deficiunt; ac proinde clam omninò celebratur. Secunda, quando omittuntur tres denuntiationes in Ecclesiâ. Tertia quando deficit præsentia parochi; cujus intervenus qualis esse debeat, jam supra aliàs diximus; quæ verò ad illius qualitatem hæc in praxi addere placuit, nimirum illud quod aliàs sacra congregatio ejusdem concilii declaravit circa validitatem et invaliditatem matrimonii validè celebrari possit coram parochō non promotō infra annum, die 12 martii 1595. Et contractum coram parochō excommunicato adhuc valere; ex quo iste parochus præstat solum præsentiam, ad effectum tollendi clandestinitatem, die 5 martii 1594. Similiter valere matrimonium contractum coram parochō alieno, de licentiâ episcopi; quamvis ipse episcopus intentionem haberet, tale matrimonium non alii quàm proprio parochō committendi, ut in unâ Salen. penes Barbos. in Collect. bull., verbo *Matrimonium*, fol. 144. Necnon, celebratum coram parochō, qui habet suam collationem nullam ob nullitatem concursus propter defectum examinatorum synodaliū valere, ut in unâ Ceneten. 31 julii 1627. Respondit etiam ipsa sacra congregatio ad tertium caput episcopo Abulensi, anno 1595, matrimonium contractum coram parochō non sacerdote, utique valere; refert Garc., de Benef., part. 9, c. 2, n. 295, vers. *Ad tertium*. Item eidem episcopo dubitanti an valeat matrimonium contractum coram parochō illius loci, ubi contrahens moretur tanquàm prætor, judex, seu medicus temporalis, ipsa sacra congregatio ad quintum respondit valere, id. Garc., part. 5, cap. *Septimo*, num. 11. Præterea matrimonium contractum in parochiâ habitationis uxoris, coram parochō viri, et è converso validum esse censuit eadem sacra congregatio, recedens à priori contrariâ decisione, teste Barbos., de Off. et Potest. parochi, cap. 21, num. 25, et in Collect. bull., verbo *Matrimonium*, fol. 443.

Ad hæc, quando matrimonium contrahitur inter duos alienigenas, et à parvo tempore in parochiâ habitantes, qui tamen sunt cogniti quòd non sunt de comprehensis inter vagabundos, proprius eorum parochus intelligitur, in cujus parochiâ contrahentes habitant tempore quo matrimonium contrahunt, declaravit ead. sacra congreg. 21 martii 1602; id. Barbos., d. verbo *Matrimonium*, fol. 445, et in unâ Senen., sub die 17 maii 1600, validum judicavit na-

trimonium ejusdam juvenis cum meretrice contractum, qui dubitaverat illud propterea in civitate contrahere, adhibendo concilii Tridentini solemnitate, eo quod juvenis parentes eis impedimento de facili futuri erant, ac propterea Romam venerunt, et coram testibus, et parcho in parochiâ, in qua aliquantulum permorati erant, matrimonium contraxerunt per verba de presenti; id. Barbos. dicto verbo *Matrimonium*, eod. fol. 445. Validum insuper iudicatum fuit matrimonium contractum post quartum habitationis mensem à muliere coram parcho oppidi, ad quod à civitate in qua habitabat, ad scandala submovenda, jussu principis secularis, translata fuerat, sub præcepto illic non discedendi, donec aliud statutum non esset, sub die 26 junii 1621.

Matrimonium autem contractum coram sacerdote extraneo, qui habet licentiam à proprio parcho unius ex contrahentibus, et ignorat se illam habere, prout ignorat unus ex contrahentibus, est invalidum; ead. sacra congr. die 5 decembris 1626, et die 15 aprilis 1628, sicut etiam invalidum est contractum coram sacerdote, cui asserebat unus ex contrahentibus, se habuisse licentiam à parcho, ut ipse contraheret matrimonium cum F. coram ipso, si reverà non esset vera hujusmodi licentia, ead. sacra congreg. 7 septembris 1620; id. Barbos. fol. eod.

Si igitur in proposito matrimonium contrahitur sine testibus, licet cum præsentia parochi, clandestinum, irritum et nullum erit; similiter si cum testibus, et sine præsentia parochi, licet cum præsentia alterius sacerdotis, non tamen de licentia parochi vel ordinarii. Si verò deficient denuntiationes, licet matrimonium non fiat irritum ac nullum; attamen ad effectum faciendi mentionem in supplicatione pro dispensat. de hujusmodi clandestinitate, sufficit quod fuerint omisse denuntiationes, absque licentia ordinarii; qui, ut aliàs diximus, potest remittere, unam, vel duas, aut omnes denuntiationes ex causâ, Zerol. in sua Praxi, verbo *Matrimonium*, vers. 3, *Cum hæc materia*, ubi subdit, quod, licet matrimonium ob defectum denuntiationum valeat, tamen si postea oriatur impedimentum aliquod impediens et dirimens, filii interim nati erunt illegitimi, etiamsi matrimonii impedimentum oratores ignoraverint, antequàm contraxerint.

ET DE FACIO CONTRAXERUNT. — Hinc ostenditur, dictos oratores nullo modo posse evadere pœnas dictæ Clem. *Eos*, quia cum agatur de pœnâ legali, quæ imponitur ob aliquod factum, quod nullatenus potest de jure fieri, nec verificari, propterea dicendum est, quod sit locus dictæ pœnæ; quamvis sit de solo facto gestum; nam Papa, qui imponit pœnam pro tali facto, quod non potest de jure sortiri effectum, considerat duntaxat nudum factum; nam aliàs, dicta Clem. esset illusoria, per text. in l. *Quid ergo*, § *Cum autem*, ff. de his qui not. infam., ubi habetur quod quando iex punit factum quod de jure verificari non potest, non curatur de juris effectum, ad text. in l. 1, ff. de Sepulcr. viol., et l. *Jubemus*, c. de Sacros. Eccles.

Et sic videmus, quod d. Clem. imponit pœnam ex-

communicationis contra scienter contrahentes matrimonium in gradu consanguinitatis vel affinitatis prohibito, et cum moniali professâ, et contra religiosum vel clericum in sacris ordinibus contrahentes; et absque dubio talis contractus non potest verificari de jure, sed de solo facto, et sic est locus dictæ pœnæ, ita Card., in eadem Clem., numero primo, in fin.; Bart. in l. *Ubi pactum*, num. 44, c. de Transact., unde cum matrimonium ita contractum non possit verificari de jure, sed de solo facto, certum est quod ad dictas pœnas incurrendas, solum factum consideratur.

Easdem pariter pœnas incurrunt, si matrimonium fuerit ignoranter contractum, sed omissis publicationibus, ex eod. concilio Tridentino, sess. 24, cap. 5, ibi, *quod si ignoranter id fecerit, siquidem solemnitates requisitas in contrahendo matrimonio neglexerit eisdem subjicitur pœnis*, etc. Quo casu erit de hoc habenda mentio in supplicatione, desuper porrigendâ cum sequenti narrativâ, videlicet.

Quod ipsi aliàs ignorantes, aliquod impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, matrimonium inter se per verba de præsentî, clandestinè et de facto contraxerunt, ac carnali copulâ consummârunt; et postmodum verò ad eorum pervenit notiâ, se tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos et nihilominus in eâdem carnali copulâ perstiterunt, etc., et prosequitur, ut in superiori formulâ, petendo etiam absolutionem à generali excommunicatione contentâ in d. Clem. *Eos*, quia oratores erunt profectò in eâdem culpâ ob omissas prædictas publicationes; cum paria sint aliquid non facere, vel minùs legitimè facere, l. *Quoties*, ff. qui satisd. cog., l. 2, c. de Success. edict. Roland. à Val., cons. 9, num. 7, lib. 1, et cons. 14, n. 25, lib. 2; Ceph., cons. 109, num. 3, lib. 1.

Accidit insuper sæpenumerò, oratores scire inter eos aliquod adesse impedimentum ad contrahendum; quodnam tamen illud fuerit, ignorare; proindeque juxta praxim, et stylum, oportet, quod illud ita exprimatur videlicet, *quod ipsi aliàs scientes aliquod impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, quodnam tamen ignorantes, matrimonium inter se, per verba de præsentî, clandestinè et de facto contraxerunt*, etc. Sicut etiam narratur, quando se cum hujusmodi scientiâ et ignorantia respectivè, se simpliciter carnaliter cognoverunt; licet, hoc posteriori casu non incurrant pœnas à supra dictis sacris canonibus inflictas adversus contrahentes tantum.

ET CARNALI COPULA CONSUMMARUNT, — de quâ quidem copulâ ex duplici causâ, facienda est mentio in supplicatione, quarum una est, quod in quibuscumque dispensationibus matrimonialibus, ubi ea intervenerit, explicanda est, ne dispensatio subreptitia existat, ut aliàs diximus; altera est quia licet in dictâ Clem. *Eos*, nulla habeatur mentio de copulâ, dum loquitur de solo contractu matrimonii, attamen id cavetur decreto supra dicti concilii Tridentini, sess. 24, cap. 5, ibi:

Idque in eo multò magis locum habeat, qui non tantum matrimonium contrahere, sed etiam consummare ausus fuerit; quod intelligitur de carnali copulâ subsecutâ, et ita semper dum sermo habetur de matrimonio consummato, intelligitur, secutâ copulâ carnali quod satis docet text. in cap. Ex publico, § Sanè de convers. conjug. ibi : De his quorum matrimonium carnali copulâ est consummatum, sine quâ consummari non potest.

Si tamen hujusmodi oratores se carnaliter cognoverunt, absque contractu matrimonii profectò poenam hujus constitutionis non incurrunt, cum hæc contractum matrimonii tantum prohibeat, Glossa, in d. Clem. Eos, in d. verbo *Contrahere*.

ET SI DIVORTIUM INTER EOS FIERET, GRAVIA EXINDE SCANDALA POSSENT VERISIMILITER EXORIRI.—Hæc causa potissima est ut concedatur hæc dispensatio, ut dictum est, et facit recedere à regulis juris, l. Si hominem, ff. Mand., Dec. in cap. Cum sit Romana, num. 13, de Appel.; Menoch., de Arbitr. jud., lib. 2, centur. 5, casu 52, num. 5. Constat enim ex dictâ Clem. Eos, debere oratores separari, ibi, *donec suum humiliter recognoscentes errorem, separentur*, ac etiam ex dicto concilio, ibi : *Si quis intra gradus prohibitos scienter matrimonium contrahere præsumpserit, separetur*. Et sic petunt secum dispensari ad evitanda scandala, quæ evenirent, si divortium hujusmodi fieret; hæc enim justa causa est ad dispensandum, Guttier., canon. quest., lib. 2, cap. 15, n. 107. Et in hoc casu loquitur, text. in c. Quia circa, de Consang., nempe, de matrimonio de facto contracto, ac dispensatione in eo concedendâ.

ET QUATENUS, etc., PARITO JUDICATO.—Si fortè oratores de hoc fuerunt inquisiti, quia tenentur parere sententiæ desuper ferendæ, et possunt puniri juxta formam auth. *Incestas nuptias*, c. de Nupt., eò magis quia hodiè pœnæ dict. auth. approbantur de jure canonico, ut patet in dict. Clem. 1, de Consang. et Affin. et ibi : *Per prædicta quoque juribus, quæ sic contrahentibus alias pœnas imponunt, in nullo volumus derogari*. Boer., decis. 264, num. 15, circa medium, ubi alios doctores allegat. Reliqua vide quæ circa similem clausulam diximus supra.

EOS A GENERALI EXCOMMUNICATIONIS SENTENTIA, etc.—Quæ nimirum continetur in dict. Clem. Eos, ibi : *Ipsos excommunicationis sententiæ, ipso facto decernimus subjacere*; quæ propterea dicitur generalis, quia generaliter lata est à jure, sicut etiam generalis excommunicatio dicitur ea quæ lata est ab homine per sententiam judicis, generaliter latam, vel per modum statuti; quia æquipollet canon, Covar. in c. Alma mater, p. 1, § 12, num. 4, vers. *Secundò*, de Sentent. excom., in 6.

Quia verò, experienciâ compertum est nonnullos hujusmodi matrimonia contraxisse, sub conditione si summus Pontifex super impedimento dispenset, videndum est, an isti incurrant propterea eandem excommunicationem.

In hæc questione variæ sunt doctorum opiniones. Innoc. enim in c. Super eo, de Condit. appos., id fieri

posse negat, quam opinionem, dicit esse communem, Aret. in l. Apud Julianum, § Constat., ff. de Leg. 1.

Sed quidquid, tam supradicti quàm ceteri doctores dicant, contraria sententia est verior, et in praxi recepta, nempe posse hujusmodi matrimonia, sub dictâ conditione contrahi, prout validissimis juribus tenuerunt, Butr. in d. c. Super eo; Boer., decis. 463, n. 27, ubi ait quòd omnes ferè contractus in quibus superioris confirmatio est necessaria, solent fieri sub beneplacito Pape, aut Principis, vel ejus Curie supremæ, Jul. Clar., lib. 5, § Incestus, vers. *Et quid si aliquis*, in fin., ubi dicit quòd reverà quotidie videmus in hæc formâ contrahi matrimonia; ac propterea ab hæc opinione nullo modo esset in praticâ recedendum; cum certum sit taliter contrahentes non incurrere excommunicationem latam in d. Clem. Eos.

Quod verò aiunt contrariæ sententiæ doctores quòd pendens à voluntate principis reputatur impossibile, vulg. jur. respondit id. Sanch., d. disp. 5, n. 12, locum sibi tantum vindicare, quando princeps concedere non solet; secus verò, quando solet, per text. in d. leg. Apud Julianum; subdens ibi quòd neque quando difficillimè concedit, reputatur impossibile; quia hoc potiùs ad difficultatem, quàm ad impossibilitatem pertinet.

MATRIMONIUM INTER SE DE NOVO.—Clara namque satis est conclusio, quòd quotiescumque, matrimonium ob aliquod impedimentum dirimens non tenet, opus est quòd omnia ex integro ponantur, quæ sunt necessaria et de essentiâ matrimonii, Guttier., canon. Quest., c. 18, n. 4; Navar., cons. 4, de Spons., et sic requiritur dennò utriusque consensus, qui est de substantiâ matrimonii, c. Tua nos, in fin. ubi Glossa penult. Butr., n. 10, et Abb., n. ult., de Spons., cum sit causa efficiens ipsius matrimonii, c. Sufficiat, 27, q. 2, c. Cum apud, et c. Tua, de Spons. c. Tuas, de Spons. duor., et ubi in matrimonio deficit consensus, illud non solum est ipso jure nullum; Abb. in c. 2, n. 2, de eo qui dux. in matr.; sed etiam dici potest non fuisse contractum, quia, ubi deficient substantialia, nihil dicitur actum; id. Butr. in c. 1, n. 7, de sacr. Unct., ac propterea omnia veniunt iteranda; cum in hoc casu non sit locus suppletioni, ut per Joan. Andr. et alii loco cit.

Quod quidem præcipuè vindicat sibi locum, si matrimonium fuerit contractum absque præsentia parochi, quem omnino debere intervenire statuit, concil. Trid., sess. 24, c. 1; nam illius præsentia, cum requiratur de formâ, si illa non adimpletur, nullum remanet matrimonium, ex quo ea quæ sunt de formâ necessaria debent intervenire tempore quo actus producitur in esse, ut per Bald. in l. Observari, § fin., n. 3, ff. de Off. procons. Nec ea omissa potest agi de ratificatione ex subsecuto consensu; quia in ratificatione actus nulli, consideratur tempus ratificationis; quæ nunquam retrahitur, ita ut actus ex tunc valeat, sed tantummodò operatur validitatem ex nunc, Bart. in d. l. Observare, Alex. cons. 16, n. 19, l. 6, cum aliis allegatis per Dec. in l. Quod ab initio, in fin., ff. de

Reg. jur. et cons. 442, n. 22, et communiter doctores.

Unde videmus etiam in praxi, quòd cum procurator constitutus ad resignandum, non servaverit formam in mandato traditam, resignatio non convalidatur ratificatione resignantis, sed demò est præstandus novus consensus formalis; Put., decis., 111, l. 3.

Et aliàs sac. congr. concil. declaravit matrimonium nullum ex publicà causà, non indigere præsentià parochi ad illud convalidandum, et non valet dicere fuisse ratificatum per copulam subsequutam, et dicitur notorium ac reputatur publica causa si constet ex libro baptizatorum, aliquem ex contrahentibus tempor. matrimonii non esse legitimæ ætatis, ut in unà Balneoreginen. 8 junii 1629.

In his igitur terminis, licèt nonnulli teneant, quòd si matrimonium contractum sit inter prohibitos, etiam cum conditione, videlicet, si Papa dispensabit, adveniente tamen dispensatione, non sit necessarius novus consensus, ut præsertim concludit Butr., in c. *Super eo*, de Cond. app. et Boer., decis. 264, n. 27. Nihilominus contrarium est verius, quòd inò requiritur novus consensus, quia matrimonium sic contractum habet vim tantum sponsalium, sicut aliàs diximus, ac propterea Papa dispensando, dat tantum facultatem contrahendi, non autem approbandi, quod illicitè factum est, ut per Card., in c. *Super eo*, de Cond. appos., et fuit dictum in unà Valentin. matr. 10 decemb. 1593; nam si matrimonium fuerit inter inhabiles contractum, licèt inhabilitat, seu impedimentum postea cesset, non tamen ratificatur matrimonium ex priori consensu, sed ex novo, propter quod novum contrahitur matrimonium; id. Boer., d. n. 27; nisi tamen dispensatio fuerit concessa, ita ut oratores possint in eorum contracto matrimonio remanere, juxta ea quæ infra dicentur.

SERVATA FORMA CONCILII TRIDENTINI.—Ac propterea erunt faciendæ publicationes, modo præscripto ab ipso concilio, ut aliàs diximus; ut si fortè, per eas reperitur aliud impedimentum, ultra expressum, vacent oratores potere aliam dispensationem et reliqua perficere.

Nec præter dictam formam contrahi potest, quòd tantum licet, quando videlicet matrimonium fuisset nullum, puta propter defectum consensù per vim et metum proveniente; qui si fuerit occultus, excludit novas solemnitates, sicut declaravit S. cong. ejusdem concilii his verbis, *si impedimentum ex vi et metu præsuppositis, occultum contrahere, repetitis solemnitatibus, aliàs ritè juxta formam hujus decreti adhibitis in primo contractu.*

Est præterea in hac nostrà praxi videndum, numquid stantibus supra dictis verbis, videlicet, *servatà formà concilii Trid.*, si detur casus quòd fuerit matrimonium contractum, licèt invalidum propter aliquod occultum impedimentum, debeat illud demò contrahi, cum eisdem prioribus solemnitatibus ab ipso concilio requisitis? Et videtur posse affirmativè respon-

deri, per plura quæ adducit Sanch., lib. 2, disput. 37. Attamen sufficit inherere praxi quotidiana, quæ contrarium admisit, et exordium sumpsit tempore pontificatùs fel. record. Pii V, ut ait Navar., cons. 14, de sponsal. in fin. aliàs à nobis ad id relatus, dicens eandem proponentiarum retulisse, in signaturà placuisse sanctissimo, ut in hujusmodi impedimentis occultis, quando matrimonium est renovandum, possit hoc fieri inter ipsos conjuges, secretè, et quòd non sit necessaria præsentià parochi vel testium.

Id enim validissimis fundamentis probat id. Sanch., d. disp. 37, ubi sub n. 3, vers. *Hos ergo supposito fundamento*, ait quòd ratio finalis concilii Trid., sess. 24, c. 1, de Reform. matr., non se extendit ad hunc casum; cum prius matrimonium invalidum in foro Ecclesiæ validum et publicum fuerit, et subinde, si aliud matrimonium contrahere vellent, impedirentur ab Ecclesià credenti matrimonium illud publicum esse validum; ex eo ignoratur occultum impedimentum adesse; præterea matrimonium hujusmodi esset demò contrahendum, sequerentur multa scandala et inconvenientia; unde credendum non est, voluisse d. concilium conjuges obligare, ut iterum publicè contrahant; quòd jam transivit in stylum sacræ poenitentiarie, quæ, ut pluries ostendimus in diversis formulis rescribendi, in casibus dispensationum super occulto impedimento, si asserit matrimonium jam publicè in facie Ecclesiæ contractum exstitisse, semper præcipit ut matrimonium inter se de novo secretè, ad evitanda scandala, contrahere valeant.

Unde hoc stylo sic stante, audiendus non est Pet. Ledesma, de Matrim., quæst. 45, art. 5, dubio penult., dum dicit, id procedere propter declarationem Pii V; nam eà seclusà, et stando in contextu concilii Tridentini, quamvis probabile esset, matrimonium nullum ob occultum impedimentum, posse clam celebrari; probabilius tamen esset oppositum; quapropter censet supra dictum Pium V, non declarasse concil., sed in illo dispensasse; et eundem Petr. Ledesmam improbat etiam Sanch., d. disp. 37, numero 7, ex quo ait eundem Pium, non dispensasse super dicto concilio, sed illud declarasse. Nec ego video, quomodò contrarium alii senserint; cum tunc debeat servari forma prædicti concilii, quando matrimonium omninò celebratur, veluti præmissis denuntiationibus, ac parocho et testibus intervenientibus; in casu tamen revalidandi illud prævià dispensatione in foro conscientie super occulto impedimento, sufficit quòd suppleatur defectus interni consensù, vel alius defectus occultus; cum matrimonio prius contracto jam præmissa intervenerint, ut per Henr., lib. 11, de Matr., c. 12, n. 2, quem refert id. Sanch., d. l. 2, disput. 32, n. 15, qui tamen præmissa locum sibi vindicare ait d. disp. 37, n. 10, dummodò parochus, et testes ignorent tale impedimentum, aliàs enim, quantumcumque occultum, necessariò esset matrimonium denuò contra ipsos Parocho et testibus contrahendum, quia cum ipsis constet, in foro Ecclesiæ, matrimonium esse nullum, non sunt testes valoris, sed nul-

Itatis matrimonii ex eodem Henr. dicto l. 11, c. 3, n. 7.

ET RECEPITO EIS JURAMENTO, QUOD SUB SPE FACI-
LUS, etc. — Sic etiam matrimonio, ut supra contracto
exprimendum erit, cum petitur dispensatio, an scilicet
spes concepta fuerit per contractum hujusmodi,
facilius consequendæ dispensationis, ut aliàs super
eisdem verbis diximus, et in individuo tenet Navar.
in c. *Si quando*, except. 5, numer. 6, de Rescript.,
quod si eâ spe fuerit contractum et consummatum
matrimonium, erit de hoc facienda mentio; Tolet.,
l. 7, sum. c. 48, num. ult.; Guttier. canon. Quæst.,
l. 2, cap. 15, num. penult.

PROLEM SUSCEPTAM, ET SUSCIPENDAM EXINDE LEGITI-
MAM DECREENDO. — Patet ex hoc quod Papa ita legiti-
mando prolem ex matrimonio clandestinè et de facto
contracto dispensat etiam in radice matrimonii, ut
hic; ita quod filii ex hujusmodi matrimonio nati, legi-
timi reputentur, etiam in præjudicium venientium
ab intestato; cum possit idem Papa removere impe-
dimentum quo oratores ad matrimonium contrahen-
dum, inter se detinentur; ac tale impedimentum sit
jure canonico statutum; quod magis patet, quando
idem Pontifex in litteris hujusmodi dispensationis
concedit ipsis oratoribus ut possint in eorum sic con-
tracto matrimonio remanere, ac proinde illum appro-
bando, prout ex tunc, nimirum perinde ac si matri-
monium ab initio validum contraxissent, Covar., de
Spons., 2 p., c. 8, num. 15, Navar. cons. 2, num. 12
et seq., qui fil. sint leg.; Sanch., de Matrim., l. 8,
disp. 7, n. 4, et inter cætera patet ex Glossâ in Clem.
unicâ immunit. Eccles.; ibi enim habetur, quod
summus Pontifex revocat nonnullas constitutiones
suorum prædecessorum, et quicquid ex eis secutum
est, et ibi d. Gl. in verbo *Infectis*, sic ait: *Vide quanta
est papalis potestas, circa ea quæ simpliciter sunt de
jure positivo, quia revocat illa, ut ex tunc*; Abb. incap.
Non debet, de Consang. et Affin.; id. Sanch., d. num.
4, text. in cap. *Quod nobis*, qui fil. sint legit., et Glossa,
in cap. 1, de Constit.; ubi, quod Papa habet tantam
plenitudinem potestatis, quod potest revocare omnes
leges, à se vel prædecessoribus suis latas, cum om-
nibus effectibus ab eis productis; ita ut censeantur
revocate à tempore quo factæ fuerunt; id. Navar.
cons. 2, num. 9, qui fil. sint legit. Unde ex hac dis-
pensatione, in radice matrimonii factâ auctoritate
apostolicâ, necessariò sequitur legitimatio ipsius pro-
lis, quoad utrumque forum, et successionem in qui-
buscumque bonis et locis, etiam in terris imperii;
cum enim potuerit Papa facere filios illegitimos, pro-
hibendo matrimonium in certis gradibus, multò magis
potest facere legitimos, removendo impedimentum
canonis id prohibentis, Gabriel, cons. 21, num. 17,
lib. 1, ubi ait hanc esse receptissimam opinionem;
Put., decis. 485, num. 4, lib. 2, eoque magis, stante
dicto decreto legitimationis ipsius prolis, ut supra ibi,
prolem susceptam, etc., quia cum de jure canonico
proveniat ista illegitimitas filiorum ex conjunctione
prohibitâ inde sequitur, ut eâ sublata per dispensatio-

nem in radice matrimonii, remaneant quidem filii sic
suscepti in eo statu in quo essent, si nulla adesset cano-
nica prohibitio, ut in auth. *Quib. mod. nat. effie.
sui*, l. *Qui liberos*, d. cap., ff. de Rit. nup., quia ma-
xima et suprema est Papæ potestas circa matrimonia,
ut est text., in c. *Proposuit*, de Concess. præb., qui
adeò efficere potest, ut in dispositione loquente de
filiis natis ex legitimo matrimonio, veniant etiam filii
legitimati à Papâ, præviâ ejus dispensatione in radice
matrimonii, Socce. ind. *Gallus*, § *Si ejus*, sub., n. 5,
vers. *Ad argumentum*, ff. de L. et Posth., quæ quidem
dispensatio, est adeò efficax ut per eam consecutivè
oriatur præjudicium tertii, cui propter impedimentum
contrahentium matrimonium delata erat successio;
propterea sublato dicto impedimento per hujusmodi
dispensationem, præjudicium tertii non attenditur
Sanch., dict. 7, num. 6.

Nec tamen, quod hic voluerit Papa dispensare in
ipsâ radice matrimonii, poterit in dubium revocari
cum jam ex contextu supra dictarum litterarum ipsius
dispensationis expressè videatur scivisse summum
Pontificem, oratores clandestinè, et de facto matri-
monium contraxisse, qui postea petunt, ut patet in
supra dictâ formulâ supplicationis, ut possint matri-
monium inter se de novo contrahere, sicut hodiè
dicitur in hujusmodi dispensationibus; vel etiam con-
cedit ipse Papa ut oratores possint in eorum sic con-
tracto matrimonio remanere, sicut antea concedi
consuevit; per quæ quidem verba, videlicet, ut pos-
sint de novo contrahere, sive in eo jam contracto re-
manere, jam satis liquet, dispensationem hujusmodi
concedi in radice, id est, origine, seu initio matrimo-
nii; revocando impedimentum quod ipsum irritavit
ac si nunquam irritasset; efficietque ut dispensatio re-
trotrahatur ad matrimonium initum; ac proinde cen-
seatur, ac si illud fuisset ab initio validum, nullo im-
pedimento irritante existente: quo casu proles est verè
legitima quoad omnia; Sanch., d. num. 4, qui multis
ibi id rationibus et juribus comprobât; atque perinde
est, ac si approbatum et confirmatum, fuerit ab ipso
Papâ, removendo impedimentum, quod impediēbat
illos contrahere, et in contracto permanere, et aliàs
Rota in unâ Pampilonen. illegitimitatis, 10 junii 1609,
coram justo, per doctores in eâ allegatos, hic contenta
est de solo consensu et affectu maritali cum copulâ,
ut proles inde suscepta cum dispensatione, in radice,
verè dicatur legitimata, et præsertim clariùs id desu-
mitur ex voluntate Papæ dispensantis in ipsâ radice,
quando concedit in dispensatione, licentiam ut ipsi
oratores possint in jam contracto matrimonio rema-
nere; eo enim ipso quod datur licentia permanendi
in matrimonio contracto, dicitur in radice dispensan-
dum, Syl., in Sum., in verbo *Legitimus*, num. 9, ac
proinde, quando proles habita fuit nullo præcedente
matrimonio irritato, sed ex concubitu omnino fornicario,
non potest summus Pontifex eam, quoad tempo-
ralia et secularia, legitimare extra loca suæ temporalis
jurisdictionis; cum nulla hic adsit matrimonii radix,
in quâ Papa dispenset, Abb. in c. litteras, n. 27, in

fine de Rest. spol.: Sylv., verbo *Legitimus*, q. 7, dist. 3; Peregr. de Fideic., art. 24, n. 76, quos refert. Sanch., d. l. 8, disp. 7, num. 7.

Est hic tamen advertendum, quòd non desunt qui dicant, quòd quando Papa cum oratoribus dispensat dando eis licentiam ut possint remanere in matrimonio contracto, non inducitur dispensatio super radice, ut ait Sanch., l. 8, disp. 7, num. 23, qui dicit, ad hoc, ut sic dispensatum censeatur, oportet ut interveniat ipsorum oratorum novus consensus; hanc enim suam opinionem pluries reprobavit Rota; nec id suis fundamentis caret, quia Papa dispensando, quòd conjuges possint in contracto matrimonio ita nulliter contracto remanere, dicitur illud omninò approbare et confirmare, et non est necessarius in hoc casu novus consensus, sed sufficit naturalis ab initio præstitus, quod deducitur ex c. *Cum locum*, c. *Cum apud*, et c. *Tua*, de Spons., quod tantò magis confirmatur, quia etiam post mortem alterius ex conjugibus, et quando non potest subsequi novus consensus, potest approbati matrimonium in radice, quatenus dispensatio fuerit petita eorum vità durante, Navar. cons. 2, qui fil. sint leg., ubi querit, an Papa possit facere, ut post mortem alterius conjugis putativi ob impedimentum consanguinitatis sive affinitatis, filii incestuosi fiant legitimi, approbando matrimonium inter ipsos, perinde ac fieret si ambo viverent, et approbaretur ab ipso Papà, et affirmativè concludit num. 6, ubi ait quòd, quidquid potest justè fieri per canonem, potest fieri per Papam; cum ipse sit pater et auctor canonum; Rota, decis. 207, num. 1 et 2, p. 1, divers., et quòd non requiritur novus consensus, tenet Glossa, recepta, in c. *Non debet*, verbo *De cætero*, de Consang. et Affin.

Quod quidem magis ex supra dictà clausulà, videlicet, *prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde legitimam decernendo*, patet; quapropter, sicut proles suscipienda, erit sine dubio legitimata in radice matrimonii, ita etiam proles ante suscepta, cum non debeant diverso jure censi, l. *Cum qui ædes*, de Usuc., tantò magis cum verba ipsius clausulæ determinantur ab eisdem verbis, *legitimam decernendo*; ac propterea æqualis debet esse determinatio, Alex. in l. *In test. la prima*, c. de Test.; Cephal., cons. 307, n. 55, cum seqq., et subdit præsertim n. 61, dictam clausulam non fuisse necessariam, propter filios natos post dispensationem in figurà matrimonii, sed propter filios tantum antea natos; ob illam dictionem *exinde*, ut ibi, *prolem susceptam et suscipiendam*; quia respectu prolis susceptæ non potest referri, nisi ad tempus vel factum præcedens, ut dicitur de dictione, *ex tunc*, cum quo quidem terminos omnes admittunt dispensationem esse in radice matrimonii; præsertim cum hic non fiat legitimatio, sed decretum legitimitatis, per illud verbum, *decernendo*, ex quo Papa, dum tollit impedimentum juris canonici, disponit super ipsà radice matrimonii tanquam à principio; et proles reintegratur ad ipsum principium, ac si nullum affuisset canonicum impedimentum; ac dispensatio in radice

matrimonii est ad differentiam simplicis legitimationis; quando nimirum impetratur legitimatio circa solam illegitimitatem seorsim, et à matrimonio separatim, prout in unà Pampil. illegitimitatis, 10 junii 1609, per tot. penes Farinac., tomo 1, p. 1, decis. 191. Benè tamen advertendum est quòd licet hujusmodi dispensatio concedatur, in ipsà radice matrimonii, quæ illud convalidando ab initio, legitimat prolem, Abb. in c. *Per venerabilem*, num. 22, qui fil. sint. legit., attamen est id intelligendum de prole susceptà in figurà matrimonii, ut elicitur ex verbis ejusdem supplicationis, in quà dicitur quòd oratores matrimonium contraxerunt, et carnali copulà consummârunt, prolemque susceperunt; Ludovis., decis. 19, per tot. et ibi Addit., ait quòd dispensatio in radice matrimonii, comprehendit tantum prolem susceptam in figurà matrimonii, non autem natam et conceptam ante matrimonium; quæ quidem proles censetur legitima, non solum quoad parentem habentem bonam fidem, sed etiam quoad alium, malam fidem habentem, ut per Sanch., lib. 3, disp. 42, Addit. ad eundem Ludovis., decis. 461, num. 11. Nec quidquam prodest quòd proles suscepta ex incestu, non legitimetur per subsequens matrimonium, etiam verum, datà scientià de tempore, quo fuit suscepta; id enim non procedit stante dispensatione Papæ, cum decreto legitimatio- nis prolis, tam susceptæ quàm suscipiendæ, ut dictum est; hoc enim modo Papa dispensando in radice matrimonii, illud approbando cum ejus effectu, et tollendo impedimentum usque ab initio cum reintegratio- ne prolis, perinde est, ac si nunquam existisset impedimentum, et conjuges fuissent semper in potentià liberà contrahendi matrimonium legitimum; id. Ludovis. dictà decis. 461, n. 6, cum seqq.

Cæterum etiam pro eo quod nostra praxis postulat, neminem latet, hujusmodi dispensationem nequaquam simpliciter, et sine causà concedi; nam licet, ut ait id. Navar., d. cons. 2, num. 15, Papa, de plenitudine potestatis, possit supra dictam legem de non contrahendo in gradu prohibito revocare, eo modo quo dictum est, id tamen facere minimè potest absque peccato, sine aliquà magnà et justà causà; cum idem Pontifex non debeat uti plenitudine potestatis sine causà; licet possit ita uti, ut valeat actus: ex quo, ut id. Navar. ibidem ait, si vellet, pro libito, sine causà justà, posset tollere omnes canones inducentes jure humano, impedimentum matrimonii; et hæc de causà accederet ad ipsum pontificem innumeralis multitudo, non solum Gallorum, Hispanorum et Germanorum, sed etiam Italicorum, ut legitimet filios illegitimos ob impedimen- ta, per hujusmodi revocationes canonum. Ac proinde nõrunt omnes curiales hujusmodi dispensationem, non nisi cum causà concedi prout in supra posità formulà supplicationis, in quà pro satis sufficienti et legitimà causà allegatur periculum scandalorum; dum dicitur, *et si divortium fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri*; stantibus notà et infamià mulieris; cum scandala justam præbeant causam ad dispensandum in omni casu prohibito;

Anchar., cons. 559, Paris. de Resign. benef., lib. 5, q. 3, num. 167, et idem affirmat Sanch., d. disp., num. 5, dum ibi dubitat gravem culpam à Pontifice admittendam, si absque causâ legitimâ dispensationem hanc concederet; quamvis valida esset tanquàm in solo jure humano facta sit; ex quo cedit in grave damnum succedentium in eam hereditatem si proles non legitimaretur. Et in hoc sensu accipiendum videtur quod dicit additionator ad Navar., cons. 2, in fine, qui fil. sunt legit., nempe Gregorium XIII, anno 1584, mense novembris, negasse dispensationem hujusmodi à se petitam, et addidisse se non posse dispensare: quod quidem intelligerem, se scilicet noluisse sine causâ dispensare, propter allatam rationem, nempe, ob præjudicium tertii, licet reverà id possit, ut dictum est; præsertim, quia ut ait id. Sanch., d. numero 4, hoc non est directè dispensare in lege civili, et effectibus ejus, sed indirectè et per quamdam consequentiam; ex quo lege civili incurruntur ea damna à prole, suppositâ legis ecclesiasticæ irritantis matrimonium firmitate, ex quâ subsecutum est ut matrimonium sit irritum, et subinde proles ex eo concepta, illegitima ac subdita omnibus illegitimitatis damnis, jure civili statutis; unde cum summus Pontifex, suâ dispensatione in radice matrimonii, tollat directè firmitatem illius legis ecclesiasticæ, eamque prorsus aboleat, perinde est, ac si lex illa nunquàm emanasset; ac efficit indirectè et per quamdam consequentiam, ut ea omnia damna cessent, utpotè quæ ex legis ecclesiasticæ firmitate pendebant. Hoc enim casu, non dicitur posse Pontificem efficere, ut hujusmodi matrimonium fuerit à principio, firmum, vel nunc incipiat valere, absque novo contrahentium consensu, vel ut ex eo non sint secuti effectus jure civili statuti, cum hæc non subsint Pontificis potestati; sed tantum dicitur, ita summum Pontificem dispensare posse, prout ex tunc in ipsâ matrimonii irriti radice; ac delere et revocare omnia damna, quocumque jure humano inde incursa, ac in eum statum prolem restituere, quem haberet, si ex matrimonio valido orta fuisset; sicque destructo legis ecclesiasticæ valore, cui tanquàm fundamento, illegitimitas, ac cætera damna innitebantur, illa omnia corruunt. Hinc propterea destruitur objectum, quod fortassè diceretur hoc tantum probare de damnis jure pontificio secutis, secus verò de secutis jure civili; ex quo, cum nequeat Pontifex in hoc jure dispensare, nequibit quoque in effectibus ex eo consurgentibus. Responsio verò est non posse directè in his dispensare, posse verò indirectè, et per quamdam consequentiam: de destruendo legem suam ecclesiasticam, ex quâ tanquàm ex fundamento, illa omnia pendebant; quandoquidem multa fieri possunt indirectè et per quamdam consequentiam, destruendo suam legem ecclesiasticam, ex quâ tanquàm fundamento, illa omnia pendebant; et concludit, quod multa fieri possunt indirectè, et per quamdam consequentiam, quæ directè et principaliter fieri nequeunt; exemplo juris patronatûs, quod licet per se directè

vendi non possit absque labe simoniæ, cum tamen in consequentiam vendatur, vendito fundo cui est annexum; sic etiam, licet Papa nequeat directè dispensare in jure civili ac ejus effectibus, poterit utique indirectè et per quamdam consequentiam.

Hæc quidem omnia procedere certò scimus in impedimentis, de jure canonico statutis: quo casu dispensatio ipsius Papæ super matrimonio contracto, lege canonicâ prohibito, trahitur retrò, usque ad principium contractûs; secus verò, si fuerit divinâ lege prohibitum; tunc enim dispensatio non trahitur retrò; sed valet ex nunc, non autem ex tunc; Borges., de Irregularit., p. 2, tit. de Interpret. et Extens. dis., num. 19; Put., decis. 483, num. 2 et seq., lib. 2, puta in gradibus consanguinitatis, vel quovis alio impedimento de jure divino naturali, matrimonium dirimente, Covar., de Spons., p. 6, c. 6, § 10, numero 10; imò in his quæ tendunt ad Deum ex quibus ipsi Deo acquiritur obligatio, non solet summus Pontifex dispensare, sine maximâ et rationabili causâ, Barbosa., de Jur. Eccles. l. 1, cap. 2, numero 124, quia dispensando, vinculum legis divinæ tollere non potest, c. *Sunt quidam*, 25, q. 1, cap. *Litteras*, de Restit. spol., c. *Cum ad monasterium*, de Stat. monach., ex quo summus Pontifex tenetur usque ad animam et sanguinem, legem divinam defendere, d. c. *Sunt quidam*, cum divinum sit immutabile, § *Sed naturalia*, instit. de jur. nat. gen. et civ., c. fin., § *His itaque*, dist. 5; solus enim conditor legis suum divinum præceptum tollere, et super eo dispensare potest; quod minimè licet Papæ ejus vicario et inferiori, qui non potest mutare nec destruere legem superioris, c. *Cum inferior*, de Major. et Obed. Clem. *Ne Romani*, § de Elect. Summi etenim Pontificis judicium debet esse conforme judicio et statuto divino, c. *Ut nostrum*, ut Eccles. benef. fin. dem. confer.; Paris., de Confid., q. 3, num. 16, cum seqq.

Nec refert quòd non desint qui simpliciter teneant, posse summum Pontificem in legibus divinis, ex causâ dispensare, ut dictum est, quos refert Sanchez, de Matrim., lib. 8, disput. 6, num. 5, quia nihilominus eorum sententia nullo nititur fundamento; cum naturalis ratio dicet, subditum non posse tollere legem superioris in casu particulari; id. Barbosa., d. cap. 2, num. 120, licet possit declarare, seu interpretari in aliquo casu particulari deficere obligationem legis divinæ; quod quidem quibus modis, et quando id contingere possit. Vide eundem Barbosa., loc. cit., num. 121, cum seqq.

Præterea, neque præmissa dispensatio, sic in radice matrimonii habet locum, quando illud nullum existit ex defectu consensûs; sive in utroque vel altero contrahentium, cum matrimonium ipsum sit jure naturali irritum, et Papa non possit hujusmodi consensum supplere, dispensando in illius radice; id. Burgas., dict. numero 29.

QUOD ALTER ALTERI SUPERVIVENS PERPETUO ABSQUE SPE CONJUGII REMANEAT. — Quæ quidem clausula additur in penam hujusmodi delicti, ut patet ex notorio casu in cap. *Si quis cum novercâ*, et in c. *Si quis cum dua-*

bus, 52, q. 7, sicut et concil. Trid. sess. 24, c. 5, statutum est ut scienter in gradu prohibito contrahentes, careant spe dispensationis, de qua quidem clausula egimus etiam supra.

Alio item modo huiusmodi dispensationem peti vidimus, nempe cum oratores publicè contraxerunt, cum sequenti narrativà, videlicet: *Quòd ipsi aliàs scientes se tertio, etc., conjunctos, non quidem peccandi, etc., matrimonium inter se per verba de præsenti publicè factis proclamationibus in eorum parochiali Ecclesià, juxta formam concilii Tridentini, nulloque detecto, neque denunciato impedimento contraxerunt illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, etc., consummârunt; cum autem, etc., et si divortium, etc., ab incestus reatu, etc., imposita, etc. Volumus autem quòd, etc., alter alteri supervivens, etc., ut in fine clausularum præpositæ supplicationis.*

CAPUT IV.

Praxis dispensationis matrimonialis de ignoranter contracto.

Frequentissimè adhuc contingit, matrimonium in gradu prohibito, seu cum alio impedimento dirimente, ignoranter contrahi; quare postquàm egimus de scienter contracto deque illius dispensatione, non incongruè sequitur videre quid in praxi servetur, circa dispensationem super ignoranter contracto, et cum quibus clausulis et decretis dispensari consueverit.

Præmittendum verò est quòd juxta notorium stylum Romanæ Curiae, quando super hoc porrigitur summo Pontifici supplicatio, necessariò exprimendum est an oratores, qui sic ignoranter contraxerunt matrimonium carnalique copulâ consummârunt, detecto impedimento, abstinuerint ab ipsâ carnali copulâ, an verò in eâ perstiterint; ut juxta facti qualitatem, ipsis opportunè consulatur, si enim ignoranter contraxerunt, statim, detecto impedimento, debent separari, et abstinere à copulâ, aliàs incurrerent saltem pœnas incestus, l. *Qui contra legem*, in fin. c. de Incest. nupt. et in auct., de Incest., in princip.

Quia verò frequentius evenire solet, ut etiam impedimento ipso detecto, oratores nihilominus in eadem copulâ perseverârunt, proinde litteras ipsius dispensationis, cum huiusmodi perseverantiæ mentione, hîc subijcimus, tenoris sequentis, videlicet:

ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitan. in spiritualibus generali, salutem, et apostolicam benedictionem. Ex parte dilecti filii Joannis nati Salvatoris, et dilectæ in Christo filiae, Franciscæ nate Laurentii, mulieris Neapolitan., nobis oblata petitio continebat. Quòd ipsi aliàs ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, matrimonium inter se, per verba de præsenti, publicè, factis proclamationibus in eorum parochiali ecclesià juxta formam concilii Tridentini, nulloque detecto neque denunciato impedimento contraxerunt; illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, ac carnali copulâ consummârunt. Postmodum verò, ad

eorum pervenit notitiam, eos quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos; et nihilominus in eadem carnali copulâ perstiterunt. Cum autem, sicut eadem petitio subjungebat, Joannes et Francisca præfati, in huiusmodi matrimonio remanere non possint, absque Sedis Apostolicæ dispensatione; et si divortium inter eos fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri. Quare iidem Joannes et Francisca nobis humiliter supplicari fecerunt ut eis in præmissis, de absolutionis beneficio, et opportune dispensationis gratiâ providere, de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, qui salutem quærimus singulorum, et scandalis quibuslibet, ne eventiant, quantum cum Domino possumus, libenter obviamus, eosdem Joannem et Franciscam, ac eorum quemlibet à quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis à jure, vel ab homine, quâvis occasione vel causâ latis; si quibus quomodolibet immodati existunt, ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, et absolutos fore censentes, ac certam de præmissis notitiam non habentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, discretionis tuæ, de quâ in his specialem in Domino fiduciam obtinemus, per Apostolica scripta mandamus, quatenus, depositâ per te omni spe cuiuscunque muneris, aut præmii, etiam sponte oblati, à quo te omninò abstinere debere monemus, de præmissis te diligenter informes, et si per informationem eandem, preces veritate niti reperiis; super quo tuam conscientiam oneramus, tum Joannem et Franciscam præfatos ab incestus reatu et excessibus huiusmodi, impositâ prius eis propter incestum huiusmodi, arbitrio tuo, pœnitentiâ salutari, hac vice duntaxat in formâ Ecclesiæ consuetâ, in utroque foro auctoritate nostrâ absolvas; et quatenus contra dictos Joannem et Franciscam, causa super præmissis, in iudicium quoquomodo deducta fuerit, parito iudicato; ac cum ipsis Joanne et Franciscâ; dummodò ipsa, propter hoc rapta non fuerit, et ignorantia huiusmodi probabilis extiterit, quod impedimento quarti consanguinitatis gradus huiusmodi, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis nequaquam obstantibus, matrimonium inter se de novo publicè, servatâ formâ dicti concilii contrahere; illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valeant, auctoritate nostrâ dispenses; prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde legitimam decernendo. Volumus autem, quòd si spretâ monitione nostrâ huiusmodi, aliquid muneris aut præmii occasione præmissorum exigere aut oblatum recipere temerè præsumpseris, excommunicationis latæ sententiæ pœnam incurras; quâ tamdiu immodatus existas, donec per satisfactionem condignam, absolutionis beneficium à Sede Apostolicâ merueris obtinere. Dat. Romæ, etc.

Clausulæ autem et decreta in supra dictis litteris apposita, eam, ut sequitur, recipiunt declarationem, videlicet:

ALEXANDER, etc.—QUOD IPSI ALIÀS IGNORANTES, etc.—Quòd autem si alter tantum oratorum, impedimentum huiusmodi ignorasset, alter verò illud scivisset;

numquid taliter scienti prodesset hæc dispensatio? Et responsio est negativa; quia nullo modo debet illa alteri prodesse, propter sui indivisibilitatem. Navar., consil. 16, de Consanguin. et Affin., ubi queritur an dispensatio de contrahendo matrimonio, non obstante quarto gradu consanguinitatis, cum supplicatione, quod ignorantes impedimentum contraxerunt matrimonium, valeat, si vir sciebat vel scire tenebatur impedimentum, quod tamen femina ignorabat, et respondet decisionem hujus questionis pendere ab illâ, an ignorantia impedimenti feminae, efficiatur, ut ipsa et vir dicantur ignorasse impedimentum, et putat quod non: et quod vir indigeat revalidatione dispensationis: et quia jam scit mulier, indigebit et ipsa. Præterea, quod dispensatio prædicta non prodest viro, nec per quamdam consequentiam uxori, propter indivisibilitatem, et unionem hujus matrimonii; id. Navar., d. consil. 16, et nos supra diximus, ubi hujus rei praxim declaravimus.

Ut tamen planè scias quænam ignorantia excuset à pœnis contrahentes hujusmodi matrimonia, præmittendum est quod ignorantia, alia crassa et supina est, alia affectata, alia probabilis; Sayr. de Cens., l. 1, c. 18, n. 2.

Ignorantia crassa et supina est illa quâ quis ignorat id quod communiter omnes sui ordinis sciunt, et quod ipse scire debet et potest; id. Sayr., n. 4.

Affectata est ubi quis ignorat quia scire non vult, quod scire debet et potest; id. Sayr., n. 5.

Probabilis, seu alio modo invincibilis, ita dicitur quæ manet postquam homo debitam diligentiam adhibuerit, et quâ homines sui statûs communiter post debitam diligentiam, laborant; qualis est ignorantia, quâ homines doctos et timoratos consulens, non rectè instruitur, vel, ut hic, quia publicationes fieri fecerunt oratores in eorum parochiali ecclesiâ et nulum repertum est impedimentum ad contrahendum; Navar. in Manuali, c. 23, num. 45 et 46.

Agitur verò hic de ignorantia probabilis, ut dictum est, quia dùm d. Clem. *Eos*, de Consang. et Affin., hic imponit pœnam contrahentibus matrimonia scienter in gradu prohibito, intelligitur de illâ scientiâ, quam sentit ibi Glossa, in verbo *Scienter*, ubi ait ignorantiam probabilem, id est, invincibilem, quia ignorabant oratores se esse consanguineos vel affines; aliâs enim ratione plecterentur pœnis in dict. Clem. contentis.

FACTIS PROCLAMATIONIBUS IN EORUM PAROCHIALIBUS ECCLESIS,—ad præscriptum concilii Trident., d. sess. 24, de Reform., ibi: *Ter à proprio contrahentium paroco, tribus continuis diebus festivis in ecclesiâ inter missarum solemnias, publicè denuntietur, inter quos matrimonium sit contrahendum; quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum opponatur impedimentum, ad celebrationem matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur.*

Præmissis igitur dictis proclamationibus, ac omnibus ex præscripto ejusdem concilii servatis, si aliquod postea detegatur impedimentum, nullam oratores in-

current pœnam, sive dicti concilii, sive in d. Clem. *Eos*, de Consang. et Affin. contentam.

Quamvis, si postea, detecto impedimento supra dicto, perstiterint in copulâ, incurrant pœnas incestûs, ut supra diximus; si verò statim abstinerint, ab omni prorsus pœnâ immunes redduntur, stante ignorantia supra dictâ, quod præcipuè statuit ipsum concil., sess. 24, c. 5, ibi: *Si verò solemnitatibus adhibitis, impedimentum aliquod postea subesse cognoscatur, cujus ille probabilem ignorantiam habuerit, tunc facilius cum eo, et gratis dispensari poterit, et nos infra dicemus*

Idemque dicendum est, quando hujusmodi denuntiationes omittuntur de licentiâ ordinarii; quod quidem necessario exprimendum erit in supplicatione dispensationis impetrandæ, cujus narrativa, sequentibus verbis concipi consuevit, videlicet: *Quod ipsi aliâs ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere quominus possent invicem matrimonialiter copulari, matrimonium inter se per verba de præsentî, publicè (proclamationibus juxta formam concilii Trident. fieri solitis, de licentiâ ordinarii prætermisissis) servatâ tamen in reliquis concilii prædicti formâ, nulloque detecto neque denuntiato impedimento, contraxerunt, etc.*

Pariterque servat stylus hanc mentionem esse faciendam in supplicatione de scienter contracto, in quâ dicitur: *Quod ipsi aliâs scientes se quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, etc., faciliores reddendi, matrimonium inter se per verba de præsentî, publicè, prætermisissis de licentiâ ordinarii, etc., ut supra.*

Factis igitur supra dictis proclamationibus, nulloque inter oratores reperto impedimento ad contrahendum matrimonium, facilius cum eis dispensatur, ut supra, ex d. concilio Tridentino, dictum est, quia, cùm ipsi oratores contraxerint servatâ formâ ejusdem concilii, pœnam non merentur, ad text. in l. *Grachus*, cum ibi not., c. ad leg. *Jul.*, de Adult., quia ignorantibus dolus imputari non potest, l. *Genero*, ff. de Infam.; Cravet., cons. 8, num. 10, qui tunc imputaretur, quando ipsi oratores non curassent inquirere illud quod tenebantur; tunc enim ignorantia nullo modo eos excusat, quando non adhibuerunt diligentiam in inquirendo ex præcepto ejusdem concilii, cap. penult., ante fin., et cap. fin., 57 dist., cap. *Innotuit*, in verbo *Ignorantiam*, de Elect., et facit text. in l. *Regula*, § *Sed facti*, ibi, *verum ejus qui eam rem diligenter requirendo notam habere possunt*, ff. de Jur. et facti ignor. l. *Si aviam*, in fin., c. de Ingen. manum.

Et sic non debent aliquo modo, ut dictum est, oratores ipsi subjacere pœnis apposis in Clem. *Eos*, de Consang. et Affin. ac concilii supra dicti, facit doctrina Joan. Andr., in cap. 2, de Constit., lib. 6, dùm voluit, pœnam constitutionum, non ligare ignorantem; cùm non habeat animum delinquendi; et ait Anton. de Butr., in dict. cap. 2, quod statutum addens pœnam in facto damnato de jure communi, non ligat ignorantem, quia non omnes tenentur scire impedi-

menta matrimonii quæ etiam multi sacerdotes ignorant, ut ait Sanch., lib. 2, disp. 58, num. 5, et diximus nos supra. Cum igitur oratores jam ea adimplerint, ad quæ ex dicto concilio tenebantur, nempe fieri faciendo debitas publicationes, supra dicta ignorantia illos excusat, per jura superius allegata. Et quia in aliquibus Christianorum provinciis decretum concilii Tridentini non fuit promulgatum seu receptum, ut in quibusdam Galliæ partibus, et in Polonia; quibus in locis, si matrimonium contrahatur absque paroco et testibus, certum est valere, inquit Sanch., l. 3, disp. 18, n. 1, propterea, in hoc casu consuevit id exprimi in supplicatione, per hæc verba, videlicet: *Quod ipsi alius ignorantes aliquid impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, matrimonium inter se per verba de presenti, publicè, adhibitis omnibus solemnitatibus, de more patriæ, adhiberi solitis nulloque detecto, neque denuntiato impedimento, contraxerunt; illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt*, etc., ut infra scripta formula de ignoranter contracto, quando oratores abstinerunt à copulâ.

Quod quidem passim cum istâ narrativâ admittitur pro supra dictis locis, sicut sæpè vidimus practicari; nam lex, vel dispositio principis, non acceptata, neque moribus utentium comprobata, non ligat subditos, quamdiu non fuit observata, sciente et tolerante Principe, ut per Glos., in cap. 1, in verbo *Frangere*, de Treug. et pace; Navar., cons. 1, de Constit., n. 25, cum plurib. sequentibus; cum semper lex habeat tacitam conditionem, quatenus videlicet illa moribus utentium recipiatur, text. in c. *In istis*, § *Leges*, 4 distinct., et cum multæ leges moribus patriæ non conveniant, idecirco permittitur cuilibet provinciæ in suo sensu abundare; Anchar., cons. 218, Gonz, glos. 26, n. 2, cum seqq., quod quidem practicatur, non solum pro originariis supra dictorum locorum, verum etiam pro peregrinis, qui per modum transitus aut hospitii, divertunt ad hujusmodi loca, ut constat ex cap. Ixa, dist. 12, ubi Glossa, in verbo *Societatem*, ait quod quilibet tenetur vivere secundum consuetudinem illorum, inter quos versatur: unde illud exordium duxit, videlicet:

Si fueris Romæ, Romano vivito more,

Et si sis alibi, vivito sicut ibi.

Id. Sanch., d. disp. 18, n. 4, qui n. 5, ait ex pluribus doctorum sententiam hujusmodi hoc moderamen admittere, nempe, ut solus transitus non sit sufficiens ad obligandum ad statuta et consuetudines illius loci, nisi qui transit, illic sisat.

Idemque dicendum esset ubi dictum concilium in aliquâ tantum esset sui parte receptum, in aliâ verò non; quod quidem ob stare non videtur; licet enim Rota pro indubitato teneat, quod non usus, sive contrarius usus populorum sine consensu Papæ non possit operari contra validitatem Constitutionum Apostolicarum, ex latè deductis in unâ Romanæ concordie S. Petri die 15 novembris 1609, et 12 februarii 1610, coram Cavaleno, ut per camd. Rot. apud Farin., de-

cis. 356, num. 7, nihilominus novum non est, quod videlicet constitutio servatur quoad aliqua et quoad alia abeat in desuetudinem; Ruin. consil. 55, in fin. lib. 5, Cornel., consil. 20, num. 2, vers. *Nec etiam obstat*, lib. 5; neque peritos latet curiales, quod sive non usus, sive contrarius usus nonnullarum apostolicarum constitutionum servatur, etiam in ipsâ Romanâ Curia, et in cancellariâ apostolicâ, quæ est organum Papæ, Cæs. de Grass., decis. 1, num. 8, de Probat., qui dictum non usum, seu contrarium usum scit et tolerat; nec dici potest, id ab ipso Papâ ignorari, quandoquidem non solum exinde inferitur ad scientiam ipsius Papæ, quæ regulariter præsumitur et inferitur ex scientiâ ejus officialium, verum etiam ad consensum, qui colligitur ex eo quod quidquid gessit cancellaria, videtur gestum ab ipso Papâ, Rota penes Farinac., decis. 356, n. 8, p. 1, t. 1. Unde tanto magis dici posse videtur de ipso concilio Tridentino, ubi illud non fuit promulgatum, sive in aliquâ parte non receptum, ut dictum est.

Ad hæc sacra congreg. ejusdem concil. aliàs censuit matrimonium celebratum extra locum propriæ habitationis, et in loco ubi non erat publicatum concilium, absque illius solemnitatibus esse validum, si recessus à loco habitationis fuit actus ad evitanda impedimenta, puta inimicitias et obstacula parentum, sub die 7 februarii 1602. Secus autem si contrahatur inter se transferentes ad locum, in quo concilium non est promulgatum, sub animo sine paroco et testibus contrahendi, ut in unâ Colonien. 5 septembris 1626, et in unâ Antverpien. 16 decembris 1628.

Hinc propterea non potest episcopus per sua decreta synodalia, invalidare matrimonia quæ clandestinè sine paroco et testibus contracta essent, si ibi non esset publicatum concilium Tridentinum; ita ut matrimonia post hujusmodi decretorum publicationem aliter contracta, si nullum aliud obstat legitimum impedimentum, valida ac firma sint, ideoque conjuges, qui aliàs inter se validè matrimonia contraxerunt, illisque postea per episcopum tanquam contra formam sui decreti, nullis declaratis, separati fuerint ac insimul habitare desierint, omninò cogendi sunt ut in dictis matrimoniis contractis permaneant, atque unâ simul tanquam veri conjuges cohabitent; ii verò qui primis matrimoniis aliàs validè et publicè contractis et consummatis, ac ab episcopo vigore dictorum decretorum nullis declaratis, secundò contraxerunt, similiter ad priora redire ac in illis permanere cogendi sunt; et hujusmodi matrimonia post publicationem et consummationem priorum contracta, nullo modo, etiam prætextu cujusvis gratiæ, et imminentis scandalii, tolerari possunt, aut debent; ead. sacr. congr. in causâ Russiâ 18 novembris, et 2 decembris 1628, teste Barbos., in Coll. bull., verbo *Matrimonium*, fol. 446.

Quod autem supra diximus, ipsos scilicet oratores evadere poenas supra dictas, etiamsi ipsæ publicationes fuerint de licentiâ ordinarii omissæ, ita intelligas, si videlicet non curaverint illas fraudulentè omitti,

ne detegeretur impedimentum, quod inter eos forsitan existeret; quia tunc propter fraudem et dolum, supra dictas poenas incurrunt; et propterea carebunt commodo dispensationis, per text. in c. *Super litteris*, de Rescript, et in cap. *In nostra*, de Sepult.

ET CARNALI COPULA CONSUMMARUNT. — Non videtur hic necessaria mentio hujus carnalis copulae; quia, cum illa sit secuta inter oratores, probabiliter ignorantes se esse consanguineos vel affines, non contrahitur impedimentum incestus, text. in c. 29, *Si quis cum duabus*, c. *Si quis cum matre*, etc. *Quidam*, 34, q. 2, c. *Ex litteris*, de eo qui cogn. cons. ux. su., ex eo, quod non dicitur in hoc casu incestus formalis; nec fuit commissum peccatum incestus; Ledesm., de Matr., quaest. 51, art. 6, § 5 difficultate.

His verò non obstantibus, contrarium est verius, etiam de stylo et in praxi receptum; nam, quando-cumque interveniat inter oratores carnalis copula, erit de eà omninò mentio in dispensatione faciendâ, etiamsi fuerit ea secuta ipsis oratoribus ignorantibus impedimentum, attento supra dicto stylo Curiae; qui pro lege servatur, c. *Quàm gravi*, de Crim. fal., et sicut non alibi diximus, et quotidiana praxis docet.

POSTMODUM VERO ADEORUM PERVENIT NOTITIAM, etc., — quæ profectò sive judicialiter, sive extrajudicialiter contingere potest, et exprimi consuevit, etiam si illa contigerit, dum oratores ignorantes à principio inter eos adesse impedimentum, curarunt fieri publicationes pro matrimonio contrahendo, ac in illis fuit detectum impedimentum; quo casu, etiam quòd dispensatio petatur cum aliquâ ex consuetis causis, puta ob angustiam, vel propter dotem, etc., tunc enim hujus notitiæ expressio ita fieri consuevit in corpore supplicationis, videlicet: *Supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores praefati, qui aliàs ignorantes inter eos aliquod impedimentum existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, denuntiationes in eorum parochiali ecclesiâ, juxta formam concilii Tridentini fieri curarunt; in quarum proclamationibus detectum fuit eos quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, propter quod in contractu matrimonii hujusmodi ulterius non processerunt, quatenus cum eisdem oratoribus, quod impedimento quarti*, etc. Et utroque casu, notitia hujusmodi debet esse sufficiens, ut clarum sit impedimentum, super quo requiratur Apostolica dispensatio; ac proinde non sufficit si unus testis dicat se audivisse impedimentum, quod tamen probare non possit, Abb. in cap. *Tua*, numer. 3, de Cogn. spirit., prout neque valet testimonium de auditu, sive credulitate; Zerol., in Praxi episcop., verbo *Matrimonium*, part. 1, § *Decimò dubium est*, ubi ait quòd si dum parochus facit denuntiationes in ecclesiâ, insurgit fama quòd intra contrahentes adest tale impedimentum talis gradus, tunc opus est dispensatione; ex quo fama magis praevaleret, quàm duo testes, quorum alter qui de scientiâ testimonium perhibet, non jurat; alter verò et si juret, tamen asserit se ita audivisse. Si verò insurgit fama de impedimento, sed nullus assignatur gradus, ut c.

neque propter hoc causatur impedimentum; ex quo fama interdum oritur ex incerto auctore, et esset ac si multi deponerent de auditu, et nullum assignarent gradum.

Id verò quoad publicum impedimentum; quod aliàs probandum erit ad praescriptum sacrorum canonum, sicut ante diximus. Cum verò contingit, illud esse occultum etiam in terminis sacrae poenitentiae apostolicae; sicut docet Sanch., de Matrim., l. 8, disp. 34, à num. 55, tunc recursus habetur ad officium dictae poenitentiae apostolicae, à quâ petenda est dispensatio cum licentiâ remanendi in matrimonio contracto; quod quidem non solum contingere potest eo modo quo superius diximus, nimirum quando oratores matrimonium bonâ fide nulloque in proclamationibus impedimento dirimenti detecto contraxerunt, verum etiam, quando novum aliud impedimentum impedit executionem litterarum dispensationis jam obtentae; quod per exempla sequentia, in praxi saepè occurrentia, patet.

Primò, videlicet, pro oratoribus qui impetrarunt jam pro utroque foro dispensationem, cum quâdam falsâ assertâ causâ; postmodum verò, negotio occulto existente, impetrant à sacrâ poenitentiarîâ committi discreto viro confessori, qui, eorumdem auditâ confessione sacramentali, ipsos à quibusvis sententiis, censuris, et poenis ecclesiasticis absolvat, injunctâ poenitentia salutari, dummodò occultum sit, dispensationem impetratam, propter falsam expressionem hujusmodi invalidam esse, et aliàs ritè, ac juxta formam litterarum praedictae dispensationis, verificatisque in eis narratis, super impedimento talis gradus, cum ipsis oratoribus dispensatum fuerit, aliudque canonicum non obstat, cum eisdem quod praemissis non obstantibus, matrimonium inter se de novo ad evitanda scandala contrahere valeant, dispenses.

Secundò, pro oratoribus qui nondum receptis litteris dispensationis super aliquo impedimento, quo continentur, se carnaliter cognoverunt; postmodum verò, ipsis receptis, illarumque executori praesentatis, coram eo, copulam carnalem, inter eos secutam, eorum medio juramento negarunt; postmodum verò matrimonium contraxerunt; quapropter petitur absolutio ab incestu, perjurio et excessibus hujusmodi, ut supra.

Tertio, pro oratoribus qui, scientes se aliquo esse gradu conjunctos, se carnaliter cognoverunt; in dispensatione tamen de super obtentâ, nullâ factâ carnalis cognitionis hujusmodi mentione, et ita matrimonium contraxerunt, etc., et similia, secundum casuum contingentiam, quos longâ serie hic enumerare superfluum visum est.

Hoc autem, in casibus quibus facilis patet accessus ad summum Pontificem, sive ejus sacram poenitentiarîam, ad quam recursus frequenter semperque haberi videmus.

Sequitur hinc non incongruè, videre, quid reverè sentiendum ac receptum sit in praxi, cum videlicet, neque ad summum Pontificem, neque ad legatum,

aut nuncium vel alium, ad id facultatem habentem, facilis sit is accessus, ac prout, quid de illâ questione, an videlicet possit ordinarius, justâ exigente causâ, dispensare hic super impedimento, matrimonium dirimente?

Facit etenim pro negativâ, quia super hoc solum potest summus Pontifex dispensare, cum hujusmodi impedimentum sit jure pontificio inductum; Felin., in cap. *At si clerici*, num. 4, de Jud.; Archidiaconus, in c. *Elect.*, canon. de Elect., in c. *Abb.* in cap. *Cum dilecti*, num. 10, de Elect.; Covar. in 4 decret., 2 part., cap. 6, in princ., num. 13 et § 10, num. 11, Gutier. lib. 1, Quest. canon., cap. 5, num. 40, et hanc sententiam tenet Sot., lib. 1, de Just. q. 7, art. 5, et q. 4, d. 57, q. 4, art. 2; Burgas., ex Irregular., p. 6, tit. de Cognat. spirit., num. 1, ubi dicit dispensationem hanc soli Pape esse reservatam, per text. in cap. fin. de Transact., et Glossa in cap. *Quia circa*, de Consang. et Affin., verbo *Apostolica*; et idem Burgas. etiam legatis à latere id negat, nisi hoc illis esset specialiter concessum d. p. 6, in tit. de Sponsal. et Matrim. num. 4; Navar., in Manual., cap. 22, num. 88, vers. *Tertiò dicendum*; Henriq. in Sum., lib. 12, cap. 3, § 1; Sanch., de Matr., lib. 2, disp. 40, num. 1; Garc., de Benef., p. 11, cap. 2, num. 544; Barbos. de Pot. episc., part. 2, alleg. 53, à princip.

Atverò, cum nostra praxis versetur circa casus urgentis necessitatis, communis est doctorum sententia, teste eod. Garc., 9, cap. 5, n. 547, posse episcopum sic dispensare; quibusdam tamen concurrentibus circumstantiis, quarum prima est, ut matrimonium sit jam contractum; secunda, ut sit contractum ignoranter quoad impedimentum; tertia, ut sit consummatum; quarta, ut impedimentum sit occultum; quinta, quod contrahentes sint adeo pauperes, quod non possint ire vel mittere ad summum Pontificem, legatum, seu nuntium, hanc habentes facultatem; sexta, quod si fieret separatio, scandala verisimiliter exoriri possent, ut per Zerol. in Praxi episcop., verbo *Dispensatio*, § *Ad quintum*, part. 1. Ratio autem, quâ ipsi doctores ad id moventur, ea potissimum esse potest, quia nimirum supra dictis concurrentibus, non levis causa ad id insurgit, sed urgentissima necessitas, ne videlicet contrahentes, qui in prædicto casu, summum Pontificem consulere nequeunt, opportuno remedio remaneant destituti, cum absque scandalo separari non possint; eoque magis, quia hæc sententia innititur manifestæ æquitati, ut ait Sanch., de Matr., lib. 2, disput. 40, sub. n. 4, vers. *Sed dicendum*, circa med., ubi subdit quod talis æquitas suadet, mentem legislatoris non esse ut in eo eventu episcopus nequeat dispensare; sed quando matrimonium est malâ fide contractum, mens Pontificis non est iniquitati favere, et perverse contrahentium audaciæ, et ut illa sit facilioris dispensationis occasio; ne quotidie hæc spe celebrentur matrimonia, contemptis impedimentis dirimentibus; ubi etiam subdit, n. 5, idem dicendum esse, quamvis contrahentes non sint pauperes, sed expensas habeant necessarias ad impetrandam apo-

stolicam dispensationem; quia etiam in divitibus potest ut gens necessitas concurrere, veluti, quia longissimè distant ab Urbe, et esset magnum periculum incontinentiæ, tandiù expectare; quod quidem sentit, id. d. Sanch., num. 6, etiam si erunt duo impedimenta dirimentia occulta, si concurrant circumstantiæ requisitæ, nec valet quidem dicere quod hæc facultas in casu hujusmodi necessitatis, non extenditur ad duo impedimenta, attentâ ipsius dispensationis naturâ, quæ, cum sit odiosa, est restringenda, Gambar., de Auctor. leg., lib. 7, num. 202; hoc enim casu potestas episcopi non est ad auferendum quoddam singulare impedimentum, sed ad dispensandum cum impedimento; quâ quidem ratione putarem id sibi jure optimo locum vindicare, etiam si ultra duo concurrerent alia impedimenta.

Nec quidem totum id à recto juris tramite noscitur dissentire; licet enim episcopus non possit contra canones et concilia dispensare, nisi in casibus in jure expressis, loquendo de ordinariâ potestate, attamen novum non est eum in multis ex casibus Sedi Apostolicæ reservatis, posse dispensare, ubi adest magna necessitas aut periculum scandali, si dispensatio differatur, ut in casibus supra positis; text. est notabilis et satis clarus in capite *Ut constitueretur*, 50 dist., cap. *Ipsa pietas*, 23, q. 4, cap. *Quædam lex*, 35, q. 3, ut optimè tradit Barbos., de jure Eccles., lib. 1, cap. 41, n. 190, nisi tamen talis dispensatio fieret contra jus divinum, aut præcipuas gravesque Ecclesiæ sanctiones, ut in cap. *Sunt quidam*, et ibi glos. 25, q. 1, et benè subdit ibi id. Barbos. quod quando episcopus in simili casu dispensat, talis dispensatio intelligitur cum tacito Sedis Apostolicæ consensu facta, ut in cap. fin. de eo qui furt. ordin. suscep., et salvâ ejusdem sedis auctoritate, ut in c. 1, q. 5; facit etiam quod licet episcopus non possit regulariter dispensare super criminibus adulterio majoribus, id. Gambar., lib. 10, n. 466, id tamen fallit, quando subest causa necessitatis, Abb. *At si clerici*, § de *Adulteriis*, de Jud.

Quod enim expressè id jure cautum non reperiri videatur, non id ex eo provenit, quia summus Pontifex in casibus prædictis noluerit episcopis hanc attribuire facultatem; sed quia necessitas superveniens non fuit ab ipso Pontifice considerata; nec de futuris contingentibus divinare potuit, ut illis provideret, etiam quod sit summus Pontifex, qui Dei vices gerit in terris, cap. un., § *Cum enim*, ut Eccles. benef. sin. dimin. confer.; licet enim multa sint negotia quæ eidem Pontifici reservata sint, eique adhæreant, ita ut cum generali mandato non transeant, nisi specialiter exprimantur, ut ait id. Barbos., d. lib. 1, cap. 2, n. 157, attamen non ignota est inter cætera jura Glos., satis recepta in l. *Tale pactum*, § fin. ff. de Pact., ubi id, quod disponens verisimiliter disponderet, si de eo cogitasset, debet pro disposito haberi, cum impossibile sit, omnes futuros casus posse prævideri: loquendo tantum hic de dispensatione circa jus positivum, non autem circa legem divinam à Deo conditam, in quâ nulla potest dari justa causa ad dispensandum;

cum ipse Deus, omnes vidit casus et causas qui sub illâ lege divinâ cadere debebant, et divina voluntas, à quâ hujusmodi lex proficiscitur, sit omnino immutabilis, ideò sequitur, quòd si aliquo casu voluit legis præceptum manere, justissimum est ut maneat, et justum esse non potest ut auferatur ab inferiore; ac per consequens propriè dispensatio quæ vinculum legis tollit, circa præcepta divinæ legis, à summo Pontifice fieri non potest; ita idem eruditissimus et nunquàm satis laudatus Barbos., d. cap. 2, n. 119, circa. med., ubi plures ad id doctores cumulat.

His insuper accedat, quòd licet alii casus expressi in jure reperiantur, in quibus episcopis permittitur dispensatio in casibus Papæ reservatis, nullâ dispensationis, de quâ hic agitur, factâ mentione, non tamen absonum videtur, casus prædictos fuisse expressos frequentiae causâ quæ non propterea restringit, ut per Glossam in l. *Facto*, ff. de Cond. et Demonstr.; expressa enim gratiâ frequentioris usus non excludunt alia quæ rariis contingere solent, etiam quòd simus in materiâ dispensationis, et in dispositione exorbitanti, Mandos., reg. 53, q. 6, n. 4 et 5.

Ex præmissis igitur circa ea quæ ad jus positivum pertinent, censetur profectò Papam, hanc dispensandi facultatem, episcopis in tam urgentibus necessitatibus tacitè permisisse, ad text. in l. *Si hominem*, ff. *Mand.*; Felin., in cap. *Quod super hist.*, in 1, fall. de Major. et Obed., et in cap. 1, vers. *Fallit. septimò*, de Constit.; Jas., in l. 1, c. de Prec. Imper. offi.; Glos., in cap. *Latorum*, 33, quest. 2, ubi ait episcopum posse ex urgenti causâ relaxare poenitentiarium injunctam à Papâ.

Quinimò ait idem Sanch., d. disp. 40, posse episcopum non modò dispensare in ipso impedimento dirimente, quando matrimonium est contractum, ut nos supra diximus, verùm etiam ante contractum: hoc quidem summâ ratione; quia cum in utroque casu, militet eadem ratio, debet esse eadem juris dispositio, l. *Si postulaverit*, § *Ratio*, ff. de Adult., l. *Illud*, vers. *Sed magis*, ff. de Aquil., et utroque modo, fuit pluries id positum in praxi; et denique pro eadem nostrâ sententiâ, duas optimas rationes, ut semper erudite solet, attulit Pater Megal., tomo 1, var. Resol., 57, num. 2, cum. seqq., quarum prima est quia ex magnâ et urgenti causâ potest episcopus dispensare in casibus Papæ reservatis, per rationes etiam nobis supra allatas, prout in casu nostro supponitur. Secunda, quia, qui habet verisimilitudinem pro se, habet etiam pro se decisionem legis, ut dixit Tiraquell. in l. *Si unquàm*, n. 37, c. de Revoc. donat. Sed hic verisimile est summum Pontificem in hoc casu nolle manere homines ad id, remedio destitutos, ut supra dictum est, quandoquidem, hujusmodi reservationem dispensationis facit summus Pontifex ob charitatem, ac bonam reipublicæ gubernationem; ergo præsumendum est Papam, velle ut episcopus dispenset; Navar. in Manuali, cap. 22, num. 83.

Omnes autem doctores contrariam sententiam mordicus defendentes, ostendunt eos nondum id habuisse

in facti contingentia, ac proinde, nescio quomodò se gessissent, si casus ipse eis evenisset. Contracto etenim bonâ fide matrimonio, liberisque inde susceptis, quid facient conjuges, eâ spe destituti recurrendi ad summum Pontificem, tempore quo res non patitur dilationem? separabuntur cum tanto scandalo etiam virorum prudentum, cum notâ et vilipendio mulieris, et incommodâ filiorum educatione? An verò in matrimonio irritò scienter perseverabunt? Certè horum utrumque absurdissimum est, ac eo remedio dignum, ut episcopis ea facultas dispensandi non denegata censeatur, ut optimè notavit Megal., loco citato.

Nec inter alia me latet, certioratum aliàs de hac re ab episcopo Asten. exstitisse cardinalem Cusentin., prodarium tunc Sixti V, postquàm idem episcopus, urgente sibi oblatâ causâ, in casu proposito dispensaverat; propterea idem cardinalis, facto priùs verbo cum summo Pontifice, eidem episcopo rescripsit, sibi licuisse sic in hujusmodi casu dispensare, eumque prudenter egisse, stante assertâ necessitate, ut ego audivi à bonæ memoriæ Lamberto Ursino, eximio abbreviatore majoris præsidie; ita etiam docet Zerol., in Praxi episcop., verbo *Dispensatio*, § *Ad quintum*, qui testatur de communi, ex Navar., cap. 22, num. 83; Sot., 4 sentent., dist. 37, quest. un., art. 2; Silv., eod. verbo, § 9; Armill. simili verbo, num. 19, et ait ibi id. Zerol. quod dum ille haberet hunc casum, ita sibi fuit ab Urbe responsum; ac pluries per plures episcopos ita practicum exstitisse non ignoramus.

Cæterum autem, an hæc dispensatio in casibus præmissis, sit etiam permissa vicario generali episcopi, negativa prorsus datur responsio, ad not. per Felin. in c. *At si clericis*, § de Adulteriis, de judic.; Rebuff., in Praxi benef., in formâ vicariatus, n. 44. Sanch., lib. 2, disp. 40, n. 12, cum hujusmodi facultas nunquàm veniat in generali mandato, ut in cap. *Quod translationem*, de Offi. leg.

IN EADEM CARNALI COPULA PERSTITERUNT. — Ac propterea possunt puniri poenâ incestus; debentque petere illius absolutionem, ut patet in supra dictis litteris; quia non sufficit oratores supra dictam ignorantiam allegasse, cum postmodum sciverint impedimentum, et non abstinuerint à carnali copulâ; Surd., cons. 374, n. 27, et sic non excusantur à delicto; imò quandoque ista perseverantia inducit indicium præcedentium scientiæ et animi, Ceph., cons. 76, num. 10.

Secus autem si, detecto impedimento, ab ipsâ copulâ abstinuerunt; quod facit præsumere oratores dolo carere, arg. text. in l. *Si quis*, c. de Adul., præsertim in matrimonio palam et publicè contracto, Jas., cons. 168, n. 5, vers. *Item contrahens matrimonium prohibitum*, lib. 4; Ruin., cons. 51, num. 16, lib. 5, quia ita contrahendo præsumitur id non fecisse datâ operâ, sed potiùs errasse; Bald. in l. *Nemo clericus*, num. 12, c. de Sum. Trin. et Fid. cath.; Abb., in cap. de Homine, n. 6, vers. *Et productis*, de Celebr. miss., et sic nulla fuit eorum voluntas, l. *Si per errorem*, ff. de

Jurisd. omn. jud., l. *Nihil consensui*, § *Nihil*, ff. de Reg. jur., quæ quidem regula nullam recipit limitationem, Bald., in l. *Cum testamentum*, n. 2, ff. de Jur. et fact. ignor., ac propterea omni hæsitacione remotâ, dolo et fraude carent, dum fecerint quod licuit facere, lege permittente; Paris., cons. 72, in fin. lib. 3; Ludovis., decis. 401, n. 14, cum ex subsequentibus, nempe, ex quo abstinuerunt ab ipsâ copulâ, oritur maximum indicium præcedentis animi, nimirum, quòd sine dolo et bonâ fide matrimonium contraxerunt, l. *Sed et Julianus*, § *Proinde*, ff. *Ad Maced.*, l. *Si servus plurium*, § fin. ff. de Leg. 1; Bart., in l. *Cætera*, § fin., eod. tit., quia validum est argumentum à præcedentibus; Glossa in l. *Apud Celsum*, ff. de Dol. except.; Cravet., cons. 143, num. 9; Menoch., de Arbitr. Jud., casu 479. Quo casu oratores non egent absolutione, sed tantum petitur secum dispensari ut matrimonium inter se, etiam de novo, publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere valeant, cum decreto prolis susceptæ, et suscipiendæ; perinde ac si dispensatio concederetur cum aliquâ ex vulgaribus causis, puta ob angustiam aut incompetentiam dotis, vel aliam similem; ac propterea neque illius compositio nec aliæ expensæ in aliquo alterantur; sed ita fient ac si concederetur cum aliquâ ex dictis causis; ipsæ enim expensæ alterantur, quando petitur absolutio ab incestu, ratione perseverantiæ, quæ hic non cadit; cum satis ipsi oratores excusentur ob ignorantiam, si superveniente scientiâ desistant, cum aliâs iniquum esset ignorantem pœnâ affici, ut docet text. in l. *Quicumque*, c. de Serv. fug., l. *Iniquissimum*, et l. ult. de Jur. et fact. ignoran. Ac propterea, si post detectum hujusmodi impedimentum, abstinuerunt à copulâ, ut dictum est, debet exprimi in supplicatione, nempe ubi dicitur: *Postmodum verò ad eorum pervenit notitiam, se quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, additur, propter quod à carnali copulâ hujusmodi abstinuerunt*, ut in formulâ infra scriptâ; et sic per hanc abstinentiam non incurrunt ipsi oratores pœnas à legibus et canonibus impositas his qui incestas nuptias contrahunt, quod expressè tenet Glossa, in dict. Clem. *Eos*, in verbo *Scienter*, quam omnes doctores approbant, teste Covar., sup. 4 decretal., fol. 99, post num. 22. Ut autem facilius notitia habeatur petendæ dispensationis de ignoranter contracto, quando impedimento detecto oratores ab ipsâ carnali copulâ abstinuerunt, illius formulam hic etiam subnectere visum fuit, quæ sic concipi poterit, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte N. et N., quòd ipsi aliâs ignorantes aliquod impedimentum, etc., matrimonium inter se, per verba de præsentibus, publicè factis proclamationibus, etc., contraxerunt; postmodum verò, etc., esse conjunctos, propter quod à carnali copulâ hujusmodi abstinuerunt. Cum autem, Pater sancte, oratores prædicti in hujusmodi matrimonio remanere, etc., et si divortium, etc., gravia exinde scandala, etc., exoriri. Supplicant, etc., quatenus cum eisdem oratoribus, quòd impedimento, etc., non obstante, matrimonium inter se de novo publicè, servatâ

formâ concilii Tridentini, contrahere, etc., liberè et licitè valeant, dispensare; prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde legitimam decernendo, dignemini, etc. Reliqua suppleuntur, ut in priori formulâ, quando oratores, detecto impedimento perseverârunt in copulâ.

Et cum absolutione à censuris, ad effectum, etc., et de dispensatione, decreto aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis, etc. Et committatur ordinario, etc., qui deposita, etc., dispense, ut supra. Et additur etiam: Et dummodò ignorantia hujusmodi probabilis fuerit.

Hoc autem, quoad dispensationem, pro utroque foro super publico impedimento. In foro autem conscientie, cum contingit oratores impedimentum hoc ignorasse, nequaquam opus est matrimonium, quod jam aliâs contraxerunt de novo publicè contrahere; sed attento quòd impedimentum est occultum, committitur per officium sacræ pœnitentiariæ confessorio, qui oratores absolvat, et cum eisdem dispense, ut matrimonium inter se de novo secretè ad evitanda scandala contrahere possint, ut aliâs diximus. Quæ tamen dispensatio non conceditur per dictam sacram pœnitentiarum, nisi oratores, per aliquot annos, in ipso sic contracto matrimonio permanserint, puta per decem annos, vel ultra, quamvis aliquando dispensaverit cum oratoribus, qui etiam per sex annos tantum perstiterunt in dicto matrimonio sic ignoranter contracto; quia hoc tempus decennii facit præsumere matrimonium legitimè contractum, ut infra dicitur, num. 65.

ET DUMMODO IGNORANTIA HUIUSMODI PROBABILIS FUERIT. Hoc enim ad præscriptum sacri concilii Tridentini, sess. 24, c. 5, de Reform., ibi: *Si verò solemnitatibus adhibitis, impedimentum aliquod postea subesse cognoscatur, cujus ille probabilem ignorantiam habuit, tunc facilius cum eo, et gratis dispensari poterit.*

Sed cum hic agatur de intellectu supra dictæ clausulæ: *Dummodò ignorantia hujusmodi probabilis fuerit* quæ nunquam omittitur in litteris dispensationum de matrimonio ignoranter contracto, etiam ad mentem ipsius concilii, loc. cit., ubi requirit ad id probabilem ignorantiam, dicendum est, quòd hæc ignorantia, quæ secundum theologos invincibilis, secundum verò juristas probabilis nuncupatur, ut est illa quâ communiter homines, adhibitâ diligentia, laborant, qualis est hominis consulentis viros scientiâ et conscientia sufficienti præditos, et pro talibus habitos, qui falsè illi consuluerunt, omnino excusat, ut per Gutierrez, de Matrim., cap. 48, sub n. 5, vers. *Ignorantia autem*; vel si contrahentes probent se audivisse à probis viris et honestis, nullum inter eos adesse impedimentum ad contrahendum matrimonium, juxta ea quæ tradit Glossa, in l. *Titio fundus*, ff. de Condit. et Demonstr., ubi dicitur excusandum esse eum qui bono viro credidit; et idem, quando in loco vel civitate et viciniâ constans erat fama et opinio, quòd non adesset supra dictum impedimentum ad contrahendum; quandoquidem hæc fama excusat à dolo, et consequenter à de-

lieto, quod probatur ex l. *Si miles*, § *Mulier*, ff. de Adult.; Menoch., de Arbitr. jud., lib. 2, centur. 6, in addit., num. 89.

Quòd si delegatus nolit huic ignorantie probabilis acquirescere, petatque eam judicialiter probari, tunc oratores allegantes hanc ignorantiam, debent eam probare, uti fundamentum sue intentionis; quandoquidem, regula quòd ignorantia præsimitur, cap. *Præsumitur*, de Reg. jur., in 6, non habet locum, quando ignorantia est fundamentum intentionis agentis, quia tunc est plenè probanda; Felin., in cap. *Vigilanti*, num. 1, vers. *Qui allegaret*, de Præscript. Ceterum verò, ne ipsi oratores in utroque foro puniantur, sat erit fuisse præmissas publicationes, servatà formà concilii Tridentini, ut supra dictum est.

Notandum subinde putavimus pro nostrà praxi, quòd jura dicentia ignorantiam excusare, debent intelligi de ignorantia justà, non autem de crassà et supinà; ratio enim trita est, quia hæc non excusat, imò equiparatur scientiæ quæ hic omninò facit incurere penas, Clem. *Eos*, de Consang. et Affin., et dicti concilii Tridentini sess. 23, cap. 5, etiam quòd si minus in pœnis, ut est text. in cap. *Ut animarum*, de Constit.; facit cap. penult. de Cler. excom., et idem dicitur de affectatà ignorantia, in cap. fin. de Clandestinit. despons., cap. 2, de Tempor. ordin., in 6, ubi Glossa in verbo *Affectata*, et ibi Anchar., num. 2, et docet ipsa Glossa ejusdem Clem. *Eos*, in d. verbo *Scienter*, quod quamvis constitutio pœnalis liget scientes tantum, tamen includit etiam ignorantes ignorantia non probabili, ut est illa quæ includit in se latam culpam; quia crassa, vel supina ignorantia, dicitur lata culpa; et sic levis vel levissima culpa non facit, quin ignorantia dicatur probabilis, et excuset à pœnâ, quod patet, etiam in l. *Liberorum*, § *Notanter*, ff. de Infam., ubi dicitur quòd ignorantia juris communis est lata culpa; nam debet quis consulere peritiores.

Et debet hujusmodi ignorantia coram vicario delegato omninò verificari, quia hæc dictio, dummodò, importat conditionem, cap. *Ut præteritis*, de Elect., et probatur per juramentum ipsorum oratorum; quod intellige, non solum quando est verisimilis, sed etiamsi contra ipsam præsumatur; ea enim quæ sunt in animo aliter probari non possunt, Glos., in c. *Significasti*, et primo, de Homicid., et ignorantia in animo consistit. Navar., cons. 1, n. 7, de Constit., et tam ignorantia, quàm scientia probatur juramento. Mascard., de Probat., concl. 45, num. 48, et conclus. 94, num. 5; Fel., in cap. *Si verò*, de Jurejur., num. 8, vers. *De clara*.

Non enim pro hujus ignorantie verificatione, standum erit simplici oratorum eam allegantium assertioni, neque illi alio probationis onere sunt gravandi, sed eorum juramento potiùs in hoc standum erit, si aliunde scientia probari non potest, ut servatur in praxi, per ea quæ docuit Imol. in d. Clem. *Eos*, num. 7, et ibi Anchar., num. 3.

Quod tamen intelligas, quando non adesset aliqua juris præsumptio contra ipsos oratores; quod diligen-

ter debet advertere ipse delegatus, juxta ea quæ docet Bart., in l. *Inter omnes*, § *Rectè*, num. 3, in fin. ff. de Furt.; Felin., in d. Cap. *Significasti*, num. 3; si enim adesset conjecturæ scientiæ, ignorantia non esset probabilis nec verisimilis; id. Barth., in l. *Sicut*, § 1, num. 3, verbo *Hoc probo*, ff. de Accusat.; sicut etiam dicimus, quod, quotiescumque adest præsumpta scientia alleganti ignorantiam, non datur restitutio, ut per Gonzal., cons. 8, n. ult., vers. *Quotiescumque*, facit Glos. in Clem. 1, in verbo *Publicè*, de Sepult. Bald., in cap. *Quoniam contra*, § 1, ut lit. non contest. Gloss. communiter, approbata in l. *Si tutor*, c. de Peric. tut., et Gloss., in l. ult., ff. de Decr. ab ordin. facien.

MATRIMONIUM INTER SE DE NOVO, etc. — Quia regulariter matrimonium contractum inter inhabiles non ratificatur per solam dispensationem Papæ; sed oportet ut novo consensu post dispensationem noviter contrahatur; Navar., cons. 2, qui fil. sint legit. Et ita juxta hoc videmus in praxi servari; nam semper in hujusmodi matrimoniis, sic etiam ignoranter contractis, sive post notitiam impedimenti oratores perseveraverint in copulâ, sive ab eâ abstinuerint, datur dispensatio, ita ut de novo ipsum matrimonium contrahant publicè servatà formà concilii Tridentini; quamvis in supplicatione fuerit expressum, oratores jam servatà formà hujusmodi contraxisse; quod quidem à nonnullis annis citra id introductum esse scimus, cum antea præsertim in litteris dispensationum super matrimonio ignoranter et bonâ fide contracto, ut hic, concederetur oratoribus ut possent in eorum sic contracto matrimonio remanere, ut supra diximus.

Nam licet oratores non subiciantur pœnis dictæ Clem. *Eos*, quæ non afficit ignorantes, quoad pœnas extrinsecas, scilicet excommunicationis, benè tamen afficit quoad pœnas intrinsecas, nempe nullitatis matrimonii, ut docet Imol. in Clemen. 1, num. 54, de Elect.; Navar., in suâ Summâ, capitul. 23, num. 44.

PROBLEM SUSCEPTAM, etc. — Videtur hæc clausula apponi potiùs ex communi stylo quàm ex necessitate; cum satis constet quòd filii, qui nati fuerunt antequàm uterque conjugum sciret impedimentum, sunt legitimi, absque aliquâ summi Pontificis dispensatione; quod tamen procedit, dummodò matrimonium ipsi contraxerint servatà formà concilii Tridentini, factis proclamationibus fieri solitis in eorum parochiali ecclesiâ et nullus denunciaverit impedimentum; quod satis in jure liquet ex capite 2, ibi: *Filii eorum non debent exinde sustinere jacturam, cum parentes eorum publicè et sine contradictione Ecclesiæ inter se contraxisse noscantur, ideòque sancimus ut filii eorum quos ante divortium habuerunt, et qui concepti fuerant ante latam sententiam, non minus habeantur legitimi; et c. Qui fil. sint leg.*, et ex cap. *Ex tenore*, eod. tit., ibi: *Intelligentes quòd pater prædicti R. matrem in facie Ecclesiæ, ignorantem quòd ipse aliam sibi matrimonialiter copulasset, duxerit in uxorem, et dum ipsa conjux ipsius legitima putaretur, dictum R. suscepit ex eadem, in favorem prois potiùs declinamus, memoratum R. legitimum re-*

putantes, et ibi Glossa, in verbo *Legitimum*, ubi dicit quòd sufficit bona fides, etiam alterius parentis, ut filii dicantur legitimi, et Glossa, in c. *Cum inhibito*, verbo *Si ambo parentes*, de *Cland. desp.*, quod non est dicendum, ut quoad scientem sint legitimi, et quoad ignorantem sint illegitimi, quòdque monstrum esset si aliquis esset partim legitimus et partim illegitimus, sicut quòd aliquis esset partim servus et partim liber, per text. in l. *Si duobus*, ff. de *Stat. lib.*; quare ex his videtur, clausulam prædictam posse tantummodò prodesse respectu filiorum susceptorum post detectum ab oratoribus impedimentum.

Per prædicta jura, ait etiam Navar., cons. 2, num. 1. *Qui fil. sint legit.*, quòd, cum in casu proposito matrimonium contractum sit servatà formà concilii Tridentini, et præmissis denuntiationibus, nemo denunciaverit impedimentum, si uterque parentum, vel alter eorum verè ignorabat impedimentum, certum est filios eorum, ante scientiam impedimenti natos, esse legitimos.

Quòd si contingat oratores in gradu prohibito contraxisse, nec constet dispensationem fuisse impetratam, profectò dispensatio ipsa præsumitur inter virum et uxorem; quia ita contraxerunt, si per decem annos continuos, et ultra, in matrimonio vixerunt, et mortui sunt; quia, ut ait Caputaq., decis. 269, num. 2, part. 1, diuturnitas, quā in figurā matrimonii fuerunt vir et uxor, facit quòd proles illegitima pro legitimā habeatur, concurrente probabili ignorantia, ut hic, Abb., in cap. *Referente*, ult. not. *Qui fil. sint legit.*, et ita tentum fuit die 29 maii 1551, coram domino Chisamen., in unā Medusan. dispensationis, et nos aliās diximus.

Et fuit dictum in unā Valentina illegitimitatis coram Cavaler., decis. 123, num. 2, quòd in casu de quo ibi cohabitatio cum tractatu in figurā matrimonii spatio 18 annorum, et cum susceptione duodecim liberorum qui uti legitimi baptizati fuerunt, et semper uti tales communiter reputati probata fuit legitimitas proles, prout etiam domini censuerunt, non ob stare oppositionem, quòd conjuges essent conjuncti in tertio, vel tertio et quarto consanguinitatis gradu; quia ex dictà cohabitatione in figurā matrimonii, et ex tractatu, tam in vitā conjugum, quàm postea spatio longissimi temporis, præsumitur intervenisse dispensationem talem qualem de jure erat necessaria ad effectum legitimisationis proles, Achill., decis. 1, de *Præsumpt.*, ubi Rota firmavit sufficere cohabitationem decem annorum, et ita etiam fuit dictum in unā Barchinonen. matrimonii, 19 martii 1604, coram Decano.

Quia verò, sicut quotidiana experientia docet, sæpè occurrit quòd oratores bonā fide matrimonium in facie Ecclesie contraxerunt, ignorantes impedimentum; ac postmodum, cum per illorum seu alterius obitum, aut ex aliā causā non fuerit, detecto impedimento, impetrata dispensatio, ut possint ii in matrimonio contracto remanere cum declaratione legitimisationis proles susceptæ; propterea ad submovendam murmurationem ignorantium jura, et proinde putantium, filios inde genitos

esse illegitimos, consuevit à summo Pontifice, peti et concedi declaratio legitimisationis hujusmodi proles, prout in formulā sequenti, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris N. laici Neapolitanæ diocesis, quòd aliās dictus orator, et tunc in humanis agens quondam M. ejus uxor, ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere, quominus potuissent invicem matrimonialiter copulari, matrimonium inter se per verba de presenti publicè, servatà formà concilii Tridentini, in facie Ecclesie, nullo detecto neque denunciato impedimento contraxerunt, illudque carnali copulā consummāverunt, ac per plures annos in eo permanserunt, prolemque susceperunt. Postmodum verò prædictā M. defunctā, ad ipsius oratoris notitiam pervenit, se dictæ M. quarto consanguinitatis gradu fuisse conjunctum; propter quod dictus orator dubitat, prolem sic, ut præfertur, susceptam, illegitimam dici, aut haberi posse tempore procedente. Supplicat propterea E. S. V. dictus orator, quatenus sibi in præmissis opportunè providendo, eumque specialis gratiæ favore proseguendo, prolem ex hujusmodi matrimonio sic, ut præfertur, bonā fide contracto, susceptam, legitimam fuisse et esse, declarare dignemini de gratiā speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.

Et idem esset, si oratores litteras dispensationis obtinuerunt super aliquo impedimento, et antequàm fuerint executioni demandatæ, oratrix ab oratore carnaliter cognosci passa fuisset, et gravida remansisset, dictusque orator, antequàm dictarum litterarum vigore, matrimonium contractum fuisset, mortuus esset; qui nec in articulo mortis potuissent matrimonium contrahere; quia etiam tunc, ne filius, qui exinde susceptus est, illegitimus dici seu haberi possit, petitur declaratio legitimisationis ejusdem filii ita suscepti, per ea quæ supra diximus.

Et in quocumque ex supra dictis, seu aliis similibus casibus, litteræ committuntur ordinario oratorum seu ejus vicario in spiritualibus generali, qui vocatis vocandis, constitutoque sibi legitimè de narratis, declaret, ut supra.

CAPUT V.

PRAXIS DISPENSATIONIS MATRIMONIALIS CUM COPULA, IN FORMA PAUPERUM.

Sæpè contingit cum oratoribus pauperibus, non valentibus solvere compositionem, ac jura officialium, super impedimentis, dispensari; ne ob copulam, jura inter eos, quovis modo subsecutam, aut illius suspicionem ortam, contingat illos cum animarum suarum jacturā, in ipsā copulā perseverare.

Et omissā formulā supplicationis pro hujusmodi dispensatione impetrandā, tanquàm minùs necessariā, tantummodò tenorem litterarum, sufficiat hic inserere, qui talis, ut sequitur, esse consuevit, videlicet:

ALEXANDER, episcopus, etc., dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitani, in spiri

tualibus generali, salutem, et apostolicam benedictionem. Oblata nobis nuper pro parte dilecti filii Joannis N. laici, et dilectæ in Christo filiae Luciae N., mulieris Neapolitanæ diœcesis, petitio continebat, quòd ipsis aliàs scientibus, se quarto consanguinitatis vel affinitatis gradu invicem esse conjunctos, vel se attinere, Joannes præfatus, non quidem peccandi datâ operâ, etc., dictam Luciam carnaliter cognovit. Cum autem, etc., cupiunt Joannes, et Lucia prædicti, qui pauperes et miserabiles existunt, invicem matrimonialiter copulari, etc. Nos igitur, etc., discretioni tuæ per apostolica scripta mandamus, etc. Tunc Joannem et Luciam prædictos, qui pauperes et miserabiles existunt, et ex labore et industriâ suâ tantum vivunt, inprimis ab invicem separe; deinde, si veniam à te petierint humiliter, eam illis pœnitentiam publicam imponas, quæ alios deterreat à similibus committendis, utque dictus Joannes operam suam, fabricæ, vel in aliud servitium alicujus Ecclesiæ, vel loci pii, tribus saltem mensibus, conferat; aliaque injungas, quæ de jure fuerint injungenda. Quâ pœnitentiâ publicâ peractâ, ac recepto ab eis juramento, quòd sub spe facilius habendæ dispensationis hujusmodi, incestum hunc non commiserint, ipsos ab incestûs reatu et excessibus hujusmodi; impositâ prius eis propter incestum hujusmodi, arbitrio tuo, pœnitentiâ salutari, hac vice duntaxat in formâ Ecclesiæ consuetâ, in utroque foro, auctoritate nostrâ, absolvas; et quatenus, etc., parito iudicato. Demum, si tibi expediens videbitur, quòd dispensatio hujusmodi sit eis concedenda, nec scandalum sit ex eo oriturum; super quo tuam conscientiam oneramus, tunc, cum eisdem Joanne, et Lucia; postquàm ipsi in separatione præfatâ, arbitrio tuo perseveraverint, et dæmmodò ipsa Lucia propter hoc raptâ non fuerit, quòd impedimento quarti, etc.; prolem, susceptam, si quæ sit, et suscipiendam exinde, legitimam decernendo. Volumus autem quòd si spretâ monitione nostrâ hujusmodi, aliquid muneris, aut præmii, occasione præmissorum exigere, aut oblatum recipere, temerè præsumpseris, excommunicationis latæ sententiæ pœnâ tamdiu innodatus existas, donec per satisfactionem condignam ab ipsâ excommunicationis sententiâ absolutionem à sede prædictâ merueris obtinere; et nihilominus absolutio et dispensatio per te faciendæ prædictæ nullius sint roboris vel momenti. Dat. Romæ, etc.

Et absque declaratione aliarum clausularum, quas jam supra suis locis declaravimus, sufficit eas tantum elucidare, quæ continent formulam sub quâ, pro pauperibus, litteræ dispensationis hujusmodi expediuntur; ac proinde sequitur videlicet:

ALEXANDER, EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI, etc. — QUI PAUPERES. — Sed videndum erit, numquid dicti oratores narrantes in supplicatione se esse pauperes, teneantur de eorum paupertate docere, ad effectum obtinendi litteras dispensationis sub formâ prædictâ? Et videtur, quòd non, sed sufficere, ut id tantummodò narretur; quia communiter, qualitas ista habet præsumptionem quæ naturaliter inest; cum quilibet nudus et pauper nascatur, juxta illud Job: *Nudus egres-sus sum de utero matris meæ, et nudus revertar illuc*, cap. Sicut hi, 45 dist., et sic qualitas semel posita, quæ

non tollitur ex cursu temporis, præsumitur existere, nisi præsumatur sublata, ut tenet Crot., in l. *Si constante*, vers. *Quid tenendum*, ff. *Solut. matr.*

His tamen non obstantibus, contrarium est verius quia, cum ad obtinendam dispensationem in formâ pauperum, absque solutione compositionis, aliarumque expensarum, illarum remissio fundetur in oratorum paupertate, procul dubio illa probanda est, ut per doctores in l. *Si verò*, § *Qui pro rei*, ff. *Qui satisd. cog.* Afflict. decis. 577; Alciat., de Præsumpt., reg. 2, præsumpt. 27; Covar., var. Resol., resol. 1, resol. 2, cap. 26.

Et ad hujusmodi dispensationes impetrandas, necessariò requiritur paupertas, et miserabilitas utriusque scilicet, tam oratoris quàm oratricis; ac propterea non sufficit, si unus tantum ipsorum sit pauper, alter verò dives; vel saltem talis qui valeat compositionem, aliaque jura solvere; et ita fuit semper observatum.

ET MISERABILES. — Sciendum est, quòd semper existit consueta forma dicendi, *N. et N., qui pauperes existunt*, non addito verbo, *miserabiles*. Verum quia oratores, ut plurimum licet potuerint solvere compositiones, aliaque jura officialium, se nihilominus mendicato testimonio paupertatis, pauperes fingeant, jura prædicta extorquendo; alii etiam ex locupletâ industriâ viventes, se similiter pauperes asserebant; propterea hoc tempore hujus pontificatûs sanctissimi D. N. Urbani Papæ VIII, ad occurrendum his fraudibus additum est verbum, *miserabiles*; et sic tam in supplicatione, quàm in litteris apponuntur tanquàm duo. Quòd si ab ipsis oratoribus non fuerit de eorum miserabilitate facta mentio, nihilominus, quia Papa ejusque officiales non intendunt, nisi pauperibus atque miserabilibus personis concedere hujusmodi dispensationes in formâ pauperum, propterea ab ipsis officialibus, additur hoc verbum, *miserabiles*, et sic utrumque debet coram executore verificari; nec ad exequendas dictas litteras, sufficit verificari paupertatem, nisi probent etiam miserabilitatem; quia dùm dicitur in litteris, *et litteris*, illa dictio, *et*, est conjunctiva, et copulativa, l. *Si quis ita stipulatus*, ff. de Verb. oblig., l. *Si hæredi plures*, ff. de Hæred. instit., l. *Titie textores*, § *Nihil*, ff. de Leg. 1; Cæsar. de Grass., decis. 4, num. 5, de Reb. Eccles. non alien., et de sui naturâ semper addit, Put., decis. 250, num. 2, lib. 2, et sic ex his duobus copulatis debet non solum probari unum, sed omninò alterum, ad text. in l. fin., § *Fructus*, junctâ glossâ, in verb. *Nihilo magis*, ff. *Quæ in fraud. credit.* Et fuit hæc dictio, *miserabiles*, addita ad detegendam fictam paupertatem, nec non fraudes quæ in præjudicium jurium officialium prædictorum committebantur, ut dictum est; quibus omninò obviandum visum fuit sum. Pontif. ad text. in l. *Magis*, § *Si pupillus*, ff. de Reb. eor., l. *Quoties*, in fin. c. de Fideicom.

Unde, perperam exequuntur delegati hujusmodi dispensationes, si eis non constiterit, oratores esse non modò pauperes, sed etiam miserabiles; quia hujusmodi dictio debet aliquid operari; cum sit apposita, non ad ornatum similium litterarum, sed cum

effectu, argum. l. *Si quando*, ff. de Leg. 1; aliàs enim dici posset quòd plures clausule seu dictiones in litteris apostolicis essent frustratoriae; quòd nullo modo est dicendum, cap. *Si à Papà*, de Privileg. in 6, Grat. cons. 9, num. 142, vol. 1, quia in dictis litteris nihil frustra apponitur, Cassad., decis. 5, in fin. de Præb.; quinimò, neque syllaba in eis vacare debet, vel superflue poni, capite fin. *Enim*, 28, q. 4; Glossa in cap. de Major. et Obed., ac ob id domini abbreviatores majoris præsentitiæ semper detrahunt ex litteris, quod superfluum est; ex quo in dispositione Pontificis, nec minimum verbum sine virtute esse debet, Curt. jun., cons. 85, num. 4; Dec., cons. 47, num. 2; Mandos. reg. 9, q. 2, num. 5. Hæc enim dictio, *miserabiles*, est de novo introducta, et sic extraordinaria; cum antea sufficeret dicere quòd oratores essent pauperes, et cum fuerit adinventum ad obviandum fraudibus, satis apparet quòd per eam inducitur diversitas, et sic verificanda, Bart. in l. *Re conjuncti*, ff. de Leg. 3, quia auget, et ampliat dispositionem; Ludovis., dec. 21, num. 5.

Sed hic videndum est quisnam dicatur pauper, quis verò miserabilis, ad effectum impetrandi similes in formâ pauperum.

Et respondetur, quòd ille dicitur pauper, qui non habet in bonis quinquaginta aureos, Glossa, in Auth. de Hæred. et falc., et Glossa, instit. de Excusat. tut., § *Sed propter paupertatem*.

Miserabilis verò ille dicitur ad cujus commiserationem nos natura inclinatur, Albert. in suo Dictionario, verbo, *miserabilis*; circa quæ, debet executor se extrajudicialiter informare, priusquam ad dictarum litterarum executionem procedat; nam illius arbitrio et conscientia committitur probatio hujusmodi paupertatis; Menoch., de Arbitr. jud., casu 65, num. 7, ac etiam miserabilitatis, Jas. in d. l. *Titius textores*, col. 4, de Leg. 1; Alex., cons. 121, lib. 2, in fin.

ET EX LABORE, ET INDUSTRIA SUA.—Nec aliter conceduntur hujusmodi dispensationes in formâ pauperum, nisi oratores sint adeò pauperes et miserabiles, quod ex labore et industria manuum suarum vivant; aliàs enim facili fraudarentur prædicti officiales eorum debitis emolumentis, quibus nunquam Papa intendit præjudicare; Paris., de resign. Benef., lib. 10, q. 1, num. 15, ac propterea totum id exprimendum est in testimonio ipsius paupertatis, ut infra dicetur.

TANTUM VIVUNT.—Hæc autem dictio, *tantum*, apponitur in his dispensationibus, ad denotandum quòd oratores, præter laborem et industriam manuum suarum, nullo alio modo vivere possunt, et sic per eam excluditur omnis alius modus vivendi, ad text. in l. *Qui in aliena*, § *Liberos*, ff. de Neg. gest. Rom., cons. 456, num. 1; Dec., cons. 528, num. 1; Surd., decis. 291, num. 19, et de Alim., tit. 1, q. 2, num. 2; Ludovis., decis. 465, num. 5, nam hujus dictionis natura est limitare, restringere et excludere, l. *Et non tantum*, ff. de Petit. hæred., leg. *Adversus*, c. *Si adversus rem jud.*, Vinc. de Franch., decis. 125, num. 4.

Unde in hac curiâ archiepiscopali, pro habendo

testimonio paupertatis, ad hunc effectum, ad Urbem transmittendo exhibetur fides proprii parochi oratorum, attestantis de eorum paupertate ac miserabilitate; in quâ dicatur, quòd oratores ipsi sunt adeò pauperes et miserabiles, quòd ex suis labore et industria tantum vivunt; ac insuper examinantur duo testes in eadem curiâ, qui idem deponant; et sic deinde juxta prædicti parochi testimonium, testiumque prædictorum depositionem, conficitur fides paupertatis ad Urbem transmittenda, tenoris sequentis, videl.:

N. N. V. I. D. protonotarius apostolicus eminentissimi et reverendissimi D. N. cardinalis N. archiepiscopi Neapolitani in spiritualibus, et temporalibus vicarius generalis et officialis.

Fidem facimus et attestamus, Joannem N. et Luciam N. hujus Neapolitanæ diocesis adeò pauperes, miserabiles, existere, quòd ex labore, et industria suâ tantum vivunt: prout ex fide parochi, aliorumque fide dignorum testimonio nobis constare fecerunt; in cujus rei testimonium, præsentis fieri fecimus, manu nostrâ subscriptas, nostroque sigillo munitas. Neapoli, die, etc., anno, etc.

N. N. vicarius generalis.

Hæc tamen attestatio sive fides non prius admittitur in officio componendarum, quàm recognita fuerit à duobus testibus, ab uno videlicet in formâ, scilicet, qui dicat se vidisse episcopum, seu vicarium subscribere, ut docet Alex., cons. 76, num. 4, lib. 3; Felin., in cap. 2, de Fid. instrum.; Achill. de Grass., decis. 195, aliàs 2, eod. titul.; Rot., decis. 115, num. 3, lib. 5, part. 5, divers. Attamen de stylo Curia sufficit regulariter hodiè quòd saltem testis deponat habere notam manum scribentis, licet illum non vidisset scribere, ut per Vestr. in Praxi, lib. 6, cap. 1, num. 8; Rot., decis. 124, num. 2, part. 2, præsertim, si scriptura venerit de partibus, et in Curia non reperiatur qui deponat, illum vidisse scribere scripturam, de quâ agitur. Alter verò testis debet recognoscere per similitudinem, seu comparisonem aliarum scripturarum, quia, etiam ista comparatio facit fidem; Rom., consil. 46, numero 61. Et ita servatur in ipsâ Romanâ Curia; prout in aliis quibuscumque locis, in quibus facienda est recognitio scripturarum.

Hodiè verò non sufficit, quòd oratorum paupertas fuerit in dictâ curiâ admissa; quia, cum littere dispensationis nihilominus expediantur cum clausulâ, dummodò pauperes et miserabiles existant, ista duo, debent probari coram delegato, ante litterarum executionem.

Et hic nota quòd non admittitur testimonium paupertatis ad hunc effectum, nisi dicatur, quòd oratores ex labore et industria suâ tantum vivunt, ut dictum est, nam, sicut satis ille dives est, qui pane non eget, ita ille appellatur pauper, qui necesse habet sibi quærere victum suo labore, Glossa in l. *Paupertas*, ff. de Excusat. tutor.; Port. in § *Non tamen*, n. 6, instit. *Quibus ex caus. major.*, etc.; licet enim regulariter relinquatur arbitrio judicis quisnam dicatur pauper et dives Bart. in l. *Si constante*, num. 14; Alex.,

num. 17; Jas., num. 144, et communiter doctores, ff. *Solut. matrim.*; Soccin. sen., cons. 427, num. 27, lib. 4; Ruin., cons. 55, n. 45, lib. 1, ut per Covarr., lib. 2, var. Resol., cap. 6, num. 8, sicut etiam, quæ sit miserabilis persona; Cavalean., cons. 57, num. 42; id. Covarr., d. cap. 6, num. 5; Menoch. de Arbitr., casu 66; attamen circa hæc non sufficit iudicem arbitrari consideratâ qualitate personarum oratorum; quia de stylo Curiae, non dantur dispensationes matrimoniales in formâ pauperum, absque illâ dictione, *tantum*, quæ, ut supra dictum fuit, taxativa est et ad evitandas fraudes hodiè additur verbum, *miserabiles*.

Quia verò in casu conficiendi supra dictum testimonium paupertatis, contingit aliquando testes non bene disponere super dictâ oratorum paupertate, sed ex eorum dispositionibus constat, eos esse tantum pauperes, attentâ eorum qualitate, et habere aliqua bona non magni momenti, tunc cautus ordinarius, ad exonerandam suam conscientiam, cum non possit simpliciter testificari de ipsorum oratorum paupertate, prout requiritur ad effectum supra dictum, concedit ipsis oratoribus litteras tantummodò testimoniales, integras testium depositiones continentes; ex quibus ipse D. datarius, ejusque officiales vident, an ipsi oratores possint solvere, saltem aliquam partem compositionis, habitâ consideratione ad quantitatem et qualitatem bonorum, in dictis litteris testimonialibus expressorum: quòd si appareat ita posse, câ solutâ, expediuntur litteræ dispensationis, in ipsâ formâ pauperum; nec tamen in illis datur tunc clausula, *dummodo pauperes et miserabiles*, quæ profectò non poterit verificari coram Delegato, cum ipsi oratores habeant aliquid in bonis. Licet quandoque post hujusmodi expressionem, viderim sic additum: *In reliquis autem pauperes et miserabiles existant*.

Quare ad evitandas fraudes, quæ in dies circa id committebantur, volentibus oratoribus suam paupertatem in hac curiâ archiepiscopali probare, pro habendo hujusmodi paupertatis testimonio, cum nihilominus ex testium depositionibus appareret eos non esse adeò pauperes, quin consueta jura officialibus Romanæ Curiae solvere valerent, quippe testibus asserentibus, oratores ipsos bona possidere, præclaro sanè integerrimoque iudicio statuit illustrissimus et reverendissimus D. Felix Tamburellus, episcopus Soran., dum eminentissimi et reverendissimi D. cardinalis Boncompagni, archiepiscopi Neapolitani vicarii generalis munere fungeretur, dandas esse hujusmodi oratoribus, non quidem absolutam fidem paupertatis, sed litteras testimoniales, ad Urbem transmittendas; cum ipsis extensis testium præfatorum depositionibus, ut supra jam dictum est, quatenus ex earum inspectione, possint dataria apostolica, ejusque officiales, de ipsâ paupertatis veritate decernere; quem quidem styllum, ut ab auctore ex Sedis Apostolicæ ejusque officialium, ac tot locorum piorum indemnitate zelo introductum, ipsa dataria libenter recepit et approbavit. Dignam sanè rem quæ à tanto viro proficisceretur, qui tot egregiis muneribus in insignibus civitatibus perfun-

ctus, in omnibus ita præclare se gessit, ut ad episcopalem dignitatem sit non immeritò evectus!

Si verò contingat oratores, seu alterum ipsorum, non in propriâ, sed in alterius diœcesi commorari, in quâ domicilium contraxerunt, tunc ordinarius ipsius domicilii attestabitur de ipsorum oratorum paupertate et miserabilitate, his verbis: *Fidem facimus et attestamus, prædictos M. et N. seu prædictum M. N. diœcesis Messanen. et in hac civitate, seu diœcesi Neapolitanâ à tot annis commorantes, in quâ domicilium contraxerunt, esse adeò pauperes et miserabiles, quòd ex labore et industriâ suâ tantum vivunt, etc.*

Hoc enim casu dataria non admittit fidem paupertatis factam per ordinarium Messanen., quia his sic stantibus, secundum styllum, debet fieri mentio de hoc in supplicatione, ubi dicitur: *Et attento quòd oratores prædicti in civitate Neapolitanâ à biennio et ultra commorantur, et in eâ domicilium contraxerunt, committatur ordinario Neapolitano sive ejus vicario in spiritualibus generali; et sic supra dicta fides debet esse conformis supplicationi, et è contra.*

Ratio autem, cur oratores egeant attestatione prædictâ ordinarii Neapolitani, illa esse potest, nempe quia per domicilium ita contractum, efficiuntur diœcesis Neapolitanæ, cujus ordinarius necessariò debet attestari de eorum paupertate, secundum styllum datariæ, vel etiam dici potest quòd oratores, qui pro pauperibus habentur in civitate Messanen. poterunt esse divites in civitate Neapolitanâ, quia vulgò dici solet, mutatio loci, mutatio fortunæ, arg. eorum quæ dicit Bart. in l. *Juris gentium*, § *Si ante aditam*, ff. de Pact.

Sanè, paupertate hujusmodi non obstante tenetur orator cum illius testimonio accedere ad Urbem pro impetrandâ dispensatione, si ab eâ distat infra centum milliaria (si verò ultra, nequaquam), nisi talis esset paupertas, quæ non sineret ipsum oratorem ad Urbem ipsam accedere; de quo debet fieri mentio in ipsâ fide paupertatis; in quâ, post illa verba, *ex labore et industriâ suâ tantum vivunt*, additur, *dictusque orator ob hujusmodi paupertatem non valet ad Urbem accedere.*

Hic tamen accessus ad Urbem non est ita necessarius, quando oratores sunt conjuncti in gradibus remotioribus, puta in quarto vel tertio et quarto à comuni, etiam ex pluribus stiptibus multiplicatis; sed tantum, quando essent impediti tertio, vel secundo et tertio gradibus consanguinitatis, vel affinitatis, sive simplicibus, sive ex pluribus stiptibus, ut supra duplicatis; nisi ipsa paupertas impediat, ut supra dictum est.

In primo autem, vel in primo et secundo, aut in secundo tantum, vel in primo et tertio gradibus etiam ut supra duplicatis, pro litteris obtinendis in ipsâ formâ pauperum, tenetur orator, non obstantibus quâcumque paupertate, et distantia ab ipsâ Romanâ Curia, ad eam accedere; quia in his gradibus, ita propinquioribus, sicut etiam pro cognatione spirituali, neque paupertatis, neque alterius cujusvis impedi-menti, excusatio admittitur; tam ubi carnalis copula

secuta, quàm ubi illius suspicio tantum orta fuerit : quia in penam tanti admissi criminis, præcipit summus Pontifex ut omnino accedat ad Urbem, etiam mendicando ; quamvis fuerit cæcus, claudus, vel alias corpore vitiatu : dummodò possit prædictum iter arripere : sæpè enim videmus hujusmodi oratores, etiam ex longinquis et Ultramontanis partibus, ad dictam Urbem venire pro dictis dispensationibus impetrandis ; ibique operam suam in fabricam Sancti Petri, sive alterius loci pii ipsius Urbis conferre.

Vidimus nihilominus dari ultra montes, ordinario ex gratiâ speciali, et gravi urgente paupertate ac miserabilitate oratorum, litteras privatas cum commissione dispensandi, etiam in gradibus propinquioribus, cum oratoribus ita pauperibus, attentâ copulâ carnali inter eos secutâ ; quinimò verò etiam citra montes cum hujusmodi litteris bono mem. cardinalis Burghesii ex commissione fel. record. Pauli V, archiepiscopo Taurinensi transmissas, tenoris sequentis, videlicet :

Si contenta benignamente N. S. che quando Lorenzo di Gio : Paolo, et Donna Aurelia di Aleandro Biancolino da Busso diocesi di V. S., siano poveri, et catholici, et talmente poveri che vivano delle loro fatiche ; ella possa dispensarli à contrahere matrimonio insieme, non ostante, che siano congiunti in secondo grado di affinità conforme ella avisa ; et à tale effetto ne concede S. B. à V. S. ogni opportuna facilità in virtù della presente. Et me le offero di core, prout in litteris ejusdem cardinalis Burghesii per similis memoriæ cardinem Lanfrancum recollectis fol. 33.

Quo verò ad accessum ad Urbem, ibique poenitentiam pro patrato incestu peragendam, sciendum est, quòd sicut pro dispensatione super compaternitate in formâ pauperum, oratoribus prædictis accessus remittebatur, prout hodiè remittitur facta per ipsos quædam elemosyna locis piis ipsius Urbis eroganda ; idem quoque servatur à tempore pontificatus fel. record. Urbani VIII in dispensationibus, super impedimento affinitatis fornicariæ, nedùm in secundo, verùm etiam in primo et secundo à communi, imò etiam in primo gradibus tantùm in eadem formâ pauperum, ipsisque oratoribus poenitentia collationis operis remittitur in partibus peragenda.

Est autem hic advertendum, quod in his gradibus in quibus orator tenetur omnino accedere ad Urbem, debet secum differre prædictum testimonium, quod non tantùm contineat illius paupertatem, verùm etiam (si res ita se habet) quòd nisi matrimonium contraheretur, gravia scandala exortitura essent, et tam oratori quàm oratrici, vite periculum immineret ; nam hodiè hujusmodi fides aliter non admitteretur ; quod quidem servatur circa dispensationes sub dictâ formâ impetrandas in secundo, aut primo et secundo gradibus, sive simplicibus sive duplicatis.

Et ultra eam, in ipsâ Urbe examinandi sunt duo testes coram præfecto datariæ, qui deponant se cognoscere ipsum oratorem ; et hoc ad obviandum fraudibus,

ne unus pro alio supponatur ; per ea quæ dicit Ruin., cons. 150, num. 2, lib. 2, cum aliis, ut per Mascard., de Probat., concl. 825.

Sæpè ulteriùs contingit, oratorem ad Urbem accedentem pro hujusmodi dispensatione obtinendâ, non habere secum sufficiens paupertatis testimonium ; et tunc prædictus datariæ præfectus contentatur recipere testes super paupertate dicti oratoris ; eòque magis, cùm ex aspectu personæ perpendatur an talis sit qualis ipse se facit ; præcipuè, si illum rudibus vilibusque vestibus amictum aspexerit ; quia regula communis est, ut eo ipso quis probetur pauper, cùm appareat malè vestitus, Alber. in l. Si verò, § 1, num. 6, qui satisd. cogan. ; Gregor. Lopez., in l. 20, Gloss. 2, in fin. tit. 23, p. 3, quos refert Gonzal. ad regul. 8 cancell. ; Gloss. 2, sub num. 44.

De istis tamen non semper fidendum esse satis experientiâ compertum est ; quandoque enim sub vestimentis rudibus et miseris, paupertatem ipsam affectant. Nec immemor sum cujusdam notarii Siculi, qui, cùm, meo tempore, ad dictam Urbem accessisset, pro dispensatione super impedimento secundi consanguinitatis gradûs, in formâ pauperum cum copulâ secutâ, impetrandâ, suæque paupertatis testimonium sufficiens non haberet, ut requireretur, ac propterea timeret se repulsum passurum, obrem bene prædictam suam paupertatem, ex eo etiam, quia ipse satis erat benè vestitus, curavit sibi commodari vestimentum valdè rude et laceratum, quo indutus accessit ad dictum præfectum, ad quem spectat receptio compositionis, illique testimonium prædictum præsentavit ; qui, tanquàm minus sufficiens, noluit illud admittere ; quinimò cùm oculos in ipsum Siculum intendisset, dixit, quòd ex illius aspectu non apparebat pauper, debebatque proptereaolvere omnino compositionem ; unde dictus Siculus, vultu demisso, humillimis verbis respondit se in tali statu esse, quòd ad effectum se conferendi ante ipsum præfectum fecerat sibi vestimentum illud accommodari ; quod et jurejurando affirmavit ; quapropter idem præfectus, omni hæsitacione circa paupertatem ipsius Siculi, depositâ, ei fidem præstitit ; qui ita fraudulenter evasit solutionem compositionis prædictæ, obtinuit litteras dispensationis in formâ pauperum expediri.

Cùm verò hæc affectata paupertas, nullo modo possit suffragari, Covar., Pract. Quæst., cap. 6, num. 3, vers. Sed et si quis, propterea dicendum est, quòd talis orator, cui pro elemosynâ fuerint remissa hæc jura, ut præmittitur, debita, tenetur ea restituere illis quos ita decepit, Nald. in summâ, verbo *Elemosyna*, quia fraus nemini debet prodesse, Abb. in c. *Innotuit*, de Elect., cùm sit prohibitum etiam jure naturali, Bald. in Auth. *Ingressi*, c. de Sacros. Eccles. cum aliis juribus, ut per Caputaq. dec. 215, num. 1 et 2, p. 5.

Queritur autem hic quid dicendum si orator verè pauper erat tempore impetrationis dispensationis, ante tamen illius executionem, fuerit factus dives, etiam una cum oratrice ? Respond. Id. Nald., in Sum., in

verbo *Pauper*, sub num. 8, *Et tandem*, paupertatis gratiâ obtentum rescriptum, seu privilegium apostolicum, puta, quia tunc orator erat pauper, non vitatur, quamvis post ea tempore informationis, deficeret illa causa impulsiva, et orator factus sit dives; sufficit enim, causam illam, tempore rescripti, veram existisse, per Covar. l. 1 var. Resol. c. 20, num. 5; Henricq. de Irregul. c. 17, in fine; et sic, cum pro obtinendâ hujusmodi dispensatione in formâ pauperum, allegetur paupertas oratorum, non potest hæc causa dici falsa, cum jam à principio fuerit vera, licet postea cesset; Bald. in l. 1, num. 11, c. de Conduct. indeb.; Ludovis. decis. 406, num. 12.

At verò hodiè, id non potest sibi locum vindicare in hujusmodi dispensationibus matrimonialibus in formâ pauperum; quia, licet obtineant oratores dispensationem sub hac formâ, cum fide paupertatis factâ per ordinarium, nihilominus, quando postmodum delegato præsentantur litteræ hujusmodi dispensationis, erit de novo probanda illorum paupertas; quia cum ni dictis litteris apponatur clausula: *Et dummodò pauperes et miserabiles existant*, hæc conditio nihil ponit in esse, antequàm fuerit denuò verificata paupertas; nam ex supra dictâ clausulâ satis apparet, quod datariæ officialibus non omninò satisfat cum prædicto testimonio ordinarii; cum præter illud, præcipiatur de novo capi informationem, tempore præsentationis rescripti super hujusmodi paupertate, et sic supra dicta responsio Nald. loc. cit., ac forsân aliorum, tunc posset quidem locum habere, quando videlicet rescriptum, sit in formâ pauperum, impetratum, nec egeat ministerio executoris; cum gratia jam fuerit perfecta, absque eo quòd debeant verificari narrata coram ipso executore. Hic autem, gratia datur in formâ commissariâ, et cum clausulâ, *si preces veritate niti reperiis*; super quo tuam conscientiam oneramus; quæ refertur non modò ad causam expressam, pro ipso principali rescripto, verum etiam ad ipsam allegatam paupertatem ac miserabilitatem: satis enim est tritum, etiam in nostrâ praxi, quòd quæcumque clausula in fine posita, refertur ad omnia præcedentia, ut est text. in c. *Inquisitionis*, de Appell.; Felin. in cap. *Causam quæ*, num. 4, de Rescrip.; Caputaq. decis. 95, num. 4, p. 1.

Benè tamen placet quod in quibusdam curiis ecclesiasticis vidi observari, nempe, quòd antequàm oratores incipiant pœnitentiam sibi in vim prædictarum litterarum injunctam, curant examinari testes super dictâ eorum paupertate, ne fortè contingat, illam non benè probari, et sic post peractam ipsam pœnitentiam, teneantur alias litteras dispensationis, sublatâ quidem formâ pauperum, impetrare, ac solvere integram pro eâ compositionem, quo casu non venit ipsis oratoribus pœnitentia publica, sed tantum salutaris, injungenda; ut pluries casus iste evenit.

Nec de istâ receptione seu solutione compositionis mirandum est, sicut miratur Staphileus, de Litteris gratiæ, quem refert Rebuff. in suâ Praxi beneficiarâ.

in regulâ de Dispensat. in grad. prohibet., num. 15, ubi dicit quòd miratur ipse Staphil. quomodò Papa recipiat pro istâ dispensatione compositionem, nam aut est justa causa dispensandi, et tunc dispensare debet; si verò non adest causa, dispensationem abjicere debet.

Huic enim admirationi satisfacit idem Rebuff., ib., num. 15, dicens quòd desinet mirari idem Staphil. si consideret quàm multi dispensationes hujusmodi impetrarent, si gratis concederentur, qui saltem impensarum timore deterriti, non audent, et alioqui semper infestarent aures Pontificis, petendo secum dispensari, dareturque materia delinquendi, contra l. *Convenire*, ff. de Pact. dotal.

Neque obstant decretum concilii Tridentini, sess. 22, cap. 5, et doctorum opiniones, volentium, ubi causa justa dispensandi subest, deberi dispensari gratis: nam id locum tantum habet in compositionibus, non autem in aliis juribus, et super hoc sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini interpretum, ita declaravit videlicet: *Decretum concilii Tridentini, quod ait: « Dispensationes gratis concedantur, » habet locum in compositionibus, non in mercede, quæ propter bul-larum expeditionem, solvitur ex congregationis sententiâ.*

Quamvis, ut ait Garc., de Benef., p. 8, c. 2, num. 401, etiam respectu compositionum, non servatur propter necessitates, et onera Papæ, et Sedis Apostolicæ (cujus auctoritas salva est in decretis ejusdem concil., sess. 25, c. ult.), præsertim verò pro propagandâ tuendâque fide catholicâ, pro quâ, quanta qualiaque sint ejusdem Sedis onera, vix exprimi possunt, etiam ab iis qui ea ex professo experiantur.

INPRIMIS AB INVICEM SEPARES.—Et sic præsentatis supra dictis litteris prædicto vicario executori, mandabit ipse, ante omnia, parochi oratorum, quatenus eos separet, ne ipsi in peccato perseverent, et ut pœnitentiam agant, juxta text. in cap. *Lex continentie*, 27, questione primâ, ibi, *qui etiam separati pro tantis excessibus, condignam pœnitentiam agant*, cap. *Hæc salubriter*, 55, quest. 8; ibi, *quæ in quarto vel quinto gradu conjuncti inventi fuerint, separentur, quoniam scriptum est: « Omnis homo ad proximam sanguinis sui non accedet, ut revelet turpitudinem ejus, etc. »*

Non enim ex eo quòd Papa mandat dispensari cum oratoribus, id concedit liberè et absolutè; quod satis patet ex capite, *Super eo*, de Cognat. spirit., ibi, *et conjunctos, pontificiâ auctoritate non differas separare*; qui quidem text. licet loquatur de matrimonio contracto, hæc tamen clausula, quâ mandatur oratores separari, semper apponitur in litteris dispensationis, tam de contracto quàm de contrahendo, ubi carnalis copula, aut illius suspicio inter oratores orta fuerit, si ille expediantur in formâ pauperum; licet id præcipi de jure videatur sibi locum, quando oratores jam contraxerunt matrimonium; quia, cum sint contra-canones conjuncti, debent omninò separari, cap. *Vides*, dist. 10, cap. *Contradicimus*, 55, quest. 5.

et etiam de jure civili est text. in l. *Non dubium*, c. de Legibus.

Tenor verò decreti separationis prædictæ juxta stylum hujus curiæ archiepiscopalis talis est, ut sequitur, videlicet :

Die, etc., Neapoli, visis et consideratis requisitis ac clausulis contentis in litteris dispensationis matrimonialis impetratæ à S. D. N. Urbano Papæ VIII per Joannem N. et Luciam N. hujus Neapolitanæ diocesis, per admodum illustrem et reverendissimum D. vicarium generalem: Neapolitanum, fuit provisum et decretum, quòd supra dicti Joannes, et Lucia separentur ab invicem arbitrio supra dicti D. vicarii, prout præsentì decreto eos separari mandatur; nempe, ut dictus Joannes in unâ, dicta verò Lucia in alterâ domibus separatim vivant; de quâ quidem separatione, exhibere teneantur fidem parochi in actis, et ita, etc.

N. N. vicarius generalis, delegatus apostolicus.

Quid autem agendum erit, si durante supra dictâ separatione, vel aliàs ante obtentum decretum hujus dispensationis sub hac formâ pauperum, dicti oratores se de novo carnaliter cognoverint, numquid egeant novâ dispensatione super hac novâ copulâ habitâ?

Quia verò nullo jure statutum reperitur, an huic questionì affirmativa aut negativa responsio danda sit, propterea recurrendum est ad stylum non ignotum ipsius Romanæ Curie, qui hoc casu, negativam partem tenere videtur; à peritissimis enim et antiquissimis ejusdem curiæ practicis fuit semper tentum, oratores in hoc casu non egere novâ dispensatione, respectu hujus secundæ copulæ carnalis; eâ ratione, quia sufficit Papam semel scivisse inter eos intervenisse copulam prædictam; absque eo quòd in quolibet alio casu, tenerentur novam copulam ipsi Papæ manifestare; quia licet verum sit esse faciendam mentionem ipsius copulæ in dispensatione, ubi ea intervenierit, ut supra diximus, attamen certum est id nullibi cautum reperiri; ac propterea, quod lex non dicit, nec nos dicere debemus, vulg. l. *Si servum*, § *Non dixit prator*, ff. de Acquir. hered.; Dec. cons. 598, num. 4; Cassad. decis. 4, n. 5, de Const.; nam si ipsa congreg. concil. Triden. id voluisset, sicut simpliciter vult mentionem copulæ fieri debere in petitione hujusmodi dispensationis, id profectò etiam declarasset, argum. text. in l. un. § *sin autem*, c. de Cad. toll., faciunt ea quæ dixit Alex., cons. 58, num. 8, vol. 6; Anchar., cons. 120; Bald. in l. *Gallus*, § *Et qui si tantum*, ff. de Lib. et Posth., ubi dicit id quod omittitur in statuto, haberi pro omissio.

Cæterum, affirmativa sententia verior, et in praxi recepta est, nempe debere omnino peti novam dispensationem, ob copulam noviter secutam; sicut in dies practitari videmus. Et aliàs meo tempore, quæstione desuper ortâ inter dominos abbreviatores majoris præsidentiæ, die 27 martii 1607, in cancellariâ apostolicâ, licet major illorum pars teneret, non esse hanc novam copulam summo Pontifici manifestandam; sed licet posse vicarium delegatum procedere ad execu-

tionem litterarum dispensationis jam obtentæ, cum mentione prioris copulæ secutæ; attamen minor pars, inter quos aderant DD. Ulpianus Ulpinus et Lambertus Ursinus, viri undequoque hanc præcipue rerum peritissimi, totum contrarium tenuerunt. Re autem tunc ad felicis record. Paulum V. delatâ, ipse Paulus, eâ maturè perpensa, dixit etiam hanc novam copulam esse Pontifici manifestandam per novam dispensationem, mediantibus litteris in formâ *Perinde valere*.

Ne autem res ita simpliciter acciperetur, subdidit ipse Paulus id esse tantum intelligendum quando prior dispensatio, cum mentione prioris copulæ, fuisset impetrata in formâ pauperum; quia sub hac formâ, committitur Delegato, ut oratores ab invicem separet, ut supra dictum est; et propterea, si durante separatione, in illius contemptum, oratores se carnaliter denuò cognoverint, ipsi obtentæ dispensationis, frustrentur effectu: quod quidem intelligendum est, etiamsi id eveniat post peractum tempus separationis, ante tamen decretum delegati; quia si ipsi oratores se carnaliter denuò cognoverint, adhuc egent novâ dispensatione.

Imò etiam antea idem servabatur; ut testatur Marcus Antonius Genuensis, in Praxi Curie archiepiscopalis Neapolitanæ, cap. 25, n. 5, dicens, fuisse ab Urbe rescriptum anno 1601, quòd si impetrantes, post ipsam separationem à vicario delegato factam, de novo se carnaliter cognovissent, est opus novâ dispensatione, seu, *Perinde valere*.

Nec totum id videtur ratione carere: dispensati enim oratores in formâ pauperum, cum impositione hujusmodi separationis, non habent certam spem consequendi effectum dispensationis faciendæ per ipsum delegatum: potest enim contingere causa per quam illa eis denegetur, cum totum id pendeat ab illius arbitrio, per illam clausulam: Demum si tibi expediens videbitur quòd dispensatio hujusmodi sit eis concedenda, etc., ut infra dicemus.

Secus autem dicendum ac tenendum est, ubi copula ipsa carnalis iterabitur inter oratores qui in formâ ordinariâ, non autem in formâ pauperum, ipsam dispensationem, cum prioris copulæ mentione impetraverint; tunc enim, etsi post hujusmodi impetratam dispensationem, et ante litterarum executionem, se denuò carnaliter cognoverint; ex quo in ipsâ formâ ordinariâ, nequaquam adjicitur ut oratores separentur, non indigent novâ dispensatione, respectu posterioris ac reiteratæ copulæ; et ista est notoria praxis et observantia, quæ nunquam contrarium admisit, sicut fatentur omnes antiqui curiales.

Prout, eadem ratione ait Sanch., lib. 8, disput. 24, n. 8, quod si obtentâ apostolicâ dispensatione super affinitate ex actu fornicario proveniente, antequam ordinarius dictam dispensationem exequatur, orator iteraret copulam cum eadem consanguineâ femine à se deducendæ, valere adhuc dispensationem sicut jam aliàs diximus; ex quo, nondum est consummata dispensatio in affinitate; ac propterea ipse ordinarius vicario mandati debet dispensare; ex quo ista nova

copula non auget affinitatem, aut aliud novum impedimentum inducit; cum sit eademmet affinitas, in quâ dispensatio committitur ordinario; subdens ibi quod secus esset si ipsa nova copula accideret, postquam jam dispensavit ordinarius, aut confessarius in foro conscientie; tunc enim ex quo prior affinitas sublata est per dispensationem, contracta est nova affinitas per supra dictam novam copulam, eaque appellabitur affinitas superveniens, super quâ requiritur nova dispensatio, eo modo quo aliàs diximus.

In simili declaravit sacra congregatio concil. sub die 12 januarii 1606, dispensationis litteras, super gradu prohibito obtinentes, si eis non præsentedis, contraxerunt, vel se carnaliter cognoverunt, egere novâ dispensatione. Si verò, sic consanguinitatis vel affinitatis gradu conjuncti, carnale commercium simul habuerunt, eoque expresso, litteras à Sede Apostolicâ, quibus ordinario dispensatio committebatur, obtinuerunt, easque illi præsentedis, et veritate causæ probatâ, dispensationem assecuti sunt; et deinde, non contracto adhuc matrimonio, se iterum carnaliter cognoverunt, nova non requiritur dispensatio; refert Barbos. in Collect. bull., verbo *Dispensare*, vers. *Dispensationis litteras*, fol. mihi 277.

Cum igitur ex præmissis, et secundum hanc praxim, satis constet, supervenientis adhuc novæ carnalis cognitionis in casu præmisso, expressionem Pontifici faciendam omnino esse per secundam gratiam, prioris revalidatoriam, nimirum in formâ: *Perinde valere*; cujus quidem rescripti usus in his dispensationibus matrimonialibus, tanquam aliis frequentioribus, frequentior est; ideo non incongruum videtur pro junioribus tantummodò, ac Romanæ curiæ tyronibus, hic summam indicare hujusmodi rescriptum, necessarium admodum existimari, ad priorem gratiam; jam obtentam, revalidandam, ne illa oratoribus in aliquâ sui parte minùs efficax, inanis prorsus reddatur; cujus quidem virtus tota infunditur in hæc gratiâ revalidatoriâ, seu *perinde valere*; unde non immerito posset hæc gratia principalis judicari, cum illius locum in virtute et in effectu subintret, teste Sarnens. super reg. de non judic. juxt. form. suppl., q. 7, num. 4, ubi ait quod istæ similes gratiæ revalidatoriæ, seu *perinde valere*, videntur productæ ad similitudinem quarundam condignationum, sive pessulorum, quæ ædificiis infirmis, jam ruinam minantibus, apponuntur, sustentationis gratiâ; unde idem judicatur de tali additamento, quod de ipsâ re, cui adjicitur; ex quâ quidem similitudine, sive ratione, dici profectò potest quod gratia *perinde valere* suscitatur spiritum primi rescripti extincti, Mandos., super reg. 10, quæst. 1, num. 2, et ait Casas. decis. 35, super reg. num. 6, quod vivificat quod nullum erat, et insufflat spiritum et animam; et patet ex formulis infra de more subjiciendis, ubi dicitur quod idem iudex, ad executionem posterioris hujus gratiæ procedat, *perinde ac si à principio*, quod tunc exprimi omissum est, fuisset expressum; ex quâ quidem dictione, *perinde*, desumit, nomen gratiæ, *perinde valere*; quæ tunc datur, quando summus Pontifex,

gratiâ in suam, ex aliquâ parte invalidam, revalidat, adjunctâ dictatione, *perinde*, quæ est significativa improprietas et fictionis, text. in leg. *Sed et si lege*, § *Perinde*, ff. de Petit. hered., Tiraquel. in l. *Si unquam*, verbo *Susceperit liberos*, num. 7; c. de Revoc. donat., præsertim verò in l. *Sed et si restituitur*, ibi: *Perinde autem habendum esse ac si ipse adisset hereditatem*, ff. de Jul.; quando autem ista dictio, *perinde*, veritatem, quando autem fictionem denotet, videndus est Alex. in l. *Si quis*, in princip. ff. de Acquir. Possess. Papa enim potest fingere ac statuere ut actus *perinde* valeat ac si jure factus esset, ut docet Bart. et alii in l. *Si iis qui pro tempore*, ff. de Usucap., ac proinde facit ut ipsa prior gratia proinde valeat, ac si valida fuisset tempore impetrationis; Rebuff. in Prax., tit. de Rescripto etiam, et *Perinde valere*. Nec tamen à junioribus et tyronibus prædictis, hujusmodi rescriptum, *perinde valere*, tunc prodesse, ad priorem gratiam revalidandam existimetur, quando nimirum aliàs illa, alicujus subreptionis vel obreptionis, sive causæ defectus vitio subjacere fortassè noscatur; quandoquidem, hoc casu nihil operabitur; quia vitiatâ gratiâ principali, omnes aliæ clausulæ in posterioribus litteris adjunctis, corruunt, Paris. de Resign. benef. l. 8, q. 11, num. 46. Quod si fortè contingat hujusmodi gratiam, *Perinde valere*, super principali gratiâ, in quâ fuit aliquod malè et subreptitiè expressum vel tacitum, impetrari, propter quod petitur eadem gratia ad sanandos hujusmodi defectus, oportet quod ubi dicitur, *prout in dictis litteris*, ante verbum *continetur*, sic addatur, videlicet, *in quibus*, etc., narrando id quod fuit malè et subreptitiè expressum. Et omnes defectus quomodocumque in prioribus litteris intervenerint exprimendi necessariò erunt in gratiâ, *Perinde valere*, alioquin unius expressio non supplet alios non expressos; pluribus enim impedimentis existentibus, uno sublato, aliud remanet; ac proinde testatur id. Rebuff., loc. cit., quod in practica Romanæ Curiæ habetur, quod in gratiâ *Perinde valere*, non debet suppleri ultra illud quod est in supplicatione; et ibi exemplificat in illegitimo minore, qui impetravit beneficium curatum, non expresso defectu natalium nec ætatis, qui si postmodum impetret tale rescriptum, exprimendo tantum defectum natalium, omissâ expressione defectus ætatis, illud non valebit, nec impetratio; cum omnes defectus non sint expressi; ita intelligendum est quod dicit Mandos. in Prax. signat., tit. *Perinde valere*, vers. *In litteris perinde valere*.

Hinc est quod non semel accidisse scimus, adhuc in hæc posteriori gratiâ *Perinde valere*, neque integrè suppletum extitisse quod in gratiâ principali fuerat omissum; ac proinde posteriorem hanc gratiam adhuc infirmam existere; quapropter, licet hæc revalidatoria gratia existat, per aliam tamen gratiam revalidanda erit, quæ de stylo Curiæ: *Perinde valere super alio Perinde valere*, appellatur; alioquin invalida etiam hæc secunda gratia erit, nisi ea omnia sint in illâ expressa quæ in primâ exprimenda erant. Nec imperfecta hæc expressio poterit suppleri per illa

verba in infra scriptis formulis apposita, nimirum, in omnibus et per omnia, sicut quidam antiquus curialis dicebat; ipsa enim verba non possunt ultra expressa operari, quæ tantum operantur ut acta et gesta valeant, ac si de eis expressa mentio facta fuerit, ad text. in l. 2, § *Furius*, ff. de jur. codicill., per rationem desuper allatam, nempe quia potest fingere expressum Papa, quod non est in prioribus litteris expressum, id. Rebuff., d. tit., num. 59, et hoc modo docemur verba ipsa, quoad expressa, induere omnimodam æqualitatem, necnon operari ut inter subjecta nulla sit differentia, sed sint ejusdem, naturæ, et fortiolem reddant depositionem; Vivian. in Prax. jurispatr. p. 2, lib. 45, cap. 8, num. 544.

Quia verò circa materiam hujus rescritti, ulterius progredi institutum nostrum non patitur, ex quo illius praxim reassumam in meâ Pract. benef., propterea sufficit pro nunc illud tantummodò tetigisse, quod ad harum dispensationum matrimonialium praxim; nunc opportunum agnovimus, ac proinde hujus rescritti formulas, juxta frequentiorum casuum contingentiam, pro imperitis Romanæ Curie junioribus, eo, quo sequitur modo, subjicimus, videlicet:

Perinde valere in formâ pauperum, super novâ copulâ.

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum illius oratorum Balthazaris Ginetti, et Eustochii Laudatæ mulieris Neapolitan. diæcesis, exposito, oratoribus prædictis, aliàs scientibus se tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, oratorem præfatum, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa foret, S. V. et Sedem Apostolicam, ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi; sed solum vesanâ libidine victum, præfatum Eustochium carnaliter cognovisse; et nisi matrimonium inter dictos oratores contraheretur, dictam oratricem diffamatam et innuptam remansuram, graviaque exinde scandala posse verisimiliter exoriri; cupereque oratores præfatos invicem matrimonialiter copulari; sed stantibus impedimentis hujusmodi, desiderium eorum in eâ parte adimplere non posse, absque Sedis præfate dispensatione. Quare E. S. V. pro eorundem oratorum parte humiliter supplicato, quatenus eis in præmissis opportunè, providere, de benignitate apostolicâ dignaretur S. V., precibus dictorum oratorum tunc inclinata, vicario archiepiscopi Neapolitan., in spiritualibus generali, per suas litteras dedit in mandatis, quatenus, si preces veritati nitè reperiret, eosdem oratores, qui pauperes existunt, et ex labore et industriâ suâ tantum vivunt, in primis ab invicem separaret, deinde, si veniam ab eo petissent humiliter, eam illis pœnitentiam publicam imponeret, quæ alios deterret à similibus committendis, utque dictus orator operam suam fabricæ, vel in aliud, servitium alicujus ecclesiæ, vel loci pii quatuor saltem mensibus conferret, aliæque injungeret, quæ de jure fuissent injungenda. Quâ pœnitentiâ publicâ peractâ, ipsos ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerant, incestus, et excessibus hujusmodi: impositâ prius eis præ-

pter incestum hujusmodi, arbitrio suo, pœnitentiâ saluari; et recepto ab eis juramento, quod sub spe facilius habendæ dispensationis hujusmodi, incestum hunc non commisissent et quatenus contra oratores ipsos, causa super præmissis in judicium quoquomodo deducta fuisset, parito judicato, in utroque foro apostolicâ auctoritate, eâ vice duntaxat absolveret in formâ Ecclesiæ consuetâ. Demum, si illi expediens videretur quod dispensatio hujusmodi esset eis concedenda, nec scandalum fuisse ex eâ oriturum, cum eisdem oratoribus, postquam in separatione præfata, illius arbitrio perseveraverint; et dummodò ipsa oratrix propter hoc raptâ non fuisset quod impedimento tertii consanguinitatis hujusmodi, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis nequaquam obstantibus, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valerent, eadem auctoritate dispensaret. Prolem susceptam, si qua esset, et suscipiendam exinde, legitimam decernendo, prout in dictis litteris continetur. Quas quidem litteras ipsi oratores præfato vicario præsentârunt, qui contenta in eis verificari mandavit; et cum in verificatione hujusmodi, sibi constitisset, dictos oratores, durante separationis tempore, eis ab eodem vicario injunctæ, in eadem carnali copulâ perstitisse, seu denuò se carnaliter cognovisse, ad ulteriorem illarum executionem procedere recusavit. Supplicavit igitur humiliter E. S. V. dicti oratores, quatenus eos, ne dictarum litterarum frustrentur effectum, amplioris gratiæ favore prosequendo, eidem vicario committere et mandare dignemini, quatenus negotium hujusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, eosdem oratores ab excommunicationis sententiâ, quam ipsi de novo propter præmissa incurrerunt, incestus reatu et excessibus hujusmodi; impositâ prius eis propter incestum hunc, arbitrio suo, aliquâ pœnitentiâ saluari, in utroque foro, hæc vice duntaxat, absolvat in formâ Ecclesiæ consuetâ; ac ad dictarum litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat in omnibus et per omnia: perinde ac si iidem oratores, post separationem, sibi ab eodem vicario injunctam, in eadem copulâ minimè perstissent, seu de novo se carnaliter cognovissent, Non obstantibus omnibus illis quæ eadem S. V. in dictis litteris voluit non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur. F.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.; et de commissione, mandato, aliisque præmissis latissimè extendendis; et quod præmissorum omnium, et singulorum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui impositâ prius oratoribus arbitrio suo, aliquâ pœnitentiâ saluari, eosque absolvat ut supra. Et parito judicato, si quod sit. Et dummodò oratores pauperes et miserabiles existant; ac ex suis labore et industriâ tantum vivant.

Fiat. F.

Idemque servatur ordo, cum oratores litteras dis-

pensationis, allegatâ causâ infamiae oratricis ob eorundem oratorum mutuam inter se conversationem, copulâ tamen non secutâ, impetraverint, quæ tamen intercessit post oratoribus à delegato injunctam separationem, cum ipsæ litteræ fuerint in eadem formâ pauperum impetratæ; tunc enim ita erunt preces porrigendæ, videlicet :

Perinde valere cum copulâ super litteris expeditis ob infamiam in formâ pauperum.

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum illius oratorum N. N. diœcesis N. exposito, ipsos oratores aliàs scientes se tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, non quidem peccandi datâ operâ, etc., in simul conversatos esse, carnali tamen copulâ inter eos minimè subsecutâ; et nihilominus ortam fuisse suspicionem, licet falsam, quod præfati oratores se carnaliter cognovissent, et nisi matrimonium inter dictos oratores contraheretur, dictam oratricem diffamata et inuptam remansuram, graviusque exinde scandala, etc., exoriri. Quare, etc., quatenus, etc., reperiret, eosdem oratores, qui pauperes et miserabiles existunt, imprimis ab invicem separaret; deinde, etc., utque dictus orator operam suam, etc. Quatuor saltem mensibus, etc. Quâ pœnitentiâ publicâ peractâ, ipsos ab excessibus hujusmodi impositâ eis propter præmissa, etc., pœnitentiâ salutari. Demum, etc., prout, etc., continetur. Quas quidem litteras, etc., oratores præfati eidem vicario præsentârunt, qui contenta in eis verificari mandavit, verificatisque in eis narratis, cum oratori pœnitentiam in prædictis litteris expressam, imposuisset, sibi que constitisset, oratores interim, carnis fragilitate devictos, se carnaliter cognovisse, ad ulteriorem dictarum litterarum executionem procedere recusavit. Supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus eos, ne propterea dictarum litterarum frustrentur effectu, amplioris gratiæ favore proseguendo, eidem vicario, ut negotium hujusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, eosdem oratores ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus hujusmodi, in utroque foro absolvat; prolem susceptam (si qua sit) et suscipiendam exinde, legitimam decernat: ac ad dictarum litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat in omnibus, et per omnia, perinde ac si carnalis copula præfata secuta minimè fuisset, committere, et mandare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.; et de commissione, mandato, aliisque præmissis latissimè extendendis, et quod præmissorum omnium, et singulorum aliorumque necessariorum major et verior specificatio, et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui impositâ oratoribus propter incestum hujusmodi, arbitrio suo pœnitentiâ salutari, eos absolvat, decernat, ac procedat, ut supra. Et parito judicato si quid sit.

¹ Hujusmodi litteræ sub istâ formâ: *Perinde valere, dari pariter consueverunt, cum videlicet oratores obtinuerunt per Sedem Apostolicam secum, etiam in*

formâ pauperum, mandari dispensari super quocumque impedimento dirimente, cum expressione quòd ipsi ignorantes hujusmodi impedimentum, se carnaliter cognoverunt; cum nihilominus illud non aliter ignorarent: unde narratâ in supplicatione, substantiâ priorum litterarum, juxta formulam supra positam, mutatis tamen mutandis, eo quo sequitur modo, concipi illa poterit, videlicet.

Perinde valere cum copulâ scienter super litteris, ignoranter.

Beatissime Pater, aliàs sel. record. Gregorio Papæ XV, prædecessori S. V. pro parte devotorum illius oratorum N. laici, et M. mulieris Neapolitanæ diœcesis exposito, ipsos aliàs ignorantes aliquod impedimentum inter eos existere, quominus possent invicem matrimonialiter copulari, carnis fragilitate devictos, se carnaliter cognovisse. Postmodum verò ad eorum pervenisse notiâ se quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos; et nisi matrimonium inter dictos oratores contraheretur, dictam oratricem diffamata, et inuptam remansuram; graviusque exinde scandala posse verisimiliter exoriri; cupereque propterea oratores præfatos invicem matrimonialiter copulari, sed stantibus impedimentis hujusmodi, desiderium eorum in eâ parte adimplere non posse, absque S. Apostolicæ dispensatione. Quare, etc., eidem prædecessori, etc., supplicato, etc., idem prædecessor, etc., quatenus oratores, qui pauperes, etc. Quâ pœnitentiâ publicâ peractâ, etc., ipsos, etc., impositâ eis, etc., prout in dictis litteris continetur. Quæ quidem litteræ dicto vicario præsentatæ fuerunt, qui contenta in eis verificari mandavit, verificatisque in eis contentis, impositâque pœnitentiâ publicâ prædictâ, illâque peractâ, quia dicto vicario constitit, ipsis oratoribus, ante obtentas hujusmodi litteras, scientibus se præfato tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, oratorem prædictum, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio hæc causa foret eandem S. V. et S. Apostolicam, ad misericordiam et gratiam erga ipsos faciliores reddendi, sed solam vesanâ libidine victum, oratricem cognovisse, ad ulteriorem dictarum litterarum executionem procedere recusavit. Supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores prædicti, quatenus, ne dictarum litterarum frustrentur effectu, amplioris gratiæ favore proseguendo, eidem vicario committere, et mandare, ut negotium hujusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, eos ab excommunicationis sententiâ quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu et excessibus hujusmodi in utroque foro absolvat; ac ad dictarum litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat in omnibus et per omnia; perinde ac si in illis, de carnali cognitione præfata, ante illas obtentas, ut præfertur, mentio facta ac oratores præfatos desuper absolvi mandatum fuisset, præfatusque prædecessor adhuc viveret, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris, etc. Et committatur ordinario, sive ejus vicario, etc., qui impositâ oratoribus, propter incestum hujusmodi, aliquâ aliâ, arbitrio suo, pœnitentiâ salutari, eos absolvat, decernat, et procedat,

ut supra. Et parito judicato si quod sit. Et dummodo oratores pauperes, etc.

Similiter, ubi oratores dispensationem ad contrahendum matrimonium in simili formâ pauperum obtinuerunt super aliquo impedimento, verum litteræ hujusmodi dispensationis effectum suum sortiri nequeunt; ex quo, cum ad impetrandam dispensationem hujusmodi omnino requiritur quod tam orator quam oratrix debeat esse pauper et miserabilis; propterea ad revalidandas litteras dispensationis hæc qualitate cessante petenda erit nova gratia in formâ *Perinde valere*, eo modo quo sequitur, videlicet :

Perinde valere pro ablatione formæ pauperum.

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum illius oratorum N. luici, et M. mulieris Neapolitanæ diocesis exposito, oratoribus præfatis aliàs scientibus impedimentum publicæ honestatis justitiæ inter eos existere, et ex eo proveniens, quia aliàs dicta oratrix sponsalia per verba de futuro cum fratre germano dictæ oratricis contraxerat; et deinde præfatus oratoris frater, eadem oratrice ab eo omnino intactâ, et in nullo penitus attentatâ remanente, sicut Domino placuit, ab humanis decesserat, oratorem præfatum, non quidem peccandi datâ operâ, etc., cognovisse, et nisi matrimonium, etc., dictam oratricem diffamatam, etc., graviusque, etc., cupereque, etc., sed stante impedimento, etc. Quare, etc., vicario episcopi, etc., quatenus si preces, etc., reperiret, oratores præfatos, qui, ut tunc asserebant, pauperes et miserabiles existebant, et ex labore et industriâ suâ tantum vivebant, inprimis, etc., separaret; deinde, etc., utque dictus orator operam suam, etc.; quatuor saltem mensibus conferret, aliaque, etc. Quâ pœnitentiâ, etc., et recepto, etc., et quatenus, etc., parito judicato. Demum, etc.; prolem, etc., prout in dictis litteris continetur. Quibus quidem litteris eidem vicario præsentatis, idem vicarius contenta in eis verificari mandavit : et cum in verificatione præfatâ, eis constitisset, dictam oratricem pauperem non existere, sed dotem ad valorem quingentorum scutorum ascendente, habere, ad illarum ulteriorem executionem procedere recusavit. Supplicavit igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus eos amplioris gratiæ favore prosequendo, eidem vicario committere, et mandare, ut negotium hujusmodi reassumens litterasque præfatas valere decernens, ad earundem litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat in omnibus et per omnia, perinde ac si in illis nulla quod oratrix pauper existat, mentio facta, et oratoribus pœnitentiâ publica prædicta, oratori verò, quod operam suam fabricæ, vel in aliud servitium alicujus Ecclesiæ, vel loci pii conferret, injunctum minimè fuisset dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Et cum absoluteione à censuris ad effectum, etc.

Item oratoribus, qui aliàs litteras dispensationis impetrârunt ob angustiam loci, vel aliam causam, tacitâ carnali copulâ, inter eos prius secutâ; tunc enim talis adjicitur narrativa, videlicet :

Perinde valere super matrimonio, tacitâ copulâ contracto.

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum il-

lius oratorum N. et N. Neapolitanæ diocesis, ex loco N. oratorum exposito, dictam oratricem in dicto loco, propter illius angustiam, virum paræ conditionis, cui, etc., nequire, cupereque propterea, etc.; sed quia tertio consanguinitatis, etc. Quare, etc., quatenus, etc., dispensaret. Prolem, etc., prout in dictis litteris continetur. Quas quidem litteras, oratores præfati, licet ante illas obtentas, ipsis aliàs hujusmodi impedimentum scientibus, orator præfatus, non quidem peccandi datâ operâ, etc., oratricem cognovisset, tacitâ hujusmodi copulâ, eidem vicario præsentârunt; qui contenta in eis verificari mandavit; verificationisque in eis contentis, cum iisdem oratoribus, super impedimenti hujusmodi dispensavit; cujus quidem dispensationis vigore, oratores præfati, matrimonium inter se, per verba de præsentî, publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, nulloque alio detecto, neque denunciato impedimento, contraxerunt, illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, et carnali copulâ consummârunt. Cum autem, Pater sancte, si divortium inter oratores fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri. Supplicavit igitur humiliter E. S. V. oratores prædicti quatenus, ne dictarum litterarum frustrentur effectum, eos amplioris gratiæ favore prosequendo, eidem vicario, ut negotium hujusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, ipsos ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus hujusmodi, in utroque foro absolvat; prolemque susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde, legitimam decernat, ad dictarum litterarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat in omnibus et per omnia, perinde, ac si in illis, de carnali cognitione hujusmodi mentio facta, oratores desuper absolvi mandatum fuisset, committere, et mandare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus illis, quæ, etc.

Et cum absoluteione à censuris ad effectum, etc.; et de commissione, mandato aliisque præmissis, latissimè extendendis. Et quod præmissorum omnium, et singulorum aliorumque necessariorum, major et verior specificatio et expressio, fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui depositâ, etc., ac impositâ oratoribus, propter incestum hujusmodi, arbitrio suo, pœnitentiâ salutare; et recepto ab eis juramento, quod sub spe facilius, etc., eos absolvat, et dispenset, ut supra. Et quatenus contra ipsos, etc., parito judicato.

Postquàm verò oratores receperunt litteras eorum dispensationis, illisque delegato, cui pro earundem executione directæ erant, nondum præsentatis, se carnaliter cognoverunt, iidemque insuper, ob admissum incestum, ab eorum ordinario fuerunt ad aliquam poenam condemnati, sicut multoties evenire scimus, tunc sequenti formulâ erit idem explicandum, videlicet :

Perinde valere super copulâ secutâ, ante litteras præsentatas.

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum illius oratorum Matthæi Parasfreni luici, et Euphrosynæ Venosæ, mulieris Neapolit. diocesis, exposito, dictam oratricem, dotem habere minus competentem, etc., cui

nubere possit, invenire valeret, et præfatum oratorem, illam, etc., in uxorem ducere; illiusque dotem, etc., augere intendere; cupereque, etc. Sed quia tertio et quarto, etc., quatenus, etc.; prolem, etc., prout in dictis litteris continetur. Quas quidem litteras præsentarunt; qui contenta in eis verificari mandavit; et cum in verificatione ipsa eis constaret, oratores præfatos post obtentam huiusmodi litteras, carnis fragilitate ducti, se carnaliter cognovisse, ad earum ulteriorem executionem procedere noluit; et ipsorum oratorum ordinarius contra ipsos, propter incestum huiusmodi procedendo, eos in certas penas condemnavit. Supplicavit igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus eos, ne dictarum litterarum frustrentur effectum, amplioris gratiæ favore proseguendo, eidem vicario, ut negotium huiusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, eosdem oratores ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu, et excessibus huiusmodi in utroque foro absolvat, ac ad executionem dictarum litterarum, servatâ, etc., procedat, etc., perinde ac si carnalis copula huiusmodi secuta non fuisset. Prolem, etc., legitimam decernendo, committere dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.

Neenon pro oratoribus, qui jam impetraverant litteras dispensationis super aliquo sive aliquibus impedimentis ad matrimonium contrahendum, puta super tertio et quarto à communi stipite provenientiibus, consanguinitatis, gradibus, cum aliud existat impedimentum præter narrata: tunc enim ita erit in supplicatione id exprimendum, videlicet:

Perinde valere super gradu.

Beatissime Pater, aliàs S. V. pro parte devotorum illius oratorum Bartholomæi Todini laici, et Juliæ Manardæ mulieris Neapolitanæ diæcesis, ex loco N. ortorum, exposito, dictam oratricem, dotem habere minis competentem, cum quâ virum sibi non consanguineum, vel affinem puris conditionis, cui nubere posset invenire valeret, et dictum oratorem illam cum dictâ minis competenti dote in uxorem ducere intendere; cupereque oratores præfatos invicem, etc., copulari; sed quia tertio et quarto à communi stipite provenientiibus, consanguinitatis gradibus invicem erant conjuncti, desiderium, etc.; quare, etc., prout in dictis litteris continetur. Quibus quidem litteris eidem vicario præsentatis, detectum fuit oratores præfatos, alio quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos; propter quod idem vicarius ad dictarum litterarum executionem procedere recusavit. Supplicavit igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus, ne dictarum litterarum frustrentur effectum, eos amplioris gratiæ favore proseguendo, eidem vicario, ut negotium huiusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, ad illarum executionem, servatâ aliàs earum formâ, procedat, ac si cum dictis oratoribus, super impedimentis duplicis quarti consanguinitatis, graduum huiusmodi dispensari, distantiam verò tertii gradus præfati eis non ob stare declarari, in omnibus et per omnia, perinde ac si in dictis litteris oratores præfatos, tertio et quarto

ex uno communi et quarto ex altero stipitibus, provenientiibus consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos; distantiam verò tertii gradus huiusmodi, eis non ob stare, expressum fuisset, committere et mandare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis ac omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc.; et de commissione; mandato, aliisque præmissis, latissimè extendendis; et quod cognominum, affinitatis aliorum que necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui decernat, dispenset et declaret, ut supra.

Quandoque autem diversimodè peti et dari contingit has litteras in eadem formâ, Perinde valere, non modo, videlicet, super gradu, seu gradibus, respectu impedi menti, ut in formulâ proximè appositâ visum est; verum etiam respectu qualitatis gradus sive graduum; ubi praxis et stylus ita suadeat; quandoquidem ipsius gradus, sive ipsorum graduum qualitate attentâ, nimirum proximioris, sive proximiorum, alteratur causa, jam in prioribus litteris dispensationis expressa; ex eo quòd, sicut aliàs diximus, quando gradus proximior existit, tantò urgentior causa requiritur, quod quidem, juxta ea quæ circa id non rarò contingisse vidimus, eo quo sequitur modo, exemplificatur in oratoribus qui aliàs obtinuerunt litteras dispensationis super quarto gradu cum causâ, ob dotis incompetentiâ oratricis, cum tamen sint tertio gradu conjuncti, ejus ratione requiritur dotis augmentum; quod nequaquam in quarto aliisque remotioribus gradibus requiritur, ac proinde concipienda erit supplicatio, eo quo sequitur modo videlicet:

Perinde valere super gradu, cum alteratione causæ.

Beatissime Pater, alias S. V. pro parte devotorum illius oratorum Cassanæi Lamberti laici, et Symphorosæ Carmignanæ, mulieris Neapolitanæ diæcesis, exposito, dictam oratricem, dotem habere minis competentem, etc., cum quâ virum paris conditionis, etc., invenire valeret, dictumque oratorem, illam cum dictâ minis competenti dote in uxorem ducere, intendere, cupereque, etc. Sed quia quarto consanguinitatis gradu invicem erant conjuncti, desiderium eorum, etc. Quare, etc., quod impedimento quarti, etc., prolem, etc., prout in dictis litteris continetur. Quæ quidem litteræ, quia iidem oratores non quarto, sed tertio consanguinitatis gradu invicem sunt conjuncti, iisdem oratoribus suffragari non possunt. Cum autem, Pater sancte, præfate oratrici consanguineus, ad id aliàs non obligatus, illius dotem in centum ducatos monetæ illarum partium, cum quibus, usque ad quantitatem, secundum dictæ mulieris qualitatem, competenter aucta erit; ita tamen ut oratori nubat, et non alteri, augere et dictus orator, illam, cum dictâ minis competenti dote et illius augmento, in uxorem ducere intendat. Supplicavit igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus eis, ne dictarum litterarum, frustrentur effectum, specialem gratiam faciendo, eidem vicario, ut etiamsi litteris præfatis,

ei jam præsentatis, ad illarum executionem, propter hoc, procedere distulerit, seu recusaverit, nihilominus, negotium hujusmodi reassumens, litterasque ipsas valere decernens, cum eisdem oratoribus, postquam dictæ oratrici dos competenter aucta fuerit, ut præfertur, super impedimento tertii consanguinitatis gradus hujusmodi dispenset, ac earundem litterarum executionem, servatâ aliâs earum formâ, procedat in omnibus et per omnia, perinde, ac si in eis, oratores, non quarto, sed tertio consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, expressum, ac cum eis desuper dispensari mandatum fuisset, committere, et mandare dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et de commissione, mandato aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis; et quòd cognominum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri in litteris; et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui dispenset et procedat, ut supra.

Litteris in simili formâ, Perinde valere, egent oratores, ubi post præsentatas delegato litteras dispensatis, earum vigore matrimonium contraxerunt, carnalique copulâ consummârunt, postmodum verò detectum fuit, aliud, inter eos adesse impedimentum, super quo nova requiritur dispensatio, quo casu explicandum erit, numquid oratores ipsi, tali detecto impedimento, abstinerunt ab ipsâ copulâ, anverò in eâ perstiterint, prout servatur, quando petitur dispensatio. De ignoranter contracto, servatâ formâ concilii Tridentini, ut supra suo loco diximus. Erit igitur tunc concipienda supplicatio, eo, quo sequitur modo, videlicet:

Perinde valere super alio impedimento, detecto post contractum matrimonium.

Beatissime Pater, aliâs S. V. pro parte devotorum illius oratorum Bizantii Lorenzani, laici, et Dorotheæ Parmesinæ mulieris Neapolitanæ diœcesis, exposito, ipsos oratores, qui ex honestis familiis existunt, ex certis rationabilibus causis, animos eorum moventibus, cupere invicem matrimonialiter copulari; sed quia quarto consanguinitatis gradu invicem erant conjuncti, etc. Quare, etc., prout in dictis litteris continetur. Quibus quidem litteris ordinario præfato præsentatis, idem ordinarius contenta in eis verificari mandavit; verificatisque in eis contentis; cum dictis oratoribus super impedimento prædicto dispensavit; illisque matrimonium contrahendi licentiam concessit, cujus quidem licentiæ vigore, oratores ipsi matrimonium inter se, per verba de præsentî, publicè factis proclamationibus in eorum parochiali ecclesiâ, servatâ formâ concilii prædicti, nulloque alio detecto impedimento, contraxerunt, illudque in facie Ecclesiæ solemnizârunt, et carnali copulâ consummârunt; in eoque per plures annos permanserunt; prolemque susceperunt; postmodum verò ad eorum pervenit notitiam, eos duplici quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos; propter quod à carnali copulâ hujusmodi abstinerunt. Cum autem, Pater sancte, ora-

tores præfati, in hujusmodi matrimonia remanere non possint absque Sedis Apostolicæ dispensatione; et si divortium inter eos fieret, gravia exinde scandala possent verisimiliter exoriri; supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus eos, ne dictarum litterarum frustrarentur effectum, amplioris gratiæ favore proseguendo, eidem vicario, ut negotium hujusmodi reassumens, litterasque præfatas valere decernens, cum eisdem oratoribus, super impedimento duplicis quarti consanguinitatis gradus hujusmodi dispenset, prolemque susceptam, et suscipiendam exinde, legitimam decernat, ac ad earundem litterarum executionem, servatâ aliâs earum formâ, procedat in omnibus et per omnia; perinde ac si oratores, non quarto, sed duplici quarto consanguinitatis gradu invicem esse conjunctos, expressum, ac cum eis desuper dispensari mandatum fuisset, committere et mandare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis ac omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et committatur ordinario, etc.; qui decernat et dispenset, ut supra.

Pari modo gratia, Perinde valere, petenda venit, ubi oratores præter impedimentum gradus, sive graduum, sive consanguinitatis, sive affinitatis, aliud concurrat: veluti, cum fuerit in prioribus litteris expressi omissum, quod inter eosdem oratores adest præterea impedimentum publicæ honestatis justitiæ: quod quidem, ut in sequenti formulâ erit explicandum, videlicet:

Perinde valere super impedimento publicæ honestatis.

Beatissime Pater, aliâs S. V. pro parte devotorum illius oratorum Hippolyti Magnesini laici, et Glycerii Gondisalvæ mulieris Neapolitanæ diœcesis, ex loco de Marano ortorum, exposito, dictam oratricem, in dicto loco, propter illius angustiam virum parvis conditionis, cui nubere posset, invenire nequire, cupereque propterea oratores præfatos invicem matrimonialiter copulari. Sed quia tertio ex uno, et tertio et quarto ex altero communi, stipitibus provenientibus consanguinitatis gradibus invicem, erant, prout sunt conjuncti, desiderium eorum in eâ parte adimplere non posse, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Quare, etc., prout in dictis litteris continetur. Quæ quidem litteræ quia aliâs præfata oratrix, matrimonium per verba de præsentî cum dicti oratoris fratre germano contraxit; et deinde præfati oratoris frater, eadem oratrice, ab eo omninò intactâ, et in nullo penitus attentatâ remanente, sicut Domino placuit, ab humanis decessit, eidem vicario minimè præsentatæ fuerunt. Supplicant igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, qui ex principalibus dicti loci existunt: quatenus ipsos, ne dictarum litterarum frustrarentur effectum, amplioris gratiæ favore proseguendo, sibi quæ specialem gratiam faciendo, eidem vicario committere, et mandare ut negotium hujusmodi reassumens, litterasque ipsas valere decernens, cum eisdem oratoribus super impedimento primi publicæ honestatis justitiæ, ex præmissis provenientis, ac tertii ex uno, et quarti ex altero stipitibus provenientibus consanguinitatis graduum hujusmodi dispenset. Distantiâ verò

alterius tertii respectu quarti gradus præfati, eis non ob stare de claret: ac ad præfatarum litterarum executionem, servatâ aliâs earum formâ procedat in omnibus, et per omnia; perinde, ac si in dictis litteris, oratores primo publicæ honestatis justitiæ ex præmissis provenientes, ac tertio ex uno, et tertio et quarto ex altero communi stipitibus provenientes consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos, expressum, ac cum eis desuper dispensari et declarari mandatum fuisset, dignemini de gratiâ speciali, non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et de commissione, mandato, aliisque præmissis, latissimè extendendis; et quòd cognominum, affinitatis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio, et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive, etc., qui dispenset, decernat, ac procedat, ut supra.

Hæc autem, quoad proxim hujus rescripti in formâ *Perinde valere*. Aliud insuper est rescripti genus, nimis adhuc in ipsâ Curiâ frequentis, quod reformatorum nuncupatur; cujus est virtus, supplere ea quæ in supplicatione ommissa fuerant; et in hoc differt à *Perinde valere*, nimirum, quia hoc datur super litteris jam in totum expeditis, eas revalidando, ac si à principio omnia fuissent in eis expressa; reformatorium verò, datur super supplicatione jam signatâ, datatâ ac registratâ, et in totum expedit, etiam cum signo illius registraturæ à tergo; cujus quidem integer tenor, eidem reformatorio rescripto, sive reformationi præinserirur, ut in infra scriptâ formulâ patet, hoc enim, ut Papa intelligat quemadmodum factum se habeat, quapropter dicunt curiales, reformatariam gratiam, cum rescripto, *Perinde valere*, magnam inter se habere conformitatem, cum hæc reformatoria gratia ad hoc tendit, ut omissum suppleat, vel malè expressum corrigat, scilicet in ipsâ supplicatione expeditâ; *Perinde autem valere*, revalidat litteras apostolicas, jam, ut dictum est, in totum expeditas; et sicut in *Perinde valere*, narratur totus tenor gratiæ priùs concessæ, ita etiam, in reformatione, totus supplicationis prædictæ tenor præinserirur, in cujus calce, sola reformatio subditur, ac sicut in omnibus rescriptis, quæ transeunt per datariam et cancellariam apostolicam, dantur litteræ revalidatoriæ, seu *Perinde valere*, ita super quibuscumque supplicationibus in formâ signandi, dantur reformationes, quando ita casus postulat; quia nunquàm *Perinde valere* datur super supplicatione signatâ, sed tantum super litteris in totum expeditis, sicut è converso, reformatio non datur super ipsis litteris, sed super supplicatione prædictâ.

Nec tamen casus quamplurimos evenire ignorant practici Curiales, ut pro correctione litterarum, jam expeditarum, cum nequeant quandoque illæ per dominum cancellariæ apostolicæ regentem, in vim suarum facultatum, corrigi porrigatur summo Pontifici integra supplicatio signanda, in quâ illud suppletur, quod in ipsis litteris deest, quæ postmodum ab ipso D. regenti ejusdem supplicationis vigore, corriguntur, prout in praxi habetur (quamvis Mandos. in. Praxi si-

gnat, tit. Reformationis, vers. *Reformatoria gratia* dicat quòd hæc gratia non est necesse ut exprimat qualitates, et alia in primâ gratiâ expressa), et ita intelligendi sunt Felin., in c. *Nostra corr.*, 16, n. 1, de Rescript. ; Roman., cons. 583, n. 1 et 4; Mandos., super Reg. 22, q. 9, n. 9.

Nec vigore hujus reformationis, possunt litteræ desuper jam expeditæ, aliquo modo corrigi, prout aliàs dolosè impetrabantur hujusmodi reformationes, quarum vigore corrigebantur litteræ etiam in totum expeditæ, ac proinde hodiè nullo modo id tolerari videmus, quinimò in his reformationibus, per dominos officiales scimus frequenter addi clausulam restrictivam, videlicet quòd, si litteræ in totum expeditæ fuerint, vigore præsentis gratiæ, id est, reformationis non corrigantur.

Hujus igitur reformatorii rescripti, cujus usus adhuc frequentissimus est in Curiâ, circa propositam materiam, formulas nonnullas, pro iis tantum tyronibus, qui hujusmodi praxis, prima elementa, ut ita dicamus, nondum norunt, subjicere visum est; quæ quidem, ut infra proponuntur, videlicet :

Ponamus igitur casum, quòd pro oratoribus fuerit expedita in totum supplicatio, eo modo quod supra dictum est, allegatâ causâ incompetentiæ dotis oratricis; et tamen fuit postmodum, certioratus sollicitator, quod postquam oratores miserunt ad Urbem pro dispensatione, cum dictâ causâ secuta est inter eos carnalis copula, ex quo, ubi copula inter oratores intervenit, ea allegata, prout alleganda erit, quando ea publica est, quævis alia causa cessat, petenda erit reformatio, sequenti formulâ; quam unâ cum aliis sequentibus, solis ejusdem Curie tyronibus subjicimus; quæ ita erit, videlicet :

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Propertii de Alitto laici, et Sophiæ Cessanæ mulieris Neapolitanæ diœcesis. Quòd cum dicta mulier dotem habeat minùs competentem, juxta statûs sui conditionem, cum quâ virum sibi non consanguineum, vel affinem paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat; at dictus orator, illam cum dictâ minùs competenti dote in uxorem ducere; illiusque dotem, usque ad quantitatem, secundum dictæ mulieris qualitatem, competenter augere intendat. Cupiunt oratores præfati invicem matrimonialiter copulari. Sed quia tertio affinitatis gradu invicem se attinent, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt, absque Sedis Apostolicæ dispensatione. Supplicanti igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus cum eisdem oratoribus, quòd impedimento tertii affinitatis gradus hujusmodi non obstante, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere, libere et licite valeant dispensare. Prolem suscipiendam exinde legitimam nuntiando, dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis.

Fiat ut petitur. F.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc. Et de dispensatione, nuntiatione, aliisque præmissis, ut supra latissimè extendendis; et quòd cognominum, consanguinitatis, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris. Et committatur ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui deposita, etc., dispense, ut supra postquam dictæ oratrici dos competenter aucta fuerit, ut præfertur.

Fiat F.

Dat. Romæ apud S. Petrum, kal. julii anno primo.

Reformatio.

Pater sancte, dignetur S. V. committere et mandare, quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum expressione quòd postquam oratores, pro hujusmodi dispensatione obtinendâ ad Sedem Apostolicam miserunt, ipsis oratoribus scientibus se tertio affinitatis gradu invicem attingere, orator præfatus, non quidem peccandi datâ operâ, ut crimine admissio, hæc causa foret S. V. et Sedem Apostolicam, ad misericordiam et gratiam erga ipsos, faciliores reddendi, sed solum vesanâ libidine victus, antequàm dictas litteras obtinerent oratricem cognovit, et committere ordinario, sive ejus vicario in spiritualibus generali, qui deposita, etc., ac imposita oratoribus propter incestum hujusmodi, arbitrio suo, pœnitentiâ salutari, et recepto ab eis juramento, quòd sub spe facilius habendæ dispensationis hujusmodi, incestum hunc non commiserint, eos ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu et excessibus hujusmodi, in utroque foro, absolvat; ac proli suspectæ, si qua sit, et suscipiendæ exinde legitimatione expediuntur, de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac omnibus illis, quæ S. V. in eadem præinsertâ voluit non obstat, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fiat M.

Dat. Romæ, apud S. Petrum, non. julii, anno decimo septimo.

Ille autem est modus et forma reformandi hujusmodi supplicationes; pro quibus aliæ formulæ secundum currentem stylum, in medium afferemus. Exemplum subiciamus pro oratoribus, qui, ignorantes impedimentum, contraxerunt matrimonium, servatâ formâ concilii Tridentini, et asseruerunt eos detecto impedimento abstinuisse à copulâ, cum tamen perstiterint in eâ; super quo concipienda erit ipsa reformatio in hunc modum, videlicet:

Reformatio pro oratoribus qui perstiterunt in copulâ.

Pater sancte, dignetur S. V. committere et mandare, quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum expressione quòd oratores postquam ad eorum pervenit notitiam, eos quarto consanguinitatis gradu esse conjunctos, à carnali copulâ minimè abstinerunt cum opportunâ absolute expediuntur de gratiâ speciali. In reliquis autem juxta ejusdem præinsertæ vim, seriem, continentiam et tenorem; non obstantibus præmissis, ac omnibus illis, quæ in eadem præinsertâ concessa fuerunt non obstat, cæterisque contrariis quibuscumque.

Reformatio super nomine oratoris.

Pater sancte, dignetur S. V. committere, et mandare, quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum expressione quòd orator in eâ nominatus, non Dominicus, sed Joannes Dominicus, et non aliter appellatur. In reliquis autem juxta ejusdem præinsertæ vim, seriem, continentiam et tenorem, expediuntur de gratiâ speciali; non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Reformatio super loco originis oratorum.

Pater sancte, dignetur S. V. committere et mandare quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum expressione quòd oratores ex principalibus oppidi N., non autem oppidi M., existunt. In reliquis autem, etc.; non obstantibus, etc., omnibus illis quæ, etc.

Reformatio super diœcesi oratorum.

Pater sancte, dignetur S. V. committere, et mandare quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum expressione quòd oratores, non Neapolitanæ, sed Aversan. diœcesis, ex loco Juliani orti existunt, expediuntur; ac committere ordinario Aversan. seu ejus vicario in spiritualibus generali, qui deposita, etc., dispense, etc. In reliquis autem, etc. Non obstantibus illis quæ, etc.

Reformatio super commissione litterarum dispensationis.

Pater sancte, quia oratores ad præsens in Urbe commorantur, dignetur S. V. committere, et mandare quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum commissione E. S. V. in Urbe, et ejus districtu in spiritualibus vicario generali qui factis prius proclamationibus canonicis, etiam in parochiali ecclesiâ originis oratorum, si per informationem desuper faciendam, præces veritate niti repererit, cum cisdem oratoribus, ut supra, dispense, expediuntur de gratiâ speciali. In reliquis autem, etc.; non obstantibus, etc., omnibus illis quæ, etc.

Reformatio similis.

Pater sancte, qui sedes episcopalis Acerrarum ad præsens vacat, dignetur S. V. committere et mandare quòd litteræ super præinserta conficiendæ, ordinario viciniore, vel ejus vicario in spiritualibus generali, committantur; aliis autem in omnibus et per omnia, juxta ejusdem præinsertæ vim, formam, etc., expediuntur; non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Reformatio super causâ.

Pater sancte, dignetur S. V. committere et mandare quòd litteræ super præinserta conficiendæ, sub expressione, quòd oratrix in dicto loco N. ob illius angustiam, virum sibi non consanguineum, vel affinem paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequit: et si extra dictum locum nubere cogeretur, dos quam ipsa habet, non esset competens, neque sufficiens, ut cum eâ virum, cui juxta statum sui conditionem nubere posset, invenire valeret, nullâ factâ mentione, quod oratrix dotem habeamini competentem, expediuntur de gratiâ speciali. In reliquis autem, etc. Non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Reformatio super gradu.

Pater sancte, dignetur S. V. committere et mandare, quòd litteræ super præinserta conficiendæ, sub expressione, quòd oratores, non quarto, sed duplici quarto cotin

sanguinitatis gradu invicem sunt conjuncti : et quòd oratrix in dicto locò, ob illius angustiam, virum paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequit, et opportuna dispensatione super dicto duplici quarto consanguinitatis, ac aliàs juxta ejusdem præinsertæ, etc., tenorem, expédiantur. Non obstantibus omnibus illis quæ, etc.

Reformatio super gradu, et diœcesis.

Pater sancte, dignetur S. V. committere et mandare, quòd litteræ super præinserta conficiendæ, cum expressione, quòd oppidum N. in eadem præinserta expressum, ex quo oratores orti sunt non Aversan. sed Capuan. diœcesis existit, et oratores ipsi, non tertio sed duplici tertio consanguinitatis gradu invicem sunt conjuncti ordinario Capuan., sive ejus vicario in spiritualibus generali, cum opportuna dispensatione pro eisdem oratoribus, super impedimento duplicis tertii consanguinitatis gradus hujusmodi expédiantur, et respectivè committantur de gratiâ speciali, in reliquis autem, etc. Non obstantibus præmissis, omnibus illis quæ, etc.

Diœcesum præsertim expressionem, errorem sæpè numero, in rescriptis apostolicis inducere, quotidiana praxis, et experientia docuere; tum ob earumdem numerositatem, tum verò, quia quamplurimi sunt episcopatus, quarum diœcesum, quæ non modicam inter se habeant similitudinem, unam pro alterâ exprimi, non rarò contigisse scimus; licèt plurimùm inter se differant, veluti, si dicamus :

Alessanen. in Apuliâ, et Alessien. in Sclavoniâ.

Accien. suffrag. Ianuen. et Vacien. in Ungariâ.

Brixien. in provinciâ Mediolanen., et Brixinen. in Alemaniâ.

Burgen. in Hispaniâ, Brugen. in Flandriâ, et Bergen. in Norvegiâ.

Bellicastren. in regno Neapolis, et Bolastren. in Sclavoniâ.

Boianen. in eodem regno, et Baionen. in Vasconiâ. Bisuntin. in Alemaniâ, et Bituntin. in eodem regno Neapolis.

Calaritan. in Sardinia, et Calaguritan. in Hispaniâ.

Cathanien. in Sicilia, et Cathanen. in Scotiâ.

Cameracen. in Belgio, et Camenecen. in Poloniâ.

Cremonen. in provinciâ Mediolanen., et Cremen. suffrag. Bononien.

Cabilonen. et Cababilionem, ambæ in Franciâ.

Castren. in provinciâ Idruntin., et Cestren. in Angliâ.

Culmen. et Chelmen., ambæ in Poloniâ.

Eluen. in Lusitaniâ, Elnen. in Hispaniâ, et Elinen. in Hybernâ.

Exonien. et Oxonien., ambæ in Angliâ.

Forolivien. in provinciâ Ravenmaten., et Foro-Julien. in Franciâ.

Florentin. in Tusciâ, et Ferentin. in Campaniâ, seu Tusciâ.

Iacen. et Iæn., ambæ in Hispaniâ.

Lauden. in provinciâ Mediolanen., Laudunen. in Franciâ, et Laudanen. in Angliâ.

Licteren. in regno Neapols, et Lictoraten. in Vasconiâ.

Marianen. in provinciâ Ianuen., et Maurianen. in Franciâ.

Meden. in Hiberniâ, Meten. in Alemaniâ, et Hementen. in Norvegiâ.

Marsicen. in Terrâ laboris, et Marsican. in provinciâ Aprutin.

Nucerin. et Lucerin., ambæ in regno Neapolis.

Polocen. et Plocen., ambæ in Poloniâ.

Policastren. in regno Neapolis, et Polastren. in Sclavoniâ.

Rossanen. in Calabriâ citeriori, Bossanen. in Sardinia; Rosonen. in Sclavoniâ, et Rossen. in Scotiâ.

Rheginen. in Calabriâ ulteriori, et Rhegien. in provinciâ Bononien.

Scalen. in regno Neapolis, et Scaren. in Alemaniâ.

Segobien et Segobricen., ambæ in Hispaniâ.

Sagonen. in provinciâ Pisan., Saonen. in provinciâ Mediolanen.

Senen. et Suanen. ambæ in Tusciâ.

Taurinen. in provinciâ Sabaudicæ, et Iaurinen. in Ungariâ.

Tarentin. in Apuliâ, Parentin. in Dalmatiâ, et Palentin. in Hispaniâ.

Triventin. in regno Neapolis, et Tridentin. in Dalmatiâ.

Tusculan. ex sex titulis antiquiorum S. R. E. Cardinalium, et Tasculan. in Mexico.

Tullen. in Alemaniâ, et Tutellen. in ducatu Aquitanicæ.

Visen in Lusitaniâ, Vicen. in Hispaniâ, et Vican. in regno Neapolis.

Vratislaven. et Vlatislaven., ambæ in Poloniâ.

Episcopatus autem earumque diœceses ejusdem prorsus denominationis, usus cancellariæ apostolicæ est, per provincias, seu aliàs distinguere, ita nimirum.

Aquen. provinciæ Mediolanen., Aquen. provinciæ Auxitan., et Aquien. in Vasconiâ.

Asculan. provinciæ Beneventan., et Asculan. in Marchiâ Anconitanâ.

Bobien. provinciæ Iannen., et Bobien. provinciæ Rheginen.

Castren. provinciæ Idruntin., et Castren. in Aquitanâ.

Nucerin. in regno Neapolitano, et Nucerin. in ducatu Spoletano.

Placentin. provinciæ Bononien., et Placentin. provinciæ Compostellan.

Pacen. provinciæ Compostellan., et Pacen. in Indiâ occidentali.

Valentin. in Hispaniâ, et Valentin. in Viennâ, et sic de singulis, etc.

Alii præterea sunt episcopatus, suas habentes diœceses, quarum latina denominatio, prorsus est à vulgari dissimilis; ob quarum dissimilitudinem, error etiam, ut plurimùm circa earum expressionem inducitur: quapropter optimi sollicitatoris partes erunt,

illas opportunè discernere, veluti, cum dicimus:

Ispalen. in Hispaniâ, quæ dicitur *Seviglia*.

Iustinopolitan., *Capo d' Istria*.

Montis Regalis, *Mondovi*.

Pacen., *Vadaioza* in Hispaniâ.

Sipontin., *Manfredonia* in Apuliâ.

Vratislaviæ., *Breslau*, in Bohemiâ, cum similibus.

Redeundo autem nunc, unde digressi sumus, vide licet ubi agitur de novæ carnalis copulæ expressione, notandum est, totum illud, quod antea diximus, intelligendum esse, quando impedimentum, super quo dispensatum est, publicum existit; quo casu, nova dispensatio pro utroque foro, requiritur: atverò, ubi illud occultum extiterit, sciendum quidem est, quod sacra pœnitentia apostolica, super novâ copulâ, inter eosdem oratores ortâ, quæ occulta est, quamvis omnes ad eam recurrant in hoc casu, pro novâ dispensatione in foro conscientie tantum, tenet eam non esse necessariam, sicut quando publicum est, copulam huiusmodi, primâ vice intervenisse, sed tantum videtur illam concedere ad cautelam; et nihilominus, cum casus contingit, quod ipsi oratores, qui hanc dispensationem in formâ pauperum impetrârunt, cum copulâ, sive scienter, sive ignoranter, si durante separatione, et antequam compleverint pœnitentiam, aut aliâs ante delegati licentiam de contrahendo, de nuò se carnaliter cognoverint, in concessione istius novæ dispensationis, ipsa sacra pœnitentia utitur consuetâ formulâ, ac si verè necessaria esset nova dispensatio, et committitur discreto viro confessori, quatenus, si est ita, eosdem oratores ab incestu, et excessibus huiusmodi absolvat; et dummodò impedimentum, si quod ex carnali copulâ huiusmodi provenit, occultum sit, et nisi matrimonium inter dictos oratores contrahatur, periculum imminet scandalorum, aliudque canonicum non obstat, cum eisdem oratoribus, postquam, cum ipsis aliâs ritè, ac juxta formam litterarum dispensationis, ita obtentæ, verificatisque in eis, narratis, super impedimento gradus, quo sunt conjuncti, dispensatum fuerit, quod præmissis non obstantibus, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, et litterarum prædictarum, contrahere, et in eo postmodum remanere licitè valeant, misericorditer dispenset; prolem legitimam nuntiando in foro conscientie tantum.

Quamvis ex illis verbis, aliud dici posse videatur, nempe, dummodò impedimentum, si quod ex præmissis provenit, ex quibus constat, ipsam sacram pœnitentiam, præmissa omnia concedere ad cautelam, cum per illam dictionem *si*, res dubia demonstretur, Menoch. de Præsumption., l. 6, q. 28, n. 4, et sic eatenus conceditur oratoribus supra dicta dispensatio, quatenus illâ opus sit, et propterea importat, etiam conditionem, Bart. in l. *Si ita quis promisit*, num. 1, ff. de Verb. obligat., et in l. *Mutuo*, § *Sub conditione*, n. 1, ff. de Tutor., verum tamen est, quod, sive in utroque foro, sive in foro conscientie tantum in casibus supra dictis semper recurritur ad datariam et pœnitentiarum; qui in dubiis tutior pars est, eligenda, Glos. in

cap. *Veniens*, de Spons., Dec. in cap. *In presentia*, n. 15, de Probat.; Sacrin. jun., cons. 29, n. 31, vol. 4.

CAPUT VI.

Præcis impetrandi à delegato pœnitentiæ, in eisdem litteris dispensationis, injunctam.

SEXTIAM A DE PETENTIBUS HUMILITER, etc. — Cum enim oratores peccaverint, committendo incestum, debent pœnitere, et humiliter veniam petere, facit Tex. in cap. *Peccati venia*, de Regul. jur. in 6, et docet Innoc. in c. *Romana*, et ibi Glos. de Sent. excom. in 6, ubi, absolutio non debet concedi, nisi petenti: patet etiam de jure divino, absolutionem, eos tantum obtinuisse, qui peccatum suum confessi fuerunt, et veniam humili corde petierunt; nam absurdum videretur, et inconveniens, quod peccatori non petenti absolutio detur motu proprio, cum peccati venia non detur, nisi petenti, et correcto, ut in d. cap. *Peccati venia*. Sicque dispensari petens, seu veniam obtinere volens, pœnitens esse debet, cap. *Nemo*, de Simon, gemin., conf. 106, n. 9; Mandos. in Praxi, titulo *Dispensationes*, vers. *Dispensatio ad partis petitionem conceditur*.

PœNITENTIAM PUBLICAM IMPOSAS, — quia, cum publicum sit, oratores habuisse inter eos copulam incestuosam, æquum est, ut eis publica pœnitentia imponatur; nam pro publico crimine, venit publica pœnitentia imponenda, per tex., in cap. *Quæsitum*, de Pœnit. et Remiss., et publicè peccantes, palam sunt corripiendi; quia alios scandalo offendent, Concil. Trident., sess. 24, cap. 8, ibi: *Apostolus monet publicè peccantes palam esse corripiendos*, etc. *Quando igitur ab aliquo publicè, etc., crimen commissum fuerit, unde alios scandalo ostensos commotosque fuisse, non sit dubitandum, huic condignam, pro modo culpæ pœnitentiam publicæ injungi oportet, ut quos exemplo suo ad malos mores provocavit, suæ emendationis testimonium ad rectam revocet vitam*, etc., et præcipitur, publicam imponi pœnitentiam; non autem solemnem, quæ est, quando fit certa forma ignominiosa, cap. ult. 26, quæst. 8, publica verò, ut hic est illa, quæ in oculis hominum patet, nullâ tamen solemnitate interveniente; et imponitur ipsis oratoribus, vigore prædictarum litterarum, cum aliâs supra dictus vicarius delegatus non posset eam imponere, Sbroz., de Off. Vicar., lib. 2, quæst. 7, n. 2. cum seqq., et q. 18. n. 3; Marc. Ant. Genuens. in Praxi curiæ archiepiscopalis Neapol., cap. 43.

Nec in impositione hujus pœnitentiæ erit habenda ratio, an oratores sint affines, an verò consanguinei, aut aliter inter se impediti; quia, sicut idem est impedimentum circa impetrationes huiusmodi dispensationum, ita æqualis pœnitentia imponitur; ex eo quod non minùs abstinendum est à conjugio, seu fornicatione affinium, quàm sanguine conjunctorum, cap. *Qualiter*, cap. *Et hoc quoque*, et cap. *Sanè cum tribus*, seqq. 33, q. 7, ubi dicitur, quod, sicut vir jungitur consanguineis propriis, ita etiam jungitur consanguineis uxoris suæ.

Hæc quidem pœnitentia, scilicet publica, cum à Papa non præscribitur in supradictis litteris, imponenda est oratoribus, arbitrio delegati quia simpliciter in eisdem litteris dicitur: *Pœnitentiam publicam imponat*; nam si voluisset, expressisset, sicut solet in quibusdam casibus: utpote, cum per suam pœnitentiam mandat, aliquem absolvi à presbytericidio tunc enim committitur ordinario, seu confessori, ut si ita est, oratorem audità prius ipsius sacramentali confessione, postquam Ecclesiæ, si quâ presbyter occisus, intitulatus erat, vel pro illâ, ordinario loci, ac etiam hæredibus dicti presbyteri, si nondum satisfacit, satisfecerit, vel per eum non steterit; quominus arbitrio confessoris, satisfaciatur competenter, ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrit, absolvat; injunctâ ei pœnitentiâ salutari, quam discretio confessoris ista moderetur, ut ei prosit ad salutem; hoc autem in foro conscientie tantum, ita ut in foro judicio nullatenus suffragetur: sed nec aliquâ ratione absolutio hujusmodi illi prosit, quominus si orator aliquod feudum seu juspatronatus ab Ecclesiâ, in quâ dictus presbyter intitulatus forsitan erat; obtinet ipse ejusque hæredes, perpetuò illis sint privati: et ne minus vindictæ, quàm excessus memoria prorogetur, ipse ejusque liberi, propter hoc inhabiles censeantur ad beneficia ecclesiastica obtinenda; nisi cum illis, super hoc fuerit misericorditer dispensatum. Cæterum, si delictum sit publicum, vel detegatur, eidem oratori mandet, sub debito præstiti juramenti, ut cum primum tutò poterit, per quinque ecclesias illius loci, ubi tantum facinus perpetravit (si tot ibi fuerint) nudus, discalceatus, femoralibus duntaxat retentis, virgam in manibus, et corrigiam circa collum deferendo, incedat, suum publicè fatendo reatum: et ante fores dictarum Ecclesiarum, à presbyteris earundem, psalmum pœnitentialem canentibus, se faciat verberari, dum ibi ad divina convenit populi multitudo: quæ si facere, et sententiæ sive ordinationi ordinarii super præmissis latæ, seu forsitan ferendæ, parere contempserit, in eandem excommunicationis sententiam relabatur eo ipso.

Licet si presbyter presbyterum interfecerit, non distinguatur quænam pœnitentia erit imponenda oratori, sed generaliter committatur confessori, ut oratorem ipsum, modo præmissa absolvat, injunctâ inde ei gravissimâ et perpetuâ pœnitentiâ salutari, per quam corpus graviter affligatur, ac sentiat atrocitatem admissi sceleris; ut inde animæ suæ saluti plenius consulatur, et quam discretio ejusdem confessoris ita moderetur, ut quod occultum est, non veniat in apertum, injunctis elemosynis pro modo facultatum oratoris pro orationibus, et celebratione missarum pro animâ defuncti; quodque iis, quibus ille dum viveret, subvenire forsitan solebat, satisfaciatur, et subveniat in eo, in quo tenetur, cautè tamen ne se prodatur, et aliis, etc. Et sic in aliis casibus.

Unde, cum pœnitentia, non sit in litteris præscripta, venit injungenda arbitrio confessorii: sic igitur dicimus in casu supradictarum dispensationum, in quibus

Papa loquitur per verba generalia et indefinita, quæ generaliter et indistinctè accipienda sunt, cap. *Solita*, de Major et Obed., l. 1, § *Et generaliter*, ff. de Leg. præstan., l. *In fraudem*, § fin. ff. de Testam. milit.; Ludovis., dec. 327, n. 3.

Quare ipse vicarius delegatus arbitrabitur pœnitentiæ qualitatem, oratoribus imponende; quæ quidem arbitraria potestas restringitur nihilominus, et modificatur secundum circumstantias personarum, rerum et temporum, ut probatur in cap. *Tempora*, 26, quæst. 7, et in cap. 1, de Pœnit. dist., ubi habetur quòd pœnitentia debet imponi, consideratis, criminis qualitate, personâ, dignitate, conditione, sexu, officio, paupertate, infirmitate, debilitate, consuetudine, et aliis, in d. cap. contentis.

Debet tamen hæc pœnitentia esse publica, adeò ut omnibus ferè loci, seu oppidi, aut civitatis, ubi ipsos oratores hujusmodi pœnitentiam peragere contingat, innotescat; veluti, dum frequens populus, ad missarum solemnias convenit, diebus festis, et solemnibus, in missâ, et dum celebrantur alia divina officia: sed magis publica videtur in missarum solemnibus, in festis diebus, et solemnioribus; quia tunc verè pœnitentia dicitur publica, Glos. in Clem. 1, verbo *Publicè*, de Sepultur.: cum omnes tam viri, quàm mulieres, teneantur ad orandum et assistendum sacerdoti celebranti in diebus festis, Palud. in 4, dist. 25, q. 5, col. 2.

Ac propterea consuetudine introductum est, ut pro hujusmodi incestu et excessibus, in pluribus mundi partibus præcipuè in hac civitate, ejusque diocesi, tale scelus patrantibus, vigore supradictarum litterarum, ita injungitur; ut dum missa sollemnis decantatur in parochiali ecclesiâ oratorum, in suis manibus teneat unusquisque ipsorum candelam accensam, servatâ formâ decreti vicarii delegati, tenoris, sequentis videlicet:

Die, etc. Neapoli, Per D. vicarium fuit provisum et decretum, quòd supradicti M. et N. in die festivo de præcepto manere debeant ante fores parochialis ecclesiæ sancti N. loci, aut oppidi N. genibus flexis, cum candidis in eorum manibus accensis, à principio usque ad finem missæ magnæ; de quibus omnibus teneantur exhibere fidem parochi ejusdem ecclesiæ, etc.

N. N. vicarius generalis, delegatus apostolicus.

IMPOSAS. — Quæ quidem pœnitentia, cum committatur vicario, ut eam oratoribus imponat, non poterit imponi per episcopum; quia, cum satis aperta sit differentia inter episcopum et ejus vicarium, seu officialem, ut patet in cap. *Venerabilibus*, de Sent. excom., in 6, et cum commissio hæc vicario tantum facta fuerit, nullatenus potest ad episcopum pertinere; nec refert quòd episcopus et ejus vicarius, constituent unum et idem tribunal; id enim procedit in causis, quæ jure ordinario competunt vicario. Sanch., l. 8, disput. 27, n. 30, nam quoad rescripta delegatoria, clarum est, illa non excedere personam non expressam, c. *Significanti*, de Rescript.; Ludovis., dec. 34, num. 2. Unde si ipsa pœnitentia imponeretur ab episcopo non dele-

gato, esset perperam imposita, ut alias diximus.

QUE ALIOS DETERREAT, etc. — Juxta illud :

*Oderunt peccare boni, virtutis amore,
oderunt peccare mali, formidine pœnæ,*

et Seneca in proverbiiis : *Plerique cessant peccare metu, non innocentia et profectò, hi potius timidi, quam innocentes judicandi sunt*; si enim oratores evaderent rigorem hujus pœnæ, nimis profectò perniciosum esset reipublicæ; ex eo quod immunitas parit, et tribuit incentivum, et cupiditatem delinquendi, Glos. in Clemen. *Ut clericorum*, de Offic. ordin., et dicit tex. in cap. *Ex injustâ*, 11, q. 5, quod facilitas veniæ, tribuere solet incentivum ad malum; ac proinde ista principis facilitas ad veniam, vel ad dispensationem in casibus prohibitis reprobatur; quia ansam præbet delicti, Feder. de Sen., consil. 275, n. 2, in fin., crescit enim multitudo peccantium, cum redimendi peccati spes veniæ datur et facilius itur ad culpas, ubi est venialis ignoscentium gratia, Covar., Var. resol. lib. 2, cap. 9, num. 2, Card. Tusc., Pract. conclus., tom. 3, concl. 9, litt. F. Hinc intelligitur quam perperam agant ii parochi, qui, ut oratoribus remgratam faciant, missam solemnem summo mane decantant, ut in pluribus locis fieri vidi et audivi; unde cum ibi pauci tantum tunc conveniant, nescio quomodo possit servari forma litterarum hujus dispensationis, necnon decreti D. vicarii delegati super hoc, per supra dicta verba, *quæ alios deterreat*, etc.

OPERAM SUAM, etc. — Inter cætera ipsi oratori, semper consuevit injungi, ut operam suam fabricæ, vel servitio alienius ecclesiæ vel loci pii, conferat; si tamen litteræ expeditantur in formâ pauperum, ut hic; quia, cum non valeant solvere consuetam compositionem, etiam locis piis in Urbe, et alibi applicandam, saltem in beneficium eorundem locorum, seu ecclesiarum, debet orator operam ipsam conferre, etiam si ea fuerint extra Urbem, et in locis oratorum, quia, sicut infra dicitur, unica est Ecclesia; cum igitur orator ipse non habet in ære, nimirum, ut solvat consuetam compositionem, æquum est ut luat in corpore, Glos. in c. 1, 15, q. 7, Bald. in l. fin. § *Et si præfatam*, c. *De jur. delib.*, Alber. in l. fin., c. *De in jus voc.*, et idem dicendum est de oratrice, quæ etiam debet tenere candelam, ut supra, accensam in suis manibus: quia adhuc mulier comprehenditur sub dictâ regulâ, per tex., in l. *Si quis id*, ff. de Jurisd. omn. jud., quæ licet videatur habere locum in vilibus tantum personis Bart., in l. 1, § fin., ff. de Pœn., Salyc. in l. *Si severior*, c. de Infam., Alex., in d. l. *Si quis id*, col. 1, nihilominus hæc pœna in casu dispensationis matrimonialis in formâ pauperum, imponitur tam civilibus, quam vilibus personis, ut docet quotidiana praxis.

CONFERAT, — scilicet per seipsum, non autem per alium; nam licet regula sit, quod qui per alium facit, per seipsum facere videatur, reg. *Qui per alium*, de Reg. jur. in 6, l. 2, ff. Rem pupill. salvam fore; at tamen cum hic agatur de pœnitentiâ injunctâ, non potest illa per alium adimpleri: sicut enim quis per alium votare non potest, ita nec pœnitentiâ acci-

pere, Glos. in cap. *Sciendum*, 57, quæst. 1, etiamsi ipse orator vellet solvere pecuniam alicui volenti dictam pœnitentiam pro eo peragere; nec unquam contrarium, circa præsentem casum, visum fuit; nempe, ut sub aliâ formâ, litteræ hujusmodi dispensationum fuerint concessæ, aut dictâ pœnitentiâ adimpletâ; quod quidem optimâ ratione servatur, quia juxta dictum Isidori, nullam reus pertimescit pœnam, quam scit pecuniâ posse redimere, per tex., in cap. *Pauper*, 11, q. 3, debent enim, qui tale scelus patrârunt, castigari pœnitentiis salutaribus, et afflictivis, quæ non debent in aliud gravamen commutari; cum non sint res, quæ delinquant sed ipsæ personæ, ut dicit Hostien. in Sum., tit. de Off. ordin., § *Quid pertinet*, num. 4, et sic non debent puniri bursæ, ubi homines sunt puniendi: quia crimina non debent sic transire impunita, cap. *Ut famæ*, de Sentent. excom., cap. 2, q. 1, dist. Feder. de Sen. cons. 185, num. 6, ac propterea non alterius operam, sed suam duntaxat conferre tenetur, etiam respectu illius dictionis, suam, quæ importat personalitatem, nec potest in alium extendi, Seraph., decis. 1557, Barbos., d. diction. dicit 344, quia opera unius non est opera alterius, l. *Si non sortem*, § *Libertus*, ff. de Cond. indeb., sicut etiam dicimus quod actus, in quo est electa industria personæ, non potest per alium explicari, capit. final., de Off. deleg., cap. 15, cui eod. tit., lib. 6, ad instar liberi hominis, qui locando operam suam, sicut potest ad certum tempus locare debet personaliter, non per substitutum deservire, leg. *Titio centum*, § 2, ff. de Conditione et Demonstration; Boer., in tract. de Auth. mag., cons., n. 54.

Nec tamen semel accidisse scimus nonnullos oratores sic dispensatos, pœnitentiam prædictam per interpositas personas, solutâ aliquando illis certâ pecuniarum quantitate, adimplevisse, in maximam ipsorum animarum perniciem: quia ab ipsarum ecclesiarum, seu locorum piorum rectoribus, testimonium collationis hujus operæ extorserunt. Unde optimum quidem esset, ad occurrendum hujusmodi fraudibus, adjicere in ipsis litteris aliquam pœnam, ac forsân nullitatis dispensationis. Et in quibusdam notabilibus manu scriptis, quæ meo tempore in Urbe circumferebantur, vidi adnotatum quod bonæ memoriæ Matthæus cardinalis Contarellus prodarius fel. rec. Gregorii XIII, certioratus de hac re ab episcopo Mazarien., ad ejus notitiam publicè devenit, nonnullos in suâ diocesi, sic dispensatos, pœnitentiam supra dictam per alios adimplevisse, eidem episcopo rescripsit, quatenus ipsos dispensatos moneret, et induceret ad novam dispensationem à Sede Apostolicâ impetrandam. Et cum fuisset in similibus casibus inito matrimonio, recursus ad officium sacræ penitentiariæ pro opportuno remedio, fuit responsum quod oratores obtineant denique dispensationem: nam prima dispensatio fuit nulla ob non peractam pœnitentiam.

Nec pœnitentiam istam poterit vicarius delegatus in aliud opus, præterquam in litteris expressum, puta salutare commutare: cum multo minus episcopus,

nam licet possit ex causâ pœnitentiæ à Papâ injunctam commutare, per Glos. in cap. *Tempora*, 26. q. 6, et DD. in cap. *At si clerici*, § de Adulteriis, de judic., sicut potest parochus impositam ab episcopo, et secundus confessarius, impositam à primo, Sylv. in verb. *Confessio*, 1, § 27, et alii, hoc nihilominus procedit in foro interiori, non autem exteriori, Dec. in cap. *At si clerici*, n. 51, et præsertim in delegato, qui tenetur omninò servare formam sue commissionis, aliàs enim totus processus corrumpitur, cap. *Cum dilecta*, et ibi not. de Rescript., Caputaq., decis. 143, num. 5, p. 3, Genuens. in Praxi curiæ archiepisc. Neap., cap. 20, n. 2 quæ quidem forma debet præcisè et punctualiter servari; cum non possit, neque per æquipollens adimpleri, Ludovis., decis. 258, n. 3, per doctr. Bart., in l. *Non sunt*, ff. de Stat. hom. cum concord., adductis per Alexand. in l. 1, sub n. 8, vers. *Et ex prædictis*, ff. de Lib. et Posth.

Neque hoc, cum nimirum pœnitentiæ qualitas explicatur et præscribitur, poterit considerari qualitas personæ oratoris, puta si fuerit nobilis aut delicata, vel debilis complexionis: quia supra dictus delegatus nihil poterit super hoc arbitrari: cum id tantummodò servetur in Urbe, ubi orator personaliter accessit pro dispensatione hujusmodi impetrandâ: tunc enim habito respectu ad labores et incommoda in itinere habita, injungitur, et commutatur supra dicta pœnitentia, prout R. P. D. datario videbitur: et tunc non aliter, nisi postquam ibi orator, sibi injunctæ pœnitentiæ collationis hujusmodi operæ, partem adimpleverit.

Et aliàs, cum orator impetrasset secum dispensari super quarto consanguinitatis cum copulâ, in formâ pauperum, eique delegatus imposuisset pœnitentiâ, operam suam conferendi, nimis indiseretam, idem orator petiit Romam, ibique dictam operam per quindecim tantum dies euidam loco pio contulit, et litteras prædictæ dispensationis, quas secum attulit, corrigi in cancellariâ apostolicâ obtinuit, sublatâ clausula: *Ut operam suam, etc., conferat, etc.*

Cæterum autem contrarium non semel vidimus in praxi servari, ubi orator ad se sibi injunctam suæ operæ collationem, prorsus inhabilis extiterit, puta si mancus, decurtatus, sive quomodocumque corpore impeditus, sive vitiatus; tunc enim etiam eadem stante inhabilitate, non poterit delegatus eam in aliam, præterquam in litteris expressam, pœnitentiam commutare; cum ad summum Pontificem, sive ad ejus D. datarium sit id tantummodò reservatum; qui neque dispensationem hujusmodi fortassè concedet, si ante ejusdem dispensationis concessionem, ipsa sibi inhabilitas innotuerit, puta in iis gradibus remotioribus, in quibus oratori remittitur accessus ad urbem; non autem, ubi dispensatio petitur super propinquioribus gradibus quorum causa ab hujusmodi accessu non erit immunis, puta in secundo, aut primo et secundo gradibus, et similibus; tunc enim, etiam quocumque ex præmissis, impedimento, quantumvis legitime allegato, ab hujusmodi accessu orator ipse minime exensa-

bitur, cum ad id omninò et irremissibiliter teneatur: hoc enim in facti contingentia, pluries pro talibus oratoribus responsum audivimus; quòd nimirum, cum sint pauperes, et miserabiles, et ad talem pœnitentiam peragendam inhabiles, ita pariter erunt ad onera matrimonii sustinenda. Nec aliàs in urgentioribus casibus, et in his propinquioribus gradibus, oratoribus pauperibus in ipsâ urbe existentibus, collationis operâ personalis pœnitentia tota in salutarem commutatur, nisi postquam ejusdem operæ partem aliquam contulerint quod quidem non solum in ipsâ urbe servatur, quoad oratores in eâ præsentés, verum etiam, si ii in partibus sic sibi injunctæ pœnitentiæ parte peractâ ob aliquod legitimum impedimentum, illius residuum adimplere nequibunt; quo casu ipse D. datarius, delegato, per suas litteras privatas rescribit: quatenus constituto sibi legitime de allegato impedimento, oratori, residuum collationis hujusmodi operæ, in aliam commutet, pœnitentiam salutarem. Hodie verò, et à pontificatu fel. record. Urbani VIII., nedum ut antea pro dispensatione super impedimento compaternitatis in formâ pauperum, remittitur accessus ad urbem, factâ per oratorem eleemosynâ piis locis in Curiâ applicandâ, verum etiam pari modo in impedimentis affinitatis ex actu fornicario provenientis, nempe in secundo, aut primo et secundo gradibus; nam pœnitentiâ ratione incestus, remittitur peragenda in partibus; licet aliter servetur in primo et tertio gradibus, quia in istis non cadit affinitas fornicaria, ex concilio Trident. et constitutione Pii V, suo loco relatis, ut aliàs diximus.

FABRICÆ, VEL IN ALIUD SERVITIUM. — Alicujus ecclesiæ, vel loci pii, unde benè poterit delegatus pœnitentiam ipsam, etiam servando formam rescripti commutare, nempe ut conferatur opera servitio alicujus loci pii; cum litteræ supradictæ non se adstringant ad fabricam tantum, sed extendant ad aliud servitium; prout idem Genuensis testatur in supra dictâ Praxi, cap. 20, num. 1 et 2, in Nov. impress. Subdens ibi quòd re delatâ ad Urbem, anno 1601, fuit rescriptum curiæ archiepiscopali, posse fieri hanc commutationem: cum enim dicatur fabricæ, vel in aliud servitium, illa dictio, *vel*, stat alternativè, ut docet Bart. in l. *Si quis ita ligaverit*, ff. de Aur. et Arg. leg., Abb. Imol. et alii, in cap. *Inter cæteras*, de Rescript., et ex alternativis sufficit unum adimpleri, Bald. in l. *Eâ lege*, c. *De cond. ob caus.*

Sicut etiam poterit delegatus, ex aliquâ sibi benevisâ causâ, oratori indulgere, ut hujusmodi pœnitentia, sive operæ collatio, jam in unâ ecclesiâ, seu in uno loco cepta, possit in aliâ ecclesiâ, seu in alio loco perfici; quia sufficit, quomodocumque illam integrè adimpleri; sicut pari modo ipsi oratori permittere operam ipsam, non continuatè, sed interpolatè perficere; dummodò integer sit numerus dierum; cum si aliàs Papa voluisset, id alio modo expressisset, nimirum, dicendo, per tres menses, quo casu, illa dictio, perdenotaret temporis continuationem, ut per Bart., in l. *Celsus*, num. 25, ff. de Usucap., et sic sine ali-

quâ intermissione, Gonz. ad Reg. 8, gloss. 9, in annotat., num. 89, et scio aliàs, id fuisse consideratum, et pro affirmativâ tantum; nimirum, quod interpolatè modo præmisso, possit servitium prædictum impleri.

Et ut paulò antè diximus, circa opus fabricæ, vel alterius servitii, non consideratur qualitas oratoris, nempe, si fortè fuerit nobilis, sive aliàs qualificatus; nam, etiam ipse debet, juxta patratum scelus, sentire atrocitatem, tex. in c. *Non afferamus*, dist. 54, auth. *Omnes peregrini*, c. *Commun.*, de Success., Menoch. de Arbitr. jud., casu 266, num. 1, Marsil., cons. 6, in fin.

Quare meo tempore, vidi in Urbe quemdam virum patritium insignis ejusdem civitatis, qui illic se contulerat pro dispensatione impetrandâ super impedimento primi et secundi gradus consanguinitatis, in formâ pauperum, cum copulâ carnali subsecutâ; sub spe facilioris dispensationis; quem fel. record. Paulus V voluit omninò in fabricâ divi Petri, publicè laborare, sicut ceteri plebei, cumque ipse Paulus, pro parte supradicti patritii fuisset pluries rogatus, ut supra dictum servitium fabricæ, in aliud minùs ignominiosum commutaret, semper negative respondit: ex quo id perceperat ad terrorem, ut illius exemplo ceteri à similibus abstinerent, juxta tex., in l. 1, c. *Ad leg. Jul. repet.*, nam ignoscendo malis, necessariò perduntur boni, facit tex. in c. *Est injusta*, 205, q. 4, qui sunt nequam propter spem veniæ, fiunt nequiores, c. *Ut funus de sent.*

Negari tamen non potest, quin soleat aliquando sum. Pontifex miscere lenitatem cum severitate; ne quis multâ asperitate exulceretur; neque nimia benignitate solvatur, juxta tex. in c. *Disciplina*, et c. *Omnis qui*, dist. 45, l. *Respicendum*, ff. de Poen., ex quo extrema sunt vitiosa; ac propterea, pœnitentia, sic in ipsâ Urbe, et in his casibus imposita, ita fuit ex summi Pontificis benignitate, moderata, ut scilicet personæ nobiles, in aliquo ipsius fabricæ loco remoto, conferrent operam suam; et sic ex duobus contrariis, fit medium optimum; nam qui nimis emungit, sanguinem elicit, cap. *Denique*, dist. 4, c. *Hinc etiam*, § *Albuginem*, dist. 9, maxime cum hæc lenitas sit verè necessaria in principe, ut tradit Redoan. de Majest. princip. in verb. *Ad clementiam primum*, lib. 2.

Et sic regulariter videmus, quòd tam in Urbe, ubi orator est præsens, pro impetrandâ hujusmodi dispensatione, quàm extra eam, ubi litteræ dispensationis committuntur, in formâ pauperum exequendæ, annuit summus Pontifex; ut peragatur pœnitentia, nempe collationis hujus operæ, prout ipsius oratoris qualitas, ac Pontificis pietas suadebit: hæc consideratione motus, quia nobiles mitius puniuntur quàm ignobiles, § *Sit igitur*, auth. *Jusjur.* quod præst. ab his. Ac propterea, regulariter in casibus supra dictis, admittuntur in Curia ad servitium alicujus hospitalis infirmorum, eis ministrando mane, horâ prandii, serò autem, horâ cœnæ: sicut etiam ad hujusmodi servitium

admitti consueverunt personæ debilis complexionis; quæ non valent eidem fabricæ, suam operam conferre.

ALICUJUS ECCLESIAE, VEL LOCI PII. — Pari modo, collatio hujusmodi operæ, neque restringitur ad ecclesiæ tantum servitium; quia illa extenditur, etiam ad alium locum pium, ut supra dictum est, veluti hospitale, cujus appellatione, veniunt, etiam cleemosynariæ, leprosarie, xenodochia et operaria, quæ omnia licèt diversis nominibus nuncupentur, juxta usum diversarum regionum, nihilominus omnia dicuntur hospitalia, ut in Clem. *Per litteras*, de Presb., ibi, de Xenodochiis, prout dicendum est, etiam de quibuscumque locis piis, habentibus eorum necessaria requisita, putà formam Ecclesiæ, vel altare pro celebratione missarum, quodque fundata fuerint auctoritate episcopi, Guttier. canon. Quest., lib. 1, c. 32, n. 29, Mascard., de Probat., conclus. 869, Marc. Anton. Genuen. in Praxi archiep., c. 17. Supra dicta enim verba, *vel loci pii*, non sunt frustra in d. litteris apposita, cum etiam dictis locis, summus Pontifex succurrere intendat operâ et labore oratoris.

Sed numquid, hoc intelligatur tantum de ecclesiâ, aut loco pio, in diœcesi oratorum, vel alterius ipsorum, existente, adeò ut nullo modo possit orator, extra d. diœcesim, suam operam conferre? De hæc re fuit pluries dubitatum, ex eo quòd quidam, qui similè dispensationem impetraverat, exulabat, extra diœcesim, ac propterea instare fecit coram legato suæ dispensationis, quatenus ille sineret oratorem in eâ diœcesi, in quâ reperiebatur, conferre d. operam; undè aliàs re ad Urbem non semel delatâ, responsum extitit per delegatum concedere oratori, facultatem conferendi dictam suam operam servitio alicujus ecclesiæ, vel loci pii illius diœcesis, in quâ tunc ipse orator reperiebatur; cum id non videretur prohibitum, arg. l. *In prævicationis*, § fin., ff. de Prævar., l. *Dissentientem*, c. *De divor.*, l. *Illam*, c. *De collat.*, et in facti contingentia, pluries audiui, et vidi in diversis curiis ecclesiasticis ita observari; et ab ipsâ Urbe in his casibus rescriptum, cum totum id pendeat ex arbitrio ipsius delegati: ex quo à Christo una tantum est Ecclesia per totum mundum constituta, licèt in multa membra divisa, sicut episcopatus unus, episcoporum multorum, concordia numerositate diffusus, cap. *Novatianus*, 7, q. 1.

Sanè, consuetudo ista conferendi operam oratoris fabricæ ecclesiæ, vel alterius loci pii, sicut ab antiquis curialibus audiui, exordium duxit, tempore, quo nonnulli summi Pontifices concesserant facultatem ministris quorundam locorum piorum, dispensandi super irregularitatibus, ac impedimentis matrimonialibus: attamen Pius IV, revocando hujusmodi facultatem, inhibuit præfatorum piorum locorum præceptoribus, abbatibus, conventibus, confratribus et ministris ejusdemque dignitatis, statûs, gradûs, ordinis, et conditionis existentibus, ac etiam archiepiscopali, episcopali, vel aliâ majori dignitate fungentibus, ne de cætero uterentur hujusmodi facultatibus, prout in suâ constitutione, quæ incipit, *De commissio*; sub dat.

Romæ apud S. Marcum, decimo tertio kalen. octobris 1562.

TRIBUS SALTEM MENSIBUS. — In hac quidem formâ, quoties hujusmodi dispensatio committitur delegato exequendam, cum orator fuerit in partibus, exprimitur, per quod tempus debeat ille suam operam, ut supra, conferre; quod regulatur juxta qualitatem impedimenti, super quo dispensatur, veluti, cum oratores fuerint in tertio consanguinitatis, seu affinitatis gradu conjuncti, tempus hujus operæ, erit quatuor mensium: cum verò impedimentum, erit tertii et quarti graduum, etiam mixtorum, ex pluribus stipitibus provenientium, erit trium mensium; si in secundo, et tertio à communi stipite, quinque mensium, et aliàs, juxta qualitatem graduum, sive consanguinitatis, sive affinitatis, vel aliorum impedimentorum; prout docet vulgatissimus stylus datariæ apostol.

Porrò, huic tempori additur illa dictio, *saltem*; quare notandum est quòd vicarius delegatus non adstringitur ad tempus in d. litteris, tantummodò expressum, nempe, supra dictorum trium mensium; sed suo arbitrio poterit oratori, majus tempus, si sibi videbitur, injungere; cum supra dicta dictio, de sui naturâ sit subsidiaria, Corn., cons. *In princip.*, vol. 1, Surd. cons. 447, num. 27, c. *Statutum*, § *Cum verò*, de Rescript. in 6, et sic non excludit majora expressis, neque majorem numerum, c. *Excommunicatus*, § *Adamus*, de Hæret., Gloss. in c. *Sicut apostolicis*, 9, q. 3, non tamen aliquod arbitrium tribuitur ipsi delegato, moderandi supra dictum tempus expressum, si enim aliàs Papa voluisset, profectò in dictis litteris expressisset, quod probatur ex Gloss., in c. *Ex tuarum*, in verbo, *Visum*, de Sortileg., ubi præcipitur episcopo, ut suspendat præsbyterum, his verbis: *Pœnitentiam imponas, quòd per annum et amplius, si tibi visum fuerit, cum ab altaris ministerio præcipias abstinere*; et sic majus tempus pœnitentiæ, nempe ultra annum relinquatur arbitrio episc., tempus verò præfixum et in litteris expressum nullo modo poterit per ipsum delegatum moderari; sed debet omninò servari, c. *Ad causas*, de Offic. deleg., quandoquidem, si id remaneret arbitrio ejusdem, frustra tempus prædictum, expressum fuisset; maxime, cum ipsa dictio sit adjecta dictioni numerali, ut hic; nam, licet dicatur, *tribus mensibus*, non restringit, quin possint esse quatuor, vel quinque menses; quod in facti contingentia vidi et audiui à pluribus delegatis servari, consideratis circumstantiis et qualitate incestus; quia, quoad hoc, per supra dicta, non excluditur arbitrium ipsius delegati, per ea quæ dicit Cardin. Tuse. in suis Pract., conclus. t. 2, litterâ D, concl. 367, n. 1, est enim prædicta dictio, *saltem*, ampliatiua, non autem limitatiua, Seraph., decis. 787, num. 8.

Sicut nec ipse delegatus poterit moderari tempus, scilicet diei, quo orator tenetur laborare: puta reducendo laborem ad aliquas tantum horas diei, permitiendo illum laborare quatuor, vel quinque horis cujuslibet diei; quia, ubi pœna imponitur per aliquod tempus, ut hic, intelligitur de tempore continuo et in

dubio, omne tempus debet intelligi quòd sit continuum, Franc., in c. *Eos qui*, num. 5, de Temp. ord., in 6.

At reverà circa hujusmodi operæ conferendæ tempus, an videlicet integrâ die, an verò per aliquot ejusdem diei horas, teneatur orator, eandem operam conferre; ut inde, injunctæ sibi pœnitentiæ satisfactum censeatur; ab ejusdem Urbis observantiâ minimè videtur recedendum. Ita enim ea se habet, ut cum juxta qualitatem impedimenti ad contrahendum, teneatur idem orator illuc accedere, ut aliàs diximus; ita sit in supplicatione Pontifici explicandum; nimirum: «Cupiunt Joannes, qui pro hujusmodi dispensatione obtinendâ, ad romanam curiam personaliter accessit, et in quâ præsens existit, ac indicta oratores præfati, qui pauperes et miserabiles existunt, » etc., tunc enim oratori ipsi, inibi ad fabricæ, vel alterius loci pii servitium deputato, si totâ die laboraverit, à præfecto operis, competens victus subministrabitur; sin minus, tantum eidem ex ipsâ die temporis indulgebatur ut aliquo modo opportunum, necessariumque victum sibi aliunde quærere valeat; quandoquidem, cum eidem pontifici sint paupertas, ac miserabilitas oratoris explicatæ; propter quas, ex laboribus industriæque manuum suarum tantummodò vivere cogitur, profectò, si per integram diem, operam suam conferret, non haberet unde se valeret, saltem competenter sustentare: cum alimenta sint necessaria in subsidium vitæ, l. *Filiarum*, ubi not. Bald., c. *De patr. posth.*, ac proinde, per quatuor, vel ad summum, per sex horas eidem servitio ipsam operam quâlibet die impendendo, illius residuum in quærendo sibi necessario victum insumere potest: nec aliàs summi Pontificis exuberans clementia, pietas, patitur servari; cum sit ille omnium, præsertim pauperum, verus pater, c. *Nihil*, de Præscript., Hugo in tract. de Off. quatuor præl., p. 1, commissæ, n. 1, ipsaque Ecclesia dicatur mater pauperum, c. *Super prudentiâ*, ante fin. 14, q. 2, sufficiatque in reliquis, oratorem, ipsius pontificis mandatis obtemperasse; illius se conspectui præsentando, pœnitentiamque hujusmodi ab eo humiliter petendo. Nec proinde praticos latet curiales, quod aliàs fel. record. Clemens Papa VIII, desuper consultus, nimirum, quod, circa hujusmodi oratores, sentiendum, qui ratione patris incestus, ad Urbem personaliter accedunt pro absolutione, et dispensatione in formâ pauperum obtinendâ, circa tempus ejusdem operæ collationis, ipse Clemens, tale servitium ab hujusmodi oratoribus, non ita rigidè, sed benignè exigendum esse, respondit: cum oratoris obedientia suppleat in reliquis: quo fit, ut licet oratore deputato ad opus, festivis de præcepto Ecclesiæ diebus, prohibitum, ipsi dies, quibus ipse ab hujusmodi opere vacat minimè computentur; cum servitium sit ab eo præstandum ad rationem triginta ferialium dierum, pro singulis mensibus, attamen non modò præscriptum tempus tot mensium ad sic laborandum, sibi abbrevietur; verum etiam ipsius diei horarum numerus eidem minuat, ut supra dictum est; nisi fortasse, ipsius in-

cestus gravitas, aliud suaderet, prout, dum ego essem unus ex officialibus hujusmodi dispensationum in cancellariâ apostolicâ, adnotatum audiavi ab antiquioribus ex meis collegis, in quibusdam MM. SS. Bernardini Paulini, qui fuerit ipsius Clementis datarius. Si igitur ista viget observantia cum oratoribus qui proinde ad ipsam Urbem accesserunt, quæ nititur supra dictis rationibus, non est profectò, cur eadem non debeat, tanquàm in pari casu, à iudicibus ad id extra curiam per Pontificem delegatis, observari; exemplo ipsius Romanæ curiæ, quæ aliarum curiarum, præsertim ecclesiasticarum, est vera magistra et mater, tex. in l. 1, § *Sed, etsi quæ leges, c. De veter. jur. enucl.*, c. fin. de Sor. comp. in fin. ibi, quia tamen omnium Ecclesiarum mater est eadem et magistra, et tanquàm talis, est ab omnibus utique sequenda, Gig. de Pens., q. 18, num. 2 et 3, cum inferiores, à superioribus debeant regulari, c. *Est ordo*, et c. *Hæc imago*, 53, q. 5, et eadem necessitatis causa, quâ in ipsâ curiâ orator sibi quærendi premitur, vigeat etiam in partibus, ubi à delegato, in vim litterarum hujusmodi dispensationis, ei hæc imponitur pœnitentia: ubi enim est eadem ratio, eadem esse debet juris dispositio, l. *Si postulaverit*, § *Ratio*, ff. de Adult. l. *Illud*, vers. *Sed magis*, ff. Ad leg. Aquil.

Si tamen hæc collatio operæ fiat in Urbe, ubi orator accessit pro dispensatione obtinendâ, consideratis illius laboribus, et ærumnis in itinere perpassis, in accedendo, ut diximus supra, mitius cum eo agitur; quia si, verbi gratiâ, impedimentum, super quo est dispensandum, erit tertii gradus, et supra quamvis mandetur prævia quadam schedula, præfecto fabricæ, ut oratorem faciat elaborare per tres menses, nihilominus postquàm ille elaboraverit per mensem, aut 25 dies, vel minus prout D. datario placuerit; residuum temporis trium mensium præfatorum, sibi indulgetur; injuncto tamen eidem, ut per tres, vel quatuor, aut tot dies, quod eidem D. datario visum fuerit, visitet septem vel novem ecclesias, visitari solitas intus, et extra Urbem existentes, de quo exhibebit fidem ab earundem ecclesiarum sacristis, seu aliis, ad id deputatis, apud D. præfectum datariæ; qui paucis quibusdam ab oratore solutis, transmittit supplicationem dispensationis ad registrum, quæ inde transmittitur ad cancellariam, ubi litteræ expediuntur gratis, quatenus transeant per ipsam cancellariam: si verò per officium minoris gratiæ recipitur jurementum oratoris, quòd ipse sit orator nominatus in litteris dispensationis, ut possint in formâ pauperum transire, sicut infra dicitur. Aliàs enim, licet pro oratoribus absentibus, nihil recipiatur à DD. scriptoribus apostolicis, quibus sufficit litteras ipsas in formâ pauperum videre conscriptas, illas ita subscribant, videlicet: «*Gratis pro Deo*,» pro oratoribus tamen pauperibus absentibus ita taxantur per dictum officium minoris gratiæ, ac si illi pauperes non essent, quibus tantum paupertas prodest, ad evadendam integram solutionem compositionis.

Ne autem quis miretur cur litteræ dispensationum

matrimonialium, quæ privativè, quoad ceteros officiales, transeunt per cancellariam, in formâ pauperum super proximioribus gradibus, videlicet in tertio, aut secundo et tertio, sive ex uno, sive ex pluribus stipiti-
bus duplicatis seu multiplicatis, requirant minorem impensam, quam illæ quæ transeunt per officium minoris gratiæ, nempe in quarto vel tertio, et quarto, etiam ex pluribus stipiti-
bus, ut supra duplicatis: cum nihilominus major requiratur impensa in gradibus proximioribus, quàm in remotioribus, sciendum est quòd per cancellariam primò dictæ litteræ pro oratoribus pauperibus, sive presentibus, sive absentibus, ut dictum est, non taxantur, sed ita signantur, *gratis pro Deo*, et sic quibusdam tantum paucis, pro certis laboribus solutis, nulla solvitur taxa. Collegium namque scriptorum apostolicorum (quod est unum ex præcipuis et sublimibus in dictâ cancellariâ cum in ipso sint adscripti, etiam nonnulli S. R. E. cardinales, imò etiam ipse Pontifex habet unum ex officiis dictorum scriptorum) signat dictas litteras gratis, sicut et cæteri officiales, illorum exemplo, nec aliquid recipiunt.

Quod quidem non modò servatur in his dispensationibus matrimonialibus in formâ pauperum, verum etiam in aliis gratiis pro oratoribus pauperibus et miserabilibus in Curia, tempore expeditionis, presentibus, juraque propterea debita solvere non valentibus.

Potissimum verò tam in eadem cancellariâ, quàm alibi in ipsâ Curia, circa expeditionem litterarum, indulgentiarum, ex quo felix rec. Pius IV (ut per transitum hoc dicam) inconveniens nimis esse existimans, pro concessionibus indulgentiarum, quæ in solis meritis passionis Domini nostri Jesu Christi, ejusque gloriosorum martyrum et sanctorum, consistunt, aliquid temporale exigi, motu proprio, vicecancellario, ejusque in cancellariâ locum tenenti, necnon summis, scriptoribus, illorumque rescribendarum, computatori, receptori et defensoribus, necnon secretariis litterarum apostolicarum, illarumque, tam majoris quàm minoris præsentitæ abbreviatoribus ac sollicitatoribus, plumbique et registri magistris, collectoribus, earundemque litterarum apostolicarum registratoribus, bullatoribus et illorum famulis, necnon in registro supplicationum manu, et in præsentia suâ signatarum magistris et scriptoribus, aliisque Rom. Curiae officialibus, et personis, etiam eorum officia ex causâ quantumvis onerosâ, obtinentibus, ejuscumque qualitatibus et conditionibus existant; ac quocumque nomine appellentur, sub majoris excommunicationis late sententiæ, necnon amissionis ad semestre, omnium emolumentorum eorum officiorum, quæ ipso jure, quoties contrafecerint, fabricæ basilicæ principis Apostolorum de Urbe, applicata esse censeantur; et crescente inobedientiâ, etiam privationis eorundem officiorum, ipso facto incurrendis pœnis præcepit, et mandavit, quatenus in registro supplicationum, magistri et scriptores hujusmodi, ultra salarium inibi pro signaturis ordinariis exigi solitum, alii verò officiales litteras apostolicas, tam sub plumbo quàm in formâ brevis, super gratiis indulgentiarum et peccatorum remissionibus, etiam plenaria-

rum, tam pro vivis quàm defunctis, tam ad tempus quàm perpetuò, ad futuram seu perpetuam rei memoriam, vel in alià formà, ac cum quavis narrativà, pro quibusvis particularibus personis seu ecclesiis cathedralibus et collegiatis, monasteriis, prioratibus, capellis, perpetuis capellaniis, oratoriis, hospitalibus, capitulis, collegiis, conventibus, confraternitatibus, societatibus, universitatibus, et quibuscumque aliis piis locis, ab ipso Pio et successoribus suis Romanis Pontificibus etiam facultatem eligendi confessorem, cum votorum commutatione in se continentibus pro tempore, citra tamen clausulam porrectionis manuum adjutricum, concessis et concedendis, conficienda *gratis pro Deo*, ubique per eorum officia, absque aliquà taxæ, regalium, seu jocalium, aut ejusvis alterius generis solutione vel exactione, quantumvis ordinarià vel extraordinarià, omnibus recusatione et contradictione cessantibus, illicò nullo alio expectato mandato, expediant; et prosequentibus illarum expeditionem, etiamsi partes, quorum intuitu fuerunt concessæ, in Romanà Curià non sint præsentes, sed longè ab illà absint, expeditas tradant, et consignent. Quorum omnium executionem ipse Pius demandavit datario, et prædictæ cancellariæ regenti, pro tempore existentibus, cum pœnarum adjectione. Reliqua autem: circa expeditionem litterarum, gratis in ipsà Romanà Curià, aliæque ad hanc praxim pertinentia latè reassumo in meà *Pract. ben.*

Scriptores verò minoris gratiæ (ad nostrum institutum redeundo) prædictas litteras ex integro taxant, nihil prorsus remittendo oratori, nisi ille fuerit in Romanà Curià præsens, quia tunc recepto juramento super identitate personæ, ut dictum est, etiam ipsi signant gratis; et similiter cæteri officiales ad id deputati, nihil recipiunt pro dictis litteris, pro quibus etiam solvuntur tantum quedam parva emolumenta.

Contingit etiam aliquando oratorem, qui in Urbe pro dispensatione hujusmodi impetrandà, personaliter accessit, non posse inibi ob aliquam legitimam causam à D. datario approbandam, veluti infirmitatis supervenientis, aut alterius impedimenti, pœnitentiam sibi impositam, scilicet conferendi operam suam, ut supra integrè explere; et tunc contentatur ipse D. datarius, ut idem orator residuum prædictæ operæ conferat in partibus, ac propterea committitur delegato, ne secum dispenset, nisi constituto sibi priùs quòd ille dictum residuum expleverit, ut alias diximus.

QUA PœNITENTIA PUBLICA PERACTA. — Quare non priùs procedendum erit per delegatum ad absolutionem ab incestu, ac decretum dispensationis, quàm præmissa omnia, scilicet pœnitentiam publicam, etiam cum dicto servitio, integrè oratores respectivè peregerint; quia sicut ordinis susceptio non debet concedi clerico in publicà pœnitentià existente; per ea quæ notantur, in c. *Maritum*, dist. 35, ita ad matrimonium transire non permittitur ipsà pœnitentià durante, ut habetur in conc. Arelaten. 2, c. 21 quia non dispensatur nisi peractà pœnitentià de crimine, Butr. in c. *At si clerici*, § de Adulteriis, de Judic. in 1 notab. Et

hic satis patet non posse delegatum dispensare, nisi dictà pœnitentià integrè peractà; etiamsi orator, quoad operam suam conferendam, voluit præstare quantumcumque idoneam cautionem de eà conferendà post contractum matrimonium, quia, cum dicta verba, scilicet, *quà pœnitentià publicà peractà*, sint posita in casu ablativi absoluti, important conditionem, l. *Si debitor*, § 1, ff. Quib. mod. pign. vel hypoth. solv., Bart., in l. 4, in 3, q. ff. de Cond. et Demonstr.; Guido Papa, q. 15, n. 2, Ludovis, decis. 492, n. 7, et sub conditione tribuitur delegato, jurisdictio: l. *A testatore*, ff. de Cond. et demonstr.; quare non impletà dictà conditione, nulla quidem competit jurisdictio: ac proinde, antea per eundem delegatum gesta, nullius erunt momenti, Put., decis. 429, l. 4 Caputaq., decis. 425 et 450, p. 1, prout indicat illud verbum, *peracta*, quod rem integram et perfectam ostendit, l. 2, in princip., ff. de Adult. l. *Qui procuratorum*, in princip., ff. de Procurat.; Tiraquell., in l. *Si unquam*, verbo, *Revertatur*, num. 194, c. *De revoc. donat.*, ac propterea debet fides de hujusmodi pœnitentià ex integro peractà, in actis produci, ut idem delegatus certus sit de suà jurisdictione: præterea idem verbum, *peracta*, cum sit principium præteriti temporis, denotat actum perfectum et consummatum, text. in leg. 1, § fin., ff. *Quod quisque juris*, et not. in l. *Arboribus*, § *Idem tractat.*, ff. de Usufruct.; Ruin., cons. 226, r. 6, l. 4, et sic priùs adimpleri debet præmissà pœnitentià, ac postmodum ipsi delegato, erit adhibenda fides eorum parochi, tam de pœnitentià publicà, peractà, ut dictum est, quàm de servitio fabricæ, aut alibi præstito; quia non sufficit dictam pœnitentiam publicam tantum dictos oratores egisse, cum utrumque debeant priùs adimplere, ut constat ex tenore dictarum litterarum, in quibus, postquam Papa dixit, *pœnitentiam publicam imponas*, statim subdit, *utque dictus orator operam suam conferat*, etc., prædicta enim dictio, ut juncta cum dicto ablativo absoluto, importat etiam conditionem; Surd., cons. 437, num. 30; Barb. in Rub. ff. *Solut. matr.*, p. 1, num. 50.

Et propterea, si delegatus recederet à formà sibi traditâ in prædictis litteris dispensationis, nulliter procederet, c. *Pisanis*, de Rest. spol., c. *Venerabilis*, de Off. deleg.; Abb. in c. *Causam*, num. 10, de re id., quia donec sibi constiterit, oratores omnia supra dicta adimplevisse, nulla ei competit jurisdictio, Glossa, in Clem. 1, in verbo *Repererint*, de Off. deleg., Card. in Clem. 1; num. 48, de Conces. præb.; Anchar., cons. 56, num. 4, vers. *Item ex alio capite*. Et in proposito refert Marc. Anton. Genuens., in praxi curiæ archiep. Neapolitan., cap. 20, num. 3, fuisse ab Urbe rescriptum, quòd incestuosi, qui impetraverunt dispensationem, non poterant contrahere matrimonium: peractà solùm pœnitentià publicà, præstità cautione per virum, de conferendo operam suam fabricæ Ecclesiæ; sed omnia expleri debent, et postea concedi licentia contrahendi.

Practicari tamen consuevit his præsertim temporibus, ut si fortè contingat, nisi quamprimum matrimo-

monium contrahatur, aliquod grave scandalum exoriri ac propterea expectari non possit, donec orator integrum servitium fabricæ ecclesiæ, vel alterius loci pii contulerit, pro opportuno remedio recurratur ad D. datarium, qui per suas litteras privatas, committit vicario delegato, ut si sibi constiterit oratorem, partem supra dicti servitii egisse, oratoribus concedat licentiam matrimonium contrahendi; præstita tamen prius idonea cautione, de explendo integraliter dicto servitio, post contractum dictum matrimonium; prout diebus elapsis in simili casu D. Egidius Ursinus Vivarius, datarius S. D. N. Urbani VIII, per similes litteras rescripsit vicario Neapolitano, in causâ dispensationis matrimonialis inter Franciscum N. et Martiam N. Neapolitan., ex quo ipse orator, ex quinque mensibus servitii sibi injuncti in litteris dictæ dispensationis in secundo et tertio gradibus, unum tantum mensem compleverat, dictæque oratrici, quæ de proximo paritura erit, vitæ periculum imminabat; nisi tempore partûs reperitur contractum dictum matrimonium: prout in dictis privatis litteris sub die 10 maii 1636, ex quo Papa in his præsertim dispensationibus summopere studet periculis, et scandalis obviare, sicut aliàs diximus.

Tempore item pontificatus felicitis record. Gregorii XV, cum similis casus evenisset, D. Ulpianus Vulpus qui tunc illius erat datarius, exhibita sibi fide ordinarii oratoris, quâ attestabatur de ipsius inhabilitate, ad complendam hujusmodi poenitentiam, scripsit eidem ordinario per litteras etiam privatas, quatenus eidem oratori residuum collationis hujus operæ, in aliam poenitentiam salutarem commutaret; ipse enim prodarius, sive datarius, in hujusmodi poenitentis injungendis, alterandis, minuendis, et commutandis plenissimam habet potestatem, ab ipso Papâ cujus ille est oraculum, et organum mentis et vocis; Gonz., ad regul. 8 cancell., Glossa 63, num. 6.

Hæc poenitentia collationis operæ ex impossibilitate illam conferendi, ut supra dictum est, ita demum commutari consuevit, si ordinarius per suas litteras de impedimento certiore reddat illustrissimum datarium, petatque pro oratore commutationem ipsam. Exemplum recens. Nauta quidam dispensatus in formâ pauperum, injunctâ poenitentia prædictâ, illam cœpit, nequivitque adimplere; quia necessitate compulsus sibi querendi vietum, cum suâ naviculâ huc illucque discurrens, nunquam verò consistens, oratrice prægnante, de proximo paritura, proinde ab eodem datario, prædicto ordinario rescriptum est, quatenus poenitentiam sic impositam eidem oratori, in aliam salutarem tamen commutaret; firmâ tamen remanente alia publicâ poenitentia, quæ alios deterreat, etc., ad quod ipse D. datarius movetur ex mente Pape, qui scandalis quibuscumque ne eveniant, occurrere satagit, nec quemquam ad impossibilia intendit obligare, juxta text. in l. *Impossibilia*, ff. de Reg. jur., l. *Si stipuler*, ff. de Verb. oblig., l. *Cum heres*, § 1. ff. de Stat. liber, § *Impossibilis*, instit. de Hæred., instit. c. *Nemo potest*, de Reg. jur., in 6.

ET RECEPTO AB EIS JURAMENTO. — Hæc clausula semper apponitur in supplicatione, et in litteris dispensationum, ubi fuit narratum quod oratores scientes impedimentum, se carnaliter cum impedimento dirimenti, vel matrimonium scienter contraxerunt, sicut pluries diximus.

SI TIBI EXPEDIENS VIDEBITUR, etc. — Nam licet per hujusmodi dispensationem pluribus malis occurratur, ut dictum est, poterit tamen illa denegari, si ita ex aliquâ causâ videbitur vicario delegato; pro quo facit illud Apost. *Omnia mihi licent, sed non omnia expediunt*, c. *Aliud quidem*, 11, q. 1, ubi Glossa dicit, quod tunc non expedit, ad quod licitum est, quando usus ipsius possit aliis inferre impedimentum, c. *Sic enim*, 28, q. 1. Et sic clarè constat quod Papa non mandat simpliciter et absolute cum dictis oratoribus dispensari, nisi si, et in quantum videbitur delegato, cui est negotium commissum; hæc namque clausula, si tibi videbitur, importat arbitrium boni viri, non autem liberam voluntatem; Menoch., de Arbitr. jud., lib. 1, q. 8, num. 1, 2 et 3; Cæsar. de Graff., decis. 134, num. 16, et propterea debet ipse delegatus perpendere an dictam dispensationem debeat oratoribus concedere vel denegare; quia in hoc debet se regulare prout de jure; text. in l. 1, ff. de Leg. 2, l. *Fideicommissa*, § 1, *quanquam*, ff. de Leg., 3; Bart. in l. *Si sic*, in princip., n. 2, ff. de Leg. 1, c. 2, et ibi Glossa, verbo, *Visum fuerit*, de Corp. vit.

Unde postquam ipsi oratores omnia adimpleverint servatâ formâ dictarum litterarum, et non antea, dictus delegatus videbit, an dispensatio hæc erit concedenda, vel deneganda; nam ita docet illa dictio, demum; quæ additur supra dictæ clausulæ, scilicet, demum si tibi expediens videbitur, etc., nam de sui naturâ, est taxativa, et restrictiva, l. *Si duobus*, in princip., ubi not. Aretin. notab. 2, ff. de Vulg. et Pupil. substit., Card. Tusc. pract. Concl., tomo 2, litterâ D, concl. 264.

NEC SCANDALUM SIT EX EA ORITURUM. — Nam etiam juxta proximè dicta, sicut ad evitanda scandala quæ orirentur, nisi matrimonium contrahatur, conceditur dispensatio; cum scandala justam præbeant causam dispensandi in omni casu prohibito, Anchar., cons. 339; Barb., cons. 1, col. antepenult., l. 3, ita è contrâ, si oriretur scandalum, ex concessione dispensationis, nullo modo debet illa concedi; text. not. in cap. 1, de Apost., cap. *Nihil cum scandalo*, de Præscript., ubi latè Felin.

Imò episcopus ex officio debet impedire matrimonium contrahendum, quando est timor futuri scandali, etiamsi nullum adsit impedimentum ad contrahendum, cap. *Super eo*, de Cogn. spirit.; Marc. Ant. Genuens. in Praxi curie Archiep. Neapolitan., c. 2, num. 13, ubi dicit hoc procedere, quamvis pro executione dispensationis omnia fuerint probata ex doctr. Abb. in cap. *Cum in tuâ*, num. 4, de Spons., dicentis quod propter scandalum imminens inter aliquas familias, debet episcopus precipere ne inter se contrahant matrimonium, arg. ejusdem, c. *Nihil cum scandalo*, ubi notat Glossa quod propter scandalum desistendum est

à jure suo, cap. *Ad aures*, de Temp. ordin., cap. *Caendum*, 10, q. 3, et cap. *Nolite*, q. 3.

Quod quidem in tantum procedit, ut etiamsi prædicta clausula non esset in litteris apposita, nihilominus subintelligeretur, arg. d. cap. *Ad aures*; sed hic voluit Papa id exprimi, ut magis dignoscatur sua enixa voluntas circa hoc; nam supra dicta verba annectuntur illis verbis: *Si tibi expediens videbitur*, quia dum dicitur, *nec scandalum*, etc., illa dictio *nec*, licet de sui naturâ sit implicativa casus contrarii ad expressum, juxta text. in l. *Milites*, § *Mulier*, ff. de Milit. test. et in l. *Nec avus*, et ibi Glos., c. de Mancip. liber. nihilominus hic copulat et continuat præcedens dictum, ad text. in l. *Nec quidquam*, ff. de Off. procons., et ad aliud refertur, l. fin., et ibi Bart., ff. de Reb. dub., l. *Talis scriptura*, § ult., ff. de Leg. 1, l. 3, § *Filius*, ff. de Lib. et Posth., Felin. in cap. *Causam quæ*, col. 3, de Rescrip., ac propterea dicendum est quod annexorum idem est judicium, l. *An inutilis*, ff. de Accepil.; Paris. de Confid., q. 23, num. 45; Marc. Anton. var. Resolut. lib. 3, resolut. 9, num. 2.

TUNC CUM EISDEM, etc.—Hæc etiam clausula pendet ab illis verbis, *si tibi expediens*, etc., et habet locum, post lapsum dictorum trium mensium, seu alterius temporis, quod in dispensationibus matrimonialibus, juxta qualitatem impedimenti, præfigi solet: natura etenim hujus dictionis *tunc*, est denotare extremitatem temporis expressi, seu designati; ut etiam infra dicetur, adeo ut non possit deveniri per delegatum ad decretum dispensationis, nisi post præmissa omnia adimpleta, ut aliàs diximus, Specul. instit. de instrum. edit., § *Videndum restat*, ante num. 4, vers. *Quid si verbis*, Glos. in c. *Si eo tempore*, de Rescrip. in 6, in verbo *Tunc*; Dec. cons. 63, num. 2 et 3, cons. 89, num. 3, cons. 90, num. 2, et cons. 523, num. 5; Anchar., cons. 356, col. 3, vers. *Tertiò, hoc probat.*; Card. Tusc. in suis pract. Concl., tom. 2, concl. 264, num. 4, et in hac eadem materiâ dicit id. Marc. Anton. Genuens. in d. Praxi, c. 10, sub num. 3, quod in hoc casu fuit per curiam archiepiscopalem considerata hujusmodi dictio *tunc*, apponi solita in dispensatione, quæ denotat extremitatem temporis, per text. in l. 4, § fin., ff. de Condit. et Demonstrat., et etiam illa dictio *denum*.

DUMMODO PAUPERES ET MISERABILES EXISTANT.—Hæc verò dictio, *et miserabiles*, noviter introducta est, ad obviandum fraudibus, cujus adjectioni causam dedit quidam pistor, qui licet fuisset dives, nihilominus extorquendo à suo ordinario fidem paupertatis, fecit per testes probari ipsum et oratricem esse pauperes, et ex labore et industriâ manuum suarum vivere; et sic intendebant evadere expensas consuetas pro expeditione eorum dispensationis; unde fuit addita hæc dictio sub hac conditione: *Dummodo pauperes et miserabiles*, quæ ex conjecturatâ mente Pontificis, non solum importat modum, verum etiam conditionem; unde per eam qualificatur tota gratia hujusmodi dispensationis; ac propterea executor nihil agit, donec ea fuerit plenè justificata; nec refert quòd inter conditionem et modum id versetur discrimen, nempe quòd conditio

suspendit, modus verò nequaquam; nam modus adhuc ipsam obligationem coarctat, ita ut, nisi impleatur, nihil actum esse dicatur, arg. l. *Cum in testamento* ff. de Fideicom. libert., et elegantissimè tradit Lotter. de Re ben., lib. 1, q. 28, num. 41 et 42.

Unde scimus quòd adest usus curiarum ecclesiasticarum, ut post præsentationem litterarum dispensationis alii testes denuò examinentur super paupertate, et miserabilitate oratorum. Quòd si non constiterit ipsos oratores tales esse quales se asseruerunt, denegabitur eis executio dispensationis; et debent alias litteras in formâ ordinariâ expediri facere, ac solvere consueta jura officialibus ad id præpositis.

Hæc quidem oratorum miserabilitatis probatio non ita passim erit ab ipso delegato, sicut supra jam dictum est, contemnenda; licet enim eò ipso quòd quis sit pauper, dicatur etiam miserabilis, ad text. in c. 4 de Postul., solaque paupertas faciat hominem miserabilem, Joan. Andr. et Abb. in c. *Significantibus*, de Off. deleg.; Crescen. decis. 16, de Privileg., attamen hoc verbum *et miserabiles*, hic aliquid ultra operatur; nec est aliquo modo intelligendum de illis miserabilibus personis, quibus est in jure concessum, præsertim privilegium, l. un., c. *Quando imper. inter pupill. et vid.*, ut sunt viduæ, orphani, senes, decrepiti, diuturno morbo fatigati, debiles, mutilati, leprosi, debilitati, cæci, mercatores, qui in itinere gabellis gravantur, advenæ, publicè pœnitentes, expositi, infames, carceribus coniecti, etc., ut per Butr. in d. c. *Significantibus*, Marches. in prox. commiss., p. 2, c. 4, num. 27, quandoquidem, cum, e. g., sit etiam viduitati hoc privilegium concessum, adhuc regina vidua dicitur miserabilis persona, ut not. Capibl. in pragm. 8, p. 1, num. 310, de Baron., et ait Tiraquell. in l. *Si unquam*, vers. *Facultatem*, c. de Revoc. donat., reginam Angliæ posse gaudere privilegio miserabilium personarum; non igitur sunt iidem miserabiles, quia sunt pauperes, sed quia ob eorundem statum hujusmodi natura de omnibus istis movetur ad miserandum, Azor. in Sum. cap., *Quando imp. inter pupill. et vid.*, veluti quia vidua remansit sine viro, orphanus sine patre, etc., proindeque igitur apponitur supra dictum verbum *et miserabiles*, ut aliquid ultra addatur ipsi paupertati in genere paupertatis; si enim simpliciter diceretur quòd oratores sunt pauperes, intelligi id quidem posset non modò de paupere qui non habet necessaria ad sustentationem vitæ, prout hic intelligitur, verum etiam de eo cui deficiunt convenientia, quoad sui statum et conditionem, ad not. per Bart. in l. *Si constante*, q. 1, ff. solut. Matr., ac proinde cum oratores possent consueta jura solvere, illorum nihilominus solutionem in præjudicium, etiam tot piorum locorum effugerent; ex quo aliàs personæ miserabiles esse possunt, tam si sint pauperes, quàm si divites, Abb. in c. *Ex parte*, de For. comp., et tamen hujusmodi miserabilitatis probatio in hac materiâ remittitur arbitrio executoris delegati ad hanc dispens. exequendam, ex doctrinâ Butr. in c. *Ex tenore*, de For. comp.

In dispensationibus verò matrimonialibus, quæ pro

Gallicis in formâ pauperum expediuntur, illa clausula deinde ita extendi consuevit, videlicet: Deinde, si veniam à te petierint, imposita eis pro modo culpæ pœnitentiâ salutari; receptoque ab eis juramento quòd talia deinceps non committent, neque committentibus præstarent auxilium, consilium, vel favorem, ipsos ab incestus reatu, et excommunicationis, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis, ecclesiasticis et temporalibus, tam à jure quàm ab homine, contra similia perpetrantes, promulgatis, incurrerunt, in utroque foro absolvere, etc.

Et sic omnibus supra dictis adimpletis, testibus in primis et ante omnia, super verificatione narratorum in dictis litteris, tempore illarum præsentationis examinatis, devenitur ad decretum dispensationis; cujus tenor talis esse poterit, ut sequitur, videlicet:

N. N. vicarius generalis N. et ad infra scripta delegatus apostolicus. Universis et singulis præsentibus in specturis notum facimus atque testamur, qualiter nuper coram nobis pro parte N. et N. loci N. hujus Neapolitanæ diœcesis, exhibitæ et præsentatæ fuerunt infra scriptæ litteræ apostolicæ in chartâ pergamena scriptæ, plumbeo pendente sigillo ad cordulam, fili canapis, more Romanæ Curie, non vitatæ, non cancellatæ, non abrasæ, neque in aliquâ ipsarum parte suspectæ, sed omni prorsus vitio et suspicione carentes, quas cum omni quâ decuit reverentiâ, recepimus, hujusmodi tenoris, videlicet: URBANUS, etc. (Hic inseritur totus tenor dictarum litterarum de verbo ad verbum (si tamen dicte litteræ originales remaneant in actis, non erit opus illas inserere), et prosequitur: Post quarum quidem litterarum præsentationem et receptionem, nobis et per nos sic ut præfertur factas et receptas, fuimus pro parte præfatorum N. et N. cum instantiâ requisiti, quatenus ad executionem earundem litterarum, ac in eis contentorum, procedere deberemus. Nosque attentâ servatâque illarum formâ, mandavimus de in eis expositis, capiendam esse diligentem et summariam informationem, per quam reperimus, prædictos N. et N. se tertio et quarto consanguinitatis gradibus invicem esse conjunctos, dictamque N. propter hoc minimè raptam fuisse, omniâque in dictis litteris exposita et narrata, fuisse et esse vera, ac veritate fulciri. Idcirco inprimis eosdem N. et N. invicem separavimus, eisdemque pœnitentiam publicam injunximus, dictusque N. operam suam fabricæ ecclesiæ sancti N. loci N. tribus mensibus contulit; ab eisque juramentum recepimus, quòd sub spe facilius habendæ hujusmodi dispensationis à summo Pontifice, incestum supra expressum non commiserunt, ipsos in utroque foro absolvimus, et aliam pœnitentiam salutarem ipsis imposuimus; ac cum prædictis N. et N. ut matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini, contrahere, illudque in facie ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè possint et valeant; apostolicâ auctoritate nobis concessâ, et quâ in hac parte fungimur, impedimento quarti consanguinitatis gradus hujusmodi, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis cæterisque contrariis nequaquam obstantibus; quæ idem S. D. N. Urbanus Papa VIII, in prædictis suis litteris voluit non

obstare, dispensandum duximus; prout præsentium tenore dispensamus. Distantiam verò tertii gradus prædicti eis non obstare declarantes. Prolem susceptam, si qua sit, et suscipiendam exinde legitimam decernendo, ad præscriptum dictarum litterarum; et in præmissorum fidem, præsentibus manu nostrâ subscriptas, per infra scriptum actorem magistrum pro Curia fieri et subscribi jussimus. Datum in palatio archiepiscopali Neapolitano, anno à nativitate Domini millesimo sexcentesimo trigesimo tertio, indictione, etc., die verò, etc., mens, etc., pontificatus autem ejusdem sanctissimi in Christo patris et domini nostri Urbani Papæ VIII, anno ejus undecimo feliciter, Amen.

N. N. vicarius generalis Neap.
executor apostolicus.

N. N. Actuarius.

Hæc autem formula decreti potest deservire omnibus dispensationibus matrimonialibus, mutatis mutandis, secundum earum qualitatem, ac facti narrationem.

CAPUT VII.

Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento publicæ honestatis justitiæ.

Frequens itidem est in ipsâ Rom. Curia usus dispensationum super impedimento publicæ honestatis justitiæ, sive cum copulâ inter oratores secutâ, sive sine eâ; quod quidem impedimentum, neque ex consanguinitate, neque ex affinitate procedit, sed ex quâdam, quæ in matrimoniis consideratur, honestate inductum est, ex validis sponsalibus, olim usque ad quartum gradum impediens; hodiè verò ex sacro concilio Tridentino, primum gradum non excedens, idque ex sponsalibus de futuro tantum, et ita observatur in hujusmodi impedimento, ut consanguinei sponsi, vel sponsæ, in primo tantum gradu existentes sponsum vel sponsam in matrimonium ducere, sine apostolicâ dispensatione prohibeantur, quæ quidem publica honestas, juxta illius definitionem, nihil aliud est nisi propinquitas ex sponsalibus proveniens, robur trahens ab Ecclesiæ institutione, ex eo quod non est honestum ut quis eam ducat, quam suus consanguineus sponsavit, text. est in cap. Ad audientiam, et in c. Sponsam, de Spons.; ex hoc enim quandoque oriebantur graves inimicitie inter consanguineos, cum uni desponsatam, alius consanguineorum querebat ducere in uxorem; ac propterea Ecclesia appellavit hoc impedimentum, publicam honestatem; quia non potuit dari congruentius nomen; cum non posset attribui alicui ex cognationibus, scilicet legali, spirituali vel carnali, Abb., in cap. Juvenis, num. 4, de Spons., et sic prohibitio hæc non conjugit ex consanguinitate, aut affinitate contractâ ex nuptiis consummatis, sed ex quâdam publicâ æquitate; et est jus prohibens matrimonium contrahi, et contractum dirimens, ut aliàs diximus.

Et ideo dicitur publicæ honestatis justitiæ, quia in matrimoniis contrahendis, non solum quod licet, sed quod honestum est consideratur, juxta tex. in l. Semi-

per, ff. de Ritu nupt., et oritur ex sponsalibus, quæ de jure non sortiuntur effectum, ut latius infra dicemus. Et dicit tex., in d. cap. *Ad audientiam* : et sicut per matrimonium affinitas contrahitur, quæ nuptias subsequentes dirimit; ita ex sponsalibus oritur aliud vinculum conjunctionis, licet minus perfectum, affinitate, quod etiam matrimonium dirimit, ut supra dictum est, et ostendit Sanchez, de Matr., lib. 7, disp. 78, n. 1. in fine.

Ut autem scias quando dispensatio super hoc impedimento reddatur facilis, vel difficilis, præmittendum est, quod duplici modo illud contrahitur, primò scilicet ex sponsalibus, per verba de futuro, secundò, ex matrimonio rato tantum. Primo casu non excedit primum gradum, quando sponsalia sunt valida: et passim conceditur hoc modo dispensatio. Secundo casu extenditur usque ad quartum gradum; perinde ac si esset consanguinitatis, seu affinitas ex legitimo coitu proveniens; et dic cum difficultate, et non nisi gravissimis et arduis causis, conceditur dispensatio, sicut in primo vel secundo gradu consanguinitatis, vel affinitatis praticatur; quia fortius vinculum est, et majorem conjunctionem importat; cum sit matrimonium contractum, quamvis, ut ait Navar., consil. 11, numer. 4, de Spons., aliqua vocent illud sponsalia, cum non sint propriè talia: imò sunt verè matrimonium ratum, licet non consummatum. Et quia à nonnullis nihilominus in dubium revocabatur, an præd. conc., sess. 24, c. 4, de Reform., intelligeretur de sponsalibus de futuro, an verò de matrimonio, per verba de præsent. contracto, nondum carnali copulâ consummato, placuit fel. rec. Pio V., ad hujusmodi debitum tollendum, id suo motu proprio declarare, cujus tenor talis est, videlicet:

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuum rei memoriam. Ad Romanum spectat Pontificem, cui officinae diligenter providere, ut sacerum conciliorum decreta ita sue declarationis administrando dilatentur, quod nulla desuper dubitandi occasio cuiquam relinquatur. Sanè ad eures nostras pervenit, multos esse, qui dubitent, an decretum æcumenici concilii Tridentini, sess. 24, de Reformatione matrimonii, capitulo tertio, quo caveretur impedimentum publicæ honestatis, ubi sponsalia valida non fuerint, prorsus tolli, ubi verò valide fuerint, non excedere primum gradum, cum in ulterioribus gradibus non possit hujusmodi prohibitio servari, de sponsalibus, per verba (ut aiunt) de futuro tantum conceptis intelligatur, vel etiam matrimonium, per verba de præsent. contracta, non tamen consummata, quæ inter se sponsalia appellantur comprehendat; ita ut etiam eo casu impedimentum inde proveniens salutum fuerit. Nos itaque, ut omnis difficultas, dubitatioque tollatur, attendentes, quod sponsaliorum appellatio, quod concilium utiliter, non nisi improprie matrimonium verbi de præsent. conceptis contractionem continetur: quodque igitur de correctione juris veteris, quo casu nonnulli proprietatem verborum duntaxat præcedendum est, præsertim cum tam longè majorem rationem prohibitionis in matrimonio per verba de præsent. contracto, quam in

illis de futuro viget, à nonnullis dubitatur; idcirco motu proprio, auctoritate apostolicâ, tenore præsentium declaramus, et diffinimus, decretum concilii hujusmodi omnino intelligendum esse, et procedere in sponsalibus de futuro duntaxat, non autem in matrimonio sic (ut præfertur) contracto, sed in eo durare adhuc impedimentum in omnibus illis casibus et gradibus, quibus de jure vetri ante prædictum decretum concilii introductum erat; et ita ab omnibus judicari debere mandamus, atque statuimus. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, aliisque contrariis quibuscumque. Volumus autem quod præsentis litteræ in cancellariâ nostrâ et acie camj Floræ, de more publicentur, et inter constitutiones perpetuè valituras describantur. Et quia difficile foret, præsentibus ad singula quæque loca deferri volumus, et etiam declaramus, quod eorum transumptis, etiam impressis, manu alicujus notarii subscriptis, ac sigillo alicujus prælati munitis, eisdem prorsus fides ubicumque adhibeatur, si forent exhibite vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, diffinitionis, mandati, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum ejus se noverit incursurum. Dat. Romæ apud sanctum Petrum, anno incarnationis Dominicæ, millesimo quingentesimo sexagesimo octavo, kal. julii, pontificatus nostri anno tertio.

Et quod primo modo non excedat primum gradum quando scilicet impedimentum oritur ex sponsalibus, constat ex decreto ejusdem concilii Trid., loco citato, cum dicit: *Justitiæ publicæ honestatis impedimentum, ubi sponsalia quæcumque ratione valida non erunt, sancta synodus prorsus tollit, ubi autem valida fuerint primum gradum non excedant: quoniam in ulterioribus gradibus jam non potest hujusmodi prohibitio absque dispendio observari.*

Quare prædictum impedimentum restrictum est quoad duo tantum per ipsum concilium, nempe quoad sponsalia valida et quoad gradum, ad quem extendatur, nempe ad primum, quod intelligendum est, tam in lineâ transversâ, quam in lineâ rectâ: unde dicit Sanchez, lib. 7, disp. 68, n. 10, circa medium, qual intentus sponsalia non potest validè matrimonium contrahere cum patre, matre, fratribus, sororibus; vel filiis sponsi alterius, vel sponsæ.

Quoniam verò secundum concilium prædictum tolluntur sponsalia invalida; ac propterea sæpè in ipsâ Romanâ Curia, occasione petende dispensationis super hujusmodi impedimento, ambigi solet de validitate, aut invaliditate sponsalium predictorum non ab re visum fuit, hic subnectere, quot modis ipsa sponsalia dicantur invalida; ut nullo modo necessaria sit dispensatio. Sunt ergo invalida:

Primò, quando quis illa contrahit ante ætatem in illis requisitam.

Secundò, quando quis emisit votum solenne continentie.

Tertio, quando sub conditione contrahuntur ante

illam subsecutam; dummodò conditio non sit impossibilis aut turpis.

Quartò, quando contrahuntur cum personâ incertâ.

Quintò, quando deficeret consensus alterius.

Sextò, si matrimonium esset contractum sub conditione, ut ait Zerol. mox citandus.

Septimò, non solum in sponsalibus nullis, sed in matrimonio nullo, nullum est impedimentum.

Octavò, quando contrahuntur à parentibus, nomine filiorum, sive legitimæ ætatis sint, sive non, nisi expressè, vel tacitè consentiant, vel nisi sint præsentes, et non contradicant; vel absentes, et postquam eis innotuerit, consenserint.

Nonò, ex sponsalibus, et matrimonio clandestinè contractis; nullum oritur impedimentum, quoad forum conscientie, ita Zerol. in suâ Praxi, p. 2, verbo *Sponsalia*.

Porrò duæ sunt species sponsalium, quarum altera est nuda et simplex, et est illa, quando scilicet sponsus, simpliciter promisit sponsæ, quod eam ducet in uxorem, et è converso, cap. *Ad audientiam*, et c. fin. de *Spons*. Altera verò est, quæ fit arrhis intervenientibus, vel pignoribus loco arrharum datis; de quibus est tex. in l. fin. c. de *Spons*.

Quomodò autem illa debeant contrahi, dicendum est quòd sacra congr. concilii Trident. pluries declaravit sponsalibus per verba de futuro contrahendis nullam formam præscripsisse concilium; ideoque eo modo contrahi posse, quo poterant ante ipsum concil.

Censuit etiam eadem sacra congregatio, sponsalia per verba de futuro contracta, posse quandocumque ante contractum matrimonium per verba de præsentibus, mutuo contrahentium consensu dissolvi: atque ubi sic dissoluta fuerint, nullum hodiè inducere impedimentum; quia eademmet S. congregatio censuit d. sponsalia esse invalida.

Aliam præterea declarationem affert Rebell., p. 2, l. 5, q. 14, n. 5, dicentem, si sponsalia dissolvuntur de consensu, congregatio censuit esse invalida. Quapropter nonnulli tenent, cum fuerint ita dissoluta, contrahentes non egere dispensatione.

Atverò post dictam declarationem, alia ex eadem sacra congregatione emanavit, quâ fuit declaratum non tolli impedimentum huiusmodi, sponsalibus dissolutis, mutuo consensu eorum qui contraxerunt, ut refert Leo in Thes. fori Eccl., p. 2, c. 9, n. 92. Quæ quidem nova declaratio est in usu et praxi recepta, ut omnes curiales sciunt, et tenet Sanch., de Matr., l. 7, disp. 68, n. 21, ubi improbat Eman. Sâ, verbo *Matrimonium*, tenentem contrahi hoc impedimentum de sponsalibus de futuro; nisi soluta fuerint communi utriusque sponsi consensu; et quicquid alii in contrarium dicant, præcipuè Basil. Pont., de Matr., lib. 7, c. 56; Guttier, ejusdem nominis, c. 105, relatos per Antonin. Dian. in Tractat. de Sacram., resol. 222.

Quo verò ad impedimentum publicæ honestatis, proveniens ex matrimonio rato, non tamen consummato, sacra congregatio concilii re maturè discussâ, ita censuit: *Ex matrimonio contracto per verba de*

*præsenti, non tamen consummato, non provenisse impedimentum affinitatis, sed tantum publicæ honestatis justitiæ: et propterea non comprehendit decreto dicti concilii, ubi impedimentum, ex hujusmodi sponsalibus de futuro proveniens, non excedit primum gradum; fundamentum etenim nonnullorum DD. asserentium hoc impedimentum, ex matrimonio rato, non consummato proveniens, deberi vocari affinitatem, nullo jure videtur posse sustineri, nam licet major honestas sit, ut non ducatur consanguinea sponsæ de præsentibus, cum quâ vinculum matrimoniale contractum est, quàm cum consanguineâ sponsæ de futuro, ut ait Ledesm., de Matr., q. 55, art. 1, litterâ D., vers. *In cujus rei expositionem*, circa med., atamen iidem communiter concludunt quòd hoc impedimentum dicitur affinitas initiativè, non tamen perfectè et consummatè, cum ea perfecta affinitas dicatur, cujus definitionem suo loco dedimus; et de hoc nullibi videtur ambigendum, quicquid teneat etiam usus Romanæ Curie, ut infra dicitur, licet huiusmodi impedimentum duret, quantum ipsa affinitas, ut statim subjiciam; pro quo consideranda sunt verba Constitutionis præfati Pii V, ubi in matrimonio per verba de præsentibus contracto, voluit seu declaravit durare adhuc impedimentum in omnibus illis casibus et gradibus, quibus de jure veteri, ante dictum decretum concilii introductum erat: quo quidem jure hoc impedimentum ex sponsalibus de futuro proveniens, durabat usque ad quartum gradum inclusivè, adinstar consanguinitatis et affinitatis, ex legitimo coitu provenientes.*

Unde, ut ait Sanch., l. 7, disp. 70, n. 16, quod errant nonnulli DD. qui tenuerunt impedimentum publicæ honestatis, consurgens ex matrimonio rato, esse restrictum per d. concil. Trid., ad primum gradum, adinstar consurgentis ex sponsalibus de futuro, ex Toletò, l. 7, Summæ, c. 10; Lopez in 2, p. Instructorii, c. 50, fol. 1177.

Cavendum igitur omninò est à quâdam contrariâ declaratione, quam etiam in ipsâ Rom. Curia vidi circumferri; et aliàs, me præsentem, ostensam bonæ memoriæ Joanni Franciscò Fagnano, tunc prædictæ congregationis concilii secretario, negavit ab ipsâ sacra Congr. emanasse: et cum similis declaratio fuisset anno 1620 præsentata in hac curia archiepiscopi per virum et mulierem, qui volebant inter contrahere matrimonium, inter quos aderat proveniens impedimentum tertii gradus ex matrimonio rato, non consummato, fuit per D. datarium generalem rejecta, etiam quia d. declaratio non erat in formâ authenticâ; quod est maximè (licet obiter) hic notandum; quia quavis ferè eadem ratio habenda sit de his quæ contrahuntur in sacra congregatione concilii, ac si authenticè scripta essent, ut ipsamet respondit, Gare., de Benef., in præfat., et Zerol. in Praxi episcop., p. 1, verb. *Auth.*, ejusque declarationes adinstar legis communis soleant allegari, illisque semper rota plurimum detulerit, nec eas nullo modo soleat in dubium revocare, et testatur ipsa rota in uia Aversan. beneficiorum, 5 junii 1606, coram bon. mem. sacro;

et in unâ Panormitan. archipresbyteratûs, 5 junii 1620, coram bon. mem.; Buratto inter ejus impressas decs. 479, n. 3, et in unâ Nicien. parochialis, 20 maii 1624, coram bon. mem. Ubaldo seniore, et in unâ Tiburtin. parochialis, 27 junii 1639, coram Pirovano, et coram Cavalerio 2, decs. 127, n. 8. Verum tamen est, quòd, sicut aliàs diximus, de speciali S. D. N. Urbani VIII jussu, hæc eadem sacra congreg. sub die 2 augusti 1633 mandavit et præcepit, hujusmodi declarationibus, tam impressis et imprimendis, quàm manu, scriptis, nullam fidem esse in judicio, vel extra à quocquam adhibendam, sed tantum illis, quæ in authenticâ formâ, solito sigillo, et subscriptione eminentissimi cardinalis præfecti, ac secretarii ejusdem congregationis, pro tempore existentium munitæ fuerint, sicut etiam censuit sacra congregatio super ritibus ecclesiasticis, quoad illius declarationes, per ea quæ sequuntur, videlicet:

Cum ad notitiam congregationis sacrorum rituum pervenerit, quamplures declarationes, decreta, seu decisiones sub nomine ejusdem sacre congregationis, absque illius auctoritate impressas in libris, seu aliis operibus, circumferri, et allegari, multasque ex declarationibus, decretis, seu decisionibus juxta contingentiam casuum, illorumque qualitates et circumstantias, à se diversis temporibus factas secundum ea quæ proponebantur, fuisse alteratas, immutatas, diminutas, ac forsân aliàs, mentio sacre congregationis nomine confectas nulloque propterea authentico sigillo munitas; illasque per tribunalia, tam in urbe, quàm per orbem circumferri, et allegari, considerans eadem sacra rituum congregatio, quantum detrimenti recipi possit, si aliqua fides illis adhibeatur. Et ex speciali S. D. N. Urbani divina providentia Papæ VIII jussu, mandet et præcipit hujusmodi declarationibus, decretis, seu decisionibus, tam impressis, quàm imprimendis, ac etiam manuscriptis, nullam fidem in judicio, vel extra, esse adhibendam, sed tantum illis quæ in authenticâ formâ, solito sigillo, et subscriptione eminentissimi cardinalis præfecti ac secretarii ejusdem congregationis pro tempore existentium munitæ fuerint. In quorum fidem hæc propriâ manu subscripsimus, et sigilli proprii sacre rituum congregationis impressione communi, ac typis mandari jussimus. Dat. Rom. die 11 augusti 1632.

C. episcopus Portuen. Cardinales Pius. Locus † Sigilli. Julius Rospigliolus secretarius.

Ad rem verò redeundo, quamvis ex matrimonio rato, non consummato, nulla contrahatur affinitas, remanet tamen impedimentum in omnibus gradibus supra dictis: quinimò docet nos quotidiana praxis, quòd cum major sit habenda ratio, super hoc vinculo non eâ facilitate in impedimento proveniente ex sponsalibus de futuro, dispensatur, sed ex gravissimis causis, ut infra dicetur.

Et licet non desint, qui hoc impedimentum, ex matrimonio rato proveniens, vocent affinitatem, sicut, etiam ipsa dataria apostolica appellat, licet improprie, in casu petende dispensationis super eo, hæc forsân ratione; quia per vinculum conjugale, cum potestate

ad copulam, vir et uxor uniantur in ratione unius principii ad generationem, et inde, inter eos oritur affinitas; ac insuper, quia, cum non sit aliqua propinquitas inter affinitatem et publicam honestatem, dicendum est, ex matrimonio rato, oriri affinitatem, ita id. Sanch., lib. 7, disp. 64, num. 24.

Contrarium tamen verius est, quòd tenet idem Sanch., d. disp. 64, num. 1, ubi docet quòd, quamvis ex matrimonio rato, non consummato, possit dici improprie et largè oriri affinitatem, seu affinitatis initium, concludit nihilominus hoc impedimentum esse proprie publicæ honestatis, non autem affinitatis; quia tunc solum dicitur affinitas, quando vir et femina, una et eadem caro efficiuntur; unde sanguis unius dicitur sanguinem alterius tangere, d. num. 1, quod quidem dici non potest de matrimonio rato tantum, nondum consummato: quòd ego vidi etiam declaratum per sac. congr. concil. Trid., quæ ita censuit: *Ex matrimonio, per verba de præsentì, copulâ non secutâ, non oriri affinitatem, die 27 aprilis, 1568.*

Usus propterea est, datariæ apostolicæ, ut in casibus præmissis, ne quoquo modo insurgentis inde affinitatis, locus dubitandi remaneat, aut ea sub involucrio verborum malitiosè, seu aliàs ipsa comprehendatur in precibus porrigendis super impedimento publicæ honestatis, sive ex sponsalibus tantum, sive ex matrimonio rato, non tamen consummato, proveniente, fiat in precibus mentio, quòd defuncta mulier, cum quâ hujusmodi sponsalia fuerunt contracta, ab oratore in nullo penitus attentata remanente, decessit, et è contra, ut in infra positâ formulâ dicitur; aliàs enim posset dubitari de affinitate inter oratores contractâ; et hic est notorius stylus.

Licet autem ipsa dataria dicat id esse impedimentum affinitatis, non tamen ita illud appellat, quia tale sit, sed potius ad retrahendos oratores, omnesque alios à petitione similium dispensationum, cum perinde sit, ac si esset impedimentum primi, vel secundi, vel alterius gradus affinitatis, quoad dispensationes super eo impetrandas.

Quæ quidem dispensationes, tunc conceduntur, quando videl. allegantur causæ, quæ allegari consueverunt, in dispensationibus super quocumque impedimento consanguinitatis, seu affinitatis, nempe in proximioribus gradibus, puta in secundo, aut primo, et secundo consanguinitatis, sive affinitatis, quando intervenerit copula, aut oriretur infamia ex suspitione ipsius copulæ, vel ex aliis justissimis et gravissimis causis Papæ benè visis; quod patet exemplo allato per Covar., 4 decret., p. 2, c. 6, § 10, n. 7, ubi dicit, quòd fuit dispensatum, cum Catharinâ Austriacâ et Henrico Octavo, post mortem Arturi, ejusdem Henrici regis Angliæ fratris, cum quo illa prius matrimonium contraxerat, nam cum ille, ob morbum, illud minime consummasset, in dicto impedimento, dispensatum, et matrimonio postea, cum ejus fratre germano contractum, et consummatum fuit. Ex hoc igitur dicte dispensationes non ita passim conceduntur in supradictis gradibus proximioribus, nisi,

cum causa ob infamiam oratricis, propter copulam subsecutam : ex quâ, nisi matrimonium contraheretur, orirentur gravia scandala, et ambobus oratoribus vite periculum immineret. Et ex declaratione sac. congr. concil. fuit aliàs concessa dispensatio, pro matrimonio mulieris, cum fratre mariti defuncti, stante matrimonio rato, et non consummato et quod mulier, post mortem viri cognita fuit, et prægnans reddita ab huiusmodi fratre, cum periculo necis, et infamie, ut in unâ Caven., 17 novemb. 1629. Ille verò supplicationis formulam subnectere placuit, frequentioris dispens. quæ super impedimento primi publicæ honestatis iustitiæ ex sponsalib. tantum proveniente, conceditur : quæ, modo sequenti, concipitur, videlicet :

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum N. et N. diocesis N. ex loco N. Quod cum dicta oratrix in dicto loco, propter illius angustiam, virum sibi non consanguineum, vel affinem, paris conditionis, cui nubere possit, invenire nequeat, cupiunt oratores, præfati invicem matrimonialiter copulari ; sed quia aliàs dictus orator sponsalia per verba de futuro, cum oratricis sorore, ad præsens defunctâ, contraxit, quæ quidem oratricis soror, ab eodem oratore intacta, et in nullo penitus attentata remanente, sicut Domino placuit, ab humanis decessit, desiderium eorum hæc in parte adimplere non possunt, absque Sedis Apostolicæ dispensatione, supplicant, etc., quatenus, etc., quòd impedimento primi gradus publicæ honestatis iustitiæ, et ex præmissis proveniente, huiusmodi non obstante, matrimonium inter se, etc.

Ex quâ quidem supplicationis formulâ, nota, necessariam esse hujus provenientie expressionem, aliàs enim ipsa supplicatio non reciperetur, quia de facili deciperetur summus Pontifex : posset enim impedimentum hoc provenire ex matrimonio rato, non consummato, ex quo fortius oritur vinculum, et non ita passim dispensatur, ut supra diximus.

Cujus quidem provenientie expressio, cessat profectò, quando exprimitur impedimentum affinitatis, ex licitâ copulâ provenientes, super quo petitur dispensatio : nam eo casu non est necesse exprimere publicam honestatem, quia declarando orator, se velle contrahere cum eâ quæ fuit uxor sui consanguinei intra quartum gradum, sufficienter videtur declarare saltem implicitè, impedimentum publicæ honestatis, quia, si illa fuit uxor, fuit etiam sponsa, Leds. de Matr., q. 56, art. 4, litterâ D, vers. 6, quæritur ; ubi rationem etiam subdit, cur non idem sit ex copulâ fornicariâ et illicitâ, nempe ex hoc, quòd si declaratur impedimentum huiusmodi affinitatis, non consequenter declaratur, nec implicitè, impedimentum honestatis, ac propterea debet in hoc casu fieri expressa mentio, cui sententie adstipulatur Sanch., lib. 8, disp. 24, num. 56, ad 40.

Quare, his sic stantibus, capere hucusque non potuimus, cur major ferè pars scribentium resideat, in hæc opinione, nimirum, quod concurrente affinitate, cum publicâ, honest. debet utraq. sum. Pontif. explicari, cum nunquàm visum fuerit, utriusque expres-

sionem fieri separatim, ubi ea tantum affinitas, quæ necessariò in se, etiam publ. continet honestatem, nec in aliquo repugnat unquam stylus Curie, ejusque super hoc notoria praxis, facit, etiam notabilis Boer., decis. 233, n. 28, ubi ait quòd, cum publica honestas necessariò comprehendatur sub affinitate, satis est de ipsâ affinitate mentionem facere : exemplum subdens, quòd si ego impetro dispensationem, ut mihi liceat ducere uxorem consanguinei mei defuncti, non obstante affinitate in tertio gradu, ex quo mentionem feci, illam fuisse uxorem consanguinei mei, consequenter feci mentionem publicæ honestatis, et sic per consequentiam, virtute dispensationis, videtur sublata.

Nec tamen negatur casum posse evenire, quo affinitas et publica honestas insimul concurrant, quandoquidem, si impetravi dispensationem, ut possem ducere uxorem Eleonoram, mihi in tertio gradu affinem ; antea verò, cum ejusdem Eleonoræ consanguinea in primo gradu, sponsalia per verba de futuro contraxeram ; ipsaque consanguinea in nullo penitus attentata remanente, decessit ; hic profectò duplex erit impedimentum, affinitatis scilicet, et publicæ honestatis ; prout, etiamsi ipsa publica honestas insurgat ex matrimonio rato nondum consummato : hoc enim casu venit necessariò, hæc publica honestas, etiam exprimenda ; aliàs enim dispensatio super affinate tantummodò impetrata, non valebit, ex quo, de ipsâ publicâ honestate non fuit facta mentio, nec ex narrativâ litterarum dispensationis, potest illa deprehendi, id. Boer., d. num. 2, circa med.

Sanè, hujus impedimenti publicæ honestatis iustitiæ, provenientie, pariter, imò magis necessaria est expressio ; quando ex matrimonio rato, non consummato insurgit ; quare in ipsâ primum supplicatione, deinde in litteris explicabitur, quòd orator aliàs matrimonium per verba de præsentì, cum oratricis sorore, ad præsens defunctâ, publicè, in facie ecclesiæ, servatâ formâ concilii Tridentini, contraxit, illud tamen carnali copulâ minimè consummavit : quæ quidem oratricis soror, ab eodem oratore intacta, et in nullo penitus attentata remanente, ab humanis decessit, vel è contra. Aut, etiamsi impedimentum huiusmodi, erit circa remotiores gradus, puta secundum, vel tertium, aut quartum ; quo casu, explicabitur item, quod orator aliàs, matrimonium huiusmodi, ut dictum est, cum quâdam muliere, eidem oratrici, secundo, vel tertio, aut quarto consanguinitatis gradu conjunctâ, similiter, ut præmittitur, contraxit, quapropter petitur, quod impedimento, secundi, vel tertii, aut quarti gradus publicæ honestatis iustitiæ, ex præmissis proveniente, huiusmodi, non obstante, matrimonium inter se contrahere valeant. Nec tamen hujus praxis observantia admittit circa hoc proximioris gradus distantie expressionem ubi impedimentum istud, ex inæquali lineâ consurgit, puta in secundo et tertio, aut tertio et quarto, sicut jam aliàs diximus, quandoquidem non sumus in casibus Constitutionis Pii V percipientis, fieri mentionem, etiam, propin-

quioris gradûs; nimirum per litteras declaratorias: ipsa namque constitutio ad aliud minimè se extendit, nisi, quod loquitur de diversis prohibitis consanguinitatis, seu affinitatis, an mixtis, ex communi, seu ab eodem stipite insurgentibus gradibus quicumque ill sint; nihil aliud addendo, aut mentionem aliquam faciendo de gradibus publicæ honestatis, ex matrimonio rato non consummato, provenientis; unde cum supradicta constitutio, nil circa id disponat, neque per viam declarationis proximioris gradûs distantiae, remanet quidem iste casus sub dispositione juris communis, ad text. in l. *Commodissimè*, § *De Lib. et Posth.*, Felin. in c. *Nonnulli*, sub n. 54, de Rescrip., et ita servatur etiam in praxi.

Quoniam verò, ex sponsalibus de communi consensu dissolutis, adhuc remanere diximus, impedimentum publicæ honestatis justitiæ; propterea sciendum est quòd cum petitur dispensatio, est facienda mentio de hæc dissolutione, unde, de stylo, illius narrativa, ita concipi solet, videlicet, ut post illud verbum, *contraxit*, subdatur: *Et deinde, dicta sponsalia, de communi oratoris, et sororis prædictæ consensu, eadem sorore ab oratore intactâ, et in nullo penitus attentatâ remanente, dissoluta fuerunt, desiderium eorum, etc.*

Quæri hæc occasione solet in praxi, utrum matrimonium ratum, non consummatum, possit sum. Pontificis dispensatione, dissolvi; et teneat aliqui, non posse, inter quos Petr. Ledes. de Sacram. matrim., q. 67, fol. 744, vers. *Secunda conclusio*, dicens quòd, usque ad tempora Martini, nunquam audita est talis dispensatio; cum tamen in temporibus præteritis, fuerint multa matrimonia maximè odiosa. Imò post tempora Martini V, multi pontifices non sunt ausi dispensare in matrimonio rato; et ita Innocentius VIII respondit cuidam principi, non posse dispensare in matrimonio rato, ut refert Panorm. in c. *Ex publico*, de Convers. conjug., et Adrianus Sextus, vir doctissimus, noluit concedere talem dispensationem, dicens se non posse et similiter Pius V.

Per hæc tamen, quæ nullis validis rationibus fulciuntur, non constat, sum. Pontif. super hoc dispensare non posse, ut priori vinculo soluto possint aliud matrimonium contrahere.

Hoc etiam docet text. in d. e. *Ex publico*, § *Sanè*, ibi, *sanè quod Dominus in Evangelio dicit, non licere viro, nisi ob causam fornicationis uxorem suam dimittere, intelligendum est, secundum interpretationem Sac. eloquii, de his, quorum matrimonium carnali copulâ est consummatum; sine quâ consummari non potest, ubi Gloss. in verb. Consummatum, dicit quòd matrimonium non consummatum, sortitur naturam, ex constitutione Ecclesie, ideò, circa illud latissimè patet Papæ potestas; secus verò in matrimonio consummato, quod ab ipso Domino naturam suam sortitur, et ideò, sola interpretatio circa illud, pertinet ad Papam, non autem dispensatio, vel contraria constitutio, et ita juxta præfatam gloss. tenet Nav., cons. 5, n. 2, de Spons.*

Causæ autem, quæ de stylo admittuntur ad dispensandum super hujusmodi matrimonio, reducuntur ad

quatuor, quartum; prima est, notabilis disparitas in qualitate, videlicet quando contrahentes sunt notabiliter conditione impares, et affectione cæcâ, ac levitate quâdam ducti; contrahunt matrimonium; secunda, est gravis timor magni scandalî futuri; quia id cedit in magnum damnum commune, nam rixæ graves, et necesse inde oriri solent, cum in scandalum posset evenire ob fornicationis timorem, quando coniuges valdè sibi displicent, vel ob inimicitias, quæ inter eorum cognatos vel eorum consanguineos timentur; tertia, est lepra, alteri superveniens, quæ impedit usum matrimonii; quarta, quando alter conjugatorum asserit se non habuisse animum contrahendi, prout easdem causas enumerat, etiam Sanch., l. 2, disput. 19, per totam, omissis quintâ et sextâ per eundem ibidem relatis, tanquam parum usu receptis.

Cum autem habeatur hic sermo de matrimonio rato, non consummato, ne tu, qui es in Romanâ Curia novus, nec juris peritiâ polles, per ignotos terminos procedas circa hujusmodi dispensationum imputationes, scire te oportet, quod matrimonium, aliud est legitimum et ratum, aliud ratum et non legitimum, aliud legitimum et non ratum, aliud ratum et consummatum, et aliud ratum non consummatum.

Legitimum ac ratum matrimonium est, quod legitimo consensu ad præscriptum sac. concil. Trid. contrahitur, ut in sess. 24, cap. 1, de Reform.

Matrimonium legitimum et non ratum, est illud quod inter infideles legali institutione, vel provinciarum moribus, contrahitur, inter quos non est ratum, quia non est firmum, sed violabile, nam dato libello repudii, licet eis ab invicem recedere, et aliis copulari, lege fori, non autem poli. Leo, in Thes. for. Eccles., p. 2, c. 9, n. 54.

Matrimonium ratum, et non legitimum, est illorum fidelium, qui, contemptis omnibus solemnitatibus, solo affectu, aliquam sibi in conjugem copulant, ut in c. fin. 28, q. 1, quod quidem est reprobatum, cum potius dicatur concubinatus, quam matrimonium id. Leo., d. n. 54.

Matrimonium ratum et consummatum, est illud, quod carnali copulâ perfectum est, et inter fideles, à Deo tantummodò dissolvi potest, ut per se patet.

Matrimonium tantum ratum, non autem consummatum, est illud quod tantummodò per verba de presenti contractum est, non tamen carnali copulâ perfectum.

Quod si aliquando, in dubium revocari contingat, an in aliquo casu, tale dici possit, recurrendum est ad S. congreg. concil. prout ea aliàs declaravit matrimonium reputari ratum, et non consummatum, ad effectum, ut unus ex contrahentibus, alio contradicente, possit ingredi religionem, si post illud contractum eorum parrocho et testibus, copula non intercesserit; quamvis prius non semel, etiam cum promissione de contrahendo, fuissent fornicati, sub die 18 novemb. 1618. Ipsa quoque sacra congreg. sub die 26 april. 1621, declaravit, quod licet matrimonium ratum non

consummatum per ingressum Religionis dissolvatur, fallit tamen quoad Jesuitas, qui si ingrediuntur congregationem post d. matrimonium; quia post longum tempus emittunt professionem, non dissolvitur, ne unus diu expectare cogatur, teste Barbos., in Collect. bull. verbo, *Matrimonium*, fol. 445.

Sient autem, per jura supra allegata, et infra alleganda, constat summum Pontificem posse desuper dispensare, optimum erit videre, an præmissis adstipuletur, etiam Romanæ Curie praxis. Et quidem affirmativè, ex infra dicendis, erit respondendum; quæ quidem praxis, solidè fundatur super suâ theoricâ: quandoquidem, ex hoc idè Papa dispensat super matrimonio rato, non consummato: quia aliud significat matrimonium ante consummationem, aliud autem post; nam per copulam carnalem, illud dicitur confirmari; ac propterea, ipsa copula significat rem indivisibilem, scilicet unitatem, consistentem inter Deum et Ecclesiam per assumptionem carnis humanæ in utero Virginis, ut cap. *Debitum*, de Bigam., Borgas., de Irreg., p. 6, sub tit. de Spons. et Matrim., n. 4, qui subdit, n. seq., quod licet matrimonium, etiam nondum carnali consummatum, sit verum matrimonium, quoad sui essentiam, non tamen significat rem indivisibilem, sed divisibilem, quia denotat unitatem quæ consistit in spiritu inter Deum, et fidelem animam; quæ quidem unitas, sæpè dissolvitur intercedente peccato. Et hæc est ratio, quare non est firmum ante copulam carnalem, nam matrimonium, quatenus res est, non est sacramentum, ac propterea potest dissolvi, sicut cæteri contractus; sed quatenus est sacramentum regulariter à naturâ et significatione ipsius rei significatæ non potest dissolvi, unde, primo casu dicendum est, quod illud potest dissolvi, Rot., decis. 101, n. 7, p. 2, divers., ut communis est legistarum, et canonistarum sententia, quos longâ serie recenset Sanch., l. 2, disp. 14, n. 2, ante fin., vers. *Hanc sententiam*, et tenuit Rota in unâ Burgen. Dissolutionis matrimonii, 27 junii 1594, relatâ inter impress., post 2, vol. consil., Farinac., quæst. 86, n. 1, in fin., vers. *Et Domini*, ibi enim cum graves discordiæ ortæ essent inter conjuges, ante matrimonii consummationem, oratores supplicationem porrexerunt Gregorio XIII, quatenus dignaretur, de commun ipsorum consensu, hujusmodi matrimonium, apostolica auctoritate dissolvere, qui pro narratorum verificatione, commisit causam ordinario Burgen. ac cum acta et processus fuissent ad Urbem transmissa, dubitatum fuit in sacro Rotæ auditorio, an stantibus causis allegatis, locus esset matrimonii dissolutioni. Super qua, ipsa Rota respondit per hæc verba, quæ sunt præpositi ibi casus decisiva, videlicet: *Et Domini*, quoad potestatem dissolvendi matrimonii rati non consummati dixerunt, non esse dubitandum, quia hæc est communis opinio canonistarum, præsertim de consensu conjugum, et ex justâ aliquâ causâ, c. *Ex publico*, ubi Glossa, verb. *Consummatum*, de Convers. conjug.; Anchar., Soccin., Dec., et alibi ibidem relati, num. 1. Et secundum præd. decisionem, pro hujusmodi dissolutione, pro causâ alle-

gatum fuit, quòd cum graves discordiæ essent inter conjuges, ante matrimonii consummationem, propterea ipsi institerunt pro dictâ dissolutione: sic etiam, si maximo odio se invicem prosequantur; et ex eo conatu reciproco, graves intermittentes, etiam pululent dissensiones, ex quibus necesse et gravia scandala inter ipsos et eorum consanguineos, possint probabiliter timeri; et hæc est una ex potissimis causis, quæ justam reddunt dispensationem, ut testatur etiam ipsa Rota d. dec. 86, num. 1 et 7, per hæc verba: *Si autem probaretur, copulam non esse subsecutam, causa dissolvendi matrimonium, quæ proponitur, visa fuit justissima: quia etiam probatur causa vitandi scandali*, per Purpur., cons. 457, num. 9, Dec. dict., cons. 112 et ita fuit decisum, et præter DD. relatos ita consuluit Felin., cons. 26, num. 19, Port. cons. 134, num. 22 et 24; Menoch. præsumpt. 10, num. 42, l. 2, et cons. 383, num. 7, vol. 4, quos refert et sequitur id Sanch., lib. 2, disp. 16, num. 3, ubi addit cum Port. et Menoch., hoc futurum scandalum, esse ob incontinentiæ periculum, ortum; ex eo, quòd conjuges valde sibi displicent, vel propter inimicitias quæ inter eos, eorumque consanguineos timentur. Unde optimè inferit cum aliis id. Sanch., d. disp. 16, num. 4, justam esse causam hujus dispensationis, quando vir, omni conatu querit uxorem repellere, absque sanioris mentis probabili spe, quia ex dissidentium voluntate, facile ad discordiam perpetuam, et uxoris necem, deveniri potest. Sicut enim duorum in unum consensus, amicitiam, ita dissensus, discordias, et inimicitias perpetuas parit.

Papa enim plenissimam potestatem habet in matrimonialibus, inducendo in ipsis matrimoniis varia impedimenta per suas constitutiones canonicas, contra quas matrimonia aliter celebrata, sunt nulla, et separantur. Unde ex his apparet, quòd illa auctoritas, quos Deus conjunxit homo non separet, non est ruditer, et ad corticem intelligenda, ut dicantur conjuncti à Deo omnes qui mutuo consensu contrahunt matrimonium, sed qui canonicè contrahant juxta constitutiones apostolicas. Unde, Papa legitimè conjuncta, separat per suam constitutionem, quos Deus legitimè conjunxit, quia volentes invicem vivere castè, absolvit e. *Dudum*, de Convers. conjug., et Joan. Andr. in c. *Inter corporalia*, de Transl. Prælatorum, dum text. dicit ibi, ad intellectum illorum verborum, *homo non separat*, quia non homo, sed Deus separat, quos ipse vicarius Christi separat, cui dedit latissimam potestatem circa articulos fidei in omnibus, ita Felin., consil. 26, num. 12, 15 et 14. Et quod Papa possit dissolvere matrimonium non consummatum, in hac sententiâ et occurrit communis opinio antiquorum et modernorum, qui referuntur ab eodem Felin., loc. cit., n. 16, quando videlicet velit Papa ex justâ causâ dispensare, quæ fuit præposita in d. cens., sub num. 19, vers. *Ex quibus concluditur*, ubi quod ille vir nobilis recusabat consummare matrimonium, unde resultabat periculum fornicationis et scandali, cum mulier cum quâ dictus juvenis concubaverat, erat juvenis suspectâ de incontinentiâ, c. de

Frigid. et Malef., c. de lis, 35, q. 1, c. Omne, 27, q. 2, c. fin. de Cond. appos., et ob periculum hujusmodi incontinentiæ, videtur rationabilitas dispensandi, item maxima disparitas, quæ erat inter ipsos, quia si talis juvenis duxisset illam mulierem in uxorem, esset dedecus patri et universæ domui, cum aliis adductis in d. cons. 26.

Porrò, id ex usu, variisque concessionibus summorum Pontificum confirmatur. In primis, D. Antonius, 5 part., tit. 1, cap. 21, § 3, affirmat se vidisse hujus dispensationis bullas, expeditas à Martino V et Eugenio IV. Navarrus deinde in Sum. latin., refert, ter, vel quater ad petitionem suam, Paulum III, et Pium IV, dispensasse. Cajetan., tom. 1, opuscul. 28, de Matrimon., q. num. refert, suo tempore, hujusmodi dispensationes emanasse à summis Pontificibus, Henriq. lib. 11, de Matrim., c. 8, num. 11, in Gloss. litt. F, asserit Gregor. XIII, unicâ die, cum undecim oratoribus dispensasse; idemque Gregorius, ad supplicationem ejusdem Joannis Gil, causam similis dissolutionis commisit ordinario Burgen., ac paris commissionis meminit Menoch., consil. 585. Nec credendum est, tot summos Pontifices, in re gravissimâ lapsos, quod nefas esse, et temerarium putat Valentia, 4 par. disp. 10, q. 1, punct. 7, cum potius dicendum sit, illorum usus, maximam huic sententiæ, præstare in praxi, auctoritatem; adinstar legis canonicæ, semper observandam videri; cum privatorum usus, et consuetudo pro lege habeantur, c. fin. de Consuet., et ex pluribus comprobat Suar., de Legibus, lib. 2, cap. 14, num. 3 et 20, et in causâ Burgen. Dissolutionis matrimonii, 17 junii 1594, coram Justo, in quâ Rota dixit, quoad potestatem Papæ dissolvendi matrimonii rati non consummati, non dubitandum; quia hæc est communis opinio canonistarum, præsertim de consensu conjugum, et ex justâ causâ, Garc., de Benef. in add. ad p. 7, c. 10, num. 85.

Cavendum est, propterea à quodam libro M. S. quorundam notabilium, qui in ipsâ urbe, per manus Curialium circumfertur; in quo adnotatum est, Paulum V, similem matrimonii dissolutionem denegasse etiam ad instantiam oratoris ejusdem magni principis sub die 27 junii 1617, ac propterea, postmodum à nonnullis ejusdem Romanæ Curie primariis doctoribus id in dubium revocatum fuisset. Id enim est omnino falsum; quia, licet supplicatio desuper porrecta, fuisset rejecta, id evenit, non quidem ex potestatis pontificiæ, sed tantummodò causæ sufficientis defectu; quam quidem supplicationem, sic rejectam, vidi in manibus bonæ memoriæ cardinalis Millini; in cujus calce aderant hæc verba, videlicet: *Nihil, quia causa non est sufficiens.*

Præterea, totum oppositum, etiam in hujusmodi facti contingentia, non semel asseverasse scimus, nunquam satis commendabilis memoriæ, Ferdinandum Beger, Romanum, hujusmodi supplicationibus matrimonialibus, longissimo temporis cursu, et exercitatione, revisorem præpositum; virum quidem sincere integerrimæque fidei, quod vidimus, etiam com-

probari, ex quibusdam manuscriptis Anthimi Marchesani qui fuit datarius Pii V, proindeque non est de hoc aliquid modo dubitandum.

Et per fel. record. Urbanum VIII dispensatum, seu dispensari mandatum extitit super dissolutione matrimonii contracti per verba de rato, non tamen consummato inter DD. Michaellem Blanchum, et Joannam filiam principis et principissæ de Concha hujus civitatis Neapolit. præviis litteris in formâ brevis, sub anulo Piscatoris expeditis, tenoris sequentis, videlicet: A tergo: *Venerabili fratri Archiepiscopo Neapolitan.*

Intus verò:

URBANUS Papa VIII, venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti filii princeps et principissa de Concha Neapolitan., quòd pro conservatione illorum statuum et familiæ cupiunt Joannam, illorum filiam unigenitam, cum aliquo viro ex dictâ familiâ, matrimonialiter copulari; verum, quia dicta Joanna, tunc in decimo tertio ætatis suæ anno constituta, matrimonium cum dilecto filio Michaelle Blanche, per procuratorem, per verba de rato, contraxit, et quòd ratione hujusmodi matrimonii graves lites et inimicitie ortæ jam sint, et majores fuissent, nisi auctoritate et providentiâ dilecti filii nobilis viri comitis de Monterey, proregis Neapolitani, provisum fuisset. Nos, etc., fraternitati tuæ, committimus et mandamus quòd matrimonium hujusmodi sic factum, et non consummatum, stante etiam consensu partium, nullum et invalidum ad effectum, ut dictus Michael cum aliâ muliere, Joanna verò prædicta, cum alio viro de dictâ familiâ, præcedente tamen dispensatione apostolicâ super consanguinitatis seu affinitatis gradibus, quatenus opus sit, liberè et licitè matrimonium contrahere valeant, apostolicâ auctoritate declares, non obstantibus præmissis, ac quibuscumque constitutionibus, et ordinationibus apostolicis. Datum Romæ, etc.

Hincque ipsorum oratorum nobilitas, juxta antiquam receptamque Ecclesiæ praxim, faciliorem multò reddit hujusmodi dispensationem, quandoquidem, sicut magnatum, aliorumque nobiliorum potentia, mutuaque inter ipsos amicitia, summopere conducit ad totius reipublicæ pacem firmandam, ita etiam hujusmodi dispensationes, quæ ab ipsis pro bono pacis petuntur, circa omnem personarum acceptionem, favorabiles semper visæ sunt, ita docet S. Thomas, 2-2, q. 36, art. 2, ad 2; Covar., 4 decretal., 2 part., cap. 6, § 9, num. 7, in fin.; Anton. Cucch., lib. 5 Instit., tit. 13, num. 5; Petr. de Ledes., quem sequitur Sanch. de Matr., lib. 8, disput. 19, num. 5; Ægid. de Sacram., disput. 33, dub. 5, num. 44; Henriq., in Sum., tom. 2, lib. 12, cap. 3, num. 6, litterâ X; Zerol., in Prax. episcop., verbo *Dispensatio*, § 2, p. 1; Basil. de Leon., de Matr., lib. 8, c. 14, num. 11, et alii.

Præterea, ad succurrendum ætatis imbecillitati, eodem modo, facilius vidimus similes dispensationes concedi. Inde etenim videmus, quòd quamvis in delictis minori non succurratur, cum eo tamen est mitius agendum, ætatis commiseratione, ut in l. *Auxilium*, § In delictis, eod. tit., et habemus text. in c. 1 et 2, de Delict. puer., et dixit Paulus in l. *Ferè*, ff. de Reg

jur., quod in omnibus ferè penalibus judiciis, et ætati, et imprudentiæ succurritur.

Unde, alius ex hoc insurrexit Romæ Curie usus, quod summus Pontifex, sicut alias diximus, nimis se parcè gerit in dispensationibus seu declarationibus concedendis super ætatis defectu, ad matrimonium inter impuberes contrahendum, ubi tamen nimis à legitima ætate ad id, si distare noscuntur: licèt in porrectis precibus asseratur, in illis malitiam, sive prudentiam supplere hujusmodi defectum: nec tamen à recta ratione, totum deviare videtur: quandoquidem conjugia hæc infelices parare exitus consueverunt: cum sine animi perfectâ deliberatione, postposito parentum consilio, quinimò clam et abditè contrahatur. Quare, licèt ad matrimonium contrahendum, eorumdem parentum consensus, de necessitate minimè requiratur, non tamen est, de honestate, respuendus, nec etiam novum est, posse patrem, mediis justis, filium, præsertim ob disparitatem conditionis, aut aliam causam à matrimonio avertere: de quo videndus est Sanch., l. 3, disp. 9, ferè per tot., quod quidem, potissimum sibi vindicare locum, cum impuberibus, licèt pubertati proximis, non est negandum. Idcirco hodiè denegantur à summo Pontifice hujusmodi dispensationes sive declaratorie litteræ, nisi oratorum parentibus preces ad id porrigentibus: nec quidem ratione id carere, quispiam arbitrabitur, dicente Ulpiano quòd fragile est et infirmum hujusmodi ætatis consilium, multisque captionibus suppositum, multorumque insidiis expositum, ut in l. 1, ff. de Minor.

Unde ex his, non est ampliùs ambigendum, an possit summus Pontifex super hoc dispensare: qui non modò in utroque foro, verùm etiam, ubi impedimentum occultum fuerit, in foro conscientie tantùm, facultate desuper majori pœnitentiariorum attributâ, quatenus ex sufficientibus causis, mandet confessario, ut cum oratoribus dispense, juxta casuum contingentiam, prout meo tempore contigit in sacrâ pœnitentia, me illius prætorio inserviente, et casus iste fuit, videlicet:

Postquàm oratrix matrimonium cum quodam juvene contraxerat, nullâ habitâ cum eo carnali copulâ, cum oratore præmissorum ignaro, contraxit matrimonium, ex quo suscepit filiam, et cum ignoraretur, ubi primus juvenis reperiretur, et oratores ipsi separari nequirent, ipseque orator non posset se aliò transferre ob paupertatem, et adultæ filie periculum, nec ulteriùs absque evidenti incontinentiæ periculo valerent simul habitare, committebatur confessario, ut impositâ eis gravi et longâ pœnitentiâ salutari, ipsos absolveret, et si dictum primum matrimonium occultum esset, oratores verò invicem servatis servandis contraxerint, ita ut publicè haberentur pro veris conjugibus, et sine gravi scandalo separari nequirent, nec nulla ratio obviandi scandalis aptior et opportunior inveniretur, super quo ipsius confessarii conscientia onerabatur, aliudque eanicum non obstaret, matrimonium primum contractum auctoritate

apostolicâ dissolveret, ac cum ipsis oratoribus, quòd præmissis non obstantibus, matrimonium inter se de novo, secretè contrahere valerent, dispensaret.

Si verò contingerit, alterum oratorum fuisse facti hujusmodi inscium, mandatur confessario, ut oratrix matrimonium cum eo, cum quo secundò sic contraxit, illo tamen de nullitate prioris consensùs certiorato, sed ita cautè, ut oratoris delictum nusquàm delegatur, de novo secretè, ut supra, etc.

Quoniam verò, prout diximus l. *Præcedenti*, c. 5, n. 53, hanc causam notabilis inæqualitatis contrahentium sufficientem semper habitam fuisse ad sic dispensandum, non ignoramus, illa tamen semper secum affert periculum scandalorum, aliorumque malorum, quibus summus Pontifex summopere studet occurrere, cum propter hoc liceat à rigore juris recedere, cap. 2, de nov. Oper. nunc Paris. cons. 68, n. 132, vol. 4, ac valdè intersit boni communis scandala vitari, Host. in cap. *Quia circa*, in fin. de Consang., et ibi Joan. And., n. 4, Abb., n. 2, cum aliis relatis per Sanch., de Matr., lib. 8, disp. 49, n. 9, qui n. 2, infert esse similiter justam causam ad dispensandum, quando dispensatio est quasi remedium necessarium obviandi alicui magno delicto, ex D. Thomâ, 2-2, q. 97, art. 4, in corpore.

Quæ omnia fuerunt expressa fel. record. VIII, qui hujusmodi dispensationem concessit anno quarto sui pontificatus vigore supplicationis sibi porrectæ, tenoris sequentis, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum Riccardi Iouncii laici, et Margarithæ Iouncii Kingo mulieris Lincolnien. civitatis, vel diœcesis. Quod aliàs ipse orator nobilis, jam sexennio elapso, matrimonium cum prædictâ oratrice famulâ, et conditioni suæ admodum dispari, servatâ formâ concilii Tridentini contraxit; sed deinde amore in odium verso, neque matrimonium consummavit, neque tot annorum spatio ad connivendum cum eâ induci potuit. Cum autem, Pater sancte, oratoris avus usque ad ultimum vitæ spiritum carceribus, et aliis molestiis pro fide catholica afflictus fuerit, quolibet verò anno certam mulctam, præter contingentes vexationes pro conscientia exolverit, oratoris verò prædicti pater duas censûs annui tertias ex eadem causâ hodiè persolvat; et postquàm constantissimè Sedis Apostolicæ auctoritatem confessus fuit, ingenti pecuniâ se titulo juramenti, quod vocant assertæ fidelitatis, propositione redemerit, prædictusque orator hæres sex millium circiter scutorum annui censûs, et nobilis ac præcipuæ familiæ inter catholicos illorum partium existat, et nisi de opportuno remedio sibi per S. V. provideatur, gravia scandala, lites, jurgia, et homicidia possent verisimiliter exoriri. Supplicanti igitur humiliter E. S. V. oratores præfati, quatenus sibi, eorumque consanguineorum statui, et quieti in præmissis paternè compatiendo, sibi quæ specialem gratiam faciendo, matrimonium sic per oratores prædictos contractum, carnali tamen copulâ inter eos minimè subsecutâ, de communi eorumdem consensu, et apostolicæ potestatis plenitudine dissolvere et dirimere, eosdemque oratores

ab omni prædicti matrimonii vinculo, et obligatione liberare, necnon quodcumque juramentum per eos, et eorum quemlibet propterea forsitan præstitum, ad effectum infra scriptum relaxare, ac cum eodem oratore ut cum quâcumque aliâ muliere, cum oratrice verò, cum quocumque alio viro, nullo sibi aliàs jure prohibitis, servatâ formâ concilii prædicti contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eo postmodum remanere liberè et licitè valeant, concedere, et indulgere, et ita per quoscumque judices, etc., irritum quoque, etc., decernere dignemini de gratiâ speciali. Non obstantibus præmissis, ac quibusvis etiam in provincialibus conciliis editis constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Fiat, ut petitur, M.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et dissolutione, absolute, liberatione, relaxatione, decreto aliisque præmissis, ut supra, latissimè extendendis, et quod præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, qualitatium, nuncupationum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris, per officium contradictarum expediendis. Et committatur episcopo Claudonen. in illis partibus commoranti, qui assignatè inprimis, et ante omnia per oratorem prædictæ oratrici dote qualitatè suæ competentè, et constitio sibi, legitimè, quòd matrimonium hujusmodi ab oratoribus carnali copulâ consummatum non fuerit, procedat ut supra.

Datum Romæ, apud S. Mariam Majorem, kal. julii, anno quarto. Fiat. M.

Quo quidem matrimonio per delegatum legitimè dissoluto, nulli dubium est, posse quemlibet ex oratoribus aliud matrimonium contrahere : nam licet nonnulli de hoc dubitaverint, affirmativè tamen concludit Sanch., de Matr., lib. 2, disp. 14, num. 2, cum sequent., quod etiam jam Papa in litteris, prout in dispositivâ supra dictæ supplicationis declarat.

CAPUT VIII.

Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento cognationis spiritualis, seu compaternitatis.

Simili modo super hujusmodi impedimento, sive cum copulâ, ubi ea intervenit, sive cum aliquâ ex consuetis causis, ut infra, dispensari consuevit. Antequàm illius praxim aggrediar, præmittendum duxi, quòd, quemadmodum ex naturali et carnali generatione oritur consanguinitas ; ita et spirituali regeneratione, quæ illam imitatur per collationem sacramenti Baptismi, vel Confirmationis, vel per susceptionem ex illo, spiritualis cognatio consurgit ; et licet antiquitùs latior esset prohibitio, contrahendi matrimonium propter hoc impedimentum, nihilominùs postmodum, ne propter multitudinem prohibitionum, matrimonia in casibus prohibitis, ignoranter contraherentur, voluit concil. Trid., sess. 24, c. 2, ut unus tantum, sive vir, sive mulier, juxta canonum instituta, vel ad summum unus, et una, baptizatum de baptismo suscipiant ; inter quos, ac baptizatum ipsum, et illius patrem, et

matrem, necnon inter baptizantem et baptizatum, baptizatique patrem et matrem tantum, spiritualis cognatio contrahatur.

Ut autem dispensationis necessitas in propositâ materiâ dignoscatur ; cognationis hujusmodi spiritualis definitio priùs erit tradenda. Ea igitur est quædam propinquitas personarum, ex statuto Ecclesiæ consurgens, propter collationem Baptismi, vel Confirmationis, vel susceptione recipientis hæc sacramenta, Sanch., lib. 7, disp. 54, n. 2, quod quidem impedimentum impedit et dirimit, ut habetur in c. 1, de Cognat. spirit., in 6, et in cap. Veniens extra, eod. tit.

Et quamvis, de jure antiquo, hæc cognatio triplex esset, nempe paternitas, compaternitas et fraternitas, ut ait id. Sanch., d. l. 7, disp. 55, n. 9, nihilominùs hodiè restricta est per d. concilium d. cap. 2, eo modo, ut supra dictum est.

Cum verò post dictum concilium dubitaretur, an extra quasdam personas ibi expressas, ipsa compaternitas contraheretur, Pius V, ad tollendas omnes ambiguitates, quæ super hoc exoriri potuissent, suam de hæc re edidit constitutionem, tenoris sequentis, videlicet :

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Cum illius vicem, licet minimè suffragantibus meritis, geramus in terris, de cujus vultu prodit iudicium, et vident oculi æquitatem, officii nostri debitam prosequimur actionem, sic obscuros sacrorum canonum sensus ita aperire studemus, ut piis Christi fidelium mentibus nulla dubitandi occasio relinquatur. Sanè licet ex eo quòd in concilio Tridentino decretum fuerit, cognationem spirituales inter eos tantum contrahi, qui suscipiunt baptizatum de baptismo, ac baptizatum ipsum, et illius patrem et matrem, necnon baptizantem, et baptizatum, baptizatique patrem, et matrem, in reliquis personis, quæ per antiquos canones, occasione cognationis hujusmodi contrahere prohibeantur, omne impedimentum sublatum esse videatur : adhuc tamen ab aliquibus dubitari accepimus, an saltem impedimentum cognationis spiritualis hujusmodi inter maritum, vel uxorem suscipientis, et baptizatum, necnon inter maritum, vel uxorem suscipientis, et patrem ac matrem baptizati vigeat ; propterea quòd prohibitum de uno conjuge, de altero etiam prohibitum esse videatur ; nos piarum mentium quieti, et matrimoniorum favori (quantum ex alto nobis permittitur) consulere volentes, à præcis verbis concilii minimè descendendum in præmissis esse censuimus. Et propterea nullum ampliùs impedimentum, ratione cognationis hujusmodi subesse decernimus, et declaramus, quo minus inter dictos maritum, vel uxorem suscipientis, et baptizatum, baptizatique patrem et matrem, et quascumque alias personas, tam ex parte suscipientis, quàm baptizantis, et baptizati, in dicto concilio nominatim non expressas, matrimonium liberè et licitè contrahi possit ; et ita ab omnibus judicari debere mandamus atque statuimus. Decernentes irritum, et inane, si quid secus à quoquam, quâcumque dignitate, auctoritate et potestate prædito, contigerit judicari. Non obstantibus consitu-

tionibus. et ordinationibus apostolicis, aliisque contra-
riis quibuscumque. Volumus autem quod præsentes lita-
teræ in cancellariâ nostrâ apost. et acie Campi Floræ,
de more publicentur, et inter constitutiones perpetuâ va-
litas describantur. Et quia difficile foret, præsentes ad
singula quæque loca deferri, quod eorum transumptis,
etiam impressis, manu alicujus notarii subscriptis, ac
sigillo alicujus prælati munitis, eadem prorsus fides ad-
hibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhi-
bitæ vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat
hanc paginam nostræ declarationis, decreti, mandati,
statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario
contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, in-
dignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli
Apostolorum ejus se noverit incursurum. Dat. Romæ
apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ
millesimo quingentesimo sexagesimo sexto, quarto kal.
decembris, pontificatus nostri anno primo.

His igitur præmissis ad praxim petendæ desuper
dispensationis, deveniendo dicimus, quod pro causâ
ad id sufficit aliqua ex illis quæ requiruntur ad quam-
cumque aliam dispensationem matrimonialem ingredi-
bus tamen remotioribus, ac post expressam de more,
causam in supplicatione, prosequendum est hoc modo,
videlicet : *Cupiunt oratores præfati invicem matrimo-
nialiter copulari, sed quia aliàs dictus orator prolem
dictæ oratricis ex alio viro susceptam, ac sacro fonte le-
vavit (vel si ita se habet), in sacramento confirmationis
tenuit, desiderium suum, etc.*

Ex hæc quidem formulâ apparet, duobus supra di-
ctis modis contrahi tantum hanc compaternitatem,
quæ dispensationem exposcit; unde nunquam ea re-
quiritur, quando quis tenet aliquem in catechismo,
qui solet præmitti in Baptismo; cum nomine infantis
respondetur sacerdoti interroganti : An credat in Deum,
an renuntiet diabolo, etc., quod profectò potest
contingere, quando ob necessitatem et periculum, ne
moriatur infans, antequàm ducatur ad Ecclesiam, ba-
ptizatur domi ab obstetrice : hoc enim impedimen-
tum est prorsus sublatum per d. concilium, ut ex
ipsius textu patet, et ad majorem hujus rei compro-
bationem, emanavit aliàs sac. congreg. ejusdem con-
cilli declaratio his verbis : *Qui in ecclesiâ fuit præ-
sens ei, qui domi fuit verè baptizatus, si deinde in ec-
clesiâ fuerunt servatæ solemnitates, nullam cognatio-
nem spirituales contrahit.*

Et quamvis in hoc et aliis et similibus casibus fue-
rit in curiâ petita dispensatio, responsum semper
fuit, oratores illâ non indigere; sed consuevit ad eo-
rumdem oratorum instantiam concedi tantum decla-
ratoria; cujus litteræ committuntur ordinario eorum-
dem oratorum, per quas, si legitimis probationibus
comperit d. N. filium prius fuisse baptizatum, de-
claret, nullum inter ipsum N. et dictum filium adesse
impedimentum cognationis spiritualis, teste Anton.
Dian., tit. de Sacram., res. 260.

Quod si præmissa fuerint occulta, per officium S.
penitentiariæ, committitur confessorio, quatenus, si
est ita, nullam ex præmissis spirituales cognationem

cum prædictâ muliere contraxisse, ipsumque in ma-
trimonio prædicto, sic per eum contracto, liberè re-
manere posse, nuntiet et declaret in foro conscientiæ,
et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum, et
non aliter, neque ullo alio modo.

Et in quibuscumque aliis casibus dubiæ compater-
nitatis, consuevit res, etiam deferri ad sac. congreg.
concilii, in quâ aliàs fuit propositum sequens dubium,
videlicet : Petrus et Anna conjuges, elegerunt in
susceptores baptismi filii, Andream et Lauram; sed
adveniente tempore baptismi, audiens Andreas à Pe-
tro fuisse electam Lauram in commatrem, rogavit Pe-
trum ut illâ posthabitâ eligeret Rosam; replicavit
Petrus se id facere non posse citra injuriam, cui res-
ponsioni Andreâ non acquiescente, idem Petrus
omnia retulit parocho; et factâ expressâ declaratione
animi sui, quod nullo pacto intendebat Rosam in
commatrem habere, parochus consilium dedit ut am-
bæ admitterentur; sed pollicebatur expressè, se nul-
latenus admissurum Rosam ad tangendum infantem;
cui consilio Petrus acquiescens, designavit etiam Ro-
sam in commatrem; ista autem præter intentionem
Petri, et promissionem eidem Petro factam à parocho,
infantem in actu baptismi, simul cum Laurâ tetigit.
Queritur an fuerit contracta compaternitas etiam in-
ter dictam Rosam et Petrum, an potius inter Petrum
et Lauram; sac. congreg. concil., die 10 martii 1631,
in causâ Aquin., censuit contraxisse etiam cum Rosâ,
quia fuit designata.

Pariter hanc cognationem spirituales quæ matri-
monium contrahendum impedit ac dirimit contractum,
contrahit compater designatus, qui in baptismo infan-
tis alterutrum præstitit, id est, sive ipsum infantem
sacerdoti porrexit, ut in sacrum fontem immergeret,
sive post immersionem, cum profinûs è manu sacer-
dotis suscepit; tametsi in actu baptismi illum non te-
tigerit, quia eadem ratio militat in porrigente et susci-
piente; dummodò puer tangatur, sive ante, sive post,
sive in immersione; videtur enim unicus actus per
continuationem, accedente præsertim consuetudine.
Sac. Congr. concil. sub die 27 septembris 1601,
ut per Bar. in Collect., bull., verb. *Cognatio spiritualis*,
fol. 199.

Ipsam verò cognationem spirituales non contrahit
mulier, ex eo quod defert puerum baptizandum usque
ad januam ecclesiæ, ubi illum tradit futuro compatri,
à quo puer introfertur, ac de baptismo suscipitur, abs-
que eo quod dicta mulier ullum actum in actu bap-
tismi præstet, ut declaravit S. Cong., teste eod. Barb.
eod. verb., d. fol. 199.

Pro eo autem quod spectat ad susceptionem, si plu-
res duobus designati suscipiant baptizatum de bap-
tismo, cum omnibus quidem contrahitur hæc cognatio
spiritualis, licet plures patrini ejusdem baptizandi,
tam per antiqua jura quàm per decreta concilii Trid.
esse non debeant, cum non sit major ratio unius quàm
reliquorum; nec per ipsa jura antiqua aut nova annul-
latur actus plurium personarum, si fiat, quamvis pa-
rochus plures ad id admittendo, erit puniendus Na-

var. cons. 4 de Cognat. spirit., et plures quàm unum, et unam in baptismo designare, esset peccatum mortale, tanquàm contra prohibitionem sacrorum canonum, Bonac., de Matr., q. 3, puncto 5, § 2, n. 52, prout idem dicendum est quoad hoc impedimentum inducendum, si duo viri vel due feminae simul suscipiant; licèt id fieri posse per canones prædictos prohibeatur, circa quam neque episcopus potest dispensare, Zerol. in Praxi episc., verbo *Baptismus*, p. 1, ubi ex declaratione sacr. congreg. ait quòd rationi est consentaneum, ex quo baptismus, cùm sit regeneratio spiritualis, conformari debet cum generatione naturali, seu corporali, in quantum potest; sed naturaliter non potest homo generari, nisi ex uno mare et unâ femina; ergo, etc. Et idem dicendum est quoad omnia præmissa, de sacramento Confirmationis, d. Zerol. d. verbo *Baptismus*, § 5, qui § 8 dubitando ait an contrahatur ista compaternitas inter omnes tenentes, seu suscipientes, si non scribantur, et omnes tangant, vel teneant, aut suscipiant, respondit affirmativè, sed parochi negligentia est puniendâ; ac proinde monet ut sic cauti sint curati, ad prius scribenda nomina compatrum et commatrum, quàm ad baptizandum infantem accedant.

Sanè per supra dictum officium sacræ pœnitentiariæ, non modò datur declaratio super hujusmodi compaternitate, verùm, si adsit illius impedimentum illudque fuerit occultum, etiam copulâ subsecutâ, dantur litteræ dispensationis, quibus confessario committitur ut (si jam oratores cum impedimento hujusmodi, se carnaliter cognoverint) ipsos, ab incestu hujusmodi absolvat, injunctâ eis pœnitentiâ salutari; et dummodò impedimentum ex præmissis proveniens occultum sit, et infamiae oratricis per matrimonium obviatum iri judicaverit, aliudque canonicum non obstat, cum eisdem oratoribus quòd præmissis non obstantibus matrimonium inter se, publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, et in eo remanere licitè possint, dispenset; prolem legitimam nuntiando, et cum clausulâ, *Nullis*, etc.

Prout etiam eadem sacra pœnitentiaria dispensat super matrimonio jam contracto cum impedimento ejusdem compaternitatis, veluti pro oratoribus quorum alter alterius infantem de sacro fonte levavit; et deinde ipsi matrimonium inter se publicè contraxerunt et consummârunt, atque in eo per plures annos permanserunt, tunc pariter confessario committitur, quatenus oratores absolvat etiam ab incestu, et dummodò impedimentum occultum sit, et separatio inter ipsos fieri non possit absque scandalo, et ex cohabitatione de illorum incontinentiâ probabiliter timendum esse, sibi visum fuerit, aliudque canonicum non obstat, cum eisdem, quòd præmissis non obstantibus, matrimonium inter se de novo, secretè, illis de nullitate prioris consensûs certioratis, contrahere, licitè valeant, dispenset; prolem legitimam decernendo, in foro conscientiae, etc.

Ex hac quidem praxi omnis prorsus remota hæsitatio videtur, nempe an impediti hac compaternitate ad

contrahendum, in impetratione dispensationis super eâ teneantur facere mentionem de copulâ carnali inter eos secutâ.

Eâ etenim ratione autumant DD. negativè respondendum, quia hæc expressio faciendâ est de incestu inter oratores habito, ut aliàs diximus, incestus autem, nihil aliud est nisi consanguineorum, affiniumque conjunctio, ut in § *Cum ergo*, 36, q. 1 et 35 causâ, quasi per totam, ex quâ quidem definitione satis patet cognatos tantum spirituales non esse consanguineos neque affines, nec in jure canonico aut Cæsareo reperitur expressum hunc esse incestum; ergo, etc.

Illis tamen non obstantibus contrarium est verius et notoriâ praxi receptum quidquid dicat etiam Sanch., l. 8, disp. 25, n. 2, ubi ait solum incestum cum consanguineis et affinibus esse exprimendum, quia is solus veram incestus rationem habet, et de eo solo ita obtinet stylus curiæ, et allegat Navar., cons. ult., n. 5 et 9, de Cognat. spirit.; nam uterque istorum, licèt alioqui peritissimus (salvâ pace illorum) videtur deviare ab hac praxi quæ, ut omnes nôrunt curiales, ita docet, ut non modò dicatur incestus inter consanguineos et affines, verum etiam inter cognatos spiritualiter; et quando pro oratoribus petitur dispensatio, pro causâ, si alia non adsit, allegatur copula inter eos habita, et porrigitur supplicatio tenoris sequentis, videlicet:

Beatissime Pater, etc.; quòd ipsis aliàs scientibus impedimentum cognationis spiritualis inter eos existere, et ex eo proveniens, quòd aliàs d. orator prolem oratricis, ex alio viro susceptam, de sacro fonte levavit, orator præd. non quidem peccandi datâ operâ, etc., oratricem cognovit. Cum autem, Pater sancte, matrimonium, etc., supplicant, etc., quatenus eos ab excommunicationis sententiâ, quam propter præmissa incurrerunt, incestus reatu in utroque foro absolvere.

Et prosequitur, sicut in aliis supplicationibus cum copulâ, pro consanguineis vel affinibus; imò cum hæc dispensatio petitur in formâ pauperum, ratione prædictæ copulæ carnalis, tenetur orator omninò accedere personaliter ad Urbem; quòd si noluerit, solvet loco accessus hujusmodi, quamdam eleemosynam pecuniariam locis piis in ipsâ Urbe applicandam, ut aliàs diximus.

Porrò secundum supra dictum stylum Curiae, ait etiam Guttier, Canon., l. 1, c. 23, n. 15, quòd incestus committitur cum consanguineis, affinibus et cognatis cognatione spirituali, ac publicâ honestate, et patet per declarationes sacræ congregationis, suo loco à nobis allatas, et quando præmissa cessarent, sufficit tantummodò stylus Curiae omnibus notus, qui pro lege servatur, c. *Quàm gravi*, de Crim. fals.

A redeundo unde paulisper digressi sumus, dicendum est quòd expressio provenientiae istius impedimenti compaternitatis aded est necessaria, ut sine eâ non reciperetur supplicatio hujus dispensationis. Ratio autem est quia aliquo modo posset hoc impedimentum contrahi, ut super eo negaretur, aut difficilisi

redderetur dispensatio; utpote si adesset filiatio spiritualis ex eo proveniens, quod alter alterum de sacro fonte levaverit; vel in sacramento confirmationis tenuerit; cum multò indecentius sit cum filio aut aliâ spirituali contrahere, quàm cum compatre, vel cum commatre: quia, ut ait Sanch., lib. 8, disp. 24, n. 15, cum regeneratio hæc spiritualis, ex quâ filiatio ista consurgit, assimiletur generationi carnaliter, ex quâ filiatio naturalis oritur; sicut indecentissimum est inter patres et filios spirituales.

Id verò, circa hujusmodi filiationem spiritualem, etiam constat ex notoriâ praxi, quæ præcipit omnino hanc provenientiam exprimi, quæ confirmata est tempore fel. record. Pauli Papæ V, qui semper recusavit dispensare super impedimento filiationis spiritualis; quod si aliquando ex urgentissimis causis dispensabat, volebat quod deletum in titulo supplicationis, ubi dicebatur, *filiatio spiritualis*, diceretur *compaternitas*; et in corpore ejusdem supplicationis, post explicatam provenientiam filiationis, pariter diceretur: *Quod impedimento cognationis spiritualis*, etc., non autem *filiationis*, quod tamen exprimitur in narrativâ præd. supplicationis; nam in illius dispositivâ, necesse est exprimere provenientiam hujus impedimenti, quidquid dicat id. Sanch., disp. 24, num. 15, volens utrum filiatio hæc aut compaternitas consurgat ex baptismo vel confirmatione, sive orta sit, quia volens contrahere, baptizavit, vel levavit, vel tenuit, non esse opus quidquam horum exprimere, sed satis esse dicere esse filiationem inter illos, vel compaternitatem: quia parum hæc mutant vel augent. Hoc enim est contra notorium stylum datariæ apostolicæ, quæ nullo modo admittit aut recipit supplicationes hujusmodi, absque hujus provenientie expressione, ut supra dictum est.

Nec hinc proinde hodiernus dissidet ipsius stylus, qui id quod servat in concedendis dispensationibus in secundo, seu primo et secundo gradibus, hoc idem in filiatione spirituali, cum eisdem clausulis modificativis et conditionibus; quandoquidem etiam in istis, sequenti formulâ explicandum erit, videlicet: *Quod ipsi aliàs scientibus impedimentum cognationis spiritualis inter eos existere, et ex eo proveniens quod aliàs dictus orator eandem oratricem in sacramento Confirmationis tenuit, orator præfatus non quidem peccandi datâ operâ, etc.; cum autem, etc., nisi matrimonium contrahatur, dicta oratrix graviter diffamata et innupta remaneret, graviaque exinde scandala orirentur, ipsisque viæ periculum immineret, cupiunt, etc.* Ac propterea, quando petitur desuper dispensari in formâ pauperum, tenetur omnino orator accedere ad Urbem, quocumque etiam legitimo impedimento non obstante, ubi ei imponitur penitentia conferendi operam suam fabricæ, vel in aliud servitium ecclesiæ, vel loci pii, per idem tempus quod imponitur pro secundo, aut primo et secundo in simili formâ, ut dictum est; et litteræ expediuntur per breve sub annulo Piscatoris: licet eodem modo, peractâ aliquâ parte collationis dictæ operæ sibi injunctæ, reliquum ex benignitate summi Pontificis sibi condonatur vel suppletur, per visitationem no-

ven, seu septem ecclesiarum Urbis, per tot vices, quot D. datario visum fuerit; quodque in partibus per aliquod temporis spatium, ipsam operam ut supra conferat, puta per alium aut duos menses, et tot sextis feriis jejundet in pane et aquâ, eisdemque diebus, Rosarium beatissimæ Virginis devotè recitet; alioquin litteræ sibi concessæ dispensationis, illi, quoad forum conscientie, nullatenus suffragentur, vel quid simile; prout enim D. datario, oratoris animæ salutis magis videbitur expedire; sicut de dictis secundo, aut primo et secundo gradibus dictum est.

Cæterum necesse minimè est in hujusmodi supplicationibus exprimere quantitatem filiorum quos orator sive oratrix de sacro fonte levavit vel in sacramento confirmationis tenuit. Hæc enim expressio neque auget, neque minuit impedimentum aut qualitatem gratiæ dispensationis, licet aliqui contrarium putent; ita enim docet quotidiana praxis, cum unica sit tantum compaternitas; nam licet olim, et usque ad tempus pontificatus fel. record. Sixti V semper exprimeretur quantitas præd. filiorum, si plures aderant, nihilominus Clemens VIII, dum esset datarius ejusdem Sixti, declaravit unicam esse tantum compaternitatem, quamvis plures filii suscepti essent, et ita hodiè servatur in his dispensationibus impetrandis, teste Garc., de Ben., p. 8, cas. 5, n. 78; licet non rejiceretur supplicatio, si in eâ ipsa filiorum quantitas exprimeretur, sic dicendo, videlicet: Sed quia aliàs dictus orator duos, aut tres, vel plures ipsius oratricis filios, ex alio viro susceptos (vel è contra) in sacramento confirmationis tenuit, vel de sacro fonte levavit, sicut pluries vidimus.

Non enim ex eo quod plures filios orator sive oratrix de S. fonte levavit, aut in sacramento Confirmationis tenuit, putandum est duplicem compaternitatem, duplexque insurgere impedimentum ad contrahendum, sicut nonnulli proinde perperam autumant, etiam curialium; cum adhuc unica sit tantum compaternitas constituta: licet secus dicendum sit, quando nimirum orator oratricis, oratrix verò oratoris prolem, ut supra tenuit aut levavit; tunc etenim verè duplex compaternitas duplexque oritur impedimentum, ita ut uno per apostolicam dispensationem sublato, aliud noseitur remanere, c. *Pastoralis*, de Privilegiis, cap. *Ex tuorum*, de Auth. et Us. pall., ac propterea de utroque impedimento erit mentio faciendâ, l. *Si domus tua*, ff. de Serv. urban. præd., l. *Si prius*, ff. de Aquâ pluviâ arcen. et aliis vulg. jur., Felin. in c. *Nonnulli*, n. 21 de Rescrip.

Neque verò id, circa taciturnitatem expressionis quantitatis filiorum, caret ratione, quia praxis est in ipsâ supplicatione exprimi tantum, oratorem, mulieris prolem ex alio viro susceptam, vel è contra, levâsse, vel respectivè tenuisse, et ob id dicendum quod appellatione prolis, non solum plures filii, sed omnes qui appellatione familie comprehenduntur, veniunt, ut probatur in l. *Officiales*, in auth. *Sicimus*, c. de Episc. et Cler., et tam masculi quàm feminæ, l. 1, ff. *solut. Matr.*, l. *Fin.*, c. de bon. Proscrip., et l. 1, *Ne*

rei clem. vel temp., sicut etiam appellatione progeniei comprehenduntur omnes descendentes ex lineâ masculinâ tantum, l. Fin. et ibi Bald., c. de Emancip. lib. Et propterea dicitur, *prolem ex alio viro susceptam*, etc., quia proles propriè dicitur, quæ ex nuptiis nata, secundum Barth. in Rubr., c. de Privil. Donat., in princ.

CAPUT IX.

Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento criminis.

Impedimentum criminis (quod inter cætera, etiam carnalem copulam exposcit) tanquam impediens, et dirimens matrimonium, ad duos modos, secundum nostram praxim, reducitur; unum videlicet, ubi adulterium, cum machinatione in mortem alterius conjugis intervenerit; alterum, ubi adulterium secutum est, cum fide datâ de contrahendo post obitum alterius, similiter conjugis absque tamen machinatione mortis alterutrius conjugis, veluti, quando quis, fide datâ de matrimonio contrahendo, adulterium committit; vel de facto, cum adultera matrimonium contrahit; illius priore conjugis superstite, vel è contra; quia in utroque casu impeditur matrimonium contrahendum, et dirimitur contractum, ita habetur, in c. *Relatum*, 31, q. 1, dum dicit: *Relatum est auribus sanctorum sacerdotum, quemdam alterius uxorem stupro violasse, et insuper mœchæ, vivente viro suo, juramentum dedisse, ut post legitimi mariti mortem si supervixisset, duceret uxorem, quod et factum est. Tale ergo connubium prohibemus, et anathematizamus; ex quibus satis apertè videtur quòd ad hoc impedimentum incurrendum, duo copulativè requiruntur, nempe adulterium, ut etiam habetur in c. fin., § *Cæterum*, de eo qui duxit in matrim., ac promisso de futuro matrimonio contrahendo; quod notat Glossa in c. *Significasti*, et Gloss. in c. *Si quis uxore vivente*, in verbo *Cognovit*, eod. tit., ex quo, natura copulæ requirit concursum copulatorum, et utramque partem veram esse, l. *Si hered.*, ff. de Condit. instit., Glossa et doctores, in c. 2, de Rescript.; Oldrad., cons. 162, col. 1; Bald., cons. 318, in fin., vol. 4; Castrens., cons. 44, col. 2, vol. 1, unde sola fides data, vel tantum de facto contrahere, non impedit matrimonium uxore defunctâ, nisi ad carnalem copulam sit processum; sicut etiam solum adulterium, non obstat, c. *Significasti*, de eo qui dux., unde quod dicitur in c. 1 et in c. *Illud verò*, 31, q. 1, nimirum, nulli licere, ducere eam quam polluit per adulterium ex præmissis iuribus, intelligitur, si adulterium conjunctum fuerit, vel cum promissione de contrahendo, vel cum machinatione in mortem conjugis.*

Debetque esse fides prædicta de matrimonio contrahendo, post mortem alterius conjugis; ut patet ex dict. cap. *Relatum*, quod quidem impedimentum, optimâ ratione statutum fuisse deprehenditur; quia vivente propriâ conjugis, non debet quis dare fidem alteri mulieri, deducendo eam post mortem uxoris, nam graviter peccat, cum hoc modo, præstet votum captandæ mortis, sicut enim non valet promissio beneficii

vacaturi, c. 2, de Concess. præb., ita nec promissio futuri matrimonii carnalis, Abb. in d. c. *Si quis*, n. 2, de eo qui dux.

Insuper, hæc duo, nempe adulterium, et fides data, debent intervenire, constante priori matrimonio, aliàs enim non contrahitur hoc impedimentum, dict. cap. fin., unde ut ait Sanch., lib. 7, disp. 79, num. 5, si copula, aut fides, sive matrimonium de præsentī, de facto initum, præcedant illud matrimonium, aut eo dissoluto per conjugis impedimentum, ut si fides data est vivente conjugis; ac copula post ejus obitum est habita, aut è contra, copula, eo superstite, fides autem, eo mortuo.

Requiritur etiam, quòd supra dicta promissio, sit aliquo exteriori signo expressa, nam, si fiat aliquo actu interno, cum adulterio, non præstat impedimentum; id. Sanch., n. 9. Quòdque sit reciproca, quia non sufficit si alter solus promittat; Henriquez, lib. 12, de Matr., c. 4, n. 3, necnon seriò et ex animo; non autem ficta; aliàs enim non esset promissio; Dian., tract. 4, de Sacr. matr., resol. 198. Quare his non intervenientibus, absque aliquâ dispensatione, poterit legitimè matrimonium contrahi.

Quia verò, primo modo nunquam datur dispensatio in utroque foro, quando videlicet non modò uterque verum etiam quando alter tantum oratorum, in mortem machinatus est, quod etiam servatur in legatorum à latere, ac nuntiorum facultatibus, quibus, postquam summus Pontifex, concedit quòd cum quibusvis personis tertio et quarto mixtim, etiam multiplicis consanguinitatis vel affinitatis gradibus invicem conjunctis, et quocumque impedimento publicæ honestatis, justitiæ subdit, quòd valeant etiam dispensare cum his qui per adulterium se polluerint; dummodò in mortem defuncti conjugis quidquam machinati non fuerint; propterea aggrediar tantum praxim quoad posteriorem modum; super quo in dies dispensari videmus; pro quâ dispensatione impetrandâ, ita supplicari consuevit, præposito hoc titulo, *Neutro machinante*, videlicet:

Beatissime Pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devotorum illius oratorum M. et N. diæcesis N., quòd aliàs constante matrimonio inter ipsam oratricem, et ejus virum prædefunctum, oratores ipsi carnis fragilitate devicti; datâ sibi invicem fide de matrimonio inter se, post obitum oratricis viri præfati, contrahendo, se carnaliter cognoverunt. Postmodum verò oratricis vir prædictus (neutro tamen eorum in ejus mortem machinante), sicut Domino placuit, ab humanis decessit. Cum autem, Pater sancte, nisi matrimonium prædictum inter dictos oratores contraheretur, dicta oratrix diffamata et innupta remaneret; graviusque exinde scandala possent et risimiliter exoriri, cupiunt oratores prædicti matrimonialiter copulari; sed stante impedimento, etc. Supplicant igitur humiliter E. S. V., etc., quatenus, cum eisdem oratoribus, quod impedimento, ex præmissis proveniente hujusmodi, non obstante, matrimonium inter se publicè, etc., dispensare. Prolemque conceptam, susceptam post obitum viri prædicti, si qua sit, et suscipiendam exinde,

legitimam decernendo, dignemini, de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, etc.

Hæc quidem dispensatio in utroque foro conceditur, quando impedimentum hujusmodi est publicum. Si verò fuerit occultum, et oratores publicè tractarunt de matrimonio inter se contrahendo, ad evitanda scandala quæ orientur, nisi illud contrahatur; recurritur ad officium S. pœnitentiariæ, quæ committit discreto viro confessori per oratores eligendo, quatenus eos à quibusvis sententiis, censuris, et pœnis ecclesiasticis, quas præter præmissa incurrerunt, adulterio et excessibus hujusmodi absolvat; injunctâ inde eis pro modo culpæ pœnitentiâ salutari, et aliis, quæ de jure fuerint injungenda. Demùm, dummodò impedimentum prædictum occultum sit, et nisi matrimonium contrahatur, pericula imminuant scandalorum; aliudque canonicum non obstet, cum eisdem oratoribus, quod præmissis non obstantibus, matrimonium inter se publicè, servatâ formâ concilii Tridentini contrahere, et in eo postmodum remanere licitè possint, misericorditer dispenset, prolem suscipiendam (non tamen ex adulterio conceptam) exinde legitimam nuntiando, in foro conscientiæ, et in ipso actu sacramentalis confessionis tantum, et non aliter, etc.

Si verò oratores cum prædicto impedimento, antequàm, cum eisdem fuerit dispensatum, jam matrimonium contraxerunt, committitur similiter confessorio, qui dictos oratores, dummodò impedimentum prædictum occultum sit, et separatio inter eos fieri non possit absque scandalo; et ex cohabitatione de incontinentiâ probabiliter timendum esse, ei visum fuerit, et absolvat; ac cum eisdem, ut matrimonium inter se de novo, secretè, illis de nullitate prioris consensûs certioratis, etc., dispenset.

Pro hæc nostrâ praxi, sciendum est quòd dùm esset major pœnitentiarius, Julius Antonius, cardinalis Sanctæ Severinæ, facto verbo, cum sum. Pontifice, quid faciendum in pœnitentiariâ, quando supplicatur pro dispensatione in foro conscientiæ, de contrahendo, cum his qui constante matrimonio legitimè cum adulterio carnaliter cognoverunt, et dederunt fidem ad invicem, et postmodum in necem viri, vel mulieris conspiraverunt, et effectum consecuti sunt, ipse Pontifex respondit, quòd, re benè examinatâ in signaturâ pœnitentiariæ, si visum fuerit, causas adesse legitimas, concedatur dispensatio in foro conscientiæ; quam quidem facultatem postmodum Paulus V concessit cardinali Burghesio, etiam majori pœnitentiario, negotio non communicato in prædictâ signaturâ.

In utroque autem foro, si fortè contingat, quòd alter oratorum, sive uterque in mortem suorum conjugum, sive alterutrius ipsorum machinatus fuerit, omni spe obtinendæ dispensationis omninò destitutus remanet; cum nunquàm visum fuerit ita dispensatum per datariam, quæ ad unguem servat dispositionem textûs in d. cap. *Si quis marito*, 51, q. 1, ubi habetur quòd si fortè vir, aut mulier, virum qui mortuus fuerat occidisse notetur, aut propinquitas, vel alia quæ-

libet actio criminalis impediatur, quòd si probatum fuerit, sine ullâ spe conjugii remaneant perpetuò, cum pœnitentiâ. Nec immemor sum, tempore pontificatus felicis record. Clementis VIII, quosdam potentissimos oratores supplicasse eidem Clementi pro hujusmodi dispensatione pro utroque foro, super hoc impedimento, altero tantum machinante; et cum fuisset sibi prorsus hæc dispensatio denegata, fuit per oratorem, præsentem in Romanâ Curiâ allegatum exemplum veteris Testamenti, nempe quòd David machinatus fuerit in morte Uriæ et Bethsabæ uxorem ejus, cum quâ prius adulteratus fuerat, in uxorem accepit; at idem Clemens qui prudentiâ, integritate legum et litterarum scientiâ, nulli secundus existit, præcipuè, cum Papa, omnia jura in serinio pectoris habeat, c. 1, de Constit., in 6, cum in promptu habuisset Glossa in cap. *Si qua mulier*, 51, q. 1, unde desumptum fuit supra dictum exemplum, statim respondit, cum eadem Glossâ nempe, quòd multa permittebantur in veteri Testamento, causâ infirmitatis, quæ hodiè non permittuntur, sicut libellus repudiî olim permittebatur, qui hodiè prohibetur, ut ait Sanch., lib. 7, disp. 78; tunc non erat impedimentum ab Ecclesiâ statutum; sicque nullo modo voluit supra dictam dispensationem concedere; nam ex illius confessione, facillimè præberetur occasio captandæ mortis, cap. *Ne captandæ*, ibi: *Ne captandæ alienæ mortis occasio ex benignitate gratiarum Sedis Apostolicæ tribuatur*, de Præb. in 6, et id. Sanch. dic. disp. 78, n. 1, nil atrocius in conjugio reperitur quàm insidias parari, vel dari ansam parandi vitæ alterius conjugis; cum uterque conjux, arcissimo ac summo amicitie vinculo devinciri debeat.

Quare, si causa urgentissima adest, recurrendum erit pro opportuno remedio ad officium ejusdem sacræ pœnitentiariæ, ut dictum est, quæ exempli, gratiâ, pro muliere tantum machinante, mandabit confessorio eligendo, ut eam à supra dictis omnibus, ac adulterio, homicidio et excessibus hujusmodi, absolvat: injuncta inde ei pro modo culpæ, gravi et longâ quæ saltem per annum duret, pœnitentiâ salutari et orationibus; ac pro modo facultatum, elemosynis, etiam ad celebrandum aliquem numerum missarum pro animâ occisi; necnon frequentia sacramentalis confessionis, singulis scilicet mensibus, ut minimum, semel, vel sæpius, prout animæ suæ salutis expedire confessor judicaverit; quodque hæredibus occisi, et aliis, quibus ille, dùm viveret, subvenire forsân solebat, satisfaciat, et subveniat in eo in quo tenetur; cautè tamen, ne se prodat, et aliis, quæ de jure fuerint injungenda. Demùm, dummodò impedimentum ex præmissis proveniens, occultum sit, et planè ignoretur, quòd mors dicti mariti, inde secuta sit, et separatio inter oratricem, et dictum virum fieri non possit absque scandalo; ex cohabitatione verò de incontinentiâ probabiliter timendum esse, eidem confessori videatur, cum eadem oratrice, ut, dicto viro de nullitate prioris consensûs certiorato; sed ita cautè ut delictum suum probare non cogatur, matrimonium, cum eadem et

utrumque inter se, de novo, secretè, ad evitanda scandala, contrahere; prolem legitimam decernendo, etc.

Si autem utrumque machinatus fuerit, veluti in mortem viri, utrique præscribitur pœnitentia salutaris, veluti, ut singulis sæctis feriis per annum jejulent, et pro animâ occisi, per annum, in tribus diebus cuiuslibet hebdomadæ orent; certasque orationes eis à confessario, prout eorum captu præscribendas, genibus flexis recitent, et si facultatem habent, quinquaginta missas, vel alium numerum, juxta hujusmodi facultatem, pro animâ occisi celebrari faciant; injunctâ, etiam frequentiâ sacramentalis confessionis, etc., quodque hæredibus occisi, etc., ut supra.

Quandoque etiam imponitur gravior pœnitentia, juxta qualitatem delicti, imò et denegatur dispensatio per ipsam sacram pœnitentiarium, vel cum maximâ difficultate conceditur, præsertim si oratores veneno machinati sunt in mortem conjugis; nam tunc discutuntur causæ in plenâ signaturâ ipsius sacræ pœnitentiariæ; an illæ, quamvis gravissimæ, debeant admitti, vel ne; quod credo id procedere ex quo, ut dixit Glossa instit. de Publ. jud., § *Eadem lege*, in verbo *Venefici*, plus est, hominem veneno occidere, quàm gladio extinguere, per text. in l. 1, c. de Malef. Ratio enim est, quia occidens veneno, proditoriè id agit, ut ille se defendere non possit; quod secùs est in eo, qui gladio occiditur, cum se tueri possit; unde dixit Bald. in l. *Nemo clericus*, c. de Sum. Trinit. et Fid. cathol., quòd venenans aliquem dicitur ipsum proditoriè occidere, Grammat., cons. 33, num. 2.

Et in quocumque casu machinationis, ad effectum petendi dispensationem prædictam, intelligendum est machinationem intervenisse cum effectu; quòd si in supplici libello id fuerit omissum, suppletur per officiales ipsius sacræ pœnitentiariæ; quia licèt conatus, sive attentatio ad delinquendum, debeat puniri, etiam si fuerit secutus effectus, vulg. jur., etc., attamen de generali consuetudine, non punitur affectus, neque conatus, sive attentum, nisi sequatur effectus; Alex., cons. 13, num. 2, lib. 1, et cons. 140., num. 2, lib. 2, et ita in causâ veneni judicatum fuisse, testatur id. Grammat., dec. 2, num. 8, et cons. 92, num. 10, lib. 1.

Si enim machinatio non fuerit suum sortita effectum, volentes contrahere testimonium nullâ indigent super hoc dispensatione, quod patet in dict. c. *Si quis vivente*, ibi: *Nisi fortè vir, aut mulier virum, qui mortuus fuerat, occidisse notetur*, quæ verba sunt intelligenda, cum effectu, c. *Intelligentia*, de Verb. sign. l. 3, § *Hæc verba*, ff. de Neg. gest.; Marius Antonin., variar. res., lib. 1, resol. 4, n. 9, et tenet Gl. in cap. super hoc, in verbo *Machinata*, ubi dicit hoc intelligi debere cum effectu, aliàs enim non impeditur matrimonium; quod quidem optimâ ratione statutum fuisse creditur, quia, cum hoc sit impedimentum juris positivi, non debet ita taxari, ut restringatur facultas contrahendi matrimonium contra dispositionem juris divini, arg. c. *Licèt ex quâdam*, de Test.; Abb. in c. *Super hoc*, de eo qui dux.

Nihilque refert ad hoc impedimentum inducendum an vir in uxoris, vel uxor in viri mortem machinetur; id. Sanch., lib. 7, disp. 78, num. 8; Maiol., de Irregul., l. 3, cap. 25, num. 17, vers. *Idem quoque erit*, et alii, qui indistinctè tenent, hujusmodi impedimentum incurri, quoties alter conjux, in alterius conjugis mortem machinatur; prout etiam in praxi apud Romanam Curiam servatur in petitione, et concessione dispensationis super hujusmodi impedimento.

Sicut etiam sufficit, ad istud contrahendum, sive consilium, sive mandatum ad cooperandum mortì conjugis; quia attenditur machinatio, qualiscumque illa sit; Ugol. de Sacram. matrim., c. 19, num. 19; Eman. Sà, in Aphorism. confes. in verbo *Matrimonium*, de Imped. matr., num. 7.

Ratio autem occisionis alterius conjugis cum adulterio, non constituit hoc impedimentum; nam, licèt illa æquiparetur mandato, c. *Ratihabitionem*, de Regulâ jur. in 6, l. *Ratihabito*, ff. cod.; Ludovis., dec. 295, num. 4, quandoquidem considerata sunt jura, loquentia de hoc impedimento quæ velunt ut nullo modo possint, quoad hoc, convenire, ratihabito cum machinatione, quæ dicitur occulta insidiatio; et in casu nostro illa propriè dicitur quando maritus vite uxoris insidiatur, et e contra; quia tunc tantum dicitur machinari in mortem, d. cap. *Super*. Unde, præmissis cessantibus, liberè remanet facultas contrahendi, absque aliquâ dispensatione.

Quandoque autem contingit virum, vivente priori conjuge, aliud matrimonium, cum aliâ contrahere, de quo habemus integrum titulum de eo qui duxit in matr. et hic requiritur omninò dispensatio, saltem de stylo Curie, cum uno defuncto conjuge, velint oratores in secundo matrimonio contracto remanere, etiamsi alter contrahentium id impedimentum ignoraret: et hæc servantur in notoriâ praxi, de quâ testatur id. Mar. Antonin. d. lib. 1, res. 112, casu 52, qui in fin. ait ita ex Urbe venisse responsum; unde defunctâ postmodum ipsâ priori conjuge, vel e contra, fit recursus ad summum Pontificem, qui non aliter super hoc dispensat, nisi negotio plenè discusso in sacrâ Congregatione sanctæ Inquisitionis; et tunc dantur litteræ tenoris sequentis, vel aliàs, juxta facti qualitatem.

A tergo: *Dilecto filio Bédaco de Roblato, laico*
Cæsar augustæ diocesis.

Intūs verò:

Urbanus Papa VI. *Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. Respondi nobis nuper fecisti quòd tu aliter copulans tunc in humanis agentem, Angelum S. mulierem Virginiaem, diocesis, uxorem tuam, defunctæ esse, matrimonium cum dilectâ in Christo filiâ Josephâ mulier. Zampieri, in dñate Sacramento, p. 616, et ratâ per eam conciliâ Tridentinâ contractisti, illudque in facie i. carnali celebrasti, in carnali copulâ contra naturâ. Et deinde certioratus, dictam Angulam tunc copulatam esse, in eadem carnali copulâ peractam. Potuit idem verò, certo nuntio de dictâ Angulâ alia accepto, spontè te tribunali sancti Officii inquisitionis hæ-*

reticæ pravitatis, in Civitate Neapolitana coram ordinario, præsentasti; et factâ abjuratione de vehementi hæresis suspicione absolutus fuisti. Cum autem, sicut eadem expositio subjungebat, tu de opportuna dispensationis gratiâ, per nos tibi providere, et aliâs tuo statui consuli summopere desideres. Nobis propterea humiliter supplicari fecisti, ut tibi desuper opportune; ut infra providere, de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, te specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et à quibusvis, etc., censes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium in universâ republicâ christianâ, adversus hæreticam pravitatem generalium inquisitorum, à Sede Apostolicâ specialiter deputatorum, consilio, tecum, ac Josephâ prædictâ, quod præmissis hujusmodi, ac constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque nequaquam obstantibus, matrimonium, stante morte dictæ Angelæ (dummodo in ejus necem, nec tu, nec dicta Josephâ machinati sis) inter vos de novo, publicè servatâ formâ dicti concilii, contrahere, illudque in facie Ecclesiæ solemnizare, et in eis postmodum remanere liberè et licitè valeatis, Apostolicè eorum oratione tenore præsentium, dispensamus. Prolem ex dictâ Josephâ, post obitum prædictæ Angelæ conceptam et susceptam, ac suscipiendam exinde, legitimam nuntiando. Data Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 25 septembris 1656, pontificatus nostri anno decimo quarto.

M. A. Maraldus.

At ubi oratores, similem petant dispensationem, nec asserant se alicui tribunali sancte inquisitionis sponte præsentasse; dantur sibi littere, ordinario directæ; qui, prævio examine super intentione, et credulitate ac abjuratione de vehementi; impositâ sibi prænitentiâ salutari, et parito judicato; et dummodo non sint præventi iudiciis in aliquo tribunali inquisitionis hæreticæ pravitatis, dispenset.

Pro eo autem qui, vivente uxore, matrimonium cum aliâ quæ prioris matrimonii conscia erat, de facto contraxit et consummavit, mortuâque primâ uxore (neutro tamen in casu mortem machinante) tam vir quàm mulier petunt absolvi, et secum dispensari, ut in secundo dicto matrimonio remanere possint, cum casus fuerit occultus, consuevit per officium S. prænitentiariæ committi discreto viro confessori, quatenus oratores ipsos à quibusvis sententiis, censuris, et penis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrerunt, adulterio et excessibus hujusmodi absolvat, injunctâ eis prænitentiâ salutari, et aliis quæ de jure fuerint injungendi; et dummodo præmissa occulta sint, aliunde curiculum non obstat, cum eisdem oratoribus, de nullitate prioris matrimonii certiorati, quod præmissis non obstantibus, matrimonium inter se, de novo, secretè, ad evitandâ scandala, contrahere valeant, dispicet et hoc modo, plures vidimus concessas, etiam in utroque foro dispensationis, quando casus est publicus.

CAPUT X.

Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento voti.

Si quid vovisti Deo, ne moreris reddere: displicet enim ei infidelis et stulta promissio; sed quodcumque voveris, redde. Multoque melius est, non vovere quàm post votum promissa non reddere, ait Ecclesiast. cap. 5. Atverò, ubi justa subest causa, non dedignatur sum. Pontifex votum hujusmodi, dispensando commutare. Antequàm tamen descendamus ad hujusmodi praxim, præmittendum est, quod votum est alicujus boni cum deliberatione facta promissio, vel Deo facta pollicitatio; text. in cap. de Viduis, 27, q. 1, ac propterea est omninò servandum, ut habetur, etiam in Psalm. *Vovete, et reddite*, etc. aliâs enim, melius est non vovere, quàm votum nonolvere c. *Scimus*, 12, qu. 1, ubi dicitur, quod qui Domino est pollicitus, fideliter custodiat, ne damnationem, sed præmium sibi acquirat. Gravius enim puniuntur qui votum fecerunt, aut fidem perceperunt, et votum non perfecerunt, etc., aut in malis vitam finierunt, quàm illi qui vitam sine voto finierunt, aut sine fide mortui sunt, et tamen bona egerunt opera.

Ad obligationem autem voti in foro conscientie, sufficit sola voluntas, et propositum, sine prolatione verborum; Glossa, in c. *Sufficit*, 37, q. 2, facit text. et Glossa in c. *Litterarum*, de Voto, et Glossa in c. *Neque viduis*, 22, q. 1.

Et appellatione voti, in dubio intelligitur, de simplici, ut in cap. *Rursus*; ibi, cum simplex votum apud Deum non minus obliget, quàm solenne, et in c. *Meminimus*, qui cler. vel voven.

Quonam modo illius vinculum tolli possit, dicimus quòd variis modis tollitur; nempe, irritatione, commutatione, redemptione, dispensatione et cessatione; attamen, quoad ea quæ ad nostrum institutum pertinent, hic videndum est quid sit dispensatio circa votum. Et respondetur, quòd nihil aliud est, nisi subditum à voto in casu, ubi vovendi ratio cessat, eximere; ac ei contra votum vivendi, licentiam tribuere, et secundum Sot., l. q., ult. art. 3, requiritur spiritualis auctoritas.

In illius verò commutatione, seu dispensatione, requiritur causa; nam aliâs taliter dispensatus non erit tutus quoad Deum, Gloss. in c. *Non est*, de vot. et vot. Redempt. et Glossa, in c. *Quanto*, de Offic. ordin., ait quòd licet quis absolvatur à juramento per Papam, tamen, nisi facit justa et vera causa, non erit tutus quoad Deum, facit etiam Glossa in c. *Monachi vagantes*, 17, q. 1.

Quenam autem sint causæ quæ requiruntur ad voti commutationem et dispensationem, satis patebit in decursu hujus praxis; quia, secundum hodiernam stylum, illius formulas, infra subnectam.

Impedimentum hoc dupliciter contingere potest, uno modo, si fuerit publicum, et tunc egent oratores dispensatione cum commutatione pro utroque foro, quæ per datariam apostolicam, est concedenda.

Altero verò modo, cum fuerit occultum et tunc

conceditur id per officium S. penitentiariæ, in foro conscientie tantum, ut infra dicemus; et cum frequenter utroque modo concedatur varique sint casus requiringes dispensationem et commutationem, operæ pretium esse duxi eos hic ordinatâ serie, subicere.

Sed quia in principio hujus praxis dispensationum matrimonialium, inter cætera impedimenta, tam impedientia, quàm dirimentia, super quibus concedi consuevit dispensatio, adest impedimentum voti, quod tamen ad effectum dirimendi, intelligitur, de solemnî, ut alias diximus; propterea, cum super eo non detur dispensatio, nisi eo modo quo per transennam tetigimus; et etiam quoad ipsam praxim, tractabimus hic de commutatione et dispensatione simplicium votorum, quæ tantum matrimonium contrahendum impediunt: unde in pluribus casibus et ex diversis causis hujusmodi commutationes conceduntur.

Primus modus est, si orator qui vovit castitatem, non valeat stimulis carnis resistere; votumque hujusmodi cum emisisse, sit publicum: ac propterea littere debeant in utroque foro expediri, illæ non aliter, quàm sequenti modo concipiuntur, videlicet:

ALEXANDER, episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitani in spiritualibus generali, salutem et apostolicam benedictionem. Circumspecta Sedis Apostolicæ benignitas, fidelium quorumlibet statui consulere, et interdum vota ab eis emissa, in alia pietatis opera commutare consuevit, prout in Domino conspicit salubriter expedire. Exhibita siquidem nobis pro parte dilecti filii N. N. laici Neapolitanæ civitatis vel diocesis, petitio continebat quòd aliàs dictus N. Deo vovit, se castitatem servaturum. Cum autem, sicut eadem petitio subjungebat, dictus N. ita stimulis carnis agitetur, ut continentiam servare posse non speret; ac propterea matrimonium contrahere desideret. Quare pro parte ejusdem N. fuit nobis humiliter supplicatum, ut sibi in præmissis opportunitè providere, de benignitate apostolicâ d'quæmur. Nos igitur, certam de præmissis notitiam non habentes, ipsamque à quibusvis, etc., et absolutam fore consentes: hujusmodi supplicationibus inclinati, Discretionî tuæ, per apostolica scripta mandamus, quatenus constituo tibi legitimè de præmissis, votum prædictum dicto N. ad hoc, ut matrimonium semel duntaxat legitimè contrahere possit, in frequentiam sacramentalis confessionis peccatorum suorum, singulis scilicet mensibus, semel, vel quoties tibi videbitur, ac in alia penitentiæ opera per te injungenda, inter quæ sint etiam aliqua quæ quotidie facere teneatur, ad eum finem, ut ea adimplens, mentis semper possit obligationis quâ hujusmodi voto adstringebatur, prout secundum Deum, ipsius animæ salutî expedire judicaveris, secumque desuper dictum votum, dispensando, dictâ auctoritate, commutes; non obstantibus præmissis ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibusvisque. Veneris autem, quòd si dictus N. mulieri, cum quâ contrahet, supervixerit, maneat postea cælestis, et eodem voto, ut prius obligatus. Dat. Romæ, etc.

Petitur etiam in foro conscientie tantum ab eadem

sacra Penitentiariâ commutatio hæc, quæ confessario committitur, ut si ita, ac oratorem, auditâ illius confessione, stimulus carnis adeò agitatum, ut maxime dubitet continere posse, et propterea de illius incontinentiâ probabiliter timendum esse, per diligentem examinationem, ac post monita, et consilia opportuna illi præstita, idem confessor repererit, eundem oratorem, quatenus sibi videatur, à mutatione propositi absolvat, injunctâ penitentiâ salutari; sibi que votum prædictum, ad hoc, ut matrimonium legitimè contrahere possit, dispensando commutet, in frequentiam sacramentalis confessionis peccatorum suorum singulis, scilicet mensibus, ut minimum, semel, vel quoties confessori prædicto videbitur, et in alia penitentiæ opera, per eum injungenda, tamdiù duratura, quamdiù commutationi præfata locus erit, inter quæ sint etiam aliqua pietatis, quæ quotidie facere teneatur, etc. Et cum eodem oratore, ut matrimonium sic contrahere, et in eo postmodum debitum conjugale exigere, et reddere licitè possit, misericorditer dispense, etc. Ita quòd si uxori cui conjungetur, supervixerit, castitatem servet, utpote eodem voto obligatus, ut prius. Quòd si unquam extra matrimonium fornicatus fuerit, aut matrimonium absque novâ dispensatione contraxerit, intelligat, se contra votum facere; et debitum conjugale exigere, non posse, et ita illum moneat.

Secundus casus, cum quis vovit religionem, et ob eosdem stimulos carnis, non sperat continenter vivere posse, ad effectum itidem contrahendi matrimonium committitur confessario, eo modo quo supra dictum est, qui inter cætera opera oratori injungenda, injungat etiam aliqua religionis quam ingressurus esset, quæ quotidie facere teneatur, etc., ad eum finem, etc., ut supra.

Tertius casus, cum mulier quæ voverat castitatem, sit, verbi gratiâ, orbata patre, habeatque matrem pauperrimam; ac propterea committitur confessario, ut si ita est, ipsaque oratrix habeat matrem, et utraque pauper sit, ex proprio labore victum querens, eandem oratricem à mutatione propositi quatenus sibi videatur, absolvat, etc., addito etiam, ut si viro supervixerit, eodem voto teneatur, ut prius.

Quartus casus, cum mulier quæ vovit religionem, non habeat dotem sufficientem cum quâ in monasterio recipiatur; tunc enim mandatur confessario, quatenus, auditâ illius sacramentali confessione si diligenti habitâ perquisitione, invenerit ita esse, dictamque oratricem adeò pauperem, ut eleemosynam, quàm pro ingrediendo religionem non habeat, neque spem esse de proximo, quòd illam honestè acquirere possit, et sine eâ non recipi (si narretur etiam, quòd sit stimulus carnis agitata additur); si in seculo maneat, periculum esse incontinentiæ, eandem oratricem à mutatione propositi absolvat, ut supra, etc.

Quintus casus, cum mulier emiserit votum de non nubendo, sique forsitan juvenis, formosa, parentibus orbata, aut ex aliâ causâ petit illius commutationem.

Sed hic pro istâ praxi, non incongruum visum est, prius breviter videre, an votum non contrahendi matrimonium sive perpetuò abstinendi à nuptiis, sit idem quòd votum castitatis, sed hoc satis deprehenditur ex usu et stylo sacre penitentiariæ apostolicæ, licet enim Cajetan., in opuse. tom. 2, tract. 11, q. 1, quem refert Azor, Instit. moral. lib. 11, cap. 19, vers. 5 *Queritur* teneat id votum idem esse quòd votum castitatis, adeò ut, sicut solus Papa potest quem solvere à voto castitatis ita etiam à voto non nubendi, ceteri verò scribentes negant, hujusmodi votum esse summo Pontifici reservatum; eâ quidem ratione, quia non est simpliciter votum castitatis; ex quo si quis post votum de non nubendo, peccat cum muliere, non propterea agit contra votum castitatis; non votum emissum est de matrimonio non contrahendo; quare talem votentem potest episcopus ab ipso voto absolvere; hujus sententiæ sunt Sot., 4 distinc., q. 4, ad fin.; Angel. verbo *Vetum*; Rosell. verbo *Impedimentum*, 4, n. 1, et ceteri relati per eundem Azor. loco citato, præsertim Navar., in Man., c. 12, num. 76, qui ibi testatur ita sequi prætorium sacre penitentiariæ apostolicæ, ad quam licet sæpius recurratur pro commutatione hujusmodi voti, tamen declarat ipsâ in dictâ commutatione, illud non videri Sedi prædictæ reservatum; tunc enim committitur confessario, quatenus à mutatione propositi, quatenus sibi videatur, absolvat injunctâ ei penitentiâ salutari; sibi que votum prædictum de non nubendo (licet ex narratis non appareat Sedi Apostolicæ reservatum) in illa penitentiæ opera perpetua per ipsum confessorum injungenda, prout secundum Deum, etc., ut supra.

Sextus casus, cum vir uxoris, constante matrimonio castitatem voverit, et ad effectum petendi debitum conjugale, petit sibi votum hujusmodi commutari; non mandatur confessario, ut auditâ oratoris confessione, si de incontinentiâ ipsius, probabiliter timendum esse repererit, illum à mutatione propositi absolvat, injunctâ ei penitentiâ salutari; sibi que votum prædictum, ad hoc tantum, ut à suâ uxore debitum conjugale exigere possit dispensando commutet, opera tantum duratura, quandâ commutationi præfata locus erit; prout secundum Deum, etc. Et si orator uxori supervixerit, castitatem servet ut prius.

Septimus casus, cum quis in juvenili ætate constitutus, voverit castitatem servare, et per aliquod tempus, puta decem annorum, votum servavit, postmodum verò ob stimulos carnis, diffidat vivere continenter; quia pariter committitur confessario, ut auditâ illius confessione, si de illius incontinentiâ probabiliter timendum, per diligentem ipsius oratoris examinationem; ac post commemoratam ei tot annorum, cum prædicta victoriam adversus inimici tentationes, quando a toto et spiritus viribus imbecillior erat, ac post mentis et corporis opportuna illi præstita, invenerit eundem à mutatione propositi, absolvat, ut supra.

Octavus casus, cum orator aliàs obtinuerit dispen-

sationem et commutationem voti religionis cum clausulâ: *Dummodò vitam cælibem ducat*; sed quia continenter vivere non potest, cupit matrimonium contrahere; ac propterea committitur confessario, ut si de ipsius oratoris incontinentiâ probabiliter timendum erit, eidem cælibatum prædictum, in alia penitentiæ opera commutet; ac cum eodem (salvis tamen aliqui ceteris omnibus, quæ illi in commutatione præfata injuncta fuerunt) ut matrimonium servatâ formâ concilii Tridentini, legitimè contrahere, et in eo postmodum remanere valeat, misericorditer dispenset.

Nonus casus, cum quis voverit ingredi particulare monasterium; sed cum in eo non potuit recipi, putans se liberatum esse à voto, matrimonium contraxit; unde mandatur confessario, ut si ita est, ac religiosi superiores, ad quos spectabat recipere, oratorem recusaverint, vel admittere noluerint, eundem, auditâ confessione, voto prædicto satisfacisse, declaret in foro conscientie tantum.

Decimus casus. Datur etiam declaratoria voti, puta religionis, cum commutatione voti castitatis pro oratore, unico filio patris sui, stimulis carnis agitato, qui religionem ingredi vovit, et castitatem servare juravit; sed factâ diligentia ob infirmitates, quas patitur, non fuit receptus. Quo casu committitur confessario, ut auditâ oratoris confessione, voto religionis, seu juramento prædicto, satisfacisse, et ad illius observantiam ulterius non teneri, nuntiet et declaret. Quo verò ad votum castitatis, si ipsum oratorem talem verè esse, ac juvenem, et stimulis carnis adeò agitatum, ut maximè dubitet continere posse, et propterea de illius incontinentiâ probabiliter timendum esse, etc., ut in priori formulâ voti castitatis.

Undecimus casus. Si orator infirmitatibus oppressus, stimulisque carnis agitatus, petat commutationem voti castitatis, ad effectum contrahendi matrimonium; nam mandatur confessario, ut si ipse orator adeò infirmitatibus et doloribus stimulisque carnis vexetur, ut propterea austeritates religionis ferre non possit, et si in seculo remaneret, periculum sit de illius incontinentiâ, etc., dispenset, ut supra.

Si verò orator post votum castitatis emissum contrahat matrimonium, tunc petenda erit etiam ab eodem officio sacre penitentiariæ, absolutio ab illius transgressione, quæ committi etiam consuevit confessario, quatenus oratorem ipsum ab hujusmodi transgressione absolvat, injunctâ ei penitentiâ salutari, ipsumque, si aliud non obstat canonicum, in dicto matrimonio remanere, et debitum conjugale reddere posse, et debere declaret; et nihilominus, si de ejus incontinentiâ probabiliter timendum esse sibi visum fuerit, cum eodem ut idem debitum etiam exigere licet valeat, misericorditer dispenset, etc. Ita, quòd si uxori supervixerit, eodem voto teneatur, ut prius, et ita illum moneat.

Idemque erit, si oratori, cui in commutatione voti religionis, fuerit injunctus cælibatus, et matrimonium nihilominus postea contraxit; nam eo modo quo su-

pra dictum est, conceditur sibi absolutio ab hujusmodi transgressione, injuncto etiam, ut si uxori supervixerit, vitam cœlibem ducere teneatur.

Quia verò aliae sunt commutationes votorum, etiam religionis, quæ adhuc frequenter ab ipsâ sacrâ pœnitentiariâ emanant, non incongruum visum fuit hic, aliquos ex frequentioribus casibus subnectere, quorum, eundem ordinem prosequendo.

Duodecimus casus. Cùm laicus vovit ingredi religionem, et propter infirmitates quas patitur, non sperat posse sustinere illius onera; unde committitur confessorio, quatenus si ita est, ac oratorem, auditâ prius illius sacramentali confessione, propter infirmitates hujusmodi, à quibus non sit spes illum de proximo liberatum iri, onera religionis sufferre non posse, repererit, eundem oratorem à mutatione propositi, absolvat hac vice, in formâ Ecclesie consuetâ; injunctâ ei pœnitentiâ salutari, sibi que votum prædictum, dummodò vitam cœlibem ducat, in frequentiam sacramentalis confessionis peccatorum suorum, singulis scilicet mensibus, ut nimirum semel, vel quoties sibi videbitur, et in alia pœnitentiæ opera, per eundem confessorum injungenda, inter quæ sint etiam aliqua religionis, quæ quotidie facere teneatur; ad eum finem, etc., ut dictum est supra in commutatione voti castitatis, usque ad illa verba, *et non aliter, neque alio modo.*

Decimus tertius casus. Si presbyter, diaconus, vel subdiaconus religionem vovit, fueritque debilis complexionis; ac propterea non potest sustinere onera dictæ religionis; quo casu mandatur confessorio, ut si ita est, ac oratorem (auditâ ejus confessione) adeò debilis esse complexionis, ut idcirco religionis onera sufferre non possit, neque spem esse quod de proximo ita convalescat, ut religioni aptus esse queat, invenerit; eundem oratorem à mutatione propositi, quatenus sibi videatur absolvat; injunctâ pœnitentiâ salutari; sibi que votum prædictum in frequentiam sacramentalis confessionis peccatorum suorum, singulis scilicet hebdomadis semel, vel quoties eidem confessori videbitur, et in alia pœnitentiæ opera, ab eo, oratori injungenda, partem videlicet earum pœnitentiarum, quas regulares ordinis quem vovit, vel, si vovit religionem in genere, ingressus fuisset, ex præscripto ipsius ordinis in abstinentiis, vel jeuniis aut interioribus indumentis, subire solent; inter quæ sint etiam aliqua quæ quotidie facere teneatur ad eum finem, etc.

Potest etiam peti et concedi eodem modo commutatio hæc pro oratore quinquagenario, seu sexagenario, ac valetudinario, ut dictum est supra, pro oratore laico: et quoad ætatem, notandum est quòd consultus felices record. Gregorius XIII, per D. regentem sacræ pœnitentiariæ, super commutatione voti religionis, ob ætatem quinquaginta annorum, concessit ut illa ætas, etiam sola, adpetat eo quòd aliàs apponatur clausula quòd non possit sufferre onera ipsius religionis, propter debilem complexionem, sufficiat ad commutationem voti, et ita servatur.

Decimus quartus casus. Cùm quis jam suscepit

habitu religionis, ac postmodum ob supervenientem infirmitatem, et debilem complexionem, illum dimisit, nam etiam tunc committitur confessorio, ut si orator neque expressam, neque tacitam professionem emisit, necnon eundem adeò debilis complexionis esse, ut propterea religionis onera sufferre non possit; neque de proximo ita convalescat, ut religioni aptus esse queat, repererit, eundem oratorem à mutatione propositi absolvat, etc.

Decimus quintus casus. Cùm voverit ingredi monasticam religionem, petatque sibi commutari votum, ut aliam religionem ingrediatur; tunc enim conceditur absolutio à mutatione propositi, si sic confessori videbitur, sibi que votum prædictum, ad hoc tantum, ut dictam religionem, puta FF. Prædicatorum, vel aliam, loco alicujus monasticæ, quam vovit, ingredi valeat, commutet.

Cùm verò contingit hæsitari de emissi voti hujusmodi validitate, declaratoriæ litteræ super hoc peti consueverunt, pariter confessorio dirigendæ, veluti cùm orator post emissum votum prædictum, sive ante ingressum religionis, sive ante emissam professionem, ob supervenientes infirmitates, de consilio medicorum redditur inhabilis ad onera ipsius religionis; nam eo casu mandatur eidem confessorio, ut auditâ confessione ipsum oratorem, voto præfato satisfecisse nuntiet, et declaret in foro conscientie tantum, necnon attentius hortetur, ut inclinationem, quam aliàs ad religionem habuit, non contemnat, sed Deum devotè precetur, ut ipsius mentem ad vitæ statum dirigat, in quo melius illi servire valeat, et nihilominus, eam vitæ suæ rationem, per exercitationem operum religionis, instituat, quâ ab ejus proposito non temerè, nec longè recessisse dignoscat, habito desuper doctorum concilio.

Datur-adhuc commutatio voti in pœnam, veluti, cùm quis, v. g., à carnali conversatione alicujus mulieris, cupiens abstinere, si amplius ad illam carnalem habeat accessum, voverit ingredi religionem; et nihilominus, postmodum ad eandem mulierem, eundem habuerit accessum. Committitur enim confessorio, quatenus oratorem, à transgressione hujusmodi absolvat, injunctâ ei pœnitentiâ salutari; sibi que obligationem intrandi religionem, dummodò vitam cœlibem ducat, in frequentiam sacramentalis confessionis, etc., dispensando commutet, quoad præterita, in foro conscientie tantum, etc. Ita quòd nihil sibi concessum intelligat, quominus contra votum acturus, et eandem pœnam incursum sit, quoties idem admiserit in futurum, si ita se, cùm vovit, obligare intendit: firmo tamen remanente ipso voto, sub eadem pœnâ.

Quòd si fortè se obligaverit ad pœnam pecuniariam, in casu transgressionis, puta, ultra certam summam, de cætero non ludere, sub pœnâ solvendi pro quolibet vice, tot ducatos alicui loco pio, ac postmodum, etiam transgressus sit votum, ludendo; datur modo prædicto, absolutio ab hac transgressione, firmo remanente voto sub eadem pœnâ, et idem confessorius

quoad præteritas pœnas, jam incursas, sic moderetur, et reducat, ut pro omnibus (quotquot ille sint) vicibus quibus contra votum, ludendo venit, loco prædicto, summam tot ducatorum tantum solvere teneatur; quam, cum semel, effectu ipso, solverit, pœnis hactenus, occasione præfatâ, incursis, integrè satisfactum foro decernat in foro conscientie tantum. Per hoc tamen nequaquam sibi permissum intelligat, usque ad dictam summam, vel aliam, ludere; sed de offensâ quæ Deo inde fit, ipsum moneat, et ab eo talem propositum exigit circa hoc quod ad sanctum pœnitentie sacramentum accedendi, convenit.

Quia verò, ut plurimum contingit, vota ipsa ex legitimâ causâ, non ita commodè adimpleri posse; ac propterea, ne voventes scrupulis agitentur, ipsis consuevit concedi prorogatio ad illa implenda; quæ tamen, absque causâ, nullo modo conceditur; ex quo tenentur cum primum poterunt, adimplere, juxta illud Deuteron. 23, ibi, *cum votum voveris Deo tuo, non tardabis reddere, quia requirit illud Dominus Deus tuus, et si moratus fueris, reputabitur tibi peccatum*; ac insuper quia melius est viam Domini non agnoscere quàm agnitam deserere, cap. *Ut quidem*, de Apost. Vota enim reddenda sunt cum celeritate, ac cum perfectâ solutione, et cum rectâ discretione, Borgas. de Irregular., p. 6, titulo de Voto, etc., numero 157, ad numerum. 163, qui, numero 166, subdit, quod vovens religionem, non expresso tempore, debet intrare quàm citius commodè poterit; aliàs peccat ex morâ; unde, notoriâ praxi receptum est, ut cum vovens non valeat votum, intra debitum tempus adimplere, debet per eum, ad illud adimplendum, peti dilatio, quæ sibi, ex sequentibus aliisque similibus causis, conceditur, ut ipsa praxis docet, etc.

Primò, cum vovens habet parentes, filios et filias, aut sorores, vel neptes pauperes, tunc enim sibi conceditur dilatio quæ committitur confessario, ut si re diligenter discussâ, oratoris parentes, aut alios ex supra dictis, in statu necessitatis esse, eisque aliter quàm operâ et auxilio ipsius oratoris, honestè subveniri non posse, repererit; consideratis diligenter quæ circa statum et continentiam oratoris, ipse confessarius viderit considerata, et circa illa per opportuna monita et consilia, ac aliàs diligenter proviso, ne sub alienæ necessitatis prætextu, in periculo propriæ salutis maneat; eundem oratorem (si votum emiseric religionis) sic in seculo, durantibus necessitatibus supra dictorum tantum, remanere posse, declaret: dummodò eisdem cum effectu prosit, et interim vitam cœlibem ducat; ac aliquâ religionis, ab ipso confessore injungenda quotidie faciat, ad eum finem, ut ea adimplens, meminisse semper possit obligationis, quâ hujusmodi voto adstringitur, prout secundum Deum, etc. Ipsumque postmodum, ad ejusdem voti observantiam, necessitatibus supra dictis cessantibus teneri, admoneat.

Secundò, cum fortè, vovens habeat filiam nubilem, ad effectum illam nubendi, conceditur, ut ille

possit in seculo remanere, donec ipsam filiam nuptui tradiderit, dummodò interim vitam cœlibem ducat.

Tertiò, cum quis voverit castitatem, conceditur, ex simili causâ, sibi dilatio, eo modo quo supra dictum est: et additur, quòd circa votum castitatis, ab eo emissum, nihil sibi commutatum, aut concessum intelligat, etc.

Quartò, cum quis voverit visitare sepulcrum dominicum, et propter bella et tumultus non sperat hujusmodi votum commodè adimplere posse, et tempus intra quod tenebatur adimplere, effluxerit; tunc enim, præter absolutionem ab illius transgressionem, conceditur dilatio, quousque tempora quieti fuerint, et cum conditionibus supra enarratis.

Quòd si votum hujusmodi, ob aliquam causam legitimam puta ingravescentem ætatem, adimplere orator nequiverit, datur sibi commutatio, quæ similiter committitur confessario, ut si propter ætatem hujusmodi, ipsum laborem itineris ferre non posse repererit, à negligentia, si per illum factum est, ut tandiù distulerit voto satisfacere, absolvat; injunctâ pœnitentiâ salutari; sibi quæ votum prædictum, in alia pœnitentie et pietatis opera commutet.

Quintò, cum quis, antequàm religionem ingredia-tur, cupiat perficere cursum studiorum; nam sibi pariter indulgetur, ut quousque in aliquo collegio vel honesto loco, theologiæ cursum finiverit, dilatio sibi concedatur; dummodò vitam cœlibem ducat, quòdque confessarius teneatur eum admonere ut ille sciat se ad ejusdem voti observantiam teneri, prædicto studio theologiæ finito.

Et sic habes quòd nunquàm denegatur dilatio ad præmissa, si causa legitima intervenerit: sic etiam in quibuscumque casibus, in quibus aliquod infra præstitum tempus commodè fieri non potest, nam illud dicitur fieri non posse quod commodè fieri non potest, vulg. jur.

Quare benè norunt curiales quòd in quacumque præfinitione temporis, sive à jure, sive ab homine, eo elapso prorogari illud consuevit, quatenus, sicut dictum est, ipsa causa adsit et præcipuè in materia voti, in quo semper consideratur an orator habeat causam redimendi, seu commutandi, temporalem vel perpetuam; nam in primo casu datur dilatio, in secundo autem redemptio; quod patet in cap. *Super his*, § *Unde credimus*, eod. tit., et ob id fuerit orator impeditus impedimento temporali, expectandus erit, quousque impedimentum cessaverit: quod quidem vindicat sibi locum, etiamsi per fortuitos casus id acciderit; quia adhuc, cum poterit, adimplere teneatur; Glossa, in d. cap. *Quod super his*, in verb. *Dilatio* sicut etiam videmus quòd, cum quis pro violentâ manuum injectione in clericum, est vinculo excommunicationis adstrictus; ac propterea ad sum. Pontificem se tenetur præsentare; si habet capitales inimicitias, vel alias justas excusationes, quibus ab itinere rationabiliter excusetur, ita quòd sine periculo apostolico se nequeat conspectui præsentare, licet

diœcesano episcopo, recepto juramento, secundum morem Ecclesiæ, sibi absolutionis gratiam impartiri; est tamen illi sub juramenti debito, injungendum, ut quàm citius opportunitatem habuerit, Romanum Pontif. adeat, mandatum Apostol. suscepturus, ut ait text. in cap. *De cætero*, de Sent. excom., et ita passim practicatur.

Et hic, circa hanc praxim, obiter nota quòd quotiescumque quis ob violentam manuum injectionem in clericum, vel ob aliud delictum, tenetur accedere ad Urbem, non ita passim eximitur ab hoc accessu, nisi habuerit perpetuum vel temporale impedimentum, ut supra dictum est; pro quo etiam dilatio ad accedendum concedi solet, et juxta stylum, tam sacræ poenitentiariæ quàm datariæ apostolicæ, illi regulariter excusantur, qui impedimentis infra scriptis laborant, videlicet:

Primò, quando quis est in periculo mortis, c. *Si quis suadente*; ibi, *Nisi mortis urgente periculo, donec Apostolico conspectui presentatur, ut ejus mandatum recipiat, 17, q. 4.*, quod quidem periculum, non solum est intelligendum de infirmitate, verum etiam, cum fuerit in quocumque periculo mortis vicino, veluti, si timeat hostes, prædonem, vel crudelitatem potentis, vel si sit navigaturus, aut aliàs per loca periculose incedere debeat, vel senio confectus sit; Hostien., in Sum., l. 5, de Sent. excom., § *Super sito*, vers. *Secunda regula*, num. 4. Et si morte præventus, non erit absolutus, si tamen in eo apparuerint signa contritionis; nec per eum steterit, quominus absolveretur, poterit absolvi post mortem ab eo tantum, qui illum poterat absolvere vivum; et propterea, si absolutio fuerit Sedi Apostolicæ reservata, et necessariò debeat recurri ad summum Pontificem, aut illius sacram poenitentiariam, porrigenda erit supplicatio, quæ (si factum tale sit) contineat omnia quæ ostendant mortuum petiisse absolutionem; unde formabitur ipsa supplicatio, ac porrigenda erit pro parte alicujus consanguinei ipsius defuncti, vel alterius cujusvis, tenoris sequentis, videlicet:

Beatissime pater, exponitur humiliter S. V. pro parte devoti illius oratoris M. diœcesis N., quòd cum quondam B. ejus filius, ex causâ honoris (vel aliâ causâ) quemdam A. clericum, seu presbyterum interfecisset, ac propterea excommunicationem incurrisset; ut evaderet manus Curiae, se dedit in fugam; cumque prædictus B. à nonnullis suis inimicis esset repertus, ab illis occisus fuit; sed cum sibi prius mortem imminere cognosceret, singulari studio, ut ei confessor suppeditaretur, petiit; nonnullisque spectantibus, suos omnes excessus, ac præsertim presbytericidium, seu clericidium hujusmodi, detestari, veniamque à Deo desuper precari cœpit; confessoris tamen copiâ, nondum habitâ, ex hac luce mignavit; ac propterea, illius corpus extra locum sacrum, sepultum fuit. Cum autem, Pater Sancte, dictus B., locum multis poenitentiae signis, extremum vitæ diem obierit; idcirco dictus orator prædicti filii sui, animæ immensis Ecclesiæ thesauris, subvenire posse, desiderans, supplicat humiliter eidem E. S. V.

dictus orator quatenus ordinario loci, sive ejusdem diœcesis, in spiritualibus generali, fuerit ut in prædictam excommunicationem à prædicto excommunicationis vinculo, absolvendi; utque præmissis non obstantibus prædicti B. animam perviam, et modum suffragii, ab excommunicationis, aliisque sententiis, censuris, et poenis ecclesiasticis, quas propter præmissa quomodolibet incurrit, absolvere, et totaliter liberare, dictasque penas ei remittere et condonare valeat, concedere, et indulgere dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, etc.

Quam quidem formulam formavi, ex aliquibus verbis contentis in cap. *A nobis*, de Sentent. excom., ubi de hac materiâ agitur, et fuit in datariâ Apostolicâ approbata et admissa; et absolutio sic obtenta sufficit, et prodest, ut in loco sacro sepeliatur, ac specialiter pro eo oretur, ac missæ et suffragia celebrentur Sayr. de cens., lib. 3, cap. 28, num. 17.

Et in calce prædictæ supplicationis solet quandoque addi per officiales, ut hæredes defuncti satisfaciant in eo, in quo tenentur hæredibus occisi, juxta disposita in d. cap. *A nobis*, § fin., ibi: *Hæredes quoque ipsius ad satisfaciendum pro ipso, et si monitione præmissâ, noluerint, per distractionem ecclesiasticam compellantur*; nam clarum est quòd hæredes tenentur ex delicto defuncti; licet ad eos nihil pervenerit, Glossa in d. cap. *A nobis*, in verbo, *Hæredes*, ubi subdit quòd cum iste poenituerit et contritus fuerit, quantum in se fuit, satisfecit, et per eum non stetit; unde hæredes tenentur satisfacere.

Per ipsam verò sacram poenitentiariam committi hæc absolutio consuevit alicui confessario, quatenus, si de ipsius defuncti, dum viveret, poenitentia, per evidentia signa, constiterit, eidem defuncto absolutionis beneficium ad supra dictum effectum impendat. Ita tamen, ut ejusdem defuncti, sive pater, sive alii consanguinei, arti offensæ, et aliis, quibus porsan occasione narratorum, defunctus tenebatur, satisfacere omninò teneantur in foro conscientie tantum.

Modus autem impertiendi hujusmodi absolutionem, talis est, videlicet: Si corpus nondum sepultum fuerit verberetur et absolvatur, ut infra: deinde absolutus in loco sacro sepeliatur. Si sepultum fuerit in loco profano, exhumabitur et eodem modo verberabitur; et post absolutionem, in loco sacro sepeliatur. Si autem commodè exhumari non potest, locus sepulturæ verberetur, et postea absolvatur. Si verò sit in loco sacro sepultus, non exhumabitur, sed verberabitur sepulcrum; et dum corpus sive sepulcrum sacerdos verberat, dicat antiph. *Exultabunt Domino ossa humiliata*, Psalm. *Miserere mei Deus*, etc., et deinde absolvatur dicendo: *Auctoritate mihi concessâ, ego te absolvo à vinculo excommunicationis quam incurristi, vel incurrisse declaratus es, propter tale factum, et restituo te communioni fidelium, in nomine Patris*, etc. Deinde dicatur Psalm. *De profundis*, etc.; *Requiem æternam*, etc.; *Kyrie eleyson*, etc.; *Pater noster*, etc.; *A portâ inferi*, etc.; Oremus: *Da, quæsumus, Domine, animæ famuli tui, quam excommunicationis sententia constrinxerat, refrigerii sedem, quietis beati-*

tudinem, et superni luminis claritatem. Per Christum Dominum nostrum. Amen, ut in Rituali Romano., tit. de sacramento Pœnitentiæ.

Secundò, mulieres quæ excusantur, absque aliqua distinctione, nempe, an sint fortes, debiles; viduæ, maritatæ; divites, pauperes; nam sive leviter, sive medioeriter, seu enormiter percusserint, possunt ab ordinario absolvi, quia cum tales vagari non debeant; et jura quæ id statuerunt in c. *Mulieres*, c. *Quamvis*, et cap. *Ea noscitur*, de Sent. excom., nullam apposuerunt distinctionem, simpliciter eas à tali accessu eximunt.

Tertiò, cum quis habeat inimicitias capitales, et ob id non valeat ad Urbem tutò accedere, sine ipsius vitæ periculo, text., in d. c. *De cætero*, ibi: *Si habens capitales inimicitias, vel alias justas excusationes, quibus ab itinere rationabiliter excusetur, ita quod sine periculo, apostolico se nequeat conspectui præsentare: Quod quidem intelligendum est, etiamsi propriâ culpâ contraxerit hujusmodi inimicitias, per text. in l. Nec timore, ff. Quod met. caus. Id tamen pendet ex arbitrio ordinarii, an scilicet iste possit adire Papam, vel ne, l. Continuus, § Cum ita, ff. de Verb. oblig.; id. Sayr., d. cap. 28, num. 19.*

Quartò, impuberes, c. 4, ibi: *Non sunt ad Apostolicam Sedem mittendi, quia eos ætas excusat*, de Sent. excom., et hoc intelligas, sive ante, sive post pubertatem; nam isti non tenentur Sedem Apostolicam adire, quia beneficium, semel indultum minori; ex quo cœpit habere locum non exstinguitur per supervenientiam majoris ætatis; id. Sayr., num. 20.

Quintò, nobiles nempe ii qui non possunt terras suas, sine maximo periculo relinquere; ac viri delicati, qui labores in itinere sustinere nequeunt; sed circa hoc ad ordinarium videre pertinet an isti sint adeò delicati, ut non possint ad Urbem personaliter accedere.

Sextò, pauperes ac etiam artifices quia ejus arte, iter agendo, uti nequeunt, et non possunt vivere, et tantâ debent paupertate laborare, quòd ad Curiam Romanam ire non possint: quod quidem est allegandum in supplici libello, et postea probandum et verificandum coram ordinario; cui absolutio committitur, Glossa in c. *Ea noscitur*, in verbo *Pauperes*, de Sentent. excom., et infra dicitur. Ratio enim est quia, si verè ita sit pauper, non tenetur mendicare, eundo ad Urbem pro impetrandâ absolutione nisi, forsitan iste esset mendicus; quia tunc, etiam mendicando, debet illuc accedere; id. Sayr., num. 23, ubi intelligit, si robustus sit, ad eundem; et nisi mendicando, sibi et uxori providere debet; et iter agendo, id præstare nequeat. Secùs si poterit ire et nihilominus mendicando, sibi et suis providere possit, sicut in loco mansionis; quodque totum id, etiam arbitrio judicis committitur.

Septimò, infirmi, valetudinarii, seu quâcumque corporis impotentia impediti, sive infirmitas sit incurabilis, sive periculosa, vel longus morbus, vel etiam temporalis, propter quem, ex itinere timeatur acceleratio mortis, text. in cap. *Quòd de his*, eod. tit., ibi:

Aut infirmitate, vel senectute tantâ gravatur, quòd ad Ecclesiam Romanam laborem subire non valeat, veniendi. Et dicendum esse tradunt doctores si non immincat periculum mortis, puta in febre tertianâ, quartanâ vel pestifera.

Verùm quia impedimentum infirmitatis aliquando computatur inter impedimenta temporalia, propterea consuevit sacra pœnitentia addere in litteris absolutionis, quòd si convalescit, ad Urbem personaliter accedant; ac propterea datur absolutio, cum reincidentia in formâ solitâ, secundum d. Glossam in d. c. *Ea noscitur*, in verbo *Valetudinarii*.

Octavò, senes quavis sint fortes et robusti ad ambulandum, et licet ille dicatur senex, qui major est, septuaginta annis, ut habetur in l. 4, c. *Qui ætate*, nihilominus, quoad casum nostrum, tales dicuntur qui ratione ætatis, judicio ordinarii, non sine illius vite discrimine, possunt ad Urbem accedere; quod etiam animadvertere debet, ut quavis quis fortis et robustus videatur, tamen periculosè accederet ad ipsam Urbem; id. Sayr. num. 25.

Nonò, qui aliena potestate subsunt, ita ut non sint sui juris, puta servi ac filii familiars: et quoad servos, ita intelligendum est ut non possint illi evadere hanc pœnitentiam, si illorum domini allegent quòd nequeant carere servis suis propter iter faciendum ad Urbem; quia, ut dicit text. in cap. *Relatum*, de Sentent. excom., eluderetur ita Sedes Apost., ubi Papa mandat ordinario, ut eos venire compellat ad ipsam Sedem, cum plus sit hoc quàm homini deferendum: nisi hoc fecerunt in fraudem, ut subtrahant se obsequio dominorum, etc.

Decimò, membris debilitati, seu destituti, ut sunt cæci, claudi, et alii, aliis membris impediti, d. cap. *Ea noscitur*.

Undecimò, habentes curam animarum; cum timeant eas, ob eorum absentiam, damnum notabile accepturas; nisi tamen, idoneum vicarium constituere possint, Navar., in suo Manuali, cap. 27, num. 90.

Duodecimò, qui uxorem et filios ob accessum ad Urbem, in magnâ necessitate relinqueret, id. Navar., ubi supra; quæ quidem impedimenta, adeò sufficientia sunt, et admittuntur, ut illi qui impedimentis hujusmodi laborant, non tenentur, neque alios, neque eorum loco, ad Urbem mittere; quia jus illos ad hoc non obligat, sed solum præcipit, ut vadant, quatenus possint; id. Sayr., num. 58.

Nec supradictis, qui hujusmodi laborant impedimentis, erit injungendum, ut, quando poterunt, ad Urbem accedant quia, cum excusentur ob perpetuum impedimentum, quòd habent, nunquàm possunt ipsam Urbem adire, nam talis injectio, ut ait id. Sayr., num. 54, esset vana et ridiculosa.

Quandoque ob nimiam à Romanâ Curia distantiam, remittitur oratori accessus ad ipsam Curiam tam per officium sacre pœnitentiariæ quàm per datariam Apostolicam, et sine aliqua causâ, sed tantum ob prædictam distantiam, facto tamen verbo cum iussu per datarium, vel etiam ipso summo Pontifice, cum

casu committitur executori litterarum absolutionis, ut servatis servandis, oratorem absolvat, onusque et periculum personaliter accedendi ad Urbem, in alia pietatis opera, arbitrio suo commutet.

Sanè, quodlibet, ex prædictis impedimentis, erit planè probandum coram ordinario, cui litteræ absolutionis diriguntur; præsertim ab ipsâ sacrâ poenitentiarîâ, ubi in dies recurritur; prout etiam recurrendum est in casibus, in quibus dubitatur, an orator possit absolvi ab episc., sicut ipsa praxis docet ac propterea in ipsis litteris apponitur non solum clausula, *Si est ita*, verum etiam, *si tibi videbitur*, vel *quatenus tibi videbitur*; nam si de allegato impedimento non constaret, nulla erat absolutio, quatenus ipse orator vigore dictarum litterarum absolveretur; cum decretum, ex falsâ causâ, sit nullum, l. *Sed et si præses*, c. de Præd. minor.; Alex., cons. 69, num. 3, l. 8.

Impedimenta autem temporalia quæ ad præmissa allegari, et admitti consueverunt; quibus cessantibus, tenentur oratores accedere ad Urbem, hæc sunt in praxi recepta, quæ sequuntur, videlicet:

Primum, quamvis supra dixerimus, perpetuò excusari ab accessu ad Urbem eos qui habent inimicitias capitales; tamen hoc impedimentum, aliquando habetur pro temporali ab ipsâ sacrâ poenitentiarîâ; quæ propterea mandat, oratores ad Urbem accedere, cum primum tutò poterunt, ut etiam infra scriptis casibus.

Secundum, cum orator reperitur carceribus mancipatus; nam carceres præstant justum impedimentum, Bart., in l. 2, in fin., ff. de Jus vocan., et in l. 2, ff. de Custod. reo.; Alex., post Imol. in l. *Quæsitum*, num. 6, ff. de Re jud. et cons. 84, num. 6, lib. 3, et in proposito intelligas de carceribus ad tempus, non autem perpetuis, quia tunc satis excusatur ab hoc accessu.

Tertium, idem erit si reperitur cum aliquâ fidejussione, de non discedendo ab aliquo loco, sub aliquâ poenâ; nec hujusmodi impedimentum affectetur, puta non satisfaciendo cum possit per alium fidejussorem, quia, cum id non possit, excusatur, præcedenti diligentia circa illius remotionem; Dec., cons. 677, num. 4.

Quartum, cum ob æstivos calores, non potest accedere ad Urbem, quia, ultra incommoda quæ sentiret, non sine discrimine vitæ, id peragere posset, etiam ob aeris mutationem, aut illius intemperiem, quia ab hujusmodi accessu excusatur, sicut ille qui citatus, non potest ob eandem causam comparere, Glossa, in c. *communis*, 25 dist.; Bart., in l. *Recusare*, § *Si quis alio*, ff. *Ad Trebell.* Eodem modo pestis præbet desuper justissimam causam; Roman., cons. 63, n. 2; Roland. à Valle, cons. 81, num. 33, lib. 1, et tunc oratori præscribitur tempus ad accedendum ad ipsam Urbem, nempe, ut vadat per totum mensem octobris, quatenus ob æstivos calores; si verò ob pestem quandò tutò poterit.

Quintum, qui ob aliquam causam exules, seu relati sunt, et neque ad Urbem, neque ad ordinarium, sicut

aliquo periculo accedere possunt, Cravet. cons. 49, num. 1, doctores, in l. *Interpositas*, c. de Transact.

Aliaque insuper adesse poterunt impedimenta temporalia, quæ facillè possint per Papam, sive illius poenitentiarîam admitti. Et quamvis primodiæ impedimenta admittantur regulariter tanquam perpetua, negari tamen non potest, quin aliquando, aliqua ipsorum militent tanquam temporalia; prout eidem sacræ poenitentiarîæ visum fuerit; et cum talia sint, semper datur absolutio, cum reincidentiâ, ut supra dictum est; et in fine dictarum litterarum apponitur hoc decretum *ut si orator satisfacere, cui tenetur, ac sententiæ ordinarii super præmissis latæ, seu ferendæ, parere et ad Urbem, cum primum poterit, venire contempserit, in eandem excommunicationis sententiam relabatur eo ipso.* Supra dicta tamen verba, cum primum poterit ad Urbem veniat, cessant, ubi impedimenta erunt perpetua, ut ex præmissis patet.

Quando verò propter præmissa, orator tenetur omninò accedere ad Urbem, absque eo quòd illi concedatur dilatio ad accedendum, ait Sayr., d. c. 28, num. 59, quod sufficit ut impedimentum hoc tanto tempore duntaxat duret, quantum est necessarium à discessu loci, in quo est absolvendus, ad appulsum loci in quo manet Papa, vel legatus, ex Navar., d. num. 90; nam etiam legatus à latere absolvit ab excommunicatione, quæ incurritur ob violentam manuum injectionem in aliis casibus reservatis Sedi Apostol.; text. est in c. *Ad eminentiam*, de Sent. excom.; Glossa, in c. *Auctoritate*, § *Inhibemus*, de Privileg., cum quidem facultatem habet, etiamsi injuria sit atrox et læsio enormis; doctores in d. cap. *Ad eminentiam*, Gamb., de Off. et Pot., leg. 8, tit. de Potest., leg. *In absolvendo ab excommunicatione*, n. 1 et 2, præterquam in casibus, inibi expressis.

Isti enim, qui non sunt impediti, vel aliquo impedimento temporali cessante, tenentur ad Urbem accedere, non possunt absque causâ differre accessum hujusmodi; nam tenentur, quamprimum poterunt accedere, aliàs incidunt in eandem excommunicationem, quod satis docet text. in c. *Eos qui*, de Sentent. excom., in 6, his verbis: *Si cessante postea periculo, vel impedimento hujusmodi, se illi à quo, his cessantibus, absolvi debebant, quam citò commodè poterunt, contempserint præsentare, mandatum ipsius super illis pro quibus excommunicati fuerint humiliter recepturi, et satisfacturi, prout justitia suadebit, decernimus, nec sic censuras illudant ecclesiasticas, in eandem sententiam reincidere ipso jure.*

Sicque, cum isti fuerint in morâ culpabili ad arripiendum hoc iter, incurrunt excommunicationem; Joan. Andr. in Clem. *Si quis suadente*, in Glossâ, verbo *Quam citò*, ubi dicit, quod excusationes absolvendi, non facillè admittuntur, quia non est ei credendum circa hoc, sed totum id manet in arbitrio judicis, quia aliàs, esset absolutus ex frivolis excusationibus frigoris et caloris, et his similibus, et sic constitutionem eluderet subdus ibi, quod non obstat, quòd de occultate et de animæ periculo quarritur, et sic sibi creden-

dum; nam id verum est in foro pœnitentialem, et quoad vinculum occultè contrahendum. Unde, ex quo ipse iudex scientiam habet de morà, scire debet eum esse excommunicatum; sed tamen non denuntiabit, nisi prius, eo vocato, per conjecturas viderit illum esse morosum, cognitione super hoc summarie præmissa. Verum est quòd ipse iudex constituendo oratori tempus ad accedendum, debet considerare omnes qualitates, et circumstantias circa hoc, quia, cum tempus hoc non reperitur in iure præcisè expressum, remittitur ipsius iudicis arbitrio juxta vulgatam l. 1. de Jur. delib.; Dec., in c. Sede, num. 7, de Rescript., quo casu sufficit ipsi iudici, ut talis orator non sit in negligentia et fraude, id. Sayr., d. n. 59, in fin.

Nec in proposito, est omittendum circa hanc eandem praxim, quamvis litteræ hujusmodi absolutionis per S. pœnitentiarum regulariter committantur ordinario oratoris, sive ejus vicario in spiritualibus generali, nihilominus, si delictum fuerit occultum, consuescere illas committi discreto viro confessori, etc., qui eum absolvat, additâ clausulâ, *Quòd si detegi contigerit ipsum oratorem, præmissa commisisse; ac ipse, sententiæ, sive ordinationi ordinarii præmissis latæ, seu ferendæ, parere contempserit; in dictam excommunicationis sententiam relabatur eo ipso.*

Quòd si aliquando contingat delictum esse publicum, oratorem verò ob aliquam ex supra dictis causis, non posse, neque ad Urbem, neque ad suum ordinarium accedere, ne diù excommunicatus remaneat, dirigi consueverunt nihilominus litteræ hujusmodi etiam proprio ordinario, seu ejus vicario, in cujus diœcesi ipse orator deliquit, ut sibi visum fuerit, per se, seu per unum confessorem ad sacramentales confessiones audiendas approbatum, ab eo ad hoc specialiter deputandum, auditâ tamen per ipsum oratoris sacramentali confessione, quatenus postquàm dicto clerico, si nondum satisfecit in eo in quo tenetur, satisfecerit, vel per eum non steterit, quominus arbitrio ipsius ordinarii satisfaciatur competenter, ipsum oratorem absolvat: cum hoc, ut ad Urbem accedat, cum solitâ reincidentia, etc. Si verò delictum erit publicum, et nihilominus orator ob aliquod legitimum impedimentum aut legitimam causam, non possit similiter, ut supra, accedere, tunc consuevit ex gratiâ committi similiter confessori, per ipsum oratorem, ubique locorum eligendo, quatenus ipsum, postquàm clerico, seu (si presbyterum occidit) Ecclesiæ, si quâ dictus presbyter intulatus erat, vel pro illâ loci ordinario, ac etiam hæredibus dicti presbyteri, si nondum satisfecit, satisfecerit, vel per eum non steterit, quominus arbitrio ejusdem confessoris satisfaciatur competenter, eum absolvat juxta formam litterarum absolutionis à presbytericidio supra positam; quæ quidem absolutio datur etiam cum reincidentia, nempe, ut nisi satisfecerit, nec ut supra, accesserit ad Urbem quàm primum tutò poterit, in eandem excommunicationis sententiam relabatur eo ipso: et in fine additur, ut orator in loco ubi ejus delictum est notum, non habeat se publicè pro absoluto. Hæc autem obiter circa id dixisse sufficit.

Sed redeundo unde digressi sumus, sicut jam supra egimus de commutatione votorum ejusque praxi, non incongruum penitus erit videre nunquid sicut summus Pontifex dispensat super votis prædictis, dispensare possit super voto continentie, sacris ordinibus annexo, et cum effectu detur dispensatio? Et quamvis non desint, qui teneant cœlibatum sacro ordini jure divino adjunctum fuisse; ac propterea potestate humana, etiam papali, non posse dispensari, attamen contraria opinio verior est, cum ex solo præcepto Ecclesiæ sit dictis sacris ordinibus annexa continentia, per plures auctores, quos ad id congerit Barbos., de Potest. episc., alleg. 15, num. 3, qui num. 20, ait Papam dispensare posse, ut promoti ad ordines sacros, matrimonium contrahant; sicut etiam dispensare potest cum religioso professo vel moniali, super voto castitatis et continentie, ut matrimonium contrahant. Nec in contrarium circa hoc adduci potest text. in c. Cum ad monasterium, de Stat. regular., per ea verba, videlicet *quia abdicatio proprietatis, sicut et custodia castitatis adeò est annexa monachali, ut contra eam, nec summus Pontifex possit licentiam indulgere*; quandoquidem supra dicta verba, accipienda sunt in sensu composito, id est, ut cum monacho non possit Papa dispensare in votis castitatis et paupertatis: quia sunt de essentia religionis, non tamen negat quin possit cum eo dispensare in sensu diviso, nimirum faciendo de monacho non monachum et extrahendo eum à religione; Garc., de Benef., p. 7, cap. 11, n. 93, et pluribus auctoribus, per eum ibi allegatis.

Nec per hujusmodi dispensatione desunt exempla. Legimus enim, per Cœlestinum III dispensatum fuisse cum Ramiro rege Aragonum, ut, relictis religione et episcopatu, regnum susciperet, et uxorem duceret; ac cum Constantiâ filiâ Rogerii regis, ut, religione desertâ, nuberet Henrico VI, Federici imperatoris filio, necnon Alexandrum VI dispensasse cum Cæsare diacono cardinali, ut uxorem duceret filiam ducis Valentini, ut referunt plures auctores relati per d. Barbos. d. alleg., num. 24. Legitur etiam Alexandrum III dispensasse cum quodam monacho ordinis S. Benedicti Nigrorum, in monasterio S. Nicolai de Littore, Venetiis, de domo Justinianâ, qui in eâ solus erat, ac cum ipso Papa dispensavit, ut duceret uxorem, prolemque susciperet, quâ postmodum susceptâ, reverteretur ad monasterium; qui genuit septem filios utriusque sexûs, ac demum factus senex, rediit ad monasterium, illiusque uxor monialis effecta est, ut legitur in vitâ B. Laurentii Justiniani, olim patriarchæ Veneti, et refert Burgas. de Irregular., part. 6, tit. de Spons. et Matr., num. 63, vers. *Septima, qui post majus*. Necnon Gregorium XIII dispensasse cum fratre bonæ mem. cardinalis Joyosæ Galli, sacerdote professo, et provinciali ordinis Capucinorum, refert Bartol. à Sancto Fausto, in Thesaurò religiosorum, lib. 5, q. 56, à num. 8, relatus ab eodem Barbos. in addit. ad alleg. 15, d. num. 24.

Ex quibus, sic in praxim deductis, jam satis constat Papam posse super quolibet voto continentie, etiam

solemnizato, dispensare, imò etiam sine causà, ut tenet Hostiens in Sum. de Voto, § *Qualiter*, circa finem, ac etiam in tit. *Qui cler. vel vovens*, § *Si quis vovens*, vers. *Si quis*, et non modò videtur ipsum summum Pontificem id facere posse de plenitudine potestatis, verum etiam ex merà suà ordinarià potestate, etiam sine magnà causà dispensare, quòd sacerdos et monachus possint contrahere matrimonium. Ratio autem est quia contra ipsos nulla prohibitio de jure divino reperitur, sed tantum id ex constitutione canonicà tantummodò vetitum est, quò fit ut si constitutio Ecclesiæ non obstaret; vel ea non emanasset, teneret profectò matrimonium per sacerdotem vel monachum contractum, quòd etiam not. id. Hostiens. et Abb. in c. *Rursus*, qui cler. vel vov., et in cap. *Meminimus*, eod. tit., ut per d. Borgas. num. 10 et 11, ubi subdit quòd sicut Ecclesia suà voluntate statuit quòd tales non possint contrahere, et si contrahunt, non valeat matrimonium, ita per contrariam voluntatem posset statuere quòd de cætero matrimonia per tales contracta valeant. Unde ex præmissis potest Papa statuere quòd omnes presbyteri, monachi et moniales possent contrahere, ut not. id. Hostiens. et Joan. Andr. in cap. *Eum ad monasterium*, de Stat. regul.

Iste tamen dispensationes hodiè non ita passim conceduntur; nam licèt ejus sit revocare ejus est condere, l. ult. c. de Legib., nihilominùs, cum Ecclesia ex magnà causà id prohibuerit, ita ex magnà causà debet posse revocare, id. Borgas., d. num. 11, et per text. in l. *Nil est tam naturale*, ff. de Reg. jur.

Sed numquid tales, cum quibus dispensatur ad matrimonium contrahendum, teneantur nihilominùs ad horas canonicas recitandas? Sanch., l. 8, disp. 34, num. 11, ait teneri, donec matrimonium contrahant, et dùm habitum non mutant, ad utendum hác dispensatione; secùs autem ubi secularem habitum assumant, et utantur hác dispensatione ad transcendendum ad nuptias; alia circa hoc videre poteris apud eundem Sanch., loc. cit.

Hic verò non omninò superfluum existimavimus, circa ea quæ ad praxim exequendi litteras hujusmodi commutationis pertinent, illarum clausulas saltem summam hic explanare. Et

Primò est notandum, secundum ordinem earumdem litterarum, quòd confessarius cui litteræ per ipsam sacram pœnitentiarum diriguntur, cum clausulà: *Audità prius oratoris sacramentali confessione*, non potest excedere formam hujusmodi commissionis; sed confessio ista debet omninò præmitti, quòd dicitur ex iis quæ dicit etiam Sanch., lib. 8, disp. 34, n. 29, ubi ait quòd si Pontifex committens has dispensationes, vult præmittendam esse necessariò prædictam sacramentalem confessionem, id claris verbis explicabit; aliàs enim concedi aliquid pro solo foro conscientiæ, non est restringere ut intra confessionem exerceantur, et allegat ibi Emman. Sà, in Summâ, verb. *Excommunicatio*, num. 1, dicentem facultatem habentem absolvendi vel dispensandi in foro in-

teriori, posse id extra confessionem exequi, prout etiam nititur rationi concil. Trid., sess. 24, c. 6 de Reform., ubi episcopis conceditur ut possint absolvere in foro conscientiæ à quibuscumque casibus occultis; et tamen praxis habet ut extra confessionem absolvant.

Id enim locum habere poterat tempore quo ipse Sanch. hæc scribebat; tunc enim non adiciebatur in his et similibus litteris supradicta clausula: *Audità sacramentali confessione*; prout patet ex duabus similibus formulis, quas subjicit ipse d. disp. 34, num. 1 et 2, quæ tamen cœpit adijci tempore felic. record. Pauli V, me ejusdem sacre pœnitentiariæ prætorio inserviente; quare hodiè non potest id in dubium revocari, attento hodierno ipsius S. pœnitentiariæ stylo, omnibus noto.

Licèt aliud quandoque ea servet, quando videlicet hujusmodi litteræ ad instantiam ipsius oratoris committuntur, non ipsi confessario, sed proprio ordinario; tunc enim sine dictà clausulà ipse litteræ expediuntur. Quare in proposito, confessarius nullam haberet jurisdictionem, non præmissà sacramentali confessione, cum dicta clausula: *Audità*, etc., ponatur in ablativo absoluto, qui in commissione tribuit jurisdictionem sub conditione, leg. à testatore, ff. de Condit. et Demonstr., ac proinde benè quidem dicit id. Sanch. d. n. 29, quòd stantibus supradictis duabus formulis, et antiquo stylo sac. pœnitentiariæ, licèt dicta verba importarent absolutionem sacramentalem, non tamen probantur per modum conditionis, ut ex illarum tenore constat.

Secundò, quòd cum pro hujusmodi voti commutationis causà, allegetur incontinentia oratoris, ob stimulos carnis quos ille sentit, notandum est non sufficere quascumquè carnis tentationes, neque quodcumque periculum lapsus in eas, ut causa hæc verificetur; prout neque sufficit timor unius vel alterius lapsus, sed exigitur maximum periculum frequentis lapsus, id. Sanch. disp. 34, n. 19, ubi ait quòd illa verba, *incontinenter vivere posse non sperat*, important habitum vivendi incontinenter, ac proinde periculum unius vel alterius lapsus, non præbet justam dispensandi causam in hujusmodi votis; licèt aliàs dici posset quòd ad sic dispensandum regulariter pro causà sufficiat quando vovens versatur in periculo transgrediendi votum, si periculum illud oriatur ex ipsius voventis statu, ex quo difficillimum sit in tali statu servare hujusmodi votum, id. Sanch., disp. 20, n. 17.

Tertiò, quòd confessarius tenetur indagare verificationem causæ, secundum formam in litteris hujusmodi commutationis sibi traditam, ibi: *Si ita esse, ac per diligentem examinationem, ac post monita, et consilia opportuna*, etc.; verum est quidem quòd per ipsam clausulam: *Si est ita*, inducuntur conditio et causa finalis, Marches., de Commiss., p. 1, num. 11, fol. mihi 304; attamen cætera verba quæ sequuntur, videlicet: *Ac per diligentem examinationem, post monita, etc.*, ut ait id. Sanch. d. disput. 34, num. 27, non important formam, adeò, ut, eà non servatâ,

corruat actus, nimirum, ut orator frustretur valore et effectu sibi concessæ dispensationis, juxta ea quæ tradit Philos. in 7 Metaph., et text. in l. *Stipulatio*, § *Opus*, de nov. Oper. nunc., l. *Mulieris*, § 1, ff. de verb. Signif.; sed apposita sunt circa accessoria et accidentalia; nec ipsius commutationis sive dispensationis gratiam respiciunt: quare habemus quoddam formam mutatam in accidentalibus seu accessoriis non mutatur seu perit substantia gratiæ; sicut etiam dicimus quoddam modum adjectus servituti eam non mutat seu destruit, l. *Si fundus*, § *Si res*, ff. de Pignor.; unde optimè docet id. Sanch., loco cit., per jura ibi per eum allegata, quoddam supradicta verba sonant non in conditionem aut formam, sed instructionem confessarii, qualiter se debeat habere, ut de veritate certior fiat, et ita, me presente, respondit, de hæc re consultus bonæ mem. Benedictus Justinianus est societas Jesu, sacre pœnitentiariæ apostolicæ consultor theologus, et rector pœnitentiariæ S. Petri de Urbe, cum monita et consilia opportuna, ut in dictis litteris exprimitur, tanquam preparatoria et præludia apponantur; quapropter omnino dicendum est illa non inducere formam aut conditionem.

Quartò, eidem confessario committitur, quatenus oratorem à mutatione propositi absolvat. Hic querit id. Sanch., dict. disput. 34, num. 28, quænam sit ista absolutio à mutatione propositi, et qualis pœnitentia veniat propterea injungenda; ex quo, cum propositi mutatio, ex justâ causâ facta, procurando dispensationem, omni culpâ vacet, nulla absolutio seu pœnitentia est necessaria; resp. tamen num. 29 ita committi, si fortè ea culpa fuit, transgrediente, vovente promissionem. Et si quæras ad quid commissio hæc, resp. quia fortè voti transgressio poterat esse reservata in eâ diœcesi.

Quintò, quoddam idem confessarius votum hujusmodi commutet in frequentiam sacramentalis confessionis peccatorum suorum, singulis scilicet mensibus, semel vel quoties eidem confessario videbitur; quomodo autem id intelligatur, vide eundem Sanch. d. disput. 34, num. 52, cum pluribus seqq.

Sextò, adjicitur clausula quoddam si orator uxori, cui, virtute hujus commutationis, conjungetur, supervixerit, eodem voto teneatur, ut prius, et si matrimonium absque novâ dispensatione contraxerit, sciat se contra votum egisse. Per hæc quidem verba clarius declaratur, oratorem ipsum, ex vi hujus dispensationis, non posse nisi semel uxorem ducere, quæ quidem clausula, licet non fuisset hic apposita, nihilominus subintelligeretur, quia secundum jura satis vulgata, dispensatio hæc, ob illius naturam, intelligitur de primâ vice tantum, et non aliâs, arg. text. in c. *Cum olim*, de Off. deleg., c. *Susceptum*, de Rescrip., in 6, c. *Quamvis*, l. 1, et c. *Cui non sacerdotali*, de Præb., eod. l. 6, et sic concessa super uno matrimonio, et non trahitur ad aliud c. fin. 55, q. 2, et c. *Si autem*, et ibi glos. 56, q. 2, eo modo quo dicimus de dispensato ad beneficium ecclesiasticum obtinendum, Tiraquell. in l. *Boves*, § *Hoc sermone*, num. 56, de verb.

Sign., ubi plura in proposito, more suo, congerit.

Porrò ista observantia adeò viget, ut etiam in petitione commutationis votorum castitatis et religionis insimul, semper adjiciatur quoddam commutatio quoad votum castitatis, sit tantum ad effectum, ut orator matrimonium legitime contrahere, etc.; et si uxori cui conjungetur supervixerit, castitatem servet, utpote eodem voto, ut prius, obligatus, etc., eo modo quo dictum est in formulâ commutationis voti castitatis. Itaque nullus remanet ambigendi locus, an scilicet priori matrimonio, vigore hujus dispensationis, soluto, aliud possit orator contrahere, sicut fortè dubitaretur, quando supradicta verba non essent in ipsâ dispensatione adjecta, sed simpliciter fuisset dispensatum, ut orator possit matrimonium contrahere, tali voto non obstante, prout apparet ex quibusdam antiquis formulis, et tenet id. Sanch. d. l. 8, disp. 31, per tot.

Et quidem ista praxis, juxta præmissa, nos errare non sinit. Ita enim se habet ut, cum dispensatur in voto castitatis, qui ob stimulos carnis vivere diffidit continenter, proinde in litteris suæ commutationis adjiciatur dicta clausula, scilicet quoddam si supervixerit uxori cui conjungetur, non possit aliud inire matrimonium; si nihilominus, ipsâ priori conjugæ jam defunctâ, adhuc durat eadem causa incontinentiæ, fit ab eo de novo recursus ad eandem sacram pœnitentiariam, quatenus secum dispense ad matrimonium secundò contrahendum; et in his posterioribus litteris hæc additur clausula, scilicet: *Salvis tamen aliqui cæteris omnibus, quæ illi in priori commutatione injuncta fuerunt*; nimirum ut, secundo matrimonio soluto, non possit tertium contrahere. Unde, stante hæc praxi, quæ denotat observantiam prioris commutationis hujusmodi voti, non potest aliquo modo in dubium revocari an prior ipsa commutatio intelligatur quoad unum matrimonium tantummodo contrahendum, vel ne.

Benè tamen annotare non displicuit quoddam tam dataria quàm pœnitentiaria apostolica in his et similibus votorum commutationibus semper dispensat, ut matrimonium orator sive oratrix legitime contrahere possit; quare per illam dictionem, *legitimè*, non autem ex aliquâ causâ, nullo: dispositio enim loquens de actu, intelligitur de primo, qui valuit, per text. in l. *Qui per salutem*, ff. de Jurejur., et text. in l. *Hæc conditio*, in princ., ff. de Cond. et Demonstr., ubi hæc apponitur conditio, scilicet, *cum nupserit*, quæ proinde non adimpletur, nuptiis inutilibus contractis, Tiraquell. in l. *Boves*, limit. 1, per tot., et idem tenet et docet id. Sanch., d. lib. 8 Disp., n. 3, ubi ait quoddam, quamvis expressis verbis restringatur ad unum tantum matrimonium dispensatio hæc, intelligendum est, dummodo illud sit validum; alias enim non extinguatur ista dispensatio in matrimonio nulliter contracto; ex quo illa debet intelligi cum effectu; quinimò, quod majus est, neque dispensatio hujusmodi evanescet primo matrimonio valido dissoluto, ante illius consummationem, puta ob mortem aut professionem alte-

rius conjugis, aut etiam Pontificis dispensationem eum tali casu matrimonium non dicitur perfectè contractum, nisi consummatur carnali copulâ: hoc enim jam patet ex litteris hujusmodi commutationis, in quibus illa non conceditur simpliciter, et tantummodò ad effectum contrahendi matrimonium; sed ulterius in illis proceditur, præsertim secundum stylum sacræ pœnitentiariæ; in quibus dicitur quòd confessarius, ipsum votum dispensando, commutet, non modò ut matrimonium ipsum contrahere licetè, verum etiam ut in eo postmodum debitum conjugale exigere et reddere possit; idemque docet etiam ipse Sanch., loc. cit., n. 5, ubi ait quòd si matrimonium non est carnali copulâ consummatum, dispensatio non est sortita suum effectum; ex quo sola matrimonii consummatio replenat voto.

Quare, ex ante dictis, si matrimonium fuerit nulliter contractum, quia nimirum, contra formam concilii Tridentini, aliorumque sacrorum canonum, poterit denuò contrahi, adhibitis solemnitatibus de jure requisitis; quia licet omissio formæ reddat actum nullum, tamen iteratò fieri potest cum observatione debite formæ; id. Tiraquell. d. limit. 1, num. 1, ubi ait intelligendam esse d. l. Boves, § Hoc sermone, quando primus actus est validus; quam quidem limitationem ita ille declarat num. 29, nisi, si quis primum actum inutilem, prohibitum scienter fecerit, tunc etenim non poterit postmodum ad sui commodum alium actum utilem facere; et similes casus, etiam in materiâ nostrâ non semel evenisse audivimus; pro cuius rei confirmatione expressus est text. in l. Hæc conditio, § de Condit. et Demonstr., ubi, si quis illicitas scienter contraxerit nuptias, non juvatur per alias nuptias; idem docet Sanch. d. disp. 51, num. 4, ubi ait, quod ne ex fraude suâ commodum reportet, dispensatio extinguatur in primo actu, licet invalido, quia fraus nemini patrocinari debet, c. Super litteris, de Rescript., c. In nostrâ, de Sepuit., c. Avaritiæ, de Elect. in 6; Mandos., reg. 19, q. 8, num. 5.

Recensuimus hactenus nonnullos casus, quorum expeditiones in Romanâ Curia, cum sunt penitus occultæ, ad sacram pœnitentiarium apostolicam, pro foro conscientie, spectant: de cuius sacro prætorio, potius divinitus, quàm humanitus instituto, sicut Urbs ipsa, totusque testatur orbis, necnon de ejus officialium fide, singularique probitate, locus quidem esset, multa proferre, nisi laudem ejus fulgore detereretur, supervacuisque industriis laboraret, qui solem facibus illustrare conatur, Arg. l. 1, ff. de Dot. preleg.; ea namque in omnes charitate pietateque flagrat, ut ipsius pietatis, charitatisque sinus valeat jure optimo nuncupari, hoc præsertim tempore, quo major est pœnitentiarius eminentissimus et reverendissimus, D. Frater Antonius, tituli S. Monuphrii cardinalis Barberinus, ejusdemque sacræ pœnitentiariæ regens illustrissimus, et reverendissimus D. Joannes Baptista Coccinus, S. Rotæ Romanæ decanus; vir quidem à Deo ad præcipuè munus obeundum missus; quippè, tum doctrinæ claritate, morumque integritate, tum

fidei justitiæque zelo, cæterisque animi dotibus plurimum pollet. Ibi potissimum litteræ, nullâ prorsus ab oratoribus solutâ mercede, celeri expeditione, gratis quoad omnia traduntur, geminatâ illius sigillatoris inscriptione vallatæ, intus scilicet et extra, his verbis: *Gratis ubique*, prout hæc, aliæque permulta in illius officio servantur, etiam ad præscriptum constitutionis fel. recor. Pii V, super ordinatione novi statûs ejusdem sacræ pœnitentiariæ, quæ cum non sit omnibus nota, hic in gratiam saltem curialium inseritur, quæ est tenoris sequentis, videlicet:

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. In omnibus rebus humanis nihil tam perfectè institui, nihil ullis legibus sanctionibusque tam diligenter muniri potest, quin lubrica et præceps malorumque omnium effectrix cupiditas, novis quotidie artibus pervertere atque corrumpere molitur. Quocirca omnes ad hujus præcellæ dignitatis fastigium erecti, perpetuâ quâdam necessitate coguntur, nusquam oculos à commisso sibi grege avertere, sed continenter vigiles circumferre, ut quandocumque usus poscit, novis modo legibus ferendis, modo veteribus corrigendis, vel ad usum revocandis, ea quæ paulatim depravata sunt, in melius refoventur. Quod quidem nos jam inde ab ipso pontificatûs nostri principio, et libenter fecimus, et quantum in nobis est, illud idem statutum urgere et prosequi, annuente Deo, conamur; neque quicquam nobis est, vel præclarior, vel optabilior, quàm ut collapsos à vetere disciplina mores ad pristinam suam integritatem denuò erectos, in agro Domini à pravæ consuetudinum absentibus omnia diligenter perpurgata videamus. Sed ne, dum ea, quæ ad communem totius corporis salutem pertinent, tantoperè procurantur, quisquam nos accuset quod eam partem, quæ nobis proxima est, negligamus, neque illius ulceribus necessarium salutis remedium applicemus, divino auxilio freti curiæ nostræ universæ reformationem jam dudum oculis nostris obversantem aggredi decrevimus, pro quâ etsi antehac nonnulli prædecessores nostri multa sanctè et salutariter ordinârunt, hominum tamen fragilitate, non ita multò post, aut neglecta, aut corrupta sunt, aliis atque aliis aliena suo sibi officio usurpantibus, et dictæ curiæ expeditiones invicem confundentibus, quarum singulis sagax illa vetustas proprium et distinctum, pro cuiusque diversitate, et materiæ genere, officium tanto studio assignavit. Undè nos opere pretium fore arbitrati, illud in primis conari, ut quod cuique ordini, quod cuique officio congruit, ad illud idem revocetur; demùm sapienter providere, et providenter statuere, per quos viros, quibusque modis curiæ prædictæ negotia pro rerum, temporum et locorum qualitate deinceps dirigantur; at quia cæteris omnibus illa anteponeere necesse est ex quibus pendere dignoscitur periculum animarum, nos hujusce reformationis exordium à pœnitentiariæ nostræ officio capere institimus, ejusque rei causâ omnem auctoritatem ordinariam et delegatam, omniâque privilegia, facultates, et indulta idèò duximus revocanda, ut habita de ministrorum qualitate, numero, functionibus, et officiis ratione explicatâ, novam futuris formam

de integro præscribere valeamus, quâ ipsi penitentiariæ officium certis quibusdam facultatibus, quæ aliis officiis magis conveniunt, exoneratum atque expeditum, dehinc ea quæ animarum salutem præcipuè concernunt, attentiore studio prosequantur.

Primum igitur omnium de hujusmodi officio, ministris, et functionibus rationem prodere volentes, de Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia, et singula, loci, seu officia referendariorum, correctorum et revisoris, necnon functiones et exercitia Scriptorum, qui viginti septem, et procuratorum, qui viginti quatuor sunt, quorumque procuratorum octo officia ad dispositionem pro tempore existentis majoris penitentiariæ pertinere noscuntur, in eodem penitentiariæ officio perpetuò supprimimus, et abolemus, eorumque scriptorum et procuratorum rationem aliorum habituri, illos omnes jam nunc ab ipso penitentiariæ officio amovemus; ac dictum officium dehinc majore penitentiario, regente, datario, uno correctore, uno magistro in theologiâ, uno doctore in decretis, duobus procuratoribus, duobus scriptoribus, et uno sigillatore (quos pro futuris rebus, et negotiis illius satis esse duximus) perpetuò constare volumus: horumque omnium officiorum in ipso penitentiariæ officio constitutorum venditionem, aut quamvis aliam ad voluntatem tacitam, vel expressam ea dimittentium dispositionem, expressè prohibemus, sed illa omnia probis et peritis, gratis omninò, et sine aliquâ dimittentium, aut aliorum quorumcumque acceptione concedantur; quòd si secus factum fuerit, quæcumque concessionem de illis pro tempore factæ, nullius sint roboris, vel momenti.

Præterea statuimus et ordinamus, ut deinceps in perpetuum, major penitentiarius officium suum per se ipsum exerceat qui sit presbyter, magister in theologiâ, seu decretorum doctor, et causâ legitimâ à Romano pontifice admissâ, absens, seu impeditus fuerit, unum alium ex S. R. E. cardinalibus prædictis qualitatibus insignitum, sibi propænitiarium subroget, qui interim hoc munus etiam per se ipsum prosequatur, literasque non penitentiarii delegantis, sed suo proprio nomine jubet expediri.

Similiter regens, datarius, magister in theologiâ, et decretorum doctor viri eximii doctrinâ præstantes, casuumque conscientie periti. Item corrector in decretis, stylo, cæterisque penitentiariæ rebus diligenter versatus, et instructus. Ac etiam sigillator probatæ vitæ, et uti id munus postulat, omnium officii expeditionum peritus. Qui omnes majores penitentiarii curâ et sollicitudine delecti, et à Romano pontifice confirmati, ad suum quisque officium admittantur. Procuratores quoque et Scriptores prædicti vitâ moribusque integris ornatî, ad suum quisque officium exercendum idonei. Ad hæc omnes prædicti officii ministri, etiam procuratores et scriptores sint presbyteri, vel certè in aliquo ex sacris ordinibus constituti, hujusmodi arcanorum continentissimi, quorum etiam juramento de fidelitate præstandâ adscribatur, quod nec occultos casus hujusmodi, nec personas unquam cuiquam extra officium revelabunt; qui secus fecerint, non levius quàm presbyteri peccatorum confessiones prodere audentes, puniantur.

Procuratoriæ autem, et Scriptoriæ offi- in ita demum à majore penitentiario illis concedantur, qui prius à regente et correctore, super vitâ, moribus, ætate, scientiâ et aliis qualitatibus requisitis diligenter, ac propositis edictis, et morâ sex dierum precedente, per concursum examinati, et idonei comprobati fuerint; alioquin omnes concessionem etiam si à Romano Pontifice ex aliquâ causâ pro tempore factæ fuerint, pro irritis habeantur.

Omnes verò supradicti officia sua per seipsos tum diligenter, tum etiam fideliter exerceant, solique præsentem, et actu exercentes, nisi legitimè impediti, fructus et emolumenta percipiant, quorum singulis certum statutumque aliunde stipendium cuique conveniens assignare intendimus, quo solo contenti esse debeant, nihilque aliud, etiam spontè oblatum à partibus, aut aliis sive pro expeditionis celeritatè, sive pro alio extraordinario labore, tam procurando quàm scribendo, aut recognoscendo, et examinando capere possint: quicumque secus fecerint, officio suo hujusmodi privati, excommunicationis quoque sententiâ innodati eo ipso censeantur, cujus absolutionis beneficium ab alio quàm Romano pontifice (excepto mortis articulo) nequeant obtinere.

Ut autem negotia universa, quâ decet puritate et diligentia dirigantur, prædictus regens, petitiones casusque omnes ad prædictum officium deductos in primis examinet diligenter, quæque perepicua, et secundum communem in eodem officio cursum absque difficultate expediri consueverint, eadem expediri jubeat, nihilque omninò, vel ordinarium, aut clarum, nisi prius ab ipso recognitum et probatum, procuratores expediri incipiant: dubia verò vel obscura, vel difficultate obstructa, regens ipse ad majorem penitentiarium referat, ut diligentius examinentur: demum in ejus signaturâ, proposita cum maturo omnium judicio decendantur.

Cæterum materiæ omnes, sive conficiendæ, sive scribendæ, inter procuratores et scriptores, curâ sigillatoris æqualiter dividantur.

Sed, ut litteræ prædictæ, stylo suo conscriptæ, sanæ, et incorruptæ emittantur, corrector prædictus antequàm illæ scribantur, scedulas, sive minutas earum à prædictis procuratoribus conficiendas, cum supplicatione expeditâ, diligenter recognoscat, examinet et corrigat: ut inde litteræ ipsæ mundæ, et integræ, rasurisque prorsus carentes expediantur; itemque super omnibus materiis, tam ordinariis, quàm extraordinariis supplicationes, ubi illis opus erit, in totum expediri debeant, prius quàm ad expeditionem litterarum super illis quoque pacto procedatur.

Denique, sigillator prædictus, litteras omnes eatenus recognoscat, ut manus requisitæ illis appositæ sint: et earum datæ cum libello supplicationis concordent, deinde ipsius sigillo penitentiariæ obsignet, obsignatas, et in totum gratis ubique expeditas, tunc demum eas procurantibus resignet.

Illud autem sanctè et inviolatè apud prædictum officium volumus observari, ut nihil prorsus pro litterarum confectione, et expeditione, nec aliàs, etiam pro chartâ, atramento, cerâ, capsulâ, cordulis, aliisque rebus ad

ipsam expeditionem pertinentibus exsolvatur, rationem aliunde habituri, unde hæc omnia, simulque ministro- rum omnium stipendia debeant comparari.

Sed ne quid rerum dictæ pœnitentiariæ lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, sigillator ipse omnia exem- plaria, litteras, scripturas, et instrumenta, quorumcum- que privilegiorum, facultatum, concessionum, prohibi- tionum, reformationum, et cæterorum omnium, dictum officium pœnitentiariæ in universum, et privatim con- cernentium, fideliter, ac cum periculo suo asservet; de- que his omnibus authenticum inventarium, ac registrum conficiat, cui quidquid postea additum, statutum, con- cessum, vel vetitum erit, illud totum qualecunque quam- primum adscribatur, et sic deinceps hæc omnia in futu- rorum sigillatorum fidem cum eisdem conditionibus, et periculis deponantur.

Ad retinendam verò in dicto officio puritatem, et confirmandam singulorum fidem, districtè præcipimus, ut juramenta, quæ in admissione officialium requiruntur ad præsentem nostram reformationem accommodata, quot annis in manibus dicti majoris pœnitentarii debeant iterari.

Monemus insuper omnes et singulos supradictos, ut caveant diligenter, ne in officiorum suorum exercitio fraus, vel dolus quoquo pacto admittatur, vel captio inducatur, neve ipsi partib. quidquam dolosè et fraudulen- ter suggerant, quo facilius optata impetrare possint, sed solum petitiones justas, rationabiles, et honestas recipiant et proponant. Quod si dolum vel fraudem fe- cisse, aut quidquam, vel minimum pro labore, aut alio quoquo modo accepisse convicti fuerint, præter illas censuras et pœnas, quæ contra talia admittentes quo- modocumque propositæ sunt, in pœnam privationis offi- ciorum suorum incurrant, et ad futura inhabiles, infame- que reputentur, prout nos illos privatos, inhabiles et infames declaramus eo ipso.

Decernentes ex nunc irritum et inane, quidquid secus super prædictis, aut eorum aliquo à quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit atten- tari.

Non obstantibus nostrâ, de non tollendo jure quæ- sito, et aliis apostolicis constitutionibus, ac de certo offi- ciorum prædictorum numero, etiam pluries à Romanis pontificibus reducto, necnon officii pœnitentiariæ hujus- modi juramento confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, veterè stylo, et consue- tudinibus quantocumque tempore observatis cæterisque contrariis quibuscumque.

Depulsâ igitur omnis avaritiæ fœditate, pro se quis- que piam castamque mentem ad impositum sibi munus pro Dei æterni gloriâ, et Christi fidelium salute alacriter inten- dat, et pro virili parte conetur, ut cuncta prospera, et hoc tanto officio digna succedant, Sedesque Apostolica pro- benè gestis condignæ laudis præconio in singulis christiani orbis partibus plenius celebretur. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ suppressionis, abo- litionis, amotionis, prohibitionis, statuti, ordinationis, intentionis, præcepti, monitionis, decreti, declarationis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire.

Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Dat. Romæ, apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo nono, quintodecimo kal. junii, pontificatus nostri anno quarto.

Hæc autem, quoad ea quæ ad ipsam S. pœnitentia- riam spectant. Quo verò ad ea quæ expeditiones, pro utroque foro, ac utriusque signaturæ respiciunt, est non oscitanter advertendum, quod per constitutionem Gregorii XIII, fuerunt innovatæ censuræ, et pœnæ, quas ejusdem record. Bonifacius VIII edidit contra pa- ciscentes, seu dantes, et accipientes, aut promittentes, et acceptantes pro expeditionibus gratiæ et justitiæ, et cum hodiè illa sit in viridi observantiâ, et à nostrâ praxi minimè alienam agnovimus, proinde illius tenorem hic inserere placuit, qui est hujusmodi vi- delicet :

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei ad perpe- tuam rei memoriam. Ab ipso Pontificatus nostri princi- pio quàm maximè possumus entimur, atque conten- dinus, ut domus et Curia nostrâ à sordibus expurgetur. Cui salubri consilio incumbens fel. record. Bonifacius Papa VIII excommunicavit, et anathematizavit omnes clericos, religiosos et laicos utriusque sexus, sive fami- liares curiæ, sive undecumque alios, qui aliquod pactum facerent seu quid parum, vel magnum promitterent; vel promissionem reciperent, aut ex pacto, vel promissione occultâ vel manifestâ, sive sub verbis generalibus, et plenè non expressis, sive specialibus et apertè expressis, factâ, quicquam darent, aut reciperent pro justitiâ, sive gratiâ, sive pro se, sive pro alio, in causis, vel judiciis, seu alia per litteras apostolicas, et quibuscumque aliis modis apud Sedem Apostolicam obtinenda: et eam sententiam ad promittentes, et acceptantes, dantesque, et recipientes duxit extendendam; illos etiam, quî intra triduum non renuntiarent eum, quem in culpâ esse scirent, vel alicui, per quem ad se fideliter referretur, simili voluit sententiæ subiacere; ac decrevit, ut nullus hanc incurrens excom- municationis sententiam, absque speciali mandato suo, absolutionis beneficium valeret obtinere, nisi in mortis articulo constitutus; sed nec quisquam admitteretur ad absolutionis gratiam, nisi prius erogatum esset pauperibus, quantum ille dedisset, vel etiam recepisset. Justitiæ verò, sive gratiæ expeditiones sic obtinæ, nullius prorsus es- sent roboris, vel momenti: et scienter illis utentes si- mili sententiâ innodavit, ac reservans sibi absolutionem eorum cum prædictis, ad pœnas similes in omnibus ob- ligavit. Sed hoc scelus ita hodiè in mores inductum est, ut plerique cupiditate improbi quæstus potentiorum suf- fragationibus adnixi, hujusmodi negotiorum expeditiones, hæc illac conquirentes, turpissimè nundinentur; alii alios, quos gratiâ præstare arbitrantur, donis, pollicitationi- busque ambient; quidam etiam se talium operam atque industriam pretio et muneribus quæsisse affingant. Quæ cum pessima sint, et curiæ prædictæ existimationem gravissimè offendant: in eos qui talia agunt animadver- tendum fore arbitrati, constitutionem prædictam cum suis censuris, et pœnis omnibus innovamus: easdemque omnes

extendimus ad audentes quaecumque horum facinorum quæ adscripsimus, dantesque illis et aliis supra dictis auxilium, consilium, vel favorem. Quin et in eos omnes omni beneficio et officio ecclesiastico et seculari, sive temporali, sive perpetuo, ipso jure privamus; ac privatos esse declaramus: et præterea infamiam subjectos perpetuò, ac inhabiles ad illa et alia esse volumus. A quibus etiam, prout quæque res erit, tales pœnæ exigantur, quæ cæteris sint exemplo. Illis tamen, qui rem adhuc incognitam, complicesque fautores, et socios relexerint, impunitas concedatur. Datum Roma, apud sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo septuagesimo quarto, nonis novembris, Pontificatus nostri anno tertio.

Circa verò taxas ejusdem Romanæ Curie officialium, fuerunt per Julianum II. innovatæ plures constitutiones, qui etiam mandavit, ne iidem officiales, pro dictis taxis, etiam à sponte dantibus, ultra quàm id primævâ suorum officiorum institutione caveatur, exigant: proindeque mandavit ipsius Curie officialibus, et inter cæteros, litterarum Apostolicarum, etiam de majori præsidentia, abbreviatoribus, scriptoribus, et sollicitatoribus; earundemque ac penitentiariæ apostolicæ, Brevium apostolicorum, et archivii Romanæ

Curie scriptoribus, plumbi, et ipsarum litterarum, ac supplicationum, de illius mandato signatarum, registrarum magistris, clericis, et registratoribus, taxæ plumbi collectoribus, audientiæ contradictarum, et causarum palatii apostolici auditoribus, ne pro taxis, mercedibus, emolumentis, laboribus, regalibus aut cujusvis alterius lucri, et receptionis nomine aliquid in pecuniis, rebus, bonis, aut promissionibus, quomodocumque et qualitercumque directè vel indirectè, etiam à sponte dantibus, et offerentibus, petere, et exigere, vel recipere per se, vel alium præsumant; sub pœnâ excommunicationis late sententiæ, et pro primâ centum ducatorum auri de camerâ, pro secundâ suspensionis exercitii, et perceptionis emolumentorum ad sex menses, fabricæ basilicæ principi Apostolorum urbis applicandorum: pro tertiâ verò vicibus, quibus contra fecerint, privationis officiorum, pœnis ipso facto incurrendis, absque aliâ declaratione mandavit: ac contra facientes ad restituendum quidquid ultro præmissa receperint, obligatos fore declaravit: ut in dictâ constitutione, quæ incipit: *Etsi Romanus Pontifex*, sub, Dat. Romæ, anno 1512, tertio kalen. april., anno nono.

LIBER NONUS.

PRAXIS DISPENSATIONIS SUPER ALIENATIONE BONORUM ECCLESIASTICORUM, IN FORMA: SI IN EVIDENTEM, ETC.

CAPUT PRIMUM.

Praxis prohibitionum alienandi bona ecclesiastica.

Beneplacitum apostolicum super alienatione rerum ecclesiasticarum ultra triennium, dispensationem appellavit Franc. in cap. 1, vers. *Decimo tertio, limita*, hoc tit., lib. 6. Quare, non rectè lector arbitrabitur, nos propositæ materiæ finem accedere, si ipsius praxim prosequamur. Frequentissimus quippe est in Romanâ Curia usus hujusmodi dispensationis, sive licentiæ, ipsa bona, ut sup. alienandi, necnon alienationes, jam sub Sedis Apost. beneplacito, factas, confirmandi et approbandi potissimum resistente extrav. *Ambitosæ*, de Reb. eccles. non alien., cum ea sit per totum orbem recepta, ac in viridi observantiâ, ut refert Bertacch. de Episc., lib. 4, p. 4, q. 36, num. 10, ex quo inserta est in corpore juris, Cavale., decis. 43, num. 4; Crescen., decis. 5, de Jurejur.: Cæsar. de Grass., hoc tit., dec. 4, n. 26, ac proinde facit jus commune, id. Cæsar., decis. 135, et in judiciali foro citatur; quotidieque Romana Curia, pro ejus observantiâ, pronuntiat: et ita ejus praxis se habet in expediendis passim litteris sub hâc formâ: *Si in evidentem*, ex eâque emanant etiam absolutiones à censuris, dispensationes et habilitationes, etiam in utroque foro, quoad contravenientes: ac propterea vult summus Pontifex illam ubique observari, ut ait Quaranta in *Summâ bullar.*, verb. *Alienatio rerum Ecclesiæ*, sub

n. 28, ac per eam semper vidimus haberi recursum per totum orbem ad eandem Curiam, tam pro impetrandâ facultate alienandi, cum causis consuetis, quàm pro aliis rebus ab ipsâ Extravag. dependentibus: præcipuè verò, in hâc civitate, et diocesi Neapolitanâ recepta est, tam quoad pœnas intrinsecas, nempe, nullitalis contractus, quàm quoad pœnas extrinsecas, videlicet censuram, et alias, teste Genuens. in suâ *Praxi*, c. 50, n. 1, nec consuetudine introduci potest, ut auctoritas Pape requisita, in alienatione rerum ecclesiæ non interveniat, Joan. Andr., in cap. *Nulli*, de Reb. Eccl. non alien., quem sequuntur Abb. ibi, ut cæteri communiter, Benintend., decis. 13, num. 7, ubi, non ob stare dicitur, quod hospitale fuerit solitum concedere in emphyteusim sine solemnitate, et propterea, cum illius res fuerint solite ita concedi, potuerunt concedi sine solemnitate; quia dicta consuetudo non accenditur: alias enim quòd una via prohibetur, alia via admitteretur, quod nullo modo dicendum est, cum sit contra regulam c. *Cum quid*, de reg. jur. in 6, et ne fiat fraus legi, quæ verbis, et non rebus imposita esset, contra text. in l. 1 et 2, c. *Comm. de leg.*, Marescotti., Var. resolut., l. 1, c. 95, num. 25, cum plurib. seqq.; et non modò locum habet in locationibus rerum et bonorum; verum etiam fructuum et reddituum, nam fructus, et redditus beneficii, seu Ecclesiæ, sunt res et bona Ecclesiastica, cum ab Ecclesiâ proveniant; sintque ejus ministris assignata, propter divinum mi-

nisterium, Garc., de Benef., p. 2, c. 1, num. 32, et ita quotidie in praxi observari videmus.

Antequàm tamen hanc praxim aggrediamur, præmittendum est bona Ecclesie non posse quovis modo alienari, sine solemnitate juris, ut in Auth. *Bon. ex porrectum*, c. *De Sacros. Eccles.*, c. *Nulli*, de Reb. Eccl. non alien.; Clem. 4, eod. tit., Surd., cons. 181, num. 14, et cons. 249, ubi ampliatur hanc dispositionem, ut nec valeat consuetudo in contrarium, quæ videlicet, remittat solemnitatem requisitam in hujusmodi alienationibus; per illam induceretur gravamen rebus Ecclesie, ut per Abb. et alios in c. 1, per illum text. de Consuet., ac proinde certum absque ullâ prorsus distinctione, interdictam esse ecclesiasticis patrimonii Ecclesie alienationem, sive sit utilis ipsi Ecclesie, sive non, sive speciali summi Pontificis licentiâ per d. extravag. *Ambitosæ*, Redoan. de Reb. eccl. non alien., Rot. decis. 631, n. 4, p. recent. Generaliter enim has alienationes constat fieri non posse:

Primò, de jure divino, ut in lib. Levit., cap. 25, ibi: *Terra quoque non vendetur in perpetuum: quia mea est, et vos advenæ, et coloni mei estis*; ut per Redoan. de Reb. eccl. non alien., q. 3, n. 13.

Secundò, de jure canonico, per text. in cap. *Possessiones*, 16, q. 1, ibi: *Possessiones, quas unusquisque Ecclesie proprio dedit, aut reliquit arbitrio, alienari quibuslibet titulis, atque distractionibus, vel sub quocumque argumento, non patimur, nisi fortè, aut clericis, bonorum meritorum, aut monasteriis, religionis intuitu, aut certè peregrinis, si necessitas largiri suaserit; sic tamen, ut hæc ipsa non perpetuò, sed temporaliter perfuantur*, et per text. in cap. *Non liceat*, in c. *Monemus*, et in c. *Sine exceptione*, 12, q. 2, et in c. *Nulli*, in cap. *Si quis*, et in cap. *fin.*, et in Clem. 4, ac denique, per d. extravag. *Ambitosæ*, eod. tit.

Tertiò, de jure civili, per text. in l. *Jubemus*, c. *De Sacros. eccles.*, et per text. in § *Nos igitur*, vers. *Alienationis*, in Auth. *De non alien. aut permut. reb. Eccles.*, nam ipsemet imperator, causam prohibitionis ostendit in Auth. *de Ecclesiast. rer. immobil. alien. in princip.* ubi ait: *Scripsimus legem prohibentem, res ecclesiarum omnium alienari; quia videbamus prædia, et possessiones paulatim alienari sine dignis solutis pretiis, et sine causâ inevitabili; unde, si non esset interdicta hæc alienatio, periculum esset quòd Ecclesia ad nihilum redigeretur, d. c. Monemus.*

Propterea dixit Rebuff. in Compendio alien. rer. Eccles., in expositione c. *Sine exc.*, 12, q. 2, in verb. *Ne quis*, quod sicut Ecclesia est mater Religionis, ita ejus patrimonium conservari debet illæsum, d. l. *Jubemus*, id. Red., hoc tit., q. 35, ubi ait quòd propter malos prælatos prohibita est alienatio; qui forsitan omnia bona Ecclesie alienarent.

Sicut autem in quâcumque dispensatione requiritur causa, Felin. in cap. *Quæ in ecclesiarum*, num. 60, de Constitut., ita etiam adversus jura prædicta prohibentia hujusmodi alienationes, non dispensatur, nisi causâ legitimâ interveniente, Molin., de Contract., disp. 468; Sarm., de Redd., p. 1, cap. 2; Cavale.,

decis. 35, n. 51, et decis. 451, num. 55, part. 1; Ann., cons. 58, vol. 1; Seraph., dec. 508.

Quoniam verò præcipua prohibitio de jure canonico, ea est, quæ continetur in eadem Extravag. *Ambitosæ*, et tam ex ipsâ, quàm aliis juribus supra dictis alienatio, sive licentia alienandi, est de Papæ reservatis, cap. *Non liceat Papæ*, et ibi Archid. d. 12, quæst. 2, Leo in Thesaurò fori Eccl., p. 3, cap. 1, num. 4, propterea ejusdem extravag. tenorem, de verbo ad verbum, hic inserere placuit, qui talis est, videlicet:

PAULUS episcopus servus servorum Dei ad perpetuum rei memoriam. Ambitosæ cupiditati illorum præcipue qui divinis et humanis affectati, damnatione, postposita, immobilia, et pretiosa mobilia Deo dicata, ex quibus ecclesie, monasteria et pia loca reguntur illustranturque, et eorum ministri sibi alimoniam vendicant, profanis usibus applicare, aut cum maximo illorum ac divini cultus detrimento, exquisitis mediis usurpare præsumunt, occurrere cupientes.

Omniùm rerum, et bonorum ecclesiasticorum alienationem, omneque pactum per quod ipsorum dominium transfertur, concessionem, hypothecam, locationem et conductionem, ultra triennium, necnon infeudationem, vel contractum emphyteuticum, præterquàm in casibus à jure permissis, ac de rebus, et bonis in emphyteusim ab antiquo concedi solitis, et tunc in ecclesiarum evidenti utilitate, ac de fructibus, et bonis, quæ servando servari non possunt, pro instantis temporis exigentiâ, hæc perpetuò valiturâ constitutione præsentì fieri prohibemus.

Prædecessorum nostrorum constitutionibus, prohibitionibus, et decretis aliàs super hoc editis, quæ tenore præsentium innovamus, in suo nihilominus robore permansuris. Si quis autem contra hujus nostræ prohibitionis seriem, de bonis et rebus eisdem quidquam alienare præsumperit, alienatio, hypotheca, concessio, locatio, conductio, et infeudatio hujusmodi, nullius omnino sint roboris et momenti, et tam qui alienant, quàm is qui alienatas res et bona prædicta receperit, sententiâ excommunicationis incurrant.

Alienanti verò bona ecclesiarum, monasteriorum, locorumque piorum quorumlibet, inconsulto Romano pontifice aut contra præsentis constitutionis tenorem, pontificali, vel abbatiali præfulgeat dignitate, ingressus Ecclesie sit penitus interdictus, et si per sex menses immediatè sequentes sub interdicto, hujusmodi animo (quod absit) perseveraverit indurato, lapsis mensibus eisdem à regimine, et administratione suæ ecclesie, vel monasterii, cui præsidet in spiritualibus et temporalibus, sit eo ipso suspensus: inferiores verò prælati commendatarii, et aliarum ecclesiarum rectores, beneficia, vel administrationem quomodolibet obtinentes, prioratibus, præposituris, præpositatibus, dignitatibus, personatibus, administrationibus, officiis, canonicatibus, præbendis, aliisque ecclesiasticis, cum curâ, et sine curâ secularibus, et regularibus beneficiis, quorum res et bona alienarunt duntaxat, ipso facto privati existant, illaque absque declaratione aliquâ vacare censeantur; possint-

que per locorum ordinarios, vel alios, ad quos eorum collatio pertinet, personis idoneis (illis exceptis, quæ propterea private fuerint) liberè de jure conferri, nisi aliàs dispositioni Apostolicæ Sedis sint specialiter, aut generaliter reservata : et nihilominus alienatæ res, et bona hujusmodi ad ecclesias, monasteria, et loca pia, ad quæ ante alienationem hujusmodi pertinebant, liberè revertantur. Nulli ergo, etc. Datum Romæ apud Sanctum Marcum, anno Dominicæ Incarnationis 1648, kal. martii, pontificatus nostri anno quarto.

Quæ quidem extravag. fuit confirmata per Julium III, per aliam suam extravag. quæ incipit : Sicut accepimus, d. anno 155, et totum denique confirmationem per sacrum conc. Trid., sess. 22, cap. 11, de Reform.

Quæ omni prorsus hæsitazione remotâ, dicendum est hodiè suprad. extravag. esse usu receptam per totum orbem ; quia cum sit lata et publicata, ac passim jam impressa circumferatur, præsumitur etiam usu recepta, Guttier can. qq. c. 8, cum aliis allegatis decis. 50, n. 5, part. divers. recent., in quâ fuit firmatum, non esse servandam decis. Mohed. dicentis, probandum esse usum suprad. extravag. quinimò dicitur in eadem decis. 50, quòd cum usu recepta præsumatur, neganti usum, incumbit onus probandi ; maximè cum hodiè jus commune facere dicatur : et hanc opinionem hodiè servat inconcussè, stante publicatione d. extravag., et impressione in bullario, et fuit etiam resolutum in unâ Brixien. locationis, 4, decembris 1594, coram Peniâ ; maximè, cum decretum irritans in d. extravag. appositum, impediat contrarium usum, Caputaque decis. 82, lib. 3, prout dictum fuit in unâ Papienâ Bonorum, impressâ penes Mariam Antonin., var. Resol. lib. 4, res. 98, post num. 89.

Necnon quia constitutiones Papales eo ipso quòd fuerunt promulgatæ, habentur pro effectuatâ, et usu receptis, et sic non obstat non usus ; quia per non usum etiam per mille annos, nunquàm tollitur lex, vel statutum, Jas. qui testatur de communi in l. De quibus, n. 53, ff. de Leg. ; Alex. cons. 136, n. 19, lib. 2, prout dictum fuit in unâ Romanâ Concordiæ penes Cavaler, decis. 83, n. 1, subdens n. seq., quòd neque obstat contrarius usus, quia cum non probatur scientia Papæ, contrarius usus non suffragatur, Præpos. in cap. In istis, § Leges, n. 3, vers. Nisi dato consensu Papæ, 4 dist., ubi quòd auctoritas Papæ non est ab homine, cap. Novit. vers. Cum enim, ibi : Non humanæ constitutioni, sed divinæ potiùs imitatur, quia potestas nostra non est ex homine, sed ex Deo : et ideo inferioribus, sine ejus permissione non licet expressè contravenire, ut in d. decis. 85.

Verùm à supradictis omnibus fuerunt exempti plures regulares ; quibus per diversa privilegia fuerat indultum, ut possent aliqua eorum monasteriorum bona usque ad certam summam alienare : postmodum verò, hæc privilegia fuerunt sublata per novum decretum sacre congregationis concilii, jussu S. D. Urbani Papæ VIII editum, cujus tenorem non incon-

gruum visum fuit hic etiam subnectere, qui talis est, ut sequitur, videlicet :

Decretum sacre congregationis concilii S. D. N. Urbani Papæ VIII jussu editum, de rebus regularium non alienandis.

SACRA congregatio cardinalium conc. Trid. interpretum, rerum experimento edocta, quantum religionis accipiant detrimenti ex bonorum immobilium destructionibus, quas crebrò faciunt regulares, apostolicis privilegiis innixi ; ac proinde operæ pretium putans, illorum facilitatem, aliquâ ratione compescere ; speciali S. D. N. jussu generalibus, et provincialibus capitulis, vel congregationibus, abbatibus, generalibus, et quibuscunque aliis superioribus regularibus cujusvis ordinis, congregationis, societatis, vel instituti, intra fines Europæ existentibus, omnium rerum et bonorum immobilium, ac pretiosiorum mobilium alienationem, omneque pactum, per quod ipsorum dominium transfertur, census perpetuos, seu vitalitios, hypothecam, locationem, et conductionem ultra triennium concessionem in feudum, vel emphytheusim (præterquàm in casibus à jure permissis) fieri perpetuo prohibet, atque interdicat, absque ipsius congregationis expressâ licentiâ in scriptis, et gratis concedendâ, sub penâ privationis omnium officiorum quæ tunc obtinebunt, vocisque activæ et passivæ, ac perpetuæ inhabilitatis, ad illa in posterum obtinenda, quàm ipso facto ; absque aliâ declaratione incurrant ; sublata etiam generali et protectori illam moderandi, aut relaxandi facultate ; penâs nihilominus apostolicarum constitutionum, et præsertim fel. record. Pauli II, quæ incipit, Ambitiosæ, in suo robore permansuris. Alienationes verò, pacta, census, hypothecas, locationes, conductiones, et concessionem quascunque contra hujusmodi prohibitionem faciendas S. suæ auctoritate, ipso jure nullas atque irritas decernit. Non obstantibus constit. et ordinationibus Apost. in favorem quarumcumque personarum, atque ordinum, tam mendicantium, quàm non mendicantium, militiarum, etiam S. Joannis Hierosolymitani, congregationum, societatum, ac cujusvis alterius instituti, etiam necessariò, et in individuo exprimendis, monasteriorum, conventuum, collegiorum, domorum, ac locorum regularium quorumcumque, necnon illorum, etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis, vel consuetudinibus, etiam immemorabilibus, exemptionibus quoque, indultis, et privilegiis, sub quibuscunque tenoribus, et formis, et cum quibus vis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis ; necnon irritantibus decretis, etiam motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine, aut aliàs quomodolibet, etiam per viam communicationis, seu extensionis, concessis, et iteratis vicibus approbatis, et innovatis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, ac formis, specialis, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, et aliqua alia exquisita forma servanda esset, tenores hujusmodi præsentibus pro expressis habentes quibus quoad ea, quæ præsentis decreto, ac pro-

hibitioni adversantur, illis aliis in suo robore permanentibus, specialiter et expressè sanctitatis suæ auctoritate derogat, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ, die 7 septembris 1624.

Cosmus Card. de Torres.

Locus † Sigilli.

Prosper Fagnanus S. Congr. Secret.

Postmodum verò ad submovendam omnem ambiguitatem, quæ circa infrascripta, tractu temporis exoriri posset, accessit suprad. declaratio, ut sequitur, videlicet :

Cum post editum decretum de rebus regularium non alienandis, compertum sit regulares, qui eodem decreto prohibentur census imponere super bonis, ad eorum monasteria provenientibus, loco censuum hujusmodi, pecunias ad cambium, vel mutuò accipere cum solutione lucri cessantis, vel damni emergentis; cümque ex hujusmodi contractu eludatur mens sacræ congregationis, cui imprimis in votis fuit consulere religionum indemnitati, quæ ex impositione censuum hujusmodi plurimum læduntur, sanctissimo Domino nostro approbante, decrevit ac declaravit, hujusmodi contractus esse contra mentem decreti, ut supra editi : ideòque non licere regularibus pecunias, ut præponitur, accipere ; ac si acceperint, in ipsius decretis poenas ipso facto incidere. Datum Romæ, 21 maii 1626.

Cosmus Card. de Torres.

Locus † Sigilli.

Prosper Fagnanus.

Deinde cupientes clerici regulares declarari eos exemptos esse à prædictis decretis, porrexerunt eidem sacræ congregationi supplicem libellum, tenoris sequentis videlicet :

Illustrissimi et reverendissimi Domini,

Generalis clericorum regularium exponit humiliter illustriss. DD. VV. qualiter ejus religio, nullo unquam tempore possedit bona aliqua immobilia, animo ea retinendi, cüm id expressè prohibeant constitutiones ejusdem religionis : à tali enim possessione voluntariè se abstinent, ut eò liberius et promptius pauperatatem Christi Domini imitetur. Et licèt stabile quoddam Panormi, eidem religioni relictum, nondum alienatum sit, hoc fuit inopia emptorum, et multitudo litium ; nunc verò temporis præposito domus ejusdem civitatis injunctum est à capitulo generali, ut quam citissimè quocumque modo illud vendat, et quocumque pretio. Quapropter humiliter eadem religio postulat ab hac Sac. Congregatione declarari, non comprehendì sub prohibitione nuper edità de rebus regularium non alienandis ; promittendo, prout opus est, ex nunc, et in futurum, juxta formam constitutionum ejusdem religionis firmè observaturam supradictum institutum ; nec ullo unquam tempore recepturam, seu accepturam bona aliaque immobilia, titulo, vel elemosynæ, vel emptionis, vel quocumque alio, nisi ad effectum ea vendendi, vel pro usu fabricæ Ecclesiæ, seu monasterii ; et in tantum intendit tale decretum gratiosum sibi suffragari, in quantum hujusmodi institutum est servatura, etc.

Responsio.

Sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini in-

terpretum censuit religionem clericorum regularium Theatinorum, quandiu institutum superius propositum relinquit, quoad bona immobilia, non comprehendì in prohibitione nuper edità, de Rebus Ecclesiæ non alienandis.

Cùm verò nostra praxis versetur præcipuè circa pertinentia ad primodictam extrav. *Ambitosæ*, operæ pretium esse duximus, ad illius præscriptum, hic addere, quòd stantibus verbis ejusdem Extravag. nempe, *ultra triennium*, etc., illa vindicat sibi tantummodò locum in rebus quæ quotannis coluntur, et ex eis quolibet anno fructus percipiuntur ; aliàs enim, si res Ecclesiæ talis essent conditionis, ut ex eis quolibet triennio unicus tantum fructus colligeretur, nullà opus esset dispensatione, sive licentià, si, verbi gratià, locarentur ad novem annos ; ex eo quòd primum triennium unico anno comprehenderetur, et sic secundum et tertium ; et si alternatim fructificant, poterunt ad sex annos locari, id. Quarant., d. verb. *Alienatio*, vers. quarto, amplia, numero 18, ut sunt quedam oliveta, myrteta, Sylvæ cæduæ, et nemora cædua, quæ etiam locari poterunt per quindecim annos absque assensu apostolico, si quolibet tantum quinquennio conductor capit fructus, Zerol. in Prax. episc., eod. verb., vers. *Decimo quinto, quia dictum est*.

Sicut etiam dicendum de quâdam locatione ad sex annos factâ defensæ ejusdam Capellanæ episcopatus Caurien, nam illa defensa consistebat præcipuè in culturâ, et in totâ locatione ad sex annos factâ, bis tantum rumpi debebat, duoque, non autem ampliores redditus pensionis frumenti domino reddendi erant, quare ipsi nondum complebant unam locationem trium fructuum, cüm tamen ultra tres sit prohibita locatio ; quo casu valet similis locatio, etiam si ultra tres annos fiat ; dùm tamen ultra tres fructus, conductor, nec locator toto illo tempore recipiat ex naturâ rei, atque conditione, prout se consuluisse ait Cov. Can. quæst. lib. 1, cap. 8, num. 12 et 13.

Sanè, quoad tempus ipsius triennii, quo ipsa locatio licitè, absque beneplacito apostolico fieri potest, idem dicendum est, quandò post locationem ipsam ultra triennium factam, fructus præter naturam prædii nulli fuerunt : unde ait Tiraquell. in l. *Boves*, § *Hoc sermone*, ff. nuémro 64, ante primam limit., quod cüm à summo Pontifice concessum fuit episcopo ; propter ipsius debita persolvenda, ut fructus primi anni beneficiorum suæ diocesis intra quinquennium vacaturorum percipiat, si fructus primi anni aut nulli fuerunt, aut chasmate perierunt, consumpta est omninò gratia, nec poterit episcopus, alterius anni, scilicet ultra quinquennium, fructus percipere, per text. in l. *Cum certus*, ff. de Tit. vin. et ol. leg., ubi si certus numerus amphorarum vini, ex eo quòd natum esset ex tali fundo, relinquatur, et minus natum esset, non ampliùs debetur quàm quod natum est eo anno ; nec cæteris annis superioribus.

E contrâ verò sustinetur ipsa locatio ad triennium tantum facta, sine apostolicâ auctoritate ad præscri-

ptum ejusdem extravag. *Ambitosæ*, si prædium fructus in anno attulerit : nec id supervacaneum esset putandum ; cùm regiones quædam adsint adeò fecundæ et uberes, ut fructus bis singulis annis ferant ; quod quidem alicubi evenire posse putamus, sicut in partibus Indiarum, ut asserit Martianus Capella, lib. 6, et ait Solinus, cap. 65, quod Indiæ bis æstatem habent, et bis legit frugem, et Strato, Indiarum fecunditatem eo maximè declarat, quòd eæ bis fructum ferant, alteram enim sementem habent autumnalem, alteram æstivam, et de nonnullis Italiæ locis ita testatur Virgilius, lib. 2 Georg. :

Hic ver assiduum, atque alienis mensibus æstas.

Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbor.

Et Diodorus Siculus, lib. 4, cap. 5, scribit oves in Ægypto bis in anno parere, ac bis lanam præbere, aliaque permulta affert id. Tiraquell. in d. *Boves*, d. num. 7.

Cæterùm verò supradicta extravag. prohibet supradictas alienationes bonorum ultra triennium, cùm ex illis singulis annis fructus percipiuntur ; et ultra triennium prædictum tenent nonnulli, illam valere pro dicto triennio permisso, quatenus dicunt, quòd res Ecclesiæ per id tempus licet locari, vel in emphyteusim concedi, eo autem transacto, vitari prædictam locationem, ex Bald. in auth. *Si quas ruinas*, num. 2, c. De sacros. Eccles. et in l. *Si pupillorum*, § fin. in fin., ff. de Reb. cor. Paul. de Castr. in auth. *Qui rem*. n. 7, c. de sacros. Eccles., cum aliis adductis in unâ Brixien. *Locationis*, coram Coccino quæ est decis. 30, num. 2, p. 1, recent.

Nihilominus verius est semper Rotam contrarium tenuisse, prout servatur et quotidie practicatur, nempe hujusmodi concessionem, neque pro primo triennio sustineri, sed in totum vitari certum est, quandoquidem forma à lege præscripta videtur, ne rerum ecclesiæ locationes fiant ultra triennium, cùm hujusmodi forma sit indivisibilis, prout tenuit Rota, in unâ Romanâ *Devolutionis domus*, 4 februarii 1585, coram de Rubeis, et in aliâ Placentinâ, *Decimarum*, die 2 junii 1546, coram Bubalo, cum aliis innumeris adductis in d. decis. 30, num. 5.

Nec est omittendum, quòd d. Extravag. vindicat etiam sibi locum in rebus, solo coherentibus, nempe in arboribus, quæ solo cedunt, Monald. cons. 215, vol. 2, Nav., cons. 6, de Reb. eccles. non alien., et in practicâ sæpè videmus super his impetrari assensum apostolicum.

In sylvâ autem cæduâ tenent aliqui non habere locum hanc Extravag., sicut nec in nemore, arundineto, aliisque cæduis arboribus, quæ per incisionem sunt in fructu, et renascuntur : quia non deterioratur fundus, Bart. in l. *Qui fundum*, § *Cam fundum*, d. de Contrah. empt., ubi idem dicendum esse docet de arboribus vetustis et corruptis, vel non fructiferis ; si in eorum locum aliæ substituerentur ; aut si ex incisione hujusmodi fundus fructuosior fieret, quàm antea, incidendo arbores opacas, vel, si nimia densitas noceat ipsis arboribus ; sicut etiam nocet nimia rari-

tas ; id. Nav., d. cons. 6, ubi dicit quòd sicut licet herbas, rubos, lapides et alia arboribus nocentia tollere ita etiam tollere licet illas arbores quæ impediunt augmentum fructuum, et utilitatem aliarum arborum sufficientium prædio ; quia in hoc nulla intervenit alienatio ; vale etiam Quar. d. verbo, *Alienatio*, vers. 17, *Amplius*.

Et regulariter excipiuntur à dictâ Extravag. ea, quæ magis expedit distrahi quàm servari, præsertim, ut sunt vestes attritæ, et animalia supervacua, Redoan. quest. 51, n. 4, Quar., in verbo *Alienatio*. num. 58, ubi quòd ista possunt vendi absque decreto judicis, ex l. fin., c. *Quando decret. opus non est*.

Generaliter etiam præmittamus ad has alienationes duo æquè principaliter requiri, nempe causam et solemnitatem, cap. 1, de Reb. eccl. non alien., in 6, Cov. Res. lib. 2, cap. 17, n. 1 ; Menoch., cons. 872, lib. 9 ; Mascard., de prob., concl. 75, num. 6, vol. 1, adeò, ut unum sine altero non sufficiat, Roland. cons. 15, lib. 1 Gram., decis. 79, cùm à jure prohibeantur uniformiter respectu causæ et respectu formæ, cap. *Sine exceptione*, quest. 2, cum solâ causâ legitimâ alienandi, seu solè solemnitates, neque ex formâ d. Extravag., neque de jure antiquo sufficiant Glossa in cap. 1, et ibi ; Abb. de in integr. Restit. ; Rot. decis. 178, p. 2, divers., in quâ ob id fuit dictum alienationem terrarum, de quibus agebatur, fuisse nullam, non obstantibus litteris, *Si in evidentem*, et confirmatione subsequutâ, etiam in hujusmodi alienationibus copulativè requiruntur causa et solemnitas, nec unum sine alio sufficit, ut per doctores in d. cap., sine exceptione. 12. qu. 2, ubi latissimè Laurent. de Rudolph., in octavâ quest., Covar., var. Res. lib. 2, c. 17, num. 2. Et licet Papæ auctoritas suppleat solemnitates, juxta cons. Abb. 41, lib. 1, non tamen supplet defectum causæ ; imò defectus causæ reddit nullam interpositionem decreti super alienatione, etc.

Causæ autem alienationis quas in dies in praxi servari videmus, regulariter quatuor sunt, quarum prima est, necessitas ; non quidem personæ rectoris, sed ipsius ecclesiæ, puta si ipsa pateretur ruinam, quam non possit ipse rector aliunde, nisi ex rerum venditione reparare ; aut pateretur defectus ornamentorum, et paramentorum aut vasorum sacrorum ; nam hæc de causâ conceditur assensus apostolicus, qui aliàs non concederetur, si causa respiceret utilitatem ipsius rectoris ; veluti si esset ære alieno gravatus ; quia cùm tunc possit de fructibus satisfacere creditoribus, non admittit dataria similes supplicationes, et in theoricâ docet id. Redoan., tit. de Causâ utilitatis num. 101, cum seqq., quod benè advertunt ipsius datariæ officiales in hujusmodi supplicationum receptione, qui illas non recipiunt nisi in eis explicetur, quòd per hujusmodi alienationem efficiatur melior conditio, tam ipsius rectoris quàm Ecclesiæ, cujus bona petuntur alienari, ut infra suo loco dicetur.

Alia insuper poterit esse necessitas, nempe si ecclesia sit ære alieno gravata, nec aliunde sit solvendo, juxta text. in cap. *Sicut*, 22, quest. 2, d. Auth. *Hoc jus porrectum*, c. de Sacros. Eccles. ; nam etiam

summus Pontifex, pro causâ necessitatis potest non solum alienare bona ecclesiarum inferiorum; Archid. in cap. *Non liceat*, 12, q. 2; verum etiam ipsius ecclesie S. Petri in Vaticano: unde legimus Innocentium Papam VIII, dum Urbs Roma, in quâ cum Romanâ Curiâ ipse tunc residebat, per nonnullas armigeras gentes hostiliter opprimeretur, pro illius ab oppressionibus huiusmodi liberatione, grandia subire compulsam fuisse onera expensarum; ad quæ, cum Romanæ ecclesie non sufficerent facultates, mitram pontificalem, regnum nuncupatum et alia quamplurima ejusdem ecclesie jocalia pretiosa, aurea et argentea, diversis mercatoribus, dictam curiam sequentibus, pro diversis pecuniarum summis, ad quantitatem fortè centum millium ducatorum auri de camerâ, ascendentibus pignora vit; quæ cum commodè ex dictis ecclesie proventibus, jam exhaustis, redimi non possent, auxit propterea numerum secretariorum apostolicorum, qui tam antiqui, quàm de novo admissi summam sexaginta duorum millium, et quadringentorum florenorum auri de camerâ pro redimendis mitrâ, et aliis jocalibus supra dictis, de eorum propriis pecuniis exsolverunt, ut in suâ constitutione, quæ est 7 in ordine, et incip. *Non debet*, sub datum Romæ 1487, prid. kal. Jan., anno quarto. Neminem verò latet, posse summum Pontificem, ob necessitates, aut utilitates Sedis Apostolicæ, non modò alienare bona immediatè subjecta ecclesie Romanæ, verum etiam res particularium ecclesiarum; ita declarat Castr. cons. 114, lib. 1, Bald. in cap. 1, num. 5 qui feud. dar. poss., quos refert Redoan., de reb. Eccl. non alien., quest. 44, n. 18, qui ex doct. Bald., in l. penult., c. de Bon. quæ lib., ait Papam posse vendere possessiones Ecclesie Romanæ, necessitate cogente, d. q. 44, n. 22. Et quandoque appellatione hujus necessitatis, venit omnis causa justa alienandi, Bellam., in cap. *Sed notandum*, Archid., in cap. *Non habenti*, 12, q. 2, et tunc illi statur, qualemcumque exitum habeat; dummodò sit utiliter cœpta, ad tex. in l. *Sed an ultrò*, § 1, ff. de Neg. gest., et omnes ferè doctores tenent, omnem justam causam alienandi reduci ad causam necessitatis.

Et cum aliàs civitas Neapolitana esset à Saracenis navali prælio obsessa, delato eis nuntio, quòd christiani imperatores navale etiam prælium adversus eos parâssent, ipsi foederis jure aurum et argentum à Neapolitanis civibus exposcunt, qui statim, ut ea imminetia pericula evaderent, omnia sacra vasa, aurea et argentea majoris Neapolitanæ ecclesie, quorum non modicus erat numerus, hostibus pignori dederunt, eo pacto, ut illa ad certum tempus possent redimere; quibus acceptis Saraceni fugam arripientes, in Siciliam recesserunt, propter quod Neapolitanis civibus remansit gradus tristitiæ, eò quòd sacris vasis carentes, festiva solemnia ignobiliter celebrare cogerentur, atque tunc SS. Januarius et Agrippinus, cuidam Neapolitano civi apparuerunt, pontificalibus vestimentis induti, eique dicentes: *Pro tristitiâ civium Siciliam nos pergitur, ut vasa omnia vestræ Sedi exin-*

de deferamus; quâ revelatione exhilarati cives, ac freti eorum Sanctorum patrocinio, mox in Siciliâ legatum cum xenils, ac pecuniâ ad sacra vasa inde redimenda dirigunt, qui statim sine impedimento aliquo ac dispendio, divinâ ope adjuti, illa reportârunt, prout refert Bartholomæus Chiocearellus in Catalogo antistitum ecclesie Neapolitanæ sub tit. *An orator S. Mariæ de Principio*, etc., fol. 110, vers. *Delato*, etc.

Quare cum necessitas in lege non comprehendatur verisimileque sit, D. N. Jesum Christum velle pretium suarum rerum fundi pro redemptione animarum pro quibus fudit sanguinem proprium, ut ex Ant. in cap. *Nullus*, de Pignor. ait Redoan., de Reb. eccles. non alien., q. 21, num. 10. Ac proinde possunt vendi et obligari, licet non simpliciter et indistinctè, sed ex formâ et modo à jure traditis, necessitate tamen existente; propter quam vasa sacra, ut sunt calices, vestes, cruces, candelabra, paramenta et ornamenta, in quibus et eam quibus spiritualia ministrantur, quæ propter consecrationem seu benedictionem in illis et de illis factam, quando fuerunt deputata ad usum et sacrorum ministerium, videntur et dicuntur annexa spiritualibus, non obstante quòd sint consecrata, benedicta et deputata ad ministerium et usum sacrorum, quotidie, auctoritate legum, et canonum permissione, causâ existente pignorantur, hypothecantur, venduntur et alienantur; id. Redoan., loco cit., num. 12, ex Glos. in cap. *Ea enim*, § *hoc jus porrectum*, 10, q. 2, quinimò, d. Glos. in verbo *Conflata*, quod in necessitate possunt obligari ad tabernam, et et sub eadem formâ, ut in cap. 1, de Pignor., ibi: *Nullus presbyter præsumat calicem, vel patenam, vel vestimentum sacerdotale, aut librum ecclesiasticum tabernario, vel negotiatori, aut cuilibet laico, vel semine in vadium dare, nisi justissimâ necessitate urgente*.

Secunda causa est utilitatis, ut in d. cap. *Sine exceptione*, et cap. *Tua*, de his quæ fiunt à præl. absque cons., cap. et per text. in d. cap. 1, de Rebus. eccles. non alienan., in 6, ubi alienatio rerum ecclesie est concessa, si adsit utilitas ejusdem, et in Cl. 1, eod. tit., ibi, *nisi necessitas aut utilitas monasterii*, etc., et sic causa utilitatis est potissima ad alienandum res ecclesie; id. Redoan., q. 20, sub n. 16, hoc tit.

Hæc tamen causa utilitatis non sufficit quòd sit utiliter cœpta, sed requiritur quòd ecclesia efficiatur locupletior, Archid. in d. cap. *Sine exceptione*, in Glos. sed nonne; Rot., decis. 58, num. 4, p. 2, divers.

Tertia causa est pietatis, nempe pro redimendis captivis, per text. in leg. *Sancimus*, c. de sacros. Eccles., aut pro alimoniâ pauperum, cap. *Aurum*, 12, q. 2.

Quarta est commoditatis vel minoris utilitatis, veluti, quia res alienanda, est Ecclesie magis damnosa, quàm utilis, cap. *Non liceat Papæ*, d. cap. *Sine exceptione*, et cap. *Terrulas*, 12, q. 2. Et quamvis aliæ adsint causæ, nihilominus ut pluries observavi in diversis supplicationibus, ad id Papæ porrectis, cum diversis causis, omnes reducuntur ad quatuor supra dictas, et ita etiam docet id. Redoan., q. 19, num. 1,

cum seqq., etistæ reducuntur ad duas, scilicet necessitatis et utilitatis; nec tamen ob aliam causam, præter expressas, prohibetur summus Pontifex super huiusmodi alienatione dispensare, sicut quandoque vidimus in ipsâ Romanâ Curiâ servari; quandoquidem neminem latet, Papam novum posse invenire casum licite alienationis, teste eod. Redoan., d. q. 44, num. 15.

Solemnitas ad id de jure antiquo requisita, quadruplex est. Prima videlicet auctoritas prælati; secunda, tractatus; tertia, consensus capituli; quarta subscriptio singulorum, saltem per Notarium; id. Redoan., q. 24, per tot.

Sed cum nos hic agamus de alienationibus, prævio assensu apostolico, parum refert de supra dictis solemnitatibus sermonem habere; cum hodiè per supra dictam Extravag. Ambitione, prohibeatur omnis modus alienandi, etiam in casu licito, et servatis solemnitatibus inconsulto Romano Pontifice, et juxta eam tres casus excipiantur, ut ex lecturâ ejusdem patet; ac propterea, ubi ipsius Pontificis auctoritas intervenerit, nulla alia requiritur solemnitas; Dec., cons. 142, num. 4; Ruin., cons. 252, vol. 5; Paris., cons. 24, n. 2, vol. 4; Surd., cons. 481, num. 14, et cons. 501, num. 25; Guid. Pap., decis. 156; Abb., cons. 41, num. 3, lib. 1; Bald., in l. 2, *Per illum*, text., c. *Quando decret. opus non est*; Ruin., cons. 55, n. 22.

Quod tamen intelligas, quando Papæ auctoritas legitime et valide interponitur; at secus, si fuerit subreptitia, et consequenter nulla; tunc enim nihil operatur, Dec. cons. 142, num. 5, vers. *Non obstat*, Rota, decis. 65, n. 2, part. 1, *diu*. Cum enim ipse summus Pontifex sit omnium bonorum ecclesiasticorum summus administrator, Innoc. in cap. *Noverit*, de Sent. excomm., Abb. in cap. *Constitutus*, de Relig. dom., n. 15, de illius potestate, et an alia solemnitas requiratur, non est disputandum.

Concurrentibus igitur causis supradictis, et non aliàs, conceditur hæc facultas alienandi; quod si aliter, et non servatâ formâ ejusdem Extrav. fiet alienatio, tam alienantes, quàm desuper quomodolibet contrahentes, multas pœnas spirituales, et temporales incurrunt! quia bona Ecclesiæ tradita, concessa, donata, aut oblata, sunt Deo data, et oblata, cap. *Res*, 12, q. 1, cujus Ecclesiæ caput est Christus, qui omnium bonorum illius habet dominium, quæ, quoad substantiam sunt pauperum, quoad administrationem, sunt clericorum, quo verò ad dominium, sunt Christi, id. Redoan., q. 5, n. 54, et habemus text. in cap. 1, 12, quæst. 2, ubi, qui Christi pecunias, et ecclesiæ aufert, fraudat, et rapit, ut homicida in conspectu judicis deputabitur; unde legimus dominum super malè tractantes res Ecclesiæ, effudisse iram suam: ex quo, ut ait Baronius relatus per Leonem, in suo Thesauro fori ecclesiastici, tit. de Emphyt. eccl., n. 11, Berengarius abstulit quæ erant S. Julii, dono piorum principum collata bona in diœcesis Novarien., et imperium perdidit, etc.

Libet factum mirabile hic etiam recensere, ut homines eò cautius à prædictis bonis invadendis absterneant, quo acrius se ab episcopis provinciarum Rheni, ac Rothomagen. Ludovico regi significatum exstitit, videlicet, quòd Carolus princeps, Pipini regis pater, qui primus inter omnes Francorum reges ac principes res ecclesiarum ab eis separavit atque divisit, pro hoc solo maxime est æternaliter perditus; nam S. Eucherius Aurelianen. episcop., qui in monasterio S. Trudonis requiescit, in oratione positus, ad alterum seculum raptus, et inter cætera, quæ (Domino sibi ostendente) conspexit, vidit illum in inferno inferiori torqueri; cui interroganti, ab angelo ejus ductore responsum est, quia sanctorum judicatione, qui in futuro judicio cum Domino judicabunt, quorumque res abstulit, et divisit ante illud judicium animâ et corpore, sempiternis pœnis est deputatus, et recepit simul cum pœnatis suis pœnas propter peccata omnium qui res suas et facultates in honore et amore Domini ad sanctorum loca in luminaribus divini cultus, et alimoniis servorum Christi, ac pauperum pro animarum suarum redemptione tradiderant; qui in se reversus, S. Bonifacium, et Fuldrianum abbatem monasterii S. Dionysii, et summum capellanum regis Pipini ad se vocavit; eisque talia dicens, in signum dedit, ut ad sepulcrum illius irent, et si corpus ejus ibidem non reperissent, ea quæ dicebat, vera esse crederent. Ipsi autem pergentes ad prædictum monasterium, ubi corpus ipsius Caroli humatum fuerat, sepulcrumque ipsius aperiens visus est subito exiisse draco, et totum illud sepulcrum interiùs inventum est denigratum, ac si fuisset exustum; quod quidem, et alia fel. record. Gregorius XIII, jussit registrari post cap. *Quia juxta*, 16, q. 1.

CAPUT II.

Praxis supplicationis : Si in evidentem, etc.

Deveniendo nunc ad praxim impetrandi, et exequendi rescripta apostolica in formâ supra dictâ, *Si in evidentem*, dicendum est, illa duplici modo impetrari: uno videlicet per supplicationem in datariâ apost. porrigendam pro oratoribus secularibus super quâ postmodum expediuntur more solito, litteræ sub plumbo, vel annulo Piscatoris; altero modo pro regularibus, pro quibus non expediuntur litteræ, sed tantum per sacram congreg. concilii conceditur simplex rescriptum, vel simplex licentia, quæ extenditur in calce supplicis libelli, seu memorialis inibi porrecti, ut infra dicitur.

Quia verò frequentior est illa, quæ conceditur, præviis supra dictis litteris, propterea de eâ priùs agendum erit. Cum igitur petitur, verbi gratiâ, licentia locandi ad aliquod tempus, ultra triennium, conficienda erit supplicatio à peritis in ipsâ Curiâ, modo sequenti, videlicet:

Beatissime Pater, ut devotus S. V. orator Joannes Gandulphus, rector sine curâ ecclesiæ Sanctæ Mariæ ad Josaphat, in pertinentiis civitatis Neapolitanæ suam, et dictæ ecclesiæ quam obtinet, conditionem efficiant

meliozem, quoddam terræ petium, modiorum trium mensuræ illarum partium; juxta bona quondam Laci Sarriani, Francisci Dalani, viam publicam, et alios, si qui sint confines, situm; ac ad dictam ecclesiam legitimè spectans; valoris in proprietate, ducatorum centum, moneta Neapolitanæ; annui vero redditus, decem ducatorum similium, septem ducatos auri de camerâ, vel circa, constituendum, devoto etiam S. V. Vincentio Bresciano, laico Neapolitano, pro annuo canone seu annuâ responsione ducatorum sexdecim similis moneta decem ducatos auri prædicti pariter constituentium, ad tertiam ipsius generationem, in evidentem ejusdem ecclesiæ utilitatem, sub S. V. et Sedis Apostol. beneplacito concedere et locare desiderat. Cum autem, Pater Sancte, locatio et concessio, hujusmodi, si fiat, in evidentem ejusdem ecclesiæ cessura sit utilitatem; ac propterea oratores præfati cupiant sibi, illam faciendi per. E. S. V. et Sedem prædictam, licentiam concedi. Supplicanti igitur humiliter E. S. V. oratores prædicti, quatenus sibi in præmissis opportune providendo, eosque specialibus favoribus et gratiis proseguendo; aliquibus probis viris, in illis partibus commorantibus, et in dignitate ecclesiasticâ constitutis, ut de præmissis se diligenter informant; et si per informationem eandem locationem et concessionem hujusmodi, in evidentem ejusdem ecclesiæ cedere utilitatem, reppererint, illas, ut præfertur faciendi, eisdem oratoribus, licentiam et facultatem, auctoritate Apostolicâ concedant, et impartiantur; omnesque et singulos, Conjuris, quàm facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenierint, suppleant, committere et mandare dignemini de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis, ac fel. recor. Pauli Papæ II, S. V. prædecessoris, de rebus ecclesiæ non alienandis, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque cum clausulis opportunis.

Fiat ut petitur. M.

Et cum absolute à censuris ad effectum etc. Et quòd terræ petii hujusmodi situationes, confines, vocabula, et denominationes. etiam verones, habeantur pro expressis, seu in toto vel parte exprimi possint. Et de commissione, mandato, aliisque præmissis, ut supra, in litteris latissimè extendendis, et quòd præmissorum omnium, et singulorum, aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris; et committatur ordinario, et dignitatem in ejus Ecclesiâ obtinenti, qui conjunctim procedant. Et si in evidentem, etc. Et cum decreto quòd finitâ vel deficiente tertiâ generatione hujusmodi, dictum terræ petium, cum omnibus et singulis juribus et pertinentiis suis, nec non quibusvis melioramentis desuper, quomodolibet factis ad dictam ecclesiam, pleno jure, liberè revertantur, illique liberè cedant; absque eo quòd renovatio locationis hujusmodi, à quoquam, quovis prætextu, vel causâ peti, aut prætendi possit.

Fiat. M.

Ex quâ quidem formulâ desumi poterunt tantummodò modus et ordo, quibus similes supplicationes conficiuntur; ex quo, ut plurimum contingit, multa de

necessitate narrari debere in ipsâ supplicatione; ut exinde discernatur an verè adsit ecclesiæ evidens utilitas super quo nimis urgebit prudentia conficiendis supplicationem; quæ more solito, porrigitur D. datario qui materiam considerat, an talis sit, ex quâ clarè constet, petita cedere in evidentem utilitatem; adeò, ut non possit aliquo modo de eâ hæsitari; quòd si res talis erit ut ipsi videatur, gratia super eâ esse concedenda, tunc curabit supplicationem ipsam per sum. Pontificem in camerâ signari. Si verò viderit utilitatem non adesse, vel, quatenus adsit, non tamen esse evidentem; supplicationem ipsam rejicit, et in illius calce apponit hæc verba: *Utilitas non est evidens*, ut sollicitator videat cur rejecta sit supplicatio, ac curet certiorari partes; ut si ipsæ velint augeant canonem, vel ab alienationis contractu desistant.

Cum verò talis sit materia, ex quâ non ita facile discerni possit, an verè adsit evidens utilitas, vel ne; tunc, cum inhonestum videatur ut similes et aliæ materię, quæ requirunt discussionem super illarum concessione tradantur simpliciter Pontifici signandæ; cum ille non possit, ob innumera Sedis Apostolicæ negotia, et propter multitudinem aliarum supplicationum, examinare hujusmodi supplicationes requirentes maximè altiore indagine; nam licet Papa habeat omnia jura in scrinio sui pectoris c. 1, de Constit., l. Omnium, c. de Testam., non tamen præsumitur aliquando, illa ita prompta habere, propter multitudinem rescriptorum, quæ concedit Cassad. dec. 2, de Reservat.; tunc, inquam, ipse D. datarius, has supplicationes remittit ad signaturam ipsius Papæ, quas ipsamet partes deferunt ad aliquem ex DD. referendariis, ut eas proponant; cum ipsi propterea (ut de eis aliquid per transitum dicamus) constituti sint, ut rem principi commodè fideliterque exponant, ac ineloquentiam, præsertim pauperum, desideria, precumque veritatem aperiant; et quæ concedi vel denegari debeant, principi insinuant; quia, ut ait Gomes., in commend. utr. sign., num. 26, princeps, cum presidentibus cardinalibus et prælatis signaturæ, non poterat, tum impediendis innumeris Sedis Apostol. negotiis, tum etiam propter supplicationum multitudinem, legendis et examinandis supplicationibus, superesse, deputati fuerunt isti, qui hunc laborem subirent. examinerentque prius, et discuterent, num quæ in supplicationibus petuntur, ab ipsomet principe, sine alicujus injuriâ concedi possint; in quorum signum, visas supplicationes, supra scriptione nominis sui, propriâ manu signarent, ut sic princeps, cautior rellatur: unde, ad hoc emanant tituli de Precibus imper. offeren.; Gambar. de Auth. leg., l. 1, tit. Qualiter legatus se gerere debeat cum provinciam ad ingressus, num. 55. Imò antiquitè observabatur ut nihil à Romano Pontifice subscriberetur, nisi referendarii voce prolatum, nunc verò in plerisque inolevit stylus, et ut passim admittantur, cum non omnia proponant, sed ea tantum, quæ difficultatis aliquid habent. In nonnullis autem, satis est li-

bellum, nominis sui titulo, prænotare, quod relationis vicem obtinet, sicut passim praticari videmus.

Et cum ob causas prædictas, ipsi DD. referendarii statuti fuerint, eliguntur in iure ac stylo Romanæ Curie periti, integræ fidei, atque existimationis; nam si aliâs jura non essent, profectò Pontifici potestati respondere non poterunt, ac si vite labatur integritas, quam poterit fidem princeps adhibere? et si inepti ad dicendum, quomodo princeps poterit aures præbere? id. Gamb., num. 41, cum seq. Ac inter cætera, magnam ipsi adhibent diligentiam, ut honeste supplicationes, quantum fieri potest, exaudiantur, et petentium inopportunitates areantur, et ad hunc effectum fel. record. Sixtus V. infra scriptos cardinales signature gratiæ adscribi voluit, ad hoc, ut omnes signaturam Papæ, quavis de causâ, adeuntes, benignè audiant, porrectasque oblatarum petitionum informationes excipiant; ac summo Pontifici, dum supplices libelli referuntur, assistant; opportunitumque consilium afferant; omniq; deposito humano affectu, sincerè suam quisque sententiam, etiam non rogatus, sed, ex conscientia proponat, ac in dictâ signaturâ fuerunt adscripti isti cardinales, qui infra scriptis muneribus, officiis præfecti essent, videlicet, major poenitentiarius, præfectus signature gratiæ, præfectus signature brevium, præfectus signature justitiæ; et qui datarii munere fungeretur, si cardinalis fuerit; qui simul atque eas præfecturas et officia adepti fuerint, statim in ipsam signaturam adnumerati censeantur, ut voluit idem Sixtus in suâ constitutione, sub dat. Romæ apud Sanctum Petrum, undecimo kal. martii 1588.

Ad rem verò redeundo, supplicationes in formâ. Si in evidentem, inter cæteras signaturæ summi Pontificis proponuntur, quando ipsâ Ecclesiæ utilitate evidenti, dubitari contingit; potissimum autem tempore supra dicti Sixti V, quippè diceret, multum debere Pontifices invigilare, et circumspectos esse in hujusmodi alienationibus concedendis in formâ, si in evidentem, quod non semel eum repetiisse dicebant antiqui curiales, dum in suâ signaturâ proponebantur hujusmodi supplicationes; nam sicut episcopi vicarius, mensæ episcopalis bonorum alienationi consensum præstando, non benè facit, ita pariter, Papa, Christi vicarius, totius orbis episcopus alienationi et contractibus præmissis jam bonis Deo et Ecclesiæ quesitis, quorum ipse purus est minister, cum grano salis, et maximâ urgente ecclesiæ necessitate assensum præstare debet; cum summus Pontifex, bonorum ecclesiæ administrator sit, non tamen habeat dominium; Felin. in c. Constitutus, num. 19, de Rescript., et licet sit Dominus omnium ecclesiarum et beneficiorum; cum Romana ecclesia sit domina earundem ecclesiarum, et caput, c. In primis, 12, q. 2, c. Si Papa, de Privileg., in 6, non tamen dicitur Dominus rerum particularium ecclesiarum et beneficiorum, c. Non liceat, 12, q. 2, et ideò, absque causâ, de potestate ordinariâ non potest jus alienjus Ecclesiæ detrudere,

et alteri concedere; Redoan. de Rebus eccl. non alien., q. 14, num. 17, tit. Quanta sit auctor. sum. Pont. Itemque servasse non ignoramus, similis record. Clementem VIII, qui hujusmodi alienationes rarissimè, et quasi nunquam in perpetuum, sed ad tertiam tantummodo generationem, seu nominationem concedebat ad suamum; in hisque, dum in signaturâ proponebantur, plurimum invigilabat; dubitationesque, quæ propter ecclesiasticæ dotis diminutionem exoriebantur, subtilissimè discutebantur: quem quid in usum, et ceteri summi Pontifices sunt secuti, de quo videre est penes Marches., tit. de Signat. grat. divers., num. 21, cum seqq.

Alique insuper sunt materie, quæ, licet non expediantur per ipsam signaturam, sed tantum privatim in camerâ Papæ, nullominus, quia sunt graves, non ita de facili signantur; sed cum adhuc contineant dubia, et requirant maturam deliberationem, tandiù jubet Papæ eas retineri penes suos officiales, quamdiù post illarum discessionem, videantur benè examinatæ; ut gratias possit desuper oratoribus impartiri, juxta illud Philosophi, 3, Ethicor.: In magnis et dubiis, diuturna deliberatio, et multorum consilia requiruntur, in his autem, quæ sunt certa, et determinata, consilium non requiritur.

Unde sæpe videmus D. datarium, sive à semetipso, sive de mandato Papæ ipsas supplicationes, penes se retinere, ut ex se negotium maturius, et perfectius expleat, possitque postea liberè signari supplicatio, juxta text. in c. Cum in veteri, de Elect., ubi probatur, quòd post requisitum consilium, est expectandum responsum per tempus necessarium, ut consultor possit cuncta rimari et considerare, quia tempore egimus, ut aliquid maturius agamus; Gonz. ad regul. 8, cancell., gloss. 46, num. 40, cum seq. et in procem., hujus operis diximus.

Graviora tamen negotia, summus Pontifex, in consistorio, cum cardinalibus expedit; maximè, ubi ea de sui naturâ fuerint consistorialia; cum ipse solus expedire non soleat; Bald. in l. fin. per illum text., c. de divers. Rescript., ubi refert Urbanum Papam, oratoribus Florentinis supplicantibus, ut quoddam negotium suæ patriæ privatim expediret respondisse, illud esse negotium consistoriale; et quòd summi Pontifices non consueverunt talia negotia consistorialia in camerâ expedire, sed in publico consistorio; quod etiam Carolum imperatorem, aliis idem supplicantibus respondisse refert Gomes. in Regulâ de infirm., q. 14, num. 6.

Nec tamen, quia Papa in supra dictis casibus, utitur consilio cardinalium, c. Ad Apostolicæ, de Re Jud., Clem. un. § Ceterum, de Jurjur. ac propterea in rescriptis, quæ inde emanant, dicatur, de Reverendissimorum fratrum nostrorum consilio, hoc omnia inducunt necessitatem; sed illa apponuntur ex simplici, et equâdam decentiâ; quamvis Romani pontifices, pro eorum summâ modestiâ, non contulerint aliter quàm consistorialiter, negotia hujusmodi expedire; ut tutius clausulas, ex certâ scientiâ, et de potestatis plenitu-

dine, aut alias similes, interserant, ut ait Lotter de Re. benef. l. 1, q. 11, num. 57.

Aliæ sunt materiæ quæ, propter earumdem raritatem, non ita passim admittuntur, aut gratiæ super eis conceduntur; quas non propterea mandat summus Pontifex in signaturâ proponi; sed tantummodò quærît an similis gratia, fuerit per aliquem suum prædecessorem, alicui concessa; et tunc, licet non adstringatur ad judicandum exemplis, juxta text. in l. *Omnium*, c. de Sent. et inter Omn. jud., nec respicere quid actum sit, sed tantum quod agere debeat, Menoch. cons. 72, n. 49, eoque magis, cum summus Pontifex, sit omnia, et super omnia, Paris. cons. 5, num. 71, nihilominus in his gratiis, quæ fortè non sibi videntur de facili concedendæ, semper, ex decentiâ, quærît se confirmare usui; ac sequi vestigia suorum prædecessorum circa ea, quæ sunt solita concedi; cum in dubiis, semper sit faciendâ interpretatio à solitis, Innoc. in c. *Certificari*, num. 2, de Verb. sig.; Abb. in cap. *Certificari*, num. 2, de Sepult., text. in c. *Justitiæ*, 25, q. 1; ibi, *justitiæ et rationis ordo suadet ut qui à successoribus, sua mandata servari desiderant, prædecessoris sui procul dubio voluntatem et statuta custodiant*; et sic semper figit oculos ad ea quæ sunt moris et consuetudinis, juxta text. in l. *Apud*, § *Quia assidua*, ff. de Edil., et nunquam ferè disponit ultra consuetum, Fel. in c. *Cum M. Ferrariensis*, num. 6, de Constit., sicut etiam interpretatio fieri debet secundum cursum temporis aliorum Pontificum. Mandos. reg. 3, q. 4, num. 6 et 7. Unde, si petatur à Papâ gratia quæ apparet insolita concedi, et allegetur exemplum alterius similis gratiæ, jam concessæ, sive ab ipso, sive ab aliquo ex suis prædecessoribus, mandat ad hoc ipse, vel ipsius datarius, perquiri registrum supplicationum, seu bullarum: quia Papa, neque ab ipsomet confessorum potest quidem reminisci; cum omnium habere memoriam, sit potius divinitatis quàm humanitatis, Glossa, in cap. *Cum ad cò*, verbo *Moderemur*, de Rescript., quòd si alia similis gratia reperiatur concessa, faciliorem se reddit ad consimilem concedendam.

Imò, non solum ipse Pontifex, privatim, verum etiam tota ipsa signatura movetur quandoque simili exemplo ad concedendum vel denegandum. Rot., dec. 215, num. 2, et dec. 244, num. 5, p. 5, divers.

Negari tamen non potest, quin tam Papa, quàm Signatura, aliquando concedat gratias, non semel, sed sæpius denegatas, Rot., d. dec. 244, num. 6, absque eo, quòd fiat mentio, quòd aliàs fuerit denegata, d. dec. 215, num. 4.

Posset tamen adhuc quis mirari cur Papa, ut supra dictum est, ad aliquid concedendum vel denegandum, moveatur exemplo dictorum suorum prædecessorum; cum ipse habeat plenitudinem potestatis, c. *Decreto*, 2, qu. 6, cap. *Ad honorem*, de Auth. et Usu pall., ac sibi omnia permissa sint; Abb. in cap. *Magnæ*, de Vot., sitque supra jus, contra jus, et extra jus, Bald. in c. *Cum super*, de Caus. poss. et propr., ac propter-

ea solutus legibus; nec potuerint illius prædecessores eorum exemplo, illum aliquo modo ligare, l. *Dignior*, c. de Teg. Poterit nihilominus responderi quòd licet hoc dependeat ab illius arbitrio, et non omnium quæ à majoribus nostris tradita sunt, certa ratio reddi possit, juxta text. in l. *Non omnium*, ff. de Leg., nec in arbitrariis ratio querenda sit, sed sufficiat dicere:

Sic volo, sic jubeo, sit pro ratione voluntas.

§ *Furtivè*, et ibi Glossa, verbo *Furtivarum*, instit. de Usu cap. Glossa in l. *Recepta*, c. de Constit. pecun., l. *Omnium*, et l. *Quòd principi*, de leg. et l. *Quia poterat*, cum ibi not., ff. *Ad Trebell.*, sicut etiam quando ratio legis reddi non potest, sufficit dicere, *ita scriptum est*; Felin., in c. *Si quando*, num. 11, de Rescript., ac propterea circa rescripta apostolica, dicendum est quòd in illis non potest dari firma et certa regula, seu certa doctrina, propter diversitatem casuum occurrentium, et varietatem temporum, per quæ signaturæ multipliciter et sæpius variatur, juxta text. in c. *Non debet*, ibi, *si secundum temporum varietatem*, de Consanguin. et Affin. Nihilominus dici potest quòd Papa ad id movetur et adstringitur quodammodo lege honestatis, ut supra dictum est, c. *Pervenit*, in fin. 11, qu. 1, Joan. Andr., in c. *Significati*, n. 3, de for. com., Paris., de Resign. benef., lib. 5, q. 1, n. 17, et ob id sic exactè perpendit an talis gratia, sit semper concedenda vel deneganda; ne postea contingat, vel semel denegatam concedi vel concessam revocari, cum debeat Papa esse immobilis, et habere pedes plumbeos; id. Paris., lib. 11, q. 9, n. 12, quia si illusio et variatio in personis ecclesiasticis sunt vitandæ, Clem. unic. de Renunt., eò magis reprobantur in Papâ, Fel. in c. *Cum olim*, n. 5, de Sent. et re jud., ne quòd hodiè concedit cras tollat; quia debet unum calamus, unamque linguam habere, Gonz. ad reg. 8 cancel., gloss. 9, n. 52, subdens ibi quòd Papæ convenit illud, *semel locutus est Deus, et quod scripsi, scripsi, et quæ procedunt de labiis meis, non faciam irrita*.

Cum autem contingit aliquando Papam per supplicantium importunitatem vel circumventionem aliqua prorsus non concedenda concessisse, juxta text. in c. 2, ibi, *per promissiones hujusmodi quæ per importunitatem nimiam, per quam non concedenda, multoties conceduntur, et per ambitionem improbam, ut plurimum extorquentur*, de Concess. præb., in 6; tunc si supplicatio, non reperiatur jam registrata, mandat Papa, illam per officiales detineri vel lacerari; ex eo quòd melius recordatus, agnoscit hujusmodi gratiam non esse concedendam, cum sapientis sit, mutare consilium in melius, ut not. in l. *Neminquam*, ff. de Coll. honor. Auth. *Ut fratrum filii in princip.*; Glossa, in cap. *Qualiter*, de Accusat. Specul. in tit. de Except. § *Viso*, et sapientis sit revocare quod quis malè locutus sit, secundum B. August. relatum in c. *Magna*, 22, q. 5.

CAPUT III.

*Praxis primæ partis narrative litterarum in formâ :
Si in evidentem.*

Redeundo nunc ad rem nostram, dicamus quod postquam fuerit registrata, et in totum expedita supplicatio supra dicta, conficitur more solito, minuta litterarum quæ expediuntur ad præscriptum ejusdem supplicationis, modo sequenti, videlicet :

URBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis primicerio Ecclesiæ Neapolitanæ ac vicario venerabilis fratris nostri archiepiscopi Neapolitani in spiritualibus generali, salutem et apostolicam benedictionem. Ex injuncto nobis desuper apostolicæ servitutis officio, votis illis per quæ Ecclesiarum quarumlibet, utilitates et commoda procurantur, libenter annuimus; eaque favoribus prosequimur opportunis. Dudum siquidem à fel. record. Paulo Papâ II, prædecessore nostro emanarunt litteræ teneris sequentis, videlicet : Paulus episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Cum in omnibus judiciis sit rectitudo justitiæ, et conscientiæ puritas observanda, in nullo magis in concessionibus alienationum rerum ecclesiasticarum convenit observari, in quibus de Christi patrimonio et dispensatione pauperum non de proprio cujusque peculio agitur vel tractatur. Quapropter oportet ut in examinandis hujusmodi alienationum causis, quæ à Sede Apostolicâ in formâ : Si in evidentem utilitatem cedant, oneratis ecclesiasticorum judicium conscientiis, delegantur, nihil favor usurpet, nihil timor extorqueat, nulla expectatio præmii, justitiam conscientiamque subvertat. Monemus igitur, et sub interminatione divini judicii omnibus commissariis et delegatis hujusmodi, districtè præcipimus, ut cautè et diligenter attendant causas in litteris apostolicis, per supplicationes expressas, illasque sollicitè examinent atque discutiant, testes et probationes super narratorum veritate, et solum Deum præ oculis habentes, omni timore aut favore deposito, Ecclesiarum indemnitatibus consulant, nec in lationem aut detrimentum earum, decretum quomodolibet interponant. Si quis autem commissarius, vel delegatus, conscientiæ suæ prodigus, in gravamen aut aeternum Ecclesiæ, per gratiam aut timorem, vel sordes, alienationi consenserit, aut decretum vel auctoritatem interposuerit, inferior quidem episcopo sententiam excommunicationis incurrat, episcopus verò, aut superior ab executione officii per annum noverit se suspensum, ac extinctionem detrimenti Ecclesiæ illati nihilominus condemnandus; sciturus quod si suspensione durante damnabiliter ingesserit se in divinis, irregularitatis laqueo se involvet, à quo nisi per summum Pontificem poterit liberari; is verò qui dolo vel fraude aut scienter in detrimentum Ecclesiarum alienationem fieri procuraverit, aut per sordes vel impressionem alienationis decretum extorserit, similem sententiam excommunicationis incurret, à quâ non nisi per Romanum Pontificem possit absolvi, ad restitutionem nihilominus rerum alienatarum, cum fructibus quomodocumque de præmissis constiterit, condemnandas. Volumus autem, quod legati et commissarii prædicti de penis constitutio-

nis nostræ specificè moneantur, et in quibuscumque litteris, et commissionibus hujusmodi, hoc statutum nostrum inseratur. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ monitionis, præcepti et voluntatis infringere, etc. Si quis hoc attentare autem præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac B. B. Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Dat. Romæ, apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ, millesimo quadringentesimo sexagesimo quinto, 5 idus maii, pontificatus nostri anno primo.

Et deinde exhibita nobis pro parte dilectorum filiorum Joannis Gandulphi rectoris sine curâ Ecclesiæ Sanctæ Mariæ ad Josaphat, in pertinentiis civitatis Neapolitanæ, ac Vincentii Bresciani laici illorum partium, petitio continebat quod aliàs seu nuper dictus Joannes, ut suam et dictæ sine curâ Ecclesiæ hujusmodi, quam obtinet, conditionem meliorem efficere cupiens, quoddam terræ pretium, modiorum trium, mensuræ illarum partium; juxta bona quondam Lucii Sarriani ac dilecti filii Francisci Dalani, viam publicam, et alios, si qui sint, confines, situm, et ad eandem sine curâ Ecclesiam legitimè spectans, valoris in proprietate, ducatorum centum, monetæ Neapolitanæ, annui verò redditus ducatorum decem paris monetæ, summam septem ducatorum auri de camerâ constituentium, eidem Vincentio, in emphyteusim, ad tertiam ipsius generationem, pro annuo canone, seu responsione ducatorum sexdecim ejusdem monetæ, decem ducatos pariter auri de camerâ constituentium, locare et concedere decrevit, si nostra et Sedis Apostolicæ sibi suffragentur licentia et facultas. Quare pro parte Joannis et Vincentii præfatorum, asserentium, locationem et concessionem hujusmodi, si fiant, in evidentem dictæ sine curâ Ecclesiæ cessuras fore utilitatem, nobis fuit humiliter supplicatum, quatenus eis licentiam et facultatem hujusmodi concedere, aliàsque in præmissis opportunè providere, de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, certam de præmissis notitiam non habentes, ac Joannem et Vincentium prædictos, et eorum quemlibet à quibusvis excommunicationis, suspensionis, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et penis, etc., absolventes, et absolutos fore censes; necnon terræ petii hujusmodi, situationes, confines, vocabula, denominationes, qualitates et quantitates, præsentibus pro expressis habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Discretioni vestræ, per apostolica scripta mandamus, quatenus vocatis qui fuerunt evocandi, servatæque formâ præinsertarum litterarum, ac dicto terræ pretio, illiusque circumstantiis universis coram vobis specificatis, de præmissis, vos conjunctim procedentes, diligenter informetis, et si per informationem eandem, locationem et concessionem hujusmodi, si fiat, in evidentem præfate sine curâ Ecclesiæ, cessuras fore utilitatem, vobis legitimè consisterit, Joanni et Vincentio, præfatim, illas modo et formâ præmissis faciendi, licentiam et facultatem, auctoritate nostrâ concedatis et impartiamini; omnesque et singulos, tam juris quàm facti defectus, si qui desuper quomodolibet, intervenerint, suppleatis. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apost. cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem quod

finita vel deficiente tertiâ generatione hujusmodi, prædictæ terræ pretium, cum omnibus et singulis juribus et pertinentiis suis, nec non quibusvis melioramentis, desuper pro tempore quomodolibet factis, ad d. sine curâ Ecclesiam, pleno jure revertatur; illisque liberè cedat; absque eo quòd renovatio locationis hujusmodi à quocumque, quovis prætextu, et ex quâvis causâ peti aut prætendi possit. Dat. Romæ, etc.

Post quarum quidem litterarum præmissarum tenorem illarum verba, ac clausulæ in eis inserta veniunt explicanda; propterea ita dicamus:

URBANUS, etc.; PRIMICERIO, ECCLESIE NEAPOLITAN.

— Per ea namque verba in calce supradictæ supplicationis apposita nempe. *Et committatur ordinario, et dignitatem in ejus Ecclesia obtinenti*, poterunt oratores, sive eorum sollicitator, quemlibet ex eis dignitatem obtinentibus, ad eorum libitum eligere; nam hujusmodi litteræ expediuntur in formâ commissariâ, et non aliter quàm ordinario, sive ejus vicario, et dignitatem obtinenti, committuntur.

Sed numquid sub nomine dignitatis comprehendantur etiam canonici ejusdem cathedralis ecclesiæ; adeò ut etiam illis dirigi possint hujusmodi litteræ in formâ, *Si in evidentem*, etc., et videtur affirmativè respondendum, quia satis clarum est quòd quoad delegationem Sedis Apostolicæ ipsi æquiparantur dignitatibus, Caputaq., decis. 257, p. 1, et neminem latet quòd in quampurimis commissionibus justitiæ, dum in supplicatione petitur executionem committi probis viris, in dignitate ecclesiasticâ constitutis, absque aliquâ difficultate committuntur postmodum litteræ, etiam canonicis cathedralis ecclesiæ; et ita debemus interpretari mentem rescribentis, Gl. in l. *Vel universorum*, ff. de Pignor. act., l. *Scire oportet*, § *Aliud*, vers. *Sed et si maximè*, ff. de Excus. tutor., cum ipsi canonici sint in magno honore et præ eminentiâ constituti, text. in cap. *Quantum*, de Præb., in 6, cum canonicus dicatur pars corporis Ecclesiæ et episcopi, c. *Requisitis*, de Testam., c. *Novit*, de his quæ fiunt à præl. et magis expressum est in c. *Statutum*, de Rescrip., in 6, ubi canonici cathedralis ecclesiæ quoad commissiones æquiparantur constitutis in dignitate, licet ille textus restringatur ad canonicos tantum cathedralis Ecclesiæ, Rip., resp. 25, de Legat., n. 4, et 7, et resp. 10, concludit quòd sint digniores rege, ut per Mandos., reg. 18, q. 2, num. 7.

His tamen non obstantibus contrarium est verius, etiam in praxi receptum; nam canonicus, etiam cathedralis, non dicitur propriè habere dignitatem, sed tantum largo modo, ut est communis opinio, et latet per Sarnen., in d. c. *Statutum*, Fel. in c. *Pastoralis*, de Off. deleg.; Caputaque, d. decis. 257, n. 1. Sed hic parum insudare necesse est, alia in contrarium adducendo cum satis notum sit, hujusmodi litteras: *Si in evidentem*, nunquam committi simpliciter obtinentibus dignitatem, ipsius dignitatis nomine non expresso adeò ut videatur etiam canonicus comprehendendi, ut in decis. 17, Achill. de Grass., in quâ habetur quòd cum quidam Carolus à sac. pœnitentiariâ

obtinisset litteras, quòd posset emittere professionem in manibus antistitis, vel alterius cujusque in dignitate ecclesiasticâ constituti, emisit professionem in manibus canonici; et cum de hoc dubitaretur, propositâ causâ, domini inclinabant, quòd non valeret professio, ex eo quòd erat contra text. in c. *Fin. de Off. deleg.*, junctâ Gloss. in 6, et propterea inclinârunt quòd consulereantur domini de Pœnitentiariâ qui responderunt se etiam canonico illud commisisse, et causâ iterum propositâ, cum stylo et mente pœnitentiariæ domini inclinârunt pro validitate.

Hic autem cessat omnis difficultas, cum versemur circa casum satis expressum, quia licet Papa committat in supplicatione executionem, simpliciter dicendo, *et dignitatem obtinenti*, stylus tamen et usus inveteratus cancellariæ apostol. est ut hæc rescripta non dirigat, nisi propriè dignitatem obtinenti; specificando nomen ipsius dignitatis, et ita est mens Papæ, cujus cancellaria dicitur organum, Paris., de Resig. benef., lib. 5, q. 6, n. 3, et lib. 9, q. 26, n. 4, et sic etiam cæteri officiales, per quorum manus transeunt hujusmodi rescripta, benè instructi sunt de mente ipsius Papæ concedentis, qui propterea non sinunt ea transire absque expressione specialis nominis dignitatis, puta, archidiaconi, seu alia majoris, usque ad ultimam dignitatem, ex quo unicuique illam obtinenti in ipsâ cathedrali, præter canonico, committi potest; unde, cum simus in claris, habeamusque legem scriptam, non opus erit conjecturis, nec aliud remanet dubium, ad text. in lib. *Ancillæ*, cap. de Furt., lib. *Continuus*, § *Cum ita*, ff. de Verb. obl.; Lud. dec. 127, num. 11.

Est enim hic antiquus stylus qui præsertim sumpsit exordium ex constitutione Pii IV super reformatione officii correctoris cancellariæ, et contradictarum; per quod antea transibat ista rescripta, ut in præd. constit. quæ incipit: *Universi gregis*, sub dat. Rom. 1562, kal. junii, anno tertio; ac etiam per aliam constitutionem super reformatione officii S. pœnitentiariæ, per quod omnes ferè materiæ expediebantur, exceptis beneficialibus ac dispensationibus matrimonialibus in proximioribus gradibus; in quâ idem Pius voluit ut major pœnitentiarius non concedat commissiones alienationum, vel permutationum, aut affrancationum, aut illarum confirmationum de bonis ecclesiasticis in formâ quæ dicitur: *Si in evidentem*, pro rebus, quarum redditus annuus summam 20 ducatorum auri de camerâ excedat, et commissiones hujusmodi, semper ordinario loci et alteri personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ conjunctim committantur, per hæc verba, videlicet: *Et confirmationes hujusmodi semper ordinario loci et alteri personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ conjunctim committantur; et si de ipsius ordinarii interesse vel præjudicio agatur, tunc loco ipsius committatur metropolitano; et si res ad ipsum metropolitanum pertineat, ordinario viciniori, etc.*, sub datum Romæ 1562, quarto non. maii, anno secundo; et inde semper similia rescripta committi consueverunt ordinario et uni ex d. dignitatibus in

ejus Ecclesiâ obtinenti, expresso nomine dignitatis, sicut hodiè servatur; quoad annum valorem suprad. aliud nunc servatur, ut infra, suo loco dicemus.

Sanè, pro executione similium rescriptorum, quoad civitatem et diœcesim Neapolitan., semper ea dirigi consueverunt, et tam primicerio quàm cimiliarchæ, quod videtur ex antiquâ tantum consuetudine receptum, cum neuter horum habeat propriè dignitatem, secundum propositam materiam, quod præcipuè redundat in maximum honorem capituli tam insignis cathedralis Ecclesiæ; ubi nulla major ipsius capituli dignitas est, quàm non habere in Ecclesiâ dignitatem; præter pontificalem. In his enim non concurrunt ea quæ requiruntur ad constituendam veram dignitatem, ex quo de jure communi, nulla alia officia ecclesiastica, sicut sunt ista, sonant in dignitatem, nisi archipresbyteratus, Put., decis. 89, n. 1, lib. 3; Card. Tusc. in suis pract. Concl., tom. 1, litterâ A, concl. 683, n. 3, cum isti tantum præsumantur semper habere jurisdictionem; et tunc verè dignitas dicatur, ubi adest jurisdictio; licèt in dubio, tribus signis cognoscatur dignitas, ut ait Boer., decis. 268, quorum primum est, si is qui habet officium, præest administrationi cum jurisdictione, c. *Volumus*, dist. 39, c. *Episcopis gubernationem*, 88 dist. Secundum, quando officium habet nomen quod de jure communi sonat in dignitatem, quia nimirum vocatur *archidiaconus*, et sic de aliis; licèt de more et consuetudine Ecclesiarum, nullam habeat administrationem nec jurisdictionem. Unde vidimus quandoque dignitatem in cathedrali seu collegiatâ Ecclesiâ in dubio, et ex circumstantiis declarari per papam, seu S. Congreg., quare decanus Ecclesiæ Puteolanæ fuit declarata prima dignitas, eidemque deberi omnimodam præminentiam, et propterea ad ipsum spectare omnes functiones episcopales, absente vel impedito episcopo; ita sacr. Congr. Rituum in unâ Puteolanâ 10 decemb. 1613. Tertium, quando de consuetudine vel constitutione Ecclesiæ, habetur pro dignitate, c. *Consuetudo*, 12 dist., c. *Cum olim*, de Consuet.; id Boer., d. decis. 286, n. 2 et 4. Cæterum autem, neque præpositura, neque primiceriatus, neque plebania, aut similis, est dignitas, cum non habeat nomen sonans in dignitatem à jure communi introductum, sed potiùs in nomen officii, etiamsi præpositus, primicerius, plebanus, et similes, ante omnes sedeant in choro quia non propter hoc censentur habere dignitatem, ut per Bald. in c. *Dudum*, de Constit., licèt unusquisque ipsorum talis esse posset, quando probaretur, ipsum communi reputatione, habitum fuisse pro dignitate, ut per Barbos., de Jur. Eccles., l. 1, c. 21, n. 34; tunc enim tali consuetudine introduci potest, ut possint esse dignitates, præpositus, primicerius, thesaurarius, decanus, cantor, scholasteria, et similes, quibus omnibus ex hoc frequenter consueverunt dirigi hujusmodi rescripta, *Si in evidentem*; vel si probaretur dignitas ex ejus expressione factâ in collationibus apostolicis, sive ordinariis, aut ex declaratione factâ per capitulum, et ex pluribus

actibus capitularibus, id. Barbos., d. cap. 21, n. 19, aut ita constaret ex libris ipsius Ecclesiæ præsertim, si essent adminiculati ex annalibus, sive chronicis, quibus plurimum differtur, Marc. Anton., var. Resol. lib. 1, resol. 46, num. 5; Lotter., de Re benef., lib. 2, q. 33, num. 32 et 33; ergo præmissis cessantibus, ex præminentia sedendi, ut dictum est, non inducitur dignitas, id. Barbos. d. cap. 21, num. 33, ac propterea his similia rescripta non diriguntur, nisi forsitan ex consuetudine Romanæ Curie, diù per summum Pontificem approbatâ, ut omnibus curialibus notum est.

Primò quoque hujus Ecclesiæ diacono hæc rescripta, etiam ex antiquâ consuetudine diriguntur, licèt ea concipiantur sub nomine archidiaconi; de quo neque est mirandum, quia supposito quòd iste haberet jurisdictionem, nulla est differentia inter primum diaconum, et eum quem in jure appellamus archidiaconum, Gram., decis. 64, num. 17, ubi præcisè loquitur de majori diacono Ecclesiæ Neapolitanæ.

Verum tamen est (ut ad præmissa revertamur) quòd in illis Ecclesiis, ubi nulla prorsus adest dignitas, ex notorio stylo datariæ, apponitur in calce supplicationis; *et committatur ordinario, et uni ex antiquioribus canonicis ecclesiæ N., attento quòd in eadem, præter pontificalem, nulla adest dignitas qui conjunctim procedant*, etc. Et sic ex isto decreto clarè constat, mentem summi Pontificis, illiusque officialium esse, ut quoad præsentem materiam, canonici non veniant appellatione dignitatis; cum illis tantum hujusmodi rescripta, *Si in evidentem*, committantur, in defectum obtinentium propriè dignitatem in ipsâ Ecclesiâ, ut dictum est.

Hic verò nota quòd quotiescumque litteræ apostolicæ diriguntur antiquiori canonico, vel alicui de collegio, antiquitas hæc intelligitur, non de ætate, sed de tempore receptionis, ex notab. Glos. in c. *Fin.*, vers. *Antiquiores*, quæ sic ait, *non ætate, sed tempore quo in Ecclesiâ militaverunt*, de Consuetud., l. 6; datur enim iste honor antiquiori canonico, propter ejus majora onera et servitia, quæ in Eccl. subiit, c. *Miramur*, 61 dist., l. 2, in fin., cod. de Officio magistri officiorum. Dicit tamen eadem Glossa quòd si aliter haberetur in d. Ecclesiâ consuetudo, nempe de antiquioribus ætate, vel majoribus ordine, illa erit attendenda.

Quòd si in cathedrali adsint dignitates, sed tamen tempore impetrationis rescripti eorum nomina ignorentur, ne propterea retardetur expeditio litterarum, permittunt officiales, hujusmodi litteras dirigi ordinario, et uni, dignitatem in illius Ecclesiâ obtinenti absque eo quòd nomen dignitatis, quod ignoratur, exprimatur; et alias in quibusdâ antiquis notabilibus vidi commissionem factam eidem ordinario, et primam dignitatem in illius Ecclesiâ obtinenti, sine dictâ expressione, licèt hodiè hoc non ita passim admittatur.

Aliquando committuntur ordinario et nuntio Sedis Apostolicæ, et ibi commoranti, qui conjunctim præ-

cedant; quandoque etiam legato, sub his verbis: *Et committatur legato Bononiensi, sive ejus vicelegato*, absque eo quod committatur alteri, dignitatem obtinenti, qui conjunctim, etc.

Dignitatem autem obtinenti, etiam principalem in collegiata, nunquam hæc rescripta committuntur, quia per Ecclesiam intelligitur tantum de cathedrali, ut in c. *Cum clerici*, junctâ Gloss. in verbo *Ecclesiæ*, de Verb. sign., ubi Ecclesia capitur tantummodo pro episcopo et canonicis cathedralis, Clem. in *Plerisque*, de Election., ubi non aliâs quam pro cathedralibus sumuntur ac Metropolitanis, Paris., de Confiden. ben. q. 29, num. 55, et sic, secundum stylum Romanæ Curie, cum loquitur de Ecclesiâ, absque alio adjuncto, videlicet collegiata, parochiali vel simplici, intelligitur de Ecclesiâ principali, id est, cathedrali, Mandos., reg. 26, q. 3 n. 10; Gonzal. ad reg. 8, Cancell., gloss. 6, num. 22.

Ubi tamen necessitas committendi hujusmodi rescripta aliud suadeat, nihil est, quin commissio fiat eo modo quo fieri potest, et sic etiam obtinenti dignitatem in collegiata Ecclesiâ, quare cum bona alienanda erunt in loco subiecto, puta jurisdictionis abbatibus montis Cassinensis, tunc ita committi consuevit: *Dilectis filiis abbatibus monasterii montis Cassinensis, nullius diocesis provincie Capuanæ, ordinis S. Benedicti, ac archidiacono secularis et collegiatae Ecclesiæ S. Germani, dicti montis Cassinensis, et in corpore litterarum ita prosequitur: Tibi, fili abbas, particulare et separatim territorium habenti, ac jurisdictionem quasi episcopalem in dicto loco exercenti, ac discretionem tuam, fili archidiacone, per præsentem committimus*, etc.

Fuit aliâs similis commissio *Si in evidentem*, etc., facta soli canonico, prout in unâ Auximânâ Bonorum impressâ penes Marhesanum, de Commiss., p. 1, cap. 2, n. 3, ubi, quod proinde fuit oppositum, quod breve fuerit directum canonico, non autem personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ; sed fuit responsum hoc non ob stare, quod videlicet dictum breve fuisset expressè directum cuidam Angelo Massutio canonico, quia sic declaravit Papa se intellexisse de dignitate largo modo in clausulâ commissionis, ut in d. dec., num. 3.

Sede episcopali vacante, diriguntur hæc rescripta; ordinario viciniore, ac pariter dignitatem in illius ecclesiâ obtinenti. Idemque servatur, si de proprii ordinarii interesse agatur; quo casu, etiam committi consueverunt metropolitano, ex præscripto supradictæ constit. Pii IV, his verbis: *Et si de ipsius ordinarii interesse, vel præjudicio agatur, tunc loco ipsius committantur metropolitano viciniore*, et ita servatur in praxi, testibus Borg. Cavalc., decis. 56, num. 53 et seq., et Prosp., de August., in add. ad Quarant., verb. *Alienatio*, sub num. 14, in fin., vers. *Commissiones*.

Quare, primo casu, ita additur per officiales in calce supplicationis, videlicet: *Et attento quod sedes episcopalis N. ad præsens vacat, committatur ordinario viciniore, et dignitatem in ejus ecclesiâ obtinenti, qui con-*

junctim procedant, etc. Secundo verò casu: *Et attento quod de supradicti episcopi N. interesse agitur, committatur metropolitæ, seu ordinario viciniore, et dignitatem*, etc.

Cæterum autem, hujusmodi rescripat in dictâ formâ, *Si in evidentem*, per illam clausulam: *Et committatur ordinario*, etc., nunquam Papa, alteri illa dirigere intendit, nisi ordinario illius loci, ubi bona alienanda sita sunt, exceptis casibus supradictis; quamvis ferè semper in his casibus committi consueverunt ordinario viciniore, omisso metropolitano.

Ratio namque est illa, quam affert. Dec. in c. *Cum venissent*, col. 5, de Jud. nempe, propter suspicionem, Saly., in l. 1, c. *Ne quis in sua causâ*, col. 3, etiamsi in illis partibus adesset consuetudo in contrarium, Abb. in c. *Postulasti*, n. 14, de Form. comp.; alioquin tam processus quam sententia, aliaque inde secuta, nullius essent roboris, cum non videatur aliquo modo conveniens ut ipse episcopus, sive aliquis ex ipsius Ecclesiâ, gerat vicem judicis et partis in causâ propriâ, Bart. in l. *Qui jurisdictionis*, ff. de Jurisd. omni jud.; Garc., de Ben., p. 5, c. 2, sub n. 46.

Cum verò agitur de alienatione rerum ecclesiasticarum in ipsâ urbe sive ejus districtu existentium, committitur vicario urbis tantum executio litterarum, et aliquando additur sive ejus vicegerenti, Rot., dec. 65, n. 5, p. 2, divers.

Nec omitam quod licet hæc rescripta expediantur in formâ commissariâ, ut supradictum est, nihilominus si contingit illa concedi ad instantiam regis seu alterius magni principis, tunc nulla fit ordinario aut dignitatem obtinenti commissio, sed quia statueret assertioni talium personarum, expediuntur in formâ gratiosâ, cum verisimile nimium sit causas per eas allegatas pro alienatione faciendâ, absque aliquâ hæsitatione, veras esse, ac propterea non egere aliquâ discussione, cum sufficiat tantummodo assertio hujusmodi supplicantium, sicut vidi pluries in praxi observari, fueruntque litteræ, hoc modo expeditæ, videlicet: *URBANUS*, etc., *charissimo in Christo filio nostro Philippo Hispaniarum regi catholico, salutem*, etc., ac post narrationem dicitur: *Idcirco nobis humiliter supplicari fecisti, quatenus tibi, tanquam perpetuo administratori militiæ*, etc., de illius, ac præfatæ perceptoriæ evidenti utilitate abundanter informato, eandem venditionem faciendi, licentiam et facultatem accedere dignaremur. Nos igitur, etc., majestati tuæ, villam et locum, cum vasallis, Castro jurisdictione, annexis, bonis, juribus et obventionibus prædictis, eidem N. modo et formâ præmissis, vendendi plenam et liberam licentiam et facultatem, attento quod (ut asseris) hæc omnia in evidentem militiæ, et perceptoriæ prædictarum utilitatem tendant, apostolicâ auctoritate tenore præsentium concedimus, et indulgemus.

Nec quidem semel vidimus, etiam ad instantiam rectoris, seu beneficiati, petentis, confirmari locationem per eum alicui factam de bonis ad suam Ecclesiam spectantibus, parvi valoris, puta in proprietate, quin quaginta, annui verò redditus trium ducatorum, ad viginti novem annos, sub annuâ responsione quatuor

ducatorum cum dimidio, sub beneplacito Sedis Apostolicæ concedi. Quare Papa, stando ipsius rectoris assertioni, non dat in litteris executores, neque aliqua fit in eis mentio litterarum Pauli II, quæ incipit : *Cum in omnibus*, sed tantummodò locutionem prædictam, dummodò justo pretio facta fuerit, nec illius solutiones anticipentur, approbat et confirmat per hæc verba, scilicet : *Tenore præsentium approbamus, et confirmamus, etc., ac omnes defectus, etc., supplemus*, cum derogatione extrav. ejusdem Pauli, quæ incipit *Ambitosæ*, et aliorum Romanorum Pontificum, præsertim Alexandri VI, quæ cavetur, tempus similium locationum, à die facultatis desuper concessæ, non autem à die locationis hujusmodi, incipere debere, et aliis constitutionibus apostolicis, etc. Quæ quidem litteræ dari consueverunt etiam per præfecturam brevium, sub annulo Piscatoris, et cum clausulâ : *Ad futuram rei memoriam*, et cum decreto, quòd finitâ ipsâ locutione, etc., cum omnibus juribus, etc., ad Ecclesiam revertatur prout infra fusiùs loco suo dicemus.

Pro regularibus autem rarò expediuntur litteræ, sed tantum porrecto supplicii libello in sac. congreg. concil. Trid., ac propositâ materiâ de quâ agitur, extenditur tantummodò decretum in calce ipsius libelli, quò ordinario tantummodò, et quandoque etiam dignitatem in illius Ecclesiâ obtinenti, si ita qualitas et gravitas materiæ suadeant, committitur, ut procedant servatâ formâ litterarum Pauli II, de quâ etiam suo loco dicemus.

Ratio autem cur potiùs hujusmodi rescripta committantur dignitatem propriè obtinentibus, ea præcipuè esse potest, quia in re tam gravi, sicut est alienatio rerum Ecclesiæ, requiritur exacta peritia, quæ semper præsumitur in obtinentibus dignitatem; Paris., de Reg. benef., l. 1, q. 11, n. 14. Præterea ait Fel. in c. *Dilectus filius*, 2 de Rescript., quòd ideò talibus, cause demandantur, quia ob eorum dignitatem curant, ut hujusmodi negotia sine fraude gerantur.

Ac VICARIO, etc. — Parùm enim refert quòd in supplicatione commissio sit facta, non vicario, sed ordinario : hoc enim procedit ex notorio stylo cancellariæ, qui innititur juri communi, cùm vicarius generalis dicatur etiam ordinarius; Glossa, in c. 2, vers. *Officiale*, de Off. vicar., in 6; Innoc., in c. *Tua nobis*, eod. tit.; Felin., super rubr., de Off. deleg., col. 3, vers. *Vicarius*; quamvis aliud esset quando rescripta diriguntur ordinario tantum, excluso vicario, quia iste, tunc causam, episcopo delegatum, cognoscere non potest, nisi ex speciali ipsius subdelegatione, Barbosa, de Off. et Pot. episc., alleg. 24, n. 111.

Stylus insuper inolevit, ut dignitatem in Ecclesiâ obtinens, præponatur ipsi vicario in hujusmodi rescriptis : rationem autem didici ab antiquis, et peritis in ipso stylo, nempe, quia dignitas in cathedrali est perpetua, vicariatus verò non, cùm sit ad nutum episcopi, amovibilis, et non sit dignitas permanens, ut per Abb. et Felin., in cap. *Quoniam*; Abb., de Off. deleg., quinimò vicarius episcopi habens jurisdictionem, non habet propterea dignitatem, Barbosa, de Jur. Eccles., l. 1,

c. 21, n. 25. Insuper dixit Hieron. Paul., suâ Pract. Cancell., quòd stylus est Romanæ Curix, ut rescripta Romanorum Pontificum directæ ad aliquam dignitatem, et vicarium simul et conjunctim, priùs ipsam dignitatem quàm vicarium nominent, quòd est tantum consuetudine introductum, ut ait etiam Azor., Institut. moral. 3, c. 45, litterâ E, tomo 2; nam licèt vicarius habeat honorem, seu officium cum jurisdictione, non tamen obtinet dignitatem, seu personatum in aliquâ Ecclesiâ, id Abb., in c. *De multâ*, n. 23, de Præb.; Menoch., cons. 51, n. 23.

ALIAS A TEL. RECOR. PAULO PAPA II, PRÆDECESSORE NOSTRO IMMANABUNT LITTERÆ, etc. — Hæc constitutio quæ etiam Paulina nuncupatur, inseritur in omnibus litteris hujusmodi commissionum alienationum, ut patet ex ipsius tenore, ibi : *Volumus ut in quibuscumque litteris commissionum hujusmodi hoc statutum nostrum inseratur*; unde, non inseritur tenor ipsius Extravag. *Ambitosæ*, ut aliqui, sine praxi loquentes dicunt, præsertim Jo. Franc. Leo, in Thes. for. eccles., p. 4, c. 4, n. 51, vers. *Quod autem*.

Nunquàm tamen primodieta Paulina, seu statutum inseritur in litteris, in formâ brevis sub annulo Piscatoris; quæ expediuntur, quando annuus valor rei alienandæ est exiguus, ut infra dicemus; nec verum est, quòd dicit Redoan., q. 20, n. 126, nempe, quòd Paulus Secundus præcepit, ipsam Paulinam inseri in commissione brevis, vel bullæ in materiâ alienationum; quia dicta Paulina loquitur tantum de litteris, id est, bullis, non autem de Brevibus, ut enim omnes sciunt, brevia non sunt Bullæ, quia diverso nomine nuncupantur; arg. tex. in l. *Si idem*, c. de Codicill., et licèt videamus, quòd extra Italiam, quamcumque bullam, etiam non plumbatam, quæ veniat de Rom. Curia, ac etiam citationes sub sigillo, vocant litteras apostolicas ut per Crescen., decis. 2, n. 3, de Off. et Pot. jud. deleg. nihilominus constitutiones loquentes de litteris apostolicis, intelliguntur tantum de bullis sub plumbo expeditis, Clem. un. de Prob. cum ibi not. per Bonif., de Vital., n. 3, vers. *Litteris*, ubi ipse declarat, d. Clem. intelligi de litteris, in formâ solitâ, expeditis; cum loquatur de provisione beneficiorum, quæ non conceduntur per brevia, sed tantum per litteras sub plumbo. Ratio autem, cur eadem Paulina non inseratur in hujusmodi brevibus satis patet ex ipsius definitione, quòd ideò sic appelletur, quia nihil aliud est, nisi commentariolus, summam rerum continens, ad text. in l. *Excellentia*, c. de Erog. mil. anno, Rebuff., in Praxi, tit. de Breve apost., n. 1, ubi, n. 48, dicit quòd ideò appellatur brevis, quia brevibus verbis fit, vel quòd in brevibus materiis concedi solet, et summam negotium continet; ac propterea non solum in hujusmodi brevibus alienationum, non inseritur supra dicta Paulina, imò nec in eis præponuntur præfationes, nisi rarò, et quatenus materiæ gravitas aliud suadeat.

Unde, etiam in hoc, alia patet differentia, quia, ut ait Gomes., in tract. brev. litteris apostolicis sub plumbo, major datur fides quàm brevibus ex eo quòd litteræ sunt patentes, brevia verò expediuntur ferè

semper clausa, Gonz. ad reg. 8, cancell., gl. 59, n. 6.

Neque inseritur eadem Paulina in litteris apostolicis, etiam sub plumbis; quando locatio bonorum ecclesiasticorum sit ad modicum tempus, puta novem annorum; quia tunc non dicitur verè alienatio, prout ipsa Paulina requirit, cum ea talis dicatur, quando saltem sit ad decem annos, et ultra, Redoan., hoc tit. q. 66, n. 41 et 42, optima doctr. Bart. in l. *Codicillis*, § *Instituto*, ff. de Leg.; Joan. Andr. et Innoc., in cap. 1, de Reb. eccl. non alien.; Mohed., dec. 12, n. 1, dit. de Loco et Cond.

Vel etiam dici potest quòd regulariter inseritur in materiis gravioribus hujusmodi alienationum, quæ, ut plurimum expediuntur per cancellariam, aut officium minoris gratiæ in eadem cancellariâ, et negotii gravitas suadet prædictæ constitutionis insertionem, ut commissarii, servatâ ejus formâ, rectius procedant.

CAPUT IV.

Praxis secundæ partis narrativæ earundem litterarum:
Si in evidentem, etc.

ET DEINDE EXHIBITA NOBIS NUPER PRO PARTE DILECTORUM FILIORUM, etc. — Non enim ad supplicationem unius tantum conceditur hæc facultas, sed uterque orator debet supplicare, quod si ecclesia, seu beneficium fuerit vacans, illius bona alienari non possunt, donec sibi de rectore seu beneficiato provideatur, ut per Imol. et Jo. Andr. relatos per dict. Redoan., q. 51, n. 24.

Hic enim mos est cancellariæ apostolicæ, quòd si in hujusmodi materiis non supplicet prælatus seu rector, sed ille tantummodò, cui quid conceditur titulo venditionis, seu locationis aut emphyteusis, non expedientur litteræ per cancellariam prædictam; ex quo supplicans nullum habet interesse, ut bona ecclesiastica alienentur, etiamsi in supplicatione aut litteris dicatur, de consensu prælati, seu rectoris, seu alterius personæ ecclesiasticæ; quare necesse est quòd supplicet prælatus, seu rector aut alia persona ecclesiastica, cujus sunt bona alienanda. Secus verò dicendum est, quando sumus in confirmatione alienationis et concessionis factæ per prælatum, seu rectorem, aut aliàs beneficiatum; tunc enim tenet cancellaria sufficere quòd laicus supplicet pro ipsâ confirmatione, etiam ad instantiam et supplicationem ipsius laici, cui concessa sunt bona, sed apponetur clausula, *vocato prælato*, etc., quod tamen cum difficultate et rarò vidi practicari, imò semper utrumque supplicare (ut omnes sciunt ciales) pro quibuscumque confirmationibus, pro quibus aliàs à principio requirebatur, ut uterque supplicaret; in quibus (quod per transitum dictum sit) non omnia formaliter, et ad unguem sunt regulariter narranda; nam licèt cautius esset illa narrare, attamen sufficit, quòd exprimantur substantialia, ex quibus idem resultet sensus. Optimi tamen sollicitatoris partes erunt, ut, quoad fieri poterit, exprimantur omnia pacta, qualitates, et conditiones in instrumento, inter partes inito, adjecta; quando præsertim instant partes pro eadem confirmatione ex certâ scien-

tiâ, cum scilicet totus tenor inseritur in supplicatione, per quem summus Pontifex sit de qualitate facti benè informatus, licèt aliter evenit, quando confirmatio concedatur in formâ communi, quia tunc ipsa confirmatio non validat actum in se nullum, cum stet conditionaliter, quando tenor non sit insertus, ac proinde, si dubia redditor dicta confirmatio, debet illa secundum juris dispositionem interpretari, et sic confirmatio in hoc casu committitur ordinario, ut precibus verificatis, confirmet per ea quæ dicit Abb. in cap. *Quam diversitatem*, num. 9, de Concess. præbend., quod non servatur in primo casu; quando scilicet Papa totum tenorem concordie in supplicatione sibi porrectæ, vidit expressum, aut saltem per illius officiales et expeditores fuit discussa, ut per Alex., cons. 59, n. 9, et dixit Rot. in unâ calciaten. jurisdictionis, 27 april. 1589, coram Rubeo.

LAICI ILLARUM PARTIUM. — Qualitas enim hæc est etiam de stylo exprimenda, nempe quòd conductor, sive emptor sit laicus eò quòd ille non potest possidere bona beneficii ecclesiastici, cum neque patronis liceat bona temporalia beneficii eorum jurispatronatus ministrare, seu in illis se ingerere, Lambert., de Jurepatr., p. 1, q. 2, prin. art. 5; Abb. in c. *Præterea*, n. 3, eod. tit.; Fel. in c. *Venerabilis*, n. 9, de Except., c. *Cum laicis*, de Reb. eccl. non alien., et ob id, nisi exprimaturn supra dicta qualitas; quia bona ecclesiæ non debent profanis usibus applicari, ut habetur in ead. Extravag. *Ambitiosa*, tale rescriptum inutile redderetur, text. est in c. 2, hoc tit. lib. 6, ibi: *Hoc consultissimo prohibemus edicto, universis et singulis prælati ecclesias sibi commissas, bona immobilia, seu jura ipsarum laicis submittere, subjicere, seu supponere absque capituli sui consensu, et Apostolicæ Sedis licentiâ speciali*, etc.; nam satis clarum est, quòd solus Papa potest facere laicum habilem et capacem rerum spiritualium et spiritualitatis, Redoan., q. 65, num. 20, et ait Glossa, in d. cap. 2, in verbo *Speciali*, in fin., quòd propterea hoc edictum emanavit, quia in talibus submissionibus majus periculum veritur; et ideo cautius quàm in aliis alienationibus est agendum, unde major est alienatio, quæ fit in laicum et usus laicales, quàm illa quæ fit in ecclesiam, Grat., discept. for., tom. 3, c. 517, num. 9.

Et eò magis si fuerit ille consanguineus ipsius rectoris, cum potius alienatio præsumatur fieri intuitu consanguinitatis, quàm ecclesiæ utilitatis, et sic in illius fraudem, ad text. in c. *Quisquis*, 12, q. 2, cap. *In canonibus*, 56, q. 1, et regulariter constat, ideo prohibitam esse alienationem rerum ecclesiasticarum in consanguineos alienantis, quia ob carnis vinculum, contra personam rectoris præsumitur; quare, licèt prælatus urgente suæ ecclesiæ necessitate, ad ejus utilitatem potest sicut in extraneos, ita et in consanguineos, illius bona alienare, ut per Archid. in cap. *Episcopus*, in fin. 10, q. 2; Card. in Clem. 1, in verbo *Abbati*, num. 2, de Excess. præl., nihilominus prædicta alienatio videtur suspecta, quia, ut ait Abb., cons. 41, num. 1, prælati circa nepotes aliosque suos consan-

guineos, reputantur cæci, quod quidem ipse Abb. dicit auctoritate text. in cap. *Pervenit*, 1, q. 3, ibi, *et quod gravius est, consanguineis*, ubi Glossa, in verbo *Gravius*, ait quod minus peccatum, propter adjunctionem, gravius punitur; et concedendo consanguineis enormiter ledunt ecclesias; ac propterea repetit, quod pejus est dare consanguineis; quia inde graviorem sentit ecclesia lesionem, ut in cap. *Latorem*, 55, q. 2; quare tantus impetus omnia in ipsos consanguineos fundendi, venit restringendus, text. in l. *In alio casu*, ff. *Ad l. Jul.*, de Adult., unde in similibus alienationibus, nimis tam dataria quam signatura se accurate gerit propter fraudis suspicionem; quâ cessante, ac præjudicio Ecclesiæ, illius bona possunt ita in consanguineos, sicut in extraneos alienari, Archid. in c. *Episcopus*, in fin. 10, q. 2; Card. in Clem. 1, § *Abbat*, num. 1, in fin. de Excess. præl., et fuit dictum in unâ Romanâ Casalis coram Laurentano, relatâ per Ludovis., decis. 556, num. 3, et omnes quod ore faciunt, quod prælatus cessante fraude, potest alienare res ecclesiæ, etiam in consanguineos, Grat., discept. for. cap. 415, num. 13, 14 et 15, et suspicio dictæ fraudis cessat ex confirmatione commissariorum, prout etiam, quando constat de evidenti utilitate Ecclesiæ; Menoch., de Præsumpt. libro 3, præsumptione 54, numero primo, cum aliis adductis per addit. ad Ludovis., dictâ decisione 556, numero 9, quo casu constiterit alienationem fieri in utilitatem ecclesiæ, et sine alicujus præjudicio tunc poterit prælatus, sive rector, tam consanguineis, quam extraneis bonâ ecclesiæ alienare, Imol. in cap. *Ut super*, num. 15 et 14, et ibi Abb., num. 18 et 19, de Reb. eccles. non alienand.; Rot. decis. 18, num. 5, part. 2, divers., ubi affirmat cessare fraudis præsumptionem, quando reperitur locationem factam fuisse cum debitis solemnitatibus, et in consanguineos idoneos, et bonæ conditionis et famæ, et in casu, in quo cessat omnis præsumptio fraudis, et læsionis ecclesiæ, quod præcipuè deducitur, cum consanguineus recipit æqualibus pactis, et æquali conditione, sicut alius extraneus; sic enim cessaret ratio prohibitionis, Bald. in auth. *Quibuscumque*, c. de sacros. Eccles. et tenuit Rot. in unâ Placentin. *Domorum*, coram Seraph. de anno 1581, et pluries in ipsâ Rotâ fuisse decisum testatur id. Seraph., decis. 1125.

UT SUAM ET DICTÆ ECCLESIE, ETC. — Idemque esset si ipse rector petat licentiam alienandi bona tam ecclesiæ principalis quam aliarum ecclesiarum primordietæ ecclesiæ perpetuò unitarum, vel si fuerit rector duarum ecclesiarum, aut plurium perpetuorum simplicium beneficiorum ecclesiasticorum, quorum bona petit alienari; quia adhuc unica tantum supplicatio pro omnibus, et una tantum bulla sufficit, dummodò dictæ ecclesiæ, seu beneficia in unâ tantum diocesi consistent: si enim in pluribus, erunt pro unaquaque supplicatio et bulla expediende; cum oporteat litteras dirigi ordinario, et dignitatem obtinenti illius diocesis, in qua bona alienanda consistunt, sicut jam supra diximus.

Hic verò, juxta seriem prædictarum litterarum erit præcipuè notandum quod propterea dicitur, *suam et dictæ Ecclesiæ*, etc., ut successor in ipsâ ecclesiâ teneatur etiam stare præsentis alienationis contractui, cum ille respiciat utilitatem ecclesiæ; aliàs enim locatio in utilitatem rectoris, seu prælati, non obligaret successorem; ad not. in cap. fin. de Præl. vices suas, etc.; Alex., cons. 160, vol. 6; Dec., cons. 54, vol. 8; secus est, hic servatâ debitâ juris solemnitate, prout loquitur etiam text. in cap. 1, de Solut., quia concurrunt omnes qualitates ad id requisitæ, ex eo quod orator contrahit, etiam nomine ecclesiæ, ac utiliter, servatâque præfatâ juris solemnitate, Quar. in Sum. bull., verbo *Alienatio*, sub numero 9, vers. *Limita in prælato*, ubi quatuor casus congerit, in quibus successor tenetur stare colono.

Circa quod non ab hæc praxi alienum adnotare quod licet beneplacitum apostolicum impetretur longè post concessionem factam, hoc parùm refert, quia non propterea erit locus pœnitentiæ, nam postquam semel rector consensit, beneplacitum posse impetrari, non potest amplius pœnitere, prout fuit resolutum in unâ Romanâ *Locationis afflictus*, coram Blanchetto, et in unâ Leodien. *Domorum*, coram de Rubeis, et in unâ *Nullius emphytheusis*, coram Lancellotto, quas decisiones refert Coccin., decis., 74, num. 5, subdens ibi, nec relevare, quod beneplacitum, licet fuerit impetratum in vitâ rectoris, qui fecit concessionem, tamen fuit præsentatum in vitâ moderni rectoris qui alienationi non consensit, quia nihilominus, stante apostolicâ confirmatione, si contractus est utilis, modernus rector non potest pœnitere et tollere jus quod erat jam quæsitum alteri parti, ex Alex., cons. 27, num. 4, lib. 3.

Aliàs enim, si hæc alienatio fieret à beneficiato, nomine proprio, et in suam utilitatem, successor non teneretur stare huic contractui, quia talis censetur personalis obligatio, quæ morte finitur, c. 1, de Prec. Clericus enim in beneficio, comparatur usufructuario, cujus jus morte finitur, c. *Illud*, 16, q. 6, Archid. in c. *Alienationes*, vers. *Adde*, 12, q. 2.

Unde secus erit, si locatio facta fuerit pro utilitate Ecclesiæ, et illius nomine; quia tunc contractus non est personalis, sed realis, Soc., cons. 54, vol. 4; Redoan., d. q. 62, sub. num. 88; Rot., decis. 65, sub num. 2, p. 1, divers., ubi habetur quod in quâdam locatione factâ de Casali Turricellæ, si Papa advertisset, capellanos ecclesiæ, non ipsius ecclesiæ, sed proprium eorum interesse præ oculis habuisse, verisimiliter licentiam non concessisset, vel ad illam concedendam, difficilior redditus.

Sicque stylus inolevit, ut, cum supplicatur summo Pontifici pro his alienationibus, semper petatur licentia, sive confirmatio, non solum nomine proprio oratoris, verum etiam ecclesiæ, imò reperi, quod antiquitus rector supplicabat tantummodo pro ipsâ Ecclesiâ, dicendo quod ipse, ut dictæ ecclesiæ suæ conditionem efficiat meliorem, cupit, etc., et optimâ quidem ratione, cum is non sit verus ecclesiasticorum bonorum domi-

nus, sed in illis habeat tantum gubernium et administrationem, c. *Expedit*, 12, q. 1, Dec. in c. *Constitutus*, n. 25 et 26, de Rescript.

Nomine autem ecclesiae indistinctè intelligendum est de omnibus piis locis; ac propterea qualitates requisitae à jure in alienatione rerum ecclesiasticarum, requiruntur etiam pro bonis hospitalium, vel alterius loci pii, dummodò illa erecta fuerint ordinarià auctoritate, quia quoad alienationem praedictam, aequiparantur ecclesiae, auth. *Hoc jus porrectum*, c. de Sacros. Eccles., c. 2, de For. comp.; Mascard., de Prob., concl. 869, num. 9.

Quare seminarii puerorum ecclesiastici bona stabilia ultra triennium locare, nec eadem bona cum aliis in evidentem utilitatem ecclesiae permutare, nec sterilia, et inculca in emphyteusim ad tertiam generationem concedi possunt, ut declaravit sacra congreg. concil., in unà Vercellen., 19 februarii 1653, teste Barbos., in Collect. bull., verbo *Seminarium*, fol. 655, vers. 1.

Secus verò, si fuerint profana, quia tunc non gaudent privilegiis Ecclesiarum, Glossa, in Clem. *Quia contingit*, de Rel. dom. Sed eorum ministri, sive economi poterunt de eorum rebus disponere, sicut caetera collegia secularia absque alià solemnitate, d. Auth. *Hoc jus porrectum*.

Nec est silentio praetereundum, quòd totum illud quod dicitur de bonis ecclesiarum ac piorum locorum, vindicat similiter sibi locum in ipsa ecclesia, aut oratorio in eà existente, cum non possint alienari neque aliqua eis servitus imponi sine causà et solemnitate, nec ab alio quàm à summo Pontifice, etiam servitus ipsa imponi potest, quod praecipuè practicatur pro hujusmodi concessionibus quae frequenter fiunt in hac civitate Neapolitanà mediantibus litteris apostol. pro concessione illius usus per rectores, confraternitatibus secularibus quod protectò elici videtur ex Auth. *Multò magis*, C. de Sac. Ecc., et c. *Ad haec*, de Relig. dom., et refert Quar. in Sum. bull., verb. *Alien.*, n. 29.

QUAM OBTINET. — Non enim sufficit ipsum rectorem, ad ipsam ecclesiam, jus habere, etiam in re; quod acquiritur per collationem et acceptionem; nam quamvis Rebuff. super concord. in formà mandati apost. in verbo *Obtinet*, dicat etiam *tenere*, seu *retinere*, per text. in l. *Clam possidere*, vers. *Is autem*, et ibi Glossa in verbo *Obtinenda*, ff. de Caus. poss.; Rot. decisione 525, n. 29, p. 1, divers.; Garc., de Benefic., p. 5, c. 1, n. 555. Nihilominus ad rem nostram requiritur, quod dictam ecclesiam verè et cum effectu possideat, ad l. *Nomen*, § fin. et l. *Habere*, ff. de Verb. sign.; Rot. decis. 2089, num. 1, part. 3, divers., nempe possidendo bona ecclesiae, c. 1, de Rest. spol. in 6; Imol., in Clem. 1, col. 2, ut lit. pen. Undè, non poterit orator praedictus contrahere super praemissis, nisi etiam possideat bona ejusdem ecclesiae, scilicet ne bona ipsa sint litigiosa; licèt non requiratur ut fuerit adepta corporalis possessio ipsorum bonorum; quia clarum est illam censeri adeptam, eo ipso quòd

fuerit apprehensa possessio ecclesiae seu beneficii; ex quo non tenetur illius rector apprehendere corporalem possessionem bonorum ecclesiae; nam statim censetur illa translata in ipsum rectorem; et licèt ecclesia careat rectore, non tamen desiit ipsa possidere, et eo mortuo, vacat possessio rectoriae, vel beneficii, non autem possessio bonorum ecclesiae, Ludovis., decis. 54, num. 2, et decis. 364, num. 1, quia possessio bonorum venit accessoriè, Mant., decis. 105, sub n. 4, et sequitur naturam sui principalis, c. *Accessorium*, de Reg. jur. in 6.

Idem quoque dicendum est de commendatario perpetuo; quia, cum ei competat plena fructuum dispositio, beneficii commendati habet titulum, sicut verus praelatus, cum illos facit suos; ex eo quòd commendae hujusmodi cum pro titulis habeantur, fructus hujusmodi beneficii locare ad plures annos, et alienare bona sui beneficii servatis servandis et adhibitis solemnitatibus à jure requisitis, per ea quae tradit Sarnen. super Reg. de Trien., quaest. 5, n. 17.

Servat praeterea stylus quòd si bona ecclesiae, quae alienantur, fuerint fortè litigiosa, debeat fieri in supplicatione, mentio litis, aliàs enim litterae desuper obtentae, nullae prorsus erunt, Fel. in c. *Super litteris*, col. 9, vers. *Amplia tertio*, de Rescrip., 1, quo casu, cum fiat mentio hujus litis, additur decretum in supplicatione et in litteris eo modo, quo sequitur, videlicet: *Et dummodò finita generatione hujusmodi, dictum terrae petium, cum omnibus in eis factis melioramentis, absque aliquà refectione expensarum litis, ad dictam ecclesiam revertatur, et quoad dispositionem super vitio litigioso sine praepjudicio jurium, parti collitiganti competentium*.

Si verò praedictus rector fuerit intrusus in ecclesiam, veluti, si illam obtinuerit ab eo ad quem de jure non spectabat collatio, protectò non poterit bona ipsius ecclesiae alienare; Glossa, in c. *Alienationes*, 12, quaest. 11; Abb. in c. *Nihil*, col. 6, de Elect., et in c. 2, de in integr. Restit.

Quod quidem in tantum procedit, ut, etiamsi à commissariis, ad id deputatis, compertum fuerit, alienationem cedere in evidentem utilitatem ecclesiae, in qua ipse assertus rector fuerit intrusus, adhuc non valebit rescriptum; Mohed., decis. 3, de Loc. et Cond. cum intrusio annullat titulum et possessionem; Rip. in l. *Naturaliter*, § *Nihil commune*, n. 7; Paris., de Resign. benef., lib. 13, quaest. 5, n. 127, et sic cum careat titulo, caret per consequens administratione, id. Mand., loco cit.

QUODDAM TERRE PETIUM. — Suis confinibus, ut infra designatum. Oportet enim quòd res quae petitur alienari, sit certa, et licentia super ea, in formà specifica, non autem generalis; aliàs enim non recipietur supplicatio, et rejicitur, donec fuerit specificata, text. est in c. 2, de Reb. eccl. non alien. in 6, ubi, Fran., n. 6, ait quòd debet esse specialis et expressa per text. in l. *Negotium*, c. de Neg. gest. Unde oportet, quòd summus Pontifex sciat quare, ex qua causà, et de quibus rebus, sit haec licentia concedenda; cui

quidem praxi adstipulatur dispositio, Clem. 1, de Offic. ordin.; Redoan. de Reb. eccles. non alien., q. 20, n. 112, ubi dicit quòd licentia alienandi res ecclesie quæ conceditur per Papam episcopo aut clerico per episcopum, debet esse in formâ præcisâ et specificâ, non autem generalis et generaliter formata, quia non valet, nec sufficit in formâ generali, ex eo quòd, similis licentia videtur esse ecclesiis onerosa, d. q. 20, n. 114, ubi improbat quamdam licentiam, quam ipse vidit dari per Episcopum in genere, ut posset rector seu prælatus alienare ad tres, vel quatuor annos, quotiescumque casus occurreret utilitatis, vel necessitatis, bona suæ ecclesie, nam licet Papæ auctoritas suppleat omnes defectus, nec propterea requirantur aliæ solemnitates; Abb., consil. 41, n. 3, l. 1; Dec., cons. 344, n. 12; Roland., cons. 69, n. 21, l. 1, nihilominus, quotiescumque agitur de alienatione rerum ecclesie, clarum est quòd debet prius discuti, an magis hanc, vel illam rem ecclesie alienare expediat; sicut oportet etiam quòd summus Pontifex habeat notitiam peculiarem huiusmodi rei alienandæ; nam si fortè sive videatur, quòd ex illius alienatione possit aliquid damnum seu præjudicium oriri, licet tunc temporis videatur alienatio cedere in evidentem utilitatem ecclesie, nihilominus, licentiam huiusmodi vel denegat vel difficilius concedit.

Unde, ferè in totum recessit à Romanâ Curiâ, antiquus stylus, qui admittebat modum supplicandi incertè, et indeterminatè, ut colligo ex nonnullis antiquis formulariis, in quibus dicebatur. *Cupit orator nonnullus petias terrarum in diversis locis, seu pertinentiis dictæ diocesis, juxta suos confines sitas*; cùm tantummodò facultas hæc concedi soleat legatis ac nuntiis Sedis Apostolicæ, ut ipsi valeant interponere decreta alienationibus rerum ecclesiasticarum pro quibus suis personis ecclesiasticis, bona immobilia ecclesiarum et beneficiorum permutandi, vendendi, et ad longum tempus locandi, et aliàs juxta formam eorum facultatum, quæ respectu ipsorum legatorum ac nuntiorum sunt largè concessa, et largè interpretanda, ut aliàs diximus.

Dixi, ferè in totum, hunc à Curiâ recessisse stylum, sic indeterminatè has licentias concedendi, ex eo quòd vidimus quandoque eas, rarò tamen et ad modicum tempus, puta ad decennium, concedi, locandi nonnullas terras alicujus ecclesie; quare illius rectori supplicanti conceditur; ut ipsas terras, cuicumque persone, meliorem conditionem offerenti, ad decennium, tunc proximum, sub pactis, et conditionibus eidem ecclesie utilibus, et proficuis, locare valeret, adjectâ clausulâ: *Et dummodò locatio huiusmodi justo pretio fiat, et non anticipatis solutionibus*, cum consueto decreto, quòd videlicet *finito decennio, ad dictam ecclesiam revertantur*; eo modo quo infra dicemus.

MEDIOREM TRIUM. — Necessaria itidem est hæc expressio, præsertim, quia tempore quo dictum terræ petium esset ad ecclesiam reversurum, contingere posset, non reperiri instrumentum locationis, ac propterea, erit standum sententiæ commissariorum, quæ benè probat quantitatem et qualitatem rei alienatæ;

licet in arbitrium contrahentium sit, uti eâ mensurâ quâ velint, quæ si non fuerit declarata in litteris, interpretaretur secundum regionem contrahentium, Afflict., decis. 363, n. 5; nihilominus usus est Romanæ Curie, ut fiat ea mensuræ expressio, quæ servari consuevit in loco contractûs rei alienandæ, per ea quæ not. in c. *Ex parte*, ubi Glossa in verbo *Parvissimam*, de Cens., et ait Ferrar. in formâ libelli in causâ venditionis, in verbo *Perticarum centum*, in fine.

MENSURÆ ILLARUM PARTIUM. — Et sic uniuscujusque regionis mensura exprimenda est, etiam juxta notorium Curie stylum; nam cùm agatur de alienatione rei ecclesie, ipsa res debet æstimari ad mensuram, non autem ad corpus; cùm hoc modo, facilè possit ecclesia decipi; unde non debet constitui unicum pretium totius petii seu prædii, sed debet distribui in singula modia, Bart. in l. *Julianus*, § *Si Titius*, sub num. 1, ff. de Act. empt.; Salyc., in l. 2, sub n. 3, vers. *Aut est facta venditio*, c. de Contrah. empt. relatos per Ludov., dec. 104, n. 3.

Debentque propterea ipsi judices Commissarii, ut benè docet Quar., verbo *Alienatio*, sub n. 14, vers. *Quartò post decretum*, eligere expertos agrimensores, et appretiatores, non suspectos, unâ cum eis, et partibus, interesse prætendentibus, accedere super faciem loci rei alienandæ, et illam mensurari facere, cum appositione terminorum et relatione confinium.

Qui quidem agrimensores, ad minus sint duo, qui-que in simul debent de tali mensurâ et pretio reddere commissariis certiores; quòd si unus tantum ex duobus mensuratoribus electis huiusmodi, retulerit circa mensuram, relatio erit nulla, per text. in l. *Si in tres*, ff. de Arbitr.; id. Ludovis., decis. 545, n. 8, qui n. 9, ait quòd dicta relatio erit etiam nulla, si fuerit facta parte non citatâ, nec partes intervenerunt in examinatione negotii; Crescent. decis., 2, num. 2, de Arbitr., quia pars, de cujus interesse agitur, debet intervenire; Surd., cons. 432, n. 34, ex quo totum id fit ad occurrendum indemnitati ecclesie; quod procediti etiamsi fuerint adhibitæ omnes solemnitates, quia ecclesia nihilominus restituitur adversus huiusmodi contractus locationis, si per eam passa fuerit lesionem; Redoan. q. 77, n. 4, per tot.; id. Quar. sub n. 12, vers. *Et licet*.

JUXTA BONA, etc. — Per hanc dictionem, *juxta*, designantur confinia dictæ terræ, Oldrad. cons. 49; Ludovis., decis. 153, n. 1, quæ quidem designatio est semper necessaria; eò magis, quando res, quæ petitur ad tempus alienari, est ad ecclesiam reversura, ut dictum est; unde ad probandum identitatem rei sic alienatæ, fit expressio confinium, ad text. in l. *forma*, ff. de Cens., l. *Si quis in fundi vocabulo*, ff. de Leg. 1; Bart. in l. *Demonstratio*, ff. de Cond. et Demon.; Cravet., cons. 293, num. 7. Ruin., cons. 50, n. 12, lib. 1, et generaliter receptum est verificari locum, in quo res ipsa est, per duos confines, d. l. *Forma*, et ibi Glossa, in § *Vicinos*, Rot., decis. 281, p. 1, divers. et fuit dictum in unâ Bononien., *Fidei-*

commissi, de Rubeis, 13 decemb. 1392, quod quidem procedit, etiamsi tribus vel pluribus confinibus expressis duo tantum illorum conveniant, et tertium sit falsum; id. Bart. in d. l. *Demonstratio*.

Attamen ego semper consulerem exprimi in ipsâ supplicatione, ac etiam in litteris, quod confinia adsumt quia aliqua illorum ex antiquitate temporis, ac mutatione personarum, facili possunt in damnum Ecclesiæ variari; Mant. d. c. 227, n. 9, unde quoad hæc cessat illa conclusio, quod frustra additum tertia demonstratio, quando res sufficienter per duos confines designatur, l. 1, in fin., ff. de Dot. preleg.; Alex. in l. *Si in nomine*, n. 2, vers. *Potes sic respondere*, c. de Testam., et cons. 75, n. 7, l. 3.

Nec in proposito omitam quod de anno 1618 evenit casus, quâ rector ecclesiæ S. Joannis Baptistæ Novariensis, postquam concesserat quoddam prædium diocesis ecclesiæ, cuidam laico, in emphyteusim, ad tertiam generationem; cā finit, dominus successor petebat dictum prædium ad ipsam ecclesiam reverti, recusabat emphyteuta illud integrè restituere, sub quodam tunc asserto prætextu, sed illius partem ratione contemnebat; ex quo non constabat de identitate integri prædii, quod continebat, vel ut erant expressa, vel malè expressa, qualem tamen exitum habuerit lis super hoc mota ignoro.

Cautela igitur optima erit, ut quotiescumque alienatur res immobilis ecclesiæ, designetur per omnia late a ac confinia, ut ex supra dictis patet, et dicit Bald. in Rub., c. de contrah. Empt. q. 22, in fin.; Alex. cons. 75, n. 3, l. 5, Gloss. in c. 2, vers. *Item duos proximos vicinos*, de Libell. oblat.; Ruin., cons. 115, n. 5, vol. 5, dicens quod demonstratio per duos confines, prævalet demonstrationi nominis proprii, et vice simul, et per Mandos. in Praxi commission., form. 3, super causâ profanâ, vers. *Confinium*, fol. mihi 54. Aliàs enim posset facili ecclesia, rem ad tempus alienatam, amittere; necnon contingere casus amissionis instrumenti, ut dictum est, et nihil aliud remanere, nisi decretum commissariorum latum in iura alienationi, vigore scripti si in oblatione qui tamen approbando et confirmando alienationem, seu illam faciendi licentiam concedendo, censentur vidisse instrumentum desuper confectum, illudque concordare in omnibus præcipuè confinibus rei alienatæ, ac propterea hoc casu sufficit sententia prefatorum commissariorum; Cæsar de Grass., dec. 1, num. 7, de Loc. et Cond., cujus vigore poterunt contrahentes se tueri per ea quæ dicit Ruin., cons. 59, num. 14, lib. 1, et Mant., decis. 251, num. 6.

AD LITAM ECCLESIAM LITIGI, CUM, CUM, CUM, CUM.—Oportet enim quod ecclesia super re quæ petitur alienari, habeat utile et directum dominium; Glossa, in Clem. 1, vers. *Ad ecclesiam*, de Legat. p. 1, c. 1, c. 2, res, in c. *Ut super*, de Rebo. c. 1, non alien.; Item illud propriè significat verbum, *rebo. c. 1, non alien.* in Rub. de Rescript., col. perult., ad med., vers. *Sed si diceretur*. Rebuff. in l. *Verbum illud pertinere*, ff. de Verbi.

signif. Innoc., et Joan. Andr. in c. *Dilecta*, de Off. ordin.

Unde si rem minùs justè rector possideat, poterit illam alienare, prætermisissimis solemnitatibus, Bald. in Auth. *Si quas*, c. de Sacros. eccles.; Innoc. in c. *Eum qui de præb.*

At verò, istam theoricam, nescio ad suam proximum reducere; ex eo quod ecclesia, quæ est cultrix justitiæ, et auctrix, c. un. de Feud. alien. non debet posse rem alienare, quam injustè detinet; quare præmissa intelligenda sunt, ut bona sic illegitimè retenta, non possit alienare in aliam personam; sed quod bene possit illa restituere sine solemnitate, cui veniunt restituenda, ut etiam sensit Redoan. de Reb. Eccles. non alien., q. 59, c. 5, n. 1. Hoc enim casu prælatus non dicitur alienare rem ecclesiæ, si notoriè constet quod non est Ecclesiæ, sed potius dicitur procurare negotia ecclesiæ, cujus infamia purgatur in restitutione rei alienæ; id. Redoan., d. c. 5, n. 6, et ibi plura in proposito adducit. Sicut, etiam dicendum est de rebus, nondum bonis ecclesiæ prædictæ incorporatis. Joan. Andr. in c. 1, de Sepult. quia, antequàm illa incorporarentur, non potest dici alienatio, sed tantum dimissio; in quâ non requiritur assensus apostolicus, Jas. in l. *Jusjurandum*, § *Pupillus*, n. 4, ff. de Jur. jur.; Felin, in c. *Veniens*, n. 5, de Rescript.; Nat., cons. 441, n. 4, quo casu potest rector seu prælatus suæ Ecclesiæ præjudicare, Put., decis. 519, p. 2. Quare si alienentur res ecclesiæ ex necessitate, puta, si ea fuerit incapax, et proprium retinere non possit, ut sunt ecclesiæ fratrum Mendicantium, quorum superioribus licet alienare hujusmodi bona, absque causâ et solemnitatibus; inò possunt res ipsas recipere, et vendere; Redoan., quæst. 28, n. 12, pretiumque ex eis proveniens, poterunt absque incursu alicujus poenæ, convertere in eorum necessitates; Dec. in c. *In præsentia*, n. 69, de Prob.; Emman. Sâ, in Aplotis., concess. n. 7.

VALORE IN PROPRIETATE DUCATORUM CENTUM MONETÆ NEAPOLITANÆ.—Circa quod scias in supplicatione semper debere de necessitate exprimi valorem rei alienandæ in illius proprietate; aliàs enim supplicatio rejicietur, donec ille in eâ addatur; nam ex eo Papa illiusque officiale perpendunt an annuus redditus respondeat ipsi proprietati; quod si viderint non ita respondere ut adsit utilitas evidens ecclesiæ, denuò rejiciunt ipsam supplicationem, et per ipsos officiales apponuntur hæc verba in calce ipsius, videlicet: *Utilitas non est evidens*; ex quo, vel debet augeri canon, seu responsio, si fuerit locatio vel pretium; si venditio juxta ea quæ tradit Redoan., quæst. 2, n. 107, ubi dicit quod pretium rei, secundum redditum consideratum, prætext. in Auth. de non alien., § *Quod autem*, in fin. et in l. *Si fundum*, ff. de Leg. 1, l. *Si quis ibi*. *Qualitas rei, et redditum qualitas æstimetur*, c. de Rescrip. vend., ubi Redoan. subdit, quod Romæ dictum valere mille quod communiter locatur et conducitur quinquaginta ducatis.

Et eo modo quo valor Papæ exprimitur, debet co-

ram iudiciis commissariis verificari; ac propterea agrimensores et appretiatores ad id deputati, consideratâ per eos qualitate rei sic alienandæ, debent ipsi commissariis referre, cum iuramento quanti valeat in proprietate, ut valeant considerare an exinde resultet evidens ecclesiæ utilitas; Quar. verbo *Alienatio*, sub num. 14, vers. *Quarto post decretum*; per quos tamen sufficit considerari tempus initii contractûs locationis, seu alterius alienationis, per text. in l. *Si voluntate*, c. de Rescind. vend., et sic non attenditur tempus præteritum, quo eadem res alienanda fuisset, per text. in l. *Ad rescindendum*, eod. tit., quia pretium, non ex præteritâ emptione, sed ex præsentî æstimatione constituitur, l. 5, § *Diri*, ff. de Jur. fisc., prout etiam idem esset, si post præsentem contractum, eadem res efficeretur maioris valoris et æstimationis, ut optimè tradit Calder., cons. 3, in tit. de Rer. permut., dum loquitur in materiâ permutationis, dicens non ob stare quòd res quæ fuit ecclesiæ si post contractum meliorata; quia non tempus superveniens, sed tempus contractûs attenditur, ut supra dictum est; et secundum illud, de ejus valore judicatur, per diversa jura ibi per eum allegata, et per d. Redoan. d. quest. 20, à num. 157 ad num. 144, et aliàs in unâ Romanâ, *Locationis domorum*, fuit in casu de quo agebatur dictum quòd ad inducendam lesionem, non relevabat domos tunc locari 270 scutis, nam utilitas de tempore contractûs est attendenda, nec est habenda ratio valoris provenientis ex impensâ et facto conductoris c. *Ad aures*, et ibi Glossa verbo *Tunc*, de Reb. eccles. non alien., cum aliis allegatis in d. Romanâ *Locationis domus*, quæ est dec. 577, n. 4, p. 2, divers. recent.; quare ad cognoscendum an ecclesia sit læsa, regulariter inspicitur, et inspicì debet tempus contractûs ipsius alienationis factæ, non autem, an post contractum res sit reducta ad magnam fertilitatem diligentia acquirantis multum utili et fructiferâ, ex textu, et ibi Glossa, in d. cap. *Ad aures*, et ibi Hostien., ubi dicit quòd tempus contractûs inspicendum est, si ecclesia dicat se læsam propter alienationem quam fecit; ita quòd si res sit multum meliorata, hoc non considerabitur, ne agricultores et emptores suam diligentiam et laborem disperdant, ut per Redoan., quest. 78, cap. 9, n. 15, ubi in fin., quòd ista est communis opinio canonistarum in rebus ecclesiæ, et idem in rebus profanis per doctores in l. 2, c. de Rescind. vend.

Quid autem hic, si in emptione alicujus rei ecclesiæ concurrent duo invicem æmuli, quorum alter obtulit justum pretium, alter verò deinde obtulit satis plus justo pretio, quis ipsorum sit præcedendus; cum hic casus contigisset, nonnullos judices inclinasse ad favorem ejus, qui plus justo pretio obtulit, tanquam magis utile ecclesiæ, alios verò, ex eo quòd ecclesia est justitiæ cultrix, contrarium tenuisse, ait Quar., verbo *Alienatio*, vers. *Ad plenioram*, sub num. 12.

Et supra dictis addè quòd pretium repertum tempore belli pro possessione seu territorio, quod propter dictum bellum remanserat incultum, non est ve-

rum pretium; quia speratur quòd hujusmodi casus fortuitus possit cessare, et bona hujusmodi ad pristinum valorem reduci; quapropter non debet attendi, Castrens. cons. 109, vol. 5, vers. *Nec obstant*, num. 2.

Ac propterea sequitur quòd quando valor rei alienandæ probatur per testes, referentes se ad malam temporis conditionem, non dicitur, bene probatus, quia ex hoc non resultat justum pretium rei, ut tenuit Rot. in unâ Roman. Casalis Turricellæ, 40 martii 1578, ex Corn., in Repet., l. 2, n. 253, c. de Rescind. vend., cum tempus hujusmodi, tanquam non successivum et perpetuam causam habens, sed momentaneum, et brevi tempore duraturum, non attendatur; Caval., decis. 46, n. 26, part. 1.

Praxim autem probandi hunc valorem per supra dictos commissarios affert id. Redoan., d. q. 20, à num. 157, ad fin. d. q., quam video desumptam ex Bart. in l. *Pretia rerum*, ff. ad l. *Falcid.* ubi dicit quòd iudex delegatus, vel ipse faciat, vel mittat duos bonos æstimatores qui investigent, et referant; eligat autem tales, in quibus est magis iudicium, quam testimonium, ad faciendam æstimationem, et ad proferendum illud iudicium; cum quanti res valeat, non possit videri per oculum, sed intelligitur per intellectum ac propterea id. Bart. loco cit., dat ad id modum probandi; dicens ibi, quòd hæc lex debet scribi litteris aureis, propter sui qualitatem.

Et quamvis supra dictum sit, quòd isti iudices seu commissarii debent mittere dictos æstimatores, cautius tamen agerent, si ipsi assisterent prædictis æstimatoribus; cum circa executionem harum litterarum, valdè oneretur ipsorum conscientia, cum agatur de alienatione rerum ecclesiæ quæ sunt ipsius Dei, cap. *Res*, 12, q. 1.

Ad sciendum autem, quomodò et quando fieri possit alienatio rei parvi valoris in illius proprietate absque assensu apostolico, sed tamen cum licentiâ ordinarii, exactissimè perpendenda est dispositio c. *Terrulas*, 12, q. 2, cum causis ibi expressis. Verba autem ipsius cap. hæc sunt: *Terrulas aut vincolas exiguas et ecclesiæ minus utiles, aut longe positas, parvas, episcopus sine consilio fratrum, si necessitas fuerit, distrahendi habeat potestatem*. Ex quibus quidem verbis patet quòd tres requiruntur causæ, ut hujus alienatio fieri possit, prætermittis juris solemnitatibus, quarum prima est quòd res sit exigua. Secunda, quòd non sit utilis ecclesiæ. Tertia quòd adsit necessitas; Guid. Pap., decis. 156, Mar. Ant., var. Resol., lib. 1, Resol. 25, num. 15.

Quoniam verò doctores variè scripserunt super interpretatione d. cap. *Terrulas*; ac propterea in multis partibus, illius dispositio, in fraudem dictæ Extrav. *Ambitosæ* ab ordinariis, pro libito extenditur; hæc ratione suffulti, quia iudicis arbitrio relinquuntur ea quæ sub certâ lege à jure diffinita non reperiuntur, juxta text. in l. 1 de Jur. delib.; Dec. in cap. *Sedes*, n. 7, de Rescript. et in cap. *Si pro debilitate*, in fin. de Off. deleg. Ideo, licet conclusio hæc vera sit, nihilo-

minus attendenda sunt verba Glossæ in d. cap. *Terrulas*, in verbo *Exiguas*, quæ licet dubitative loquatur, dicendo: *Fortè exiguas vocat non valentes ultra viginti solidos*, et sic non determinatè, l. *Si duo*, et ibi Glossa, ff. de Recep. arbitr., et nihil certum ponat, l. *In commodato*, § *Sicut autem*, ff. *Commod.* l. *In substitutione*, et ibi Glossa, in verbo *Fortè*, ff. de Vulg.; animadvertendum est tamen quòd dicta Glossa recepta est per totum orbem; prout tenent domini abbreviatores majoris præsidentie cancellarie apostolicæ, qui, me audiente, pluries sermonem de hac re habuerunt; semperque tenuerunt, nullo modo debere recedi à verbis d. Glossæ, ac propterea attendi debet proprietas prædictorum viginti solidorum. Est autem unus solidus, in jure, ac juxta communem usum loquendi in ipsâ Curiâ Romanâ, scutum unum auri in auro stamparum, qui successit loco ipsius solidi; quique alio modo, nummus aureus est dictus; teste Panorm. in cap. *Conquerente*, ubi Felin. ad Off. ordin., et licet prædictum scutum auri aliquando crescat, et aliquando decreseat, juxta copiam, vel penuriam eorundem in ipsâ Urbe, nihilominus constituit hodiè julios quindecim monete Romanæ, unde, viginti solidi supra dicti constituunt summam scutorum triginta ejusdem monete Romanæ, hujus autem regni Neapolitani, triginta tres ducatorum currentium ad rationem decem carolenorum pro quolibet ducato Injsumodi.

Advertendum est tamen quod de anno 1601, 22 martii fuit decisum in sacrâ congregatione episcoporum, d. cap. *Terrulas* intelligi debere de valore viginti quæque scutorum auri. Et secundum modernum cursum in Romanâ Curiâ constituunt scuta triginta septem circiter monete Romanæ, hujus verò regni Neapolis, ducatos quadraginta circiter.

Cùm igitur ita teneat Romana Curia, quæ mater et magistra est aliarum curiarum, et uti talis, ab omnibus sequenda, Gonz. ad reg. cancell., glos. 13, § 1, num. 12, nescio, quo pacto, audeant ordinarii, dispositionem d. c. *Terrulas*, illiusque glos. prædictam, aliter ad eorum libitum interpretari; cùm nihil valeat circa id eorum arbitrium; attento quòd versamur in his, quæ ex prædictis, sub certâ lege diffinita reperiuntur, per text. in l. 1, ff. de Jur. deliber. Dec. in cap. *Sedes*, num. 7 de Rescript.

Et juxta supra dictas praxim et theoricam, testatur Genuen. in Praxi cur. archiep. Neapolit., c. 50, n. 1, quòd ita in Urbe, et in regno practicatur, quòd vix alienantur modica, sine assensu Papæ, quidquid dicat Redoan., q. 56.

Nec tamen ad rem facit illud quod subdit id. Genuen., num. 3, nempe quòd judicis arbitrio id remittitur qui attendere debet consuetudinem terre, ac facultatem rei donatæ et venditæ, juxta c. *Cæterum*, de Donat. Et Paulò inferius, quod fuit dictum in curiâ archiepiscopali, aliud esse alienare terrulas, aliud autem modicam partem magni prædii ecclesiæ; nam istud secundum fieri non potest, quia hoc modo, paulatim possent alienari omnia prædia ecclesiæ, et

sic fieret fraus legi, per text. in l. *Non dubium*, c. de Leg.

Unde, ex præmissis neque video tutò defendi posse opinionem Leo. in suo Thes. for. eccl. par. 4, cap. 1, num. 73, ubi putat, rem modicam, dici ad hunc effectum, quæ non excedit valorem viginti quinque ducatorum auri de camerâ; hi enim, secundum rationem supra dictam, constituunt summam quadraginta circiter scutorum monete Romanæ, efficientium summam quadraginta quatuor circiter ducatorum supra dictæ monete regni Neapolitani, eoque minùs audiendus est Zerol. in suâ Praxi episcop., verbo *Alienatio*, vers. *Ad sextum*, p. 1, ubi ex Staphil., de Litteris grat., fol. 352, num. 1 et 2, concludit d. cap. *Terrulas* extendi ad valorem centum ducatorum, aut annum censum ducatorum quinque; quod quidem, quantum à veritate abest, quisque mediocriter in Romanâ Curiâ versatus, scire potest, ex rationibus supra adductis, quamvis ipse Zerol., ut ibi subdit, ita audierit practicari in archiepiscopali curiâ Salernitan., tempore Marci Antonii Columnæ, tunc archiepiscopi illius ecclesiæ.

Benè tamen ab eod. Zerol., d. verbo *Alienatio*, part. 2, vers. *Respondetur*, desumenda praxis faciendi hujusmodi alienationes de rebus parvis, ad præscriptum d. cap. *Terrulas*, quem nonnulli scribentes, eo non citato, sequuntur; nempe quòd primò datur memoriale, seu libellus, aut petitio episcopo, quæ petitur præstari ab ipso assensum; secundò episcopus discernit capi informationem; quâ captâ, et viso quòd tendit in evidentem utilitatem ecclesiæ, interponit decretum, et præstat assensum; nam etiam in concessione rerum modici valoris, requiritur decretum, sive licentia ordinarii. Mar. Anton., Variar. resol. lib. 1, resol. 25, n. 13, etiam concurrentibus supra dictis tribus requisitis, ut in d. c. *Terrulas*.

Idem quoque servatur si ista auctoritas præstatur ab episcopi vicario, si tamen ab eodem episcopo habuerit hanc facultatem, et non aliàs; nam ad hoc requiritur ipsius Episcopi speciale mandatum, ex Be-ros., cons. 83, n. 7 et 17, lib. 1, et fuit dictum in unâ Placentin. *Domus*, 3 decembris 1629, coram Cocceino decano, et in unâ Cremonen. *Benorum*, 9 februarii 1607, coram cardinale Lancelotto juniore, quas decisiones ad id refert Addit. ad Buratt., decis. 938, num. 12.

Benè tamen habet hujusmodi facultatem capitulum, Sede Episcopali vacante, quia mortuo episcopo, potest auctoritatem præstare in alienationibus rerum Ecclesiæ, juxta terminos prædicti c. *Terrulas*, nam post obitum prædicti episcopi, hoc jus transit ad capitulum, quia est jurisdictionis in quâ illud succedat, Redoan. de Reb. Eccles. non alienan., quæst. 42, per tot.

Similiter abbas, et quilibet alius prælatus inferior episcopo habet hanc facultatem, si tamen sit exemptus à jurisdictione episcopi, habet separatam territorium, et in suâ ecclesiâ jurisdictionem quasi episcopalem; nam quoad hoc abbas sive alius prælatus

inferior comparatur episcopo, ut ex pluribus probat id. Redoan, d. tract., q. 41, per tot.

In quâ quidem alienatione in casibus ordinariis, reverâ non requiritur causæ cognitio, nec partis citatio, aut iudicis pro tribunali sedentis, decretum, vel sententiæ prolatio et ordo judicialis, et sic illa causæ cognitio, quæ est plena et sollemnis; sed ea quæ semiplena est, non sollemnis, et improprie dicitur causæ cognitio, sed potius discussio, tractatus et consultatio; Redoan., q. 25, n. 50.

ANNUI VERÒ REDDITUS. — Qui necessario est exprimendus, post valorem in proprietate, ut supra expressum, et non solum dictus annuus redditus est verificandus coram commissariis delegatis, sed etiam exprimendus est summo Pontifici; nec sufficit assertio notarii seu beneficiati aut prælati; id. Mar. Ant. d. lib. 1, resol. 21, n. 4.

Circa quod notandum etiam est quòd annuus redditus, licet in quibusdam rebus consistat, attamen semper exprimendus est in monetâ illarum partium; eaque etiam reducenda in ducatos auri de camerâ; ac propterea, non sufficit in supplicatione exprimere quòd supra dictus redditus consistat in tot rubiis frumenti aut sextariis olei, seu doliis vini, sed omnia sunt omnino ut supra reducenda, nec aliter admittitur supplicatio pro quibuscumque facultatibus alienandi, nisi cum supra dictâ expressione; sicut etiam dicimus de annuo valore beneficiorum exprimendo, qui omnino est ad dictos ducatos auri de Camerâ reducendus.

Verum nihilominus est quòd, licet expressio supra dicti valoris in proprietate, illiusque redditus necessaria sit, si tamen daretur casus non expressionis, tunc, ad effectum probandi non evidentem utilitatem, sufficit probare, quòd ex locatione factâ tempore alienationis, plus percipiebatur; Genuen., in Praxi, cap. 98, n. 6, in fin., ex Jas. cons. 54, n. 4, lib. 1, et Dec. cons. 142, et ita decisum refert in unâ Anconitan. Bonorum 2 martii 1584, licet iste casus vix aut rarò hodiè dari possit, cum secundum leges et regulas datariæ apostolicæ, non admittantur in eâ similes supplicationes, sine huiusmodi expressione; quod satis omnibus curialibus notum est.

DUCTORUM DECEM SIMILIS MONETÆ; — et sic prius exprimendus est redditus in monetâ illarum partium, ubi consistunt bona alienanda, et postea reducitur in eadem supplicatione, et in litteris, ad ducatos auri de camerâ, scilicet septem, qui conficiuntur ex dictis ducatis decem supra dicte monetæ, licet aliter reducantur, circa solutionem compositionis in Officio Componendarum, in quo, pro singulis quindecim carolenis monetæ Neapolitanæ capitur ducatus unus de Camerâ.

PRO ANNUO CANONE, SEU RESPONSIONE SEXDECIM DUCATORUM PREFATE MONETÆ NEAPOLITAN. DECIM DUCATOS SIMILES AURI DE CAMERA CONSTITUENTUM; — huiusmodi, ut summus Pontifex certior reddatur de evidenti utilitate, cum non possit valoris notitiam habere monetæ illarum partium, tam valor in proprietate, quam an-

nuus redditus, qui prius percipiebatur, et qui percipietur in futurum, reducitur ad ducatos auri de camerâ. Est enim consuetus stylus datariæ, omne genus monetæ quarumcumque regionum, reducere ad supra dictos ducatos auri de camerâ, propter rationem supra dictam; porro ex prædicto annuo redditu, expresso, constat adesse evidentem utilitatem, si tamen ita compererint ipsi commissarii delegati.

Ex quo, juxta doctrinam Bart. in Auth. *Qui rem*, n. 6, vers. *Dixi vobis*, quando ecclesia locat, etiam in formâ consuetâ pro minori pretio quàm ab alio, factâ diligenti inquisitione, invenisset, dicitur læsa; et ideò in hoc daretur restitutio, juxta text. in cap. 1, de Restit. in integr. nam, locare pro minori pretio, quàm ab aliis possit haberi, reputatur in jure considerabilis læsio; maximè quia utilitas ecclesiæ, ex expressâ juris dispositione est spectanda, ut satis patet ex ipsâ Extrav. *Ambit*.

Quare, per expressionem hujus canonis seu responsionis, videtur quòd utilitas debet esse considerabilis. Nec refert quòd jurium ea fuerit intentio, ne ecclesia damnificetur, et quòd illius indemnitati fuerit provisorium, ac propterea satis sit, qualisqualis utilitas, sufficiatque quòd ecclesia non sit deteriorata, si non sit locupletata, ut ait Redoan., quæst. 20, num. 86.

Quenam autem, hic debeat regulariter esse utilitas circa hoc, neque antiqua jura, vel moderna id specificant, scilicet, quanta; vel quota, neque propterea videtur, quòd id relinquatur iudicis arbitrio; sed tantum quòd debet esse evidens utilitas, quæ non sufficit qualisqualis, nec manifesta, quæ de facili probari possit, sed in valore proprietatis rei, in redditu, vel proventu, in aquè vicinâ, aquè commodâ, aquè cautâ, etc.; id. Redoan., d. num. 80. Et hanc nos scimus esse practicam datariæ apostolicæ, ut nunquam admittatur ibi supplicatio, *Si in evidentem*, nisi illius officiales perpendant annum redditum, quem ecclesia habebit, excedere regulariter tertiam partem, licet quandoque minorem, prout D. datario visum fuerit aut aliàs, secundum casuum diversitatem, etc.

Et præterea sciendum quòd ex quantitate prædictorum reddituum, quos ex causâ alienationis huiusmodi ecclesia habebit, regulatur expeditio litterarum sub hac formâ, *si in evidentem*; ea namque triplex est; Nam, si ipse redditus ascendit ad quinque ducatos auri de camerâ, illarum expeditio fit per breve, sub annulo Piscatoris; usque ad novem inclusivè, per officium minoris gratiæ, quod aliàs penitentiaria nuncupabatur. Et usque ad quamcumque summam reddituum huiusmodi in litteris per cancellariam; licet quandoque pro hac majori summâ expediantur ex speciali gratiâ, per breve.

Sanè dicitur hic, *pro annuo canone*, qui proprie pro emphyteusi solvitur ut in cap. *Ad aures*, de Reb. eccl. non alien., non autem, dicendum est, pro annuo seu perpetuo censu, qui de naturâ emphyteusis nullo modo participat; cum satis differat contractus censuarius ab emphyteutico; in hoc enim transfertur

tantum utile dominium et possessio naturalis, civili penes directum dominium remanente; in illo verò transfertur dominium, et utraque possessio, Abb. in cap. *Constitutus*, num. 20, de Relig. dom., et quamvis in hujusmodi rescriptis apostolicis adisset clausula, *Sub annuo canone, seu censu*, quod poterit evenire ob inadvertentiam supplicantium, seu conficientium hujusmodi supplicationes; ac propterea videatur, quòd Papa intellexerit de concessione censuali; quia tamen ibi præcedunt alia verba, nempe, *in emphyteusim*, etc., illa verba, *seu censu*, solent etiam forsitan ex communi usu apponi; quamvis improprie de canone emphyteutico, ut optimè tradit Seraph., decis. 1193, per totam.

Nec est etiam in praxi omittendum, ipsos commissarios, ad id delegatos, non posse hanc licentiam rectori concedere, si compererint ipsum, majorem expressi canonis quantitatem habere potuisse quàm in his litteris est expressum; cum clarum sit quòd contractus de rebus ecclesiæ, non est validus, saltem in effectu, si potuisset habere ab aliis majorem utilitatem; nam debet rector seu prælatus contrahere, cum illo à quo majorem utilitatem habere potest, Abb. in cap. *Ad aures*, de Reb. eccl. non alienan.

Idemque erit, si petatur confirmatio hujus locationis; cum jam super ea fuerit confectum instrumentum; nam si ipsi commissarii in executione litterarum supra dictæ confirmationis repperint conductorem, ex novâ concordia cum ipso rectore initâ, velle augere canonem supra dictum, profectò non excedent fines hujus rescripti; ideoque poterunt ipsum canonem augere ad majorem utilitatem ecclesiæ; quod facere procul dubio possunt, pinguius adimplentes id quod per se sustineri poterat, sine dicto augmento; dummodò in reliquis non mutetur substantia contractûs primo loco initâ; adiustar procuratoris qui exequitur utilius et melius, quàm dominus mandasset, quia, propter hoc non potest dici, quòd egressus fuerit fines mandati, cum procurator utilius executus fuerit, et melius quàm dominus mandasset; unde quod utiliter gessit attendi debet, non autem quod omisit, quia illud non debet esse in consideratione, Anchar., cons. 28, n. 3.

Id tamen non video, quomodò possit in praxim deduci; quia si ponamus casum quòd annuus redditus fuerit in supplicatione et in litteris expressus ad novem ducatos auri de camerâ, ac propterea litteræ fuerunt expeditæ per officiales officii minoris gratiæ, si postea commissarii in executione earundem litterarum repperint conductorem, ex novâ conventionem initâ cum rectore, velle augere ipsum canonem, seu annuam responsionem ad summam, puta duodecim ducatorum similium, dictæ litteræ expeditæ cum dictâ expressione novem ducatorum ex defectu intentionis concedentis reputantur nullæ, ob præjudiciam quod inde inferitur aliis officialibus, per quorum officium debent litteræ expediri sub dictâ expressione ducatorum duodecim; cum idem Pontifex nunquam intendat præjudicare ipsis officialibus, qui ob hanc causam

bonâ fide eorum omnia à Sede Apostolicâ emerunt; ut inde eorum emolumenta capiant, ex eorum manuum appositione; Paris. de Resign. benef., lib. 8, q. 2, n. 15, et ita pluries audiui à dominis abbreviatoribus majoris presidentiæ, licet nonnulli ex illis, in contrariam sententiam inclinaverint; quam nunc ego libenter amplector; namque in quâdam hujusmodi casus contingentia, dum de hoc dubitaretur, re ad Urbem delatâ, fuit rescriptum, valere nihilominus contractum alienationis, mediante beneplacito apostolico cum supra dicto canonis augmento; nam majoris considerationis est utilitas ecclesiæ quàm interesse supra dictorum DD. officialium; utilitas namque publica prout est ecclesiæ, præfertur private et tolerari debet quòd propter hujusmodi publicam utilitatem, quis jure suo privatur, Marescott, var. Resol., lib. 2, cap. 120, n. 4, Buratt., dec. 193, num. 22, et in puncto firmavit Rota penes Seraph., decis. 1208, numer. 9; ibi enim dum proponeretur quòd judices commissarii nulliter processissent, excedendo fines mandati, cum auxerint canonem quem Papa mandabat confirmari, quatenus in evidentem, etc., quia processerunt legitime confirmando simpliciter locationem, eo modo, quo facta fuerat, deinde augendo canonem de partis consensu ad majorem utilitatem ecclesiæ, id facere potuerunt, pinguius adimplentes id quod per se jam sustineri poterat sine augmento; nec diceretur agere contra commissionem, si ea quæ commissarii excedunt, sunt utiliora, vel de connexis, prout ex pluribus comprobatur eruditissimè dominus meus Paulus Squillante, in suo utilissimo tractatu de Privileg. et Obligation. episcop., p. 2, c. 1, num. 39.

AD TERTIAM. — Inter ceteras alienationes, quas in dies fieri videmus rerum ecclesiasticarum, et super quas petendus est assensus apostolicus, illæ frequentiores sunt quæ fiunt ad tertiam generationem, cum raro aut cum maximâ difficultate summus Pontifex præstet suum assensum perpetuis concessionibus, seu locationibus. Quare, ut plurimum, quando fiunt perpetuæ apponitur conditio de renovando de 29 in 29 annos, quandoque verò simpliciter ad 29 annos.

Hic autem simplices Romanæ Curie tyrones non lateat cur ista renovatio locationis debeat fieri de 29 in 29 annis, et quare frequenter bene placitum apostolicum concedatur ad viginti novem simpliciter, non autem ad 30 annos; quandoquidem hujus rei ratio est (quam tantummodò ad praxim, et leges datariæ apostolicæ restringamus) quòd licet constet de locatione simplici, vel ad longum tempus 10 vel 20 annorum, tamen si fuit continuata conformis solutio per tempus 30 annorum quoad privatos, et 40 quoad ecclesiam et si non indicatur præscriptio, nihilominus inducitur perpetuatio livelli, vel emphyteusis, vel locationis, ita ut emphyteuta non possit expelli, ut per Ang. Aret. cons. 17, per tot., cum perpetuum dicatur tempus, 30 annorum, Bald. in l. *Si domus*, § *Si fundus*, ff. de Leg. 2; Abb. in cap. *Nulli*, in ult. not. de Reb. eccles. non alien.; Tusc. in suis pract. Concl. tomo 3, concl. 228, litterâ E; quare cum summus Pontifex, ejusque

D. datarius, alique officiales, nimis invigilent, ut quoad fieri potest, hujusmodi bona ecclesiastica, in perpetuum non locentur cum prohibita sint tales alienationes, propterea, sive perpetuò, sive ad aliud tempus petantur, illas quandoque restringunt ad 29 annos; cum ab hujusmodi perpetuitate nimis abhorreant, sine gravissimâ et utilissimâ causâ; et de locatione ad longum tempus, idem judicetur, quod de alienatione, vel venditione, quandoquidem, prohibita alienatione, vel venditione, talis locatio prohibita videtur, ut per Dec. post alios ibi per eum adductos, cons. 204, vol. 1. Hinc igitur est, sicut etiam ipsa dataria tenet, quòd locatio ad 50 annos dicatur perpetua, non autem locatio ad 29 annos, juxta doctr. Bald. in Addit. ad Specul., vers. *Locatio ad 29 annos*, quem refert idem Redoanus, q. 57, n. 51. Cæterum verò, an, quomodò, et quando circa præmissa, et alia intret præscriptio, habemus integrum titulum c. de Præscript. 50 vel 40 ann.; et ad saturitatem circa hoc potest videri id. Tusc.; d. tomo 5, verbo *Emphyteusis*, per omnes conclusiones, d. litterâ E, præsertim concl. 228.

Ac proinde in praxi observatur ut si fortè fuerit impetratum rescriptum confirmatorium concessionis, seu locationis ad viginti novem annos; ac postmodum commissarii delegati, compererint instrumentum, fuisse celebratum in perpetuum, non poterunt illud confirmare; quamvis longè major adsit utilitas ecclesiæ; cum tale rescriptum, in hoc casu, sit strictè interpretandum; ac propterea non extendendum ad tempus non expressum, cap. 1, de Off. deleg. in 6, Rot., decis. 8, part. 1, cum illud debeat aptari petitioni; Bald. in l. *Eam*, vers. *Item*, c. de Fideicom.; Dec., cons. 242, num. 4, nec refert, quòd, quocumque modo agant, utiliter agant: ac propterea videatur sustineri posse tale rescriptum; nam semper in dubio, talis præsumitur Papæ voluntas, qualis de jure esse debet; Dec., cons. 125, num. 6, vol. 1, et cum rescriptum hujusmodi, fuerit impetratum ad tertiam generationem, ac instrumentum in perpetuum, ipsi commissarii non poterunt, neque ad tertiam generationem illud confirmare; nam, etiam pro ipsâ tertiâ generatione, redditur nulla ipsa confirmatio, ut per Abb., cons. 41, n. 5, lib. 1, quia attenditur supplicatio, non autem contractus prout fuit in Rotâ decisum in unâ Senen. *Prædii*, 28 aprilis 1689, coram Seraph.

Imò, ut plurimum videmus quòd, licèt locatio petatur perpetua, nihilominus D. datarius, justis causis sibi benè visis, si narretur in supplicatione, fuisse confectum instrumentum perpetuæ concessionis, in ipsâ supplicatione addit: *Et ad tertiam generationem tantum, recisâ dictâ concessione perpetuâ*, etc.

Ipsius. — Nec à propositâ materiâ nimis abesse videtur quærere quando et à quo incipiat prima generatio; cujus cognitio, etiam ad ipsos commissarios spectare dignoscitur. Unde, hujus rescripti ordinem non invertendo, dicendum est quòd, si locatio hæc fiat ad tertiam generationem, tam in instrumento locationis hujusmodi, quàm, in decreto dictorum commissariorum exprimi debet an ea fiat ad tertiam

simpliciter, an verò ad tertiam ipsius emphyteutæ generationem. Nam in primo casu computatur in primâ generatione persona ipsius acquirentis, qui facit primam, filius, secundam, et nepos ex filio tertiam; Bald., in auth. *Si quas ruinas*, num. 4, c. de sacros. Eccles., adèò ut mortuo ipso nepote, sit extincta locatio, Jul. Clar. in § *Emphyteusis*, q. 54, quo casu pronepos prorsus excluditur: et hæc est communis sententia, quam probat Menoch., cons. 883, num. 15, lib. 9. Secundo verò casu, nempe cum locatio facta fuerit ad tertiam ipsius generationem, generatio ipsa incipit à filiis ipsius acquirentis; Bello, cons. 80, num. 7; Bero, cons. 109, num. 15, lib. 1, Gabr., de Emphyt., concl. 4, num. 4, Hieron. Gabr., cons. 90, num. 4, lib. 1, et cons. 68, num. 1, vol. 2, id. Menoch., d. num. 13, cum nemo generat se ipsum; sed talis acquirens, sit tantum principium generationis, sicut distinguit id. Jul. Clar., d. q. 54, ubi ait quòd considerata sunt verba ipsius investituræ, veluti, si illa sint simpliciter concepta, aut si appareat, distinctam esse personam, acquirentis ab aliis discedentibus, nempe, quia Titio conceditur aliquid in emphyteusim, usque ad ipsius tertiam generationem; eo enim casu, filius facit primam, nepos secundam, pronepos tertiam, et ista fuit etiam opinio Bart. in quodam suo Consilio citato per eundem Bald., in d. auth. *Si quas ruinas*, n. 5; Dec., cons. 621, ubi, quòd acquirens non comprehenditur.

Quare est hic advertendum quòd due aliunt decisiones capitantur, quarum una est 18 part. 2, die 3 junii 1555, ubi nonnulli allegantur doctores tenentes comprehendendi acquirentem, etiamsi dicatur, *Ad tertiam ipsius generationem*; altera verò 112, d. part. 2, num. 2, in quâ allegatur Castr., cons. 558, col. 1, vol. 2, qui etiam tenet hanc opinionem; quas licèt ad id pluries audierim allegari, nihilominus, fuerunt aliæ decisiones contrariæ adductæ; quia satis apud omnes exploratum est quòd ubi emphyteusis vel feudum conceditur alicui simpliciter, usque ad tertiam generationem, unaquæque persona dicitur constituere unam generationem; ita ut veniant tantummodò, et recipiens, et filius et nepos. Secus autem, si hic adderetur *Ad ejus*, vel *ad ipsius generationem*; quo casu, veniunt recipiens, filius, nepos et pronepos; quare cujuscunque opinio aliter sentientis, ex supra dictis; sive aliàs quomodo libet clarum est, quòd nunquam fuit recepta, cum satis liqueat, res ecclesiæ hodiè posse transferri ultra nepotes, tam de jure, quàm de consuetudine, præsertim quando sumus in casu, quo intervenit approbatio summi Pontificis, quæ omne dubium submovet; Mar. Ant., Var. Resol. lib. 1, resol. fin., casu 46, et supra dictam distinctionem secuta fuit pluries Rota in unâ Farsen. Villæ Caprarolæ, 20 maii 1592, coram Penia, et in unâ Bononien. Bonorum, 18 martii, 1611, coram illustrissimo D. Coccino Decano, et in unâ Assisien. *Emphyteusis*, 27 junii, 1629, coram D. Merlino, quæ quidem Rota præcipuè movetur, ex Bart., qui ita in facti contingentia consuluit, ut dicit id. Bald. in d. auth. *Si quas*

ruinas, num. 3, vers. *Juxta hoc*, quem omnes indifferenter sequuntur, et non minùs eruditissimè, quàm copiosissimè scripsit dulcissimæ memoriæ genitor meus Fabius Corradus, celeberrimus suo tempore jureconsultus, in causâ vertente inter rectorem abbatis ecclesiæ S. Symphosæ Cusentin. diocesis, ac Paulinum Fieravante; quæ ex speciali rescripto, fuit in gradu appellationis commissâ Alexandro Glorierio, tunc nuntio Sedis Apostolicæ, in hac civitate residenti, de anno 1593. Quare nec contemnenda quidem est ratio, quam etiam circa hoc, assert eruditissimus Augustinus Barbosa, de Jur. eccles., lib. 3, cap. 30, num. 24, nimirum, quòd ipsa ratio differentie assignari potest, quia quando simpliciter dicitur, *ad tertiam generationem*, dominus directus considerat generationes in abstracto et absolutè, non autem respectivè, et tanquam generationes alicujus certæ personæ; et ideò, tot terminos et gradus constituit in concessore, quot sunt personæ; et sic in tertiâ personâ terminatur concessio, velut in tertiâ generatione; quoties verò apponit dictionem, ejus, vel, ipsius, tunc in concreto et respectivè considerat generationes, tanquam provenientes à primo receptore, et benè intrat distinctio inter generantem, seu causam generationis, et ipsam generationem, ex Papon. cons. 86, num. 14, cum seqq., Mar. Anton.; Var. Resol., lib. 1, resol. 121, casu 46, Alexan., cons. 125, num. 5, lib. 5, Ruin., cons. 166, num. 6, lib. 1; Mant. de Tacit. et Ambig., lib. 22, tit. 25, num. 16; idem tenuit Specul., in tit. de Locat., § *Nunc aliqua*, num. 15; Bald. in l. 2, vers. *Quæro*, c. de Jur. emphyt. Castr., cons. 338, vol. 2; Socc., cons. 25, cons. 225, vol. 4, Alex., cons. 110, vol. 3; Dec., cons. 62, in principio; Ludovis., decis. 522, num. 1 et 2, ubi ait quòd cum concessio facta fuerit Antonio ad tertiam ipsius generationem, generatio incipiebat à filiis ipsius Antonii, et terminabatur in ejus pronepotibus, etc., subdens quòd hanc conclusionem non impugnabant informantes pro archiconfraternitate confalonis; sed potius eam evitare conabantur pluribus modis; primò, ex usu seu abusu notarii, quem dicebant non agnovisse differentiam, quam constituunt doctores, quando quis recipit emphyteusim ad tertiam generationem, simpliciter, et quando ad tertiam ipsius generationem, cum promiscuè et indifferenter addat, et non addat illam dictionem, *ipsius*, etc.

Cæterum verò, cum factum in dubium revocari contingit, ut si ex verbis instrumenti hujusmodi concessionis, non ita clarè constet, an talis concessio comprehendat, etiam pronepotes, cum regulariter emphyteusis ecclesiastica concedatur tribus personis, et respectu ecclesiæ sit odiosa; si aliter ex prædicto instrumento non appareat, debet concessio exclusivè interpretari, tanquam si simpliciter diceretur, *ad tertiam generationem*; adeò ut ipsius acquirentis comprehendatur, absque illâ dictione, *ipsius*; hoc autem ut quantociùs fieri possit, investigatorum numerus finiatur, ut voluit Tiraquell. de utroque Retr., § 1, gl. 11, p. 45, vers. *Etiam ex simplici præsumptione*, Felin. in

cap. *Per tuas*, n. 9, de Probat., tametsi in contrarium sit communis opinio, quòd videlicet possit concedi ad tertiam et ulteriorem generationem etiam inspecto jure communi, ut per Alex., cons. 110, num. 19, vers. *Et non obstat*, lib. 3, quod magis ex hujusmodi Papæ decreto in his litteris appositò, declaratur.

Quæ tamen generatio, regulariter non comprehendit descendentes ex filiâ; quia non sunt de generatione, licèt ipsa filia sit de generatione: Castr., cons. 244, n. 3, vers. *Super tertio*; Tuse., pract. Concl. tomo 3, concl. 457, litterâ E, per tot., prout, neque illegitimum qui non succedit in bonis ecclesiæ, in emphyteusim concessis etiamsi esset legitimatus; Bald. in l. *Generaliter*, § Cum autem, num. 4, de Instit. et Substit., ut est communis opinio; ratio enim est quia tales filios, ex illegitimo matrimonio conceptos, maximè Ecclesiæ abhorret; quare non videtur de illis cogitasse, Jul. Clar. in dicto § *Emphyteusis*, quæst. 30; Paris., cons. 71, num. 45, lib. 3; Rot. Ruin., cons. 36, num. 18, lib. 1; Gabr., cons. 83 et seq., quod quidem hodiè sine difficultate aliquâ procedit, urgente præsertim constitutione Pii V, revocatoriâ omnium facultatum legitimandi bastardos ad successionem in bonis ecclesiæ, ut per Mar. Ant. var. Resol. lib. 1, resol. 98, num. 1, et ita pluries in facti contingentia evenisse, non ignoramus in causâ hujusmodi concessionis in emphyteusim, etiam præcedente beneplacito apostolico, et sæpius fuit in Rotâ resolutum, tam coram Rubeo, de anno 1579, quàm etiam in unâ Romanâ, de Peruschis, sub die 29 februarii 1580, coram Oriolien., et in unâ Perusin. de Ubaldis, 29 octobris coram fel. record. Gregorio XIII, et in causâ alimentorum, coram Penia, die 23 maii 1594, ut ex dec. quam assert id. Mar. Ant., d. res. 98, in fin., quod quidem procedit non solum quoad naturalem tantum, verum etiam ad legitimatum; Alex., cons. 94, num. 5, et cons. 126, n. 7, lib. 1.

Hanc autem conclusionem benè limitavit Rota in unâ Ariminem. *Bonorum*, 14 aprilis 1574, ut regulariter naturalis tantum, vel legitimatus non possit succedere in emphyteusi ecclesiasticâ, non autem non acquisitione; ex quo rectè potest bastardus, volente ecclesiâ, acquirere bona ecclesiastica in emphyteusim; cum totum hoc pendeat à verisimili mente prælati ecclesiæ, Rotâ, decis. 475, num. 2, part. 1, divers., ubi quòd non aliâ ratione videntur isti incapaces, nisi propter statum ipsiusmet ecclesiæ, quæ cum sit nobilis, et speculum pudicitie, non intelligit in dubio de istis abusivis; sed quando bastardus est vir probus vitæque commendabilis, talis recipitur ab ecclesiâ, et contrahendo cum bastardo videtur habere notitiam de illius qualitate: quare meritò dicta regula non habet locum in bastardo acquirente ab ecclesiâ, et ita præsupponit Bald. in cap. *Quæ in ecclesiarum*, n. 45, de Const., cum aliis in d. dec. adductis. At verò, quando emphyteusis est acquisita à privato, tunc filii etiam naturales admittuntur; ex eo quòd in contractibus regulariter, filiorum appellatione, veniunt etiam naturales; id. Clar., d. q. 30, in fin.

GENERATIONEM, LOCARE, ET CONCEDERE, etc. — Hoc enim modo, supra dicta concessio, in emphyteusim dicitur facta, quamvis in supplicatione non fuerit ita expressum, prout quandoque exprimitur; ex quo emphyteusis dicitur ab emponemate, vocabulo Græco, quod idem est quod melioratio. Alex., cons. 117, num. 12, in fin. lib. 4, et emphyteusis vulgariter dicitur livellus vel locatio perpetua, vel ad longum tempus, ut hic, id. Alex., d. n. 12, id. Tusc., concl. 147, num. 1, de litterà E. Nec secundum hanc praxim, vim aliquam fieri videmus in tali concessione in evidentem; ex quo licet in supplicatione non fiat specifica mentio de emphyteusi vel locatione, vel contractu livellario, debent attendi conditiones, et pacta de quibus in instrumento, cui scilicet contractui magis conveniant; et secundum illa debet judicari, in quam speciem contractus cadat; illa enim denominatio nihil facit; sed potius attenditur effectus rei, ut ait Jul. Ciar. in § *Emphyteusis*, q. 1, vers. ult.

Quod quidem petitur, quando conductor, seu emphyteuta habet filios; quod si non habeat, nec fortè ulla adsit spes, illos procreandi, tunc solet peti locatio, non ad tertiam generationem, sed ad tertiam nominationem; et explicatur in supplicatione, ut attento, quod orator prole caret, et dictum terræ petium ad debitam culturam reducere intendit, ad tertiam nominationem tantum, ad vitam; scilicet ipsius oratoris et personæ per eum nominandæ, ac demum alterius personæ quàm ipsa persona sic nominata, duxerit nominandam, nec ultra; ita ut, etiamsi utraque, vel alterutra personarum nominandarum, filios procreaverit, ad eos minimè transeat huiusmodi terræ petium; sed mortuis istis personis, sic, ut præfertur, nominatis, vel aliàs, finitâ emphyteusi, hoc terræ petium, cum omnibus melioramentis in eo factis, dictæ ecclesie liberè cedat.

Quomodo autem, et qualiter emphyteusis concessa ad nominationem, transeat ad nominatos, dicendum est, etiam in hac praxi, quod quando conceditur pro se, et filiis et nepotibus, si habuerit, et si non habuerit pro duobus successoribus, ut hic quos eligere et facere voluerit in suo testamento; ad hoc ut transeat ad nominatos, debet forma servari, ut nominentur in testamento, aliàs non valeret nominatio facta sine testamento; in Ang., cons. 351, princip. Tusc. pract. Conclus. tomo 3, concl. 180, litterà E, ubi limitat quod benè valeret nominatio facta in codicillis, quando codicilli sunt confirmati à testamento, ut quia personæ nominatæ sunt heredes universales in testamento instituti; id. Ang., d. cons. 352, in fin., ubi benè ait quod licet nominatio debeat esse formalis, veluti, si plures sint nominandi, debeant nominari ordine successivo; attamen, si simul nominentur plures, sustinetur nominatio ordine successivo, facta ex ordine litteræ; id. Tusc. loc. cit.

SI NOSTRA ET SEDIS APOSTOLICÆ SIBI SUFFRAGENTUR LICENTIA ET FACULTAS. — Aliàs enim incurrerent ipsi oratores poenas in dictâ extravag. *Ambitiosæ*, contentas. Et hic cautus sit contrahens, quando in instru-

mento alienationis servatur beneplacitum apostolicum; quia si illud reservatur, præsertim cum clausulâ, *non aliter, nec alio modo*, erit necessariò impetrandum; etiamsi aliàs de jure non requireretur, eò quod hæc licentia competat forsan episcopo, juxta terminos d. cap. *Terrulas*, 22, q. 2; nam clausula hæc importat conditionem, quæ est omninò adimplenda; Cassad., dec. 2, num. 7, de Simon., quia facit actum conditionalem; Curt. jun., cons. 77, num. 3, unde, dicto beneplacito non obtento, nihil dicitur actum, argum. l. *Pecuniam*, ff. *Si cert. petat.*; Jas. in l. *Si quis sub conditione*, ff. *Si quis omitta caus. testam.*, potissima quidem ratio (ni fallor) ea est quia habemus in jure, quod pacta quæcumque in investiturâ adjecta, sunt attendenda, nedum si erunt superflua, verum etiam si repugnent naturæ feudorum; Capan. de Jur. relev., p. 4, q. 28, num. 8, et dixit Rota in una Neapolitan. Laudemii 10 decembris 1639, quod licet prælatus successor in ecclesiâ non teneatur solvere relevium pro feudo, tamen hoc fallit, si in investiturâ cautum sit, ut relevium solvatur, quando prælatus moritur; et in propriis terminis beneplaciti apostolici cum dictâ clausulâ *non aliter, nec alio modo*, fuit aliàs dictum, transactionem corrumpere quamvis alioquin non esset illud necessarium, Ludovis., decisi. 192, num. 1, et ibi Add., num. 3, ubi probat ex pluribus decisionibus, Rotam dixisse esse necessarium, quando fuit reservatum cum dictâ clausulâ, *Non aliter*, etc., et quod non sit necessarium, et quod propterea non sit habenda ratio Gabriel., cons. 92, n. 4, et seq. lib. 1, dicentis non esse necessarium, quando de jure non requiritur, non obstante dictâ clausulâ: *Non aliter*, etc., quam ipse ait appositam ad majorem cautelam. Et reverà, doctrina ipsius Gabriel., loc. cit., satis deviat à praxi quotidianâ in hac materiâ, per quam omninò requiritur dictum beneplacitum, non obstante supra dictâ clausulâ.

Quamvis regulariter simpliciter reservatum, intelligatur, quatenus illud sit necessarium; Seraph., dec. 1027, num. 7, Add. ad Buratt., decisi. 374, num. 16, subdens num. 17, quod dicta clausula *Non aliter* in hoc casu operatur, ut ad unguem sit observandus modus in contractu præscriptus, et importat formam, id. Seraph., decisi. 420, num. 6, et fuit dictum in unâ Avenionen. *Donationis*, 29 aprilis 1619, coram patriarchâ Manzanedo, et quod nisi interveniat dictum beneplacitum, contractus corrumpit ex defectu consensûs, qui censetur deficere eo ipso quod deficit dictum beneplacitum, consensui correspectivum, ex juribus per eundem, Add. loc. cit. allegatis, et fuit etiam in alienatione rerum ecclesiæ, dictum in unâ Pisan. *Bonorum*, 28 octobris 1583, coram Buratt. et in Aretin. *Capellanæ*, 16 januarii 1616, coram Buratto, et in unâ Ferrarien. *Decimarum*, 23 januarii 1617 Corn. cons. 227, in 5, vol. 4, Aret., cons. 11, num. 2, dicens, contractum conditionalem non esse proprium contractum, ipsa enim conditio nihil ponit in esse, antequàm impleatur, d. l. *Si quis sub conditione*; quod quidem satis ostendit illius definitio, quæ talis est:

videlicet: *Conditio* est eventus fortuitus in quo dispositum suspenditur; Nav. cons. 2, num. 4, de Condit. appos. Ac proinde improbatur Gabr., cons. 92, num. 4, et seq., lib. 1, dùm ait non esse necessarium expedire beneplacitum, quando illud de jure non requiritur, non obstante dictâ clausulâ, non aliâs quàm proinde dicit appositam ad majorem cautelam, ut supra dictum est.

Premissa tamen procedunt, nisi cum reservatione dicti beneplaciti; addatur clausula, *Quatenus opus sit*, et postea verificetur quod non erat necessarium; Genzal. ad regul. 8 cancell., glos. 12, num. 98; qui numer. 99, querit quid si fuerit facta concordia sub beneplacito Sedis Apostolicæ, et illius confirmatio fuit ab uno papâ denegata, an possit altera pars instare quòd expectetur ad voluntatem alterius Papæ successoris, cum Sedes Apostolica non deficiat, et non fuerit facta concordia sub beneplacito nominis proprii, sed dignitatis; et respondet cum Rotâ, decis. 290, num. 2, part. 5, divers., ubi concluditur quòd non; nam, ex quo fuit semel denegata, conditio defecit.

CAPUT V.

Praxis dispositivæ earundem litterarum: Si in evidentem, etc.

QUARE PRO PARTE, ETC., ASSENTIUM LOCATIONEM ET CONCESSIONEM HUIUSMODI, SI FIANTE, IN EVIDENTEM, etc. — Nec propterea standum erit aliquo modo assertioni partium consentientium super huiusmodi utilitate, ut per Barbat., cons. 40, col. 5, vol. 1; hoc enim modo pateret via fraudibus, contra text. in cap. *Quartò*, de Divort., cum eis uti deponentibus in causâ propriâ, et ad suum commodum, non sit credendum, l. *Omibus*, c. de Test.; Bart. in l. *Deferre*, ff. de Jur. fisc.; Alex., cons. 52, num. 4, vol. 6; Castr. 501, vol. 1; Osase., decis. 72, num. 6; Surd., cons. 61, n. 26. Imò neque creditur instrumento assenti, quòd sit factum causâ utilitatis, nisi probetur, c. *Non liceat*, 12, q. 2, prout neque concessio rectoris seu prælati nocere potest ecclesiæ; Glossa in l. *Certum*, § *Sed an ipsos*, ff. de Confess.; Rebuff., in Compend. alienat., in verbo *Prospiciat*; Card. in Clement. 1, de Rebus eccl. non alien., verbo *Trigesimò quæro*.

VOCATIS, QUI FUERINT EVOCANDI. — Hanc clausulam reperio extractam ex pluribus locis, tam juris canonici quàm civilis, præsertim ex c. *Exhibita*, de Judic.; ibi, *ut vocatis qui forent evocandi, super propositis et aliis, negotium concernentibus, inquirant veritatem*, etc. Quæ quidem applicari potest, etiam aliis commissionibus, super grâtiis apostolicis, et elicetur etiam ex not. per Card., cons. 92, num. 3, vers. *Ad hoc respondeo quòd indulgentia apostolica*; Alex., cons. 70, col. 3, vers. *Tum etiam*, num. 9; Dec., cons. 153, post princip., et cons. 274; Boer., decis. 545, num. 4, vers. *Tamen*. Hoc enim satis rationabile videtur, et juri conforme: nam citatio partis semper requiritur ubicunque potest alteri præjudicium inferri, vel de alterius interesse agi, text. est expressus in l. *De mox que*, ff. de Re jud., l. *Nomen ita Dives*, ff. de Adopt.

l. 1, § *Demittere*, ff. de Ventr. inspic., l. *In diem adjectio*, ff. de Aqu. pluv. arcen., l. *Si quando*, et ibi Bald. c. de Testam., et per hanc clausulam, *Vocatis*, requiritur citatio partis, sique commissarii supra dicti sunt mixti executores; ex eo quòd habent cognitionem causæ annexam, ut in c. *Novit*, de Appell., c. *De cætero*, de Re jud., c. *Pastorali*, de Off. deleg., ad differentiam meri executoris, cui non est demandata aliqua cognitio, sed tantum causæ executio, c. *De cætero*, de Re jud. Unde supra dicti iudices non aliter procedere possunt, quàm parte citatâ; Fel. in d. c. *De cætero*, num. 10, vers. *Quid de clausulâ*, eod. tit.; Dec. cons. 173, n. 2, dùm requiritur causæ cognitio; Abb. in c. fin. de Præsumpt. num. 15, et ibi Fel., n. 23, vers. *Fallit*, Caputque, decis. 282, n. 4, part. 2.

Et ideò, supra dicti executores debent procedere ad verificationem narratorum; quamvis ea per aliquem non negentur, Paris. cons. 49, n. 31, l. 4, et donec verificentur, semper potest dici de subreptione, saltem, quoad effectum utendi ipsâ gratiâ, eò magis cum illa, tam ex illius tenore quàm ex litteris ejusdem Pauli II, in eâ præinsertis, contineat certam formam, quæ pro executione narratorum supra dictorum debet omninò servari, Felin. in c. *Cum dilecta*, num. 6, cum seq. rescript., et si aliâs exequerentur, malè agerent; Maresch., de Commiss., parte 2, fol. 99, n. 5; nam, si stantibus præmissis, de citatione non constet, alienatio erit prorsus nulla; Abb. in c. *Exhibita*, de Jud.; Dec., cons. 173, n. 2, vol. 1, quia in tantum valebit rescriptum, in quantum illius forma servabitur, d. c. *Cum dilecta*.

Unde debent vocari partes, interesse habentes, seu alii contradictores, fierique processus, cum receptione testium; aliæque legitimæ probationes, ad præscriptum supra dictæ constitutionis Pauli II, quæ incipit: *Cum in omnibus*, ibi: *Testes et probationes riper narratorum veritate recipiant*; aliâs enim illius formæ non esset satisfactum; Rot., decis. 716, num. 1, part. 1, divers. et processus fortè annullaretur; Paris. de Resign. benef., lib. 1, quæst. 4, num. 45, de quo quidem processu debet doceri, ne fortè inquisitio super expositis, fiat parte non vocatâ, et per falsos testes non juratos, et malè deponentes; Bellan., decis. 617, n. 2.

Hæc autem intelligas circa eos qui habent interesse, ut supra dictum est, non autem, quæ pro solemnitate requiruntur; Seraph., decis. 358, num. 5, cum certum sit Papæ auctoritatem, supplere omnes solemnitates; Abb., cons. 41, n. 3, et ipse non curet de his solemnitatibus sed tantum de utilitate ecclesiæ; Socc. cons. 15, num. 15, vers. *Insuper*, lib. 6.

Et practicatur in hac curiâ archiepiscopali neapolitanâ, quòd in primis obtento huiusmodi rescripto Iudices delegati, ut cautius agant neque decipiantur, si antea non fuerint factæ substationes, præsertim, si adest suspicio collusionis inter beneficiatum et concessionarium; vel adest dubium an concessio cedat in evidentem utilitatem ecclesiæ, extrajudicialiter rescripti consignent episcopo loci ordinario,

etiamsi ejus vicarius fuerit unus ex Commissariis, ad quem spectat tueri jura suarum ecclesiarum, ut si quid ei pro facti instructione videbitur, ipsis commissariis significet; id. Quar., d. verbo *Alienatio*, sub num. 14, vers. *Obtento rescripto*.

Quod tamen locum sibi non vindicaret, si contineret (quod rarò tamen accidit) Papam committere simpliciter delegato, ut se etiam simpliciter informet de utilitate ecclesie, prætermittà supra dictà clausulà, *Vocatis*, et si repererit, in evidentem Ecclesie utilitatem cedere, alienationem confirmet, aut licentiam alienandi concedat; quia tunc satis est ut adhibeat cognitionem extrajudicialem absque citatione; nam pro eo et ejus sententià præsumitur, absque processu, maximè si assereretur adhibuisse causæ cognitionem, seu se informasse; Put., decis. 432, lib. 2; Rot., decis. 479, parte 1, divers.

In casu enim supra dicto, circa informationem, statur ejus assertioni, et pro ejus decreto præsumitur absque processu; Gare., de Benef. p. 12, c. 2, n. 156 et 158.

Hujus autem rei rationem, eam esse putarem, quia quando hujusmodi rescriptum uni tantum simpliciter dirigitur, non astringitur iste delegatus ad procedendum servatà formà prædictæ constitutionis Pauli II, in quâ, commissariis præscribitur modus procedendi; sed sufficit ipsum tantummodò extrajudicialiter informari.

Quod sæpè fieri et observari videmus, præcipuè cum agitur de alienatione rerum ecclesiarum regularium, super quo emanavit decretum S. D. N. Urbani Papæ VIII, quo prohibendo dictam alienationem, statuit ut licentia super eà concedatur per sacram congregationem concilii Tridentini, ut supra diximus, et infra dicitur; et sic in dicto decreto, seu licentià supra dictà, non inseritur dicta constitutio, *Cum in omnibus*, etc., quamvis pluries viderim hujusmodi licentias concedi, et ordinario dirigi, ut ipse procedat servatà formà dictæ constitutionis; absque eo quòd illa inseratur in dictà licentià, quod fieri consuevit quando materia est gravis, et ex sui naturà dignoscitur requirere partis citationem, ac omnia quæ in se continere solet dicta clausula: *Vocatis*, etc.

Nec tamen in hac praxi silentio prætereundum putavimus quòd licet in hujusmodi litteris, *si in evidentem*, Papa mandet inseri supra dictam Pauli II constitutionem, si tamen ea fuerit ommissa (quod tamen nunquam aut rarò contigisse scimus, præterquam in casibus à nobis jam expressis), non propterea annullantur supra dictæ litteræ; sicut annis elapsis prætendebat vicarius cujusdam episcopi in executione earundem litterarum; quo ego consultus respondi, quòd, etsi in re tam magni momenti, qualis est alienatio rerum ecclesiasticarum, voluerit ipse Paulus II ipsam suam constitutionem inseri in omnibus rescriptis, in formà, *Si in evidentem*, ista tamen constitutio non tribuit facultatem committendi causas super hujusmodi alienationibus, sed solum imponit pœnas iudicibus commissariis, interponentibus decretum in

lesionem ecclesie; ut patet in dictà constitutione, in § *Si quis autem commissarius*, etc., ubi satis apparet, non propterea substantialem formam induci, adeò ut, dictà constitutione, ut præmittitur, non insertà, annulletur actus; quare talis alienatio, etiam ipsa constitutione non insertà, erit valida, quandoquidem, si ipse Paulus aliter voluisset, profecto expressisset, sicut facere consueverunt summi Pontifices, quando contrarium voluerunt, et in propriis terminis adest, decis. 34, num. 2, coram card. Mellino, in unà Bononien. *Bonorum*, de Marano, 20 novembris 1593, penes Farinac., p. 1, in quâ expressè dicitur quod quando constitutio, habenti aliàs potestatem faciendi actum, mandat simpliciter, sine clausulà annullativà, illum actum fieri sub certà formà, tunc, quamvis contrafaciens sit puniendus, tamen actus valet, ex Glossà in Clem. 1, verbo *Inhibentes*, de Jure patr., et aliis, ut in d. decis., quæ ita concludit, quod nimirum insertio dictæ constitutionis fieri debet solum ad effectum, ut iudices certiorentur de pœnis in bullà expressis, et ideò cum dicta constitutio non habeat decretum irritum, ideò si illa non fuerit inserta in litteris, *Si in evidentem*, etc., in quibus inseri consuevit, ut aliàs dixi, non exinde alienatio redditur nulla, ut in d. decis. 34, num. 2.

Pro executione autem litterarum supra dictarum, debent commissarii expedire monitiones per edictum, cum inserto tenore totius rescripti in genere; monendo omnes et quoscunque volentes dicere de subreptione et obreptione, per affixionem ad valvas cathedralis, parochialis, beneficiæ ecclesie, et in loco rei sitæ alienandæ; Quar. verbo *Alienatio*, sub num. 15, vers. *Secundò expedire poterunt*, ac præcipuè debet citari Ecclesie rector, seu beneficiatus, nec non concessionarius ad dicendum adversus rescriptum, per edictum, cum inserto ipsius rescripti tenore; aliàs totus processus corrumpitur; Seraph., decis. 1307, n. 2, non tamen vocandi erunt patroni, si ipsa ecclesia, seu beneficium fuerit de jure patronatùs, etiam clericorum; quorum consensus nullo modo ad id requiritur, cum ex hujusmodi alienatione, nullum eis inferatur præjudicium; Rocch. de Curte in suo tract., de Jure patr. in verbo *Honorificum*, q. 3, num. 4, relatum per Redoan., q. 31, num. 1; Abb., in c. un. Eccles. benef. necnon vocandi erunt domini bonorum confinium, pro eorum interesse; id. Quar. in d. verbo *Alienatio*, vers. *Quartò post decretum*, in fin., ex eo quia quoad dispositionem ecclesie, vel dotis, patronus nullum jus habet, cap. *Noverint*, 10, q. 1, etiamsi contingat alienatio prædicta; cum ex eà non lædatur jus patronatùs, sed tamen ex urbanitate et honestate quâdam, non autem ex necessitate; benè tamen verum est quòd licet illius consensus non sit necessarius pro validitate actus, negari tamen non potest quin possit semper patronus se opponere ne res ecclesie dissipentur, aut sine causà distrahantur, cum in hoc debeat esse ejus præcipua sollicitudo, ut fuit dictum in unà Calaguritana erectionis cappellanie, 15 novembris 1624, coram archiepiscopo Seleuciensi, et ex

aliis relatis per Lotter. de Benefic., l. 1, q. 11, n. 61 et seq.

Et ubi materię qualitas, sive gravitas aliud suadeat, non incongruum videtur alios ad hujusmodi alienationes faciendas esse vocandos, prout servatur præsertim in alienationibus rerum immobilium ac jurium basilicę principis Apostolorum de Urbe, necnon in locationibus casalium ultra novennium, vel domorum ultra tertiam generationem, in quibus præter capitulum, debent beneficiati vocari, ita ut habeant vocem consentiendi et dissentiendi; nam licet aliud sit de jure communi, prout dico in meâ Praxi beneficiarïa, lib. 2, cap. 13, ferè per tot., in hoc casu non est ad illud recurrendum, cum adsint quoad hoc constitutiones Nicolai III, ut in libello impresso, num. 25, ibi: *Hujusmodi verò beneficiati, cum ad tractatus capituli admittantur, nec vocem in capitulo habeant, nec aliquam potestatem de viribus, bonis, seu quibuscumque negotiis ad ipsam basilicam pertinentibus disponendi, nisi ubi de alienatione rerum immobilium, vel jurium dicte basilicę agerentur; tunc enim assentiendi et dissentiendi hujusmodi tractatibus vocem habeant.*

Adest insuper motus proprius Pauli III, idem disposens per hæc verba ampliatiua, nempe: *Hoc nihilominus nostro decreto ad præsens declarantes, quòd cum ex antiquâ constitutione sancitum sit, beneficiatos non habere vocem aliquam nec potestatem in capitulo, nisi ubi de alienatione bonorum immobilium vel jurium ageretur, eam exceptionem intelligendam esse, etiam ubi tractaretur de locatione casalium ultra novennium, vel domorum ultra tertiam generationem, etiamsi hactenus prædicta, ultra illud tempus sine ipsorum beneficiatorum interventu locari consueverint, ut habetur in unâ Romanâ Concordiæ S. Petri, quæ est decis. 197, part. 1 recent.*

Et quòd sit hoc contra jus commune, satis docet gloss. in capite *Cum ad hoc*, verbo *Ascitos* de Cler. non resid., ubi habetur beneficiatos debere tantum inservire, non autem vocari ad communes tractatus cum Canonicis, cum regulariter administratio bonorum spectet ad capitulum et episcopum; Felin. in capite *Edoceri*, numero 3, de Rescript., et in d. meâ Praxi benefic., loc. cit. Unde secluso privilegio summi Pontificis quoad supradictos tractatus, clarum est dictos beneficiatos nullum jus habere canonicę, nec ad tractatus capituli admittuntur disponendo, neque sunt collegium, capitulum, universitas, sive corpus, neque prælatum, seu rectorem sibi possunt constituere, vel habere, sed subsidunt archipresbytero et capitulo, Caval., decis. 57, per tot.

Quòd si fortè ad ipsum beneficium, cujus bona alienantur, aliquis ex aliquâ causâ regressum habeat ex quo de illius præjudicio et interesse posset agi, ipse erit profectò vocandus, ut per Alex., consil. 145, ubi dicitur quòd si facta sit locatio ad novennium, in evidentem utilitatem, cum confirmatione Sedis Apostolicę, non factâ mentione habentis regressum, locatio non valet, ut per d. Red. q. 57, sub n. 81, ubi refert decisionem Putei, 2. de Reb. eccl. non alien., quæ

fuit facta in unâ Bononien. *Nullitatis locationis*, ubi fuerunt domini moti quia locatio fuit facta in utilitatem prælati, quæ non obligat successorem, per diversa jura ibi allegata.

Nec citandi erunt, qui de jure non possunt impedire alienationem, Menoch. de Arbit. jud., lib. 1, q. 17, num. 15, et de Recuper. poss. remed. 1, num. 122, Surd., cons. 1, num. 94, cons. 39, num. 20; Fel., in cap. *Ecclesia Sanctę Marię*, num. 108, de Constit. et in cap. *Cum olim*, num. 11, de Sent. et Re judicatâ.

SERVATAQUE FORMA PRÆINSECTARUM LITTERARUM, etc. —Nec te lateat, qui es in Romanâ Curiâ novus ac illius negotiis operam navaturus, quòd frequens est penes datariam, et cancellariam apostolicam, ac in illius rescriptis, sermo, de hujusmodi formâ; ac propterea scias quòd forma interdum capitur pro quâdam narratione quæ non est de substantiâ, ut tradit Bal., in c. *Cum in veteri*, de Elect., ex quo ineptum esset, narrationem vitiare dispositionem, cum ex narrativis non valeat argumentum, c. *Si Papa*, de Privil. in 6, et hoc modo dicitur forma instrumenti, forma supplicationis, litterarum, etc., quæ etiam, ex communi usu, formula vocatur, cujus narrativa potest ad libitum poni et mutari, dummodò in reliquis non deviet à consueto stylo conficiendi instrumentum, vel supplicationem, etc.

Atverò forma, quæ necessariò circa propositum nostrum servari debet, duplex est, altera scilicet substantialis, altera verò accidentalis; substantialis illa est quæ dat esse rei; accidentalis verò quæ dat esse materię, circa quam res ipsa versatur; et hæc intelligitur deservire rei cui subjicitur tanquam materia, ut optimè tradit Lot. de Re ben., l. 1, q. 4, n. 47 et 48, ex Ang. Aret., in rub. sub n. 1, inst. de Just. et Jur.

Rursus forma alia inducta est à lege, alia ab homine. Primo modo accipitur pro solemnitate quæ à jure requiritur in aliquo actu faciendo, nempe in ordine vel modo, à lege tradito; nam ex quo actus debet fieri cum solemnitate, ista solemnitas dicitur de formâ ipsius actûs, exempli gratiâ, in testamento condendo, requiruntur septem testes, adeò ut, si unus tantum deficiat, sit irritum, quia non est servata forma prædicta, text. in l. *Si unus*, et ibi doctores c. de Testam. Vel etiam in stipulatione, pro formâ requiritur ut præcedat interrogatio, seu in contractu emptionis et venditionis, de substantiâ ipsius contractûs, est res et pretium, et aliâs esset nullus, l. fin. c. de Contr. empt., prout est etiam de formâ judicii quòd præcedat libellus, sequatur litis contestatio, ac postea fiant probationes, et demùm feratur sententia; nam, si iste ordo seu forma, quæ alio modo vocatur figura judicii, non servaretur vel perverteretur, sententia non valeret, per text. l. *Prolatam*, c. de Sent., sicut etiam de formâ est, ut iudex sedeat pro tribunali, c. fin. de Jud., in 6, ut per Maran. in suo Speculo aureo, p. 2, per tot., nisi tamen Papa hunc ordinem judicialem, sive hanc formam relaxaverit, prout sæpè con-

suevit per illam clausulam, apponi solitam in suis rescriptis, nempe, sine strepitu et figurâ iudicii, quia tunc censetur sublatus omnis ordo formalis juris positivi, quoad solemnitatem tantum; id. Maran. supra sub., n. 26, quod potissimum fieri consuevit per ipsum Papam in causis beneficialibus, committendo iudici ut procedat summarie, nempe simpliciter, et de plano ac sine strepitu et figurâ iudicii; quia ita procedendum est in causâ beneficiâ, prout cavetur in Clem. *Dispendiosam*, de Jud., et in Clem. *Sapè*, de Verb. sign., in quâ declarantur hæc verba, *sine strepitu et figurâ iudicii*.

Ut autem cognoscas quomodo et quando forma hæc inducatur, animadvertere debes quod tunc ea inducitur, quando videlicet conditor legis aut canonis vel constitutionis, postquam præscripsit formam ipsam in conficiendo actu, ulterius processit, nempe quod si forma tradita non servetur, corruat actus; Bald. in l. 1, ff. de Lib. et post. Roman., cons. 66, et quandoque imponitur alia pœna, ultra actûs nullitatem, Joan. Andr., in cap. *ex tuâ*, de cler. non resid.; videmus enim quod per concil. Trid., sess. 24, cap. 1, de reform., postquam fuit præscripta forma ad contrahendum matrimonium, nempe coram parochio et duobus testibus, cavetur ut si totum id non adhibeatur non solum matrimonium sit nullum, sed puniatur parochus.

Unde, ad minus, illius omissio semper inducit nullitatem actûs, Bald. in l. *comparationes*, c. de fid. Instrum., et regulare est quod non servatâ formâ permissivâ, necessariò succedit forma destructiva; ac consequenter actus nullus efficitur; id. Bald. in l. *Prætor ait*, § *Sive autem*, n. 4, de Nov. oper. nunc. Lotter., d. lib. 1, q. 57., sub. n. 9.

Estque adeò delicatæ naturæ, ut non tantum illius omissio annullat actum, faciendo contra eam, verum etiam ipse actus annulletur, quando fit citra, vel præter formam, veluti si aliquid ipsi formæ addatur, vel ex eâ detrahatur; Fel. in l. c. *Cum dilecta*, vers. *Septimò nota*, de Rescript.

Est etiam tantæ potentæ et stabilitatis, ut licet cesset causa ob quam fuit inducta, non propterea cesset illius observatio; Rot., dec. 215, n. 8, p. 1, divers.; imò neque potest adimpleri per æquipollens; exempli gratiâ, decreto d. concil. Trid., sess. 15, c. 9, cavetur quod cum in casu probationis jurispatronatûs, quinquagenaria debeat pro formâ probari per authenticas scripturas, non potest illa probari per testes, quia, forma ipsa, ad hoc à d. concilio tradita, non potest adimpleri per æquipollens; Leo. in Thesaur. for. eccles., parte 2, cap. 6, n. 2, ubi dicit ita censuisse sacram congregationem.

Porrò, non modò annullatur actus ex integrâ illius omissione, verum etiam, si in minimo non servetur; Butr., in c. si., 7 not., de Rest. spol.; Felin., in c. *Cum dilecta*, de Rescript., Dec. in Prudentiam, in 4, not. de Off. deleg., et hæc omnia procedunt, sive forma inducta sit à jure, sive ab homine; Mandos. reg. 27, q. 24, p. 2. Ratio enim est quia actus principis debent

esse stabiles, ac perpetuò permansuri; Felin. in c. *Cum olim*, col. 3, de Re jud.

Potest nihilominus dari casus quo ipsa forma possit per suum æquipollens adimpleri; ut præcipuè tenuit Alex., l. 1, ff. de Lib. et Posth., ubi dicit quod quoties publica utilitas et necessitas inest alicui actui explicando, et forma à jure requisita non potest in eo servari, tunc, ne talis publica utilitas impediatur, sufficit, quod talis forma requisita servetur per æquipollens Boer., dec. 2, num. 23.

Ita etiam, quando ipsa forma non potest adimpleri ob aliquod impedimentum, quia satis per diversa jura patet, quod quoties forma non potest adimpleri specificè, debet adimpleri in casu æquipollenti, et sufficit; Jas., in l., n. 15, ff. de L. et Posth.; Clem. *Causam*, de Elect., et Clem. un. de Concess. præb.

Et quamvis dictum fuerit supra, requiri in testamento pro illius formâ septem testes, si tamen illud fiat tempore pestis, sufficit numerus quinque testium, prout in testamento rusticano, juxta text. in l. fin., c. de Testam., nam, propter hanc necessitatem, remittitur supra dicta forma, et sic valet testamentum tempore pestis, cum numero quinque testium; id. Jas., in d. l. 1; Decius, cons. 282.

Quod tamen in utroque casu intelligas, dummodò jus aut constitutio non prohibeat expressè, formam per æquipollens adimpleri; tunc enim nullâ ratione posset quis ab illius observatione excusari. Hujus quidem rei exemplum desumi potest ex constitutione felicis record. Gregorii XIII de publicandis resignationibus, ubi, ad omninò hujusmodi æquipollens evitandum, plura dantur remedia, pro ipsius formâ servandâ, circa hujusmodi publicationes; et denique pro potiori cautelâ, expressè in eâ cavetur, ne forma hæc possit adimpleri per æquipollens, ut in § *Cæterum* ejusdem constitutionis, etc.

Remittitur etiam ipsius formæ observatio ab ipso Papâ, quando dubitatur an ea possit specificè adimpleri. Unde omnibus curialibus, quamvis parum versatis, notum est quod in litteris beneficialibus, præcipuè parochialium ecclesiarum, in quibus pro formâ debet orator ab examinatore in synodo diocesanâ deputatis, examinari (quia potest facili contingere quod ipsi examinatores in aliquâ diocesi, tempore executionis litterarum non reperiantur deputati) ne orator frustretur effectu dictarum litterarum, aut illarum executio retardetur, post solitam clausulam, nempe: *Si per diligentem examinationem, per te adhibitis examinatorebus, ad hoc à concilio Trid. designatis, adduntur alia verba, videlicet, si istic sint, uti esse debent, in diocesanâ synodo deputati, sin autem, absque illis faciendam, etc.*

Secundo autem modo forma inducta ab homine ea est cum Papâ, à quo aliquod rescriptum emanavit, mandat illius formam servari sub eadem pœnâ nullitatis actûs, ut in d. cap. *Cum dilecta*, ibi, *propter quod procession ipsorum contra nostri formam rescripti, ac juris ordinem attentatum, irritum decernimus et inanem,*

et in c. *Venerabili*, de Off. deleg., ubi etiam Papa cassavit processum habitu, non servatâ formâ rescripti, et in c. *Pisanis*, de Rest. spol., ibi, *mandati formam subdiaconus adimplere nequiverit*, et in fine, *processum huiusmodi, de fratrum nostrorum consilio, irritum judicamus*, ubi Glossa, in verbo *Iritum*, notat quòd iudex, quando non servat formam mandati, irritum est quod facit; Ludovisi., decis. 518, num. 2, præcipiò cum ipsa forma posita sit sub conditione, ut patet ex supra dictis verbis, *servatâ formâ praeinsertarum litterarum*, quæ quidem verba sic posita in ablativo, conditionem important, l. *Si debitor*, § ff. *Quid. mod. pign. vel hy. pot.*; Bart., in l. 1, in q. 5, ff. de Condit. et Demonstr.

Quæ quidem forma, cum debeat etiam servari in confirmationibus alienationum, id operatur ut ipsa confirmatio non revalidet contractum à principio initum sub beneplacito Sedis Apostolicæ; ille enim vires sumit postquam fuerit supra dicta forma servata, et non antea; quod tamen intelligas procedere, non in vim supra dictæ Paulinæ in dictis litteris insertæ, sed tamùm ipsarum litterarum in formâ, *Si in evidentem*, per ea quæ supra diximus sub n. 12, vers. *Nec tamen*.

Ratio enim est quia cum in rescripto confirmatorio adsit clausula, *veris existentibus prænaratis*, vel verbum, repperitis, dictum beneplacitum præstitum est conditionaliter, nempe, si exposita sunt vera; et sic, quod positum est sub conditione, non inducit dispositionem, text. in l. *Si quis sub conditione*. ff. *Si quis, omis. caus. test.*, nam quando aliquid est de formâ, semper illa debet precedere, et non subsequi, Bald. in Rubr. extr. de Off. ordin.; cùmque assensus sit collatus in tempus futurum, non trahitur ad præsens, Afflic., decis. 555, n. 8.

Sanè pro utriusque formæ observatione dicimus, quod nunquam visa fuit illa remitti, etiam in ipsâ Romanâ Curia, sine urgenti et gravi causâ; cùm Papa, illiusque officiales invigilent, ne unquam super negotiis ipsius Curie, valeat illa, ubi requiritur, præteriri; et cum ipsa sit magistra aliarum curiarum, Gonz., glos. 15, n. 12, semper insistit pro illius observatione. Nec minimum exemplum reliquit de eâ Felix Sordani nam, licet auditores sacri palatii, quos Rote auditores vocamus, creentur, et constituentur ex excellentioribus doctoribus totius orbis, necesse tamen est quòd examinentur, antequam ad Rotam recipiantur; quia examen istud pro formâ requiritur: et licet durum hoc visum fuerit ipsi Felino, qui cùm assumendus esset in Rote auditorem, nolebat pati examen: erat enim famâ super æthera notus, et qui iura canonica tanto tempore legerat, tandem exemplo plurimorum præstantissimorum jurisconsultorum, qui antequam ad Rote auditoratum admitterentur novo, imò geminato examini, alteri publico, alteri privato, colla subjecerunt, etiam ipse obedienter se submitit. Mandos., reg. 24, q. 5, n. 42.

In proposito igitur, cum Papa dat certum ordinem in rescripto, ille ordo dicitur forma, quâ omissâ, processus super eo redditur nullus, Caputaque, dec. 145,

num. 5, part. 2, licet hic, per supradicta verba, *servatâ formâ praeinsertarum litterarum*, præscribitur tantum forma ipsis commissariis; pro cuius observatione debent recipere omnino testes et probationes, pro veritate narratorum, Rot., dec. 100, num. 7, part. 3, divers.; aliàs enim erunt puniendi, nec tamen annullatur processus factus in evidentem Ecclesiæ utilitatem, sicut jam supra diximus. Debentque tam ex officio quàm ad instantiam partis, prædicti testes coram ipsis commissariis examinari, cum opportunis interrogatoriis, id. Quarant., verbo *Alienatio*, sub num. 14, verb. *Quintò, hoc adimpleto*, et in unâ Placentin. decimarum, quæ est decis. 295, num. 4, part. 5, recent., fuit declarata nulla alienatio quarundam decimarum, ex eo quòd non fuerit servata forma rescripti *Si in evidentem*, prout de jure dubitatum est, Seraph., decis. 558, et in unâ Ferrarien. bonorum, quæ est decis. 624, n. 1, p. 2, recent., in quâ fuit resolutum sententiam esse invalidam, quia lata vigore rescripti *Si in evidentem*, non servatâ illius formâ per text. in c. *Cum dilecta*, et ibi DD. de rescript., Abb. cons. 41, n. 3, cum aliis allegatis in d. decis.

ILLIUSQUE CIRCUMSTANTIAS UNIVERSIS CORAM VOBIS PRIUS SPECIFICATIS. — Hæc clausula non videtur hic necessaria, obæstimationem quæ faciendâ est à supradictis peritis, quæ procul dubiò fieri non potest, nisi factâ specificatione bonorum, cum eorum qualitatibus, Seraph., decis. 558, n. 5. Nihilominus, quia in præsentis rescripto ita Papa mandat, si ipsa specificatione non fiet, alienatio erit nulla, Rota in unâ Cortonen. rescissionis locationis, 26 januarii 1590, coram Orano, et in unâ Cremonen. coram Blanchetto, 9 maii 1594, ac propterea est necessaria supradicta specificatio à quâ pendet tota validitas alienationis pro utilitate Ecclesiæ, quæ debet esse evidens, ut in c. *Sine exceptione*, 12, q. 2, Seraph., decis. 508, in princip.; unde vix est quòd utilitas certa aliquâ ratione pesseret haberi, nisi mediante specificatione huiusmodi, cùm humanum iudicium circa manifesta feratur, non autem circa occulta, cap. *Erubescat*, 32 dist., et dicitur in prædictâ decis. 624; nam cessante supradictâ specificatione, prælatus pro tempore non esset certus de quantitate et qualitate bonorum in alienatione comprehensorum, in quo plurimum favor et utilitas Ecclesiæ versatur, et ne quando super ipsâ liquidatione bonorum litigare cogatur, prout in dictâ decisione 624, n. 5.

Nec ad id sufficit illa clausula, quæ communiter secundum consuetum stylum datariæ apostolicæ adjicitur in omnibus ferè supplicationibus gratiæ, nempe quòd major et verior specificatio, et expressio fieri possit in litteris; quia ista major expressio, seu specificatio non semper est in prædictis litteris necessaria, prout simpliciter requiritur hic in litteris *Si in evidentem*, et sic non sufficit illam adesse in supplicatione, cum omnino debeat adesse in litteris: nam ista clausula de specificandis bonis et juribus coram commissariis est necessaria, quia utilitas, quæ sola spectatur pro validitate alienationis, vix dignosci potest

sine tali specificatione, nec Ecclesia scire potest quænam bona essent ad eam devolvenda post finitam lineam, seu quocumque alio modo, prout ex plenè deductis in unâ Ferrarien. bonorum, quæ est decis. 780, p. 4, divers. in recent.

Vos CONJUNCTIM PROCEDENTES.—Optima est hæc praxis, quæ desumpta est ex c. *Prudentiam*, § *Illi quippe*, de Off. deleg., ubi ait quòd fuit antiqua Apostolica Sedis provisio, ut hujusmodi causarum cognitiones potius duobus quàm uni, vel tribus quàm duobus, delegaret. cum, sicut canones attestantur, integrum sit iudicium, quòd plurimarum sententiis confirmatur; et quòd à pluribus queritur septentibus, facilius invenitur, c. *De quibus*, 10 dist.; cum enim agatur de alienatione rerum Ecclesiæ, quæ sunt benedicte, Redoan., q. 5, n. 55, vult summus Pontifex quòd ad hujusmodi alienationem non nisi conjunctim ab ipsis iudiciis delegatis procedatur; nam si aliàs voluisset, profectò expressisset, ut solet dicere, veluti, quòd si non omnes interesse nequiverint, alter nihilominus in causâ procedat. Ratio autem est quia, ut vulgò dici solet, plures melius discernunt quàm pauci, d. c. *Prudentiam*, § ult., vers. *Et per plures homin. s. perfectissime veritas revelatur*, c. de Fideicom., c. *De quibus*, 20 dist.; per hanc enim personarum numerositatem duobus malis occurritur, quibus frequentissime justitia subvertitur, nempe imprudentie et corruptelæ, quæ pari passu ambulant, Lotter. de Re benefic. l. 1, in Apparatu, n. 109; et hæc fuit intentio Pauli II, in d. suâ Constitutione *Cum omnibus iudicis*, etc., ibi: *Si quis autem commissarius vel delegatus conscientie sue prodigus*, etc., *per gratiam cultuorem, vel sordis*, etc., ac proinde hoc debet habere in mente qui juri dicendo præest, nempe ne ab defectum scientiæ sit inopiatus, et conscientie, ne sit diabolicus, ut ex Boer. decis. 155, num. 51; et Menoch., de Arbitr., caso 559, num. 1, ait id. Lotter., loc. cit., num. 111, subdens quòd utrique malo non ita occurritur ex personâ unus, quantumvisque singularis scientiæ et doctrinæ, sicut ex multorum cœtu.

Hæc quidem verba: *Vos conjunctim procedentes*, tanquàm addita in re tam gravi, denotant electionem industriæ personæ; quare horum delegatorum neuter subdelegare potest, Leo. in thes. for. Eccles. part. 1, cap. 15, num. 49. Atverò hic juniores Romanæ Curie (quibus noster semper dirigitur sermo, in concernentibus proxim ipsius Curie) scire minime pigeat, etiam quoad nostrum institutum nostramque proxim, sæpè in ipsâ Curia, etiam circa rescripta quæ extra eam suis executoribus diriguntur, quomodò et quando in eisdem censeatur electa industria personæ, quòd quidem in eorum gratiam breviter hic restringamus: nimirum, quòd quando rescriptum alicui, puta dignitati, illius nomine proprio non expresso, dirigitur eo defuncto, rescriptum hujusmodi transit ad successorem; ex quo dignitas nunquam moritur, ut ait text. in c. *Si gratiosè*, de Rescrip. in 6; quare ille qui in eadem dignitate subrogatur, potest exequi, et de causâ cognoscere, c. *Quoniam*, de Off. deleg., quia, cum

dignitati, quæ nunquàm perit, sit causa demandata, dum non est certum nomen expressum, nihil refert mutatio personæ. Quare secus dicendum est quando particulariter esset designata persona, seu nomen expressum, quia illius industria electa est, quæ per mortem expirat; tunc enim de benevolentia, et particulari confidentia Pape apparet; unde notat Sarnen. super neg. de Ann. poss., sub n. 7, q. 50, quòd plurimum confert in negotiis agendis proprii nominis expressio, et juxta illud Exod. c. 25: *Invenisti gratiam coram me, et te ipsam notavi ex nomine*; quare magna est benevolentia magni principis, quando subditum agnoscit et nominat proprio nomine, id. Sarnen. loc. cit. Colligitur propterea ex his quòd licet in omnibus ferè rescriptis apostolicis adjiciatur clausula: *Tuam conscientiam oneramus*, non propterea per eam tantummodò est electa industria personæ, quandoquidem apposita est in vim executionis et monitionis, ut voluit Abb. in c. *Fin.*, § *Is autem*, in fin., de Off. deleg., ubi ait se ita consuluisse, ac propterea non mutat naturam negotii super quo litteræ conceduntur, attento quòd tacitè inest omnibus commissionibus, quòd iudices et executores cuncta agant secundum bonam conscientiam, cap. 1 de Re jud., in 6; unde expressio ejus, quòd tacitè inest, nihil operatur et sonat potius in monitionem et excitationem quàm in conditionem, Innoc. in c. *Fin.*, de Præsumpt., Gratian. in decis., March. 157, n. 9. Jamque totum id in quotidianâ praxi habemus, veluti in provisionibus beneficialibus quæ in formâ *Dignum novissimâ*, expediuntur; in quibus licet summus Pontifex executoribus mandet, quatenus, si per diligentem examinationem oratorem idoneum esse repererint, super quo eorundem executorum conscientia oneratur, non propterea censetur ad eò electa industria personæ, quin executores ipsi vel eorum alter possint, sive possit examen ipsum alteri demandare et subdelegare, teste Garc. de Benefic., part. 6, c. 2, n. 140, ubi ait tales executores posse committere alteri vices suas etiam quoad examen, et ita ait esse receptum, non obstante dictâ clausulâ: *Tuam conscientiam oneramus*, quia per eam non censetur electa industria personæ, nec prohibita subdelegatio, qui, n. 102, ita distinguit, quòd tunc non potest fieri subdelegatio, quando decisio negotii est commissum conscientie alicujus dicendo: *Conscientiæ tuæ committimus*, seu *decidas secundum conscientiam tuam*; secus verò quando adest clausula, *Super quo tuam conscientiam oneramus*, quia tunc adjecta est in vim executionis vel monitionis, ut supra dictum est.

Atverò tunc realiter et propriè est electa industria personæ, quando nimirum hæc adessent verba in rescripto apposita, videlicet si Papa diceret: *Fidei et diligentie tuæ tanti momenti committimus negotium*, etc., tunc enim ponderando illa verba, *fidei et diligentie*, etc., illa important quandam particularem confidentiam; ex quâ censetur electa industria personæ, ut fuit dictum in unâ Tullens. seu *Nullitatis matrimonii*, 29 martii 1610, per s. Tarinac., tom. 1, p. 1, decis. 254, vel aliàs, quando apparet quòd committatur aliquid

faciendum, quod sit ingenii, naturæ, doctrinæ, institutionis, præsertim quod sit causa gravis et ardua; quâ gravitate sic stante, censetur electa industria personæ, id. Innoc. in d. c. *Quoniam Apostolica*, n. 3, de Off. deleg.

Quibus sic stantibus attentis tot clausulis apposis in supradictis litteris *Si in evidentem*, etc., supradicti commissarii delegari non possunt, neque eorum alter vices suas alteri subdelegare ex eo quod in supradictis litteris præter supradictas clausulas, sunt apposita verba personalitatem indicantia, ac qualitatem et gravitatem negotii, ut est alienatio rerum Ecclesiæ, quæ propterea à Papâ committitur viris ita qualificatis, ut ex pluribus comprobatur Ric. in pr. for. Eccl., dec. 110, ubi plura ad id opportunè congerit et ita praxis servat.

Verum est tamen quod licet essemus in negotio gravi et arduo, quando tamen illud committitur cum causæ cognit., et sic cum jurisdictione, committitur nudum ministerium, habebit locum subdelegatio quoad causæ cognitionem et jurisdictionem, retento nudo ministerio, id. Grat., dec. 157, n. 12, et nos aliàs diximus.

Ad propositum nunc redeundo, ita etiam operantur dicta verba, *conjunctim procedentes*, quod unus sine altero procedere nullo modo potest, per text. in cap. *Si duo*, de Off. deleg., in 6, Felin. in capite *Coram*, n. 11, eod. tit., l. *Duo ex tribus*, ff. de Re jud.; nam aliter non servaretur forma rescripti, unde unus tantum perperam ad illius expeditionem procederet, c. *Cum dilecta*, de Rescript. c. *Venerabilis*, de Off. deleg.

Quod quidem in tantum procedit, ut neque unus possit proferre sententiam interlocutoriam sine alio, Maran. in Speculo aureo, p. 4, tit. *An sit jud. ordin. vel deleg.* sub num. 31. Id tamen procedit tantummodo in iudicibus delegatis, ut hic, non autem in ordinariis, quia, ubi plures sunt iudices ordinarii, poterit unus sine alio ab initio causam cognoscere, et sententiaré, Bart. in l. *Si uni*, ff. de Re jud. cum quilibet ipsorum habeat officium insolidum, l. *Imperator*, ff. de Municip.

Non autem idem erit in præsentis rescripto, in quo de necessitate conjunctim procedi debet: nam etiam si antequàm insimul incipiant cognosceret de causâ alienationis, vel dum sit coram eis processus, alter moriatur, non poterit alter superstes cognoscere causam hujusmodi, cum satis clara sit illa conclusio, quod in pluribus delegatis, uno mortuo, expirat officium omnium; adeò quod ulterius ex illâ delegatione cognoscere non potest, c. penult. de Off. deleg., ubi Gloss. in verbo, *Delegatorum*, dicit quod per mortem unius finitur jurisdictio alterius, et idem esset si alter efficeretur infamis, ut in cap. *Sciscitatus*, de Rescript., vel si removeatur ut suspectus; quia neuter illorum judex erit in solidum, ut judicare possit, quia loco unius tantum sunt, et omnes quidem judicare jussi sunt, eo modo quo dicimus de arbitris, ut uno mortuo, eorum officium expiret, cum in eis compromis-

sum sit ut omnes judicent: nisi tamen in compromisso expressum fuerit, ut si alter interesse non possit, alter arbitrium possit proferre, l. *Non distinguemus*, § *Cum in plures*, ff. de Arbitr.

Licet secus in pluribus ordinariis, ut not. Abb. in d. cap. penult., quia quilibet habet officium insolidum, d. l. *Imperator*; at in delegatis, si unus sine alio procedit, processus est nullus, d. l. *Duo ex tribus*, cap. *Causam 1*, de Offic. deleg.; quare, cum hic jurisdictio non competat supradictis commissariis delegatis in solidum, sed conjunctim, sententia alienationis non potest per unum ferri; sed requiritur ut in quolibet actu omnes conveniant, ac etiam tempore ferendæ sententiæ omnes insimul sint coadunati, et simul judicent; vel unus, aliis præsentibus et mandantibus, et quod is qui recitat, utatur verbis pluralis numeri: ut puta: *Nos tales iudices pronuntiamus in hunc modum*, etc., ut in c. *Cum ab uno*, de Sent. excom.; aliter verò non valeret sententia; sicut etiam si omnes sint præsentibus et unus dedisset suum votum, et deinde recessisset, id. Maran. à d. n. 3, ad 35. Et fuit pluries practicum, quod in casu mortis, dignitatem obtinentis, cui cum ipso vicario rescriptum dirigebatur, fuit petita et concessa mutatio iudicis, quâ commissum fuit alteri, dignitatem pariter in eadem ecclesiâ obtinenti; et aliàs, cum in simili casu, non fuisset alia dignitas in prædictâ ecclesiâ, fuit data mutatio iudicis in personam antiquioris canonici, qui cum dicto vicario conjunctim procederet, sive res esset integra, sive non.

Quid autem hic, si commissio rescripto *Si in evidentem*, etc., dignitatem in cathedrali ecclesiâ obtinenti ac vicario episcopi, qui conjunctim in formâ solitâ procedant, tempore præsentationis hujusmodi rescripti, ipsa dignitas, puta archidiaconus, sit etiam vicarius episcopi, an iste poterit solus procedere ad executionem prædicti rescripti. Iste casus licet plurimum frequens, non tamen adhuc desunt qui in dies inadvertenter incidunt in hunc scopulum, quandoquidem certa est conclusio, quod si delegatio alicujus causæ fiat duabus dignitatibus, ut simul ipsam causam cognoscant, et fortè utraque dignitas sustinetur ab unâ eademque personâ, non potest ab ipsâ solâ personâ cognosci, ex Alexo. in l. *De die*, § *Si fidejuss.* in l. *Fin.*, ff. *Qui satisd. cog.*, nec aliam personam sibi adjungere, ut secum cognoscat, Massobr. in Prax. hab. concurs. re quis 5, d. 10.

Propterea sciendum pro hac praxi responsionem esse negativam, prout ita semper in facti contingentia fuisse declaratum non ignoramus et puncto firmavit Rota; nam fuit per fel. record. Paulum V commissum breve *Si in evidentem* archidiacono ecclesiæ Caven. et vicario generali episcopi Caven., cum consuetâ clausulâ: *Mandamus, quatenus vos conjunctim procedentes*, etc., et cum prædictum breve fuisset præsentatum prædicto archidiacono, qui etiam erat vicarius generalis episcopi Caven., ipse solus confirmavit quamdam transactionem in evidentem utilitatem Ecclesiæ; sed cum postmodum dubitaretur de validitate dictæ

confirmationis, fuit proinde causa commissa in Rotâ, quæ dixit constare de nullitate dictæ confirmationis ex eo quod Papa super re tam gravi ut est alienatio rerum Ecclesiæ, non fuit confusus de unâ personâ tantum, sed de duabus, ut ex verbis supra dicti brevis, ibi : *Dilectis filiis archidiacono ecclesiæ Caven. ac vicario generali episcopi, etc., discretioni vestræ, etc., vobis conjunctim procedentibus, constiterit, etc., ex quibus clausulis geminatis colligitur summum Pontificem, ut melius consulere utilitati ecclesiarum, contempleretur, duas personas, unam ab alterâ distinctam, et plurimum personarum industriam integritatem in duabus dignitatibus separatim, constitutas, et quidem egregias, nempe archidiaconum et vicarium, non solum ex verbis pluralis numeri, quæ in uno verificari non solent, sed etiam ex verbis : Discretioni vestræ, vobis conjunctim procedentibus; dictio enim conjunctim importat connexitatem et concursum duorum, et omnem singularitatem excludit, l. *Quod sæpè*, ff. de Contempt., l. *Conjunctim*, ff. de Leg. 3; Lap. alleg. 50, n. 4, Bald. cons. 125, n. 2, lib. 3, præsertim cum ageretur de re gravi, ut dictum est, et non iudicio unius tantum committendâ videbatur, sed saltem duobus; nam per plures oculos perfecta veritas magis perspicitur, et quod à pluribus videtur, prudentius deceditur, ac interest ecclesiæ plures habere consultores, et plurium virorum iudicium adhiberi, c. *Prudentiam*, de Off. deleg., et propterea sequitur, quod dum causa fuit commissâ duobus conjunctim, sententiâ unius est nulla, c. *Uno delegatorum*, de Off. del., c. *Cum ab uno*, de Re jud. in 6; Vant. de Nullit. defect. jurisd., num. 182 et seq.; et sic formâ rescripti non servatâ, confirmatio prædicta fuit nulla, c. *Cum dilecta*, de Rescript. Seraph, decis. 1195, n. 2; Rot. in Recent., decis. 624, n. 1, part. 1. Unde fuit conclusum non obstare quod ex adverso opponebatur, nempe quod cum archidiaconus esset etiam vicarius, ac ambas dignitates haberet, duasque personas repræsentaret, duorumque vice fungeretur, ipse solus poterat ferre sententiâ confirmationis, quia jam ex supradictis patet de contrariâ intentione Pontificis, qui præsupponebat et intellexit quod duæ dignitates separatim possiderentur et administrarentur, et duorum iudicium et integritas intervenire in materiâ tam gravi, cui quidem Pontifici, si fuisset narratum, et scivisset quod archidiaconus et vicarius residebat penes unam eamdemque personam, duas dignitates separatas dedisset, et alium subrogasset; quare cessante præsupposito, ex defectu intentionis Papæ, corrumpitur supradicta confirmatio, l. *Mancipio*, ubi Gloss., verbo *Avocandam*, c. de Serv. fugit.; Clem. *Fin.* de Sent. excom.; Dec. cons. 90, num. 1, in fine.*

Et ita fuit dictum in unâ Nucerinâ paganorum nullitatis confirmationis, coram card. Virili, quæ est decis. 204, p. 5, divers. recent.

Quod verò ad alienationem bonorum regularium datur licentia per sacram congregationem concilii per simplex illius rescriptum in calce supplicis libelli appositum; quo ordinario et dignitatem obtinenti committitur, ut servatâ formâ Constitutionis Pauli II pro-

cedant, aliquando verò ipsi ordinario tantum. Quinimò non semel vidimus hanc alienandi licentiam impartiri absque aliâ commissione, ut infra. Nam cum Patres Carthusiani monasterii S. Martini Neapolis pro emptione nonnullorum bonorum stabilium petissent ut in computum pretii duodecim millium ducatorum possent assignare quinquaginta unum loca montium de Urbe, venditori, habitâ informatione in ipsâ sacrâ congregatione de evidenti utilitate Ecclesiæ obtinuerunt rescribi ut infra.

Die 2 maii 1645, sacra congregatio eminentissimorum cardinalium concilii Tridentini interpretum, attentis pluribus attestationibus, super evidenti utilitate monasterii, extra judicialiter habitis, benignè indulsit oratoribus ut in solum dictorum bonorum emendorum, supradicta loca montium cedere, seu resignare valeant.

J. B. cardinalis Pamphilus.

Gratis etiam quoad scripturam.

Franciscus Paulutius S. C. C. Secretarius

Alia quoque similis facultas impartita est eadem sacra congregatio, tenoris sequentis, videlicet :

Die decimâ novembris 1646, sacra congregatio eminentissimorum cardinalium concilii Tridentini interpretum, facto verbo cum S. D. N. juxta rescriptum sanctitatis suæ benignè indulsit, ut monachi Carthusiani monasterii S. Laurentii de Padulâ accipere possint ad inter esse ducatos quadraginta millia monetæ regni, ad effectum emendi dictam terram Padulæ. Ita tamen ut unico contextu eadem summa pro dicto integro pretio persolvatur.

Petrus Aloysius cardinalis Carrafa.

Franciscus Paulutius S. C. C. secretarius.

Hoc autem ad præscriptum decreti ejusdem sacre congregationis concilii à nobis supra allatum c. 4, n. 11, quo regularibus interdicitur alienationem regularium absque licentiâ ejusdem sacre congregationis in scriptis et gratis concedenda.

Pro alienandis verò rebus Ecclesiæ pretiosis, vidimus licentiam impartiri ipsis episcopis per litteras privatas sacre congregationis, ubi talis alienatio fiat cum evidenti ipsius Ecclesiæ utilitate, potissimum pro Ecclesiis quibus præsumunt S. R. E. Cardinales, et tunc sub formulâ sequenti, videlicet :

A tergo : *All'eminentis. et reverendis. sig. mio osservo. il sig. cardinale Filamarino.*

Intus verò : *Eminentis. et reverendis. sig. mio osservandis.*

Concorrono questi Eminentissimi miei signori col parere di V. E. che si possano far vendere quelli argenti vecchi, ed altre cose d'oro, che non servono, di valore di trecento ducati in circa dal custode, o sia tesoriere della capella del tesoro di cotesta cathedrale, dove si conservano le reliquie di S. Gennaro, per fare in detta capella li risarcimenti da lei ordinati nella visita; et però rimettono in arbitrio di V. E. il dargliene la licenza, et

interporui il decreto opportuno con l'autorità, che se le concede col mezzo della presente; compiacendosi far auvertire, che la vendita si faccia con quel maggior vantaggio, che sarà possibile; ed il denaro, che se ne caverà s'impieghi poi fedelmente, ed con utilità nelli sodetti risarcimenti, onde V. E. potrà pigliare in ciò quella risoluzione, che stimarà più espediente. Che io per fine le bacio humilmente le mani. Di Roma, li 24 d'aprile 1643.

D. V. E. Reverendis.

Humiliss. et affett. serv.

M. Card. Ginetti.

L'Arciv di tebe secretario.

Similis licentia ab eadem sacrâ congregatione concessa exstitit eidem, vendendi annulum cum lapide pretioso cum parvâ cruce argenteâ tanquàm minis eidem ecclesiæ, ad effectum providendi, ut infra, videlicet :

A tergo : All' eminentiss. et reverendis. sig. mio osserv.

Intus verò : Eminentiss. et reverendiss. sig. mio osserv.

Questi eminentissimi miei signori udita la relazione di V. E. circa la necessità, che hanno gli economi di questa chiesa arcivescovale di providere d'alcuni argenti per ornamento dell' Altare maggiore, et d' altre cose per la sacristia, rimettono in arbitrio di V. E. il dar loro licenza di vendere l'anello con pietra pretiosa di valore di centocinquanta ducati insieme con la crocetta d'argento di valore di altri cinquanta ducati, mentre non sono necessari per il servizio di detta chiesa; ripromettendo si nel resto, che V. E. si compiacerà far auvertire, che il denaro sodetto s'impieghi poi fedelmente et con utilità nella compra di detti argenti. Onde potrà V. E. pigliar sopra di ciò quella risoluzione, che stimarà più espediente; che col mezzo di questa se le da perciò tutta l'autorità necessaria. Con che io humilmente le bacio le mani. Di Roma li 19 giugno 1643.

D. V. E. reverendis.

Humiliss. et affett. serv.

M. card. Ginetti.

Et cum antiquitus hujusmodi litteræ *Si in evidentem* expedirentur pro quâcumque summâ annui redditus per majorem poenitentiarium, sub sigillo officii poenitentiariæ, committebantur tribus canonicis cathedralis Ecclesiæ, quorum duo ad minus, conjunctim procederent: licet postmodum, tempore procedente, fuerit mutata commissio hæc in vicarium et dignitatem obtinentem, ut supra diximus.

Vos DILIGENTER INFORMETIS, etc. — Ratio est quia tractatus, id est, causæ cognitio, in alienationibus ecclesiasticis, debet esse diligens, ut in cap. 4, de Reh. eccl. non alien. in 6, ibi: *Quia etiam tractatus sollemnis et diligens, qui in talibus concessionibus perpetuis, et alienationibus rerum ecclesiasticarum exigitur, non fuit habitus in eadem ordinatione et concessionem ipsam, etc., decernimus non valere*; quare ipsi commissarii subtili investigatione uti debent, cum hoc propriè importet verbum *Diligens*, cap. Quam gravi, de Crim. fals; Re-

doan., quest. 23, num. 59, ubi num. 60 ait quòd clericis et praelatis regulariter est de præcepto uti diligentia circa res Ecclesiæ, quia eorum negligentia commissæ circa res Ecclesiæ puniuntur.

Insuper, ipsa verba *Diligenter informatis*, idem sonant quòd de omnibus tractare, de omnibus cognoscere, de omnibus investigare circa Ecclesiæ interesse, et utilitatem, quia non dicitur diligens inquisitio, tractatus, aut cognitio causæ facta, si de omnibus non sit tractatum, cognitum, et discussum ac deliberatum circa ipsius Ecclesiæ utilitatem, ac circa omnia et singula necessaria, id. Redoan. n. 57.

Hæc tamen omnia, experientiâ compertum est parum ab ipsis commissariis delegatis haberi in consideratione: unde aliud non curant, nisi festinanter et perfuntoriè procedere ad interpositionem decreti nil aliud quærentes (salvâ pace bonorum) nisi propinam per quam sibi venenosum sibi ut plurimum poculum propinant; cum malè se gerant in tractandis rebus Ecclesiæ, quæ ei datæ sunt pro remedio peccatorum, ac pro salute et requie animarum, c. *Indigné*, 12, q. 2. Quare pro narratorum verificatione non erit standum supradictis. Judicibus delegatis, ut etiam infra dicitur; et ait Genuen. c. 40, sub n. 21, quòd non est adhibenda fides executori, cui Papa commisit quòd diligenter se informaret de causâ unionis faciendæ; ac propterea, causa debet esse benè et maturè cognita ac discussa, non autem festinanter, vel strangulatim et acceleranter suum assensum, decretum et sententiam interponere, ut docet id. Redoan. q. 23, n. 66. Cujus tamen clausulæ vigore, non oportet quòd super tractatu hujus alienationis fiat separatum instrumentum, prout aliàs requireretur, Natt. cons. 441, n. 8; Roland. cons. 15, n. 21; Gramm. decis. 79, n. 16; Menoch. de Præsumpt., lib. 3, præsumpt. 153, num. 17: nam hodiè totum id suppletur per informationes recipiendas per dictos judices delegatos, per illam discussionem causæ quæ habetur loco tractatus, Marc. Ant., var. Resol. l. 4, resol. 21, num. 8.

LOCATIONEM HUIUSMODI *In evidentem*, EIUDEM ECCLESIE CESSURAM ESSE *utilitati*. — In hujusmodi enim alienationibus requiritur nedum utilitas, verum etiam quòd illa sit evidens, Cor. cons. 243, n. 3, l. 2, Barbat. cons. 540, l. 1; Seraph. decis. 508, n. 12. Hæc sola causa evidenter utilitatis, sufficit ut exponatur summo Pontifici; nec oratores arctari possunt ad aliam causam probandam coram supradictis commissariis per glos. in Clem. 1, verbo *Necessitas*, de Reb. eccl. non alien., et per text. in c. 4, eod. tit. l. 6, ubi, dum loquitur de necessitate et utilitate, dicit quòd alterum sufficit adimpleri.

Evidens igitur utilitas est causa finalis hujus rescripti, quia in alienatione rerum Ecclesiæ, et gratiâ *Si in evidentem*, vel confirmatione apostolicâ, Papa nihil aliud intendit nisi evidentem Ecclesiæ utilitatem; ac propterea confirmatio non dicitur subreptitia, si nartur terras nunc esse ad culturam redactas, quæ

multò antea cultæ fuerunt, cùm sufficiat adesse causam finalem, id est, evidentem utilitatem, ita id. Genuens. in cap. 89, num. 5, ubi refert ita fuisse decisum in Rotâ, coram cardinale Seraphino, in unâ Auximan. bonorum, 11 februarii 1581, et coram Bubalo, in unâ Roman. domûs, 2 novembris 1588, et dicit text. in l. 2, ff. de Constit. princip., quòd evidens utilitas multùm operatur, ut recedatur à jure communi, Mandos. in Prax. sign. grat., tit. *Si in evidentem*, vers. *Hæc verba* et verò tunc dicitur evidens, quando non est dubia, sed clara et indubitata, id. Genuens. d. cap. 89, num. 1, ubi refert decisionem Rotæ Romanæ in unâ Roman. invaliditatis censûs, coram Pamphilio, die 14 maii 1591, in quâ dixerunt domini, ex impositione unius censûs, ut alter omninò similis extinguatur, non dici ecclesiam effectam melioris conditionis; et cùm utilitas debeat esse manifesta et notabilis, si fuerit modica, pro nihilo reputabitur ac insuper propterea dicitur evidens, quia non sufficit putativa. Quapropter, si adesset dubium an alienatio sit utilis, necne, ea non teneret, ut in cap. *Sine exceptione*, 12, quest. 2, ibi, *Non dubium*; quia debet esse clarum de utilitate, Bald. cons. 56, n. 1, v. 1, per text. in l. *Cum hi*, § *Causa*, et § *Cum prætor*, de Transact. Et non solum in corpore supplicationis, per ipsas partes narratur alienationem cedere in evidentem utilitatem Ecclesiæ, verùm etiam per officiales additur in calce ipsius supplicationis, *Et si in evidentem*, etc., nec de hoc est mirandum, cùm Papa non concedat similes gratias, nisi certus reddatur de ipsâ utilitate Ecclesiæ; semper enim summa vigilantia id cavet, ne scilicet ipsius Ecclesiæ dos minuatur, et propterea, ut supra diximus, solent istæ supplicationes proponi in signaturâ, prout etiam testatur Redoan. in tit. de Causâ utilitatis, q. 20, n. 4, ac sic, duplici modo Papa redditur certus de ipsâ utilitate, quandoquidem nunquam confidit in his casibus, et in re tam gravi, de assertionem partium circa huiusmodi utilitatem, quæ non modò debet exprimi in ipsâ supplicatione, verùm etiam committi postea ipsis commissariis, ut præsentent eorum assensum, auctoritate apostolicâ, si reperiunt alienationem cedere in evidentem utilitatem, quod desumitur ex supra dictis verbis, in fine supplicationis, appositis per dictos officiales, ibi, *Si in evidentem*, etc., et per illam dictionem si, quæ de sui naturâ importat conditionem, l. *His legatis*, § *Si ita scriptum*, l. *Demonstratio*, § *An si conditionaliter*, ff. de Condit. et Demonstrat., Mandos. d. t. *Si in evidentem*, vers. dict. *Si in hoc rescripto conditionem facit*.

Unde necessariò sequitur ut utilitas debeat esse nota et evidens, Corn. cons. 244, n. 3, l. 2; Bald. cons. 456, vol. 1; Franc. Leo, in suo Thesaurò fori eccl. p. 1, c. 15, n. 81, ubi dicit quòd requiritur ut sit evidens utilitas, tanquàm causa finalis alienationis bonorum ecclesiæ legitimæ, per text. in c. 1 de Reb. eccl. s. non alien., in 6, ex quo apparet non sufficere adesse utilitatem, sed opus est quòd sit evidens, et sic cum qualitate; nam sine illâ non sufficeret, quia, diu requiritur aliquid qualificatum, non sufficit illud

intervenire simpliciter et absque illâ qualitate, quæ est coram ipsis commissariis omninò verificanda, à DD. in l. *Quicumque*, c. de Serv. fug., l. *Aut facte*, § 1, ff. de Pæn., l. *Si in rixâ*, ff. de Sicar.; Paris. de Resign. benef., l. 15, q. 1, n. 150; Gloss. in c. *Si fortè*, in verbo *Evidentem*, de Elect., in 6.

Et idem esset advertendum si res alienanda fuerit priùs alienata, et postmodùm reversa ecclesiæ, et aliis illius bonis incorporata, quia in hæc novâ concessione non sufficit ea tantùm evidens utilitas, quæ intervenit in primâ concessione seu alienatione, sed debet etiam esse iterùm evidens in hæc posteriori concessione seu locatione, prout pluries fuit in Rotâ decisum, teste Cæsare de Grass. decis. 4 de Reb. eccl. non alien., ubi num. 12 dicit quòd quotiescunque cessat causa primæ concessionis, tunc non potest dari res ecclesiæ pro eodem canone, licet sit solita ita locari, per Abb. in cap. *Ut super*, sub n. 11, vers. *Ego crederem*, de Reb. non alien.; quare non sufficit quòd ecclesia non fuerit damnificata, sed requiritur lucrum de tempore alienationis, ut per Imol. in cap. *Ad aures*, eod. tit., et tenuit Rotâ in unâ Bononien. devolutionis, 16 novembris 1621, coram illustrissimo D. Coccino Decano, teste Barbos, de Jure ecclesiastico, lib. 5, cap. 50, n. 17.

Quomodò autem intelligatur evidens utilitas, ait etiam Redoan. q. 20, n. 129, quòd illa dicitur evidens utilitas, quæ ita est profutura ecclesiæ, ut in dubium venire non possit; de quâ quidem utilitate debet apparere aliter quàm per publicam scripturam hoc continentem; quòdque evidens dicitur quòd semper ita palam est, ut nullâ possit tergiversatione celerari, per Gloss. in c. 2, de verb. Sig., in 6: nam hoc verbum, *evidens utilitas*, importat id quod certum et notorium est profuturum, vel alio modo dicendum est quòd utilitas evidens illa est, quæ simpliciter et absolutè est talis, non quæ respectivè et secundùm quid, quia verba sunt accipienda absolutè, non autem secundùm quid, per doctrinam Bart. in l. *Hoc legatum*, ff. de leg. 3.

Nec est in praxi respuendum quod docet id. Redoan. d. q. 20, sub n. 154, nempe quòd, si fortè per iudices quos Papa delegavit in aliquâ alienatione ecclesiasticâ faciendâ, præcedente causæ cognitione, in informatione et decreto, sit declaratum concessionem cedere vel cessisse in evidentem utilitatem ecclesiæ, nihilominus, si poterit per alias veriores probationes probari et haberi contrarium, scilicet quòd non sit in utilitatem, sed lesionem vel damnum, eo probato, corrueat et corruiere habet concessio, quia licet pro ipsis iudicibus delegatis, et pro eorum decreto presumatur, Abb. cons. 41, Dec. cons. 311, n. 12, Capyc. dec. 16, n. 4, tamen id intelligitur, donec probetur contrarium, Sera dec. 1125, quia bene admittitur talis probatio, ut per Gemm. in c. *Sine recept.*, 22, q. 2, l'anorm. cons. 41, l. 1, Jas. cons. 15, l. 1, Innoc. in c. *Dudum*, de Reb. eccl. non alien.; Dec. cons. 112, præsertim quando contrarium depre-

henditur ex actorum inspectione, Aleiat. de Præs. reg. 5, præsump. 10, limit. 4.

Idemque esset si aliquo modo deprehenderetur non fuisse servatam debitam formam, quia nullo modo tunc præsumitur pro decreto commissariorum Jason. cons. 122, vol. 3.

Cæterum verò aliud dicendum est, quando intervenit observantia 50 annorum, quæ facit non modò præsumere solemnitate, verum etiam utilitatem, Seraph. d. decis. 1125, n. 5, relat. per Beltram in add. ad Ludovis. decis. 545, num. 4, et tenuit Rot. in unâ Neapolitan. fundaci, 1 januarii 1570, et in pluribus aliis relatis in unâ Burgen. pensionis, 15 decembris 1596, coram Peniâ: Quarant. in Summâ bull., verbo *Alienatio*, sub num. 46, vers. *Hujus articuli*, ubi per extensum affert supradictam decisionem Neapolitan. fundaci, in quâ fuit dubitatum an ex lapsu 58 vel 59 annorum, cum continuâ quasi possessione, et solutione canonis, præsumeretur beneplacitum apostolicum; et pro parte affirmativâ fuit pronuntiatum, eò magis quando intervenit tolerantia et scientia alterius rectoris successoris, Cavale. decis. 46, sub num. 29, p. 1, et locatio fuit facta non solum nomine rectoris prædecessoris, sed etiam nomine et in utilitatem ecclesiæ; quòd scilicet tantum tenendum esset, quando prædecessor locavit nomine proprio rem ecclesiæ; quo casu prædecessore ipsa vitâ functo, successor, etiam pro primo anno non tenetur stare tali locationi, quia ex tali contractu non obligatur, sicut nec dominus tenetur ex locatione usufructuarii defuncti, l. *Si quis domum*, § 1, ff. de Loc. et Cond., Mant., decis. 186, n. 1 et 2. Quare ex temporis diuturnitate omnia præsumuntur legitimè intervenisse, ut ex pluribus probat illustrissimus et reverendissimus dominus meus Joannes Aloysius Riccius patritius Neapolitanus, episcopus Vican., vastissimus utriusque juris pelagus, in suâ Praxi rer. for. eccles., hoc tit., decis. 4, n. 12; quod quidem locum sibi nascitur vindicare, etiamsi in instrumento concessionis non reperiatur enuntiatio, nec reservatum beneplacitum apostolicum, id. Serap. dec. 1042, Rot. dec. 159, n. 4, p. 2, Belham. ad eund., Loc. dec. 545, n. 5, etiamsi rector ecclesiæ allegaret litteras super dicto beneplacito licet obtentas, non tamen fuisse executas, prout probat etiam Gonz. ad reg. 8, glos. 12, n. 76, ubi apertis verbis docet quòd beneplacitum Papæ, si aliter non probetur, præsumitur obtentum et executum, stante observantiâ cujusvis contractus per spatium 50 annorum, per Glos. in cap. *Pervenit*, de Empt. et Vend.; Gabriel, cons. 52, n. 50, lib. 2.

CESSAS TUM IN UTILITATE. — Et sic videndum erit quonam tempore requiritur ut interveniat ipsa utilitas: et omnibus superfluis rejectis, dicendum est quòd illa inspicienda est tempore interpositionis decreti per commissarios supradictos; non autem tempore præcedenti, puta tempore contractus, quando sumus in confirmatione, etiam si post contractum fuerit nullus, absque assensu apostolico; ac propterea in hoc casu non habet locum fictio, seu retractio, per text.

in lege *Si is qui pro emptore*, ff. de Usucapione.

Quod tamen intelligas, dummodò rescriptum emanaverit in formâ communi, absque eo quòd in supplicatione ac in ipsis litteris fuerint summo Pontifici explicata pacta in instrumento contenta. Secus autem si ex certâ scientiâ, nempe cum expressione omnium in instrumento prædicto contentorum, quia tunc attenditur tempus contractus, ad text. in l. *Adoptio*, ff. de Adopt. Vide Genuens. Praxi, d. cap. 89, sub num. 5, vers. *Sed adverte*.

VOBIS LEGITIMÈ CONSTITERIT. — Per quam quidem clausulam denotatur etiam causæ cognitio, et partium citatio, Clem. *Multorum*, de Pen., Felin. in cap. *Si constiterit*, de Accus., id. Genuens. c. 40, n. 21, ubi dicit idem servari in alienatione rei pupilli, per Bart. in l. *Non puto*, § *Non passim*, ff. de Reb. eor. Et sic in praxi habes quòd quamvis omnia sint Papæ expressa, qui non admittit dictas alienationes, nisi plenè sibi narrentur ea quæ circa hoc necessaria sunt, ut dictum est, ac percipiat verè adesse utilitatem, aliàs rejiciet preces supplicantium; nihilominus licet ipse Papa in iis quæ sunt juris, non possit decipi, Felin. in cap. *Super litteris*, n. 19, de Rescript., Caputaque, dec. 163, n. 2, potest tamen decipi in iis quæ sunt facti; ob idque, nisi postmodum in partibus omnia verificentur coram ipsis commissariis, rescriptum erit nullum, Leo in Thesaur. fori eccles. p. 1, cap. 15, num. 77, et alio modo quàm per assercionem notarii, seu supradicti rectoris, erit probanda utilitas, Socc. cons. 29, num. 10, Roland. cons. 15, n. 17, Surd. cons. 294, ubi ob id subdit, nec esse credendum Papæ de hujusmodi utilitate, Marc. Ant. var. Resol., lib. 1, res. 12, n. 4 et 5, Rot. decis. 716, part. 1 divers., ubi num. 4 ita distinguit quòd, aut Papa simpliciter committit alieni ut se informet, et tunc, circa informationem, statur ejus assertioni, et in his terminis loquitur Abb. cons. 41, lib. 1, vers. *Nam Bonifacius*; aut committit ut se informet per receptionem testium et probationum, et sic juxta formam Paulinæ; et tunc, narrata aliunde probari debent quàm ex assertione commissarii; sicut dicimus de tractatu qui non ex assertionem prælati, sed aliter probari debet; nam evidenter debet constare de utilitate ecclesiæ, per testes et alias legitimas probationes, quia non est aliquo modo credendum assertioni commissariorum; aliàs alienatio erit nulla, prout neque sufficit assertio ipsarum partium facta in supplicatione, ut alius diximus, et multò minùs instrumenti, quando sumus in confirmatione alienationis, per text. in cap. 1, de Reb. eccl. non alien., ubi fit mentio de instrumento alienationis, in quo enuntiabatur utilitas ecclesiæ; et quia hujusmodi instrumentum non approbatur, fuit nulla declarata alienatio; ex quo notatur quòd licet in instrumento narretur utilitatem vel necessitatem alienandi subesse, nisi aliter probetur, non adhiberetur fides, ita Genuens. ex pluribus DD. d. cap. 40, sub numero 21. Quo quidem verbo, *Constiterit*, semper cancellaria uti consuevit in hujusmodi rescriptis alienationum, teste Redoan. tit. de

Causâ util., quæst. 20, num. 99. Et sic parum refert quòd in supplicatione dici consueverit, *quatenus ipsi commissarii alienationem cedere in evidentem utilitatem reppererint*, quia cancellaria apostolica, quæ est organum Papæ, Gonzal. ad regul. 8, Cancell., glos. 12, num. 12, contenta non est simpliciter verbo *Reppereritis*, quod licet importet causæ cognitionem parte citatâ, id. Redoan., quæst. 25, num. 72, nihilominus summus Pontifex, utendo verbo *Constiterit*, aretat commissarios ad procedendum ad præscriptum prædictæ constitutionis, *Cum in omnibus*, etc., attento quòd verbum *Reppereritis* est minoris ponderis quàm verbum *Constiterit*, quod omninò intelligitur de notitiâ judiciali in casu probandæ evidentis utilitatis, attentis etiam circumstantiis hujus rescripti, quia talis probatio debet esse plena, et concludenter probata, ad text. in l. *Lucius*, ff. de Cond. et Demonstr., Fel. post Bald. et alios in cap. *Si constiterit*, num. 5, de Accusat., non autem perfunctoriè, et per solam ipsorum commissariorum relationem, sed expressè, clarè ac liquidò, de præmissorum verificatione apparere debet, d. Quarant. id. verb. *Alienatio*, sub n. 12, vers. *Declarâ*; nam, si aliàs Papa voluisset, derogasset profectò supra dictæ constitutioni, requirenti testes et probationes pro veritate narratorum, Rot., decis. 160, num. 7, part. 1, undè non sufficit extra judicialis informatio, nisi fortè eisdem commissariis daretur facultas se extrajudicialiter informandi, sicut visum fuit quandoque servari.

Quæcirca regulare est, quòd quando in litteris *Si in evidentem* non reperitur inserta dicta constitutio, quæ incipit: *Cum in omnibus*, ut fieri solet in rescriptis locationum ad modicum tempus, ut aliàs diximus, iudices commissarii non tenentur comparare testes, nec alia facere quæ requiruntur in cognitione judiciali, Abb. cons. 61, num. 1, vers. *Ex quibus verbis*, p. 1, et ita tenuit Rota in unâ Leodien. prætensi censûs, coram Orano, 20 januarii 1596, et alia decis. ejusdem Rotæ 160, sub num. 7 et 8, part. 2, divers., ubi, licet dicatur non sufficere extrajudicalem informationem rerum ecclesiæ, secundum d. Constitutionem Pauli II, nisi in rescripto *Si in evidentem* illi derogetur, et specialiter concedatur facultas extrajudicialiter se informandi, nihilominus hodiè, absque derogatione hujus Paulinæ, sufficit quòd illa non inseratur in rescripto *Si in evidentem*, ut sic videatur remissus ordo judiciarius, sicut fieri vidimus in locationibus, aliisque alienationibus ad modicum tempus, vel rei parvi momenti, quæ expediuntur per breve, in quo nunquàm inseritur dicta Paulina.

Quam quidem extrajudicalem informationem potest tantum episcopus, ut dictum est, adhibere in casibus ad se spectantibus, juxta terminos cap. *Terrulas* 12, quæst. 2, cum d. Paulina constitutio præscribat tantum formam ipsis commissariis, à Sede Apostolicâ ad id delegatis; ac propterea non includit episcopos qui in hoc non tenentur audire testes, nec judicialiter procedere; quia à jure ad id non adstringuntur, Redoan., q. 25, n. 48, ubi probat, n. 49, quòd aliena-

tione rei ecclesiæ, in supra dictis casibus, necessariò non requiritur quòd testes recipiantur per ordinarium, vel quòd ipse interponat decretum, sed satis est quòd interveniat causæ cognitio, cum solemnitaturn requisitarum interpositione, quamvis hodiè aliter servetur in praxi, nimirum ut ipsius ordinarii decretum interponatur, sicut aliàs diximus.

Et hic pro istâ praxi addere visum est quòd cum hæc gratia requirat necessariò suos executores, coram quibus debet verificari causa in eâ expressa, si ante præsentationem præsentis rescripti, moriatur Papa qui illud concessit, re tamen integrâ, executores debent abstinere ab illius executione; cum enim gratia non sit jam perfecta, expiravit, et in propriis terminis decreti, super gratiâ *Si in evidentem*, adest, dec. Ludov. Apeguere, 128, relatâ à d. Genuens. in suâ Praxi, cap. 94, ubi alios doctores in proposito allegat; unde insurrexerit praxis ut in his casibus petatur à Pontifice successore indultum, quòd dicti commissarii possint procedere ad executionem ipsarum litterarum, non obstante obitu prædecessoris, sicut servatur pro quibusque mandatis concessis à summis Pontificibus defunctis, sicut aliàs diximus; quod quidem indultum statim et facillimè conceditur per novum Pontificem, etiam super mandatis mediati Pontificis prædecessoris; quibusdam paucis solutis, officialibus cancellariæ.

LICENTIAM, ET FACILEM, ETC., CONCEDATIS. — Et ita petitur et conceditur, si nondum fuerit confectum instrumentum; quòd si aliàs jam partes contraxerunt sub beneplacito Sedis Apostolicæ, erit petenda confirmatio contractûs hujusmodi alienationis.

Si tamen, antequàm porrigatur supplicatio, ignoretur à sollicitatore an contractus fuerit initus vel non, et ob id an debeat ille petere licentiam alienandi, ut hic, an verò confirmationem alienationis jam factæ, sub dicto beneplacito, tutius erit petere in supplicatione licentiam locandi, seu quoquomodò alienandi; et pro cautelâ, ne amittatur tempus in certiorandis partibus, post illa verba, in ipsâ supplicatione posita, scilicet: *Licentiam concedant et impartiantur*, bonum erit sic addere: *Seu, quatenus jam ad locationem eandem, sub ejusdem Sedis Apostolicæ beneplacito, devenit fuerit, illam approbent, et confirmet; omnesque et singulos tam juris quàm facti defectus (si qui desuper quomodolibet intervenerint in eisdem) suppleant*. Quæ quidem verba possunt apponi etiam in litteris desuper expediendis, propter rationem supradictam, ne fortè, si aliter in partibus hujusmodi rescriptum interpretaretur, illud remaneat inutile et frustratorium; et ita de stylo Curie receptum est pro eautelâ oratorum.

Nam, licet litteræ quæ expediuntur in formâ *Si in evidentem*, ut plurimum, loquantur de assensu præstando per commissarios alienationi faciendæ, et sic assensus Papæ debeat præcedere contractum Quarant. d. verbo *Alienatio*, n. 8, per Abb. in cap. *Ut super*, n. 17, de Reb. eccles. non alien., quia quando aliquid est de formâ in actu, semper illa debet præcedere. Abb.

in c. *Nulla*, n. 7, eod. tit., Fel. in c. *Sicut tuis*, n. 8, de Simon.; id. Quarant. d. n. 8. Nihilominus hoc intelligendum est, ne virtute hujusmodi contractus inter dictas partes initio traderetur possessio rei alienatæ; aliàs enim parùm refert an præcedat assensus apostolicus necne, cum notum sit quòd summus Pontifex, quando sibi narratur fuisse confectum instrumentum alienationis, mandat illud à commissariis approbari, quatenus cedat in evidentem utilitatem ecclesiæ; absque eo quòd de novo contractus ineatur, sicut jam supra diximus; quidquid dicat id. Quarant. d. n. 8, nempe quòd in curiâ archiepiscopali Neapolitanâ practicatur, ut in hoc casu fiat de novo contractus alienationis, cum inserto tenore decreti commissariorum; satis enim est utrique parti non tradere possessionem, etiam si dixerint: *Salvo assensu apostolico*, ad evadendas poenas hujus Extravag., id. Quarant., n. 9, qui n. 10 pro cautela consuluit ut beneficiatus, qui terram sui beneficii volebat concedere in emphyteusim, illam locaret per triennium, et eo elapso, in emphyteusim concederet, cum pactis emphyteuticis in formâ, salvo assensu apostolico, infra dictum triennium impetrando, ita quòd, eo elapso, non sit translata possessio nec utile dominium, nisi impetrato et exento assensu apostolico, et non aliter, nec alio modo; aliàs, eo non obtento, habeatur pro non factâ dicta concessio, nisi pro dicto triennio tantum.

Et hodiè, quando petitur confirmatio apostolica super instrumento jam inito alienationis, si partes non narrent in supplicatione quòd non fuit tradita possessio, adduntur per dominos officiales datariæ hæc verba: *Possessione minimè traditâ*, licèt antea non apponerentur.

Hic verò notandum quòd quando petitur confirmatio alienationis, vigore instrumenti super eâ celebrati, apponi consuevit clausula in supplicatione, per ipsas partes, post narrationem facti, videlicet: *Ac cum nonnullis pactis et conditionibus in ipso instrumento contentis*, etc., sciendum tamen est quòd pacta qualicumque in instrumento contenta, contra juris dispositionem servare nemo tenetur; nam si in instrumento prædicto fuerit appositum quòd emphyteuta ob non solutionem canonis expelli non possit, vel quid simile, id nunquàm censetur confirmari per summum Pontificem; imò, ad evitandas fraudes contrahentium, cum in supplicatione apponitur supradicta clausula, *cum nonnullis pactis*, etc., semper officiales addunt in ipsâ supplicatione hæc verba: *Licetis tamen, et honestis, ac sacris canonibus minimè repugnantibus*; nisi tamen omnia pacta fuerint ad unguem expressa in supplicatione; tunc enim Papa, si velit, omnia approbabit, quia cum dispositivè fuerint expressa, intelliguntur concessa ex certâ scientiâ, quæ omne tollit obstaculum, Gloss. in c. *Statutum*, § *Sancimus*, in verbo *Litterarum*, de Rescrip., in 6, Dec. cons. 191, n. 3; aliàs enim Papa confirmando non intendit comprehendere ea quæ sunt contra juris communis dispositionem, Alex., cons. 59, n. 9, lib. 1; Roman., cons. 327, n. 7, sicut supra diximus.

Sciendum tamen est quòd hodiè supradicta cautela non habet locum, nempe quòd Papa confirmet alienationem, quatenus super eâ fuerit confectum instrumentum sub beneplacito Sedis Apostolicæ, quia id prohibetur ex novâ Constitutione fel. record. Urbani Papæ VIII, de quâ in c. seq., vers. *Atverò*.

CAPUT VI.

Præxis suppletionis defectuum in eisdem litteris: Si in evidentem, etc.

OMNESQUE ET SINGULOS, TAM JURIS, etc. — Observant curiales hanc clausulam debere apponi in confirmationibus tantum alienationum; in quibus opus est etiam petere suppletionem ipsorum defectuum, quæ quidem clausula, licèt omissa fuerit in supplicatione, poterit suppleri per cancellariam in litteris de super expediendis, Mandos. in Prax. signat. grat., tit. Si in evidentem, vers. *Supplicatione super gratiâ*, Si in evidentem; ex eo quòd, ut ait Redoan., q. 45, sub n. 15, in hac materiâ alienationis et dispositionis rerum ecclesiæ, potest Papa supplere in contractibus, distractibus et concessionibus factis aut faciendis, omnes defectus, etiam substantiales, cum non sit dubium quòd princeps possit mutare substantiam, subdens quòd, licèt regulariter suppletio defectuum generalis non referatur ad defectus substantiales; secus est, quando de eis facta est mentio in specie, ex doctr. Abb., in c. 1, n. 5, vers. *An autem suppletio generalis*, de Transl.; sed stantibus prædictis, optimum erit illam etiam inserere in simplici licentiâ alienandi; cujus quidem clausulæ ea virtus est ut nullitas amplius allegari non possit, id. Mandos., vers. *Suppletio defectuum*.

Verum tamen est, ut omnes curiales sciunt, quòd si petatur suppletio defectuum in genere, solet ea cassari per officiales datariæ, vel etiam si petatur in supplicatione, suppletio defectuum substantialium, quia adhuc hæc verba cassantur, cum per hanc clausulam non intendat aut mandet Papa suppleri alios defectus, præterquàm juris positivi, nempe solemnitates à jure requisitas; veluti circa tractatus qui in alienandis bonis ecclesiæ requiruntur; ut qui, licèt habiti fuerint, minus tamen legitime; si enim concederet Papa suppletionem defectuum substantialium, posset pretendi quòd supplevisset etiam defectum causæ, quem nunquàm intendit supplere, Gemin., cons. 48, n. 9; Dec., cons. 142, n. 5; Menoch., cons. 122, vol. 2; nam aliàs, cum causa requisita in hac alienatione sit ipsa utilitas ecclesiæ, ei potius damnum inferretur, cum nunquàm intendat Papa derogare dispositioni d. Extrav. requirentis causam et solemnitatem simul.

Sed tantum supplet, ut dictum est, defectus juris positivi contra quod dispensat ac disponit ad sui libitum, c. *Proposuit*, de Concess. prob., non autem juris naturalis, ut est citatio que dicitur esse jure naturali et divino, Abb. in c. 1 de Claus. poss. et prop.; Card. in Clem. *Causam*, in 3 not. de Elect., nec defectum mandati ad alienandam, utpote, si non fuerit

speciale, prout requiritur, Marc. Antonin. var. Resol., lib. 1, resol. 21, n. 19. Et in hoc casu debent advertere commissarii, quia si compererint alienationem factam, prævio mandato generali, veluti ad quæcumque bona, non possunt præstare ad id eorum assensum, cum oporteat mandatum esse speciale ad alienandum tale terræ petium, seu prædium; vel nisi mandatum erit ad locandum ad triennium tantum, quia non poterit fieri pro majori tempore locatio; imò, etiamsi ipsum mandatum simpliciter fuerit datum ad locandum res ecclesiæ, erit intelligendum ad triennium, et non ultra, Redoan., q. 58, n. 45 et 44.

Et tantò minùs summus Pontifex intendit per supradictam clausulam supplere defectus etiam concernentes personas supplicantium, ut ait Staphil. de Lit. grat., in tit. de Claus. motu proprio, fol. mihi 160.

Nec vigore ejusdem clausulæ inducitur absolutio à censuris et pœnis, quas forsan contrahentes incurrerunt, ob traditam rei alienatæ possessionem, ante obtentum et executum beneplacitum apostolicum, sicut aliàs diximus; quamvis iste defectus videatur esse juris positivi, per ea quæ not. in c. *Veritatis*, de Dol. et Contum., nec aliqua rehabilitatio, cum includat tantum defectus solemnitis, non autem inhabilitatis, id. Redoan., q. 45, n. 10. Clausula enim, *Absolventes*, quæ in omnibus rescriptis inseritur, non extenditur ad defectum substantialem, ut est absolutio à censuris et pœnis incursis.

Ut autem hic aliqua, saltem per transitum, dicamus (etiam praxis nostræ ordinem non invertendo) circa pœnas extrinsecas ipsarum scilicet censurarum, quæ incurruntur per contravenientes huic Extrav. *Ambitiosæ*, nec non absolutiones et dispensationes desuper impetrandas; ex quo illa, sicut jam aliàs diximus, ligat omnes, et ubique terrarum; nam, cum sit inserta inter alias, et nota, habetur pro decretali, c. *Pastoralis*, et ubi Felin. post alios, de Fid. instrum.; contrarium verò sentientes, sub prætextu quòd in quibusdam locis non sit usu recepta, aut non publicata, toto errant cælo, quia eorum opinio posset procedere, quando nimirum extravagans seu statutum esset extra certum corpus, quod tunc etiam facilè oblivioni traditur, quare debilis debileque reputatur, l. 2, § *Hæc omnia*, l. de vet. jur. eumd., l. *Cum prolatis*, et ibi Bart., ff. de Re jud., d. c. *Pastoralis*; Gem., cons. 78, n. 1; Roman., cons. 260, n. 5; Felin. in c. 1 de Re jud.; atverò in casu hujus Extravag. *Ambitiosæ*, dicendum est sat esse quòd illa fuerit publicata Romæ, Navar., cons. 1 de Constit., n. 29; Put., decis. 281, part. 1, Gabr., consil. 83 et consil. 178, n. 54, l. 2; quare cessat ratio illius peculiaris non publicationis, etiam in aliquo loco vel aliquà civitate, ad not. in c. 2 de Const., Alex., cons. 52, l. 7; Natt., cons. 149, sub n. 20, quia sufficit illam fuisse publicatam Romæ, ubi residet Papa, qui est supremus dominus; nec non regulariter statutum, quamvis non publicatum, si sit in volumine statutorum insertum, ligat. Corn., cons. 156, col. 2, vol. 5; Benint., decis. 13, n. 9, et tamen hæc Extrav. præsumitur ubique publicata ex antiquitate temporis,

quæ facit ut omnia solemnia ad illius validitatem intervenisse præsumantur, Alex., cons. 39, n. 5, vol. 3; si enim supradicta contraria opinio esset vera, sequeretur quòd etiam de regulis cancellariæ idem dicendum esset; quæ nihilominus, cum fuerint Romæ tantum publicatæ, ubique afficiunt, scilicet, tam in Urbe quàm extra eam; et ista est communis opinio, Rebuff., in Tract. nominat., q. 17, vers. *Nec refragatur*, ubi, quod regulæ cancellariæ sunt extractæ ex rationibus juris naturalis, civilis vel canonici, à populo receptæ, habent vim legis, et ligant omnes, sicut ratio legis, etiamsi non esset regula, cum non sunt juri contrariæ, nec decretis sanctorum Patrum, ut per Joan. And., in reg. *Nemo potest*, de Reg. jur., in 6.

Quare, his sic stantibus, nullo modo pœnæ hujusmodi Extrav. *Ambitiosæ* possunt per contrafaciens evitari, nisi forsan in casibus relatis per Quarant. in Sum. bull., verbo *Alienatio*, num. 50, quorum primus est, quando quis bonâ fide alienavit quæ in foro conscientie excusat; secundus, ignorantia facti probabilis excusat ab ignorantia juris in personis non ita peritis. Tertius, quando fuisset erratum in subtilitatibus juris, quia tunc non peccat mortaliter, vel quando pro alienatione essent aliquæ DD. opiniones, vel esset jus non clarum, vel dubitabile, ubi allegat Navar. in Comment. de reb. eccles. non alien., dicentem quòd non peccat mortaliter qui transgreditur legem humanam malè intellectam, sed credens bonâ fide ita esse intelligendam. Quartus excusat à dictis pœnis revocatio alienationis, et pœnitentia, ante realem et pacificam traditionem. Quintus, apparentia justæ causæ, licet alienatio esset ipso jure nulla, quia qui bonâ fide facit aliquid contra legem humanam, putans se justam causam habere id faciendi, non peccat mortaliter. Sextus et ultimus, beneficiatus, quia alienat justâ de causâ rem ecclesiæ, inconsulto Romano Pontifice, bonâ fide faciens conditionem ecclesiæ meliorem, non peccat, quoad Deum, mortaliter, nec incidit in pœnas hujus Paulinæ, tum quia non frangit legem per præsumptionem, tum quia alienat in casu à jure permissio, tum etiam quia, licet non servet formam juris humani, servat tamen formam, jure naturali et divino necessariam, quæ, ut ipse Quarant. ait, est magna consolatio multorum, qui per simplicitatem vel ignorantiam alienant res ecclesiæ, inconsulto Papâ.

Hoc autem, quando sumus in casu quo beneplacitum apostolicum per sufficiens tempus præsumi non potest; nam aliàs militat illa satis trita conclusio, quòd illud per cursum triginta annorum cum observantiâ facit præsumere non solum solemnitatem, verum etiam utilitatem ecclesiæ, ut per Mantic., decis. 101; Seraph., decis. 1042, add. ad Ludovis., decis. 345, n. 4 et 5, et fuit dictum in unâ Romanâ nullitatis venditionis officii coram Buratt., decis. 45, n. 6, in quâ pro responsione ad nullitatem dictæ venditionis fuit dictum, quòd aderat cursus triginta annorum, cum observantiâ, ex quibus omnes solemnitates præsumantur, et quòd ita Rota passim servat, Add. ad

Buratt. d. decis. 45, litterâ B, ubi plures decisiones ad id allegat.

Quod quidam in tantum vendicat sibi locum, etiamsi prædictum beneplacitum non sit expressè reservatum, contra nonnullos qui tenent quòd ad inducendam hanc solemnitatis præsumptionem, sit necessarium quòd hujusmodi beneplacitum sit enuntiatum, quod profectò est contra communem, necnon ipsam praxim, quæ aliter nos docet, nam Rota pœnes Seraph. decis. 1042, eadem Rota, decis. 159, n. 4, part. 1, in recent., per quas apertè habetur supra dicta procedere, etiamsi illud non reperiatur enuntiatum nec reservatum, id. Add. ad Ludovis. d. decis. 343, n. 5, subdens etiam quòd ulteriùs præsumitur utilis alienatio ex solâ confirmatione executorum, pro quibus in dubio est præsumendum.

Porro, ad supradictam præsumptionem inducendam, distinctio communis est, quòd, aut nulla concurrat observantiâ contractûs, sed solùm allegatur temporis diuturnitas, et hoc casu requiruntur centum anni, si verò cum temporis lapsu concurrat observantia, et nunc, si de levi præjudicio agatur, sufficiunt decem anni; si verò de gravi, ut hic in materiâ prædictæ alienationis, requiritur spatium triginta annorum, ut supra dictum est.

Hæc verò observantia subsecuta quoad hoc ita illam intelligas, nempe quòd intra hujusmodi tempus, nullus adversus prædictam alienationem reclamaverit; et sic si non concurrat dicta observantiâ, non potest præsumi dictum beneplacitum, id. Seraph., decis. 381., n. 14, et decis. 694, n. 5, part. 1, recent. Tunc autem, exempli gratiâ, cessat dicta observantia, quando infra dictum tempus à die alienationis movetur lis contra possessores bonorum alienatorum ac de invalidâ et lesivâ rerum alienatione reclamârunt, et ad hoc sufficit quælibet contradictio aut reclamatio, etiam extrajudicialis, ad tollendam observantiam et acquiescentiam; ex quâ oritur supradicta præsumptio beneplaciti apostolici, ut fuit dictum in unâ Messanen. Tenimenti, seu Feudi, coram Verospio, 22 junii 1633, et coram Merlino, 15 februarii 1636, et habetur in unâ Regien. prædii penes Rub., decis. 202, n. 7 cum duob. seqq., tom. 2; et ita fuit per omnes communiter tentum et practicum.

Atverò hodiè aliter dicendum est, ex novâ constitutione felices record. Urbani Papæ VIII, quæ incipit: *Romanus Pontifex sub dat. Romæ apud S. Petrum die 5 junii 1641 sub annulo Piscatoris*, quæ emanavit super præservatione jurium Sedis Apostolicæ, et inferiorum ecclesiarum, personarumque ecclesiasticarum à quibuscumque præjudicialibus; quâ abstulit omnem præsumptam scientiam, tolerantiam, consensum, seu approbationem Romanorum Pontificum, ac etiam ad præsumendum super alienatione rerum et jurium sedis prædictæ ac aliarum ecclesiarum, fuisse concessum beneplacitum apostolicum, præsertim ubi actum fuit, seu agitur de præjudicio perpetuo, quia semper consueverunt in scriptis expediri, præcipuè per litteras apostolicas sub plombo, sive

in formâ brevis sub annulo Piscatoris, et ideò, si in registris apostolicis, quæ fideliter custodiuntur et asservantur, beneplacita apostolica non reperiuntur descripta, seu registrata, vel non exhibentur originalia litterarum apostolicarum, aut transumpta, inde deducitur, neque Romanos Pontifices, nec ipsum Urbanum præjudicialia hujusmodi, approbasse vel confirmasse, ac declarat omnia et singula acta, decreta, statuta, indulta, concessiones, ordinationes, declarationes, concordias et pacta, etiam nomine ejusdem Sedis Apostolicæ inita, ac venditiones et alienationes, ac quascumque alias dispositiones præjudicialia à quibuscumque legatis et aliis ministris apostolicis qualitercumque contra facultates eis concessa, facta aut aliâs emanata, etiam cum clausulâ: *Salvo vel reservato Sedis Apostolicæ beneplacito*, vel fortassè etiam cum intentione datâ, vel promissione etiam factâ illud à prædictâ sede impetrandi, etiam cum prætensâ illarum executione, et observantiâ quantumlibet longissimâ, ac aliis indè quomodolibet secutis quibuscumque, etiam sub prætextu quòd bullæ seu constitutiones apostolicæ non fuerint publicatæ, vel usu receptæ, sed contrario usu abrogatæ. Volens omnia præjudicialia prædicta per quoscumque sufficienti facultate apostolicâ non munitos, facta et gesta, tunc omnibus inde secutis, et quocumque tempore, etiam longissimo executioni demandatis, fuisse nulla ac de facto præsumpta, illaque, ex quocumque temporis cursu, nec etiam ex quacumque prætensâ observantiâ quantumlibet diuturnâ, longævâ, longissimâ, seu immemorabili, etiam cum famâ prætensi privilegii apostolici, nec aliquam approbationem vel præsumptionem alicujus beneplaciti apostolici, neque bonam fidem, possessionem vel quasi, aut præscriptionem in aliquo posse resultare vel induci, nisi de prætensâ approbatione vel confirmatione apostolicâ constiterit ex prædictis registris apostolicis.

Verùm idem Urbanus, in prædictâ constitutione declarat per eam nolle tollere centenariam præscriptionem, concurrentibus de jure requisitis, nec immemorabilem, nisi in casibus in quibus per sacros canones illa reprobatur, seu illi derogatur; firmâ tamen remanente bullâ *Cænæ Domini* quoad omnia.

Et sic habemus per supradictam constitutionem, quòd alienationes rerum ecclesiæ, non obstante quocumque temporis cursu, etiam cum observantiâ, redduntur nullæ ipso jure, nisi doceatur de beneplacito apostolico, adeò ut stante dicta constitutione non amplius præsumi possit per cursum temporis intervenisse dictum beneplacitum, ut dictum est, cum vigore clausulæ irritantis ibidem contentæ, non solùm inficiantur contractus futuri, sed etiam præteriti; et tollatur non solum omnis præscriptio et præsumptio, sed etiam bona fides et possessio vel quasi, ut in dictâ Constitutione, vers. *Nec non reliqua omnia*, etc.

Præmissis præterea accidit nil hic ob stare quominus contrahentes curent, etiam ante obtentum beneplacitum apostolicum, confici instrumentum super alienatione, sub Sedis Apostolicæ beneplacito, cum,

ad evitandas pœnas, per eam Extrav. *Ambitiosæ*, inflicta, sufficiat quòd rei alienande non fuerit tradita possessio; vulgare etenim satis est, quòd super hujusmodi alienationibus frequentissime continguntur instrumenta sub dicto beneplacito, et ante illud obtentum: quare ista praxis docet quòd in his non modò summus Pontifex dat executoribus ut possint concedere facultatem alienandi, ante prædictæ alienationis instrumentum, veluti cùm in suis litteris dicit: *Eam illis facendi licentiam et facultatem auctoritate nostrâ concedatis*, verum etiam, ut i expiuntur jam inter oratores fuisse hujusmodi instrumentum super ipsâ alienatione, sub eodem beneplacito confectum; tunc enim, cùm id eidem summo Pontifici in supplicatione narratur, sic ipse in litteris, post facti narrationem, subjicit: *Sub nostra et Sedis Apostolicæ beneplacito concessit, seu vendidit, etc., prout in instrumento de super confecto, dicitur contineri*. Quare, hoc modo ipsis executoribus dat ipse Papa facultatem confirmandi, et apostolicâ auctoritate approbandi ipsam venditionem, seu locationem; et sic oratores, pœnis in dict. Extravag. *Ambitiosæ* contentis, obnoxii minimè remanent, cùm illæ per solum contractum, sine translatione domini, aut possessionis traditione, nunquam incurrunt, prout dicendum est de quibuscumque contractibus, in quibus apponi possunt (ut ita dicam) maria et montes, quæ sub dicto beneplacito cadere possunt, quia, si postmodum illud desit, non solum facta corruunt, Afflict., decis. 85, n. 3, sed etiam grania revocantur; et perinde est ac si nunquam de tali alienatione inter oratores actum esset, Marches., de sign. Grat., part. 1, cap. 2, num. 5.

Advertendum est tamen, quod id. Marches., loc. cit., n. 13, dùm dicit quòd si antequam præstetur assensus apostolicus, inter partes contractus perficiatur, jam censuræ in d. Extravag. comminatæ, sunt incurse; id quidem puto pro simplicibus et idiotis melius declarandum, videlicet, quòd ita ipse contractus sit perfectus, ut sit tradita possessio, seu aliàs translatio domini facta, quia per simplicem contractum, absque aliquo præmissorum, pœnæ ipsæ non incurrunt, ut dictum est.

Nec prorsus ab istâ praxi devium agnoscas, ut si tempus fortassè in instrumento inter partes præstitutum, ad impetrandum beneplacitum apostolicum, sicut ut plurimum fieri consuevit, jam, ante ipsam impetrationem, lapsus fuerit, optimum quidem erit ut de hujusmodi lapso in supplicatione fiat mentio, nimirum ut, ubi dicitur, *sub S. V. et Sedis Apostolicæ beneplacito, infra certum, tunc expressum, ac jam elapsum tempus impetrando*, sic apponatur postmodum sub clausulâ derogatoriâ contrariorum, scilicet: *Non obstantibus lapsu temporis hujusmodi, attento partium consensu, ac constitutionibus, etc.*, quod quidem servatur de stylo Curie, ad tollendam omnem hæsitacionem, quæ ob non hujusmodi expressionem possit oriri. Quare, prudenter quidem agunt sollicitatores Romane Curie, si in eorum supplicationibus, Papæ porrigendis, attentâ qualitate materiæ, aliqua in ipsâ

supplicatione quandoque insint, gravis tollendæ omnis dubitationis, et majoris curie, ac quavis, si ita non adderent, idem esse arbitrentur; quod quidem prodesse poterit, si executorum litterarum ignorantia hoc an ipsi respondent colligere valeat, per eam rescriptorum Romane Curie; qui quamvis litteras ipsas, ob levissimas causas, et ubi prætextu subreptionis vel oblationis, veniant illæ exquiri etque revocari; quare hoc tacitè et expressè idem sit judicium, l. Si eri, ff. de servit., l. q. l. q. m. ff. Si eri, p. l. i. mo. ubi si tacitè exprimitur, illud ultra operetur, l. 3, ff. de Leg. 1, l. Non rectè, ante fin., c. de Indulg., Abb. in cap. Sigisf. num. 6, de Hæret., et expressè, etiam dicitur illud, quod tacitè inest, et ex mente colligitur, l. Ait prætor, ff. de nov. Oper. num.; nihilominus, ad cautelam expressa, non nocent, sed sunt toleranda, licet superflua, l. Qui mutuum, ff. Mand., l. Quæ intrinsicæ, ff. de verb. Oblig., l. Quæ dubitationis tollendæ causa, ubi Dec. num. 1 et seqq.; ff. de Reg. jur., Abb. in cap. Solitæ, num. 7, de Major. et Obed., et in cap. Certificari, num. 10, de Sepult., ubi ait quòd sic non obstat quòd verba debeant aliquid operari, ut in cap. Si Papa, de Privil. in 6; nam, in eo operantur, quod tolluntur dubitationes. Unde hæc de causâ, non modò periti curiales nonnulla petunt in supplicationibus ad cautelam, dummodò à rectâ preces porrigendi ratione non deviet, verum etiam ipse summus Pontifex multoties in suis constitutionibus non curat apponere verba superflua, ad occurrendum malitiis, subtilitatibus et cavillationibus nonnullorum, qui, nisi exprimerentur, cavillarentur in contrariam sententiam, ut per Host. in cap. Nimis iniqua, n. 2, in fin., et num. 10, Joan. Andr., num. 7; Butr., num. 17 de Excess. præl., quos refert Gonz. ad Reg. 8, glos. 6, num. 29, ubi dicitur quòd dictantes et notarii sic debent scribere verba privilegiorum et instrumentorum, aliarumque dispositionum, etiam si specificentur, non aliàs specificanda, ut tollatur malignorum interpretatio; quod quidem locum sibi vindicare in rescriptis apostolicis satis longo experimento compertum est, etiam quòd aliquod in illis non debeat esse sine aliquâ operatione, ac proinde nihil frustra apponi, Paris., de Resig. benef., lib. 8, q. 7, n. 158, quia nihilominus, ad occurrendum hujusmodi malitiis ac sophisticis interpretationibus, procedit hic quod tradit Felin. in cap. Eam te, n. 13, de Rescrip., videlicet, quòd non semper est vera traditio quòd non debeat esse aliquod superfluum; quod quidem neque tale dici potest, quando illud explicitè et distinctè declaratur, id Gonz., loc. cit., n. 53, quæ etiam obiter, ac pro Romane Curie tironibus tantummodò dicta sunt.

Ad petendum verò absolutionem à censuris, propter indebitam rei ecclesiæ alienationem, necnon rehabilitationem pro rectore, docet notoria praxis quòd propter prædictarum pœnarum incursum, ob traditam possessionem, petitur etiam in eadem supplicatione absolutio à supradictis censuris et pœnis; ac

pro ipso rectore ecclesie etiam rehabilitatio ad beneficia, quo casu in ipsa supplicatione additur per dominos officiales hæc clausula, videlicet: *Et attento quòd possessio dicti terræ petii jam tradita fuit, committatur ordinario, ut prædictum rectorem, ac etiam N. si id ab eo humiliter petierint, absolvat, injunctâ eis pœnitentiâ salutari; quo verò ad confirmationem, committatur eidem ordinario, et dignitatem in ejus ecclesiâ obtinenti, et si in evidentem, etc.; vel dicitur: Et committatur ordinario, et præviâ absolutione à censuris per oratores, ob non obtentum S. Apostolicæ beneplacitum, seu dictæ locationis aut venditionis confirmationem à Sede prædictâ, antequàm eadem locatio seu venditio executioni demandaretur, incursis, impositâ eis pœnitentiâ salutari.*

In litteris autem fit supra dicta commissio, ut sequitur, videlicet: *Discretioni vestræ, etc., mandamus quatenus tu, fili vicarie, N. et N., prædictos à quibusvis, etc., in utroque foro absolvas, impositâ eis aliquâ pœnitentiâ salutari, auctoritate nostrâ absolvas; et si postquàm vocatis, etc.*

Quandocumque etiam pro rectore petuntur absolutio et rehabilitatio in utroque foro; quia summus Pontifex vult Extravag. ipsam observari quoad omnes sui partes, et inter ceteras pœnas in eâ contentas, disponit, ut quomodocumque obtinentes beneficia quorum res et bona alienarunt duntaxat, ipso facto illis privati existant; illaque absque declaratione aliquâ vacare censeantur, possintque per locorum ordinarios vel alios, ad quos eorum collatio pertinet, etc., liberè de jure conferri, ac propterea, pro ipsis rectoribus petenda est absolutio à censuris et pœnis incursis, necnon rehabilitatio, quæ ut plurimum conceduntur per officium sacre pœnitentiariæ pro foro conscientie tantum, præviis litteris, discreto viro confessori, etc., directis, ut oratorem absolvat; ac cum eo dispenset, impositâ ei pœnitentiâ salutari; et quia possessio fuit tradita, et nondum impetratus assensus apostolicus, injungitur eidem oratori, ut intra duos menses, vel aliud competens tempus, rescindat contractum, vel obtineat beneplacitum apostolicum super locatione, seu venditione hujusmodi; quo tempore elapso et prædictis non adimpletis, reincidat in eandem excommunicationis sententiam eo ipso; ac illi pariter conceditur rehabilitatio ut possit retinere beneficium, cujus bona sic alienavit, quamvis, ut plurimum, absolutiones et rehabilitationes hujusmodi expellantur in utroque foro per datariam; per ea quæ dicit Quar., d. verbo *Alienatio*, sub num. 49, in fin., nempe ad obviandum molestationibus quæ in futurum oriri possent, prout etiam dicunt omnes peritissimi ac practici viri Romanæ Curie, ac propterea, quando similia rescripta conceduntur pro rectore, qui sic bona ecclesiæ alienavit, petitur etiam nova provisio illius beneficii, cujus bona alienaverat; et in calce supplicationis additur per officiales id quod sequitur nempe: *Et committatur ordinario, qui possessorem dicti terræ petii, juris et facti remediis opportunis cogat, et compellat ad illud demittendum; et postquàm demissum*

fuerit, supra dictæ ecclesiæ perpetuò applicetur; quique postquàm ipse orator dictam ecclesiam in ejusdem ordinarii manibus realiter et cum effectu dimiserit, et non antea, et injunctâ ei pœnitentiâ salutari, eum absolvat; et cum eo dispenset, aliaque faciat, ut supra. Et quoad novam provisionem, committatur in formâ DIGNUM NOVISSIMA. Si verò petitur absolutio pro laico, etiam in utroque foro, additur in ipsâ supplicatione: Et committatur ordinario, qui oratorem, injunctâ ei pœnitentiâ salutari et rescissâ ac annullatâ dictâ locatione, ita quòd nihilominus melioramenta omnia, si quæ per ipsum conductorem in dicto petio terræ hactenus facta sint, eidem ecclesiæ liberè cedant, absolvat. Quòd si petenda erit absolutio cum rehabilitatione pro capitulo ecclesiæ, quod absque licentiâ sic alienavit, committitur pariter ordinario, qui oratores, si vel postquàm rem alienatam hujusmodi cum juribus et pertinentiis suis ad jus et proprietatem dictæ ecclesiæ, rescissâ illius locatione seu venditione, reduxerit, impositâ aliquâ pœnitentiâ salutari, oratoribus ab exercitio suorum ordinum arbitrio ejusdem ordinarii suspensis, eos absolvat et cum eis dispenset, ut supra.

Hic verò videndum, an supra dicta Extravag. *Ambitiosæ*, prohibeat etiam mandatum ad locandum res Ecclesiæ ultra triennium; ita ut si detur, sit intelligendum ad triennium tantum, quo finito, procurator, absque novo mandato, non possit iterum locare, et idem, si mandatum expressè detur ad locandum bis, ter, aut pluries ad triennium, finitur elapso primo triennio. Hujus opinionis fuerunt Dec., cons. 282, dicens alioquin fraudem fieri prohibitioni juris, cum aliis allegatis per Gonz., de Benef., p. 2, cap. 1, num. 71.

Quæ quidem opinio reprobat a Molin., de Hispan. primogen., lib. 1, c. 2, disput. 462, in fine, cum nullo solido fundamento aut juri nitatur, dicens irrationabile esse quòd absens in partes longinquas, non posset dare mandatum ad locandum res sui beneficii toto tempore, quo absens fuerit, et contra hanc sententiam Decii, est praxis universalis et consuetudo recepta.

Quo verò ad pœnas incurrendas ejusdem Extravag. et an illæ habeant locum vigore prædicti mandati ad alienandum, si procurator nomines vi principalis alienavit, et ante obtentum beneplacitum apostolicum tradidit possessionem, et proinde faciat dictum suum principalem incidere in pœnas supra dictas, quidquid ex adverso forsan afferri posset, absolutè dicendum est illum non incurrere; quia procurator, quantumvis generale mandatum habens, non censetur illud habere, ut faciat incidere suum principalem in dictas pœnas, Nav., cons. 445, post Alex. cons. 39, vol. 1, sed requiritur speciale mandatum, ut comprobatur Ricc. in Praxi for. eccl. dec. 57, n. 2.

Et juxta hanc praxim, refert Gen., c. 50, num. 1, quòd anno 1599, cum dubitaretur, an quidam rector, ex causâ supra dictâ esset excommunicatus, et incurrisset pœnas ejusdem Extravag. *Ambitiosæ*, ex eo quòd ante obtentum assensum apostolicum, tradiderat pos-

sessionem, quamvis adesset in instrumento, clausula *Non aliter, nec alio modo*, re delatâ ad Clem. VIII, declaravit dictum rectorem incurrisse dictas penas, et rescripsit vicario Neapolitano, quatenus dictum rectorem absolveret à dictis censuris in utroque foro: dammodo prius dictus rector revocaret alienationem, et redintegraret ecclesiam in suo statu: aut faceret pro suo posse quod redintegraretur, movendo litem in iudicio, vel alia ad hunc finem faciendo; quod si prædicta facere non posset ante absolutionem, ad minus promitteret, et se obligaret, quam citius prædicta facere, et quod dictus vicarius, cum eodem rectore dispensaret, etiam super fructibus male perceptis, et revalidaret titulum beneficii, ut in sua Praxi, cap. 44.

Quare, hæc absolutio, quoad rectorem, semper pertinet ad Papam, qui illam ad se advocat ratione dispensationis super oratoris inhabilitate et retentione beneficii ejus bona sunt alienata, cum nunquam ille, in hoc casu, impartiat dispensationem sine absolutione, ut omnes sciunt curiales; cum ad summum Pontificem duntaxat spectet cum eo dispensare, qui malè alienavit bona ecclesiastica, inconsulto Romano Pontifice, super retentionem beneficiorum. Gaud., lib. 2, n. 415.

Quo verò ad laicos qui bona prædicta sic recipiunt, sunt etiam excommunicati per d. Extr. Verùm cum ipsi non egeant, nisi absolutione à supra dictâ excommunicatione, et illa nemini sit reservata, ut ex ipsâ constitutione satis constat, quæ illam non reservavit, ac proinde aliis facultatem absolvendi concessisse censetur, c. *Nuper*, ibi, *quia tamen conditor canonis ejus absolutionem sibi specialiter non reliquit, eo ipso concessisse videtur facultatem aliis eam relaxandi*, de Sent. ex., c. *Dura*, de Crim. fals., c. *de Multâ*, in fin. de Prob., quilibet simplex confessarius ab ordinario approbatus, potest hanc absolutionem laicis recipientibus impartiri; nisi forsân episcopus illam sibi reservasset; prout multi episcopi consueverunt inter casus episcopales sibi reservare. Nec tamen est ipsis, dicta absolutio aliter concedenda, quàm eo modo quo illam summus Pontifex, seu S. penitentiaria concedere solet, videlicet, ut ipse laicus curet quamprimum rescindi instrumentum dictæ alienationis, ac ecclesiam redintegrari, ut supra. Caterùm autem, non est audiendus Borgas., de Irreg., p. 6, tit. de Reb. eccl., non alien., n. 1, dùm dicit, hanc absolutionem esse Papæ simpliciter reservatam; cum aliter nos doceat etiam quotidiana praxis.

Nec incongruum hinc subnectere videm est quod servandum, etiam in praxi, si presentato commissariis delegatis rescripto confirmationis locationis aut alterius contractûs, jam inter oratores, sub dicto beneplacito apostolico initi, alterum contrahentium penituerit, velitque recedere ab hujusmodi contractu.

Sed imprimis notandum est, canones et constit. apostolicas prohibentes alienationem rerum ecclesie, emanasse ad favorem ejusdem; quare si post contra-

ctum illa non recedat, sed velit stare prædicto contractu, et altera pars nolit, tunc prædictus contractus ad favorem ecclesie claudicat, Inn. in c. 1, in princ., *De his quæ fiunt*, etc.: quare si venditio, seu quævis alienatio sit utilis ecclesie, quæ velit eam ratam habere, non licet emptori post contractum ab eâ recedere, ne illud quod favore ecclesie inductum est, in ejus lesionem convertatur, prout dicitur in unâ Rom. Dom. cor. Mant., dec. 201, n. 1, quæ in proposito mihi videtur celebris; namque in eâ respondetur ad omnia contraria, quæ circa hoc afferri possunt, quod tamen intelligitur, impetrando Sedis Apostolicæ beneplacitum, vel alias cum legitimâ solemnitate ex relatis per Grac., loco cit., num. 74.

In facti contingentia plures vidimus oriri circa id dubitationes; et omnibus hinc inde omissis, ea tantum referamus quæ ad nostram praxim pertinent; circa quam cum hæc distinctione procedendum esse observatur, nempe: aut nondum est impetratum beneplacitum, et tunc est locus penitentiae; Put., dec. 545, lib. 1; Maris., var. Res. lib. 1, c. 14. Quod tamen intelligas, etiam si fuerit supplicatio signata, nondum tamen registrata; cum antequàm registraretur, nullum jus dicatur partibus, vel earum alteri acquisitum; nullumque præjudicium, imò neque aptitudo ad præjudicium valeat generari; ex eo quod Papa, donec fuerit ipsa supplicatio registrata, potest, prout sæpè solet, ex aliquâ superveniente causâ, mandare, supplicationem ipsam per illius officiales lacerari; nam gratiam ipsam per solam signaturam supplicationis concessam, absque alicujus injuriâ denegare potest, teste Gom. in Reg. de jur. ques. non toll., q. 20, n. 5, ubi apertè docet quod antequàm supplicatio perveniat ad manus partis, potest cessari et reformari per datarium, et alios officiales, et tanto fortius per Papam; prout non semel in ipsâ datariâ vidimus; quandoquidem, in quibuscumque gratiis quæ per supplicationes, et per ipsam datariam conceduntur, nunquam dicitur parti jus quæsitum, donec registrata fuerit supplicatio, ac parti tradita, ut supra dictum est. Et ex hoc obiter scias, quod nunquam officiales datariæ relaxant supplicationes, nondum registratas, in manus partis, sed, si fortè intersit ejusdem partis aliquid eidem supplicationi tantum signatæ aptari, vel ex eâ deleri, mutari, aut aliud, quod tamen gratiam ipsam non alteret, supplicatio ipsa traditur alicui persone cognite et fide dignæ, ut cum ipsâ parte, vel illius sollicitatore deferat supplicationem ipsam alteri officiali, ad id præposito, ad effectum supra dictum; nam si ipsi parti traderetur, possent de facili multe fraudes, circa supplicationem committi, quibus dataria, illiusque officiales quantâ fieri possit vigilantia occurrunt, juxta text. in l. *Fundo*, vers. *Neque malitiis*, ff. de Rei vend., c. *Sedes*, et c. *Ex tenore*, de Rescript.

Quibus sic stantibus, conditio apposita in instrumento alienationis, nempe, *sic Sedis Apostolicæ beneplacito*, cum per solam signaturam supplicationis, nondum registratæ, purificata non fuerit, nihil ponit

in esse; cum idem sit ac si dictum fuisset, *dimmodo Sedis Apostolicæ ad id accedat assensus, vel si Papa placuerit*, cap. *Si pro te*, et ibi Glossa et doctores de Rescript., l. *Si quis suâ conditione*, ff. *Si quis omitt. cau. test.*; Bart. in l. 1, ff. de Cond. et Demon.

Id tamen procedit respectu ecclesiæ, non autem persone, cum eâ contrahentis; cui non licet aliquo modo pœnitere; quia, cum ista solemnitas fuerit introducta favore ecclesiæ, si ipsa velit stare contractui, non poterit altera pars venire contra; contractus enim claudicat favore ecclesiæ; Innocent. in cap. 1, de his quæ fiunt à pœl., et alii doctores citat. per d. Genuens., cap. 88, num. 2, ut supra dictum est.

Respectu enim Ecclesiæ d. Extravag. est favorabilis, Abb. in c. *Nihil*, num. 1, vers. *Secundò principaliter*, de Elect., Caputaq., dec. 215, n. 6, lib. 3, nec refert quòd etiam sit partim odiosa, nam sufficit quòd sit alio respectu favorabilis, quia, quoad utilitatem ipsius Ecclesiæ potius considerandus est favor quàm odium, Glossa in c. *Sciant cuncti*, in verbo *Alios*, de Elect., in 6, et per Gonz., ad reg. 8 cancell., § 6, procem. num. 73.

Aut beneplacitum est jam impetratum, quia nimirum supplicatio, non modò signata est, sed etiam registrata; et tunc neque ecclesiæ illiusque rectori, licet pœnitere, quamvis rescriptum adhuc non fuerit per commissarios delegatos, debite executioni demandatum, neque lata sententia, neque litteris super eo confectis, ut per Afflict., dec. 253, in fin., et fuit dictum in unâ Roman. Casalis Trigonii, et antea in unâ Leodien. *Bonorum*, coram Robusterio, 8 octobris 1586, et in aliâ Tirasonen., *Decimarum*, ut in decis. 102, num. 9, p. 1, divers.

Eòque magis si litteræ fuerint expeditæ, quia non obstat quòd nondum fuerit secuta sententia confirmatoria commissariorum, si ecclesia velit pœnitere, quia licet ante beneplacitum sit locus pœnitentiæ, tamen post illud obtentum, partes non possunt amplius pœnitere, neque à contractu resilire, etiam antequàm sequatur sententia prædictorum commissariorum, prout fuit resolutum in unâ Leodien. *Domorum*, 10 maii 1576, coram Rubeo, et in unâ Romanâ *Locationis*, 4 iunii 1584, coram Blanchetto; Buratt. decis. 13, num. 6, et optimè declaratur in aliâ *Nulius emphyteusis*, 16 novembris 1607, ubi etiam dicitur id procedere, etiam si versaremur in mandato de confirmando, cum solitâ clausulâ *Si in evidentem*; prout similia rescripta sæpè expediuntur; quia beneplacitum, non propter id redditur conditionale, quoad ejus substantiam, nam licet sit impedita illius executio, nempe, quia differtur ad tempus, postquàm constiterit de evidenti utilitate, attamen effectus hujusmodi beneplaciti eo ipso, quòd fuerit registrata supplicatio, operatur; quia etsi antequàm supplicatio registraretur, per ejus registraturam jus quaeritur parti, ut dictum est, et non antea, licet possunt pœnitere, cum tali alienationis jus resistat, cap. *Si quis presbyterorum*, ubi doctores, de Reb. eccl. non alien.;

attamen ipsâ supplicatione registratâ, dicitur obtentum dictum beneplacitum apostolicum; et sic ejusdem juris resistentia cessat, et consequenter conditio apposita in contractu, amplius non durat. Aliam insuper rationem affert Grat. in suis Discept. forens., cap. 514, tom. 3, nempe quia, quòd alienatio hæc cedat, vel non cedat in evidentem utilitatem, est omninò certum in rerum naturâ, licet incognitum, ac propterea ejus liquidatio non suspendit effectum supra dicti beneplaciti; id. Marisot., d. lib. 1, c. 14, num. 2, qui, n. 5, dicit hæc conclusionem habere locum, etiam contra successorem qui alienationi non consensit; qui, licet post concessionem legitimè et utiliter factam, compererit contrarium evenisse, nempe in damnum ecclesiæ, non propterea potest petere revocationem alienationis; cum satis sufficiat contractum fuisse legitimè factum, ac omnia in rescripto apostolico narrata, per commissarios delegatos approbata, nec appareat fraudem intervenisse. Unde dixit Redoan., q. 20, n. 53, quòd non est imputandum episcopis vel clericis, ex quo bonâ fide et rectâ intentione celebraverunt contractum, et meliora Ecclesiæ prospexerunt, licet aliter contigerit.

CAPUT VII.

Praxis derogationis obstantium in eisdem litteris *Si in evidentem, etc.*

NON OBSTANTIBUS CONSTITUTIONIBUS, ET ORDINATIONIBUS APOSTOLICIS, CÆTERISQUE, etc.—Hæc clausula derogat præcipuè supra dictæ Extrav. *Ambitosæ*; pro quâ, licet in supplicatione fuerit petita expressa derogatio, hoc procedit potius ex quodam stylo sic introducto quàm ex necessitate; quia cancellaria illas expressas derogationes admittit, quando videlicet summus Pontifex disponit adversus constitut. conciliarem, cui necesse est in specie derogare, ex pluribus juribus, per nos ad id aliàs allegatis. Unde, parum refert, quòd id. Redoan., q. 53, num. 5, advertat quòd in hoc casu debet apponi clausula: *Non obstante constitutione Pauli II*, propter rationes supra dictas.

Benè tamen ipsa cancellaria consuevit in locationibus omnium, et singulorum bonorum, etiam immobilium beneficii, licet ad modicum tempus, puta novem annorum, non modò derogare in specie supra dictæ Extrav., verum etiam aliis constitutionibus, videlicet Pii II, Pauli IV, et Pii V, aliorumque Romanorum Pontificum, similes locationes ultra triennium fieri prohibentium, ac etiam Alexandri VI, tempus locationis à die datæ concessionis gratiæ, non autem alio posteriori, seu anteriori tempore computari debere, disponentibus, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis.

Præterea est advertendum, quòd si beneplacitum Apostolicum petitur super alienatione decimarum, prout sæpè contingit, erit omninò necessaria specifica derogatio concilii Lateranensis, prohibentis decimas in laicos alienari, ut est text. in c. *Prohibemus*, de Decim., quia cum hæc constitutio sit facta à Papâ in

concilio generali, requirit specialem derogationem; ita ut non sufficiat derogatio per clausulam: *Non obstantibus*; Cavaler., decis. 229, num. 5 et 4, et decis. 401, num. 1 et 2, et decis. 247, num. 10 et 11, cum aliis allegatis in unâ Placentinâ *Decimarum*, quæ est decis. 550, n. 28 et 29, p. 5, recent.

Quoniam verò aliquando circa hujusmodi alienationes contingit, præter prohibitionem juris concurrere prohibitionem hominis, nempe testatoris, qui in suo testamento dicit quòd res ecclesiæ per eum relicta, non possit vendi, alienari, seu quovis titulo transferri in alium, aliàs venditio et alienatio nullius fit roboris vel momenti; ex eo quòd idem testator voluit, quòd ipsa res sit perpetuò dictæ Ecclesiæ, propterea, stante dictâ prohibitione hominis, alienatio est prohibita, etiam in casu permissio; Mar. Ant., variar. Resol., lib. 4, resol. 15, num. 10, quod quidem in tantum procedere ait Redoan., q. 3, num. 50, quòd si res sint Ecclesiæ relicte, eâ conditione, ut non possint alienari, etiam in maximâ necessitate alienari non poterunt de jure civili, per Glossam in verbo *Alienare*, § *Sanctissimas*, Auth. de Alien. et Emphyt., quod etiam procedit de jure canonico per text. in cap. *Verum*, et ibi doctores de Cond. appos.; nam, concurrente prohibitione hominis, fortificatur prohibitio legis, Imola in cap. Raynutius, de Testam., quibus accedit, quòd prohibitio addita prohibitioni, magis stringit, sicut promissio addita promissioni, magis ampliat, d. § *Sanctissimas*. Hinc est, quòd cum præmissa vendicent sibi locum, præsertim in rebus ecclesiæ, ut per Mant., de Conject. ult. volunt., l. 9, tit. 10, num. 12, præbent summo Pontifici causam suam beneplacitum frequenter denegandi, vel saltem difficilem se reddendi ad hujusmodi concessionem, ut ex pluribus docet dominus meus Rice. in Praxi fori Eccles., decis. 45, per tot.

Ac propterea, cum sint duo impedimenta, uno remoto aliud remanet, c. *Ex tuarum*, de Auth. et Usu pall., sicut duabus servitutibus apposis, unâ sublata, remanet altera, l. *Si prius*, ff. de Aq. pluv. ar. cendâ; Ludovis., dec. 87, num. 6.

Propterea docet quotidiana praxis, ut in supplicatione fiat mentio de hâc prohibitione testatoris, et petatur specifica illius derogatio: quod quidem debent animadvertere oratores, sive eorum sollicitatores, qui ab ipsis oratoribus exquirant, num ultra prohibitionem juris, alia adsit hominis; eoque magis, si in hujusmodi prohibitione hominis, erit imposita aliqua poena caducitatis, sive devolutionis; nam, si istæ qualitates non fuerint expressæ, rescriptum super assensu apostolico impetratum, subiacet quidem vitio subreptionis, et hoc modo, multa similia rescripta vidi impugnari, quæ postmodum fuerunt revalidata per gratiam: *Perinde valere*; et quandoque ubi facta fuit supra dicta mentio, vidi per Papam, denegatum assensum, cum talis prohibitio præbeat justam causam illum denegandi, ut supra dictum est, et dixit Ann. in constitutione quæ incipit: *Divæ memoriæ*, prout cum effectu ferè semper denegatur, vel cum

maximâ difficultate conceditur; et cum D. datarius rejicit hujusmodi supplicationes, ita apponit in calce, *servetur voluntas testatoris*; nam illa est pro lege servanda, ut in § *Disponat.*, Auth. de Nupt., coll. 4, c. *Ult. voluntas*, 15, q. 2, quod est adeò verum, ut locum habeat, etiamsi ipsa voluntas commutetur in melius. Videmus enim quòd Papa, licet plenissimam habeat super hoc potestatem, nihilominus has commutationes, non nisi parèe et cum maximâ difficultate concedit, aut illis derogat. Unde ait Mandos. in Praxi sign. grat., in tit. *Commutatio ult. voluntatis*, quòd non solum periculosa est commutatio ultimæ voluntatis prædictæ ab alio quàm à summo Pontifice, verum etiam, quòd parèe et prudenter Sedes Apostolica concedere solet hujusmodi commutationes; prout ego semper meo tempore vidi servari; quæ non aliter conceduntur, nisi proponantur in plenâ signaturâ, in quâ sæpius repulsam patiuntur.

Nec propterea, ad removenda hæc duo impedimenta, sufficit supra dicta clausula generalis: *Non obstantibus*, nisi de singulis impedimentis, et de utrâque prohibitione fiat expressa mentio; Bald. in leg. 1, num. 22, c. de Furt. Felin. in c. *Nonnulli*, num. 21, de Rescript.

Quia ubi concurrat prohibitio hominis cum prohibitione legis, impeditur quòd etiam in casu permissio possit fieri alienatio per text. in cap. *Nihil*, § fin., vers. *Sic tamen*, de Elect. Glossa, in cap. *Venerabili*, de Off. del., ubi Host. et Abb., Imol. in l. *Filius familia*, § *Divi*, ff. de l. 4, ubi Alex., quòd ubi prohibitio testatoris est juncta cum prohibitione legis, operatur quòd impediatur alienationem aliàs permissam, cum aliis allegatis per Redoan., de Reb. eccles. non alien., quæst. 61, num. 2.

Ac propterea, cum de necessitate sit hæc prohibitio testatoris exprimenda, ita erit dicendum in supplicatione, videlicet: *Cum autem, Pater sancte, terræ petium hujusmodi, per quondam N. dictæ ecclesiæ relictum, vel donatum existat, et in hujusmodi donatione ipse prohibuerit illius alienationem, volens quòd illud perpetuò dictæ ecclesiæ sit et esse debeat, ac in eventum alienationis, alienatio ipsa nullius sit roboris, vel momenti, ac pro nullâ et non factâ habeatur*, etc.

Quibus sic in supplicatione ipsâ narratis, semper adduntur per dominos officiales, et quandoque per ipsum D. datarium, hæc verba, videlicet: *Nullâ tamen impositâ per testatorem caducitatis seu devolutionis poenâ*; quæ quidem verba magnam habent conformitatem cum jure communi; nam, si per alienationem ipsam esset alteri jus quæsitum, nunquàm Papa illud tollere intendit; quod procedit, etiamsi ille de cujus jure agitur, esset infidelis, vel Judæus; Abb. in c. *Quæ in ecclesiarum*, de Const.

Quòd si fortè contingeret ipsum Papam jus tollere alicui, præsumitur potius per importunitatem et circumventionem, quàm per voluntatem fecisse; Felin. in cap. *Cum olim*, de Re jud.; nam regulare est in principe, quòd concedendo nemini præjudicium inferre intendat, nullique jus auferre; et extra cujuscum-

que injuriam seu præjudicium concedere; quod præcipue vidimus, etiam in præsentì materiâ ab ipso Papâ servari, juxta text. in c. *Super eo*, ibi: *Non est tamen nostræ intentionis*, de Off. deleg.

Unde, ad præmissorum præscriptum committitur judicibus delegatis, ut concedant oratoribus licentiam alienandi, voluntatem testatoris quoad hoc opportunè commutando.

Consuevit aliquando dari decretum, quòd sententia alienationis sive confirmationis non feratur per supra dictos commissarios (si de venditione agatur) nisi postquam pretium, ex hujusmodi venditione habitum, in emptionem tot honorum stabilium utiliorum pro dictâ ecclesiâ, quæ in locum rei venditæ in omnibus et per omnia subrogata sint, et esse censeantur; ac eidem alienationis prohibitioni subjaceant, realiter et cum effectu integrè fuerit conversum; aliàs irritum, etc.

Quando autem in ipso testamento fuerunt bona prohibita alienari sub pœnis caducitatis et devolutionis, tunc aliud additur decretum, nempe: *Et assignatis aliis bonis stabilibus utilioribus, eidem caducitati et devolutioni subjectis*, vel aliud simile decretum, nempe: *Et committatur ordinario, qui vocatis prædictis omnibus quorum interest, ac de eorum expresse consensu, licentiam hujusmodi concedat*.

Quod etiam servatur si adesset prohibitio, ne res possit alienari in certam personam, quia tunc rector ecclesiæ debet etiam curare ne ad illam quovis modo res prohibita perveniat, Bald. in l. *Quoties*, c. de Fideicom., ac propterea debet de hoc fieri mentio in supplicatione et in litteris super eâ expediendis, cum communicatione voluntatis testatoris, eo modo quo supra dictum est; eoque magis quia prohibitio respiciens personam fortior est respiciente rem, cum accipiens quoad hoc sit effectus incapax, per ea quæ not. in l. *Si itaque*, § eâ lege, ff. de Verb. oblig., et multo magis si respiciat rem et personam, Redoan., q. 63, n. 19.

Hic autem nunquid permutari possint bona relicta ecclesiæ, sine beneplacito apostolico, si scilicet testator disposuerit? Et omnibus aliis omissis, pro affirmativâ est respondendum; ratio autem hujus rei potissima est, quia in traditione cujuscumque rei, potest quis adjudicare quæcumque pacta, et quascumque conditiones et leges, etiam cum tradit rem Ecclesiæ; textus est expressus in cap. *Verum*, de Condit. appos. cum concord.; quilibet enim rei suæ est optimus moderator et arbiter, l. *In re mandatâ*, c. *Mand.* Quare dispositio hominis facit cessare dispositionem legis, l. *fin.*, c. de Pact. et not. DD. in l. *Fin.*, c. de Jur. emphyt., et canonistæ in cap. *Potuit*, de Loc., et hoc est regulare, quòd provisio hominis facit cessare dispositionem legis; d. l. *Fin.*, c. de Pact., l. *Maritus*, c. de Procur., et in propriis terminis Marius Antonin., var. Resol. fin., cas. 44, ubi ait sic in puncto tenuisse Soccin. sen., cons. 48, num. 4, et cons. 53, num. 16, vol. 1; et pluries in facti contingentia id evenisse non ignoramus, cum, in casu petendi hujusmodi beneplaciti apostolici super similibus aliena-

tionibus, his præsertim observaverim supplicationes desuper non fuisse receptas, tanquam super re non necessariâ porrectas; ex quo, stante dictâ conditione, idem est ac si ipse fundator permutasset, ut per Menoc., de Arbitr. jud., centur. 2, cas. 171; Surd., cons. 30, num. 4, relatos per d. Mar. Anton. d. cas. 44, vers. *Secundò*, nam stante dictâ conditione, etc.

Advertendum est tamen quòd sub pontificatu fel. record. Urbani VIII, magna desuper orta fuit controversia; nam, ita ferente casu, post multa hinc inde deducta coram bon. mem. Ægidio Ursino datario ac pluribus advocatis informationibus, re etiam ad ipsum Urbanum delatâ, fuit resolutum negativè, nempe prohibitionem alienationis rerum ecclesiæ locum sibi vindicare, etiam in casu quo res ita donatur vel legatur ecclesiæ ut possit alienari sine solemnitatibus, quia nihilominus illæ requiruntur, non obstante dictâ voluntate, quæ tanquam illicita servanda non est, et ita videtur sequenda opinio Quarant., in Sum. bullar. verbo *Alienatio*, ampliacione decimâ sextâ, n. 31, ex viribus per eum ibi allegatis; subdens ibi quòd cum dominium rei sit quæsitum ecclesiæ, res est effecta ecclesiastica, ex Innoc. in c. *Verum*, de For. compet., et probat etiam id Quarant., ibi non militari rationem hic de re minoris ad rem ecclesiæ, cum rationibus ibi adductis.

Hujus verò rei occasione oblatâ, aliqua, quasi per transitum ad praxim derogationis fidei commissi, pertinentia, sive, etiam simplicis commutationis ultimæ voluntatis, notare non absonum visum est: res quandoquidem non est parvi momenti. Frequentissimè etenim summo Pontifici, pro hujusmodi rescriptis impetrandis, porriguntur preces; qui nihilominus ea non aliàs quàm ex urgentissimis et justissimis causis, præviâque maturâ deliberatione, causisque ipsis in plenâ signaturâ discussis, concedit, ad not. in l. *Fin.* c. *Si contra jus*, et per Canonistas in c. *Quæ in ecclesiarum*, de Constit.; publicè enim expedire dignoscitur; dicunt jura, ut supremæ defunctorum voluntates summi sortiantur effectum, ad text. in leg. *Vel negare*, ff. Quemad. testam. aper., nihilque magis hominibus deberi quàm ut supremæ voluntati liber sit stylus, l. 1, c. de Sacr. ecl., quod quidem non modò locum sibi vindicare omnes sciant curiales in fidei commissis universalibus, verum etiam in particularibus; quando præsertim summus ipse Pontifex, ex sibi desuper porrectis precibus perpendat rem fideicommisso suppositam testatorem ad usum particularem ita destinasse, ut ea perpetuò in illius familia conservetur; tantòque magis difficiliùs hujusmodi rescriptum concedit, aut prorsus denegat, si negat, si ex propositæ rei conjecturâ appareat quòd testator particularem in eâ affectum habuerit, veluti quia petitur alienari domus in civitate, notabilis, vel in qua testator fuisset educatus, aut terris antiqua de familia, ad quam testator verisimiliter habuisset affectionem, quia tunc etiam de jure illius alienatio videtur interdicta, ad text. in l. *Si in emptorem*, ff. de Minor., Peregr. de

Fideicom., art. 40, num. 35, sicut è contrario, facilem se præbet ipse Pontifex ad hujusmodi derogationem; quando res peritura aut deteriores futurae essent, pro quâ quidem praxi, adest Glos. notab. in l. *Marcellus*, § *Res quæ*, ff. ad Trebell. necnon si res essent steriles et infructuosæ, vel nimis onerosæ et sumptuosæ, aut in necessarias impensas hereditatis, rerumque hereditarium implicandæ, vel quia fortuitis subjecte essent casibus, ad text. in l. *Verum*, § *Si locuplet*, ff. de Min., l. *Ait prætor*, ff. de Jur. delib. In his enim casibus non solum licet petere hujusmodi derogationem, verum etiam imputaretur heredi si hæc non alienasset, maxime tempore peritura, id. Peregr. dict. art. 40, n. 37, circa fin.

Ne autem simplex novusque curialis per ignotos terminos ad hanc praxim transeat, id potissimum sibi ignorare non licet, ut in precibus ad id porrigendis, clarè distinguat fideicommissi qualitatem, quandoquidem tres ipsius fideicommissi formulæ à jure statuta reperiantur; quarum prima est, cum testator prohibuit bona sua alienari; ex quo ea vult in suâ familiâ conservari, vel quia vult apud suos posteros et descendentes remanere; et in istâ specie DD. tenuerunt pro fideicommissio simplici, quia illa verba prolata per modum causæ, inducunt fidei commissum, ut per Bart. in l. *Qui volebat*, ff. de Hered. instit., et in l. *Socer*, § *Lucius*, ff. Solut. matr.; item quia eadem verba etiam sine aliquâ prohibitione sunt de per se acta ad fideicommissum constituendum, l. 2, c. comm. de leg. Secunda formula, cum prohibitio non fuit nuda, quia dictum fuit ne alienari possint de meo nomine, de meâ familiâ, de meis descendantibus, quia voluit bona sua in eis vel in suâ familiâ conservari; quo casu, fideicommissum absolutum resultare tam in casu mortis quàm in casu alienationis, voluerunt DD., præsertim Curt. Jun., cons. 43, col. 4, versic. *Secundò principaliter*, n. 17 et 18; Menoch. consil., 327, n. 95. Tertiâ verò formula, quæ secundæ similis est, cum testator prohibuisset bona sua extra familiam alienari, ut in familiâ relinquantur, prout de his formulis loquitur Peregr., de Fideicommiss., art. 14, 16 et 17.

Causas verò quas summus Pontifex ad derogandum admittit, reperio etiam secundum nostram praxim enumeratas per Sarmiens. Select. sentent., lib. 1, c. 8, n. 13 et seqq., quas hic recensere visum non est, sed ad illum lectorem remitto.

Absque causâ verò, ad sic derogandum, nullus apud summum Pontificem prævalet favor, nulla instantia, sicut tot annorum cursu didicimus in Curia, præsertim ubi aliquod alieni præjudicium noscitur inferri; quare licet in Papâ duplex consideretur potestas, altera scilicet ordinata, ut secundum leges vivat, altera inordinata et absoluta, secundum quam ipse est supra leges, illisque minimè subjicitur, l. *Princeps*, ff. de Leg., inspectâ potestate ordinariâ, quâ in his utitur, secundum eam jura tractat, unde illius rescriptum ad mentem juris refertur, l. *Rescripta*, c. de Precib. imp. offer., quia nunquam ille rescri-

bendo pro uno, intendit alteri præjudicium inferre, cum sit Papa omnium justus pater; et sicut ait text. in l. *Meminerint*, c. *Unde vi*, hoc præsertim fit, ne unde jura nascuntur, injuriarum nascatur occasio, et de jure canonico expressum est in c. *Ex parte*, de Offic. deleg., et in c. *Veniens*, de Præscript.; quare de facili princeps non utitur plenitudine potestatis adversus jura scripta, in præjudicium tertii, sed cum causâ.

Benè quidem, in rebus fideicommissariis, licita est commutatio de re ad rem, ubi non accessisset expressa prohibitio de non alienando, concurrente fidei commissi utilitate, sicut supra diximus, veluti quia res fidei commissaria subjecta esset ruinæ aut alteri periculo, vel quia pro rerum qualitate, personarum et temporum conditione, constaret fideicommissio utilis; ex quo etiam absque principis decreto permutatio in fideicommissis universalibus, quæ utilis sit, non videtur heredi gravato interdicta, pretium commutando in alias res utiliores, et magis commodas, et proficuas; ex quo utilis permutatio licita est, Angel., consil. 109, col. 1; Paulus Castrens., consil. 269; Ruin., consil. 118, num. 15, relati per Peregrin., dict. art. 40, num. 25.

Cæterum verò, accedente prohibitione expressâ testatoris, qui voluit rem in suam familiam perpetuò remanere, remotâ causâ publicâ, ad interesse privatorum, non facillè princeps præstat assensum; ex quo de potestate ordinariâ ordinationes testamentarias commutare nequit, id Peregr., art. 25, n. 159.

Secus autem, ubi res fideicommissio supposita alienatur pro dissolutione æris alieni hereditarii: et hic, non aliàs, nisi duobus concurrentibus, quorum primum, quòd non adsint alia bona libera, secundum, quòd constet pretium fuisse conversum in solutionem dicti æris alieni, Beltram. in addit. ad Ludovis., decisione 299, n. 6; quare, prohibita alienatione, censetur tantum prohibita alienatio ex causâ voluntariâ, non autem quæ sit ex causâ necessariâ, sive prohibitio sit hominis, sive juris, ut per Benintend., decisione 48, n. 16, qui, n. 17, ait quòd lex prohibens translationem possessionis litigiosæ, non comprehendit eam translationem quæ fit pro implemento contractus venditionis; quam quidem conclusionem, non vulgariter, sed ex pluribus elegantissimè exornat illustrissimus et reverendissimus dominus Antonius Ricciullus, in suo celeberrimo tract. de Jur. pers. extr. Eccl. grem. exist., l. 5, c. 56, n. 1 et 2, qui quidem (ne de tanto viro penitus silcam), præter generis nobilitatem, quippe qui è patritiâ Ricciullorum gente inclytæ civitatis Rhegien., originem traxit, cuique Roblanensis insignis patria lucem dedit natalem; in urbe Româ, etiam ipso suæ juventutis flore degens, inter primarios aula Romanæ advocatos ascitus, in publicâ Academiâ, Paulo V sedente, unde jura civilia et orta et aucta sunt, ut in l. *Omnis*, c. de Serv., ibidem publicè eadem quoque interpretari datum est; plurium quoque episcopatum titulis insignitus, ac vices gerentis in eâ in urbe officio summâ omnium

lande perfunctus, sanctissimeque universalis inquisitionis totius christiane reipublice in hoc regno Neapolitano generalis minister, per fel. recordat. Urbanum VIII deputatus, et ad ecclesiam Consentinam translatus, eidem mirifice praeiit.

Satis enim liquet, non dici, quem contravenire prohibitioni alienationis, factae à testatore, quando haeres alienat pro solvendo aere alieno ab ipso testatore contracto, text. in l. *Filius familias*, § *Diri*, in fin., ff. de Leg. 4, sicut etiam pro dotandis pauperibus puellis testatoris consanguineis; et super his frequentiore cursum habere vidimus in ipsa curia, huiusmodi derogationes.

Verum, ne ejusdem curiae tironibus admirationi locus remaneat, cur videlicet, ubi legitima subest causa, requiratur specialis gratia summi Pontificis, in derogando similibus fideicommissis, operæ pretium me facturum existimavi, si huic etiam tam levis rei admirationi satisfaciam. A pluribus etenim antiquioribus curialibus didici quòd licet de jure absque gratiâ principis id fieri possit, cum hæreditas propriè non intelligatur, nisi detracto aere alieno, ac prohibita aliàs alienatione, non censeatur prohibita ea quæ sit ob necessitatem, per jura superius allegata; nihilominus, ut plurimum petuntur similes fideicommissorum derogationes, ex eo quòd, stante huiusmodi fideicommisso, non ita faciliè reperirentur emptores bonorum fidei commissio subjectorum; quare ob eorum cautelam et securitatem, firmiora ac tutiora redduntur ea quæ Sedis Apostolicæ munimine roborantur, unde hæc derogatio in casu dubio huiusmodi alienationis plurimum operatur, quia contractui robur adjicit, quod multum prodest, arg. text. in l. 4, vers. *Omnia nostra facimus*, c. de vet. Jur. enucl., cap. *Si apostolica*, de Prob. Quare non est mirandum si quandoque in ipsa Curia videmus sive licentiam, sive aliquid aliud à summo Pontifice peti, ab eodemque concedi, quod de jure forsitan necessarium non videtur, hoc enim plerumque fieri consuevit ad evitandum omne dubium quod ex tali facto, tempore procedente, posset oriri, et sic ad cautelam; quandoquidem, licentiæ, sive confirmationes summi Pontificis, ipsi facto majorem præstant auctoritatem, cap. fin., et ibi Gloss. vers. *Auctoritate*, 41 dist., et si quid est forsitan invalidum, suppleat ejus defectum, cap. 4 de Transact., et in confirmationibus ita operantur, quòd sine ejus licentiâ non possit retractari quod ipse confirmavit, cap. 2, de Confir. util. vel. inutil.

Ex supradictis verò causis jam expressis, ex quibus recursus fieri consuevit ad summum Pontificem pro re præsertim particulari fideicommisso subjectâ, hanc, quæ sequitur, supplicationis formulam subjicere visum est, ex quâ quàm plurimæ possunt, secundum facti qualitatem, formari; ea igitur est, videlicet:

Beatissime Pater, aliis quondam Mattheus de Sardis, dum vixit, laicus Bononiens., in suo ultimo, quod condidit, et sub cujus dispositione ab humanis decessit, testamento, inter alia per eum tunc disposita, quendam bibliothecam à quodam Federico ejus fratre sibi relictam,

pretio quingentorum scutorum, vel circa, aestimatam, perpetuo fideicommisso in ejus familiâ subjecit, illiusque alienationem hæredibus suis fideicommissariis perpetuo prohibuit; prout in dicto testamento plenius continetur. Cum autem, Pater sancte, bibliotheca hujusmodi, quæ ex legum libris et voluminibus, pro majori parte composita est, devotis vestris Aloysio et Ludovico fratribus de Sardis præfati Matthei natis et hæredibus, qui litterarum studiis minime incumbunt, nec de præsentibus filios, qui eisdem studiis incumbant habent, prorsus inutilis, et infructuosa sit; libri quoque, ubi otiosi remanent, temporis progressu à lineis corrodantur et contabescant; et propterea præfatus Ludovicus, E. S. V. orator, cupiat licentiam vendendi bibliothecam hujusmodi, illiusque pretium in emptionem alicujus annui censûs perpetui, sive, tot bonorum stabilium, quæ huiusmodi fidei commissio, et alienationis prohibitioni perpetuo subjaceant, convertendi, sibi per S. V. concedi et impartiri; nec non eidem fideicommisso, ad hunc effectum, opportunè derogari. Supplicat igitur humiliter E. S. V. orator præfatus, quatenus sibi in præmissis opportunè providendo, eique specialem gratiam faciendo, bibliothecam præfatam à præfato fideicommisso, et alienationis prohibitione, aliisque vinculis et oneribus in dicto testamento, etiam sub quibuscumque prægnantissimis, et efficacissimis verbis, contentis, perpetuò eximere et liberare; sibi, universam et integram bibliothecam huiusmodi simul vel separatim, ac in unâ seu pluribus vicibus, pro pretio reperibili, absque alicujus caducitatis, devolutionis aut alterius pænæ incursu, vendere et alienare; pretiumque inde redigendum in emptionem alicujus censûs annui et perpetui, sive tot bonorum stabilium, quæ similibus fidei commissio, et alienationis prohibitioni, loco bibliothecæ præfatæ, subjaceant, et subjacere debeant, convertere et erogare liberè et licitè valeat, concedere et indulgere: nec non pro potiori cautela, fidei commissum, et alienationis prohibitionem huiusmodi incensus, seu bona stabilia huiusmodi ex dicto pretio emenda, perpetuò transferre, transmittere atque transfundere, dictosque oratorem, et emptorem, seu emptores, ac ab eis jus et causam habentes propterea, nullo unquam tempore, de super à quoquam, quovis prætextu, occasione vel causâ, directè vel indirectè molestari, inquietari, seu perturbari posse. Sicque per quoscumque judices, etc., etiam causarum sacri palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, et Sedis Apostolicæ nuntios, sublata, etc., judicari, et definiri debere; irritumque, etc., decernere dignemini, de gratiâ speciali; non obstantibus præmissis ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, nec non dicti testatoris voluntate, quam, et quoad hoc, quatenus opus sit, opportunè et sufficienter commutare S. V. placeat, ceterisque contrariis quibuscumque, cum clausulis opportunis:

Fiat, ut petitur. M.

Et cum absolute à censuris ad effectum, etc., et quòd dicti testamenti tenores, etiam veriores, ac data habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in litteris. Et de exemptione, liberatione, conces-

ciave, radulto, translatione, transmissione, transfusione, decreto, derogatione, aliisque præmissis latissimè extendendis. Et quod præmissorum omnium et singulorum, etiam denominationum, qualitation, nuncupationum, invocationum, annexorum aliorumque necessariorum major et verior specificatio et expressio fieri possit in litteris per breve S. V., seu officium minoris gratiæ, aut contradicturum expediendis. Et additur : Et committatur ordinario; et quod integrum pretium ex hujusmodi bibliothecæ renditione proveniens, in emptionem tot bonorum stabilium, vel locorum, montium non vacabilium de Urbe, quæ loco bibliothecæ hujusmodi vendendæ, in omnibus et per omnia succedant, ac prohibitioni alienandi subiaceant, unico contextu, realiter, omninò convertatur nec emptor, seu emptores dictæ bibliothecæ à fidei commissio hujusmodi liberi sint, nisi postquam dictum pretium conversum fuerit, ut præfertur.

Fiat. M.

Quando autem petitur similis licentia vendendi bona fideicommisso subjecta pro dote filiarum ex sanguine testatoris, hoc adjicitur decretum : Et dummodo orator alia bona stabilia fideicommisso non subjecta non habeat, quæ ad effectum hujusmodi vendi possint.

Pro augmento dotis etiam conceditur similis derogatio, non aliter quam cum restrictivà infra scriptà, videlicet : Et committatur ordinario, qui se ei constituerit, dotem relictam à patre puellæ maritandæ, non esse congruam, nec supplèri posse ex legitimâ et trebellianicâ, licentiam hujusmodi concedat alienandi ex bonis fideicommisso subjectis, usque ad dotis hujusmodi congruam quantitatem.

Similes etiam commutationes voluntatis defunctorum ad summum tantummodò Pontificem etiam spectare nemo est qui ambigat : hoc probatur ex Clem. Quia contingit, de relig. Domib.; Genuens. in prax. cur. archiep. Neapol., c. 19, ubi ampliat, nec hujusmodi commutationes fieri posse à legato de latere, etiamsi commutatio fiat in meliorem; necnon, si accedat consensus heredis, de ejus utilitate non agitur, cui possit renuntiare, sed de servandâ voluntate defuncti, ubi tamen id. Genuens. multipliciter id declarat, nimirum quando episcopus possit hujusmodi voluntates commutare.

Verùm cum ex vi concilii Trid., sess. 22, cap. 6, habeatur quòd in commutationibus ultimarum voluntatum, quæ non nisi ex justâ et necessariâ causâ fieri debent episcopi, tanquàm Sedis Apostolicæ delegati summarie, et extrajudicialiter cognoscant, nihil in precibus tacitâ veritate, vel suspectâ falsitate, fuisse narratum priusquàm commutationes prædictæ executioni demandentur, est notandum utrumque ad id requiri, quòd videlicet sit justâ et necessaria causâ quænam sint justæ causæ, ut episcopus possit dictas ultimas voluntates commutare, videri possunt inter cæteros, penes Barbos., de Pot. episc., alleg. 85, per tot., et ad loc. concil., sess. 22, cap. 6, tit. *Ultimæ voluntates circumspèctè commutandæ*.

Cum autem dubitari contingit, an causâ sit sufficiens,

vel ne, tunc etiam recurritur ad summum Pontificem, qui præsertim potest indifferenter relictum ad unum usum pium, in alterum convertere, Mandos. in Prax. signat. tit. *Commutatio ultimæ voluntatis*, vers. *Plures concludunt*, ubi quòd solus Papa id potest, qui est supra jus. Et nihilominus quàm parè se gerat in hujusmodi commutationibus, omnibus innotuit; quas nunquàm ferè per privatam signaturam concedit, nisi in ipâ plenâ signaturâ proponantur, et causæ expressè ibi discutiantur, an scilicet sint sufficiens : pro quibus quidem commutationibus, etiam in dictâ signaturâ propositis, infinitas scio supplicationes fuisse rejectas. Si igitur summus Pontifex ita rigidè et parè se gerat in his commutationibus, non abs re ait id. Mandos., loc. cit., quòd periculosa sit hæc impetratio ab alio, quàm à summo Pontifice : quare non immeritò episcopi non levis conscientie, à similibus commutationibus abstinere, quando causâ commutationis habet in se aliquid dubii, oratores ad ipsum summum Pontificem remittentes.

Nec tamen hinc prius discedam, quàm novos moverim curiales, quòd si contingit peti beneplacitum apostolicum super alienatione rei, ecclesiæ, sive cathedralis, sive collegiæ, aut monasterii, hospitalis, congregationis, vel alterius similis loci, non valentis per peculiare statutum etiam juratum, et apostolicâ auctoritate confirmatum etiam in evidentem utilitatem, rem ecclesiæ, alienare, si nihilominus ex legitimâ causâ, et cum evidenti utilitate petitur, rem ipsam, sub beneplacito apostolico alienari, tunc tali statuto non obstante, necnon, cum ipsum juramentum non debeat in damnum ecclesiæ servari, nec esse vinculum iniquitatis, cap. *Quanto*, de Jurejur. cap. 1, cod. tit., lib. 6, etiamsi in hujusmodi litterarum si in evidentem impetratione, de tali statuto non fiat præcisa mentio, sufficit quòd in fine primæ partis signaturæ supplicationis petatur in genere, sub consuetâ formâ, supradicti statuti derogatio; nimirum post illa verba, *cæterisque constitutionibus, et ordinationibus apostolicis*, ita addatur videlicet, *necnon dictæ ecclesiæ, seu collegii, aut hospitalis, etc., etiam juramento confirmatione apostolicâ roboratis statutis, etc.*, hoc enim modo aufertur omnis dubitatio, ex quo summus Pontifex potest remove, seu tollere obstantia statutorum, quoad certum actum, ut hic, c. 1, de Constit., lib. 6, Clem. *Dudum*, de Sepult.; Franc. in cap. *Cum aliquibus*, num. 1, de Rescrip., lib. 6, ubi n. 2 ait, quòd quando statuta sunt jurata, debet fieri specialis mentio de juramento, et ego dicam in meâ Pract. benef., ubi opportuniùs hæc derogatio cadit.

CAPUT VIII.

Praxis decretorum Papæ in eisdem litteris: Si in evidentem, etc.

FINITA TERTIA GENERATIONE hujusmodi supradictum *terre petium*, etc.— Pactum devolutionis melioramentorum antiquitus adiciebatur in his concessionibus de consensu patrum, absque eo, quòd à Papâ daretur hoc decretum, nam in hoc casu, ad dignoscendum an

alienatio sit Ecclesie utilis, habenda est ratio, quod melioramenta devolvantur legitime, quia, cum supradictum pactum respiciat commodum alienantis, dicitur pars pretii, per text. in l. *Immo*, ff. de Contrah. empti, et propterea creditur quod Ecclesie, incepti hoc decretum appropinquante tempore fel. record. Pii V, in omnibus locationibus ad tertiam generationem, vel ad aliud limitatum tempus, ut in quibusdam notabilibus, sive memorialibus Anthimi Marchesani, qui erat illius datarius, in quibus aderant etiam nonnulla alia notabilia, huiusmodi materie nimis proficua, quæ tamen hodie non sunt in usu. Hoc quidem factum est pro evidenti Ecclesie utilitate, et ad evitandas lites, quæ desuper exaritari possent, quia, qui conducebat rem aliquam finitâ locatione, videbatur conduxisse, et illo titulo possedisse, Boer., decis. 58, n. 9, per text. in l. *Item* *quædam*, § *Qui impleto tempore*, cum l. *Super*, ff. *Loc.*, et infra dicitur.

Huiusmodi decretum, aliquando datur clericis, et pinguioribus verbis, nempe: *Demando locatio huiusmodi, justo pretio, et citra anticipatam solutionem facta fuerit, et quod finitâ tertiâ generatione, omnia, et singula bona, sub locatione huiusmodi comprehensa, cum iuribus et pertinentiis suis universis, necnon quibusvis melioramentis, desuper pro tempore quomodolibet factis, ad dictam ecclesiam pleno jure, et omnino revertantur, illique liberè cedant: absque eo quod conductor, ejusque filii, heredes et successores, consanguinei, vel affines, aut alii quicumque, jus renovationis dictæ locationis, quovis prætextu, ex quâcumque causâ petere, vel prætereendere possint, prout docet etiam Quaranta in Summâ Bullarii in d. verbo Alienatio, sub n. 19, vers. Et quando, etc.* Quod quidem decretum dicunt antiqui curiales, fuisse aliàs ita per Clementem VIII, suâ propriâ manu primò extensum in calce supplicationis: quod tamen non vidi inter notabilia Bernardini Paulini, illius datarii.

A tempore autem supradicti Pii V, usque ad tempus Gregorii XIII, hoc decretum sub aliâ formâ, non ita pingui dabatur, sed in huiusmodi litteris dicebatur: *Volumus autem, quod finitâ dictâ locatione, melioramenta omnia, quæ eâ durante, in dicto terræ petio facta fuerint, eidem ecclesie liberè cedant.*

Aliàs enim, si supra dictum, vel aliud simile decretum non apponeretur in his litteris apostolicis, lites, et dissensiones insurgerent inter rectorem et emphyteutam, sive conductorem; ex eo, quod impensæ, et melioramenta, quæ fiunt in rebus Ecclesie per emptorem, conductorem emphyteutam, colonum, feudatarium, vasallum, aut alium qui aliquo modo rem ab Ecclesia obtinuit, quæ faciunt rem majoris valoris et pretii, quàm fuit tempore concessionis, non debent esse sive aliquâ consideratione, cum ut plurimum, facta sint cum magnâ impensâ, industriâ et labore; ac propterea finitâ, vel deficiente tertiâ generatione aut alio statuto tempore completo, emphyteuta, seu conductor, amittere illa non debet, Bald. in l. *Senatus*, § *Marcellus*, ff. de Leg. 1, Dec. cons. 118, num. 1 et 2, Jul. Clar. in § *Emphyteusis*, q. 45, ubi dicitur: *illi*

locum vindicare tam in emphyteutâ ecclesie quàm privati, allegans eundem Bald. in d. § *Marcellus*, et subdit, in vers. *Adde*, quod huiusmodi melioramenta non solum debentur ipsi emphyteutæ, si vivit, sed etiam ejus filiis et descendentes, tam masculis quàm feminis, quinimò, etiam hæredibus extraneis.

Et sic, cum Papa nolit quod res ita alienata diutius maneat in posse alterius, vult illam ad ipsam Ecclesiam reverti, vigore supra dicti decreti, cui omnino standum erit, si velint partes hoc rescripto apostolico uti, cujus virtus est ut nullus, finitâ dictâ lineâ, possit prætereendere renovationem investituræ.

Idemque pariter decretum adijcitur in confessionibus quæ ad vitam tantum fiunt; in quo dicitur etiam: *Volumus autem quod predicto N. vitâ functo, prædicta bona sibi, ut præfertur concessa, unâ cum omnibus iuribus et pertinentiis suis, necnon quibusvis melioramentis desuper quomodolibet factis, etc.*

DE OMNIBUS MELIORATIONIBUS.— Per hanc etiam clausulam in huiusmodi decreto appositam, magis præmissa declarantur, quandoquidem, de jure, emphyteusi finitâ, sine culpâ emphyteutæ, scilicet, finitâ generatione expressâ, huiusmodi melioramenta debentur ipsius emphyteutæ hæredibus, et successoribus, Dec. cons. 518, n. 1 et seq.; quod quidem vindicat sibi locum etiam in istâ emphyteusi ab Ecclesia pro se suisque hæredibus concessâ; quia etiam si decedat emphyteuta sine descendentes, adeò quod emphyteusis sit ad ecclesiam devoluta, debent reſci melioramenta extantia tempore devolutionis, respicientia perpetuam meliorationem rei emphyteuticæ.

Et licet huiusmodi pactum non fuerit in instrumento huiusmodi concessionis adjectum, nunquàm tamen tale decretum omittitur ab officialibus datariæ in ipsâ supplicatione; licet, jure communi inspecto, potuisset illud in ipso instrumento apponi, quia, quando esset conventum, quod finitâ generatione, res libera cum omnibus melioramentis revertatur ad dominum directum; ex quo, tunc melioramenta censentur pars rei, et non possunt distrahi vel amoveri, quia nec possunt repeti, Menoch., de Recuper. possess., remed. 15, num. 504; Gabr., cons. 168, q. 16, num. 88: nam, ut ait Bart. in l. *Iubemus*, § *Fin.*, c. de sacros. Eccles., valet pactum quod melioramenta devolvantur ad dominum directum in omni casu devolutionis, quia ipsa melioramenta dicuntur connexa bonis; et de eis judicatur prout de ipsis bonis, id. Bart. in l. *In simili*, ff. de Alim. et Cibar. legat., Tusc. in suis Conclus., tom. 3, concl. 225, n. 20, cum seqq.

Imò, ex vi præsentis decreti statim quod melioramenta fiunt ipsi petio terræ, seu prædio, et ecclesiis, sunt ad utilitatem ejusdem ecclesie incorporata ex mente ipsius Papæ concedentis hanc licentiam, cum præinserto decreto; ac propterea non est ab hoc recedendum, quia, cum Papa consentiat dictæ locationi, illamque faciendi licentiam tribuat, seu jam istam confirmet, sub illo decreto et conditione quod melioramenta quæcumque cedant Ecclesie, e

primò investitus sub eodem decreto illam acceptaverit, locatione cursu temporis finitâ, non possunt successores in locatione minimè comprehensi factum primi investiti impugnare, ut per Bald. in tit. *De success. feud.*, n. 1, super feud., Leon. in thes. for. Eccl., part. 4, c. 1, n. 25 et 26.

QUOMODO LIBET FACTIS.—Vigore hujus decreti intelligitur devolutionem solum de ordinariis meliorationibus quas emphyteuta facere tenentur, puta cum solitis impensis, quæ respiciunt consuetam rei concessæ alienationem; verum etiam de illis in quibus magna impensæ extraordinariæ factæ fuerint; totum enim hoc denotat illa dictio, *quomodo libet*, quæ omnem modum includit, c. *Indemnitatibus*, § *Si qua verò*, c. *Un.*, § *Presenti*, de Cler. ægrot. in 6; Paris., de Resig. benef., l. 9, q. 25, n. 50. Nec propterea posset conqueri emphyteuta, cum jam consenserit contractui sub isto decreto apposito in supra dictis litteris, sine quo summus Pontifex hujusmodi litteras non concessisset, ac propterea cessat hic illa ratio, videlicet quòd pactum non debeat intelligi, ut alteri ex contrahentibus sit nimium onerosum; quòdque eo casu magis toleretur, ut non valeat, per text. in l. 5, § *Si quis insulam*, et ibi Fulgos., de eo quod cert. loc. et not.; las. ibidem, et in l. 2, n. 4, eod. tit., et in l. *Quoties*, n. 5, in fin. de verb. Oblig.

Ac propterea non potest emphyteuta, seu conductor, sive ejus hæredes aliquid sibi retinere pro meliorationibus factis; sed sine aliquâ diminutione bona reddenda sunt Ecclesiæ cum ipsâ re, c. 1, ubi Joan. Andr. et Gemin., de Regular. in 6. Imò totum id deduci potest in pactum quod valere et adimpleri debet, dicit Bart. in l. *Jubemus nulli*, § *Sanè*, de sac. Eccles., ubi dicit se habuisse quæstionem de facto, cum quædam ecclesia concessisset aream in emphyteusim, cum hoc quòd ibi fieri deberet ædificium; et quòd finitâ generatione concessionis, area simul cum ædificio transiret ad ecclesiam; hoc pactum valuit, Redoan., quæst. 72, cap. 5, num. 5, quia contractus à conventionione partium legem accipiunt, l. 1, § *Si convenerit*, ff. Depos., et similiter, quando per decretum prohibetur melioramentorum deductio, quia contra decretum Papæ melioramenta deduci non possunt, cap. 2, et ibi Glos. in verbo *Principi*, de Major. et Obed., Leo. in Thes. for. Eccl., part. 4, cap. 1, num. 29.

PLENO JURE.—Nempe in proprietate, possessione et usufructu; nam ita dicit intelligi hæc verba Card. Tusc. pract. Conclus., tom. 2, litterâ D, conclus. 351.

REVERTATUR.—Etiam jure communi inspecto, emphyteusis concessa ab Ecclesia vel alio ad certam generationem, finitâ generatione ipsâ, revertitur ad dominum, ipso jure, absque aliâ sententiâ vel declaratione, Castr., cons. 68, circa med., vers. *Similiter etiam*, ubi arguendo ait quòd concessio facta usque ad certum tempus, vel certam generationem censetur finitâ, et negata post illud tempus et illam generationem, id. Tusc., tom. 3, conclus. 215, litterâ E, et clariùs declaratur per hoc decretum summi Pontificis: quare, cum res alienata, post finitum tempus concessionis,

sit ad Ecclesiam reversura, optimum erit ut tempore concessionis ipsi commissarii redigi faciant in scriptis omnes qualitates ac quantitatem necnon circumstantias ipsius rei, ad hoc ut quando ad ipsam Ecclesiam revertetur, sciri possit an sit meliorata, deteriorata, vel inempta, et similibus; quæ omnia fieri debent etiam per ipsos agrimensores et appretiatores cum eodem juramento, ut docet Quarant. in d. verbo *Alienatio*, sub n. 14, vers. *Quarto post decretum*.

Illic etiam in praxi videamus, in hujusmodi terræ pretium, ad dictam ecclesiam reversum, finitâ tertiâ generatione, vel post aliud tempus possit denuò absque aliâ solemnitate alienari, seu alias concedi? Illic est unus ex casibus in principio hujus sermonis expressis, nempe cum bona fuerint solita ab antiquo in emphyteusim dari. Et pro resolutione dicendum est priùs quòd, sicut antea diximus, dicta bona, sic reversa, possunt absque solemnitate, scilicet assensu apostolico, in evidentem utilitatem ecclesiæ alienari, quando præcesserunt duæ locationes, cum cursu temporis quadraginta annorum; aut una tantum locatio solemniter facta; et hæc est communis DD. opinio in praxi recepta, de quâ testatur Jas., cons. 115, in princip., vers. *Dicitur autem*; Ruin., cons. 35, sub num. 50, lib. 1, nempe quando constat quòd res semel fuit licite et solemniter infeudata, puta auctoritate Papæ, quòdque intervenerint alia requisita in hujusmodi alienationibus, Redoan., q. 65, num. 10.

Quod tamen intelligas ita fieri posse quando bona hujusmodi non sunt ex aliâ causâ ad dictam ecclesiam reversa, ejusque patrimonio incorporata; vel nisi alteratio fieret in novis pactis illi adjectis, quia tunc diceretur: Novus contractus tanquam talis non potest evadere novas solemnitates; ita Quarant., verb. *Alienatio*, sub num. 4, vers. *Conclusionem hanc*, et colligitur ex c. 2 de Feud.; quod ita communiter à DD. interpretatur, Soecin., cons. 169, num. 9, lib. 2.

Ratio autem hujus rei ea est quia hoc modo non dicitur alienare qui alienationem veterem invenit, eamque confirmat, etiamsi in alteram personam transferat, per text. in l. 1, § *Permittitur*, ff. de Aq. quot.; nam cum bona fuerint solita concedi in emphyteusim, sunt exclusa à generali prohibitione hujus Extravag. *Ambitosæ*; ac propterea illorum nova concessio non dicitur alienatio, sed potius executio antiquæ alienationis, ut per DD. in d. c. 2, de Feud.; nam, quando res fuit alienata cum debitis solemnitatibus, videtur ex tunc statutum et ordinatum, quasi in vim primæ alienationis, quòd de cætero possit res illa alienari, Rot., decis. 560, num. 12, part. 1, Divers. Unde nihil novi facit prælatus titulum concedens, ut per Feder., de Sen., cons. 175; et dummodò ista nova concessio fiat non tantum eisdem modo et formâ, quibus supra, verum etiam quod non valeat, si priùs fuit facta personis privatis, et modò secundâ vice communibus, vel potentioribus, vel militibus, aut Ecclesiæ vel ecclesiasticis personis; ita consuluit Alex., consil. 9, Quæst., vol. 3.

Hoc tamen hodiè non habet locum in civitatibus et

locis S. R. E. devolutis et devolvendis, quia non possunt amplius alienari, concedi aut infendari de novo per constitutionem Pii V, et per aliam sanctissimi D. N. Urbani Papae VIII.

Hoc insuper circa hoc advertit id. Quarant. d. num. 4, nempe quod quotiescunque cessaret causa primæ concessionis, et rebus non sic stantibus, non posset dari pro eodem canone seu pretio, quando plus fuerit oblatum, vel facta diligenti inquisitione plus reperiri potuisset, propter verisimilem spem majoris perceptionis, quia, licet causa finalis concedendæ emphyteusis sit melioratio, tamen hoc ipsum beneficium meliorationis nunquam sentiret ecclesia, quia semper prælatus rem melioratam daret, vel relocaret amico vel consanguineo, pro eodem antiquo pretio, Cæsar de Grass., dec. 155, num. 14, hoc tit.

Sed quia diximus supra hoc sibi locum vindicare quando bona sic reversa non fuerint ecclesiæ incorporata, propterea notandum erit omnia præmissa cessare, cum rector seu prælatus bona prædicta expressè describi facit inter bona mensæ seu ecclesiæ, vel saltem quod supra dictus rector per multum tempus collegerit fructus ipsius rei, prout solet facere de aliis bonis incorporatis, Jul. Clar., in § *Feudum*, q. 13, vers. *Nunc pro intelligentiâ*; tunc enim suâ primâ naturâ amissâ, novam assumpserunt, id. Quarant. sub d. num. 4, Crescent., dec. 1, hoc titulo, num. 4.

ILIQUE LIBERÉ CEDAT.— Quæ quidem dictio, *liberè*, hic importat præcisam ac totalem libertatem, Aym., cons. 122, num. 5; Ruin., cons. 18, num. 6, etiam contradicentibus quibuscunque; unde in eventum quod emphyteuta, seu conductor negaverit restituere rem conductam, finitâ locatione, potest eum rector propriâ auctoritate expellere, per ea quæ dicit Jas., in l. 2, vers. *Quartò et ultimò*; necnon prædictum terræ pretium, aut quæcumque rem, stantibus verbis prædictis, incorporare eidem ecclesiæ, Menoch., de Arbitr., lib. 1, q. 7, num. 56, absque aliquo decreto iudicis, sed ex mera voluntate, et nemine vocato, seu requisito, Glos., in c. *Cum plures*, verbo *Liberè*, de Off. deleg., in 6.

ABSQUE EO QUOD RENOVATIO LOCATIONIS HUIUSMODI, etc.— Quia, ut supra dicimus, apertissimi juris est, quod finitâ generatione, pro quâ locatio concessa fuit, tenetur dominus directus sive ecclesia, illam hæredibus et descendantibus accipientis renovare, Bart., in l. 1, § *Pernittitur*, ff. de Aqu. quot.; Mant., de Tacit. et Ambig., tom. 2, l. 22, tit. 55, num. 1; nam post finitam ipsam generationem, in emphyteusi præcipuum est prædictis competere dictum jus renovandi; alioquin, si eâ finitâ, dominus deneget huiusmodi renovationem, datur appellatio ab huiusmodi denegatione, quia hæredes, seu descendentes emphyteutæ gravantur et injuriâ afficiuntur; ac propterea iudex appellationis debet compellere ipsum dominum ad renovandum eis investituram, juxta notabilem doctrinam, Bart. in l. *Si mihi et Titio*, ff. de verb. Oblig., nisi tamen ipsâ emphyteusi finitâ, voluerit dominus pro se retinere; tunc enim non cogitur

ad renovandum ipsam emphyteusim, per ea quæ affert Genuens. in suâ Praxi, cap. 81; propterea hoc decretum apponitur per Papam in quibuscunque aliis locationibus, sive ad longum sive ad breve tempus factis, ut dictum est, nisi tamen in aliquibus locis tale adsit statutum, quod res ecclesiæ, finitâ locatione ab antiquis colonis, debeat relocari proximioribus conductoris, seu emphyteutæ, prout statutum huiusmodi esse fertur in captivitate Beneventanâ, à Sixto V confirmatum.

A QUOQUAM, QUOVIS PRETEXTU, etc., VEL EX QUAVIS CAUSA PETI, AUT PRETENDI POSSIT.— Hoc verbum hic maximè operatur, cum sit admodum universale Clem. 1, et ibi Glos., verbo *Quovis modo*, cod. tit., et redditur nullum quodcumque aliud pactum quod fortè inter rectorem et emphyteutam fuerit initium. Quod quidem decretum, sicut omnes curiales sciunt, apponitur etiam in locationibus pro minori tempore, ut dictum est, puta ad decem vel novem annos; et tunc etiam aliud decretum additur, nempe: *Et dummodò locatio huiusmodi justo pretio fiat, et illius solutio non anticipetur*. Id verò servatur ad præscriptum concilii Trid., sess. 25, c. 11, de Reform.; unde rarò aut cum maximâ difficultate Papa solet suum assensum præstare in alienationibus bonorum, sive fructuum, quæ petuntur fieri anticipatis solutionibus, licet quandoque videamus has concessiones ad tres annos tantum quoad dictam anticipationem; quo casu additur decretum in supplicatione, quod si orator interim moriatur, tertia pars fructuum remaneat pro successoribus.

Unde non est contemnenda cautela quam tradit id. Redoan., quest. 57, num. 62, ubi dat consilium quomodò possunt negotiatores sibi providere, quando rem ecclesiæ anticipatâ solutione conducunt.

Hinc est quod dataria apostolica semper ferè rejicit supplicationes, cum mentione anticipatæ solutionis; et hoc, ob maximum præjudicium, quod propterea inferitur successoribus: et hæc ratione supra dictum concilium, ita sanctissimè statuit loc. cit., cui quidem decreto, tunc temporis causam dedit quidam Ambrosius Catharinus, episcopus Minoren., qui in ipso concilio intervenit, et dum in eo tractaretur de residentie decreto faciendo, ut in sess. 6, c. 1, de Reform., ipse exclamavit se non posse residere in ecclesiâ suâ Minoren. quia ab eâ suus prædecessor, locando redditus, omnes fructus anticipatis solutionibus abstulerat, ut refert id. Redoan., d. q. 57, n. 65, in fin.

Et cum aliàs Cyntijus Clemens monachasset quendam ejus filiam, contraxissetque æs alienum, usque ad summam scutorum duorum millium ad effectum illud extinguendi, obtinuit ab Urbano VIII, facultatem locandi fructus quinque beneficiorum, quæ obtinebat, per hæc verba: *Nobis propterea humiliter supplicari fecisti, ut pro extinguendo duntaxat ære alieno scutorum duorum millium huiusmodi per te contracto, omnia et singula fructus, redditus, proventus, jura, obventiones et emolumenta ecclesiarum, et beneficiorum prædictorum, per te, vel procuratorem tuum infra sex menses proximos,*

uni vel pluribus personis, meliorem conditionem offerentibus, pro justo tamen, et rationabili pretio, una vel pluribus vicibus locare, arrendare, seu ad annum, vel aliam personam concedere; necnon fructus, et redditus huiusmodi eisdem, qui pecuniam tibi crediderint pro dicta summa duntaxat obligare et hypothecare, vel in solutum, seu alijs dare, prout in unâ Romanâ superventive, coram Dinezetti, 2 maii 1655, penes Rubi. decis. 200.

Et pro nullitate dictæ gratiæ plura faciunt opposita per successores in dictis beneficiis, post obitum dicti Cynthii, et inter cetera, quia apparebat debita fuisse contracta ex præcisâ causâ monachalione, et sic successores predicti non tenebantur stare dictæ locationi fructuum, Innoc. in cap. 11 *hæc*, de Solut.; Menoch., de Arbitr., lib. 2, centur. 3, casu 152, num. 18; Navar., de Spol. cleric., § 16, num. 6, necnon quia non fuerunt adhibite solemniter adhibende in locatione, quæ juxta formam brevis, debebant fieri iusto, et rationabili pretio, de quo debuerat constare, præviâ affixione edictorum pro inveniendis in loco beneficii; præterea et signanter quia dicta locatio debuerat fieri intra sex menses proximos; quod intelligitur à die datæ brevis, juxta regulam text. in cap. *Eam, te*, de Rescrip. in 6; Oldrad., cons. 56, num. 1 et 2, et isto lapso tempore, fuit consumpta facultas, et non poterat devenire ad novam locationem in præjudicium titularis; quia adjectio temporis, in similibus taxativè, Archid. in c. *Si propter tua debita*, ex num. 7, de Rescrip., et absurdum erat, quòd creditores petuissent, differendo usum gratiæ pro suo arbitrio, prorogare onus servitutis beneficii, ex Joan. Andr. in Add. ad Specul. super rubr. de Cler. non resid.

Ecce igitur quæ sequuntur ex huiusmodi fructuum locationibus anticipatis solutionibus, quod quidem satis perpensum est per sacrum concilium Trid. d. sess. 24, c. 11, de Reform., ubi ait, *magnam ecclesiis perniciem afferre solet, cum earum bona repræsentata pecuniâ, in successorum præjudicium, alijs locantur: omnes igitur hæc locationes, si anticipatis solutionibus fient, nullatenus in præjudicium successorum, validæ intelligantur, quocumque indulto, aut privilegio non obstante; nec huiusmodi locationes in Romanâ Curia vel extra eam conferantur*. Nihilominus verò summus Pontifex, qui in beneficialibus habet plenissimam potestatem, non obstante dicto concilio, adversus ejus decreta ad sui libitum disponit, necnon alijs præmissis, suadentibus urgentioribus causis quandoque hanc licentiam concedit, non tamen sine maximis favoribus, ac pro personis sibi gratis et acceptis.

Verum est tamen quòd pro cautela, cauti negotiatores, qui prævident et prospiciunt casum mortis, sibi provident, quando alicui prelato locanti prædia, vel res ecclesiasticas, censum vel pretium locationis anticipatè pro multis annis, vel pro aliquo tempore, solvunt et exbursant, procurant, quod prelatus confirmari faciat contractum celebratum, à Papâ, qui solet inseri cum clausulis, vel saltem subscipiuntur, factâ mentione in specie de anticipatâ solutione, in brevi Papæ desuper expedito; quâ confirmatione obtinâ,

sunt cauti, quia Papa pro tali anticipatâ solutione obligat ecclesiam, et quemcumque in illâ successorem; quo casu obligatur successor, qui contractui stare tenetur, etiamsi prædecessor alienaverit omnes fructus integros prælaturæ, vel beneficii, ita idem Redoan., loc. cit., num. 62, subdens ibi, quòd ipse vidit episcopum non potuisse residere in episcopatu; quia propter alienationem fructuum factam per prædecessorem suum anticipatâ solutione pro duobus annis auctoritate Papæ confirmatam, non habebat unde viveret; unde fuit coactus pro subveniendo habere recursum ad Pium IV, et Sedem Apostolicam.

Unde non abs re summus Pontifex, nedum prohibuit alienationem bonorum beneficii ultra triennium, verum etiam illorum fructus, etiam anticipatis solutionibus ut supra, quia eidem judicandum est de fructibus bonorum Ecclesiæ, quoad de ipsis fructibus, c. *Si annum*, et ibi Glos. de Jud. in 6, cum ipsi dicantur pars fundi 1. *Fructus*, ff. de Rei vend., l. *In re*, ff. *Comm. divid.*; Zabar., cons. 146, num. 1; Roman., cons. 309, num. 3, sicutque ipsi fructus obligati pro necessitatibus ecclesiæ et pauperum, sicut ipsamet bona, ut dixi hoc l., c. 1, n. 3, et propterea, sicut bona ecclesiæ non possunt ultra triennium, ut dictum est, locari, ita nec fructus, Garc., de Benefic., p. 2, c. 1, n. 36, prout in unâ Commen. locationum coram Pamphilio, quam ipse refert loc. cit.

In facultatibus autem alienandi bona ecclesiæ litigiosa, additur quòd, finitâ huiusmodi generatione, dictum terræ petium, cum omnibus in eis factis melioramentis, absque aliquâ refectione expensarum litis, aut melioramentorum dictæ ecclesiæ liberè cedat, et quoad dispositionem, super vitio litigiosi sine præjudicio jurium, parti colliganti competentium.

In concessionibus verò perpetuis, additur quandoque hoc decretum in datariâ, quod videlicet, emphyteuta, seu conductor, ratione hujus concessionis, singulis quindecim annis solitum laudemium rectori pro tempore esistenti,olvere omnino teneatur; ac etiam singulis viginti novem annis renovatio concessionis huiusmodi fiat: hoc forsân ad excludendam quantum fieri potest, perpetuam concessionem rerum ecclesiæ, quæ quidem concessio, cum renovetur singulis viginti novem annis, dici non poterit perpetua, ut aliàs diximus; his præterea in dicto decreto additis, videlicet: *Et in primis, et ante omnia, præsentis, et postquàm facta fuerint instrumenta singularum renovationum, ut supra faciendorum in actis curiæ archiepiscopalis registrari; et antequàm confirmationis, seu licentiæ alienationis huiusmodi feratur sententia, monumentum lapideum, seriem facti denotans, in aliquâ dictæ terræ petiij eisdem commissariis benevisâ parte, apponi omnino debet; ad optatâ præsentis pretio, ac inde reata quocumque nulla sint eo ipso*. Inscriptio autem in dicto lapide, juxta casum perpetuæ concessionis, talis esse poterit, videlicet: *Territorium modiorum tot, ad ecclesiam S. N. legitimè spectans, anno, etc., Apostolicâ auctoritate servatis servandis, ac vocatis vocandis per judices delegatos N. in emphyteusim perpetuam singulis viginti novem annis renovandam, sub anno canone*

ducatorum tot, monetæ Neapolitanæ, singulis annis in die, etc., solvendorum, concessum, laudemioque iidem quinquenniali pro eodem rectore, adjecto; prout omnia apparent ex processu in archivio curiæ archiepiscop. Neapolit., anno, etc., die, etc.

Idem pariter servari vidimus in praxi in eadem curiâ, quando petitur concessio rei transeuntis ad manus mortuas, cum expressione, videlicet solutionis laudemii; quod licet de jure ita procedat, nihilominus ad exuberantiam adjectur, etiam in litteris: manus autem mortua dicitur ecclesia, civitas, collegium, sive aliud quodcumque corpus ecclesiasticum, vel seculare, quod nunquam, aut rarò solet deficere, et ideo inter alias interpretationes, dicitur manus mortua, quod sicut morientis hominis manus, id quod comprehendit, firmissimè tenet, neque facilè remittit, sic etiam quidquid universitas, sive corpus hujusmodi semel acquirat, et in potestatem suam, quasi in manum accipit, tenaciter retinet, et non nisi cum magnâ difficultate in commune hominum commercium postea remittit, ut dixit Rota, penès Farinac., p. 1, tom. 1, decis. 605, num. 3.

CAPUT IX.

Praxis venditionis In evidentem, etc.

Predicta autem sufficere possunt quoad praxim concessionum in emphyteusim, seu aliarum quarumcumque, tam ad tempus, quàm in perpetuum. In venditione autem rerum ipsius ecclesiæ, præcipuè, terrarum et possessionum incolarum et sterilium, aut domorum, ruinam minantium, seu aliàs inutilium, nunquam ferè admittitur supplicatio, nisi in eâ dicatur quod pretium ex tali venditione proveniendum, convertetur in emptionem aliorum bonorum stabilium magis ipsi ecclesiæ utilium; ac etiam in evidentem illius utilitatem, juxta text. in auth. *Item prædium*, c. de sacros. Eccles., et propterea ut appareat evidenter ipsa utilitas, oportet etiam exprimere valorem in proprietate rei vendendæ, ac illius annuum redditum, eo modo, quo supra diximus; ac insuper exprimendum erit, quantum percipietur annuatim ex bonis ita emendis, quæ debent regulariter prius reperiri, antequàm petatur beneplacitum apostolicum, ac etiam specificari. Quibus sic in dictâ supplicatione expressis, additur per dominos officiales, hæc decretum. *Et dummodò venditio, et pretii conversio, unico contextu fiant*: quod quidem ad hoc additum putamus, ut multis obviatur fraudibus; ac propterea pretium est re investiendum in bonis stabilibus, non autem in censibus, aut aliis introitibus, etiamsi fuerint loca montium non vacabilium de Urbe, quæ, inter stabilia nequeunt connumerari, ac proinde tuta non sunt, et facillimè rectores ea malitiosè distraherent in damnum ecclesiæ; licet quoad dicta loca montium non vacabilium contentetur aliquando summus Pontifex, donec bona stabilia emenda reperiantur, ut infra dicitur. Quare hujusmodi decretum ita operatur, ut nulla mora, inter utrumque, admittatur; cum illud intelligatur, nullo alio actu interposito, ut sentit text. in l. *Cum antiqui-*

tas, c. de Testam., quia factum diversis temporibus, non valet, quod unico contextu fieri debet, leg. *Hæc consultissimâ*, eodem tit., l. *Continuus*, ff. de Verb. obligat., Specul. in titulo *De his quæ fiunt à præl.*, num. 3, Paris., consil. 159, num. 16, volum. 4. Hoc enim præcipit Papa, ne pecunia supra dicti pretii remaneat otiosa, cum periculo illius diminutionis; vel eam in alios usus minus utiles applicandi: quia dictum pretium debet succedere in locum rei alienandæ, Abb. in cap. 1. *De his quæ fiunt à præl.* Tunc enim dicitur conversio facta in utilitatem ecclesiæ, quando pretium rei venditæ convertitur in rem ecclesiæ duraturam, nempe in emptionem alicujus rei, seu in ædificium, vel aliam rem, per text. in l. 1, ff. de Impens. in reb. dot., Genuen. in Praxi, cap. 89, num. 7, circa med., ac propterea debent ipsi commissarii ad id delegati, omnem adhibere diligentiam circa hujus pretii conversionem, nec antea possunt procedere ad executionem litterarum; quod satis ostendit illa dictio, dummodò, quæ, cum hic jungatur rei imperfectæ, in futurum faciendæ, inducit conditionem, cap. *Ut præteritis*, de Elect.; Mar. Ant., Var. resol., lib. 2, resol. 31, num. 3, ac propterea, non sufficit illud fuisse verum in aliam emptionem, ut supra dictum est; quamvis id appareat per publicas scripturas confectas super confessione ipsius rectoris; nisi constet per instrumentum desuper confectum, et per commissarios supra dictos confirmatum; aliàs enim de facili, et improvidè posset prælatus, seu rector prodigus, confiteri pecuniam versam esse, quæ non esset versa, juxta text. in leg. *Jubemus*, § *Scientes*, c. de Sacros. Eccles. Unde dixit Guido Papa, q. 451, quòd, si in instrumento alienationis dicatur quòd illa sit facta causâ utilitatis ecclesiæ, tamen id non presumitur, nisi aliter probetur.

Cum enim in proposito petitur à Papâ licentia vendendi bona ecclesiæ, præsupponitur, quod jam beneficiatus repererit prius alia bona emenda in utilitatem ecclesiæ, quod si illa consistant in diversis membris, seu pretiis terrarum, non poterit quidem hujusmodi emptio fieri diversis temporibus, cum totum id debeat fieri simul et semel, tanquam unicus actus, unico contextu explicandus Bald., in l. *Petens*, num. 59, vers. *Et ideo*, c. de Pact.; Aym., cons. 298, num. 13, et cons. 356, num. 1; Rota, decis. 952, num. 9, p. 5, recent., et in propriis terminis declarat Marches., p. 1, c. 2, num. 116 et seq., fol. 61, dicens quòd in hoc casu signatura solita fuit, et est, antequàm commissionem *Si in evidentem*, concedat, scire, an bona emenda, sive subroganda, sint reperta, et quatenus reperta, ultra clausulam *Si in evidentem*, ut multis obviatur fraudibus aliam clausulam restrictivam addere solet nempe *Dummodò eodem contextu fiat*; id est, venditio bonorum ecclesiæ, et reinvestitio pecuniarum in aliis stabilibus subrogandarum, loco venditarum; ex quâ obviatur, ne interim pecuniæ ex re venditâ, receptæ conterantur, et per consequens Ecclesia careat re et pretio.

Cessant tamen præmissa extra casum supra dictum,

quoad emptorem rei ecclesie; qui non tenetur probare pecuniam versam in utilitatem; cum id nullo jure caveatur, sed tantum tenetur in mutuo, deposito, vel quando res Ecclesie venditur pro solvendis aliis debitis; quia stante beneplacito Papae in dicta alienatione, si in ea adsit clausula, quod emptor faciat depositum, ut in casibus infra scriptis, pro facienda emptione aliarum rerum, satis est, ipsum emptor in facere depositum: nec compellitur ad probandum emptionem aliarum rerum, Genuen., cap. 89, n. 7.

Est tamen hic notandum circa supra dicta verba *Dummodo venditio, et pretii conversio iuxta contenta fiant*, quod sicut poenae Paulinae non habent locum ubi necessitas alienandi urget cum celeritate causae, ita ut possit fieri alienatio ubi superioris auctoritas requiri nequeat, ita etiam si stante etiam dicta clausula *Dummodo*, etc., pecunia rei vendite ex causa etiam urgentis necessitatis, veluti, pro alimentis non possit converti in emptionem aliorum bonorum, puta cum monasterium vendit, et pecuniam erogat in necessariam monachorum alimoniam, quorum necessitatibus non potest aliunde succurri, ut per Abb., in c. fin., n. 8, de Eccles. aedif.; Card. in Clem. 2, q. 12, de relig. Dom.; Quar. in Sum. Bullar., verbo *Alienatio*, num. 42 et 50, poterit superior monasterii pecuniam praedictam impendere in praedictorum monachorum necessariam sustentationem, cum vender non patiatur dilationem, et fames sit acutissimus gladius, ut inquit Bald. in l. *Tale pactum*, c. de Collat., relatus per Surd., de Alim., tit. 1, q. 44, v. 36, ac postmodum ex primis pecuniis perveniendis facere investmentum servatam formam rescripti *Si in evidentem*; quia propter hoc pretii conversio non aufertur, sed differtur ex justa causa, scilicet alendi monachos, ac etiam pro aliis necessitatibus religionis, sive monasterii, quae celeritatem desiderant, et moram non patiuntur; quia poena nunquam censetur inflicta facienti actum ex necessitate; nam, illa semper censetur exclusa in quacumque prohibitione sive legis, sive hominis, sive statuti, id. Surd., tit. 9, q. 22, n. 12, et seq., cum hoc debeat intelligi de possibilibus, non autem in casu necessitatis, quae nullam habet legem, maximè in materia alimentorum, in quibus nulla maior necessitas potest considerari quam famis, l. *Quae propter necessitatem*, ff. de Reg. jur.; Bald., cons. 406, lib. 5, namque hoc modo non dicitur contravenire legi; ex eo quod una necessitas facit cessare aliam necessitatem, emendi videlicet alia bona, Molin., de Just. et Jur., tr. 2, disp. 224, col. 5, in fin., cum aliis hic, et in proposito congestis per Grat. Discep., foren., tom. 5, cap. 931, per tot.

Solet quandoque summus Pontifex concedere licentiam vendendi, seu venditionis confirmationem, absque eo, quod bona emenda, et ut supra subroganda in utilitatem ecclesiae, fuerint prius reperta tempore porrectionis supplicationis; in qua simpliciter petitur, quod pretium converti possit in emptionem tot bonorum stabilium; et tunc illam concedit cum decreto: *Quod non prius procedatur ad venditionem, quam in-*

venta sint alia bona stabilia; in quorum emptionem idem pretium convertatur iuxta contenta; quod in substantia, idem est cum priori decreto; sed tantum id operatur, ut non retardatur expeditio litterarum, aut alias ex gratia particulari.

Quoniam verò duobus modis aliquid dicitur converti in utilitatem ecclesiae, primò, quando tantummodò convertitur in rem ecclesiae, etiam in posterum duraturam, veluti in emptionem alicujus rei; secundò, quando non convertitur in utilitatem perpetuam, sed tantummodò temporali, puta pro colendis agris, et reparandis domibus non necessariis, alias tamen utilibus, et majoris utilitatis quam res vendenda; quia res ecclesiae pro utilioribus bene possint alienari, cap. *Ut super*, hoc tit.; Redoan., q. 20, num. 61, cum seq. Propterea, cum petitur licentia vendendi bona ecclesiae, puta pro illius aedificiis reparandis, et in quibuscumque casibus, in quibus pecunia non reinvestitur in emptionem aliorum bonorum, datur aliud decretum, videlicet: *Et quod facta venditione, pecuniae ex ea provenientes, dependant penes eadem sacram, aut personam fidei, et facultatibus idoneam; donec in reparationem et refectionem, aedificiorum hujusmodi quantocius convertantur*; quod quidem decretum videtur desumptum ex l. *Acceptum*, c. de Usur.

Est autem sciendum in praxi, quod semper in his casibus, scilicet, quando agitur de convertendo pretio in reaedificationem aut reparationem alicujus rei, cum maximè difficultate, et rarò, conceditur haec facultas; et non aliter quam prius proponatur in signaturà (nisi parvas materiae aliud suadeat) quia semper summus Pontifex, quoad fieri potest, abstinere solet ab hujusmodi concessionibus, propter periculum diminutionis dotis ecclesiae, juxta text. in cap. *Nulli liceat*, cap. *Qui abstulerit*, et cap. *Videntes*, 12, q. 2.

Et ob supra dictam rationem, aliquando praescribitur in supplicatione, tempus ad hujusmodi reparationem faciendam, si ita D. datario visum fuerit, videlicet: *Dummodo reparatio saltem infra annum à datà praesentium computandum omnino fieri debet, alias irritum, etc.*

Pro solutione debitorum ecclesiae, conceditur passim licentia vendendi bona minus utilia: sed oportet, ut in supplicatione (quatenus ita sit) narretur quod aliunde satisfieri non possit, nisi per ipsam venditionem; quia bona ecclesiae alienari non possunt, quando pro debitis adsunt fructus, ex quibus possit illis satisfieri; alias enim non probaretur utilitas ecclesiae, nam ut id. Genuen. in sua Praxi Archiep., cap. 89, num. 4, non possunt bona ecclesiae alienari, quando adsunt fructus pro satisfactione: quia, licet praelatus, seu rector possit fructus ecclesiae pro se retinere, hoc procedit, quando non subest necessitas alienandi; et sic debet ex ipsis fructibus providere, non autem bona ipsa alienare, ex Glos., in cap. 1, verbo *Defensore*, de Reb. eccles. non alien., in 6, et ibi etiam refert in proposito plures Rotae Romanae decisiones.

Ac propterea in hujusmodi venditionibus videmus etiam in praxi receptum, quod in caso, quo sint de necessitate res ecclesiae alienandae, hic ordo servari

solet, nempe, quòd si ecclesia habet mobilia superflua, illa primò sunt alienanda; sed primo loco sunt alienanda non sacra, postea verò sacra: quæ si alienentur alteri ecclesie, possunt alienari in eadem formâ et figurâ: si verò laicis, sunt vendenda confecta, et contracta, cap. *Hoc jus*, 10, q. 2. Si verò ecclesia non habet mobilia superflua, tunc recurrendum est ad immobilia; quia sine mobilibus necessariis ecclesia non potest commodè deserviri: sed bene sine immobilibus: et ita potius hæc sunt alienanda, quàm alia. Immobilia verò illa sunt alienanda, quæ minùs utilitatis offerunt ecclesie, ut illius semper major utilitas servetur: nam in alienationibus faciendis de rebus ecclesie, semper alienans debet prospicere meliora; ac propterea vendendo, non debet incipere à rebus ipsi ecclesie utilioribus, sed à rebus successivè minùs utilibus: quia non dicitur meliora prospicere, qui vendit res ecclesie utiliores; et hunc ordinem semper vidimus in Romanâ Curia servari in casibus petendi facultatem sic alienandi.

Pari ratione id servatur, quando à Papâ petitur licentia imponendi aliquem censum super bonis ecclesie, pro solutione fortè debitorum contractorum, seu aliàs, ut supra dictum est, et infra dicitur. Non enim conceditur hæc licentia, si rector aliundè possit satisfacere creditoribus; unde, in calce supplicationis additur per dominos officiales: *Constito de evidenti necessitate, et utilitate, et quod dictus orator alia commodiori, et minus dispendiosa ratione, res alienum restituere nequeat. Et cum decreto, quod pecunie ad censum, ut præfertur, accipiendæ, in solutionem dicti æris alieni, unico contextu convertantur*, id. Redoan., q. 19, à num. 91 ad 94.

Ex hac igitur praxi satis constat quòd census impositio est alienatio, Bald. in c. *Ad audientiam*, 2, n. 2, de Rescrip., Tiraq., de Retract. lignag., § 1, gl. 6, sub n. 6, cum aliis allegatis in causâ *Romana Vinearum de Maximis* 1577, coram Rubeo, et propterea in ea faciendâ super bonis Ecclesie requiritur solemnitas, et justa causa, c. 1, de Reb. eccles. non alien., n. 6; Covar., resol. 2, cap. 17, sub n. 5, et dicitur, in unâ Romanâ invaliditatis census coram Pamphilio impress. penes Statil. Pacif., de Salu. interd.; decis. 119, n. 1 et 2; Cavaler., decis. 510, n. 6.

Sanè, totum illud quod supra dictum est de rei ecclesie venditione adhibitis consuetis solemnitatibus dicendum est etiam de retrovenditione, quæ est verè alienatio, et fieri non potest sine superioris auctoritate; quandoquidem ex ipsâ venditione transfertur, etiam dominium, et jus in re, Bald., in l. *Sancimus*, c. de Reb. eccles. non alien., nec attenditur quod retrovenditio sit simplex resolutio primi contractûs, et fingatur retrò res non esse vendita, et propterea pro retrovenditione non debeat solvi laudemium, ut per Redoan., de Reb. eccles. non alien., q. 66, num. 9, Marius Antonin., Var. resol., lib. 1, resol. 99, n. 1 et 2, Rice. in prax. for. Eccles., decis. 52, in quâ dum quærit, an in retrovenditione rei ecclesie cum pacto de retrovendendo alienatæ, requiratur solemnitas,

affirmativè concludit; quod quidem suaderi etiam videtur ex verbis generalibus prædictæ Extrav., ex eo quòd receptio solutionis dicitur alienatio, l. *Qui hominem*, § *Qui Titium*, ff. de Solut., id. Marius Antonin., loco cit., num. 4.

In alienationibus verò prædictis nunquàm admittitur supplicatio pro venditione rerum ecclesie magis utilium, pro ære alieno dissolvendo, aut aliquâ necessitate ipsius ecclesie, nisi dicatur quòd aliundè illi subveniri non potest: et nihilominus in similibus supplicationibus semper additur sequens, vel simile decretum, nempe: *Et committatur ordinario, et dignitatem, etc., obtinendi, etc. Etsi eis legitime constiterit, res alienum, ut prædicitur contractum, aliàs quàm per alienationem prædictorum bonorum dissolvi non posse, ipsamque alienationem pro evidenti necessitate ejusdem ecclesie, ac minore illius damno fieri; tunc et non aliàs, eisdem oratoribus, aliqua bona stabilia, minus utilia, ad valorem tot ducatorum in proprietate duntaxat, et non ultra (dummodò debita per eos contracta, ad hanc summam ascendant, et bona vendenda hujusmodi jurisdictionem temporalem annexam non habeant, nec in decimis, consistent) plus offerentibus, et meliorem conditionem efficientibus vendendi licentiam concedant. Ita tamen, ut pretium inde habendum, in dissolutionem æris alieni, ut præfertur, contracti, omninò convertatur; ac venditio, et conversio hujusmodi unico, et eodem contextu fiant, aliàs irritum, etc.*

Sicque conceditur hæc licentia vendendi ex causâ necessitatis, quando ipsa necessitas aliunde reparari non possit nisi alienando rem ecclesie, Clem. 1, verb. *Necessitas*, et ibi Glos., de Reb. eccles. non alien., quæ quidem necessitas debet esse ecclesie, non autem personæ, veluti, si ipsa ecclesia pateretur ruinam, quam non posset aliundè, nisi ex venditione rerum, reparare, aut defectum ornamentorum, et vasorum sacrorum, ut in c. *Auram*, 12, q. 2. Secùs autem, si adesset necessitas personæ, puta quia rector seu beneficiatus esset ære alieno gravatus; tunc enim, licet possit satisfacere creditoribus de fructibus, ut in cap. *Pervenit*, de Fidejus., non tamen poterit alienare bona ecclesie, Abb. in c. *Reprehensibilis*, de Appell.

Frequentius, in proposito, conceditur, ut executionem litterarum deveniatur, fiat actualè depositum penes montem pietatis, aut mercatorem, sive aliam personam, fide et facultatibus idoneam, non amovenda, donec eadem fuerit conversa in tot bonorum stabilium emptionem; ex quibus, tot ducati quolibet anno percipiantur. Hoc est etenim regulare decretum, quod, sicut supra diximus, per dominos officiales datariæ apostolicæ, nunquàm in similibus supplicationibus omittitur, quando in eis narratur, non fuisse reperta bona emenda ex pretio rei vendendæ; quod tamen rarò, et cum difficultate concedi solet; ex quo summus Pontifex semper ferè mandat priùs reperiri bona prædicta, ad hoc, ut venditio, et pretii conversio fiat unico contextu. Ille verò, cum ex peculiari gratiâ ipse Pontifex concedit, ut donec bona

emenda fuerint reperta, fiat actuale depositum ex pecuniâ rei venditæ, hoc etiam decreto providetur indemnitati ecclesiæ eo modo, quo in priori casu, nempe quando bona, ut præfertur, emenda sunt inventa, et debent proinde fieri venditio, et pretii conversio unico contextu; et hoc nec pecunia penes prælatum remaneat ita otiosa, cum sit fragilis, et de rebus, quæ servando, servari non possunt, ut not. Glos., et DD. in l. 1, § *Fecit quæsitum*, ff. *Ad Trebell.*, et est text. in § *Constituatur*, inst. de Usufr. Dec., cons. 209, n. 15.

Quandoque etiam in casibus similibus, ita addunt domini officiales prædicti, videlicet : *Et quod pecuniæ ex pretio venditionis hujusmodi redigendæ, in emptiorem tot locorum montium non vacabilium de Urbe interrim convertantur, donec reperta fuerint alia bona stabilia, saltem æquivalentia, in quorum emptiorem integrum pretium hujusmodi realiter, et cum effectu omnino converti debeat*; prout dicitur quando petitur vendi domus, seu molendinum, aut quid simile, quod ecclesiæ est potius damnosum, quam utile, ratione expensarum, vel ex aliâ causâ.

Diversimodè etiam impetratur prædicta impositio census super rebus Ecclesiæ in text. in c. *Nulli*, de Reb. eccl. alien., ibi, *neque specialis hypothecæ titulo obligare*; per quem, census impositus super rebus alienari prohibitis, est nullus, Dec. cons. 401, num. 48; Rot., in unâ Romanâ, census de Cuppis, 17 martii 1577, coram Seraphino, et in unâ Spoletan. terrarum, 11 novembris 1599, coram Mellino, et prohibitus alienare, prohibetur imponere census super re immobili, quia talis impositio dicitur alienatio, ut in pluribus decisionibus relatis in unâ Romanâ census penès Farin., dec. 178, num. 2, p. 1, tom. 1, in unâ Romanâ invaliditatis census, 24 maii 1591, coram Pamphilio : quare pro hujusmodi censuum constitutione ob aliquam causam, puta pro necessitate ecclesiæ, aut aliâs, frequenter porriguntur in datariâ apostolicâ supplices libelli pro licentiâ imponendi census super bonis stabilibus ecclesiæ, nec aliâs dantur, nisi cum decreto, quod orator singulis annis, ratam dictorum censuum, cum effectu extinguere et exsolvere teneatur; ita quod hujusmodi census intra tot annos, à datâ concessionis licentiæ computandos, omnino redempti, resque et bona omnia prædicta ab illis prorsus liberata sint, et esse ceaseantur, ipsoque oratore in extinctione, et exsolutione alicujus rate hujusmodi deficiente, supradicta licentia, cum inde secutis, nulla sit eo ipso.

Datur etiam similis licentia, non modò pro necessitate ecclesiæ simpliciter, verum etiam pro melioramenti rei ecclesiæ, quatenus ipsa cedant in ejusdem ecclesiæ utilitatem, cum consuetâ clausulâ, scilicet : *Dummodò pecuniæ pro dictis censibus constituendis, in solutionem eorundem melioramentorum unico contextu convertantur*.

Hoc itidem vidimus servari, ut si fortè, super fructibus ecclesiæ, apostolicâ auctoritate imponatur census pro reparatione domûs, molendini aut alterius rei ejusdem ecclesiæ, conditione expressâ quòd illius

reor teneatur singulis annis ratam hujusmodi census extinguere, ut supra, additur hoc decretum, videlicet : *Quòd si orator ipse ejusque successores ipsam ratam annuatim in extinctionem supra dicti census non persolverint, dictâ ecclesiâ perpetuò sint privati, illaque vacare ceaseatur eo ipso*.

Pro sumptibus litis, et pro capitulo, sive cathedralis, sive collegiatæ ecclesiæ datur aliquando licentia accipiendi pecuniam ad census, cum hoc tamen, quòd pretium censuum deponatur penès aliquam ædem sacram, vel personam fide et facultatibus idoneam ad effectum illud convertendi in sumptibus litis; et præstitâ priùs per oratores cautione idoneâ, arbitrio ordinarii, de depositando quolibet anno tot scuta ex fructibus mensæ capitularis, in monte pietatis, seu, etc., pro extinctione dicti census : ita quod singulo biennio, pro summâ scutorum tot, extingui debeat, alioquin suspensi sint à divinis eo ipso : et si talis licentia petatur ab administratoribus alicujus loci pii, aut seminarii, vel similis, additur clausula quòd ipsi administratores, sive deputati, si intra præstitutum sibi tempus, novum census non extinxerint, ab administratione seu deputatione hujusmodi suspensi sint. Hanc quidem licentiam propter causam supra dictam, non solet dataria apostolica denegare, maxime capitulo; quia talis impositio pro litibus sustinendis, videtur utilis ecclesiæ, ut per Glos. et DD. in cap. *Præteritam*, de Elect., Gonz., cons. 94, num. 34; Bald., cons. 22, n. 6, vol. 2; Redoan., de Reb. eccl. non alien., et ex pluribus, idem illustrissimus et reverendissimus D. meus Aloysius Riccius in Praxi fori eccl., decis. 49, num. 5.

Præterea, pro accipiendo pecuniam ad census pro alio censu extinguendo, datur similis facultas, cum clausulâ : *Si in evidentem*, etc., et quòd acceptatio pecuniarum ad novum census, ac extinctio anteriorum censuum, simul, et unico contextu fiant. Et factâ per oratores obligatione de extinguendo novos census infra tot annos, puta decennium, etc., à datâ gratiæ, videlicet, quolibet anno, ratam partem totius sortis principalis, sub penâ nullitatis ipsius gratiæ, et cum decreto irritanti.

Et aliquando additur quòd infra tot tempus tota integra summa principalis posteriorum censuum extinguatur, vel alio modo, prout domino datario videbitur. Hæc autem licentia adhuc frequens est in curiâ, nec denegatur, quando adest causa; quandoquidem similis alienatio dicitur utilis ecclesiæ, quando hujusmodi censui impositio fit pro alio extinguendo censu, pro quo ipsa ecclesia majori interesse gravatur, Monald., cons. 22, vol. 1, et in unâ Gadicen. censuum, 25 januarii 1595, coram Seraphino, in quâ fuit resolutum, census constitutum à capitulo Gadicen., pro extinguendis prioribus censibus, ad majorem rationem creatis, et sumptis à personis particularibus, quorum redditus per plures annos capitulum recognoscendo bonam fidem, quòd pro ipsius capituli necessitatibus dicti particulares se obligaverint, solvit, fuisse utilem et validum, non obstante, quòd non constet de veri-

ficatione causæ, nempe, quod fuerunt creati pro necessitatibus capituli: quia cum hoc facti fuerint, et negotium fuerit confectum cum auctoritate illius Gadieni, habentis ad hoc auctoritatem à se de Apostolicâ, utique præsumatur pro ipsius decreto, ut in d. decis. quæ affert Garc., de Benef., p. 12, c. 2. num. 137. id. B. meus Ricc., d. dec. 49, num. 2.

Tempore Clementis VIII. sel. record., fuit concessa licentia cuidam episcopo accipiendi mille scuta ad censum pro emendâ domo episcopali pro ipsius episcopi habitatione, cum de re, quod e censu imponendi, infra quinquennium proximum extinguî, et bona mensæ episcopalis ab illorum solutione liberari omnino deberent, et interim episcopus, frater, ac successoris in ecclesiâ præsules, seu administratores pro tempore existentes, ratam partem censûs hujusmodi annuatim exsolvere et extinguere, seu illam penes aliquam ædem sacram, aut, etc., et ponere, ad effectum extinctionis hujusmodi, tenerentur, alioquin ab administratione et regimine dictæ ecclesiæ suspensi essent eo ipso. Et hic propriâ manu ipsius Clementis, in calce supplicationis fuerunt addita hæc verba: *Et dummodò ex redditibus dictæ ecclesiæ hæc pecuniarum quantitas haberi non possit.*

Quando similis facultas conceditur superiori monasterii, puta pro solutione debitorum ejusdem monasterii, tempore necessitatis contractorum, committitur ordinario, quatenus constituto de evidenti necessitate, et quod oratores, aliâ commodiori et minus dispendiosa ratione, res alienum restituere nequeant: addito decreto, quod pecuniæ ad censum accipiendæ, in solutionem dicti teris alieni unico contextu convertantur: quodque census hujusmodi infra decennium, vel aliud tempus D. datario benè visum, extinguî omnino debeant; ipsique oratores sese ad id efficaciter obligare, ac interim, ad effectum hujusmodi extinctionis, quolibet anno tot scuta in locis montium non vacabillum de Urbe investire teneantur, donec ad dictam summam scutorum tot perventum sit, et tunc extinctio hujusmodi censuum fiat: ipsiusque monasterii bona, ab illorum solutione liberentur; alioquin ipsi oratores à divinis sint suspensi eo ipso. Et quod dictus ordinarius, cujus conscientia oneratur, curare debeat, quod ipsa summa ducatorum tot singulis annis cum effectu fiat, subijciendo ipsam superiorem, et fratres, quoad hoc tantum jurisdictioni dicti ordinarii: et isto semper modo utitur Papa in impositione hujusmodi censûs, quem mandat semper extinguî, non in unicâ tantum vice, sed illius ratam quolibet anno, prout illa praxis docet, de quâ testatur Rot. in unâ Rom. censûs, 1 julii 1611, coram Cavalerio, penes Farinæ., decis. 350, num. 4, t. 1. p. 1.

Ut autem integra literarum formula pro hujusmodi creatione censûs præ oculis quisque habeat, illius tenorem hic inserere visum fuit eo quo sequitur modo, videlicet:

A tergo: *Venerabili fratri archiepiscopo Neapolitan. sive ejus vicario, etc.*

Intus verò:

URBANUS PP. VIII, venerabilis frater, seu, etc., salutem, etc. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti filii Melchiorarii ecclesiæ Neapolitan., quod ipsi providè considerantes, quædam domum in civitate Neapolitan. juxta vias notissimas fines sitam, et de eorum bonis intendenti, satis vetustam, vel ruinam minantem; ac ob illius vetustatem et ruinas hujusmodi, non ultra nonaginta ac ducatis monetæ Neapolitanæ annuatim locari solere; illam verò minori impensâ quadringentorum ducatorum similium restaurari non posse, postquam verò restaurata fuerit, centum quinquaginta ducatis paribus locandam fore. His igitur, ac aliis rationibus et causis adducti, domum præfatam restaurare, et cum pro illius restoratione pecunias non habeant, præfatos quadringentos ducatos ad censum annum, ut infra, accipere decreverunt, etc. Ideoque nobis, etc., ut eis, etc., dignareretur. Nos igitur, domus hujusmodi situationes etc., pro expressis habentes, etc., ipsoque exponentes, etc. Censentes, fraternitati tuæ, etc., seu discretioni, etc., mandamus, quatenus eisdem exponentibus, ut unum, seu plures census annuos ad summam dictorum quadringentorum, monetæ tantum, pro sorte principali, ascendentes, et infra quinquennium proximum redimendos, super quibuscunque eorum mensæ, seu massæ communis, bonis, vel eorum parte, et aliâ majori, quâ poterint, conditione, servatâ formâ constitutionis sel. record. Pii V. prædecessoris nostri super creatione similium censuum editæ; et dummodò, aliundè, cum minori dispendio restorationi dictæ domus provideri non possit, creare, constituere, et imponere, illumque, seu illos, sic creatum, seu creatos, constitutos et impositos uni, seu pluribus personis, illum seu illos emere volentibus, ad minorem rationem, quæ fieri poterit (salvâ dictâ redimendi infra quinquennium facultate) vendere, cedere, alienare et transferre, ac aliâ juxta constitutionem præfatam, necnon bona, seu illorum partem hujusmodi etiam in ampliori formâ cameræ apostolicæ quâcumque aliâ juris validâ formâ, pro censu, seu censibus hujusmodi, obligare et hypothecare, et quæcumque instrumenta desuper necessaria et opportuna celebrante; dictasque pecunias in reparationem et restorationem dictæ domus convertere liberè et licitè valeant, et auctoritate nostrâ concedas, eisque desuper ita indulgeas. Necnon emptorem seu emptores censûs vel censuum hujusmodi ad probandum, seu verificandum causas quare hujusmodi censûs impositi fuerint, nunquam teneri, nec fructus annuatim, vel aliâs constituendis temporibus præstandos, in sortem computari. Sic per quoscunque judices, etc. Irritum, etc., attentari. Non obstantibus (quatenus opus sit) Pauli II et Pauli III, Rom. Pont. prædecessorum nostrorum, de Reb. eccl. non alien., ac aliis constitutionibus, etc., dictæque ecclesiæ juramento, etc. Volumus, et apostolicâ auctoritate decernimus, quod pecuniæ ex venditione hujusmodi censuum perventuræ, penes aliquam ædem sacram, aut personam fide et facultatibus idoneam, deponantur, ad effectum illas in restorationem hujusmodi quamprimum fideliter convertendi. Quodque census hujusmodi infra quinquennium proximum extinguî, et tota domus mensæ, seu massæ hujusmodi sub penâ sus-

pensionis per eorum quemlibet ipso facto incurrendæ, ab illorum solutione liberare omnino debeant. Dat. Romæ, apud S. Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 11 augusti 1627, pontificatus nostri anno quinto.

M. A. Marabius.

Ex his igitur patet quòd ista censis impositio sit verè alienatio, ut supra jam diximus; nam requiritur in illius impositione beneplacitum apostolicum, aliàs hujusmodi impositio est nulla. Et cum aliàs capitulum ecclesiæ collegiatæ S. Celsi de Urbe vendidisset quemdam censum, et obligaret bona ecclesiæ sine debita solemnitate requisita in alienatione rerum ecclesiæ; ac dictum capitulum per 20 annos non daret de nullitate dictæ alienationis, sed taceret et terminos decursos solveret, lapso dicto tempore, opposuit de nullitate dicti censis, ob defectum dictæ solemnitatis, et patebat prætenso redditus solutos compensari debere cum sorte principali; et quatenus sortem prædictam excederent, restitui. Unde Rota declaravit censum prædictum esse nullum ob dictum defectum, redditus verò solutos antequàm daretur de dicta nullitate, non esse compensandos nec restituendos; nam licèt alienatio esset ipso jure nulla à principio, intelligitur tamen ecclesià, seu capitulo volente; quare, cum in prædicto tempore noluerit dare de dicta nullitate censis, sed habere pro valido contractum, et sustinere onus solutionis reddituum, habebat tunc implicitum statum validitatis, ac dominus illius justè dictos redditus et fructus percepit, ac suos fecit. Ita ut, licèt de nullitate postea dictum fuerit, et contractus declaratus invalidus, talis declaratio ad hunc effectum retrahì non possit; etsic fuit resolutum in unà Romanà S. Celsi coram Penia, et postea coram Mellino, 23 junii 1600, quam decisionem refert Gonzal., ad reg. 8, glos. 56, num. 97, cum duob. seqq.

Cum verò ex istà praxi satis liqueat, hujusmodi census super rebus ecclesiæ, nonnisi ad certum præfinitum tempus imponi posse, et ut plurimum contingat, ut infra dictum tempus, ex aliquà rationabili causà, ille extingui non possit, propterea, sicut in cæteris casibus, consueverunt peti ejusdem temporis prorogationes, quæ nunquàm denegantur, ipsà rationabili et legitimà existente causà, illeque petantur durante primo termino; cum aliàs incurrerentur censuræ in dicta licentià contentæ, quo casu non valeret prorogatio, Dec. in cap. *De causis*, num. 10, de Off. deleg.; illa tamen, etiam in ultimo prioris temporis momento fieri potest; illiusque effectus est, ut tempus prorogatum idem cum primo censeatur, ac omnes qualitates primi termini assumat, ut habetur in l. 2, § *Sed si judex*, ff. de Judic. Quare, ut istam prorogationem in proposito casu ad suam praxim deducamus, cum eratores in prædictis litteris nominati, infra sibi præstitutum quinquennii tempus, censum integraliter extinguere non potuissent, paulò ante illius lapsum, novas eidem pontifici preces porrexerunt, ac narratà causà impositionis in prædictis litteris expressà, subjunxerunt, census præfatos ob temporum calamitates, quæ justam inducunt causam ad derogandum, extin-

guere non posse, dietique quinquennii fines instare; propterea illud petendo ad aliud summo Pontifici benè visum tempus extendi ac prorogari. Quare idem Pontifex, eidem ordinario, sive, etc., mandavit, ut dictum quinquennium ad alia quinquennia, à fine dicti quinquennii computandum, arbitrio suo extenderet et prorogaret, cum adjectione earundem censurarum in priori gratià expressarum: et regulariter hujusmodi prorogationes semper conceduntur cum eisdem qualitatibus et conditionibus, ut in primo actu, ad text. in l. *Sed etsi manente*, ff. de Precar. cum plur., per Gabriel. de Dilat., conclus. 2, n. 4, et latè dicam in meà Pract. benef.

Cæterum autem, licèt ex præmissà formulà appareat oratoribus fuisse supradictam licentiam concessam, ut possent eorum bona, seu illorum partem, pro hujusmodi censis impositione obligare, non tamen reverà prædicta licentia requiritur quando Ecclesia omnia sua bona genericè non autem in specie obligat, arg. text. à contrario sensu, cap. *Nulli*, de Reb. eccles. non alien., et ibi, not. Abb., n. 3, in verbo *Specialis hypothecæ*, quòd prælatus non potest specialiter obligare rem unam ecclesiæ, in genere verò potest, etiam sine licentià episcopi, Redoan. q. 52, c. 39, n. 1, qui n. 2, ait quòd in hoc prælatus contrahendo, potest generaliter pro observantià contractus obligare bona ecclesiæ, etiam sine licentià episcopi.

CAPUT X.

Praxis permutationis etc., in evidentem.

Permutandi etiam licentia, seu permutationis jam factæ, sub Sedis Apost. beneplacito confirmatio, in ipsà Romanà curià, frequens est: cum alienationis appellatione permutationem venire, nulli dubium sit; satis enim id patet in c. *Nulli*, de Reb. eccl. non alien., undè quæsit Bald. in Auth. *Res, quæ, c. Comm. de Leg.*, vers. *Quero*, an ille qui non potest alienare, possit permutare; et negativam partem ibi tenet, nempe, quod prohibitus alienare, non potest permutare, Jas. in leg. 1, ff. de Rer. perm., n. 5, cum plurib. seq., ubi ait quòd appellatione venditionis, venit etiam permutatio, et venditione permissa, intelligitur etiam permutatio, text. in l. *Statu liberi*, ff. de Statu lib.; si enim in d. extravag. *Ambitiosæ* prohibetur omnis contractus, per quem dominium transfertur, clarum est, quòd per hujusmodi permutationem, interveniente traditione, transfertur dominium, text. in l. 1, ff. de Rer. permut.

Hæc autem prohibitio permutandi an militet, quando permutatio fit inter duos rectores duarum ecclesiarum, de bonis earundem, text. in cap. *Hoc jus porrectum*, 10, q. 1, et in cap. 1, de Reb. eccl., non alien., videtur negativa responsio: ex eo quòd jura prospiciunt tantum, ne per contractus bona ad usum pauperum destinata, alienari contingat: unde, permutationes honorum unius ecclesiæ, cum bonis alterius, non sunt prohibite; quia nihil refert, an sint bona unius vel alterius ecclesiæ; cum, quidquid ha-

beat quævis ecclesia pauperum sit, c. *Quod autem*, 24, quæst. 7.

Alia insuper ratio assignari potest, nempe quòd spirituale cum spirituali licet potest permutari; Glos., in c. *Ad quæstionem*, in verbo, *Quæritur*, de Rer. permut., dummodò id fiat decreto episcopi, vel ejus vicarii, ad id ab eo facultatem habentis, d. cap. *Hoc per correctum*, § *Sed permutare*, 10, q. 2.

Nam, sicut potest episcopus admittere, etiam permutationes ipsorum beneficiorum, quæ non sint Sedi Apostolicæ reservata, Mandos. Reg. q. 13, n. 4; Lotter. de Re benef. lib. 2, q. 14, n. 94, servatâ formâ Constitutionis Pii V, § *Ad hæc*, sub datum Romæ apud S. Petrum, 1508, kal. aprilis anno tertio; ita eò magis potest admittere permutationes bonorum ipsorum beneficiorum, d. c. 1, de Reb. eccles. non alien.

His tamen non obstantibus, contrarium nos docet Romanæ Curiae praxis, nempe hujusmodi permutationes bonorum, etiam inter duos beneficiatos, seu ecclesiarum rectores, nullo modo fieri posse sine beneplacito apostolico, et nisi servatis solemnitatibus contentis in c. *Sine exceptione*, 12, q. 2, et ibi Rebuff. per illum text. et per text. in c. 1, in § *Sed et permutare*, 10, q. 7, Redoan. de Reb. eccles. non alien., q. 12, n. 28, tit. de Immo. rer. eccles. alienat., et ita inter quadam notabilia Matthæi Contarelli reperitur: qui cum esset datarius Gregorii XIII, ita adnotavit, ipsum Gregorium dixisse, scilicet: Hoc manè S. D. N. mihi respondit, non esse superfluum licentiam permutandi bona ecclesia inter duos rectores ecclesiarum Balneoregion. diocesis, et Quar. in Summâ bull., verbo, *Alienatio*, n. 15, ait, ita vidisse praticari, et expediri breviam apostolicam, etiam inter ecclesias compermutantes, si in evidentem utilitatem utriusque partis permutationes hujusmodi cesserint; quamvis ante Extrav. *Ambitiosæ* sufficeret consensus episcopi in ecclesiis sibi subjectis, cap. 1, et cap. *Ut super*, § fin., de Reb. eccles. non alienan.

At verò permutationes cum laicis, ab ipso ordinario admitti non possunt, nisi illæ tantum, quæ juxta terminos cap. *Terrulas*, 12, q. 2, illi permittuntur; ad quod similiter duo debent concurrere, nempe causa et solemnitas, ut in d. c. *Sine exceptione*: propterea soli Pontifici sunt regulariter reservata, illasque faciendi licentiam, ipse tantummodò, et cum duplici limitatione concedit, nempe si permutentur ad invicem duo pœia terræ, additur quòd petium terræ, quod laicus habet, ab omni, et quocumque onere, fideicommissio, devolutione, caducitate, et hypothecâ liberum existat, nec sit deterioris conditionis, quàm res ecclesiæ: ac insuper, dummodò non magis distet à prædictâ ecclesiæ, quàm illius res, quæ datur ipsi laico ab eodem rectore.

Nam circa hujusmodi permutationes non sufficit quòd valor probetur in proprietate, ac annuo redditu et proventu; sed oportet quòd res sit æquè vicina, æquè commoda, æquè cauta, etc., id. Redoan., q. 20, n. 169, et ita docet communis praxis; et hoc, cum

ipsâ evidenti utilitate circa valorem rei quæ causâ permutationis datur ecclesiæ, cui neque sufficit dare rem æquivalentem, ad hoc, ut dicatur facta cum utilitate; quia ecclesiæ non est dandum æquivalens pro re ecclesiæ, sed res quæ sit majoris pretii; cum enim datur res æquivalentis pretii, tunc dicitur constare de damno, et præjudicio facto Ecclesiæ, Dec. cons. 142, num. 3, vers. *Hoc etiam patet*, relatum per Redoan., q. 20, tit. *De caus. util.*, n. 172 et 173.

Numquid autem possit saltem episcopus, absque beneplacito apostolico, aliquid de bonis suæ mensæ episcopalis donare, et alienare canonicis, sive aliis personis suæ ecclesiæ? Et pro parte affirmativâ tenendum est; etiam non obstante juramento per ipsum episcopum præstito, de non alienandis rebus mensæ suæ episcopalis, inconsulto Romano pontifice, Glos. in Clem. 1, verbo, *Ecclesiam*, de Reb. eccles. non alien., ubi expressè dicit quòd episcopus, suo capitulo, de eo quod spectat ad mensam suam, potest alienare; maximè quando capitulum eget tali re; et subdit, id posse fieri, non obstante tali juramento; cum hæc non sit propriè et verè alienatio rei, quæ in dominio suæ ecclesiæ remanet, l. *Unicum ex familiâ*, ff. de Leg. 2, quia sicut episcopus de propriâ mensâ donare potest loco religioso; c. *Consultationibus*, etc. *Pastoralis*, de Donat., ita multò fortius suo capitulo, cui magis est alligatus, donare potest, c. *Requisisti*, § fin. De test., ex eo quòd id non videtur tendere in alienationem, arg. leg. *Voluntatis*, c. de Fideicom., et l. *Pater*, § *Quindecim*, ff. de Leg., 3; Oldrad. cons. 182, num. 1, vers. *Et sicut potest*, n. 1; Rot., decis. 756, n. 3 et 4, p. 1, divers. per hæc verba: «Ad primum, responsum fuit, quod inò applicatio facta Canonicis fuit valida, quia episcopus de bonis suæ mensæ episcopalis potest donare, et alienare capitulo sine solemnitatibus, non obstante juramento de non alienando sine superioris licentiâ; » juxta caput *At super*, de Reb. eccles. non alien., quamvis dicat Glos. in d. Clem. 2, per jura, ibi allegata, quòd in hoc casu tutius esset, ut hoc fieret auctoritate superioris, arg. l. *Non videtur*, § *Qui jussu*, ff. de Reg. jur., c. *Quisquis*, de Reg. jur. in 6. Idem tenet Hostien., in c. *Novit*, De his quæ fiunt à prælatò., Joan. Andr. in reg. *Qui tacet*, de Reg. jur. in 6, qui dicunt, quòd quando episcopus de bonis stabilibus suæ mensæ episcopalis dat capitulo suorum canonicorum indigenti, non dicitur alienare, quia retinetur in ecclesiâ licet monetæ sint reparate quoad usum et administrationem, quos refert et sequitur Card. cons. 151, Ferret. cons. 58, n. 18.

His tamen non obstantibus, contrariam sententiam, tanquàm veriore, et juxta Romanæ Curiae observantiam receptam, omninò amplector: nec enim ibi casum semel evenisse scimus, quo dataria apostolica supplicationes desuper porrectas, tanquàm necessarias recipit; et signanter memini, ita episcopo Forsempronien. respondisse bon. mem. Cardinalem Arigonium, tunc fel. record. Pauli V prodatarium, qui dicebat hanc esse verè alienationem, quodque episco-

pus non poterat in facto proprio auctoritatem suam interponere, ad text. in leg. *Pupillus*, de Auth. tut., cap. fin., de Instit., præsertim verò ipsa dataria imittitur d. Glos. in Clem. 2, quæ voluit, quod in hoc casu tutius est adhibere prædictam auctoritatem superioris; ac insuper hæc observantia non parùm declarat, ita esse mentem summi Pontificis, Cassad., dec. 5, de Rescript. in fin., cujus organum mentis et vocis est illius datarius, Gonz. ad reg. 8, glos. 63, num. 7.

Et cum aliàs capitulum et canonici hujus metropolitane ecclesie haberent situm sacristie ecclesie S. Restitutæ nimis angustum, pro illius ampliatione petiit à bonæ memoriæ cardinali Boncompagno archiepiscopo, pro ampliatione ejusdem sacristie, sibi concedi quoddam cubiculum palatio archiepiscopali inutile; et quia de validitate hujusmodi concessionis sine beneplacito apostolico plurimum dubitabat, fuit sibi ab Urbe rescriptum, ex mente datarie apostolicæ, omninò requiri supradictum beneplacitum, super quo fuerunt litteræ in formâ brevis expedite tenoris sequentis, videlicet :

À tergo : Dilecto filio nostro, et Sedis Apostolicæ in regno Neapolis commoranti, nuntio.

Intus verò :

URBANUS Papa VIII. Dilecte fili, salutem, etc. Nuper pro parte dilectorum filiorum capituli, et canonicorum metropolitane ecclesie Neapolitani nobis expositum fuit, quòd sacristie situs capitularis ecclesie, seu capellæ S. Restitutæ intus dictam ecclesiam metropolitanam, existentis, in quâ ipsi se ad divina celebranda præparant, adeò angustus existit, ut reponendis in eâ indumentis, et aliis ornamentis sacerdotalibus, locus non sit; nequeantque ipsi exponentes seorsim se præparare, et eâ, quâ par est, mentis attentione, orare, à sacerdotum, et eorum ministrorum uno eodemque tempore, ad celebrandum eo confluentium multitudine impediti; propter quod sacerdotum celebrari volentium, et ad id se in eadem sacristiâ, vix duorum capaci, præparantium, alter alteri sæpè sæpius impedimento existit, divinoque cultui, ut convenit, vacare nequit. Cum autem, etc., subjungebat, dilectus filius noster Franciscus tituli SS. quatuor coronatorum cardinalis Boncompagnus nuncupatus, Ecclesie metropolitane hujusmodi ex concessione et dispensatione apostolicâ præsul, pro ampliatione ejusdem sacristie, quoddam illi contiguum cubiculum, valoris summæ centum ducatorum monetæ regni Neapolis, juxta æstimationem à peritis desuper adhibitis factam, non excedentis, archiepiscopali palatio Neapolitan. inutile nulliusque commoditatis, proptereaque inhabitabile : et dudum inhabitatum, eisdem capitulo et canonicis, ut divino cultui decore vacari possit, concedere liberè contentus sit, nobis propterea idem capitulum et canonici humiliter supplicari fecerunt, ut in præmissis opportune, etc. dignaremur. Nos igitur eosdem exponentes specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas à quibusvis, etc., censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, tibi per præsentem committimus, et mandamus, ut si narratâ veritate niti reperiis, ac si, et postquam idem Franciscus cardinalis

cubiculum hujusmodi eisdem capitulo et canonicis ad effectum præmissum concesserit, concessionem hujusmodi auctoritate nostrâ apostolicâ, confirmes, et approbes, illique, etc., adjicias, ac omnes, et singulos, tanquàm facti defectus, etc. suppleas, non obstantibus sel. record. Pauli II, et aliorum Rom. Pont. prædecessorum nostrorum de Reb. eccles. non alien. aliisque constitutionibus, ordinationibus apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Dat. Romæ, apud S. M. M., sub annulo Piscatoris, die 18 Julii 1641, pontificatus nostri anno octavo.

M. A. Maraldus.

Aliæ permulte alienationes passim in ipâ curiâ, cum debitis requisitis admittuntur, quas hic recensere superfluum duximus; cum ex supra dictâ formulâ generali, satis illarum omnium praxis deprehendatur.

Quo verò ad vasa sacra, puta calices, nec non vestes, cruces, candelabra, paramenta, et ornamenta, vendi possunt alteri ecclesie, vel personæ ecclesiasticæ, causâ tamen interveniente, Glos. in c. *Ea enim*, § *Hoc jus*, 10, q. 2, in verbo, *Conflata*, et tunc venduntur in eadem formâ, et figurâ, ad usum divinorum, Redoan., q. 21, n. 12 et 14, eoque magis potest una ecclesia alteri illa commodare, licet quandòque ex hujusmodi commodatione majus damnum proveniat ob illorum deteriorationem, ac etiam, ut plurimum, amissionem. Undè fit, quòd ad succurrendum indemnitati ecclesiarum ob hujusmodi causam, petatur à summo Pontifice inhibito sequenti modo, videlicet :

INNOCENTIUS Papa X, ad perpetuam rei memoriam. Conservationi et mantentioni ornamentorum et paramentorum ecclesie S. Restitutæ Neapolitan., dependentis à capitulo ecclesie metropolitane Neapolitan., benignè consilere, ac dilectos filios capitulum, et canonicos dictæ metropolitane ecclesie specialibus favoribus, et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas à quibusvis, etc., absolventes, etc., supplicationibus dictorum capituli, et canonicorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati. Ne de cætero quisquam, quavis auctoritate fungens, cruces, vasa, calices, candelabra, indumenta, ac quæcumque paramenta, et ornamenta, utensilia, res, et bona, tam pretiosa quàm non pretiosa, ac quamlibet suppellectilem, tam hactenus ecclesie prædictæ, seu illius sacristie donata et assignata, quàm in posterum donanda et assignanda ac illarum usibus destinata, et deputata, ac destinanda et deputanda, per se, vel alium, seu alios, aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, et locis piis, aut personis cujuscumque status, gradus et conditionis, ac quomodocumque et quoditercumque qualificatis, et privilegiatis, quovis prætextu, causâ, ratione, ingenio, occasione, aut quæsito colore, commodare, et ex ecclesiâ seu sacristiâ prædictis extrahere, seu asportare, aut, ut commodentur, extrahantur, seu asportentur, permittere aut consentire, sive ad id consilium, seu auxilium præstare quoquo modo audeat, seu præsumat, sub excommunicationis latæ sententiæ, à quâ non nisi à nobis, et pro tempore existente romano Pontifice, præterquam in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, ac restitutionis faciendæ de suo proprio, in even-

tum amissionis alienius rei commodata, penes, ipso facto, absque aliâ declaratione incurrendis, apostolicâ excorior, tenore presentium litterarum, et prelatum. Non obstantibus constitutionibus et ordinamentis apostolicis, et quocumque prelati, et alius ecclesie, cum iuramento, confirmatum apostolicum, et quocumque firmitate aliâ rebus et actibus, et contrariis quibuscumque. Veneris autem, quod presentis prohibitionis caput, in casibus dicte sacristie, vel alio periculum facit, quo ab eadem verum possit, continet, affere remanet. Hic, Hanc, apud S. Petrum, sub anno Pisanorum, die 8 madi 1646, pontificatus nostri anno secundo.

M. A. Maraldus.

Secusâ verò predictâ inhibitione, nihil est quin possit una Ecclesia, alteri predicta omnia commodare; quod si una sacra eidem vendantur, venditio fiet sub eadem formâ et figurâ, ut alias diximus, quia tunc non exeunt de Ecclesiâ, quæ in Ecclesiâ remanent: si verò vendantur laicis, postquam illa fuerint confRACTA et conflata, cap. *Aurum*, 12, q. 2, et ibi Archid., id. Redoan. loc. cit., n. 22, cum duob. seqq.

Transactio quoque super rebus ecclesiæ prohibita est, sine solemnitatibus, cum illa sit species alienationis, unde prohibitus alienare, est etiam prohibitus transigere, Bart. in l. *Nulli*, c. *de Transact.*; Roman. cons. 166, Abb. cons. 163, cum aliis allegatis per Red. de Reb. eccles. non alien., q. 2, n. 1, id. Abb. in c. *Contingit*, eod. tit.; Roland. cons. 15, vol. 1, cum aliis adductis per Ricc. in Prax. for. eccl., verbo *Alienatio*, dec. 46, n. 2, ac proinde in hujusmodi transactionibus requiritur beneplacitum apostolicum, sicut in omnibus alienationibus rerum Ecclesiæ, quia prædicta bona super quibus fit ipsa transactio, subsunt dispositioni Extrav. *Ambrosio*, de Reb. eccles. non alien.

Quod quidem intelligitur, etiamsi res sit penes adversarium, et in transactione agatur, quod res penes illum remanet, quia nec in tali casu esset valida dicta transactio, sine predicto beneplacito apostolico, Bart. et Jason. in d. l. *Nulli*, c. 2, de Transact. Federic. de Sen., cons. 94; Aym. cons. 525, n. 1, Caputaque, dec. 106, p. 1, et dec. 518, p. 3, cum aliis adductis in unâ Romanâ Casalis penes Coccin., dec. 301, n. 1, et dec. 362, n. 3, ac propterea in dictâ transactione oportet quod interveniat utilitas Ecclesiæ, quæ debet esse evidens: alias erit nulla; Cavale., dec. 46, n. 41, p. 1, Rota, dec. 178, n. 10, p. 2; Marius Antonin., var. Res., lib. 1, res. 58, n. 12, id. Bart. in d. l. *Nulli*, c. *De transact.*, dicens quod Episcopus potest transigere, si res apud ipsum remaneat per transactionem, licet pro eâ det, vel faciat aliquid, non autem si rem alteri dat, Redoan. loc. cit. n. 5, et omnes concludunt, nempe ita demum esse requirendum supradictum beneplacitum apostolicum, quando videlicet bona Ecclesiæ alteri dantur, secus verò si Ecclesia retineat, et adversario aliquid det, Feder., de Sen., d. cons. 94, et Aym. d. cons. 524; Roland. d. cons. 15, n. 43, Molin. de

Primogen., Hispan., lib. 4, c. 9, n. 22, cum aliis relatis per Addit. ad Buratt., dec. 190, litterâ B.

Et idem est, si res ecclesiastica, super quâ fit transactio, reperiatur penes tertium, quando agitur, ut penes illum remaneat, quamvis ecclesiæ aliquid solvatur pro dimissione, quia adhuc requiritur beneplacitum predictum, add. ad Ludovis., dec. 418, n. 17, Grat., Discept. for., c. 476, n. 16, et 486, n. 11, id. Add. ad Buratt., d. dec. 690, d. litterâ B.

Advertendum est tamen hoc non procedere in rebus nondum ecclesiæ incorporatis, quia super illis fieri potest transactio, absque aliquâ solemnitate; bona autem ecclesiæ non incorporata, sunt illa quæ sunt relicta ipsi ecclesiæ, nam rector, vel prælatus ecclesiæ potest legatum rei immobilis, etiam non parvæ, repudiare, sine aliâ solemnitate; aliud enim est alienare, aliud verò non acquirere, ut est text. in leg. *Si sponsus*, § *Si maritus*, ff. de Donat. int. vir. et uxor.; Franc. in c. 1, n. 11, limit. suâ, n. 26, de Reb. eccles. non alien., sicut dicitur de pupillo, leg. 1, 2 et 3, de Præd. minor., et est omnium DD. conclusio, quod prælatus, seu beneficiatus potest in querendis præjudicare ecclesiæ. Unde cum hæreditas delata, nondum tamen incorporata, dicatur jus querendum, potest illa per prælatum, absque assensu Apostolico, repudiare, quia repudiatio non est alienatio, l. *Alienationis*, ff. de Verb. signif.; Ricc. in d. Prax. for. eccl., dec. 96, n. 2 et 3, dicens, fuisse in Rotâ decisum potuisse prælatum, absque ullo censurarum incursu, hæreditatem suæ ecclesiæ delatam repudiare, cum aliis decisionibus ibi ad id per eum allatis, per quas concludit, hodiè evidenter apparere, hanc opinionem in praxi esse servandam, juxta quas ipse de hac re interrogatus, ita respondit.

Adest quoque notabilis decisio, Put. 507, lib. 2, in quâ fuit dictum, quod prælatus solus potest hæreditatem, et legatum repudiare, et in acquirendis præjudicare ecclesiæ sine aliquâ solemnitate: nec obstare visum fuit quod hospitale, cedendo jura sibi competentia, videretur hæreditatem adire, et ideò non agebatur de acquirendo, sed de jam quæsito, et sic Prælatus non poterat præjudicare; quia fuit responsum, quod aditio, quæ fit non ad finem habendi, sed alteri renuntiandi, non est in consideratione, ex Soccin. cons. 53, n. 17, vol. 4, et propterea fuit conclusum quod sic acceptando et in favorem alterius renuntiando, prælatus potest Ecclesiæ præjudicare.

Ratio enim non longè abest, nempe, quia jus nondum quæsitum non dicitur esse in bonis nostris, l. *Scilicet*, in princip., ff. de Aur. et Arg. leg., l. *Profecititia*, § *Si patet*, ff. de Jur. dot.; Castr., cons. 178, vol. 1, Dec. cons. 24, vers. *Ad hoc responderi*, Socc. sen., cons. 53, vers. *Quo fundamento*, ubi consuluit, *legem si unquam*, c. de Revoc. don., non habere locum in donatione nondum acceptatâ, et ex eâ nullum potest dici jus donatario quæsitum: nam cum jus querendum non sit in bonis nostris, nullum damnum ex non illius acquisitione potest considerari, quod etiam probat text. in l. *substitutio*, ff. de Acq. rer.

domin., cum innumeris adductis per Hoied. de Incompat. benef., p. 1, c. 25, n. 50, 51 et 52, prout dicendum est etiam de jure merè conditionali, quod nihil ponit de presenti, sed solam et meliorem spem de futuro continet, ut in § *Ex conditionali*, instit., de Verb. obligat., Sarneni. in reg. *Denon toll. jur. quas.* q. 4, n. 15.

Et hoc modo nullam penam contra alienantes infligam, incurreret beneficiatus, prout neque incurreret, si remittat caducitatem emphyteutæ, si, verbi gratia, non solvit canonem per biennium, etiam quod videatur hujusmodi remissionem esse speciem alienationis; cum nihilominus verius sit, jus caducitatis sapere magis jus quærendi quàm quæsitum, ut ex pluribus probat Ricc., in Prax. for. eccl., decis. 155, n. 5, namque ista caducitas dependet à voluntate beneficiati, ut in d. dec. n. 6, et ita vidimus pluries in praxi servari.

Hoc tamen, circa antedictam conclusionem, minimè duximus omittendum, quòd eam in tantum procedere certum est, nempe quando repudiatio fit in eodem actu, in quo fit acquisitio, sive additio, quæ secundum ordinem intellectus procedere debet, et ille actus acquisitionis non præcedit simpliciter, sed tendit ad ipsam repudiationem, sive renuntiationem, ita ut acquisitio illa sit momentanea, que non habetur constitutione, ex Soccin. cons. 53, n. 27, et aliis adductis per Add. ad Buratt., decis. 775.

Aliter namque dicendum est, si essent duo actus separati, licet incontinenti unus post alium, veluti, si monasterium prius adivisset hæreditatem, et deinde in eodem instrumento cessisset, et renuntiasset, tunc enim talis repudiatio, seu resignatio non valeret, prout fuit in Rotà decisum per Vestan., decis. 66, et Perezgr., decis. 71, cum aliis pariter adductis per d. Add. loc. cit., concludentem ibi, quòd quando præcessit additio, requiruntur solemnitates, quodque hoc procedit, sive tacitè, sive expressè præcesserit aliqua acceptatio, prout in unâ Medilonen. legati, 22 junii 1594, coram Gypso.

Et sicut prælatus, seu beneficiatus non potest transigere super rebus suæ ecclesiæ, sine beneplacito apostolico, sic etiam neque compromittere, Alex. cons. 53, num. 2, lib. 2; Paris. cons. 131, n. 41, lib. 4.

CAPUT XI.

Praxis decreti pro executione litterarum in formâ : Si in evidentem, etc.

Pro executione denique supradictarum litterarum hujusmodi concessionis, cum illius decreto, concludendum est quòd expeditis motionibus ac citatis citandis, captâque desuper informatione, testibusque examinatis, et compilato processu, ac monitis partibus ad dicendum super expeditione causæ, ipsisque auditis, devenitur ad decretum; sine quo alienatio esset nulla; quia illud est de substantiâ alienationis, sicut dicimus de alienatione rei minoris; quod quidem decretum debet interponi, causæ cognitione præcedente, nempe, quòd subsit causa, et quod li-

queat iudici: ut in l. *Magis puto*, § *Ne passim*, ff. De reb. eorum; formula verò talis decreti, hæc esse potest, aliquibus additis, vel detractis, juxta facti qualitatem, videlicet:

In Dei nomine, amen. Felix Tamburellus utr. jur. doct. protonot. apostolicus, eminentissimi et reverendissimi domini D. Francisci tituli SS. quatuor coronatorum, S. R. E. presbyteri cardinalis Boncompagni, archiepiscopi Neapolitan. in spiritualibus et temporalibus vicarius generalis, et ad infrascriptam causam, per sanctissimam S. D. N. Urbanum Papam Octavum, iudex specialiter delegatus.

Vincentius de Januario, primicerius ecclesiæ Neapolitan., et ad præsentem causam per S. D. N. Urbanum Papam Octavum specialiter delegatus.

Universis et singulis præsentibus litteras inspecturis, notum facimus et attestamus, qualiter nobis pro parte, et ad instantiam Joannis Landulphi, rectoris sine curâ ecclesiæ, sub invocatione sanctæ Mariæ ad Josaphat hujus diocesis, exhibitæ, productæ et præsentatæ fuerunt infrascriptæ litteræ apostolicæ, sub plumbo expeditæ, sanæ, integræ, non vitiatæ, non cancellatæ, neque in aliquâ ipsarum parte suspectæ, sed omni prorsus vitio, et suspitione carentes, quas cum omni, quâ decuit reverentiâ, recepimus, tenoris sequentis, videlicet: (Inseritur hic totus tenor litterarum.) Post quarum quidem litterarum præsentationem, fuimus pro parte supradicti Joannis, rectoris, debitâ cum instantiâ requisiti, quatenus ad earundem litterarum executionem procedere deberemus. Nos igitur, attentâ illarum formâ, provisionem, cum inserto tenore ipsarum, expediri, ac dicto Joanni intimari mandavimus; quâ quidem provisione executâ, et in actis reproductâ; visoque postmodum dicto petio terræ: coram nobis mensurato et appretiato, ut patet ex relationibus supradictorum agrimensorum, et appretiatorum, tenoris sequentis: (Inseritur etiam hic idem tenor.) Captâque diligenti informatione ac monitis auditisque partibus ad dicendum super expeditione causæ; et ad audiendum præsens decretum, ac aliâs, et ad præscriptum supradictarum præinsertarum litterarum sel. record. Pauli Papæ secundi; consideratisque considerandis, dicimus, decernimus et pronuntiamus, concessionem et locationem prædicti terræ petii modiorum trium, supra dictis loco, et finibus designati, ad dictam ecclesiam, sub invocatione Sanctæ Mariæ ad Josaphat legitimè spectantis, sub annuo canone, seu responsione ducatorum sexdecim monetæ hujus regni Neapolis, cedere in evidentem ejusdem ecclesiæ utilitatem; visisque scripturis, omnibusque, actis consideratis considerandis, supradictis omnibus consensum et assensum, nec non licentiam, et facultatem, legitimam et licitam, et locationem faciendi causæ illius, et imperium: ita ut licet desuper fuerit expeditum, insertum, et illud tamen de novo compilatum et additum cum inserto tenore supradictarum litterarum, ac præsentis decreti: non obstantibus antedictis illis, quæ Clem. S. D. N. Urbanus Papa VIII in supradictis litteris voluit non obstat; constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque. Veram, finitâ, vel deficiente tertiâ gene-

ratione hujusmodi, supradictum terræ petium, cum omnibus joribus, et pertinentiis suis necnon quibusvis meliorationibus desuper, pro tempore quomodolibet factis, ad dictam ecclesiam, pleno jure, ac omnino revertatur, illique liberè cedant, absque eo, quòd renovatio locationis hujusmodi, à quoquam, quovis prætextu, vel ex quacunque causâ peti, aut prætendi possit, juxta formam eorumdem litterarum, et non aliter, nec alio modo; et in premissarum fidem. Dat., etc., in palatio archiepiscopali Neapolitano, sub anno, etc., indictione, etc., die, etc., pontificatus, etc.

Ita pronuntiavi ego Felix Tamburellus vicarius generalis Neapolitan., et delegatus apostolicus.

Ita pronuntiavi ego Vincentius de Januario primicerius ecclesie Neapolitan., et delegatus apostolicus.

Pro regularibus verò, ad præscriptum decreti à S. congregatione concilii Tridentini emanati, quo ipsis interdicitur facultas hæc alienandi in suorum privilegiorum, absque ipsius congregationis expressâ licentiâ in scriptis, gratis concedendâ, sub pœnis in eodem decreto contentis, ejus tenorem suo loco apposuimus, porrigitur supplex eidem sacre congregationi, sicut aliàs diximus: quo in ipsâ proposito si petita hæc facultas concedenda est, ea modo, quo sequitur, videlicet:

Die, etc., sacra congregatio cardinalium concilii Tridentini interpretum, auctoritate sibi attributâ, commisit ricario Neapolitano, atque ejus ecclesie primicerio, ut vocatis, qui fuerint vocandi, ac servatâ formâ litterarum felicitis recordationis Pauli II, postquàm comperirent concessionem prædictam ad tertiam generationem, ut supra, si fiat in evidentem monasterii supradicti utilitatem cessuram esse, gratis petitam facultatem oratoribus concedant.

R. Card. Ubaldinus,

L. (†) S.

F. Paulutius Secret.

Porro regulares omnino debent in eorum precibus exprimere, cujusnam ipsi sint ordinis, tam in his, quàm in quibuscumque aliis precibus Papæ, per eos offerendis. Verum, quia sæpè contingit in ipsâ curiâ, eorum ordinem ignorari, ne propterea diutius eorum expeditio retardetur, ita stylus admisit, ut dicatur S. *Benedicti, seu alterius ordinis*, quatenus pro viris regularibus; pro monialibus autem, aut aliis mulieribus, sub quacumque regulâ degentibus, dicatur S. *Claræ, seu alterius ordinis*. Quare autem horum ordinum in dubio fiat mentio, dicam in meâ Pract. benef. tom. 2, l. 7, n. 7 et 8.

Prout etiam servatur in eadem curiâ, secundum rescriptorum qualitatem, quando prorsus ignorari ibi contingit diœcesim oratoris, sive alterius in supplicatione nominati, vel an sit civitatis vel diœcesis; tunc enim, ob præmissam rationem, sat erit dicere, *supplicat orator N. Neapolitan. civitatis, vel diœcesis*, quia de stylo curiæ, non vitiatur rescriptum, si in eo dicatur, quòd orator sit de diœcesi, si tamen sit de civitate: ex quo, benè civitas ipsa, in diœcesi comprehenditur; cum diœcesis nil aliud sit, nisi gubernatio, administratio, sive jurisdictio, Mandos. ad regul. 16, q. 42,

n. 2, qui n. 6, ait, quòd appellatione diœcesanorum propriè illi veniunt qui sunt de territorio episcopi, sive distinctio, vel divisio finium episcopatum; in quo etiam civitas ipsa; continetur, c. *Episcopum*, 7, q. 1, et ibi Archid. in princip. quare hic nihil refert, an d. orator sit de diœcesi, vel de civitate; ac propterea sæpè numerò, et in quamp plurimis rescriptis, ubi prorsus ignoratur, cujusnam civitatis, vel diœcesis sit ipse orator, aut alius in eis nominatus, ut dictum est, sine difficultate admittitur expressio, quòd talis orator, sive alius, sit, verbi gratiâ, Neapolitan., seu alterius civitatis vel diœcesis. Nam etsi vera sit illa DD. distinctio, quod nimirum, in materiâ odiosâ, si verbum *diœcesis* proferatur à lege vel constitutione generali, appellatione diœces. veniat ipsa civitas per tex. in c. 1, de Rer. permut., in 6, et ibi Gl. in verbo *Diœcesis*. si verò profertur in rescriptis, seu dispositionibus particularibus, minimè ipsa civitas comprehenditur in diœcesi, id verum est in dispositionibus particularibus odiosis præjudicium tertii respicientibus veluti rescriptis ab benef. vel similibus; tunc enim, exempli gratiâ, mandatum de providendo in civitate, non extenditur ad diœcesim, nec è contra, quia materia tanquàm ambitiosa, est restringibilis: prout etiam dicendum est de rescriptis ad lites, c. *Super eo*, de Off. deleg.; cæterum verò, etiam in materiâ dispensationis, quæ de sui naturâ est odiosa et restringibilis, non sequitur ut, quoad hujusmodi expressionem, veniat restringenda, quia concernit tantum, favorem dispensatorum; nec alicui aliòquid inferitur præjudicium; nec est materia ambitiosa; et hanc eandem differentiam ponit, Felin. in c. *Rodolphus*, num. 8, de Rescrip., et docet Bellam., decis. 141, quod è contra, qui est de diœcesi, satis intelligitur esse de civitate, licèt secus dicendum sit in materiâ strictâ et odiosâ, ut dictum est; quo casu, appellatione civitatis, id tantum venit, quod solum murorum ambitu continetur, et non veniunt, neque suburbia, neque diœcesis, id. Fel., d. n. 1, quod pro ipsius curiæ junioribus dictum sit.

Quare benè facit distinctio Ferret. cons. 220, tanquàm in praxi recepta, nempè quòd, quando agitur de rescriptione ad lites et beneficia, tunc appellatione diœcesis, non venit civitas nec ecclesia cathedralis, Rodolphus, de Rescrip., quod loquitur de rescriptis ad lites, quæ sunt odiosa, tanquàm in præjudicium ordinariæ jurisditionis, hic etiam text. in c. *Quamvis*, c. De Rescrip. in 6, § 1, ubi loquitur de litteris Papæ ad beneficia, quæ tanquàm ambitiosæ, sunt restringendæ, ut sunt illius formalia verba, gloss. 2, in c. unic. de Rer. perm., in 6. E contra verò, in materiâ non odiosâ, appellatione diœcesis venit civitas ex Abb., in c. *Cum contingat*, 2. notab. de Form. compet., ubi declarat quòd in litteris gratiæ ad beneficia, quæ sunt ambitiosæ si in illis sit mentio de beneficiis de diœcesi, tunc non venit civitas, quia adest ambitio et præjudicium ordinarii; secus quando sumus in aliis casibus, præsertim circa executionem hujusmodi dispensationum aliarumque similium gratiarum, et sic in d. *Rodolphus*, et d. c. *Quamvis*, ponuntur duæ exceptio-

nes, in quibus appellatione diœcesis, non venit civitas, nempe propter ambitionem impetranſis, et præjudicium ordinariorum, in reliquis verò in contrarium est jus commune, ut est text. in cap. *Cum multus*, § 1, de Tempor. ord. in 6, et in c. *Cum episcopus*, de Off. Ordin. in 6, et ita per illa jura, tenet Gloss. in d. c. unic. de Rer. permut., eod. l. 5, quòd appellatione diœcesis, venit Civitas per ea quæ supra dicta sunt et ait id. Ferret., d. cons. 220, ferè per tot.

Hic denique non est omittendum, quòd si fortè postquam per supra dictos commissarios, vigore supra dicti decreti fuerit præcedentibus omnibus supra dictis declaratum, concessionem, seu locationem cedere, vel cessisse in evidentem utilitatem ecclesiæ, poterit tamen per alias veriores probationes probari, et haberi contrarium, nempe, quòd præmissa non cedant in utilitatem ipsius ecclesiæ; sed potiùs in læsionem, eo probato, corrui, prout corrui debet supra dicta locatio, seu concessio, per text. in l. *Si preces*, c. de Præb. minor., ubi adest casus alienationis factæ prædicti minoris cum decreto, et causæ cognitione, ut ibi dicitur, quòd si per probationes appareat de falsâ causâ, non tenet decretum, nec alienatio; quod etiam probatur in l. *Mais puto*, § *Si as ali num*, ff. de Reb. cred., et quod ibi dicitur in minore, procedit etiam in ecclesiâ, quæ utitur jure minoris, c. 1, et c. *Auditis*, de In integ. rest., tenet in terminis Innoc. per illa jura, in c. *Dudum*, vers. *Tractatus*, de Reb. eccles. non alien., ubi firmat quòd etiam si interveniat causæ cognitio, et decretum, tamen non valet alienatio, nec ex tali alienatione transferretur dominium; nisi in veritate subsit justa causa alienandi; unde, cā non subsistente, datur ecclesiæ rei vindicatio contra possidentem, et idem per Gemin. in c. *Sine exceptione*, col. fin. 12, q. 2, et in particulari consuluit Abb. cons. 41, vol. 1, ubi erat facta alienatio cum confirmatione Bonifacii Papæ, et tamen Abb. ibi firmat quòd licet præsumatur in utilitatem ecclesiæ, tamen potest probari contrarium; quo probato, alienatio irritatur, Dec. cons. 155, ubi per commissarios apostolicos, capta informatione, et interposito decreto, tamen, quia non erant concludenter probata omnia, et singula, summo Pontifici in supplicatione narrata, nihil valuit, quod actum fuit: et docet Jas. cons. 53, vol. 1, ubi, non obstante hoc decreto et informatione, consuluit datâ læsione, omnia in irritum revocari: est namque conclusio in jure, quòd ubicumque narratum in gratiâ, detegitur falsum, corrui ipsa, etiamsi sit facta metri proprio, et ex certâ scientiâ; quia talis motus proprius, et certâ scientiâ, etiam cum clausulâ, *Non obstantibus*, et similes clausulæ operantur, donec probetur contrarium; quare, detecto quòd in hujusmodi alienatione, postquam illa, vigore præsentis rescripti, facta fuerit, non intervenerit causa legitima, quæ est ipsius ecclesiæ evidens utilitas, concessio Papæ, vel confirmatio evanescit; quinimò, nec refert quòd talis vel similis gratia habeat forsân decretum irritans; quia illud nullum operatur effectum, ubi gratia principalis, super quâ adjicitur, corrui quandoquidem tale decretum re-

gulatur secundum principalem gratiam, et tanquam illi accessorium, quod quidem cum secundum suum principale regulari debeat, l. *Cum principalis*, ff. de Reg. jur. c. *Accessorium*, eod. tit., lib. 6, profectò sublato principali, censetur sublatum et accessorium, arg. text. in l. *Quo jure*, vers. *Item tolle jura*, 8° dist., c. *Si monachus ad clericatum*, 16, q. 1, c. *Præterea*, de Off. deleg. Ac proinde, in casu alienationis sine causâ legitimâ, tam conscientiâ alienantis quàm recipientis, non est tuta quoad Deum, Archidia. in c. *Non liceat*, 12, q. 2, Abb. in c. *Cum venissent*, de Judic.; Redoan. q. 22, num. 95.

Et quotidie videmus, tam in Romanâ Curia quam extra eam, pronuntiari super nullitate alienationum rerum ecclesiasticarum, illarumque restitutione, etiam unâ cum fructibus, et hoc tam propter defectum causæ quàm solemnitis, quod ut plurimum evenire non ignoramus, ex incuriâ et nimia festinatione commissariorum ad id à Sede Apostolicâ in litteris *Si in evidentem*, delegatorum, qui præcipitanter, non servatâ formâ procedunt.

Et aliàs in causâ vertente inter episcopum policaſtren. et baronem terræ Latronici super revocatione et annullitate concessionis cujusdam territorii factæ ab episcopo prædecessore prædicto baroni, in quâ apparebat, enormissimam læsionem ecclesiæ intervenisse; etiam deficiente beneplacito apostolico, quod præsumi non poterat ob non decursum temporis ad id requisiti, episcopus successor statim habitâ notiâ de dictâ concessione, illam revocavit, prout facere potuit, datâ invaliditate et nullitate contractus, per Gloss. in c. 1, de In integ. restit., et ibi omnes scribentes; imò requisivit puniri commissarios delegatos, quòd nullâ præcedente causæ cognitione, ad injustissimum, et nullum decretum processerunt, declarando dictam concessionem validam, nullo apparente tractatu, et in evidentem, ac enormissimam læsionem ecclesiæ. Et licet conductor obtulisset, se restituere territorium, et sub colore, quòd bonâ fide possederit, negasset se teneri ad fructuum restitutionem per text. in l. *Sed si lege*, § *Scire*, ff. de Petit. hered., ubi patet errorem juris minimè malam fidem inducere, unde errans non impediatur facere fructus suos, Bald. in l. 2, c. *Si quis ignor. rem. minor.*, etc., ubi inquit, quòd errans in jure, si propter omissam solemnitem, contractus sit nullus, facit nihilominus fructus suos, et sequitur Alex. in l. 1, § *Si vir*, de Acquir. poss., et stabitur juramento possessoris, quòd quis erraverit in jure, si est persona fide digna, præsertim cum diutinâ possessione 25 annorum, quo casu, etiam absque titulo bona fides præsumitur, ut per Bald. et Angel. in l. penult., c. *Quibus obst. longi temporis prescrip.*

Quibus non obstantibus, visum fuit, oppositum dici potuisse, et sic potiùs malam fidem præsumendam esse in eo qui præter et contra juris formam concessionem recepit, per reg. *Qui contra jus*, de Reg. jur. in 6, et in l. *Quemadmodum*, c. de Agric. et cens., nec præsumenda est juris ignorantia; cum quilibet scire jura præsumatur, l. *Leges sacratissimæ*, c. de Leg.

habita maxime consideratione ad personam ipsius conductoris, diligentissimam, litteratam, et industriam versatam in judiciis, et cum doctoribus magnis in civitate Neapolis; sique minime praesumi debet ignoras e tam notoria jura, distractionem rei ecclesie prohibitam absque legitimis, et iustis causis, et praesertim absque solemnitatibus; potissimum, quod in prudentet discreto non sit praesumenda juris ignorantia, ad effectum, ut lucretur fructus, ut consulti Aret. cons. 17, in fin., et concurrente facti qualitate adhuc praesumitur scientia juris praesupposita concessione territorii pro vili et exiguo censu annuo, absque cognitione, contra juris communis dispositionem; unde nullatenus se potuit excusare a fructuum restitutione, prout in terminis ait Bart in d. l. *Et si lege*, § *Scire*, Felin. in c. *De quarta*, n. 51, de Praescrip. et in c. *Cum causam*, vers. *Respectu autem fructuum*, de Re jud., ubi subdit communem esse opinionem et sustentabiliorem, ut error juris non excuset possidentem rem ecclesie minus debite distractam, et idem consuluit Aretin. d. cons. 17, et quod omnino ipse conductor teneatur ad fructuum restitutionem, est text. apertus in l. *Jubenas*, § *Praedia*, c. de Sacros. eccles., et de jure canonico text. in c. *Non liceat Papa*, 12, q. 2, et in c. *Si quis presbyterorum*, de Reb. eccles. non alien., ubi quod liceat quibuslibet ecclesiasticis personis contradicere, et cum fructibus alienata reposecere, et hoc ob malam fidem praesumptam in eo qui contra juris formam concessionem recepit.

Prout neque eundem conventum excusare potuit decretum commissariorum nulliter interpositum super concessione praedicta in evidentem damnum, imò enormissimam lesionem ecclesiae nullo interveniente tractatu, nec causae cognitione; quare ex hoc nulla competit convento excusatio, ut non teneatur ad fructuum restitutionem, ut firmat Bald. in leg. *Unus*, c. de Edict. divi Adr. toll., ubi, quod missus inordinatè in possessionem, licet auctoritate judicis, non facit fructus suos, et id. in l. 2, ff. de Servit. et Aqu.

Insuper, quod nec ex verbis instrumenti concessionis, dicentibus tractatum fuisse adhibitum, tueri poterat conventus, cum sint verba narrativa notariorum quibus standum non est, cum deberet apparere per publicum instrumentum de ipso tractatu confectum, ut ait Specul. in tit. de Locat., § *Sequitur videre*, vers. *Sit Ecclesia*, prout nec ex temporis diuturnitate poterat praesumi solennia processisse, praesertim cum liqueat de ipsa concessione minus solenni, et sic potius de contrario, ut notat Paul. de Cast. cons. 44, Alex. d. cons. 10; Bald. in l. *Si certis annis*, c. de Pact. Et ita fuit pronuntiatum per regiam consilium Neapolitanum contra praedictum conventum, prout testatur Grammat. decis. 79, quae cum plurimum ad hanc praxim conferat, et in facti contingentia pluries fuisset allegata, visum fuit illam hic summam transcribere.

Et sicut pluries observavi, quando agitur de bonis ecclesiae nulliter alienatis, cum maxima difficultate

devenitur ad restitutionem fructuum. Et nihilominus certum est, ut bona sic male alienata debeant Ecclesiae restitui, una cum fructibus à die alienationis, Fel. in c. *Cum causam*, n. 27, de Re jud.; Surd. cons. 115, n. 32; Redoan. de Reb. eccles. non alien. q. 77, cit. num 2; Menoch. de Recuper., remed. 15, num. 634; Surd. decis. 45, num. 10; Rota in una Placentina bonorum, 26 junii 1585, coram cardinale Blanchetto, cum aliis allegatis in una Placentina decimarum, coram Durano, quae est decis. 375, num. 1, p. 5, recent., in qua fuit dictum, num. 2, emptores non potuissent excusari etiam à restitutione fructuum, quia cum habuissent plenam scientiam nullitatis contractus, non poterant allegare bonam fidem, quae excusat à fructuum restitutione.

Et sicut supra dictum est, potest episcopus agere pro revocatione dictae concessionis, ac praedicta fructuum restitutione, non solum pro ecclesia sua, verum etiam aliis ecclesiis suae diocesis, in quibus ipse, cum habeat in illis interesse generale, potest agere pro omnibus rebus ecclesiae sibi subjectae, scilicet nomine ecclesiae, non suo, secundum Bart. et Bald. in praallegatà l. *Sancimus*, 1, c. de Sacros. Eccles., Redoan. d. q. 77, num. 3.

Ceterum verò, non probata ecclesiae lesione, alienatio praesumitur facta cum causa, quia commissarius vel delegatus cui commissum est, quod capta diligenti informatione, et facta perquisitione, de causa ac de aliis narratis in litteris, *Si in evidentem*, concedat facultatem auctoritate apostolicà, causas expressas veras repererit, ex consequenti praesumitur de antecedenti c. *Prudentiam*, et c. *Præterea*, de Off. deleg., ac quod quisque officium suum diligenter exerceat, cap. *Ad audientiam*, de Rescrip. Quare, quicumque praetendit causas in hujusmodi rescripto expressas non fuisse veras, hoc quidem probare debet, cum praesumatur pro auctoritate delegati id legitime interposita, id. Redoan. dict. q. 22, num. 88, cum plur. sequent.

Ubi tamen deprehendatur supra dictos commissarios perperam fuisse executos supra dictum rescriptum, *Si in evidentem*, ob non servatam illius formam, tam quoad utilitatem ecclesiae, quam quoad alia, non poterunt, novà adhibità diligentia, novum interponere decretum vigore ejusdem rescripti, ut in propriis terminis tenuit Rota in una Ferrariensi. bonorum, quae est decis. 651, p. 4, Divers., recent., num. 8, in qua domini censuerunt non posse gratiam, *Si in evidentem*, etc., nulliter executam, denuò executioni demandari, quia post sententiam semel nulliter latam, tam pontificio, quam Caesareo jure, judicis delegati jurisdictionis expirat, l. *Si ut proponis*, c. *Quomodo et quando jud.*, l. *Judex posteaquam*, et ibi Gloss. ff. de Re jud., et in terminis executionis litterarum apostolicarum, tradit Archid. in cap. *Si cui*, in verbo *Contradictor*, de Prob., in 6; quam quidem sententiam eò libentius amplexi sunt domini, quia ullo unquam tempore ecclesia patrimonium ecclesiasticum nulliter alienatum recuperaret, si occupatores possent quan-

documque, si nunquam expiraret executorum iurisdictione, petere ut novam executionem, tanquam re integrâ procederetur; ex quo omnis spes in posterum ecclesie dicta bona perperam alienata repetendi auferretur, ut in d. decis., num. 9, rejectis omnibus contrariis, num. 10, Marescott. var. Resol. lib. 1, c. 14, num. 10, ubi comprobat quod quando alienatio est iustè confirmata non posset peti ut de novo confirmetur, nec ad id ecclesia cogi posset, sed ejus esset electio, an vellet stare contractui, vel potius ab eo recedere, ex iuribus ibi allegatis, præsertim in causâ Cortonens. honorum, 5 julii 1589, et 26 januarii 1590, coram cardinale Platto, et ad quamplura possunt videri in Placentinâ Decimarum, quæ est decis. 550, p. 5, recent., per tot.

Ilic etiam subnectere placuit quod non semel in praxi evenisse non ignoramus, nempe supra dictos iudices delegatos, si antequam illis fuerit hoc rescriptum pro illius executione, presentatum, occurreret Sedis Apostolicæ vacatio, non posse ipsâ Sede vacante procedere ad dictam executionem, quia cum prædictum rescriptum non fuerit presentatum vivente illo Pontifice, non suffragatur, quia concessio alienationis non est facta per viam gratiæ, sed per viam commissionis, et idcirco expirat per obitum Pape, Dec. in c. *Richardan*, num. 22 de Offic. deleg., prout in

propriis terminis de commissione, *Si in evidentem*, adest decis. 128, Ludov. à Peguera, et d. Genuens. in Prax. archiep. Neapolitanâ, et fuit resolutum in causâ Romanâ Horti, 16 decembris 1588, coram cardinale Mantica, et in aliâ Terlonens. honorum, 15 decemb. 1610, coram Attrebatens. in unâ Romanâ alienationis, 26 novembris 1612, coram archiepiscopo Damasceno, ut dicitur in unâ Nicen. nullitatis contractûs, coram Coccinno, quæ est decis. 475, p. 5, recent., in quâ subditur non ob stare quod cum versemur in executore ad gratiam exequentem, ejus officium non expirat re integrâ per obitum Pape, c. *Si super gratiâ*, de Offic. deleg., in 6; nam fuit responsum quod licet verum sit quod rescripta executoria gratiæ non pereunt morte mandantis, secus verò dicendum est in rescriptis quæ causæ cognitionem requirunt, prout hic, cum commissio sit in evidentem utilitatem ecclesie, quia pereunt morte mandantis re integrâ, ut distinguit Gloss., d. in c. *Si super gratiâ*, in verbo *Principalis*, circa med., vers. *Et non obstat*, cum aliis allegatis in d. decis. 475.

Quare, pro executione litterarum, *Si in evidentem*, est petendum à successore Pontifice indultum, quod videlicet supra dicti commissarii procedant ad prædictarum executionem litterarum, non obstante obitu prædecessoris, prout docet hæc praxis.

LIBER DECIMUS.

PRAXIS DISPENSATIONISSIVE LICENTIÆ TESTANDI DE REDDITIBUS ECCLESIASTICIS, PRO PERSONIS A JURE PROHIBITIS.

CAPUT PRIMUM.

Praxis prohibitionis testandi de redditibus Ecclesiasticis.

Sicut bona ecclesiastica, sine summi Pontificis facultate, justique concurrente causâ, nequeunt alienari, ita neque de ipsorum redditibus testari, aut aliâs legitimè disponi posse, certum est; quare facultatem de illis testandi, aut aliter disponendi, dispensationem etiam appellârunt DD. præsertim, Navar. de Redd. eccles. per tot. Propterea, quid Romane Curie stylus, sive praxis, circa eandem facultatem concedendam, servet, videri requiritur opportunè.

Pro quâ quidam praxi præponamus satis jure cautum esse ut de fructibus beneficiorum ac præbendarum omnibus beneficiatis prohibuit sit testari, nec modò de bonis ex redditibus ecclesiasticis acquisitis, verum etiam de bonis capitis pecuniâ, quæ ex eisdem redditibus turrit collecta; quod quidem bona ecclesie dicantur omnia quæ intuitu rebus aut de ecclesie facultatibus acquiruntur, et dixit Abb. in c. *Cum in officiis*, n. 4, de Test., quod clericus de dictis bonis non potest testari, aut aliter disponere, nisi in quatuor casibus; primò, si clericus tantummodum de suo Ecclesie contulerit, quantum vult relinquere vel disponere, c. *Si quis qualiter*, 12, q. 2, cap. *Si quis episcopus*, ead. caut., q. 3, secundò, de rebus mobili-

bus et modicis, si adsit consuetudo; tertio, potest dare intuitu elemosynæ quam clericus potest facere in infirmitate constitutus; quarto, quando clericus vult remunerare honesta servitiâ, tam à consanguineis quàm ab extraneis accepta, c. *Relatum*, § *Licet*, de Test., et indistinctè tenet id. Abb., in c. *Cum esses*, num. 21, eod. tit., quod clericus quæcumque acquirit de bonis ecclesie, debet conferre ecclesie; aliâs puniatur, per text. in c. 1, 12, q. 5.

Verum aliquando dubitari contingit numquid prædictis clericis beneficiatis, ratione consuetudinis, liceat de ipsis redditibus ecclesiasticis testari, ubi viget talis consuetudo, circa quod tres opiniones adducit Sanch. in Opusc. moralib., l. 2, c. 2, dub. 15, num. 7, quarum prima est talem consuetudinem valere, et excusare à peccato beneficiatis vigore illius testantes, etiam ad usus profanos, ac suis cognatis et hæredibus relinquentes, prout dicit in Hispaniâ servari, ubi consuetudo est ab immemorabili tempore, pro iis tantum, qui non sunt episcopi, cum sit consuetudo observata et recepta, ac tacito Pape ac prælatorum consensu approbata. Secunda est, prædictam consuetudinem non esse validam absolutè, sed ad testandum de dictis redditibus ad usus tantummodò pios, et in modicâ quantitate, secus verò ad usus profanos, vel in magnâ quantitate; quod esset ecclesie valdè onerosum, et

Silv., verbo *Clericus*, 4, q. 2 et 3, et aliis ibi relatis. Tertia autem inhaeret secundae, nullâ adjectâ modificatione seu restrictione.

Quare etiam pro eo quod tenuit Romanae Curiae usus et praxis, nunquam ab eâ recedendum esse, iure optimo tenendum est, scilicet, clericos ex redditibus ecclesiasticis, nunquam testari posse ad usus profanos, et ad augendos cognatos, et alios haeredes, sicut testari possunt de bonis patrimonialibus; quod quidem nullâ posse consuetudine excusari videtur; nam, ut ait id. Sanch., loco cit., num. 10, dum vivunt, tenentur dare superflua pauperibus; in morte autem omnia sunt superflua, ut ait Apostolus, nihil intulimus in hunc mundum, laud dubium quod nec auferre quid possumus; ergo dum moriuntur non possunt ea profanis usibus erogare; praebatus namque, seu clericus, est in vitâ dominus, et in morte servus, nudâ vitâ contentus, ut ait Bald. in c. *Cum M.*, n. 20, de Constit., ac proinde mala consuetudo, quae est circa hoc, non excusat; et potissimam praesertim ibi adest ratio, quae profectò omne dubium submovere videtur, nimirum, quia licet prohibitio testandi, sit de iure humano; prohibitio tamen disponendi in usus non pios, est de iure divino, et naturalis; ideoque consuetudo non potest derogare, nec contrarium, circa id credibile est. Papam tenere et intendere, licet aliud dicendum sit de distributionibus quotidianis; quandoquidem in illis percipiendis, magis laboratur, et plenius acquiruntur quam fructus; et ita de illis potest clericus, uti verus dominus libere testari; quod non potest de fructibus. Ratio enim est, quia illae potius acquiruntur ratione operarii impensarii, quam ratione praebendae, ut per Gonzal., ad regul. 8, § 7, numero 161, et seq. Hinc propterea, jam satis notorius Curiae Romanae inolevit stylus, ut cum laicos instituitur à clerico, seu presbytero, petit ab ipso Papâ litteras honorificas in formâ, *Significavit*, pro bonis ad se spectantibus, ratione successionis haereditariae talis clericus seu presbyteri, non aliâ ipse litterae dantur, nisi pro bonis et rebus, de quibus ipse clericus, seu presbyter testari, aut aliâs legitimè disponere poterat: et haec est notoria praxis. Quod quidem intelligendum est, ut excludantur, etiam bona, ex illicitâ negotiatione acquisita, quae declaravit Pius IV, venire sub nomine spoliatorum, ut in suâ constitutione quae incipit, *Dicens, esse censentes*, sub dat., Romae, anno 1560, non. novembris, anno primo.

Atverò, quia versatur nostra praxis circa licentiam testandi, quae episcopis praesertim est interdicta; propterea pariter dicendum est, eo modo, quo Clerici testari possent de bonis patrimonialibus, ita, et ipsos episcopos posse: et quavis teneant aliqui, non posse episcopum de bonis propriâ industriâ, post adeptam dignitatem, partis testari ad omnes, etiam profanos usus, attamen probabilius est de dictis bonis episcopum testari libere posse, ad quosvis usus, sine summi Pontificis facultate: quia, ut ait id. Sanch. dub. 51, n. 4, talia bona, propriâ industriâ et labore acquirunt, et sic sunt illorum absoluti domini, absque ullo pacto

tauto vel expresso, ea convertendi in pios usus. Ceterum de redditibus episcopatus, certissimum est apud omnes, non posse episcopos testari, etiam ad pios usus, absque facultate Papae. Ratio, ex eodem Sanch. n. 3, quia id iure ipsis prohibetur in concilio Agatensi, ubi statutum est quod episcopi, de rebus propriis, vel acquisitis, vel quidquid de proprio habent, haeredibus suis, si voluerint, derelinquant: quidquid verò de provisione suae ecclesiae fuerit, sive de agris, sive de fructibus, sive de oblationibus, omnia in iure ecclesiae reserventur, ut in c. *Episcopi*, l. 12, q. 1, et in c. *Sint manifesta*, ead. q. 1, ubi Gloss. ait quod res propriae episcopi, et res Ecclesiae debent esse separatae, ut episcopus in obitu suo, sine interdictione, vel contradictione, quibus voluerit, propria relinquere possit; quodque justum est, ut nec ecclesia, nec propinqui episcopi detrimentum sentiant; aliâs enim semper res, ita acquisite, praesumuntur esse de bonis ecclesiae nisi contrarium probetur: quapropter, si episcopus, vel alius praebatus permixtim utitur rebus suis, suaeque ecclesiae, cum non sit facta distinctio, cogenitur haeredes episcopi probare, illas res non esse ecclesiae; sicut uxor cogitur probare, res aliquas non esse mariti: quia promiscuè utitur rebus mariti, ut suis, d. Gloss. in verbo, *Probantur*. Ratio, quare jus episcopis, et clericis, ex his redditibus testari interdixit, est, ut scientes in morte non posse per testamentum disponere invitarentur ad illa pauperibus distribuendum in vitâ; et sic effugerent avaritiam, id. Sanch., d. n. 5, ita tamen in proposito distinguit Barb. de Pot. Episc., gl. 114, num. 11, videlicet, aut constat praebatum habuisse bona tempore suae promotionis, aut constat, quod non habeat, aut sumus in dubio. Et primo quidem casu, censetur quaesita, non intuitu ecclesiae, sed personae, cum praesumatur pro possessore, et contrarium intendenti, incumbit onus probandi; cum jam constet illa bona, multò ante eundem episcopatum, fuisse penes eundem praebatum. In secundo casu videlicet, quando constat tempore promotionis, praebatum nihil habuisse, pro ecclesiâ praesumendum est, quod nimirum illius intuitu, fuerint quaesita. Tertio denique casu, quando res est incerta et dubia; quare neque constat, bona inventa penes praebatum fuisse quaesita ante, vel post episcopatum, tunc etiam pro ecclesiâ praesumendum est quod illius intuitu fuerint comparata; quae quidem distinctio rectè desumpta est ex text. in cap. 1, de Testam. in quo hujus negotii solida basis residet, ibi enim Gregorius IX, per haec verba distinguit, videlicet: *Hortamur ergo, ut sollicitè hoc discutias, et quidquid ipsum habuisse patuerit, à quilibet personâ detineri nullatenus patiaris; nisi hoc solum, quod cum ante episcopatus ordinem, proprium habuisse constiterit: quidquid verò ecclesiae, ante ipsius consecrationem fuisse cognoveris, vel in episcopatus ordine praedictum episcopum acquisivisse, in ejusdem ecclesiae dominio conservetur*. Quae quidem bona, etiam ab intestato deferuntur ad consanguineos, qui legitimè succedunt, ut tenuit Rot., decis. 41, n. 2, de Probat. in antiq.; Leo in Thes. for. Eccl., p. 3,

c. 3, n. 12, ubi præsertim ait hanc conclusionem procedere in episcopo patrimonium habente, nimirum quòd illius bona hæreditaria præsumantur potiùs quæsitæ ex redditibus patrimonialibus episcopi, quàm ecclesiæ, ut tenuit Rota in unâ Constantien. bonorum, 18 martii 1560, quæst. 582, p. 3, l. 3, divers., et cum sit satis notabilis, et sæpius viderim, eam in proposito tam in Urbe, quàm alibi allegari, visum est illius tenorem hic subnectere per extensum, qui talis est, videlicet :

CONSTANTIEN. BONORUM, 18 martii 1560 : Mortuo episcopo Constantien., ecclesia omnem illius supellectilem, et alia omnia bona occupaverat, eaque modernus episcopus, nunc tanquàm bona ecclesiæ detinebat; hæredes autem episcopi defuncti ea ex bonis patrimonialibus confecta esse dicebant et asserebant. Hincque ortâ lite, Rota aliàs judicaverat in favorem ecclesiæ, quia hæres nihil probaverat; dederat tamen hæredibus remissoriam; quâ executâ, et tunc in actis productâ, proposui dubium quod summatim complectebatur dicta testium, an ex his probaretur, vasa argentea, et aliam supellectilem, de quâ in inventario confecto Augustæ post obitum episcopi nullo signo, quam ecclesia pertinere ad hæredes, sive ad ecclesiam. Ecclesia duplici jure se præcipuè tuebatur. Primò, quòd erat eâ in possessione bonorum: unde ad adversarium spectabat onus probandi contrarium concludenter. Secundò, quia adversarius tenebatur probare identitatem corporum, quæ prætendit fuisse in bonis episcopi, quod ex testibus non probatur, Rota tamen, re diligenter consideratâ, ex præsuppositis in puncto, contrarium respondit. Nam cum constet de paupertate ecclesiæ, et de bonis, et de divitiis proprii episcopi prædefuncti, semper bona quæ reperta fuerunt, non habentia signum ecclesiæ, præsumi potiùs quæsitæ ex bonis episcopi, quàm Ecclesiæ, Abb. in c. 3, de Pecul. cler., c. Cum testes, n. 4, de Test.; Corn., cons. 314, col. 1, et seq., n. 3; Boec. decis. 20, n. 4; Covar. in c. 1, de Test. n. 7, et seq., qui loquuntur, etiam ubi ecclesia reperitur in possessione, nam hæ præsuppositiones prævalent, Soccin. cons. 91, in 3, Corn. cons. 79, num. 3, in 4; Rom. cons. 159, in fin. Barb., in c. 1, de Pecul. cler. Non obstat quòd bona hæc potuerint esse apud ecclesiam ante promotionem ejus episcopi, quoniam præsumptiones, de quibus supra, hoc excluderunt: deinde, cum inter hæc bona reperiantur multa notata signo ecclesiæ, sequitur ea quæ existunt sine hujusmodi signo, non censi esse ecclesiæ; propterea, cum præsupponatur ex redditibus suis propriis, et legationibus et muneribus sibi oblati plurima acquisivisse, et tempore obitus sui non reperiantur alia bona sua, nisi quæ in inventario erant, necessarium est ut dicamus, hæc confecta ex illius bonis, nec aliàs omnes alios fructus evanuisse. Non obstat quòd objiciebatur de identitate, nam hæ præsumptiones ita sufficiunt, ut nisi contrarium doceatur, censeantur esse eadem bona, præsertim, quia tempore obitus sui in Augustâ, extra ecclesiam quam Constantiam, reperta sunt apud eum

talia bona, Anchar., cons. 198, num. 1 et 3. Præsumptiones autem multe sunt, de quibus in puncto: quibus accedit et confectio inventarii, Bald. in Auth. Licentiam, n. 3, c. de Epis. et clerice. Nec ista Rota de jure probabat; quia tamen semper cupit veritatem, quoad ejus fieri possit, invenire, intelligitque morem esse ibi, ut singuli episcopi relinquunt inventaria bonorum ecclesiæ; propterea placuit, ut jubeam moderno episcopo, transmittat ista inventaria, quo cognoscere possimus, an bona, de quibus agitur, integrè pertineant ad ecclesiam, aut minus.

Ita tamen scimus, hodiè ubilibet ferè servari, sicut etiam admonet Barb. de Potest. Episc., gloss. 114, num. 15, ut omnis dubietas circa hoc tollatur, ut debeat episcopus tempore quo episcopatum consequitur, inventarium illarum rerum facere quas ipse ex patrimonio vel alio titulo sibi comparavit, juxta text in cap. de Syracusanæ 29, dist. ibi, præsentis temporis habitâ rerum descriptione, etc., et ibi ait id. Barbos. quòd si prælatus non confecerit hujusmodi inventarium, præsumitur contra eundem, nihil habuisse, et quòd omnia intuitu ecclesiæ acquisiverit, ut in simili de hærede non conficiente inventarium, in Auth. de Hæred., et Falcid., § Sancimus, coll. 1, vers. Patet.

Postremò, optimè declaravit Pius V, quenam ex prædictis bonis, sub spolio comprehendantur, ut in suâ constitutione, quam infra subjicimus, et præter exempta in eadem constitutione, adhuc addere visum est, quòd à dicto spolio eximuntur, omnia bona patrimonialia, vel ex causâ donationis, successionis, seu legatorum, aut ex fructibus eorundem bonorum patrimonialium, et donationum, vel successionum acquisita, de quibus ipsi episcopi, seu aliàs beneficiati, liberè, testamento, donatione, vel quocumque alio modo, et titulo disponere possunt, id. Leo, d. cap. 3, num. 12.

Hinc etiam dicimus de jure patronatûs, per clericum beneficiatum fundato, quòd quando non constat ex quibus bonis fuerit fundatum, an videlicet ex bonis patrimonialibus et laicalibus, an verò ecclesiasticis, quia in dubio semper præsumitur fundatum et dotatum ex bonis intuitu ecclesiæ acquisitis, ac redditibus beneficiorum, quo casu certum est ex suppositione, quòd ipsa fundatio, seu dotatio facta sit de bonis ecclesiasticis, non autem patrimonialibus, Felin. in cap. Ex litteris, num. 3, de Constitut.; Rebuff. in Praxi signat., 3 par., vers. Necnon juris patronatûs; Mascard. de Probat., conclusion. 960, num. 9; Paris. de Resignat. benefic., lib. 2, quæst. 4, numero 59; Achill. de Grass. decis. 214, de Jure patr.; Crescent., decis. 9, eod. tit., et alii, quos refert Garc., de ben., p. 3, capit. 1, n. 595, proinde quoad hoc, usus curiæ data-riæque apost. stylus, sive praxis inolevit (quod obiter dicimus), ut quoties clericus beneficiatus fundare ac dotare voluerit beneficium cum reservatione illius juris patronatûs, semper periti sollicitatores, in supplicatione pro hujusmodi erectione petant tale jus patronatûs, ita oratori concedi, quòd sit, et esse debeat de jure patronatûs laicorum, ac propterea ita existat,

et esse debeat; non ex privilegio apostolico, sed ex vero et reali jure patronatus laicorum, ratione perpetuæ dotationis ex bonis verè et merè laicalibus et patrimonialibus, etc., cum amplioribus clausulis et cautelis, apponi consuetis in supplicatione, summo Pontifici porrigenda pro erectione, et concessione juris patronatus in beneficio, per clericum beneficiatum erigendo, ut est notum omnibus curialibus, et ego latius reassumo in meâ Practicâ benefic. Circa quod omne dubium tollitur, attentâ infra scriptâ constitutione Pii V, quâ cavetur inter cætera, ut nullum fiat à camerâ spoliū eorum qui beneficia ecclesiastica obtinebant, valoris triginta ducatorum auri de camerâ, aut pensiones annuas similis summæ; quia licet res quas clericus post clericatum acquisivit, præsumantur acquisitæ ex redditibus ecclesiæ, attamen id procedit in bonis à prælatis defunctis relictis, qui amplos redditus habebant, non autem ab illis clericis qui juxta eandem constitutionem non habent majores redditus iis, qui in eâ sunt expressi; quare, si quid acquisiverunt, præsumitur legitimè acquisivisse, id. Leo, d. cap. 3, num. 22.

Ampliolem ponit distinctionem Jul. Clarus in § *Testamentum*, quæst. 27, ubi ait quòd hæc est pulchra quæstio, et sæpissimè contingit in practicâ; et præmittit quòd in hoc proposito possunt considerari quinque genera bonorum, scilicet bona propria, seu patrimonialia ipsius clerici, seu prælati. Item bona ecclesiæ, sive beneficii. Item bona quæsita ex fructibus ecclesiæ. Item fructus collecti in bonis ecclesiæ. Item quotidianæ distributiones, quas clericus percipit in ipsâ ecclesiâ; quam quidem distinctionem cum iis quæ sequuntur, vide apud eundem doctorem, loco citato.

Infertur etiam hinc ad illam quæstionem, quæ quotidie in facto occurrit, numquid, videlicet, committat simoniam, renuntians beneficio; ex eo quia vult sibi solvi expensas ab eo factas in quibusdam massariis ecclesiæ; quare Felin. cons. 11, numero 6, distinguit, quòd aut impendit de bonis propriis, et potest absque labe simoniæ, aut de bonis ecclesiæ et non potest, aut de bonis utriusque, et compensabitur pro ratâ: si verò res erit dubia, præsumitur expensas fecisse de bonis ecclesiæ, et per consequens non potest illas repetere, ita Abb., in Capitul. fin., de Pecul. cler., ex quo omnia bona prælatorum et clericorum post adeptam dignitatem et beneficia, præsumuntur esse de bonis ecclesiæ, et de bonis ecclesiæ acquisita, cui præferebantur, nisi contrarium probetur: quare ecclesia fundatam habebit intentionem, super omnibus bonis à prælato defuncto possessis: et possessio bonorum prælatorum continuatur in Ecclesiâ: ita notabiliter Paris. de Resignatione beneficiorum per diversa jura per eum allegata, libro 14, quæst. 7, numero 49, ubi numero 52, limitat id non procedere, quoties constat vel constabit, bona esse patrimonialia et ex redditibus patrimonii acquisita, Roman. consil. 159, numero 4, versie. *Primo casu*; Menoch. de Arbitr.

jud., casu 93, num. 4, Bursat., Cons. 576, num. 4, vol. 4.

Ad hanc verò praxim descendendo, dicimus, hujusmodi facultatem petendam omninò esse in specie, etiam quoad usus profanos, per ea quæ superius dicta sunt, ex eo quòd si fortè summus Pontifex eam tribuat, ut possit ad quoscumque usus testari, prout ex formulis antiquis apparet, cum nihilominus in ipsâ facultate aliud non adderetur, concessa profectò ea tunc intelligebatur quoad usus tantummodò pios, non autem profanos, nisi de ipsis profanis usibus mentio habeatur; quod præsertim decidit Barbat., de Præstant. Card., parte primâ, questione quartâ, colum. 4, relatus per Navarr. de Reddit. Eccles., questione tertiâ, numero secundo, quia licet omne privilegium debet ita intelligi, ut aliquid operetur contra jus commune, dato, quòd aliquid operetur, id debet restringi: quare, cum prædicta facultas sit privilegium, et operari possit effectum testandi ad pios usus, contra jus commune, non debet alium effectum majorem operari, scilicet testandi ad profanos, idem Navarr. loco citato, numero tertio, et pluries ita decisum vidimus, et audivimus in facti contingentia, sicut hodiè servatur in praxi, et patet ex formulis infra positis. Hoc quidem benè conceditur, ut possint ipsi pro aliquâ competenti summâ testari in vim alterius, sibi attributæ facultatis; attento quòd extant litteræ in formâ brevis, moderatoriæ bullæ Pauli III, per quam archiepiscopis, episcopis, et aliis prælatis restringitur facultas disponendi in favorem ecclesiarum, et piorum locorum; adeò ut ii non habentes à Sede Apostolicâ licentiam testandi, possint decimam partem tantum rerum, et bonorum mobilium, et immobilium, et se moventium, ac pecuniarum ecclesiis, monasteriis, hospitalibus, et piis locis, capiendi et acquirendi facultatem habentibus tantum, non per viam institutionis hæredum, seu donationis, vel legati in vitâ, seu in morte relinquere, prout in dictâ constitutione sub dat. Romæ, sub annulo Piscatoris, 8 martii 1548, pontificatus sui anno quartodecimo.

Et licet, ubi ipsius summi Pontificis ad id auctoritas intercedit, ad quoscumque usus, sive pios, sive profanos, aliaque ad sic validè testandum, non requiratur causa, nec ob id hæredes instituti, sive legatarii, aut donatarii ad aliquam restitutionem teneantur; per ea quæ dicit id. Sanch., in ad. consil. moralib. lib. 2, capitulo secundo, dub. 51, num. 7, nimirum quòd, seclusâ prohibitione testandi, si ipsi testentur ad usus profanos, licet peccarent, nihilominus verè dominium transferrent; nec accipientes tenerentur restituere, sicut si in vitâ prodigè donarent; eum sit veri domini, sed prohibitio testandi, est de jure humano, ut ex supra dictis juribus allegatis patet; et licet ad usus profanos, ipsa prohibitio sit de jure divino, id tamen est, quoad licitè fieri potest, non tamen quoad domini translationem; sed dispensatio Papæ in jure humano absque causâ valet.

Nihilominus regulariter summus Pontifex facultatem ipsam, non ita vassim concedit, nisi pro gravi uti-

litate Ecclesiæ, veluti, quia est vir nobilis, aut illas de Ecclesiâ benemeritis, vel à quo utilitas spectat Ecclesiæ, ex quo etiam, quatenus istud sit prædictum divinum, est tamen per Papam dispensabile: quapropter talis testandi facultas non concedatur de talibus redditibus in notabili quantitate, ita ut sit Ecclesiæ valde onerosa, vel pauperum necessitatibus subveniri nequeat, vel in notabile divini cultûs detrimentum et diminutionem, id. Sanch., loco citato, numero 9.

Illud autem quod etiam huic praxi potissimum præmittendum, inter cætera duximus, est, quòd diversi Romani Pontifices, bonorum episcoporum, et beneficiariorum decedentium diversorum spoliiorum; uti ad cameram apostolicam spectantium. Collectores, et exactores in variis provinciis, et locis deputarunt, qui de illis, tanquam de rebus ad cameram præfatam spectantibus donando, et transigendo, ac aliàs diversimodè disponere poterant, ut in Constitutione Pauli III, editâ anno 1552, et per Navarr., in Commentar., de Spol. cler., § 5, post princ. In quâ quidem Constitutione idem Paulus testatur, ab antiquissimo tempore citra dicta spolia, cameræ apostolicæ nomine exacta, et inter jura ipsius cameræ connumerata fuisse; ac proinde ad amputandas difficultates, quæ in medium afferebantur, declaravit, res et bona, spolia nuncupata, in quibuscumque regnis et dominiis, tam citra quàm ultra montes et maria, consistentia, quæ pro tempore, post obitum prælatorum, et personarum quantumcumque, et quomodolibet qualificatarum, etiam cardinalatûs honore fulgentium qui, vel nullo condito testamento, vel absque sufficienti facultate, aut ultra quantitatem, de quâ facultatem habuerunt, condito, decesserunt et decedent, ad cameram apostolicam, et non ad alios, etiam in quibusvis aliis ecclesiis, monasteriis, cæterisque beneficiis ecclesiasticis, cum curâ, et sine curâ secularibus, et quorumvis ordinum regularibus, spectare; illaque tanquam ad ipsam cameram spectantia, perpetuò colligi, ac recuperari posse, et debere.

Cæterum autem quænam bona veniant sub spolio hujusmodi, declaravit felic. record. Pius Papa V suâ peculiari constitutione; quæ cum sit nimis salutaris, et in viridi observantiâ, hic inseritur, et est tenoris sequentis, videlicet:

Pius episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Romani Pontificis providentiâ circumspectâ, ad ea sollicitudinis suæ partes potissimum convertit, per quæ singulis ecclesiis debita obsequia, et opportuna subventionis auxilia, minimè subtrahantur. Cum itaque, sicut accepimus, nonnulli patriarchæ, archiepiscopi, episcopi, et abbates, seu commendatarii, ac alii beneficia ecclesiastica obtinentes, proprii honoris et salutis immemores, etiam prætextu facultatum testandi, eis, per Sedem Apostolicam concessarum, in earum ultimis voluntatibus, res sacras, et vasa, ornamenta, et paramenta ecclesiastica, aliæque cultui divino dicata, quandoque ex fructibus ecclesiasticis, per eos acquisita, non ecclesiis, et monasteriis, ac beneficiis, quibus præfuerunt, seu à quibus proven-

tibus ecclesiasticis, et stipendia acceperunt, prout rationi et bonæ fidei consentaneum foret, sed aliis locis, etiam aliquando non piis, ac interdum eorum consanguineis, et aliis relinquire, ac cameræ apostolicæ collectores, prætextu, quòd illa sub appellatione spoliiorum veniant, tanquam ejusdem cameræ spolia exigere, et percipere non erubescant, in maximum religionis dedecus, ac ecclesiarum, monasteriorum, et beneficiariorum eorumdem detrimentum, ac relinquentium animarum periculum, scandalumque plurimorum. Nos abusibus, scandalisque hujusmodi providere, ac singularum ecclesiarum, et monasteriorum, et beneficiariorum indemnitati, animarumque quorumlibet saluti consulere volentes, motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine, hæc nostrâ perpetuâ valiturâ constitutione, statuimus, ordinamus, decernimus, et declaramus, quòd de cætero omnia et singula ornamenta, et paramenta, ac vasa, missalia et gradualia, ac cantûs firmi, et musicæ, aliæque quomodolibet nuncupati libri, et aliæ res sacræ, etiam auri et argenti, ac quæcumque alia bona per quoscumque patriarchas, archiepiscopos et episcopos, abbates seu commendatarios, et alios quoscumque, quæcumque, et qualiacumque beneficia ecclesiastica, cum curâ, et sine curâ, secularia et quorumvis ordinum regularia in titulum, vel commendam, aut aliàs quomodolibet obtinentes, quocumque nomine vel titulo censeantur, etiamsi de illis et eorum qualitatibus, specialis et expressa mentio habenda foret, ad usum et cultum divinum, etiam in eorum privatis ædibus et capellis, vel oratoriis destinata, tempore eorum obitûs, ex testamento, vel ab intestato relicta, sub quibusvis facultatibus testandi, et aliàs disponendi de bonis per eos ex altari, vel aliàs quomodolibet acquisitis, per quoscumque Romanos Pontifices prædecessores, et successores nostros, ac nos, sub quibusvis tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam motu proprio, et aliàs quomodolibet concessis, et concedendis minimè comprehendantur: nec sub appellatione spoliiorum veniant; sed ad singulas Ecclesias, monasteria, etiam conventu carentia, et beneficia hujusmodi, in quibus resederint, aut quibus præfuerint, seu quæ aliàs obtinuerint, omninò spectent, et pertineant, ac spectare et pertinere, illaque post eorum obitum eisdem ecclesiis, monasteriis et beneficiis, etiamsi in Romanâ Curia, et procul ab illis decesserint, vel ad illa nunquam accesserint, etiamsi ante Ecclesiarum, et monasteriorum regimini cesserint, vel beneficia hujusmodi renuntiaverint, eo ipso applicata, et incorporata sint, et censeantur. Ita quod liceat illis defunctis in iisdem ecclesiis, monasteriis, et beneficiis successoribus, ac ecclesiarum et monasteriorum hujusmodi capitulis, et conventibus respectivè, illâ propriâ auctoritate liberè apprehendere, ac eorum ecclesiis et sacristiis applicare, et incorporare, ac quæcumque donationes, ac relicta, et legata, testamenta, et codicilli, et aliæ ultimæ voluntates, seu spolia desuper contra præsentis constitutionis tenorem quomodolibet pro tempore facta, quoad præmissa,

nulla et invalida, nulliusque roboris et momenti existant; et personis, etiam ecclesiasticis, seu locis, etiam piis, aut ecclesiasticis, aliisque quibuscunque, in quarum, seu quorum favorem pro tempore facta fuerint, minimè suffragentur; nec per ea eisdem personis, seu locis, vel aliis ecclesiis huiusmodi aliquod jus in rebus prædictis, vel ad illas acquiri possit. Quinimò res sacras, et alia bona prædicta quocunque nomine, vel titulo pro tempore detinentes, ad illa ecclesiis et monasteriis, ac beneficiis per defunctos quomodolibet acquisitis, ut præfertur, juxta præsentium tenorem realiter, et cum effectu restituendum, et consignandum, quibusvis dispositionibus de illis in contrarium quomodolibet factis minimè attentis, omninò teneantur, et ad id per censuras et pœnas, etiam furti et sacrilegii, ac alia juris et facti remedia opportuna, cogi et compelli possint et debeant. Insuper, ne deinceps contingat, insolentia spoliatorum cameræ apostolicæ collectorum, vel subcollectorum, aliquas ecclesias, nec hominum quemquam damno et injuriâ affici, nec cuiquam de cætero vertatur in dubium quæ res habendæ sint nomine spoliis, simili modo statuimus, decernimus et declaramus, quod quæcumque scamna, cathedræ, arce et etiam lignæ, vel lapideæ, etiam marmoreæ, mensæ et tabulæ, ac quæcumque dolia, seu vasa vinaria vacua, et alia similia suppellectilia domestica per quosvis presbyteros seu clericos ab humanis pro tempore decedentes, tempore eorum obitus in ecclesiis, seu eorum domibus ecclesiarum earumdem, vel alibi ubivis locorum relictæ, etiam si ex fructibus et proventibus beneficiorum, quæ dum viverent, obtinebant, acquisita fuerint, sub spoliatorum appellatione, minimè veniant, nec pro spoliis nullo modo reputari possint. Præterea quòd nullum spoliolum cameræ præfatæ fieri, nec quidquam à quibusvis spoliatorum cameræ huiusmodi collectoribus, vel subcollectoribus exigi possit per obitum illius, qui dum viveret, unum vel plura beneficia ecclesiastica obtinuerit, cujus vel quorum insimul fructus, redditus et proventus, triginta ducatorum auri de camerâ secundum communem æstimationem, valorem annuum non excederint, aut qui pensiones annuas, super quibusvis ecclesiasticis, usque ad dictam valorem annuatim perceperit, dummodò tamen is ab omni illicitâ negotiatione, et à sacris canonibus prohibita abstinuerit. Ita quòd, si quis dictorum collectorum aliquid ex bonis quorumvis defunctorum, qui similia beneficia obtinuerint, seu similes pensiones perceperint, prætextu spoliatorum ejusdem cameræ percipere, aut alias contra præsentis nostras litteras, attentare præsumpserit, ad totalem bonorum per eum perceptorum restitutionem teneatur, ac ad viam juris, etiam per similes censuras et pœnas cogi et compelli possit et debeat. Districtius inhiibentes quibusvis cameræ præfatæ spoliatorum collectoribus, nunc, et pro tempore existentibus, sub indignationis nostræ et privationis eorum officiorum pœnâ, ne in ornamentis, et parametis, ac vasis, et libris præfato cultui divino dicatis, ac aliis in rebus sacris, necnon suppellectilibus præfatis quomodolibet se intromittant, nec in

eorum inventariis, tanquam spolia redigant, seu describant; sed ornamenta, et paramenta, necnon vasa et libros, aliaque divino cultui dicata, huiusmodi ecclesiis et monasteriis, capellis, et à iis beneficiis huiusmodi, eorumque rectoribus, et aliis præfatis liberè admittant, et consignent, ac consignari faciant cum effectu, ac suppellectilia prædicta in locis, ubi constiterint, relinquunt. Ac decernentes, sic in præmissis omnibus et singulis, per quoscunque iudices et commissarios, quâvis auctoritate fungentes, sublata eis et eorum cuilibet quâvis aliter iudicandi et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari et diffiniri debere, ac irritum et inane, quidquid secus super iis, à quoquam quâvis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca, dilectis filiis curiæ causarum cameræ apostolicæ generali auditori, et singulis locorum ordinariis; ac majorem dignitatem, post pontificalem in universis ecclesiis cathedralibus et metropolitani, pro tempore obtinentibus, per apostolica scripta, motu simili, mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum præsentis litteras, et in eis contenta quæcumque, ubi, et quando opus fuerit, quoties pro parte quorumcumque, in præmissis interesse habentium, ut præfertur, fuerint requisiti, solemniter publicantes, eis que in præmissis, efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant, auctoritate nostrâ, præsentis litteras, et in eis contenta quæcumque, firmiter observari ac singulos, quos litteræ ipsæ concernunt, illis, pacificè gaudere: non permittentes, eos desuper quomodolibet indebitè molestari contradictores, auctoritate nostrâ appellatione postpositâ, compescendo. Non obstantibus apostolicis, ac in provincialibus, et synodalibus conciliis editis generalibus, vel specialibus constitutionibus, et ordinationibus, necnon ecclesiarum et monasteriorum huiusmodi juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, facultatibus testandi, aliisque privilegiis, indultis et litteris apostolicis, quibusvis concessis et approbatis, et innovatis, etiam si de illis eorumque totis tenoribus, specialis et expressa mentio faciendi esset, illorum tenores pro sufficienter expressis habentes, illis in reliquis in suo robore permanentibus cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem quòd si aliquis ex patriarchis, episcopis, abbatibus seu commendatariis, et aliis beneficiis præfatis pluribus: ecclesiis seu monasteriis, pro tempore simul, vel successivè præfuerit, seu plura beneficia obtinuerit, ornamenta et paramenta, ac res et bona prædicta, ad illa omnia, habitâ ratione fructuum et temporis, quo eadem beneficia possedit omninò pertineant, et proportionabiliter inter ea dividantur. Quòdque præsentis litteræ in cancellariâ apostolicâ, et acie campi Floræ, de more publicentur, et inter constitutiones perpetuò valituras describantur, et quia difficile foret præsentis litteras, ad singula quæque loca deferri, volumus, et etiam declaramus, earum transumptis etiam impressis, manu notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus prælati, vel alterius personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ, sigillatis, eadem prorsus fides in ju-

dicio, et extra adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibite, vel ostense. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ ordinationis, statuti, decreti, declarationis, inhibitionis, mandati et voluntatis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum ejus, se noverint incursum. Dat. Romæ, apud sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo septimo, tertio kal. septembris, pontificatus nostri anno secundo. Cæs. Glorierius.

Nonnullæ verò partes ejusdem Constitutionis declarantur per Navar. in Comment. de Spol. cler., § 8, ad quem lectorem, quatenus opus fuerit, remittimus.

CAPUT II.

Praxis Licentiæ testandi de redditibus Ecclesiasticis pro Cardinale.

Quoniam verò hujusmodi testandi facultatem solus Papa tribuere potest, ut per Navar. in comment. de Spol. cler., § 9, num. 3, cum ipsi soli, tanquam universalis ecclesiæ bonorum administratori, sit immediatè à Deo commissæ eorumdem bonorum administratio, quorum dominium est Domini Nostri Jesu Christi: eâ generali ratione, quia Domini est terra, et plenitudo ejus, ut ait Leo, in Thes. for. eccles., part. 3, c. 3, num. 51, proinde ut per praxim, et Romanæ Curie observantiam, magis ipsius Papæ voluntas, et intentio declarentur, Arg., leg. *Servus plurium*, § fin., ff. de Leg., 3; Rota, decis. 571; num. 3, p. 1; Gonz. ad reg. 8; Cancell., gl. 9, § 2, n. 63, formulam supplicationis eidem summo Pontif. porrigendæ, de more subjiciam: cum autem hujusmodi testandi facultas S. R. E. cardinalibus sit nihilominus interdicta, qui sine summi Pontificis licentiâ, testari nequeunt, teste Hostien. in Sum., tit. de Pœnit. et Remiss., § *Cui cardinales*, num. 16, ubi nil aliud pro hoc adducit, nisi, id procedere secundum consuetudinem Rom. Ecclesiæ; idè formulam testandi pro cardinale, primò, mox suo loco, alteram pro archiepiscopo sive episcopo subjiciam, cum omnibus decretis, clausulis, restrictivis, modificativis, et ampliativis, juxta recentem curiæ stylum; licet hujusmodi facultas, pro quibuscumque personis, pro qualitate meritorum, variationem aliquam admittat; prima igitur formula pro eodem cardinale, tali concipitur modo, videlicet:

Dilecto filio nostro Stephano, tituli S. Laurentii in Pæne, et perne, presbytero cardinali Duratio nuncupato.

URBANUS PP. VIII. Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. De benignitate Sedis Apostolicæ provenire dignum est, ut ecclesiarum prælati, præsertim S. R. E. cardinalibus, qui pro ipsius ecclesiæ statu salubriter dirigendo, assiduè laborare non cessant, disponendi de bonis suis, libera sit, tam in ultimâ voluntate, quam aliàs attributa potestas, et ordinatæ per eos, perpetuò roboris firmitate subsistant. Hinc est, quòd, nos volentes te, qui extremum tuæ peregrinationis diem testamentariâ vel aliâ dispositione, prævenire desideras, favore prosequi gratiæ specialis;

Motu proprio non ad tuam, vel alterius pro te, nobis super hoc oblate petitionis instantiam, sed ex mera liberatione et certâ scientiâ nostris, dictæque apostolicæ potestatis plenitudine, tibi, in recompensationem laborum, quos pro Sede Apostolicâ sustinuisti, et continuè sustines, et servitorum, quæ eidem Sedi et nobis summo studio et vigilantia, hactenus impendisti, et quotidie impendis, ad quorum tamen laborum et servitorum aut meritorum probationem seu verificationem aliquam, in judicio, vel extra faciendam, neque te, neque tuos hæredes, aut successores, ac jus, et causam à te quomodolibet habentes, et pro tempore habituros, aut quoscumque alios teneri volumus, et declaramus, ultra alias facultates, tibi per quosvis Romanos Pontifices prædecessores nostros, ac etiam nos quomodolibet concessas, et alias tibi de jure, consuetudine, privilegio generali vel particulari, quomodolibet competentes, quarum omnium, et singularum tenores, ac si de verbo ad verbum insererentur, præsentibus pro expressis haberi volumus et quibus per præsentibus, nec præsentibus per illas, in aliquo non præjudicari: imò si aliquid in aliquâ ipsarum deficeret, per aliam suppleri posse, et debere decernimus, ut (annulo cardinalitio, sive juribus tantum illius ratione, cameræ apostolicæ debitis, duntaxat exceptis) de omnibus, et singulis, ac quibusvis bonis, necnon crucibus, candelabris, imaginibus, calcibus, patenis, vasis, vasculis, etiam sacris, pluvialibus et aliis paramentis, et ornamentis ecclesiasticis, aliisque rebus divinis cultui dicatis seu destinatis, et etiam tuæ capellæ, et quæ in capellâ nostrâ detulisti, et pro tempore detuleris, et quibus ibidem usus fuisti, ac etiam te uti contigerit, etiam, quæ aliàs ad sacristiam nostræ capellæ quomodolibet pertinerent, ubicumque existentibus, ac quocumque modo, viâ, jure, causâ, formâ ad te nunc, et in futurum quomodolibet spectantibus, pertinentibus ejusque qualitatibus, valoribus, speciei, et conditionibus fuerint, etiam de quâdam parte, quæ à caudatariis prætendi solet, dummodò tamen, quoad bona, et jura hujusmodi capellæ, de illis in favorem alicujus ecclesiæ, seu capellæ, aut loci pii, et arbitrio tuo disponas; necnon de omnibus, et singulis localibus, gemmis, etiam pretiosis quomodolibet S. R. E. cardinale et præsule, ac maximo principe dignis, ac de suppellectilibus, aliisque mobilibus, etiam in pecuniâ cujuscumque generis existentibus ac se moventibus, ac immobilibus quomodolibet nuncupatis bonis, necnon castris, terris, quacumque dignitate suffultis, villis, domibus, palatiis, vineis, casaliis, possessionibus, aliisque dominiis temporalibus, et jurisdictionalibus, ac feudalibus, meroque, et mixto imperio, sine tamen præjudicio jurium cameræ apostolicæ nostræ, quoad jurisdictionalia prædicta, tam in Urbe quàm extra eam, in quacumque mundi parte, etiam penès ipsa beneficia ecclesiastica, ecclesias et monasteria infra scripta existentibus, necnon juribus, actionibus et nominibus debitorum, quomodocumque modo, jure, viâ, formâ et occasione, ad te, nunc, et pro tempore spectantibus, in quibuscumque rebus

consistent, etiamsi illa omnia, vel eorum major pars, ex fructibus et emolumentis, tam sancti Laurentii, quæ titulus tui cardinalatus existit, et cujusvis alterius, tibi pro simili titulo tui cardinalatus pro tempore assignandis, quàm quarumcumque cathedralium, etiam metropolitanarum et patriarchalium ecclesiarum, quibus te præfici, aut præesse, seu administratorem deputari; et ad quas quodcumque assumi, vel transferri in futurum contigerit, et quorumcumque monasteriorum, etiam consistorialium, prioratum, præpositurarum, præceptoriarum, dignitatum, etiam conventualium majorum, principaliumque personatum, administrationum, officiorum, et aliorum beneficiorum ecclesiasticorum cum curâ, et sine curâ secularium, et quorumvis ordinum, et militiarum, ac hospitalium, ac etiam sancti Joannis Hierosolymitani, regularium, quocumque nomine nuncupatorum, et quomodocumque qualificatorum, etiam personalem residentiam requirentium, et insimul incompatibilium, quæ ex quibusvis concessionibus et dispensationibus apostolicis, etiam in præsumptis, seu aliâs, etiam forsân de facto, absque dispensatione, vel ex regum et aliorum principum nominationibus seu præsentationibus in titulum vel commendam, seu administrationem, aut aliâs quomodolibet obtinuisti, et ad præsens obtines, ac in posterum obtinebis; necnon de quibuscumque aliis fructibus, redditibus et proventibus, etiam ecclesiasticis, ac fructibus, locopensum, et ipsis annuis, super similibus vel dissimilibus, etiam mensarum patriarchalium, archiepiscopali, episcopali, abbatiali, capitulariumque, et monasteriorum fructibus, redditibus, proventibus, juribus et obventionibus, et emolumentis, ac etiam distributionibus quotidianis tibi, tam reservatis et assignatis, quàm reservandis et assignandis, emolumentisque, quorumcumque Romanæ Curie officiorum et locorum montium, tam vacabilium, quàm non vacabilium, sorte principali, seu proprietate; necnon tam ex paternâ, quàm ex aliis hæreditatibus, muneribus et largitionibus, ac quorumvis donationibus, seu aliâs, quâvis occasione, vel contemplatione provenerint, ac qualitercumque, quomodocumque et undecumque, etiam in functionibus quorumcumque munerum, et legationum, et alia quomodolibet per te acquisita sint, et in posterum acquirantur; necnon de fructibus et proventibus ecclesiarum, monasteriorum, et aliorum beneficiorum, seu eorundem occasione, juribus, et actionibus, ac etiam de ipsis pensionibus tibi debitis, et debendis, servatâ tamen in omnibus, et per omnia, nostræ jam editæ, et aliarum, si quas, tam per nos quàm successores nostros Romanos Pontifices edi contigerit, constitutionum super fructibus in exactis, formâ cujuscumque quantitatis, valoris annui, etiam inexcogitati, et qualitatis, seu conditionis fuerint illa omnia, illorumque veros, etiam annuos valores, et denominationes, ac si specificè et sigillatim exprimerentur, etiamsi alia fuerint; quæ in generali appellatione bonorum et suppellectilium non venirent, sed specialibus indigerent vocabulis, specia-

lemque notam requirerent, præsentibus pro sufficienter expressis, et specificatis habentes, usque ad quaecumque notabilem, notabilissimam, seu inexcogitabilem summam, per viam testamenti nuncupativi, seu inscriptis, aut epistolarum, seu codicillorum, aut solo verbo vel alio quovis modo, etiam minùs solenni, et sine aliquâ insinuatione, testandi per donationem tam inter vivos, quàm causâ mortis, etiam per viam simplicis distributionis, seu contractûs, omissis quibusvis solemnitatibus, etiam substantialibus, et formis, aliâs requisitis, tam ex jure, quàm per constitutiones, statuta, consuetudines urbis, civitatis, vel loci pii, ubi te ita disponere, aut mori, contigerit in dictâ curiâ, vel extra eam, etiam extra tuam residentiam, in eâdem voluntate permanendo, etiam notario publico, et duobus testibus, aut per tui ipsius cedula privatam, vel aliâs, seu quâcumque aliâ ultimâ voluntate, et aliâs, prout, et quemadmodum tibi videbitur, tam in curiâ, quàm extra eam, etiam in mortis articulo, etiam nullâ factâ mentione præsentis, vel aliarum tibi pro tempore concessarum similium, vel dissimilium facultatum; aut quod in vim illarum, seu quod de bonis ex redditibus ecclesiasticis, ut prædicitur, acquisitis, testari et disponere intendas, et velis in quosvis pios et non pios usus, et quarumcumque personarum utriusque sexûs, sive fuerint consanguinei, vel affines, aut nepotes, seu etiam alii quovismodo conjuncti, vel servitores et familiares tui, aut extranei, etiam illegitimi, ex quovis illicito, vel damnato coitu, quàm ex proprio corpore tuo procreati, ac etiam ipsorum illegitimorum parentes, conjuges, filii, descendentes, ascendentes, vel cognati, seu attinentes; necnon collegiorum, universitatum, ecclesiarum, et locorum, tam piorum quàm non piorum, etiam nondum erectorum, nec ædificatorum, favorem, et aliâs quomodocumque et qualitercumque pro libito, et voluntate tuâ absolutis, etiam præsentibus litteris, in actu condendi testamenti, vel quamvis aliam ultimam voluntatem, ac quaecumque dispositionem, si tibi videbitur, non exhibitis, semel, vel pluries, in toto, vel in parte, etiam successivè, toties, quoties tibi videbitur et placuerit; servatâ tamen formâ consti. nostræ de Superventiâ editæ, disponendi, eaque legandi, relinquendi et erogandi, seu in totum jam forsân facto testamento, donandi, legatis dispositione quâcumque perseverandi, dispositionisque, ut dicitur, semel, vel pluries in toto, vel in parte factas, et faciendas, etiam sæpè et sæpius moderandi, limitandi, commutandi, alterandi, et in totum, vel in partem revocandi, ac alias in personas distribuendi; ita ut per priores, et quascumque dispositiones, ut supra factas, et pro tempore quomodolibet faciendas, nunquàm hujusmodi facultates consumptæ dici possint, sed semper, et quodcumque dispositiones prædictas mutare, et alterare, at in totum, vel in partem revocare, aliâs, ut supra disponere, etiam quoad priores dispositiones in pios, sequentes verò, in non pios usus factæ fuerint, possis, et valeas; et aliâs, prout tibi videbitur, et placuerit, ac duxeris faciendum et disponendum,

motu, scientiâ et potestatis plenitudine prædictis, liberam, plenam et omnimodam licentiam, et facultatem perpetuò duraturam, tenore presentium concedimus et impartimur; ac ex tunc testamentum, codicillos, dispositiones, donationes, legata, relicta et erogata, ac ultimam voluntatem tuam huiusmodi, ac etiam quicquid super his per te, etiam nullâ, vel minùs sufficienti facultate suffultum, hætenùs, seu in futurum, in totum, vel in partem testatum, codicillatum, donatum, relictum, erogatum, legatum, et aliàs, tam inter vivos quàm in ultimâ voluntate huiusmodi, seu aliàs quovismodo dispositum esse contigerit, ac omnia, et singula inde secuta, et quæ inde sequuntur, approbamus et confirmamus, eaque valida et efficacia fore, ac perpetuâ roboris firmitate subsistere volumus: supplentes omnes, et singulos juris et facti, ac solemnitatum, etiam substantialium defectus, si qui forsân venerint in eisdem; ac etiam si contigerit te ab intestato, et sine ullâ bonorum tuorum supra dictorum, et aliorum quorumcumque, vel minùs legitimâ et invalidâ dispositione in quâcumque mundi parte, etiam in curiâ prædictâ, ac etiam extra loca debitæ à te residentie, etiam nullâ existente causâ decedere, omnia et singula bona, res, iura, actiones, fructus, pensiones, ac alia, quæcumque, et qualiâcumque supra expressa, ad sedem et cameram apostolicam, vel ecclesias, monasteria, et beneficia prædicta, vel ad quoscumque alios nullatenùs pertinent, sed ad hæredes tui sanguinis vel alios conjunctos, tibi ab intestato succedentes, integrè, servatâ tamen constitutionum prædictarum formâ, devenire; et quoad bona capellæ, et res sacras, ecclesiis et locis piis per tuos hæredes declarandos deberi, et consignari volumus et mandamus. Decernentes, prædicta omnia, et singula, etiam, ut prædicitur, qualificata necnon spolia cujuscumque valoris, et quantitatis existentia, etiam ex prædictis, et aliàs undecumque provenientia, etiam si prædicta omnia ad summam quantumvis maximam, ac etiam inexcogitabilem ascendant, ac etiam quæcumque alia pro te, pro tempore, relicta, res, et bona, nullo unquam tempore tanquàm spolia, seu aliàs ad nos et ad Sedem eandem, et cameram apostolicam, aut ecclesias, et beneficia prædicta, seu in illis, successores, devolvi, seu spectare quomodolibet prætendi, nec hæredes, donatarios, et alios, ad quorum favorem, bona ipsa, quovis modo disposita, seu ad quos illa devenire contigerit, necnon executores, et alios, quibus negotium executionis tuæ voluntatis huiusmodi commiseris, ad solvendum tertiam partem eorundem bonorum, per te pro tempore relictorum, quæ forsân per constitutiones apostolicas, aut aliàs de jure, vel consuetudine, post tuum obitum, ad dictam cameram, aut ad nos, et successores nostros Romanos pontifices, seu in pios et alios usus, forsân contra infideles, aut fabricam basilicæ principis Apostolorum de Urbe, vel ecclesiarum, monasteriorum, et beneficiorum huiusmodi, seu cruciatam sanctam, vel alios usus converti deberet, seu dum vixeris, convertere debeas; illudque

nullâ subsistente causâ, sed pro tuo libitù voluntatis prætermiseris, quam ex nunc tibi et hæredibus, donatariis, et aliis, quocumque titulo, etiam ab intestato successoribus tuis huiusmodi, in recompensationem laborum, et servitiorum, et meritorum probationem, et verificationem in iudicio, vel extra, faciendâ, neque te, neque successores tuos præd. teneri volumus et declaramus, titulo irrevocabilis donationis inter vivos, liberaliter donamus et elargimur, minimè teneri; neque super bonis, per te, ut prædicitur, seu aliàs pro tempore quomodolibet dispositis, seu etiam ab intestato relictis, per camerarium nostrum, pro tempore existentem thesaurarium generalem, commissarium, collectores et subcollectores, vel alios quoscumque agentes pro camerâ, vel tuos, in ecclesiis, monasteriis, beneficiis huiusmodi successores, prædictæ fabricæ præpositos, vel alios quoscumque, quovis modo, directè, vel indirectè, et ex causâ illicitæ negotiationis, etiam quòd fructus ecclesiarum, monasteriorum, et beneficiorum prædictorum, propter non residentiam, vel quòd nunquàm illa visitaveris, aut illicitam negotiationem prædictam, et incompatibilitatem beneficiorum quorumcumque nunc, et pro tempore obtentorum, et in posterum obtinendorum, etiam ex eo quòd plures ecclesias, etiam cathedrales, vel metropolitanas, aut patriarchales, monasteria; et alia quæcumque beneficia ecclesiastica, cum curâ, et sine curâ secularia, et quorumvis ordinum regularia, qualitercumque, ut prædicitur, qualificata, etiam personalem residentiam requirentia, et sine dispensatione apostolicâ, simul eodemque tempore, etiam per longissimi temporis spatium, obtinueris, vel ob aliam quæcumque causam, fructus tuos non feceris, sed illos malè et indebitè perceperis; et propterea ad illorum restitutionem, cameræ nostræ, vel ecclesiis, monasteriis, et beneficiis prædictis, fabricæ sancti Petri, vel cuiuscumque alteri personæ, vel loco teneris; dummodò super his, causa, te vivente, non fuerit introducta et terminata, molestari, et inquietari posse, nec debere, nec etiam, ex eo quòd in prædictâ curiâ, aut quâcumque mundi parte, vel extra ecclesias, cathedrales et metropolitanas, ad quas forsân te assumi contigerit, aliaque beneficia; curam animarum habentia, et personalem residentiam requirentia, secularia, et quorumvis ordinum, etiam hospitalium, sancti Joann. Hierosolymitani, regularia, et qualitercumque qualificata nunc; et pro tempore obtenta, et obtinenda, etiam pro tuâ solâ voluntate, et nullâ subsistente causâ, non resistendi, et tam condito testamento, vel aliàs, tam inter vivos, et sine ultimâ voluntate, factâ dispositione, quàm etiam ab intestato, et nullâ, vel minùs validâ et legitimâ dispositione, ut prædicitur factas, te decedere contigerit, constitutione felic. record. Pii papæ quarti, similiter prædecessoris nostri, contra quoscumque episcopos, archiepiscopos, et alios ecclesiarum prælatos, necnon ecclesiarum parochialium rectores, aliàsque personali residentia adstrictos, extra illam quomodocumque decedentes.

7 kalend. decembris, pontificatus sui anno primo, seu priori tempore emanatâ, et aliis quibuscunque constitutionibus, et sacrorum canonum, ac etiam conciliorum generalium et universalium decretis minimè obstantibus, aut alio quocunque prætextu molestari, vel perturbari posse, vel debere : ac etiam decernimus, quam per quancunque causam; præsentis facultates, ac aliæ tibi concessæ, nullo unquam tempore, annullari, invalidari, aut irritari possint, neque, te illis privatum, aut indignum redditum, aut aliàs illorum commodum, et utilitatem, in totum, vel in partem amisisse, dici valeat per quencunque abusum, illicitam negotiationem, decessum extra residentiam, aut aliam quancunque causam, seu excessum, etiam majorem expressis, etiam inexcogitatum vel inexcogitabilem; sed ordinata per te, ut prædicitur, tam inter vivos, quàm in ultimâ voluntate, semper validâ et firma existant, etiam si tu, nullis ex præd. vel aliis, etiam excogitatis, et inexcogitabilibus defectibus labores, etiam quod disposuisti et dispones ad favorem quoruncunque illegitimorum, non tam ex proprio corpore procuratorum, ut prædicitur indignorum vel incapacium ex quâcumque causâ, etiam in præsentibus, vel aliis facultatibus tibi, ut prædicitur concessis, non comprehensâ, non ad cameram nostram seu fiscum apostolicum, seu ad ecclesias, monasteria, seu loca prædicta, sed ad d. tuos hæredes, et successores, qui ex testamento, seu tibi ab intestato essent successuri, pertineant, aut pertinere prætendi possint. Præsentis verò litteras, nullo unquam tempore, de subreptionis, vel obreptionis vitio, aut intentionis nostræ, vel alio quocunque defectu, et prætextu, ac ex quâcumque quantumvis legitimâ causâ, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari ad terminos juris reduci, ut adversus illas, quodcumque juris gratiæ, vel facti remedium impetrari, neque sub prædictâ Pii IV prædecessoris nostri super residentia, et aliis apostolicis constitutionibus, et sacrorum canonum, ac conciliorum, synodali, vel provincialium, ac etiam generalium, ac universalium decretis, ac etiam sub quibusvis similium facultatum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, declarationibus apostolicis cancellariæ apostolicæ regulis, et præsertim illa, de jure quæsito non tollendo, per nos, et Sedem eamdem, etiam, motu, scientiâ, et potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter ex quibusvis causis, etiam inexcogitabilibus, etiam in favorem fidei factis, et in futurum faciendis, comprehensis, sed ab eis semper exceptas; et quoties comprehendi viderentur, toties in pristinum statum restitutas, repositas, et plenariè reintegratas, ac de novo, etiam sub quâvis posteriori datâ, per te, et alios prædictos, à te causam quomodolibet habentes, ut supra, seu habituros, eligendâ, concessas; semperque validas, et efficaces fore, suoque per nos et integros effectus sortiri, nec præsentis per nos similes vel dissimiles gratias tibi concessas, et concedendas revocari, invalidari, suspendi, limitari, atque confundi, sed de illis cumulativè in

omnibus et per omnia uti : et si quid in unâ ex facultatibus hujusmodi defecerit, per aliam suppleri debere; nec te ad aliquam particularem licentiam, seu indultum, aut confirmationem præsentium à nobis, vel successoribus nostris Romanis pontificibus petendum, aut impetrandum, vel etiam in aliâ quâcumque simili gratiâ, vel ejus confirmatione, tibi quomodocumque concedendâ, de præsentis mentionem aliquam faciendi, nullatenus teneri, nec ad illam unquam necessitate cogi, nec te, tuosque hæredes, legatarios, donatarios, aut alios jus et causam à te habentes, vel habituros, seu quovis alios ad præsentis, in eadem camerâ, etiam juxta constitutionem Pii papæ IV, de gratiis, qualecunque interesse cameræ apostolicæ concernentibus, intra certum in eâ expressum tempus, præsentandis, et in eâ suisque libris admitti, registrari, faciendis; aut labores et servitia, ac præd. seu causas, et quævis alia, etiam quantumvis necessaria, in judicio, vel extra probandum, seu verificandum, tuosque hæredes et successores ad solutionem regalium, seu propinarum ullo unquam tempore teneri, aut ad præmissa seu præmissorum aliqua, ullâ necessitate, causâ vel ratione cogi, vel compelli; nec etiam per viam sequestri, aut alias propterea molestari posse. Et nihilominus præsentis, ad effectum tuendi possessionem, et dominium hæredum, et successorum prædictorum, sufficere, easque, et inde secuta et sequenda quæcumque semper et perpetuò valida, firma, et efficacia fore, et esse, ac persistere. Sicque in præmissis omnibus, et singulis, per quoscunque judices ordinarios, et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinales, necnon ejusdem cameræ camerarium, thesaurarium, præsidentes, clericos, collectores, subcollectores in quâcumque causâ et instantiâ. Sublatâ eis, et eorum cuilibet quâvis aliter judicandi, interpretandi facultate, vel auctoritate judicari, et diffiniri debere, ac irritum et inane, si secus super his à quoquam, quâvis auctoritate, scienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Quocirca venerabilibus fratribus nostris Ostien. et Portuen. episcopis, ac dilecto filio curiæ causarum cameræ apostolicæ auditori generali, motu, scientiâ, et potestatis plenitudine similibus, mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se vel alium, seu alios præsentis litteras, et in eis contenta quæcumque ubi, et quando opus fuerit, et quoties pro parte tuâ, et quoruncunque donatariorum, legatariorum, hæredum, et successorum quomodolibet tuorum, et aliorum prædictorum, desuper fuerint requisiti, solemniter publicantes, tibi que et aliis prædictis, in præmissis efficaces defensionis præsidio assistentes faciant auctoritate nostrâ omnia, et singula præmissa per locorum ordinarios, et cameræ apostolicæ commissarios, et deputatos, et alios quoscunque observari : non permittentes te, vel dictos donatarios, legatarios, hæredes, et successores tuos, aut eorum aliquem desuper à quoquam indebitè molestari, perturbari, aut aliàs quomodolibet impediri, contradictores quoslibet. et rebelles. per sententias, cen-

suras, et pœnas ecclesiasticas, aliaque opportuna iuris, et facti remedia appellatione postpositâ compescendo, legitimisq; super his habendis servatis processibus, sententiis, censuras, et ipsas, etiam iteratis vicibus aggravando, interdictum ecclesiasticum apponendo, et auxilium brachii secularis invocando, quatenus opus fuerit. Non obstantibus præmissis Pii IV, super illicitâ negotiatione, et ejusdem super residentiâ episcoporum, archiepiscoporum, et aliorum prælatorum, necnon rectorum, parochialium ecclesiarum cæterorumque personali residentiâ adstrictorum extra illam quomodocumque decedentium, sub datum 7 kal. decembris, pontificatus sui anno secundo, vel alio veriori tempore, ac etiam Bonifacii Papæ VIII, per quam concessionem de fructibus in absentia percipiendis, sine præfinitione temporis fieri prohibentur; necnon aliarum constitutionum, et Sac. canonum et conciliorum, etiam generalium, et universalium statutorum, quibus decernitur, prælatos, et beneficiatos quoscumque propter non residentiam, seu incompatibilitatem, aut illicitam negotiationem, aut aliâ quâcumque de causâ bona acquisita, fructusque ecclesiarum, monasteriorum, et beneficiorum, suos non facere, sed eos, ecclesiis seu beneficiis pro eorum reparatione, vel successoribus in eis deberi, vel in alios quoscumque pios usus eroganda, vel cameræ apost., et alio quocumque modo, vel cuicumque alteri personæ applicanda esse, et quod in litteris provisionum seu commendarum ecclesiarum, monasteriorum, et aliorum beneficiorum quorumcumque tibi factarum, et faciendarum expressè caveatur, quod tu quartam, vel tertiam, aut aliam eorum fructuum partem in fabricam Ecclesiæ, paramentorum emptionem, vel fulcimentum, in pauperum alimoniam, aut alios quoscumque pios usus convertere tenearis: ac etiam Pii quinti, sub datum 3 kal. septembris, 1567, pontificatus sui anno secundo; in quâ disponitur, ornamenta, et paramenta ecclesiarum, sub quibuscumque facultatibus testandi, minimè comprehendi, nec sub appellatione spoliî venire, sed ad ecclesias, monasteria, et beneficia quibus præfuerit, pertinere, et aliâ ejusdem Pii V constitutione contra illegitimos, quæ incipit: *Quæ ordini ecclesiastico*, sub datum sexto kal. februarii, pontificatus sui anno 6, seu alio veriori tempore, et aliis constitutionibus, contra eosdem, et illorum descendentes, uxores, et alias personas prædictas illegitimas, quomodolibet attinentes, tam per eundem Pium; quàm alios quoscumque Romanos pontifices similiter prædecessores nostros, ac nos editis, necnon Pauli III, Pii IV et Pii V, ac quorumcumque aliorum Romanorum pontificum, pariter prædecessorum nostrorum, sive etiam nostris, et præsertim super prælatorum, et aliorum beneficiorum decedentium, spoliis, hactenus editis, et in futurum edendis constitutionibus, et ordinationibus, et declarationibus, ac etiam quibusvis ecclesiarum, monasteriorum, seu aliorum locorum, tam secularium quàm regularium in quibus beneficia hujusmodi forsân fuerint seu à quibusvis illa dependere contigerit, etiam

sancti Joannis Hierosolymitani, aliarum quarumcumque militiarum, etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, ac privilegiis quomodocumque etiam per nos, et Sedem Apostolicam hactenus concessis, et in futurum concedendis, etiam si de illis servandis et impetrandis litteris apostolicis contra illa præd. eccl. monasteriis, ordinibus, et militiis, seu illorum præsulibus, administratoribus et magistris, et aliis quibuscumque personis, per te, vel procuratorem tuum hactenus præstiteris, vel in posterum te præstare contigerit juramentum, ac litteris recol. mem. Alexandri Papæ VI, prædecessoris nostri, per quam etiam forsân motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine, inter alia statuit, et ordinavit, quod tertia vel alia tunc expressa pars omnium, et singulorum bonorum mobilium, et immobilium ex ecclesiis et aliis dignitatibus, et beneficiis ecclesiasticis, seu, aliâs acquisitorum, sed etiam intuitu et contemplatione personæ, pro temporum, provenientium, de quibus per ipsius S. R. E. cardinales pro tempore existentes, quibuscumque testamentis, donationibus, codicillis, et aliis ultimis voluntatibus, quovis modo, etiam ad pias causas quascumque, et alios licitos usus, prætextu similium licentiarum, facultatum et gratiarum, eis pro tempore concessarum, testari, seu disponere contigerit dictæ cameræ, pro cruciatâ sanctâ, et aliis dictæ Romanæ ecclesiæ necessitatibus supportandis, reservare, illaque ad dictam cameram, pleno jure pertinere, ipsamque cameram ea vendere posse, irritumque exindè decrevit, et inane, si secus super his, à quoquam, quâvis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, et quibusvis similium facultatum restrictionibus, limitationibus, modificationibus, revocationibus quomodolibet factis et faciendis, cancellariæ quoque Apost. regulis, etiam illa, de jure quæsito non tollendo, ac synodalibus, generalibus, et universalibus conc. quomodocumque editis constitutionibus, decretis, et statutis, privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis, tam dictæ fabricæ quàm quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis, derogatoriis aliisque efficacioribus, et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, in genere vel in specie, per quoscumque Romanos pontifices, prædecessores nostros, ac nos, et sedem hujusmodi, etiam iteratis vicibus, concessis, confirmatis, et innovatis, omnibusque aliis, et singulis, quæ in aliis facultatibus testandi, tibi per nos, forsân, concessis volumus non ob stare, cæterisque contrariis quibuscumque. Decernentes, præsentem litteras, omniaque, et singula in eis contenta, valida, et efficacia fore, et esse, ac suum plenarium, et integrum effectum sortiri, etiam si in eadem camerâ apostolicâ, juxta constitutionem pæ mem. Pii Papæ IV pariter prædecessoris nostri, sub datum 8 id. augusti, pontificatus sui anno 6, vel alio veriori tempore, registratæ, et insinuatæ non fuerint: cui constitutioni, cæterisque omnibus, et singulis suora dictis, et aliis quibuscumque in contrarium

quomodolibet faciendis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus, omisso, et in formâ in illis traditâ, observatâ, inserti forent, præsentibus pro sufficienter expressis, et insertis habentes: illis aliâs in suo robore permansuris, hæc vice duntaxat specialiter, et expressè derogamus, aut si aliquibus communiter, aut divisim ab eâdem sit sede indultum, quòd interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per litteras apostolicas, non facientes plenam et expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem. Datum Romæ, apud sanctam Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 3 octobris 1630, pontificatûs nostri anno 8. »

M. A. Maraldus.

Quare nos docet antiquus Curie Romanæ stylus, ut parùm obstat Manfred in. Tract. de card., decis. 126, dùm ait ex præscriptâ consuetudine cardinales, sine licentiâ testari posse; quod est omninò falsum, dùm testari nequaquàm possint nisi præcedente sum. Pontificis licentiâ, nec hujusmodi licentia aliquid operatur nisi fuerit in camerâ apostolicâ registrata, ut supra visum est juxta constitutionem Pii IV, quamvis quòd hujusmodi registrationem pro cardinalibus, aliisque qualificatis personis facilè derogari consueverit, teste Germonio de Indult. card., § *Quod tu Romanam*, num. 28 et 29, ubi num. 56, quòd si testamentum cardinalis antiquum reperiatur, quod publicè pro legitimo, validoque habeatur, ac in eo de bonis dispositum sit, de quibus sine licentiâ summi Pontificis disponere vetitum sit, eaque non ostendatur, nihilominus existimandum est, illud de Papæ licentiâ conditum esse ex Alexand. consil. 101, num. 5, volum. 7.

Quinimò id ex ipsâ practicâ satis liquet; nam cùm tempore fel. record. Pauli V, repente obiisset bo. mem. cardinales Palavissinus, licèt ipse sicut cæteri eminentissimi cardinales, amplissimam testandi facultatem haberet, statim tamen sua bona fuerunt per cameram apostolicam irremissibiliter incamerata. Quod quidem mihi magnam attulit admirationem; ex eo, quòd in facultatibus hujusmodi cardinalibus concessis ferè semper adjicitur clausula, quòd illæ valeant, etiam si illi decederent ab intestato: sed tamen audivi, hujusmodi clausulam non adesse in litteris facultatis supra dictis cardinalis.

CAPUT III.

Praxis clausularum licentiæ testandi de redditibus ecclesiasticis.

Hic verò de tribus tantummodò, circa hanc praxim, ac clausulas supradictarum litterarum, querere visum est; reliqua verò de necessitate reassumam in meâ Practicâ beneficiâli. Primò, non semel in dubium audivimus revocari, utrùm licentia, sive facultas testandi de redditibus ecclesiasticis, de quibus aliâs testari

non licet, necessariò præcedere debeat testamentum; an verò illud, jam antea conditum, per supervenientem hujusmodi facultatem revalidetur.

Et quidem tale testamentum valere, docet Barbos., de Potest. episc., alleg. 11, n. 7, ubi ait per supervenientem licentiam hujusmodi, validum esse testamentum prius conditum; eâ præsertim motus ratione; quia sufficiens est ad ejus valorem, utabilitas testandi adsit tempore mortis, à quo robur sumit, ubi plures allegat doctores, præsertim Paul. de Castr., hanc sententiam sustinentes in monacho, de licentiâ Papæ testante et ibi ait, quòd quando Papa concedit licentiam testandi, cardinali vel episcopo, de fructibus beneficiorum, hujusmodi licentia se extendit ad testamentum jam conditum: nec quidem id à recto rationis tramite noscitur deviare; quandoquidem, et alibi constat, quòdabilitas superveniens, respectu alicujus actûs, seu effectûs producendi, ita operatur cùm supervenerit, ac si à principio adfuisset, text. in l. *Si quis in senatorio*, in fin. ff. de Rit. nupt., et ibi etiam Not. gloss., et Bald. in l. *Si quis tutor*, § *Quamvis*, vers. *Quid ergo*, ff. eod., et ibi etiam d. Gloss., in verbo *Obliviscuntur*. Hinc nominatus ad beneficia curata, licèt ætate minor, et sic tunc inhabilis, sufficit, quòd reperiatur major tempore acceptationis, ut aliâs diximus, et ait Rebuff., in tract. de nominat., q. 9, post num. 52, per text. in l. fin., c. de Testam., Mandos., Tract. signat. grat. hoc tit., vers. *Occurrit*, ubi tenet, hujusmodi licentiam respicere, seu validare testamentum jam factum, prout in propriis terminis tenet Alex. post. Paul. de Castr., in l. *In militibus*, in princip., c. de Milit. testam., et dixit Bald., in l. fin., col. ult.; R. de *Sent. quæ sin. cert. quant.*, quòd si testator legat centum Berthæ maritandæ, et ipsa jam testamenti tempore maritata erat, eidem debentur illa centum per text. in l. *Si jam facta*, ff. de Cond. et Demonstr.; Paris., de Resign. benef., lib. 11, q. 7, num. 9, ubi arguit à gratiâ, *Perinde valere*, quæ habet oculos retrò, et revalidat omnia ab initio, cum omnibus inde secutis; dicens, quòd si Papa concessit abbati privilegium testandi, illa gratia facit ut testamentum jam factum, sustineatur; ita ut illud valeat absque novâ declaratione, et idem, si princeps concessit alicui licentiam faciendi molendinum, illa porrigitur ad molendinum jam factum: quare, secundum terminos juris, sufficit in testamento adesse facultatem tempore mortis, l. *Si quis filio exheredato*, § *Irritum*, ff. de Injust. reput. testam.; Alex., in leg. *Et militibus*, c. de Testam. mil.

His tamen non obstantibus, sententia negativa verior est, et in praxi recepta; omissis enim omnibus aliis quæ adduci possunt, facit, quòd cujuscumque rei initium spectari debet, l. *Qui id, quod*, ff. de Donat., l. *Quod ab initio*, et ibi Dec., ff. de Reg. jur., cap. *Firmatur*, eod. tit., lib. 6, cap. *Dudum*, 1, de Elect. card., cons. 104, col. 2, in princip., ubi ait quòd potestas superveniens non validat actum ab inhabili, Felin., in cap. 2, de Constit., num. 22; Alex., cons. 17, num. 4 et 5, vol. 4, sumus enim in casu,

quo requiritur, quod præcedat licentia et auctoritas, non autem in casu, quo sufficit consensus, qui satis est, ut post actum superveniat, cap. *Suggestum*, de Jure patr., leg. *Cum vir prædium*, ff. de Usufr.; Barth. et Jas., in l. *Si quis mihi*, § *Jussum*, ff. de Acquir. hered.; Put. decis. 268, num. 2, lib. 3, quia licentia, nihil aliud est, quam collatio libertatis ei concessa, qui eam non habet ex se ipso, cap. *Licet*, de Regul.; Bald., cons. 290, lib. 3, ac propterea hujusmodi licentia prohibitionem ostendit, text. in l. fin., c. de Jur. emph., et quoties aliqua forma, solemnitas, in aliquo aliquo actu requiritur, oportet quod illa præcedat, non autem subsequatur, d. leg. *Si quis mihi*, Barth., in l. *Si autem plura*, vers. *Quandoque requiritur licentia*, de Aqu. plu. aren., ac proinde id inter licentiam, et consensum noscitur versari discrimen; quia nimirum, de naturâ consensûs est, quod regulariter possit subsequi, licentia autem semper debet præcedere, nec eam sequi sufficit, auth. *Licentia*, c. de Episc. et cler., cap. *Licet*, de Regular., et in propriis terminis adest notabilis decis. Caputaque, 285, num. 1, p. 3, in quâ expressè habetur quod licentia concessa cardinali, ad effectum disponendi de rebus acquisitis ex fructibus ecclesiasticis, non validat testamentum antea factum, quia dicta facultas respicit actum faciendum, et sumus in casu, quo requiritur quod præcedat licentia et auctoritas, Alex., cons. 17, n. 4 et 5, vol. 4, Gonz., ad reg. 8; Cancell., Gloss. 47, n. 49, ubi ait, quod supra dicta decisio est potissimè attendenda, per quam, sicut dictum est, ita fuit resolutum, ac pluries in facti contingentia vidimus, et audivimus practicari; et in simili subdit ibidem id. Gonz., n. 47, quod facultas ad majoratum instituendum, debet præcedere ipsius majoratus institutionem, nec ipsum majoratum validari ex licentiâ subsecutâ, nisi expressè majoratus jam factus confirmetur.

Secundò, utrùm supra dicta licentia restringatur ad primum tantummodò testamentum, jam conditum, an verò illius vigore, possint plura condi testamenta. Ratio autem dubitandi, duplex insurgit. Prima, quia hujusmodi licentia, sicut ipsa dispensatio, adeò strictè interpretanda est, ut si aliquid operetur, non sit ampliùs extendenda, capitul. 1, § *Ille verò*, de Fil. presb., in 6. Secunda, quæ primæ est ferè affinis; quia in odiosis et onerosis, prima concessio respicit tantummodò priorem actum, per text. in c. *Non potest*, § 1, de Præb. in 6, ac propterea ita hic dicendum est, cum hujusmodi facultas sit odiosa, et tanquam contra juris communis dispositionem, restringenda, cap. *Quod dilecto*, de Consang. et affin., c. 1, in fin., de Fil. presb. in 6; Gloss., in Capitul. ordinarii, de Off. ordin., cod. lib.; Abb. in c. *De multa*, de Præb., ac propterea intelligenda est secundum jus commune, ut illud minùs lædat, quàm fieri possit, id. Abb., in d. c. *De multa*, num. 4.

Nihilominùs contrarium verius est, tanquam in praxi receptum, quæ ita docet, nempe oratorem posse plures in vim dictæ facultatis testari; cum satis clarum sit privilegium debere intelligi secundum naturam

materiæ, super quam conceditur, licet tanquam dispensatorium strictè interpretandum, ut supra dictum est, Mandos., super reg. 25, q. 4, num. 3. Ea autem est natura testamenti, ut quamdiu testator vivit, revocari possit, et iterum condi, vel confirmari; ita ergo hæc facultas testandi intelligenda est ut orator quoties sibi placuerit, possit revocare testamentum factum, et iterum testari. Quod autem dictum est, nimirum, quod in odiosis, simplex concessio respicit primum tantum actum; ita intelligi debet, quandò videlicet primus actus, aliquem habuit effectum, super quo jam ipsa facultas, tanquam contra jus suum est effectum sortita; quod quidem de testamento dici non potest, nisi post mortem testatoris, ita Navar., in opus. de Reddit., q. 3, n. 13 et 24, relatus per d. Sanch., in d. Cons. moral., d. c. 2, dub. 52, n. 2, nec dici potest, ipsam dispensationem, sive privilegium suum fuisse sortitum effectum in primo testamento, quod non ex ultimâ testatoris voluntate est intelligendum; ac propterea non est adeò dicta dispensatio restringenda, ut in nihilo prorsus operetur; ac proinde reddatur in totum inefficax et elusoria; cum in quacumque mundi dispositione, ea sit sumenda interpretatio, ut actus magis valeat quam pereat, ut ait text. in l. *Quoties*, ff. de reb. dub., cap. *Abbate sanè*, de Verb. signif.; Gamb., de Auth. leg., lib. 10, num. 274, concedendo etenim summus Pontifex, ut quis possit condere testamentum, censetur quidem licentiam concedere secundum naturam testamenti, quæ est, ut possit, quodcumque per testatorem revocari, l. 2, ff. *Quemad. testam. aper.*, quare haud dubiè hujusmodi facultas intelligi debet de ultimâ voluntate testatoris, quæ omninò supponit nullam priorem voluntatem; cum quælibet dispositio recipiat interpretationem à subjectâ materiâ, etiam verba impropriando, l. fin. in *computationes*, c. *De jur. delib.*; Barth., in l. *Uxorem*, § *Testamento*, ff. de Leg., 3, Bald., in l. *Gallus*, § *Quidam rectè*, in 3 not., ff. de Lib. et posth., et in l. *Hæredes mei*, § *Cum ita*, ff. ad Trebell. Anchar., cons. 264, quibus quidem juribus sic stantibus, cum de jure communi detur revocatio prioris testamenti, per aliud posterius, non videtur posse dari ratio, cur hujusmodi facultas non debeat recipere hanc passivam interpretationem, respectu revocabilitatis, seu mutationis voluntatis; cum verba hujusmodi facultatis, debeant omninò intelligi de testamento valido, et morte confirmato: quod quidem benè etiam suaderi potest, attentè mente summi Pontificis, hanc licentiam concedentis, ubi nulla ratio suadet, cur ipse intellexerit de primo magis quàm de secundo testamento; cum nihil suâ interesse videatur à principio, an primum potiùs valeat quàm secundum; ac propterea, cum sit eadem voluntas quoad utrumque, non debet ista facultas restringi ad primum. Ita etiam ex parte impetrantis, qui aliter sibi imponeret legem, à quâ non posset recedere; attentè præsertim ipsius testamenti definitione, quod, videlicet, si voluntatis nostræ justa sententia, de eo, quod quis post mortem suam fieri velit; quare si aliter ista facultas

veniret interpretanda, evanesceret, quidem, quoad hoc eisdem testamenti definitio: cum nullum ipsius testamenti verbum eidem convenerit: cum enim dicitur, *voluntatis nostrae* non convenit, quia est revocata, dicitur, *iusta sententia*, nec etiam, cum sit contra naturam testamenti; cum similiter dicitur, *cum quis post mortem suam fieri velit*, neque convenit; quia, cum primum testamentum est revocatum, est potius de eo, quod post mortem suam fieri nolit, ac demum, quia absurdum videtur, quod quis vellet sic relinquere ei, cui nihil relinquere vellet, novis supervenientibus causis, post primum testamentum conditum. Nec propterea valet dicere, quod in materiâ odiosâ, in actu hominis, quælibet dispositio intelligenda est de primo actu; quando quidem id non procedit, ubi subjecta materia aliud suadet, nimirum, cum actus ex sui naturâ sit multiplicabilis, et ubi secundus actus est revocatorius, primi sui natura revocabilis; cum testamentum possit usque ad mortem mutari, minui, corrui, et revocari, c. ult., *Voluntas*, 15, q. 2, c. *Cum Martha*, de Celebr. miss., quod adeo verum est, ut nullâ ratione possit inveniri via, ut testamenta fiant irrevocabilia; quinimò, nec pactum non revocandi aliquid efficit, Sanch., cons. moral., l. 4, c. dub. 17, et in tantum procedit, etiam si quis juravit se non revocaturum testamentum; quia nihilominus valet posterius testamentum; nam, cum illud sit de sui naturâ revocabile usque ad mortem, juramentum non aufert hujusmodi testamenti naturam; nullumque medium dari potest, ut testamentum non sit usque ad mortem revocabile, Sylv. et Armilla, verbo, *Testamentum ille*, 1, q. 12, d. *Iste*, n. 4, verum tamen est, quod qui tale testamentum revocat, efficitur perjurus; quia cum possit licitè juramentum servare, illud violat, id. Sanch., d. c. 1, dub. 17, in fin., pro quibus omnibus adest notabilis Rot., decis. 47, par. 1, divers. in quâ concessa fuit episcopo Pientin. per summum Pontificem, facultas testandi; ac propterea in dubium revocabatur, an videlicet, dictus episcopus, vigore hujusmodi facultatis, potuerit primum testamentum revocare, et condere secundum; et fuit conclusum affirmativè, ut ex præmissis patet.

Hæc quidem interpretatio, tunc necessaria fortasse videtur, quando videlicet, in ipsâ testandi facultate non fuerit id per summum Pontificem declaratum; sicut videmus in antiquis hujusmodi concessionibus; in quibus simpliciter dicebatur quod oratori tribuebatur ista facultas; et etiam in quibusdam modernis concessionibus ita vidimus: quare præmissa deservire possent, si talis fortè casus eveniret, quod ex tenore litterarum prædictæ confacultatis id non apertè constaret. Quare regulariter istis temporibus nulla quidem cadit dubitatio, cum per clara verba constet, non semel tantum posse oratorem testamentum ita condere, sed quoties opus fuerit; cum in formulâ prædictarum litterarum, detur facultas disponendi semel, vel pluries, in toto, vel in parte etiam successivè seu in totum, jam forsitan in facto testamento, donatione, legatis, dispositione quâcumque perseverandi; disposi-

tionesque semel vel pluries in toto, ac in parte factas, et faciendas, etiam sæpè et sæpius moderandi, limitandi, commutandi, alterandi, ac in totum, vel in partem revocandi, ac aliàs, in personas distribuendi; ita ut per priores, et quascumque dispositiones, ut supra factas pro tempore quomodolibet faciendas, nunquàm hujusmodi facultates consumptè dici possent, sed semper, et quancumque valeat orator dispositiones prædictas mutare, et alterare, ac in totum, vel in partem revocare, prout ei videbitur: quod quidem in supra dictis antiquis formulis non adjiciebatur; sed tantum ita dicebatur, videlicet: *Pro libito tuæ facultatis, liberè et licitè valeas plenam, et omnimodam licentiam, et facultatem concedimus*, prout in d. decis., sub n. 10, vers. *Rursus*. Quandoque etiam aliud ferè simile in hujusmodi supplicationibus adjicitur decretum, per quod declaratur quod concessa hujusmodi gratia ac litteræ super eâ conficiendæ, etiam per similes, vel dissimiles concessionès, et facultates testandi episcopo oratori hactenus factas, ac in posterum faciendas, ac concessas, et concedendas, non confundantur, nec alterentur, aut confundi et alterari censeantur; sed illis, et aliis sibi pro tempore factis, concessis, cumulativè in sui ac hæredum, etc., legatariorum, etc., beneficium et commodum in omnibus et per omnia uti liberè et licitè valeat, et siquidem in unâ ex concessionibus et facultatibus hujusmodi defecerit, id per aliam suppleri. Et licet in his facultatibus pro cardinalibus, totum id pinguioribus verbis et clausulis explicetur, idem profectò intelligendum est de quibuscumque similibus facultatibus.

Sanè, ob eandem rationem, tantò magis extenditur ista facultas ad codicillandum; quidquid dicat Soc. Jun., cons. 13, num. 12, vol. 1, qui ita tenuit propter odium hujusmodi facultatis, quæ cum sit odiosa, venit restringenda; et nihilominus, oppositum est verius, cum clara sit illa conclusio, quod cui permittitur posse testari, potest etiam codicillari, text. est expressus in l. 1, ff. de leg. 1, codicillus etenim nil aliud est, nisi minor ultima voluntas, et minus solemnis; quare, ita se habet ad testamentum, sicut scapha se habet ad navem: licet enim scapha non sit navis magna, tamen est navis, ut in l. fin., ff. de Fund. instruct., ita etiam codicillus, qui licet non sit testamentum, tamen ejus naturam habet; unde meritò testamenti appellatione, venit etiam codicillus, DD. in l. 1, ff. de Testam. Dec., cons. 512, col. 1, ad fin., et dicit text. in l. *Sciendum*, ff. de Leg. 1, quod isti casus testandi, et codicillandi à jure sunt æquiparati: nihilominus autem bonum est, in supplicatione adjicere hanc etiam codicillandi facultatem ad omne dubium submovendum, ut ait Mandos. in Prax. signat., hoc tit., vers. *Alia etiam*, ubi ait quod pragmatici Romani hæc communiter ignorant, ac casu quodam, formulas suas conficiunt, vel alibi repertas, ad litteram transcribunt; quo fit ut plerumque rescripta impetrantes, ob pragmaticorum inscitiam, desidiam, et ignaviam, operam, et impensam perdant, Sanch. de Matr., l. 8, disp. 1, n. 38, ubi ex pluribus probat episcopum aut mona-

chum, cui data est potestas testandi, posse etiam codicillum facere aut causâ mortis donare; cum hæc sint partes ultimæ voluntatis. quæ concessio testamento, conceduntur, et ibi contrarium sentientes reprobat, et probat. id. ex l. Marcellus, ff. de Donat. caus. mort.

Pro quâ autem summa detur cardinalibus huiusmodi facultas, dicendum est quod diversis temporibus fuit diversimodè observatum; quandoque enim vidimus eam dari pro maximâ, determinatâ tamen summâ; hodie verò regulariter pro quantumvis maximâ summâ; ad differentiam aliorum prælatorum; prout infra in earum formulâ pro eisdem patebit; ac proinde, ipsis cardinalibus in recompensationem laborum quos pro Sede Apostolicâ sustinent, ac servitiorum, conceditur facultas testandi pro quâcumque notabili et notabilissimâ et inexcogitabili summâ, ut ex supra dictâ formulâ patet, nec tamen, per huiusmodi sic amplam testandi facultatem, intendit summus Pontif., tertio aliâs præiudicium inferre, sed illa, qualiscumque sit, intelligenda est sine præiudicio tertii, et secundum jus commune, c. *Ex parte*, 2, in fin. et c. *Super eo*, ante fin., de Off. deleg., c. *Ex multiplici*, ibi, *Quia non fuit intentionis nostræ*, de Rescript. in 6, et habemus integram regulam cancellariæ apostolicæ, per quam Papa declarat, quod per quascumque gratias, etiam motu proprio concessas, nulli sibi jus quesitum tollatur, id Mandos. Prax. signat., hoc tit., vers. *Indultum huiusmodi*, fol. 90.

Nunquàm tamen in huiusmodi facultatibus testandi pro cardinalibus annulus cardinalitius, sive jura, illius ratione veniunt: quæ semper in specie, et expressis verbis, omnino excipiuntur. Quisnam verò sit, et quomodo detur novo cardinali, annulus cardinalitius, et quænam, ante illius dationem præcedant, hæc paucula pro iis, qui has cæremonias non viderunt, easque prorsus ignorant, hic non ita prorsus otiosè referre placuit, videlicet, quod post nonnullas alias cæremonias, in publico consistorio, stantibus antiquis cardinalibus in circulo, ante Pontificem, prior ex novis cardinalibus nominatus genuflectit ante Pontificem, cui Pontifex imponit galerum rubrum super caput ejus, dicens: *Ad laudem omnipotentis Dei, et sanctæ Sedis Apostolicæ ornamentum, accipit galerum rubrum, insigne singulare dignitatis cardinalatus per quod designatur, quod usque ad mortem, et sanguinis effusionem inclusive, pro exaltatione sanctæ fidei, pace et quiete populi christianiani, augmento et status sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ, et intrepidum exhibere debeas. In nomine Patris.*, etc., et sic unicuique sigillatim galerum imponit, secundum ordinationem sive pronuntiationem. Postmodum in consistorio, sum. Pontifex, eisdem cardinalibus clauditos; eis inhibendo ne quid loqui præsumant in consistoriis aut consiliis, quousque de consilio fratrum duxerit eis os aperire. In secundo autem, seu tertio consistorio, ipse Pontifex aperit eis os in hunc modum, præmissis quibusdam, dicens, *Aperimus vobis os tam in collationibus, quam in consiliis, atque in electione summi Pontificis, et in omnibus actibus, tam in consisto-*

rio, quam extra, qui ad cardinales spectant, et quos soliti sunt exercere. In nomine Patris, etc. Deinde, ipsi novi cardinales, ad summum Pontificem, unus post alium, accedentes, primus genuflectit ante Pontificem, qui accipiens annulum pretiosum, ad hoc præparatum, immittit in digito annulari dextræ manûs cardinalis; dans ei annulum et titulum, dicens: *Ad honorem Dei omnipotentis, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, et S. N. committimus tibi Ecclesiam S. N. clero et populo, et capellis suis, secundum formam quâ committi consuevit cardinalibus, qui eandem ecclesiam in titulum habuerunt.* Et circa eandem annuli dationem, sciendum est, quod novi cardinales, etiamsi antea erant prælati, non debent portare annulos, antequam illos habeant à summo Pontifice. Cum autem acceperint annulum, et titulum, osculantur pedem, et manum Pontificis, qui ipsos cardinales elevat ad osculum oris, prout hæc, et alia vidèri etiam possunt circa id in l. 1 Sacrar. cærem., c. 6, 7 et 8.

Quare, in proposito etiamsi gratia concedatur, sive motu proprio, sive ad supplicationem, cum transit per datariam apostolicam, semper in illius calce ita additur per dominum datarium, videlicet: *Et circa annulum cardinalitium, seu jura illius ratione, cameræ apostolicæ debita.* Quæ quidem jura consistunt in quingentis ducatis auri de camerâ, qui, post obitum singulorum cardinalium, pro pretio annuli, eis, in eorum ad cardinalatum assumptione, adhiberi soliti, cameræ apostolicæ persolvuntur, prout in Constitut. 7 Julii III, quâ prohibuit ne de his testare possint: quæ quidem emolumenta fel. record. Gregorius XV, Basilicæ S. Joannis Lateranen. ad certum tempus concesserat; postmodum verò hanc concessionem revocavit et extinxit; ac sacræ congregationi S. R. E. cardinalium, de fide catholicâ propagandâ, cum omnibus et singulis juribus et actionibus in perpetuum donavit et applicavit; ita ut liceat, eisdem S. R. E. card. ejusdem congregationis, vel ab illis deputatis, illa exigere, ac penes montem pietatis deponere, seu in tot locis montium non vacabilium, aut aliâs quovis modo arbitrio congregat. ad effectum illa convertendi in usus, et necessitates dictæ congregationis. Voluitque etiam quod si aliqui ex ipsis S. R. E. cardinalibus, in eorum vitâ, huiusmodi emolumenta eidem congregationi, pro illius subventionem tradiderint, hæredes cardinalis, vitâ functi, ad eorundem emolumentorum solutionem minimè teneantur; et quod dicta camera propterea, ex quovis quesito colore, nihil aliud à prædictis hæredibus prætereendere possint, etiam ratione stipendii, seu salarii, ut in suâ Constitutione, quæ incipit: *Romanum decet Pontificem*, sub dat. Romæ apud S. Mariam Majorem, 1622, decimo kal. julii anno secundo.

Præterea, prædictus Julius III, in d. suâ constitutione voluit, quod ornamenta et paramenta, capellæ ipsorum cardinalium, capellæ apostolicæ, in quâ missæ papales celebrantur, et ex quâ pauperibus prælatis, ad Romanam Curiam confluentibus, et paramenta ecclesiastica, cum quibus, processionibus, et aliis solemnitatibus, per Romanos Pontifices fieri solitis, in-

cedere possint, non habentibus, subvenitur, devolvantur; prout etiam crucees, candelabra, imagines, patenas, calices; et alia cujusvis generis, tam aurea quam argentea vasa, jocalia et quævis ornamenta, et alia utensilia capellæ singulorum cardinalium decedentium, quæ ad eandem capellam apostolicam pertinent, et per ipsorum cardinalium hæredes prætendi non possint, etiam vigore cujusvis facultatis testandi. Nihilominus summus Pontifex, ipsis cardinalibus concedere solet hujusmodi facultatem, ut de omnibus paramentis et ornamentis, cæterisque rebus prædictis disponere possint, in favorem tamen alienjus ecclesiæ, seu capellæ, aut locipii, arbitrio suo, ut in supra dictâ formulâ patet.

An autem hujusmodi facultas duret, durante vitâ summi Pontificis concedentis, an verò per illius obitum extinguatur, fuit etiam pluries dubitatum, præsertim cum advenisset annis elapsis casus obitus, bonæ memoriæ Herculis vicarii archiepiscopi Rossanen., tunc enim illustrissimus nuntius, cum prætenderet, hujusmodi facultatem extinctam esse per obitum fel. record. Gregorii XV, concedentis, ex eo, quòd litteris hujusmodi facultatis non fuerint infra annum præsentate, juxta regulam revalidatoriam cancellariæ apostolicæ, et tunc me patrocinante, obtinuerunt hæredes declarari validam hujusmodi facultatem; quia ut in similibus terminis tenet 28, Ant. Gomez. in Comment. in l. 43, licentiæ ad instituendum majoratum à rege concessa, post illius obitum, non expirant etiamsi ii, qui acceperunt, illis non fuerint usi vivente rege, qui ea concessit, ubi in illius expositione dicitur, quòd regulariter, concessio gratiæ, vel privilegium principis, est perpetuum, licet decedat re integrâ, antequàm sit executioni demandatum, per text. in c. *Si super gratiâ*, de Off. deleg., in 6, et ibi Gloss., et communiter DD. in c. *Si gratiosè*, de Rescrip. cod. l. 1, ubi disponitur, quòd solum quando exprimitur ad vitam, vel voluntatem, expirat per mortem; secus verò, si simpliciter, vel in dubio, quia semper perpetuò durat, etiamsi causa, propter quam fuit concessum, expiravit, etsit extincta, facit text. in c. *fi.*, § *Porrò*, de Prec., ubi dicitur quòd, licet precarium sit revocabile per expressam voluntatem concedentis, nihilominus non finitur morte, ibi, *porro, precaria, quæ quandoque de ecclesiarum possessionibus fieri solent, non sunt pro voluntate concedentium revocanda*, text. in l. 1, de Constit. Princip., et in propriis terminis ejusdem facultatis testandi à Papâ concessæ, quòd non expirent morte concedentis re integrâ, tenet Molin. de Just. et Jur., 1 tom., tract. secundo, disput. 141; Sanchez. de Matrimonio, libro 8, disputatione 29, num. 28, ubi absque dubio, tenet hanc licentiam non expirare: cum sit gratia facta, ac proinde, cum testamentum vim non habeat nisi post mortem testantis, illi, cui licentia testandi concessa est, imputari nequit, concedente, superstite, cum testatum non esse; ex quo longiorem vitam adeptus est, quamvis, qui facultatem testandi concessit, et in propriis terminis tenuit Rota in d. Pretin. in quâ etiam dabitatum fuit, an talis licentia

expiraverit per obitum Pii IV, concedentis, et fuit conclusum eam durare, etiam post obitum ejusdem Pii, cum regulariter gratia Papæ non expiret eo mortuo, etiam re integrâ, ut ibi, per diversa jura allegata num. 2, Garc. de Benef., p. 6, cap. 2, n. 328, Barbos., de Potest. epis., alleg. 114, n. 25.

CAPUT IV.

Praxis licentiæ testandi pro archiepiscopis et episcopis, etc.

Postquàm vidimus quid servetur in praxi, circa facultates testandi de redditibus ecclesiasticis, eminentissimis cardinalibus concedendas reliquum est videre quid pariter servetur in eisdem facultatibus cum archiepiscopis, episcopis, cæterisque prohibitis personis. Et quidem, cum hæc materia sit nimis frequens, et in principio hujus libri præposuerimus, quæ circa id duximus, etiam pro eisdem, necessaria, tantum hic præmittimus, hujusmodi facultates diversimodè, ac pro qualitate meritorum impetrantium, concedi; hoc insuper addito, quòd si episcopus ita secum petens dispensari fuerit regularis, erit omninò in principio supplicis libelli, Romano Pontifici porrigendi, explicandum; cujus quidem ratio ea sanè est, quia difficiliùs ac magis limitatè religiosis, etiam episcopis hæc facultas conceditur, ut optimè, omnique tempore curiales observârunt, teste Bellam. decis. 247, sub tit. de Donat., Barbos. de Potest. episc., alleg. 114, n. 18, ubi ait quòd in episcopo monacho, alia viget ratio efficax, nempe quia ab eo vota in religione emissa non relaxantur nec limitantur; nisi quatenùs illorum observantia obstet executioni muneris episcopalis, tantum majori bono; quare, cum teneantur voto paupertatis, factus episcopus ab eo non absolvitur, nec efficitur dominus reddituum ecclesiasticorum, sed solum administrator; quæ quidem administratio, cum finiatur morte, ex quâ incipit testamentum valere, non potest disponere post mortem, quod fit per testamentum, ut ex infra dicendis constabit; propter episcopatum etenim non liberatur ab aliis substantialibus regulæ; unde, quidquid acquirit, episcopatu acquirit, text. in cap. unic. 18, quest. 1, Fran. in cap. 1, num. 75, de Testam., in 6, ubi num. 27, idem dicendum esse ait de religioso facto cardinale, ac etiam de Papâ, quia nulla dignitas liberat quem à substantialibus regulæ, cum per professionem constituitur homo in statu habente obligationem perpetuam annexam, id. Franc. loc. cit., num. 76; facit Gloss. in cap. 1, et ibi Covar. de Testam.; quamvis negari non possit quin talis episcopus regularis faciat fructus suos in vitâ, et de eis disponere possit non minùs quàm secularis, Bald. in cap. *Clerici*, 2, num. 7, de Vit. et honest. cler.; Ludovis. decis. 401, num. 7. Cæterùm, talis episcopus, simpliciter acquirendo, censetur ecclesiæ suæ acquirere; secus autem, ubi constet illum noluisse ecclesiæ, sed alteri acquirere; ac proinde, uti laica et privata persona, acquisitionem bonorum stipulatus fuerit, per quod ostendatur quòd in acquisitione nullam habuerit contempla-

tionem ecclesiæ; id. Ludovis. decis. 476, num. 2, cum seqq. In proposito igitur in episcopo religioso, duo concurrunt impedimenta, adeò ut si in precibus pro facultate testandi non fuerit expressum illum esse episcopum regularem, ea non valebit. Quare cum possit summus Pontifex ei impartiri facultatem testandi, propterea, ut ait id. Barbos. Gloss. 114, num. 24, talis episcopus religiosus, etiam si petat, ut possit testari ad opera pia, tenetur hoc duplex impedimentum explicare, videlicet, alterum esse religiosum, alterum esse episcopum; ac propterea tot requiruntur habilitationes, quot sunt obstacula, vulg. Aur., quod tamen intelligendum, si vellet testari de bonis acquisitis intuitu ecclesiæ, non autem de patrimonialibus ac propriâ industriâ partis, cum hic non repugnet episcopalis status, sed tantum religiosus, id. Barbos. n. 24. Quando igitur episcopus religiosus, pro supra dictâ testandi facultate supplicat, factâ prius in supplicatione de hoc mentione, postmodum Pâpa in suis litteris ita dicere consuevit, videlicet: *Quare Nos volentes te, qui, ut asseris, vel ut accepimus, antequam ecclesiæ N. præficereris, ordinem fratrum S. N. expressè professus fueras, etc.*

Ut autem, hæc ad suam praxim deducamus, hujusmodi licentiæ litterarum formulam, de more subjiciamus, ut sequitur, videlicet:

A tergo: *Venerabili fratri Herculi, archiepiscopo Rossanen.*

Intus verò:

« GREGORIUS PAPA XV. Venerab. frater, salutem et apost. bened. Quia præsentis vitæ conditio, cursum habet instabilem, et ea quæ visibilem habent essentiam, tendunt invisibiliter ad non esse, tu hoc salubri cogitatione præcogitans diem tuæ peregrinationis extremum, dispositione testamentariâ prævenire, ac de bonis et rebus ecclesiasticis, quæ possides, et in futurum possidebis, liberè disponere posse desideras. Nos itaque volentes te favore prosequi, gratiæ specialis, et à quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis à jure vel ab homine, quâvis occasione, vel causæ latis, si quibus quomodolibet innodatus existis ad effectum præsentium duntaxat consequendum harum serie absolventes fore censentes, tuis in hac parte supplicationibus inclinati, tibi, ut de omnibus et quibuscumque domibus, vineis, casualibus, prædiis, possessionibus, proprietatibus, censibus, pecuniis, pecuniarum summis, jocalibus, gemmis, cæterisque rebus et bonis mobilibus, quæ tamen non sint altaris, vel altarium ecclesiarum tibi pro tempore commissarum, aut alicui speciali earundem ecclesiarum servitio, aut ministerio, seu aliâ divino cultui dedicata, aut ad ejus usum confecta, et immobilibus ac se moventibus, juribusque et actionibus, creditis, ac debitorum nominibus universis, et quocumque nomine nuncupatis, ac quomodolibet qualificatis, ad te, etiam ratione ecclesiæ Rossanen. cui præesse dignosceris, necnon quorumcumque monasteriorum, etiam consistorialium ac prioratum, et quorumcumque aliorum beneficiorum

ecclesiasticorum cum curâ et sine curâ secularium, et quocumque nomine nuncupatorum, et aliâs quomodolibet qualificatorum, ac quancumque personalem residentiam requirentium, quæ tu etiam quibusvis concessionibus et dispensationibus apostolicis, in titulum, commendam, administrationem, vel aliâs, quomodolibet obtinuisti, et in posterum quomodocumque et qualitercumque obtinebis, eorumque et quorumcumque aliorum fructuum, reddituum et proventuum, jurium, obventionum, emolumentorum ac distributionum quotidianarum, etiam loco pensionum annuarum, necnon pensionum quarumcumque super similibus vel dissimilibus, ac aliis quibuscumque fructibus, redditibus, proventibus, juribus ac distributionibus quotidianis, et emolumentis quibuscumque, tibi assignatorum, reservatorum ac reservandorum, et assignandarum, quos et quas exegisti et percepisti, ac in futurum quocumque modo, ad te nunc et pro tempore spectantium et pertinentium, ac tibi per quoscumque et undecumque debitis et debendis; ac per te non perceptis nec exactis, necnon pensionibus annuis, etiamsi illarum solutionis et perceptionis terminus nondum advenerit, quas pro ratâ, quæ tibi, tempore obitûs tui debita erit, tuis hæredibus et legatariis, seu donatariis, et aliis infra scriptis, non autem tuis, in monasteriis, prioratibus et aliis beneficiis hujusmodi successoribus deberi volumus et decernimus, necnon per te, tuis labore et industriâ, ac aliâs quomodolibet et undecumque, nunc et pro tempore licitè tamen acquisitis et acquirendis, ac ex portionibus, seu locis montium, etiam venialibus et vacabilibus, ac officiorum Romanæ Curie emolumentis, quæ hætenus obtinuisti et exercuisti, obtines et exeres, vel in posterum obtinebis et exerebis, illorumque intuitu, et contemplatione, ac etiam ex nostrâ, seu aliorum Rom. Pontificum regumque et aliorum principum, ac quorumvis aliorum largitionibus, donationibus, et aliâ quâvis occasione vel causâ ad te perventis et perventuris, etiamsi in auro, argento aliisque pretiosis rebus consistant, quorum omnium et singulorum, ac ecclesiarum, monasteriorum et prioratum, necnon beneficiorum ac fructuum, pensionum, bonorum, rerum, actionum ac portionum, seu locorum montium, ac officiorum hujusmodi qualitates, quantitates, situationes, denominationes, vocabula, ac etiam annuos valores præsentibus, ac si specificè et sigillatim exprimerentur, pro plene et sufficienter expressis et declaratis haberi volumus, usque ad summam duorum millium ducatorum auri de camerâ in totam, tam pro honestis et decentibus expensis funeris tui, quàm etiam remuneratione illorum qui tibi viventi inservierint, etiam ultra servitii meritum, ac in tuorum fratrum, nepotum ac aliorum consanguineorum et affinium, ac quarumvis aliarum utriusque sexûs personarum, etiam extranearum; necnon universitatum, collegiorum, ecclesiarum, monasteriorum, conventuum, hospitalium, ac aliorum piorum et non piorum locorum, non tamen illegitimorum, aut aliâs inespacium favorem, et quovis alios pios et non pios usus, etiam nullis exigenti-

bus meritis vel causis, ac aliàs pro tuis voluntate et arbitrio liberis et absolutis, toties quoties tibi videbitur, et placuerit, tam in dictâ curiâ quàm extra eam, ac loca debitæ à se residentie, testari, ac testamento, codicillis, fideicommissis, legatis, donationibus, tam inter vivos quàm causâ mortis, etiam solo verbo, vel scriptis, ac aliàs quovis modo, etiam minùs solemnibus, etiam coram duobus, vel tribus testibus duntaxat, aut etiam epistolâ seu schedulâ solâ manu tuâ scriptâ vel subscriptâ, aut aliàs quâcumque aliâ ultimâ voluntate et dispositione, etiam per viam simplicis distributionis, omissis quibusvis solemnitatibus, etiam substantialibus, et formis aliàs requisitis, etiam per Nos, seu Romanum Pontificem dictæque Sedis legatos, seu etiam constitutiones, et statuta, aut consuetudines urbis, civitatis, provincie, regni vel loci ubi te habitare vel mori contigerit, ac aliàs in omnibus et per omnia, prout tibi videbitur et placuerit, etiam in mortis articulo, ac nullâ factâ mentione præsentis vel aliarum tibi pro tempore concessarum facultatum, aut quòd in vim illarum disponere velis et intendas semel atque iterum, ac toties quoties tibi placuerit, disponere, statuere et ordinare, necnon testamenta, codicillos, donationes, legata, statuta, ordinationes et dispositiones hujusmodi semel vel pluries, ac toties quoties tibi videbitur, mutare, alterare, moderari, in totum vel in partem revocare et abrogare, et alia de novo condere liberè, et absque contradictione vel impedimento (sine tamen præjudicio jurium dictæ camere, quoad bona jurisdictionalia, et non aliàs) possis et valeas priùs tamen de omnibus bonis prædictis, aere alieno, et iis quæ pro reparandis domibus, seu ædificiis, consistentibus in locis ecclesiarum et beneficiis, prædictorum culpâ vel negligentia tuâ, seu procuratorum tuorum destructis, seu deterioratis, necnon recuperandis aliis juribus ecclesiarum et beneficiorum hujusmodi deperditis ex culpâ vel negligentia supra dictis, fuerint opportuna, deductis, plenam et liberam licentiam et facultatem, apostolicâ auctoritate, tenore præsentium concedimus et elargimur. Decernentes omnia et singula bona immobilia, mobilia, jura, actiones, fructus, aliaque, ut prædicitur qualificata, et undecumque provenientia, per te pro summâ tamen duorum millium ducatorum duntaxat ex testamento vel aliâ dispositione pro tempore relicta, etiamsi te in dictâ curiâ vel extra eam ac loca debitæ à te residentie, ut prædicitur, mori contigerit, nullo unquam tempore tanquàm spolia ad cameram apostolicam, vel Sedem eandem, aut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, vel tuos in ecclesiis ac aliis beneficiis hujusmodi successores, vel alios quoscumque devolvi, seu spectare, nec ulli prorsus spolio subjacere, minùsque licere dilectis filiis thesaurario, commissario vel spoliolum collectoribus, ac aliis cameræ, et Sedis prædictarum officialibus in bonis prædictis manus injicere, aut aliquam eorum descriptionem, seu inventarium aut depositum, seu sequestrum, vel quid simile facere vel attentare, neque id dici, censi vel prætendi posse; nec collegia, universitates, eccle-

sias, et loca, ut successores, hæredes, donatarios, aut alios, quibus illa relinquuntur, vel ad quos devenient, seu eos quibus negotium executionis tuæ ultimæ voluntatis hujusmodi commiseris, ad tertiam vel aliam bonorum, rerum et aliorum per te pro tempore relictorum, hujusmodi partem, quam Nos, et nunc, collegiis, universitatibus, et aliis locis, ac successoribus, hæredibus, legatariis, et aliis quocumque titulo successoribus tuis liberaliter donamus, fabricæ Basilicæ principis Apostolorum de Urbe, cameræ, seu sacristie hujusmodi applicandum teneri; nec te minùsve causam à te pro tempore habentes, super hujusmodi rebus et juribus per te, ut prædicitur, vel aliàs quomodolibet relictis per Nos, seu S. R. E. camerarium, vicecamerarium, thesaurarium, presidentes, clericos ac commissarios dictæ cameræ, vel quoscumque alios pro illâ agentes, vel ipsius cameræ spoliolum collectores, subcollectores, exactores, commissarios, provisores, ministros et officiales quoscumque vel tuos, in ecclesiis et aliis beneficiis hujusmodi, successores, ac dictæ fabricæ præpositos, præfectos seu deputatos, aut alios quoscumque quovis prætextu, vel quæsito colore, causâ et occasione, quomodolibet molestare, perturbare aut impedire, seu camerarium, thesaurarium, presidentes, clericos, commissarios et alios prædictos quidquam à te, seu tuis hæredibus, legatariis et aliis in quorum favorem dispositum à te fuerit, ratione præmissorum, seu sequestrationis, dissequestrationis, excommunicationis, propinæ, seu trigesimæ aut aliorum quorumcumque regalium, vel jurium eis loco salarii vel mercedis, aut aliàs quomodolibet debitorum aut competentium, petere, accipere vel prætere ullatenus unquam posse; sed præsentis litteras sufficere ad effectum tuendi possessionem vel dominium dictorum bonorum prædictis hæredibus, tam ab intestato quàm ex testamento, legatariis et quibusvis aliis personis, in quorum favorem dispositum fuerit, ac easdem præsentis litteras, sub quibusvis similium vel dissimilium facultatum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, declarationibus ac dictæ cameræ, vel aliis contrariis dispositionibus, etiam per modum legis, aut statuti perpetuorum, ac ex quibusvis aliis causis, etiam in favorem fidei, seu divini cultus augmentum, vel dictæ cameræ necessitates, seu aliàs, etiam per Nos, et quoscumque alios Romanos Pontifices pro tempore factis, minimè comprehendere; sed ab eis semper exceptas, ac in pristinum et validissimum statum restitutas, repositas et plenariè reintegratas, ac de novo, etiam sub quâcumque posteriori datâ, per te, seu causam à te habentes, eligendâ, concessas, validasque et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac tibi et aliis prædictis, in omnibus et per omnia suffragari, neque per similes vel dissimiles facultates, tibi forsân concessas et concedendas confundi, seu in aliquo præjudicari, sed te accumulativè illis, ut volueris uti, et si quid in unâ ex facultatibus hujusmodi defecerit, id per aliam suppleri debere. Sicque per quoscumque judices commissarios, quâvis

auctoritate fungentes, ac S. R. E. cardinales, dictæque Sedis legatos et nuntios, thesaurarium, præses, clericos, collectores et subcollectores hujusmodi, iudicari et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his à quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca venerab. fratribus archiep. Consentin. ac episcopo Bisinianen., necnon dilecto filio causarum curiæ cameræ apostolicæ generali auditori, per præsentis committimus et mandamus, quatenus ipsi, vel duo aut unus eorum, per se vel alium seu alios tibi in præmissis, efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostrâ, te facultate et licentiâ hujusmodi liberè uti; nec permittant te aut executores per te deputatos super præmissis per collectores vel subcollectores, seu quoscumque alios quomodolibet indebitè molestari: contradictores quoslibet, et rebelles, per sententias, censuras, et pœnas ecclesiasticas, aliaque juris et facti remedia, appellatione postpositâ compe-scendo, invocato, etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis; non obstantibus præmissis, ac fel. record. Bonifacii VIII de unâ, ac concilii generalis de duabus dietis dummodò ultra tres dietas aliquis auctoritate præsentium, ad iudicium non trahatur, ac Alexandri VI tertiam partem omnium bonorum, de quibus per quascumque personas ecclesiasticas, vigore facultatum, eis pro tempore concessarum, vel aliàs disponi contigerit, dictæ cameræ pro illius necessitatibus, vel aliàs applicari debere disponentibus, necnon Pii IV, Rom. Pont. prædecessorum nostrorum, super archiepiscoporum, episcoporum et aliorum, ad personale residentiam adstrictorum, extra eam quomodocumque decedentium, aliisque constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, etiam facultatem, indultum et concessionem, testandi de quibusvis bonis in genere vel in specie, et de certâ summâ tunc expressâ, quibusvis personis, etiam cum derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolutis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis pro tempore factis revocantibus, necnon ecclesiæ Rossanen. ac dictorum monasteriorum et ordinum, quorum fuerint, ac ecclesiarum in quibus beneficia prædicta forsân fuerint, etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis, et litteris apostolicis, thesaurario, commissario, collectoribus, subcollectoribus, et quibus aliis personis, sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, in genere, vel in specie, ac aliàs in contrarium quomodolibet concessis. Quibus omnibus, etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus, spectatis, specifica expressa, et individua; non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda fuerit illis aliàs in suo robore permansuris, hæc vice duntaxat, specialiter, et expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque aut si aliquibus communiter, vel divisim ab apostolicâ, sit sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per litteras apostolicas, non facientes plenam,

et expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem. Volumus autem, ut in eorundem bonorum ecclesiasticorum dispositione, juxta quantitatem residui, erga ecclesias, à quibus eadem percipisti, te liberalem exhibeas; prout conscientia tibi dictaverit, et animæ tuæ saluti videris expedire. Dat. Romæ, apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 18 martii 1623, pontificatus nostri anno tertio. »

S. cardinalis S. Susannæ.

Camera etenim apostolica adeò habet intentionem fundatam super bonis episcoporum et aliorum beneficiatorum, ut statim ac decessit prælatus seu beneficiatus, nuntius, seu collector aut subcollector nedum debeat, imò verò tenetur post obitum prælati seu beneficiati sequestrare fructus jam maturatos, ac alia bona ejusdem defuncti; quandoquidem, etsi asseratur seu in promptu exhibeatur ab hæredibus defuncti, facultas testandi pro quacumque, sive definitâ, sive indefinitâ summâ, seu quantitate pecuniarum et bonorum ejusdem defuncti, non debent supra dicti desistere à sequestratione eorundem, quia, cum certum sit quòd prædicta jura debeantur Papæ, ergo ipsius cameræ, quæ introitus et alia ad Papam spectantia, colligit, custodit et distribuit, illaque succedit in spoliis seu bonis ad ecclesias spectantibus, Mandos., super reg. 4, q. 6, n. 4, 5 et 6.

Proinde non obstante exhibitione prædictæ facultatis testandi per Papam concessâ, non est abstinendum à supra dictâ fructuum et bonorum sequestratione; quia facillimo negotio contingere potest, dictam facultatem non esse ex aliquâ causâ justificatam, prout sæpè id contigisse, ac passim contingere scimus. Nec æquum est, quòd hæredes sibi ipsis justitiam ministrent, sed opus est, quòd prædictorum spoliolum collector cognoscat de validitate, seu invaliditate prædictæ facultatis; quâ cognitâ, et nihil in contrarium adducto, consignabit salvis aliàs juribus suis, hæredibus, quantitatem pecuniarum, et bonorum in ipsâ facultate contentorum, ut infra dicitur sub n. 19, vers. *Quinimò*, aliàs enim si hæredes ad eorum libitum vellent exequi dictam facultatem, innumerae fraudes fierent in præjudicium ejusdem cameræ, quæ succedit in locum beneficiati, etiam in fructibus decursis in ejus vitâ, Seraph. decis. 608, num. 1.

Quæ autem ex formulâ breviter adnotanda duximus, hæc sunt, videlicet:

Primò, quòd episcopo datur clausula, *Teque absolventes ad effectum*, etc., quia prohibetur excommunicatus testari, ut tenet Gloss. in cap. *Decernimus*, de Sent. excom., in 6, licet contrarium sit verius, quia excommunicatus retinet dominium, et administrationem rerum suarum, ac potest contrahere, ut not. in c. *Veritatis*, de Dol. et cont., præterea testari potest omnis ille, qui non reperitur expressè prohibitus, ut patet instit. *Quib. non est permis. fac. testam.*, circa fin., sed excommunicatus non reperitur prohibitus à jure, ergo potest testari, Innoc. in cap. *Cum voluntate*, de Sent. excom., ista enim prohibitio specialis est tantum propter hæresim; quia hæreticus testari non potest.

test, ut in c. *Excommunicatus*, § *Credentes*, de Hæret. Quare, hæc absolutio, in præmissâ formulâ hujusmodi facultatis, videtur potius ad cautelam, quàm ex necessitate, apposita, veluti si fuerit excommunicatus pro tali crimine, propter quod interdiceretur condere testamentum, veluti propter usuras, ut in c. *Quantum*, de Usur., in 6, Franc. in c. *Licet*, n. 32, de Test., in 6, qui multa pro utrâque opinione congerit, loc. cit., Jul. Clar., in § *Testamentum*, q. 24, ubi ait quòd, quidquid antea fuerit, hodie contraria opinio est verior, scilicet quòd excommunicatus possit testari, ut per Abb. in rubr., de Test., n. 5, cum pluribus aliis auctoritatibus ibi per eundem Clar. adductis, qui fin. d. q. concludit, quòd est communis sententia fèrè omnium, maximè in occultè excommunicato, et hæc opinio intrepidè tenenda est, ubi duo concurrant. Primum, quòd non sit excommunicatus ex causâ, quæ aliàs redderet illum intestabilem; secundum, quòd excommunicatio sit occulta; si verò hæc duo non concurrerent, res non esset sine difficultate. Si quis autem cupit nonnullas in proposito videre distinctiones, adeat illustrissimum et reverendissimum D. Antonium Ricciolum, in suo celeberrimo tractatu de Jur. pers. extr. Eccles. exist., l. 5, c. 58, per tot., qui insignis doctrinæ præstantiam, cum nobilitate conjungens, se hæc nostrâ tempestate, oculis omnium conspicuum reddit. Hæc est autem inveterata praxis curiæ adjiciendi supra dictam clausulam *Absolventes*, vigore secundæ partis signaturæ, incipientis, *Et cum absoluteione à censuris ad effectum*, etc., quæ tamen non apponitur in literis pro cardinalibus, sive gratiam, sive justitiam concernentibus, prout in priori formulâ licentiæ testandi pro cardinale patet: illis etenim datur ista facultas motu proprio, episcopo autem ad supplicationem, quia absolutio motu proprio non datur sed tantum ad supplicationem, Mandos. in Prax. signat., grat. tit. *Absolutiones*, vers. *Absolutiones non consueverunt*.

Secundò, archiepiscopis, episcopis aliisque personis non datur hujusmodi dispensatio, nisi pro certâ et determinatâ summâ: hoc quidem, ne sub prætextu incertæ quantitatis, seu valoris, Papa, seu camera decipiat, ac defraudetur; putans spolia esse parvi momenti, cum tamen ea sint magni valoris, et hoc modo unus, sibi plurimorum stipendia vindicarent contra, text. in c. *Quia nonnulli*, de Cler. non resid., quare Papa valorem spoliolum ignorans, non posset juxta qualitatem personarum distribuere, ut ait, id. Mandos. in d. prax., eod. tit., vers. *Addit aliquando signatura*. Quinimò, etiam patriarchæ, archiepiscopi et episcopi in capellâ, Romano Pontifici assistentes, licet ex Constitutione Julii III, incip. *Romanus Pontifex*, possint testari pro summâ duorum millium ducatorum, teste Zerol. in prax. Episcop., verb. *Assistentes in capellâ Papæ*, p. 2, videmus tamen quòd tribuitur eis talis facultas regulariter pro summâ mille ducatorum, licet in reliquis, eisdem consueverit sum. Pontifex, etiam per suas peculiare litteras, nonnulla privilegia, exemptiones, et prærogativas impartiri.

Primò, nimirum, quia eos creat nobiles, eisque, ut omnibus privilegiis, quibus alii nobiles, etiam de nobili comitum genere etiam, qui illustres reputantur, etiam ex utroque parente procreati, in omnibus, et per omnia, ac si de illustri genere ex utroque parente, procreati forent; ita quod inter eos, et ipsos illustres quoad nobilitatem, et alia, ad illam necessaria, nulla sit differentia, nec fictio, locum habeat.

Secundò, quòd, dum in curiâ præsentibus erunt, à solutione vectigalis vini pro sex vegetibus, de quibus suo arbitrio disponere valeant, ad instar camerarum, sint exempti.

Tertiò, eis concedit unam portionem panis honoris nuncupati in palatio apostolico dietim habendam.

Quartò, ut possint creare tres viros probos, et ad id qualitatibus requisitis præditos, in Sedis Apostolicæ notarios, qui vulgò protonotarii nuncupantur.

Quintò, ut possint creare alios octo viros habiles, et idoneos, ac qualitatibus ad hoc requisitis præditos, auratæ militiæ equites, eisque, ut torquem aureum, et ense, ac deaurata calcaria gestare, cum omnibus privilegiis, etc., quibus alii equites utuntur. Citrà tamen exemptionem à Trident. concilio sublatas, facultatem impartitur.

Sextò, ut in privato domus suæ oratorio, etiam in almâ urbe existente, per vicarium ipsius Pontificis prius visitando et approbando, unam missam pro unoquoque die, per seipsum, seu per quemcumque sacerdotem secularem, sive regularem: ac si ab urbe abfuerint, paschatis, resurrectionis, pentecostes, et nativitatis Domini, aliisque solemnioribus exceptis, in formâ consuetâ, celebrare valeat.

Septimò, ut possit transferre quascumque pensiones annuas, pro summâ quingentorum ducatorum auri de camerâ in formâ consuetâ, etc.

Octavò, ut possit testari pro summâ ducatorum mille auri de camerâ, sicut supra dictum est, in formâ consuetâ; quamvis pro majori summâ eisdem vidimus quandoquæ hanc tribui facultatem.

Iis verò episcopis, archiepiscopis et patriarchis, qui sunt scriptores apostolici, per fel. record. Paulum III, concessum est, 4° ut ultra patrimonialia, et alia bona, de quibus de jure communi, ac juxta privilegia, et indulta, populo Romano, et curialibus concessa, testari poterant, de aliis quibuscumque bonis mobilibus et immobilibus: 2° necnon fructibus, etc., et emolumentis ecclesiarum etiam cathedralium, et metropolitandarum, ac patriarchalium, et monasteriorum, ac aliorum beneficiorum ecclesiasticorum, ac pensionibus annuis super fructibus ecclesiasticis, usque ad summam sex millium ducatorum auri de camerâ duntaxat, testari valerent; quam quidem facultatem Julius etiam III, usque ad quamcumque summam extendit. Pius verò IV, cum sibi innotuisset quàmplures prælatorum, ecclesias etiam pingues, et magni redditus obtinentes, et præfati Julii III extensione; cameram apostolicam defraudantes, officia scriptoriæ hujusmodi quotidie acquirere, stude-

re, ut possent testari usque ad quantumvis notabilem summam; extensionem hujusmodi revocavit, dictamque facultatem testandi ad primò dictam summam sex millium ducatorum reduxit, cum clausulâ, *sublata, prout in suâ constitutione, quæ incipit: Decet Romanum Pontificem*, anno 1560, id. martii anno secundo.

Tertiò, ubi cardinalibus conceditur ista facultas, ut illius vigore possint testari in favorem, etiam illegitimorum, ex quovis illicito, vel damnato coitu, in aliis tamen facultatibus pro episcopis, semper additur clausula: *Non tamen illegitimorum, aut aliàs incapacium, etc.*, licet nonnullis antea permissum fuisset testari ad favorem propriorum filiorum illegitimorum; seu spuriorum, ac de jure incapacium, seu aliàs prohibitorum, attamen Pius V hujusmodi facultates testandi, aut quovis alio modo disponendi de acquisitis bonis ecclesiasticis, ac de aliis rebus, etiam proprio labore partitis, ad commodum illegitimorum, etiam legitimatorum, et habilitationes illegitimis ad succedendum in bonis feudalibus, et emphyteuticis ecclesiasticis concessa, revocavit, ut in suâ constitutione, incip. *Quæ ordini*, sexto kal. febr., 1570. Quam quidam revocationem posmodum ampliavit, et voluit etiam procedere quoad bona patrimonialia ecclesiasticorum, in quibus illegitimi aut aliàs de jure incapaces, nec hæredes institui, nec succedere posse decrevit, ut in suis litteris in formâ brevis expeditis sub dat. Romæ, die septimâ martii, 1572. Quinimò vidimus quandoque, etiam in hujusmodi facultatibus, cardinalibus concessis, clausulam, videlicet: *Citra facultatem testandi, vel aliàs disponendi in illegitimos et incapaces*; tamen prosequi etiam consuevisse, quòd si quidquam, per eundem cardinalem, in favorem, et commodum illegitimorum, aut aliàs incapacium testari, vel aliàs disponi contingerit, nihilominus testamenta, donationes, legata, et aliæ dispositiones hujusmodi, quoad legitimos et capaces, omninò valeant, ac perpetuâ roboris firmitate subsistant; nec ipsi, aut ipse cardinalis, sed duntaxat illegitimi, et incapaces præfati, facultatibus, et aliis præmissis, eorumque usu, et commodo privati sint, et esse censeantur, resque, jura, actiones, et bona, ipsos legitimos, et incapaces quomodolibet concernentia, et sub hujusmodi testamentis, legatis, donationibus, et aliis dispositionibus comprehensa, nullatenus ad cameram apostolicam, aut ipsius cardinalis, cui hæc facultas conceditur, in ecclesiis, monasteriis, et beneficiis successores pertineant, aut devolvantur, sed ejusdem cardinalis hæreditati cedant, et cum eâ consolidentur. Quod quidem optimâ ratione introductum videtur; quia, cum simus in materiâ dispensationis, quæ de sui naturâ, strictè est interpretanda, c. 1, de Fil. præsb., in 6; Paris. de Resign. benef., lib. 6, q. 4, n. 31, attentis aliis in facultate apposis, scilicet, quòd non possit cardinalis testari in favorem illegitimorum, aut incapacium, illa bona, de quibus in illorum favorem ita nulliter dispositum fuerit, sine dubio pertinerent ad cameram, seu ad monasteria, aut beneficia ipsius cardinalis, prout de jure, ex quo, jam præmissa dispensatio in reliquis sufficit, quòd sum-

sortiretur effectum unde, quando illa aliquid operatur non erit amplius extendenda, d. cap. 1, § *Ille verò*, de Fil. præsb., in 6, cum exorbitet à jure communi, ut aliàs diximus; nec refert quòd ista facultas testandi videatur quodammodò reduci ad naturam privilegii, quòd quandoque largam capit interpretationem; quia hanc testandi facultatem, sive licentiam, etiam dispensationem D. D. appellant, et his nominibus promiscuè utuntur.

Quartò, pro istâ praxi notandum quòd licet in his facultatibus Papa decernat quòd pro summâ quam potest prælatus sic testari, nullo unquàm tempore ad cameram apostolicam spectet, minùsque liceat thesaurario, commissario, vel spoliolum collectoribus, ac aliis cameræ et Sedis Apostolicæ officialibus, in bonis expressis, manus injicere nihilominus Papa etiam concedente potestatem testandi de hujusmodi bonis, commissarius apostolicus, seu ab eo substitutus, consuevit assequi possessionem ipsorum bonorum non expectatâ declaratione an defunctus testamentum condiderit, et an illud condere potuerit, vel super quibus bonis disponere potuerit et disposuerit, et consanguineos, sive defuncti hæredes, si quid prætendunt contra cameram agere seu experiri necesse est; quem quidem morem antiquum esse ait Zabarel in c. *Nisi*, vers. *Intueri*, in 3 not., de Renunt., quem refert Mandos. in Prax. signat., fol. mihi 88, vers. *Defuncto prælato, seu presbytero*, et sic, hoc non obstante, ita servatur, ut statim, post obitum prælati commissarius faciat spoliolum de bonis prædictis, ex quibus postmodum hæredibus seu aliis tot bona, quatenus pecunia numerata non adsit, assignantur, quæ per peritorum æstimationem constituent summam, pro quâ fuit dispositum ad præscriptum hujusmodi facultatis; aliàs enim facilè posset camera supra dicta decipi, cum innumeræ fraudes circa hoc possent committi, ac propterea illis, dum omnia bona defuncti transeunt per manus collectorum, certum est obviari, juxta text. in l. *Cui*, ff. de Servit., l. *In fundo*, ubi Gloss., ff. de rei Vend., c. fin. in princip., et ibi Gloss. de Postulat.

Quinimò nec practicos latet curiales, quòd ad occurrendum hujusmodi fraudibus, solent quandoque officiales datariæ apostolicæ addere in calce supplicationis pro hujusmodi licentiâ testandi, etiam de mente Papæ, quòd prætextu talis gratiæ, collectores, subcollectores, aliique deputati cameræ apostolicæ impediri nequeant quominus inventarium de rebus et bonis prælati defuncti facere ac possessionem capere eorum quæ sub spoliis prælatorum, pro tempore decedentium comprehenduntur, apprehendere, ac deductâ et solutâ summâ ducatorum duorum millium (vel aliâ quantitate in supplicatione expressâ), id quod supererit pro dictâ camerâ retinere; nec hæredes, prætextu cujusvis gravaminis, aut aliàs quovis modo ad iudices incompetentes recurrere possint aut debeant; neque camera præfata ad solutionem æris alieni aliàs quàm pro necessitate et utilitate ipsius prælati defuncti, ac ecclesiarum sibi commissarum contracti, teneatur. Alia quoad theoricam hujus materiæ, poteris

videre penès eundem Barbos. de Potest. episcop., d. alleg. 114, per tot.

Quintò, quod pro novis curialibus duximus, etiam adnotandum, illud potissimum est, quod longè experientià circa presentem materiam contigisse scimus; nempe quòd in his testandi facultatibus, sicut etiam in quàmplurimis gratiis apostolicis, quo illæ pinguiores et ampliores conceduntur pro qualitate personarum, fortioresque proinde obstant fortasse constitutiones apostolicæ, eò magis exposcunt illæ specificam earundem constitutionum derogationem; quibus sanè nullà alià opportuniore ratione dignoscitur derogari, nisi per adjectionem clausulæ, *Quorum tenores*, etc., quæ ita operatur, ac si earundem obstantium constitutionum tenores, de verbo ad verbum, ac individuò exprimerentur, ut voluit Bald. in l. *Omnes*, c. de Præscript. trig. ann., Franc. in c. *Præsentium*, num. 4, de Test., in 6, prout, ut plurimum in ipsis constitutionibus contrariis posteriori dispositioni cavetur: quare clausula hæc, in Papæ rescriptis, ejus plenitudinem potestatis ostendit, Alex. cons. 487, n. 49, in fin., vol. 5, dec. cons. 53, n. 5, et per illam voluisse omnia in contrarium facientia tollere satis patet, ex illis verbis, videlicet: *Non obstantibus*, etc. *Quorum tenores pro expressis*, etc. Ac proinde (quod pro curiæ tyronibus tantum dictum volumus) licet sæpè viderimus in posterioris gratiæ concessione, duas vel tres integras contrarias constitutiones de verbo ad verbum, præ inseri, optimâ tamen ratione clausulam ipsam adinventam fuisse constat, nimirum, ut adinveniretur via, quâ Papa possit omnibus derogare contrariis constitutionibus, de quibus notitiam non habet; ex quo aliàs rimis arctaretur, si ob illarum ignorantiam, eas revocare non posset; et quatenus illarum haberet notitiam, si oporteret, eum inserere omnes tenores constitutionum, aliorumque in contrarium facientium, et in corpore juris existentium, et tam per se, quam per suos prædecessores emanatorum, quando illis derogare vellet, daretur impossibilitas, cum habere omnium memoriam, potius sit divinitatis, quam humanitatis, leg. 2, § *Si quid autem*, c. *De vet. jur. enucl.*, nam licet Papa dicatur habere omnia jura in pectore suo, ut in l. *Omniū*, c. *De test.*; id tamen intelligitur per interpretationem; quia nimirum, omnia interpretari potest Gloss. in cap. *Præterea*, verbo *Fallit*, 23 dist. Nec refert, si dicatur, quòd inserere tenores omnium constitutionum, non esset magnum inconveniens, cum in registro Papæ faciliè appareat, quænam constitutiones obstant; licet enim id verum sit, nihilominus registra curiæ Romanæ sunt innumerabilia, et querere singulas contrarias constitutiones in tanto pelago registorum, esset ferè velle pisces maris enumerare, ac proinde (ut ita dicam) inserendo tot constitutiones in ipsâ posteriori gratiâ, esset quasi conficere bullarium, quamvis ergo id esset possibile, non ideò erit de hoc Papa gravandus, ut ait Gonzal., ad regul. 8; Cancell., Gloss. 36, num. 24, cum seqq., qui neque per suos prædecessores potuit ad id arctari, et ita tenet, et servat stylus curiæ, quia, quando Papa

vult per contrarias constitutiones non arctari, clarius quidem id explicare non potest, quàm omnia quæ obstant, habere pro expressis; cum perinde sit, ac si exprimantur; quo casu operatur hæc fictio idem, quod præcisa veritas in his, quæ pendent ab auctoritate fingentis, ut dixit, Imol., in c. *Dilectus*, de Cler. non resid., Gambar. de Auct. leg., l. 8, tit. de Potest., leg. *In legibus*; et Stat. cond., num. 40 et 41, ac cum his amplissimis, et pinguissimis clausulis, conatur Papa declarare, quòd præcedentia, cujuscumque tenoris, non obstant, et exhalat animum, tollendo omnia quæ expressè et magis specificè tolleret, si memor esset, ut per Cassad. super regul. Cancell., decis. 58, num. 3, circa fin., proindeque, hæc clausula, de quâ frequens habetur sermo tam in doctrinâ, quàm in cancellariâ Apostolicâ nunquàm in similibus supplicationibus omittitur per copistas, et ordinantes minutas, teste eod. Gonz., d. Gloss. 36, num. 21, adeoque salutaris existit, quod in dictâ cancellariâ, frequenter, et vulgariter dici solet, quòd clausula, quorum tenores, de stylo curiæ capit oves, et boves, teste Marches., de Commiss., p. 1, c. 5, num. 166.

Sextò, quod sicut S. R. E. cardinalibus, ita quandoque aliis personis benemeritis, conceditur, ut etiam si contigerit, eos ab intestato, et sine ullâ bonorum suorum, vel legitimâ et invalidâ dispositione decedere, omnia, et singula bona, de quibus eis, ut testari valeant, concessum est, ad Sedem et cameram apostolicam, vel ecclesias, monasteria, et beneficia, vel ad quoscumque alios, nullatenus pertineant, sed ad hæredes sui sanguinis, vel alios conjunctos, sibi ab intestato succedentes, integrè deveniant; prout sæpè vidimus hanc facultatem concedi personis valdè dilectis, ac sum. Pont. gratis, præsertim suis capellanis quibus ita concedere consuevit, addito etiam, quòd deficientibus hæredibus sanguinis, ut supra, inter eorum familiares, arbitrio personæ, seu personarum, quas ad id ipsi, scripto nominaverint, distribuuntur, nisi de illâ dispositione, vel intentione eorundem, scripturas etiam minùs solemnè secus appareret, quam tunc velut efficacem, ipsæ personæ, vel aliis iudices, seu executores omnino exequi, et adimplere, illisque se conformare in omnibus, et per omnia debeant.

Unde, est notandum, sicut in praxi contigisse scimus, quod aliàs, etiam hujusmodi facultate obtentâ, nihilominus ab intestato decedentibus, bona omnia de quibus eis, est testari concessum, ipsis ecclesiis, quibus ipsi præfuerunt, incorporantur, absque eo, quòd prætextu hujusmodi obtentæ facultatis quis aliquid prætere de pos sit, ut in Auct. de Eccles. tit., § *Interdiximus*, vers. *Si quis autem episcopus*; Gloss. fin. in cap. *Requisisti*, de Testam.; Leo in Thes. for. Eccles., p. 3, c. 3, n. 13.

Septimò denique, quod hic, sicut, in quàmplurimis aliis gratiis, quæ emanant à Sede Apostolicâ, consuevit inter cætera derogari regulæ de jure quesito non tollendo: quia satis clarum est in jure, quòd Princeps potest pro libito voluntatis tollere non modò simpliciter leges positivas, c. 1, de Constit., in 6, cum illis non

subjiciatur, sed ille subsint ipsi, cap. *Proposuit*, de Concess. præb., sed etiam si per talem legem revocationem, tolleretur jus alteri quesitum, ratione alicujus specialis tituli, ut per Bart. in leg. *Quoties*, ff. de *Pollicit.*, ex quo ipse pontifex Potest tollere jus quesitum ex lege suâ, Sarnen., in reg. *De jur.*, quas. non toll., q. 15, n. 4, ubi, quod si per viam rescripti, scienter derogat huic regulæ, non poterit ille, cui jus tollitur, uti illius exceptione, cum in beneficiatibus, præsertim ut hic, habeat potestatem, non solum derogandi regulæ, sed etiam sine causâ, præjudicandi alicui, et auferendi jus quesitum, per doctores ibi allegatos. Quare ob hujusmodi rationem, in similibus rescriptis potest etiam uti clausulâ *Sublatâ*, etc., cum decreto, irritanti, etc.

Cæterum verò in quibuscumque aliis rescriptis, quibus adjiciuntur clausule, quæ impediunt aliter judicandi facultatem, prout sunt dicta clausula *Sublatâ*, etc., decretum irritans, ac quod de talis gratiæ subreptione, vel obreptionis dici non possit; quæ semper intelliguntur sine prædicto tertii: non propterea Papa per quascumque clausulas quantumvis favorabiles, quæcumque decreta, alicui præjudicium inferre intendit, ut supra diximus. Unde non lateat Romanæ curiæ juniores, quod adversus præmissa, opportunum remedium adhiberi consuevit, quod de stylo ipsius curiæ, *aperitio oris*, nuncupatur; ex eo quod per hujusmodi decreta, et clausulas, et oratoribus, et iudicibus os clauditur, demiturque facultas aliter judicandi, ac interpretandi, ut ex ipsâ clausulâ *Sublatâ* constat, quæ sic in litteris extendi consuevit, videlicet: *Sublatâ eis, et eorum cuilibet quâvis aliter judicandi, et interpretandi facultate, vel auctoritate, judicari, et diffiniri debere, ac irritum, et inane, si secus super his à quoquam, quâvis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari*; quare supra dictis quidem iudicibus interdicta est audientia. Quam tamen oris aperi-tionem, pluries observavimus non dari super exceptionibus frivolis, malèque fundatis, ad instar clausulæ prohibentis appellationem, quam intelligitur de appellatione frivola, ut per Bart. in l. *Omnes populi*, num. 65, ff. de Just. et Jur., sed tunc tantum, et non aliter, dari, quando nimirum enormis lesio intervenit; quo casu, Papa per prædictas clausulas, seu prædicta decreta, non intendit præjudicare enormiter lesis. Si etenim concederetur pro ordinariis juris remediis, frustra in concessionibus apostolicis, hujusmodi clausulæ et decreta adjicerentur, ad not. in cap. *Si Papa*, de Privilegiis in 6; Rot. penès Farinac., decis. 461, num. 8, tomo 4, parte 1. Quare sæpè videmus in ipsâ Curia, sive causa introducta sit in sacro Rotæ auditorio, sive alibi, peti in signaturâ, commissiones pro hujusmodi oris aperi-tione, quam quandoque concedere denegavit, nisi audito voto dominorum de Rotâ, in quâ proponitur dubium, an videlicet danda sit prædicta oris aperi-tio; interim verò, sicut supra dictum est, clausulæ supra dictæ, quæ omnibus facultatem adimunt judicandi præter litterarum tenorem, os claudunt; quare nec dictis, nec factis aliquid contra fieri potest, donec et quousque per Papam os aperiatur, ut fuit dictum

in unâ Ispalen. *Canonicatus*, 15 martii 1555, teste Caputaq., decis. 154, num. 4, p. 3. Et licet de supra dictis clausulis et decretis coram iudice oppositum minimè fuerit, tamen quodcumque opponi potest; quia per eas inducitur impedimentum reale, jurisdictionem impediens, et ad iudicandum iudicis persona per Papam effecta est inhabilis, absque eo quod aliquid opponatur vel excipiat; proindeque processus et omnia inde secuta nulla sunt. Quod quidem, non modò servari scimus in ipsis concessionibus, verum etiam in confirmationibus gestorum per inferiores, teste March., de Commis., p. 1, cap. 8, num. 5, qui num. 33, ait laudabilem inolevisse usum, ut quamprimum de præfatis decreto et clausulis innotescat, non antea in causâ prudentes iudices procedant, quam per Papam, vel ejus signaturam gratiæ, os aperiatur, et num. 35, ait quod quotidie commissiones in ipsâ signaturâ porriguntur, in quibus agentibus os clausum, virtute prædictorum decretorum et clausularum, et ut contra illa objicere, ac sua jura deducere possint, aperiiri supplicatur. Hæc autem pauca circa hoc obiter dixisse sufficiat, aliaque hanc materiam tangentia videri possunt penès eundem Marches., loco cit.

Postremò, omittendum minimè duxi, quod camera apostolica, circa spolia, habet intensionem fundatam nedum in bonis episcoporum regularium ratione suarum ecclesiarum, eo modo quo supra diximus, verum etiam omnium regularium extra claustra degentium, ex constitutione Gregorii XIII, cujus tenor talis est, videlicet:

« GREGORIUS Papa XIII, ad perpetuam rei memoriam. Officii nostri partes sedulò præstare tenemur, ut dubia quæ ab aliquibus falso sub prætextu, vel nimis subtiliter excitata, in cameræ nostræ apostolicæ præjudicium tendunt, declaratione nostrâ dilucidentur. Nuper accepimus quod, etsi fel. rec. Pius Papa IV, prædecessor noster, constitutionem, et quæcumque in illâ continerentur per piæ memoriæ Paulum, Papam IV, etiam prædecessorem nostrum, contra apostatas editas per quam inter cætera decrevit bona quæcumque mobilia, et immobilia, ac census, redditus et proventus, jura et actiones per regularium ordinum professos extra claustra suorum regularium locorum, etiam de licentiâ suorum superiorum degentes, tempore quo extra claustra hujusmodi fuissent, acquisita, etiamsi acquisitiones hujusmodi ab ipsis professis ex redditibus beneficiorum ecclesiasticorum cum curâ vel sine curâ per eos obtentorum seu detentorum, aut ex propria industriâ, seu artificio, mercatura, vel ex testamento, sive successione ab intestato quorumvis consanguineorum, affinium, vel amicorum suorum, aut quorumcumque aliorum factæ essent, non fisco, aut cameræ apostolicæ, sed religioni, aut monasteriis, in quâ, seu quibus primò professi fuissent, eo ipso applicata esse et censi debere, ad juris et sacrarum constitutionum formam reduxerit; necnon præfata bona regularium extra claustra, ut præfertur, degentium sive mendicantium sive non mendicantium, aut militiarum professorum, etiamsi loca et canonicales

portiones aut dignitates in cathedralibus vel collegiatis ecclesiis cujusvis ordinis regularibus obtinuerint, ac episcopali, archiepiscopali, patriarchali, primitiali, vel quâvis aliâ præfulserint dignitate, post eorum obitum ad eandem cameram apostolicam, et juxta constitutionem felicis rec. Pauli Papæ III, super spoliis sub dat., videlicet, tertio nonas januarii, pontificatus sui anno tertio promulgatam, legitimè spectent et pertineant, idque per Romanos pontifices prædecessores nostros, ac nos, dum collector generalis ad recuperandum spolia regularium specificè deputatus fuit, apertè demonstratum exstiterit, ac in possessione illâ exigendi, ac recuperandi eadem camera meritò semper fuerit; nihilominus nonnulli vano sub dictæ constitutionis Pauli IV, prædecessoris præfati, prætextu contrarium aliquando asserere non dubitarint; nos omnem circa prædicta dubitandi occasionem dimovere, simulque æquitatem et justitiâ suadentibus, ejusdem cameræ indemnitate, ne in dies molestiis et incommodis afficiatur, consulere volentes, præsentium auctoritate, declaramus res et bona quæcumque per dictos regulares extra claustra ecclesiarum, monasteriorum, domorum, et quorumcumque regularium locorum degentes, quocumque jure et actione, sive ex causâ testati, sive intestati acquisita, et in posterum acquirenda, vel ad eos delata in quibusvis provinciis, dominiis, regnis et locis consistent, nisi iidem, ad quos illa spectaverint, sufficienti fuerint testandi, aut de illis disponendi facultate suffulti, eaque legitimè usi fuerint, ad eandem cameram pleno jure pertinuisse et spectare, ac bona quæcumque eorundem sub spoliis nomine comprehensa per ipsam cameram, ejusque nomine à quibuscumque illa quandoque occupantibus et detinentibus recuperari ac vindicari potuisse et posse, ac juxta Pauli III et aliorum prædecessorum nostrorum litteras eadem camerâ apostolicâ in hujusmodi bonis spolia nuncupatis verè universaliter succedente, quòd ipsa camera quæ cæteris hæredibus et successoribus ampliori est privilegio munita, cuique meritò magis favendum est, dum in eam rerum et bonorum dominium ac possessio nullâ traditione præcedente transeat, in quæcumque bonorum et spoliis sive ad seculares sive ad regulares dum viverent spectantium successione, quibuscumque in rebus, sive pecuniis illa consistent, etiamsi nominatim aut aliâ speciali notâ illa designanda essent, quæ ad eandem cameram jure spoliis pertinebant et pertinebunt in posterum, omni prorsus fictione penitus cessante jus et nomen veri hæredis in eisdem spoliis habere, illiusque naturam sortiiri, ac veri hæredis privilegiis et juribus in quibuscumque bonis, pecuniis, juribus et actionibus uti antehac potuisse, et nunc posse, idque eorundem prædecessorum, ac nostræ etiam intentionis semper fuisse et esse, auctoritate præsentium declaramus; sicque per quoscumque iudices in quibusvis causis, etiam per appellationem aut alias pendentes et futuras, ac in quæcumque causâ, vel instantiâ, sublatâ eis et eorum cuilibet quâvis aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari et

diffiniri debere: necnon quidquid secus super his à quoquam quâvis auctoritate scienter vel ignoranter attentatum forsitan est hactenus, vel in posterum contigerit attentari, irritum et inane decernimus. Mandantes dilecto filio magistro Ludovico Tabernæ notario et thesaurario, necnon spoliis ad dictam cameram pertinentium in universâ Italiâ collectori generali nostro, ejusque in dictis officiis successoribus, quatenus præsentem nostram declarationem, et in eâ contenta quæcumque inviolabiliter observari curent et faciant; non permittendo eandem cameram contra illius seriem quæcumque ratione vel causâ, aut quovis quesito colore vel ingenio, directè vel indirectè molestari aut perturbari, contradictores quoslibet et rebelles per opportuna juris et facti remedia, ac demum per sententias, censuras et pœnas ecclesiasticas, appellatione postpositâ, compescendo, necnon legitimis super his habendis servatis processibus, sententias, censuras et pœnas ipsas, etiam iteratis vicibus aggravando; invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon ecclesiarum, et ordinum, vel militiarum cujus illæ fuerint, monasteriorumque vel regularium locorum etiam juramento, confirmatione apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, earundem ecclesiarum præsulibus, capitulis, ac monasteriorum regulariumque locorum conventibus, illorumque ordinibus, superioribus et personis, necnon civitatibus, provinciis, dominiis et regnis, in quibus bona, vel pecunie collocatæ, aut illarum redditus percipiendi forsitan fuerint, sub quibusvis tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis etiam motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine; et ad favorem religionis concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus (etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica et expressa, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut quævis alia expressio habenda esset, illorum tenores præsentibus pro sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliâs pro suo robore permansuris) hæc vice duntaxat specialiter et expressè derogamus, contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter vel divisim ab Apostolicâ sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi vel excommunicari non possint per litteras apostolicas non facientes plenam et expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem, et quibuslibet aliis privilegiis et indulgentiis generalibus vel specialibus quorumcumque tenorum existant, per quæ præsentibus non expressa, vel totaliter non inserta, effectus præsentium impediri valeat quomodolibet vel differri, et de quibus quorumque totis tenoribus habenda sit in nostris litteris mentio specialis, quæ quoad hoc volumus eis nullatenus suffragari. Cæterum præcipimus præsentium exemplis etiam impressis, manu notarii publici subscriptis, et dicti thesaurarii, seu alterius personæ in dignitate ecclesiasticâ constitutæ sigillo

munitis, eandem prorsus fidem adhibendam in iudicio et extra, quæ præsentibus haberetur, si exhiberentur vel ostenderentur. Datum Romæ, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris die 21 januarii 1577. »
Cæs. Glorierius.

CAPUT V.

Praxis registrandi in camerâ litteras apostolicas.

Praxis hæc, quemadmodum utilis, ac scitu digna, ita à paucis cognita, seu potius animadversa, quam plures, etenim etiam prælatos in Romanâ Curia consummatissimos, ejusdemque rerum peritissimos, ferè jugiter fallere conspicitur: hi enim, postquam summi Pontificis gratias, cameræ Apostolicæ interesse quomodolibet concernentes, impetraverint, eas tamen, quæ par est, sedulitate, ad præscriptum constitutionis fel. rec. Pii IV, negligunt conservare. Ipsa namque constitutione cautum est quòd omnes qui impetrabunt aliqua privilegia, gratias, facultates, licentias, et indulta, aut concessionem per litteras Apostolicas, sub plumbis, ac in formâ brevis expedita, necnon per chirographa, vulgari sermone conscripta, ac manu Papæ subscripta, quæ, aliquâ ex parte, interesse prædictæ cameræ apostolicæ concernere censebuntur, debeant illa, intra tres menses, à die illorum impetrationis, in eadem camerâ præsentare, ibique sub penâ invaliditatis eorumdem, registrari facere; longo, nihilominus, experimento, compertum est, gratias, aliaque præmissa, sic obtenta, ob supra dictæ constitutionis inobservantiam, prorsus evanuisse, oratoresque et impetrantes illorum effectu frustratos remansisse; ut pateat quam verè sic Poeta ille Sulmonensis cecinerit:

Non minor est virtus, quàm querere, parva tueri.

Ne igitur prudentioribus exprobari contingat, quòd etiam annosa vulpes caput laqueo, dormitantem Homerum, sedulâ hæc praxi, libuit potius excitare. Unde, supra dictæ constitutionis tenorem, hic duximus prius annectendum; qui talis est, videlicet:

« Pius Papa IV. Motu proprio, etc. Ingens humeris nostris jugiter incumbens expensarum onus, ita nos premit et excitat, ut nostrorum, et cameræ nostræ apostolicæ rerum et iurium, sublatis quibusvis obstaculis, curam solertem habentes, ejusdem cameræ indemnitati, quantum in nobis est, consulere studeamus. Cum itaque, sicut nuper nobis innotuit, complures diversi statûs et conditionis personæ, varia privilegia, facultates, gratias, licentias et indulta, sive concessionem, tam à nobis, quàm pro tempore existentibus nostris, et apostolicæ Sedis legatis, eorum vicelegatis ac gubernatoribus, ac forsitan aliis nostris, et dictæ cameræ ministris, et personis, nimis forsitan ac tediosis quibusdam earundem personarum precibus et instantiis, in dies obtineant, seu potius extorqueant, quæ, cum à nobis, seu legatis, aut vicelegatis, vel gubernatoribus ac ministris, et personis hujusmodi, bonâ quâdam fide, reque minùs forsitan, quàm par esset, diligenter, et accuratè, perfectâ, concedantur, illa nonnunquam, inò sæpius in nostrum ac cameræ præfatæ præjudicium, gravamen et detrimentum non leve, concessa esse et

emanasse conspicimus. Quapropter, ut præmissis (ne aliis prodesse cum velimus, nobis ipsis præjudicium inferamus) aliquantis per providere volentes, præsentem nostrâ perpetuò valiturâ constitutione et ordinatione, quam, vim et naturam legis perpetuæ ab omnibus observandæ, penitus habere et obtinere decernimus, apostolicâ auctoritate, et ex certâ nostrâ scientia, harum serie statuimus et ordinamus, quod omnes, et singuli cujuscumque statûs, gradûs, ordinis et conditionis existentes, necnon, etiam ducali, marchionali, comitali, aut aliâ quavis seculari ac patriarchali, archiepiscopali, episcopali seu etiam aliâ quâcumque ecclesiasticâ dignitate, præeminentia et auctoritate, etiam cardinalatûs honore fulgentes, qui aliqua privilegia, gratias, facultates, licentias, et indulta, aut concessionem, quæ aliquâ ex parte, quavis ratione seu causâ, directè, vel indirectè principaliter, secundariò, vel accessoriò, aut aliâs quovis modo, nostrum, aut dictæ cameræ quaecumque, minimum interesse, vel præjudicium, gravamen, seu detrimentum concernere censebuntur, obtinuerint, illa infra tres menses à die eorum impetrationis computandos, in eadem camerâ præsentare, ac ibidem registrari facere debeant et teneantur, alioquin lapsis tribus mensibus iisdem, ac privilegiis, facultatibus, licentiis, gratiis ac indultis vel concessionibus hujusmodi non præsentatis, minùsque registratis, illa in iudicio et extra nullatenus fidem facere possint, et tanquàm non concessa, nullaque et ipso jure invalida, ac nullius roboris vel momenti fuisse, esse et fore, neminique suffragari vel prodesse posse, seu debere, respectivè habeantur et censeantur, prout nos illa ex nunc nulla et invalida, irritaque et inania, ac nullius roboris, vel momenti fuisse, esse et fore, neminique (ut præfertur) suffragari posse declaramus. Mandantes propterea in virtute sanctæ obedientiæ dilecto filio nostro Vitellotio S. Mariæ in viâ latâ diacono, cardinali Vitellio nuncupato, moderno et pro tempore existenti S. R. E. camerario, quatenus præfatam nostri motûs proprii cedulam, ac in eâ contenta quaecumque, ab omnibus quos illa concernunt et concernent in futurum, penitus et omninò ac inviolabiliter et inconcussè observari faciat et procuret. Decernentes ita, ut præfertur, per dilectos filios ejusdem cameræ thesaurarium, præsidentes et clericos, aliosque ministros et personas, ac ejusdem S. R. E. cardinales, et alios quoscumque iudices sublata, etc., iudicari et diffiniri debere, irritum quoque, etc., attentari, privilegiis, facultatibus, licentiis, gratiis, indultis et concessionibus, necnon constitutionibus et ordinationibus apostolicis, cæterisque in contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem quòd præsentis motûs proprii cedule, per quaecumque privilegia, gratias et indulta, etiam absque datâ et registraturâ, ut præfertur, concedendâ, nisi cum illius specificâ insertionem, derogari nullatenus possit, quòdque ejus sola signatura sufficiat, et ubique fidem faciat, et in iudicio et extra, quaecumque regulâ, seu constitutione apostolicâ contrariâ non obstante, seu si consultius fore visum

fuerit, litteræ etiam ad perpetuam rei memoriam la-tissimè expediri possint. »

Ne autem quisquam ex ipsius Romanæ Curie tyronibus, tam levis rei terminos ignoret, cum scire opportunum est, plura adesse in ipsâ Curia rescriptorum apostolicorum, tum gratiæ, tum justitiæ registra, omnia in palatio apostolico collocata, videlicet supplicationum, tam manu Papæ, quam cardinalis signaturæ, sive gratiæ, sive justitiæ præfecti, alteriusque prælati signaturam ordinariam, per *concessum* nuncupatam habentis; signaturum necnon bullarum sub plumbo, ac litterarum in formâ brevis; quare, licet litteræ pro hujusmodi facultate testandi, per quamcumque viam transeant, sive per cancellariam, sive per officium minoris gratiæ, aut contradictarum, seu per præfecturam brevium, in suo peculiari registro, in præfato palatio existente, notentur, nihilominus, in quocumque ex dictis registris, hujusmodi litteræ registrentur, non propterea per illud censetur eidem constitutioni satisfactum, præcipienti in camerâ apostolicâ registrari; quare perperam procurator ejusdam episcopi, annis retrò elapsis, coram illustrissimo nuntio Neapolitano contendebat, dum facultas, ipsi episcopo testandi concessa, non reperitur in dictâ camerâ apostolicâ registrata, defuncti episcopi hæredes testamenti dispositione juvari posse; ac meritò proinde idem nuntius mordicè tenebat eam ipsis hæredibus non debuisse suffragari; dicebat quidem, bonus procurator, non sine adstantium risu, parvi interesse an prædictæ facultatis litteræ fuerint in camerâ registratæ; cum satis esset eas fuisse in palatio apostolico registratas; quia palatium est majus camerâ; ignorabat quippe quid esset registrari litteras in camerâ. Quare tyronibus tantummodò supra dictis, ad quos hic dirigitur sermo, dicere ausim, quòd cum in istis gratiis, ejusdem cameræ interesse respicientibus, innumere fraudes possint intervenire, ut ex eadem constitutione elicitur, propterea idem Pius IV ita statuit, ut postquam hujusmodi facultates, sive quæcumque similes gratiæ fuerint registratæ in registro palatii, debeant presentari, et denuò registrari in dictâ camerâ, præsertim introitus et alia ad Papam pertinentia; colligit, custodit et distribuit; ipsa namque camera suos habet officiales ad id deputatos; ejusque audientia ter in hebdomadâ convenire consuevit in palatio apostolico, et loco suo constituto, quem propterea vocant cameram apostolicam; in quâ publica negotia tractantur audiunturque; inter quæ etiam agitur de malâ litterarum expeditione, quæ per ipsam cameram transeunt, de quibus fusiùs agam in meâ Praxi beneficiâli.

Hanc quidem registrationem in ipsâ camerâ, neminem latet, locum insinuationis obtinere, cujus solemnitate propter duas causas introductam esse, non ignoramus, secundùm Bart. in l. *Modestinus*, ff. de Donat., alteram videlicet, ne homines decipiantur, ut in l. *Data*, c. eod.; ob hujusmodi enim insinuationem, dolus abesse præsumitur, l. 1, c. de Præd. num.; alteram, nam in magnis quantitatibus major observan-

tia exigitur, l. fin. c. *Si cert. pet.*, quia ubi majus est periculum, ibi cautius est agendum, cap. *Ubi periculum*, de Elect., in 6, unde sic jura providere statuerunt, ne quis effundere posset patrimonium suum, inconsulto iudice, per viam indiscretæ donationis. Quare, licet hujusmodi insinuatio cadat super donationibus, ut est text. in d. l. *Data*, et in l. *Donatio*, c. de Donat., habet nihilominus locum in gratiis apostolicis, interesse cameræ concernentibus, in quâ sæpè modificantur hujusmodi gratiæ; exempli gratiâ, in hujusmodi facultatibus, concessis episcopis assistentibus, quibus inter cætera concedi consuevit, ut possint testari pro mille ducatis, et quòd sint exempti pro sex vegetibus vini, ut supra diximus; propterea ista generalis facultas in camerâ apostolicâ præsentatur, et registratur, eique adjicitur decretum, per quod, concessa hujusmodi facultas modificatur per ipsius Cameræ peculiare decretum, quod, tenoris sequentis esse consuevit, videlicet:

Die 5 septembris 1622, supra dictis litteræ apostolicæ in formâ brevis expeditæ, exhibitæ fuerunt in camerâ apostolicâ, et ex illius decreto, commissæ perillustri et reverendissimo D. Hieronymo Vidono, ejusdem cameræ clerico; et die 19 ejusdem mensis, citato priùs R. P. D. Antonio Cicalotto prædictæ cameræ generali commissario, ex decreto ejusdem reverendissimi D. Vidoni desuper facto, admissæ pro ducatis mille, ut in eis, quoad facultatem testandi; quo verò ad prætensam exemptionem pro sex vegetibus vini, cum clausulâ: Quatenus aliàs habeant similem exemptionem et existant in illius quasi possessione; et quoad facultatem disponendi de bonis jurisdictionalibus, sine præjudicio jurium cameræ, et præcedente tamen licentiâ Sedis Apostolicæ, juxta formam bullæ Sixti V et aliorum summorum Pontificum, et non aliter, etc., ac aliàs juxta formam protestationis dicti D. commissarii desuper factæ, ad quam, etc., et registratæ in libris ipsius cameræ, penes me illius notarium existentibus, nempe libro Diversorum, fol. 95, et seqq; et in fidem, etc.

Joannes Baptista Cennus.

Vel sub aliâ formulâ, videlicet:

Hujusmodi breve apostolicum præsentatum fuit in camerâ apostolicâ, et instatum pro illius admissione et die, etc., mensis, etc. Referente illustrissimo et reverendissimo D. Octaviano Raggio, dictæ cameræ clerico, et iudice ab ipsâ camerâ specialiter deputato, Cipato ad hoc, perillustri et reverendissimo D. Felice Contiloro, ejusdem cameræ generali commissario, ipsa camera illud admisit, et in ejusdem cameræ libris registrari mandavit, prout per me ejusdem cameræ notarium infrascriptum registratum fuit in libro Diversorum nuncupato præsentis anni folio 261, et sequenti. Et in fidem, etc.

Astolphus de Tarano.

Quare, sicut quæcumque generales constitutiones, interesse cameræ apostolicæ concernentes, ita etiam particulares, sicut sunt hujusmodi gratiæ, ad favorem particularis personæ; nisi tamen orator eximatur ab hoc onere registrandi, prout conceditur Eminentissimis cardinalibus, cæterisque prælatis, ac personis

benemeritis, ut patet in formulâ testandi pro cardinali, quam superius adjecimus, ibi: *Decernentes præsentis litteras, omniâque et singula in eis contenta, valida et efficacia fore et esse, ac suum plenarium et integrum effectum sortiri, etiam si in camerâ apostolicâ, juxta constitutionem piæ memoriæ Pii Papæ IV, prædecessoris nostri, sub dat. octavo id. augusti, pontificatus sui anno sexto, vel alio veriori tempore, registratæ et insinuatæ non fuerint; cui constitutioni, etc., hæc vice duntaxat specialiter, et expressè derogamus.*

Quam quidem derogationem, suo motu proprio concedit ipse summus Pontifex supra dictis personis. Alio etiam modo peti, et concedi consuevit præfata derogatio, videlicet ad supplicationem, et per datariam apostolicam, fiet rarò pro aliis personis; tunc enim in calce supplicationis manu ipsius Papæ signatæ, additur hoc decretum, videlicet: *Et cum decreto et indulto opportunis, quòd orator, sive ejus hæredes, vel alii pro eis præsentis, vel desuper conficiendas litteras in camerâ apostolicâ etiam juxta quamdam constitutionem piæ memoriæ Pii Papæ IV, prædecessoris nostri, sub dat. octavo id. augusti, pontificatus sui anno sexto editam, quòd impetrantes aliqua indulta cameræ apostolicæ interesse quomodolibet concernentia, illa in eadem camerâ præsentare ac registrari facere teneantur, et aliàs quomodolibet disponente, cujus tenorem, etc., pro expresso habendo intra tres menses in eadem constitutione præfixos, seu aliàs quomodocumque præsentare, intimare vel notificare, aut præsentari seu registrari facere minimè teneantur. Et nihilominus præsentis et desuper litteræ conficiendæ valeant, et teneant, ac fidem faciant et suffragentur. Irritum, etc., et cum derogatione ejusdem constitutionis ad effectum, etc.* Quod quidem decretum idem ferè est cum alio prædicto decreto.

Cùm verò in dubium aliàs revocaretur, num gratiæ et facultates concessæ cum derogatione prædictæ Constitutionis Pii IV, adhuc in camerâ apostolicâ registrari deberent; proinde ad omne dubium submovendum, emanavit constitutio sanctissimi domini nostri Urbani Papæ VIII, quâ declaratur, supra dictas derogationes non deberi aliàs in eadem camerâ registrari, cujus quidem constitutionis tenor talis est, videlicet:

URBANUS Papa VIII. Ad futuram rei memoriam. Cùm sicut accepimus, plures Romani pontifices prædecessores nostri concesserint, prout etiam nos concessimus, diversa privilegia, indulta, licentias et gratias, etiam interesse cameræ apostolicæ concernentia, tam per litteras apostolicas sub plumbo, et in formâ brevis expedita, quàm per chirographa eorum, et nostrâ respectivè manu subscripta, in quibus quidem litteris et chirographis, motui proprio, seu constitutioni felicis rec. Pii Papæ IV, prædecessoris nostri, quo cavetur ut omnes et singulæ gratiæ interestes dictæ cameræ concernentes, in eadem camerâ, intra certum inibi expressum tempus, registrari debeant, aliàs gratiæ ipsæ, nullæ sint, derogatum reperitur; à nonnullis verò nimium scrupulosis in dubium revocetur, an tales derogationes adhuc in camerâ prædictâ regi-

strari debuerint et debeant. Nos, ne ullo unquàm tempore, de ipsorum privilegiorum, indultorum, licentiarum et gratiarum validitate, ex eo quòd privilegia, indulta, licentiæ, gratiæ, seu facultates aut derogationes hujusmodi in eadem camerâ registratæ non fuerint, hæsitari; eosque, ad quorum favorem emanarunt, eo prætextu super privilegiis, indultis, licentiis, gratiis et facultatibus eisdem pro tempore, ut præfertur, concessis molestari contingat, providere cupientes, ac motus proprii seu constitutionis præfati Pii prædecessoris tenores, præsentibus pro plenè et sufficienter expressis habentes, motu proprio, etc., omnia, et singula privilegia, indulta, licentias, gratias, et facultates, tam per prædecessores nostros, quàm per nos ipsos, per litteras apostolicas, sub plumbo, aut in formâ brevis expedita, seu per chirographa eorumdem prædecessorum vel nostrâ manu respectivè subscripta, etiam quodcumque interesse dictæ cameræ concernentia, cujuscumque qualitatis, generis, quantitatis et valoris, etiam maximi, et inexcogitabilis existat, concessa haecenus, et in posterum per nos, et Romanos pontifices successores nostros concedenda, in quibus, motui proprio, seu constitutioni Pii prædecessoris hujusmodi, ad effectum, ut illi ad quorum favorem emanarunt, et emanabunt pro tempore, ad ipsa privilegia, indulta, licentias et gratias in eadem camerâ registrandum, non teneantur, derogatum fuerit, seu derogari contigerit in futurum, etiam si illæ, et illa, sive derogatio et voluntas hujusmodi in prædictâ camerâ registrata non sint, et non registrentur, etiam ab earum datâ, valore, et de eorum validitate dubitari non posse; neque propterea illos ad quorum favorem emanarunt, aliquo modo molestari debere, tenore præsentium decernimus et declaramus. Ac dilectis filiis nostro, et S. R. E. camerario ac thesaurario generali, præsidenti et clericis, necnon commissario ejusdem cameræ, nunc et pro tempore existentibus; et aliis quibuscumque desuper interesse quomodolibet prætendentibus, aut qui illud quomodolibet prætereundum possent, perpetuum silentium desuper imponimus. Mandantes camerario, thesaurario, præsidenti et clericis, necnon commissario, nunc et pro tempore existentibus, et aliis interesse prætendentibus prædictis, ne sub nostræ et pro tempore existentis Romani Pontificis indignationis, aliisque nostro, et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio, imponendis pœnis, et etiam interdicti ingressus ecclesiæ, ac aliis ecclesiasticis sententiis, censuris et pœnis, ipso facto, per contravenientes, et eorum quemlibet, toties quoties contravenerint respectivè, incurrendis; à quibus à nemine, præterquam à Romano Pontifice pro tempore existente, præterquam in mortis articulo constituti, absolvi, seu illæ eis relaxari nequeant, prædictorum aliquem super præmissis, aliquo modo molestare audeant, vel præsumant. Volentes, et eadem auctoritate decernentes præsentis nostras litteras, declarationem et voluntatem, etiam quòd in dictâ camerâ non registrentur, neque præsententur, iis omnibus, de quorum interesse actum

fuerit, vel agatur pro tempore, suffragari debuisse et debere, perinde, ac si in eadem camerâ debito tempore præsentate, et in eâ registratæ fuissent. Quocirca venerabilibus fratribus nostris Osten. et Portuen. episcopis, ac dilecto filio causarum curiæ cameræ apostolicæ generali auditori, etc., mandamus, quatenus, etc., præsentēs litteras, et in eis contenta quæcumque, ubi et quando opus fuerit ac quoties pro parte, in præmissis interesse habentium, desuper requisiti fuerint, solemniter publicantes, ejusque in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant, auctoritate nostrâ, illos præmissorum commendo et effectu pacificè frui et gaudere; non permit- tentes, etc., contradictores, etc.; non obstantibus, etc., volumus, etc. Dat. Romæ, apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die 16 augusti 1650; pontificatûs nostri anno 8.

Atverò, in proposito, ubi litteræ hujusmodi, vel similis facultatis non fuerint suo tempore registratæ in præfatâ camerâ, nullius quidem erunt roboris, aut momenti; quandoquidem ipsa constitutio, ut ex eâ constat, inducit formam, annullando actum; dum ipse Pius voluit, quòd lapsis tribus mensibus in ipsâ constitutione præscriptis, ac gratiis et facultatibus hujusmodi minimè registratis, illæ nullam fidem faciant, sintque tanquàm non concessæ, et nemini suffragari valeant, vel prodesse, cum decreto irritanti. Praxis igitur hujus registrationis ea est, ut ipsæ litteræ præsententur alicui ex novem notariis ejusdem cameræ (hi quidem differunt à decem notariis auditoribus cameræ) qui postquàm eas registro ad verbum notaverit, exinde transumptum conficit in formâ probanti, cum eorundem litterarum insertione, hujusmodi, seu aliam gratiam, vel facultatem continentium. Formula autem ipsius transumpti talis est, videlicet:

Antoxius miseratione divinâ S. Agathæ S. R. E. diaconus, cardinalis Barberinus nuncupatus, ejusdem S. R. E. camerarius. Universis et singulis, hoc præsens transumptum visuris, lecturis, pariter et audituris, notum facimus et attestamus, ac præsentibus fidem indubiam adhiberi mandamus. Camerariatûs officio, meritis licèt imparibus, apostolicâ auctoritate præsidentes, illud nobis potissimum incumbit, imò potiùs officii nostri debitum esse cognoscimus, ut ea quæ ex Romani Pontificis gratiâ processerunt, et in camerâ apostolicâ conservantur, cum ab aliquibus petuntur in formâ probanti, concedamus, et testimonium veritatis perhibeamus. Quapropter, universitati vestræ notificamus, qualiter libro secundo signaturarum S. D. N. D. Urbani divinâ providentiâ Papæ VIII, penes infra scriptum nostrum et cameræ apostolicæ notarium, et in eodem libro, folio, etc., reperiuntur registratæ litteræ apostolicæ ejusdem S. D. N. sub annulo Piscatoris (vel sub plumbo) expeditæ, et in eadem camerâ solemniter admixtæ, quas nos ad instantiam perillustis, et admodum excellentis domini N., de mandato ejusdem sanctissimi D. N. Papæ vivæ vocis oraculo nobis desuper facto, et auctoritate nostri came-

rariatûs officii, per eundem notarium transumi, exemplari ac fideliter extrahi, et auscultari mandavimus: quarum quidem litterarum tenor sequitur, ut est videlicet: Urbanus Episcopus servus servorum Dei (et inseritur totus tenor litterarum concessæ facultatis et prosequitur); quibus quidem litteris sic transumptis, exemplatis, ac per superadditum, et infra scriptum notarium debitè auscultatis et collationatis, de mandato et auctoritate præfatis, volumus, decernimus et mandamus quòd tam in judicio, quàm extra, ubilibet stetur et credatur, illisque adhibeatur talis et tanta fides, quæ, et quanta dictis originalibus litteris adhibeatur, si litteræ ipsæ apostolicæ desuper sub annulo Piscatoris (sive sub plumbo) expeditæ, exhiberentur et ostenderentur. In quorum omnium et singulorum fidem has præsentēs fieri, et per infra scriptum nostrum et cameræ apostolicæ notarium subscribi, sigillique nostri, quo in talibus utimur, jussimus et fecimus appensione muniri. Dat. Romæ, in camerâ apostolicâ, anno Domini 1641, indictione, etc., die, etc.; pontificatûs sanctissimi in Christo Patris, et domini nostri D. Urbani; divinâ Providentiâ Papæ VIII, anno decimo octavo.

Antonius cardinalis Barberinus

S. R. E. camerarius.

N. auditor.

N. notarius.

Locus † sigilli pendentis.

Registrata libro 7 Diversorum sanctissimi D. N. Urbani Papæ VIII, fol. 10.

Si tamen casus advenerit quo litteræ supra dictæ facultatis non fuerint juxta formam supra dictæ constitutionis Pii IV, in dictâ camerâ registratæ, ne proinde orator effectu sibi concessæ gratiæ frustratus remaneat, si adhuc vivit, porrecto sui nomine summo Pontifici supplici libello, ac illi annexo chirographo vulgari sermone conscripto, petit, se restitui adversus lapsum temporis ad sic registrandum; tenor autem ipsius Chirographi talis esse consuevit, videlicet:

Reverendissimo cardinale camerlengo, vicecamerlengo, decano, et chierici della nostra camera apostolica. Sotto il di, etc., concedessimo à monsignor N. la facoltà di testare in sino alla somma di scudi, etc., come appare per breve spedito sopra di ciò; et non essendo stato presentato, et ammesso nella sodetta nostra camera, conforme alla constitutione di Pio quarto, nostro prædecessore de registrandis et desiderando detto monsignor N. per validità di tal gratia, che se ammetta come è di costume Con la præsentè, di nostra scienza, et potestà assoluta vi ordiniamo, che presentandosi detto breve in detta camera, l'amettiate, et facciate registrare nelli suoi libri, quale così ammesso, et registrato vogliamo, et decretiamo, che vaglia, et habbia il suo effetto, executione, et vigore, come se fusse stato ammesso, et registrato nel termine prefisso in detta constitutione, non ostante la medesima constitutione, et tutte l'altre cose, che faccino in contrario, alle quali, havendo il loro tenore per espresso, per questa volta, et à questo effetto,

espressamente deroghiamo. Dal nostro palazzo apostolico, il di 7 di giugno 1654.

INNOCENTIUS PAPA X.

Quod quidem chirographo sic obtento fit nova instantia in camerâ apostolicâ prædictâ, ejusque officialibus pro admissione et registratione, ac publicatione ejusdem brevis, et admittitur.

Pro quarum quidem litterarum, sive earundem, transumpti executione, adveniente tempore obitus prælati, seu alterius, qui supra dictam vel similem facultatem obtinuit, præfate litteræ, sive illarum transumptum hujusmodi, secundum stylum nuntiatu-
ræ hujus civitatis, exhibentur illustrissimo domino nuntio; qui eas, sive illud recognoscit, oculisque (ut ita dicam) lynceis observat, an alicui subreptionis vel obreptionis vitio subiaceant, sintque, ut præmittitur, in camerâ apostolicâ registratæ, vel in eis, supra dictæ constit. Pii IV, de registrandis, sufficienter derogatum; mandatque subinde idem nuntius, sub-
collectori spoliolum prædictæ cameræ, ut hæredibus defuncti, summam, in facultate testandi expressam, relaxet; quatenus prælatus, vel alius, de eâ, in vitâ non disposuerit; solutis tamen prius eidem D. nuntio quibusdam regaliis, ad rationem decem pro quolibet centenariio, in vim præsertim quarundam litterarum in formâ brevis fel. record. Pauli Papæ V, sub Dat. Romæ apud S. Marcum, sub annulo Piscatoris, die 23 aprilis 1610, cujus verba hæc sunt videlicet: *Quando verò à Nobis, seu Romanis pontificibus successoribus nostris pro tempore existentibus, facta fuerit gratia, seu donatio, eo casu, decimum et portionem à partibus recipere possint; nisi in gratiâ, seu donatione, per Nos, seu successores nostros prædictos, mandatum fuerit*

expressè, ut illam à camerâ præfatâ habere debeant. Quare summus Pontifex, quando hæc regalia partibus remittere intendit, prout DD. cardinalibus, aliisque personis gratis et benè meritis remittere consuevit, id apertè in suis litteris declarat; et quamvis in supra positis formulis sint adjecta illa verba, videlicet, tuosque hæredes et successores, ad solutionem regaliarum seu propinarum, ullo unquam tempore teneri, aut ad præmissa, seu præmissorum aliqua, ullâ necessitate, causâ, vel ratione cogi vel compelli; nec etiam per viam sequestri, aut alias propterea molestari posse, vel quid simile adjicitur, nihilominus per ea non constat circa id, de expressâ ac enixâ voluntate concedentis, stantibus aliis verbis supra dicti brevis, quibus præcisè cavetur quòd supra dicta decima, seu portio, non à partibus, sed ab ipsâ camerâ apostolicâ haberi debeat; quare, cum hoc non fuerit in litteris hujusmodi facultatis expressum, sub aliis verbis comprehendere non potest ad text. in leg. Si quis bona, § Jussum, ff de acquir. Hæred., leg. 1, circa fin., ff. de Lib. et Posth., faciunt ea quæ tradit Bart. in l. fin. § Omnem, ff de Admin. tut., et ita in facti contingentia, pluries evenisse, ac apud illustriss. dominum nuntium Sedis Apostolicæ, in hac civitate residentem, practicum existisse, scio. Et ex his, ad laudem Omnipotentis Dei, ejusque Genitricis immaculatæ et purissimæ Virginis Mariæ, ac SS. Januarii et Francisci de Paulâ, peculiarium meorum tutelarium, omniumque sanctorum, quorum vigiliâ hodiè eorum solemnissimam prævenimus festivitatem, sit absolutus hujus meæ praxis tractatus; quem, et omnia in eo contenta, correctioni sanctæ Matris Ecclesiæ, ejusque Sedis Apostolicæ submitto, præmissâ protestatione, de quâ in cap. Hæc est fides, Papa beatissime, 24, q. 1.

REGULÆ, ORDINATIONES ET CONSTITUTIONES CANCELLARIÆ APOSTOLICÆ

S. D. N. ALEXANDRI DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ VII

Sanctissimus in Christo Pater, et D. N. ALEXANDER divinâ providentiâ Papa VII, suorum prædecessorum vestigiis inhærendo, normam et ordinem rebus gerendis dare volens, in crastinum suæ assumptionis ad summi apostolatus apicem, videlicet, die septimâ mensis aprilis, anno ad Incarnatione Domini millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto, reservationes, constitutiones et regulas infrascriptas fecit, quas etiam ex tunc, licet nondum publicatas, et suo tempore duraturas observari voluit, ac quas Nos Franciscus Episcopus Protuens cardinalis Barberinus sanctæ Romanæ Ecclesiæ vicecancellarius die vigesimâ ejusdem mensis in cancellaria apostolicâ publicari fecimus.

Reservationes generales, et speciales.

1. In primis fecit easdem reservatione, quæ in constitutiones felici record. Benedicti Papæ XII, quæ incipit, *Ad reginem*, continentur, et illas innovavit, ac locum habere voluit, etiam si officiales in

eâdem constitutione expressi Apostolicæ Sedis officiales ante obitum eorum esse desierint, quoad Beneficia, quæ tempore quo officiales erant, obtinebant. Declarans nihilominus beneficia, quæ dictæ Sedis officiales, qui ratione officiorum suorum hujusmodi ejusdem Sedis Notarii erant, etiam dimissis ipsis officiis, et quandocumque assecuti fuerint, sub hujusmodi reservationibus comprehendendi. Ac reservavit Beneficia, quæ per constitutionem piæ mem. Joannis Papæ XXII, quæ incipit *Execrabilis*, vacant, vel vacare contigerint. Quam constitutionem et reservationem S. S. tam ad Beneficia obtenta, quam alia quæcumque, de quibus ordinarii, et alii collatores contra concilii Tridentini decreta disposuerunt, et disponent, in futurum extendit et ampliavit, et ea etiam beneficia omnia dispositioni suæ reservavit, de quibus per dictos ordinarios, aut alios collatores contra ejusdem concilii decretorum formam dispositum fuerit. Decernimus tractant, etc.

Reservatio cathedralium ecclesiarum et monasteriorum, ac de tempore vacationis episcopatum, vacaturorum beneficiorum.

2. Item, reservavit generaliter omnes ecclesias patriarchales, primatiales, archiepiscopales, episcopales, necnon omnia monasteria virorum, valorem annum ducentorum florenorum auri communi estimatione excedentia, nunc quomodocumque vacantia, et in posterum vacatura. Et voluit quod excessus huiusmodi in litteris exprimat. Ac etiam reservavit dignitates et beneficia omnia ad collationem, præsentationem, electionem, et quancumque aliam dispositionem patriarcharum, primatum, archiepiscoporum et episcoporum, necnon abbatum, ac aliorum quorumcumque collatorum et collatricum, secularium et regularium: quomodolibet (non tamen ad collationem cum alio, vel aliis, aut etiam ad alterius præsentationem, vel electionem, pertinentia), quæ post illorum obitum, aut ecclesiarum, seu monasteriorum, vel aliarum dignitatum suarum dimissionem seu amissionem, vel privationem, seu translationem, vel alias quomodocumque vacaverint, usque ad provisionem successorum ad easdem ecclesias, aut monasteria vel dignitates apostolicæ auctoritate faciendam, et adeptam ab eisdem successoribus pacificam illorum possessionem, quomodocumque vacaverint, et vacabunt in futurum. Decernens irritum, etc.

Extensio reservationis Beneficiorum per assecutionem pacificam vacaturorum.

3. Item, si qui de beneficiis ecclesiasticis præsertim curam animarum habentibus, seu alias personalem residentiam requirentibus, dum pro tempore vacant, apostolicæ auctoritate provisi, seu providendi, ante illorum assecutionem alia cum eisdem incompatibilia beneficia ecclesiastica per eos tunc obtenta in fraudem reservationis suæ resignarent seu dimitterent, voluit, decrevit et declaravit quod si in posterum quibusvis personis de aliquibus beneficiis ecclesiasticis, tunc vacantibus seu vacaturis, per Sanctitatem suam, aut ejus auctoritate provideri, ipsosque provisos, seu providendos, intra vacationis et provisionis, seu assecutionis eorundem Beneficiorum tempora, quæcumque alia cum illis incompatibilia beneficia ecclesiastica secularia, vel quorumvis ordinum, ac etiam hospitalium regularia per eos tunc obtenta, nullâ speciali et expressâ de eisdem in provisionibus prædictis factâ mentione simpliciter vel causâ permutationis, ac aliâs quomodolibet, sive in Sanctitatis suæ, vel alterius Romani Pontificis pro tempore existentis, aut legatorum vel nuntiorum dictæ Sedis, sive ordinorum, vel aliorum collatorum quorumcumque manibus resignare, seu dimittere, aut iuribus sibi in illis, vel ad illa competentibus cedere contigerit, omnes et singulæ concessionem, collationem, provisionem, et quævis aliæ dispositiones de beneficiis sen iuribus sic resignandis, dimittendis et cedendis pro tempore faciendæ, cum inde secutis quibuscumque cassæ et irritæ, nulliusque roboris, vel momenti existant, nec cuiquam suffragentur, sed beneficia et

jura, ut præfertur, resignata, dimissa, et cessa eo ipso vacant, ac sub reservatione prædictâ quam Sanctitas sua etiam quoad hoc extendit et ampliavit, comprehensa censeantur. Ita quod de illis per alium quàm per eandem Sanctitatem suam, vel pro tempore existentem Romanum Pontificem nullatenus disponi possit in omnibus, et per omnia perinde ac si per pacificam assecutionem beneficiorum aliorum huiusmodi verè ac realiter vacavissent. Ac ulterius voluit beneficium, de quo resignans fuerit auctoritate apostolicâ provisos, ac per ejus assecutionem beneficia vacare debebant, ut prius vacare non fuisset resignantis facta, salvo tamen quibuscumque iuribus competentibus alteri parti, ad ejus favorem facta esset resignatio, etiam ex causâ permutationis, summarie, simpliciter et appellatione remotâ exercendis. Decernens irritum, etc., attentari.

Reservatio dignitatum, necnon suorum, et S. R. E. cardinalium familiarum beneficiorum.

4. Item reservavit generaliter dispositioni suæ omnes dignitates majores post pontificales, in cathedralibus etiam metropolitanis et patriarchalibus, necnon valorem decem florenorum auri communi estimatione excedentes, principales in collegiatis ecclesiis. Reservavit etiam prioratus, præposituras, præpositatus, ac alias dignitates conventuales et præceptorias generales ordinum quorumcumque (sed non militiarum), ac quæcumque beneficia, quæ sui, etiam dum cardinalatus fungebatur honore, existentes, ac S. R. E. viventium nunc, et qui erunt pro tempore cardinalium familiares continui commensales obtinent, et in posterum obtinebant eorum familiaritate durante, ac in quibus, seu ad quæ jus eis competit aut competierit, etiamsi ab ipsâ familiaritate per obitum cardinalium eorundem, vel aliâs recesserint. Declarans dignitates, quæ in cathedralibus etiam metropolitanis post pontificales non majores existunt, et quæ ex Apostolicæ Sedis indulgentiâ, vel ordinariâ auctoritate aut consuetudine præscriptâ, vel aliâs quovis modo in quibuscumque collegiatis ecclesiis principalem præminentiam habere noscuntur sub reservatione prædictâ comprehendere debere. Decernens irritum, etc.

Reservatio beneficiorum collectorum et subcollectorum.

5. Item, reservavit generaliter omnia et singula beneficia ecclesiastica quorumcumque collectorum et unicum in quacumque civitate, vel diœcesi, qui suo tempore officia exercuerint, subcollectorum fructuum, et proventuum cameræ apostolicæ debitorum, illa videlicet Beneficia duntaxat, quæ durante eorum officio obtinebant, et in quibus, seu ad quæ jus eis competeat. Decernens irritum, etc.

Reservatio beneficiorum curialium, dum curia transferatur.

6. Item reservavit omnia et singula beneficia ecclesiastica quorumcumque curialium, quos dum Curia Romana de loco ad locum transferatur, eam sequendo decedere contigerit in quovis loco, quan-

tuncumque etiam à dictâ curiâ remoto. Decernens irritum, etc.

Reservatio beneficiorum cubiculariorum et cursorum.

7. Item reservavit generaliter idem D. N. Papa dispositioni suæ omnia beneficia cubiculariorum, etiam honoris nuncupatorum ac cursorum suorum. Declans in prædecessorum suorum Romanorum Pontificum constitutionibus et regulis reservatoriis beneficiorum cubiculariorum, etiam cubicularios honoris nuncupatos, etiam à die earum editionis, et publicationis intelligi et comprehendere, ac comprehensos fuisse et esse. Irritumque, etc., attentari decernens.

Reservatio beneficiorum ecclesiarum S. Joan. Lateranen. et S. Petri, ac B. Mariæ Majoris de Urbe, et beneficiorum titulum card. à Curia absentium.

8. Item reservavit dispositioni suæ generaliter quoscumque canonicatus, et præbendas ac dignitates, personatus et officia in S. Joannis Lateranen. et Principis Apostolorum, ac B. Mariæ Majoris de Urbe ecclesiis, necnon ad collationem, provisionem et præsentationem, seu quamvis aliam dispositionem S. R. E. cardinalium à Rom. Curia absentium (non tamen ob servitium Sedis Apostolicæ cum licentiâ Sanctitatis suæ, vel apud eorum ecclesias residentium) ratione suorum episcopatum, cardinalatus, ac ipsorum cardinalium titulum et diaconiarum spectantia, quamdiu absentia sua duraverit, canonicatus et præbendas, dignitates, personatus, administrationes et officia, cæteraque beneficia ecclesiastica, cum curâ et sine curâ vacantia, ac in antea vacatura, tam in eadem Urbe, quam in ecclesiis, civitatibus ac diocesis dictorum episcopatum consistentia. Ac decrevit irritum, etc.

Reservatio mensium apostolicorum, et alternativa pro episcopis residentibus.

9. Item cupiens idem D. N. Papa, pauperibus clericis, et aliis benè meritis personis providere, omnia beneficia ecclesiastica cum curâ et sine curâ, secularia et quorumvis ordinum regularia, qualitercumque qualificata, et ubicumque existentia, in singulis januarii, februarii, aprilis, maii, julii, augusti, octobris et novembris mensibus, usque ad suæ voluntatis beneplacitum, extra Romanam Curiam, aliàs quam per resignationem, quocumque modo vacatura, ad collationem, provisionem, præsentationem, electionem, et quamvis aliam dispositionem quorumcumque collatorum, et collatricum, secularium, et quorumvis ordinum regularium (non tamen S. R. E. cardinalium, aut aliorum, sub concordatis inter Sedem Apostolicam, et quoscumque alios initis, et per eos qui illa acceptare, et observare debuerant, acceptatis et observatis, quæ ledere non intendit, comprehensorum) quomodolibet pertinentia, dispositioni suæ generaliter reservavit. Volens in supplicationibus seu concessionibus gratiarum quæ de dictis beneficiis tunc vacantibus, etiam motu proprio fient, de mense in quo vacaverint dispositivè mentionem fieri, alioquin gratias nullas esse. Ac consuetudines, etiam immemorabiles,

optandi majores et pinguiore præbendas, necnon privilegia etiam in limine erectionis concessa, et indulta apostolica circa ea, ac etiam disponendi de hujusmodi beneficiis, aut quòd illa sub hujusmodi reservationibus nunquam comprehendantur, etiam cum quibusvis derogatoriis derogatoriis et fortioribus, efficacioribus et insolitis clausulis, necnon irritantibus, et aliis decretis, quorum tenores, pro expressis haberi, et latissimè extendi voluit, quibusvis personis et collegiis cujuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis et conditionis existentibus quomodolibet concessa, adversus reservationem hujusmodi minimè suffragari. Insuper Sanctitas sua, ad gratificandum patriarchis, archiepiscopis et episcopis intenta, et ipsis, quamdiu apud ecclesias, aut dioceses suas verè ac personaliter resederint duntaxat, de omnibus et quibuscumque beneficiis ecclesiasticis, cum curâ et sine curâ, secularibus et regularibus (ad liberam ipsorum, duntaxat, non autem aliorum cum eis, dispositionem, seu præsentationem vel electionem, nec etiam cum consilio, vel consensu, seu interventu capitulorum, vel aliorum, aut aliàs pertinentibus) quæ antea in mensibus februarii, aprilis, junii, augusti, octobris et decembris, extra Curiam ipsam vacare contigerit (dummodò alias dispositioni apostolicæ reservata vel effecta non fuerint) liberè disponendi facultatem concessit. Ac etiam voluit, ut si ipsi, in collatione aut aliâ dispositione beneficiorum, in aliis sex mensibus, videlicet januarii, martii, maii, julii, septembris et novembris vacaturorum (quæ etiam dispositioni suæ, ut præfertur, reservavit) seu, etiam aliorum dispositioni suæ, et dictæ Sedis aliàs quomodolibet reservatorum vel effectorum, sese intromiserint, aut quominus provisiones, et gratiæ Sanctitatis suæ de illis debitum effectum consequantur, impedimentum quoquomodo præstiterint, usu, et beneficio prædictæ facultatis eo ipso privati existant, ac collationes et aliæ dispositiones de beneficiis illius prætextu deinceps faciendæ, nullius sint roboris, vel momenti. Illi verò qui gratiam alternativæ prædictæ acceptare voluerint, acceptionem hujusmodi per patentes litteras manu propriâ subscriptas suoque sigillo munitas, et in suâ quisque civitate, vel diocesi datas, declarare et litteras ipsas huc ad datarium Sanctitatis suæ transmittere teneantur, quibus ab eo receptis et recognitis, ac in libro ad id deputato registratis, tunc demùm, et non antea uti incipiant gratiâ supra dictâ. Insuper declaravit quòd si idem episcopus pluribus ecclesiis quomodocumque unitis ex apostolicâ concessione et dispensatione, quomodocumque præsit, teneantur hujusmodi alternativæ gratiam quatenus eâ potiri velit utriusque Ecclesiæ nomine explicitè acceptare, alias illi non suffragetur. Et post factam acceptionem et admissionem, in datarij neutri parti liceat nisi concordati consensu ab eâ recedere, declans præterea exceptionem positam in Regulâ, favore S. R. E. cardinalium, et indultum conferendi beneficia reservata concessum cardinali episcopo, non suffragari capitulo ratione communio-

nis, et consortii juxta declarationem fel. record. Urbani papæ VIII, prædecessoris sui editam die decimâ septembris, anno 1626, quam Sanctitas sua in omnibus, et per omnia approbat. Decernens sic in præmissis omnibus per quoscunque, etc., judicare debere, ac irritum, etc.

De litteris in formâ, Rationi congruit, expediendis.

40. Item voluit idem D. N. Papa, quod concessa per fel. record. Innocentium X, prædecessorem suum, et de ejus mandato expediantur in formâ, *Rationi congruit*, etc., sub die coronationis suæ, ut moris est, et idem quoad concessa per piæ mem. Urbanum VIII etiam prædecessorem suum ad sex menses duntaxat ab ipso die coronationis incipiendo observari voluit.

Declaratio reservationis ecclesiarum, et beneficiorum per prædecessores reservatorum.

41. Item declaravit, omnium et singularum ecclesiarum cathedralium et monasteriorum provisiones, quas prædicti prædecessores sui, ordinationi et dispositioni eorum, necnon omnia et singula beneficia ecclesiastica quæ dicti prædecessores, etiam prædictæ dispositioni, cum interpositione decreti reservaverant (quæ quidem ecclesiæ, monasterio, necnon sic reservata beneficia, tempore obitûs eorumdem prædecessorum vacabant, aut ecclesiæ ipsæ, vel monasteria hujusmodi, commendata, vel eis, administratores deputati non fuissent, etiam tunc vacassent) remansisse, et remanere per hujusmodi reservationem et decretum, affecta, nullumque de illis, præter Romanum Pontificem eâ vice, se intromittere vel disponere potuisse, sive posse quocummodo. Decernens irritum et inane, si secus per illos attentatum forsân erat tunc, vel in posterum contingeret attentari.

Revalidatio litterarum prædecessoris, gratiæ et justitiæ, infra annum concessarum.

42. Item prædictus D. N. omnes et singulas, ab ipso Innocentio X Romano Pontifice prædecessore suo infra annum ante diem obitûs eorum concessas, gratiæ vel Justitiæ litteras, temporibus debitâ earum executoribus, seu iudicibus non præsentatas, omnino revalidavit, et in statum pristinum, in quo videlicet antea fuerant, vel pro quibus erant obtentæ, quoad hoc plenariè restituit, ac decrevit, per executores seu iudices prædictos, vel ab eis subdelegandos, ad expeditionem negotiorum in eis contentorum procedi posse et debere, juxta illarum formam.

Revocatio unionum

43. Item, rationabilibus suadentibus causis, ipse D. N. omnes uniones, annexiones, incorporationes, suppressiones, extinctiones, applicationes et dismembrationes, etiam perpetuas, de quibusvis cathedralibus, necnon aliis ecclesiis, monasteriis, dignitatibus, personatibus, officiis, et beneficiis ecclesiasticis, eorumve domibus, prædiis et locis, per cessum, vel decessum, aut quamvis aliam dimissionem vel amissionem, qualiacumque fuerint, invicem, vel aliis

ecclesiis, monasteriis, et mensis etiam capitularibus, dignitatibus, personatibus, officiis, beneficiis ac piis et aliis locis, universitatibus, etiam studiorum generalium et collegiis, etiam in favorem S. R. E. cardinalium, seu ecclesiis, monasteriis et beneficiis per eos obtentis, quomodolibet, apostolicâ vel aliâ quâvis (non tamen concilii Tridentini) auctoritate, nec non pro fundatione, seu dotatione, augmento vel conservatione collegiorum, et aliorum piorum et religiosorum locorum ad fidei catholicæ defensionem et propagationem, bonarumque artium cultum, institutorum factas, quæ suum non sunt sortitæ effectum. Ac quæcumque concessionis, et mandata super unionibus, annexionibus, incorporationibus et aliis præmissis taliter faciendis, revocavit, cassavit et irritavit, nulliusque decernit existere firmitatis. Nec alicui quæcumque clausulas vel adjectiones, aut decreta quæ Sanctitas sua pro expressis haberi voluit, in quibusvis apostolicis, etiam quæ motu proprio, aut ex certâ scientiâ et consistorialiter processerunt, et emanarunt litteris, etiamsi in eis decretum esset, illas ex tunc effectum sortitas esse, aut jus quæsitum fore, quomodolibet contentæ adversus revocationem et irrationem hujusmodi, voluit aliquatenus suffragari.

Revocatio facultatum quibusvis concessarum.

44. Item revocavit quascunque facultates concessas quibusvis patriarchis, archiepiscopis, episcopis et aliis prælatis, et personis, necnon Apostolicæ Sedis nuntiis, ac fructuum et proventuum cameræ apostolicæ debitorum collectoribus, de dispensando cum quibusvis personis super matrimonio contracto, vel contrahendo in gradu prohibito, ac natalium et ætatis defectibus, et de incompatilibus beneficiis ecclesiasticis in simul retinendis; necnon de notariis publicis creandis, ac de disponendo quomodolibet de quibusvis beneficiis ecclesiasticis, et aliis præmissis, officia ipsorum nuntiorum et collectorum directè non concernentes, etiamsi in litteris desuper confectis sint clausulæ restitutoriæ, et derogatoriarum derogatoriæ, et aliæ efficaciores quas pro expressis haberi voluit, quoad omnia in quibus facultates ipsæ non sunt sortitæ effectum, etiamsi nuntiis eisdem, dictæ Sedis legatis de latere competens sit concessa potestas. Decernens irritum, etc.

Revocatio facultatum conferendi beneficia reservata

45. Item revocavit quascunque facultates, et litteras desuper confectas, per quas quicumque sui prædecessores Romani Pontifices, quibusvis personis, ordinariam collationem, seu aliam dispositionem beneficiorum ecclesiasticorum, de jure, vel consuetudine, habentibus, et quâvis etiam patriarchali, archiepiscopali, episcopali, vel aliâ dignitate, vel alio, non tamen cardinalatûs honore fulgentibus, quâvis consideratione, vel intuitu, etiam motu proprio, et ex certâ scientiâ, ac de apostolicæ potestatis plenitudine, cum quibusvis clausulis, etiam derogatoriarum derogatoriis ac irritantibus, et aliis decretis, quorum tenores haberi voluit pro expressis, concesserant, ut

quamdiù viverent, vel suis ecclesiis, seu monasteriis præessent, aut ad aliud tempus, de beneficiis ecclesiasticis generaliter reservatis seu affectis, ad eorum collationem, provisionem, præsentationem, electionem, et quamvis aliam dispositionem communiter vel divisim spectantibus, disponere liberè et licitè valerent, aut etiam ad id, per eosdem prædecessores, vicarii perpetui, vel ad tempus constituti forent, decernens irritum et inane, etc.

De dictionibus numerabilibus.

16. Item, ut in apostolicis litteris, committendi crimen falsi, per ampliùs tollatur occasio, voluit et ordinavit quòd dictiones numerales, quæ in dictis litteris, ante nonas, idus et kalend., immediatè poni consueverunt, per litteras, et syllabas extensè describantur, et illæ ex prædictis litteris, in quibus hujusmodi dictiones aliter scriptæ fuerint, ad bullariam nullatenùs mittantur.

De concurrentibus in datà.

17. Item voluit quòd de concurrentibus in datà ejusdem diei, super vacantibus, seu certo modo vacaturis beneficiis, illi quibus gratiæ motu proprio conceduntur, cæteris simili modo gratias non habentibus, aliàs graduati, non graduati, aut inter graduatos magis graduati, ac inter æqualiter graduatos, priùs graduati, nec non colorato titulo possessores non possessoribus, ac inter personas alias in Curia præsentibus, absentibus ab eà, ac inter præsentibus, non beneficiatis, beneficiatis, et similiter inter absentes, cæteris paribus, oriundus non oriundo, et diocesanus, non diocesano. In reliquis verò, singuli, qui priùs apostolicas desuper litteras eorum, executoribus præsentaverint, aliis, in ipsorum, de quibus agi contigerit, beneficiorum assecutione præferantur.

De non tollendo jus quæsitum.

18. Item, ne per varias quæ pro commissionibus, seu mandatis et declarationibus habendis in causis, plerùmque fiunt suggestiones, justitia postponatur, idem D. N. decrevit et declaravit suæ intentionis fore quòd deinceps, per quaecumque signaturam, seu concessionem, aut gratiam, vel litteras apostolicas, pro commissionibus seu mandatis aut declarationibus hujusmodi, etiamsi motu proprio, ex certà scientià, ac etiam ante motam litem, à Sanctitate suà emanaverit, vel de eis mandato faciendas, nulli, jus sibi quæsitum, quomodolibet tollatur.

Regula, de viginti.

19. Item voluit quòd si quis in infirmitate constitutus resignaverit aliquod beneficium sive simpliciter, sive ex causà permutationis, vel alias dimiserit, aut illius commendæ cesserit, seu ipsius beneficii unionis dissolutioni consenserit, etiam vigore supplicationis, dum esset sanus, signatæ et postea infra viginti dies à die, per ipsum resignantem præstandi consensus, computandos, de ipsà infirmitate decesserit, et ipsum beneficium, quavis auctoritate conferatur, per resignationem sic factam, collatio hujusmodi sit nulla, ipsumque beneficium, nihilominus per obitum censeatur vacare.

De idiomate.

20. Item voluit quòd si contingat, ipsum, alicui personæ, de parochiali ecclesià vel quovis alio beneficio, exercitium curæ animarum parochianorum quomodolibet habente, provideri, nisi ipsa persona intelligat, et intelligibiliter loqui sciat idioma loci, ubi ecclesià, vel beneficium hujusmodi consistit, provisio, seu mandatum, et gratia desuper, quo ad parochialem ecclesià, vel beneficium hujusmodi, nullius sint roboris, vel momenti.

De non impetrando beneficium per obitum viventium.

21. Item, si quis supplicaverit sibi de beneficio quocumque, tanquam per obitum alicujus, licet tunc viventis, vacante provideri, et postea per obitum ejus vacet provisio, et quævis dispositio, dicto supplicanti, per obitum hujusmodi, denuò faciendæ, nullius sint roboris, vel momenti.

De unionibus et unionum confirmatione.

22. Item voluit quòd petentes beneficia ecclesiastica, aliis uniri, teneantur exprimere verum annum valorem secundum communem æstimationem, tam beneficii uniendi, quam illius, cui uniri petitur, alioquin unio non valeat, et semper in unionibus, commissio fiat ad partes, vocatis quorum interest: et idem voluit observari in quibusvis suppressionibus, perpetuis concessionibus, dismembrationibus, et applicationibus, etiam de quibuscumque fructibus, et bonis ecclesiasticis, ac etiam in confirmationibus unionum, singularumque dispositionum hujusmodi.

De mendicantibus transferendis.

23. Item, de mendicantibus transferendis, qui ad alios ordines transierint pro tempore, voluit constitutionem fel. re. Martini PP. V, prædecessoris sui desuper factam, et in libro cancellariæ apostolicæ descriptam, quæ incipit: *Viam ambitiosæ cupiditatis*, etc., firmiter observari.

De malè promotis.

24. Item de clericis extra tempora à jure statuta, sive ante ætatem legitimam, aut absque dimissioris litteris, ad sacros ordines se promoveri facientibus pro tempore, etiam voluit, constitutionem piæ mem. Pii II, similiter prædecessoris sui, desuper editam, et in dicto cancellariæ apostolicæ libro descriptam, quæ incipit: *Cum ex sacrorum Ordinum*, etc., pari modo observari.

De monetà.

25. Item, declaravit idem D. N. quòd libra Turo-nensium parvorum, et florenus auri de camerà, pro æquali valore, in concernentibus litteras, et cameram apostolicam, computari, et æstimari debeant.

De beneficiis vacaturis per promotionem ad ecclesias et monasteria.

26. Item, prædictus D. N. Papa voluit, decrevit, et ordinavit, quod quæcumque concessionem, gratiæ, et mandata, etiam motu proprio, et cum derogatione hujus constitutionis, quæ ab eo, pro quibusvis personis emanaverint, de providendo eis de quibusvis beneficiis vacaturis per promotionem quorumcumque ad ecclesiarum et monasteriorum regimina, si hujus-

modi concessionibus, et mandata, diem promotionis promovendorum ipsorum præcesserint, necnon quæcumque collationes, provisiones, et dispositiones pro tempore faciendæ de præmissis, ac quibusvis aliis beneficiis ecclesiasticis, secularibus, et regularibus; quæ per promovendos, vel assumendos ad quascumque prælaturas, inter illarum vacationis, et hujusmodi promotionis, vel assumptionis tempora, simpliciter, vel ex causâ permutationis ubicumque resignari, vel aliâs dimitti contigerit, cum inde secutis pro tempore, sint cassæ et irritæ, nulliusque roboris, vel momenti.

De non judicando juxta formam supplicationum, sed litterarum expeditarum.

27. Item, cum ante confectionem litterarum, gratia apostolica sit informis, voluit, statuit, et ordinavit idem D. N. quòd Judices in Romanâ Curiâ, et extra eam pro tempore existentes, etiamsi sint S. R. E. cardinales, causarum palatii apostolici auditores, vel quicumque alii, non juxta supplicationem *signaturam* super quibusvis impetrationibus (nisi in dictâ curiâ duntaxat sint commissiones, justitiam concernentes, per Placet, vel per S. R. E. vicecancellarium juxta facultatem, super hoc sibi concessam signatæ), sed juxta litterarum super eisdem impetrationibus. et concessionibus. confectarum tenores, et formam, judicare debeant. Decernens irritum, etc. Et si litteræ ipsæ per præoccupationem, vel alias minùs benè expeditæ reperiantur, ad illorum, quorum interest, instantiam ad apostolicam cancellariam remitti poterunt per ejus officiales, quibus hujusmodi tenores, et formas restringere convenit, ad formas debitas reducendæ.

De regulis cancellariæ producendis.

28. Item, attendens D. N. papa, quòd super habendis, de cancellariâ apostolicâ regulis, et constitutionibus, inibi descriptis, faciliter per eos, qui in Romanâ Curiâ *indigerint*, ad ipsam cancellariam recursus dirigi potest, nec consultum foret, quod super earundem regularum et constitutionum (quæ juxta varietatem concurrentium causarum, et negotiorum aliquoties immutari convenit), probando tenore, vel effectum, testium plerumque tenacem desuper memoriam non habentium depositionibus stari deberet, voluit, statuit, et ordinavit, quod deinceps quilibet ex auditoribus causarum palatii apostolici, et aliis, (etiâsi S. R. E. sint cardinales), in ipsâ curiâ pro tempore deputatis, auctoritate apostolicâ, iudicibus, etiam in causis actu pendentibus, super hujusmodi tenore, vel effectum probando duntaxat, stet, fidemque adhibeat scedule, seu scripturæ desuper à duobus majoris præsentatæ, quòd danda sit, à tergo signatæ, et etiam à duobus aliis litterarum apostolicarum abbreviatoribus, in ipsâ cancellariâ auscultatæ, et vicecancellarii, seu dictam cancellariam regentis manu subscriptæ, ut moris est. Quidquid autem secus fieri contigerit, nullius sit roboris vel momenti.

De subrogandis colligantibus.

29. Item, D. N. audiens litium succidere anfractus, et ne novi, colligantibus, adversarii dentur

providere voluit, statuit, et ordinavit, quòd quoties deinceps, aliquem, super quovis, beneficio ecclesiastico colligantem, in jure vel ad jus, si quod forsân ejus adversario in dicto beneficio competierit, subrogari concesserint (dummodò prædictus colligans, in dicto beneficio intrusus non fuerit, nec super eo contra dictum adversarium, postquàm illud per triennium pacificè possederint, lis tunc mota fuerit) aliorum quorumlibet de præmisso jure sive tunc vacet, vel cum vacaverit, impetrationes, vel concessionibus, etiam motu proprio, infra mensem ante concessionem hujusmodi factæ, nullius sint roboris, vel momenti. Et nihilominus cupiens eorum fraudibus obviare, qui viventium beneficia, illorum præsertim, quibus, aut propter senium, aut propter infirmitatem, immineret vitæ periculum, impetrant, ut illis decedentibus, tantum colligantes in eorum juribus faciliùs subrogentur, voluit, ut deinceps nullus in jure, vel ad jus in beneficio defuncti, quòd illo vivente in casibus præmissis, vel similibus impetraverit, aliquo modo subrogetur: ac subrogatio, vel gratia, *Si neutri, Si nulli*, seu *Novæ provisionis*, aut *Perinde valere*, taliter impetrandi nullatenus suffragetur. Quod etiam strictissimè observari mandavit in impetrationibus beneficiorum per privationem et amotionem ex quibusvis criminibus, et excessibus forsân perpetratis, etiamsi usque ad diffinitivam sententiam, quæ tamen in rem non transiverit judicatam, processum foret.

De verisimili notitiâ.

30. Item voluit et ordinavit, quod omnes gratiæ quas de quibusvis beneficiis ecclesiasticis, cum curâ, vel sine curâ, secularibus, vel regularibus, per obitum quarumcumque personarum vacantibus, in antea fecerit, nullius roboris, vel momenti sint, nisi post obitum, et ante datam gratiarum hujusmodi, tantum tempus effluxerit, quod interim vacationes ipsæ de locis, in quibus personæ prædictæ decesserint, ad notitiam ejusdem D. N. verisimiliter potuerint pervenisse.

Non valeant commissiones causarum, nisi litteris expeditis.

31. Item quod omnes, et singulæ commissiones causarum, quas in antea fieri contigerit, obtentæ, vel occasione concessionum duntaxat apostolicarum de beneficiis ecclesiasticis gratiarum, super quibus litteræ apostolicæ confectæ non fuerint, ac processus desuper habendi nullius sint roboris, vel momenti.

De impetrantibus beneficia per obitum familiarium cardinalium.

32. Item voluit, quòd impetrans penencium vacans per obitum familiaris alicujus cardinalis, teneatur exprimere nomen, et titulum ipsius cardinalis, et si ille in curiâ fuerit, ejus ad id accedat assensus, aliâs desuper gratia sit nulla. Et idem servari voluit, si cardinales quomodolibet ab ipsâ curiâ absentes, et ubilibet, etiam in locis, infra duas dietas vicinis degentes, familiamque, et lares in eadem curiâ retinentes, ab ipsâ curiâ recesserint, ad eandem illicò reversuris, et infra decem, vel ad summum, quindecim

dies verè, et personaliter, reversi fuerint, ita quod cardinalibus, aliàs quàm, ut præfertur, ex quacumque causà, quantumlibet necessarià, ac qualibet alià hic necessariò experimentà, absentibus, facultas præstandi consensum hujusmodi non competat, sed beneficia hujusmodi ad liberam Sanctitatis suæ, et Sedis Apostolicæ provisionem, et dispositionem, pertineant. Declarans, regulas et constitutiones suorum prædecessorum, etiam à die earum editionis et publicationis super assensu hujusmodi præstando, sic intellectas et intelligendas fuisse, irritumque, etc., attentari decernens. Quodque si prædicti familiares, eorundem cardinalium familiares esse desierint, seu ad aliorum cardinalium familiaritatem similem transierint, quoad beneficia, quæ familiaritate priori durante obtinuerint, et in quibus, vel ad quæ, priori ipsà familiaritate durante, jus eis competierit, cardinales, quorum prius familiares fuerint, suum habeant adhibere consensum. Declarans præsentem constitutionem locum non habere in illis beneficiis, quæ familiares ipsi, tempore obitus eorum, in dictà curià, vel extra eam obtinerent, aut antea obtinuissent, et ratione officiorum, per eos obtentorum dictæ dispositioni generaliter reservata, vel affecta fuisse apparent. Necnon illos, quoad effectum dictæ constitutionis, familiares eorundem cardinalium censerì, qui ipsorum cardinalium familiares continui commensales, ad minus per quatuor menses, etiam ante cardinalatum, fuisse probarentur. Decernens irritum, etc.

Super eadem familiaritate.

55. Item, idem D. N. ad evitandas lites, et contentiones, quæ ex præcedenti suà constitutione exoriri possent, vestigiis prædecessorum suorum inherendo, voluit, statuit et ordinavit, quòd si beneficia, quæ per obitum familiarium continuorum commensalium eorundem cardinalium in futurum vacabunt, cessantibus apostolicis reservationibus, ad alterius cardinalis collationem, vel aliam dispositionem pertinere deberent, in dictà præcedenti constitutione non comprehendantur, quo ad hoc, ut in provisionibus talium beneficiorum, super expeditione litterarum illius cardinalis, cujus familiaris, defunctus ille exstitit, consensus requiri debeat, sed beneficia hujusmodi ad collationem, seu quamvis dispositionem cardinalis ordinarii collatoris, ut præfertur, liberè spectare censeantur. Et si apud Sedem Apostolicam beneficia hujusmodi per obitum dictorum familiarium vacaverint, tunc in provisione talium beneficiorum, super expeditione litterarum, illius cardinalis exigatur consensus, si in Rom. Curia præsens fuerit ad quem eorundem collatio et dispositio, ut præfertur, pertinere deberet.

Signatura per Fiat, præferatur alteri per concessum.

54. Item, voluit D. N. quòd concurrentibus eadem die super quocumque beneficio per fiat, et concessum, signaturis, ex eis, per fiat, etiam ut petitur, habens, alteri per concessum, etiam motu proprio habenti præferatur, etiamsi in illà per concessum, prægnan-

tiores, et quantumlibet privilegiativæ essent clausule.

De annali possessore.

55. Item S. D. N. ut improbi lites exquirentium motus reprimantur, voluit, statuit, et ordinavit, quòd quicumque beneficium ecclesiasticum, tunc per annum immediatè præcedentem, pacificè possessum, et quòd certo modo vacare prætenditur, deinceps impetraverit, nomen, gradum, et nobilitatem possessoris ejusdem, et quot annis ipse, illud possederit, ac specificam, et determinatam, ex quà clarè poterit constare, quòd nullum ipsi possessori, in dicto beneficio jus competat, causam in hujusmodi impetratione exprimere, et infra sex menses, ipsum possessorem ad judicium evocari facere, causamque ex tunc desuper infra annum, usque ad sententiam diffinitivam inclusivè, prosequi debeat, et teneatur. Alioquin impetratio prædicta, et quæcumque inde secuta, nullius existant firmitatis, et idem impetrans, de damnis, et interesse, possessorem præfatum propterea contingentibus, ei satisfacere: et si possessorem, ipsum injustè, frivolè, et indebitè molestasse repertus extiterit, quinquaginta florenos auri persolvere cameræ apostolicæ sit adstrictus. Nec alius, quàm præmissæ vocationis modus, etiam per litteras, si neutri, aut subrogationis, aut aliàs sibi, quo ad hoc, ut beneficium hujusmodi eà vice consequi, aut obtinere valeat, quomodolibet suffragetur; illudque nullatenus in antea litigiosum propterea censeatur. Quod etiam extendi voluit ad impetrantes beneficia ecclesiastica cujuscumque qualitatìs, per privationem, et amotionem, vel aliàs propter commissam, excessum, et crimina, vacantia, vel vacatura, et similiter ad impetrantes beneficia, tanquàm vacantia per devolutionem.

De triennali.

56. Item statuit, et ordinavit idem D. N. quòd si quis, quæcumque beneficia ecclesiastica, qualiacumque sint, absque simoniacò ingressu, ex quovis titulo apostolicà vel ordinarià collatione, aut electione, et electionis hujusmodi confirmatione, seu præsentatione, et institutione illorum, ad quos beneficiorum hujusmodi collatio, provisio, electio, et præsentatio, seu quævis alia dispositio pertinet, per triennium pacificè possederit (dummodò in beneficiis hujusmodi, si dispositioni apostolicæ, ex reservatione generali, in corpore juris clausa, reservata fuerint, se non intruserit) super eisdem beneficiis, taliter possessis, molestari nequeat: necnon impetrationes quaslibet de beneficiis ipsis, sic possessis, factas, irritas, et inanes censerì debere decrevit; antiquas lites, super illis motas, penitus extinguendo.

De non appellando, ante sententiam diffinitivam.

57. Item idem D. N., ut finis litibus celerius imponatur, et litigantium parcatur sumptibus et expensis, suorum prædecessorum constitutionibus et statutis inherendo, statuit et ordinavit, quòd in causis pendentibus, et quas in posterum contigerit agitari nulli, ante diffinitivam sententiam liceat appellare, nec appellatio si

fuerit omitta, debeat admitti, nisi ab interlocutoriâ, quæ vim habeat diffinitivæ, vel à gravamine, minimè concernente negotium principale, quod non possit, per appellationem à diffinitivâ sententiâ reparari. Nullæque causæ appellationum committantur, nisi in commissione exprimat, quod interlocutura vim diffinitivæ habeat, vel gravamen sit tale, quod in appellatione à diffinitivâ non valeat reparari; alioquin appellationes, et commissiones in posterum, et quidquid inde secutum fuerit, nullius sint roboris vel momenti, commissionibus appellationum, jam iudiciis præsentatis et exhibitis, in suo robore permansuris, in quibus latis super eisdem sententiis, secundò, vel ulterius ab eis non liceat appellare. Appellantes verò, et appellationes, etiam ab interlocutoriis et gravaminibus huiusmodi, suo, vel alterius nomine prosequentes, si succubuerint, ultra expensas, et damna, ad quæ resarcienda, de iure condemnatus compellitur, viginti florenorum auri pœnâ mulcentur.

Non stetur commissioni, post conclusionem.

38. Item, statuit et ordinavit, quòd in commissionibus de iustitiâ, seu mandatis, etiam consistorialibus, per eum, seu de ejus mandato, vel auctoritate, in causis, in quibus conclusum existat, in posterum concedendis, etiamsi in eis de conclusione huiusmodi, implicitè, vel explicitè mentio facta fuerit, nihil censeatur esse concessum, nisi per concessionem commissionis huiusmodi, derogetur expressè.

De litteris religiosorum expediendis.

39. Item, voluit, et ordinavit, quòd si aliqui religiosi petunt aliquod beneficium, ad nutum amovibile, cum clausulâ, quòd exinde pro solo nutu abbatis, vel superioris, amoveri non possint, litteræ, quo ad ipsam clausulam nullatenus expediantur, nisi idem D. N. ponat in signaturâ, quòd non possit amoveri, vel ad partem, clausulam ipsam concedat.

De clausulâ ponendâ in litteris permutationum beneficiorum.

40. Item, si committatur alicui, beneficij resignationis receptio, ponatur clausula, *Attentè quoque provideas, etc.*, et si ex causâ permutationis resignationes fiant, ponatur clausula, *Quòd neuter permutantium jus acquirat*, nisi quilibet ipsorum jus habuerit in beneficio per ipsum resignato.

De supplendis defectibus.

41. Voluit, quòd si petatur, suppleri defectus in genere, nullatenus litteræ desuper concedantur, nisi in petitione desuper huiusmodi defectus exprimantur, vel per *fiat*, ut petitur, supplicatio signata fuerit.

De derogatione juris patronatûs.

42. Item voluit quòd super quovis beneficio ecclesiastico de iure patronatûs laicorum, non expediantur litteræ, nisi ponatur expressè, quòd tale beneficium tanto tempore vacavit, quòd ejus collatio ad Sedem Apostolicam, legitimè est devoluta: vel quia tempus patronis laicis ad præsentandum à iure præfixum, lapsum existat, aut ad id patronorum ipsorum accedat assensus. Et si per ipsum, juris patronatus huiusmodi derogari contigerit, juris patronatûs huiusmodi mentio

dispositivè, ac specificè, et determinatè, non autem conditionaliter fiat, si illud ad aliquem regem, ducem, marchionem, vel alium principem pertineat et de hoc in litteris provisionis, vel mandato, de providendo, de dicto beneficio similis mentio facta non fuerit, non censeatur quomodolibet derogatum.

De commendis.

43. Item voluit, quòd nulli seculari de regulari, nec religioso de seculari, beneficiis commenda detur, nisi in signaturâ, per clausulam ad partem, super petitione commendæ huiusmodi, de commendâ ipsâ, mentio fiat.

De reformationibus.

44. Item voluit, statuit et ordinavit, quòd super quibuscumque reformationibus signatis super impetrationibus, quorumcumque beneficiorum vacantium, vel certo modo vacaturorum, in quibus petitur, quòd litteræ, super primâ datâ expediri possint, si ex huiusmodi expeditione, sub tali datâ, cuiquam videatur, posse fieri præjudicium, litteræ huiusmodi sub ipsâ primâ datâ, nullatenus expediantur, nisi reformationes huiusmodi, per *fiat*, sub primâ datâ signatæ fuerint.

De consensu in resignationibus et pensionibus.

45. Item voluit et ordinavit, quòd super resignatione cujuscumque beneficij ecclesiastici, seu cessione juris in eo quam in manibus suis, vel in cancellariâ apostolicâ, fieri contigerit, apostolicæ litteræ nullatenus expediantur, nisi resignans, vel cedens, si præsens in Rom. Curiâ fuerit, personaliter, alioquin per procuratorem suum ad hoc ab eo specialiter constitutum, expeditioni huiusmodi in eadem cancellariâ expressè consenserit et juraverit, ut moris est. Et si ipsum resignantem seu cedentem pluries super uno et eodem beneficio, in favorem diversarum personarum, successivè consentire contigerit, voluit sanctitas sua, quòd primus consensus tenere debeat et alii posteriores consensus, ac litteræ illorum pretextu, etiam sub priori datâ expeditæ pro tempore, nullius sint roboris, vel momenti. Nec litteræ reservationis, vel assignationis, etiam motu proprio, cujusvis pensionis annuæ, super alicujus beneficij fructibus, expediri possint, nisi de consensu illius, qui pensionem persolvere tunc habebit.

De ingressu religionis.

46. Item non dentur litteræ, super beneficiis vacaturis, per ingressum religionis, nisi illæ præcesserint datam, desuper petitionis.

Non valeat impetratio facta, per modum in cancellariâ exprimentum.

47. Item voluit, quòd si petatur aliquod beneficium vacans, per modum in cancellariâ apostolicâ exprimentum, talis impetratio non valeat, nec litteræ desuper expediantur.

De executione faciendâ.

48. Item voluit, statuit et ordinavit, quòd quotiescumque, per signaturam suam, vel de ejus mandato factam super exequendis aliquibus, cum adiectione, proprii nominis, vel dignitatis cujusvis, iudex datur, litteræ desuper expediantur, cum expressione, quòd idem iudex executionem faciat, per seipsum.

De dispensationibus in gradibus consanguinitatis.

49. Voluit quod in litteris dispensationum, super aliquo gradu consanguinitatis, vel affinitatis, aut aliàs prohibito, ponatur clausula, *Si mulier raptā non fuerit*. Et si scienter, ponatur clausula addita in quaterno.

Super defectus natalium.

50. Voluit, quod in dispensationibus, super defectu natalium, quod possint succedere in bonis temporalibus, ponatur clausula, *Quod non præjudicetur illis*, ad quos successio bonorum ab intestato, pertinere debeat.

Super dispensationibus.

51. Item, quod per quamcumque signaturam, in quavis gratiā, nullatenus dispensatio veniat, nisi dicta gratia, totaliter effectum hujusmodi dispensationis concernat, vel aliàs nihil conferat, aut operetur.

Nulli suffragetur dispensatio nisi litteris confectis.

52. Item, cum concessionem, super gratiis dispensationum quarumcumque, quibusvis per ipsum D. N. concessarum, vel concedendarum, per regulas cancellariæ apostolicæ sint providè limitatæ, licet aliquando in petitionibus, super hujusmodi concessionibus oblatiis, multa sint petita, ne quis talium concessionum prætextu, id dispensativè tenere, aut facere præsumat, ad quod concessionem hujusmodi se non extendant, voluit idem D. N. quod nulla talis dispensatio cuiquam, in judicio, vel extra suffragetur, antequam super ea, litteræ apostolicæ sint confectæ.

De clausulis ponendis in litteris indulgentiarum.

53. Item voluit, quod in litteris indulgentiarum ponatur, quod si ecclesiæ, vel capellæ, vel aliàs, aliqua indulgentia fuerit, per ipsum concessa, de quā inibi specialis mentio facta non sit; hujusmodi litteræ sint nullæ.

De indulgentiis concessis ad instar.

54. Item voluit idem D. N. quod litteræ super indulgentiis non expendantur ad instar, nisi specificentur. *De exprimendo valore beneficiorum in impetrationibus.*

55. Item voluit, quod in gratiis, quas quibusvis personis, de beneficiis vacantibus, seu certo modo vacaturis, fieri contigerit, illorum et aliorum quorumcumque beneficiorum, quæ dictæ personæ tunc obtinuerint, seu de quibus eis fuerit provisum, vel concessum, aut mandatum provideri, verus annuus valor per marchas argenti, aut stergilingorum, vel libras Turonen. parvorum, seu florenos, aut ducatos, vel uncias auri, seu aliam monetam, secundum communem estimationem exprimat, nisi personæ prædictæ beneficia, quæ tunc obtinuerint, aut in quibus, vel ad quæ jus eis competit, juxta ipsarum oblationes, aut aliàs dimittere teneantur. Alioquin gratiæ prædictæ sint nullæ. Et idem servetur in gratiis, quas à sanctitate suā, motu proprio emanare contigerit, quoad beneficia, tamen, de quibus, per sanctitatem suam, pro tempore providetur, seu provideri mandatur, aut aliàs disponitur, ac litteris, per quas pro tempore ad ecclesiarum patriarchalium et cathedralium, ac monasteriorum regimina promotis, conceditur, ut monasteria et alia beneficia ecclesiastica, secularia et

regularia, per eos obtenta et in quibus, et ad quæ jus eis competit, retinere possint.

De clausulis in beneficiis vacantibus ponendis.

56. Voluit et ordinavit, quod quando providet seu mandat provideri alicui de beneficio ecclesiastico vacante, tunc, dari poterunt clausulæ, si petantur, etiam si illud quovis modo, etc., seu per constitutionem, *Execrabilis*, vacet, ac specialiter reservatum, inter aliquos litigiosum sit, et ejus collatio devoluta fuerit; et si pro colligante, vel subrogationem, aut si neutri, vel si nulli, etc., petente, si tunc lis specificè exprimatur. Nec detur aliqua generalis reservatio dispositivè, nisi desuper in concessione, specialis et expressa, ac purè et non sub conditione, mentio fiat, et tunc reliquæ reservationes, ibi contentæ veniant. Si verò tempore expeditionis, inde litterarum, generalis reservatio hujusmodi probari non possit, aut in novis provisionibus, seu pro colligantibus, *si neutri*, vel *si nulli*, etc., sit expressum et quod ab aliquibus asseritur, illum cujus beneficium conceditur, collectorem, vel unicum subcollectorem, abbreviatorem, vel familiarem, notarium, aut dictæ sedis officialem fuisse, clausula ponatur, etiamsi dictum beneficium, ex eo quod talis collector, vel unicus subcollector, abbreviator, vel familiaris, notarius, aut dictæ sedis officialis fuit, dispositioni apostolicæ, generaliter reservatum existat, dummodò non sit in eo alicui specialiter, jus quæsitum. In reliquis verò, nulla clausula detur, unde reservatio generalis elici possit, nisi desuper signatura, per duplex fiat signata sit, aut reservatio, vel aliàs specialiter habeatur.

De expressione qualitatum beneficiorum in impetrationibus.

57. Item voluit, quod super beneficiis ecclesiasticis, de qualitatibus illorum, videlicet an dignitates, personatus, vel officia sint, eisque innineat cura animarum et ad illa consueverint, qui per electionem assumi, mentio fiat; aliàs gratiæ desuper factæ sint nullæ. Et si qualitates hujusmodi, affirmativè vel conditionaliter non exprimantur, negativa expressè desuper fiat, in beneficiis, quæ tales qualitates, vel ex eis aliquas consueverint habere.

De beneficiis vacantibus per contractum matrimonii.

58. Item, si reservetur beneficium, per contractum matrimonii, non dentur alii modi vacationum de futuro, nec censeatur beneficium reservatum specialiter, vel affectum, nisi sequatur matrimonium. Sed in beneficiis, per promotionem, aut ingressum religionis, vel assecutionem, vacaturis, ponatur clausula, etiamsi non petatur. Cum beneficia hujusmodi, præmisso, vel aliàs quovis modo, etc., præterquam per obitum obtinentis, vacare contigerit, etiamsi vacent.

De clausulis ponendis in litteris religiosorum.

59. Item voluit, quod si petatur aliquem, in religionem recipi, et sibi de quovis beneficio ecclesiastico provideri, per simplicem signaturam fiat. Receptio hujusmodi duntaxat detur, adjecto, si *petens idoneus* sit, aut aliud canonicum non obsistat et exprimat, si certus numerus regularium sit ibidem, cui etiam

non derogetur, nisi expressè concedatur et si numerus iste non existat, ponatur, dummodò receptionis locus huiusmodi, nimium propterea non gravetur. Possintque executores provisionis huiusmodi, ad receptionem emissionis professionis, non expectato probationis anno, providere.

De translatione religiosorum.

60. Item si regularis petat sibi de beneficio ab aliquo monasterio, vel alio regulari loco dependente, provideri, et appareat ex petitione huiusmodi, quòd alterius monasterii vel loci, religiosus sit, licèt ibi translatio non petatur, nihilominus illa veniat.

De clausulâ: Si est ita.

61. Item quòd in litteris super beneficiis, per constitutionem, *Execrabilis*, vacantibus, ponatur clausula, *Si est, ita*, similiter de quibuscumque narratis informationem facti requirentibus.

Petenti provideri de vacaturo, dentur litteræ de vacanti.

62. Item petenti sibi provideri de vacaturo, dentur litteræ de vacanti, prout expedit impetranti.

Revocatio decimarum et aliarum impositionum.

63. Item revocavit quascumque decimarum (non tamen nuper pro defensione fidei catholicæ in Germaniâ, contra hæreticos, et imperii rebelles, impositarum, sub dat. idib. januarii anno quintodecimo pontificatûs ejusdem Pauli prædecessoris, necnon subsidiorum vigesimæ, et aliorum onerum impositiones, quæ à prædicto Paulo V, prædecessore suo, ex quâvis causâ, etiam in subsidium expeditionis contra Turcas, et orthodoxæ fidei hostes, emanârunt; et quascumque facultates super decimarum vigesimæ, et onerum huiusmodi exactione, quibusvis fructuum et proventuum cameræ apostolicæ debitorum collectorum et Apostolicæ Sedis nuntiis ab eisdem prædecessoribus concessas. Suspendit quoque ad suæ Sanctitatis, et Sedis Apostolicæ beneplacitum, quascumque plenarias Indulgentias, ab eisdem prædecessoribus, ex quâvis causâ, etiam expeditionis huiusmodi concessas, si quæ per nuntios, vel quæstores deferebantur. Necnon deputandi et eligendi confessores, qui plenariè absolvant et alia faciant ad earundem Indulgentiarum suspensionum effectum; reliquasque facultates, ipsas indulgentias quomodolibet concernentes, præterquàm quoad ea in quibus indulgentiæ et facultates, in aliquâ sui parte sint sortitæ effectum. Ita ut illis qui implentes juncta eis in litteris indulgentiarum huiusmodi, jam consecuti sunt facultatem eligendi confessores qui absolvant eos plenariè in mortis articulo, per huiusmodi suspensionem non præjudicetur, quin facultate ipsâ uti possint in futurum. Decevit quoque irritum et inane quidquid facultatum revocatorum earundem prætextu, in posterum contigerit attentari.

Revocatio facultatum percipiendi pretium officiorum.

64. Item revocavit, cassavit et annullavit, ac irritas declaravit quascumque facultates percipiendi pretium officiorum Romanæ Curie pro tempore vacantium, in toto vel in parte, ac quasvis concessionem et collationes aliasque dispositiones per fel. rec. Gregorium XV prædecessorem suum, de dictis officiis, etiam ex die

collationum, concessionum, et dispositionum earundem in antea vacaturis, in favorem quarumcumque personarum, ecclesiarum, monasteriorum, piorum locorum, collegiorum, seu eorum mensarum, etiam perpetuò, etiam in vim contractûs et ex titulo oneroso, et sub aliâ quâvis verborum formâ; quam, et præmissorum tenores, pro expressis haberi voluit, concessas et factas, quoad officia quæ post obitum ipsius prædecessoris vacârunt, et in posterum quomodolibet vacabunt.

Item revocavit quoque, cassavit et annullavit ac irritas declaravit quascumque infeudationes, investituras, gratias, concessionem quoquomodo, etiam in emphyteusim, ad tempus, seu in perpetuum, etiam motu proprio, et de plenitudine potestatis ac cum quibusvis derogatoriis derogatoriis (extra tamen consistorium, et siue S. R. E. cardinalium consilio et consensu) à die constitutionis fel. rec. Pii Papæ V, prædecessoris sui super prohibitione alienandi et infeudandi civitates, et loca S. R. E. sub dat. Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo sexto, quarto kal. aprilis, pontificatûs sui anno secundo, usque in præsentem diem, per quoscumque Romanos Pontifices suos prædecessores, aut mandato vel auctoritate eorum, quomodocumque ac qualitercumque, et quovis colore factas et concessas, de civitatibus, terris, oppidis, castris, arcibus et locis S. R. E. et sanctæ Sedis Apostolicæ, et tam mediatè quàm immediatè subjectis, tunc videlicet de tempore dictarum infeudationum, investiturarum, gratiarum et concessionum, nondum devolutis. Nec non quascumque prægationes, et extensiones quarumcumque infeudationum, investiturarum, gratiarum et concessionum de dictis civitatibus, terris, oppidis, castris, arcibus et locis, tunc videlicet de tempore dictarum prægationum, et extensionum nondum finitarum quibusvis personis cujuscumque gradûs, statûs et conditionis, ac præeminentiæ, etiam si imperiali, regali, ducali, aut aliâ quâvis præfulgeant dignitate, etiam in vim contractûs, et ex quocumque titulo, etiam oneroso, et per quascumque tam sub plumbo quàm in formâ brevis sub annulo Piscatoris, aut etiam aliâs quomodocumque et qualitercumque expeditas litteras, ac sub quâvis verborum formâ, quam et præmissorum omnium tenores Sanctitas sua pro expresso haberi voluit, latissimè extendendos.

Quòd fructus in tertiâ parte augeri possint vigore clausulæ.

65. Item cum nonnulli, in impetrationibus beneficiorum ecclesiasticorum pro tempore vacantium, et certo modo vacaturorum, asserendo illorum fructus, etc., certum per eos expressum annum valorem non excedere, nonnunquàm obtineant à Sanctitate suâ, ut huiusmodi valorem annum augere possint, ut veriùs possint in confectione litterarum super huiusmodi impetrationibus, summa, aut valor annuus exprimi, aliter desuper non specificato, ne de veritate huiusmodi concessionis in posterum hæsitari contingat, declaravit prætexta concessionis huiusmodi, valorem ipsum usque ad tertiam partem va-

loris expressi, et in primâ, quæ desuper fiet litterarum expeditione, duntaxat augeri posse, et eas quas litteris jam expeditis cum expressione valoris specificatis, aut non integro augmento prædicto, denuò desuper expediri contigerit, litteras, cum aliquo augmento valoris hujusmodi nullius esse roboris vel momenti, etiamsi motu proprio, beneficiales gratiæ, et dispositiones quæcumque à Sanctitate suâ emanarint.

De insordescentibus.

66. Item ne personis pro quibus litteræ suæ Sanctitatis emanabunt, ob generalem absolutionem à censuris ecclesiasticis, quibus ligati forent, ad eorum effectum indifferenter concedi, et in litteris apost. apponi solita præstetur occasio, censuras ipsas vilipendendi, et insordescendi in illis, statuit, et ordinavit, hujusmodi absolutionem, et clausulam in litteris quas in futurum cum illâ concedi contingeret, non suffragari non parentibus rei judicate, incendiariis, violatoribus ecclesiarum, falsificatoribus, et falsificari procurantibus litteras, et supplicationes apost., et illis utentibus, receptatoribus et fautoribus eorum, ac res vetitas ad infideles deferentibus, violatoribus ecclesiasticæ libertatis, viâ facti, ausu temerario, apost. mandatis non obtemperantibus et nuntios, vel executores, Apostolicæ Sedis et ejus officialium, ejus commissa exequentes, impediuntibus, qui propter præmissa, vel aliquod eorum, excommunicati à jure, vel ab homine, per quatuor menses, scienter excommunicationis sententiam hujusmodi sustinuerint, et generaliter quibuscumque aliis, qui censuris aliquibus, etiam aliàs, quàm ut præfertur quomodolibet ligati, in illis per annum continuum insorduerint.

Officiales nihil exigant ultra debitum.

67. Item, idem D. N. exactionibus quas Sanctitas sua non sine displicentiâ plerumque fieri intellexit per officiales Romanæ Curie; qui constitutis sibi emolumentis, pro exercitio officiorum quæ obtinent, non contenti, ultra, à prosequentibus negotiorum quorundam expeditionem in eadem, exigere non venterent, obviare volens, districtè præcipiendo inhiibuit omnibus et singulis, quævis officia in eadem Curia obtinentibus, ne de cætero quidquam, prætextu officiorum quæ obtinent, quovis colore, etiam celerioris expeditionis, ultra emolumenta hujusmodi, exigere, seu ad hunc effectum, expeditionem eorum, quæ eis incumbunt, malitiosè differre, sub excommunicationis, et præter illam, suspensionis à perceptione emolumentorum hujusmodi pro primâ, ad semestre, et pro secundâ, ad annum, et pro tertiâ vicibus, quibusvis si excederent, privationis officiorum per eos obtentorum, in quibus si excesserint, pœnis. Ac voluit, quòd S. Rom. Ecclesiæ vicecancellarius et camerarius, excellentes ipsos, respectivè, prout eis subsunt, per subtractionem emolumentorum eorundem, ac aliàs, ut præfertur, compellant, ab hujusmodi illicitis exactionibus abstinere, et contra eos, per prædictas pœnas et alias, prout melius expedire viderint, procedant.

Reservatio beneficiorum vacantium Sede Apostolicâ vacante.

68. Item S. D. N. providè considerans, consuevisse quandoque Rom. Pontifices prædecessores suos, beneficia, quæ vacante Sede Apostolicâ, vacare contigerat, dispositioni suæ reservare, intendens de beneficiis hujusmodi, tam conclavistis, quàm pauperibus clericis, et aliis benè meritis personis providere, omnia et singula beneficia, per regulas cancellariæ apostolicæ, aut quaslibet alias apostolicas constitutiones temporales Romani Pontificis, pro tempore existentis, dispositioni quomodolibet, et ex quâvis causâ, reservari solita, quæ die obitûs fel. rec. Innocentii X, prædecessoris sui, usque ad diem supra dictam septimam aprilis vacaverunt, et de quibus per quoscumque ordinarios collatores, tunc dispositum non fuerat, suæ dispositioni reservavit, decernens irritum, etc.

Revocatio indultorum superreventiæ.

69. Item quia ad importunam nonnullorum suggestionem, quandoque contigit prædecessores suos Rom. Pontifices pro tempore existentes, sub contractorum debitorum, vel diversis aliis prætextibus, concessisse et indulsisse beneficiatis, ut fructus suorum beneficiorum, aut partem eorum, anticipatis solutionibus, ad tempus elocare, vel erga creditores aut quascumque alias personas obligare vel hypothecare, in solum dare, aut aliàs quomodolibet de eis disponere liceret, ad tempus minimè restrictum, ad vitam supplicantium cum gravi successorum præjudicio et ecclesiarum detrimento. Ideò indemnitati ecclesiarum et successorum in beneficiis hujusmodi salubriter consulens, revocavit, cassavit et annullavit omnia et singula indulta et facultates in eâ parte quâ necdum verè et realiter suum sortita sunt effectum, per quoscumque Rom. Pontifices prædecessores suos hactenus ad favorem quarumcumque personarum concessas, quibus eis, vel eorum singulis ullo modo, et ex quâvis causâ, vel prætextu permittitur fructus certos, vel incertos, jura, obventiones et emolumenta quæcumque quorumlibet beneficiorum per eos obtentorum anticipatis solutionibus, ultra unicum annum, elocare arrendare, ad firmam, vel ad responsionem concedere, vel eos ad favorem quarumcumque personarum quomodolibet obligare, vel hypothecare, in solum dare, aut de eis quomodolibet, et ex quâvis causâ disponere pro tempore, ad vitam beneficiorum, et tempus quo beneficia hujusmodi obtinuerint minimè restricto, et coarctato illorum tenores, etc. Decernens irritum, etc.

Quòd cardinales non comprehendantur sub regulis faciendis.

70. Item, cum S. R. E. cardinales sanctissimo D. N. assistant, ac propterea debeant specialibus prærogativis et privilegiis gaudere, idem D. N. statuit, ordinavit, decrevit et declaravit quòd in quibuscumque constitutionibus et regulis per Sanctitatem suam editis, et edendis non comprehensi censeantur ipsi cardinales, nisi illæ eorundem cardinalium favorem concer-

nant, vel constitutiones edendæ de eorundem cardinalium, vel majoris partis eorum consilio editæ fuerint, seu in eisdem regulis, et constitutionibus facta fuerit ipsorum cardinalium expressa mentio.

Quòd regulæ cancellariæ non comprehendantur sub generalibus derogationibus.

71. Item Sanctitas sua statuit et declaravit, quòd præmissis et quibusvis aliis regulis cancellariæ suo tempore edendis, ac publicandis, nunquam censeatur derogatum, in quibuscumque constitutionibus, litteris, brevibus, indultis et aliis ordinationibus apostolicis, etiam motu proprio, et ex certâ scientiâ emanatis, per quæcumque verba et decreta derogatoria irritantia universalis, et amplissima, et clausulas quantumvis efficacissimas etiam derogatorias, atque specialis et individuae expressionis vim habentes, et habentia, nisi facta fuerit de illis expressa mentio, et non aliter nec alio modo.

De potestate reverentiss. D. vicecancellarii, et cancellariam regentis.

72. Primò, quòd possit committere absolutionem illorum qui ignoranter in supplicationibus vel in litteris apostolicis aliquid scriberent, corrigerent, vel delerent.

Item quòd possit corrigere nomina et cognomina personarum, non tamen eorum quibus gratia et concessionis fiunt ac beneficiorum, dum tamen de corpore constet.

Item quòd possit omnes causas beneficiales, etiam non devolutas committere in Curia, cum potestate citandi ad partes.

Item quòd processus apostolicæ auctoritate decretos aggravare possit, cum invocatione brachii secularis, et sententias executioni demandari facere contra intrusos, et intrudendos per litteras apostolicas desuper conficiendas et non alias.

Item quòd possit signare supplicationes manibus duorum referendariorum signatas, de beneficiis ecclesiasticis secularibus et regularibus dispositioni apostolicæ generaliter non reservatis, quorum cujuslibet valor centum florenorum auri de Camerâ, vel totidem librarum Turonen. parvorum, seu totidem in aliâ monetâ, secundum communem æstimationem, valorem annum non excedet.

Item quòd possit signare supplicationes etiam duorum referendariorum manibus signatas de novis provisionibus, *Si neutri*, et subrogationibus pro collitigantibus in quibus non detur clausula generalem reservationem importans.

Item quòd possit ad ordines suscipiendos arctatis prorogare terminos de dictis suscipiendis ordinibus, usque ad proxima tunc à jure statuta tempora, in quibus sic arctati successivè ad ipsos ordines promoveantur.

Placet, Publicentur, et describantur. F.

Lectæ et publicatæ fuerunt supra scriptæ regulæ, ordinationes et constitutiones in cancellariâ apostolicâ ab uno ex RR. PP. DD. Majoris præsentis abbreviatoribus anno Incarnationis Dominicæ millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto, die verò vigesima mensis aprilis, pontificatus prælati S. D. N. anno primo.
Joannes Baptista Maurus Procustos.

DE SACRIS CHRISTIANORUM RITIBUS.

AUCTORE P. ANTONIO (1).

Sacrorum Rituum scientia, iis quibus animarum cura concredita sit, non solum utilis, sed etiam necessaria est: Ecclesia enim ritus sive ceremonias instituit (hic enim de sacramentis non agimus, quæ à Deo sunt instituta), tum ut aptiorem, quo Deus exterius colendus sit, modum demonstraret, tum ut sacra ordinatè fierent, tum ut homines per sensus ad divinum cultum alliceret, tum etiam, ut ea sensibus objiceret, quæ vel Dei majestatem aliquo modo indicarent, aut in hominum memoriam revocarent collata humano generi beneficia, et gratias quas sacramenta conferunt, ac divinas promissiones, sive alia peculiaris Dei erga homines providentiæ argumenta, quibus fides, spes et charitas, sive interior Dei cultus in nobis foveri et augeri valeat. Voluit præterea ut homines, hoc exteriore, internum cultum

invicem significando, ad vividius Deum colendum provocarentur, et, ut ceremonias usurpando, quas ipsa præscripsisset, facilius vanas, superstitiosasque devitarent. Sunt itaque ceremoniæ veluti instrumenta quedam animarum rectoribus ab Ecclesiâ tradita, et commendata, ut per ea facilius christianos homines à viâ perditionis retrahant, atque ad æternæ salutis consecutionem dirigant. Nequeunt verò ministri iis ita uti, nisi sciant quid sint, quæ sunt auctoritate institute, quo fine et quæ menti contemplantia exhibeant. Sacrorum ergo ministris scientia hæc maximè necessaria est, præsertim iis quorum curâ christiani inter fideles hæreticosque degentes regendi atque instruendi sint. Hi enim Ecclesiæ instituendi ac præcipiendi ritus auctoritatem vindicare tenentur, institutosque veluti utiles sanctosque tueri, proponere et explicare; ac ulterius cavere debent, ne infidelium superstitione, et hæreticorum erroribus inficiantur. Hæc de causâ S. M. Bened. XIV pro sin-

(1) Vid. P. Antonii vitam, vol. 16 *Cursus compl. Theologiæ*, col.

gulari, quam gerit dominici gregis, curâ, studium hujusmodi, quod ipse mirificè excoluit, omnibus commendavit, voluitque ut publicè in Urbe scholæ instituerentur; mihiq; injunxit, ut in collegio de propagandâ Fide adolescentibus ad sacras missiones destinandis institutiones de sacris Ecclesiæ ritibus traderem. Ne quidpiam ergo in auctore nostro deesset, quod ad parochorum, missionariorumque instructionem necessarium videretur, in hac novâ operis editione, fusiùs exposui, atque explicavi, quæ ad sacrorum rituum naturam, divisionem, originem, utilitatem, varietatemque pertinerent. En autem ordo, quem in iis tradendis servavi.

In primo capite, agitur de rituum definitione et divisione.

In secundo, regulæ nonnullæ proponuntur pro vanis superstitiosisque ritibus dignoscendis.

In tertio, de naturâ, origine, utilitate et necessitate sacrorum Rituum disputatur.

In quarto, ea quæ ad exteriorem Ecclesiæ formam spectant, expenuntur, et collata ipsi à Deo potestas asseritur et vindicatur.

In quinto, sophismata diluuntur novatorum adversus catholicæ Ecclesiæ ceremonias.

In sexto, de Ecclesiæ orientalis statu, deque rituum in eâdem varietate, tractatur.

In septimo, historia recensetur eorum quæ ab Apostolica Sede acta sunt, ut orientalis Ecclesiæ ritus vigeant atque serventur.

In octavo, de obligatione quam quisque habet in semel suscepto ritu permanendi.

In nono capite, ritus indicantur, quos Apostolica Sedes proscripsit, et qui proscribendi videantur.

Denique septem alia adduntur capita quæ appendicis loco cuique de sacramentis in particulari auctoris nostri tractatui subjiciuntur, in quibus orientalis Ecclesiæ circa sacramenta disciplina declaratur.

CAPUT PRIMUM.

De rituum definitione et divisione.

De Christianorum ritibus dicturi, à rituum definitione exordium sumimus. Ritus itaque sive cæremonia, quæ idem in præsentia significat, *signum sensibile est quod non naturâ suâ, sed ex voluntate et arbitrio instituentis cogitationem in nobis excitare debeat, quæ de officio nos moneat, et in propositum finem dirigit.* Itaque actio ac cæremonia quælibet, quæ sensus nostros movendo ex vi suæ institutionis id menti nostræ considerandum offerat, ex cujus cognitione, vel mandatum quod urgeat, vel proprii status obligationem, vel receptum beneficium, vel promissionem, aut quidpiam aliud intelligimus, quo in propositum finem dirigamur, ritus nominatur. Sic signum crucis, quo Christiani ex consuetudine ab Apostolis ortâ se signare solent, ac usus quoque etiam à primis temporibus ortus fereudæ crucis, Christianorum ritus appellantur. Primum enim memoriæ nostræ offerendo Christum pro nobis in crucem actam, cogi-

tionem in nobis parit, quæ fidem ac spem in nobis foveat, et charitatem, quâ in propositum homini christiano finem dirigimur. Crucis autem delatio monitum illud Christi meditandum nobis exhibet, ut post Gregor. Magn. Nicol. Papa I, in resp. ad Cons. Bulg., exposuit, quo crucem ferre, ipsamque sequi *admonemur; quo quidem monito corpus nostrum per abstinentiam, corporisque cruciatum affligere, et per compassionem proximi necessitatem nostram putare admonemur*, inquit Magnus Gregorius.

Primam ritûs divisionem, finis quo nos dirigit, supeditat, atque ita ritus vel civilis est vel sacer. Nam ut duplicem in hominibus in societate viventibus distinguimus finem, alterum in tranquillitate illâ positum quam in civitate exoptamus; alterum verò in æternâ illâ felicitate constitutum, quam in futurâ vitâ speramus; ita duplex rituum genus agnoscimus. Qui instituti sunt, ut ea hominum memoriæ offerant quæ ad tranquillam ac beatam in societate vitam agendam ducant, civiles ritus nominantur. Hujusmodi sunt sceptrum, corona, alique splendidi ritus, qui in regum inauguratione adhibentur, ut veluti ad sensus majestate principum indicata, fortius subditorum animi ad obsequia præstanda moveantur. Item distinctæ magistratuum vestes, judiciorum solemnitates, aliæque cæremoniæ, quæ eo sunt institutæ fine in republicâ, ut homines de officio moneant, aut affectus illos in iisdem excitent atque foveant, quibus facilius constitutus in eâ ordo servari possit, ac optata tranquillitas obtineri.

Ritus verò, qui ita nos moveat, ut cognitionem in nobis excitet, quæ ad legem servandam Deumque colendum nos ducat, sacer sive religiosus erit. Atque huc spectant omnes exteriores Dei cultûs actus, qui ad interiorem cultum augendum, Deique honorem et gloriam promovendam ex instituentis voluntate homines alliciunt et provocant.

Cùm sacri, tùm civiles ritus, vel publici sunt vel privati. Qui vel ex consuetudine, vel ex privati hominis instituto à privatis hominibus in civili societate adhibentur, vel ad mutua inter privatos homines officia fovenda, vel ad conciliandam inter ipsos mutuam benevolentiam, dici possunt privati ritus civiles. Sacri verò ritus privati sunt, quos privatus sibi proponat atque usurpet, ut eorum usu ea in mentem veniant, quæ interiorem Dei cultum fovere vel augere valeant. Qui publicâ auctoritate instituti sunt ritus, ut in publicis functionibus societatis civilis usurpentur, sunt ritus publici civiles; ut ii quoque sacri ritus publici dicuntur, qui in publicum religionis usum ab eo cui jus competat erga sacra sint instituti.

Sacri ritus ex parte instituentis, alii divini sunt, alii humani. Prioris generis sunt quos Deus stabilivit; alterius verò, qui homines auctores habent. Cæremoniæ omnes ac sacrificia veteris legis, nec non septem novæ legis Sacramenta à Christo Domino instituta, sunt ritus divini. Ii verò quos Ecclesia constituit, ut homines facilius à vitiis retraheret, ac per virtutis exercitium in Deum æternamque felicitatem

dirigeret, humani ritus sacri nuncupantur.

Humani autem ritus dividi possunt in legitimos atque illegitimos. Legitimi sunt quos ii stabiliverint quibus potestas insit præscribendi atque ordinandi ea quæ ad Dei cultum pertineant. Illegitimi sunt quos ille constituerit qui potestate careat, quemque jura vetant ea stabilire et ordinare quæ ad sacra pertineant. Hinc novatorum liturgiæ laicorum hominum auctoritate confictæ, ac cæremoniæ omnes quæ privatâ auctoritate sint institutæ, et publicâ Ecclesiæ auctoritate non probentur, pro publicis Ecclesiæ functionibus, et in sacramentorum administratione, illegitimi ritus appellantur.

Nota. Qui ritus illegitimos adhibent, non solum contra Ecclesiæ præceptum peccant, quo prohibentur alios præter probatos, et receptos in Ecclesiâ ritus in sacris functionibus usurpare, sed etiam hæreseos suspecti haberi possunt, si illorum probare videantur opinionem, qui omnibus ministris jus instituendi et mutandi sacros ritus competere arbitrentur; et hæretici sunt qui hanc potestatem laicis principibus adjudicant.

Si rem sive causam materiale spectemus, ritus aut personam spectant, aut tempus, aut modum, aut rem ipsam, nempe oleum, panem, etc. Si causam formalem consideremus, nonnulli immediatè ad Dei cultum pertinent, ut sacrificium, oratio, adoratio; alii ad cultum disponunt, ut jejunium, et cælibatus; alii denique sunt divini cultûs instrumenta, ut templa, calices, aræ, etc.

Hactenus exposita generatim indicant, quinam esse debeant ritus, qui tutò in vero ac ordinato Dei cultu adhibeantur. Superest ut de iis dicamus quos veluti contrarios, ac vero Dei cultui inimicos evitare ac detestari oporteat. Il verò sunt qui inordinatum vitiosumque Dei cultum redoleant ac foveant, et superstitioni nominantur. Sunt autem triplicis generis, scilicet: falsi, superflui sive vani et idololatrici.

Falsi ritus sunt, qui cognitionem in mente excitent, ex quâ falsum judicium, vel falsus cultus sequatur. Hujusmodi sunt hæc nostrâ ætate veteris legis cæremoniæ, circumcisio, immolatio agni, etc., quæ venturum Christum vi institutionis significant. Earum itaque usus juxta vim et potestatem, quam habent, ad falsò credendum induceret, non adhuc venisse, sed venturum esse Christum. Item sacrificium eucharisticum, vel absolutio sacramentalis à laico homine peracta, falsus ritus esset, quia homines duceret ad credendum sacerdotem esse, qui non sit sacerdos, et sacramenta perfici eucharistiæ et pœnitentiæ, quæ non perficerentur, et ad falsum Dei cultum exhibendum. Rursus falsa miracula, sive per imagines indicata, sive alio modo publicata, falsæ revelationes, falsæ reliquiæ, ac indulgentiæ confictæ ad populi etiam devotionem promovendam, et Dei gloriæ augendæ causâ, sunt falsi ritus, quorum usus Deo, qui summa veritas est et in veritate adorandus, maximam injuriam irrogant, et Religioni plurimum nocent, quia, mendacio eam promovendo, cum imposturâ confun-

dit, et quia occasionem præbent vera etiam miracula verasque revelationes in dubium revocandi et aspernandi. Denique inter falsos ritus omnes illæ cæremoniæ numerantur quæ falsum aliquo modo designant atque suadent, cujusmodi esset etiam ritus, qui veluti publicâ auctoritate institutus adhiberetur, cui tamen nonnisi à privato auctoritatem non habente, constitutus esset, cujusmodi esset oratio vel cæremonia aliqua in missâ usurpata, quæ à privato viro excogitata esset.

Hæc omnia Christianos omnes graviter dedecent, qui Deum verum in veritate colere jubentur, et Deo injuriam maximam afferunt, cujus honorem et gloriam in mendaciis et imposturis collocarent. Hinc maxima semper in iis præcavendis Ecclesiæ cura fuit. Conc. Laodiceum, can. 34: *Anathema sint, inquit, qui ad pseudo-martyres accesserint.* In Capitularibus Caroli Magni statuitur, ut *falsa nomina martyrum et incertæ sanctorum memoriæ non venerentur*; et in variis conciliis stabilitum est, ut *nullæ falsi dogmatis imagines et rudibus periculosi erroris occasionem præbentes statuuntur.* Videatur conc. Trid. sess. 25, c. de *Invocatione, et veneratione, et Reliquiis sanctorum, et sacris Imaginibus*, ubi statuit sancta synodus, nemini licere ullo in loco vel ecclesiâ, etiam quomodolibet exemptâ, ullam insolitam ponere vel ponendam curare imaginem, nisi ab episcopo approbata fuerit; nulla etiam admittenda esse nova miracula, nec novas reliquiâs recipiendas, nisi eodem cognoscente et approbante episcopo, qui simul ac de iis aliquid compertum habuerit, adhibitis in consilium theologis et aliis piis viris, ea faciat, quæ veritati et pietati consentanea judicaverit. Quòd si aliquis dubius aut difficilis abusus sit extirpandus, vel omninò aliqua de iis rebus gravior quæstio incidat, metropolitani et comprovincialium episcoporum in concilio provinciali sententiam expectet; ita tamen, ut nihil inconsulto sanctissimo Romano Pontifice, novum aut hactenus in Ecclesiâ inusitatum decernatur.

Superflui et vani ritus sunt qui nec à Deo vel Ecclesiâ sunt instituti, nec communi fidelium usu recepti, et inutiles prorsus sint ad interiorem Dei cultum fovendum et excitandum. Itaque ritus qui nil conferat ad Dei honorem gloriamque augendam, ad interioris spiritûs devotionem atque virtutis exercitium, superflui est.

Hinc nolle sacrum audire, nisi sacerdos celebret cui sit nomen Joannes, vel qui habeat figuram Christi, vel qui ante solis ortum, aut certo adhibito cereorum numero sacrum faciat, est superfluum cultum adhibere; id quoque contingeret si quis bis *alleluia*, aut *Pater noster* diceret, cum semel recitare deberet. Horum rituum usus, secluso scandalo et contemptu, venialis culpa est.

Idololatrici ritus sunt quæ ad exteriorem idolorum cultum sive idololatriæ usum pertinent. Est autem idololatria duplicis generis: altera perfecta et imperfecta altera. Perfecta est idololatria, quâ idolo, quòd verus Deus habeatur, honor defertur: imperfecta verò est, dum debitus Deo honor creaturæ, quæ creaturæ

existimetur, tribuitur. Itaque omnes caeremoniæ, quæ vel in idoli honorem adhibentur, vel creaturæ Dei honorem tribuant, idololatrici ritus appellantur. Ritus ergo, quorum usus expressam vel tacitam dæmonis invocationem præ se ferant, omnes superstitiosi sunt, et ad idololatriam imperfectam referuntur. Inter hos primo loco recensetur divinatio, quæ quis expressâ vel tacitâ dæmonis invocatione res cognoscere curat, vel contingentes et liberè futuras, vel ita occultas ut naturali virtute deprehendere nequeat. Expressè dæmonem invocat, qui vel verbis et signis pactum cum eo init, vel saltem facto aliquid usurpat, per quod scit aut credit dæmonem cooperari. Implicitè verò sive tacitè cum dæmone paciscitur, qui vanis et inutilibus utitur ad aliquid cognoscendum vel efficiendum : neque enim necesse est ut aliquando pactio præcesserit ; sat enim est vana et improporcionata hæc adhibere, ut dæmon sese immisceat, etsi iis utens invocandi voluntatem non habeat. Nam cum improporcionata et vana adhibeat, quæ nec à Deo, neque à bonis angelis instituta sunt, optatum effectum, nonnisi à dæmone exspectare potest ; accedit etiam quòd omnes divinationis species ab idololatrix dæmonum cultoribus, imò ab ipso dæmone originem trahunt. Undenam sunt onirromantia, sive divinatio per somnium ; præstigium, quo variis apparitionibus dæmon oculos perstringit ; aruspicium, quod per exta fit animalium ; geomantia, quæ per figuram in terrâ ; hydromantia, quæ per figuram in aquâ fit ; aeromantia in aere, ac pyromantia in igne, nisi ab idololatrâ gente, et à dæmone ipso superstitionis auctore ? At hæc plerùmque expressam invocationem habent, et necromantia continentur. Adsunt præterea astrologia, quæ per situm et motum siderum, res contingentes et liberè futuræ divinantur, auspicium, quo per signa volucrum, augurium, quo per signa animalium, omen, quo per fortuitum signum, et sortilegium, quo per sortes divinare præsumitur, quæ etiam divinationis species à superstitione et dæmone ortæ sunt, ideòque tacitam semper ipsius invocationem præ se ferunt. Hæc verò à gravi culpâ quis excuset ? Quis non videt gravem Deo injuriam afferre qui ad dæmonem confugiat ipsius inimicum, eique divinum quemdam tribuat honorem, exspectando illius ope, quod Dei unicè virtute et auxilio scire atque obtinere potest ?

Neque à peccato excusari possunt, etsi protestentur nolle ullum cum dæmone commercium habere. Nam contra protestationem agunt, dum per media quæ nec à Deo, nec à bonis angelis, sed à dæmone inventa sunt, cujusque unicè opem exspectare possunt, futura vel occulta cognoscere curant ; nec etiam excusantur, qui similia credant ob experimenta jam facta, quia illa dæmonis ope facta fuisse præsumitur.

Nota 1° : Astrorum motu ac situ, et cantu, incessuque, ac motibus avium, aliorumque animalium uti possumus ad effectus naturales et necessarios, nec liberè futuros prænoscentos ; nemo superstitionis accusat eos qui astrologiâ et animalium certo motu, aut

imminentem pluviam, aut ventum, aut aliam aeris mutationem conjiciunt atque prædicunt. Hæc enim quamdam cum iis motibus connexionem habent, et ex retroactis observationibus, aliquando conjecturis assequi, et quandoque certò etiam prænuntiare possumus. Superstitionis autem sunt plenæ divinationes illæ quæ ad effectus agnoscendos prænuntiandosque adhibentur, qui contingenter ac liberè futuri sint, vel ad ea detegenda et cognoscenda, quæ sint occulta, per ea quæ ad hæc cognoscenda sint omninò improporcionata, ut esset, v. g., usus sortium in aperiitione libri vel jactu taxillorum, pro alicujus occultæ vel futuræ rei cognitione comparandâ.

Nota 2° : Somnia etiam, quæ nil ordinariè sunt, nisi confusæ quædam cognitiones ex occasione motuum cerebri ortæ, ad futura et occulta divinanda adhibentur. Si animadvertamus hæc à libero tumultuantium spirituum motu rerum imagines excitante atque menti exhibente proficisci, facile intelligemus inepta ea esse et improporcionata ad res futuras arcanasque cognoscendas. Scimus verò Deum iis quandoque usum ut hominibus vel futura præmonstraret, vel arcana reseraret, ut de Abimelecho, Jacobo, Labano, Josepho, Pharaone, Salomone, Nabuchodonosor, Daniele, Judâ Machabæo, aliisque, divinæ Scripturæ testantur. At constat etiam dæmonem in iis se immiscere consuevisse, atque partem idololatricæ superstitionis in iis fuisse collocatam. Hinc Deus, Levitici 19, somnia cum auguriis improbat : *Non augurabimini, inquiens, nec observabitis omnia ;* et Deut 18 : *Non inveniatur in te, qui observat somnia.* Audi Gregor. Magn. lib. 8 moral., c. 13, dicentem : *Somnia, nisi plerùmque ab occulto hoste per illusionem fierent, nequaquam hoc vir sapiens indicaret, dicens : « Multos errare fecerunt somnia et illusiones vanæ, » vel : « Non augurabimini, nec observabitis somnia. »* Quibus profectò verbis cujus sint detestationis ostenditur, quæ auguriis conjunguntur.

Dùm somnia sint à Deo, iis fidem indubiam habere tenemur, si id certò constet, aut certò putetur. Dùm verò dubium sit num ea sint à Deo, credere iis neutiquàm debemus : dùm enim somnia Deus immittit, certa etiam præbet indicia, quibus dubitatio omnis excludatur ; alioquin divina hæc monitio suo frustraretur effectui, neque certa atque indubia immissi divinitus somnii regula esse potest, quòd somnium ad bonum impellat, alacrem promptumque relinquat animum ad pietatis opera, cum hujusmodi somnia passim in iis contingere debeant, ipsâ agente naturâ, qui Dei amore fervent, jugique Dei meditatione exercentur. Florum enim imaginationem, nullâ turbante causâ occurrente, somnia hæc suâ sponte sequuntur. Eodem modo de somniis, quæ depravata perversorum hominum imaginatio efficiat, philosophari oportet ; neque enim dæmoni erit tribuendum, quod in perversâ imaginatione sui causam habeat. Hæc de somniis generatim ; dùm verò ad divinationem referuntur, tunc cautè est procedendum ; neque Deo, nisi certò omninò constet, sunt tribuenda, ne occasio præbeatur malo spi.

ritui, per ambigua illa signa, perfectionis viam sectantes decipiendi. Quamobrem optima regula erit, ut nisi omnino explorata sit divina somnii causa, divinationes quæ inde fiunt omnino rejiciantur, ac veluti incertæ condemnantur.

Cum divinatio per somnia sit per media naturâ suâ improporcionata, atque à superstitione diabolicâ originem trahat, nemo non videt, graviter peccare, tacitamque cum dæmone pactionem inire, qui variis modis somnia procuraret, ut inde futurorum cognitionem hauriant. Inter quos femellas illas constituo, quæ in Indo Genuensi, vulgo *lotto*, lucrari cupientes, in lecto subitis caput notulam numerorum, qui extrahi debeant, apponunt, ut somniando, quinam ex urnulâ extrahi debeant numeri, divinent. Quis non videt has absolutionis incapaces esse, dum in hujus exercendæ superstitionis proposito persistent; atque eâdem culpâ teneri contendo, qui librum quem artis vocant, in quo modus indicatur divinandi hujusmodi numeros per somnia, aut vendunt aut spargunt, aut secum retinent, ut ipsi aliique eo utantur. Nam si omnes illicitæ superstitioni operam aut occasionem dant; nec à mortali culpâ excusantur, qui somniis inde sequentibus, ac interpretationi juxta illum librum se fidem non habere protestantur; quia rem illicitam et superstitiosam agunt; quia aliis, simplicioribus præsertim, scandalo sunt, seu occasio in superstitione perseverandi; quia causam adhibent, cujus effectum à solo dæmone sperare possunt; et quia ex sacrâ illâ auri fame quâ ducuntur, ac fortassè etiam dæmonis suggestionem, vix fieri potest, ut fidem aliquam non adhibeant, unde majorem lucri spem concipiant, quàm si aliâ viâ numeros selegissent. Atque hæc de divinatione. Vide tract. de Virt. relig.

Alii superstitionis ritus, vel ad magiam spectant, quæ mira facere contendit, non humanâ industriâ, quæ naturalis dicitur, et est licita, sed ope dæmonis, et ad vanam observantiam. Magia dum exercetur ad meram ostentationem et commodum proprium vel alienum, summi retinet nomen; dum verò ut alteri noceat fit, maleficium appellatur. Contra hanc omnia jura clamant, et est semper gravissimum peccatum, cum invocationem, pactionem, et societatem saltem implicitam præ se ferat cum dæmone, quæ Deo gravissima injuria est, et in ejus contemptum cedit; quia homo, relicto Deo rerum omnium auctore, ad dæmonem ipsius hostem, honoremque divinum affectantem confugit. Vide tract. citatum, ubi etiam quæ ad vanam observantiam pertinent explicantur. Nos verò finem facimus, regulas indicando quæ superstitiosos ritus clarè demonstrent, ex quibus, quæ ad vanam observantiam pertinent, facillè intelliguntur.

CAPUT II.

Regulæ explicantur quibus facilius superstitiosi ritus cognosci queant.

Ut fidei depositum, intactum illibatumque servaretur, præcipua semper Ecclesiæ cura omni tempore fuit, ut vel umbra etiam superstitionis ex hominum

mentibus radicibus extirparetur. Hinc spectant celebriorum Patrum conatus, plurimorum conciliorum canones, illustriorum Ecclesiæ pastorum documenta pastoralia, insigniorumque theologorum de vitandâ superstitione argumenta. At hæc satis non fuere, ut ex inferis ortus, malignique spiritus artibus auctus, ac perversâ hominum voluntate enutritus, superstitionis ignis penitus exstingeretur. Viget enim, viget adhuc et non modò apud idololatrias gentes, sed etiam apud Christianorum plerosque aliquod antiquæ superstitionis vestigium reperitur. Quamobrem necessarium duximus certas hic subnectere regulas quibus tutò cognosci queat, quæ cæremoniæ sint, quæ superstitionem redeant.

REGULA PRIMA. *Ritus seu actio quælibet, quæ in iis circumstantiis adhibeatur, in quibus certò constet nullam habere naturalem virtutem ad effectum producendum qui speratur, illicita et superstitiosa habenda est.*

Regula hæc ex S. Thomâ deprompta est, qui, 2-2, q. 95, a. 2, in corpore, docet eos qui rem adhibeant ad producendum effectum, quem norunt naturali virtute suâ producere non posse, illam adhibere, non ut causam, sed tantum ut signum, ideoque semper ad pactum se conferre, quod vel explicitè aut tacitè cum dæmone inierunt. Atque hinc inferitur 1° superstitionem esse artem *notoriam*, quâ ad scientiam repentinè et sine studio acquirendam, res adhibentur quæ ineptæ sunt ad scientiam conferendam, et quæ nonnisi pro signis haberi possint, quæ invisibilem causam ad illius collationem moveant; ut verba ignota, certæ preces, certarum figurarum inspectio, vel potio aliqua, etc.; 2° superstitiosa esse improporcionata quædam media quæ ad morbos hominum, vel animalium curandos adhibentur, ut certæ signa, verba ignota, cæremoniæ inanes, certæ figure, numeri characteresque incogniti, etc. Item usus aliquarum rerum naturalium quibus inania et vana quædam, veluti necessaria adjungantur, ut est usus herbæ collectæ in vigiliâ sancti Joannis Baptistæ, pro curandis nonnullis morbis, etc.; neque enim constat dei illi vim esse inditam communicandi herbis particularem virtutem. Rursus gestare amuleta, ligaturas, involucria falsis characteribus consignata contra vulnera, vel subitam mortem, ne possint lædi, vel ne sanguis effluat, vel ad conciliandum invisibilitatem, amorem, fortunam, nocumenta, et maleficia. Verbo dicam quidquid non habet nisi rationem signi ex instituto hominum ad effectum comparatum, qui speratur, si rationabiliter effectus ille à Deo expectari non possit, superstitiosum, et illicitum est. Atque hinc altera eruitur regula.

REGULA II. *Superstitiosa est et illicita quæcumque actio sive cæremonia, cujus effectus vel à naturâ, aut à Deo rationabiliter expectari non possit.*

Regulam hanc theologica facultas Parisiensis supeditat, art. 3 Censuræ, quam edidit anno 1396, per hæc verba: *Intendimus pactum esse implicitum in omni observatione superstitiosâ, cujus effectus non debet à Deo, vel à naturâ rationabiliter expectari.* Eruitur

etiam ex Gersone, atque ex Martino Arelatensi, qui in tractatu de erroribus circa artem magie, et articulis reprobatis juxta sanctorum Patrum, et præsertim Augustini sententiam, ait: *Observatio ad faciendum aliquem effectum, qui rationabiliter expectari non potest à Deo miraculosè operante, nec à causis naturalibus, debet apud Christianos haberi superstitiosa, et suspecta de secreto pacto implicito vel expresso cum daemonibus.* *Ista est doctrina sanctorum doctorum et nominatim Augustini in locis pluribus.*

Atque hinc patet à superstitione liberari non posse feminarum carminatricum benedictiones et preces, quæ ad morbos depellendos adhibentur, unctiones anguenti armarii quibus ferrum ungitur, ut absens percussus curetur, et id genus alia, in quibus optatus effectus à naturâ rei quæ applicatur, rationabiliter expectari non potest, nec causa adest ulla quâ prudenter judicemus effectum illum Deum miraculosè producturum esse. Unde enim scimus aut prudenter conjicimus feminis illis, illique unguento vim inesse, quæ Deum moveat ad effectum illum miraculosè faciendum? Itaque ex benedictionibus unctionibusque illis nonnisi per occultam dæmonis actionem effectus haberi potest, si sequatur, ac nonnisi ex tacitâ cum illo pactione operari potest. Illuc quoque spectat superstitiosa illorum fides, qui in numero *tredecim* malam veluti qualitatem fingentes, putant nefas esse *tredecim* homines in eâdem mensâ sedere, futurum alioquin, ut eorum unus, aut eodem anno moriatur, aut instar Judæ proditor sit futurus. Quis enim huic numero malignam hanc indidit virtutem? Regula hæc locum non habet in iis quæ à Deo sunt instituta, à cujus promissione et virtute speratur effectus. Sunt autem cæremoniæ aliquæ, quæ utiliter adhibentur, etsi non sunt à Deo institutæ, dùm constet ab Ecclesiâ esse præscriptas, quæ à Deo instituendi ritus potestatem habuit. Ex quo tertia eruitur.

REGULA III. *Superstitiosum est quicquid ad effectum producendum adhibetur, quem expectare non possumus, nec à naturali rei applicatæ virtute, neque ab institutione divinâ, neque ex præscripto Ecclesiæ, quæ id ad effectum illum obtinendum ordinaverit.*

Regula ex variis conciliis deducta est. Proferuntur tantum verba duorum conciliorum Mechlinensium, quorum alterum anno 1279, alterum verò 1687, celebratum fuit; in illo, tit. de Superst., hæc habetur: *Cum rectè moneat sacrosancta synodus Trid. ut omni superstitio tollatur, docet hæc synodus omnium illorum rerum usum esse superstitiosum, qui sive verbo Dei, sive Ecclesiæ doctrinâ fit, præscriptis et quibus ritibus et cæremoniis, quarum rationabilis causa non potest, et fiducia in eis colligatur certa expectandi aliqui eventum, qui sine illis viribus ex sanctorum intercessione non speraretur, aut quæ in cultu sanctarum et sanctitate, aut quâdam levitate potius quàm pietate, et verè in Deum religione, fieri videntur.* In altero verò, tit. 15, de Superst., legitur: *Et quoniam multis populus ex ignorantia superstitiosus reputatur, quos in subditos suos diligenter de illis doceant, et inter cætera,*

superstitiosum esse expectare quemcumque effectum à quâcumque re, quem res illa nec ex institutione divinâ, nec ex ordinatione et approbatione Ecclesiæ producere potest. Ex hac regulâ lata patet ad cognoscendas superstitiones via. Ex eâ enim constat licitum esse res naturales ad effectus producendos applicare, quos naturaliter producere possint, ac licitum itidem res applicare ad effectus obtinendos, quos ille naturâ suâ producere nequeant, modò Deus, vel Ecclesiæ res illes usurpari voluerit, ut optatum effectum habeamus, ut, ex. gr., res et verba, quibus sacramenta constant, pro obtinendâ gratiâ; vel preces, benedictiones, ac aliæ præscriptæ ab Ecclesiâ cæremoniæ pro illis effectis, quæ ex earum usu speramus. Dùm enim constitutas per Ecclesiam cæremonias adhibemus ad effectum etiam obtinendum, qui naturalem illarum virtutem non sequatur, certum est nos effectum non aliunde quàm à Deo sperare, atque ad illum obtinendum media adhibere ab Ecclesiâ, cui Deus hanc potestatem fecit, instituta, et quæ ob assistantiam quam semper habet Spiritus sancti in iis designandis, errare non potest, ideòque nec superstitionem præcipero, aut fovere.

Neque dubitare possumus quin hanc Deus Ecclesiæ suæ potestatem concesserit. Math. enim 10, convocatis duodecim discipulis suis, dedit illis Jesus *potestatem spirituum immundorum, ut ejicerent eos, et curarent omnem languorem, et omnem infirmitatem.* Et Luc. 10, v. 19: *Ecce, inquit, 72 discipulos alloquens, dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes, et scorpiones, et super omnem virtutem inimici; et nihil vobis nocbit.* Hæc verò potestate uti sine cæremoniis non poterant; ac cæremonias reverà nonnullas constituisse, exorcismi pro depellendis malis spiritibus ab ipsâ Apostolorum ætate in Ecclesiâ usurpati, rem exploratam faciunt. Illam verò potestatem in Apostolis, ac septuaginta discipulis, datam fuisse Ecclesiæ pastoribus, tum ex eo constat, quòd semper in Ecclesiâ necessaria esset dæmonis depellendi potestas, quia semper is circuit *quærens quem devoret*, tum etiam ex perpetuâ et constanti Ecclesiæ traditione comprobatur. Hæc enim docetur, impositionem manuum ad curandos infirmos, et ab Apostolis adhibitam fuisse, et durasse ad quintum usque Ecclesiæ sæculum, ut agendo de ministro confirmationis ex auctoritate Innocent. I, ostendimus; ac deinde scimus in usu semper fuisse exorcismos pro expellendis malignis spiritibus, aliasque cæremonias. Atque hoc obiter diximus, nam de hac Ecclesiæ potestate, cap. 5, ex professo tractabitur.

Itaque cum rem ad effectum producendum adhibemus, quæ, cum virtutem illum producendi non habeat, solam rationem signi habere possit, et à Deo vel Ecclesiâ id institutum non sit, dùm ex illius applicatione effectum consequi certò speremus, id non aliunde quàm à dæmone expectare possumus; ideòque tacitam vel expressam cum illo pactionem continet.

At ex dictis satis perspicuè liquet. Sed quo faciliùs

res tanti momenti cognoscatur, novis etiam momentis comprobamus. Facultas Parisiensis, ann. 1598, hunc inter alios de superstitione articulum definivit: *In quacunque superstitionis actione ex qua effectus expectatur, quem neque à rei quam applicamus naturâ, neque à Deo rationabiliter sperare possumus, tacita cum dæmone pactio intercedit.* Id etiam docent S. Th., 2-2, q. 96, a. 2. Gerson, tract. de Erroribus circa magiam, Dionysius Carthusianus, Guillelmus Parisiensis; theologi denique omnes, atque ratio quam afferunt, rem planè demonstrat. Nam dùm res ad effectum producendum applicatur, quæ apta ad illum producendum virtute careat, effectus ille nonnisi ab aliâ causâ expectari potest. At non possumus effectum illum ex Deo sperare, neque ex angelis ejus ministris, dùm res illa à Deo ad illum effectum producendum destinata non sit, neque ab Ecclesiâ pro illo divinitus obtinendo instituta; quis enim rationabiliter à Deo certò expectabit effectum ex rei applicatione quam ineptam agnoscit? Superest ergo ut à solo maligno spiritu, à cujus unicè institutione vis quæ præsumitur pendere potest, effectus ille expectetur. Pactio ergo saltem tacita cum illo intercedit. Accedit etiam quòd actio illa vana naturâ suâ inutilis, ex dæmonis suggestione excogitata præsumitur; nam ab Ecclesiâ et à Deo vanum superfluumque cultum vetante, prohibita est. Ergo contra Dei voluntatem adhibetur, et contra Dei voluntatem instituitur. Quis ergo dubitet, quin suggerente dæmone inventa fuerit, et quin ex tacito cum eo inito pacto ac societate adhibeatur? *Quòd si hæc superstitionis inveniantur virtutis alicujus, tantò perniciosiora sunt secundum Augustinum, quantò sunt ad seducendum validiora. Ille siquidem effectus, cum neque à miraculo vero, neque à causâ naturali fieri cognoscatur, ut à seductoribus dæmonis proveniat consequens est. A seductoribus autem fallacibus, à patre mendacii, ab hoste crudelissimo, quid boni, quid veri, quid commodi speres, tu videris.* Ita Gerson. de Erroribus circa artem magicam, et art. *Reprobatis* 3 dicto.

Vanus hic atque inutilis usus pluribus potest contingere modis. Primò, si effectus procuraretur adjunctis nonnullis vanis et inutilibus, quæ ad effectus productionem necessaria putentur; ut, v. g., verba non nulla sacre Scripturæ vel ecclesiastica, quæ sint certâ formâ ac modo quodam particulari conscripta, vel certâ horâ; et delatio herbæ, quæ sit certo temporis momento collecta. Hæc enim cum vanâ præsumptione adhibeantur, tacitam illam pactionem præ se ferunt. Secundò dùm recitantur aliqua Scripturæ verba pro effectu aliquo vano, vel ex vanâ præsumptione optato, obtinendo, ex. gr., promovendo agitandoque annulo ad filum appenso, pro incantandis canibus, etc. Vide quæ de annulo illo supersticioso scribit cardinalis Cajetanus in Sum., V. *Incantatio*: *Sciant, inquit, lectores quòd volui non experiri, sed convincere hujusmodi diabolicam institutionem ad effectus vanos propter utilitatem fidelium. Accepto namque filo et annulo, protestatus sum quòd versum illum sacrum Deo vero, cui à Psalmistâ dirigitur, dicebam, et non tanquam institutum*

ad movendum annulum, et sic dixi versum illum, et annulus non est motus. Et hinc cognoscant omnes, quòd tunc diabolus movet annulum, dum versus ille dicitur ei, ut ipse instituit. Idem de iis dicit qui Scripturæ verba adhibent pro incantandis canibus; tunc enim juxta diaboli institutionem adhibentur.

Tertiò hæc intercedit citata pactio, dùm ad effectus obtinendos, quos naturâ suâ res applicata producere valeat, adduntur characteres ac vana quædam signa ut securius habeatur effectus: ut dùm quis pro corporis purificatione medicinam sumere nollit nisi certæ figuræ vase contentam, in quo priores alphabeti litteræ descriptæ essent. Quartò, dùm certa incognita verba adhibeantur pro effectu obtinendo, vel dùm ex alienius oratione à privatis confictâ, in quâ certa Hebraica vel Græca verba habeantur, supernaturalis effectus certò expectetur; tunc enim vanâ præsumptione effectus ille speratur, quem nonnisi dæmon, cujus suggestionem vana illa cæremonia inventa fuit atque adhibetur, producere potest. Quod quidem attentè notandum est, ne sub prætextu cultûs divini aut alicujus sancti, dæmoni honor obsequiumque deferatur. Oblata mihi fuit paucis ab hinc annis quædam in honorem S. Patritii conficta oratio, quâ in nonnullis parùm ab Urbe dissitis locis utebantur ad benedicendam aquam cujus usu certo credebant, statim à quocunque ex veneno derivato morbo, hominem, sive bestiam liberatum iri, etiamsi is distans esset, modo alter saltem ipsius nomine aquam illâ præparatam biberet. Quis verò non videt vanam hanc credulitatem, quæ non ex Dei promissione, neque ex institutione Ecclesiæ, sed contra expositam ab Ecclesiâ doctrinam est, ex dæmone originem trahere, ideòque effectum illum nonnisi à dæmone expectari? Sed neque oratio ipsa superstitione caret; habet enim *per hæc sanctissima nomina Ilei † Adonai † et Sabaoth †* atque ita occasionem præbet certò expectandi effectum illum ob inditam, ut falsò putant, illis nominibus virtutem. Quinto denique, dùm verba quæ pro effectu extraordinario adhibentur, falsi quidpiam contineant, vel dùm preces in quibus vis magna statuatur, incertis apocryphisque historiis refertæ sint; cum expectari nequeat à Deo, qui summa veritas est, ex falsitate certus effectus. *Superstitiosum est, inquit cardinalis le Camus episcopus Gratianopolitanus, in orationibus historias apocryphas, fabulosas, incertasque miscere.* Atque hæc satis visa sunt ad superstitiones dignoscendas, et ad varios detegendos modos, quibus tacita cum dæmone pactio instituitur.

CAPUT III.

De naturâ, origine, utilitate ac necessitate sacrorum rituum.

Sacrorum rituum naturam, originem, ac necessitatem, non indicare tantum, sed etiam demonstrare operæ pretium duximus; quamobrem variis propositionibus rem explicabimus. Esto itaque:

PROPOSITIO I. *Sacer ritus esse non potest actus illicitus.*

Nam eo fine institui debent sacri ritus ut iis Dei

cultus in hominibus augeatur : debent enim ex instituentis determinatione ea per sensus menti offerri , quæ hominis erga Deum obsequium concilient et augeant. Per actum autem illicitum, qui de se malus sit, vel aliquâ lege prohibitus, Dei cultus et gloria non augetur, sed ei injuria fit, ejusque gloria præcepti transgressione contemnitur. Atque hinc liquet, jure meritoque damnari ab Apostolica Sede festivas gratulationes, quæ solemnî ritu in primâ puellarum purificatione fieri solent in regno Madurensi, aliisque finitimis regionibus, quòd pudori et honestatis legibus adversentur, et detestandos esse obscenos nonnullos ritus, quos in nuptiis celebrandis usurpari solere apud Hottentotos, gentem maximè barbaram, et nonnullos orientales, historici nonnulli testantur.

PROPOSITIO II. *Ritus sacri eadem, quâ instituti sunt auctoritate, mutari possunt.*

Etenim ritus non naturâ suâ, sed instituentis voluntate ac determinatione, ea significant, quæ ad fovendum augendumque Dei cultum alliciant et moveant. Igitur tota eorum vis ab instituentis arbitrio pendet : ergo instituentis voluntate ritus significatu privari potest, atque res alia, sive alius actus, ad id significandum assumi.

PROPOSITIO III. *Si ritus hominum ex abusu ad superstitionem, vel hæresim fovendam adhibeatur, aut in Dei injuriam cedat, prudenti œconomiâ mutatur, et quandoque etiam aboletur.*

Nam sacri ritus non solum non possunt esse perniciosi, sed nec etiam inutiles, ut è definitionibus liquet. Igitur dum homines iis abutuntur, ut superstitionem vel hæresim foveant, aut si eorum usu injuria Deo fiat, sive ex hominum malitiâ, sive aliâ de causâ, prudenti œconomiâ mutantur et abolentur. Ob abusus Ecclesiâ è medio sustulit Agapas, convivia, scilicet, christianæ charitatis fovendæ causâ primis Ecclesiæ temporibus instituta. Eadem œconomiâ usus est S. Gregorius Magnus. dum in Hispaniâ trinam immersionem, quæ in Baptismo ex antiquâ consuetudine adhibebatur, auferri permisit, quia eâ Ariani abutebantur ad docendum divinas personas naturâ et gradu esse distinctas, ut constat ex epist. 41, quæ est ad Leandrum Hispaniæ episcopum. Eadem de causâ alii in Latinâ Ecclesiâ mutati ac sublati sunt ritus. A Constantiensi et Trid. synodo usus calicis laicis interdictus fuit, quòd, ob ingentem communicantium numerum, passim Christi sanguis spargeretur, et alia occurrerent, quæ divino sacramento atque Deo injuriosa essent. Et, ut alia omittam, ablatis justis de causis diaconissis, disciplina quoque mutata fuit baptizandi per immersionem, ut feminarum pudori consuleretur.

PROPOSITIO IV. *Ritus legitimâ auctoritatè institutos vel comprobatus, si in Dei cultum et gloriam augendam referatur, licitè et utiliter adhibetur, licet antea ritus fuerit falsæ religionis, et idololatræ gentis.*

Nam ritus ratione illius quod menti offert, et quo homo in finem aliquem dirigitur, vel vitiosus, aut utilis est; ergo si ritus, quo idolum colabatur, mutato significato et objecto, ad augendum Dei cultum ejus-

que gloriam amplificandam referatur, licitus utilisque erit. Quod enim de se malum non sit, licitè usurpatur; utiliter verò quidquid in Dei gloriam referatur. Actus autem nullâ lege prohibitus, quem hæreticus vel idololatra superstitioso cultu ritum constituat, de se malus non est, sed solum ratione objecti et finis in quem dirigitur; si ergo in Dei gloriam dirigatur, ac Deo obsequii causâ adhibeatur, licitus et utilis erit, nec amplius hæretici vel idololatræ ritus erit, sed orthodoxæ Ecclesiæ ceremonia. Sic ceremoniæ nonnullæ, quas Mosem ex Ægyptiis deprompsisse eruditis nonnullis visum est, determinatè ex divinâ, quâ Moses ducebatur, inspiratione, ad significandum Christum venturum, divinæ deinceps ceremoniæ dictæ sunt; baptismus, quo Judæi proselytos suos initiare solebant, postquam à Christo Domino ritus Christianorum et sacramentum novæ legis constitutus est, non amplius baptismus Hebræorum, sed christianæ religionis ritus et sacramentum appellatum est. Processiones denique ab Arianis institutæ, ut religiosæ pietatis famam ac splendorem affectantes, precibus et hymnis quos hinc inde per vias et plateas canebant, imperitum vulgum in turpissimi erroris societatem protraherent, postquam ab Orthodoxis in publicam veritatis contestationem ac in Dei laudem et gloriam fieri cœperunt, utiles sanctæque Ecclesiæ catholicæ ceremoniæ factæ sunt. Vid. Socrat. lib. 6 Hist. eccl., c. 8, et lib. 7, c. 23, et Sozomen. Hist. eccl., lib. 8, c. 8.

Atque hinc patet turpissimè eos falli novatores, qui ut catholicæ Ecclesiæ ritus contemnant et damnent, satis esse putant ostendere atque clamare vel à Synagoga ut gentium superstitione originem trahere. Ritus enim, non ex eo quod retroactis temporibus fuit, nec ex fine quo tunc adhibebatur, sed ex eo quod in præsentia menti considerandum offert, et ex fine quo usurpatur, metiri debet. Igitur, si actus, si templum, si vestis, vel aliud quidpiam, quo gentes idolorum cultus ornandi, fovendi exercendique causâ usæ sint, ab orthodoxâ Ecclesiâ adhibeatur; vel ut exteriori pompâ sensibus indicatâ Dei majestate, et rerum omnium dominio, fortius homines moveat ad obsequium, vel ut in memoriam revocet collata humano generi beneficia, vel ut exteriori obsequio Dei cultum foveat et augeat, vel denique ut alio modo Dei honor et gloria augeatur, quid est quod reprehendi, quod damnari possit? Præterea quid mali est ritibus uti vicinitatem habentibus cum veteris Testamenti ceremoniis? Hæ enim designabant futurum Christum, nostri verò ritus jam venisse indicant, dum, verb. gr., luminaria adhibentur ad significandum patefactam lucem Evangelii; thurificatio, ad ostendendum odorem gratiæ à Christo manentem; vestes, quæ commemorandæ Dominicæ passioni serviant. Hæc de rituum naturâ. Venio nunc ad originem.

PROPOSITIO V. *Exterior Dei cultus et ritus sacri non nisi à Deo originem habent.*

Ea enim, quæ Deus homines docuit, ex Deo originem trahunt; exteriorem autem Dei cultum, ritusque qui interiorem foveant et augeant, Deus ipse homines

docuit. Patet id primum ex eo quòd exterior Dei cultus cum hominibus cœperit, ut ex sacrificiis constat, quæ Caïn et Abel Deo obtulerunt, Genes., c. 4; leinde, quia omni ætate nationes omnes cultum externum ritusque sacros adhibuere, idque vel ex eo quòd hujusmodi Dei colendi rationem à majoribus acceperint, quos Deus docuerat; vel quòd Deus ipse per rectam rationem id omnes homines doceat. Præterea constat itidem constituisse signum fœderis ipsum inter et terram initi; Genes., c. 9; circumcisionem statuisse signum pacti cum Abrahamo initi ejusque semine; ac plures per Mosem præscripsisse ritus, qui, aut collata beneficia Hebrææ genti, aut factas promissiones menti offerrent. Denique humano generi post diluvium præcepit ne carnem cum sanguine comederent, ut non tam faciles essent homines ad homicidia et sanguinis effusionem, sicut ante diluvium fuerant, quemadmodum interpretes quamplurimi exponunt. Hebræo populo per Mosem cæremonias præscripsit; atque in plenitudine temporis, æterno ipsius Filio homine facto, baptismum, sacram cœnam, manuum impositionem, aliosque sacros ritus stabilivit, de quibus sequenti capite dicemus. Dubitari ergo non potest quin sacri ritus ex Deo originem trahant.

PROPOSITIO VI. *Sacri ritus in hac providentiâ non solum sunt utiles, sed etiam necessarii.*

Propositio hæc ex iis quæ superiori propositione demonstravimus, faciliè patet. Gàm enim Deus omni ætate exteriorem cultum ritusque sacros homines docuerit, ac servandos quoque præceperit, argumentum est, non solum utile, sed etiam necessarium esse, ut homines ex animo et corpore constantes, etiam exteriùs per corpus Deo obsequium exhibeant, et ut per sensus ad Deum colendum alliciantur et determinentur. Quò autem res clarior fiat, utramque propositionis partem paucis demonstrabo. Ad primam quod attinet, nemo non videt sacros ritus esse hominibus quàm maximè utiles; ii enim ea sensibus offerre debent, quæ homines ad Deum colendum moveant et alliciant, quæque apta sint ad augendum in eis interiorem Dei cultum, eosque in æternam beatitudinem dirigendos. Altera verò pars ex modo liquet, quòd Deus suam erga homines providentiam exercet. Licet enim ita homines regere potuerit, ut interiùs lumine suo eos docendo et dirigendo per verum cultum ad supernæ beatitudinis consecutionem perduceret; tamen per visibilia ad invisibilia suarum perfectionum cognitionem nos ducit, ut docet Apostolus, et per factam ad sensus per prophetas et apostolos revelationem, quæ credenda, quæque nobis agenda sunt, manifestavit, modumque indicavit quo ei servire cultumque exhibere debeamus. Voluit ergo Deus, ut in hac providentiâ hominibus per sensus tum credenda, tum agenda proponerentur. Ergo juxta hunc providentis ordinem, necesse est, ut homines per sensus excitentur, et alliciantur ad Deum colendum. Ut enim fides esse debet auditu, ita per auditum et alios sensus ad cultum Dei provocari et allici debent: eò vel magis quòd hominum plerique vix aliâ ratione quàm per

sensus determinari ac moveri possunt ad Deum colendum. Accedit etiam quòd homines in societate viventes invicem moveri et provocari debeant ad Dei cultum. Id verò, quâ ratione fiet, si exterior cultus sacrique ritus è medio tollantur?

CAPUT IV.

De christianæ Ecclesiæ ritibus, ubi præcipui circa eosdem errores hæreticorum, qui sunt hæc ætate nostrâ in Occidentali Ecclesiâ, recensentur et confutantur.

Explicatâ sacrorum rituum naturâ, origine et utilitate, de ritibus dicendum est quos vera Christi Ecclesia præscribit, servandosque præcipit. Itaque in hoc capite agemus de exteriori Dei cultu ac ritibus in universum, et exponemus catholicæ Ecclesiæ systema circa sacrorum rituum disciplinam. Plures sunt hoc tempore in Occidentali Ecclesiâ hæreses, quarum quælibet plures habet circa sacros ritus errores. Omnes catholicam Romanam Ecclesiam novitatis et superstitionis insimulant, ejusque auctoritatem, cujus sententia è fidelium communione dejecti sunt, contemnunt et negant. Sed invicem dissident, tum in designando novitatis initio, tum in exteriori cultu reprehendendo atque damnando. Sociniani et qui iis proximè accedunt Remonstrantes, Apostolorum ætate Ecclesiam Christi mutari ac depravari cœpisse, tum circa dogmata, tum circa disciplinam effutunt. Calviniani à secundo, Lutherani verò alique à tertio vel quarto Ecclesiæ seculo variationis et novitatis initium sumunt. Sociniani, Remonstrantes et Calviniani, exteriorem Dei cultum, ut christianæ Religionis simplicitati contrarium, detestantur; contra verò Anglicani hierarchiam ecclesiasticam, exteriorem Catholicorum in pluribus similem cultum, ac cæremonias benè multas usurpant et probant. Lutherani ritus adiaphoros putant, et contra aliorum hæresim, Christi Salvatoris imaginem in ecclesiis detinendam esse contendunt. Variant etiam in iis indicandis, quæ superstitionem in exteriori Ecclesiæ nostræ cultu redeo-
leant, ut invicem pugnant circa dogmata fidei. Ita Deus Ecclesiæ suæ manifestat, eos superbix, dissidii, errorisque spiritu duci.

Hujusmodi errores confutaturi, ostendemus primò, exteriorem Dei cultum Christianæ Religionis humilitati, et simplicitati non adversari; secundò in Christi Ecclesiâ inesse instituendi ritus potestatem; tertio, potestatem hanc cum auctoritate præcipiendi, condendique leges esse conjunctam; quartò, hanc potestatem non inesse in magistratibus, atque principibus; quintò, sed in Ecclesiæ pastoribus; denique, pastorum omnium jurisdictionem Romani Pontificis auctoritati esse subjectam.

PROPOSITIO I. *Exterior Catholicæ Ecclesiæ cultus christianæ Religionis simplicitati non adversatur.*

Ut, quæ sunt nota, ab iis quæ novatores in dubium revocant, secernantur, tunc principio constituo, quæ ab ipsis quoque hæreticis unanimi consensu probantur. Primum, ea quæ ad statuendum atque ser-

vandum in divino cultu ordinem et decorem utilia sint, non esse Christianæ religionis humilitati, ac simplicitati contraria. Nam recta ratio docet in omnibus, sed præsertim in Dei cultu ordinem decoremque servari oportere; et Paulus I ad Cor., c. 14, v. ult., jubet, *ut omnia honestè et secundum ordinem fiant*. Plures autem ceremonie, quibus exterior catholice Ecclesiæ cultus continetur, ad ordinem decoremque in sacro cultu servandum quam maximè conferunt, ut eadem expendenti manifestum fit.

Deinde statuo Christianam religionem non prohibere sacrorum rituum usum. Nam præterquam quòd huiusmodi prohibitio, nec à Christo Domino, nec ab Apostolis ullibi facta legitur, ipsi quoque Novatores fatentur Christum constituisse Baptismum, ut sacrum ritum, quo homines novum hominem induerent, atque Christianæ religioni initiarentur; et sacram Cenam, quam perpetuò ab Ecclesià in sui commemorationem fieri debere mandavit; nec inficiantur, Apostolos ad indicandum gratiam, aliaque sancti Spiritus dona, quæ hominibus conferbantur, manuum impositionem, aliasque ceremonias adhibuisse.

Denique, *omnia illa quæ cum virtute nobis præscripta conjunctionem aliquam habent, et ad ejus perfectionem faciunt, et solo fine suscipiuntur, ut aptiores et promptiores simus ad colendum Deum*, optimè cum Christianâ religione coherere, fatetur Limburgus ipse Arminianus Theol. Chr., lib. 3, c. 75, n. 13. At quæ ceremonia est in exteriori Catholicorum cultu, quæ si eo fine usurpetur, quo adhiberi jubet Romana Ecclesia, cum virtute nobis præscripta conjuncta non sit, vel ad virtutis perfectionem, Deique cultum augendum non refratur? Imò si qua sit ceremonia, quæ apta non sit fovere, et augere interiorem Dei cultum, quo Deum in spiritu et veritate diligimus atque colimus, tum ab Ecclesia, tum ab omnibus Theologis nostris, tanquam inutilis et superflua rejicitur, et damnatur. Atque hæc notata sunt, ut palam cuique fiat hæreticorum impudentia, dum Romanam Ecclesiam calumniantur, quòd cultum omnem divinum, hominis sanctitatem, ac totam æternæ salutis spem in exteriori cultu, et ceremoniarum usu constituat. Venio nunc ad demonstrationem.

Quidquid ad servandum in divino cultu ordinem et decorem, et ad interiorem in nobis Dei cultum augendum utile sit Christianæ religionis humilitati, atque simplicitati non adversatur: quippe quæ cordis, seu spiritus humilitatem et simplicitatem commendat, nec ulli vetat exteriores actus, qui simplici atque humili corde divini cultus causâ fiant. Ritus autem, quibus exterior catholice Ecclesiæ cultus continetur, vel ad servandum in divino cultu, seu sacrorum perfectione et administratione ordinem et decorem, vel ad virtutis exercitium, aut ad interiorem Dei cultum augendum referri debent, juxta catholice Ecclesiæ institutionem atque doctrinam. Hæc enim inutilis et superfluous ritus, ut superstitiosos damnat, atque liberos, si qui sint in ceremoniarum praxi, pastorum diligentia omninò removendos præcipit. Videatur con-

Trid., sess. 22, Decret. de Observ., et Evitand. in celebrat. missæ, et sess. 25, de Invocatione, veneratione, etc.

Et sanè quis neget plerosque ritus catholice Ecclesiæ ad sacrorum ordinem et decorem pertinere? Exterior pompa maximè confert tum ad decorem in sacris functionibus servandum, tum ad alliciendos homines ad publicum Dei cultum, tum ad debitam Deo ejusque divino cultui venerationem conciliandam, tum denique ad ostendendum hominibus Dei majestatem supremamque dominium, ejus consideratione cordis humilitas et simplicitas fovetur et augetur. Opera quæ Ecclesiæ præcipit, sunt vere virtutis exercitium, vel ad virtutis exercitium disponunt, si eo fiant fine quo ipsa præscribit. Nam vel sunt actus religionis et virtutis, ut auditio sacri, sacramentorum susceptio, etc., vel ad exercendam virtutem disponunt et juvant, ut jejunia, cœlibatus, etc. Promissiones denique et Dei beneficia, quæ per ritus plerosque menti contemplanda offeruntur, ad fidem, spem et charitatem augendam destinantur.

Aliud verò exteriorem Romanæ Ecclesiæ cultum mundi pompam redolere, quæ potius superbiam fastum quàm cordis humilitatem fovet et auget.

At, si non mundi, sed religionis ac Dei causâ fiant, cur mundanæ pompæ dicuntur? Si Ecclesia cum Christo docet hæc sine humilitate et simplicitate cordis fieri non debere, si pompæ illæ ac splendidi ritus, Dei majestatem ad sensus ostendendo, cordis humilitatem ac simplicitatem foveant et augent, quo jure ut affectus mundani damnantur? Numquid Deus mundanas pompas probavit, diu auctoritate comprobavit suâ, splendidum ornatum, vestes et alia pretiosa divini cultus instrumenta, quæ in Hierosolymitano templo adhibebantur? Non ita sanè visum est sanctis Ecclesiæ Patribus, qui eâ ætate florere, in quâ redditâ jam Ecclesiæ pace, principum munificentia ita exterior Dei cultus exornari potuit. Videantur Cyrillus, cath. 24, Ambros., lib. 4 de Off., c. 22; Gregor. Nazianz., oratione 11 in Laud. Gorg.; Hieron., epist. 3 ad Heliodorum, et 2 ad Nepotianum; Patres denique omnes quarti et quinti Ecclesiæ seculi. Si enim summus laudibus extollunt illorum pietatem et religionem, qui sumptus maximos impenderant in ornandis Christianorum templis, comparandisque pretiosis sacerdotum vestibus, atque aliis divini cultus instrumentis. Numquid novatores a tatis nostræ magis exploratum est, quòd Christianæ religioni contrarium sit, quàm Patribus illis, quibus trium priorum seculorum traditio ignota esse non potuit, quique tanto studio ac fervore fidei puritatem ac disciplinæ nitorem in Ecclesiâ conservare conati sunt? Hactenus quoad ornatum templorum, pretiosa divini cultus instrumenta, splendendumque ecclesiasticarum functionum apparatus.

Venio nunc ad ceremonias quæ in sacramentorum administratione adhibentur. Non video quâ fronte has Christianæ religionis simplicitati adversari prætentant. Nam hæc adeo antiquæ sunt, ut non nisi ex Apostolis repeti queant. Sunt enim, saltem magis præ-

cipuè, Ecclesiæ Orientali et Occidentali communes; ac in Oriente vigent quoque apud Græcos, Jacobitas Nestorianosque à multis seculis à Romanæ Ecclesiæ communione separatos. Quamobrem initio quinti seculi fuisse cæremonias totius Ecclesiæ per universum diffusæ certò cognoscimus. At cùm non constet generali quâdam totius Ecclesiæ sanctione fuisse institutas, quis non videat nonnisi ab Apostolis et apostolicis viris originem habere potuisse, à quibus per universum constitutæ Ecclesiæ veluti à communi fonte descendunt? Vero autem simile non est pugnantiæ cum Christi religione Apostolos docere atque inculcare voluisse. Rursus cæremoniæ baptismi, idem de aliis dicendum, ea menti offerunt, quæ christianam fidem doceant, eandemque foveant et augeant. Exorcismi significant libertatem à dæmone quam per Christum acquirimus; abrenuntiationes Satanae de officio hominis christiani baptizatum monent; immersio, Christi sepulturam memoriæ offert; et, ut alia omittam, salvæ usus, Christi miraculum indicando, quo cæco sputo visum reddidit, docet nos, Baptismum lumen afferre, quo cœlestem veritatem percipiamus. Hæc verò christianæ fidei, spei atque charitati non nocent, sed prosunt.

Dicent nefas esse Christianos ad egena et infirma mundi elementa revocare, scilicet, externis ritibus quidquam menti offerentibus, puerorum instar ad credendum et Deum colendum allicere et trahere. Hæc enim propria veteris legis œconomia erat, quæ fuit per Evangelii libertatem sublata. *Lex illa*, inquit Apostolus ad Galat., c. 3, *pædagogus noster fuit in Christo, ut ex fide iustificemur. At ubi fides jam venit, non sumus sub pædago*, id est, non trahimur amplius per cæremonias ad credendum, Deumque colendum.

Sed nemo dicet cæremonias, quâ ratione Ecclesia præscribit, usurpatas, egena appellari posse, et infirma mundi elementa. Hæc enim, ut dixi, ad augendum in nobis interiorem Dei cultum referri debent, neque spes salutis nostræ in exteriori earundem cordice et usu ponenda est. Hoc sensu Apostolus veteris legis cæremonias egena et infirma mundi elementa appellavit, non verò quatenus excitabant et fovebant in hominibus fidem in Christum venturum; quâ fide Abrahamum iustificatum fuisse, capite illo docet, ubi etiam eos qui ex fide sunt, omnes filios Abrahamæ appellat. Infirma quoque et egena elementa vocavit, postquam fides illa venit, quam fovere debebant. Hæc de causâ dixerat: *Ubi venit fides*, hoc est, Christus, quem futurum cæremoniæ illæ significabant, *jam non sumus sub pædago*, nempe sub cæremoniis illis quæ homines puerorum instar per sensus ad credendum Christum futurum excitabant. Itaque veteris legis cæremoniæ, nuda, egena et infirma mundi elementa factæ sunt, postquam ea fuere destitutæ virtute quâ salutarem fidem in hominum cordibus excitabant. Egena quoque et infirma elementa vocavit, quæ superstitionis et idololatriæ causâ adhibentur, eadem epist., c. 4, v. 8 et 10; nullibi verò scribit nefas esse Christia-

nis ritibus uti, qui menti offerant quæ Christus pro nobis gessit, collata nobis à Deo beneficia, vel quidquam aliud, quo hominis erga Deum amor et cultus foveri et augeri queat. Imò Pauli ætate jam cœperat usus signi crucis ad revocandum in memoriam Christum in crucem pro nobis actum, trina immersio in baptismo ad significandum Christi corpus triduo fuisse sepultum, festum Paschatis, Pentecostes, ac etiam cujuslibet diei Dominici ad memoriam recolendam Christi resurrectionis, adventus Spiritus sancti, etc. Et, præter alios ritus, quos infra indicabimus, constat in precandi modo, tum Paulum, tum Apostolos reliquos imitatos fuisse Judæos.

PROPOSITIO II. *In Christi Ecclesiâ vera inest instituentorum rituum potestas.*

Hic pro comperto habemus, Christum Dominum septem instituisse Sacramenta; idque à nostris theologis adversus novatores abundè demonstratum statuimus. Contendimus verò Ecclesiæ potestatem fuisse concessam instituendi ritus, tum in sacramentorum administratione usurpandos, quibus non modò ordini et decori sacræ functionis consuleretur, sed etiam gratiæ indicarentur, quas homines per hujusmodi sacramenta reciperent, tum etiam quibus locus, tempus et modus divini cultus præscriberetur, vel ea hominibus offerrentur, quibus virtutum exercitium facilius fieret, Deique gloria et cultus amplificari posset. Id verò facilè demonstratur.

Primum, quia Deus Ecclesiæ suæ animarum curam concredidit; voluitque ut eas regeret, atque in æternæ felicitatis consecutionem dirigeret. Necesse ergo est tantam ei dederit auctoritatem, quanta ad hujusmodi directionem necessaria est. Neque enim Deus vult finem, quin media ad finem comparandum necessaria suppeditet. Ad id verò necessaria est potestas instituendi ritus quibus hominibus ea per sensus offerat, quæ, vel Dei maiestatem, ve. Dei beneficia aut gratias, quas nobis concedit in memoriam revocando, ad adorandum et diligendum Deum. et ad pietatem colendam, excitent atque determinent: sive. ut clarius loquar, necessaria est Ecclesiæ potestas ea hominibus suggerendi et proponendi, quæ utilia sunt ad beatitudinis consecutionem; sunt autem ritus utiles, imò in hac providentiâ etiam necessarii, ut in postremâ superioris capitis propositione demonstravimus.

Deinde Christus Dominus, Joan. cap. 9, exemplo præmonstravit suo cæremoniarum usum, dùm luto usus est, ut cæco Siloe visum restitueret. Atque huic similes instituendi cæremonias fecisse Ecclesiæ suæ potestatem facilè patet: nam Matth. 12, et Luc. 10, Apostolis discipulisque fugandi dæmones, sanandique morbos potestatem concessit; ergo et auctoritatem instituendi cæremonias quas in hujusmodi potestatis usu adhiberent. Ejusmodi sunt impositio manuum, quâ Ananias usus est ad curandum Saulum recenter ad Christi fidem conversum, de quâ in Actis Apostolorum, atque exorcismi ad expellendos dæmones, insufflationes, alique ritus, quos cùm semper ac ubique

terrarum Ecclesia usurpaverit, nonnisi Apostolis referre possumus acceptos. Rursus an non Apostoli fuere Christi ministri, ac mysteriorum Dei dispensatores, ut habetur ad Cor. 2, c. 4? Quis ergo credat auctoritatem à Deo non accepisse necessariam ad huiusmodi obeundum ministerium? At hæc secum potestatem ferebat ordinandi disponendique sacras functiones, instituendique caeremonias ad ea menti offerenda destinatas, quæ mysteria atque beneficia memorie offerrent, quæ fidelibus contemplanda essent. Hinc Apost. Paulus in supra laudatâ Epist., Aug. teste in Epist. ad Januar., Corinthiis pollicetur se ordinem modumque dispositurum fuisse, quo Eucharistia sumenda esset, dùm ad ipsos venisset: *Cætera*, inquit, *cum venero disponam*. Eadem habet Trid. syn., sess. 15, c. 2.

Præterea, Ecclesia semper potestate instituendi ritus usa est, adeoque eam à Christo Domino accepit; neque enim est verisimile Apostolos, eorumque discipulos potestatem sibi usurpare voluisse, quam à Deo non habuerint. Plures instituisse ritus Apostolos, ex constanti et perpetuâ omnium seculorum traditione constat. Ex Apostolis enim originem ducunt nonnulli dies festi, scilicet Paschatis, Ascensionis Christi in cælum, Pentecostes, ac dies Dominicus, jejunia nonnulla, puta antepaschale, ac fortassè etiam quarte et sexte feriæ jejunium; item mos ille quo prohibemur Eucharistiam sumere non jejuni; alique liturgiarum preces, trina immersio, insufflationes, unctionesque, et aliæ tum baptismi, tum aliorum sacramentorum caeremoniæ, quas Ecclesia ubique ac semper usurpavit. nec scimus ab aliis accepisse quàm ex Apostolis, unde fides ritusque per universum orbem à primis Ecclesie temporibus propagati, originem trahunt, ut Aug., epist. 54, aliàs 118, ad Januarium invietè demonstrat. Ritus antea dictos, indicatos legimus à Justino, propè finem Apologiæ ad Antonium Pium, ubi etiam commemorat sacros Christianorum conventus, concionum precumque ordinem, benedictionem antistitum, aquæ vinique oblationes, ac sacræ liturgiæ caeremonias; ab Irenæo, Athenagorâ, Tertulliano, lib. de Coronâ milit., c. 5, lib. de Bapt., et alibi, à Cypriano, Epist. ad Magnum; et Clemente Alexandrino, aliisque trium priorum seculorum Patribus; atque eorum plerosque præscriptos habemus in Constitutionibus et Canonibus qui Apostolorum nomine circumferuntur, in quibus Ecclesie disciplinam contineri, quæ ab Apostolis et apostolicis viris orta, pro Ecclesie regulâ primis temporibus habitata sit, nemo negare potest.

Constat etiam Ecclesiam, deficiente miraculorum copiâ, ac primorum Christianorum fervore, progressu temporis ritus auxisse, ut frequentius in hominum memoriam Dei gratias ac beneficia, et majestatem revocando, pietatis in eisdem fervorem excitaret, eosque fortius ad Dei cultum percelleret. Auctos ita fuisse Ecclesie ritos, testantur Patres quarti et quinti seculi; Sacramentaria tum Gregorii Magni, tum aliorum, qui à septimo seculo apud Latinos scripserunt;

ac Eucologia, quibus à mille et ampliùs annis utuntur Græci.

PROPOSITIO III. *Huiusmodi Ecclesie potestas cum auctoritate conjuncta est ferendi leges.*

Id facilitè ex eo patet, quia potestas hæc Ecclesie omninò necessaria est. Ut enim regat atque in æternum felicitatem dirigat hominem, qui et veram erga Deum pietatem et suam in eo beatitudinem neglectui habere propensus est, necesse est ea præcipere possit, quæ homines ab iis removeant et distrahant, quæ huic comparande felicitati impedimento sint, et quæ istius consecutionem faciliorem faciant. Si enim in eo qui civili societati præsist, necessaria est ferendæ legis potestas, quâ homines ad præscriptos civitatis et imperii fines legibus dirigantur, cur in eâ societate necessaria non erit, quæ Deo ipso iubente homines in infinitè præstantiorem finem, hoc est, in æternam felicitatem dirigere debet! Sicut enim sine civilibus legibus, quæ impedimenta removeant, ac faciliorem reddant observationem legis naturalis, optata tranquillitas in societate haberi non potest, ita sine legibus, quæ removeant ea quæ impedimento sint, ac promptiores homines reddant ad servanda divina præcepta, ad virtutum exercitium et Dei cultum, difficultè admodum, ac ne vix quidem regi ac dirigi possunt animæ in æternam beatitudinem. Cùm nemo neget hanc Deum dedisse summis imperantibus potestatem, quod mediocris sit ad tranquillitatem illam procurandam, quæ est imperii finis, quis neget eandem potestatem dedisse iis quos animarum constituit rectores, voluitque ut eas per apta media in summum bonum, cujus unicè possessione beati sumus, dirigerent?

Sed non desunt in Scripturâ argumenta quibus hanc ex Deo accepisse potestatem demonstretur. Nam Christus, quos Apostolos discipulosque suos delegerat, docere jussit omnes gentes, Matth. cap. ult. Ac eorum qui credere in Christum vellent, pastores declaravit, dùm Petro dixit: *Pasce oves meas*, Joan. 21; *Deinde claves dedit ei regni cælorum*, Matth. 16. Solvendi ac ligandi potestatem, ac facultatem dimittendi peccata, Matth. 10. Ubi verò ligandi solvendique potestatem fecit, declaravit, peccantem fratrem, qui post trinam monitionem Ecclesie parere noluerit (id enim significant verba illa: *Si Ecclesiam non audiverit*), habendum esse veluti *ethnicum et publicanum*, hoc est, veluti à communione et fidelium societate dejectum. Pastoris verò ovium curam habentis allegoria, juxta Scripturarum phrasim, supremam significat potestatem, 2 Reg. 5, et 1 Paralip. 11, v. 2, ubi: *Pasces*, inquit Dominus, *populum meum Israel, et tu eris princeps super eum*. Et potestas clavium summam itidem potestatem designat. Nam Isai. 22, cùm Deus à Sobnâ in Eliacim summam potestatem traustulit, ait: *Vade, ingredi ad eum qui habitat in tabernaculo, ad Sobnam præpositum templi, et dices ad eum: Quid tu hic? expellam te de statione tuâ, et de ministerio tuo deponam te; et vocabo servum meum Eliacim; et induam illum tunicâ tuâ, et singulo tuo confortabo eum, et potestatem tuam dabo in manu ejus, et dabo clavem domus David super*

humeros ejus; et aperiet, et non erit qui claudat; et claudat, et non erit qui aperiat. Dubitari autem non potest, quin Deus pastores, quos in Ecclesiâ posuit ad confirmationem sanctorum in opus ministerii. in ædificationem corporis Christi, ad Ephes. 11, semper in Ecclesiâ futuros esse vellet; et quin semper apud eos illam clavium potestatem esse voluerit, quam pro regendis suis ovibus tradidit. Itaque si Christus, dum Ecclesiam fundavit, ministros quos in eâ posuit, pastores declaravit, ac pastores, qui claves haberent regni cælorum, qui ligarent ac solverent, qui è societate expellerent suâ inobedientes; quis dubitet quin summam eis dederit potestatem, quæ pastoritio munere ac clavium traditione conferri hominibus à Deo consuevit?

Imò hanc contulisse Christus ipse declarat, Lucæ 10, v. 16, dum Apostolis dicit: *Qui vos audit, me audit; qui vos spernit, me spernit.* Audire verò Latine apud Tullium, Quintilianum et Alphonsum Jarisconultum, l. Arbit., ff. de Recept. arbit., ut et Græcè ἀκούειν, sive ἐπακούειν, et Hebraicè sciamach idem sonat ac obtemperare, et præcipienti parere. Itaque in ipsum Christum contumax est, qui Ecclesiæ jussa observare detrectet. Ergo quæ statuit ac præcipit Ecclesia, per factam ipsi à Jesu potestatem constituit et præcipit. Quamobrem Apostolus Paulus, ad Hebr. 13, v. 17, postquam præpositos appellavit animarum pastores: *Obedite, inquit, præpositis vestris, et subjacete eis.*

Denique annon constat ex eâdem Scripturâ, et constanti atque perpetuâ traditione, Apostolos eorumque successores, jure pastoritio, atque acceptâ à Christo potestate clavium, usos semper fuisse in iis quæ ad fidem et disciplinam Ecclesiæ, vel ad tollenda scandala pertinerent? De iis enim rebus leges ab Apostolis, tum singulis, tum communi consilio constitutas, tota penè sacræ historiæ series evincit; hujusmodi autem constitutiones partim scriptæ, partim non scriptæ fuerunt. Nota res est ex Apostolorum Actis, quæ pro subrogando Apostolo in locum Jude, et pro institutione diaconorum in curam viduarum egerint, ac celeberrima illa lex, de quâ, cap. 15, quæ pro decernendâ ortâ de legalibus controversiâ constituta fuit per hæc verba: *Visum est Spiritui sancto et nobis nihil ultra imponere vobis oneris, quàm hæc necessaria, ut abstineatis vos ab immolatis simulacrorum, et sanguine, et suffecato, et fornicatione.* In iisdem Actis, c. 16, memoratur S. Paulum Syriam et Galatiam perambulasse, confirmans Ecclesias, præcipiens custodire præcepta Apostolorum et seniorum; τὰς διατάξεις, id est, Constitutiones. Accedit etiam quòd statim subnectitur de eodem Paulo atque Timotheo: *Cum autem pertransirent civitates, tradebant eis custodire dogmata quæ erant decreta ab Apostolis et senioribus, qui erant Hierosolymis.* Ubi Glossographus, post veteres omnes Ecclesiæ utriusque doctores, dogmata rectè interpretatur statuta. Mitto præcepta circa mores, tum publicos tum privatos, quæ passim in Apostolorum scriptis occurrunt. Quis ignorat pro regendâ Ecclesiâ plura verba constituisse, quæ litteris non sunt consignata? Id sanè indicat Apostolus, dum 2 ad Cor. 11, se cætera quæ ad

disciplinam spectarent, dispositurum pollicetur, et dum, 2 ad Thess. 2, ait: *State, et tenete traditiones, quas didicistis, sive per sermonem, sive per epistolam.* Hæc traditiones in Græco textu vocantur παραδόσεις, id est, præcepta. Equis neget ab hujusmodi præceptis ortum ducere jejunia nonnulla ac cærimonias quamplurimas semper et ubique in Ecclesiâ servatas, veluti supremâ quâdam lege institutas? Præterea Paulus incestuosum Corinthium tradidit Satanæ, aliosque improbos Ecclesiæ communione privavit, atque è fidelium societate dejecit.

Neque solùm Apostoli, sed eorum etiam successores hæc eadem potestate leges ad Ecclesiæ disciplinam moderandam tulerunt. Quis enim ignorat tribus etiam prioribus seculis canones ab Ecclesiæ pastoribus fuisse conditos, quos veluti leges venerarentur? De iis enī Clemens Alexandrinus, Tertullianus, Cyprianus et Eusebius in suâ Hist. eccl. passim meminere. Nec solido fundamento eorum caret opinio, qui plerosque canones, et constitutiones, quæ Apostolorum nomine circumferuntur, à latis antiquis illis temporibus ab Ecclesiâ legibus deprompta fuisse, tuerentur. Imò, si Apostolis accepta referenda non sint, quæ in illis statuta sunt, pleraque saltem ab eorum fuisse successoribus primis seculis constituta, asserere oportet. Quæ cum ita se habeant, nullus superesse videtur dubitationi locus, quin Christus Ecclesiam instituendo suam, ei vim seu facultatem fecerit, quâ leges ferret ad Dei cultum, ad retrahendos homines à vitiis, eosque ad virtutis exercitium alliciendos necessarias. Videndum itaque in quo hæc resideat potestas. Occurrunt statim novatores, Grotius præsertim, et Puffendorsius, qui summis imperantibus hæc unicè jura competere impudentissimè asserunt. Hos refellit

PROPOSITIO IV. *Potestas circa sacra à Deo Ecclesiæ concessa non inest in sæcula omnivota.*

Demonst. Nemo negat potuisse Christum Dominum Ecclesiæ jura, sive illius regendæ potestatem summis imperantibus tradere, aut eam ita constituere potuisse, ut tota imperio subjecta esset, atque à supremo principe regeretur. Imò cum cujusque sit hominis cor in manu ejus, et quocumque velit trahat illud, reges ipsos poterat Apostolos, pastores rectoresque Ecclesiæ suæ eligere ac destinare. Sed non ita fecit. Nam Apostolos elegit duodecim, ac deinde discipulos septuaginta duos, ut eos qui suam vellent fidem profiteri, in illam societatem cooptarent, in quâ ipsi, Christi potestate atque nomine pastores essent, ligandi solvendique, ac clavium potestatem haberent. Hos ad omnes gentes misit, atque ad reges ipsos et præsidēs, ut hos etiam si vellent, Christi oves facerent, atque potestati ipsis conceditæ quoad Dei cultum, æternæque salutis consecutionem subjectos declararent. Et sanè annon ut populus, ita principes ac reges ad oves spectant, quas ii regere debeant, quibus Christus dixit: *Pasce oves meas?* Ii sanè quoad spiritualia et æternæ salutis consecutionem omnibus Christi ovibus dominari debent, ac leges præscribere, qui ligandi et solvendi, atque clavium potestatem acceperunt. Sed

videamus quanam fuerit illorum regum ac summorum principum sententia, qui omnium primi christianam religionem suscepere, et quâ ratione à viris illis sanctis, qui christianam ipsam demonstraverunt doctrinam, Ecclesia ejusque forma atque jura exposita fuerunt. Verisimile non est aut principes pati voluisse, iura imperii ipsis debita violari, aut sanctos illos antistites eam voluisse sibi in reges et principes potestatem usurpare, quam Christus non dedisset, et quæ odiosam principibus Christi religionem reddere potuisset. Constantinus omnium primus christianorum imperator, teste Eusebio, lib. 5. de Vita Constantini, cap. 10, in concilio Nicæno non prius assedit, quam episcopi ut sederet ammissent. Et absoluto concilio, Epist. misit ad omnes Ecclesias, quam idem Eusebius, ibid. refert, in cuius fine hæc leguntur : *Quæ cùm ita sint, cælestem gratiam et divinum mandatum libenter suscipite. Quidquid enim in sanctis episcoporum conciliis geritur, id nunc ad divinam referendum est voluntatem.* Theodosius Junior in epistolâ ad synodum Ephesinam, nefas est, inquit, qui sanctissimorum episcoporum catalogo adscriptus non est, illum ecclesiasticis negotiis et consultationibus sese immiscere. Similia habet Martianus imperator, l. Nem., cap. de Summâ Trinitate et fide catholicâ. Et omnium legum peritissimus Justinianus, novell. 83, leges civiles dixit non præcedere, sed sequi oportere leges ecclesiasticas, secundum sacras, inquit, et divinas regulas (ita canones appellat) quas etiam nostræ leges sequi non dedignantur : et in Authentice, const. 123, c. 7, hæc habet : *Si ecclesiasticum negotium sit, nullam communionem habent civiles magistratus cum eâ disceptatione, sed religiosissimi episcopi secundum sacros canones finem imponunt.* Ut alios verò prætereamus, unus sufficiat Basilii imperator, qui in 8 synodo ita loquitur : *De vobis autem laicis, tam qui in dignitatibus, quàm qui absolute conversamini, quid amplius dicam non habeo, quàm quia nullo modo vobis licet de ecclesiasticis causis sermonem movere, neque penitus resistere integritati Ecclesiæ, et universali synodo adversari. Hoc enim investigare et querere patriarcharum, pontificum, et sacerdotum est, qui regimini officium sortiti sunt, qui sanctificandi, qui ligandi, et solvendi potestatem habent, qui ecclesiasticas et cælestes adepti sunt claves : non nostrum qui pasci debemus, qui sanctificari, qui ligari vel à ligamento solvi egemus.* Tom. 7, Conc., pag. 1154. Vides ergo non unum, sed plures, et quotquot de Christianâ religione recte sensere principes, ita christianam fidem professos fuisse, ut Ecclesiam instar reipub. à Christo institutam crederent, in quâ ipsi oves, ministri verò quibus claves traditæ fuere regni cælorum, pastores essent.

Sed rem clariorem faciunt editi hæc de re Ecclesiæ canones, Patrumque illorum sententiæ, qui primis christianis principibus Christi fidem exposuere. Quid credat sanctissimos illos pastores, qui principes illos vel recenter ad fidem conversos, vel qui subditos plebrosque haberent idololatrias ac christiani nominis infensissimos hostes, in christianâ religione instituendos susceperant, vel in conciliis edere voluisse cano-

nes, aut ea palam illis inculcare quæ jura à Deo illis concessa turbarent et infringere, et quæ contra divinam institutionem eosdem Ecclesiæ tribunali, ac senatui subjectos facerent? Igitur Patres illi persuasi esse debuere eam fuisse Christi Ecclesiæ formam, eaque jura, quæ ipsi explicarent. Neque credibile est priorum temporum antistites, qui fuere patientiæ, humilitatis, et charitatis exemplar, et qui dùm pastoris munus susceperant sese paratos ostendebant, ad subeundum pro Christi fide, ac veritate martyrium, superbæ quodam fastu jus sibi usurpare voluisse, quod ex Deo non accepissent, et onus voluisse indebitum principibus summis imponere. At ii omnes consensu unanimi tradidere, laicos etiam principes ac reges oves esse, quæ Ecclesiæ pastoribus subsint, et in iis quæ ad fidem et religionis disciplinam spectant parere debeant. Ex canonibus autem nonnullos tantum referam. Gratianus, dist. 10, c. 6, hunc refert ad imperatores Constantinopolitanos directum : *Libenter accipitis, quod lex Christi sacerdotali vos subiecit potestati, atque istis tribunalibus subdit. Dedit enim et nobis potestatem ; dedit et principatum multò perfectiorem principatibus vestris.* Gelasius Papa ad Anastasium imperatorem dist. 96, can. 10 : *Duo sunt, imperator Auguste, quibus principaliter hic mundus regitur : auctoritas sacra Pontificum, et regalis potestas : in quibus tantò gravius est pondus sacerdotum, quantò etiam pro ipsis regibus in divino sunt readituri examine rationem* Gregorius Magnus ad episcopum Metensem dist. 96, can. 9 : *Quis dubitet sacerdotes Christi, regum et principum, omniumque fidelium patres, et magistros censi? Nonne miserabilis insanix esse cognoscitur, si filius patrem, discipulus magistrum sibi conetur subjugare, et iniquis obligationibus illum suæ potestati subicere, à quo credit non solum in terrâ, sed etiam in cælis se ligari posse, et solvi?*

Venio nunc ad Patres, atque rem ab Ignatio exordior viro apostolico, atque Joannis Apostoli discipulo. Is antequàm principes essent, qui Christianam doctrinam profiterentur, in epistolâ ad Philadelphios hæc scribit : *Principes, subditi estote Cæsari, milites principibus, diaconi presbyteris, presbyteri et diaconi atque omnis clerus, simul cum omni populo, et militibus atque principibus, sed et cæsares obediant episcopo, episcopus vero Christo, sicut Patri Christus : et unitas per omnia servetur.* S. Athanasius in epistolâ ad solitarios vitam agentes, ita Osium Cordubensem Constantinum Magnum in Nicænâ synodo allocutum fuisse scribit : *Desine, quæso, imperator : ne te mi ceas Ecclesiasticis ; neque nobis in hoc genere præcipe, sed potius ea à nobis discere. Tibi Deus imperium commisit : nobis, quæ sunt Ecclesiæ concredidit. Et quemadmodum qui tuum imperium malignis oculis carpit, contradicit ordinationi divinæ ; ita et tu cave ne quæ sunt Ecclesiæ, ad te trahens, magno crimini obnoxius fias.* Post hæc Osii verba Athanasius ipse subnectit : *Quando à condito ævo auditum est, quod iudicium Ecclesiæ auctoritatem suam ab imperatore accepit? aut quando unquàm hoc pro iudicio agnatum est?* S. Ambrosius, epist. 33, sic Va-

lentinianum imperatorem affatus est : « Noli te gravare, imperator, ut putes te in ea quæ divina sunt imperiale aliquod jus habere; noli te extollere, si vis diutius imperare. Esto Deo subditus; scriptum est enim : *Quæ Dei Deo, quæ Cæsaris Cæsari*. Ad imperatorem palatia, ad sacerdotem Ecclesiæ. Publicorum tibi munium jus commissum est, non sacrorum. » Habes itaque antiquiores Patres non solum exponentes Ecclesiæ jura penes sacerdotes esse, sed et principes ipsos ne iis sese immiscerent prohibentes, ac divinam illis minitantur vindictam, dum ea sibi usurpare pertenderent. Quæ cum ita se habeant, quis non videat novatores illos qui summis imperantibus jus erga sacra impudentissimâ adulatione adjudicant, fundatam à Christo Ecclesiam penitus evertere atque destruere?

PROPOSITIO V. — *Potestas erga sacra, sive jura perennis leges ad Dei cultum et Ecclesiæ disciplinam pertinentes à Christo Ecclesiæ suæ collatum in solis episcopis residet, qui jure divino presbyteris aliisque ministris superiores sunt.*

Utraque propositionis pars vel ex iis quæ hactenus sunt disputata faciliè comprobari posset. Sed ut in re maximi momenti nil intactum remaneat, rem hic luculentius exponere ac novis argumentis demonstrare operæ pretium esse existimavimus. Itaque pars prior in hunc modum demonstratur. In iis potestas inest regendæ Ecclesiæ, ecclesiasticasque leges condendi, qui à nostrâ ætate ad exordium usque Religionis christianæ eam semper veluti à Christo sibi traditam exercuerunt. Hæc enim viâ et datam à Christo potestatem, et genus hominum in quo eandem collocaverit, certò cognoscimus. Episcopi verò sive Ecclesiarum Pastores ritû à Christo instituto ordinati, à nostrâ ætate usque ad Apostolos, per quos Christus fundavit Ecclesiam, potestate quam à Christo accepisse certò crediderunt, Ecclesiam rexere, legesque ad ejus disciplinam spectantes condiderunt. De episcopis qui modò in Occidente sunt et communionem servant cum Ecclesiâ Romanâ, id vocari nequit in dubium, cum inter fidei articulos habeant, potestatem hanc ex Deo habuisse per legitimam ordinationem, et cum eâ singuli in suis exerceant diœcesibus et communi consilio in conciliis. Græci quoque illi qui schisma sectantur auctore Photio inceptum, absolutum verò à Michaelæ Cærulario, Jacobitæ sive Syri, sive Armeni, sive Cophti, sive Abyssini, qui Dioscorum sequuntur in Chalcedonensi synodo damnatum, et ex Ecclesiæ sinu depulsum, ac Nestoriani, qui in Chaldæa, Perside atque in variis provinciis Indiæ orientalis hæresim Nestorii in Ephesinâ synodo anno 431 damnatam tuerentur, ii, inquam, omnes in Syriâ, Ægypto, Æthiopiâ, Armeniâ, Chaldæâ, Perside, aliisque remotis regionibus episcopos habent, qui se hanc per legitimam ordinationem à Deo accepisse potestatem credunt, eamque exercent. Id verò palàm facit undecimo, octavo, imò et quinto ecclesiæ seculo fuisse in toto terrarum orbe episcopos, qui hanc sibi adjudicarent potestatem, eamque à Deo

esse certò existimarent. Fac enim deinceps hanc sibi usurpare cœpisse auctoritatem : vel omnes uno eodemque tempore unanimi consensu in id consenserunt; vel una priùs in Ecclesiâ hæc usurpari jura cœperunt, in cujus deinde sententiam aliæ successu temporis venêre. Quis verò convenisse refert episcopos omnes non solum locorum distantia, et linguarum varietate, sed et omnimodâ communione invicem separatos, qui de re hæc deliberarent, omnesque in hæc sibi usurpandam potestatem conspirarent? Fierine id potuit quin ulla tam numerosi conventus, tamque mirabilis consensionis memoria remanserit? Neque credibile est unam Ecclesiam hanc sibi tribuere cœpisse potestatem quam aliæ deinceps sint imitæ. Nam præterquàm quòd hujus novitatis nullum vestigium adest, quænam hæc fuit? Latina? Quis verò credat novitatem hanc nullo episcopo ac principe nullo obistente et reclamante, in universam Latinam Ecclesiam induci potuisse? Quis dicat Græcos immuni odio Latinos horrentes, Armenios, Cophtos, Abyssinos, Nestorianosque veluti hæreticos ab illis damnatos, voluisse ac potuisse sine ullâ oppositione novitatem ab illâ excogitatum amplecti, et quidem tantâ circumspectione, ut ne uni quidem vel ecclesiastico aut profano scriptori res nota fuerit, ut scriptis consignaretur? Itaque necesse est asserere ac omninò pro comperto habere, non aliam fuisse quinto seculo de auctoritate et potestate episcoporum universæ Ecclesiæ fidem atque sententiam, quàm ea quæ in Romanâ, in Græcâ, ac in totâ Orientali Ecclesiâ nostrâ hæc ætate viget. At eandem sibi inesse credidêre ac usurpâre potestatem episcopi omnes quarti, ac trium priorum seculorum. Notæ enim sunt leges sive canones à totius orbis episcopis conditi in concilio Constantino-politano I, anno 381, et Nicæno I, anno 325. Nec opus est verbis, ut ostendatur, eâdem potestate sacros antistites usos fuisse illo eodem seculo in Galliâ, in Hispaniis, in Africâ et in Asiâ, cum sint omnibus noti canones conciliorum Carthaginensium, Arelatensium, Eliberitani, Antiocheni, Neocæsariensis, Sardicensis, etc. Sed ne novatores nostri Lutherani, Calviniani, ac hujusce furfuris reliqui fingant, hoc seculo in quo pax Ecclesiæ concessa fuit, Ecclesiæ pastores hanc superbo quodam fastu sibi vindicare ac usurpare cœpisse potestatem, in medium proferemus priorum seculorum exempla. Mitto consilia celebrata in Africâ sub Agrippino et Cypriano, in Asiâ sub Firmiliano Cæsareæ episcopo, et quæ Stephanus in causâ rebaptizantium egit, aliæque concilia, in quibus canones pro Ecclesiâ regendâ conditi fuêre. Eusebius, lib. 5 Hist. Eccl., c. 24 et 27, scribit à Victore Romano Pontifice sub finem seculi secundi Theodotum Byzantinum coriarium de Christo malè sentientem, ejectum ex Ecclesiâ fuisse, ortamque de tempore celebrandi Paschatis controversiam, indictis cum Romæ, tum alibi synodis, compositam ab eodem, ac Asiaticos Judaico more lunâ 13 Pascha celebrare perseverantes, à communione segregâsse; constitutiones denique ac canones, qui Apostolorum nomine circumferuntur,

partim ex apostolicis regulis, partim ex decretis synodorum primis temporibus ab episcopis celebratarum, originem trahere, celebriorum auctorum opinio est. Quæ sanè ostendunt ab hac ætate nostrâ ad Apostolos usque, episcopos semper potestatem exercuisse decernendi disciplinam, Ecclesiæque leges condendi, ac certò credidisse Christum hanc eis pollicentum fuisse, ac per legitimam manuum impositionem contulisse. Id autem satis superque esset ad rem faciendam, cum verisimile non sit tot doctos sanctissimosque viros, qui Ecclesiis præfuere, aut potestatem quam non haberent superbiâ et ambitione quâdam tribuere sibi voluisse, aut jura ignorasse, quæ sibi competere. Sed opus non est conjecturis. Nam Scriptura ipsa rem extra omnem controversiam ponit. Hæc enim, ut supra ex Paulo notavimus, positos esse à Deo in Ecclesiâ pastores, ait; Ecclesiæ autem pastores semper et ubique habiti sunt episcopi, quos Actorum 20, Spiritum sanctum posuisse legimus, ut regerent Ecclesiam suam. Potestas autem, quam loquimur, pastorum est, quibus pascendi Christi oves munus concreditum est, quibusque ligandi et solvendi, clarumque potestas promissa fuit. Atque hinc Richerii quoque refellitur hæresis, qui toti Ecclesiæ potestatem clavium collatam finxit, Petro verò, Apostolis et episcopis instrumentaliter et ministerialiter tantum, seu quoad executionem.

Venio nunc ad alteram partem. Et quanquàm ex hucusque disputatis facilè patet episcopos jure divino esse non solum christianâ plebe, sed etiam presbyteris et diaconis superiores, tamen, ut in re maximi momenti nil prætereamus, quod ad perspicuam illius dilucidationem conferat, novam demonstrationem afferemus. Principio verò animadverto ex supra allatis argumentis ostendi eandem fuisse ab exordio, ac nunc est, Ecclesiæ formam, nec variationis initium designari à novatoribus posse; quibus quidem si addatur, Epiphanius, hæresi 75, et Aug. de Hær., num. 53, Acrium inter hæreticos recensere, quòd asseruerit *presbyterum ab episcopo nullâ differentia debere discerni*, hæreticos deinceps ob hanc opinionem Wicleffum, Calvinum, aliosque fuisse ab Ecclesiâ declaratos, facilè intelligitur Ecclesiam credidisse semper habere episcopos à Deo auctoritatem, potestatemque, quâ diaconis presbyterisque præsent. Nam novatores nostræ assertionis novitatem, imò et initium assignare nequeunt; nos verò demonstramus illorum sententiam, cum primum innotuit, continuò erroneam hæreticamque habitam fuisse atque damnatam. Sed videamus alia argumenta.

Occurrit primo loco ipsum *episcopi* nomen, quod cum ab *ἐπί*, *super*, et *σκοπία*, considero, aut *speculor*, originem trahat, idem sonat ac *superinspector*, et *speculator*. Episcopi nomine in veteri Testamento appellabatur, qui Levitis præesset, Esdræ 11, cap. 11, v. 22. Ab ethnicis diis suis, quos universarum rerum rectores putabant, istud idem nomen fuisse tributum, ostendit in annot. ad primum canonem apostolicum Beveregius testimoniis Homeri, Plutarchi et Hero-

diani; ubi observavit etiam *episcopos* nominari consuevisse viros qui rebus administrandis præficerentur, idque ex Plutarcho in Numâ et Cicerone, l. 7, ep. 11, ad Atticum. Itaque vel ex ipso *episcopi* nomine constat his committi populorum ac fidelium regimen et præfecturam, quod ipse Paulus demonstravit, dùm Act. 20, v. 28, Ecclesiæ rectoribus dixit: *Attendite vobis et universo gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit episcopos, regere Ecclesiam Dei*. In Apocalypsi, cap. 2, episcopi vocantur *angeli* Ecclesiarum, non eâ de causâ, nisi quia Evangelium annuntiabant, et concurrenti præditi erant auctoritate. Angeli enim Dei *messengers* sunt, et inter res creatas principem locum tenent. Itaque vel ipsum nomen divinitatem auctoritatemque designat.

Deinde ritus ipse quo ab Ecclesiæ exordio episcopi promoveri ad hujusmodi ordinem consueverunt, presbyteris gradu, dignitate ac potestate superiores esse demonstrat. Presbyter ab uno episcopo, episcopus verò à duobus vel tribus aliis ordinari debet, id verò, ex consuetudine semper ac ubique receptâ, et ex antiquâ ab Apostolis ortâ lege. Hanc enim inculcatam legimus can. 21 concil. Arausicani, can. 4, concil. Arelatensis, can. 4, concil. Nicæni I, can. 1, illorum, qui *apostolici* appellantur, ex eo quòd inter antiquas, apostolicas quoque nonnullas constitutiones complectantur, inter quas legem de ordinando episcopo à duobus vel tribus aliis, jure meritòque recensemus: tum quia, cum hæc semper ac ubique locorum vigerit, nec ex novâ totius Ecclesiæ determinatione post Apostolorum ætatem constituta ostendatur, ex ipsis Apostolis derivata præsumitur; tum etiam quia hæc fuisse ratione ordinatum Timotheum Paulus, primâ ad ipsum datâ Epistolâ, per hæc verba significat: *Noli negligere gratiam, quæ data est tibi per prophetiam cum impositione manuum presbyterii*. Quæ sanè verba, præmissâ perpetuâ illâ et constanti totius Ecclesiæ consuetudine de episcopo à duobus vel tribus aliis ordinando, satis aptè interpretantur de electione et deputatione Timothei ad episcopatum per prophetiam, et de gratiâ quam in susceptione ordinis accepit ab episcopis cum impositione manuum collati. Nam episcoporum cætus et collegium passim *presbyterium* appellatur; imò, cum *presbyterium* Ecclesiæ senatum exprimat, nil aptius dici posse videtur ad cætum episcoporum designandum. Si Ecclesiâ viventibus Apostolis ritu quodam splendidiore ac nobiliori episcopos ordinari præcepit, horum ordinem *presbyteratu* digniorem altioreque habuit, episcoposque à Deo presbyteris superiores constitutos ostendit.

Ac ita reverà esse jurisdictio illa demonstrat, quam semper, ac ubique in presbyteros exercuere. Nam presbyteris à primis temporibus vetitum fuit de una in aliam parœciam migrare absque proprii episcopi permissione, can. 12 Apost., ac omnia ad nutum episcopi administrare jubentur, can. 35; quod et Tertullianus quoque asserit, lib. de Bapt., c. 17. Rursus jus eis competit ordinandi presbyteros aliosque ministros, ut veterum omnium scriptorum, omniumque

antiquorum canonum consensu constat. Quamobrem hoc veluti certo et explorato principio constituto, Epiphanius adversus Aerianos concludebat episcopos à Deo presbyteris superiores esse constitutos, quòd episcopi potestatem acceperint creandi presbyteros, non verò contra; et Athanasius Isearum accusatorem suum presbyterum fuisse negabat, quia à Colluto ordinem susceperat, qui non erat episcopus. Itaque si episcopis nomen inditum est, quo juxta Hebræorum, Græcorum, Latinorumque loquendi rationem, is indicatur, qui sacrorum supremus sit moderator, quique aliis ministris præsint, si ritus quo in hujusmodi ordinem cooptatur, eorum supra presbyteros dignitatem significat, si jus ab exordio Ecclesiæ habuit ordinandi, ac veluti sibi filios creandi presbyteros, si presbyteris aliisque ministris veluti subditis imperavit; perspicuum argumentum est, episcopos à Deo institutos fuisse, ac eà donatos auctoritate et potestate, quâ plebi, ministris, presbyterisque præsint et quoad regimen Ecclesiæ dominentur. Hinc à Dionysio Areopagitâ, de Eccl. Hierar., c. 5, episcopus divinus pontifex, cui presbyteri pareant, et ab auctore Const. Apost. 1. 2, c. 18, et 26, episcopus, dicitur, qui omnium curam egerit, vocaturque credentium *Dux, Princeps, Rex*, atque *Dynasta*. Quis ergo dubitet quin episcopi sint, quibus jus pascendi, ligandi ac solvendi, claviumque potestas concessa sit? Ita sanè qui quinto et quarto Ecclesiæ seculo scripserunt, sentiebant, quamobrem Aeriani oppositum docentes veluti novatores, ac hæretici ab hominibus habiti sunt, atque damnati, ac eandem fuisse antiquorum patrum fidem facillè patet. Africanam Ecclesiam id pro comperto semper habuisse, fidem faciunt Tertullianus et Cyprianus. Ille, lib. de Bapt., c. 17 : *Dandi Baptismi habet jus summus sacerdos, deinde presbyteri, et diaconi, non tamen sine episcopi auctoritate, propter Ecclesiæ honorem, quo salvo salva pax est*. Alter verò in Carthaginensi synodo, cui ipse præsuit, veluti rem omnibus exploratam asseruit : *Apostolis nos successimus eadem potestate Ecclesiam Dei gubernantes*. Epist. 27 docet : *Ecclesiam super episcopos esse constitutam*; et Ep. 65 ad Rogatianum : *Meminisse autem diaconi debent, quoniam Apostolos, id est, episcopos Dominus elegit*. Palæstinæ ac Alexandrinæ Ecclesiæ eandem fuisse sententiam, Origenes, et Clemens Alexandrinus testantur : nam ille, hom. 2 in Jerem., de se loquens presbytero, ait : *Plus à me exigi quàm à diaconis, ab iis verò plus quàm à laicis, plus rursus ab his, quibus et super diaconos et super presbyteros commissum est regimen, et principatus ecclesiasticus*. Clemens autem lib. 3 Pædagog. c. 12, *Alia præcepta, inquit, data sunt episcopis, alia diaconis*; et lib. 6 Strom. : *Et hic quoque in Ecclesiâ sunt progressiones episcoporum, presbyterorum et diaconorum*. Accedunt etiam Acta S. Ignatii martyris edita ab Usserio et Ruinartio, quæ habent, n. 4 : *Honorabant enim Sanctum per episcopos, presbyteros et diaconos, Asiæ civitates, et Ecclesiæ*; Epist. Ecclesiæ Smyrnen. de martyr. Polycarpi, in quâ Smyrnensis episcopus S. martyr appellatur; et demùm indiculi

catalogum exhibentes episcoporum, qui Apostolis successère, ab Irenæo, Tertulliano, de Præscr., Optato contra Donat., et Eusebio editi, in quibus cum Irenæo omnes sentiunt, episcopos Apostolorum esse successores, ab iis ordinatos esse, eorumque *ordinatione et successionem* veritatem conservatam, et ad nos derivatam. Vide lib. 3 adv. hæreses. Quid plura? Ignatius quoque adest vir apostolicus, et qui Joannis Apostoli consuetudine usus fuerat. Is, epist. ad Magnesianos n. 6, episcopum præesse Ecclesiis ait, ac Dei locum tenere, ad Trallianos n. 3. Eidem credentes subjectos esse oportere *tanquàm Jesu Christo*; et ad Philadelphienses, ait : *Attendite episcopo et presbyteris et diaconis*; ac infra *Sine episcopo nihil facite*. Quæ cum ita sint, nemo non videt, omni ætate ac ubique terrarum semper in Ecclesiâ fuisse diaconos, ac presbyteros, præter plebem, qui episcopo veluti supremo rectori subjecti essent, ac episcopos habitos semper esse veluti Apostolorum successores et tanquàm ii, qui suscepti ex Deo ab Apostolis, et ab iis ad eos derivatâ auctoritate, et potestate ecclesiam Dei roxerunt. Annon hæc satis superque sunt ad demonstrandum constitutam à Deo esse Hierarchiam ecclesiasticam, ac episcoporum ordinem, qui dignitate et potestate cæteris præemineret? Sed quæ Scriptura habet, rem extra omnem controversiam ponit. Mitto Apocalypsis loca, quibus episcopos præfectos fuisse Ecclesiis declaratur, quibusque sublimi angelorum nomine eorum præstantia ac auctoritas significatur; unus enim tantum textus Actor. 20, ad rem conficiendam sufficiet : *Attendite vobis, inquit Paulus Ecclesiæ pastoribus, et universo gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit episcopos, regere ecclesiam Dei*. Cum omnium seculorum scriptores memoriæ prodiderint à Spiritu sancto episcopos per ordinationem jus pastoritium potestatemque habere; cum omnes ubique gentium episcopi hanc semper crediderint accepisse in ordinatione auctoritatem, potestatemque, quis dubitet, quin textus ille designet Deum Ecclesiam instituisse suam cum hierarchiâ, quam loquimur, et in quâ episcopi jus regendi ab ipso derivatum haberent?

Nec ullum nobis negotium facessunt novatorum adversus tam apertam veritatem sophismata. Aiunt enim Scripturam, apertè docere eosdem fuisse Apostolorum ætate episcopos atque presbyteros, cum presbyteri episcopi, ac ii vicissim presbyteri passim vocentur. Addunt præterea Clementem Romanum, Chrysostomum et Hieronymum non agnovisse inter episcopos atque presbyteros in primævâ institutione discrimen. Sed hæc facillè corruunt, si animadvertamus :

Primò, quid episcopi, quid presbyteri, quid diaconi nomen significet. De episcopo diximus supra; ad diaconum, et presbyterum quod spectat, *διδάκωνος* Græcè, idem sonat ac Latine *minister*; *πρεσβύτερος* verò idem ac Latine *senior*, quod aliquando ætatis, quandoque honoris et dignitatis nomen est. Nam ad honores dignitatesque ii eligi solent, qui ætate rerumque gerendarum experienciâ cæteris præstent; quamobrem Romani orudentiores ad rempublicam admi-

nistrandam delectos patres *seniores*, eorumque collegium *senatum* appellare consueverunt. Hoc posito, munia expendentibus episcopis facile intelligemus, eos Christi et Ecclesiae ministros fuisse ac senatum illum constituisse Ecclesiae, ejus auctoritate et consilio omnia moderarentur. Igitur si aliquando diaconi, sive ministri appellarentur, ut aptè aliquod eorum munus explicaretur, atque seniorum vocabulo aptè itidem judicaretur viros esse, quorum cæsus stabilitum à Christo pro regendâ Ecclesiâ senatum denotet. Itaque demus aliquando Apostolos veteresque scriptores ministros, sive diaconos et seniores, hoc est, presbyteros vocasse episcopos; quis inde inferat tres non fuisse in Ecclesiâ ordines, et episcopos eosdem fuisse ac simplices presbyteros, et diaconos? Constans, et perpetua omnium secularum traditio, ac Scriptura ipsa aperte docet tres hujusmodi ordines in Ecclesiâ fuisse; poterant ergo episcopi ob ministerium quod exercerent, vel senatum quem constituerent, Ecclesiae ministri, ac seniorum nomine donari, quin ab eadem excluderentur Ecclesiâ inferiores diaconorum et presbyterorum ordines; non secus ac Barnabas, Andronicus, Junias, alique à Paulo apostoli appellantur, ob munia quæ subiere, quin nos cogant Apostolorum numerum augere. Mirum id non erit iis qui statuunt tunc rem fuisse omnibus exploratam, in quo casu, ex promiscuâ illâ appellatione nulla criri poterat confusio: ut in præsentia apud catholicos nulla ambiguitas ac confusio nulla occurreret, si episcopi, vel Ecclesiae ministri, aut presbyteri nomine in datâ aliquâ occasione appellarentur, ut passim contingit. Imò nequidem demonstratè assertum obesse posset, etsi ostenderetur aliquando presbyteros vel diaconos, superinspectores seu episcopos fuisse vocatos, cum munus aliquando iis demandari potuerit, ob quod speculatores inspectoresque dici potuissent. Hinc Theophylactus in Epist. ad Philip. scribit etiam presbyteros dici episcopos posse, *quod et in ipsi populum inspicunt, ut purgant et illuminant; sed alia esse episcopi officia, non enim presbyteri ordinant*. Itaque ex hujusmodi nominibus in personæ dignitatem cadentibus, non in munia quæ exercerent, ordinis discrimen argumentamur; quo in sensu semper diversos à Deo in Ecclesiâ institutos ordines designarunt.

Deinde si statum spectemus nascentis Ecclesiae, haud difficile erit conicere Apostolos in novis constabillendis Ecclesiis episcopos tantum cum diaconis constituisse, qui crescente deinde fidelium numero atque Ecclesiâ exigente, presbyteros ordinarent, quos vel minoribus utilibus destinarent, aut juxta eorum gradum in ministerii partem adsciscerent. Quod quidem ab Apostolo ad Tit. 1, v. 4, indicatum arbitror, cum dixit: *Hujus rei gratiâ constitui te Cretae, ut ea quæ dunt corrigas, et constituas per civitates presbyteros, sicut et ego disposui tibi*. Nec quidpiam asserere vetat plures quoque in unâ eademque urbe, dum idoneos viros reperissent, ordinare consuevisse episcopos, ut paratos haberent idoneos antistites pro novis quas fundarent Ecclesiis. Quid ergo prohibet hæc nos

viâ Scripturae textus exponere, in quibus episcopi tantum cum diaconis mentio occurrit, ut Epist. ad Timoth., c. 3, et alibi, et ubi plures in eadem urbe recensentur episcopi: ut ad Phil. 3, v. 4, et Act. 20. Hæc sanè attentâ Ecclesiae illius ætatis conditione et ætate illâ, in quâ nondum institutæ essent dioceses, verisimilia videntur. Cur ergo ad illorum Scripturae locorum expositionem afferri non poterunt quæ Puritani opponunt?

Hæc ad Scripturam quod attinet. Eadem ratione exponi possunt, quæ ex Clemente Romano objiciunt, qui in Epist. ad Cor., n. 42, scribit Apostolos per regiones constituisse viros probatæ fidei in *episcopos et diaconos eorum qui credituri essent*. Eò vel magis, quia in eadem Epist. presbyteros ab episcopis apertè distinguit Nam n. 4 mandat ut reverentiam exhibeamus Ecclesiae *præsentibus, et honorem presbyteris*; n. 21: *Præpositos nostros revereamur, et presbyteros nostros honoremus*; et n. 49, hæc scribit: *Summo sacerdoti sua munera tributa sunt, et sacerdotibus locus proprius assignatus est, et Levitis sua ministeria incumbunt, et homo laicus præceptis laicis constringitur*. De Chrysostomo pauca dicenda sunt; is enim nil aliud contendit, nisi episcopos, presbyteros et diaconos aliquando appellatos fuisse, Hom. 1 in Ep. ad Philip. et 11 in 1 ad Timoth., et suâ quoque ætate episcopos nonnullos scribere consuevisse *compresbytero, et condiacono nostro*, etc. Discrimen verò aliquod inter eosdem statuit, ac Episcopis ordinandi jus tribuit, quod negat presbyteris. Etiam Hieronymus eadem habet, Epist. ad Evagrium, dum dicit: *Quid enim facit episcopus, exceptâ ordinatione, quod presbyter non faciat?* Dum verò ad diæmoram potestatem coercendam asserit, initio Ecclesiae communi consilio episcopos et presbyteros omnia rexisse, *postea verò unum fuisse electum qui cæteris superponeretur*, innuit tantum presbyteros ab episcopis in sollicitudinis partem initio admissos fuisse ut Apostoli seniores in sollicitudinis partem vocaverant; postea verò crescente fidelium numero satius duxisse ad schismata removenda cæteris unum præficere, ita ut plura episcopus statueret ac præciperet, presbyteris inconsultis. Sed quid ambigua unius Hieronymi sententia tam perspicuæ veritati obesse potest? Præsertim cum eâ Scripturae expositione nitatur, quæ ex superius à nobis notatis omninò dubia et incerta demonstratur.

Itaque Christus ita Ecclesiam instituit suam, ut hæc plebe constaret, quæ ovium nomine designatur, ac ministris et presbyteris, qui etiam pastoribus subessent, quos episcopos posuit ad regendam Ecclesiam, quibusque etiam legis ferendæ potestatem fecit. At hic eorum occurrit oppositio, qui Optati et Chrysost. auctoritatem urgent asserentium, Ecclesiam instar collegii esse in republicâ; unde inferunt non alia ei competere jura, quàm quæ Cujacius, Gottifredus, alique jurisconsulti collegiis competere exponunt. Sed quorsina hæc? Annon Optatus et Chrysostomus fatentur, Ecclesiae pastoribus à Deo jus circa sacra, et pro decernendâ Ecclesiae disciplinâ concessum? Nil ergo

ex horum sententiâ auctoritati obest Ecclesiæ, eam instar collegii in republicâ constituere, dùm illius collegii naturam servet, quod Christus instituit, in quod et principes et reges cooptari possint, ac cooptati, oves fiant pastoribus eorumque legibus subditæ. Hic non de nominis appellatione, sed de jure quod sit à Deo Ecclesiæ concessum, deque præscriptâ ab ipso Ecclesiæ formâ disputamus. At Deus Apostolos delegit, et discipulos ac episcopos Apostolorum successores. Hos omnium, quotquot Christi fidem suscepturi essent curam habere voluit, eaque iisdem jura dedit, quibus pro locorum et temporum varietate leges aptas conderent ad spirituale bonum promovendum, penas in transgressores sancirent, ac contumaces è communione deicerent. Dùm hæc sarta tecta maneant, parum obest quin in republicâ esse dicatur, quin appelletur collegium. Quâ appellatione donari hoc sensu poterit, quod christiani in hoc terrarum orbe, et in republicâ, peregrinorum instar, eorum more vivant, qui cursum absolvere studeant, ut virtutum apparatu instructi ad optatam patriam perveniant, cùm eorum sit finis æternæ felicitatis, et gloriæ consecutio.

PROPOSITIO VI. *Suprema in Ecclesiâ potestas in Romano Pontifice Petri successore residet, ejusque auctoritati omnium episcoporum jurisdictio subjecta est.*

Propositio hæc variis argumentis adversus novatores et schismaticos à theologis demonstratur. Nos verò cum eo unico fine de eâ tractemus, ut notum sit, in quo resideat suprema erga sacros ritus in Ecclesiâ potestas, atque ut clarè sit explicatum orthodoxum circa hujusmodi disciplinam systema, indicabimus tantum, unum vel alterum momentum, quo dogmatica hujusmodi assertio demonstrari solet. Primum itaque constat, Romanum Pontificem Petri successorem esse, tum quòd nullus unquam fuerit episcopus præter Romanum, qui se Petri successorem prædicaverit, tum etiam, quia id exploratum est ex perpetuâ et constanti omnium seculorum traditione, scilicet, ex Irenæo, Tertull., lib. de Præscr., c. 36, Cypriano, lib. 1, epist. 3, Epiph., hæresi 26, August., aliisque. Constat verò ex sacris litteris, Petrum peculiari prærogativâ fuisse donatum, per quam in fratres, hoc est, in episcopos omnes jurisdictionem habuit. Christus enim non solum populi, sed etiam fratrum ei curam commisit, dùm Lucæ, c. 22, v. 32, ait: *Rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua; et tu aliquando conversus confirma fratres tuos.* Dùm Joan. 21, v. 15 et seq., cum jubet non solum agnos, sed etiam oves pascere, hoc est, non solum populum, sed etiam fratres, sive episcopos, ut Chrysostomus in hunc locum interpretatur, et post ipsum Theoph. et Bernardus, lib. 2, de Consideratione. Dùm denique Matth. 16, v. 18 et seq. inquit: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam. Et tibi dabo claves regni cælorum; et quodcumque ligaveris super terram, etc.* Non est qui non videat, hic ob singularem à Petro factam de Christi divinitate confessionem singulare ei privilegium fuisse collatum, in eo situm, ut Christi Ecclesiâ

supra ipsum tanquam supra firmam petram fundanda ac stabilienda esset: ut Petro eam regente, portæ inferi prævalere non possent; et ut denique in omnes omnino jurisdictionem haberet, quæ singulari ei concessâ clavium potestate designatur. Ne verò ullus ambigendi sit locus, notare hic necesse est, Christum Syriacè locutum dixisse Petro, *tu es cepha*, hoc est, petra, et petra quoque legitur in textu Græco: quamobrem dubitari non potest, quin Petrum, petram voluerit esse illam, supra quam Ecclesia fundata est. Deinde notum est, hanc jurisdictionem, quæ Petro collata fuit, ut necessariam ad conservandam in Ecclesiâ fidei, cultûs, et disciplinæ unitatem et ordinem, Romanos Pontifices semper exercuisse. Patet id ex eo quòd initio secundi seculi Marcio hæreticus à proprio episcopo in Ponto excommunicatus, Apostolicam Sedem adierit, ut illius auctoritate Ecclesiæ communioni restitueretur; quod circa finem ejusdem seculi, ortâ in Asiâ controversiâ circa diem, quo Pascha celebrandum esset, causa delata sit ad Victorem Romanum Pontificem, ut ipsius auctoritate scandala ex Ecclesiâ amoverentur, ac circa hujusmodi disciplinæ caput unitas in Ecclesiis omnibus conservaretur; quod denique tertio Ecclesiæ seculo, contententibus Firmiliano in Asiâ, et Cypriano in Africâ, baptizatos ab hæreticis esse iterum baptizandos, Stephanus Romanus Pontifex eos ad servandam hæc de re antiquam traditionem, etiam excommunicationis minis obligare voluerit.

Hæc satis sunt ad ostendendum jurisdictionem quam Romanus Pontifex in Petri personâ, cujus successor est, accepit etiam tribus prioribus seculis, ut rerum circumstantiæ ferebant, in universam Ecclesiam exercuisse. Hujus autem rei luculentiora et frequentiora suppetunt in sequentibus seculis exempla. Hinc inprimis in Oriente celebratis conciliis omnium Patrum consensu, tanquam primas et Ecclesiæ caput, et supremus rector habitus est, ut ex eorumdem actis liquet; et ut alia mittam, in Florentinâ synodo, Græcis etiam consentientibus, decretum prodiit quod sequitur: *Definimus sanctam apostolicam fidem, et Romanum Pontificem in universum orbem tenere primum, et ipsum Romanum Pontificem successorem esse beati Petri principis Apostolorum, et verum Christi vicarium.*

Atque hinc patet solum Romanum Pontificem posse universæ Ecclesiæ præscribere ritus, atque stabilitos et universim receptos mutare, aut circa eorumdem usum dispensare. Reliqui verò episcopi, etsi dispensare, vel mutare possint ordinariâ auctoritate ritus quos ipsi vel eorum prædecessores in usum propriæ dioceseos constituere, ut jejunia, dies festos, processiones, etc., tamen circa ritus, vel ab Apostolicâ Sede constitutos, vel in conciliis generalibus præscriptos, aut Ecclesiæ universæ Orientalis vel Occidentalis usu et consuetudine comprobatos, nihil nisi ex delegatione seu concessione Apostolicæ Sedis innovare possunt. Quamobrem concil. Trid. sess. 7, can. 15, ait: *Si quis dixerit receptos et approbatos Ecclesiæ catholicæ ritus, in solenni sacramento-*

rum administratione adhiberi consuetos, aut contemni, aut sine peccato à ministris pro libito omitti, aut in novos alios per quemcumque Ecclesiarum pastorem mutari posse, anathema sit.

Igitur ex Ecclesiæ præcepto in solemnibus sacramentorum administratione quisque tenetur ritus receptos et approbatos adhibere. Quamobrem graviter peccant, qui eosdem omittunt; si etiam contemnant, vehementer hærescos suspecti habendi sunt; hæretici verò, si contendant et teneant sine peccato omitti posse pro libito, vel à quolibet ministro mutari. Jure itaque meritòque Apostolica Sedes missionarios illos improbavit atque reprehendit, qui in Madurensi, eique finitimis regnis vel ex præsumptâ ejusdem episcopi dispensatione, aut propriâ auctoritate in solemnibus baptismi administratione omittabant insufflationes, salivam, unctionesque, quòd hujusmodi gentes ante dictas ceremonias haberent. Ritè autem omittuntur durante dispensatione Apostolicæ Sedis, quam ad imitationem suorum predecessorum, etiam sanctissimus D. N. Benedictus XIV ad decennium concessit, ut infra indicabimus.

CAPUT V.

Romanæ atque catholicæ Ecclesiæ ritus à superstitionis notâ vindicantur.

Ritus superstitiosi sunt, vel superflui sive vani, vel falsi aut idololatrici, ut nobiscum novatores fatentur. Romana autem atque catholica Ecclesia, nec probat, nec usurpari patitur ritus qui ad unam ex illis tribus superstitionis speciebus referantur. Nam ritus hujusmodi damnat, atque animarum pastoribus præcipit et inculcat, ut circa sacras ceremonias populum Christianum instruant, ne ex abusu inutiles fiant; atque omnes ex Ecclesiæ institutione et eo fine adhibitæ, quo ipsa ceremoniis uti præscribit, ea quæ verè Deus revelavit, menti offerunt, et ad Dei gloriam semper referuntur. Id legentibus rituales libros quos Ecclesia probat, fit illicò manifestum: quippe in iis nulla præscribitur actio quæ ordinata et decens non sit, atque apta ad ea menti offerenda, quæ per ipsam Ecclesia significare vult; nullæ sunt preces, quæ ad Deum, ut supremum rerum omnium largitorem, non referantur. Si ita ritus nostros expendere novatores, non adeò faciles essent ad damnandum distinctas sacramentorum ministrorum vestes, cantum in psallendo, non vernaculæ linguæ usum in sacris liturgiis, candelarum usum, thurificationes, lustralem aquam, *Agnus Dei*, etc., quæ sacramentalia vocantur, consecrationem Ecclesiæ et altarium, benedictiones seu baptismos ut vocant, campanarum, et alia hujus generis.

Sed videamus quàm sint hæc in re inepti novatores. Quis ignorat sacras vestes ad gloriam decoremque divini cultûs pertinentes in veteri Testamento commendari? Videatur Exod. 28, 1 Reg. 2. Neque in Christi Ecclesiâ recenter inventas esse, jure clamant. Nam Nazianzenus orat. 2, *sacerdotalem stolam*, conc. Læodicenum psallentis Clerici *orarium*, et Eusebius, Hist. eccles., c. 24, ex Polycrate Ephesino, Pontificale refert *πέταλον*, hoc est vittam, sive laminam appellatum.

quo Joannes Apostolus utebatur. Rursus Stephanus ad pontificatum erectus, jussit ut sacerdotes et levitæ vestibus sacris uterentur. Sigebertus arguit Vandalos ad annum 451, quia vestes sibi fecerant ex *sacris palliis et vestibus*, ac similia de Genserico illorum rege narrat Victor Vitensis. Sacra vestimenta laudant Himerius, Rotherius Veronensis, Cyrillus Hierosolymitanus, apud Sozomenum, lib. 4, c. 24, alique. Exstat præterea vetus pictura in cimiterio Priscillæ exprimens S. Pii I, et Pastoris presbyteri sacra indumenta, ut videre est apud Aringhium, Rom. Subter. tom. 2, pag. 505, et Blanchinum in not. ad Anastasium. Ciampinus quoque in Disquisitione de duobus emblematis sacras vestes delineat ex vitreo orbiculo ætatis, ut ipse opinatur, duorum Philipporum, qui consules fuere ann. 247, sedente Fabiano in Cathedrâ Petri.

Neque psalmodiam et cantica, quæ adhibemus, jure reprehendunt. Annon legimus apud Paulum ad Ephes., v. 19: *Loquentes vobismetipsis in psalmis, et hymnis, et canticis spiritualibus, cantantes et psallentes in cordibus vestris Domino?* In quæ verba Hieronymus habet: *Sic cantet serens Christi, ut non vox canentis, sed verba placeant, quæ leguntur.* Rursus quis ignorat cantum alternatum in Ecclesiâ à primis temporibus usurpari cœpisse? Id Ignatium insituisse in Antiochenâ Ecclesiâ habetur in actis martyrum ab Usserio et Ruinartio editis, p. 8, scribitque Socrates, lib. 16, c. 8. Auctor verò q. ad Orth. inter opera Justinii edit. Peironii, p. 60, ait: *Retentum in Ecclesiâ cantum, quoniam movet animum ad ardentem cupiditatem rei, quæ in cantibus delectat, sedat motus, qui in carne excitantur.* Augustinus lib. 9 Confess., c. 7, Ambrosium laudat, quòd secundum morem Orientalium instituerit, ut psalmi et hymni canerentur, ne populus meroris tædio contabesceret. Ut alia verò mittam, Lucianus ipse in Philopatro conviciatur Christianis *ad hymnos totâ nocte decantandos vigilantibus.* Et C. Plinius in epistolâ ad Trajanum, de quâ Tertallianus, c. 2, Apolog., Euseb. lib. 5, c. 33, et Hieronymus in Chronico, refert de Christianis, *quòd soliti essent ante lucem convenire, carmenque Christo, quasi Deo, dicere secum invicem.* Adeò hæc clara sunt, ut Novatores in dubium revocare non possint. Ne verò abusus qui in hujusmodi cantibus occurrunt vitio nobis vertant, sciant necesse est, Romanam Ecclesiam docere, hortarique episcopos omnes, ut quoad fieri possit, abusus hujusmodi de medio tollantur. Hoc, inquit Benedictus XIV, de synodo Diœc., lib. 11, c. 7, hoc procul dubio ad episcopi officium pertinet, ut synodalibus decretis ecclesiasticæ musicæ rationem, quatenus in diœcesi suâ opus esse cognoverit, ad certas regulas exigat atque componat; ut corda fidelium ad pietatem excitet, non aures solas, sicut fit in theatris, inani voluptate demulceat. Videatur integrum caput, in quo encyclica ab ipso edita ac t. 3 Bull., n. 3, impressa laudatur; usus deinde improbatur eorum, qui sine necessitate, ac solo ecclesiæ in cantu serviendi fine excitantur: atque hominum cantum, aliaque in ecclesiâ tolerari asseritur, quæ tolli non possent, quin pastores, quibus *populorum amor ad suum utiliter gerendum maxime necessa-*

rius est, eorum animos à se ultro abalienare, sibi que molestius et offensiones sine causâ parere velle videantur. Porro in Encyclicâ illâ episcopis ditionis ecclesiasticæ jubet, ut *organo, aliisque nonnullis instrumentis retentis, ea distant ab ecclesiarum choris eliminare studeant, quæ theatralibus ludis potius quàm sacris locis et actionibus convenire videntur.*

Sed aiant, quorsum psallere, ac sacras liturgias incognitâ linguâ celebrare? Quid enim inde fructus ac spiritalis alimentum plebs christiana percipiet, quæ verborum sensum non tenet? At facili patet Novatores hæc obijcientes antiquam et universalem Ecclesiæ consuetudinem ignorare. Nam exploratum est, ex iis quæ de Orientalum ritibus disputaturi sumus, non solum Latinos, sed etiam Orientales omnes psallendo, ac sacra perficiendo linguam, quæ vernacula non est, adhibere. Græci, Armeni, Syri, Chaldaei, Copti, Ethiopes, Orientales denique omnes ab antiquis temporibus linguâ sacra faciunt, quæ vernacula non est. Imò faciliè quoque ostendi potest, vel à primis temporibus id fuisse in more positum. Nam cum Latina tantum, et Græca lingua universim sacra fierent Apostolorum ætate, ac sequentibus inde temporibus, quis dicat in totâ Africâ Romano subditâ imperio, Latinam linguam, quâ sacra ibi fiebant, populo plebique fuisse cognitam? aut notam fuisse toti plebi Orientis Græcam linguam, quæ generatim in regionibus illis, adhibebatur? Aliud itaque est de privatis, aliud de publicis orationibus asserendum. Dùm de privatis loquimur, conveniens est ut quisque proprio ac sibi explorato idiomate loquatur, sed ubi de publicis agitur, satius est publico uti ore, atque Ecclesiæ spiritu duci, quam certò scimus nobiliori intentione dirigi, sublimioribusque verbis loqui, quàm possit excogitare universorum hominum ingenium, vel eloquentia. Rursus semper fuere in Ecclesiâ pastores, qui ex officio explicare populo tenerentur, quæ in publicis Ecclesiæ functionibus representantur, et fiunt. Nec defuerunt Ecclesiæ causæ, quæ ad hanc servandam disciplinam impulerint. Prima est, ut facilius unitas servetur, quæ linguarum varietate, ob maximam quæ inde sequeretur confusionem, facili perderetur. Et sanè quæ confusio non esset, si omnes, qui Romanæ Ecclesiæ ritum servant, patrium sermonem adhiberent? Ubi tum esset mutua illa in sacris communio inter Hispanos, Gallos, Germanos, Polonos, Italosque, quæ in presentia viget? Secunda causa fuit, quia vernaculæ linguæ ob aliarum gentium incursiones mutationi, ac perpetuæ vicissitudini subsunt; in sacris autem has novitates admittere non convenit, ob simpliciores, qui novitatibus faciliè turbantur. Atque hinc tertia quoque causa patet, quia ex tot, quæ fierent sacrarum librorum versiones, vix novitates, dissidia, erroresque caveri possent, quæ res passim inde sequuntur. Hæc itaque in causâ fuere Ecclesiæ, ut antiquâ, et quæ variationi non subsit, linguâ à ministris sacra fierent, quibus tamen præcepit, ut populis, quæ scitu sunt necessaria, explicarent.

Quoad cereorum usum, sat erit afferre quæ Hieronymus adversus Vigilantium disputavit l. 2: *Quicum-*

que accendunt cereos, secundum fidem suam habent mercedem. Quando legendum est Evangelium, accenduntur luminaria jam sole rutilante, non utique ad fugandas tenebras, sed ad signum lætitiæ demonstrandum. Unde et virgines illæ evangelicæ semper habent accensas lampadas suas. Et ad Apostolos dicitur: Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris. Itaque non ad fugandum tenebras tantum, sed in typum spiritualis luminis, et ad ostendendum lumen nobis ex Evangelio datum, unde spiritualis lætitia est, cerei adhibentur, et quidem ab ipsis Ecclesiæ incunabulis, ut ex Nazianzeno contra Julianum invectivâ 2, aliisque antiquis scriptoribus constat.

De thuris usu pauca dicemus. Hujus rei exempla passim in veteri Testamento occurrunt, ex novo verò Lucæ 1, et Apocalyps. 8. Atque à Christianis adhiberi solet, ut orationis est symbolum divinique cultûs. Hujusce usûs mentio fit can. 3 apost., à Dionysio, de eccles. Hierarchiâ, c. 3, in Act. 3; Conc. Chalced., ab Ambrosio l. 1, in Lucam; et ex eo constat etiam quòd antiqua sint in Ecclesiâ thymiamateria, seu thuribula, cum Anastasius in Sylvestro dicat duo aurea dedisse Constantinum Lateranensi basilicæ.

Aspersio lustralis aquæ, quæ interioris ablutionis est symbolum, et per Ecclesiæ preces sanctificata plurimum valet ad dæmonem expellendum, obtinendamque supernam benedictionem, instituta ab Apostolis ostenditur à Baronio, Bonâ, Bellarmino et Blanchino in notis tom. 2, Anastas., p. 83. Illius mentio habetur lib. 7, c. 44, Const. Apost., apud Synesium epist. 121; Theodoret. lib. 1, c. 21, Hist. eccl., ubi narrat à Marcello Apamenorum episcopo sparsâ aquâ benedictâ fugatos fuisse dæmones, et apud Hieronym. in Hilarione, 2 parte, tomo 9, ubi refert dissipatas ejusdem aquæ aspersione ethnici aurigæ præstigas. Hæc satis sunt ad ostendendum semper, ac ubique obtinuisse. Sed quid, si dicamus de novo fuisse ab Ecclesiâ institutam? Satis enim superque probavimus hanc à Christo inditam ei esse potestatem.

Ad alias benedictiones quod spectat, satis notæ sunt in antiquâ disciplinâ *culogiæ*, panes scilicet benedicti, quos in communionis tesseram fideles invicem mitterent. Cujus rei mentio occurrit in can. 24 conc. Laodiceni, in lib. 1, de pecc. Merit. et Remiss. apud Augustinum, et in Sulpicii Severi Hist., in S. Paulini Epistolis, aliisque antiquis Ecclesiæ monumentis.

Cinerum quoque, palmarum cereorumque benedictionem antiquæ Ecclesiæ commemorant. Scilicet usus cinerum in iis aspergendis qui publicam pœnitentiam agerent, memoria exstat apud Tertullianum, Cyprianum, Ambrosium, et in can. 63 concil. Agathensis. Quid ergo mali est, horum usu mortis memoriam homini offerre, atque ita ad pœnitentiam excitare? Palmarum benedictio, quarum usu triumphalis Salvatoris nostri ingressus in urbem Hierusalem in memoriam revocatur, et quæ pro pacis gratiæque symbolis habentur octavo certè seculo antiquior est,

cum hujus caeremoniae memoria exstet in Sacramentario Gregorii Magni, ac in vetusto quodam calendario à Martenio edito, ejus sententiâ codex ante quintum seculum exaratus censetur, mentio fiat *Dominicae in Palmis*. Cerei quoque paschalis usus et benedictio ex antiquis ad nos derivavit. Sigebertus in Chronico, Leo Ostiensis, Amalarius, Rupertus, et alii Zosimum Papam paulò post initium quinti seculi institutorem faciunt; sed rectè observat Baronius ad ann. 418 hujus cerei usum Zosimo antiquiorem fuisse, cum Anastasius ac Liber pontificalis tradant constituisse Zosimum, ut cereus, qui accendi tantum solebat in basilicis, benediceretur, ac adhiberetur in parœciâ. Accenditur paschalis cereus ob memoriam resurrectionis Christi; conc. Tolet. IV, et ob evangelicæ fidei et gratiæ splendorem.

Superest nunc ut pauca dicamus de cereis benedictis Agni imaginem præ se ferentibus, qui vulgò *Agnus Dei* vocantur. Hujusmodi imagines Agni ex cerâ purâ et virginèa confectæ, symbolum habentur Agni immaculati Christi Jesu, qui absque ullâ contagione ex Virgine prodiit. Non immeramur in eorum demonstrandâ antiquitate, etsi scimus Vincentium Bonardum, Gretserum, lib. 2, de Benedictione, aliosque quinto seculo antiquiores esse demonstrare; sat enim nobis est à pluribus seculis in usu esse atque à summis Pontificibus solemniter benedici, ac maximâ cum devotione à fidelibus suscipi solere, ob symbolum Christi Jesu, quod exhibet, et quia à summis Pontificibus benedicuntur, ac fidelibus commendantur, ut ob Ecclesiæ preces benedictionesque eorum delatione ex Christo imperii dæmonis eversore se maximum adversus dæmonis insidias habere confidant præsidium. Si causam institutionis quam Baronius affert expendamus, nil hâc caeremoniæ institutione prudentius Ecclesiam agere potuisse comperiemus. *Christianos*, inquit ille, *ex bullis ethnicorum, quas parvulis suis fascini avertendi causâ appendebant, occasionem sumpsisse ut recens baptizatos bullis, sed sacris insignirent, superstitione in religionem mutata.* Hæc institutionis causa fuit, nec iis agnis vim ullam intimam esse credimus, sed quidquid ex illorum delatione optamus, ex Christo, ejus præ se imaginem ferunt, et ex publicis Ecclesiæ precibus institutâque ab ipsâ caeremoniâ obtinere confidimus. Quid in hoc superstitionis est? Ecclesiæ sanè hujusmodi instituendi caeremonias jus à Deo concessum esse demonstravimus, atque æqua et sancta fuit ejusdem in hâc institutione œconomia. Maximum Ecclesiæ præsertim Romanæ semper studium fuit, ut Benedict. XIV, lib. 13, de Synodo diœcesenâ c. 17, observavit, *ut publicis offensionibus et scandalis consultissimum aliquando remedium adhiberet, studens criminosis quibusdam actionibus alias substituere rectas cœlestique præmio dignas; atque ita Religionem impietati subrogavit, sanctâque metamorphosi inductâ, quod improbatum erat immutavit. Nemo non scit, quid essent Lupercalia, quæ ab Evandro, ut ferebatur, instituta, mense februario celebrabantur. Ut autem probabilis fert opinio, à S. Gelasio I, Pontifice seculo V,*

proscripta fuerunt, subrogatâ in ipsorum locum piâ supplicatâ, quæ festo die Purificationis B. M. V. ab Ecclesiâ habetur. Atque hinc alterius quoque caerorum benedictionis origo detegitur, et illius usus cum institutione, tum etiam objecto atque fine rectus ac sanctus demonstratur.

Præcipua eorum argumenta ad quatuor capita faciliè revocantur: primum quòd caeremoniarum pleraque ex Synagogâ aut ex idololatrà gente originem trahant; præterea, quia, ut ostendit Claudius Vert, vestes, cerei, thura et alia ejusdem generis ex necessitate vel usu locorum primùm fuerunt usurpata, ac deinceps veluti caeremoniæ habita sine institutione ullâ; deinde, quòd earum quamplurimæ ad augendum interiorem Dei cultum nullo modo conferant, adeoque inutiles sint, plures verò omninò fassæ, ejusmodi sunt illæ quæ vel purgatorium, vel transubstantiationem, aut aliæ, quæ dogmata significant quæ ipsi respuunt. Denique idololatriam saltem imperfectam inesse putant in usu et cultu sacrarum imaginum et reliquiarum, atque in invocatione sanctorum.

Sed si, ut par est, exponatur doctrina quam orthodoxa tradit Ecclesiâ, hujusmodi sophismata illicò corruunt. Ad primum quod spectat, satis superque ostendimus, proposit. 4, cap. 1, sacros ritus superstitionis insimulari non posse, quòd antea superstitiosi cultûs caeremoniæ fuerint, si deinceps legitimâ auctoritate, mutato significato et fine, ad obsequium cultumque veri Dei promovendum augendumque referantur. Ex objecto enim et fine sacri ritus metiri debent. Ita verò præscribi atque usurpari ab orthodoxâ Ecclesiâ caeremonias, quæ antea vel ab Hebræis, vel à gentilibus adhibebantur, eas ritè expenditi manifestum sit.

Ad secundum, aio turpiter errasse Claudium Vertium, si putavit nullam omninò fuisse in ecclesiasticis caeremoniis mysticam et symbolicam significationem, sed ob ministrorum commodum, locorumque consuetudinem fuisse institutas; ferri verò ipsius opinionem posse, si contendat prædictis ex causis nonnullas originem habuisse, sed retentas deinceps, ac in sacrorum usu conservatas, ob mysticam symbolicamque, quæ eisdem deinceps accesserit ex instituto Ecclesiæ significationem. Quæ quidem significatio in omnibus adest, ac plerumque per preces exprimitur, cum quibus conjungi debent, aliquando indicatur in rubricis, quæ eorundem usum præscribunt, quandoque verò ipsæmet actiones à sacris ministris expressæ cogitationes in christianorum mentibus excitant divinum cultum foventes.

Ad tertium respondemus, catholicam Ecclesiam, ritus qui inutiles seu supervacanei sint, omninò damnare, atque animarum pastoribus præcipere, ut supra etiam innuimus, ut christianum populum circa sacros ritus instruant, ne ex negligentia vel abusu inutiles vanique fiant. Neque falsos ritus Ecclesiâ nostra probat. Quippe dogmata illa, quæ novatores respuunt, quoque Ecclesiâ caeremoniis suis debitis credenda inculcat, ab ipsis Apostolis, ex quibus ipsa descendit, et à quibus fidei depositum habuit, accepti;

et ante duo secula etiam novatorum hominum majores eadem dogmata cum Ecclesiâ profitebantur, quæ reverâ dicitur, et est Apostolica, non verò Reformata, vel Calviniana, vel Anglicana, vel Lutherana, aut alio denique nomine appellata, quo novatorum sectæ designantur.

Venio nunc ad tertium caput. Neque circa usum cultumque sacrarum imaginum, et reliquiarum, ac invocationem sanctorum quidquam occurrit quod jure novatores reprehendere valeant, si ritè intelligant doctrinam quam catholica exponit Ecclesia. Incipiamus ab imaginum usu: sacras imagines vocamus, imagines Christi, Deiparæ et sanctorum hominum, aut eas quæ expriment angelos, æternum Patrem, aut Spiritum sanctum eâ formâ sub quâ prophetis vel aliis sanctis hominibus sacræ Scripturæ apparuisse indicant. In iis verò quid est quod reprehendi possit? Non imago ipsa: quippe de se mala non est, nec lege ullâ prohibita. Non usus: nam in memoriam revocat hominum Christum Dominum, et ea quæ Christus pro nobis egit, aut sanctissimam ipsius Matrem, vel sanctos homines quos Deus ob insignes virtutes cœlesti gloriâ donaverit, aut denique sacræ Scripturæ historias, in quibus ea narrantur quæ apparitiones in figurâ corporeâ vel Dei aut angelorum exhibent, vel quæ Deus pro nostrâ salute fecit. Quid in iis novatores reprehendendum offendunt? An non utiles sunt cogitationes quas in hominum mentibus excitant? Nemo sanè negat utiles esse reipublice imagines, quæ antiquas historias expriment, quarum memoria regendæ reipublicæ utilis sit, et quæ res gestas designent illorum hominum, qui fuerunt de eadem republicâ optimè meriti, ut cives ad illos imitandos provocentur. Cur ergo utiles non erunt imagines, quæ hominum memoriæ offerant factas à Deo, sub certâ figurâ apparente, sive per angelos suos humanâ formâ donatos, revelationes, aut collata humano generi beneficia; quæque considerationi nostræ subjiciant Christum Salvatorem nostrum, Matrem ipsius, sanctosque homines, qui nobis exhibent veræ virtutis exempla, qui nos movent ad fidem illam profitendam, pro cujus defensione subire supplicia, quique spem in nobis fovant illius beatitudinis quam ii divinâ gratiâ, veluti laborum mercedem, sunt consecuti? En imaginum usus, ut Romana Ecclesia præscribit. Videatur Tridentina synodus, sess. 25: *Illud verò, inquit, diligenter doceant episcopi, per historias mysteriorum nostræ redemptionis, picturis vel aliis similitudinibus expressas, crudiri et confirmari populum in articulis fidei commemorandis et assiduè recolendis; tum verò ex omnibus sacris imaginibus magnum fructum percipi, non solum quia admonetur populus beneficiorum et munerum quæ à Christo sibi collata sunt, sed etiam quia Dei per sanctos miracula et salutaria exempla oculis fidelium subjiciuntur; ut pro iis Deo gratias agant, ad sanctorumque imitationem vitam moresque suos componant, excitenturque ad adorandum ac diligendum Deum, et ad pietatem colendam.*

Aiunt verò imaginum cultum idololatriam esse, idèque illarum usum illicitum, quòd ad idololatriam pro-

vocet. At injuriâ id asserunt. Sacrarum enim imaginum cultus, quâ ratione à Tridentinâ synodo præscribitur, omnis superstitionis suspicione caret. Nam hæc mandat Ecclesiæ pastoribus, *ut fideles diligenter instruant, docentes eos imagines Christi, Deiparæ Virginis, et aliorum sanctorum in templis præsertim habendas et retinendas, eisque debitum honorem et venerationem impertiendam, non quòd credatur inesse aliqua in iis divinitas vel virtus, propter quam sint colendæ; vel quòd ab eis sit aliquid petendum, vel quòd fiducia in imaginibus sit figenda, veluti olim fiebat à gentibus, quæ in idolis spem suam collocabant; sed quoniam honor qui eis exhibetur, refertur ad prototypa quæ illæ representant, ita ut per imagines quas osculamur, et coram quibus caput aperimus et procumbimus, Christum adoremus, et sanctos, quorum illa similitudinem gerunt, veneremur, id quod conciliorum, præsertim verò secundæ Nicænæ synodi decretis contra imaginum oppugnatores sancitum est.* Quæ cum ita se habeant, ubi est idololatria, vel etiam superstitionis umbra in cultu quem Romana Ecclesia sacris imaginibus deferendum esse docet? Hoc enim cultu, non imagines, non divinitatem, aut vim aliquam quæ in imagine fingatur, sed id veneramur et colimus, quod imagines menti cognoscendum exhibent: scilicet, Christum Dominum, Deiparam, angelos sanctosque homines, qui cum Christo in cœlis regnant; motivum autem nostri cultûs in Deiparâ, in angelis sanctisque hominibus, non est naturæ quædam proprietates sive conditio, sed gratia Dei, quâ sancti fiunt et Deo chari, sed dignitas, excellentia, aut supernaturalis prærogativa, quâ à Deo exornantur, ac veneratione digni sunt. Quamobrem nostri cultûs *objectum*, ut vocant, *formale*, est Dei gratia atque supernum divinæ liberalitatis donum, quo fit ut hæc veneratione et cultu Deus ipse glorificetur, qui hæc de causâ *gloriosus* dicitur *in sanctis suis*. Igitur cultus quo Deiparam, angelos sanctosque homines veneramur, ad Deum ipsum refertur, qui eo glorificatur. At veri Dei cultus superstitione caret. Item templa et altaria non sanctis hominibus, sed Deo dicamus in honorem sanctorum, quos ipse gratiâ et gloriâ suâ honore dignos fecit.

Eâdem ratione à superstitione vindicamus cultum quo sanctorum reliquias prosequimur. Ait Tridentina synodus, loco supra citato: *Sanctorum quoque martyrum et aliorum cum Christo viventium sancta corpora, quæ viva membra fuerunt Christi, et templum Spiritûs sancti, ab ipso ad æternam vitam suscitanda et glorificanda, à fidelibus veneranda esse, per quæ multa beneficia à Deo hominibus præstantur.* Colimus ergo SS. corpora quòd fuerint in hac vitâ *viva Christi membra, et templum Spiritûs sancti*, ut ait Apostolus 1 ad Cor., cap. 3, v. 16, quòdque ad æternam vitam suscitanda et glorificanda sint, ac multa per ea beneficia hominibus præsentur. Quid verò est in hujusmodi cultu, quod ad augendum hominis erga Deum amorem, ad fovendam fidem et spem, ad glorificandum Deum non referatur? In quo ergo sita est superstitionis suspicio?

Docet propterea catholica Ecclesia in supra citatâ

synodo, sanctos unâ cum Christo, quantes, orationes suas pro hominibus Deo offerre: bonum, atque utile esse suppliciter eos invocare; et ob beneficia impetranda à Deo per Filium ejus Jesum Christum Dominum nostrum, qui solus noster Redemptor et Salvator est, ad eorum orationes, opem auxiliumque confugere. Nos hic non suscepimus demonstrandum sanctos cum Christo in cœlis regnare, nostrarum precum conscios esse, atque Deo nostras orationes offerre; id enim pro certo habemus, et tum ex Scripturâ, tum ex constanti omnium seculorum traditione à nostris theologis luculenter ostenditur; sed eorum invocationem omni superstitione carere demonstramus. Nam confugere ad eorum orationes et opem, ob obtinenda à Deo per Jesum Christum Filium ejus beneficia, non est eis divinam prerogativam, vel honorem, qui superstitiosus sit, tribuere. Ipsos enim spectamus ut homines Dei gratiâ cœlesti gloriâ præditos, ac ejusdem Dei amicos constitutos, qui perfectâ illâ quam habent charitate ducti pro hominibus Deo orationes suas offerunt, quique scientiâ illâ quam Deum intuendo habent, tum nos, tum nostras petitiones agnoscant, atque ad impetranda pro nobis à Deo beneficia per Filium ejus Jesum Christum Dominum nostrum moventur, dum suppliciter eos invocamus. Hanc autem invocationem, non necessariam, sed utilem duntaxat asserimus. In iis autem perspicuum est nos sanctis hominibus in cœlis cum Christo regnantibus nec divinam aliquam prerogativam, nec indebitum honorem tribuere, sed eosdem considerare, ut Dei amicos cœlesti gloriâ donatos, qui, ut sacre Litteræ describunt, sunt ante thronum Dei, eique serviunt, ac pro nobis orant.

Nota. Ex iis quæ diximus abundè patet injuriâ novatores sanctorum hominum cultum superstitionis accusare. Sed ut clariùs pateat quantum Romana Ecclesia superstitiones horreat et abusus omnes qui in divino cultu occurrere possint, paucis indicabo quæ in eâdem synodo Tridentinâ pro præcavendis abusibus circa sacras imagines sanctorumque cultum stabilita sunt. Primò itaque universim mandat ut si qui abusus in has sanctas et salutares observationes irrepererint, omninò tollantur, ita ut nulle falsi dogmatis imagines, et rudibus periculosi erroris occasionem præbentes statuatur. Quòd si aliquando historias et narrationes sacre Scripturæ, cum id indocte plebi expediat, exprimi et figurari contigerit, doceatur populus, non propterea divinitatem figurari, quasi corporeis oculis conspici, vel coloribus aut figuris exprimi possit. Secundò, ut omnis superstitio in sanctorum invocatione, reliquiarum veneratione, et imaginum sacro usu tollatur, omnis turpis questus eliminetur, omnis denique lascivia vitetur, ita ut procaci venustate imagines non pingantur, nec ornentur, et sanctorum celebratione, ac reliquiarum visitatione homines ad comessationes, atque ebrietates non abutantur, quasi festi dies in honorem sanctorum per luxum ac lasciviam agantur. Tertiò præcipit ut tanta circa hæc diligentia et cura ab episcopis adhibeatur, ut nihil inordinatum, aut præposterè, et tu-

multum accommodatum, nihil profanum, nihilque inhonestum appareat. Quartò denique, ut fidelius hæc omnia servantur, statuit, nemini licere ullo in loco, vel ecclesiâ, insolitam ponere vel ponendum curare imaginem, nisi ab episcopo approbata fuerit; nulla etiam admittenda esse nova miracula, nec novas reliquias recipiendas, nisi eodem recognoscente et approbante episcopo, qui simul atque de iis aliquid compertum habuerit, adhibitis in consilium theologis, et aliis piis viris, ea faciat quæ veritati et pietati consentanea judicaverit. Quòd si aliquis dubius, aut difficilis abusus sit extirpandus, vel omninò aliqua de iis rebus gravior questio incidat, episcopus antequàm controversiam dirimat, metropolitani, et comprovincialium episcoporum, in concilio Provinciali sententiam expectet, ita tamen, ut nihil inconsulto sanctissimo Romano Pontifice, novum, aut in ecclesiâ hactenus inusitatum decernatur.

CAPUT VI.

De Ecclesiæ Orientalis ritibus, eorumque varietate.

In superiori capite exteriorem cultum, ritusque catholice Ecclesiæ ab hæreticorum, qui in Occidente sunt, criminationibus vindicamus. Nunc de Orientalis Ecclesiæ ritibus dicemus. Idque in tribus distinctis paragraphis: in primo, Orientalem Ecclesiam universim describemus; in altero, schismaticorum et hæreticorum, qui in eâ sunt, tum sectas, tum præcipuos errores indicabimus; in tertio verò, varios, qui in Ecclesiâ Orientali sunt, ritus exponemus.

§ 1. Describitur generatim Orientalis Ecclesia.

In Orientali Ecclesiâ ab Apostolorum ætate Alexandrinus et Antiochenus antistites, post Romanum Pontificem, reliquis universi orbis episcopis honore ac prerogativis præeminuerunt. Nam in Nicenâ synodo omnium generalium primâ, anno 325, celebratâ, canone 6, statutum fuit ut antiqua consuetudo servaretur circa Alexandrinos et Antiochenos episcopos, qui summi metropolitani appellati sunt. Leo autem magnus circa medium V seculi, epist. 53, quæ est ad Anatholium, scribit hujusmodi consuetudinem ex Apostolo Petro originem trahere. Neque id in controversiam revocari potest: nam explorata res est, Alexandrinam Ecclesiam Apostolum Petrum per Marcum, Antiochenam verò per seipsum fundasse. Itaque cum Nicæna synodus definierit, ex antiquâ ab Apostolis ortâ consuetudine antedictos episcopos reliquos superare, perspicuum fit, præminentiam ac jurisdictionem hujusmodi ex Petro Apostolorum principe accepisse.

Ut in concilio Nicæno primo hujusmodi antistites appellati fuerunt summi metropolitani, ita in primâ synodo Ephesinâ vocati fuerunt archiepiscopi, et in Constantinopolitanâ primâ exarchi dioceseos. Tempore autem inter Constantinopolitanum, et Chalcedonense concilium intermedio, nuncupari cœperunt patriarchæ, quod nomen ex synagogâ in Ecclesiam deductum; primum in Theodosii ad Valentinianum imperatorem epistolâ, Leoni I, Romano Pontifici tributum fuit, ac deinde in Chalcedonensi synodo

Alexandrino quoque, et Antiocheno antistiti. Iis additus postea fuit Constantinopolitanus episcopus, qui postquam in hac urbe sedem suam imperator constituit, in magno honore haberi cepit apud Orientales, ac consuetudine, accedente etiam principum favore, jus metropolitani dioceseos Ponti, Asiae, et Thraciae sibi usurpaverat. Denum eadem prerogativa Hierosolymitano antistiti concessa fuit ob Apostolicæ Sedis honorem, quæ prima episcopum habuisset.

Quantum patriarcha Constantinopolitanus Alexandrino et Antiocheno posterior est, nec ipsius sedes cum Alexandrinâ et Antiochenâ comparari potest, et licet Romanus Pontifex diutius rejecerit 28 canonem Chalcedonensem, quo ei jus patriarchicum conferebatur, nec nisi ab Innocentio III, initio tertii decimi seculi, ut patriarcha sit agnitus; tamen undecimo seculo vastissimam sibi jurisdictionem usurpaverat. Nam sub se habebat metropolitano sexaginta quinque, archiepiscopos independentes, quibus nulli subjecti erant episcopi, triginta quatuor, et episcopos sexcentum, et amplius, ut refert Leo Allatius ex Nilo Doxapatrio Græco scriptore. Sed everso deinceps Græcorum imperio, ac restitutis, quas in Calabriâ et Sicilia Romano Pontifici usurpaverat, provinciis, valde imminutus est eorum numerus. Ipsius enim jurisdictioni subjecti sunt episcopi circiter centum quinquaginta, inter quos sunt viginti quinque metropolitani, quorum plerique suffraganeis carent. Provinciæ, in quas jurisdictionem exercet, sunt quæ sequuntur: Asia minor, insulae maris Ægei, Thracia, Græcia, Valachia, Moldavia, Servia, Mingrelia atque Circassia. Nonnulli quoque Græci, qui in Moscoviâ sunt, aliquem ei honorem deferunt, licet, magno Basilide imperante, proprium ibi constituerint sibi patriarcham.

Tres ante recensiti patriarchæ cum Episcopis ac Christianis reliquis, qui orthodoxam fidem profiterentur in Ephesiâ et Chalcedonensi synodis definitam, contra Nestorium, Eutychetem, atque Dioscorum, à Nestorianis et Eutychianis, sive Jacobitis, appellati sunt Melchitæ seu Regalistæ, quod imperatores, præsertim Marcius, Orientalibus omnibus fidem in duobus illis conciliis definitam edictis suis inculcaverint. Igitur Melchitæ nomen excogitatum fuit ab hæreticis ad conflandam invidiam in orthodoxos, qui definita in conciliis illis dogmata profitebantur. Sed postquam patriarchæ atque episcopi fermè omnes Græci ritûs, schismati erroribusque Græcorum adhæserunt, Melchitarum nomine appellare solemus orthodoxos Græcos, qui scilicet Romano Pontifici subsunt; reliquos verò Photianos dicimus.

Alexandrinus patriarcha Græcus schismaticus sedem in Cahirâ habet, jurisdictionem verò exercet in varias Africæ et Arabiæ provincias; Antiochenus Damasci sedet, Græcisque præest suis in Syriâ, Mesopotamiâ et Caramaniâ degentibus; Hierosolymitanus denique Palæstinis, atque iis Arabiæ Ecclesiis præest, quæ sunt Palæstinæ finitimæ. Ii cum subjectis sibi Episcopis Græcum ritum servant, ac Græca lingua et etiam Arabicâ celebrant officia sacramentorum om-

nium. In eorum communione sunt Syri mada, qui Syriacè sacra celebrant.

Ac præter hos, qui, ut dixi, schismatici sunt, adest nunc Melchitarum patriarcha Antiochenus, qui cum reliquis Græci ritûs sibi subjectis orthodoxam fidem proficitur, atque Romano Pontifici obtemperat. Adest epistola S. M. Benedicti XIV, tomo I Bullar., pag. 290, ad Cyrillum patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, et omnes ejusdem ritûs catholicos episcopos eidem patriarchæ subjectos, in quâ plura circa ritus ac ejusdem patriarchæ jurisdictionem discernuntur. Pag. quoque 312, alia ad eundem patriarcham data legitur epistola, cum quâ eidem pallium transmissum fuit. In actis autem consistorialibus pro concessione dicti pallii, quæ leguntur t. 2, Bull. in append., pag. 21, inquit SS. Pontifex: *Præest Cyrillus noster genti Melchitarum, quæ hodiè Catholicos ingenti numero complectitur, quæque à decem episcopis, qui ipsam tanquam legitimam patriarcham venerantur et colunt, providè gubernatur.*

Nomen patriarchæ Antiocheni, habet quoque Maronitarum patriarcha, qui modò est Simon Ewodius ex archiepiscopo Damasceno patriarcha renuntiatus à Benedicto XIV, ut ex litteris constat ad eundem datis die 16 martii 1745: *Nuper ad nos*, etc. Metropolitanorum et episcoporum Maronitarum sedes et limites ita describuntur in Appendice synodi Montis Libani, quæ appendix inserta legitur Constitutioni Bened. XIV, *Apostolica prædecessorum*, etc. En verba: « Patriarcha Antiochiæ ac totius nationis Maronitarum sedem habet in Monte Libano, in cœnobio quod Canubiense dicitur; sub eo erant archiepiscopi et episcopi sequentes: 1° Tyri, 2° Damasci, 3° Cypri, 4° Aleppi, 5° Beryti, 6° Tripolis, 7° Botri, 8° Aco seu Ptolemaidis, 9° Laodiceæ, 10° Apameæ, 11° Arcæ, 12° Eden, 13° Sarepte, 14° Paneadis, 15° Listræ seu Bybli, 16° Neapolis. Sed in synodo Montis Libani die 30 septembris 1736, decreverunt Patres, ut Maronitarum dioceses in posterum ad octo tantum redigerentur, salvâ Reverendissimo Domino patriarchæ episcopo nonnullos titulares ordinandi potestate; videlicet: 1° Aleppi seu Beroæ et adjacentium locorum; 2° Tripolis; hujus pontificis jurisdictio extenditur à Tripoli et Janiâ ad Arcam Balaneam, Aradum, Orthosiadem, Gabalum, Laodiceam, usque ad fines Aleppi; 3° Bybli et Botri; hujus jurisdictio extenditur in dioceses Bybli et Botri, Acuræ, Dairalamari et regionis Bisarajæ; 4° Heliopolis seu Baalbech; hujus jurisdictio extenditur in dioceses Heliopolis et Phathuchæ in Bybliensis regionis confinio, et dimidiæ partis ditionis Gazirensis, ejus caput Gusta et Gazir; 5° Damasci; hujus jurisdictio extenditur in diocesium Damascenam, necnon ampliatur ad alteram dimidiam partem ditionis Gazirensis, ejus caput est Agelton, complectitur præterea Bascontam, Zuecharabam et Zabbugam; 6° Cypri; hujus jurisdictio complectitur universa insula illius castella, ac præterea in Chesroe regione habet Bacafajam,

« Bethschebabam, earumque villas, necnon villas
 « Caestoniæ usque ad Pontem Beryti; 7° Beryti;
 « hujus jurisdictione extenditur à Beryto usque ad Ma-
 « thatham, et Giordam, et Algarbam, et Sciacharam
 « Mathane, et usque ad Pontem fluvii Cadi, seu
 « Tamyris: 8° Tyri et Sydonis; hujus jurisdictione com-
 « plectitur Sydonem, Tyrum, earumque villas, nec
 « non Suph-Bacaam, Vallem Taine, et adjacentes
 « Teny à fluvio Tamyri, usque ad sanctam civitatem
 « Hierusalem. Nos subscripti hanc diœcesum distribu-
 « tionem approbamus. Datum in sanctâ nostrâ synodo
 « in monasterio Deiparæ de Leosiâ, die 50 septem-
 « bris 1756. Joseph Petrus patriarcha Antiochia,
 « Gabriel Sareptæ. Simeon Damasci, Abdalla Beryti,
 « Elias Arceæ, Basilus Tripolis, Philippus Lystræ,
 « Stephanus Botri, Gabriel Aco, Joannes Laodicææ,
 « Igentius Tyri, Gabriel Aleppi, Michael Pancadis,
 « T. Cypri. »

Jacobitæ quoque duorum patriarchatum titulos servaverunt, Alexandrini scilicet atque Antiocheni. Alexandrinam verò diœcesim ita obtinuerunt, ut orthodoxis et plures essent quodammodo et auctoritate superiores. Nam ex quo Arabes Ægyptum subjecerunt, omnes fere Græci profugientes vacuum Alexandriæ Ecclesiam hæreticis reliquerunt. Nativi Ægyptii ad Jacobitarum hæresim propensissimi, eam ubique amplexi sunt, atque ita in Thebaide omnes Christiani eam intra paucos annos acceperunt. In Nubiâ et Æthiopiâ cum sacerdotes et episcopos à Jacobitis ordinatorum haberent, Jacobitæ quoque intra unius seculi spatium facti sunt. Idem cum ex veteri quodam jure patriarcharum Alexandrinorum, Palestinam suæ sedi vellent esse subjectam, Hierosolymis metropolitam ordinarunt. Hanc autem præ reliquis sectis, quæ vel omnino interceiderunt, vel adhuc supersunt, prærogativam habet Jacobitica, quod episcoporum non interruptam successionem hucusque conservat, ab illis ordinatorum, qui in Ecclesiâ catholicâ manuum impositionem acceperant, quales erant Dioscorus et Dioscori successores. Ita quamvis hæretici et abscissi ab Ecclesiâ, validam tamen ordinationem habebant, cum impositionem manuum accepissent ab episcopis legitime prius ordinatis. *Notum est enim*, inquit Renaudotius, diss. de Patriarchâ Alexandrino, *pulso Dioscoro, orthodoxos ejus loco patriarchas constitutos, quos Jacobitæ pro intrusis et prædonibus habent. Illo defuncto, ejus sequaces Timotheum Ælurum substituerunt, qui occiso Proterio, cathedram occupavit, ejectusque et restitutus sub Basilisco tyranno et Zenone qui Dioscorianis favebant, eam per viginti duos annos retinuit, secundum Severi et aliorum Jacobitarum sententiam. Timotheo Petrus Mogus, Athanasius, Joannes alter, Dioscorus Junior, Timotheus, Theodosius, Petrus Damianus, Anastasius, Andronicus successerunt, atque huic Benjamin, cujus anno duodecimo, Jesu Christi 649, Alexandria ab Arabibus capta est, statimque Benjamin ejectus, et in monasteriis latitans, restitutus est sedi suæ, atque omnem, pulsus orthodoxis Græcis, ipsoque Gregorio patriarchâ, qui Constantinopolim fugit, eccle-*

*siasticam auctoritatem obtinuit. Ut autem certa est ea, quam fuso explicavimus in historiâ patriarchali Jacobitarum patriarchatum à Dioscoro ad Benjaminum, ita quoque certissima est hodiernorum Alexandrinorum antistitem ex eadem sectâ ad Benjaminum usque, successio. Hæc notanda esse censui, quod paucis abhinc annis litteris à quodam massinario ex Ægypto scriptas legerim, in quibus assereretur Coptos Jacobitas legitimis episcopis carere. Hactenus dicta perspicuè demonstrant Jacobitarum patriarcham Alexandrinum succedere Dioscoro, auctoritate Chalcedonenensis synodi ex illâ sede pulso; Græcum verò orthodoxis patriarchis, qui post Proterium, in locum Dioscori successerunt, in eadem sede fuerunt. Licet enim pulso ab Arabibus Gregorio anno 640, ut supra ex Renaudotio notavimus, Græci per annos nonaginta non habuerint hanc patriarchalem dignitatem, eam tamen iterum obtinuerunt anno 780, atque deinceps suos quoque Melchitæ patriarchas semper habuerunt, quorum legitimus successor est Græcus, quem supra diximus in urbe Cahirâ sedem tenere. Patriarcha Jacobitarum vocatur quoque patriarcha Coptorum, licet nomen *Copti*, non sectam, sed nationem indicet, quæ Copticâ linguâ sacra celebrat. Ejusdem jurisdictionem tituli quibus à suis donari solet, designant. Hos ita expriment: *Pater N. sanctissimus archiepiscopus magnæ urbis Alexandria et potestatis Babylonis, et Nomorum Ægypti, Thebaidis, Pentapolisque Africæ, regionisque Æthiopæ et Aramitarum, Nubiæque, et Macaureos, regionisque superioris.* Horum explicationem vide apud Renaud., diss. cit.*

Jacobitæ habent quoque patriarcham Antiochenum, quem ut legitimum Severi successorem agnoscunt omnes Syri Monophysitæ. Illius amplissima auctoritas est, vocaturque inter eos *Papa Orientis*. Plures metropolitani, episcopi ac monachi benè multi sunt eidem subjecti. Inter metropolitanos, seu archiepiscopos, recensentur Hierosolymitanus, Damascenus, Edessenus, Cyprius, etc. Præter hos habebant etiam olim suæ auctoritati subjectos alios secundi generis patriarchas, quos Catholicos appellant, quorum alter Persidis, alter Armeniæ patriarcha diceretur. Sed ii jam à longo tempore nullam in eo jurisdictionem agnoscunt, ac tanquam supremi Armeniæ gentis Patriarchæ habentur.

Armeni non minus ac Jacobitæ latè diffusi sunt per Orientem, in ò eorum plerique sunt etiam in Occidente. Sunt enim in utrâque Armeniâ, majore scilicet, atque minore, in Perside, Mesopotamiâ, Palestinâ, Georgiâ, aliisque benè multis Orientis provinciis. In Occidente verò, præter eos qui commercii causâ in variis locis degunt, quamplurimi sunt in Russiâ Polonicâ, eique finitimis provinciis. In Oriente ab anno fortassè 605, ex quo propriam aram sumunt, duos antedictos patriarchas sive Catholicos habent: antea enim ex Cæsariense antistite metropolitam accipere solebant. Prioris sedis est Artaxata, majoris Armeniæ urbs, sed residere solet in monasterio Eczmiazin, eique parent viginti sex archiepiscopi, episcopi verò septuaginta

quinque, ut ex testimonio Uscani Armenii, episcopi, istius patriarchæ vicarii, qui id Riccardo Simonio narravit Parisiis anno 1670, refert Brunus, dissert. 10, quæ est de Liturgiâ Armen., art. 1. Alter nunc Cis, quæ minoris Armeniæ urbs est, ac præest episcopis circiter triginta. Priori subest episcopus, sive patriarcha Constantinopolitanus ejusdem gentis; huic verò Hierosolymitanus, et is qui Aleppi residet. Illos quos dixi schismatici sunt. Sed habent quoque Armeni orthodoxos episcopos. Qui Aleppi sedem habet, sed modò vitandæ persecutionis causâ in monte Libano commoratur, patriarchæ titulum ac jurisdictionem habet. Plures ei subjecti sunt episcopi, inter quos adest Edessæ episcopus, qui nunc Romæ manet. Qui in Russiâ, Poloniâ, atque iis finitimis locis degunt, catholico archiepiscopo substant, qui Leopoli residet. Et præter archiepiscopum Naxiavensem, qui à quarto-decimo seculo desumi semper solet ex inelyto Prædicatorum ordine, quique iis præest, qui auctore Bartholomæo Parvo ejusdem ordinis, Joanne XXII Ecclesiâ regente, cum orthodoxâ fide Latinum quoque ritum susceperunt, ut § 5 hujus capituli exponemus: plures alii Armeni catholici sunt in variis provinciis, qui Latinorum missionarium curæ concrediti sunt, quorum operâ catholicam fidem susceperunt.

Alii quoque sunt in Oriente, qui patriarchas habent, quos catholicos vocant. In Mingreliâ Græcus schismaticus patriarcha residet, quem catholicum vocant; cui episcopi aliquot subijciuntur, quos principes ex monachis seligere solent, qui *Beri* nuncupantur.

At celebrior est patriarcha, qui eodem nomine donatur apud Chaldaeos. Nestoriani ex Romano imperio pulsî, ad Persarum limites, aut in eorum provinciis sedes fixerunt. Hinc post annos satis multos, cum Ecclesiâ Seleuciæ Parthorum invasissent, quæ quidem ex nuper institutâ sub Justiniano Catholico dignitate novam auctoritatem consecuta erat, eam suæ Religionis cathedram primariam esse voluerunt; atque inde nullum majorem titulum, quam *catholici Seleuciæ, et Ctesiphontis* patriarchis suis veteribus attribuerunt. Hujusmodi patriarcha, qui deinceps apud Mosulam residere consuevit, quinto decimo seculo tantam ac tam vastam jurisdictionem exercebat in Assyriâ, Mesopotamiâ, Chaldaëâ, Perside, ac etiam in Indiis Orientalibus, ut tredecim metropolitanos, et episcopos benè multos sibi subjectos haberet, ac tercentum mille recenserentur, quæ eidem obtemperarent, familia; ut scribit Petrus Stroza in Expositione Fidei, et Tractat. de Dogmat. Chaldaeorum.

Is enim hæc de Nestorianis eorumque patriarchâ eodem in libro scribit. Nestorianorum autem patriarcha ecclesiæ Babylonis præest, ejusque residentie locus est Monasterium ad oppidum Musul, in viciniis antiquæ Ninivis, ut aiunt, redificatum. Dissident inter se Jacobitæ atque Nestoriani odio implacabili; sed Nestoriani, numero atque opibus præstant, quorum ad trecenta millia, et ampliùs domorum recensentur: cum familiæ Jacobitarum numero octoginta millia non excedant. Itaque patriarchæ Nestorianorum amplis-

sima est auctoritas, eaque in Indiam se extendit. Nam Chaldaei, qui Goæ, Cocchini, Angamalæ, atque in Insulâ S. Thomæ ante adventum Patrum Societatis Jesu reperiebantur, omnes pariter professione Nestoriani obediebant patriarchæ Babylonis. Nunc quidem magna eorum pars, studio ac diligentia Jesuitarum, ad Ecclesiam sanctam catholicam reversa summum Pontificem colit. Defunctoque nuper metropolitano Chaldaeo, successorem ab Apostolicâ Sede suscepit archiepiscopum Angamalensem à Clemente VIII, ex Societate Jesu ordinatum. Ante pontificatum Julii III, nomen hujus patriarchæ ignotum penè nostris fuisse videtur, neque de ipso, neque de Chaldaeorum natione mentionem ullam factam fuisse in Pontificum Romanorum monumentis reperio. Sedente verò Julio III, cum nonnulli ex Chaldaeis Nestorianis se ab obedientia patriarchæ subtraxissent, detestataque Nestorianâ hæresi, in communionem venissent catholicæ Ecclesiæ, illis summus Pontifex, ut postulaverunt, patriarcham ordinavit, eundem quem ipsi hæc de causâ legoverant, Simonem Sulacham ordinis sancti Paconii Monachum. Is cum patriarchali pallio, atque titulo patriarchæ Assyriorum Orientalium ad suos rediit, et Charemet, sive Camed residents, archiepiscopos, et episcopos, ac sacerdotes quamplurimos ordinavit. Sic igitur Chaldaeorum natio uni patriarchæ Babylonis usque ad illa tempora subjecta, in duas partes divisa fuit. Sulachâ deinde à Turchis, adversariorum operâ, ut fertur, è vivis sublato, sufficitur in ejus locum Abdiessus ejusdem ordinis monachus, vir mirificæ eruditionis, linguarum varietate, et sacrarum litterarum notitiâ, de quo in vitâ Pii IV præclara fit mentio, ejus Pontificatu Romam venit pro confirmatione, qui et Tridentino concilio interfuit. Ejus autem effigies depicta conspicitur in Aulâ regiâ palatii Vaticani inter cardinales, cæterosque prælatos Alexandro III assistentes, imperatorem Fridericum pœnitentem Venetiis recipienti. Plurimum quidem profecit Abdiessus, multosque ex Nestorianis ad Ecclesiam catholicam convertit; acceptamque ab Apostolicâ Sede auctoritatem valdè propagavit, quam ejus successores postea conservare sibi aut nescierunt, aut non potuerunt. Nam qui ei successit Ahatalla, et ipse monachus ejusdem ordinis, parùm vixit. Et Denha Simeon postea ex archiepiscopo Gelu, et Seert factus patriarcha, nec ætate, neque doctrinâ idoneus tanto muneri, tempore, quo episcopus Sidoniensis in Orientem profectus est nuntius apostolicus, relicto Charemet, ubi alii patriarchæ orientalium Assyriorum resederant, in provinciam Zeinalbech secesserat ad fines Persidis, potentia cedens patriarchæ Babylonis. Quo loco etiam hodiè manet ejus successor, Simon quoque et ipse vocatus, existimatione ac numero subiectorum, ut acceperimus, prædecessoribus longè inferiori: ita ut patriarchæ Babylonis status nunc videatur in pristinum restitutus, æmulo sponte suâ quasi in exilium relegato. Igitur qui modo sedem Babylonis obtinet, Marella Chaldaeorum patriarcha, multò minùs quàm prædecessores sui domestico dissidio laborat, subjectamque ejus

obedientiæ nationem pacificè gubernat : metropolitibus, et episcopis, cleroque non modò obtemperantibus ei, sed ipsum valdè diligentibus. Hæc ille, quibus statum exhibet Chaldaeorum Ecclesiæ circa initium sæculi XVII. Hæc nostrâ ætate pauci admodum in Indiis Orientalibus occurrunt, atque ob facilem eorum ad Mahumedanismum defectionem, vix quadraginta mille homines sibi subjectos habet patriarcha Nestorianus, qui in urbe Ninive, sive Mosulâ residet. Ac longè minor eorum est numerus, qui patriarchæ catholico, Diarbekir commoranti, subsunt. Is verò Josephus est hoc nomine tertius. Nuntiatum fuerat Mamachio à Carmelitis nonnullis, ut ipse scribit, t. 2, orig., et Ant. Christ., lib. 2, c. 5: *Patriarcham Nestorianorum conjungi nobiscum societate communionis velle, secum autem una 11 circiter hominum millia ad orthodoxam religionem perducturum. Imo verò, inquit ipse, litteras patriarcha ad sacram congregationem scripsit, quibus etiam atque etiam orat atque obsecrat, ad se ut ministri mittantur. Attributione utique ea pars Dominicanis est, missique initio ferè anni 1750, Cajetanus Codileonicus, Corradus Turrianus docti ex illo instituto viri; sed mutata fortassè patriarchæ voluntate, nec optata illa, quæ sperabatur, conversio contigit, nec spes certa affulget, quâ prudenter existimetur brevi saltem futura.*

Præter eos quos dixi, ad Orientalem Ecclesiam ratione originis et Rituum pertinere dicimus, non solum Græcos, qui in Moscoviâ, Valachiâ, Bulgariâ, Hungariâ, aliisque iis finitimis provinciis degunt, atque Ruthenos, quos supra nominavimus; sed etiam Græcos et Albanenses, qui in ditione ecclesiasticâ, et in reliquis Italiæ partibus, ejusque insulis adjacentibus, sive orti sive aliunde advecti incolæ commorantur. Illic scilicet, qui grassantibus jamdudum per totum Orientem, tum barbarorum infidelium immanitate, tum etiam schismaticorum perfidiâ, ex Græciâ, Epiro, Albanîâ, aliisque Asiæ regionibus, ad Italiam, eique adjacentes insulas, tanquam ad fidei et tranquillitatis portum confugientes, ibidem sedes ac domicilium collocaverunt; et tam ipsi quam eorum filii Græcorum mores, instituta, ritus et consuetudines à Græcis progenitoribus sibi traditas studiosè, enixèque servare pergunt; ita tamen ut debitam Romanæ Ecclesiæ obedientiam ac devotionem omninò profiteantur. Ut iis præstò sint ministri, à quibus juxta proprium ritum sacramenta recipiant, et ne ad schismaticos episcopos pro ordinatione cogantur confugere, Clemens VIII, anno 1593, constituit. Romæ habendum esse episcopum Græcum catholicum, qui Græcos episcopos Latinis Italiæ, et adjacentium insularum, subiectos, initiaret. Clemens verò XII, anno 1755, ut Italo-Græcorum in utrâque Siciliâ commorantium rebus commodius consuleret, alterum ejusdem Græci ritûs episcopum in seminario Corsino à se in Calabriâ erecto, propter Græcorum hujusmodi ordinationes, manere jussit, quorum laudatissimum institutum confirmavit, et innovavit S. M. Benedictus XIV, constituit. *Etsi Pastoralis*, tomo 1, Bullard., pag. 167.

§ 2. — *De schismaticorum, hæreticorumque sectis, quæ in Orientali Ecclesiâ sunt; deque præcipuis earumdem erroribus.*

Cum non adeò facile sit errores omnes detegere, in quos Orientales, postquam ab Apostolicæ Sedis communione sejuncti sunt, vel superbix et erroris spiritu ducti, aut ignorantia, inciderunt; eos unice explicandos suscepimus, qui proprii sint cujusque sectæ, ac magis præcipui. Schismaticorum autem sectæ, quæ in Oriente occurrunt, ad tres faciliè revocantur, scilicet, Nestorianorum, Jacobitarum et Photianorum. Nestoriani à Nestorio nomen, erroresque mutuati sunt. Præcipuus eorum error in eo situs est, ut negent beatam Virginem esse Dei Matrem, quòd in Christo Domino duas inesse personas putent; alteram hominis ex Mariâ Virgine nati, alteram verò Dei Filii ex æterno geniti, quæ in homine ex Virgine nato veluti in templo inhabitet. Hinc aiunt beatam Virginem Christiparam, non verò Deiparam, appellandam esse, atque unionem Dei et hominis in Christo esse, per voluntatum conjunctionem, et dignitatis participationem, non secundum naturam et personam. Hujusmodi errorem, qui damnatus fuit in primâ Ephesinâ synodo anno 431, docuisse reverà Nestorium, ac ipsius sectatores tueri, ex liturgiis aliisque Nestorianorum libris faciliè demonstrare est contra Basnagium aliosque novatores, qui Nestorium ejusque sectatores ab omni errore vindicare contendunt. Vide Liturgiam quæ celebratur quinquies in anno, scilicet, in Epiphaniâ, in vigiliâ S. Joannis Baptistæ, in vigiliâ doctorum Græcorum, feriâ quartâ hebdomadæ supplicationis Nini- ves, et in Paschate. *Exstitisse porrò istam Liturgiam antiquitus apud Nestorianos præter codices manuscriptorum, testantur auctores Syri, atque inter eos Ebedjesus, qui eam recenset, ut etiam Echellensis ejus meminit, inquit Renaud. in Not. ad hanc Liturg. In eâ autem hæc leguntur de Dei Filio: Semetipsum exinanivit, et similitudinem servi accepit, hominem perfectum ex animâ rationali intelligente et immortalis, et corpore mortali hominum, et conjunxit illum sibi, univitque secum in gloriâ, potestate et honore, ex naturâ suâ passibilem. Videantur etiam Nestorianorum libri. Elias Catholicus, eo nomine tertius, in expositione Fidei quam scripsit cum esset Metropoli- ta Nisibenus, et in disputatione cum Viziro Abulkacimo, et in alio opere ait: Verbum æternum productum à sapientiâ Creatoris, quod Filius appellatur, estque una personarum trium, habitavit, seu illapsus est homini assumpto ex Mariâ Virgine, mediante potentiâ intellectuali, unitumque illi est per unionem potestatis, benevolentix, voluntatis, honoris et repræsentationis. Ita etiam Ebneltaib, Amrus Matthæi filius, et alii ferè omnes, quorum scripta ad nos pervenere. Denique videatur Lectionarium Persicum ad usum Nestorianorum, ubi hæc verba æqualem se faciens Deo, explicantur secundum honorem, dignitatem et potentiam. Itaque perspicuum est, Nestorium ejusque sectatores errorem propugnare, quem summus Pontifex Cœlestinus, et Ephesina synodus damnavit. Clarissimus Assemanus in Bibliothecâ Orientali alios Ne-*

istorianorum errores recenset, quos nos de sacramentis agendo indicabimus. Unum verò præterire non possumus, scilicet, eorum plerosque negare originale peccatum, quem errorem verisimile est à Theodoro Mopsuesteno mutuasse, quòd in maximo honore apud Nestorianos habeatur. Il sunt magis præcipui Nestorianorum errores. Errant præterea cum hæreticis omnibus, quòd Romani Pontificis primatum negent, atque orthodoxæ Ecclesiæ auctoritatem contemnant. Nicenam synodum primam ac primam Constantinopolitanam pro legitimis habent, sed præter viginti canones qui in Nicenâ illa conditi fuerunt, eidem perperam tribuunt canones omnes, qui in canonum qui Arabici vulgò dicuntur, collectionibus reperiuntur. Rejiciunt primam Ephesinam synodum, et concilia omnia generalia, quæ deinceps, tum in Oriente, tum in Occidente celebrata sunt.

Altera hæreticorum secta, quæ in Oriente est, Jacobitarum dicitur. Hæc Dioscori errores tuetur, ejusque sectatores Jacobitæ appellantur à Jacobo, quem Nicephorus et alii *Zanzalum*, id est, *vilem*, appellant; Arabes verò *Baradæum*, sive *Baradatium*, qui cum aliis circa medium sexti seculi Monophysitarum hæresim per totum Orientem disseminavit, et plurimos, in totâ Syriâ et Mesopotamiâ præsertim, episcopos, sacerdotes et diaconos ordinavit. Eodem ferè tempore in eandem cum Jacobitis abièrè hæresim Armeni, qui in Tibenensi conventu circa annum 554 damnarunt Chalcedonensis synodi decreta, ac si plena Nestorianorum errorum et impietatis essent, et Dioscori errores amplexati sunt. Quo factum est ut hujusmodi hæresis per majorem Orientis partem propagata sit. Sunt qui putent hos Eutychianorum errorem tueri, iique non vulgares modò, et nullius auctoritatis scriptores, sed etiam doctissimi, ut Joannes Morinus, auctor Perpetuitatis catholicæ Ecclesiæ fidei circa Eucharistiæ sacramentum, alique. Id verò minus rectè, cum Jacobitæ Eutychi anathema pronuntient. Ita enim statuunt, illum eodem quo Apollinarius errore laborasse, atque adeò Christum habuisse de cælo corpus, quod nostro consubstantiali non esset, sed phantasticum. Commixtionem quoque naturarum, confusionem et alterationem, quam Eutychiani adstruebant in Christo, rejiciunt. Sed Christum Dominum licet ex duabus naturis unum agnoscant, tamen non ut Ecclesia catholica in unitate personæ, sed in unitate nature unum illum profitentur, atque consubstantialem Patri secundum humanitatem, et cum Dioscoro Chalcedonense concilio damnant, quòd duas in Christo naturas post unionem stabilierit, et Leoni Romano Pontifici, ejus Epistola ad Flavianum in concilio probata fuerat, anathema dicunt.

Post duodecim aut tredecim annos à Chalcedonensi synodo Jacobitæ, auctore Petro Fullone, addidèrè trisagio, his scilicet verbis: *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis*, hæc alia: *Qui crucifixus es pro nobis*; quæ quidem additio tanquam Monophysitarum tessera habita deinceps fuit à Jacobitis Syris, Ægyptiis et Armenis, atque tum ob hanc causam,

tum quòd divinam naturam trium personarum videatur indicare passibilem esse, à Felice III Romano Pontifice improbata, ac pluries deinceps ab Apostolicâ Sede damnata fuit.

Imò et eorum quoque interpretatio rejecta fuit, qui non ad tres divinas personas, sive ad divinam iisdem communem naturam, sed ad solum Filium trisagium illud referri contenderent. Videatur quâ ratione rem narret in Encyclicâ ad missionarios per Orientem deputatos Benedictus XIV, num. 29, ubi hæc habet: Cum Petrus Fullus, cognomento Gnaphæus, fautor hæresis Apollinaristarum, qui Theoposchite appellantur, ausus fuisset trisagio hæc verba superaddere: *Qui crucifixus es pro nobis*; sicuti fusè commemorat Theodorus Lector, lib. 4 Collectaneorum, et cum nonnullæ Orientis Ecclesiæ, ac potissimum Syrorum et Armenorum, opera ejusdam Jacobi Syri, teste Nicephoro, lib. 18, cap. 52, additamentum hujusmodi recepissent, haud prætermiserunt Romani Pontifices, pro eâ quam in similibus adhibere consueverunt, vigili curâ, et sollicitudine, inolescenti errori se opponere, factamque trisagio additionem interdicerè; rejicientes interpretationem, quâ, trisagium ipsum referendo ad solam Filii personam, non verò ad tres divinas personas, omnem erroris suspicionem adimi jactabatur: tum quia periculum semper supererat ad hærendi dogmati hæretico; tum quia humanæ mentis præsumptio ad solum Christum referre minimè poterat hymnum ab angelis in honorem sanctissimæ Trinitatis decantatum, sicuti Lupus rectè expendit in *notis ad Can. 82, Trullanum*, ubi, postquam retulerat, à Felice III, et Romanâ synodo damnatam fuisse additionem trisagio factam, ita subdit: *Hymnum soli divinæ Trinitati à sanctis semper angelis decantatum, Ecclesiæ ab ipso Deo ac eisdem sanctis angelis in puer lactato traditum, mulatorum regni urbi impendunt de pulsione confirmatum, ac in eodem sensu et ratione comprobatum à plenâ synodo Chalcedonensi, constanter asseverant* (loquitur de episcopis tum in prædicto concilio congregatis, tum de aliis additamentum trisagio factum respuentibus) *humanâ præsumptione non potuisse ad solum Christum detorqueri*. S. Gregorius VII eodem religionis studio, ipsam additionem improbavit in suâ epistolâ 1, l. 8, scriptâ ad archiepiscopum, sive patriarcham Armenorum. Idem præstitit Gregorius XIII, in nonnullis suis epistolis datis in formâ brevis ad patriarcham Marenitarum die 14 febr., anno 1577. In congregatione autem propagande fidei habita die 30 januarii, anno 1655, cum examini subjecta fuisset Armenorum liturgia, atque inter cetera accuratiori disquisitione fuisset expensum, utrum additio induca trisagio tolerari posset, ob indicatam causam, quòd illa ad solam Filii personam relationem habere posse videretur: responsum fuit, id non esse permittendum, additionem omninò expungendam.

Syri hæc unicâ additione in liturgiis errorem designant, aut erroris saltem suspicionem produnt; Ægyptii verò addunt etiam expressè post unionem in Christo unam tantum inesse naturam. Et Armeni à miscendo

cum vino aquam in Missâ abstinere, ne duplicem in Christo naturam profiteri videantur; huius particulae nonnulli Armeni doctores plures alios errores addiderant, ut videre est apud Galanum, aliosque, ex iis nonnullos quos de sacramentis agenda indicabimus. Jacobitæ omnes tria priora generalia concilia suscipiunt ac venerantur, scilicet Nicænum primum, primum Constantinopolitanum, et Ephesium primum; rejiciunt verò atque damnant Chalcedonensem synodum, et quotquot deinceps celebrata sunt concilia cum in Orientali, tum in Occidentali Ecclesiâ. Nonnulla quoque fidei dogmata, quæ in conciliis Occidente celebratis definita sunt, eorum plerique respuunt; sed errores huiusmodi videntur potius à Photianis reliquis Orientalibus communicati.

Schisma Græcorum Photianum dicitur, quod nono Ecclesiæ seculo, patriarchâ Constantinopolitano Photio, cœperit, ob dissidium Latinos inter et Græcos, circa processionem Spiritûs sancti à Patre Filioque, et additionem particulae *Filioque* in Latinâ Ecclesiâ Nicæno Symbolo factam, atque ab Apostolicâ Sede deinceps probatam; licet absolutum non fuerit, nisi sub Michaelæ Cerulario circa annum 1054, Constantinopolitani deinceps patriarchæ alios quoque tres Græcos patriarchas in schisma erroneosque traxere suos. Præcipui Photianorum errores sunt, qui sequuntur: Primò, negant Romanum Pontificem esse visibile totius Ecclesiæ caput, cui pastores omnes subsesse debeant, ac concilia omnia respuunt, et damnant, quæ in Occidente celebrata sunt. Secundò, licet fateantur Spiritum sanctum esse Deum, ac personam à Patre et Filio distinctam, quæ procedat ex Patre, negant tamen etiam ex Filio procedere, ac Romanam damnant Ecclesiam, quòd symbolo particulam *Filioque* addiderit. Tertiò, negant dari purgatorium, et justorum animas, quibus nihil luendum supersit, ante extremi iudicii diem clarâ Dei visione donari. Quartò, licitum esse putant dare uxori libellum repudiî, et ad alias nuptias transire, atque adeò matrimonium dissolubile esse credunt. Quintò, eorum plerique negant fornicationem esse peccatum. Sextò, in eo quoque nonnulli errant, quòd tertias et quartas nuptias pro illicitis omninò habeant; nec desunt qui usuras licitas esse credant. Alii eorundem errores in eo consistunt, quòd Latinæ Ecclesiæ disciplinam, quæ cum Græcâ non consentiat, contemnunt, atque tanquàm illicitam et malam detestentur. Aiunt itaque, primò, Latinam Ecclesiam errare, quòd Eucharistiam in Azymo conficiat, et quòd huiusmodi pane perfici posse credat. Secundò, quòd sabbato jejundet. Tertiò, quòd Eucharistiam sub unâ tantum specie laicis administret. Quartò, quòd confirmationem à Baptismo sejungat. Quintò, quòd sanguinis et suffocati usum tanquàm licitum permittat. Reprehendunt etiam eandem Ecclesiam, quòd à Septuagesimâ usque ad Pascha in sacris officiis omittat *Alleluia*, et quòd ritus alios, qui Græcis conformes non sint, adhibeat, et prohibet imò non defuere inter eos, qui vel baptizatos à Latinis sine trinâ immersione, iterùm baptizandos esse du-

cuerint, vel saltem nefas esse, trinam in Baptismo immersionem omittere, crediderint. Plures quoque inter eos in Palamitarum errorem abierunt, qui docent *parteslas divinitatis, divinitatemque ipsam aliquam inter ea quæ videntur, videri posse, recenseri*, ut ait Papadopoli in Prænot. Mystag., resp. 2, sect. 5, pag. 114.

§ 5. De propriis Orientalis Ecclesiæ ritibus, eorumque varietate.

Quamquàm in Ecclesiâ Orientali plures sunt sectæ, quæ à multis seculis, à Romanâ Ecclesiâ separate, nullam cum eâ communionem habuerunt; tamen circa exteriorem Dei cultum ac disciplinam, eandem cum Romanâ Ecclesiâ doctrinam profitentur. Omnes enim Ecclesiæ auctoritatem agnoscunt ritus instituendi, ac ea præcipiendi quæ ad disciplinam pertineant. Omnes septem sacramenta admittunt: omnes sanctos invocant, angelosque, ac tum eos, tum eorundem reliquias, et imagines cultu aliquo prosequuntur: omnes dies festos et jejunia servant, ac præceptum ab Ecclesiâ ciborum delectum: omnes missæ sacrificium admittunt, quod propriis induti vestibus sacerdotes celebrant: habent omnes monachos, qui castitatem voveant; nec ulla secta est, quæ cœlibes episcopos non habeat. Quæ quidem satis superque videntur ad convincendum novitatis et falsitatis hæreticos illos, quos superiori capite nominavi. Dissidet autem à Latinis Orientalium circa sacros ritus disciplina: primum ratione linguæ, quam in sacris celebrandis officiis usurpant; deinde, quod Orientales proprias liturgias habeant, ac propria Euchologia, quæ cæremonias in Sacramentorum administratione adhibendas, in nonnullis à Latinâ Ecclesiâ diversas, præscribant. Præterea in ordine divinorum officiorum, quæ ab ecclesiasticis recitantur. Item ratione disciplinæ circa jejunia. Denique ex eo à Latinis Orientales dissident, quod juxta eorum disciplinam simplices presbyteri unicam et virginem uxorem habere possint, quam ante sacrorum ordinum susceptionem duxerint.

Prima atque omnium antiquissima Ecclesiæ divisio est in Latinam et Græcam. Hæc autem non aliunde ortum habuit, quàm ex linguâ, quâ sacra officia celebrarentur. Latina non solum Romanam et reliquas Occidentis Ecclesias, sed etiam Africanam, quæ eadem ac istæ utebatur linguâ, designat. Græca verò omnes Orientales Ecclesias complectitur, quibus, si paucas excipias, quæ Syriacæ fortassè celebrabant, et Ægyptiacæ, Græca lingua communis erat. Quâ de causâ Orientalis Ecclesiæ ritus universim ritus Ecclesiæ Græcæ appellari solent; atque omnes origine Græci reputantur, licet mutationem aliquam subierint, postquam alia lingua sacra fieri cœperunt. Ecclesia Armena, quæ à Græcâ Cæsariæ Ecclesiâ cum episcopo disciplinam acceperat, initio quinti seculi, tum sacra Biblia, tum alios ad sacrorum disciplinam pertinentes libros propriâ linguâ scriptos habere, ac in sacris peragendis usurpare cœpit. Atque eadem lingua, quæ veraculus non est, sed doctis tantum co-

gnita, etiam nunc Armeni utuntur. Circa finem ejusdem seculi, cum Nestoriani omnes prope Mesopotamiae Ecclesias occupassent, amisso Graecae linguae usu, illam quoque in sacris officiis celebrandis omiserunt, Syriacaeque solâ uti coeperunt. Cum Arabica ubique passim obtinuisset, ita ut soli eruditi Syriacè scirent, et plebs illitterata, imò ecclesiastici ipsi, non nisi adhibito studio, Syriacam linguam intelligerent, ea tamen ratio tanti visa non fuit, ut antiqua consuetudo aboleretur, et vernaculè sacra fierent. Unde hucusque apud Ecclesias omnes Nestorianas et Chaldaicas quoque Catholicorum, non aliter quam Syriacè celebrare solent. Imò cum Nestoriani à quinto seculo plurimas in Perside Ecclesias fundassent, ubi Syriacae linguae usus nullus erat, eam tamen in sacris celebrandis retinuerunt. Plebi tamen ita consuluerunt, ut lectionaria, quibus Epistolae et Evangelia de circulo anni continebantur, Persicè interpretata essent. Eadem linguâ usi sunt, atque utuntur in aliis, quas in Tartariâ et Turquestaniâ, et aliis Indiarum Orientalium partibus habent, Ecclesiis. Syriacam quoque linguam adhibere coeperunt Jacobitae quoque, postquam Antiochenum sibi usurpavere patriarchatum. Licet enim verisimile sit, nonnullas in eâ regione fuisse Ecclesias, quae Syriacâ linguâ uterentur, tamen explorata res est, IV et V seculo Antiochiae Graecè celebrare consuevisse; atque constat quas hujusmodi Jacobitae habent Liturgias, ex Graeco in Syriacum sermonem esse translata; quippe in iis plura Graeca vocabula occurrunt, et formae nonnullae Graeci sermonis, quae clarè ostendunt ex Graecis fontibus originem trahere, ut observavit Brunus, tom. 2, dist. 9, quae est de Liturgiis Syrorum. Hae eadem linguâ, quae à multis seculis vernacula amplius non est, utuntur quoque Syri Melchitae et Maronitae.

Qui verò in Ægypto sunt Jacobitae, non Syriacam, sed Copticam linguam adhibent. Sunt qui contendunt semper fuisse in Ægypto Ecclesias, quae hâc linguâ, olim hujusmodi genti vernaculâ, uterentur. Sed utcumque se res habeat, negari non potest, quin antea Alexandrina, et aliae quoque benè multae Ægypti Graecam linguam usurpaverint. Renaudotius enim ex antiquissimis Ægyptiorum glossariis hæc refert verba, quae ex præfatione deprompta sunt unius ejusmodi glossarum collectionis: *Antiquum morem fuisse ut lectiones ex Scripturis legerentur Graecè, sequereturque Coptica interpretatio, idque factum, antequàm ulla omninò apud Christianos foret Arabicae linguae cognitio. Sed per universam Ægyptum, antiquitus Christiani legebant lectionem Graecè, eamque Copticè explicabant, et postea aliam, sicut nunc, legunt lectionem Copticam, et eam Arabicè interpretantur.* Igitur linguae Graecae usus, qui modo penes illos paucos viget, qui Graeco Alexandrino patriarchae subsunt, fuit antea, tum Alexandriae, tum in plerisque saltem Ægypti Ecclesiis, et nonnisi postquam Jacobitarum schisma prævaluit, Alexandriae ac in totâ Ægypto Copticè celebratum est. An id factum sit, quòd invasâ à Saracenis Ægypto, post aliquot annos Graeca lingua omninò esset in-

cognita, ut visum est Renaudotio; sive quod Jacobitae cum Graecis, quos incredibili odio prosequerantur, convenire amplius non vellent, nostrum non est in praesentiâ investigare. Cum lingua hæc populo, qui Arabicè loquitur, nota non sit, postquam Scriptura sive Evangelium vel à Sacerdote celebrante, vel à diacono lectum sit, vulgaris seu Arabica interpretatio legi solet.

Æthiopes sive Abyssini, qui à patriarchâ Copto Jacobitarum cum Metropolitâ, quem accipere solent, Copticae Ecclesiae disciplinam et Jacobitarum errores mutuati sunt, Æthiopicâ linguâ sacrâ faciunt, quæ tamen est à populari diversa.

II quos dixi, linguâ, ritu et disciplinâ à Graecis dissident; quippe caeremonias in plerisque diversas habent, ac canones omnes non recipiunt, quibus Graecorum disciplina continetur, ut ex superiori paragrapho liquet. Adsunt verò alii qui Graecum ritum, et disciplinam servant, sed in sacris officiis peculiari linguâ utuntur. Scilicet, Colebi, nunc Mingrelesens et Iberi, sive Georgiani, ritum et disciplinam Graecam tenent, sed suo quisque idiomate sacra facit. Illyrici seu Slavoni in Serviâ, Misniâ, Bulgariâ, etc., Illyricè sive Slavonicè celebrant; Moscovitæ verò et Rutheni, Ruthenam linguam parùm à Slavonicâ dissidentem adhibent. Reliqui Orientalis Ecclesiae ritum servantes Graecâ linguâ utuntur. Scilicet Graeco-Itali, Graeci, Melchitae orthodoxi, Schismatici omnes, qui Patriarchis Graecis Constantinopolitano, Alexandrino et Hierosolymitano obtemperant, et alii.

Ex haecenus dictis perspicuum est illustriores Orientis Ecclesias sacra officia, linguâ quæ vernacula non sit celebrare. Quamobrem Orientalis Ecclesiae exemplo atque usu, manifestè falsitatis et calumniae convincuntur ætatis nostrae novatores, qui Romanae Ecclesiae vitio vertunt quòd sacra officia vernaculâ linguâ non celebret. Nam ex hoc liquet Ecclesiam ubique terrarum, tum retroactis temporibus, tum etiam nunc credere satis provisum esse plebi, si à sacris ministris, tum Scripturae, tum Liturgiarum mysteria interpretentur; nec semper expedire ut, mutatâ in regione aliquâ populari linguâ, Ecclesiae etiam lingua variari debeat; tum, ut cum disciplinâ fidei unitas conservetur, tum etiam ut novitates illae vitentur et confusiones quæ novas sacrorum librorum versiones sequerentur. Et sanè, undenam factum est, ut inter tot qui in Occidente sunt hæreticos, nulla sit fidei et disciplinae unitas, sed confusio maxima, nisi ex hâc quam sibi usurpare ausi sunt libertate? Hæc quantum ad linguarum varietatem quas orthodoxa probat vel usurpat Ecclesia in Oriente.

Dissident etiam Orientales, tum à Latinis, tum inter se ob Liturgias, et rituales libros quos habent. Liturgias vocamus sacra officia publica Ecclesiarum auctoritate conscripta, atque earumdem usu comprobata, quibus preces et ritus ad consecrandam et administrandam Eucharistiam continentur. Libros verò qui vel aliorum sacramentorum vel alia ecclesiastica officia præscribant, Rituales appellamus, Graeci verò

Euchologium, quod nil aliud est quam collectio ecclesiasticarum precum et benedictionum, ideòque, ut Goarius explicat, Rituale sive manuale, aut sacerdotale, et pontificale commodè appellari potest. Hic non inquirimus, num sacræ Liturgiæ, quas Græci, Syri, sive orthodoxi, sive Nestoriani, sive Jacobitæ, atque Copti et Æthiopes habent, iis auctoribus acceptæ sint referende, quorum præ se nomen ferunt; num primis Ecclesiæ seculis litteris consignatæ fuerint; nec quot unaquæque Orientis Ecclesia Liturgias habeat, quotque libros quibus ecclesiastica officia continentur. Hæc enim eruditis investiganda relinquimus. Nobis enim sat erit ostendere omnes Orientalium Liturgias, non secus ac Latinas, eam perficiendæ atque administrandæ Eucharistiæ formam continere, quam à primis temporibus Christi Ecclesia adhibere consuevit; Orientales, tum à Latinis, tum etiam invicem, ritibus tantum qui merè cæremoniales sint, disside- re; ac denique nonnulla notare, quæ observatu digna videntur, ut tum Liturgias, tum reliquos Orientalium libros ab iis emendari queant erroribus, qui schismaticorum malitiâ in eosdem irreperint.

Ita inter se Liturgiæ omnes conveniunt tum Orientales, tum Occidentales, ut ab uno fonte, Apostolorum scilicet exemplo et præceptis, ad omnes Ecclesias promanasse certissimè agnoscantur. Neque aliunde tanta in divinis mysteriis celebrandis conformitas esse potest, quanta est in Liturgiis, quas ab antiquis temporibus tum Occidentis, tum Orientis Ecclesia usurpat, quam ex communi ac notâ traditione nasci potuit. Ita verò invicem convenire Liturgias omnes, quas diximus, tum legentibus illicò sit manifestum, tum etiam ex partibus liquet, quibus constant. Omnes à Sacerdotibus sacram Eucharistiam fieri præscribunt, qui sacra vasa, eaque pretiosa, et vestes itidem sacras adhibeant, et in altari celebrent, quod omnibus in magnâ veneratione est: omnes exhibent præparatorias orationes et cæremonias, Scripturarum lectiones, psalmorum cantus, orationes pro vivis et defunctis, memoriam Sanctorum, osculum pacis, præfationem, quæ initium anaphoræ propriè dictæ, sive canonis est, orationes pro donorum oblatione, recitationem historicæ institutionis Eucharistiæ cum Christi verbis quæ ejusdem nomine à sacerdote proferantur, invocationem Spiritûs sancti, orationem Dominicam, fractionem hostiæ, atque ejusdem communionem, ac confessionem Corporis et Sanguinis ejusdem Domini nostri Jesu Christi. Tanta conformitas, in tot loco dissitis ac communione à multis seculis separatis Ecclesiis, non aliunde oriri potuit, quam ex communi per antiquos Patres ab Apostolis acceptâ traditione. Atque hinc patet Liturgias omnes quæ sunt apud Orientales in usu, non modò inter se, sed etiam cum Latinis ad rei substantiam, quod spectat, omninò convenire. Itaque rituum diversitas, quæ in iis inest, tota est circa ritus qui merè cæremoniales dicuntur, et circa formulas et ordinem precum, ac circa alia quæ instituta à Patribus perficiendæ Eucharistiæ formam non variant. Sed licet ita se habeat hæc rituum diver-

sitas, tamen quisque ex Ecclesiæ præcepto eos adhibere tenetur, qui in propriâ Ecclesiâ usu recepti, et consuetudine comprobati sint. Nonnulla, quæ ad hujusmodi differentiam spectant, alibi indicabimus, ubi de materiâ et formâ, ministro et subjecto sacramenti Eucharistiæ ac cæremoniis nonnullis agemus. Interim nonnulla de liturgicis ac ritualibus libris Orientalium dicemus.

Cum hæreticorum schismaticorumque malitiâ tum in Liturgias, tum in alios Orientalium libros errores irreperint, circa eorundem emendationem ac usum, duæ quæ sequuntur observandæ sunt regule. Prima: *Phrases quæ exprimerè possint hæreses quæ in illis locis vigeant, sunt omninò tollendæ.* Hinc à Nestorianorum libris non solum expungi debent dictiones ille quæ indicare videntur duas inesse in Christo personas, quarum una in alterâ inhabitet, vel cum alterâ conjuncta sit per amorem, ac per honoris, potentie, dignitatisque communicationem; sed etiam verba illa quibus beata Virgo Christi Mater appelletur; ibi enim Christiparæ nomen pro Nestorianismi tessera habetur, illiusque usus prohibitus omninò censendus est; sicuti in Antiochenâ Synodo, circa finem tertii seculi prohibitum fuisse à nonnullis asseritur, appellare Dei Filium, seu Verbum *omousion* Patri, quod à Paulo Samosateno ejusque sectatoribus hujusmodi Verbum adhiberetur ad indicandum Filium non esse à Patre distinctam personam, et in Ephesinâ synodo Mariam appellari Christiparam, quia hæc voce Nestoriana hæresis ab hæreticis significabatur aut occultabatur. Ex Jacobitarum verò libris non solum tolli debent verba illa quibus una in Christo natura post unionem designari videatur, sed etiam additio illa facta Trisagio, quam supra diximus, quæ Jacobiticæ hæreseos aliquando habita est tessera, ac vehementer Jacobiticæ hæreseos suspicionem ingerit. Imò hæc de causâ Armeni cogendi sunt ad miscendam cum vino aquam in missâ, quòd fama sit ab hujusmodi mixtione abstinere, ne duplicem in Christo naturam post unionem profiteri videantur. Altera regula: *Ex omnibus Liturgiis Orientalibus, ubi sanctorum memoria celebratur, expungi debent nomina schismaticorum et hæreticorum.* Nam præterquam quod falsò inter sanctos recenseantur qui extra Ecclesiæ communionem obierunt; memoria hæc schismatis sive hæreseos professio est. Sunt autem nomina hæc vel Nestorii, vel Dioscorii, vel Severi, aut aliorum qui in hæresi sive schismate mortui sunt.

In iisdem Liturgiis schismatici vel hæretici patriarchæ, sive episcopi commemoratio fieri non potest. Nam id esset cum iisdem in divinis communicare, ac probare quodammodò schisma vel hæresim. Imò in iis locis Romani Pontificis commemoratio fieri omninò debet: tum quia hæc commemoratio tessera est communionis cum eodem Pontifice, tum etiam quia ibi necessaria est ad tollendam schismatis suspicionem, et ad fidem illam profitendam, quam schismatici, negando primatum summi Pontificis, contemnunt. Huc spectat motum primum, quod Benedict. XIV. in primâ de revò-

euchologii Græci editione epistolâ proponit: *Sciendum est, inquit, quòd sacerdotes, qui euchologio sunt usuri, nòsse debent ecclesiasticos sanctorum patrum canones, et catholicæ Ecclesiæ constitutiones, ne divina administrantes Sacramenta, aliaque peragentes officia, errare comperiantur. Cum igitur in sacrâ Liturgiâ commemorationes fieri soleant, oportet primum quidem Romani Pontificis commemorationem agi, deinde proprii episcopi et patriarchæ, dummodò catholici sint. Quòd si alter eorum, vel ambo sint schismatici, sive hæretici, eorum commemoratio nequaquam fiat.* Id autem decreto consonum est congregat. habitæ 1 maii, ann. 1745, ac à Pontifice maximo probato, quo instructionem hanc euchologio præmittendam præcipiebatur. Omnes Latini sive Ambrosianum, sive Mozarabicum, sive alium quemcumque ritum habentes, in missâ Romani Pontificis commemorationem faciunt, quod argumentum est antiquum esse, et à primis deductam temporibus hanc in Latînâ Ecclesiâ consuetudinem. In Græcâ quoque Ecclesiâ à multis seculis hanc fieri consuevisse commemorationem, et nonnisi ortos schismate sublatam, facillè conijcimus. Nam Romanus Pontifex Acacium Constantinopolitanum antistitem communione privavit, quod ann. 484 inaudito ad eam diem temeritatis excessu Felicis III, Romani Pontificis nomen è diptychis abraserit, cujus damnationi Græca quoque Ecclesia subscripsit sub Hormisdâ Pontifice, ac Justino imperatore. Erat itaque in sacris diptychis Romani Pontificis nomen; pro eo ergo nominatim orabant Græci inter missarum solemnias. Quod quidem magis magisque comprobatur ex eo quòd Michael Cerularius, Photiani schismatis instaurator, ad alios patriarchas Orientis scripserit, ut videre est apud Cotelierum t. 2 Monum. Eccl. Græcæ, n. 9, p. 140, ac miratus sit, quòd nomen Romani Pontificis in sacris diptychis recensere; cui Petrus patriarcha Antiochenus ita respondit epistolâ ab eodem Cotelerio in citato opere relatâ: *Ad hæc ego quoque testis sum omni exceptione major, alique necum plures eorum, qui in Ecclesiâ præcellunt, quòd sub beate memoriæ patriarchâ Antiochiæ Domino Joanne Papâ Romæ, ipse etiam Joannes nominatus in sacris diptychis referretur. Constantinopolim præterea ante hos annos quadraginta quinque ingressus reperi, sub sanctæ memoriæ patriarchâ Domino Sergio, prædictum Papam in sacrâ Missâ cum aliis patriarchis referri.* Accedit etiam post natum in Græcis schisma nunquam agi cœptum de unionem cum Romanâ Ecclesiâ instaurandâ, nisi ea in antecessum admissa conditio fuerit, ut sacræ Liturgiæ Romani Pontificis commemoratio insereretur. Hanc sanè conditionem Michaeli Palæologo an. 1163, unionem optanti, Urbanus IV, proposuit, teste Nicetâ lib. 5, c. 2; eandemque conditionem proposuit in concilio Lugdunensi, ann. 1275, Beatus Gregorius X, eamque à Græcis admissam fuisse; ac executioni demandatam, asserit Pachymeres, lib. 5, c. 32, ubi ait: *Ex hoc legatorum adventu pacem factam referentium, duo consecuta sunt, vi prius conventorum, exauctoratio patriarchæ, et Papæ in sacro commemoratione publica.* Id etiam in Florentinâ synodo actum

fuisse testatur quoque Sylvester Sguropulus schismaticus scriptor in Hlistor. Conc. Flor. sess. 10, c. 12. Eademque præmissâ conditione tentatâ iterum fuit concordia à Constantino, dum ad Nicolaum V, legatos pro eâ iterum obtinendâ misit. Hujus autem commemorationis necessitas ex eo patet, quia hæc membrorum cum Ecclesiæ capite communionis est tessera. Hinc Apostolica Sedes Græco-Italis imperavit, constit. *Etsi pastoralis*, ut hanc commemorationem facerent. Et à variis Orientalis ritus Christianis in synodis id constitutum legimus. In synodo Zamosciæ à Ruthenis habitâ, 1710, et in eâ, quæ in monte Libano à Maronitis celebrata fuit anno 1736, in quâ, tit. de Symb. fidei, num. 12, habetur: *Sanctissimi Romani Pontificis commemorationem, tam in missis, quàm in divinis officiis, ante reverendissimi domini patriarchæ nomen, ut hactenus consuevimus, celebrare non omittamus.*

In Liturgiis Copticis, et aliorum Orientalium tolerari non possunt preces pro principibus, quas ita expriment, ut se orare dicant pro orthodoxis, et fidelibus principibus, si hoc nomine designari velint principes Jacobiticæ, vel Nestorianæ sectæ; secus verò si pro verè orthodoxis principibus orare contendant. Imò si hac intentione orent, permittendæ sunt orationes quoque illæ, in quibus se orare aiunt pro principibus nostris, cum hujusmodi preces ad catholicos principes dirigantur: ut testati sunt Cophti. Hic verò notare necesse est, aliud esse orare ut infideles ac etiam hæretici, fidei lumen, aliaque bona obtineant, quæ iisdem ad animæ salutem prodesse possint; aliud eorum in missâ commemorationem facere. Primum licet, ac Ecclesia etiam Latina in feriâ sextâ in Parasceve exemplo comprobatur suo: atque hoc sensu intelligendi sunt Patres, qui cum Tertulliano ad Scapulam, cap. 2, antiquos Christianos pro imperatoribus sacrificasse scribunt; neque enim aliud imperatoribus optasse credimus, nisi verum bonum, ac æternæ salutis consecutionem, quæ Christianæ Religionis est finis. Alterum verò nec nunc, nec primis temporibus licuit. Nam commemoratio de quâ loquimur, communionis tessera est. Quis verò dicat in divinis cum hæreticis ac infidelibus Ecclesiæ communicare licere? Itaque horum in sacris commemorationem facere non licet. Id verò non obstat, quominus in Græcis aliorumque orientalium Liturgiis commemoratio relinquatur imperatoris et regum, cum orationes mentis proposito dirigantur, cumque Orientales omnes pluries professi sint, se hoc semper propositum animo habere, ut pro orthodoxis principibus ac Christianis regibus orent. De Coptis supra diximus, de Græcis verò Catholicis testatur id Goarius in not. ad Eucholog. Græc. pag. 38.

Præter ea quæ notata sunt, tria observanda occurrunt, quæ Apostolica Sedes circa ecclesiasticos orientalium libros instituit, tum ut schismaticorum errores prævenerant, tum etiam ut sarta atque tecta sevelitur derivata ex antiquis Patribus disciplina. Benedict. XIV, Constit. *Etsi pastoralis*, quæ est pro Italo-Græcis, § 6, n. 18, hæc habet: *Quia in ecclesiasticis Græcorum*

libris nonnulli errores irrepserunt, quibus primævæ Ecclesiæ Græcorum puritatem fraude potissimum ac doctis schismaticorum corruptam esse orthodoxi dolent; idcirco pastoralem Latinorum ordinem, in quorum diocesis ibidem Græci et Albanenses degunt, vigilantiam per præsentem nostras litteras excitamus, ut omni studio curent, non aliis Græcos ipsos, seu Albanenses, tam prælatos ac presbyteros seculares quam regulares, ecclesiasticis libris in sacramentorum administratione, et missis divinisque officiis celebrandis, uti, nisi iis qui per congregationem à sanctâ Sede Apostolicâ emendationi librorum hujusmodi deputatam, correcti typisque impressi fuerint. Deinde constit. cujus initium est *Demandatam*, quæ est de ritibus Melchitarum, § 11, ait. *Ut autem à sacerdotibus Græco-Melchitis in sacris mysteriis peragendis una et eadem cæremoniæ ratio, iidemque ritus serventur, et ne aliqua sensim in iisdem obrepant difformitas, mandavimus typis congregationis de propagandâ fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiæ, juxta rubricas remotissimâ antiquitate firmatas, quod, absolutâ editione sacrorum librorum ritus Coptici, qui sub prælo sunt, incessanter impleri curabimus.* Denique § 21 ejusdem constit. de Monachis agens, Græco-Melchitis, inquit: *Nullius verò generis libros aut folia sine præviâ approbatione et licentiâ episcopi diocesani, et patriarchæ prædictorum edere possint, atque insuper nullum de rebus sacris librum aut folium publici juris faciant inconsultâ Sede Apostolicâ.* Quod si novas sacrorum librorum ab eadem sanctâ Sede jam probatorum editiones fieri contingat, onus erit patriarchæ et episcoporum Catholicorum, inspicere, ne ullâ in re discordent ab editionibus approbatis.

Hæc quoad ecclesiasticos orientalium libros, quibus addendum censemus, prodiisse jam summâ curâ ac numeris omnibus absolutum Eucharistiarum Græcorum anno 1734, typis congregat. de propagandâ fide, ejusque usum omnibus à summo Pontifice Benedict. XIV, commendari.

Venio nunc ad disciplinam indicandam, quam in sacris Liturgiis celebrandis à Latinis diversam habent. Jam dixi de iis quæ ad Eucharistiæ materiam et formam, ministrum atque subjectum spectant, plura alibi reperiri. Hic itaque nonnulla unicè exponam de loco in quo sacrum fieri debet; de missis, quæ eodem die in uno altari celebrari queant; deque præsanctificationum missâ juxta Orientalium ritum statis temporibus celebrandâ, atque ea explicabo quæ sunt ab Apostolicâ Sede definita.

A primis Ecclesiæ temporibus altaria in quibus Eucharistia celebrari debet, episcopi benedictione consecrari solent, atque hujusmodi consecrationem necessariam esse, ut licitè sacrum fiat, Ecclesiæ omnes, tum Orientis, tum Occidentis unanimitè consensu asserunt. A multis seculis diversa est Latine à Græcâ Ecclesiâ disciplina. In Ecclesiâ Latinâ incruentum missæ sacrificium celebrari nequiquam potest, nisi super altari, quod vel totum ritè consecratum fuerit, vel saltem superimpositum habeat consecratum lapideum, qui tabula altaris nuncupatur. Græci autem

Ecclesiâ à pluribus seculis, ubi altari solemnè consecratione totum dedicatum non fuerit, loco lapideæ hujusmodi tabule, super altaris mensâ aptare solent linteum quoddam episcopali benedictione consecratum, in cujus angulis sanctorum reliquiæ reconditæ sunt, quodque vocatur *antimension*, et super ipso sacra mysteria conficiuntur. Nunquam Apostolica Sedes hunc Orientalis Ecclesiæ ritum improbavit; sed cum non solum in partibus Orientis, verum etiam in ipsâ Italiâ Græcis et Albanensibus observare permisit, ut videre est tum in Clementis VIII instructione, tum etiam in constitutione sæpè à nobis laudatâ *Etsi pastoralis*. Latinis verò super Græcorum antimensis missas celebrare vetitum est mox citatâ constitutione, § 6, ubi num. 17, hæc habentur: *Si Græci velint accipere altaria portatilia ab episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus, tolerantur eorum antimensia, sive throni super altaria lapidea ponendi, cum celebrant.* Et n. 59: *Latinis presbyteris Latino ritu in Græcorum catholicorum ecclesiis celebrantibus, si careant proprio altari portatili lapideo, super antimensis, seu thronis Græcorum sacrum facere non licet.* At S. M. Benedictus XIV, anno 1751, constit. quæ incipit *Imposita nobis*, justis de causis concessit missionariis aliisque sacerdotibus Latinis in totâ Russiâ Polonicâ commorantibus, ut in Ecclesiis Ruthenorum unitorum, deficientibus lapideis altarium tabulis ritè consecratis, super sacris eorundem Ruthenorum antimensis missarum sacrificia celebrare, atque etiam ut in hujusmodi celebratione eorundem calicibus stanneis uti liberè et licitè possint et valeant (1).

Nota. Clemens VIII, anno 1602, permisit ut *Sacerdotes Rutheni, non schismatici, in Ecclesiis Catholicorum ritus Latini, altaribus, calicibus et vestibus sacris eorundem Catholicorum uti, et missam celebrare possint in casu necessitatis, ac etiam solum devotionis causâ, dummodò ritu Rutheno celebrent.* Et è contra sacerdotes ritus Latini in Ecclesiâ Ruthenorum, non schismaticorum, altaribus, et calicibus, ac vestibus sacris uti, et missam celebrare valeant, ritu tamen Latino; dummodò prædicta servantur secluso omni scandalo, et de licentiâ prælatorum et rectorum ipsarum Ecclesiarum.

Tum in Oriente, tum in Occidente antiqua consuetudo erat, ut in unâ ecclesiâ unicum altare inesset, in quo semel tantum in die celebraretur. Hæc verò consuetudo jamdiu in Ecclesiâ Latinâ mutata est: quippe à pluribus seculis plura in ecclesiâ quâlibet altaria habentur, atque in uno eodemque plura eodem die sacrificia celebrantur. At in Oriente, si Maronitas excepias, paucosque alios, qui non à multis annis Latinorum sacerdotum morem imitantur, omnes fermè antiquam consuetudinem servant. Quam quidem consuetudinem ex universæ Ecclesiæ consensu derivatam, nonnisi Apostolicæ Sedis auctoritas mutare potest. Hæc autem permittit Græcis presbyteris, qui in Italiâ insulisque ei adjacentibus degunt, ut, si velint, morem

(1) Ritu tamen Latino sacrum agere illis injunctum est.

servent ex antiquissimo, et hactenus servato ritu derivatum, nonnisi semel in die per unum sacerdotem in parochialibus ecclesiis celebrandi; concedit tamen ut in suis parochialibus vel aliis ecclesiis, præter altare majus, alia etiam minora altaria habeantur, in quibus sibi liceat pro sacerdotum numero plures in die missas celebrare. Const. *Etsi pastoralis*, § 6, n. 8 et 9. At Græco-Melchitis postulantibus ut ad satisfaciendum pietati sacerdotum et multiplicibus fidelium oblationibus, prædictum ritum antiquitate commendatum immutari permitteret, et in ecclesiis Libani et Ante-Libani plures missas eodem die super eodem altari offerendi sacerdotibus fieret potestas, Benedictus XIV, const. *Demandatam*, petitioni minimè indulgendum censuit. Permisit tamen, juxta decretum latum die 31 martii 1749, ab aliquibus ex venerabilibus fratribus sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus negotiis propagandæ fidei præpositis, ut alia altaria in loco ecclesiæ apto erigi possint. Si autem altarium numerus celebrantium et offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem altari unâ cum episcopo vel alio sacerdote sacrificium peragente, concelebrare, ita tamen ut sacris vestibus more celebrantium induti, unusquisque totam liturgiam integrè recitet, et verba consecrationis proferat, perinde ac si sacrosanctum sacrificium singulatim conficerent.

Hujusmodi autem sacrificium singuli sacerdotes juxta mentem eorum qui voluntarias oblationes exhibent, licitè valeant applicare. Quòd si secundæ et ultiores oblationes pro ejusdem sacrificii applicatione superaddantur, sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere fideles posteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eundem finem acceptis; et nisi iidem offerentes unicâ missæ celebratione se voti compotes fore declarent, sciat se unico sacrificio plurium voluntati minimè satisfacturum. Eorum verò mentem, qui pro sacrificio obtulerunt, nunquàm à sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem particularum, et commemorationem quæ in panis preparatione ante missæ sacrificium fieri solet; cum omninò necessaria sit integra concelebratio, nisi de eorundem offerentium voluntate aliter fiat.

Ex græco et Orientali hoc ritu, inquit idem sanctissimus Pontifex Epist. Encycl. ad mission. per Orient. deputatos, nonnulli occasionem arripuerunt revocandi in dubium an privatis missis, quæ ab uno sacerdote celebrantur, in Orientali et Græcâ Ecclesiâ locus esse possit, cum in Græcis templis unicum altare existat, unicum ad illud missæ sacrificium offeratur, et sacerdotes cum episcopo celebrent, aut cum sacerdote, qui primi presbyteri munere fungitur. At privæ etiam missæ usus, juxta Orient. līs Ecclesiæ disciplinam, ex can. 31 conc. Trullani, et ex notis quibus illum Balsamon explicavit, satis validè vindicatur, atque adeò frequentis sacerdotum cum episcopo celebrationis ritus, et intacta pariter privatarum missarum consuetudo in Orientali Ecclesiâ permansit. In commodum verò sacerdotum, qui privatum missæ sacrificium offerre cupiunt, salvâ semper consuetudine, ut ad unum altare unum tan-

tummodò sacrificium in dies singulos offeratur, Græci constituerunt *paraclesias*, de quibus Allatius in Epist. ad Joannem Morinum loquitur. Sunt autem *paraclesiæ* oratoria quædam ecclesiæ contigua, in quibus altare inest, in quo sacerdos celebret, qui in alio, ubi alter celebraverit, sacrum facere nequit. Refert quoque Goarius unam templi Græcorum formam, in quâ secundum altare reperitur, in usum Latinorum sacerdotum positum. Ex quo constat non solum Græcos privatas missas probare, sed et Latinos in Græcorum ecclesiis, ac Orientales in Latinorum altaribus, ubi proprium desit, celebrare posse, quin ea rituum permixtio sequatur, quæ vetita est, sed *urbanitatis officia ita exercentur, vel potius præcepta implentur æquitalivi cujusdam juris, exposcentis ut non habenti opportunum locum ad ea peragenda quæ jure aliquo præstare jubetur, locus ipse libenti animo concedatur*, ut concludit idem Pontifex in eadem Encyclicâ, n. 42.

Est etiam in more positum apud Orientales, præsertim Græcos ut in feriis quadragesimæ, exceptis diebus Sabbati et Dominicæ, nonnisi præsanctificationum missa celebretur, quæ ei similis est, quam Latina Ecclesia semel in anno, feriâ sextâ, in Parasceve celebrat. Scilicet in quâ non consecratur hostia, sed antecedentibus diebus præsanctificata sive consecrata adhibetur. A Græcis sacra dona die dominico consecrata singulis quadragesimæ feriis, exceptis tamen sabbatis, feriâ quintâ in Ccenâ Domini, festo Annuntiationis B. M. Virginis, et aliis, si quæ sint sollemnitates, in quibus celebrari debeat, solent adhiberi. Patriarcha Antiochenus Græco-Melchita petiit ab Apostolicâ Sede, ut in prædictis quadragesimæ feriis sacerdotibus sui ritus integrum sacrificium peragendi facultatem concederet. Sed SS. D. N. Benedictus XIV, petitionem rejecit, mandavitque his de rebus: *Veteres Ecclesiæ Græcæ rubricas omninò servari, eorumque executionem sacerdotibus inculcari; eliminatâ tamen ab opinione vulgi ineptâ credulitate, quâ nonnulli arbitrari dicuntur sacerdotem utentem indumentis, et suppellectilibus, quibus alius sacerdos eadem die usus est, jejunii observantiam infringere.*

Græcis verò et Albanensibus, quos sæpè diximus in cit. const. *Etsi*, etc., induisit, *Ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis dominicis, sabbatis, et nonnullis sollemnioribus festivitibus, ex antiquo more nonnisi missa præsanctificationum celebratur, servato tamen, nec prætermisso in parochialibus ecclesiis præsanctificationum ritu, in aliis altaribus, seu ecclesiis, sive cappellis, pro suâ ac fidelium populorum devotione, missas integras quibuslibet hebdomadæ diebus, ac præsertim cum dies festi de præcepto Latine Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, et valeant.*

Nota I^a: Ægyptii seu Copti ecclesia nonnisi sine calceis ingredi fas esse credunt. Contra verò Nestoriani non solum nefas esse putant sine calceis ecclesiam ingredi; sed eam pollui arbitrantur si quis cum calceis ingrediatur. Imò pollui aiunt altaria, si presbyteri et clerici non jejuni, aut mulieres, laicique ho-

mines ad eadem accedant. Hæc autem, atque iis similia ineptæ credulitates videntur.

Nota 2°: Nestorianorum nonnulli quotidianas missas damnarunt. Sed si attendamus ad antiquam Ecclesiæ disciplinam et ad ea quæ diximus facile erroris convincuntur. In variis enim Ecclesiis primis seculis diversa fuit, atque Augustinus et Chrysostomus missæ quotidianæ usum probarunt. Augustinus, epist. 54, novæ editionis ad Januarium: *Alibi nullus dies prætermittitur quo non offeratur; alibi sabbato tantum, et dominico; alibi tantum dominico.* Chrysostomus, homil. 3, in epist. ad Ephes.: *Frustra habetur quotidiana oblatio, frustra stamus ad altare, nemo est qui semel participet.*

Nota 3°: Varia fuit etiam olim circa horam celebrandæ Liturgiæ disciplina; nimirum nocturnum tempus, matutinum, horâ tertiâ, sextâ, nonâ, et post vespertas, ut refert Martene lib. 1, de antiquis Ecclesiæ Ritibus. Id verò observatione dignum est, ne Orientales ob hanc rationem reprehendantur. Hinc sacr. congr. supr. inquis. 22 aprilis 1682, missionariis Capuccinis inter Maronitas degentibus permisit ut in quadragesimâ juxta ipsorum ritum tertiâ horâ post meridiem celebrare possent.

Diversa quoque est Latina ab Orientalis Ecclesiæ disciplinâ, tum circa horas canonicas, quas ecclesiastici recitare debent, tum circa dies festos, quos celebrant. Ad canonicas horas quod spectat, modo errores præcaveantur, qui in eorundem libros ex schismaticorum dolo irrepererint, nec quidquam occurrat quod in hæreticorum vel schismaticorum hominum honorem cedat, proprium quisque ritum tulit sequitur. Illorum verò Orientalium opinio, qui diaconos presbyteros, monachosque ad recitandum extra chororum canonicas horas non obligant, probari nequam potest. Tum quia ex antiquâ eum Orientalis, tum Occidentalis Ecclesiæ consuetudine constat, Ecclesiam eos quoque ad recitandum officium obligare voluisse, qui choro non intersint. Tum etiam quia Orientales Ecclesiæ, penes quas vigent adhuc instituta majorum, hanc obligationem fatentur: ut Græci, Syri, Armeni, alique, quod argumentum est, apud nonnullos ex solo abusu contrariam consuetudinem ortam esse, Ecclesiâ non consentiente. Tum denique, quia refert Thomas à Jesu, Gregorium XIII, Romanum Pontificem ad dubia à Maronitarum patriarchâ proposita respondisse: *Tenantur etiam omnes ordinati ad horas canonicas, saltem illi nationi consuetas, non solum beneficiati, sed etiam qui sunt in sacris sine beneficio.* Si ex iis nonnulli juxta proprium ritum aliud officium habeant recitandum in choro, aliud verò extra chorum, ut de Syris testatur Joseph. Simon. Asseman. dist. de Monophysitis, non dubito quin muneri satisfaciant suo, dum justis de causis à choro absentes, aliud officium recitent.

Quoad sanctorum festos ex Orientalibus soli Maronite Gregorianum calendarium recepere. Sed quæ huc spectant, vide in Appendice ad tract. de Legibus. Circa solemnes festivitates servanda est Eugenii IV

const., quæ tom. 2, Bull. est ordine 19. In eâ verò habetur: *Cum inter alias sit etiam cum ipsis Armenis disputatum, quibus diebus festivitates Annuntiationis B. M. Virginis, Nativitatis B. Joannis Baptistæ, et consequenter Nativitatis, et Circumcisionis D. N. J. C., ac præsentationis ejusdem in templo, seu purificationis B. V. M., celebrari debeant, satisque dilucidè veritas patefacta fuerit, tam SS. PP. testimoniis, quam consuetudine Ecclesiæ Romanæ, et omnium aliarum universaliter apud Latinos et Græcos; ne igitur in tantis celebritatibus dispar sit Christianorum ritus, unde perturbandæ charitatis occasio possit oïri, decernimus tanquam veritati et rationi consentaneum, et juxta totius reliqui oïbis observantiam, ut ipsi etiam Armeni festum Annuntiationis B. M. V. die 25 martii, Nativitatis B. Joannis Baptistæ 24 junii, Nativitatis verò secundum carnem Salvatoris 25 decembris, Circumcisionis ejusdem 1 januarii, Epiphaniæ 6 ejusdem januarii, Præsentationis D. in templo seu Purificationis Dei Genitricis 2 februarii debeant solemniter celebrare.*

De Orientalium circa jejunium disciplinâ plura disputavimus alibi, atque satis explicavimus Græcorum ritum et obligationem quâ quisque tenetur juxta propriæ Ecclesiæ consuetudinem jejunare. Hic autem ubi veluti in propriâ sede, de diversâ quæ in variis Orientis Ecclesiis viget jejunandi disciplinâ tractamus, ea exponimus quæ sunt prætermissa. A Mingrelensibus exordium sumimus, qui licet propriâ linguâ in sacris peragendis utantur, Græcum tamen ritum servant. Ii quatuor quadragesimas habent, ut scribit Verricellus q. 3, sect. 1; prima ante Pascha, quæ incipit à quadragesimâ; altera post Pentecosten; tertia ante Virginis Assumptionem, eaque initium sumit à die primâ augusti. Quarta, adventûs domini per quadraginta dies. Nonnisi post solis occasum, Græco more, cœnant, quamvis interdiû, sicut et Græci, nulli scrupulo ducant fructus aliquos comedere. A carnibus abstinent, imò per tres hebdomadæ dies etiam à piscibus. In majori hebdomadâ vinum non gustant; et nobiles quoque mulieres totâ eâ hebdomadâ, quamvis excessiva sint frigora, nudis pedibus incedunt, et tribus ejus ultimis diebus nihil omnino cibi accipiunt. Severissimæ sunt apud eos jejunii leges, nec in abstinentiâ à carnibus pro ætate aut lethali infirmitate conceditur dispensatio; Græcorum Patrum præcepta observantes, ex quibus S. Basilii in orat. de Jejunio ait: *Ne quis se excludat à numero jejunantium, in quo omne hominum genus, omnis ætas, omnes dignitatum formæ censentur.* Ita citatus auctor, qui longo tempore in regione illâ commoratus est.

Syrorum Jacobitarum jejunia ita describit Gregorius Barhebræus ab Asseman. relat. t. 2. Bibliotheca Orient. pag. 304. « Quinque sunt jejunia celeberrima populo Syrorum, præter feriam quartam et sextam. Primum jejunium Quadragesimæ; alterum Apostolorum; tertium Migrationis, sive Assumptionis B. M. V.; quartum Nativitatis; Quintum denique Nativitatis. Et jejunium quidem Quadragesimæ, cum illud hebdomada Passionis salutaris subsequatur, octo supra

quadraginta diebus absolvitur. Apostolorum verò jejunium à feriâ secundâ post Pentecosten usque ad vicesimam nonam diem junii, in quâ festività Petri et Pauli celebratur, Occidentales observant; Orientales verò usque ad complementum quinquaginta dierum. Jejunium autem Migrationis à calendis augusti ad decimam quintam usque diem protrahitur. At jejunium Nativitatis sunt qui à quintâ decimâ novembris auspiciantur; alii à calendis decembris inchoant: nonnulli verò à decimâ decembris per duas hebdomadas observant. Denique jejunium Ninivitarum à feriâ secundâ, quæ tribus hebdomadis quadragesimale jejunium præcedit, usque ad feriæ quintæ matutinum observant Orientales; Occidentales verò usque ad matutinum sabbati. » Notat hic clar. Asseman. nomine Orientalium venire hic Jacobitas in Assyriâ et Mesopotamiâ sub Mafriani potestate constitutos: Occidentalium verò alios Jacobitas, qui in eadem Mesopotamiâ, et in Syriâ propriè dictâ, et in Phœnicâ atque Ciliciâ et Palestinâ et Armeniâ sub jurisdictione patriarchæ ejusdem gentis vivunt. Iis citatus auctor canonem addit Cyriaci patriarchæ de jejunio feriæ quartæ et sextæ, in hæc verba: *Presbytero aut diacono, aut sexio utriusque fidei, qui vicesimum ætatis annum excedit, fas non est solvendi jejunium feriæ quartæ et sextæ, exceptis quinquaginta diebus Pentecostes, præterquam si morbo aut pressurâ, aut vi aliquâ detentus sit aut mulier gravida vel lactans.*

Syri Nestoriani ab iis quos diximus, haud multum dissident in jejuniî disciplinâ. Præter ferias quartas et sextas quibus per anni circulum jejunant, septem jejunia Orientales Nestoriani colunt, ut ex antiquo eorundem auctore refert cit. Asseman. Primum jejunium Quadragesimæ per septem integras hebdomadas, à dominicâ, quam illi ingressum jejuniî, eos verò Quinquagesimæ dicimus. In hujusmodi jejunio ab aliis Orientalibus dissident, quòd sabbatis quoque et dominicis jejunent. Alterum jejunium Apostolorum vocatur, per totidem hebdomadas à feriâ secundâ post Pentecosten, usque ad primam æstatis, quæ septima est à Pentecoste, et in quâ festum duodecim Apostolorum celebrant. Tertium jejunium Migrationis B. M. V., ut supra. Quartum jejunium Eliæ, seu Crucis per hebdomadas septem à dominicâ primâ Eliæ, quæ quartam æstatis sequitur, usque ad feriâ sextam quartæ hebdomadæ Crucis, seu septimæ Eliæ. Quintum jejunium Nativitatis, seu Annuntiationis, per quatuor hebdomadas, à Dominicâ primâ Annuntiationis, quæ proximior est calendis decembris, usque ad diem vicesimam quintam ejusdem mensis, in quâ Nativitas Christi celebratur. Sextum jejunium Niniviticum, seu Rogationis per tres dies à feriâ secundâ tertiæ ante jejunium quadragesimale hebdomadæ usque ad matutinum feriæ quintæ ejusdem hebdomadæ. Septimum denique jejunium Virginum, tribus post festum Epiphaniæ diebus. Quæ quidem jejunia, exceptis quadragesimali, Assumptionis, et Ninivítico, aliter hodiè à Nestorianis fiunt: nam jejunium Crucis seu Eliæ, et jejunium Virginum omninò sublata sunt. Jejunium

verò Apostolorum à feriâ secundâ post Pentecosten usque ad vicesimam nonam junii, hoc est, usque ad festum Apostolorum producitur; jejunium Nativitatis seu Annuntiationis, à calendis decembris usque ad diem 25 ejusdem exclusivè. Inò Ebediesus Sobensis ex Gabrielis metropolitæ Bassorensis auctoritate ostendit, seculares seu laicos ad jejunia Apostolorum, Eliæ et Annuntiationis nequaquam adigi; secus verò monachos, quos ait ex consuetudine jejunare totum quidem jejunium Annuntiationis, duas tantum hebdomadas jejuniî Eliæ, et Apostolorum.

Nota 1°: Tam Nestoriani quàm Orientales Jacobitæ juxta morem à majoribus acceptum, jejunium feriæ quartæ et sextæ (idem de aliis) à vespere exeuntis feriæ tertiæ et quintæ inchoant, idemque exeuntis feriæ quartæ et sextæ vespere solvunt, id est, ab occasu ad occasum solis perducunt; non verò ut Latini, Græci et alii Orientales à mediâ nocte ad mediam noctem protrahunt. Id verò notari debet, ne ob consuetudinem ritè ex majoribus derivatam, reprehendantur (non enim plus Nestorianis jejunant, qui à cibus abstinent à mediâ nocte ad mediam noctem, sive à matutino ad matutinum, vel à meridie ad meridiem); et ut tollantur abusus, si qui sint in iis partibus, circa hujusmodi jejuniî disciplinam.

Nota 2°: Nestoriani non modò inchoant jejunium in die dominico, sed etiam omnibus dominicis et sabbatis quadragesimæ jejunant. Hinc Abrahamus Abrazæ patriarcha, Barhebræo teste, præcepit ut in sabbatis et dominicis jejuniî quadragesimalis sub vesperam liturgia celebraretur, quod à Georgio patriarchâ ante institutum fuisse affirmat Georgius Arbelensis. In hoc autem Nestoriani tum ab universæ Ecclesiæ disciplinâ, quæ vetat die dominico jejunare, tum ab Orientalis Ecclesiæ more recedunt, quæ solo majoris hebdomadæ sabbato jejunare solet. Hujus autem mutationis causam hanc fuisse refert Barhebræus, quòd cum catholico significatum fuisset quosdam die dominicâ, acceptâ oblatione, inde egressos, in quodam horto lautum convivium instruxisse, legem ipse constituerit, quâ prohibebatur dominicis et sabbatis per diem fieri oblationem, ac vespertinis horis eam celebrari præcipiebatur.

Nota 3°: Jejunia Ninivitarum et Virginum, ortum ducunt à supplicationibus quas episcopi, dum populi calamitatibus premerentur, indixerunt. Primum itaque Ninivitarum jejunium dictum est, quòd episcopus, cum populus peste affligeretur, indictis supplicationibus Ninivitarum usus sit exemplo, tum ut populum moveret Ninivitarum instar ad pœnitentiam agendam in cinere et cilicio, tum etiam ut in eo excitaret atque foveret spem divinæ illius miserationis quam experti sunt Ninivitæ. Alterum verò jejunium Virginum appellatur, quòd ex supplicationibus originem habeat, eâ occasione indictis, in quâ rex Arabum, sive, ut alii malunt, Persarum, ex urbe Hirtâ quadraginta virgines ut sibi adducerentur imperaverat. Ob beneficia sive gratias quas per illas supplicationes obtinuerunt, statuere ut quotibet anno jejunia hujusmodi celebraren-

tur. Vide Asseman. tom. 2 Bibl. Orient. pag. 423 et seq., ubi advertit meritò ex hâc ratione confutandos esse recentiores nonnullos, qui in Artziburio Armeniorum (quod idem cum jejuniò Ninivítico Syrorum est) errores hæresesque comminiscuntur.

Cophiti et Æthiopes qui eorum disciplinam sequuntur, præter jejunium ferie quartæ et ferie sextæ, tribus diebus post dominicam Septuagesimæ jejunare solent; ac præter Quadragesimam, quam à feriâ secundâ post Quinquagesimam auspicantur, jejunia colunt, Adventûs scilicet, quod festum Nativitatis D. N. J. C. præcedit, Assumptionis B. M. V., à primâ augusti ad quartam decimam *inclusivè*, et sanctorum Apostolorum, quod exordium sumit à die qui festum Pentecostes subsequitur, et protrahitur usque ad festum Apostolorum, quod 29 junii celebratur. Ita rem narrant monachi ritûs Cophti, qui Romæ in cœnobio sancti Stephani, vulgo *dè Mori*, commorantur, in supplici libello, quem S. M. Benedicto XIV exhibuerunt, quique dispensationem obtinuerunt, quâ permittitur, tum eisdem monachis, tum aliis in eodem S. Stephani monasterio commorantibus, *ut non ad alia jejunia teneantur quàm ad jejunia Quadragesimæ à feriâ 4 Circum usque ad Pascha Resurrectionis, et à die tenæ post dominicam primam Adventûs, usque ad Natale Domini, et ad reliquas vigilias, et quatuor anni tempora, juxta morem sancte Romane Ecclesiæ*; eâ tamen lege et indultum nonnisi ipsis in Urbæ aut in aliis Italiæ partibus extendatur.

Armeni non ubique eadem jejunia servant. Quamobrem præter ea quæ alibi notavi, nonnulla hic observare opere pretium duxi, quæ ex Epistolâ deprompsi ad illustrissimum Lercarium sacr. Congreg. de propagandâ fide à secretis missâ, in quâ Armenorum jejunia describuntur, qui Constantinopoleos commorantur. Sunt autem quæ sequuntur: Primò, omnes Armeni tum catholici, tum hæretici à feriâ secundâ Quinquagesimæ, quadragesimalis jejunii exordium sumunt; hæretici verò à piscibus abstinent, Catholici utuntur. Secundò, feriâ quartâ et sextâ non servant unicam comestionem, sed tum orthodoxi, tum hæretici à carnibus et lacticiniis abstinent; hæretici verò etiam à piscibus. Si in hujusmodi dies incidat festum Nativitatis D. N. J. C., omnes carnibus vescuntur: sicut etiam à Paschate ad Ascensionem; licet hoc tempore Catholicorum nonnulli, ne scandalo sint, à carnibus aliquando abstineant. Tertiò, hæretici ante Nativitatis festum, quod die octavâ januarii celebrant, septem diebus jejunant, atque in vigiliâ jejunium ad vesperam usque protrahunt, tum sacrum faciunt, ac deinde cænant, utunturque in eâ lacticiniis et ovis. At Catholici in vigiliâ duntaxat Nativitatis, cujus festum diverso ab hæreticis die celebrant, jejunare solent, ac etiam à piscibus abstinent. Missam verò, quam juxta proprium ritum celebrare deberent, vitandæ persecutionis causâ, plerumque omittunt. Autè Epiphaniæ verò ut hæretici, ita et ipsi septem diebus jejunant. Quartò, festum Assumptionis B. M. V. semper die dominico celebrant, et die lune ad sabbatum usque, quo

die lacticiniis utuntur, jejunare solent: eâdem ratione jejunia servant, quæ præcedunt festum Transfigurationis, et festum Exaltationis sanctæ Crucis. Quintò, à feriâ secundâ post Pentecosten ad feriam sextam jejunium colunt, quod vocant sancti Eliæ; ejusdemque rationis sunt alia jejunia, sancti Gregorii illuminatoris, sancti Jacobi episcopi, S. Sergii martyris, ac S. Gregorii quem Thaumaturgum appellant, in quibus à feriâ secundâ ad sextam jejunant; sabbato verò antevertente festo, quod die dominico semper celebratur, comedunt etiam carnes. In iis hæretici unicam comestionem servant, quam ad vesperam protrahunt; meridie verò parùm tantùm cibi sumunt, et in comestione pisces non respuunt. Catholici verò solam abstinentiam à carnibus et lacticiniis servant.

Nota 1°: In iis quæ narrata sunt, quatuor observare necesse est. Primò, Armenos juxta proprium ritum missam quandoque ad vesperam usque protrahere nonnullis jejunii diebus. Id verò reprehendi nequit; imò et Græcis ipsis in Italiâ commorantibus, constitutione pluries citata *Etsi pastoralis*, permissum est. Usus autem lacticiniorum et ovorum in cenâ, quam post missam vigiliæ Nativitatis, aut etiam sabbati sancti habere solent, permitti non potest si Latinorum Græcorumque more à mediâ nocte jejunii exordium sumant: hoc enim In casu lacticinia et ova, ac fortassè etiam pisces Armenorum disciplina prohibet. At si jejunium à solis occasu cum aliis, quos supra diximus, auspicantur, contra jejunii disciplinam non peccant, si lacticiniis, ovisque ac etiam carne post solis occasum utantur; tum enim jejunii dies omninò transiit. Nec dubito quin ex hâc jejunandi ratione usus hujusmodi initium habuerit: mutato verò jejunii initio, usus ille, abusus evasit, adeoque tollendus est. Secundò, etiam Catholicis abstinendum esse à piscibus, feriâ quartâ et sextâ ac iis quadragesimæ diebus, in quibus hæretici abstinent. Id enim non est hæreticorum inventum, sed Armenæ, imò Orientalis Ecclesiæ disciplina, quam Catholici majori quàm hæretici studio, ac fervore custodire, atque servare debent, ne hæreticis scandalo sint, aut occasionem præbeant orthodoxos depravatæ disciplinæ accusandi. Tertiò, à Paschate ad Ascensionem, secluso scandalo non teneri ad jejunium feriæ quartæ et sextæ, cum ex antiquâ disciplinâ, ut alibi notavimus, plures Orientales Ecclesiæ hoc tempore jejunia non servant. Quartò, sabbati diebus extra Quadragesimam, in quibus jejunare non soleant, sed lacticinia ac etiam carnes sumere, ad jejunium, vel alias abstinencias adigi non debent; cum enim Orientalis Ecclesia excepto sabbato majoris hebdomadæ in ejusmodi diebus jejunium præcipere non soleat, jure meritoque præsumitur illam consuetudinem ex hâc disciplinâ originem trahere.

De abstinentiâ à piscibus, quam Syri Armenique servare debent, plura disserit, ac decernit in sup. cit. Encycl. Bened. XIV, n. 47: « Syri, inquit, Armenique catholici, juxta ipsorum ritum, ab esu piscium jejunii tempore abstinent; verùm cum lati-

nos iis vesci conspiciant, et cæteroquin impossibile, vel saltem difficillimum asseratur, eos temperare posse à piscibus, diebus quibus Latinos iis vesci intuentur, ideò tanquàm rationi consentaneum proponitur, ut missionariis facultas tribuatur cum iis dispensandi, cantè tamen, omnique secluso scandalo, et pio aliquo opere in locum abstinence à piscibus subrogato. Aptissimus hic locus disserendi de vetustate jejunii apud Orientales, ejusque lege, licèt severiori, exactissimè tamen semper servatà; sed ne longiores simus, quàm par est, id unum dicimus Apostolicam Sedem toties patriarchis obstitisse, quoties veterem rigorem jejunii suis subditis præscripti relaxare voluerunt. Petrus Maronitarum patriarcha, archiepiscopis et episcopis sibi subjectis carnibus vesci, laicorum more indulget, licèt juxta veterem disciplinam carnibus abstinerent, universo autem populo Quadragesimæ tempore pisces edere, vinumque bibere permisit, quamvis id illis esset prohibitum. Sed Pontifex Paulus V, datis ad patriarcham Petri successorem litteris apostolicis in formà brevis, die 9 martii 1610, jussit, ut abrogatis iis, quæ Petrus patriarcha concesserat, res in pristinum statum restituerentur. In pontificatu nostro ad examen revocata est nimia facilitas atque indulgentia Euthymii archiepiscopi Syri, et Sidonis, et Cyrilli Patriarchæ Antiocheni erga Græcos Melchitas, fuitque improbata: ut patet ex constitutione nostrâ *Demandatam* 87, § 6. Bullarii nostri, tom. 4: *Nos hujusmodi innovationem, et abstinentiarum relaxationem, et coarctationem, in nihilum detrimentum veteris Græcarum Ecclesiarum disciplinæ vergere judicantes, licèt alioquin, deficiente auctoritate Apostolicæ Sedis, nullius roboris esse dignoscantur, eas tamen auctoritate nostrâ expressè revocamus, et nullum effectum in posterum habere, neque ullatenus executioni mandari, sed omnia in pristinum restitui debere jubemus, atque insuper in toto tractu patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem à majoribus derivatam abstinendi etiam quolibet feriâ quartâ, et sextâ per annum ab esu carniū, quæ ab aliis quoque finitimis populis ejusdem Græcæ ritus exactè custoditur, indistinctè servari præcipimus.* Incongruum verò est asserere, ideò dispensationem concedendam esse, vel potius dispensandi generalem facultatem, quod nempe Orientales aspicientes Latinos vesci piscibus tempore jejunii, exinde facillè adducantur, ut ipsi non quidem ex aliquo contemptu, sed naturæ fragilitate victi piscibus jejunii diebus utantur: hoc namque argumento, si quid illud valeret, inprimis omnimoda induceretur rituum confusio; deinde si illius ratio haberetur, illud etiam consequeretur, ut Latini insipientes Græcos peculiaribus quibusdam vivere institutis quæ Latinis minimè permittuntur, imò inhihentur, dispensationem petere possent, ut sibi liceret ea facere, quæ à Græcis fieri intuentur; profitentes se Latinum quidem Ritum suscipere, sed ob naturæ fragilitatem eum diutius servare non posse.

Nota 2°: Jejunium sabbati vetitum fuit ab Ecclesiâ, quòd Manichæi alique hæretici qui Deum malum hujus mundi conditorem atque colendi sabbati auctorem fuisse fabulabantur, sabbato jejunandum statuerint, ut publica mœstitia odium ostenderetur erga Deum colendi sabbati auctorem, qui malus rem pessimam fecisset, rerum hanc machinam tot malis obnoxiam, tot sceleribus obligatam. Vide Epiphanium hæresi 14. Ex canonibus hæc occasione editis, quibus præcipitur, nonnisi sabbato majoris hebdomadæ jejunandum, Græcorum aliorumque Orientalium disciplina pendet. At lex illa nunquàm in Romanâ Ecclesiâ recepta fuit, quæ ex apostolicâ traditione semper in memoriam Christi sepulturæ sabbati jejunium coluit; cujus rei testes sunt locupletissimi Hieronym. epist. 28, August. epist. 86, conc. Eliberitanum can. 4, et Joannes Cassianus Chrysostomi discipulus collat. 5, quibus addimus Innoc. I in Epist. ad Decentium Eugub. Episc. c. 4, Nicol. I ad Consil. Bulg., qui sub Sylvestro ortam hæc de re controversiam scribit, definiturque, ut nullus deinceps contra hujusmodi statutum venire aut mutare præsumeret. Quare, ut Romana Ecclesiâ non improbat, sed laudat Orientalis Ecclesiæ consuetudinem ex iis canonibus ortam, qui dùm hæretici, in Oriente præsertim, sabbati jejuniū abuterentur, conditi fuerunt; ita Græci alique Orientales Romanæ Ecclesiæ morem probare ac commendare tenentur, quòd eum ei nulla devitandi ejusmodi jejunii occasio fuerit, traditionem quam nonnulli aiunt ex Apostolo Petro derivatam, servaverit.

Hæc quantum ad Orientalium jejunia. A jejuniis ad ciborum delectum ut res ordine exponatur gradum facimus. Nam etiam in hoc Orientalium à Latinæ Ecclesiæ disciplinâ dissidet. Græci enim à sanguine, et suffocato abstinendum putant, ac distinguentes inter mundos immundosque cibos ad normam Mosaicæ legis putant sine culpâ ad Christi corporis sanguinisque communionem accedere non posse, qui immundi quidpiam comederit, aut contrectaverit, nisi benedictione præmissâ, quæ in eorum Euchologio præscribitur. Alii quoque Orientales saltem, quoad abstinentiam à sanguine et suffocato, eodem modo opinantur, Armeni orthodoxis exceptis (nam qui Vartanum sequuntur, à quibusdam cibis abstinent), qui in unione cum Ecclesiâ Romanâ acceptandâ hanc Græcorum consuetudinem se relinquere professi sunt. In collationibus enim pro hæc ineundâ unione habitis, hæc Galanus refert tom. 2 de Conc. Eccl. Armen. cum Rom. *Patres Armeni tum Sisensis, tum Adanensis concilii, cum Romanâ Ecclesiâ suam concilians, approbaverunt epistolam dogmaticam Gregorii Armeniæ patriarchæ ad regem Haytonem, ubi Hebraica illa ciborum discretio, his verbis refellebatur. Cibos autem immundos, præcipuè, qui ad pauperum manus obiter veniunt, omnes, ut inquit Paulus, in nomine Domini purificatos habere jubemus, quos, et orationibus benedicti docuit Dominus Nierses, nimirum Chelajensis, qui similiter Armeniæ doctor et patriarcha fuerat.* Hic verò antequàm ad Græcorum morem expendendum descendam, necessarium puto Aposto-

licæ Sedis sententiam exponere. Pluries verò ab eâ decreta hæc de re prodire. Gregorius II, in capitulari suo ad Bavaros misso, c. 7, ait : *Nil in perceptione ciborum iudicatur immundum, nisi quod fuerit idolis immolatum, quia juxta quod magisterio apostolico docetur, omnis creatura Dei bona est; et nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur.* Nicol. I, ad Consul. Bulg., num. 45 : *Omne animal, inquit, cujus cibus minimè corpori noxius esse probatur, comedi non prohibetur.* Exstat præterea decretum in Florentinâ synodo pro Jacobitis editum, quod : *Romana, inquit, Ecclesia firmiter credit, proficitur et prædicat, omnem creaturam Dei bonam, nihilque rejiciendum quod cum gratiarum actione percipitur, quia, juxta verbum Domini, non quod intrat in os coinquinat hominem; illamque Mosaicæ legis ciborum mundorum et immundorum differentiam, ad cæremonialia asserit pertinere, quæ, surgente Evangelio, transierunt.* Nullam itaque cibi naturam condemnandam esse demoniat, quam societas admittit humana, nec inter animalia discernendum per quemcumque sive virum, sive mulierem, et quocumque genere mortis intereant, quamvis pro salute corporis, pro virtutis exercitio, pro regulari et ecclesiasticâ disciplinâ possint et debeant non negata dimitti, quia, juxta Apostolum, omnia licent, sed non omnia expediunt. Accedit etiam professio fidei, quam ex præscripto Urbani Pape VII Orientales emittere tenentur, in quâ hæc leguntur : *Item legalia veteris Testamenti, seu Mosaicæ legis cæremonias, sacra, sacrificia et sacramenta D. N. J. Christo adveniente cessasse, et post promulgatum Evangelium sine peccato observari non posse, ejusdem etiam legis veteris ciborum mundorum et immundorum differentiam ad cæremonialia pertinere, quæ, surgente Evangelio, transierunt, illam etiam apostolorum prohibitionem ab immolatis simulacrorum, et sanguine, et suffocato, illi temporî congruisse, ut inter Judæos et gentiles dissensionis materia tolleretur, cujus Apostolicæ prohibitionis causâ cessante, etiam cessavit effectus.*

Quæ cum ita se habeant, apertè Apostolicæ Sedis sententiæ contradicunt, qui etiam nunc vigere aiunt latam per Mosem legem de mundorum immundorumque differentia, et apostolicum decretum de abstinendo à sanguine et suffocato; cum fuerit illa per Christum sublata, istud verò œconomix causâ ad tempus stabilitum. Vide Paulum I ad Cor. 8, ubi docet secluso scandalo, etiam tum fideles immolatiis uti potuisse, et quidquid in macello venit, quia Domini est terra, et plenitudo ejus. Ostendit ergo ad tempus, atque œconomice causâ apostolos decretum de hujusmodi abstinentiâ edidisse. Errant itaque Græci si credant, aut vigere adhuc discrimen inter munda et immunda veteri lege constitutum, aut ex apostolico, et Scripturæ præcepto, ut habetur in Trullano can. 67, *à sanguine et suffocato esse abstinendum.* Consuetudo autem hæc, de medio sublato errore, permitti potest, dum scilicet non ob apostolicum, quod amplius non viget, præceptum, sed ut obsequium novæ ex Ecclesiæ consuetudine derivatæ legi præsent, à sanguine et suffocato abstinent. Nam Ecclesia potest etiam cæremo-

nias veteris legis, sine ac objecto variato, in proprium usum convertere, ut supra nos demonstravimus, ideoque in obsequium, memoriamque primi ab apostolis editi decreti, potuit etiam tacito consensu suo consuetudinem probando legem de hujusmodi abstinentiâ ferre. Quâ quidem ratione etiam undecimo Ecclesiæ seculo plures Latine Ecclesiæ hujusmodi abstinentiam servabant, ut scribit Humbertus cardinalis ac Sylvæ candidæ episcopus in dialogo contra Græcorum calumnias edito. Neque benedictiones illæ sunt reprehendendæ, quas Græci sacerdotes adhibent juxta eorum euchologii præscriptum erga eos, qui tetigerint, vel immundi quidpiam comederint, etiamsi res illas respiciant, quæ in lege veteri subjectum erant præceptorum cæremonialium; dummodò quidquid ab eis fit, non eo animo fiat, ut veteris jam abolitæ legis præceptis pareatur, sed ut obsequium præstetur, aut novæ Ecclesiasticæ legi, vel canonicæ consuetudini, diuturni et continui temporis observantiâ roboratæ; inquit Bened. XIV, in citat. constitut. Eucholog. præmittenda.

Venio nunc ad postremum disciplinæ caput, in quo Latina ab Orientali dissidet Ecclesia, quod in cælibatu clericorum situm esse diximus. Orientalis Ecclesia non secus ac Latina à primis seculis suos semper habuit monachos, qui castitatem voverent, atque episcopos etiam nunc nonnisi cælibes habet. Imò cum Nestorianorum, Jacobitarumque nonnulli, monachis, episcopisque uxores permiserint, non solum à reliquis Orientalibus, sed etiam ab aliis earundem sectarum episcopis, tanquam disciplinæ et Ecclesiæ contemptores habiti sunt. Quamvis antiquissimo tempore ad augendam clericali militiæ sanctitatem utraque Ecclesia Occidentalis et Orientalis æquè præscripserit, nedum presbyteros, sed alios etiam in sacris ordinibus constitutos in perpetuo cælibatu versari debere, et hanc custodiendæ castitatis obligationem nunquam remisit aliarum mater, et magistra Romana Ecclesia; secus tamen contigit tractu temporis in Orientali Ecclesiâ, quæ diaconis ac presbyteris secularibus uxorem permittit; unicam tamen, eamque virginem. Nam eorum disciplina præcipit cum Apostolo Paulo, I ad Timoth., cap. 3, *ut Diaconi sint unius uxoris viri*; ac vetat *bigamiam, tum propriam* quæ ex secundo matrimonio profluit, tum etiam *similitudinariam* ex primo matrimonio ortam cum viduâ vel corruptâ contracto; canones apostolici 17 et 18, et canon 3 conc. Trullani, ejus auctoritas licet in Ecclesiâ Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit et veneratur. Quamquam Orientalis Ecclesiæ canones ita constituent, et licet iisdem canonibus ætas præscripta sit, ante quam nefas sit quemque sacris ordinibus initiari: tamen partim ignorantia, partim hæreticorum malitiâ factum est, ut, neglectâ omnino Ecclesiæ disciplinâ, apud Jacobitas præsertim Coptos, ac Nestorianos quamplurimos, pueri paucorum annorum sacro diaconatûs ordine initiuntur, qui post susceptum ordinem non solum nubunt, sed ad secundas quoque, atque tertias nuptias transeunt. De iis verò plura dicemus dum de Orientalium disciplinâ circa Ordinem,

et Matrimonium tractabimus, ubi ea distinctè exponemus, quæ hæc super re constituta et explicata sunt à SS. D. N. Benedicto XIV, in duabus pastoralibus instructionibus super nonnullis dubiis circa Cophorum ritum editis.

Hæc satis visa sunt ad discrimen ostendendum, quod Latinam inter ac Orientalem Ecclesiam intercedit, et quo nonnullæ invicem dissident Orientis Ecclesie: inter has autem unam prætermisi, quæ extensione parva, sed gloriâ maxima est. Hæc in Naxiaviensi majoris Armeniæ provinciâ sita est, et à quarti decimi seculi initio, in quo à Bartholomæo Parvo ordinis prædicatorum stabilita fuit, fidem orthodoxam, cum Latino ritu Dominicanorum more, quem Armena lingua servat, intactam custodivit. Archiepiscopus, qui è Dominicanorum familiâ semper delectus est, sedem habet in oppido Abraner, habetque sub se decem circiter oppida, in quibus Dominicanorum ejusdem ritûs cenobia nonnulla exstant.

CAPUT VII.

De Apostolicæ Sedis œconomia in disciplinæ unitate tuendâ ac procurandâ, et in tolerandis diversis aliarum Ecclesiarum, præsertim Orientalium, ritibus.

Inter cætera argumenta, quæ Apostolicam Sedem Ecclesiarum omnium principem, magistram, ac Matrem esse demonstrant, præcipuum sibi vindicat locum prudens illa œconomia, quâ discipline unitatem quoad fieri potuit conservare, Apostolica instituta sarta tecta custodire, ac novitatibus, ut rerum temporumque circumstantiæ ferebant, obsistere studuit, et quâ ritus varios, qui fidei morumque integritati noxii non essent, non solum patienter sustinuit, sed ubi ex Majorum institutis ortos agnovit, vetuit etiam ne aliorum auctoritate immutarentur, ac ab omnibus servari mandavit. Quâ quidem agendi ratione, cum acceptam à Christo Domino in Ecclesiam universam potestatem, tum debitum apostolicis ordinationibus obsequium, tum denique illum erga Christianos omnes amorem significavit, quo veluti pia eorumdem Mater, ita disciplinæ inter eos unitatem procuravit, ut in iis quæ cum fidei honestatisque regulâ cohæreant, illorum ingenio ac voluntati indulserit, qui in ritibus variis à majoribus acceptis nutriti, haud facillè potuissent ad omnimodam disciplinæ unitatem revocari. Hujusmodi agendi rationem Petrus Romanis Pontificibus ipsius successoribus præmonstravit. Is enim patienter in Hebræis recenter ad Christi fidem conversis tulit nonnullarum ceremoniarum usum, quos à Deo eorum majores acceperant, quod laud facile esset homines tantâ cum veneratione in illis nutritos ab earum usu divellere; ac in Hierosolymitano concilio, ut dissidiis occasionem præcluderet, mutuamque inter novos Christianos pacem foveret, Legem constituit, quâ ad tempus etiam ii qui è gentibus ad Christum venerant, à sanguine et suffocato immolatisque abstinere jubebantur. Atque ut facillè posset, quem ipse aut solus, aut ex aliorum etiam Apostolorum consilio disposuerat sacrorum ordinem,

Ecclesiis omnibus præscribere et exhibere, primum Antiochiæ sedem posuit suam, ibique septem mansit annis, quod inde facile esset disciplinam illam ad omnes Asiæ Ecclesias transmittere; deinde Marcum in eadem à se institutum disciplinâ, Alexandriam misit; ex quâ urbe facillè Ecclesiis Ægypti ac Africæ reliquis eadem tradere poterat instituta; ac demùm Antiochiâ Romam ipse venit, ibique perpetuò Sedem suam esse voluit, tum ut facillè posset in totâ quoque Occidentali Ecclesiâ eandem disciplinam stabilire, tum etiam quia præstò inde esse poterat ad novas, dum opus esset, instructiones suppeditandas, constitutis à se Antiochiæ et Alexandriæ metropolitibus. Hinc autem ortam reor mirabilem illam in Ecclesiis omnibus consensionem in præcipuis ritibus, quos semper et ubique servatos legimus in perficiendâ Eucharistiâ, in aliorum sacramentorum administratione, ac in aliis quamplurimis ecclesiasticæ disciplinæ capitibus.

Romanorum Pontificum Petri successorum prima ac maxima semper cura fuit, ut stabilitam ab Apostolis disciplinam in Ecclesiis omnibus custodirent. Quamobrem à primis temporibus ad hæc usque tempora nunquam passi sunt, ut quæ in illâ contenta essent, abolerentur; et non nisi ex gravissimis causis trinx immersionis in Baptismo usum, calicisque à laicis in recipiendâ eucharistiâ sumptionem, ac iis similia immutari permiserunt. Hujusmodi autem sollicitudinis luculentissima exempla suppetunt, tum in antiquâ, tum in recentiori ecclesiasticâ historiâ. Cum esset ab Apostolis constitutum Ecclesiisque à Petro traditum, ut Pascha nonnisi dominico die celebraretur, sicut Euseb., lib. 5, c. 23; Soerates, lib. 5, c. 21, aliique antiqui scriptores memoriæ prodiderunt, statim ac Romanis pontificibus innotuit fuisse nonnullas in Asiâ Ecclesias, quæ lunâ quartâ decimâ martii in quemcumque hebdomadæ diem caderet, illud celebrarent, apostolicam disciplinam etiam in Ecclesiis illis restituere curârunt. Anicetus rem cum Polycarpo amicè tractavit. Victor verò illius successor concilio Romæ habito circa annum 198, jussit, ne alio quàm dominico die mysterium resurrectionis celebraretur, et Polycratem aliosque Asianos obtemperare detrectantes excommunicavit; etsi hortatu ac precibus Irenæi Lugdunensis episcopi excommunicationis deinde effectum suspendit. Zephyrinus quoque, qui Victori successit, tum ob falsa nonnulla dogmata, tum ob violatam apostolicam disciplinam Montanistas damnavit, qui ad omne penè delictum Ecclesiæ fores observabant, ac scelerata putabant iterata connubia, et Christianis, secus ac Apostolica disciplina præscribebat, tres in anno Quadragesimas proponebant, quasi tres passi sint Salvatores, inquit Hieronymus, Ep. 54. Stephanus quoque Romanus Pontifex circa medium tertii seculi, cum Firmilianus in Asiâ et Cyprianus in Africâ baptizatos ab hæreticis iterùm baptizandos esse contenderent, nihil adversus traditionem, quæ jam inde ab ultimis temporibus obtinuerat, innovandum ratus, gravissimè id tulit, ait Eusebius, lib. 7, c. 3, imò abstinendos illos putavit, quod præcam consuetudinem convellere cona-

rentur, ut Augustinus scribit lib. 4, de Baptismo, c. 25. Habes itaque ex satis notis antiquæ Ecclesiæ monumentis, Apostolicam Sedem etiam tribus prioribus seculis in universam Ecclesiam acceptam à Christo potestatem exercuisse, ac traditionem et disciplinam, quæ ex Apostolis esset, adhibitis etiam Ecclesiasticis pœnis, in Asiâ quoque, in Africâ ac ubique gentium sicutam tectam custodire studuisse. Cujus quidem sollicitudinis sequentium quoque seculorum historia toties exempla suggerit, quoties Apostolicæ Sedi significatum fuisse asserit, fuisse inter Christianos homines, qui vel apostolicam traditionem contemnerent, aut ritus usurpare neglexissent, quos Apostolica disciplina stabilivit; ut ex iis perspicuum fiet, quæ de ritibus ab Apostolicâ Sede prescriptis c. 9 disputabimus. Ita suum de disciplinæ unitate servandâ desiderium ac studium semper demonstravit.

Sed impedire non potuit quominus novi ac varii in diversis Ecclesiis ritus instituerentur. Nam cum difficillimis primis Ecclesiæ temporibus, nec episcopis omnibus facile esset Apostolicæ Sedi exponere, quæ pro locorum et temporum circumstantiis novæ instituendæ viderentur cæremoniæ, aut disciplinæ ecclesiasticæ ordinationes; nec facile itidem esset Apostolicæ Sedi nova disciplinæ capita, quæ stabilire expediret, Ecclesiis omnibus proponere, neque expediens videretur episcoporum hæc de re jurisdictionem limitare, eorum arbitrio relictum est, novas cæremonias addere ac sacrorum disciplinam moderari. Ne verò ex nimia rituum ac disciplinæ varietate confusio oriretur, plurimorum episcoporum concilia passim celebrabantur, in quibus *altiora quæque in commune tractabantur*, ut Tertullianus scribit, lib. de Jejuniis, c. 15. Ex hujusmodi conciliis tribus prioribus Ecclesiæ seculis celebratis, pleraque eorum deprompta sunt, quæ in canonibus et constitutionibus apostolicis habentur, ut est à quampluribus eruditis viris observatum. Ad antiquam hujusmodi consuetudinem attendisse videtur magna Nicæna Synodus, dum can. 5, bis in anno hujusmodi concilia celebrari decrevit. Quod quidem decretum innovatum deinceps fuit in Antiochenâ synodo sub Julio 1, can. 20; in Arausicanâ 4, sub Leone magno, can. 29, etc. In iis verò de sacrorum ordine, ac disciplinæ unitate procurandâ actum fuisse, constat ex sancto Leone in epistolâ ad episcopos Siciliæ, ex conciliis Epaunense et Gerundense, circa sexti seculi initium celebratis, et ex Bracaraensi synodo, anni 563. Atque hinc patet undenam diversi in Ecclesiâ orti sint ritus, quorum magna erat etiam in Latinâ Ecclesiâ varietas, quinto, ac sequentibus seculis, ut ex epistolâ Innocent. I, ad Decentium Eugulinum episcopum, ex epistola Gregorii magni ad Augustinum, quem in Angliam miserat, aliisque scriptoribus sexti atque septimi seculi, intelligimus. Quarto quoque et tertio seculo fuisse in Ecclesiis rituum varietatem, qui, salvâ pace, veluti majorum instituta susciperentur ac pro lege haberentur, jam scripserant Augustinus, ep. ad Casulanum, Hieron., ep. 29, ubi ait: *Unaquæque provincia abundet in sensu suo*.

cepta majorum leges apostolicas esse arbitretur; et Firmilianus, qui circa medium terti seculi hæc ad Cyprianum scripsit: *Circa multa divinæ rei sacramenta sunt apud illos (hoc est, Romanos) alique diversitates, nec observantur illis, quæ Hierosolymis observantur. Et infra: Multa pro auctorum diversitate variantur, neque tamen propter hoc ab Ecclesiæ catholicæ pace et unitate discessum est.*

In hæc rituum varietate sustinendâ maximè enitit Apostolicæ Sedis œconomia. Nam etsi unitatem optaverit, tamen nunquam passa est, ut ritus illi tollerentur, qui à viris aut instituti, aut commendati essent, maximæ apud populos venerationis. Hinc in Latinâ Ecclesiâ, ubi cum Romanorum pontificum diligentia, tum aliarum Ecclesiarum in Apostolicâ Sede imitandâ studio, ritus penè ad unitatem reductus est, viget adhuc Ambrosianus ritus in Mediolanensi Ecclesiâ, et Mozarabus in nonnullis Hispaniarum parœciis, quòd hujusmodi ritus antiquitate et auctorum sanctitate commendati in maximâ veneratione apud gentes illas habeantur. Sed circa Orientales, ac præsertim Græcos œconomia hæc Apostolicæ Sedis mirabilis semper fuit. Cum enim novisset Græcos majorum institutis summopere addictos haud facillè induci ad proprium ritum deserendum, non solum in eodem illos permanere voluit, sed plurima etiam maximè in ritum illum venerationis argumenta præbuit. Quæ quidem agendi ratione discretionem, moderationem, ac elementiam significavit suam in eos, qui dissidii spiritu incitati Latinorum ritus improbant.

Hujus autem rei historiam à Nicolao I, in cujus pontificatu Photianum schisma cœpit, exordiemur. Is itaque, ep. 2, ad Photium hæc scribit: *De consuetudinibus, quas nobis opponere visi estis, scribentes per diversas Ecclesias, diversas esse consuetudines, si illis canonica non obsistit auctoritas, pro quâ obviare debeamus, nihil judicamus, vel resistimus.* Schisma sub Photio inchoatum Michaelæ Cerulario auctore circa medium undecimi seculi eâ animi contentione tantoque fuit odio ab impio schismatico absolutum, ut Latinorum Ecclesias, quæ Constantinopoli, Alexandria, et in Patriarchatu Hierosolymitano erant, in quibus sacra Latino ritu fierent, obserari jusserit. Leo verò IX, Roman. Pont., missis ad illum pro extirpando schismate legatis, inter alia hæc scripsit: *Ecce in hac parte Romana Ecclesia, quantò discretior, moderatior, et clementior vobis est, siquidem cum intra, et extra Romam plurima Græcorum Monasteria repariantur, sive Ecclesiæ, nullus eorum adhuc perturbatur, vel prohibetur à paternâ traditione, sive suâ consuetudine, quin potius suadet, atque admonetur eam observare. Scit sancta Romana Ecclesia quia nihil obsunt salutis credentium diversæ pro loco, et tempore consuetudines, quando una fides per dilectionem operans bona quæ potest, uni Deo commendat omnes.*

Initio seculi decimi terti, cum Latini in potestatem suam Constantinopolim redeissent, et summus Pontifex, Innocentius III, decrevisset patriarcham Latinum in eâ civitate constituere, cui non solum Latini,

sed etiam Græci obtemperarent; nihilominus palàm declarare non prætermisit, nullum se velle Græcis ritibus inferre detrimentum; nisi quæ fortè consuetudines, inter eos receptæ, periculum animarum parerent, aut ecclesiasticæ honestati adversarentur. En decretalis verba, quæ habentur, tum t. 7, Coll. concilii. Harduini, pag. 22, tum etiam in cap. *Licet*, de Bapt.: *Licet Græcos diebus nostris ad obedientiam Sedis Apostolicæ revertentes, fovere, et honorare velimus, mores ac ritus eorum, quantum cum Domino possumus, sustinendo; in his tamen illis deferre nec volumus, nec debemus quæ periculum generant animarum, et ecclesiasticæ derogant honestati.* Iisdem usus est verbis Honorius III in ep. ad regem Cypri, dùm indulsit, ut in nonnullis illius regni civitatibus duo essent episcopi, Latinus unus, alter Græcus. Eadem ferè verba usurpavit Innocentius IV, tum in epist. ad Danielem Russiæ regem, quam Raynaldus refert ad annum 1257, quâ ritum Ruthenum probavit; tum etiam in eâ quam ad Othoneum misit cardinalem Tusculanum Sedis Apostolicæ legatum in insulâ Cypri. Idemque pontifex mittens Laurentium Minoritarum apostolicum legatum ad Græcos, qui in regno Cypri erant, et ad Orientales omnes, qui in patriarchatibus Antiocheno et Hierosolymitano morabantur, mandavit ipsi, *quatenus Græcos illarum partium, quocumque nomine censerentur, auctoritate Apostolicâ protegens, turbari eos violentiis, vel quibuscumque molestiis non permetteret, et injurias quaslibet et offensas, à Latinis eisdem illatas, plenariè faceret emendari, ac Latinis ipsis ascribi præciperet, ut à similibus de cætero penitus conquiescerent.* Alexander IV, de Synodo verba faciens à Latino episcopo in regno Cypri celebrandâ, in quam ecclesiastici quoque Græci ritûs episcopo illi subjecti convenire debuerant, episcopo indicit, ut Græcos cogeret *recipere et observare synodalia statuta, quæ tamen Græcorum ritibus fidei catholicæ non adversis, et à Romanâ Ecclesiâ toleratis non obviarent.* Nec minor fuit sequentibus seculis Apostolicæ Sedis cura in Orientalium ritibus tolerandis ac conservandis. Dùm in Lugdunensi et Florentino, aliisque conciliis de Græcorum unione cum Romanâ Ecclesiâ actum est, ea semper conditio apposita fuit, ut illis liberum rituum exercitium permetteretur. Hinc Leo X et Clemens VIII constitutiones edidère, quæ in Græcorum Enchiridio Beneventi edito reperiuntur, in quibus vehementer Latini nonnulli increpantur, qui in Græcis reprehendebant, quæ in concilio Florentino eisdem permissa fuerant: scilicet quod sacrificium offerrent in fermentato, uxorem ducerent, antequàm sacris ordinibus initiarentur, eamque post susceptos ordines sacros retinerent, quodque Eucharistiam sub utrâque specie etiam pueris exhiberent. Pari studio Pius IV, Gregorius XIII, Clemens VIII, Paulus V, alique Romani pontifices ritus illos custodire curârunt, ut ex eorum const. liquet, præsertim ex sæpè laudatis Const. Bened. XIV. Fuisse verò de Græco et Orientali ritu servando vehementer sollicitos, satis superque probant *Ecclesiæ, quas diversis temporibus Romani pontifices Græcis, Maronitis, Armenis, Coptis, Melchitis*

*in Urbe addixerunt, quæque etiamnum exstant et patent, ut sacras functiones in ipsis juxta ritum suum singuli expleant, ut inquit Bened. XIV, in Encyclicâ ad Mission. per Orient. deputatos. Ubi addit etiam: Opportunè hic quoque referri posset, quemadmodum Clemens VIII, in sua constitutione 24, § 7, veteris Bullarii, Græcum episcopum Romæ constituit, ut Italo-Græcis Latinas diœceses incolentibus ordinem juxta Græcorum ritum conferret: deinde verò alium à Clemente XII, proximo prædecessore nostro, in sua const. incipienti. Etsi pastoralis, fuisse superadditum Græcum episcopum, qui fixam in Bisinianensi diœcesi sedem habet, ut Italo-Græcis ordines conferat; ne qui longius ab Urbe distant, longum iter aggredi cogantur, ut ordines ab episcopo Græco Romæ degente juxta allatam Clementis VIII constit. suscipiant; ac ne ipsis quidem episcopis catholicis Maronitarum, Coptorum et Melchitarum, qui aliquando Romæ versantur, denegari facultatem conferendi ordines juxta ritum suum, nationis suæ hominibus, dummodò idonei reperiantur. Accedit etiam vetitum à Romanis Pontificibus esse quibuscumque etiam episcopali et patriarchali dignitate præfulgentibus, aut quidpiam Ritibus Orientalium detrudere aut innovare, vel aliquid introducere, quod integram exactamque eorumdem observantiam immutet, ut videre est in const. sæpè à nobis citatâ: *Demandatam*, etc. Ac maximis etiam expensis procuratum est ab iisdem Pontificibus, ut ab omni expurgati errore Orientalium libri Romæ typis congreg. de Propag. fide ederentur. Et præter missalia Copticum, Maroniticum, Illyricum, etc., novissimè Græcorum Euchologium accuratissimâ editione vulgatum vidimus.*

Ne verò quidpiam intentatum relinqueret quo suum in Orientales amorem significaret, et quo mutuum eos inter atque Latinos unionem foveret, Orientalibus nonnullis aliquos Latinorum ritus servare permisit, ac nonnullos ex Orientalibus in proprium usum trarstulit. Armeni et Maronitæ, qui Orientalium ritum servant, veterem consuetudinem secuti propriis episcopis perspectam et approbatam, Eucharistiam non in fermentato pane, ut Orientalium reliqui, sed in azymo faciunt. Quam quidem consuetudinem, quod ex veteribus ortum noverit, Apostolica Sedes nunquàm improbat. Imò Bessarionis cardinalis petitioni ob hujusmodi exemplum indulsit, ut etiam in abbatiâ Cryptæ Ferratæ, quæ primum eidem cardinali commendata fuerat, Græci monachi in illâ degentes in azymo consecrarent. Idem quoque servatur in Ecclesiâ collegiatâ sanctæ Mariæ de Grafeo nuncupatâ, sitâ in Messanensi diœcesi, licet ipsius clerus ritum Græcum retineat. Similiter nonnullis ab hinc seculis Maronitæ pontificales ac sacerdotales vestes adhibent ejusdem planè formæ quam Latinus ritus præscribit, et in concilio Libanensi habito anno 1756, unanimi consensu, subsecutâ quoque apostolicâ approbatione, iidem Maronitæ, quoad Præsanctificationum missam Latinum ritum amplexi sunt, illam tantummodò feriâ sextâ in Parasceve celebrantes; ut habet Bened. XIV, in laudatâ Encyclicâ, n. 31. Ex Græcâ autem disciplinâ

in Latine Ecclesiæ usum transtulit ritum recitandi Constantinopolitanum Symbolum in sacrâ missâ, ut ex Toletano concilio anni 589, colligitur: canone enim secundo decretum fuit, *ut secundum formam Orientalium Ecclesiarum* per omnes Ecclesias Hispaniæ et Galliciæ Symbolum illud recitaretur. Item consuetudo adorandi sanctam Crucem feriâ sextâ in Parasceve; usus etiam trisagii *Sanctus Deus, Sanctus fortis, Sanctus immortalis, miserere nobis*, in eadem sextâ feriâ, et aquæ benedictio in pervigilio Epiphaniæ ex Orientali in Ecclesiam Latinam translata sunt; ut in eadem Encyclicâ ostendit sapientissimus Pontifex. Hæc verò satis, meo iudicio, demonstrant Apostolica Sedis studium in fidei derivatæque ab apostolicis disciplinæ unitate servandâ, ac mirabilem quoque œconomiam, quo aliarum Ecclesiarum ritus sustinuit, honoravit, atque ab omni errore immunes custodire curavit. Superest nunc, ut ipsius leges exponamus, quibus cuique proprios servare mandavit, ac semel susceptos deserere vetuit.

CAPUT VIII.

De obligatione quam quisque habet in suscepto ritu permanendi.

Ritus nomine intelligimus disciplinam Ecclesiæ auctoritate stabilitam, vel usu, et consuetudine eadem auctoritate comprobata. Hæc autem, ut ex auctoritatibus liquet, quas circa finem superioris capitis citavimus ex Hieronymo, Augustino, et ex pluribus Romanis pontificibus, semper tanquàm Ecclesiæ lex habita est. Præterea c. 4, demonstratum est Christi Ecclesiam potestatem habere instituendi ac præcipiendi ritus: ex quo clarè consequitur, institutos Ecclesiæ auctoritate ritus, et consuetudines eadem auctoritate comprobatas, vim legis habere, ut ex iis quæ in Tractatu de Legibus disputantur. Ritus verò, qui in Orientali Ecclesiâ vigent, aut publicâ auctoritate Ecclesiarum instituti sunt, aut sunt consuetudines eadem auctoritate comprobate, et etiam Apostolicæ Sedis decretis roboratæ, quippe quæ probat ritus, mores, et consuetudines omnes Orientalis Ecclesiæ, quæ orthodoxæ fidei non adversentur, et periculum secum non ferant animarum. Ergo ritus illi, quibus Orientalium Ecclesiarum disciplina continetur, leges sunt publicæ Ecclesiæ auctoritate stabilite. Huiusmodi autem legibus fideles omnes obligantur, omnes episcopi et patriarchæ omnes, ac is tantum ab eis dispensare potest, qui universæ Ecclesiæ præest, Romanus pontifex.

Atque hinc patet: Primò, liberum non esse cuique susceptum ritum deserere, atque ad alium transire; cum nemo possit legem illam deserere, cui subiectus est. Secundò, unius Ecclesiæ ritum sequentes, non posse sine gravi culpâ alterius Ecclesiæ ritum contemnere; verum etiam Ecclesiæ legem contemnerent, et disciplinam illam, quæ licet à propriæ Ecclesiæ disciplinâ diversa sit, tamen in eundem finem, hoc est, in eternam beatitudinem diversâ viâ fideles dirigit. Tertiò, non posse episcopos, ac multò minus

missionarios, Orientalibus proprii ritûs mutationem consulere, nec eam illis rursus præbere, sive admittere, inconsultâ Apostolice Sedis. Quamobrem SS. D. N. Const. sæpe cit. *Demandatum*, in virtute sanctæ obedientiæ Maronitarum episcopis velat, *ne quæcumque præcepta, aut obsecra, vel et spiritualibus notique Græco-Melchitarum, in iis, quæ spectant ad jurisdictionem, et auctoritatem illius patriarchæ episcoporum et parocharum, se ingerere audeant, neve eorum subditis transitum à Græco ad Maronitarum ritum sendere, vel eos, qui spontè transire vellent, nisi forte peculiaris a Romano pontifice licentiâ sit recepta, acceptare præsumant.* Et Missionariis præcipit: *Ne aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod liberam contempnam, etque immutationem inducere possit; multoque minus auctoritate propriâ aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere præsumant.* Alioquin (inquit), præter districtam, quam Deo, nobis, suisque superioribus (quos de agenda huius decreti observantiâ peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum litterarum vigore privationem vocis activæ et passivæ, et inhabilitationem ad quemcumque gradum, et officium in suis respectivè ordinibus, institutis, et congregationibus, ipso facto incursum. In Encyclicâ sæpè à nobis citatâ, n. 21, idem summus Pontifex declarat eadem ratione ab Apostolica Sede prohiberi Ruthenorum transitum ad Latinorum ritum, sive ecclesiastici sint, sive laici; Græcis verò in Italiâ degentibus sub episcopis Latinis, si laici sint, cum episcopi permissione transitus ad Latinum ritum permittitur, non verò si sint ecclesiastici, quibus Apostolicæ Sedis dispensatio necessaria est, ut ritum mutare valeant.

Hactenus explicata generatim ostendunt obligationem in semel suscepto ritu permanendi. Nunc ad particularia veniendum est, ac primum de iis agemus, qui proprii ritûs episcopo subsunt, atque in ipsius ecclesiâ degunt; deinde de iis Orientalibus, qui in Ecclesiis vivunt, quibus Latini episcopi præsent; denique de Latinis qui in Orientalium episcoporum diocesisibus commorantur.

§ 1. *De obligatione quam habent manendi in suscepto ritu Orientales, qui ejusdem ritûs episcopis subsunt.*

Quamquàm ex iis quæ supra dicta sunt, manifestum est eos qui in proprii ritûs Ecclesiâ versentur, obligatos esse ad permanendum in eodem ritu, nec eum mutare posse sine supremâ Apostolicæ Sedis auctoritate, quæ ad alium transire permittat: tamen ea licet indicare operæ pretium duxi, quæ sunt ab Apostolicâ Sede definita, ex quibus particulares, quæ hæc super re occurrere possunt difficultates, facillè solvuntur. Et unicè afferemus, quæ in supra c. constit. *Demandatum*, etc., pro Græco-Melchitis Bened. XIV, decrevit; ex quibus facillè colligere est quid de aliis quoque Orientalibus sit sentiendum.

Primò itaque, prohibetur Græci ad Maronitarum ritum transire sine peculiari Romani Pontificis licentiâ, atque eodem modo prohibetur transitus ad Latinum ritum, ut supra dictum est.

Secundò de iis, quos *Latinizantes* appellant, minimi, qui à Græcis parentibus progeniti, deficientibus Græcis sacerdotibus, Latino ritu à Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, eumque ritum hactenùs teneant, quorum magnus numerus Damasci inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimùm ritui addicti esse deberent, *statuitur et declaratur*, ut coram personà ab ipso summo Pontifice deputandà, semel profiteri debeant, in quo ritu vivere malint, in eoque in posterum omni variandi facultate ademptà, perseverare teneantur.

Tertiò statuitur ut filii qui ab huiusmodi parentibus post emissam ab illis prædictam declarationem nascentur, necnon ii qui jam nati sunt, sed nondùm ad usum rationis pervenerunt, sequantur conditionem parentum, si conjuges unum eundemque ritum elegerint; sin minùs, patris ritum sequantur.

Quartò, si quos in posterum Græcos, necessitate cogente, ob defectum parochi catholici ritus Græci, baptismum, aut alia sacramenta à Latino presbytero recipere eveniat: illi non ideò censendi erunt Latinum ritum suscepisse; sed omni dubitatione sublata, ritum Græcum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et eum quidem, durante prædictà necessitate, in omnibus rebus quibus possunt, et præcipuè in jejuniorum observatione, retineant; in reliquis verò integrè resumant et prosequantur, statim ac episcopus, aut parochus Græcus supervenerit.

Quintò decernitur ne missionarii Latini, quos in episcoporum adiutorium et levamen Apostolica Sedes in eas regiones mittit, utendo facultatibus sibi concessis, eorundem episcoporum jurisdictioni præjudicium inferant, et numerum subditorum imminuant: atque statuitur et declaratur, *licere tantummodò fratribus ordinis minorum S. Francisci custodiæ terræ sanctæ parochialis munia obire circa Græco-Melchitas, eisque sacramenta administrare, in iis locorum et temporum circumstantiis, quibus omninò deficiat modus habendi parochum aut alium antistitem Græci ritus, quo casu prædicti fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licite valeant, et à jurisdictione Antiocheni patriarche nullatenus ipsi dependeant, sed huic duntaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere animarum Græci ritus in eà civitate seu loco existentium, utpote quæ in reliquis eidem patriarche omninò subesse intelligantur; cujus curæ committitur, ut pro sui muneris implemento, ubicumque opus fuerit, catholici parochi copia suppetat, quo præfati Græco-Melchitæ sacramenta Græco ritu recipere queant.*

Nota. Ex hactenùs dictis colligitur, primò, ubi sunt plures episcopi, qui in eisdem locis subditos proprii ritus habeant, ut sunt in patriarchatu Antiocheno, Maronitæ, et Græco-Melchitæ, quemlibet eorum in eos tantùm jurisdictionem habere, qui proprium ritum sequuntur, nec alterum posse alieni ritus fideles ad proprium ritum suscipiendum attrahere, ac multò minùs admittere. Secundò, missionarios in eos qui sunt Latini ritus, jurisdictionem exercere, tanquàm in subditos, qui nullo modo dependent à jurisdictione

episcoporum, qui sunt ritus Orientalis. Tertiò, missionarios, christianos Orientis, qui velint schisma vel hæresim ejurare, non posse hortari ad mutandum ritum, nec ad Latinum ritum admittere, sed eosdem in proprio ritu relinquere debere, ac catholico ejusdem ritus episcopo, si adsit, subjectos. Quartò, quod spectat ad Christianos Orientalis ritus, missionarios in adiutorium et levamen episcoporum destinatos esse; nec quidpiam facere posse, quod in illorum jurisdictionis præjudicium cedat; quamòbrem tenentur iisdem episcopis ostendere, se ab Apostolicà Sede illuc missos esse: sed jurisdictionem non ab episcopis illis, sed ab Apostolicà Sede habent, cujus exercitium nequeunt dicti episcopi sine causà, et inconsultà Apostolicà Sede impedire. Ex decreto sac. congr., de propagandà Fide, 5 decembris 1645.

§ 2. *De obligatione quam habent manendi in suscepto ritu Orientales, qui in Latinorum Ecclesiis degunt.*

Etsi ii qui in societatem aliquam cooptantur, statim illius legibus subjiuntur, quà fortassè de causà dicere solitus erat Augustinus: *Ad quam Ecclesiam veneris, ejus morem conserva*; tamen, ut quandoque homines ex principum liberalitate in alieno quoque dominio proprias servare leges sinuntur, ita Ecclesia non solum passa est, sed etiam voluit, ut Latini in Orientalium et Orientales in Latinorum Ecclesiis proprium ritum conservarent, tum ut suam erga ritus omnes venerationem ostenderet, tum quòd exploratum haberet, homines ita in susceptam à majoribus disciplinam ferri, ut grave nimis sit eandem deserere; tum demum quia, hæc seculi lege, maxima oriri posset confusio. Leges autem hæc de re ab Apostolicà Sede latæ, sunt constitutiones Innoc. IV pro Græcis qui in regno Cypri Latinis episcopis subjecti erant, et Leonis X, Clementis VII, Pauli III, Julii III, Pii IV et V, Gregorii XIII, Clementis VIII et Benedicti XIV, pro Italo-Græcis. Nemo autem rem distinctius exposuit Benedicto XIV, qui const. *Etsi pastoralis*, aliorum pontificum hæc de re decreta confirmavit et explicavit, ac alia etiam quæ opportuna visa sunt, definivit.

Primò itaque permittit, Græcos et Albanenses in Italià vel alibi sub episcopis Latinis degentes in proprio ritu manere; ad eos qui sunt « Ecclesiastici, in quocumque ordine minori, vel etiam majori constituti, seculares vel regulares, à ritu Græco ad Latinum sine expressà Sedis Apostolicæ licentià transire non posse; laicos verò, ut ad ritum Latinum transire possint, episcopum diæcesanum posse pro suà prudentià permittere, non tamen communitati Græcorum sive Albanensium huiusmodi sine Apostolicæ Sedis licentià, sed solum privatis personis, attentà uniusejusque necessitate. »

Secundò statuit: « Infantes natos ex patre et matre Græcis, ritu Græco, nisi aliter parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debere. »

Tertiò: « Natos verò ex patre Latino et matre Græcà, Latinis esse cæremoniis baptizandos: proles enim sequi omninò debet patris ritum, si sit Latinus. »

Quartò: « Si verò pater sit Græcus, et mater Latina, liberum esse eidem patri, ut proles vel ritu Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si uxor Latina prævaluerit, id est, si in gratiam uxoris Latine consenserit Græcus pater ut Latino ritu baptizetur. »

Quintò: « Infantes ad ejus parochiæ jurisdictionem pertinere, ejus ritus sunt baptizati, cum per baptismum fiat suscepti ritus Græci vel Latini professio; ita ut ad Latinum ritum spectent, qui Latinis cæremoniis baptizati fuerint; qui verò ritu Græco sacramentum baptismi susceperint, in Græcorum numero sunt habendi, adeoque si ante usum rationis decesserint, à proprio, ejus ritu baptizati sunt, parochio, et in propriâ Parochiâ sunt jure communi sepeliendi, nisi iis baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione apostolicâ, cum videlicet facultas data fuerit ut latinè quidem baptizentur, sed in suo ritu Græco permaneant: in iis enim casibus non censentur à proprio ad alium ritum transisse. Post usum verò rationis idem dicendum, nisi quis in alieni ritus Ecclesiâ sepeliri cupiat; si quis enim Græco ritu baptizatus in Latinâ Ecclesiâ, vel Latinæ baptismate initiatus, in Ecclesiâ Græcâ sepulturam eligat, juris regulæ sunt servandæ: nimirum cadaver extra propriam parochiam à proprio parochio esse associandum, quarta funerali ei minimè imminutâ, et ubi tumulandum est cadaver, ibi à parochio illius Ecclesiæ, sive Latinæ, sive Græcæ, sunt exequiæ celebrandæ. »

Sextò: « Quando verò infantibus prædictis, seu etiam adultis, exequiæ ritu Græco, et in Ecclesiâ Græcâ, ut præfertur, jure communi sunt celebrandæ, tunc nullum jus habet Latinus parochus interessendi cum Græco parochio, nec partem aliquam stolæ percipiendi; similiter nullum jus competit parochio Græco, quando exequiæ in Ecclesiâ Latinâ, et per Latinum parochum sunt peragendæ, sed servanda sunt utrobique statuta de juribus parochorum, circa sepulturam eorum qui ad propriam parochiam spectant. »

Septimò: « Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum sive Græcum, in eo institui et educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint. Ritus enim Latinus propter suam præstantiam, eò quòd sit ritus sanctæ Romanæ Ecclesiæ omnium Ecclesiarum matris, et magistræ, sic supra Græcum ritum prævalet, maximè in Italicis regionibus, ubi Latinis episcopis Græci subjecti sunt, ut non modò ab ipso ad Græcum ritus nullatenus permittatur, verum etiam à Græcis semel assumptus absque apostolicâ dispensatione deserì nequeat. » Hinc maritus Latinus uxoris Græcæ ritum sequi non potest, nec Latina uxor mariti Græci. Græcus verò maritus potest, si velit, ritum uxoris Latinæ sequi, et Græca itidem uxor mariti Latini, post ejus obitum ad ritum Græcum redire nequit.

Præter hæc quæ § 2 et 8 citat. const. sunt explicata, § 9 præscribitur quâ ratione Græcus ritus in Italia et insulis adjacentibus sit observandus. Ac primò

quidem, Græcis ipsis et Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus, tam prælatis, parochis, et presbyteris secularibus, quàm regularibus et laicis, ut suis ritibus atque observantiis et consuetudinibus uti, ac illos et illas observare, missasque et divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare liberè ac licitè possint, concedit et indulget. Sic verò id ipsis permissum esse declarat, « ut quæ à fidelibus in diocesi ubi ipsi habitant, universim et sine ullo personarum et rituum discrimine, juxta sacros canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censeantur. » Cujusmodi sunt, Kalendarii Gregoriani observatio de quo diximus alibi, summi Pontificis, et ordinarii loci in missis, ac divinis officiis commemoratio; non verò patriarcharum et antistitum orientalium; quibus addere licet commemoratio Græci catholici antistitis, ubi ex licentiâ Sedis Apostolicæ, vel ordinarii loci, pontificalia exercere permittitur: subjectio etiam constitutionibus apostolicis contra sollicitantes, ut loco supra citato diximus: denique dies festos de præcepto Latinæ, ubi degunt, Ecclesiæ servare tenentur.

Secundò: « Ad observationem verò jejuniorum et vigiliarum ejusdem Latinæ Ecclesiæ, si tota loci Græcorum communitas, vel potior Laicorum pars cum parochis et presbyteris conjuncta induci possit, optimum esset; idque absque aliâ Sedis apostolicæ dispensatione, arbitrio ordinariorum relinquitur Latinorum. Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsi quilibet hebdomadâ, feriâ quartâ, et feriâ sextâ, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi parochiam Græcam habent, ibi contra proprium ritum Latinorum more jejunia et vigiliis servare; sed omnes vel Græcè cum Græcis, vel Latinè cum Latinis jejunent. Ubi verò propriam parochiam non habent, ibi liberè et licitè possunt in omnibus Latino ritui sese conformare, sive laici sint, sive presbyteri, excepto Græco ritu, qui in missis, ac divinis officiis à presbyteris est servandus. »

Tertiò: « Ubi parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcos esus carnum die sabbati, si sine scandalo fieri potest, in locis autem ipsorum, et inter eos tantum. »

Quartò: « Prohibentur tamen Græci suis famulis Latinis cibos vetitos apponere die sabbati, sive alio quocumque tempore, quando prædictis Græcis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere: Latini enim famuli Græcorum, Latinum ritum servare tenentur. »

Quintò: « Tolerandum est, ut ad jejunium eodem die sabbati in quadragesimâ, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiquâ traditione non teneantur, sed duntaxat ad ab continentiam. In jejuniis quoque biduanis vel triduanis, vel aliâs à diocesanis, vel in jubileis à summo Pontifice Romano indictis, dies sabbati in eis comprehensus vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipsâ diocesanis apostolicâ auctoritate permittitur commutari. »

Sextò. Mandat ne plebibus Italo-Græcis præficiantur sacerdotes à Latino diocesano episcopo ordinati, qui Latino ritu ministrent; sed Græci vel Albanenses, catholici tamen sive advenæ, sive indigenæ, Græco ritu viventes; et ne presbyteri Latini, ni specialiter per ipsos Græcos vocati, se immisceant Græcorum functionibus. Prohibentur quoque clerici presbyterique Græci in Latinorum Ecclesiis missas et alia divina officia cum solemnitatibus, et cantu celebrare, nisi episcopus, ejus jurisdictioni subjiciuntur, vel ejus in spiritualibus Vicarius Generalis licentiam concedat: quam tamen ritè concedere valeant, etiamsi nulla præcisa necessitas adsit, sed aliqua tantum spiritualis utilitas inde speretur.

Septimò. Præcipit ut in præcedentiis clericorum Latinorum et Græcorum « nisi consuetudo aliter oblineat, non attendatur ritus Græci et Latini diversitas, sed tempus ordinationis prædictorum clericorum, vel qualitas ecclesiasticæ dignitatis, si aliqui eorum eâ insigniti reperiantur, vel cæteræ qualitates, quæ jure suo in solemnitatibus ecclesiasticis principem locum sibi vindicare solent. »

Octavò. Ita Græcos ritus servare permittit, ut Latinorum episcoporum, in quorum diocesi degunt, jurisdictioni subjecti ita censeantur, « ut non obstantibus quibuscumque exemptionibus et privilegiis dictis Græcis, eorumque prælatis, rectoribus, abbatibus et aliis tam sancti Basilii, et alterius ordinis regularibus, qui privatam vitam degunt, nec in congregationem sint redacti, quam secularibus, ac etiam laicis personis quocumque nomine nuncupatis, ita Latinis ordinariis locorum quos habitant, debeant esse subiecti, ut ipsi locorum ordinarii, quascumque eorundem Græcorum et Albanensium Ecclesias, monasteria, prioratus, alia pia loca, tam secularia quam curiæ jusvis ordinis regularia, eorumque prælatos, etiamsi episcopali, archiepiscopali ac majori dignitate præfulgeant, nec non abbates, rectores, ministros et quasvis alias ejusdem nationis personas in suis civitatibus et diocesis consistentes, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam ordinariam jurisdictionem, plenamque et omnimodam auctoritatem, in iis quæ Dei cultum, sacramentorum administrationem ac animarum salutem, hæresumque extirpationem concernunt, exercere et exequi liberè et licitè valeant, etc. »

Nonò. « Ubi verò duo essent episcopi ejusdem loci à Sanctâ Sede Apostolicâ deputati, unus Latinus, alter Græcus (quemadmodum in Calabriae partibus, et in Sicilia olim fuisse perhibetur, et nunc in quibusdam Græciæ insulis existunt) episcopus Latinus de personis ecclesiasticis et secularibus Græcis, ac de jurisdictione episcopi Græci, vel aliis quibuscumque ad episcopum Græcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere præsumat; sed episcopus Latinus Latinorum, episcopus verò Græcus Græcorum duntaxat curam et jurisdictionem respectivè habeant et exerceant. Id quod de episcopis Græcis pro ordinatione Italo-Græcorum Romæ, vel

in Calabria per Sedem Apostolicam constitutis, intelligendum non est, cum facultatibus ordinariorum careant. »

Decimò. « In diocesi, ubi Latini et Græci inhabitant, et solum archiepiscopum, sive episcopum Latinum ordinarium habent; dictus archiepiscopus sive episcopus, circa negotia et causas dictorum Græcorum vicarium Græcum ipsis Græcis gratum, vel per ipsos Græcos eligendum (ex quo Græcus vir melius Græcos mores novit quam Latinus) ipsorum stipendio et salario retinendum deputet; et in causis appellationis ad metropolitanum, qui forsitan Græcus non esset, dictus metropolitanus similiter in dictis causis judicem Græcum deputare teneatur. »

Nota. « Ad conservandam pacem inter Armenos unitos regni Poloniæ, et ob alias gravissimas causas, sacra congreg. de propagandâ Fide annuente Sanctiss. decrevit, ne de cætero Armenis unitis sive laicis, sive ecclesiasticis secularibus, quam regularibus, ad Latinum ritum quæcumque de causâ sine speciali Sedis Apostolicæ licentiâ transire liceat; et proinde omnibus archiepiscopis, episcopis et officialibus Armenorum unitorum districtè præcipiendo mandavit, ne deinceps licentias pro hujusmodi transitu subditis suis, cujuscumque gradus et conditionis existant, concedere præsumant; et archiepiscopis, episcopis et aliis prælatis Latinis, et eorum officialibus, ne deinceps Armenos prædictos unitos ad Latinum ritum transire volentes quovis prætextu aut causâ, etiam cum licentiâ Armenorum prælatorum suorum recipere audeant sub pœnâ nullitatis actûs. Die 2 aprilis 1669. »

§ 3. De obligatione quâ Latini in proprio ritu permanere tenentur.

Plura sunt quæ peculiarem in Latinis permanendi in proprio ritu obligationem demonstrant. Primum quòd Latinus ritus sit sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quæ omnium ecclesiarum est mater atque magistra; deinde quòd Clemens VIII, alique Romani pontifices, ac præsertim Bened. XIV, utrâque à nobis supracitatâ constitutione, semper expressè prohibuerint Latinos ad Græcum ritum transire; denique in partibus Orientis, ubi hæc Latini ritus mutatio contingere posset, si paucos excipias, omnes fermè Schismatici vel Hæretici sunt; adeoque si Latini ad Græcum, vel alium orientalem ritum transirent, sese periculo exponerent labendi in hæresim; quia ritus hujusmodi suscipiendo, cogerentur saltem progressu temporis Sacramenta recipere, ac verbum Dei ab Orientalibus sacerdotibus audire ut plurimum Hæreticis, et Schismaticis, à quibus facilè in errorem induci possent, ut argumentatur Verricellus, tit. 3, de Leg., q. 81.

Hinc cum pater Albertinus Societatis Jesu missionarius in insulis maris Ægei, in quibus omnes Græcum ritum sequuntur, dubium proposuisset sacræ congregationi quod sequitur: *An possint absolvi fideles ritus Latini, qui transierint ad ritum Græcum, et in illo vivunt, comedendo carnes die sabbati, ac per omnia ritum servant Græcorum; die 7 julii 1659, responsum fuit,*

Posse absolvi, nisi intendant perseverare in ritu Græco, sine dispositione; nisi iusta necessitas excuset.

Atque, hinc sequitur, primò, missionarios, à sacr. congreg., ad Orientales destinatos, teneri ad omnia Latinorum jejunia servanda, sicut etiam reliqua, quæ Latine Ecclesiæ disciplina præcipit; cum sine Apostolicæ Sedis dispensatione Latine Ecclesiæ ritum mutare nequeant. Errat ergo Pasqualigus, ut est etiam à Verricello notatum, dùm ait, missionarios inter Orientales degentes non teneri ad jejunia, quæ extra Quadragesimam Latini servant, quòd hæc apud Orientales non vigeant, ac fortassè nunquàm viguerint. Nam præterquàm quòd Latinum ritum, quâ parte possunt, omninò servare tenentur, ut ex Romanorum Pontificum decretis liquet, tum in citatis à nobis constitutionibus, tum etiam sacrarum congregationum definitionibus, pluries declaratum est, Latinos in Oriente degentes, vigiliis, aliaque propria Latine Ecclesiæ jejunia servare debere.

Sequitur secundò, non rectè sentire Thomam à Jesu, dùm de conversione omnium gentium, lib. 6, c. 8, v. 2, ait: *Seculares domicilium habentes in Ecclesiâ Græcâ, vel aliâ Schismaticorum, quales nunc sunt Lusitani multi in interiori Æthiopiâ, posse se consuetudini accommodare, et debere; maximè si sit scandalum, nisi aliàs vellent ipsi in omnibus Latino more vivere, habeantque ministros Ecclesiæ Latine: nam tunc certum est nullatenus teneri.* Etenim ex generali consuetudine totius orbis christiani, nullus obligatur proprium ritum deserere, quòd nimis durum sit antiquos mores mutare; quamobrem ne Orientales quidem, qui inter Latinos degunt, proprium ritum mutare coguntur. Nec video in hoc scandalum esse posse ullum, cum hæc consuetudo notissima sit, ut ex Leonis IX epistolâ liquet, quæ est ad Michaelen patriarcham Constantinopolitanum, cujusque verba nos supra retulimus. Præterea à Romanis Pontificibus expressè vetitus est transitus à Latino ad alium ritum; imò ne Latine quidem uxori ad Græcum viri ritum transire permittitur. Pro iis ergo ea tenenda erit regula, quam Bened. XIV, const. *Demandatam*, pro Græco-Melchitis præscripsit; scilicet, ubi Latinus necessitate cogente, ob defectum Parochi et alterius sacerdotis proprii ritus, Baptismum, aut alia sacramenta ab Orientali presbytero recipere eveniat, ille non idèò censendus erit Orientalem ritum suscepisse, sed omni dubitatione sublata, ritum Latinum observare debet, eumque durante prædictâ necessitate, in omnibus rebus, quibus potest, et præcipuè in jejuniorum observatione retinere: in omnibus verò integrè reassumere tenebitur, statim ac episcopus aut parochus proprii ritus advenit.

Sequitur tertio, non teneri Latinos, qui in Oriente versantur, etsi ibi perpetuum domicilium stabilierint, jejunia Orientalium more servare; Ecclesia enim neminem ad jejunia diversarum Ecclesiarum simul cogit. Curare verò debent, ne aliis præsertim pusillis scandalo sint.

Nota 1^a: Cùm lex, quæ obligat ad manendum in proprio ritu, sit lex ecclesiastica, quæ cum gravissimo

incommodo neminem obligare præsumitur, scilicet in iis circumstantiis, in quibus pia Ecclesia mater filios suos non obligaret, dari potest casus in quo sine peccato aliquis ritum mutet suum. Ut, ex. gr., si uxor Latina in Oriente degens nequeat vitum Græcum ad Latinum ritum trahere, nec cum eo possit pacem servare, si Græco more non vivat, imò gravissima ei molestia sit, poterit etiam sine culpâ Græcum ritum sequi; ut etiam à theologis deputatis in congregatione Romæ habitâ coram eminentissimo card. de Gremiâ, die 7 julii 1659, definitum fuisse refert Verricellus, tit. 3, q. 82. Ad permanendum verò in hoc Græco ritu necesse semper esset petere dispensationem à S. Sede Apostolicâ, quam petere tenetur si potest.

Nota 2^a: Si maritus, ex. gr., Græcus Latine uxori molestus sit, in contemptum Latini ritus quem servat, eamque ad hunc contemnendum obligare velit, tenetur hæc potius mortem subire, quàm obtemperare viro; quia cum illi erodit in catholica fidei contemptum grave esset contra fidei confessionem peccatum. Vide ea quæ in tract. de Leg. sunt ab auctore hæc de re explicata. Tunc verò Ecclesia contemneretur, cùm vir Græcus Latine Ecclesiæ ritum malum esse assereret, in eoque homines æternam salutem consequi non posse; vel cùm Ecclesiæ aut Apostolicæ Sedis auctoritatem legemque sperneret, quæ præcipit eum etiam Latinam Græci viri uxorem servare oportere; Ecclesiæ verò non contemneret, si uxori molestus esset, eamque derideret, quod Græcum suum ritum prædiligere, in eoque ob anteriora quæ servantur jejunia, aut alia, plus omnipotenti Deo hominem placere posse, affirmaret; id enim non esset Romanam Ecclesiam contemnere, ut patet ex cap. *Novit*, 12, dist.

Nota 3^a: Nulla rituum permixtio, quæ vetita sit, haberetur, si deficiente proprii ritus ecclesiâ, aut Latinus minister cum plebe sui ritus in ecclesiâ Orientalium, aut Orientalis in Latinorum ecclesiâ, sacrificium missæ, aliasque ecclesiasticas functiones celebraret, sed urbanitatis officia exercerentur, vel potius præcepta implerentur æquitate cujusdam juris, exposcentis ut non habenti opportunum locum ad ea peragenda quæ jure aliquo præstare jubetur, locus ipse libenti animo concedatur. Vide cit. *Encycl.*

CAPUT IX.

De ritibus Apostolicæ Sedis auctoritate proscriptis, deque iis qui rejiciendi videantur.

Non omnes hic recensendos suscipimus ritus, quos Apostolica Sedes etiam ab antiquis temporibus damnaverit; sed eos tantum, quos in regionibus in quibus hæc ætate nostrâ sacræ missiones vigent, adhiberi aut tolerari posse prohibuit. Primùm verò eos indicabimus quos in Indiis Orientalibus, præsertim apud Sinenses et Malabares nec usurpari, nec ferri ullo modo posse definivit. Deinde eos quos damnavit in const. quam edidit Benedictus XIV, pro regno Serviæ, eique finitimis regionibus. Ac demùm illos qui in aliis missionum partibus tolerari non posse videantur.

§ 1. *De proscriptis ritibus Sinensibus et Malabaricis.*

Ad Sinenses quod attinet, ritus indicamus Aposto-

lieæ Sedis decretis pluries damnatos, quorumque pro-
scriptionem Clemens XI, const. quæ incipit, *Ex illâ*
die, et Benedictus XIV, const. ejus initium est, *Ex*
quo singulari, comprobaverunt. Primò itaque statu-
tur : « Cùm Deus optimus, maximus congruè apud
« Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eum-
« dem verò verum Deum significandum, vocabulum
« *Tien Chû*, hoc est, Cœli Dominus, quod à Sinensibus
« missionariis et fidelibus longo ac probato usu rece-
« ptum esse dignoscitur, admittendum esse; nomina
« verò *Tien Cœlum*, et *Xang Ti*, supremus imperator
« penitus rejicienda. »

Secundò, « idcirco tabellas cum inscriptione Si-
« nicâ *King Tim*, Cœlum colito, in ecclesiis Christia-
« norum appendi, seu jam appensas inibi retineri
« permittendum non esse. »

Tertiò, « nullâ de causâ permittendum esse Christi-
« fidelibus, quòd præsent, ministrent aut intersint so-
« lemnibus sacrificiis, seu oblationibus, quæ à Si-
« nensibus in utroque æquinotio cujuscunque anni
« Confucio, et progenitoribus defunctis fieri solent,
« tanquàm superstitione imbutis. Similiter nec esse
« permittendum, quòd in ædibus Confucii, quæ Sinico
« nomine *Miao* appellantur, iidem Christifideles exer-
« ceant ac peragant cæremonias, ritus et oblationes
« quæ in honorem ejusdem Confucii fiunt, tum singulis
« mœnsibus in novilunio, et plenilunio à mandarinis,
« seu primariis magistratibus, antequàm dignitatem
« adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam,
« qui postquàm ac gradus sunt admissi, è vestigio ad
« templum, seu ædem Confucii se conferunt. »

Quartò, « non esse permittendum Christianis in
« templis, seu ædibus progenitoribus dicatis, oblatio-
« nes minùs solemnes eisdem facere, nec in illis mi-
« nistrare, aut quomodolibet inservire, vel alios ritus
« et cæremonias peragere; nec oblationes hujusmodi,
« ritus et cæremonias eorum progenitorum tabellis, in
« privatis domibus, sive eorumdem progenitorum se-
« pulcris, sive antequàm defuncti sepulturæ tradantur,
« in eorum honorem fieri consuetos, unâ cum genti-
« libus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare
« aut interesse. » Imò cum omnibus hinc inde perpen-
« sis, « prædicta omnia ita peragi comperta sint, ut à
« superstitione separari nequeant, Christianæ religio-
« nis cultoribus nequidem permitti possunt, præmissâ
« publicâ aut secretâ protestatione, se non religiosos,
« sed civili ac politico tantùm cultu erga defunctos,
« illa præstare, nec ab eis quidquam petere aut
« sperare. »

Quintò, « permittendum non esse Christifidelibus
« tabellas defunctorum progenitorum in suis privatis
« domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc
« est, cum inscriptione Sinicâ, quâ thronus seu sedes
« spiritûs velandæ N. significatur, imò nec eum aliâ,
« quâ sedes, seu thronus, adeoque idem ac priori, licèt
« magis contractâ, inscriptione designari videatur. Quo
« verò ad tabellas solo defuncti nomine inscriptas, to-
« lerari posse illarum usum, dummodò in eis confi-
« ciendis omitantur omnia quæ superstitionem redo-

« lent, et secluso scandalo, hoc est, dummodò, qui
« Christiani non sunt, arbitrari non possint, tabellas
« hujusmodi à Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi
« illas retinent, nec non adjunctâ insuper declaratione
« ad latus ipsarum tabellarum apponendâ, quâ, et
« quæ sit Christianorum de defunctis fides, et qualis
« filiorum ac nepotum erga progenitores pietas esse
« debeat, enuntietur. »

Venio ad Malabaricos : Primò prohibentur in bap-
tizandis tam pueris, quàm adultis omittere sacramen-
talia, jubenturque omnia palam adhibere; et *signanter*
salivam, *sal*, et *insufflationes*, quæ ex Apostolicâ tradi-
tione catholica Ecclesia recepit; et ob recondita in iis
sacris cæremoniis divinæ ergo nos bonitatis mysteria,
sanctè et inviolabiliter custodire. Ac missionarii gravis
negligentiæ arguuntur, quod recursum non habuerint
ad Apostolicam Sedem pro obtinendâ facultate dispen-
sandi circa usum prædictorum sacramentalium, decla-
raturque malè se gessisse episcopos, concedendo hu-
jusmodi dispensationem inconsultâ Apostolicâ Sede.
Hæc dispensatio concessa fuit ad decennium à Cle-
mente XII, atque ad aliud decennium prorogata à
S. M. Bened. XIV, anno 1744 : « Omnibus tamen
« missionariis districtè præcipiendo, ut hæc dispensa-
« tione benignè à S. Sede indultâ, nonnisi certis in
« casibus, et cùm gravis id necessitas postulabit, de
« quo eorum conscientia oneratur, utantur, nec nisi
« in prædictis casibus salivæ usum in administratione
« baptismatis possint omittere, et occultas adhibere
« insufflationes; modo ii, qui se baptizandos offerunt,
« in eâ non sint opinione, ut credant salivam atque
« insufflationes hujusmodi ineptiam esse, atque inde-
« centem sacramentalis ritûs materiam; qui enim
« adeò falsâ atque distortâ persuasionem imbuti essent,
« tanquàm indigni et incapaces sacramenti Baptismatis
« licetè suscipiendi, ab eo repellendi essent. »

Secundò : Statuitur ne Christianis nomina imponant
Idolorum, vel falsæ sectæ poenitentium, atque *curent*
quantum fieri potest, ut, juxta laudabilem Ecclesiæ
consuetudinem baptizando à baptizante nomen impo-
natur alicujus sancti in martyrologio Romano de-
scripti.

Tertiò : Monentur ne baptisma infantium, ex chri-
stianis parentibus ortorum, diù protrahatur, non sine
maximo dictorum infantium salutis discrimine; sed
« sacrorum canonum memores, terminum breviorē
« quàm fieri possit, attentis circumstantiis, genitori-
« bus præsignent, graviter conscientiam eorum one-
« rantes, nisi filios intra præfixum tempus ad Eccle-
« siam deferant sacro fonte abluendos. »

Quartò : Prohibetur contrahi matrimonium juxta
morem regionis ab infantibus sex aut septem anno-
rum, « ex genitorum consensu, qui matrimonium
« indissolubile de præsentī contrahant per impositio-
« nem Taly, seu aureæ tessere nuptialis uxoris collo-
« pensilis, et ne hujusmodi matrimonia irrita inter
« Christianos fiant, neque sponso ita conjunctos co-
« habitare sinant, donec completâ legitimâ ætate, et
« explorato eorum consensu, in faciem Ecclesiæ ve-

« rum et canonicum matrimonium contraxerint, juxta
« formam à concilio Tridentino præscriptam in locis in
« quibus decretum dicti concil. in cap. 1, sess. 24, de Re-
« for. Matrim., publicatum est, et in posterum publi-
« cabitur, neque ejus observantia sit impossibilis. »

Quintò : Prohibentur christianæ mulieres ad collum
appensum deferre *Taly*, quod imaginem licet infor-
mem præ se fert Pulleyaris, seu Pyllejaris idoli nup-
tialibus ceremoniis præpositi, « et ne uxores innu-
« ptæ videantur, uti poterunt alio *Taly*, vel sanctis-
« simæ Crucis, vel D. N. J. Christi, vel B. M. V., vel
« aliâ quavis religiôsâ imagine ornato. »

Sextò : Declaratur superstitione non carere funicu-
lum centum et octo filis compositum, et croceo succo
delinitum, quo plerique dictum *Taly* appendunt; quam-
obrem *prohibetur dictorum filorum numerus, et un-
ctio.*

Septimò : Interdicuntur ceremoniæ nuptiales-juxta
harum regionum morem, « cum undique noxiâ gen-
« tilitatis labe scateant, et difficillimum sit eas à su-
« perstitiosis expurgare. » Quamobrem missionariis,
eorumque superioribus injungitur, ut novis adhibitis
diligentiis superstitione omnia à dictis ceremoniis
expungant, « et signanter, præter statutas in hac ma-
« teriâ ab iisdem missionariis reformationes, ramus
« arboris Aresciomara omnino auferatur, ferculorum
« numerus, non minus ac cibi præscripta qualitas va-
« rietur : circuli super caput sponsorum ad tollenda
« maleficia omittantur; et quod de ferculis dictum est,
« de luteis vases ibidem adhiberi solitis dictum et
« prohibitum intelligatur. »

Octavò : « Fructus vulgò dictus coco, ex cujus fra-
« ctione prosperitatis vel infortunii auspicia gentiles
« temerè ducunt, vel omnino à Christianorum nuptiis
« rejiciantur, vel saltem, si illum comedere velint, non
« publicè, sed secretò et extra solemnitatem aperiatur
« ab iis qui Evangelicâ luce edocti, ab hujusmodi au-
« spiciorum deliramento sunt immunes. »

Nonò : « Decernitur non licere animarum pastori-
« bus nec per seipsos, nec per catechistas, nec per
« alios quoscumque mulieribus menstruali morbo la-
« borantibus prohibere accessum ad ecclesiam, vel ad
« confessorium, durante dictâ infirmitate et dictæ pu-
« rificationis tempore. »

Decimò : Prohibentur festivæ gratulationes, quæ in
primâ puellarum purgatione ibi fieri solent, missio-
nariisque injungitur, « ut non solum eas, verum etiam
« genitores moneant, quàm dissona sit virginei pudor-
« is legibus ejusmodi obscœna consuetudo, quæ à
« gentiliū impudentiâ videtur inducta, ut ita labe-
« factâ puellarum verecundiâ eas effrenatè ad libidi-
« nem provocare valeant. »

Undecimò : Statuitur ne hominibus abjectæ et in-
firmæ conditionis, vulgò dictis *Parcas* qui Christiani
sint, desideranda relinquatur in infirmitate copia con-
fessarii : et ne, ingravescentibus morbis cum gravissi-
mo vite corporalis periculo, ii æternæ consulere
cogantur, « missionariis præcipitur ne infirmos hujus-
« modi conditionis ad Ecclesiam deferendos exspe-

« ctent, sed consultius domos ubi ægrotant, pro viri-
« bus petant ad eos invisendos, ac pijs sermonibus et
« precibus, sacramentorumque pabulo recreandos,
« atque demum eos in extremo vitæ discrimine con-
« stitutos sancto infirmorum Oratio deliniant absque
« personarum aut sexus acceptione, damnatimque ex-
« presse quæcumque præxis hinc christianæ pietatis
« officio contraria. » Præterea monentur idem mis-
sionarii, « ne ad Baptismum admittant Indos qui in
« eâ sunt opinione, parcas à Deo esse reprobatos, et
« ideò nullam posse sperare salutem, nisi eam opinio-
« nem deposuerint. »

Duodecimò, prohibentur Christiani tympanorum
pulsatores tibicines, vel alterius cujuscumque instru-
menti musici sonatores, « ne in posterum audeant,
« nec in pagodis, nec extra, tum occasione sacrifi-
« ciorum, tum quarumcumque solemnitatum super-
« stitioso cultu imbutarum sonare aut canere sub
« pœnâ excommunicationis late sententiæ; de quâ
« missionarii non solum eos monere tenebuntur; ve-
« rum etiam illam omnino executioni demandare,
« et contrafacientes ab Ecclesiâ expellere, donec ex
« corde resipiscant, et publicis pœnitentiæ signâ
« patratum scandalum emendaverint. »

Tertiodecimò. « Declaratur pontificiam constitu-
« tionem Gregorii Pape XV, incipien. *Romanae Sedis*
« *Antistites*, ad petitionem PP. Jesu editam, quâ in-
« digenis Christifidelibus lavacra non aliâ occasione
« et fine, quàm corporis reficiendi, et à naturalibus
« sordibus mundandi, ab Apostolicâ Sede permit-
« tuntur, interdictis tempore et modo, quibus à
« gentilibus adhiberi solent, neque alienere Evang. li-
« cos operarios, quibus propterea non liceat sub quâ-
« cumque aliâ causâ, et fine, etiam ad effectum, ut
« existimentur Sanias, seu brachmanes præceteris
« dediti hujusmodi ablutionibus, illis uti præsertim
« statutis eorum horis, et ante vel immediatè post
« quamcumque sacram functionem. »

Quartodecimò. « Prohibetur cineres ex vacca
« stercore confectos, et impiam gentiliū pœniten-
« tiam à Rutren institutam redolentes benedicere, eos-
« que frontî sacro Chrismate delinitè impigere, sive
« quæcumque alia signa albi vel rubei coloris, qui-
« bus Indi superstitionissimi in fronte vel in pectore,
« aut in aliâ quavis corporis parte utuntur, deferre;
« præcipitur verò ut sanctæ Ecclesiæ consuetudo,
« piique ritus cineres benedicendi illisque chri-
« stianorum caput cruce signandi ad humanæ infirmi-
« tatis memoriam recolendam, religiosè serventur,
« tempore, ac modo ab Ecclesiâ præscripto, scilicet
« feriâ quartâ Cinerum, et non alias. » Hæc tum ab
aliis summis Pontificibus, tum à Bened. XIV, const.
quæ incipit, *Omnium sollicitudinum*, definita sunt.

§ 2. *Recensentur ea quæ proscripta sunt in const. Be-
nedicti XIV inter omnigenas, quæ est pro incolis
regni Servie et finitimarum regionum.*

Primo universim prohibet, ne ad occultandam
Christianæ Religionis professionem Christiani quid-
quam faciant, quod præ se professionem ferat Ma-

humeticæ sectæ, scilicet, ne Circumcisionem suscipiant; nomina Turcica, quorum nec memores esse deberent, per labia sua assumant; abominanda infidelium templa quæ *moscheas* vocant, frequentent; neve ecclesiasticorum jejuniorum dies carniū esu profanent, eo fine ut Mahumetani credantur. *Quòd hæc omnia etsi fides Christi in corde teneatur, fieri nequeant sine Mahumetis errorum simulatione.*

Secundò, damnant usum sepeliendi Christianorum cadavera in Turcarum sepulchris, cum Turcarum assistentiâ et Mahumetanis ritibus.

Tertiò, qui hujusmodi decretis non pareant, incapaces declarantur Sacramentorum in vitâ, et si impenitentes decesserint, suffragiorum post mortem, poenisque subiiciuntur canonicis ministri illi qui hos ad sacramenta admittere præsumant.

Quartò, à sacramentis quoque arcendæ jubentur mulieres, quæ nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admixtæ, vitam ibi agant ab omni religionis exercitio remotam, etiamsi interius se fidem profiteri asserant, *quia fides sine operibus mortua est.*

Quintò, dum mulieres antea dictæ filios parochis baptizandos exhibeant, si eorum vitæ periculum imminere videatur, sacro lavacro ablueri non dubitent, admonitis matribus, ut si filii convaluerint, ipsos in Christianâ religione sedulò educare procurent. Si verò filii validi sint, nihil Pontifex summus expressè decernit, sed hortatur ministros, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritûs sancti, juxta illius dictatum, et prudentiæ suæ dictamina se gerant. Hos verò, « si ad baptismum admitti posse crediderint, matribus inculcare jubentur districtam obligationem, quam habent hujusmodi Ecclesiæ filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplinâ, et correptione Domini educare. »

Sextò, irrita atque nulla declarat matrimonia, quæ vel coram solo Turcarum iudice, *caddi* dicto, vel per solos sponsores, et non ad præscriptum contrahuntur concilii Triden., quod in illis partibus publicatum, usuque receptum est; atque adeò eos qui ita contraxerint, si convivant, tanquàm in illicito concubinato versari; arcendosque à sacramentorum communione, nisi de præterito poenitentiam agant, et justo in facie Ecclesiæ jungantur.

Septimò, « Matrimonio à fidelibus ritè contracto, cisdem minimè permittit, ne quidem ob causam uxorum à Turcarum raptu servandarum, idem contractum *Caddi* per procuratorem Turcico ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit merè civilis et nullam Mahumetis invocationem aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. »

Octavò: Proclamationes à Tridentino statutas, quæ in concilio Albano parochis Servicæ præscribuntur, ademptâ dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasionem, cum fieri potest, observari præcipit.

Nonò: Declarat non dissolvi matrimonium per uxoris fugam, et nuptias ab eâ cum Turcis contractas;

adeoque si vir deinceps nupserit, in concubinato versari. Nec sacramentorum capaces esse mulieres christianas, vel vi à Turcis raptas, vel à puellis nuptas, quamdiù in hoc concubinato versantur, etiamsi à Turcis justæ uxoris loco habeantur.

Decimò: Jubet episcopis et missionariis, ne facultatibus sibi ab Apostolicâ Sede communicatis, inconsultò, vel erga immerentes utantur, neve terminos suæ potestatis transilient; quamobrem vetat, dispensationem ullam concedi Mahumetanos ritus simulantibus, « vel iis in casibus quibus matrimonia juxta ritum Ecclesiæ catholicæ, et validè, et sanctè celebranda non esse præviderint. »

Atque monet inter facultates eis communicatas, non reperiri facultatem « dispensandi super impedimento justitiæ publicæ honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod aliàs inter alterutram partem, et alterius consanguineum in primo gradu, intercesse-rit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitimè solutum fuerit. »

Undecimò: Præcipit « in celebratione nuptiarum observari tempora ab Ecclesiâ præscripta: » non vetat verò iis temporibus nuptiis interesse officii causâ, quæ à Turcis celebrentur, si sine scandalo, et Creatoris injuriâ fiat, ac dummodò in iisdem nihil fiat, quod superstitionem redoleat.

Duodecimò: Vetat cognationis spiritualis gradus ultra illos extendi, quos Trid. synod. præscripsit; declaratque nullam cognationem oriri « ex assistentiâ matrimonio præstitâ, etiam ad contrahentium invitationem, sicut nec inter eos, à quibus capilli pueris primò tenduntur. »

Tertiodecimò: Retineri præcipit missalis, ritualis, cæremonialisque Romani usum, rejectis ritibus, et precationibus aliunde petitis: cæremonias Baptismi, vel non omitti, vel citò suppleri; atque aquam Baptisterii juxta ritum Romanum benedici, et in Baptismo adhiberi.

Quartodecimò: In sepeliendis cadaveribus omnes Turcarum superstitiones devitari jubet, « à quibus profectò originem trahunt superstitiosi quidam ritus: veluti lotiones, quæ incenso thure, et certarum precum recitatione, quæ à catholicâ improbantur Ecclesiâ, peraguntur. »

§ 5. De reliquis ritibus, qui vel proscripti sunt, vel rejiciendi videntur.

Haecenus ritus recensuimus, qui proscripti sunt in constitutionibus, quæ circa ritus Sinenses et Malabricos, ac circa abusus illos prodierunt, qui in christianam religionem irrepserant in regno Servicæ finitimisque regionibus. Nunc abusus illos recensemus, quos auctores apud alias gentes vigere referunt. Initium autem summus ab Abyssinis, dicemusque de reliquis ordine.

Abyssini, seu Æthiopes circumcisionem adhibent, quam apud Ægyptios quoque nonnullos in usu esse, auctores testantur. Supremæ inquisitionis decreto, anno 1637, statutum fuit: « non esse quocumque prætextu tolerandam circumcisionem. Pastores verò corrigere oportere subditos, quantum possunt, con-

« tumacesque arcendos esse à communione. » Et quidem jure atque meritò; nam circumcisio ab hujusmodi gente adhibetur, vel ut Hebræorum, aut Mahumetanorum cæremonia est, vel ut Christum, qui circumcisis fuit, imitentur, sive, ut alii malunt, in signum honoris et nobilitatis, ut ostendant se ex Davidicâ gente originem trahere. At nullo ex iis modis circumcisio licita esse potest: ut enim Hebræorum vel Mahumetanorum est cæremonia, ritus falsus est, vel falsæ religionis tessera, ut ex dictis liquet: à Christo Domino adhibita fuit, ut cæremonia legalis; hæc autem cæremonia Christianis prohibita est. Hinc S. Th. in 4, dist. 1, q. 2, a. 5, q. 5, ad tertium ait: « non posse honestari usum circumcisionis ex quocunque fine honesto, quia ex prohibitione factus est malus. » Et actus malus non honestatur propter bonam intentionem. » Igitur ne quidem in signum nobilitatis usurpari poterit.

Nota: Si verum est quod nonnulli narrant, Ægyptios nonnullos tum masculos tum feminas circumciderè, naturâ id exigente, quæ sine circumcissione ad propria obeunda munia inepta foret, nihil reprehendi poterit, sed curandum unicè erit, ne ex hac circumcissione scandalum alii patiantur, neve superstitionem involvat.

Refert Thomas à Jesu Abyssinos in festo Epiphaniæ quolibet anno post benedictionem aquæ, mares feminasque ter in aquam mergere prolata etiam baptismatis formâ. Hæc etiam cæremonia abusus est: ablucere enim hominem proferendo baptismatis à Christo instituti formam, vel est baptismum conferre, aut baptismum simulare. Nefas autem est baptismum à Christo Domino institutum aut iterare aut fingere. Aiunt se id facere in memoriam baptismatis Christi. At etsi liceat vel simplici ablutione, vel aliâ ex arbitrio institutâ cæremoniâ, Christi baptismum in memoriam revocare, nullo modo licitum esse potest pro hac cæremoniâ Sacramentum usurpare à Christo Domino pro animarum regeneratione institutum, quod iterari non liceat, quodque sine injuriâ fingi seu simulari non possit.

Ægyptii ac Syrorum plerique in eo errore versantur, ut ante determinatum tempus, hoc est, ante definitivum certum dierum numerum, nefas putent parvulos baptizare; quamobrem plures perire sinunt sine necessario ad salutem consequendam remedio. Accedit etiam, quòd falsò credant, nunquàm licere laicis baptizare, aut validum non esse collatum ab ipsis baptisma. Sed de his infra.

Supra citatus Thomas à Jesu inter Jacobitas nonnullos esse refert, qui baptizatorum fronti ferro candenti crucem imprimunt. Hæc autem cæremonia omninò rejicienda videtur. Nam præterquam quod arduum reddit omnibus ad salutem necessarium remedium, Seleucianorum redolere videtur hæresim ab Ecclesiâ damnatam, quæ etiam igne homines baptizandos esse contendebat.

Inter Syros quoque, Nestorianos plures vigere abusus, ritusque damnandos, narrat Assemanus in suâ Orientali Bibliothecâ: scilicet horum nonnulli

baptismati circumcissionem addunt; et qui peccatum originale negant, dum pueros baptizant, exorcismos omittunt, quos adultis tantum convenire posse arbitrantur, in quibus reperiri potest peccatum. Rursus pueros morti proximos solo oleo consignant, ac inter eos nonnulli sunt qui eos iterum baptizant, qui aliâ aquâ præter eam quæ oleo unctionis consecrata fuerit baptizati sint. Ineptè pariter credunt, pollui aquam baptismatis, sacrum oleum, vasa sacra, et aliâ hujusmodi, si à laicis, vel à sacerdotibus, qui jejuni non sint, tangantur: item pollui quoque credunt altaria, si ad ea vel mulieres, vel laici aut clerici sacerdotesque non jejuni accedant: imò et Ecclesiam ipsam, si quis in eam sine calceis ingrediatur. At vanæ ineptæque credulitates sunt, ut vana credulitas appellatur constitutione supra citatâ *Demandatam*, etc., fides illa Græcorum, qui putant jejunium frangere sacerdotes, si dum sacrum faciunt, vestibus utantur quas antea alter sacerdos adhibuerit, vel si in altari celebrent, in quo eodem die sacerdos alter celebraverit. Ille itaque, hisque similes cæremoniæ, quæ ad Dei augendum promovendumque cultum non conferant, sed ineptas potius in hominibus credulitates foveant, sunt omninò à sacris officiis rejiciende, ut quisque ex iis quæ cap. 1 et 2 disputavimus, facillè intelligere poterit.

Armeni schismatici, ut capite 6 diximus, dum sacrum faciunt, aquam cum vino non miscent, eaque omissione Jacobiticam hæresim profiteri creduntur. Hinc Apostolica Sedes nunquàm Armenis, qui ad unionem cum Ecclesiâ Romanâ venerint, permittere voluit, licet enixè petierint, ut ad vitandam schismaticorum persecutionem, aut aliâ de causâ, aquæ cum vino mixtionem in missæ sacrificio omitterint; sed præcepit semper, ut juxta Ecclesiæ præceptum, dum sacrum faciunt, aquam cum vino misceant, idque non in *sacristiâ*, nec clanculùm, sed palam et publicè, ut in eorum Missali ab Apostolicâ Sede probato præscribitur. Exstant hæc de re decreta sacre congregat. de propagandâ Fide 30 januarii 1655, et supremæ Inquisit. 1740. Ejusdem congregat. decreto, 30 januar. 1655, statutum fuit, non licere Armenis ad Romanam communionem venientibus, trisagio quo uti solent in sacris officiis, addere, *qui passus est pro nobis*. Vide quæ hæc de re explicavimus cap. 6, ubi de Jacobitis egimus.

Antequàm Græcorum ritus improbatos suspectosque recenseam, nonnulla indicare opere pretium duco, quæ Nicolaus Papa I, in resp. ad Consult. Bulgar., superstitionis, aut superstitionis suspecta declaravit. Primum itaque ad ciborum delectum, quod spectat, veluti superstitionem rejecit illorum opinionem, qui ut animalia sive volatilia comederent, inquirendum putabant num ferro, aut ictu hominis percussa, mortua essent; quod nefas crederent ictu percussa, ac sine sanguinis effusione occisa comedere, num. 90. Distinctionem quoque inter munda et immunda animalia, de medio per Evangelium sublatam fuisse declaravit num. 45. ideoque sine superstitione

servari non potuissent, si aut naturâ suâ quædam immunda putarentur, aut vigere adhuc crederetur lata per Mosem lex. Addit etiam num. 57, ferri nequiquam potuisse frivolum illorum Græcorum credulitatem, qui sine peccato comedi non potuisse opinarentur et actata ab eumebis animalia. Deinde observationes diei et horarum in incipiendis, exercendisque negotiis, ut incantationes, et joca ac carmina, et nonnulla auguria exercere, pompas, operationesque diaboli esse declaravit, quibus in Baptismo abrenuntiavimus. Rursus usum lapidis quo ad corporis sanitatem recuperandam uti consueverant antequam Christiani essent, veluti superstitiosum prohibuit num. 62. Item morem aperiendi clausum codicem particulâ ligni, quâ aperitione scire se posse putabant, quod cuperent, n. 77. Ac demum delationem ligaturæ è gutture pendentis pro infirmitate curandâ, ac phylacteria, veluti dæmoniacis inventa versutiis, rejecit atque damnavit.

Inter proscriptos Græcorum abusus in sacris ceremoniis, nonnulli falsi ritus occurrunt, quos cardinalis de Torres, archiepiscopus Montis-Regalis, in quâdam diœcesanâ synodo damnavit. Primum itaque usum interdixit *Sinaxarii* quod recitare solebant post lectionem sextam sabbati ante dominicam Sexagesimæ, quia error in eo continebatur jam ab Ecclesiâ damnatus de animabus non recipiendis in cælum, neque ad æternas atlegandis pœnas ante extremi iudicii diem. Deinde vetuit ne officium fieret impij Gregorii Palamæ archiepiscopi Thessalonicensis. Ac demum acclamationes quasdam censurâ perstrinxit, quibus eidem Palamæ, ac scelestissimo Photio plaudebant, ut refert Bened. XIV, de Synod. diœc. lib. 6, c. 3.

Præter ea quæ diximus, nonnulla quoque recensere placuit, quæ ab Apostolicâ Sede statuta sunt pro tollendis nonnullis, qui apud Græcos vigent, abusibus, quò facilius sacri ministri possint certam sibi constituere regulam, quâ abusus reliquos cognoscere, eos-

que è medio tollere vâleant. Primò itaque statutum est ne sacerdotes celebrare audeant, quin, dum opus sit, sacramentalem confessionem juxta Tridentinæ synodi præscriptum antea præmiserint, et ne pueris altari servientibus Eucharistia concedatur, quin ii qui ratione polleant, eandem confessionem præmiserint. Secundò, ne permittatur mulieribus altari servire, sive administrare. Tertiò, ne monachi, vel alii iter agentes, ut à periculis liberentur sive ex alio prætextu sacram ad collum appensam secum ferant Eucharistiam, neve eandem domi, sive in propriâ cellâ retineant. Quartò, non esse Eucharistiam toto anno in Ecclesiâ servandam, et si in fine anni habeatur, consumi oportere; ac tollendum omninò abusum tundendi, vel miscendi cum sacro oleo, ac iterum coquendi, vel alias exsiccandi species eucharisticas feriâ 5, in cenâ Domini, ut deinceps asserventur. Quintò, ut sacramentum eucharisticum, quod pro infirmis conservatur in ecclesiis, singulis octo diebus, aut saltem quindecim renoveatur. Sextò, ne viri et uxoris simul, et eodem tempore confessio ab eodem Sacerdote excipiat. Alia recensebimus, dum de sacramentis tractabimus.

Nota. Hæc pauca circa proscriptos ab Apostolicâ Sede ritus, abususque damnatos indicasse sufficiat. Ex iis enim facile est cuique intelligere Apostolicam Sedem damnare ritus omnes, qui vel idololatriam, vel hæresim redoleant, sive ex animo, sive simulatè adhibeantur, ac eos qui vani inutilesque sint; et abusus omnes proseribere, qui in Sacramentorum administratione ubique gentium occurrant, hoc est, ritus consuetudinesque, quæ cum debitâ Sacramentis veneratione minimè cohæreant. Quamobrem alibi (nempe in Appendice ad tractatum de Legibus) diximus, constitutiones omnes Romanorum pontificum, quæ iis de rebus editæ sint, ac deinceps fient, ad Orientales quoque pertinere; licet pœnæ ecclesiasticæ, quæ in eisdem constitutionibus statuuntur, eos tantum quandoque afficiant, quos expressè nominant.

INDEX RERUM.

PYRRHII CORRADI VITA.	9-10	tionis ejusdem.	49
AUCTORIS PROŒMIUM.	<i>Ibid.</i>	Cap. IV. Praxis litterarum dispensationis super eadem bigamiâ.	58
PRAXIS DISPENSATIONUM APOSTOLICA - RUM.	11-12	Cap. V. Praxis narrativa earumdem litterarum.	69
LIBER PRIMUS. De dispensatione in genere.	<i>Ibid.</i>	Cap. VI. Praxis primæ partis dispositivæ earumdem litterarum.	78
Caput primum. De definitione dispensationis.	<i>Ibid.</i>	Cap. VII. Praxis secundæ partis dispositivæ earumdem litterarum.	86
Cap. II. De origine dispensationis.	16	Cap. VIII. Praxis expeditionis earumdem litterarum.	105.
Cap. III. De divisione dispensationis.	17	Cap. IX. Praxis dispensationis cum reiterantibus baptisma.	117
Cap. IV. An in dispensatione requiratur verbum <i>Dispensamus</i> .	22	LIBER TERTIUS. Praxis dispensationis super irregularitate proveniente ex defectu corporis et animæ.	121-122
Cap. V. An dispensatio sit amplianda vel restringenda.	24	Caput primum. Praxis dispensationis cum illegitimis ad ordines et beneficia.	<i>Ibid.</i>
Cap. VI. An dispensatio litteris suffragetur.	50	Cap. II. Praxis dispensationis cum expositis ad ordines et beneficia.	143
LIBER SECUNDUS. Praxis dispensationis super irregularitate ex defectu sacramenti, bigamiæ videlicet, et reiterationis baptismi.	57-58	Cap. III. Praxis legiimationis quoad honores et successiones.	149.
Caput primum. Praxis dispensationis super bigamiâ.	<i>Ibid.</i>		
Cap. II. Praxis clausularum primæ partis supplicationis dispensationis super bigamiâ.	43		
Cap. III. Praxis clausularum secundæ partis supplica-			

Cap. IV. Praxis dispensationis ad beneficia cum filiis hæreticorum.	154
Cap. V. Praxis dispensationis cum illegitimis regulariis.	157
Cap. VI. Praxis dispensationis cum corpore vitiosis.	160
Cap. VII. Praxis dispensationis cum neophytis.	171
Cap. VIII. Praxis dispensationis super defectu libertatis.	175
LIBER QUARTUS. Praxis dispensationis super irregularitate proveniente ex defectu ætatis et temporis.	175-176
Caput primum. Praxis dispensationis super defectu ætatis ad ordines et beneficia.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis eadem sequitur.	179
Cap. III. Praxis dispensationis super defectu ætatis ad matrimonium requisitæ.	198
Cap. IV. Praxis dispensationis de promovendo extra tempora.	206
Cap. V. Praxis dispensationis de promovendo in temporibus et intra annum.	212
Cap. VI. Praxis sequitur clausularum ejusdem.	255
Cap. VII. Praxis decretorum ejusdem.	245
Cap. III. Praxis dispensationis cum malè promotis extra tempora.	255
Cap. IX. Praxis dispensationis cum malè promotis ante ætatem.	257
Cap. X. Praxis dispensationis cum malè promotis sine litteris dimissionis.	262
Cap. XI. Praxis dispensationis cum malè promotis sine titulo.	269
LIBER QUINTUS. Praxis dispensationis super irregularitate ex quocumque homicidio proveniente.	279-280
Caput primum. Praxis dispensationis super homicidio ex delicto.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis dispensationis super defectu lenitatis perfectæ.	290
Cap. III. Praxis dispensationis cum exercentibus artem medicinæ.	292
Cap. IV. Praxis dispensationis patrocinandi in causis civilibus.	298
Cap. V. Praxis dispensationis cum presbyteris ad studendum juri civili.	506
Cap. VI. Praxis dispensationis super residentiâ, et de percipiendis fructibus pro canonicis.	514
Cap. VII. Praxis dispensationis super residentiâ, procuratis.	541
Cap. VIII. Praxis dispensationis super residentiâ, pro episcopis.	552
Cap. IX. Praxis dispensationis cum simoniâ reali.	555
Cap. X. Praxis dispensationis cum confidentiariis.	560
Cap. XI. Praxis dispensationis cum simoniâ et confidentiariis occultis.	566
Cap. XII. Praxis formulæ absolutionis cum simoniâ.	571
Cap. XIII. Praxis dispensationis ad ordines cum apostatis.	574
Cap. XIV. Praxis dispensationis cum ejectis à religione.	578
Cap. XV. Praxis dispensationis sive licentiæ pro mulieribus ad egrediendum et ingrediendum monasteria monialium.	400
LIBER SEXTUS. Praxis dispensationis ad beneficia secularia pro regularibus, et e contra.	425-426
Caput primum. Praxis dispensationis ad beneficia secularia pro regularibus.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis dispensationis sive retentionis beneficiorum et pensionum pro clericis societatis Jesu.	441
Cap. III. Praxis dispensationis beneficiæ per viam commendæ.	446
Cap. IV. Praxis clausularum ejusdem commendæ.	452
LIBER SEPTIMUS. Praxis dispensationis super matrimo-	

nii contrahendis in gradibus prohibitis.	465-466
Caput primum. Praxis impedimentorum ad matrimonium contrahendum.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis causarum dispensationum matrimonialium sine copulâ.	477
Cap. III. Praxis causarum dispensationum matrimonialium cum copulâ, vel sine illâ ob infamiam.	510
Cap. IV. Praxis impetrationis et commissionis eardem dispensationum.	517
Cap. V. Praxis narrativæ litterarum dispensationis matrimonialis, cum causâ et sine copulâ.	555
Cap. VI. Praxis dispensativa earundem litterarum.	581
Cap. VII. Praxis derogationis obstantium cum sequentibus, etc.	604
LIBER OCTAVUS. Praxis dispensationum matrimonialium cum copulâ scienter et ignoranter, necnon de scienter et ignoranter contracto.	644-642
Caput primum. Praxis dispensationum matrimonialium cum copulâ scienter.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis sequitur narrativæ earundem dispensationum.	659
Cap. III. Praxis dispensationum matrimonialium de scienter contracto.	670
Cap. IV. Praxis dispensationis matrimonialis de ignoranter contracto.	693
Cap. V. Praxis dispensationis matrimonialis cum copulâ, in formâ pauperum.	710
Cap. VI. Praxis imponendi à delegato pœnitentiam in eisdem litteris dispensationis injunctam.	742
Cap. VII. Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento publicæ honestatis justitiæ.	762
Cap. VIII. Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento cognationis spiritualis, seu compaternitatis.	779
Cap. IX. Praxis dispensationis super impedimento criminis.	787
Cap. X. Praxis dispensationis matrimonialis super impedimento voti.	794
LIBER NONUS. Praxis dispensationis super alienatione bonorum ecclesiasticorum, in formâ: <i>Si in evidentem</i> , etc.	821-822.
Caput primum. Praxis prohibitionum alienandi bona ecclesiastica.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis supplicationis: <i>Si in evidentem</i> , etc.	854
Cap. III. Praxis primæ partis narrativæ litterarum in formâ: <i>Si in evidentem</i> .	841
Cap. IV. Praxis secundæ partis narrativæ earundem litterarum: <i>Si in evidentem</i> , etc.	851
Cap. V. Praxis dispositivæ earundem litterarum: <i>Si in evidentem</i> .	
Cap. VI. Praxis suppletionis defectuum in eisdem litteris: <i>Si in evidentem</i> .	900
Cap. VII. Praxis derogationis obstantium in eisdem litteris: <i>Si in evidentem</i> , etc.	912
Cap. VIII. Praxis decretorum Papæ in eisdem litteris: <i>Si in evidentem</i> , etc.	922
Cap. IX. Praxis venditionis <i>Si in evidentem</i> , etc.	951
Cap. X. Praxis permutationis: <i>Si in evidentem</i> , etc.	942
Cap. XI. Praxis decreti pro executione litterarum in formâ: <i>Si in evidentem</i> , etc.	949
LIBER DECIMUS. Praxis dispensationis sive licentiæ testandi de redditibus ecclesiasticis, pro personis à jure prohibitis.	957-958
Caput primum. Praxis prohibitionis testandi de redditibus ecclesiasticis.	<i>Ibid.</i>
Cap. II. Praxis licentiæ testandi de redditibus ecclesiasticis pro cardinali.	969
Cap. III. Praxis clausularum licentiæ testandi de redditibus ecclesiasticis.	979
Cap. IV. Praxis licentiæ testandi pro archiepiscopis et episcopis, etc.	988
Cap. V. Praxis registrandi in camerâ litteras apostolicas.	1005
REGULÆ, ORDINATIONES ET CONSTITUTIONES cancellariæ apostolicæ S. D. N. Alexandri divinâ providentiâ	

- Papa: VII. 1015 1014
 Reservationes generales et speciales. *Ibid.* 1030
 Extinctio reservationis beneficiorum per assecutionem pacificam vacaturorum. 1015
 Reservatio dignitatum, necnon suorum, et S. R. E. cardinalium, familiarium beneficiorum. 1016
 Reservatio beneficiorum curialium, dum curia transfertur. *Ibid.*
 Reservatio beneficiorum cubiculariorum et cursorum. 1017
 Reservatio beneficiorum ecclesiarum S. Joan. Lateranensis, et S. Petri, ac B. Mariæ Majoris de Urbe, et beneficiorum titulum card. à curia absentium. *Ibid.*
 Reservatio mensium apostolicorum, et alternativa pro episcopis residentibus. *Ibid.*
 Declaratio reservationis ecclesiarum et beneficiorum per predecessores reservatorum. 1019
 Revolutio litterarum predecessoris, gratiæ et iustitiæ, infra annum concessarum. *Ibid.*
 Revocatio unionum. *Ibid.*
 Revocatio facultatum quibusvis concessarum. 1020
 Revocatio facultatum conferendi beneficia reservata. *Ibid.*
 De dictionibus numerabilibus. 1021
 De non tollendo jus quesitum. *Ibid.*
 Regula de viginti. *Ibid.*
 De idiomate. 1022
 De non impetrando beneficium per obitum viventium. *Ibid.*
 De unionibus et unionum confirmatione. *Ibid.*
 De mendicantibus transferendis. *Ibid.*
 De malè promotis. *Ibid.*
 De monetâ. *Ibid.*
 De beneficiis vacaturis per promotionem ad ecclesias et monasteria. *Ibid.*
 De non judicando juxta formam supplicationum, sed litterarum expeditarum. 1025
 De regulis cancellariæ producendis. *Ibid.*
 De subrogandis colligantibus. *Ibid.*
 De verisimili notiâ. 1024
 Non valeant commissiones causarum, nisi litteris expeditis. *Ibid.*
 De impetrantibus beneficia per obitum familiarium cardinalium. *Ibid.*
 Super eadem familiaritate. 1025
 Signatura per *Fiat* præferatur alteri per concessum. *Ibid.*
 De annali possessore. 1026
 De triennali. *Ibid.*
 De non appellando ante sententiam diffinitivam. *Ibid.*
 Non stetur commissioni post conclusionem. 1027
 De litteris religiosorum expediendis. *Ibid.*
 De clausulâ ponendâ in litteris permutationum beneficiorum. *Ibid.*
 De supplendis defectibus. *Ibid.*
 De derogatione juris patronatûs. *Ibid.*
 De commendis. 1028
 De reformationibus. *Ibid.*
 De consensu in resignationibus et pensionibus. *Ibid.*
 De ingressu religionis. *Ibid.*
 Non valet impetratio facta per modum in cancellariâ exprimendum. *Ibid.*
 De executione faciendâ. *Ibid.*
 De dispensationibus in gradibus consanguinitatis. 1029
 Super defectus natalium. *Ibid.*
 Super dispensationibus. *Ibid.*
 Nulli suffragetur dispensatio, nisi litteris confectis. *Ibid.*
 De clausulis ponendis in litteris indulgentiarum. *Ibid.*
 De indulgentiis concessis ad instar. *Ibid.*
 De clausulis in beneficiis vacantibus ponendis. 1030
- De expressione qualitatum beneficiorum in impetrationibus. 1030
 De beneficiis vacantibus per contractum maximo nil. *Ibid.*
 De clausulis ponendis in litteris religiosorum. *Ibid.*
 De translatione religiosorum. 1031
 De clausulâ, *Sistata est.* *Ibid.*
 Petenti provideri de vacaturo, dentur litteræ de vacanti. *Ibid.*
 Revocatio decimarum et aliarum impositionum. *Ibid.*
 Revocatio facultatum percipiendi pretium officiorum. *Ibid.*
 Quod fructus in tertiâ parte augeri possint vigore clausule. 1032
 De insordescentibus. 1033
 Officiales nihil exigant ultra debitum. *Ibid.*
 Reservatio beneficiorum vacantium Sede Apostolicâ vacante. 1034
 Quod cardinales non comprehendantur sub regulis faciendis. *Ibid.*
 Quod regula cancellariæ non comprehendantur sub generalibus derogationibus. 1035
 De potestate D. vicecancellarii et cancellarium regentis. *Ibid.*
 DE SACRIS CHRISTIANORUM RITIBUS. (Auctore P. Antonio.) 1035-1036
 Cap. prim. De rituum definitione et divisione. 1037
 Cap. II. Regule explicantur quibus facilius supersticiosi ritus cognosci queant.
 Cap. III. De naturâ, origine, utilitate ac necessitate sacrorum rituum 1048
 Cap. IV. De christianæ Ecclesiæ ritibus, ubi præcipui circa eosdem errores hæreticorum, qui sunt, hæc ætate nostrâ in occidentali Ecclesiâ, recensentur et confutantur. 1052
 Cap. V. Romanæ atque catholice Ecclesiæ ritus à superstitionis notâ vindicantur. 1073
 Cap. VI. De Ecclesiæ Orientalis ritibus, eorumque varietate. 1082
 § 1. Describitur generatim Orientalis Ecclesiæ. *Ibid.*
 § 2. De schismaticorum hæreticorumque sectis, quæ in Orientali Ecclesiâ sunt, deque præcipuis earumdem erroribus. 1090
 § 3. De propriis Orientalis Ecclesiæ ritibus, eorumque varietate. 1094
 Cap. VII. De Apostolicæ Sedis œconomia in disciplina unitate tuendâ ac procurandâ et in tolerandis diversis aliarum ecclesiarum, præsertim Orientalium, ritibus. 1117
 Cap. VIII. De obligatione quam quisque habet in suscepto ritu permanendi. 1123
 § 1. De obligatione quam habent manendi in suscepto ritu Orientales qui ejusdem ritus episcopis subsint. 1124
 § 2. De obligatione quam habent manendi in suscepto ritu Orientales qui in Latinorum Ecclesiis degunt. 1126
 § 3. De obligatione quâ Latini in primo ritu permanere tenentur. 1150
 Cap. IX. De ritibus Apostolicæ Sedis auctoritate præscriptis, deque iis qui rejiciendi videntur. *Ibid.*
 § 1. De proscriptis ritibus Sinensibus et Malabaricis. *Ibid.*
 § 2. Recensentur ea quæ proscripta sunt in Const. Benedicti XIV *Inter Omnes*, quæ est pro incolis regni Siviæ et finitimarum regionum. 1154
 § 3. De reliquis ritibus qui vel proscripti sunt, vel rejiciendi videntur. 1155

MIGNE, J.P.	BQT
	507
Theologiae cursus	.M5
	v. 19
completus.	

MIGNE, J.P.	BQT
Theologiae cursus	507
completus.	.M5
	v. 19

